

Bà Xã, Anh Chỉ Thương Em

Contents

Bà Xã, Anh Chỉ Thương Em	8
1. Chương 1: Anh À, Xin Anh Cho Tôi Một Đêm Được Không?	9
2. Chương 2: Nam Cung Thần Dân Cô Đi Tắm Rửa Sạch Sẽ	11
3. Chương 3: Cởi Hết Đồ Ra Biểu Diễn	12
4. Chương 4: Con Mẹ Nói! cô Thử Khóc Một Lần Nữa Xem	13
5. Chương 5: Thế Nào? Có Vừa Lòng Chưa?	14
6. Chương 6: Hình Như Cô Sắp Chết Rồi?	15
7. Chương 7: Đau Thương Cũng Nhớ Lại	16
8. Chương 8: Đàng Thiệu Nói, Cô Có Thể Điền Vào Đây Bao Nhiều Tùy Thích	18
9. Chương 9: Chân Chân Em Lấy 60 Vạn Này Ở Đây Ra?	19
10. Chương 10: Anh...lại Đánh Cô	20
11. Chương 11: Gặp Lại	21
12. Chương 12: Gặp Thoáng Qua	22
13. Chương 13: Gặp Sai Đồi Tượng	24
14. Chương 14: Có Lương Tâm Hay Không?	25
15. Chương 15: Lập Tức, Lập Tức Đưa Cô Đến Phòng 5818 Cho Tôi!	26
16. Chương 16: Bị Lừa	27
17. Chương 17: Đường Nhiên Là Đàng Thiệu Của Chúng Tôi Muốn..... Gặp Cô	28
18. Chương 18: Đàng Tiên Sinh, Tôi Không Phải Gái Bán Dâm	29
19. Chương 19: Kêu Lên, Tôi Thích Nghe	31
20. Chương 20: Con Môi Trốn Không Thoát Đây	32
21. Chương 21: Muốn Chơi, Vậy Đánh Lớn Một Chút	33
22. Chương 22: Không Tệ, Đủ Kích Thích	34
23. Chương 23: Coi Trọng Cô Bé Kia	35
24. Chương 24: Tốt Nhất Đừng Bao Giờ Gặp Lại	36
25. Chương 25: Anh...cảm Ơn Anh	38
26. Chương 26: Cổ Độc Dịu Dàng	39
27. Chương 27: Nữ Theo Đuổi Nam, Chỉ Cách Một Lốp Lụa Mỏng	40
28. Chương 28: Đấu Giá Ở Chợ Đêm	41
29. Chương 29: Người Phụ Nữ Của Anh Ai Dám Động Vào!	42
30. Chương 30: Đơn Phương	43
31. Chương 31: Cường Quyền Ép Bức	45
32. Chương 32: Sau Này Còn Dám Nữa Không?	46
33. Chương 33: Cầu Xin Anh, Cầu Xin Anh Đừng Nói Nữa!	47
34. Chương 34: Tôi Không Cần Anh	48
35. Chương 35: Cọ Sát Nguy Hiểm	49
36. Chương 36: Chiến Đấu Kịch Liệt	50
37. Chương 37: Nai Nhỏ, Cô Thật Đáng Yêu	51
38. Chương 38: Hoa Đã Có Chủ	52
39. Chương 39: Hai Người Cút Ra Ngoài!	54
40. Chương 40: Tự Cởi	55
41. Chương 41: Hậu Quả Chọc Giận Tôi, Cô Hiểu	56

42. Chương 42: Hôn Đến Ngạt Thở	57
43. Chương 43: Đã Quên Lo Lắng Ban Đầu	58
44. Chương 44: Nằm Mơ Đến Chuyện Không Vui	59
45. Chương 45: Ấm Áp Với Tình Yêu	60
46. Chương 46: Bản Chất Ác Ma	61
47. Chương 47: Tôi Sẽ Thương Em	62
48. Chương 48: Tôi Thuê Em	64
49. Chương 49: Lựa Chọn Khó Khăn	65
50. Chương 50: Xem Như Là Bị Chó Điên Cắn Một Cái	66
51. Chương 51: Hậu Quả Cực Kỳ Nghiêm Trọng	67
52. Chương 52: Nguy Hiểm Tìm Ẩn	68
53. Chương 53: Giác Mộng Hư Ảo	69
54. Chương 54: Người Đẩy Tường Sập	69
55. Chương 55: Cảm Giác Bất An	70
56. Chương 56: Khách Sạn Đế Hào Tư	71
57. Chương 57: Nam Cung Thần Anh Đứng Lại, Tôi Có Điều Muốn Hỏi Anh!	72
58. Chương 58: Tâm Tư Khó Đoán	74
59. Chương 59: Thản Nhiên	74
60. Chương 60: Bất Ngờ Trùng Hợp	74
61. Chương 61: Lòng Người Dễ Thay Đổi	74
62. Chương 62: Gánh Tội	75
63. Chương 63: Cô Gái Đáng Chết	76
64. Chương 64: Mèo Hoang Nhỏ, Là Em Buộc Tôi	77
65. Chương 65: Cầu Xin Tôi? Cầu Xin Thế Nào?	77
66. Chương 66: Vậy...là Muốn Cùng Chiều Em Thật Tốt Sao?	80
67. Chương 67: Ừm....chán Ghét!	83
68. Chương 68: Dừng Xe! Quay Lại	86
69. Chương 69: Nơi Nào Cũng Không Cho Đi!	89
70. Chương 70: Cực Phẩm Phúc Hắc (3000)	89
71. Chương 71: Không Kiểm Chế Được Muốn Hôn Em. (3000)	92
72. Chương 72: Dừng. Dừng Ở Chỗ Đây (3000)	95
73. Chương 73: Thích Lau Chỗ Nào? (3000)	98
74. Chương 74: Ừm, Mạnh Hơn Chút Nữa. (3000)	101
75. Chương 75: Tôi. Tôi Tự Làm Được	104
76. Chương 76: Cảm Giác Lạ Thường.	106
77. Chương 77: Lần Đầu Tiên Gọi Điện Cho Ác Ma (6000+)	109
78. Chương 78: Chương 78	115
79. Chương 79: Hiểu Lâm	115
80. Chương 80: Chương 80	118
81. Chương 81: Lương Chân Chân Cái Người Không Có Khí Phách Đây	118
82. Chương 82: Ừ, Tôi Mai Tôi Trở Về	121
83. Chương 83: Hiểu Lâm Gì Đó?	124
84. Chương 84: Sợ Gặp Ác Ma	127
85. Chương 85: Chương 85	129
86. Chương 86: Anh Hưng Dữ Cái Gì !	129
87. Chương 87: Muốn Thật Sao? Sao Phải Vội Vàng Uốn Éo Như Vậy?	133
88. Chương 89: Cái Người Này Cối Xay Người Vật Nhỏ	136
89. Chương 90: Anh Khi Dễ Em Sao?	139
90. Chương 91: Ngoan, Sờ Sờ Nó	143
91. Chương 92: Cô Ôm Ác Ma Ngủ Một Đêm	146
92. Chương 93: Chương 93	148
93. Chương 94: Dừng. Tôi Thật Sự Rất Đói	148
94. Chương 95: Dừng Nhúc Nhích, Châm Lửa Em Phải Tự Dập Tắt	150

95. Chương 96: Về Sau, Gọi Tôi Là Tư	154
96. Chương 97: Phụ Nữ Của Anh, Chỉ Có Anh Mới Có Quyền Phê Bình Kín Đáo	157
97. Chương 98: Tôi Đến Đón Em	161
98. Chương 99: Chương 99	163
99. Chương 100: Kể Lừa Đảo	163
100. Chương 101: Vẫn Chưa Thỏa Mãn, Em Còn Muốn Nữa Sao?	166
101. Chương 102: Tối Hôm Qua Ngủ Không Ngon Sao?	169
102. Chương 103: Nói, Em Thích Người Nào?	171
103. Chương 104: Hoàn Mỹ Kinh Người	174
104. Chương 105: Anh Làm Gì Thế? Thả Tôi Xuống	177
105. Chương 106: Gặp Nhau Lần Nữa	180
106. Chương 107: Tìm Nai Con Mà Cậu Chủ Yêu Thích	184
107. Chương 108: Anh. Làm Sao Tìm Được Nơi Đây?	187
108. Chương 109: Thì Ra Lương Tiểu Thư Là Người Quen Cũ Của Thị Trưởng Quý!	187
109. Chương 110: Ngoan, Anh Liền Lập Tức Dẫn Em Đi	190
110. Chương 111: Qua Đây	193
111. Chương 112: Gạt Người! Cởi Ra Không Có Quần Áo Thay.	196
112. Chương 113: Lời Của Anh Nói, Tôi Có Thể Tin Tưởng Sao?	198
113. Chương 114: Tôi Chỉ Muốn Ăn Em	200
114. Chương 115: Ngoan, Anh Muốn Em	201
115. Chương 116: Bảo Bối, Không Kịp Đợi Sao?	203
116. Chương 117: Ohh...bại Hoại!	205
117. Chương 118: Khi Nào Thì Mới Có Thể Buông Tha Cô?	207
118. Chương 119: Quấy Rầy Giấc Ngủ Ngon Của Người Khác Bại Hoại!	211
119. Chương 120: Nai Con, Em Thật Đẹp...	213
120. Chương 121: Lương Tiểu Thư Bị Sốt, Vẫn Luôn Khóc	215
121. Chương 122: Huhu. Đau Quá	217
122. Chương 123: Khụ. Còn Phải Đi Xuống Một Chút	219
123. Chương 124: Cái Kia Đau Vậy Sao?	220
124. Chương 125: Cố Ý Ngã Bệnh Hành Hạ Anh	220
125. Chương 126: Vật Nhỏ Làm Khổ Người!	223
126. Chương 127: Phiền Lòng!	226
127. Chương 128: Mượn Rượu Giải Sầu	229
128. Chương 129: Nai Con Đâu? Mang Cô Ấy Tới Đây Cho Tôi Nhanh Lên.	231
129. Chương 130: Nai Con, Anh Chỉ Muốn Em	233
130. Chương 131: Ác Ma Đi Đâu Đây?	237
131. Chương 132: Chân Chân Vs Bà Nội Đàng	240
132. Chương 133: Tâm Trạng Không Tốt Đều Do Người Nào Đó Làm Hại Sinh Ra Hiểu Lầm	242
133. Chương 134: Nhập Ma.	245
134. Chương 135: Đã Trễ Thế Này Vẫn Chưa Trở Lại	247
135. Chương 136: Ghen Tuông Quá Độ	249
136. Chương 137: Hạnh Phúc Lẫn Đau Khổ	253
137. Chương 138: Nổi Tiếng Càng Sớm Càng Tốt	255
138. Chương 139: Người Phụ Nữ Của Anh, Có Thể Để Người Ngoài Tùy Ý Sử Nhục Sao?	258
139. Chương 140: Tất Cả Đều Cút Hết Cho Tôi!	261
140. Chương 141: Ngoan, Đừng Sợ, Có Anh Ở Đây	264
141. Chương 142: Phẩm Hạnh Của Ác Ma	267
142. Chương 143: Mèo Hoa Nhỏ, Đừng Khóc	269
143. Chương 144: Ngoan, Còn Muốn Sao?	271
144. Chương 145: Vậy. Muốn Thử Một Chút Không?	274
145. Chương 146: Mỹ Vị Ngon Miệng	277
146. Chương 147: Sói Xám Lớn Dụ Tiểu Bạch Thỏ	279
147. Chương 148: Ngoan, Nghe Lời, Cởi Quần Áo	282
148. Chương 149: Bà Xã Anh Chỉ Thương Em	285

149. Chương 150:	Trùng Trị	287
150. Chương 151:	Động Tình	290
151. Chương 152:	Hôn Đầu Ốc Choáng Váng	293
152. Chương 153:	Ghét! Đều Là Anh... Làm Hại!	296
153. Chương 154:	Trùng Phạt Tàn Khốc	299
154. Chương 155:	Gặp Lại Thị Trưởng Quý	303
155. Chương 156:	Cuộc Hẹn Hò Của Tình Nhân	307
156. Chương 157:	Lần Hẹn Hò Đầu Tiên	309
157. Chương 158:	Đằng Thiếu Thổ Lộ Tâm Tình	313
158. Chương 159		319
159. Chương 160:	Bảo Bối, Còn Muốn Sao?	323
160. Chương 161:	Tiếng Lòng Mê Người	330
161. Chương 162:	Dạ Tiệc Ấm Áp Vui Vẻ Trên Du Thuyền	332
162. Chương 163:	Không Được, Buổi Tối Em Chỉ Có Thể Là Của Anh.	335
163. Chương 164:	Nai Con Vs Hợp Bảo Bảo	337
164. Chương 165:	Làm Điểm Tâm	339
165. Chương 166:	Cùng Nhau Nhận Định Về Cô Dâu Nhỏ	341
166. Chương 167:	Tại Sao Em Không Vui Vẻ Nhào Tôi?	343
167. Chương 168:	Nai Con, Anh Yêu Em	345
168. Chương 169:	Ngoan, Ăn No Mới Có Hơi Sức	348
169. Chương 170:	Câm Miệng! Ai Cho Phép Em Nói Như Vậy!	350
170. Chương 171:	Tôi Van Anh Được Không? Đừng Đi Theo Tôi Nữa	352
171. Chương 172:	Ma Chướng	353
172. Chương 173:	Tôi Rất Khỏe, Anh Không Cần Quan Tâm Tôi	356
173. Chương 174:	Dẫn Em Đi Gặp Mặt Một Người	358
174. Chương 175:	Bà Nội, Thì Ra Hai Người Biết Nhau À?	361
175. Chương 176:	Nai Con, Em Học Xấu	363
176. Chương 177:	Không Sờ Phải Ra Ngoài	366
177. Chương 178:	Cha Con Gặp Nhau	369
178. Chương 179:	Cha Con Gặp Nhau (Hai)	370
179. Chương 180:	Có Anh Là Được Rồi	372
180. Chương 181:	Con Có Thể... Tha Thứ Cho Ba Không?	376
181. Chương 182:	Lên Xe, Anh Dẫn Em Đi Hóng Gió	377
182. Chương 183:	Đua Xe (1)	379
183. Chương 184:	Đua Xe (2)	381
184. Chương 185:	Đua Xe (3)	383
185. Chương 186:	Bảo Bối, Tối Nay Em Quá Nhiệt Tình	385
186. Chương 187:	Anh Muốn Trở Về Rồi Sao?	388
187. Chương 188:	Oan Gia Ngõ Hẹp	390
188. Chương 189:	Tạo Hóa Trêu Người	392
189. Chương 190:	Khéo Gặp	394
190. Chương 191:	Trong Mắt Anh, Em Chính Là Người Như Vậy Sao?	396
191. Chương 192:	Bỏ Lỡ Cơ Hội	398
192. Chương 193:	Em Thích Người Khác?	400
193. Chương 194:	Sinh Bệnh Nằm Viện	401
194. Chương 195:	Nhanh Chóng Về Giường Nằm Xuống	403
195. Chương 196		405
196. Chương 197:	Anh Cho Rằng Vẫn Chỉ Có Một Mình Anh	405
197. Chương 198:	Bây Giờ Anh Muốn Ăn Em	407
198. Chương 199:	Liên Tiếp Gặp Người Quen	408
199. Chương 200:	Bản Chất Hung Hãn	410
200. Chương 201:	Em Ăn Của Anh Đó.	412
201. Chương 202:	Hứa Hẹn Cả Đời	414
202. Chương 203:	Bà Xã, Anh Nghe Lời Em	415

203. Chương 204:	Cô Gái Nhỏ Trong Tình Yêu	417
204. Chương 205:	Bà Xã, Em Mau Trở Về	419
205. Chương 206:	Bụng Dạ Xấu Xa (3000)	421
206. Chương 207:	Âm Mưu	424
207. Chương 208:	Chúc Mừng Cô Mang Thai	426
208. Chương 209:	Để Cho Cô Ấy Nghe Điện Thoại!	429
209. Chương 210:	Cho Anh Ấy Một Bất Ngờ	431
210. Chương 211:	Câm Miệng! Cô Không Xứng Gọi Tên Tôi!	433
211. Chương 212:	Rời Khỏi Thành Phố C	436
212. Chương 213:	Chia Tay Ở Sân Bay	438
213. Chương 214:	Cuối Cùng Anh Vẫn Đánh Mất Cô	441
214. Chương 215:	Ba Năm Sau Gặp Lại (một)	444
215. Chương 216:	Ba Năm Sau Gặp Lại (hai)	447
216. Chương 217:	Lái Xe, Đuổi Theo.	450
217. Chương 218:	Theo Đuổi Một Lần Nữa	453
218. Chương 219:	Nếu Không Buông Tay Tôi Sẽ Báo Cảnh Sát!	455
219. Chương 220:	Không Muốn Nhớ Tới Con Ác Mộng	458
220. Chương 221:	Không Biết Xấu Hổ, Khốn Kiếp!	461
221. Chương 222:	Không Sao, Tôi Sẽ Không Bỏ Qua.	463
222. Chương 223:	Gặp Chuyện Ở Quán Bar	466
223. Chương 224:	Gặp Chuyện Ở Quán Bar (hai)	468
224. Chương 225:	Được Cứu	470
225. Chương 226:	Hôn Dị Dàng Triền Miên	473
226. Chương 227:	Bóng Đêm Quyến Rũ	475
227. Chương 228:	Ừm. Thả. Tôi Ra	478
228. Chương 229:	Chiến Huống (Tình Huống Chiến Đấu) Kịch Liệt	480
229. Chương 230:	Yêu Hận Đan Xen	482
230. Chương 231:	Tặng Hoa Gây Ra Sóng Gió.	484
231. Chương 232:	Hợp Ý.	485
232. Chương 233:	Bí Mật Của Nhau.	487
233. Chương 234:	Tới Đây, Anh Nói Cho Em Biết.	489
234. Chương 235:	Vé Vào Cửa Xem Buổi Biểu Diễn	492
235. Chương 236:	Muốn Hay Không Muốn?	493
236. Chương 237:	Thật Sự Cứ Khó Khăn Như Vậy Sao?	495
237. Chương 238:	Thì Ra Em Nhiệt Tình Như Lửa Vậy	497
238. Chương 239:	Không Đau, Thật Sự Không Đau	499
239. Chương 240:	Làm Gì Đó! Ăn Cơm Cho Xong Đi	501
240. Chương 241		503
241. Chương 242:	Gia Yến Nhà Họ Thắm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thắm) (Một)	505
242. Chương 243:	Gia Yến Nhà Họ Thắm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thắm) (Hai)	507
243. Chương 244	Gia Yến Nhà Họ Thắm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thắm) (Ba)	509
244. Chương 245:	Gặp Lại Ở Câu Lạc Bộ	510
245. Chương 246:	Múa Đơn Cô Độc	512
246. Chương 247:	Tiệc Thọ Tám Mươi Của Đàng Lão Phu Nhân (Một)	514
247. Chương 248 :	Tiệc Thọ Tám Mươi Của Đàng Lão Phu Nhân (Hai)	518
248. Chương 249 :	Tiệc Thọ Tám Mươi Của Đàng Lão Phu Nhân (Ba)	520
249. Chương 250:	Thu Hoạch Bất Ngờ (1/3)	523
250. Chương 251:	Khốn Kiếp! Thả Tôi Xuống! (2/3)	525
251. Chương 252:	Thiên Lôi Câu Động Địa Hóa * (đã Lâu~~)	527
252. Chương 253:	Thế Lửa Dữ Dội (hì Hi...)	530
253. Chương 254:	Nai Con, Xin Lỗi (phải Nhìn ~)	532
254. Chương 255:	Cháu Dâu Trước.	534
255. Chương 256:	Đàng Thiếu Đi Đâu?	536
256. Chương 257:	Chuẩn Bị Cầu Hôn	539

257. Chương 258. Nai Con, Gả Cho Anh Được Không?	540
258. Chương 259. Chỉ Thuộc Về Bà Xã Tương Lai Của Anh.	543
259. Chương 260. Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy (hoàng – Hợp Lái Thuyền ~)	546
260. Chương 261: Ban Đêm Ưu Sầu	548
261. Chương 262: Phỏng Vấn Nhân Vật	551
262. Chương 263 : Phỏng Vấn Một Với Một	554
263. Chương 264: Phỏng Vấn Mập Mờ	557
264. Chương 265: Khốn Kiếp! Anh Hèn Hạ!	559
265. Chương 266: Tình Cảm Bắn Ra Bốn Phía	562
266. Chương 267: Lời Đồn Đài	564
267. Chương 268: Sở Sàng	567
268. Chương 269: Sau Khi Nai Con Uống Rượu Sa	570
269. Chương 270: Bảo Bối, Đừng Phá	571
270. Chương 271. Ngoan, Em Sẽ Thích	574
271. Chương 272. Tình Cảm Mạnh Liệt Ban Đêm ~	577
272. Chương 273. Đứng Dị Ngoài Ý Muốn	579
273. Chương 274. Nai Con, Buông Lỏng Một Chút...	581
274. Chương 275. Thừa Nhận Nỗi Lòng	584
275. Chương 276. Cố Ý Bối Móc	586
276. Chương 277. Phát Sinh Biến Cố	589
277. Chương 278. Bà Xã Được Nhận Định	592
278. Chương 279. Lời Thề Kiên Định	595
279. Chương 280. Cảm Giác Hạnh Phúc	597
280. Chương 281: Du Lịch Giải Buồn	600
281. Chương 282: Khẩu Thị Tâm Phi	603
282. Chương 283: Tình Yêu Tứ Giác Hỗn Loạn	606
283. Chương 284 : Gặp Phải Phóng Viên Bao Vây	608
284. Chương 285: Bị Thương Nằm Viện	611
285. Chương 286: Mập Mờ Bên Trong Phòng Bệnh	613
286. Chương 287: Nai Con Học Xấu	617
287. Chương 288: Lau Chùi Mập Mờ	620
288. Chương 289: Như Vậy, Tin Tưởng Anh Được Không?	623
289. Chương 290 : Nói Chân Tướng Ra	625
290. Chương 291. Cảm Giác Hạnh Phúc	628
291. Chương 292. Đi Khu Vực Gặp Nạn	631
292. Chương 293. Gặp Lại Người Quen	633
293. Chương 294. Rời Khỏi Đây Trong Lúc Bây	636
294. Chương 295. Gặp Phải Nguy Hiểm	638
295. Chương 296. Chờ Cứu Viện	641
296. Chương 297. Được Cứu	643
297. Chương 298. Giấy Chứng Nhận Kết Hôn	646
298. Chương 299. Bảo Bối, Em Sẽ Thích	649
299. Chương 300. Khốn Kiếp! Anh Đi Ra Ngoài!	652
300. Chương 301: Đáng Ghét! Mới Sáng Sớm Thức Dậy Đã Giở Trò Lưu Manh!	655
301. Chương 302: Đến Bệnh Viện Kiểm Tra	657
302. Chương 303: Thì Ra Là Như Vậy	661
303. Chương 304: A Tư, Anh Thật Tốt	663
304. Chương 305: Vợ Yêu Thật Khó Nuôi Mà!	666
305. Chương 306: Rời Đi	669
306. Chương 307: Xảy Ra Chuyện Lớn	671
307. Chương 308: Gọn Sóng Lưu Động	674
308. Chương 309: Hôn Kích Tình	676
309. Chương 310 : Không Được Thoả Mãn Dục Vọng	679
310. Chương 311: Nổi Trên Mặt Nước.	682

311. Chương 312: Nhảy Lên Đầu Lật Ngói	684
312. Chương 313: Cả Phòng Ôn Hòa	687
313. Chương 314: Bà Xã, Em Đúng Là Cứu Tinh Của Anh.	690
314. Chương 315: Nguy Hiểm Lại Tới.	692
315. Chương 316: Bị Ép Buộc.	695
316. Chương 317: Điện Thoại Đe Dọa	698
317. Chương 318 : Đều Không Yêu Thế	701
318. Chương 319: Đã Bị Áp Bức Và Lãng Nhục.	703
319. Chương 320	706
320. Chương 321 : Trao Đổi Con Tin	708
321. Chương 322: Cứu Người	711
322. Chương 323 : Quý Trọng Hiện Tại	714
323. Chương 324 : Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Một)	716
324. Chương 325: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Hai)	719
325. Chương 326 : Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Ba) Du Thuyền Nặng Ký	722
326. Chương 327: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Bốn) Du Thuyền Ngọt Ngào ~	725
327. Chương 328: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Năm)	728
328. Chương 329: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Sáu)	731
329. Chương 330: Định Tình Ở Biển Aegean (Một)	734
330. Chương 331: Định Tình Ở Biển Aegean (hai)	736
331. Chương 332	739
332. Chương 333: Gặp Gỡ Bất Ngờ Ở Trấn Nhỏ	742
333. Chương 334: Không Xa Không Rời	745
334. Chương 335: Đối Xử Thẳng Thắn Thành Khản	747
335. Chương 336 : Có Công Dạy Dỗ	750
336. Chương 337: Mang Thai	753
337. Chương 338: Sự Ấm Áp Quyến Rũ	755
338. Chương 339: Đi Dạo Cửa Hàng Mua Sắm Với Bà Xã	758
339. Chương 340: Gặp Người Quen	761
340. Chương 341: Trêu Chọc Lòng Người	764
341. Chương 342 : Nguy Cơ Tiềm Ẩn	767
342. Chương 343: Bà Xã, Em Thật Thành Thật	770
343. Chương 344: Cố Ý Làm Chuyện Xấu Với Anh?	772
344. Chương 345 : Hữu Duyên Thiên Lí Năng Tương Ngộ	775
345. Chương 346: Gặp Lại Ở Bệnh Viện	778
346. Chương 347: Tính Cách Con Người Phức Tạp	781
347. Chương 348: Đến Công Ty Báo Cáo	783
348. Chương 349: Ngày Đầu Tiên Đi Làm	787
349. Chương 350: Tiệc Rượu (Một)	789
350. Chương 351: Tiệc Rượu (hai)	792
351. Chương 352: Một Cảnh Nguy Hiểm	795
352. Chương 353: Chờ Ngoài Cửa Phòng Cấp Cứu	798
353. Chương 354: Bị Lộ	800
354. Chương 355: Thăm Bệnh	803
355. Chương 356: Sóng Gợn Nổi Lên Trong Lòng	806
356. Chương 357: Anh Tức Giận	809
357. Chương 358: Không Thể Buông Tha (phải Nhìn Đó ~)	811
358. Chương 359: Mẹ Con Đối Mặt (đặc Sắc ~)	815
359. Chương 360: Giương Cung Bạt Kiếm (giăng Co)	817
360. Chương 361	820
361. Chương 362: Không Thể Thoát Được Duyên Phận	823
362. Chương 363: Hôn Lễ Thế Kỉ	825
363. Chương 367: Tìm Người Nào Đó Nói Chuyện	828

364. Chương 365:	Lột Ra Chân Tướng	831
365. Chương 366:	Đàm Phán Không Thành	833
366. Chương 367:	Lau Súng Cướp Cò	836
367. Chương 368:	Ông Xã, Em Giúp Anh	838
368. Chương 369:	Hôn Lễ Thế Kỉ (Một)	841
369. Chương 370:	Hôn Lễ Thế Kỉ (Hai)	844
370. Chương 371:	Hôn Lễ Thế Kỉ (ba)	847
371. Chương 372:	Nụ Hôn Khát Vọng Đã Lâu	850
372. Chương 373:	Không Sao, Tôi Chịu Được	853
373. Chương 374:	Ai Phải Ai Trái	855
374. Chương 375:	Bà Xã, Anh Nhớ Em Lắm (phải Nhìn ~)	857
375. Chương 376:	Bảo Bối, Đừng Động	860
376. Chương 377:	Giải Thoát	862
377. Chương 378:	Cú Điện Thoại Bất Ngờ	865
378. Chương 379:	Chuyện Ngoài Ý Muốn	867
379. Chương 380:	Một Phen Hú Vía	869
380. Chương 381:	Buổi Tối Ngọt Ngào	872
381. Chương 382:	Năm Mới Vui Vẻ	872
382. Chương 383:	Sấm Sét Giữa Trời Quang	875
383. Chương 384:	Sự Thật Là Gì?	878
384. Chương 385:	Tỏ Rõ Thái Độ	880
385. Chương 386:	Đưa Ra Sự Lựa Chọn	883
386. Chương 387	Đại Kết Cục Đếm Ngược : Sự Thật Được Phơi Bày	887
387. Chương 388:	Đại Kết Cục Đếm Ngược 2: Gặp Nhau Tại Bệnh Viện	890
388. Chương 389	Đại Kết Cục Đếm Ngược 3: Đối Đầu Với Nhau	893
389. Chương 390 :	Đại Kết Cục Đếm Ngược : Chân Tướng Rõ Ràng	895
390. Chương 391	Đại Kết Cục Một. Cưng Chiều Hết Mực	898
391. Chương 392:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 1	901
392. Chương 393:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già ngoại Truyện Ngọt Ngào 3	904
393. Chương 394:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 3	907
394. Chương 395:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 4	911
395. Chương 396:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 5	911
396. Chương 397:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 6	914
397. Chương 398:	nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già ngoại Truyện Ngọt Ngào7	917
398. Chương 399:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 8	919
399. Chương 400:	nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Tuyện Ngọt Ngào 9	922
400. Chương 401:	Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 10 . . .	925

Bà Xã, Anh Chỉ Thương Em

Giới thiệu

Mười tám tuổi, cô vì muốn báo đáp công ơn của mẹ Diệp đã nuôi dưỡng mình 13 năm, buộc phải bán

1. Chương 1: Anh À, Xin Anh Cho Tôi Một Đêm Được Không?

Chẳng lẽ là GAY?

Đặng viên, nằm ở phía Đông Nam thành phố C, không chỉ có vị trí địa lý tốt, mà còn có phong cảnh tuyệt đẹp mê người, từng dãy núi nhỏ nhỏ trùng điệp, một dòng suối nhỏ trong suốt quanh co, lại có từng thảm cỏ xanh mượt trải dài, khiến người xem cảm thấy tâm tình vui vẻ, có cảm giác như được hòa mình với thiên nhiên.

Vài biệt thự lộng lẫy kiểu Châu u nằm đan xen ở trung tâm khu vườn, càng làm tăng thêm vài phần lãng mạn. Nơi này chính là nơi mà lúc trẻ Đặng phu nhân xây dựng. Bây giờ cũng xem như là nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời rồi.

Bên trong đền thờ nhà họ Đặng, Quý Đôn. Đặng phu nhân chấp hai tay trước ngực, quỳ gối trên nệm, miệng cầu khẩn.

“Liệt tổ liệt tông họ Đặng, xin hãy phù hộ A Tư khỏe mạnh, nhanh cưới cháu dâu về nhà. Năm nay nó đã ngoài 30, nhưng một chút hứng thú với phụ nữ cũng không có. Cháu nội bảo bối tuyệt đối không thể là một tên GAY được!!!!”

Trong phòng khách, Đặng phu nhân nhíu chặt mày lại, tựa vào sofa, hai mắt khép hờ: “Tối hôm qua mấy người được đưa vào phòng A Tư đều bị đuổi ra ngoài?”

Quản gia Đặng Phúc cúi đầu gật gật: “Đúng vậy, tôi còn dặn bọn họ phải dùng hết khả năng ra quyền rũ cậu chủ, nhưng đều thất bại, cậu chủ...”

Tuy rằng ông đã làm quản gia ở Đặng viên hơn 30 năm, nhưng vẫn không thể tùy tiện nói lung tung được, dù sao cảm xúc của chủ nhân đều liên tục thay đổi theo tâm tình.

“Tôi biết rồi.” Đặng phu nhân thở dài, việc chung thân đại sự của cháu nội bảo bối là mối bận tâm lớn nhất của bà. Từ khi mới sinh ra đã bị mẹ vứt bỏ, sau lại bị tình nhân của ba nó mang về quấy rối, nên từ đó về sau nó đã sinh ra một loại tâm lý kháng cự với phụ nữ. Cơ hồ tất cả mọi người trong thành phố C đều biết trong vòng mấy mét xung quanh Đặng thiếu không thể có phụ nữ xuất hiện, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì việc này mà Đặng phu nhân còn mời cả bác sĩ tâm lý đến tư vấn, hỏi xem có biện pháp nào giải quyết không, cứ như vậy sẽ không ổn.

Nhưng bác sĩ lại nói rất qua loa: nói như vậy, rơi vào tình huống đó quả thật rất dễ làm cho tính tình của cậu chủ thay đổi, nhưng không loại bỏ khả năng có thể chữa khỏi, có thể một ngày nào đó, cậu ấy tìm thấy một nửa của mình thì sẽ tốt lên thôi. Cho nên việc này không thể gấp được, chỉ còn cách là ngày ngày đưa những người phụ nữ khác nhau đến cho cậu ấy thôi. Sẽ có lúc cậu ấy tìm được.

“Lão phu nhân, thiếu gia nói..... Về sau đừng đưa những người như vậy đến cho cậu ấy nữa, như vậy sẽ chỉ làm cậu ấy... càng ghê tởm hơn mà thôi.” Đặng Phúc nhỏ giọng nói. Ông hầu hạ thiếu gia từ nhỏ đến lớn, rất rõ ràng tính cách của cậu ấy, nếu như việc này không phải là do bà chủ sắp xếp, chỉ sợ....

Đặng phu nhân tức giận đến thiếu chút nữa tăng huyết áp, vỗ vỗ ngực, xót xa nói: “Thằng nhóc này muốn tôi tức chết đây mà” Rồi nhìn về phía Đặng Phúc: “Chẳng lẽ A Tư thật sự thích đàn ông?”

“Phu nhân, bà suy nghĩ quá nhiều rồi, sao thiếu gia có thể thích đàn ông được? Chẳng qua là chưa tìm được người phụ nữ khiến cậu ấy động lòng thôi”. Đặng Phúc bị dọa thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh, xem ra phu nhân thật sự rất nôn nóng.

“Aizzz...Chỉ hy vọng như thế. Đặng Phúc, ông nói Nam Cung Thần để ý hành động của A Tư, có việc gì thì báo ngay cho tôi biết” Quý Đôn.

“Vâng.”

“Ông đi xuống đi, tôi muốn ngồi một mình một chút” Đàng phu nhân mệt mỏi phát tay. Nhà họ Đàng rất ít người, ba đời đều chỉ có một đứa con trai. Đến đời A Tư lại phát sinh ra chuyện này, sao bà không lo lắng cho được?

Thành phố C, đêm nay nhất định là một đêm khác thường.

Mây đen kịt giăng kín bầu trời, giống như là bị một lớp vải nhung đen bao phủ, khiến mọi người ngột ngạt hít thở không thông. Gió lạnh thấu xương càn quét, làm người ta rét run.

Lương Chân Chân ôm chặt cánh tay, cả người run lên. Trên người cô chỉ mặc một chiếc đầm màu trắng bằng vải bông mỏng manh, tóc dài mềm mại để ở phía sau đầu, vài sợi tóc bị gió thổi tung vương trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại, mang một nét đẹp khó nói thành lời.

Người qua đường ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, đánh giá: Cô gái này không phải là đầu óc có vấn đề chứ? Trời sắp mưa mà lại mặc chiếc đầm mỏng manh đứng trên đường? Rõ ràng lạnh đến cả người phát run mà vẫn cố chịu đựng?

Lương Chân Chân cắn chặt môi, ngẩng mặt nhìn mấy chữ lấp lánh ánh vàng trên đầu: “Khách sạn Đế Hào Tư”. Sở dĩ cô ăn mặc như thế này, bởi vì...

Vì để bán mình. Đương nhiên, cô không phải là loại người bỉ ổi dè tiện, cũng không phải thất tình, càng không phải trong lòng bị đá kích, chẳng qua là buộc lòng phải làm vậy.

“Ầm ầm” một tiếng sấm vang thật lớn. Một tia chớp xẹt ngang qua, bầu trời như muốn nứt ra, mây đen cuộn cuộn kéo tới.

“Không thể nào” Lương Chân Chân ôm hai cánh tay đang lộ ra ngoài, ngửa đầu nhìn gió mây đang rít gào trên không, xem ra trời sắp mưa, nhưng mà cô không mang theo dù.

Trời ơi! Hơn nữa, bây giờ cô không thể bỏ đi.

Trong lòng thầm cầu nguyện ông trời thương xót, tram ngàn lần đừng mưa, muốn mưa cũng để cô tìm được người đã.

Nhưng không may, sấm vừa rạch ngang trời, thì tiếng sấm “ầm ầm” kéo đến, quay cuồng trên bầu trời, rít gào, thoáng chớp, từng hạt mưa như hạt đậu rơi xuống.

“Á” Lương Chân Chân bị mưa quất vào người, khẽ kêu lên, vẻ mặt ảo não, thầm nghĩ: “Mưa to quá, xem chừng không tạnh ngay được.”

Đứng thẳng người, đôi mắt đen láy nhìn chung quanh tìm “con mồi”, phải nhanh lên mới được, nếu không thì cô sẽ bị ướt hết mất thôi.

Thấy một chiếc xe thể thao màu bạc chạy tới, cô nhanh chân chạy đến, nói ra câu nói mà mình đã phải luyện tập N lần: “Anh à, anh mua tôi một đêm được không? Tôi đảm bảo sẽ hầu hạ anh thật tốt.”

Người đàn ông trong xe khinh miệt nhìn cô từ trên xuống dưới một lần “Mua cô sao?”

Lúc này, ở ghế phụ, một người phụ nữ thò đầu ra, nhìn cô một cái: “Dáng người như ván ép mà còn muốn bán mình?. Tốt nhất là mặc chiếc áo cup 36C rồi hãy đến đây. Thật không biết nhìn lại bản thân.”

Nói xong còn rất kiêu ngạo ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình, sau đó vẽ mặt thẹn thùng chui vào lòng tên đàn ông kia.

“Ha ha ha ha...” Tên kia cười lên một tiếng đều cáng, tay lại cố ý nhéo ngực người phụ nữ kia một cái, sau đó ôm cô ta vào lòng, đi vào sảnh khách sạn Đế Hào Tư, để lại một mình Lương Chân Chân đứng giữa trời mưa to.

Cô cắn chặt môi, cúi đầu nhìn lại ngực mình, quả thật, như sân bay, thật đúng là... Những người qua đường đều nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, nhỏ giọng thì thầm: “Cô gái này, vậy mà tự hủy hoại mình, đúng là không biết tự trọng.”

“Chứ còn gì nữa? Lạnh như vậy còn cố ý ăn mặc hở hang ra đây dụ dỗ đàn ông, thật sự là không biết liêm sỉ.”

“Đúng vậy? Cô ta còn biết chọn chỗ tốt đó. Vào được khách sạn Đế Hào Tư đều là người giàu có! Có con rồi thì quả thật là không còn gì để lo lắng nữa.”

2. Chương 2: Nam Cung Thần Dân Cô Đi Tắm Rửa Sạch Sẽ

Editor: ChiMy

Nước mắt dần dần làm mờ tầm mắt của cô, nhưng cô biết mình không được khóc, cho dù có bị người ta khinh bỉ cũng phải tiếp tục kiên trì! Trong lòng một lần lại một lần không ngừng thầm nhủ: “Lương Chân Chân, mày phải kiên cường! Không được để những thứ khác đả kích.”

Mưa to không ngừng rơi lộp bộp xuống đất, cùng với những tiếng sấm, tiếng sét vang lên mãnh liệt, ông trời như là đang khóc thút thít, làm cho người ta cảm thấy tim cũng đập nhanh hơn bình thường.

Lương Chân Chân cũng không nhớ rõ mình đã bị bao nhiêu chiếc xe đi qua tạt nước, bừa vào người, nhưng cô cũng không muốn nghĩ nhiều như thế.

Mưa và nước mắt hòa vào nhau chảy xuống, làm ướt đầm chiếc đầm trên người cô. Gió lạnh thổi tới, thấm vào tận tim gan con người.

Cô cố lấy dũng khí hỏi mấy người mặc tây trang sang trọng, Diễm Đan Lê Quý Đôn. nhưng đều bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh thường, từ chối.

Thậm chí còn có người tưởng rằng đầu óc không bình thường, là người điên, sợ tới mức chạy nhanh đi.

“Anh, xin anh mua tôi một đêm được không? Kỹ thuật của tôi rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.”

Lúc đầu Lương Chân Chân còn ngượng ngùng bây giờ đã trở nên chết lặng. Bây giờ cô vừa lạnh lại vừa đói, lạnh đến tận xương, lạnh đến tận lục phủ ngũ tạng(*), cả người không tìm chế được mà run lên.

(*) Lục phủ gồm có : Đom (mật), Vị (dạ dày), bàng quang, tiểu trường (ruột non), Đại trường (ruột già), tam tiêu (bao ngoài của tạng-phủ).

Ngũ tạng gồm : Tâm (tim) can (gan), tỳ (lá lách), phế (phổi), thận.

Người đàn ông kia dùng ánh mắt quái dị nhìn cô: “Không phải là cô mới từ bệnh viện tâm thần chạy ra đây chứ? Đầu óc không bình thường thần kinh có vấn đề? Chạy đến đây phát điên cái gì thế?”

“Anh à, tôi...không có, Tôi... rất tỉnh táo..” Lương Chân Chân gấp gáp giải thích. “Tôi thấy cô đúng là bị thần kinh” Người đó chán ghét đẩy cô ra.

Lương Chân Chân không hề nghĩ tới người đó sẽ đẩy cô, không cẩn thận, loạng choạng vài bước rồi ngã xuống đất, lại vừa văng ngã vào vũng bùn.

Nước bắn toàn bộ bắn lên người cô, lại.... Bắn tung tóe lên một người đàn ông đang chuẩn bị lên xe ở bên cạnh.

Trong nháy mắt tây trang đã dính nhiều vết bùn nhỏ, còn giày da thì lại loang lổ bùn.

Những người đi bên cạnh anh ta đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm than: Đầu sỏ gây nên chuyện này chết chắc rồi, lại còn là phụ nữ nữa chứ! Kết cục, haizzz....

“Ai cho cô ta xuất hiện trong này?” Giọng điệu của người đàn ông lạnh lẽo tựa như núi băng ngàn năm, làm cho người ta không tự chủ được rung mình một cái.

Lương Chân Chân ngẩng đầu lên nhìn: Đôi mắt đen như mực, thâm thúy không nhìn thấy đáy, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, môi mỏng khe khẽ, lộ ra sự lạnh lẽo không nói nên lời.

Rõ ràng rất sợ nhưng không biết cô lấy dũng khí từ đâu ra, bước lên ôm đùi lấy anh cầu xin: “Anh à, xin mua tôi một đêm được không?”

“Cút!” Người đàn ông lạnh như băng quát lên. Diễm Đan Lê Quý Đôn.

Những người bên cạnh anh không dám thở mạnh. Gan của cô gái này cũng lớn thật! Ai cũng biết là Đảng thiếu rất chán ghét phụ nữ, chỉ cần Đảng thiếu xuất hiện, trong vòng xung quanh vài mét không được xuất hiện phụ nữ. Cũng từng có người không sợ chết thử đến gần, kết cục.... thật thê thảm!!!

Mà cô gái nhỏ nhìn qua thấy chưa phát triển hết này, thật sự là ăn gan hùm mật gấu mà!

“Anh à, xin anh đừng đuổi tôi đi. Tôi sẽ rất ngoan mà.” Lương Chân Chân nhịn không được vừa khóc vừa nói. Cô cũng chỉ vì đến đường cùng. Vì sao cuộc sống của người nghèo lại khó khăn đến thế? Vì sao ông trời lại không công bằng như vậy?

Tựa hồ có cái gì lóe lên trong đầu, Đảng Cận Tư hoảng hốt nhíu mi lại, thu lại cái chân đang chuẩn bị đá ra, rất kì lạ nói một câu: “Nam Cung Thần, dẫn cô ta đi tắm rửa sạch sẽ.”

3. Chương 3: Cởi Hết Đồ Ra Biểu Diễn

Editor: ChiMy

Chân Chân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn vương nước mắt lên, khó hiểu nhìn về phía người đàn ông cao ngạo trên đỉnh đầu kia. Anh ta...anh ta...ý anh ta là muốn mua cô sao?

Trái tim không nhịn được đập loạn “Thình thịch” lên. Cô thành công, thành công rồi! Mẹ Diệp được cứu rồi!!!

Trái ngược lại với vẻ mặt sung sướng của cô, thì đám người Nam Cung Thần bên kia lại đồng loạt lộ ra vẻ mặt không thể tin. Đảng thiếu anh minh sáng suốt, lạnh lùng vô tình của bọn họ...lại có thể...đổi tính sao?

Chẳng lẽ ngày mai mặt trời mọc hướng tây?

Đảng Cận Tư ở trước cửa xe lạnh lùng nhìn Nam Cung Thần đang đứng ngó ra ở một bên, con mắt đen láy mang ý tứ cảnh cáo mãnh liệt, sau đó là tiếng xe khởi động, đi mất.

“Tiểu thư à, xin mời lên xe, trước tiên tôi sẽ đưa cô đi tắm nước nóng cho hết lạnh, sau đó sẽ đưa cô đến chỗ của Đảng thiếu, còn nên làm thế nào, thì tôi chắc là cô hiểu được.” Nam Cung Thần vô cùng ưu nhã nói. Anh là trợ lý của Đảng thiếu, đương nhiên có khả năng phỏng đoán suy nghĩ của cậu chủ. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Được...” Lương Chân Chân cúi đầu ngượng ngùng gật đầu. Tuy rằng nhìn bộ dáng người đàn ông kia rất giống đại minh tinh trên TV, nhưng giọng nói lại rất lạnh lẽo, làm cho tim người ta phát run.

Lan Đình Uyển là một trong số bất động sản tư nhân của Đảng Cận Tư. Bình thường anh rất ít khi đến đó, lại là lần đầu tiên cho phép phụ nữ bước vào, đây quả thật là kỳ tích.

Lương Chân Chân nắm chặt tay, vô cùng hồi hộp ngồi trên giường, suy nghĩ một chuyện rất quan trọng: Lát nữa ngoan ngoãn để anh ta XOXO, hay là chủ động ra trận hạ gục anh? Nhưng mà....như vậy mình có vẻ quá lẳng lơ không?

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng giày da”Cộp cộp cộp”, cô “Soạt” một tiếng ngồi sát lại giường hơn, nắm thật chặt khăn tắm mỏng manh trên người. Đây là do cái cô giúp việc kia, nói như thế nào cũng không chịu đưa cho quần áo cô mặc, nói cái gì mà...để thuận tiện....

“Két” một tiếng cửa mở, con mắt đen lạnh lùng của Đảng Cận Tư nhìn gương mặt ửng hồng của cô gái nhỏ trước mắt, bộ dạng cô ta căng thẳng mất tự nhiên khiến cho người ta chán ngán.

Anh trực tiếp ngồi dựa vào ghế sofa, tựa như ác ma, phun ra hai chữ: “Cởi hết ra.”

Không khí trong phòng trong nháy mắt lạnh đi, khuôn mặt Lương Chân Chân càng đỏ hơn. Không phải là sẽ có màn dạo đầu sao? Sao....sao lại nhanh như vậy?

“Tôi không muốn nói lại lần thứ hai.” Đằng Cận Tư lạnh lùng, giọng nói như từ địa ngục truyền đến, Lương Chân Chân sợ tới mức cả người run rẩy. Chạm rãi gơ tay lên, nước mắt không một tiếng động rơi xuống.

“Không cho phép khóc” Đằng Cận Tư phiền chán quát. Phụ nữ đúng là người này còn đáng ghét hơn người kia mà! Diễn đàn Lê Quý Đôn. Thật sự là gặp quỷ! Sao anh lại bảo Nam Cung Thần mang cô ta về đây kia chứ?

Lương Chân Chân gắt gao cắn môi, cố gắng nuốt nước mắt ngược trở lại, nhắm mắt cởi chiếc khăn tắm duy nhất trên người mình ra.

Thân thể trắng nõn xinh đẹp hoàn toàn hiện ra trước mắt Đằng Cận Tư, lộ ra màu da trắng hồng mê người, tỏa ra mùi hương thiếu nữ, khiến hô hấp của anh đột nhiên trở nên dồn dập.

Chết tiệt! Cô ta vẫn nhắm mắt đứng ở bên kia, vẫn không nhúc nhích là muốn giả chết hay sao thế?

“Bắt đầu biểu diễn đi.” Trong giọng nói lạnh lẽo còn ẩn chứa một tia tức giận.

“Biểu diễn?” Lương Chân Chân ngạc nhiên mở to mắt. Trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó hiểu. Trong sách viết là phải đi đến ngồi trên đùi anh, sau đó...hôn môi!!

“Nếu như cô biểu diễn đủ đặc sắc, tôi sẽ trả tiền, còn không thì...Mau cút đi!” Đằng Cận Tư giống như là sắp tức giận nói.

4. Chương 4: Con Mẹ Nó! cô Thử Khóc Một Lần Nữa Xem

Editor: ChiMy

Trong đầu Lương Chân Chân nổ tung, không nói trước lại còn muốn người ta biểu diễn? Hơn nữa, biểu diễn phần khích mới trả tiền? Sao người này lại kỳ quái như vậy chứ?

“Cái này...Trước hết tôi có thể mặc quần áo vào được không?” Cô cúi đầu, thật cẩn thận hỏi, hai tay ôm ngực thật chặt, hai chân thon dài thẳng tắp cố khép lại, cả người như buộc chặt lại với nhau, yếu ớt như chiếc lá đu đưa trong gió.

Cô rất không thích cảm giác trần trụi này, nhất là lại ở trước mặt người đàn ông nguy hiểm này, cảm thấy đôi mắt của anh ta sắc bén như tia X-quang nhìn thấu được thân thể của mình, kể cả những chỗ riêng tư cũng không bỏ sót.

Việc này đối với một cô gái trong sáng 18 tuổi mà nói, là rất xấu hổ và sỉ nhục.

“Không được!” Đường như anh đang nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói ra hai chữ này. Đằng Cận Tư sắp không thể nhịn được nữa, trên thế giới này sao lại có người ngốc như vậy cơ chứ?

Lương Chân Chân bị anh nhìn bằng ánh mắt nham hiểm và tàn nhẫn thì sợ tới mức co rúm người lại, hai mắt đầm nước, die»nd anl«equ»yd«on khóc nói: “Tôi không bán nữa, không muốn bán nữa, anh cho tôi về nhà được không?”

“Chết tiệt! Cô nghĩ đây là đâu? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?” Đằng Cận Tư thật sự bị cô chọc giận rồi, đứng lên đi nhanh tới, cả người tản ra một loại khí thế khiến cho người khác sợ hãi.

Ngón trỏ thô lỗ nâng cằm cô lên, ép cô nhìn về phía mình: “Đừng có mơ!!!”

“Hu hu...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lương Chân Chân dính đầy nước mắt, trong cổ họng phát ra tiếng giống như con mèo nhỏ đang nức nở.

Anh ta thật là khủng khiếp, cô không muốn bán nữa, cô muốn về nhà.

“Con mẹ nó! Cô thử khóc một lần nữa xem!” Đằng Cận Tư tức đến thở hồng hộc, khuôn ngực phập phồng không yên, không chỉ thế, dường như trong con mắt đen sâu thẳm còn phát ra ánh lửa thô bạo.

Ánh mắt đó tựa như muốn giết người. Lúc này Lương Chân Chân đã sợ tới mức không dám thở mạnh, hai bờ vai run run theo tiếng khóc thút thít, mà hai bầu vú mềm mại trước ngực cũng theo đó mà phập phồng.

Đằng Cận Tư nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, có một loại xúc động muốn..... Mẹ nó! Vậy mà anh lại nổi lên phản ứng với con nhỏ ngu ngốc này.

Bàn tay to bẻ ngang cái người còn đang ngậy ra kia, trực tiếp đi về phía giường lớn duy nhất trong phòng, bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

“Á!” Lương Chân Chân hét lên một tiếng, ngã xuống giường theo một đường vòng cung, hoảng sợ nhìn trong mắt người đàn ông đang nhiễm tình dục.

Ngay lập tức cô chui vào trong chăn. Cô không muốn bị cưỡng hiếp, không muốn, không muốn!!!

Đằng Cận Tư vứt áo sơ mi xuống đất, lại bắt đầu cởi dây lưng, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi cô gái nhỏ đang chui loạn trong chăn, khoe miệng gợi lên một nụ cười quyến rũ.

Trốn? Cô ta cho rằng mình trốn được sao?die»nd anl«equ»yd«on Cho đến khi trên người không còn thứ gì cản trở nữa, anh khoả thân từng bước một đi đến bên giường.

Khó có được một người khiến cho anh có phản ứng, anh có thể không “cưng chiều” cô thật tốt sao?

Đột nhiên trên người mát lạnh khiến cho Lương Chân Chân lại hét ầm lên, chân liều mạng đạp, lui người về phía đầu giường, lại bị Đằng Cận Tư bắt được, tiếp theo là một thân thể rất nặng đè xuống người cô.die»nd anl«equ»yd«on

Mặc kệ bàn tay nhỏ bé của cô không ngừng đánh vào ngực, anh cũng không có chút phản ứng nào cả. Anh há miệng ngậm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, đầu lưỡi linh hoạt trêu đùa, bàn tay to lại xoa nắn ở một bên còn lại...

5. Chương 5: Thế Nào? Có Vừa Lòng Chưa?

Editor: ChiMy

Lương Chân Chân chảy càng nhiều nước mắt, theo khoe mắt không một tiếng động rơi xuống ga trải giường trắng tinh, làm nó ướt đầm.

Trong lòng cô hiểu được, qua đêm nay, cô đã không thể trở về làm một cô gái hoạt bát vui vẻ, không buồn không lo nữa rồi.die»nd anl«equ»yd«on

Trước ngực truyền đến cảm giác đau đớn làm cô nhú mi, đau quá! Hơn nữa, chỗ bị cản trở nên... Có chút là lạ, khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Đằng Cận Tư thực không ngờ cô lại mang đến ỉnh cảm giác ngọt ngào như thế, bồng đầu lưỡi liếm một vòng, làm cho quả anh đào trước ngực cô đứng thẳng, rồi lại từng ngậm từng ngậm nuốt vào, quá mềm mại, làm cho anh nghiện.

“Ừm...” Lương Chân Chân có chút không chịu nổi anh cứ hung mãnh cắn nuốt như thế, mà để cho cô khó chịu hơn là bên trong thân thể lại nóng ran, giống như bị lửa đốt, bùng cháy lên.

Cổ họng không kiềm chế được khẽ phát ra một tiếng rên mềm mại. Tựa như đang làm nũng, vừa như muốn từ chối lại vừa như hoan nghênh.

Khi cô kịp nhận ra, lập tức xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng, chỉ hận không thể cấn rách môi mình, tại sao lại có thể phát ra tiếng xấu hổ như thế chứ?

Đằng Cận Tư chột buông viên anh đào kiêu diễm ướt át ra, chống hai tay lên, từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ phẫn hồng.

Khuôn mặt trắng nõn tựa như gốm sứ thượng hạng, tỏa ra nét trong sáng tinh khiết khiến người ta phải triu mến; hai má ửng hồng như cánh hoa anh đào nở rộ vào tháng tư, làm người ta say lòng; đôi mắt vô tội

đen láy như hai viên bảo thạch, die»nd anl«equ»yd«on êm ả tựa như một làn nước xuân, giờ phút này lại nhiễm thêm vài phần mộng lung

Nhất là đôi môi đang run rẩy kia, mềm mại như thạch hoa quả, nhìn liền muốn cắn một ngụm.

Lương Chân Chân bị anh nhìn bằng ánh mắt sắc bén thì khó tránh khỏi sợ hãi. Toàn thân người đàn ông này toát ra hơi thở nguy hiểm, khiến trong lòng cô sợ hãi, tay nắm chặt chăn, nhắm mắt lại quay đầu sang chỗ khác, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

“Chết tiệt! Mở to mắt ra nhìn tôi!” Đằng Cận Tư bá đạo ra lệnh, sao mà càng nhìn càng thấy cô giống tiểu yêu tinh chọc giận người khác, nhìn như đáng thương vô tội, nhưng thực ra lại có tiềm chất làm cho đàn ông nổi điên.

Đột nhiên nhiệt độ ở dưới bụng tăng cao làm cho anh suýt chút không kiềm chế được, hầu kết nhấp nhô hai cái, cúi đầu, chiếm giữ hai cánh môi đỏ mọng kia, mãnh liệt mút, liếm, cắn,...

Đầu lưỡi càng thêm linh hoạt mở ra hai hàm răng đang cắn chặt của cô, tiến quân thần tốc, cuồng dã càn quét chất lỏng ngọt ngào bên trong miệng cô, đáng vẻ kia như là muốn nuốt luôn cô vào bụng vậy.

Lương Chân Chân bị lửa nóng của anh tiến công làm cho đầu óc mê muội. Cô cảm thấy mình thiếu không khí đến sắp không thở nổi rồi, đột nhiên lại cảm giác được có vật gì cứng đẽ ở phía dưới mình, thật là khó chịu... die»nd anl«equ»yd«onOán trách đưa tay đẩy vật đó, thế nhưng...cảm giác nóng rực kia...

Đầu óc cô đột nhiên thanh tỉnh. Cô...cô...vậy mà lại đi đụng vào cái kia...cái kia của anh. Trong nháy mắt mắt cô càng đỏ hơn, như quả cà chua, ngượng ngùng muốn rút lại tay, lại bị người xấu xa kia bắt được: “Thế nào? Có vừa lòng không?”

“Vụt...”Lương Chân Chân trong nháy mắt huyết khí dâng trào, anh...anh biết mà còn để ỉnh sò... Trời ạ, sao cô có thể làm ra cái chuyện như thế, thật là muốn đập đầu vào miếng đậu hũ chết đi!

Đằng Cận Tư rất có hứng thú nhìn khuôn mặt ửng hồng như trái táo của cô, dường như còn đỏ hơn cả con tôm, tia vui vẻ trong đáy mắt càng sâu, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra.

Ở một nơi khác: Nam Cung Thần vô cùng hoảng sợ: die»nd anl«equ»yd«onCậu chủ, cậu vậy mà nở nụ cười! Còn cười đến hại nước hại dân như vậy, cười đến yêu nghiệt quỷ quyệt như vậy, trời ơi, tôi...tôi...

Đằng Cận Tư lạnh lùng quét mắt liếc anh ta một cái: Đưa ra ngoài... Đánh cho chừa thì thôi!!!

6. Chương 6: Hình Như Cô Sắp Chết Rồi?

Editor: ChiMy

“Tôi...tôi...Không phải...Tôi không cố ý...” Lương Chân Chân ấp úng giải thích, đôi môi đỏ mọng hơi sưng, lại thêm bộ dáng hốt hoảng kia, thật làm chodie»nd anl«equ»yd«on người ta thương yêu.

Đôi mắt của Đằng Cận Tư đen như mực, trong mắt là hai đám lửa cháy hừng hực, cúi người, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia lần nữa, bàn tay to lại trượt theo lưng bóng óng của cô một đường đi xuống...

Đến chỗ.....khiến cho cô gái trong ngực run rẩy, Đằng Cận Tư không có một chút ý muốn dừng lại nào, ngược lại càng không chút kiêng kỵ, trong lòng càng không ngừng kêu gào: Muốn cô ấy, muốn cô ấy!!!

Không hề do dự, thẳng lưng một đường đi vào.

“Á!!!” Lương Chân Chân đau đến hét lên. Nghe nói lần đầu tiên của con gái đều rất đau, quả nhiên đúng là như vậy.

~Đằng Cận Tư cũng không dễ chịu hơn cô, mặc dù anh đã 30 rồi, nhưng về phương diện này lại không có một chút kinh nghiệm nào.

Trước đây bà nội cũng đưa rất nhiều phụ nữ đến chỗ của anh, nhưng không ai có thể gợi lên hứng thú nguyên thủy nhất của anh, ngược lại chỉ càng làm cho anh ghê tởm hơn, chỉ muốn bọn họ cút đi thật xa, càng xa càng tốt.

Mà cô gái nhỏ trước mặt này, không những không làm cho anh thấy chán ghét, mà lại còn khiến anh có ý muốn đặt cô xuống dưới người, yêu thương cô thật nhiều.

Lúc này Đằng Cận Tư giống như là một cậu thanh niên mới lớn lần đầu nếm thử tình dục, sau khi nếm được món ngon rồi, động tác liền bộc phát hung mãnh cuồng dã, không chút thương hoa tiếc ngọc. Hành vi chiếm đoạt như dã thú ấy khiến Lương Chân Chân ngất xỉu mấy lần, cô cảm giác chỗ đó của mình như sắp rách ra.

Đau quá, đau quá...!!! Ai tới cứu cô! Hình như cô sắp chết rồi!

Xong việc, Đằng Cận Tư không chút lưu tình đứng dậy đi vào phòng tắm, mười phút sau, đã mặc áo ngủ lụa màu đen bước ra, đi tới mép giường, ánh mắt liếc nhìn cô gái đang ngủ như đứa trẻ trên giường.

Anh cũng không biết tại sao mà xui quỷ khiến mình lại mang cô đi «on về, nhưng không thể phủ nhận, quyết định này là chính xác.

Xoay người đi đến cửa sổ, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau lại chậm rãi nhả khói.

Đã bao lâu rồi, anh không còn nhớ tới người đàn bà kia, đã bao lâu rồi, trong mơ đã không còn xuất hiện hình bóng ấy?

Mà đêm nay, những thứ phiền lòng này đều bị khơi gợi lên.

Cho tới bây giờ, anh cũng không hiểu được, năm đó, sao bà ta có thể quyết tuyệt bỏ lại anh khi anh mới ba tuổi, rồi đi, bất luận anh khóc lóc van xin bà ấy đừng đi như thế nào, nhưng bà ấy chỉ quay lại lạnh lùng hất tay anh ra, sau đó kéo vali, đi ra khỏi nhà mà không quay đầu lại lấy một lần.

Dường như, anh không phải là con ruột của bà ấy.

Sau khi lớn lên anh mới hiểu được, đó hết thảy là vì ở bên ngoài cha có tình nhân, mà kể từ sau khi bà ấy đi khỏi, thì ông ấy lại càng thêm cằn nhằn, còn thường xuyên mang những người đàn bà khác nhau về nhà. Điều khiến anh không thể chịu nổi là những người đàn bà kia lại tới quấy rầy anh...

Một lần, hai lần, ba lần,....

Cuối cùng anh cũng bộc phát, dùng thủ đoạn cực kỳ ác độc xử lý mấy ả đàn bà kia sạch sẽ.

Cũng kể từ khi đó, anh sinh ra sự căm ghét đối với phụ nữ, khuôn mặt của bọn họ luôn làm anh nhớ đến những hình ảnh buồn nôn kia.

Vì vậy, tin tức Đằng thiếu chán ghét phụ nữ nhanh chóng lan ra, cũng làm cho trái tim của những cô thiếu nữ ở thành phố C tan nát.

Sau khi Đằng phụ nhân biết chuyện lập tức trách mắng con trai một trận, sau đó tự tay nuôi nấng cháu trai bảo bối lớn lên.

Đây cũng chính là lý do tại sao hai bà cháu lại thương yêu nhau như vậy. Trên mặt đất nhanh chóng rơi đầy tàn thuốc lá, đôi mắt âm u lạnh lùng của Đằng Cận Tư như phủ thêm một tầng sương khói, làm cho người ta không thể thấy rõ thần sắc nơi đáy mắt của anh.

7. Chương 7: Đau Thương Cũng Nhớ Lại

Editor: ChiMy

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa thủy tinh rơi vào phòng, rơi trên sàn nhà, trên giường, nhuộm lên một mảnh ánh sáng nhàn nhạt, ưu ái bao bọc lấy người đang ngủ trên giường.

Lương Chân Chân “ưm” một tiếng, khẽ tựa mình, phía dưới truyền đến một trận đau nhức tê dại khiến cô trong nháy mắt tỉnh táo lại, rồi đột nhiên mở to mắt nhìn xung quanh căn phòng xa lạ, bỗng chốc cảm thấy hoảng hốt.

Tối hôm qua cô..... Bị một người đàn ông nguy hiểm mua một đêm, sau đó...anh ta điên cuồng đòi hỏi cô cả một đêm, cuối cùng...cô đau đến ngất đi.

Cố gắng ngồi dậy, nhưng không thấy người đàn ông»nd anl«equ»yd«onông kia đâu, chẳng lẽ anh ta đi rồi? Vậy...Tiền đâu?

Nếu như không lấy được tiền, những gì cô đã làm tối qua chẳng phải là uổng phí hết rồi sao? Lại nhớ đến giờ phút này mẹ Diệp vẫn đang nằm trên giường bệnh chờ tiền làm phẫu thuật, Lương Chân Chân gấp đến độ muốn khóc.

Bác sĩ đã nói bệnh của mẹ Diệp không thể kéo dài thêm được nữa, hôm nay là ngày cuối cùng, nếu như không có tiền để phẫu thuật, thì sợ là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lương Chân Chân cảm thấy vô cùng tự trách, cô cảm thấy mình đúng là khắc tinh. Năm ấy mẹ bị bệnh rồi qua đời, ký ức ấy vẫn còn nguyên như ở trước mắt, không nghĩ tới bây giờ đến cả mẹ Diệp cũng...

Nhớ tới ngày đó, bên ngoài trời có tuyết lớn, một mình cô, một đứa bé mới 5 tuổi ở nhà xác lạnh run, dường như nước mắt đã cạn rồi, nhưng mẹ vẫn cứ nằm trên giường không nói một câu, cơ thể lạnh như băng, mặc cho cô gào khóc như thế nào mẹ cũng không nói một câu với cô, thế giới bỗng nhiên sụp đổ...

Sau đó, mẹ Diệp ở bên cạnh tốt bụng nhận nuôi cô, còn giúp cô an táng mẹ. Từ đó, cô đã thề với lòng mình phải báo hiếu và chăm sóc mẹ Diệp thật tốt.

Nếu không có mẹ Diệp, chỉ sợ cô đã trở thành một đứa bé mồ côi rồi»nd anl«equ»yd«on Cô cần môi nhớ lại mười ba năm qua, từng chút từng chút một.

Tuy mẹ Diệp không phải mẹ ruột của cô, nhưng vẫn chăm sóc cô chu đáo, quan tâm có thừa, càng thêm yêu mến, cái gì ngon cũng để dành cho cô, những bạn học trong trường nói cô là cô nhi không cha không mẹ, cũng là mẹ Diệp đến nói cho bọn họ biết, bà là mẹ đẻ của cô.

Vốn nghĩ rằng, người tốt sẽ được báo đáp, không nghĩ đến mấy ngày trước mẹ Diệp đột nhiên ngất đi, sau khi được đưa đến bệnh viện, mới biết bà đã bị ung thư giai đoạn cuối, nếu không làm phẫu thuật kịp thời, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Việc này đối với hai anh em khác gì sấm sét giữa trời quang? Sao lại có thể như vậy được?

Mấy ngày này, hai anh em mới cảm thấy thấm thía thế nào là lòng người lạnh lẽo, tất cả bạn bè và họ hàng thân thích đều đứng đưng không quan tâm đến họ, không tỏ một chút thái độ nào, rõ ràng là không muốn cho vay tiền.

Một khoản tiền lớn như thế, nói là mượn nhưng ai biết đến bao giờ mới trả được?

Trong lòng Lương Chân Chân âm thầm thề, nhất định phải nghĩ biện pháp có được khoản tiền phẫu thuật, nếu không cô sẽ cảm thấy ray rứt, cắn rứt lương tâm cả đời.

Cô nhiều lần hỏi mới biết, bán mình là cách có tiền nhanh nhất, mặc dù do dự, nhưng phần ân tình trong lòng đã khiến cô bất chấp bất cứ giá nào. Chỉ cần có thể cứu sống mẹ Diệp, cô hy sinh đêm đầu tiên của mình thì có là gì?

Xã hội bây giờ cũng thoáng hơn nhiều rồi»nd anl«equ»yd«on cũng sẽ không có nhiều người quan tâm đến cái này đâu.....

Đau một chút cũng không quan trọng, chỉ cần mọi người được bình an... Cô không muốn phải trở thành cô nhi một lần nữa...

Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, đưa Lương Chân Chân trở về hiện tại, vội vàng kéo chăn quấn mình lại cẩn thận, đôi mắt đen cảnh giác nhìn về phía cửa.

8. Chương 8: Đẳng Thiếu Nói, Cô Có Thể Điền Vào Đây Bao Nhiêu Tùy Thích

Editor: ChiMy

“Lương tiểu thư, xin hỏi cô đã tỉnh chưa?” Người gõ cửa là Nam Cung Thần, anh đã đợi ròng rã cho tới trưa, có trời mới biết anh có bao nhiêu xúc động muốn phá cửa mà vào.

Rốt cuộc tối hôm qua Đẳng thiếu dữ dội ra sao? Lại để cho cô gái nhỏ này ngủ đến tận bây giờ?

Sáng nay cậu chủ tinh thần thoải mái đi làm, quả nhiên là đàn ông lâu nay không đụng vào phụ nữ, một khi đã đụng thì thật sự là không giống với bình thường mà.

Nghĩ đến tối hôm qua nói chuyện với Đẳng phu nhân, die»nd anl«equ»yd«on nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của bà, trong lòng không khỏi cảm khái vạn lần, vốn anh cũng hoài nghi, nhưng xem ra thì bây giờ không còn gì để nghi ngờ nữa rồi.

Đẳng thiếu thật sự là một người ĐÀN ÔNG, không phải GAY!!! (Ánh mắt sắc bén của Đẳng Cận Tư quét đến: Nam Cung Thần, cậu giỏi lắm, dám nghi ngờ tôi?)

Nam Cung Thần ôm đùi người nào đó khóc rống: Cậu chủ, tôi luôn một lòng trung thành đối với anh, trời đất trắng sao chứng giám.)

“Có việc gì sao?” Lương Chân Chân khiếp sợ hỏi, cô còn nhớ rõ giọng nói của người này, là...cấp dưới của người hôm qua.

Bà cô ơi, không có việc gì tôi lại đợi cô đến giữa trưa sao? Tỉnh ngủ rồi thì nên đứng dậy đi, tôi còn phải chạy về công ty đi làm, không thì lấy cái gì nuôi miệng sống qua ngày đây? Trong lòng Nam Cung Thần đã chảy nước mắt thành sông rồi.

Tuy nghĩ thế nhưng lại vẫn nhe nhả nói: “Ở đây vừa chuẩn bị quần áo mới và đồ dùng hằng ngày, khi nào có thể mang vào cho cô đây?”

Lương Chân Chân đang rầu rĩ vì không có quần áo die»nd anl«equ»yd«on để mặc, nên vội vàng trả lời: “Bây giờ đi.”

Nam Cung Thần cười yếu ớt, quả nhiên là cô gái đơn giản mà, tất cả suy nghĩ đều hiện hết lên khuôn mặt.

Quần áo được đưa vào đầy đủ, ngay cả quần áo lót cũng có. Mặt Lương Chân Chân ửng hồng, vội vàng chịu đựng cơ thể đang đau nhức, mặc quần áo xong rồi mở cửa đi ra.

Quả nhiên là một tiểu nữ sinh thanh thuần động lòng người, váy màu hồng càng tôn lên làn da trắng nõn nà của cô, mang theo nét thanh xuân đứng chung với Đẳng thiếu thật giống như “Trâu già và thỏ non”.

Người nào đó còn đang mơ mộng nhìn chằm chằm người đẹp, còn Lương Chân Chân thì bị anh nhìn đến ngượng ngùng, đôi tay mềm mại đan vào nhau, khẽ nói: “ Nam Cung tiên sinh à...”

“Khụ Khụ...đây là chi phiếu, Đẳng thiếu nói, cô có thể điền vào đây bao nhiêu tùy ý.” Lúc nói xong câu cuối cùng, Nam Cung Thần cười đến có chút nịnh nọt, rất rõ ràng, quả nhiên hôm qua cậu chủ rất hài lòng.

Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh không thích hợp với trẻ nhỏ, khoe miệng không tự chủ mà cong lên thành một nụ cười đậm đàng, khiến chodie»nd anl«equ»yd«on Lương Chân Chân trong sáng thuần khiết phải lảo đảo hai bước.

Rõ ràng nhìn là một người đàn ông lịch sự! Sao cười lên lại đáng khinh như vậy? Trong lòng cô âm thầm nói, lập tức tiếp nhận chi phiếu và bút trong tay Nam Cung Thần, điền vài con số, rồi trả lại anh.

“Xin hỏi, bây giờ tôi có thể lấy số tiền này đi được chưa? Bây giờ tôi đang rất gấp.” Lương Chân Chân cắn môi đỏ mọng nói, cô phải lập tức chạy đến bệnh viện mới được, bệnh tình của mẹ Diệp không thể kéo dài thêm được nữa.

Nam Cung Thần cho là vừa rồi cô hành động như thế là do hưng phấn quá độ, sợ anh đổi ý nên giựt tấm chỉ phiếu trên tay anh rồi điền vào, nhưng đợi anh thấy rõ những con số trên tấm cho phiếu kia, thì thiếu chút nữa không nói nên lời...

Khóe miệng run run, die»nd anl«equ»yd«onnói: “Lương tiểu thư, cô xác định.... cô ...không điền nhầm chứ?”

Lương Chân Chân thành thực lắc đầu, cô chỉ cần 60 vạn tiền phẫu thuật ẹ Diệp, ngoài ra không muốn cái gì nữa cả.

Ồi! Sao trên đời lại có một cô gái đơn giản, thành thật đáng yêu như thế này đây? Tiền cũng không cần nhiều, hay là đầu óc bà đậu?

“Thật ra, cô có thể thêm một số 0, hoặc là hai, hay ba cũng không có vấn đề gì cả.” Nam Cung Thần cười rất dịu dàng, giọng nói tràn đầy mùi vị dụ dỗ, anh không tin trên đời này lại có người không yêu tiền.

“Không cần” Lương Chân Chân lắc đầu một cái, cô vẫn là nên nhanh chóng mang tiền đến bệnh viện là tốt nhất.

9. Chương 9: Chân Chân Em Lấy 60 Vạn Này Ở Đâu Ra?

“Khụ khụ...” Nam Cung Thần khó hiểu sờ mũi, ánh mắt nhìn Lương Chân Chân có chút kì lạ, làm cho cô sợ hãi.Orz~~(*)

(*):Orz-các bạn có thấy giống hình gì không? Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất, chữ O là đầu người. Cách viết bắt nguồn từ Nhật Bản.

. “Nam Cung tiên sinh, tôi có thể đi được chưa?” Hiện tại Lương Chân Chân vô cùng gấp gáp, căn bản không quá để ý đến ánh mắt nghiến cứu tìm tòi của con người kia đâu.

“À! Đương nhiên có thể rồi. Vừa đúng tôi cũng muốn tới công ty, không bằng để tôi đưa Lương tiểu thư đi một đoạn?” Trong lòng anh đã có tính toán hết rồi, điều quan trọng là phải tìm được địa chỉ nhà của Lương Chân Chân, bởi vì rất có thể...có thể... Đẳng thiếu sẽ “muốn” cô ấy.

“Cảm ơn, nhưng tôi có thể tự mình bắt xe đi” Tuy rằng nhà Lương Chân Chân không khá giả cho lắm, nhưng giáo dục lại rất tốt, chưa bao giờ ham món lợi nhỏ, lại càng không dễ dàng nhận ân huệ của người khác.

Nam Cung Thần phát hiện cô gái trước mắt này thật sự rất bướng bỉnh, nhưng cuối cùng anh vẫn không nổi giận: “Chỗ này rất vắng vẻ, là của tư nhân, căn bản rất khó bắt xe.”

Cuối cùng, Lương Chân Chân đành khuất phục, bởi vì cô phát hiện ra nơi này thật sự rất vắng vẻ, ngay cả bóng dáng của một người cũng không thấy, chứ đừng nói là xe taxi, bắt đắc dĩ đành phải ngoan ngoãn lên xe của Nam Cung Thần.

Nhưng mà, tính toán của người kia cũng không thực sự thành công. Lương Chân Chân xuống xe ở cửa bệnh viện nhân dân, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi nhanh chóng chạy vào.

Nam Cung Thần nhìn bóng dáng phần hồng kia, dường như có chút suy nghĩ, bán mình cứu cha? Khóe miệng không khỏi cười khổ, lập tức quay đầu xe rồi đi.

Tầng 3, ngoài phòng phẫu thuật, Lương Chân Chân có chút mệt mỏi ngồi trên ghế dài, ánh mắt không chút tiêu cự, nhìn chằm chằm xuống đất.

Tất cả những chuyện này giống như đang nằm mơ, cho đến khi cửa phòng phẫu thuật khép lại, thần kinh căng thẳng của cô rốt cuộc cũng buông lỏng.

Chỉ cần mẹ Diệp có thể khỏi bệnh, thì tấm màng kia có là gì đâu?

“Chân Chân, em lấy 60 vạn này ở đâu ra?” Người hỏi là một chàng trai mặc quần áo thoải mái màu xám tro, bề ngoài trong sáng tuấn tú, người ngoài nhìn qua sẽ tưởng như thấy được một vị vương tử dịu dàng bước ra từ trong truyện, chỉ tiếc bây giờ ánh mắt anh ta như muốn tìm người gây sự, hoàn toàn không tương xứng với khí chất ôn hoà của anh.

Đó chính là Diệp Thành Huân, con trai ruột của Diệp Lan, anh trai của Lương Chân Chân, cũng là người mà cô thầm mến, chỉ tiếc Diệp Thành Huân đã sớm có người trong lòng. Đây chính là bí mật mà từ trước đến giờ cô vẫn mãi cất giấu tận sâu trong đáy lòng.

Đây cũng là lần đầu tiên Lương Chân Chân nhìn thấy ánh mắt dọa người như vậy của anh trai, cúi đầu xuống, lúng ta lúng túng không dám mở miệng trả lời. Muốn cô nói thế nào đây? Muốn cô nói cho anh biết đây là tiền cô đi bán thân?

Không! Cô không làm được, cô không thể nói ra được!

“Những người đó nói có phải là sự thật không?” Tơ máu trong mắt Diệp Thành Huân ngày càng nhiều, mắt càng đỏ, trong mắt tràn ngập không thể tin và đau xót.

Anh liên tục gọi điện hỏi bạn bè người thân vay tiền một đêm, thật vất vả mới mượn được 20 vạn, vội vàng cầm tiền chạy đến bệnh viện, thì được thông báo rằng em gái đã thanh toán toàn bộ tiền phẫu thuật rồi.

Một giây kia, anh giống như bị người ta tát một cái, sự thật tàn khốc nói cho anh biết: Diệp Thành Huân, mà thật con mẹ nó vô dụng, tiền phẫu thuật cho mẹ cũng không thu xếp được!

Nhưng mà những lời nói thầm của y tá với nhau lại làm lòng anh khó chịu hơn, giống như đâm một nhát dao vào ngực anh, cơ hồ làm anh mất đi lý trí.

“Trong vòng một đêm đã có 60 vạn, trừ bỏ đi ra ngoài bán thân, còn có thể làm gì nữa?” Y tá Giáp hèn mọn nói.

“Ôi trời! Nói không chừng người ta trong một đêm trở thành thiên kim tiểu thư đấy!” Y tá Ất khinh miệt cười nói.

10. Chương 10: Anh...lại Đánh Cô

Editor: ChiMy

Những lời nói không chịu nổi rơi vào tai Diệp Thành Huân từng chữ một, không tự giác xiết chặt nắm đấm, anh không tin! Anh không tin Chân Chân là cô gái thiện lương, tốt đẹp như vậy lại có thể chỉ vì tiền mà bán rẻ bản thân mình. Diễm Đan Lê Quý Đôn.

“Anh.” Lương Chân Chân bị ánh mắt đầy tơ máu của anh làm cho sợ tới mức cắn chặt môi, mắt to nhanh chóng dâng lên sương mù, thanh âm rụt rè khiếp sợ giống như là một con mèo nhỏ bị thương, bất lực, yếu ớt !

“Trả lời anh! Có phải thật hay không?” Bây giờ Diệp Thành Huân đã mất hết sự bình tĩnh dịu dàng thường ngày, giọng nói chứa đầy lửa giận khiến cho người nghe run sợ, chỉ vì đây là cô em gái yêu quý nhất của anh, trong lòng anh cô luôn thuần khiết như một đoá hoa sen trắng, không nhuốm bụi trần, dù có chuyện gì cũng không để cô chịu chút uất ức.

Hôm nay khi nghe những lời nói chói tai của các y tá, một chút lý trí còn sót lại trong lòng vì quá tức giận nên cũng không còn.

Cơ thể Lương Chân Chân run rẩy bởi giọng nói tức giận của Diệp Thành Huân, nhưng cô vẫn bướng bỉnh, đôi môi khẽ run, cúi đầu trả lời “Ừ”

Cô biết tính tình của Diệp Thành Huân, mặc dù bên ngoài ôn hòa khiêm tốn, nhưng khi có chuyện anh muốn biết mà không có được đáp án anh sẽ không bỏ qua.

“Chát” một cái tát không một tiếng động rơi xuống, làm cho không gian yên lặng bên ngoài hành lang bỗng nhiên biến mất.

Lương Chân Chân ngây ngốc che nửa bên mặt ửng hồng, nhất thời mê mang, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng tuôn ra làm mờ cả hai mắt, môi dưới đã bị cô cắn đến chảy máu, nhanh chóng tràn ra trong miệng.

Anh. lại đánh cô?

Sau khi một tia lý trí quay trở lại, trái tim bỗng dưng co rúc,DiễnđànLêQuýĐôn. đau đến hô hấp cũng khó khăn.

“Sao em có thể không thương tiếc bản thân như vậy? Làm ra loại chuyện bán đứng thân thể mình! Chân Chân, em thật làm cho anh thất vọng!” trong lòng Diệp Thành Huân cũng rất đau, bị che mất lý trí, làm ra chuyện khiến mình hối hận không kịp.

Thì ra ở trong lòng anh, mình đã trở thành cô gái hư hỏng rồi. Cũng khó trách anh vẫn luôn yêu thích chị Nhã, một cô gái dịu dàng hiền thực.

Mình, chỉ là cô em gái nuôi thôi, còn hy vọng xa vời cái gì đây?

“Em chỉ muốn cứu mẹ Diệp, em không có sai!” Lương Chân Chân cắn môi nghẹn ngào trả lời, thừa dịp nước mắt còn chưa trào ra, nhanh chóng xoay người chạy như bay ra khỏi cửa bệnh viện.

Dọc theo đường đi, nước mắt của cô như nước sông vỡ đê, chảy hoài không hết, cô vốn cho là cho dù tất cả mọi người không hiểu cô cũng không sao, chỉ cần anh hiểu cô, tất cả đều đáng giá.

Nhưng, hôm nay cô mới biết, mình quá ngây thơ rồi! Anh sẽ không thích cô gái không còn trong sạch như cô nữa, nhất là cơ thể mình —— thật là dơ bẩn.DiễnđànLêQuýĐôn.

Trong bệnh viện người ra ra vào vào nhìn cô không chút thiện cảm, bàn luận xôn xao, chỉ chỉ chỗ chỗ. . . .

Cô biết ở đây không chào đón mình, trong lòng cũng không đè nén được bi thương nữa, liều mạng chạy như điên ra ngoài, những người đi đường nhìn thấy cô chỉ cảm thấy cô gái nhỏ này rất đáng thương, khóc đến đau đớn khổ sở thế này, cơ thể cô mảnh mai đến nỗi chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay cô.

Sau khi không còn chạy được nữa, Lương Chân Chân mới ngồi xổm người xuống ôm đầu gào khóc, giờ phút này, cô chỉ muốn giải tỏa hết phiền muộn trong lòng.DiễnđànLêQuýĐôn.

Hoàn cảnh náo nhiệt bốn phía không hề liên quan tới cô, phong cảnh hoàn mỹ, cũng không thuộc về cô; hạnh phúc người khác có, cũng không thuộc về cô; những thứ cô có chỉ là bi thương.

11. Chương 11: Gặp Lại

Editor: ChiMy

Trên hành lang bệnh viện, Diệp Thành Huân chán nản tựa vào tường, trong đầu hiện lên hình ảnh Chân Chân chạy đi vừa rồi, đau đớn, bướng bỉnh, bất lực, bi thương trong mắt cô đâm sâu vào lòng của anh, đau nhói.DiễnđànLêQuýĐôn.

“Em chỉ muốn cứu mẹ Diệp, em không có sai!” Những lời này giống như một vết dao khắc vào lòng anh, khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, sao anh lại không hiểu lòng hiếu thảo của Chân Chân, 13 năm qua, anh và mẹ đã sớm xem Chân Chân là một thành viên trong gia đình.

Mà Chân Chân, so với tưởng tượng của anh còn yêu mẹ hơn, vì cứu mẹ, không tiếc chà đạp mình, sự lựa chọn này đối với cô mà nói nhất định rất khó khăn! Cô bé này.

Mình thật là đáng chết! Lại bị tức giận đến mê muội đầu óc, ra tay tát Chân Chân một cái, anh ảo não đâm một quyền ở trên trán, hồi hận đến xanh cả ruột.

Không được, không biết cô bé kia còn đang trốn ở đâu khóc? Anh phải tìm cô trở về mới được, sau đó xin lỗi cô.

Chính mình vô dụng lại trút giận lên người em gái, thật không phải là hành động của một người đàn ông!

“Diệp tiên sinh, mẹ anh đã giải phẫu thành công. Diễm Đan Lê Quý Đôn.” Đột nhiên sau lưng truyền đến giọng phụ nữ khiến bước chân sắp nhấc lên của Diệp Thành Huân dừng lại, vui mừng xoay người nhìn về phía y tá mặc áo trắng.

“Có thật không? Mẹ tôi đã phẫu thuật thành công? Vậy. Vậy tôi có thể vào thăm bà một chút không?”

Diệp Thành Huân kích động mà hỏi, không gì có thể so với sự mừng rỡ của anh lúc này. “Có thể, có điều bây giờ cơ thể bệnh nhân rất yếu, anh không thể ở lại quá lâu.” Cô y tá gật đầu một cái.

“Cám ơn.” Diệp Thành Huân vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho em gái, “Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã khóa.” Diễm Đan Lê Quý Đôn.

Anh than nhẹ một tiếng, cô bé kia khẳng định đang đau lòng đây, haizz. Anh gửi một tin nhắn đi: cô bé ngốc, vừa rồi là anh không đúng. Mẹ làm phẫu thuật thành công, mau trở lại.

Đường lớn phồn hoa náo nhiệt không bởi vì người nào bị thương mà dừng lại, Lương Chân Chân thút thút lau nước mắt trên mặt, hít mũi đứng dậy, đầu có chút choáng váng, cô biết mình thiếu máu, ngồi một lúc lâu sẽ chóng mặt.

Lảo đảo bước về phía trước, bây giờ cô đã không còn nhà để về, bệnh viện, cô cũng không còn mặt mũi quay lại nữa rồi, nơi duy nhất có thể đến chỉ có trường học.

Trên ngã tư đường, đèn đỏ sáng, có một chiếc xe đang dừng lại.

Đằng Cận Tư không nhận được gơ tay lên nhìn đồng hồ, Diễm Đan Lê Quý Đôn. anh đang vội tham gia một hội nghị thương mại, còn mười phút, anh không muốn đến trễ.

“Đằng thiếu, anh xem người ở đối diện kia không phải là Lương tiểu thư sao? Sao mà thấy. thế thảm như vậy.” Nam Cung Thần tinh mắt nhìn thấy Lương Chân Chân đang đi qua đường, sao mới vài giờ không thấy, lại có bộ dạng này?

Vốn là Đằng Cận Tư không muốn nhìn, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được liếc qua, mi tâm nhíu chặt, trong tròng mắt đen lóe lên ánh sáng không rõ, cô gái này đang giữ trò quỷ gì?

Cặp mắt sưng lên giống như là hai quả đào lớn, sắc mặt trắng bệch, đôi môi bầm tím, đi bộ thì lung lay, tinh thần hoảng hốt đi theo đám người, giống như là — Một người không có linh hồn. Diễm Đan Lê Quý Đôn.

Nam Cung Thần cẩn thận nhìn biểu tình của cậu chủ, lại nhìn cô gái đang hoảng hốt trên đường, trong lòng bỗng dưng lóe lên một suy nghĩ. “Đằng thiếu, hay là tôi đến mời Lương tiểu thư tới đây ngồi một chút?”

12. Chương 12: Gặp Thoáng Qua

Editor: ChiMy

Đặng Cận Tư lạnh lùng liếc người nào đó một cái, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa, yên ổn tựa vào ghế ngồi, giống như mọi chuyện vừa xảy ra không tồn tại.

Cũng trong lúc đó, đèn xanh sáng, tài xế lái xe rời đi, Nam Cung Thần mất mặt sờ lỗ mũi, trong lòng buồn bực: vừa rồi rõ ràng ánh mắt cậu chủ nhìn Lương tiểu thư lộ ra chút quan tâm mà!

Bằng nhãn lực của bản thân, không có khả năng đoán sai! Chẳng lẽ. . . . Anh liếc nhìn người nào đó đang nhắm mắt dưỡng thần, lại nhìn bóng lưng mỏng manh dần dần đi xa, mày nhăn lại, trầm tư.

“Tôi nay tìm cho tôi một người phụ nữ.” Trong buồng xe yên tĩnh, Đặng Cận Tư thình lình thốt lên một câu, làm Nam Cung Thần sợ tới mức giật mình một cái, kinh ngạc ngẩng đầu, “Tìm phụ nữ làm gì?”

Hoàn toàn chưa suy nghĩ đã thốt ra khiến Nam Cung Thần thật muốn cắn lưỡi tự sát, tìm phụ nữ còn có thể làm gì? Đương nhiên là “này nọ í ề í ề” “này nọ í ề í ề” đó!

Xem ra sau tối hôm qua, Đặng thiếu không còn chán ghét phụ nữ nữa, đúng là một chuyện tốt, đoán chừng mấy thực nữ danh môn của thành phố C sẽ điên cuồng chen nhau muốn lên giường với Đặng thiếu.

Không khí lạnh lẽo trên đầu khiến Nam Cung Thần mất tự nhiên nặn ra một nụ cười rục rịch, “Cậu chủ yên tâm, tối nay bảo đảm khiến cậu hài lòng.”

Lúc này Đặng Cận Tư mới nheo mắt lại không nhìn anh nữa, bóng dáng cô gái nhỏ vừa rồi, đáng chết, vẫn còn lúc ẩn lúc hiện trong đầu anh, làm lòng anh phiền loạn, đưa tay kéo cà vạt, miệng thở ra một hơi.

Anh không tin chỉ có cô gái kia mới có thể mang cho anh cảm giác, tối nay, phải thử nghiệm một phen!

Tinh thần của Lương Chân Chân hoảng hốt đi về trường học, dọc theo đường đi bị người chỉ trở, cô coi như không nhìn thấy cũng không nghe thấy, vào kí túc xá đi đến bên giường, quần áo cũng không thay liền chui vào trong chăn.

“Cậu làm sao vậy? Bị bệnh sao? Không khỏe chỗ nào?” Tiết Giai Ny liên tiếp hỏi, trong lúc vô ý lại thấy trên mặt Lương Chân Chân có năm dấu tay đỏ tươi, nhất thời giọng nói cao lên vài phần.

“Đây là bị tên khốn khiếp nào đánh? Chán sống sao lại dám ra tay đánh người! Xem mình trừng trị nó thế nào!”

Cô và Lương Chân Chân học chung một trường hồi trung học, mặc dù lúc đó có biết nhau nhưng không thân lắm, từ khi lên đại học, được xếp vào cùng một lớp, ở chung trong kí túc xá, hai người mới phát hiện có loại tiếc hận không thể gặp sớm hơn, không chỉ hiểu nhau mà còn rất ăn nhịp.

Còn hai người khác, một là cô gái sáng khoái, hoạt bát đến từ Sơn Đông; còn lại là một cô gái dịu dàng, thanh tú đến từ Huy Châu.

Bởi vì mới ở chung nửa học kỳ, giữa bốn người vẫn tồn tại chút khoảng cách, chưa hoàn toàn mở lòng với nhau.

“Không có việc gì. . . .” giọng nói của Lương Chân Chân nhẹ nhàng mà buồn bực, bây giờ cô không muốn nói chuyện, một chút cũng không muốn nói, bao gồm cả với người bạn tốt nhất Tiết Giai Ny.

Chỉ muốn làm đà điều che dấu bi thương của bản thân. Tiết Giai Ny nhíu mày nhìn bạn tốt co thành một đống, chỉ cần là người có mắt liền nhìn ra được —— cô, rất, không, ổn, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi!

Sao chưa đến một ngày, đã xảy ra chuyện rồi? Bình thường Chân Chân không kết thù với ai mà? Đến tội cùng là tên khốn khiếp nào ra tay tàn nhẫn như vậy? Để cô biết được tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt!

Hừ! Quả thực là không bằng cảm thú!

13. Chương 13: Gặp Sai Đồi Tượng

Editor: ChiMy

Tại bệnh viện, trong một phòng bệnh.

“A Huân, con lấy đâu ra tiền viện phí phẫu thuật vậy? ” Đây là câu nói đầu tiên của Diệp Lan sau khi tỉnh lại hỏi.

Diệp Thành Huân rất hiểu rõ tính tình của mẹ mình, cho nên đã sớm nghĩ xong cách giải thích, “Mẹ, đừng lo lắng, đây là tiền lương công ty ứng trước cho con, về sau mỗi tháng trừ hai ngàn, cho đến khi trừ hết mới thôi.” Diễm đàn Lê Quý Đôn

“Con không gạt mẹ phải không?” Diệp Lan không tin cho lắm hỏi lại, bây giờ làm gì có công ty tốt như vậy, chịu ột nhân viên bình thường ứng trước một số tiền lớn tới vài chục vạn như vậy.

“Mẹ, đó là bởi vì con trai của mẹ xuất sắc! Được công ty xem trọng, hơn nữa số tiền kia con ký hợp đồng, thì cũng giống như đi vay, bây giờ công ty lớn đều đầu tư cho người mới, chút tiền này đối với bọn họ mà nói chả là gì đâu.” Diệp Thành Huân cười ha hả giải thích.

Anh không phải muốn nắm tất cả công lao ở trên người mình, chỉ là tôn trọng sự lựa chọn của em gái, nhất định cô không muốn ẹ biết số tiền kia từ đâu mà có, nếu không mẹ vĩnh viễn sẽ sống trong sự tự trách, khẳng định trong lòng Chân Chân càng khó chịu.

Sai lầm lần thứ nhất không thể có sai lầm lần thứ hai, Chân Chân, anh sẽ thay em giữ bí mật này.

“Thằng quỷ này, sao không hề biết khiêm tốn, nếu công ty xem trọng con như vậy, nên cố gắng làm việc cho tốt đó!” Diệp Lan cười yếu ớt, trong ánh mắt đều là cứng chiều.

Ngay sau đó nhìn sắc trời bên ngoài, Diệp Lan lo lắng hỏi: “Tiểu Chân đâu? Còn chưa tan học sao? Nó biết mẹ phẫu thuật thành công chưa?”

“Biết, hôm nay Chân Chân có khá nhiều tiết học, tối nay mới có thể đến.” Diệp Thành Huân an ủi mẹ, trong lòng chỉ chờ đợi Chân Chân có thể nhìn thấy tin nhắn, sau đó chạy tới bệnh viện. Diễm đàn Lê Quý Đôn

Bằng không anh cũng không biết giải thích với mẹ như thế nào.

“A, đứa nhỏ này số khổ, con làm anh phải quan tâm nhiều đến em gái biết không?” Diệp Lan nhìn con trai trách móc.

“Mẹ, thật sự đó là em gái duy nhất của con, con không thương nó thì thương ai?” Diệp Thành Huân cọt nhả nói, trong lòng cũng đang đau khổ vì một cái tát hồi sáng, chẳng lẽ lúc đó mình bị điên? Sao có thể xuống tay được? Nếu như bị mẹ biết, đoán chừng sẽ hung hăng đánh mình một trận, haizz. . Diễm đàn Lê Quý Đôn
.....

“Mẹ, mẹ vừa làm giải phẫu xong, nằm nghỉ ngơi trước đi, con ra ngoài gọi điện thoại.” Diệp Thành Huân đứng dậy đắp chăn ẹ rồi mới xoay người rời đi, lúc xoay người rời đi đôi lông mày nhíu lại.

Diệp Lan như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng con trai, cảm thấy nó có chuyện gì gạt mình.

Trên hành lang ngoài phòng bệnh, Diễm đàn Lê Quý Đôn Diệp Thành Huân không biết làm sao nhìn điện thoại di động, rốt cuộc con bé ngọc này đi đâu vậy? Có trở về ký túc xá hay không? Vẫn tắt máy thật làm cho người ta lo lắng mà!

Thật may là có số điện thoại của ký túc xá, vội vàng nhấn số gọi.

Trong phòng 520 ở ký túc xá, điện thoại riêng đột nhiên vang lên, Cát Xuyên đang rửa mặt “Vèo” một cái vọt qua, ngọt ngào nhận điện thoại, bởi vì mỗi ngày lúc này là thời gian nấu cháo điện thoại cố định của cô.

“Đồ quỷ, sao hôm nay sớm năm phút đồng hồ?” Đây là tên gọi thân mật mà Cát Thiển dành cho bạn trai.

Đầu dây bên kia sắc mặt Diệp Thành Huân đơ cứng vài giây, khoé môi run lên, rất nghi ngờ mình có gọi lộn số điện thoại không, xác nhận số một lần nữa, không sai!

Nhưng — Diễndàn LêQuýĐôn—tiếng làm nững này thật sự làm cho anh khó có thể ăn tiêu. Hít thở thật sâu một hơi “Xin hỏi, trong ký túc xá của các cô có ai tên Lương Chân Chân không?”

14. Chương 14: Có Lương Tâm Hay Không?

Editor: ChiMy

“Tìm ai? Lương Chân Chân sao?” Cát Xuyên vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, không biết làm sao, xoay người chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh khóa cửa lại không ra ngoài nữa.

Tiết Giai Ny và Tần Duyệt nhìn thấy hành động không bình thường của cô ấy, không nhịn được che miệng cười trộm, giọng nói thật ngọt ngào khi phát ra hai chữ “Đồ quỷ ” vừa rồi đoán chừng làm người ta nổi hết da gà, ha ha ha ha.

“Cười cái gì! Hai người mau nghe điện thoại đi!” Cát Xuyên lộ ra nửa cái đầu, nghiêng răng nói ra, cô chỉ dịu dàng đối với một người, đó chính là người bạn trai cô quen ba năm nay.

” Xuyt.” Tiết Giai Ny để một ngón tay ở trên môi, dùng ánh mắt ra hiệu Chân Chân còn đang ngủ, nhỏ giọng một chút,

“Này” cái từ này ngay từ lúc học tiểu học đã có người nói, cho nên anh không ngại. Cát Xuyên xấu hổ quơ quơ móng vuốt, chỉ tiếc là cách một cái cửa, không có một chút tác dụng nào.

Diệp Thành Huân có chút không thể tin, đầu bên kia điện thoại gay gắt, quyết liệt không biết là có chuyện gì, anh cảm thấy mình nhất định là gọi sai số điện thoại, đang chuẩn bị cúp máy, thì có một giọng nữ vang lên .

“Anh tìm Lương Chân Chân sao?”

Ách. Đây là ký túc xá của cô sao? “Đúng vậy, cô là ai?”

Tiết Giai Ny cảm thấy giọng nói của anh hơi quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

“Tôi là anh trai của cô ấy, nếu như cô ấy ở đó, có thể gọi cô ấy đến nhận điện thoại không ? ”

Anh trai? Chính là Diệp Thành Huân người Chân Chân vẫn thăm mền sao? Chẳng lẽ anh ta là người làm tổn thương Chân Chân? Nghĩ đến đây giọng nói cũng thay đổi.

“Cô ấy không thoải mái, cô ấy không muốn nói chuyện với anh.”

Diệp Thành Huân nghe những lời này trong lòng không được thoải mái cho lắm “Vậy phiền cô nói với nó một tiếng, mẹ Diệp đã giải phẫu thành công, rất muốn gặp nó.”

Đàn ông xấu! Cũng biết dùng thân tình tấn công! Tiết Giai Ny mắng thầm trong lòng.

“Chẳng lẽ anh muốn cho Chân Chân đi ra ngoài với năm dấu ngón tay đỏ trên mặt? Anh có lương tâm hay không!”Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, cô chính là cố ý thử dò xét anh. Nếu như là anh đánh, như vậy thì thay Chân Chân trút cơn giận này cũng không tệ; nếu như không phải là anh đánh, càng có thể nhìn ra anh rốt cuộc có loại tình cảm gì đối với Chân Chân?

Đàn ông thật xấu! Em gái bị đánh, cũng nên có chút hành động đi chứ ! Đầu kia điện thoại lập tức không có tiếng động , Tiết Giai Ny mắng thầm trong lòng: Diệp Thành Huân đáng chết! Thì ra thật là đồ khôn kiếp anh làm! Xem lần này cô nãi nãi thu thập anh thế nào! Đồ khôn kiếp khôn kiếp!

Tức giận cúp điện thoại, quay đầu lo lắng nhìn trừng trừng bóng dáng đang cuộn thành một đống trên giường, cũng không biết là cô đang ngủ thật hay là giả.

Trong điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut” nhắc nhở người đầu dây bên kia đã cúp máy rồi, trong nháy mắt tay chân Diệp Thành Huân lạnh như băng, xem ra tối nay Chân Chân không tới rồi, một cái tát kia của mình rất mạnh, mặt của em ấy . . .

Trong phòng 5818 hào hoa của khách sạn Đế Hào Tư, ánh đèn mập mờ với loại âm nhạc làm cho tim người ta đập mạnh nóng bỏng, một người phụ nữ có gương mặt rất hấp dẫn xinh đẹp mặc áo ngủ bằng tơ tằm nằm ở trên giường, một lát ưỡn ngực, một lát nhấc mông, một lát vuốt ve đôi chân dài nhỏ .

Cho dù thân hình lay động thế nào, ánh mắt câu hồn đoạt phách thủy chung không rời khỏi người đàn ông đẹp trai mặc tây trang màu đen kia, ngón tay thon dài dọc theo ngực từ từ, từ từ đi xuống ——

Khẽ giương mắt, phóng một ánh mắt quyến rũ qua, ngón tay chậm rãi trượt xuống mảnh đất tĩnh mịch. Người đàn ông cũng không nhịn được nữa, mặt lạnh áp lên. Người phụ nữ quyến rũ giương môi, cặp chân nhanh chóng vòng quanh hông trắng kiêu của người đàn ông, càn rỡ nhấc mông ——

15. Chương 15: Lập Túc, Lập Túc Đưa Cô Đến Phòng 5818 Cho Tôi!

Editor: ChiMy

Người phụ nữ quyến rũ giương môi, cặp chân nhanh chóng leo lên hông cường tráng của người đàn ông, càn rỡ nâng mông ——

“Phịch!” Một tiếng vang thật lớn, cả cơ thể không mảnh vải của người phụ nữ bị ném xuống đất thật mạnh.

Cô không hiểu nên ngẩng đầu lên, vừa rồi tất cả đều đang tốt đẹp, mình cũng cảm thấy nơi đó của Đằng thiếu cứng rắn, vận sức chờ phát động.

—— Nhưng trong nháy mắt, mặt mũi Đằng thiếu tái nhợt ném cô từ trên giường xuống, không chút lưu tình, giống như ném một thứ rác rưởi không cần thiết, ánh mắt lạnh như băng khiến cô không rét mà run.

“Đằng thiếu, Nhu Nhi làm cậu tức giận sao?” Phương Y Nhu yếu ớt hỏi, hôm nay cô phải tốn rất nhiều tiền mới được leo lên giường của Đằng thiếu, cứ như vậy mà đi, quả thật rất không cam tâm!

“Cút!” Sắc mặt Đằng Cận Tư âm trầm đến dọa người, nắm chặt quả đấm giống như tùy lúc sẽ vung tới, Phương Y Nhu sợ tới mức run lấy bầy, liền cút ra khỏi cửa.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ: chẳng lẽ Đằng thiếu thật sự bất lực? Như thế còn . . . có thể chịu được? Đàn ông ưu tú như vậy sao phương diện kia lại không được? Nam Cung Thần lại dám chơi cô! Muốn chết sao!

Trong bóng tối Đằng Cận Tư chợt đấm một quyền lên tủ đầu giường, “Rầm” một tiếng vang thật lớn, nứt ra.

Đáng chết! Anh cư nhiên không làm được loại chuyện đó với những người phụ nữ khác! Ngược lại còn khiến anh thấy ghê tởm! Thật là con mẹ nó gặp quỷ!

Lấy điện thoại ra bấm số của Nam Cung Thần, dự hỏa đã bị khơi dậy, phải tìm người đập tắt mới được! Mà cô gái kia, không thể nghi ngờ là lựa chọn thích hợp nhất!

“Thần, nhanh một chút! Người ta thật là muốn. . . .” Một người đẹp hấp dẫn nâng ông dùng sức cọ lên phần dưới của người đàn ông, phát ra thanh âm quyến rũ.

“Bảo bối ngoan ~~ anh lập tức khiến cho em thoải mái.” Người đàn ông cười tà, chuyển động mãnh liệt hơn.

Nhưng tiếng chuông đoạt mệnh chợt vang lên khiến anh ngừng động tác lại, bởi vì đây là điện thoại của BOSS lớn, nếu anh dám không nghe, kết quả nhất định là: lòi ra —— đánh chết!

Vì vậy, Nam Cung Thần đang “này nọ í é í é” với bạn gái vô cùng oán giận nhấn nút trả lời, trong lòng thầm nghĩ: Lúc này không phải cậu chủ nên ở trên giường với Phương Y Nhu, Phương đại tiểu thư “mây mưa thất thường” ư? Sao có thể gọi điện ình đây?

“Lập tức, lập tức mang cô gái kia đến phòng 5818 cho tôi!” Sau đó chính là tiếng “Tút tut tut”, nếu không phải xác định đây là điện thoại của Đằng thiếu, anh sẽ hoài nghi người nọ là bị bệnh thần kinh!

“Tôi thật là đáng thương mà! Hơn nửa đêm bảo tôi đi đâu tìm người đây! Đây rõ ràng là muốn giết người mà! Ban ngày nhìn thấy thì làm như không thấy, buổi tối không thấy thì lại muốn tìm, có kiểu giày vò người thế này sao?”

Mặt Nam Cung Thần như đưa đám, không ngừng lầm bầm. Cô gái kia thấy người đàn ông sắp rút lui, xoay mạnh một cái liền ngồi cười ở trên người đàn ông, chuẩn bị chuyển động lên xuống, liền bị đẩy ngã sang một bên.

“Cô có bệnh sao! Ai cho phép cô cười lên người ông đây! Cô cho rằng ông đây là loại đàn ông tùy tiện cho cô cười à! Cút ngay!” Nam Cung Thần hầm hừ, một cước đá văng cô gái trên người, đứng dậy mặc quần áo.

Trên mặt viết mấy chữ to: bây giờ ông đây rất khó chịu, sau đó dùng dùng nỗi giận đá cửa đi ra.

Người phụ nữ ngã ngửa trên giường nhổ một cái về phía bóng lưng vừa biến mất: anh mới có bệnh! Cả nhà anh đều có bệnh! Cũng chỉ là đàn ông thôi! Lần sau để bà đây gặp được đánh cho gãy xiêu sau đó cường bạo anh! Xem anh còn chảnh cái gì!

Ngồi trên xe, Nam Cung Thần nhảy mũi một cái, kỳ lạ sờ sờ lỗ mũi, đập chân ga, lên đường.

16. Chương 16: Bị Lừa

Editor: ChiMy

Trong chốc lát, chiếc xe lao ra ngoài như tên bắn. Nam Cung Thần vừa lái xe vừa gọi điện sai người điều tra xem Lương Chân Chân đang ở đâu. Biết được là cô đang ở đại học F, lập tức chạy về hướng mục tiêu. ~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~.

12 giờ đêm, hầu như trong sân trường không một bóng người, Nam Cung Thần lấy điện thoại ra bắt đầu bấm số.

Con mẹ nó! Tắt máy!!!! ~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~.

Thật may là anh có số của ký túc xá. Anh bấm một loạt số, nghe, tốt rồi, có người nghe.

“Ai vậy? Không để ý hay đầu óc có vấn đề thế? Khuya khoắt không ngủ được lại gọi điện thoại làm phiền người khác! Có bệnh thì về bệnh viện mà phát điên đi, đừng có mỗi buổi tối nào cũng gọi điện đến đây để bà đây nghe. Nếu bà biết là thằng nào, xem bà đây lột da rồi cắt tiểu JJ của nó cho chó ăn.” Cát Xuyên không chút khách khí từ trên giường bò dậy mắng xối xả.

Phòng ký túc của các cô liên tiếp 5 đêm rồi, đêm nào cũng bị khủng bố điện thoại, còn hết lần này đến lần khác chọn đúng 12 giờ đêm vắng người nữa chứ. Thử hỏi có ai không phiền lòng được cơ chứ? Trước đây mấy lần đều là vừa nhắc máy đã bị cúp mất, lần này vất vả chờ mãi mới có một lần không cúp, phải mắng cho thật đã mới được. Cho nó biết nữ sinh bây giờ cũng không dễ trêu chọc!

Nam Cung Thần hoàn toàn bối rối, anh thực hoài nghi có phải mình gọi nhầm số đến bệnh viện tâm thần hay không? Trùng hợp bị một bác gái tâm thần thác loạn mất cân đối bất máy, sau đó sinh ra phản ứng, bệnh chó điên phát tác.

Không đợi anh mở miệng nói chuyện, đầu dây bên kia “cụp” một cái, dập điện thoại.

Con mẹ nó! Anh không muốn chơi trò này đâu nhé! Nhìn thấy từng giây từng phút trôi qua, nếu không nhanh chóng tìm được Lương Chân Chân, đoán chừng ngày mai Đẳng thiếu sẽ đưa anh đến trại tị nạn ở Châu Phi mất. Diễm đàn Lê Quý Đôn..

~Xem ra, anh chỉ có thể sử dụng chiêu sát thủ cuối cùng thôi.

Năm phút sau, phòng ký túc 520 bị một trận gõ cửa dồn dập đánh thức, Cát Xuyên và Tiết Giai Ny đồng thời từ trên giường ngồi dậy, phiền não nắm tóc, hơn nửa đêm, là ai không biết tốt xấu gõ cửa đây? Có chuyện thì ngày mai nói sẽ chết sao?

“Mở cửa, dì trông coi ký túc đây, Diễm đàn Lê Quý Đôn. gọi Lương Chân Chân đi ra ngoài này nhanh lên đi, bệnh viện bên kia xảy ra chuyện rồi, gọi cô ấy nhanh lên đi.” Phía ngoài, giọng nói vô cùng chân thật.

Cát Xuyên và Tiết Giai Ny hai mặt nhìn nhau. Bệnh viện xảy ra chuyện? Chẳng lẽ là dì Diệp?

Vốn Lương Chân Chân vẫn trốn trong chăn, nghe lời này, lập tức lật chăn lên chuẩn bị xuống giường. Mẹ Diệp đã xảy ra chuyện? Không phải nói là phẫu thuật thành công sao? Làm sao có thể...

Trong đầu cô đang vô cùng loạn, căn bản không cách nào suy nghĩ sự việc như bình thường, quên mất không gọi điện cho bệnh viện xác nhận, thế cho nên bị con hồ ly giả hoạt Nam Cung Thần lừa đi rồi.

“Chân Chân, tớ đi với cậu, cậu như thế tớ rất lo lắng.” Tiết Giai Ny nhanh chóng xuống giường chuẩn bị để cùng đến bệnh viện với bạn tốt. Cô biết tầm quan trọng của dì Diệp trong lòng Chân Chân, nên đến bệnh viện là việc không thể tránh được. Diễm đàn Lê Quý Đôn.

“Hơn nửa đêm rồi còn ra ngoài làm gì? Để xảy ra chuyện thì biết tìm ai chịu trách nhiệm đây? Lương Chân Chân có người tới đón, còn cô thì cứ việc ngủ của cô đi.” Dì trông ký túc không vui nói.

Tiết Giai Ny tự động hiểu là Diệp Thành Huân đang chờ ở dưới lầu, ngay sau đó thì không nói gì nữa. Cô thật đúng là không muốn nhìn thấy vị họ Diệp kia, nhất là anh lại còn động tay động chân tát Chân Chân một cái, theo tính tình của cô, thật muốn trả lại cho anh 2 cái tát thật mạnh.

“Giai Ny, tớ đi một mình cũng được” Lương Chân Chân nói, cô cũng đem “người tới đón” trong miệng dì trông ký túc thành anh trai. Diễm đàn Lê Quý Đôn.

Vậy mà, khi nhìn thấy con người đang tà ý dựa vào thân xe kia, cô ngay ngắc cả người.

17. Chương 17: Đương Nhiên Là Đẳng Thiếu Của Chúng Tôi Muốn..... Gặp Cô

Editor: ChiMy

“Lương tiểu thư, rốt cuộc cô cũng xuống.” Nam Cung Thần lập tức nện mở cửa xe, làm động tác mời.

“Sao anh biết tôi ở đây? Anh tôi đâu?” Lương Chân Chân tức giận nhíu chặt lông mày, lạ thật đang xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Thần căn bản không để ý tới câu hỏi của cô, trực tiếp đẩy cô vào trong xe, sau đó đóng cửa, động tác liền mạch.

Lương Chân Chân không rõ ràng lắm, mẹ Diệp đã xảy ra chuyện, sao lại do Nam Cung tiên sinh tới đón cô? Cho đến khi xe chạy, cô mới phát giác có cái gì không đúng, dùng sức vặn cửa xe, lại phát hiện thế nào cũng không mở ra được.

“Mở cửa! Tôi muốn xuống xe!” Cô hậu tri hậu giác la ầm lên.

Tiểu bạch thỏ đã lừa gạt tới tay, sói xám lớn còn có thể thả cô đi sao? (o)

“Lương tiểu thư, cô nên ngừng lại đi, bây giờ là nửa đêm, tôi vớt cô ra cũng không an toàn! Xã hội bây giờ, du côn vô lại, cướp bóc đâm tặc rất thích loại thanh thuần nhỏ bé như cô, trước đâm sau giết.” Nam Cung Thần vừa lái xe vừa nói sống động như thật, nhất là chữ “Giết”, còn cố ý nói thật kinh khủng u ám.

Lương Chân Chân không kiềm hãm được sợ run cả người, cô biết Nam Cung Thần nói không sai, chuyện như vậy đã nghe qua rất nhiều ở trường học, trước đây không lâu, đã phát hiện được xác chết của một cô gái trần truồng gần bờ sông, rất kinh khủng.

Cho nên bình thường buổi tối họ không dám ra ngoài, nhất là rạng sáng, trời tối đen như mực.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Trong lòng Lương Chân Chân biết rõ mình bị lừa, căn bản không phải là mẹ Diệp gặp chuyện không may, đều do vừa rồi mình nhất thời ảm đầu, không gọi điện thoại xác nhận đã vội vã đi ra.

“Đương nhiên là Đẳng thiếu của chúng tôi muốn gặp cô.” Nam Cung Thần mập mờ cười nói.

Đẳng thiếu? Chính là người đàn ông lạnh lùng tối ngày hôm qua sao? Không phải giao dịch đã xong rồi sao? Sao anh ta lại muốn gặp mình? Vừa nghĩ tới anh ta dùng giọng nói lạnh lẽo ra lệnh inh cỏi hết đồ biểu diễn ở trước mặt anh, cả người Lương Chân Chân liền không kiềm chế được phát run, hàm răng cắn thật chặt môi dưới, hai tay dùng sức nắm ống quần, cô không muốn gặp lại người đàn ông đáng sợ đó.

“Tôi chỉ bán một đêm.” Lương Chân Chân nói rất chân thành, chẳng lẽ tối hôm qua cô chưa nói rõ sao? Hay là người đàn ông trước mắt này tìm nhầm đối tượng?

Phụt! Nam Cung Thần bị lời nói ngây thơ đáng yêu của cô chọc cho bật cười, quả nhiên quá ngây thơ rồi!

“Lương tiểu thư, cô nên cảm thấy may mắn, phụ nữ có thể được Đẳng thiếu coi trọng rất hiếm có, nếu như cô thông minh, nên ngoan ngoãn lấy lòng Đẳng thiếu, vậy cả đời này cô khỏi lo chuyện cơm áo nữa. Có thể từ đó về sau. Cô sẽ có một cuộc sống như tiểu thư nhà giàu, muốn cái gì có cái đó, chẳng lẽ không tốt sao?”

“Không! Tôi không cần!” Lương Chân Chân quả quyết từ chối, hai chân không nhịn được khẽ run, cô không muốn làm tình nhân, cô tuyệt đối không muốn!

Nhớ mang máng lúc còn rất nhỏ, dường như có một giọng nữ độc ác quát ở bên tai cô: “Mẹ mày là đồ tình nhân không được người khác biết đến! Mày chỉ là đứa con hoang do ả ta sinh ra! Căn bản không xứng đáng bước chân vào cửa nhà bọn tao! Hai con tiện nhân!”

Trong lòng đau đớn, ngay cả mẹ Diệp của cô cũng chưa từng nói qua, từ nhỏ đến lớn, cô cũng không biết mình cha ruột của mình là ai.

Chỉ vì, mẹ là tình nhân được người khác bao nuôi.

Mà cô, là đứa con hoang không được thừa nhận.

18. Chương 18: Đẳng Tiên Sinh, Tôi Không Phải Gái Bán Dâm

Editor: ChiMy

“Lương tiểu thư, đến rồi, mời xuống xe.” Nam Cung Thần rất lịch sự mở cửa xe, tươi cười rạng rỡ nhìn Lương Chân Chân ngồi bất động ở bên trong. die»nd anl«equ»yd«on

Cô gái này, nên tiếp đãi chu đáo, không thể đắc tội được.

Nhìn mấy chữ khách sạn Đế Hào Tư to lớn rực rỡ, Lương Chân Chân hoảng hốt, chỉ qua hai mươi bốn giờ, cô lại tới đây.

Bên trong phòng 5818, Đằng Cận Tư giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bắt đầu nóng nảy không yên, đã qua nửa tiếng, Nam Cung Thần còn chưa đưa người đến, xem ra gần đây quá buông thả cậu ta rồi !

Hiệu suất làm việc càng ngày càng thấp!

Châm một liều thuốc, hít mạnh một hơi, đúng là gặp quỷ! Sao trong đầu óc anh tất cả đều là bóng dáng của cô gái nhỏ đó, phía dưới vốn đã trở lại bình thường giờ phút này lại phục hồi, làm cho anh phát điên!

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa truyền đến, die»nd anl«equ»yd«on Đằng Cận Tư trầm mặt nhả ra ngậm khói, “Vào đi.”

Ngoài cửa Nam Cung Thần rất biết điều đẩy Lương Chân Chân núp ở một bên vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, đi chỗ khác.

Trong phút chốc, không khí lập tức yên tĩnh lại, ánh đèn mờ mờ và khói mù lượn lờ bên trong phòng khiến Lương Chân Chân không thích ứng được, lấy tay bịt mũi đứng bất động ở một bên.

“Tới đây!” Đằng Cận Tư rất phiền não, tại sao cô gái này không thể giống như người phụ nữ vừa rồi biểu diễn ở trên giường cho anh nhìn? Khơi lên ham muốn của anh?

Bây đặt đứng ở đó giống như con cá khô giả vờ thuần khiết! die»nd anl«equ»yd«on

“Đằng tiên sinh, tôi không phải gái bán dâm.” Hai tay Lương Chân Chân nắm chặt khung cửa, cô bị đưa đến đây không phải là tự nguyện, nhưng lên giường, cô tuyệt đối không làm!

“Không bán? Không phải tối hôm qua còn ôm bắp đùi của tôi cầu xin tôi mua sao, đừng có ở trước mặt tôi ra vẻ từ chối lại mời gọi!” Giọng nói của Đằng Cận Tư lạnh thấu xương, nét mặt cực kì hung ác.

“Tôi chỉ cầu xin anh mua tôi một đêm.” Lương Chân Chân bị dọa sợ, giọng nói nghẹn ngào, nhưng cô vẫn nắm chặt lấy khung cửa, đem vật này thành cớ cứu mạng duy nhất.

“Qua đây!” Đằng Cận Tư cầm cái ly bên cạnh lên rồi hung hăng quăng xuống mặt đất, bộ dạng lạnh lùng giống như ác quỷ địa ngục. die»nd anl«equ»yd«on

“Tôi không muốn, giao dịch của chúng ta đã kết thúc.” Lương Chân Chân run rẩy nức nở nói, cô rất hối hận tại sao tối hôm qua mình lại tìm một người đàn ông nguy hiểm như vậy, về mặt lúc nào cũng lạnh lùng không ai dám đến gần, con người đen láy lộ ra khí lạnh, kẻ ngược mắt là có thể giết người trong vô hình.

Cho tới bây giờ Đằng Cận Tư chưa gặp qua ai dám cãi lời của anh như vậy, từ nhỏ đến lớn, ai cũng đặt anh ở trung tâm, die»nd anl«equ»yd«on con mỗi anh nhìn trúng có thể chạy thoát được sao?

Về mặt âm trầm từng bước từng bước đi về phía cô gái đang run lấy bẫy vịn chặt khung cửa, một đám đánh tới. die»nd anl«equ»yd«on

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, khung cửa lõm xuống một nửa, trong nháy mắt chất lỏng đỏ tươi chảy xuống hoà lẫn với những mảnh gỗ vụn ——

Lương Chân Chân sợ đến tê liệt ngã xuống đất, die»nd anl«equ»yd«on cơ thể càng run dữ dội, cô cảm thấy người đàn ông này lúc nào cũng có thể sẽ đánh mình, đến lúc đó nhất định sẽ bị mất mạng.

Đằng Cận Tư kéo Lương Chân Chân đang ngồi dưới đất lên, động tác thô lỗ cởi sạch đồ của cô, đặt cô dựa vào cánh cửa, không có bất kỳ màn dạo đầu nào trực tiếp tiến vào.

“Á!” Lương Chân Chân không thuận theo thét lên, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, die»nd anl«equ»yd«on cảm giác đau đớn như bị xé nát ra làm cho cô sắp không chịu nổi.

19. Chương 19: Kêu Lên, Tôi Thích Nghe

Editor : ChiMy

Người đàn ông vẫn không thèm quan tâm mà rong đuổi như cũ, dùng sức như vậy, vô tình như vậy.

Đằng Cận Tư bị cô mềm mại xiết chặt bao bọc đến đặc biệt thoải mái, nhìn cô gái này nhặt nhèo tâm thường, vậy mà luôn có thể mang đến cho anh cảm giác mất hồn.

Quan trọng nhất chính là cậu nhỏ của anh cư nhiên có cảm giác với cô, ở trước mặt những phụ nữ khác lại không cứng lên được, con mẹ nó thật đúng là gặp quỷ!

Lương Chân Chân cắn môi chống đỡ những cái va chạm mạnh mẽ của người đàn ông, khó chịu trong người dần dần chuyển thành một loại cảm giác vui sướng lạ lẫm, làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ, đôi chân lập tức quắn lên ngang hông cường tráng của anh ta, không thể chịu nổi.

Sau lưng chống đỡ trên cánh cửa cứng ngắc làm cô rất đau, sóng nhiệt trong cơ thể từng đợt từng đợt càng nhanh hơn, đánh sâu vào khiến cả người cô nóng lên, cổ họng không tự chủ được khê rên ra tiếng.

Sau khi kịp phản ứng lại cô lập tức cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra một âm thanh nào nữa.

“Kêu lên, tôi thích nghe.” Đằng Cận Tư ghé vào bên tai cô phả hơi, ngón tay chậm rãi sờ lên gương mặt của cô.

Sức lực kia khiến Lương Chân Chân đau đớn hít vào một hơi, ngón tay của anh đang để ở chỗ bị anh cô tát một cái, “Á” thật là đau!

Nghe cô kêu đau, Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, cô thật sự xem mình được làm từ đậu hủ sao? Không thể chạm vào sao? Càng như vậy anh càng muốn dạy dỗ cô.

Dưới ánh đèn mờ mờ, đột nhiên trông mắt đen láy của anh trở nên lạnh thấu xương, chỉ vì nhìn thấy bên trái mặt của Lương Chân Chân hơi sưng đỏ, ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, cánh môi lạnh lẽo mím thành một đường thẳng.

“Ai đánh?” Giọng nói lạnh lẽo như có như không, giống như không chút để ý, lại giống như rất để ý, làm cho người khác không nhìn thấu cảm xúc chân thật của anh.

“Cái Cái gì?” Lương Chân Chân chỉ cảm thấy mặt đau rát, phía dưới càng đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, đầu óc ngừng hoạt động.

Đôi mắt đen láy của Đằng Cận Tư híp thành một đường ngang, lộ ra tín hiệu nguy hiểm, ngón tay càng thêm dùng sức, cho đến khi Lương Chân Chân đau đến kêu thành tiếng anh mới từ từ buông lỏng.

“Tôi. Tôi không cần thận bị ngã.” Lương Chân Chân ấp úng giải thích, mặc kệ là ai đánh, không có liên quan đến anh ta.

“Không cần thận bị ngã? Thật sao?” Giọng nói của Đằng Cận Tư không mẫn không nhạt, nhưng lại mang theo khí phách khiến người khác không thể bỏ qua, giống như là trời sinh vương giả, lộ ra uy nghiêm bẩm sinh.

Động tác ở phía dưới cũng không nản rồi, xâm nhập mạnh mẽ, thẳng đến hai chân của Lương Chân Chân khê run, khê nhếch môi không ngừng thở dốc, cảm giác như ở trong nước sôi lửa bỏng không thể tự thoát ra được.

Giống như đang chịu một loại cực hình, cố ý từng dao lăm trì cơ thể và tim của cô, cố ý treo ngược cô, cố ý để cho cô muốn lên cũng không lên được, muốn xuống cũng không xong.

Nói tóm lại, chính là không cho cô thoải mái.

“Ừm.” Lương Chân Chân khó nhịn kêu rên, cô không hiểu người đàn ông này bị sao đây? Sao đột nhiên trở nên mãnh liệt như vậy? Một chút cơ hội thở dốc cũng không cho cô.

Một đêm, Đằng Cận Tư giống như một con dã thú hung mãnh, tận tình “sủng ái” cô gái dưới người, cho đến khi cô không chịu nổi ngất đi, anh mới nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô.

“Lần sau, phải ngoan một chút, nếu không, tôi sẽ làm cô đau hơn.” Khóe miệng lộ ra sự lạnh lẽo.

Chỉ tiếc Lương Chân Chân không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ sợ đến mức giật mình thức dậy trong cơn mơ.

20. Chương 20: Con Mồi Trốn Không Thoát Đâu

Editor : ChiMy

Sáng ngày hôm sau, chuyện đầu tiên Lương Chân Chân làm sau khi tỉnh lại chính là vọt vào phòng tắm rửa sạch tất cả dơ bẩn trên người, nhưng cho dù cô có tắm rửa ra sao, một màn xảy ra tối hôm qua đều hiện rõ trước mắt, nhất là những mảng xanh mảng tím trên người, càng nhắc nhở trên người cô có bao nhiêu dơ bẩn.

“Hức hức. Hu hu.” Cô ngồi xồm người xuống cuộn mình, mặc cho nước nóng chảy trên người, bi thương trong lòng lan tràn ra.

Nếu như nói khuya ngày hôm trước hoan ái với ác ma là bất đắc dĩ, là vì phí phẫu thuật ẹ Diệp, như vậy tối hôm qua là gì đây?

Tại sao người đàn ông này không chịu bỏ qua ỳnh, phụ nữ trên đời này rất nhiều, cả đồng người còn xinh đẹp hơn cô, tại sao cố ý tìm cô?

Cô như vậy, còn có tư cách gì có được tình yêu đây?

Không biết là nước mắt hay nước từ vòi sen chảy xuống, tầm mắt của cô dần dần mờ hồ, cô không nhận được nữa lớn tiếng khóc.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, cô mới nhìn thấy tấm chi phiếu trên bàn, năm trăm vạn, nhưng không hề khiến cô vui lên được, không thèm nhìn tới liền trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng.

Cô không muốn, một chút cũng không muốn, nếu như cầm tiền, anh ta sẽ thật sự xem mình là loại phụ nữ bán mình, nói không chừng lần sau còn đến tìm mình, không thể! Tuyệt đối không thể lấy!

Chuyện tối ngày hôm qua xem như là bị chó điên cắn đi, cô không bao giờ muốn có lần thứ ba nữa!

Nhưng những chuyện này cũng chỉ là ý nghĩ ngây thơ của cô, con mồi mà Đằng Cận Tư nhìn trúng há để cho cô nói không?

Cao ốc trụ sở chính của tập đoàn Đế Hào Tư, trên tầng 68 bên trong phòng làm việc xa hoa của tổng giám đốc.

Giờ phút này bốn người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi đang ngồi trong phòng, người cà lơ phất phơ đang nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon bằng da là Tứ thiếu Mạc Đông Lăng, hiện đang đảm nhiệm cái ghế CEO của giới giải trí danh tiếng, là đại thiếu gia phong lưu phóng khoáng.

Có thể so sánh với Phan An (*), khôi ngô tuấn tú, trời sinh một đôi mắt đào hoa, luôn cười như không cười, làm cho người khác đoán không ra rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì.

(*):Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Người đàn ông lười biếng tùy ý dựa vào cửa sổ, có một đôi mắt mê ly màu xanh nhạt, lúc nhú mày, mênh mông sóng nước, khí chất ôn hoà khiến người khác sinh ra cảm giác thân thiết, gương mặt như tiểu thiên sứ chính là Nam Hoa Cẩn, mọi người gọi là Tam thiếu, thật ra thì người quen của anh đều biết, anh không hề dịu dàng, ngược lại là —— hóa thân gian ác.

Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở Paris, trên thế giới có vô số cửa hàng ‘Phi Sắc’ do anh mở, trang phục do anh thiết kế đều được tất cả phụ nữ tranh nhau mua.

Người đàn ông đối diện với Tứ thiếu —— Nhị thiếu Nông Dịch Tiêu, là một tên ăn chơi siêu cấp, hưởng thụ tài sản của gia đình, gương mặt lịch sự luôn cười nhạt, hai chân chồng lên nhau đặt lên trên bàn hội nghị, thỉnh thoảng ngược mắt, có một loại sắc bén, khiến cho người khác không dám khinh thường.

Anh là Thiếu Đông Gia của tập đoàn hàng không Hồng Viễn, là một phi công tiêu biểu, khắp nơi trên thế giới đều có dấu chân của anh.

Người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên ghế da ở giữa, ngũ quan (*) như điêu khắc, một đôi mắt đen như mực tựa như hồ sâu lộ ra sự lạnh lùng và uy nghiêm khiến người, anh chính là Đằng Cận Tư —— Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Hào Tư, một trong mười người giàu nhất thế giới.

(*): Ngũ Quan gồm Mắt, Tai, Miệng, Mũi, Mày.

Trời sinh vương giả, vô cùng khí phách và thân phận tôn quý khiến cho người khác không thể xem thường và đắc tội.

Bốn người bọn họ quen biết khi còn đi học, không đánh nhau thì không quen biết, dùng sức mạnh xem ai là lão đại, sau đó theo thứ tự đi lên, cuối cùng người chiến thắng chính là Đằng Cận Tư —— hoàn toàn xứng đáng làm lão đại.

21. Chương 21: Muốn Chơi, Vậy Đánh Lớn Một Chút

Editor: Junior Junior

Từ đó về sau, bốn người bọn họ kết nghĩa anh em, có phúc cùng hưởng, cũng được mười hai năm rồi, tình cảm chưa bao giờ thay đổi, khiến cho người ta thật ngưỡng mộ.

Tuy nhiên mấy năm nay gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng bất kể là khi nào gặp mặt, đều thân thiết như lúc đầu.
die»nd anl«equ»yd«on

“Đại ca, nghe nói anh mới phá thân à?” Ánh mắt của lão tứ Mạc Đông Lăng đầy ranh mãnh, phải biết rằng ba người bọn họ kính trọng đại ca thủ thân như ngọc ba mươi năm rồi! Chuyện lớn như vậy dĩ nhiên phải ăn mừng.

“Phụt!” Lão nhị Nông Dịch Tiêu che miệng cười trộm, không ngờ lại liếc thấy đôi mắt đen láy rét buốt như sương của đại ca, sợ hãi vội vàng mím môi.

“Từ khi rời khỏi trường học, đã lâu lắm rồi chúng ta không đo sức rồi, chỉ bằng, tối nay đi đi?” Đằng Cận Tư tà ý nhếch môi, đáy mắt không hề có ý cười, nhiệt độ trong phòng chợt hạ xuống 30 độ.

Mạc Đông Lăng liên tục khoát tay không ngừng, gương mặt khốc lóc nhăn lại như cái bánh bao. “Lão đại, em sai rồi, em không muốn làm bao cát bằng thịt.”

Nghĩ tới tràng đo sức thời đại học kia, anh hồi hận đến xanh ruột, đều tại cha anh lúc nhỏ không cho anh đi học võ Thiếu lâm, hại anh không gượng dậy nổi, chao ôi. . . . Nghĩ lại chuyện cũ thấy mà kinh!

“Đại ca, em mới phát hiện một sân Golf ở Pháp rất khá, bây giờ vẫn chưa muộn hay chúng ta bay qua, chơi một trận?” Ý định của Nông Dịch Tiêu là: đánh đòn phủ đầu, dời lực chú ý.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc anh một cái, sớm đã quen với sự giảo hoạt đó của anh, ngón tay gõ nhẹ trên bàn. “Nếu đã muốn chơi, vậy thì cược lớn một chút.”

“Được, đánh cược càng lớn càng tốt.” Lão tam Nam Hoa Cẩn vẫn trầm mặc cười vô hại như một đứa bé, thật ra anh là kẻ tà ác nhất trong bốn người. (o)

Mạc Đông Lăng nhìn anh một hồi rồi nhếch miệng, lão tam là người thuộc phần tử tà ác, lúc nào chả xúi giục làm loạn! Lần nào cũng là người la hét muốn đánh cược, kết quả mỗi lần thua đều là lão già! Lão già bị người hại lắm rồi!die»nd anl«equ»yd«on

Nhớ ngày đó tướng mạo anh ta thanh tú, lịch sự, người đàn ông mặt trắng nhỏ ấy đi đâu mất rồi, lại còn lo sợ đánh hỏng anh. Sau này mới biết là bị về bề ngoài của anh ta lừa, một con sói xám lớn khoác tấm da dê trên người.

Đôi mắt màu xanh lục của Nam Hoa Cẩn mê mông, không rảnh để ý đến kháng nghị của lão tứ, anh chính là muốn chơi lớn, càng kích thích càng hứng thú.

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, tám giờ tối, Liệp Ưng sẽ ở trên tầng chót chờ các chú ~~ trên đó có toàn bộ thiết bị, đầy đủ các loại phục vụ, muốn cái gì có cái đó.” Nông Dịch Tiêu cười rất mờ ám.

“Anh không cần.” Đằng Cận Tư rất bình tĩnh thành thật nói, mặc dù anh không ghét phụ nữ như trước, nhưng vẫn không làm được loại chuyện đó, chỉ có cô gái nhỏ kia là ngoại lệ.

“A! Lão đại, chẳng lẽ anh thật sự. . .” (không tiện nói ra ‘căn bệnh’ kia) Mạc Đông Lăng cố nhin không nói ra mấy chữ sau, tính tình của lão đại anh rõ nhất, có điều, vì không muốn bị tàn phế nên anh phải nhin.

Ánh mắt lạnh lùng của Đằng Cận Tư liếc qua một cái, Mạc Đông Lăng lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, anh hiểu mà.

“Anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác.” Đằng Cận Tư nhàn nhạt nói.

“Cái gì? Còn có chuyện lạ này nữa sao?” Mạc Đông Lăng kinh ngạc hỏi.

Nam Hoa Cẩn và Nông Dịch Tiêu đồng thời cau mày, quả nhiên rất kì lạ, xem ra khúc mắc của đại ca vẫn chưa hoàn toàn cởi bỏ được, nhưng mà cuối cùng đã có một bước tiến lớn, dấu hiệu tốt!die»nd anl«equ»yd«on

“Nếu không thì, mang cô gái kia theo đi?” Nông Dịch Tiêu dựa trên nguyên tắc từ trước tới nay của bốn người.

22. Chương 22: Không Tệ, Đủ Kích Thích

Editor: Junior Junior

“Nếu không thì, mang cô gái kia theo đi?” Nông Dịch Tiêu dựa trên nguyên tắc từ trước tới nay của bốn người.die»nd anl«equ»yd«on

“Không cần.” Đằng Cận Tư nhất quyết từ chối, anh đã liên tục muốn cô hai buổi tối, hơn nữa trên mặt cô lại có vết thương, không thích hợp đi ra ngoài, nhưng quan trọng hơn hết: cô chỉ là con mèo hoang nhỏ bướng bỉnh thôi.

Đợi anh trở về sẽ từ từ thuần phục.

Nghe đại ca từ chối thẳng thắn như vậy, trong mắt ba người Nông Dịch Tiêu bọn họ đồng loạt dâng lên một tia cực kì hứng thú, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Lại có thể phá thân của đại ca bọn họ, còn khiến đại ca thủ thân như ngọc! Quá thần kì! Nhất định phải tìm hiểu cho rõ mới được!

Lương Chân Chân đang ở trên lớp học không nhin được ‘hắt xì’ một cái, làm bạn học trong lớp nhin chăm chăm, cô sờ mũi, yên lặng cúi đầu vẽ vòng vòng, ngẫu nhiên thôi mà, không phải cố ý.die»nd anl«equ»yd«on

“Hay là bây giờ chúng ta suy nghĩ xem, đánh cược cái gì?” Nam Hoa Cẩn ưu nhã đứng bên bệ cửa cầm ly cao cổ, môi mỏng khẽ nhấp rượu đỏ trong ly, dính một chút trên môi, trông rất mê hoặc.

“Phe thua nhảy xuống Thái Bình Dương?” Nông Dịch Tiêu nhướng mày.

“Cái này cổ lỗ sĩ rồi, hay là, mang theo mỹ nữ vào rừng rậm đầy dã thú ‘này nọ í ẹ’ một đêm?” Mạc Đông Lăng cười hì hì nói.

Kết quả nhận được cái nhìn khinh bỉ của ba người kia, hẳn đích thực là Hoa Hồ Điệp, cả ngày chỉ biết mơ màng màng, một chút mục tiêu cũng không có.

“Được rồi, coi như tôi chưa nói gì.” Mạc Đông Lăng sờ sờ mũi, trong lòng phát điên: đề nghị của anh không tốt chỗ nào? Nhiều kích thích càng mới mẻ độc đáo a! Nói không chừng đám thú rừng lại kéo tới xem, tuyệt đối là sáng kiến lớn nha!

“Không phải Las Vegas có một cái chợ đêm sao? Chỗ chợ đêm đó bán đấu giá được xem là công bằng nhất thế giới, chi bằng, phe thua sẽ trở thành vật đấu giá, công khai mua bán?” Nụ cười bên khóe môi Nam Hoa Cẩn rất sâu, giống như một đóa hoa anh túc, diêm dúa lăng lợ đầy tà ác.
die»nd anl«equ»yd«on

Mạc Đông Lăng và Nông Dịch Tiêu cùng hít sâu một hơi, phe thua trở thành vật đấu giá ở chợ đêm? Không phải chứ! Chỉ có lão tam tà ác bại hoại mới nghĩ ra được cách này! Chơi cực lớn quá!

Nhưng tuyệt đối không thể để cho gian kế của hắn ta thành công được!

Vì vậy, bốn con mắt cùng lúc nhìn về đại ca, hi vọng anh mở miệng ngăn cản đề nghị của lão tam, dù sao chợ đêm ở Las Vegas nổi tiếng hỗn loạn, giang hồ loạn đảng nhiều vô kể.

Nhưng có một thứ, đó chính là công bằng.

Chỉ cần đứng trên sàn đấu giá, một khi đã bị người ta mua rồi, không ai có quyền phản bác.

Đây cũng chính là lý do làm cho nơi ấy trở thành một nơi kinh khủng, bởi vì người mua rất phức tạp, không biết sẽ bị hạng người nào mua, mà chờ đợi_____chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Bỏ trốn, chỉ là mơ mộng hão huyền!

Bởi vì có chạy trốn tới nơi nào đi nữa, đều bị toàn thể giới truy nã, cho đến khi sinh mạng kết thúc mới thôi.

Lông mày Đằng Cận Tư nhíu lại, nhàn nhạt liếc mắt tựa vào bên cửa sổ cạnh lão tam, “Không tệ, đủ kích thích.”

Giây phút ấy, lòng của Mạc Đông Lăng và Nông Dịch Tiêu lạnh toát, hai người này đúng là đại phúc hắc vô địch, trời ạ! Ván này chơi lớn quá rồi.
die»nd anl«equ»yd«on

Nghe đại ca đồng ý, Nam Hoa Cẩn cười vui vẻ ngây thơ như em bé, “Dĩ nhiên, nếu bị một kẻ tồi tệ mua, ba người còn lại sẽ nghĩ cách cứu người kia ra ngoài, nếu như cố chịu được, vậy thì để hắn tự nghĩ cách trốn ra đi.”

23. Chương 23: Coi Trọng Cô Bé Kia

“Lão tam, anh cẩn thận mang mạng mình vào chơi luôn đi.” Mạc Đông Lăng oán hận lên án, gương mặt thì rõ là ngây thơ, thật ra là tâm hồn đen tối.

“Không sao cả! Dù sao mấy ngày nay cũng nhàm chán quá, thỉnh thoảng nên kích thích thêm một chút, không phải là không thể.” Nam Hoa Cẩn vén vén tóc rơi trên trán như trẻ con, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Trong nháy mắt, Mạc Đông Lăng liền hóa đá, anh thấy nói chuyện với tên này thật là hại chết tế bào não, làm tổn thương người ta rồi.

Khóe miệng Nông Dịch Tiêu co giật mấy cái, tình huống bây giờ mặc dù là 2-2, nhưng đại ca đã đồng ý vậy chỉ còn cách làm theo thôi, ai bảo anh khơi mào trước làm gì, cái này gọi là tự đào hố chôn mình.

Thừa dịp chưa bắt đầu cuộc chơi, anh muốn bay sang Pháp thấp hương bá Phật phù hộ mình ngàn vạn lần không được thua, bằng không cuộc đời anh sẽ tan nát, bản chất đen tối của chợ đêm đấu giá ở Las Vegas mấy người bọn họ biết rất rõ, là lừa gạt!

Ngủ ngốc! Người đứng là ngủ ngốc hàng thật giá thật! Đều tại người nghĩ ra chủ ý thối tha! Mạc Đông Lăng giận dữ nhìn chăm chăm Nông Dịch Tiêu ngồi đối diện, chẳng trách chỉ là xứng danh lão nhị, cực kỳ cực kỳ ngủ ngốc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Đẳng Cận Tư ra lệnh, giọng rất uy nghiêm.

Nam Cung Thần đẩy cửa đi vào, liếc nhìn nhị thiếu gia và bộ dạng tinh thần sa sút của tứ thiếu gia trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, không phải bốn người này lại mở trò đánh cuộc gì đấy chứ?die»nd anl«equ»yd«on

Vừa nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục dầy sóng của tam thiếu gia, Nam Cung Thần thẫn thờ một tiếng không được: vị thiếu gia này tuyệt không thể đắc tội, nếu không thì chết thế nào cũng không biết.

Trong ấn tượng của anh, kết quả mỗi lần đánh cược của mấy vị thiếu gia, thường thua thảm nhất là tứ thiếu, tiếp theo là nhị thiếu, giữ vững ngai vàng thắng trận là ông chủ của mình, tam thiếu luôn giữ nguyên vị trí không thua không thắng, thật là cao thủ!

“Nam Cung, sắc mặt cậu kém quá.” Nam Hoa Cẩn cười híp mắt nói.

“Tam thiếu gia thật lợi hại, liếc qua là nhìn ra thân thể tôi bị chút bệnh nhẹ, không dám giấu gì, hai ngày nay hơi. . . đau bụng” Nam Cung Thần đưa tay lau mồ hôi trên trán một cái, cười rất gượng gạo.

“Phụt!” Thiếu chút nữa Mạc Đông Lăng phun ngụm nước vừa uống ra, cao hứng không thể không trêu chọc nói: “Tôi nói cái tên tiểu tử cậu, cậu dễ thương hơn anh chàng Tư Đồ Duệ nhà tôi rồi đấy, suốt ngày chỉ bày ra một mặt nghiêm trang làm việc, rõ uống phở, nhìn chán chết được.”

Tính tình Tư Đồ Duệ tương đối lạnh lùng, ít nói, phụ trách công việc rất nghiêm túc, hoàn toàn trái ngược với tính cách của ông chủ anh ta, càng không phải lời nói nhiều với Nam Cung Thần nữa câu.

“Đại ca, em thấy Tư Đồ thích hợp ở bên cạnh anh hơn Nam Cung đấy.” Mạc Đông Lăng sờ sờ cằm nói, anh thật sự không chịu nổi bộ dạng giải quyết công việc cứng nhắc của Tư Đồ Duệ, thật đau đầu.

Nam Cung Thần rất , không biết nên bày ra vẻ nạt gì mới được, bốn vị thiếu gia này, ai cũng không thể đắc tội a!

“Chú muốn đổi?” Ánh mắt lạnh lẽo của Đẳng Cận Tư nhìn lên Nam Cung Thần đứng trước mặt.

die»nd anl«equ»yd«on

“Không, không muốn, tôi chỉ muốn đi theo ông chủ thôi.” Nam Cung Thần bị ánh mắt sắc bén đen láy của anh nhìn chăm chăm đến nỗi hai chân mềm nhũn ra, vẻ mặt như đưa đám xua tay lia lịa từ chối, trong lòng không ngừng oán trách: tứ thiếu gia, bình thường tôi không thù không oán với ngài, sao ngài nỡ hại tôi như vậy!

Lúc này lông mày của Đẳng Cận Tư mới hài lòng giãn ra, bắt đầu nói chuyện chính sự. “Dự án thu mua đất đai ở thành phố D do cậu phụ trách theo dõi, cần phải nắm bắt lấy.”

“Dạ, tối nay tôi sẽ tự mình đến thành phố D một chuyến, đã liên hệ ổn thỏa rồi, Đẳng thiếu gia xin cứ yên tâm.” Nam Cung Thần thay đổi thái độ cứng nhắc vừa rồi, nghiêm túc trả lời.

Thân là trợ lý, công việc anh đảm trách trước nay vẫn luôn tận tâm hoàn thành, nếu không sao có thể ngày ngốc ở bên cạnh Đẳng thiếu sáu năm, năng lực không thể nghi ngờ.

“Mặt khác, cô gái kia, mấy ngày tôi không có ở đây cậu phải trông chừng cho kỹ.”

24. Chương 24: Tốt Nhất Đừng Bao Giờ Gặp Lại

Editor: Junior Junior

“Mặt khác, cô gái kia, mấy ngày tôi không có ở đây cậu phải trông chừng cho kỹ.” Bàn giao công việc xong xuôi Đàng Cận Tư lạnh nhạt thốt ra một câu ngoài chủ đề.

Bước chân của Nam Cung Thần dừng lại một chút, ngay sau đó gật đầu hiểu ý, yên lặng lui ra khỏi cửa, nếu không đi nhanh, anh sợ mình vô phúc lại thành mục tiêu nhòm ngó của bốn vị thiếu gia kia, gió lạnh phát phơ a!

Xem ra, ông chủ đã biến Lương Chân Chân tiểu thư thành vật trong túi rồi, chỉ là thả tự do cho cô mấy ngày thôi.

Nông Dịch Tiêu, Nam Hoa Cẩn cùng Mạc Đông Lăng ba người cùng ngây ngốc nhìn nhau, đối với câu “cô gái kia” thốt ra từ trong miệng đại ca càng tò mò hơn, đợi trở về từ Las Vegas, nói gì thì nói cũng phải nhìn thấy gương mặt của mỹ nhân mới được.

Trong khuôn viên quán cà phê F.

“Chân Chân, mẹ Diệp đã đỡ hơn chút nào chưa?” Tiết Giai Ny xúc một miếng cơm vào miệng, giọng nói mơ hồ không rõ hỏi.

“Ừ, khá hơn một chút rồi.” Lương Chân Chân cúi đầu nhấp một ngụm canh, trong mắt nhàn nhạt đau thương, mẹ Diệp làm giải phẫu cũng đã hai ngày rồi, cô vẫn chưa đi bệnh viện thăm bà được. Chỉ vì cái tát của anh trai mà ánh mắt của những y tá trong bệnh viện nhìn cô rất khác thường, làm cô xấu hổ vô cùng.

“Mặt còn đau không?” Tiết Giai Ny dịu dàng hỏi.

“Không đau nữa.” Lương Chân Chân mỉm cười, nhẹ nhàng vén mái tóc dài che gương mặt, đã bớt sưng đỏ nhiều, thả mái tóc xuống che vết thương, căn bản là không nhìn ra.

Cô nhớ tới buổi sáng chuẩn bị rời khỏi khách sạn thì có một người phục vụ đưa thuốc mỡ tới, đứng bên cạnh dặn dò cô thoa thuốc. Vốn cô không định nhận, nhưng người kia hình như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, ánh mắt tha thiết nhìn cô nên cô đành phải thoa chút thuốc mỡ.

Cảm giác mát lạnh khiến cô không nhịn được run rẩy một chút, lập tức cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, trên đường trở về trường học cô cứ nghĩ mãi, tại sao người đàn ông kia lại làm vậy? Rõ ràng tối qua anh ta như quỷ dữ khát máu! Chà đập mình rất tàn nhẫn cơ mà.

Làm sao có thể?

Làm sao anh ta lại sai người mang thuốc tới ỉnh?

Đến bây giờ, cô vẫn không nghĩ ra, trong lòng âm thầm cầu nguyện: tốt nhất cô và anh ta đừng bao giờ gặp lại nữa.

“Chân Chân, nghe lời tớ một lần đi, người đàn ông kia không đáng được cậu để ý, cứ nhiên ra tay đánh phụ nữ! Đúng là tên đàn ông cận bã, may mà sớm nhìn ra bộ mặt thật của hắn ta, bây giờ vẫn còn kịp.” Tiết Giai Ny lòng đầy căm phẫn nói.

Suy nghĩ của Lương Chân Chân bị kéo trở lại, môi mỏng ươn ướt khẽ mím lại, mơ hồ lộ ra một tia quật cường, chuyện cô thầm mến anh trai chỉ có bạn thân Tiết Giai Ny biết. Thật ra từ lâu cô đã hiểu đây là một tình yêu không có kết quả, trên danh nghĩa cô và anh là hai anh em.

Mà điều quan trọng nhất, anh trai không thích cô, anh thích Thẩm Quân Nhã, một cô gái dịu dàng hiền thực, là tiên nữ trong lòng rất nhiều người con trai khác.

Tay nắm cái muỗng thật chặt, da thịt từ từ lôm vào, cổ nén sự chua cọt trong lòng, cô gật đầu, “Tớ biết rõ, chỉ là tớ đơn phương mà thôi.”

“Chân Chân ngốc, là tên khốn Diệp Thành Huân kia không có phúc, cậu tốt thế nào hắn vĩnh viễn không biết, Thẩm Quân Nhã đã là cái gì, cũng chỉ là có gia thế, về ngoài của nữ nhi chỉ là cái bình hoa thôi, sớm muộn sẽ có một ngày hắn ta phải hối hận.” Tiết Giai Ny luống cuống cầm tay Lương Chân Chân, cực kì nghiêm túc nói.

“Giai Ny. . .” Khóe miệng Lương Chân Chân cong lên nở một nụ cười, mặc kệ như thế nào, ít nhất Tiết Giai Ny vĩnh viễn đứng về phía cô, thật tốt.

“Chân phi, bên ngoài có trai đẹp tìm.” Đột nhiên, Cát Xuyên cất giọng oanh vàng đứng ở cửa căn tin nói vọng vào.

25. Chương 25: Anh...cảm Ơn Anh

Editor: Junior Junior

“Chân phi, bên ngoài có trai đẹp tìm.” Đột nhiên, Cát Xuyên cất giọng oanh vàng đứng ở cửa căn tin nói vọng vào.

Đây là biệt danh của Lương Chân Chân, bộ dạng cô mỏng manh xinh đẹp khiến người khác sinh lòng muốn bảo vệ, nam nữ đều giết, mấy ngày nay cô lại đang xem bộ phim ‘Xuyên qua Thanh cung’, nữ chính lại là phi tử, biệt danh “Chân phi” từ đó mà ra.

Kí túc xá 520, năng lực lãnh đạo cùng tính tình trong sáng cởi mở của Cát Xuyên đã khiến cô vinh dự trở thành lão đại, được gọi là “Cát gia”; Tiết Giai Ny làm việc thì hùng hù hổ hổ, biệt hiệu là “Giày”; Tần Duyệt thuộc kiểu mỹ nữ cổ điển, dịu dàng đoan trang, ít nói, cười chỉ mím môi không để lộ hàm răng, khiến cho Cát Xuyên khó có thể chịu được vẻ đẹp duyên dáng ấy.

Lương Chân Chân quay đầu nhìn về phía cửa, trong lòng thầm nghĩ là ai đến tìm mình, bạn bè của cô rất ít, hơn nữa phần lớn thời gian sau khi đi học cô thường đi ra ngoài làm thêm, rất ít chơi với bạn cùng lứa tuổi.

“Xem này, Chân Chân đáng yêu xinh đẹp của chúng ta có người theo đuổi đấy.” Tiết Giai Ny cười ha hả nói.

Vậy mà, khi cô nhìn thấy người tới là ai, thiếu chút nữa chạy tới nắm cổ áo người đó cãi nhau một trận, may mà Lương Chân Chân kéo tay cô lại, dùng ánh mắt ngăn cản cô.

Diệp Thành Huân mỉm cười nhìn đám nữ sinh vây quanh anh nhẹ nhàng bảo họ rời đi, ngược lên liền nhìn thấy Chân Chân và Tiết Giai Ny từ phòng ăn đi ra, không có giọng nói gọi “anh” vang lên như dự đoán. Anh biết rõ tiểu nha đầu kia vẫn còn giận cái tát của anh, ngay cả bạn thân của cô cũng hung hăng nhìn anh đờ đờ sát khí, khụ. . . khụ. . .

“Nhóc con. . .” Diệp Thành Huân chưa nói xong đã bị trách móc.

“Giai Ny, cậu về kí túc xá trước đi, tớ muốn một mình nói chuyện với anh ấy một chút.” Lương Chân Chân không muốn chuyện tối qua cứ vậy bại lộ trước mặt hai người thân nhất của cô, có một số việc cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần nói ra.

Rõ ràng Tiết Giai Ny không muốn, cô lo lắng Chân Chân quá yếu đuối, bị khi dễ, nhưng chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết được, cô là người ngoài cũng không giúp được thì gấp gáp làm gì.

“Diệp Thành Huân, làm nam nhi phải rộng lượng một chút, đừng có hờ ra lại làm việc khiến người ta chán ghét!” Tiết Giai Ny đi ngang qua Diệp Thành Huân không quên giận dữ cảnh cáo anh, sau đó ung dung rời đi.

“Tôi. . .” Diệp Thành Huân sờ sờ mũi, xem ra hình tượng của mình đã rớt xuống ngàn trượng rồi.

“Mẹ Diệp đỡ chút nào chưa?” Lương Chân Chân không muốn nhắc lại chuyện kia.

“Ừm, đỡ nhiều rồi, mẹ rất nhớ em, buổi chiều không đi học thì tới thăm bà một chút. Chuyện ngày hôm qua là anh kích động quá, thật xin lỗi. Mặt còn đau không?” Diệp Thành Huân dịu dàng hỏi.

“Mẹ Diệp. . . Bà ấy. . .” Giọng Lương Chân Chân hơi run, mẹ Diệp đã biết rồi sao? Bà có nghĩ cô là một đứa con gái hư hỏng không?”

“Mẹ không biết, anh nói với mẹ đó là tiền công ty trả trước, phía bệnh viện anh cũng giải thích như vậy. Chân Chân, em cứ yên tâm đi, chuyện này không có người thứ ba biết đâu, nhưng mà, về sau em ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch này nữa.” Diệp Thành Huân biết cô lo lắng chuyện gì, vội vàng giải thích.

Trong lòng Lương Chân Chân hơi rung động, có một cảm giác không nói nên lời, thì ra anh ấy không ghét mình, anh còn lắng lẽ vì mình mà làm nhiều chuyện như vậy.

“Anh. . . Cảm ơn. . .” Cảm ơn anh thay em giữ bí mật này, cảm ơn anh giữ lại tôn nghiêm cho em, cảm ơn anh giúp em có thể bình thản đối mặt với mẹ Diệp.

26. Chương 26: Cổ Độc Dị Dàng

Editor: Junior Junior

Giọng Lương Chân Chân có chút nghẹn ngào, thì ra anh không có ý xem thường cô, không vì thế mà ghét bỏ cô, không từ bỏ cô. Diễm nhiên Lê Q. uý Đôn

“Đồ ngốc, còn cảm ơn với anh làm gì.” Diệp Thành Huân cương chiều sờ tóc em gái mình.

“Anh. . . .” Lương Chân Chân cắn cánh môi đỏ ửng nũng nịu gọi một tiếng, bộ dạng uất ức bé nhỏ khiến trong lòng Diệp Thành Huân lướt qua một tia yêu thương, trong kí ức của anh, cô nhóc này đúng là đã lớn rồi.

“Được rồi, đến bệnh viện với anh.” Diệp Thành Huân rất tự nhiên cầm tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô kéo đi, đi về phía cánh cổng trường học. Diễm nhiên Lê Q. uý Đôn

Trong suy nghĩ của anh, hình như cảm thấy có chút cảm giác không ổn, đây là em gái anh, anh đã thề là cả đời này sẽ bảo vệ cô, lần trước vì quá kích động mà phạm sai lầm khiến anh cực kỳ áy náy với cô, càng muốn đền bù cho cô.

Anh không hề biết rằng, sự dịu dàng cương chiều này của anh lại chính là cổ độc trí mạng đối với cô, một khi dính vào, thì không thể trốn thoát được.

Con đường hai bên sân trường trồng từng dãy cây ngô đồng, lá rụng lá tả như nhảy múa, giống như đang tấu diễn một khúc nhạc du dương chậm rãi tuyệt vời.

Dưới tán cây, một người con trai dịu dàng dắt tay một cô gái nhu mì đang ngượng ngùng chầm chậm đi về phía cánh cổng trường học, khiến 100% người qua đường phải quay đầu nhìn lại cùng bàn tán xôn xao, thật là xứng đôi! Đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ!

Trong lòng Lương Chân Chân ngọt lịm, gương mặt khẽ đỏ bừng lên, hai má đỏ ửng lên trông thấy, cô hy vọng đoạn đường này có thể đi vĩnh viễn, không có điểm dừng.

Trên xe buýt, vì có quá nhiều người chen chúc chật chội, Diệp Thành Huân cao 1m8 ôm Lương Chân Chân cao 1m6 trước ngực, tư thế mười phần bảo vệ, săn sóc tỉ mỉ, quan tâm bội phần. Diễm nhiên Lê Q. uý Đôn

Sự dịu dàng ấy, giống như ăn sâu vào trong lòng Lương Chân Chân, cô ảo tưởng rằng, anh cũng thích mình.

Trong nháy mắt, nội tâm dâng lên một đám mây hạnh phúc bay lảng lảng, khóe miệng không tự chủ liền nhếch lên, đuôi mắt cong cong, cuộc đời cô như được bắt đầu lại thật sống động.

Đứng trước cửa bệnh viện một lần nữa, Lương Chân Chân mới phát hiện ra mình vẫn còn hơi nhát gan, những lời đồn đại về chuyện nhảm kia giống như vẫn vang vọng bên tai cô, khiến mỗi bước chân của cô từng bước từng bước càng thêm nặng nề.

“Không có gì đâu, mọi chuyện đã qua rồi.” Diệp Thành Huân vỗ vỗ bờ vai cô, ánh mắt tỏa ra một sự dịu dàng, giống như đang nói rằng: hãy tin anh, đừng sợ.

“Ừ.” Lương Chân Chân gạt đầu một cái, giây phút này, cô nguyện tin tưởng anh.

Không biết là mọi người thật sự tin tưởng lời nói Diệp Thành Huân, hay là thời gian đã cuốn trôi tất cả, đi qua đoạn đường này, vẫn không nhận thấy bất kì ánh mắt khác thường hay những lời nói khó nghe nào, rốt cuộc một bụng căng thẳng của Lương Chân Chân cũng thả lỏng xuống, cho đến khi đi tới cửa phòng bệnh của mẹ Diệp, cô mới hoàn toàn trút bỏ nặng nề.

“Vào thôi.” Diệp Thành Huân dùng khẩu hình miệng nói.

Lương Chân Chân tràn đầy tình ý nhìn anh, sự tín nhiệm đối với anh lại tăng thêm một phần.

“Bé Chân à, là con sao?” Bên trong phòng bệnh truyền đến tiếng hỏi thăm ân cần của Diệp Lan.

“Mẹ Diệp, đều tại Chân Chân không đúng, hôm nay mới tới thăm mẹ.” Lương Chân Chân ngồi bên cạnh giường bệnh, cúi đầu ậm ỹ nói.

“Con bé này, nói lời ngốc nghếch đó làm gì! Mẹ Diệp biết con còn bận đi học, nghe A Huân nói chiều nào sau buổi học con cũng đi làm ở nhà hàng Tây phải không?” Diệp Lan yêu thương cầm đôi tay lạnh như băng của con gái. Diễm Đan Lê Quý Đôn

“Con. . . .” Lương Chân Chân tức giận nhìn anh trai đứng bên cạnh, không phải đã nói là không được ẹ Diệp biết sao? Sao lại. . . .

27. Chương 27: Nữ Theo Đuổi Nam, Chỉ Cách Một Lớp Lụa Mỏng

Editor: Junior Junior

“Đừng trách anh con, nó bị ép mới nói với mẹ, hai đứa trẻ này thật là!” Diệp Lan thở dài, bà vốn không đồng ý việc Chân Chân ra ngoài làm thêm sau giờ học. Sau giờ học nên tiếp xúc nhiều với các bạn học, tham gia các hoạt động ngoại khóa, bồi dưỡng nhiều kiến thức cho bản thân, cũng nên sửa đổi tính tình hướng nội nhu nhược của mình. Diễm Đan Lê Quý Đôn

Nhưng sau khi bà bị bệnh, tiền bạc trong nhà lại eo hẹp, tạm thời bà không thể đi làm được, tiền lương của A Huân không đủ để duy trì cuộc sống của ba người bọn họ, còn phải trả viện phí khổng lồ làm phẫu thuật, rất khó khăn!

“Đều là tại mẹ vô dụng, mắc phải loại bệnh này, làm hai con cực khổ như vậy.” Diệp Lan tự trách mình nói.

Con cái của người khác đều vô lo vô nghĩ hưởng phúc cơm no áo ấm, căn bản không bị những chi phí sinh hoạt này làm cho đau đầu, vậy mà con gái bà lại muốn gánh vác áp lực này, ôi. . . .

“Mẹ Diệp, không cho phép mẹ nói như vậy! Trong lòng con, mẹ Diệp vĩnh viễn là người vĩ đại nhất, con người ta sớm họa chiều phúc, chúng ta không có quyền quyết định, bây giờ mẹ phải nghỉ ngơi cho tốt mới được.” Lương Chân Chân oán trách nói, ngừng một chút, “Còn nữa, công việc của con rất dễ dàng, không hề vất vả một chút nào, bình thường một ngày làm năm giờ, chủ nhật thì tám giờ, một tháng có thể kiếm được 1000 đồng rồi đấy, không tin mẹ có thể hỏi anh đi.”

Cô biết mẹ Diệp sợ cô chịu khổ, nhưng chút khổ cực này có đáng gì, công ơn nuôi dưỡng hết lòng yêu thương của mẹ, cả đời vẫn không trả được.

“Mẹ, điều này con có thể làm chứng, ban đầu Chân Chân nộp đơn xin việc có con đi cùng, quả thật điều kiện chỗ ấy không tệ, là nhà hàng Tây hạng sang, lại ở gần trường học, đi bộ mất có mười mấy phút.” Diệp Thành Huân vội vàng tiếp lời nói. Diễm Đan Lê Quý Đôn

“Ừ, mẹ Diệp tin con, nhưng đừng làm quá sức.” Diệp Lan hiểu bây giờ nhà họ cần nhất chính là tiền, cho dù bà rất không muốn để Chân Chân đi làm ở nhà hàng Tây đó, nhưng bà không có lý do gì để ngăn cản cả.

Thế gian này, tiền không có uy lực vạn năng, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không được.

Trưa nay, Lương Chân Chân ở trong bệnh viện nói chuyện phiếm với Diệp Lan, Diệp Thành Huân ngay ngắn một hồi rồi đi làm, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại không biết có nên hỏi Lương Chân Chân đại gia đã mua cô đêm đó là ai?

Tính tình con bé kia rất bướng bỉnh, lòng tự trọng rất cao, chỉ sợ nhắc đến vấn đề này lại không vui.

Haizz. . . . Thôi kệ đi, quản việc này làm gì, chỉ cần Chân Chân không còn bất kì quan hệ nào với người ta là được rồi.

Suốt mấy ngày qua, Lương Chân Chân không nhận được cuộc gọi từ số máy lạ nào, cũng không gặp lại người đàn ông rắc rối Nam Cung Thần đó nữa, cô cho rằng Đằng Cận Tư đã chán ghét mình, trong lòng thầm vui mừng, cảm thấy may mắn vì không nhận khoản tiền kia. Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn.

Vì vậy, tâm tình cô tốt lạ thường, còn cố ý xin quản lý nhà hàng Tây nghỉ mấy ngày, sau giờ học liền chạy về nhà làm thức ăn rồi đặt trong bình giữ nhiệt mang tới ẹ Diệp và anh cùng ăn.

Cơm nước xong xuôi ngồi nói chuyện hai giờ, anh đưa cô về trường học, đoạn đường này là quãng đường hạnh phúc mà cô mong đợi nhất, bọn họ giống như một đôi tình nhân đi cạnh nhau, chậm chậm bước đi trong sân trường tĩnh mịch, ánh trăng lặng lẽ leo lên ngọn cây, núp ở nơi này lén nhìn hai gò má đỏ ửng của người nào đó.

Ngay cả ba hot girl của kí túc xá 520 cũng nhìn ra trên mặt cô phớt phớt hoa đào sáng lạn, trêu chọc cô rơi vào lưới tình, lại khích lệ cô phải mạnh dạn thổ lộ, nữ theo đuổi nam, chỉ cách một lớp lụa mỏng thôi! Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn.

Thầm mến người ta đã tám năm, mặc kệ thế nào, thử một chút cũng được mà, đúng không?

28. Chương 28: Đấu Giá Ở Chợ Đêm

Editor: Junior Junior

Màn đêm buông xuống Las Vegas, rải rác bên đường đèn ngũ sắc rực rỡ, đèn nê-ông tạo thành một bức ảnh phồn hoa thịnh vượng, lấp lánh phát sáng như cầu vồng rất đẹp, rất chói mắt.

Đường phố cực kì náo nhiệt, một chiếc Maybach dừng lại. Thiết kế màu đen dài cực kì sang trọng, cửa xe mở ra, bốn người đàn ông khôi ngô tuấn tú lần lượt bước ra, người đàn ông đi ở giữa mặc một bộ tây trang màu đen, có một đôi mắt lạnh buốt đủ để xoay chuyển cả thế giới, cánh môi mỏng mím chặt, lộ ra khí phách vô cùng cứng rắn.

Bọn họ chính là Đằng Cận Tư, Nông Dịch Tiêu, Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng, bốn người vừa bước xuống xe đã thu hút vô số tiếng hét chói tai.

Nếu là thường ngày, Mạc tứ thiếu gia nhất định sẽ cười híp mắt và tặng những cái hôn gió cho những người phụ nữ nhiệt tình này, thuận tiện chọn một cơ thể nóng bỏng mây mưa một đêm, nhưng tối nay_____

Anh thật không có tâm trạng.

Bởi vì anh lại thua cuộc!

Ngựa của anh cũng bị mang đến chợ đêm làm vật đấu giá!

Vì vậy giờ phút này tâm tình anh rất hổ thẹn với tổ tiên nhà mình, trong lòng thầm nguyện rửa lão tam tà ác, lại còn lão nhị lén lút đá anh một cú, ngựa của anh vốn không thua, kết quả không cẩn thận lại ngã chống vó, đánh bay mất quả cầu.

Thù này không trả thì không làm quân tử! Lão nhị, đồ giặc già! Quá đáng cái tờ...rim!*

*Nguyên văn, ta để yên nhé

“Khụ. . . Anh nói lão tứ này, đừng có ủ rũ cúi mặt như vậy, đợi lát nữa buổi đấu giá bắt đầu, anh sẽ giúp cậu để ý, tuyệt đối không để cậu rơi vào tay kẻ xấu đâu.” Nông Dịch Tiêu giở giọng chính nghĩa khoác móng vuốt lên bả vai anh.

“Lão giầy cút! Đây chính là cái chủ ý ngu ngốc của anh đấy!” Mạc Đông Lăng hàm hừ hất móng vuốt của anh ra, vẻ mặt vô cùng uất ức.

Nông Dịch Tiêu mất tự nhiên sờ sờ mũi, thật lòng mà nói anh rất cảm tạ việc tới chùa Pháp Nguyên cầu bình an, nếu không hôm nay người phải lên sàn đấu giá chính là anh, haizz. . . Lão tứ yêu quý, anh thật sự sẽ giúp cậu, anh thầm nói trong lòng.

“Ừ, tối nay chợ đêm rất náo nhiệt đó, có đủ mọi loại người, gương mặt cực kì xinh đẹp như lão tứ nhà ta đây, các anh đoán xem, có được người ta cướp đoạt như điên không?” Đôi mắt Nam Hoa Cẩn long lanh, khóe miệng nở nụ cười như một đóa hoa anh túc, đẹp mê người.

“Lão tam cậu đúng là đồ hồ ly, lão giầy có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!” Vẻ mặt Mạc Đông Lăng như đưa đám lớn tiếng quát, xã hội bây giờ đồng tính luyến ái quá nhiều, đừng bán anh cho người ta mà~!

“Tốt lắm, nếu như quả thật có chuyện như vậy, anh sẽ giúp cậu.” Đằng Cận Tư đưa tay vỗ vỗ bả vai Mạc Đông Lăng, giọng nói rất chắc chắn, chỉ cần anh mở miệng thì chưa chuyện gì là không làm được.

Nói thật, anh rất may mắn khi quen biết được ba người này, thổi vào cuộc sống tẻ nhạt lạnh lẽo của anh một luồng sinh khí mới, mỗi lần nghe ba người bọn họ cãi vã, những nổi bực tức trong lòng đều tan thành mây khói, tình anh em hơn mười năm còn hơn cả người thân của anh.

Nhìn lão nhị và lão tam cùng nhau ức hiếp lão tứ, khó tránh khỏi có chút không đành lòng, mặc dù lão tứ là đại thiếu gia cao quý, tính tình thẳng thắn, mà lại bị lôi ra làm vật hi sinh, rất là bất hạnh!

“Đại ca, chỉ có anh là tốt nhất.” Mạc Đông Lăng mím môi ra vẻ tội nghiệp nói, bộ dạng xót xa kia thật khiến người ta đau lòng!

Trong đầu Đằng Cận Tư bất ngờ hiện ra bóng dáng của cô bé đó, nếu như cô ấy cũng nũng nịu nói như vậy với anh, thì đáng vẻ sẽ ra sao nhỉ?

29. Chương 29: Người Phụ Nữ Của Anh Ai Dám Động Vào!

Editor: Junior Junior

Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn sớm đã quen với kiểu làm nũng của lão tứ nên cảm thấy rất bình thường, mặc dù hai người bọn họ có hơi độc miệng một chút, nhưng nếu thật sự gặp phải chuyện không may, nhất định cũng sẽ không ngồi yên làm ngơ đâu!die»nd anl«equ»yd«on

Có đại ca bảo đảm, trong lòng Mạc Đông Lăng nhất thời dâng lên một cảm giác bạo dạn, dựa vào tiền bạc, sức lực, và quan hệ giao thiệp rộng rãi của đại ca, anh chắc chắn sẽ không rơi vào tay kẻ xấu, không giống như hai tên giặc già vô lương tâm kia, hừ hừ!

Nhưng, người tính không bằng trời tính, Mạc Đông Lăng nhất định phải trải qua tai kiếp này, khiến anh gặp một bước ngoặt lớn trong cuộc đời, tối nay sẽ được sáng tỏ.

Buổi đầu giá đầu tiên đang diễn ra hùng hực khí thế thì Đẳng Cận Tư nhận được điện thoại của trợ lý Nam Cung Thần, sắc mặt liền trầm xuống, đi sang một bên nghe điện, cũng chính vì một chút thời gian đó, Mạc Đông Lăng đáng thương bị một người phụ nữ thần bí mua mất.

Mặc dù Đẳng Cận Tư đã dặn dò kĩ lưỡng lão nhị và lão tam tùy cơ hành sự, lựa thời điểm thích hợp phải ra tay giúp đỡ lão tam một phen, nhưng tình cảnh trước mắt làm cho người ta rất mong đợi nha! Suốt thời gian lão tứ luôn chơi đùa với phụ nữ bây giờ lại bị một người phụ nữ thần bí mua đi, quá kích thích đi chứ!

Sau đó hai người rất ấn ý nhìn nhau một cái, lách mình qua đám đông, trốn càng xa càng tốt, ít nhất một tháng tới đừng xuất hiện trước mặt đại ca, nếu không sẽ chết rất thảm đó!Diễn đàn Lê Q ụy Đôn

Dĩ nhiên, bọn họ không phải là không để ý tới tình anh em bấy lâu nay, nhất định sẽ điều tra thân phận người phụ nữ bí ẩn đó rõ ràng, nếu như có sở thích bất lương nào đó thì đương nhiên sẽ tìm cách cứu ra, còn ngược lại, thì cứ để thuận theo tự nhiên đi!

O(_)O

Mạc Đông Lăng buồn bã, giờ phút này vẫn đợi đại ca đến cứu anh ra khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng đó, lại không biết mình bị người ta mua mất rồi, bắt đầu một cuộc sống mới cực kì đặc biệt.

Cũng chính là những ngày quan trọng mà cả đời anh không thể nào quên được, có ý nghĩa rất sâu sắc.

“Lặp lại lần nữa.” Giọng Đẳng Cận Tư lạnh như băng, trên mặt đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nguy hiểm.

Nam Cung Thần ở Thái Bình Dương sợ đến nỗi nói chuyện không lưu loát nữa rồi, lau mồ hôi trên trán, run rẩy nói: “Mấy ngày nay Lương tiểu thư hay đi cùng một cậu con trai, có vẻ rất thân thiết, chiều nào sau khi tan học cũng về nấu cơm mang đến bệnh viện, buổi tối cậu con trai đó đưa cô ấy trở về trường học, dọc đường hai người nói nói cười cười, rất là. . . thân mật.”

Chỉ mấy phút trầm mặc ngẩn ngui, Nam Cung Thần thấy mình sắp hít thở không thông nữa rồi, khí thế của ông chủ quá mạnh mẽ, cách cả Thái Bình Dương cũng khiến anh khiếp sợ đến vậy. Mấy ngày nay phái người theo dõi Lương Chân Chân, phát hiện ra hình như người ta có bạn trai, vội vàng báo tin quan trọng này cho ông chủ trước tiên, để miễn bị đày đi Châu Phi.Diễn đàn Lê Q ụy Đôn

“Thân mật tới mức nào?” Trong giọng nói của Đẳng Cận Tư dường như ẩn chứa sự tức giận sắp bùng nổ, cô bé đáng chết! Không được sự cho phép của anh mà dám có hành động thân mật với người đàn ông khác!

“Thật ra thì. . . Hai người họ không xảy ra bất kì sự tiếp xúc nào, chỉ là thoạt nhìn lại giống như. . . tình nhân.”

Nam Cung Thần có cảm giác mình giống như vật hi sinh cao cấp, chuyện như vậy thế nào cũng lần lượt nhận bom từ ông chủ rồi, anh thật đáng thương quá mà!

“Đặt cho tôi một vé máy bay về thành phố C.” Sâu trong đôi mắt đen láy của Đẳng Cận Tư lộ ra tà khí âm u lạnh buốt. Anh muốn xem xem, người phụ nữ của anh, ai dám động vào!

“Dạ, tôi sẽ đặt vé ngay.” Nam Cung Thần hít một hơi thật sâu, xem ra ông chủ đã thật sự xem Lương tiểu thư thành vật sở hữu rồi, người nào dính phải thì người ấy gặp nạn.

30. Chương 30: Đơn Phương

Trong khuôn viên của trường đại học F, có một rừng cây nhỏ rất lãng mạn, đó là nơi hẹn hò của những cặp tình nhân, cành lá rậm rạp vừa đúng che kín những cảnh triền miên, kích tình của đôi nam nữ. m thanh kiểu diễn kia giống như nốt nhạc trôi giạt vào tai của những người đi đường.

Lương Chân Chân có chút ngượng ngùng lắc lắc ngón tay, cô hẹn anh ra đây là vì chịu sự khích lệ của ba chị em trong phòng, cũng chính vì bản thân có tâm tư riêng, lại không nghĩ rằng tình cảnh tối hôm nay lại quá mập mờ, làm cho những lời nói cô vốn đã suy nghĩ rất kĩ lại chần chừ một hồi lâu trên bờ môi mà không nói ra được..

Diệp Thành Huân bỏ tay trong túi quần, mơ hồ đoán được đây là đâu, lúc học đại học anh cũng thường xuyên hẹn hò với bạn gái ở rừng cây nhỏ trong sân trường, nhưng không ngờ hôm nay_____

Thấy Chân Chân khẽ cúi đầu, gương mặt đỏ ửng mang bộ dạng của cô gái nhỏ xinh xắn, trong lòng anh chợt hiểu ra là chuyện gì, xem ra có một số việc anh không để ý, tối nay phải nói cho rõ ràng.

“Anh. . . .”

“Chân Chân. . . .”

Hai người đồng thanh mở miệng, cùng liếc nhau một cái, sau đó im lặng.

Lương Chân Chân lấy hết can đảm chuẩn bị bắt đầu kĩ năng thổ lộ của mình, không ngờ anh cũng có điều muốn nói với cô, trong đôi mắt to lộ ra chút vui mừng ngọt ngào, khóe môi đỏ mọng khẽ nâng lên, gương mặt vui vẻ sáng rõ.

“Vậy em nói trước đi.” Diệp Thành Huân suy nghĩ một chút, vẫn nên để Chân Chân nói trước, dù sao anh nói sau vẫn khiến cô tổn thương, nhưng không nói không được. Mấy năm qua người anh yêu là Quân Nhã, Chân Chân chỉ là em gái của anh mà thôi.

“Anh, em. . . .em thích anh.” Lương Chân Chân học thể nào cũng không học được các thổ lộ thẳng thắn không e dè của Cát Xuyên, ê a cả nửa ngày cũng chỉ nói được một câu thể này. m thanh uyển chuyển mềm mại như một làn gió ấm áp thổi qua khiến tấm lòng phẳng lặng của Diệp Thành Huân nổi sóng, làm anh hơi nhú lông mày lại, quả nhiên. . . .

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người không biết nên nói gì cho phải, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc và những âm thanh triền miên nho nhỏ của những đôi tình nhân.

Gương mặt Lương Chân Chân nóng bừng lên, đôi mắt không dám liếc nhìn người con trai dịu dàng tao nhã trước mặt, hai tay hồi hộp nắm chặt vạt áo, nhịp tim đập loạn xạ “thình thịch thình thịch” không ngừng, lo lắng giống như không bình tĩnh lại được.

“Chân Chân, anh chỉ coi em như em gái thôi.” Diệp Thành Huân bình tĩnh mở miệng, trong giọng nói như ẩn chứa tiếng thở dài, lông mày nhíu chặt.

Em gái, thì ra chỉ là em gái.

Thì ra, là tự mình đơn phương.

Đáy mắt cô lướt qua vẻ cô đơn và bi thương, bàn tay gắt gao nắm vạt áo, bây giờ nghĩ lại, thì ra mấy ngày qua cô chỉ giống như mấy con tôm tép nhai nhép sung sướng nhảy lên nhảy xuống, thì ra tất cả chỉ là đóa phù dung sớm nở tối tàn như một giấc mơ.

Thực tế, thật khiến người ta đau đớn.

“Chân Chân, em mãi mãi là em gái anh yêu thương nhất.” Diệp Thành Huân vội vàng nói, anh thích Chân Chân, nhưng không phải cái loại “thích” giữa nam và nữ ấy.

“Đừng nói nữa. . . .” Lương Chân Chân cắn nhẹ môi dưới không để cho mình rơi nước mắt, cô không muốn nghe nữa, mấy ngày qua là do cô suy nghĩ quá nhiều, hi vọng xa vời quá nhiều.

Cô xoay người chạy về kí túc xá, chạy đang nửa đường thì di động đột nhiên vang lên, số lạ? Cô không nghĩ gì lập tức ấn nút nghe, đúng lúc tâm tình cô đang phiền muộn muốn tìm một vật hi sinh để trút bầu tâm sự, cuộc điện thoại xa lạ kia gọi đúng lúc quá rồi.

“Tôi biết anh à? Gọi điện thoại làm phiền người ta hay lắm sao? Ngựa của anh bị choáng đầu không phải tinh thần không bình thường chứ! Đi chết đi!”

31. Chương 31: Cường Quyền Ép Bức

Editor: Overdose

“Tôi biết anh sao? Gọi điện thoại quấy rầy người khác là hay lắm à? Ngựa của anh bị choáng đầu không phải tinh thần không bình thường chứ! Đi chết đi!” Lương Chân Chân nói một hơi rồi cúp máy, tiếp tục bước đi.

Mang tất cả tâm trạng buồn bực không vui đổ hết lên đầu một người xa lạ cảm giác thật là tốt, không cần chịu trách nhiệm, không cần suy nghĩ hậu quả.

Thế nhưng, cô lầm rồi, người xa lạ này không phải ai khác, chính là Ma vương mặt lạnh Đằng đại thiếu gia.

Đằng Cận Tư còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đầu dây bên kia liền truyền đến một hồi mắng chửi ùng ùng tức giận, ngay sau đó là tiếng “tút, TUT, TUT” vang lên. Anh giận đến mức ném chiếc điện thoại HTC cao cấp trong tay văng đi rất xa, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, đôi con ngươi như căn hầm sâu hun hút dâng lên một tầng sương mờ ảo, lồng ngực không ngừng phập phồng, gân xanh trên tay nổi lên.

Nam Cung Thần ở một bên sợ đến nổi tái xanh cả lục phủ ngũ tạng, đòn này của ông chủ có thể xảy ra án mạng luôn quá, trời ạ! Cái điện thoại đó là loại số lượng có hạn trên toàn cầu đó! Vỡ tan như thế thật đáng tiếc!

Giọng nói của Lương Chân Chân vừa nãy lớn thật, anh nghe rất rõ ràng, quá VIP luôn!

Lương Chân Chân hoàn toàn không ý thức được mình vừa lâm vào tình cảnh nguy hiểm như thế nào, khó chịu cúi đầu đi về hướng ký túc xá, đến khi đâm vào một người cô mới giật mình ngẩng đầu lên.

“CÓ. . .” Bệnh à! Không có việc gì thì chạy ra giữa đường đứng làm gì!

Khi nhìn tới gương mặt của người đó thiếu chút nữa cô cắn phải đầu lưỡi của mình, kinh ngạc mở to mắt, Nam Cung Thần? Thật may là trời đã tối rồi, không còn nhiều bạn học qua lại lắm, nếu không. . . .

Cô liếc mắt nhìn thấy một bóng đen ngồi thẳng lưng bên trong chiếc xe Cayenne thì phản ứng đầu tiên của cô là ____ trốn.

Hơi thở tàn độc từ người đàn ông kia tản ra dù cách một lớp cửa xe cô vẫn cảm nhận được, quá mạnh mẽ, khiến cô không có dũng khí ở lại.

“Lương tiểu thư, mời lên xe.” Nam Cung Thần mở miệng nói một câu tóm tắt rất rõ ràng, ngắn gọn.

“Nơi này là trường học, các người không được làm vậy!” Lương Chân Chân có chút tức giận, người có tiền làm gì cũng cho là đúng sao?

Nam Cung Thần bất đắc dĩ nâng trán, “Lương tiểu thư, chỉ cần Đằng thiếu của chúng tôi muốn, cả trường học này đều là của anh ấy.”

Lương Chân Chân chợt nhớ tới đêm hôm đó Nam Cung Thần lợi dụng đi Túc quán gia gọi mình ra ngoài, đây chính là cường quyền ép bức người ta sao? Muốn phản kháng thì đường sống cũng không còn?

“Tôi không muốn đi.” Bây giờ tâm tình cô rất tệ, không muốn đi phục vụ tên đàn ông ác ma kia.

“Lương tiểu thư, Đằng thiếu không thích chờ đợi người khác đâu. Hơn nữa, việc này mà âm ỉ lên thì người chịu thiệt lớn nhất ____ là cô.” Nam Cung Thần không để ý tới khuôn mặt uất ức của cô, càng kéo dài thời gian ông chủ nhất định sẽ tức giận, cho nên anh chỉ có thể mang chiêu uy hiếp ra sử dụng.

Hiện giờ Đằng Cận Tư rất nóng nảy, sắc mặt anh cực kì đen tối, nắm tay cầm bị bóp vang lên ken két, cô bé chết tiệt này đang làm cái quái gì thế! Nếu không lên xe đừng trách anh không khách khí!

Hơn nữa, chuyện này mà âm ỉ lên người chịu thiệt lớn nhất là cô. Trong nháy mắt sắc mặt Lương Chân Chân trắng bệch, cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu ý nghĩa sâu xa của những lời này, tâm tình chìm xuống đáy vực.

“Mời. . .” Nam Cung Thần biết lời nói của mình đã có tác dụng, vội vã mở cửa xe.

Cho dù không tình nguyện, cô cũng biết mình không còn đường lui, cô hạ quyết tâm leo lên xe. Nhưng vừa lên xe cô liền hối hận, quanh người người đàn ông kia tản ra hơi tàn ác bao phủ cả người cô, khiến cô hít thở không thông.

Mà sắc mặt của anh thật dọa người, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức.

“Lái xe.” Đẳng Cận Tư lạnh lẽo mở miệng.

Diệp Thành Huân đi phía sau vừa vặn nhìn thấy Lương Chân Chân leo lên chiếc xe kia, không đợi anh đi đến hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã vội vã leo lên xe đi rồi.

32. Chương 32: Sau Đây Còn Dám Chưa Không?

Editor: Overdose

“Thả tôi xuống! Tôi muốn về trường học!” Lương Chân Chân cảm thấy không chịu nổi bầu không khí lạnh lẽo cứng nhắc này, kịch liệt xoay mở tay nắm cửa, đáng tiếc cửa xe đã khóa, chỉ phí công vô ích thôi.

“Câm miệng!” Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Đẳng Cận Tư lạnh lùng liếc cô một cái, gương mặt đầy sự tức giận ấy đáng sợ đến mức cô buông lỏng tay ngay lập tức, toàn thân co rút lại, dựa sát vào cửa xe không dám nhúc nhích.

Cô bé đáng chết! Mỗi lần nhìn thấy mình liền tránh ra xa, bộ dạng của anh hung ác lắm sao?

“Qua đây.” Anh nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nhất định không cho phép cự tuyệt.

Lương Chân Chân bất động, trong lòng uất ức muốn chết, tại sao! Tôi đã lên xe rồi anh còn muốn thế nào nữa!

Đẳng Cận Tư cảm thấy rất ghét phải khai thông tư tưởng cho cô bé này, trực tiếp kéo cô đang ngồi cạnh cửa đặt lên đùi mình, lập tức liền nhận phải sự kháng cự của cô, tiếp theo là tiếng thét chói tai vang lên.

“A!”

“Câm miệng cho tôi!” Đẳng Cận Tư lạnh lùng quát, trong mắt là sự tức giận đang dâng trào.

Nam Cung Thần thương hại nhìn Lương Chân Chân qua gương chiếu hậu, đồng thời trong lòng vô cùng khâm phục dũng khí của cô, đúng là đệ nhất trong lịch sử từ trước đến nay!

Con người đen nhánh của Lương Chân Chân nhanh chóng dâng lên một mảng sương mù, hàm răng khê cắn vào cánh môi mềm mại, muốn khóc lại không dám khóc, bộ dạng bé nhỏ vô cùng uất ức.

“Mới vừa rồi mắng chửi người khác vui vẻ lắm mà! Sao bây giờ lại không dám nữa?” Âm cuối Đẳng Cận Tư hơi cao giọng một chút, lạnh như băng, một tay nâng cằm Lương Chân Chân lên, trong lòng cực kỳ phiền não, cô bé đáng ghét này chỉ biết khóc! Đáng vẻ hung hăng liều lĩnh mắng chửi người ta lúc này đi đâu mất rồi?

Mới vừa rồi? Người lạ vừa gọi điện chính là. anh ta?

Lương Chân Chân cảm thấy mình đúng là xui xẻo đến tận cùng! Nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, dường như muốn chảy ra ngay lập tức.

“Không được khóc!” Tay phải Đẳng Cận Tư nắm cái cằm thon gầy của Lương Chân Chân, ép cô ngẩng đầu nhìn mình, giọng nói thô bạo lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

“Tôi muốn khóc đấy, anh dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi! Tại sao lại cướp đoạt tự do của tôi! Đồ khốn kiếp! Tên ác ma! Tôi ghét anh! Ghét loại người có tiền tự mình là đúng, ăn trên ngồi chốc lầy quyền bề

người!” Trong lòng Lương Chân Chân cực kì khó chịu, bị anh trai từ chối vốn đã khó chịu rồi, tên ác ma này lại cố tình không buông tha cô, cô hung dữ gào lên, tất cả uất ức trong lòng lập tức bộc phát.

“Không nhìn ra cô cũng nhanh mồm nhanh miệng đấy!” Đằng Cận Tư gia tăng lực đạo trong tay, con mắt đen láy dần híp lại, ẩn chứa sự tức giận sắp bùng nổ.

Lương Chân Chân bị đau đến nhứ chặt lông mày, người đàn ông này làm bằng sắt sao? Cô có cảm giác như cầm mình muốn trật khớp ra đến nơi, không chịu được cổ gờ tay anh ra, ánh mắt quật cường nhìn anh chằm chằm.

Sức lực của cô đối với Đằng Cận Tư mà nói chỉ là mèo con gãi ngứa, không hề có một chút tác dụng nào, lực đạo giữa các ngón tay anh không tự chủ tăng thêm rất nhiều, Lương Chân Chân đau đến mức nước mắt muốn ào ạt tuôn xuống, nhưng quật cường trong mắt thì không giảm đi chút nào.

“Sau này còn dám nữa không?” Giọng nói đầy uy hiếp.

Lương Chân Chân nghĩ chỉ muốn phun vào mắt lạnh lùng của tên đàn ông này một bãi nước miếng! Nhưng cô biết như vậy sẽ càng chết thảm hơn, mà thật ra cô cũng không dám làm việc đó.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi cô đột nhiên vang lên, tiếng chuông này là cài đặt riêng cho anh trai, thế nhưng lúc này vang lên lại giống như khúc nhạc đoạt hồn, khiến cô càng lúc càng căng thẳng.

33. Chương 33: Cầu Xin Anh, Cầu Xin Anh Đừng Nói Nữa!

Editor: Overdose

Không lẽ. . . . Anh đã nhìn thấy cô lên xe?

Nghĩ vậy, trong lòng cô có thứ gì đó như muốn trào ra ngoài, cô phải nhận cuộc gọi này, nếu không anh sẽ lo lắng.

“Không. . . . Không dám.”

Mặc dù cảm đau như sắp trật khớp đến nơi, nước mắt vẫn chảy dài trên gương mặt, cô chưa từng nghĩ sẽ chịu thua, nhưng lúc này cô phải che giấu lương tâm nhận lỗi.

Đằng Cận Tư nghiêng ngẫm nhìn nét mặt cô thay đổi, hốt hoảng, lo sợ, lo lắng lần lượt hiện ra trên mặt cô, chẳng lẽ cuộc điện thoại này có ý nghĩa đặc biệt với cô? Chẳng lẽ mấy ngày nay cô qua lại thân mật với đàn ông?

Trong lòng chợt dâng lên nỗi khó chịu, sự tàn độc trong mắt càng ngày càng nặng, tay trái thò vào túi quần của cô, lấy điện thoại động ra rất tự nhiên.

Cuộc gọi đến ghi: anh trai.

Căn cứ vào tin tình báo của Nam Cung Thần, người đàn ông mấy ngày nay Lương Chân Chân hay qua lại mật thiết là anh trai Diệp Thành Huân trên danh nghĩa của cô, cũng là vì mẹ của người đàn ông này mà cô không tiếc đi bán thân kiếm tiền!

Mặc dù trong tài liệu không ghi hai anh em họ có biểu hiện gì mập mờ, nhưng dựa vào miêu tả của người theo dõi, hành động của hai người rất thân mật, quan trọng nhất là ánh mắt Lương Chân Chân nhìn Diệp Thành Huân rất tình tế!

Điều này khiến anh cực kì tức giận!

Lương Chân Chân gấp đến độ muốn giành lại điện thoại, nhưng Đằng Cận Tư làm sao để cô có cơ hội, anh tà ý nhếch mép, giọng nói lạnh buốt đến tận xương tủy, “Thế nào? Thích anh trai à?”

Những lời này giống như lưỡi dao sắc bén cắm vào lòng Lương Chân Chân, đúng là cô thích anh trai, giống như kẻ ngốc thầm mến anh tám năm, vất vả lắm mới có chút hi vọng, lấy dũng khí đi thổ lộ, nhưng cuối cùng vẫn bị cự tuyệt.

Vết sẹo đó nằm sâu trong lòng cô, giờ phút này lại chảy máu đầm đìa trước mặt người khác, làm sao cô có thể chịu đựng được, hàm răng cô run rẩy, đôi môi mím chặt.

Đằng Cận Tư chậm rãi buông cầm cô ra, vuốt ve gò má mềm mại của cô, âm thanh lạnh lẽo tà mị đến bức người, “Bán thân kiếm tiền chữa bệnh ẹ của cậu ta? Có đáng không? Người ta thích cô à? Không lẽ cô đơn phương?”

Mỗi một chữ như đâm sâu vào vết thương đang rỉ máu trong lòng Lương Chân Chân, cô quay mặt đi mặc cho nước mắt đua nhau tuôn xuống. Qua đêm nay, cô sẽ không bao giờ hồ đồ ngu ngốc như thế nữa, biết rõ là không thể nào mà vẫn ôm hi vọng xa vời, thì ra cảm giác đau đớn khi yêu lại tồi tệ như vậy.

“Sao? Nói trúng chỗ đau của cô rồi à? Đau lòng khóc đến mức đó?” Đầu ngón tay Đằng Cận Tư hơi dùng sức đẩy cô nghiêng mặt qua, mỗi một chữ nói ra giống như đang nghiền răng nghiền lợi.

“Cầu xin anh, cầu xin anh đừng nói nữa!” Lương Chân Chân nghẹn ngào cầu xin, tại sao anh ta lại muốn xát muối lên vết thương lòng của cô? Tại sao anh ta không chịu buông tha cho cô?

Không phải cô cố ý trêu chọc anh, vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Nghe cô cầu xin mình, ngay cả một tia vui mừng trong lòng cũng không có, ngược lại Đằng Cận Tư càng thêm phiền muộn, bá đạo tuyên bố quyền sở hữu. “Nhớ kỹ, em là người của tôi, không được tôi cho phép thì không được tiếp xúc với bất kì người đàn ông nào! Càng không được để cho bất kì người đàn ông nào chạm vào em, biết không? Dùng cái gì chạm vào em, tôi lập tức chặt cái đó.”

Lương Chân Chân bị lời nói tàn nhẫn của anh làm cho sợ tới mức run lấy bầy, lúc này cô mới ý thức được mình chọc phải một tên ác ma, mà tên ác ma này còn cố tình đùa bỡn cô, đôi môi cô bất giác run lên.

“Không.”

34. Chương 34: Tôi Không Cần Anh

Editor: Overdose

“Không? Em không có tư cách nói không.” Đầu ngón tay lạnh như băng của Đằng Cận Tư nhẹ nhàng lướt qua gương mặt mịn màng của cô, trông giống như đang vuốt ve một món hàng, ánh mắt hung ác nham hiểm khiến lòng người rét lạnh.

Giờ phút này Lương Chân Chân giống như một con nai đang hoảng sợ, tròn mắt đen y hệt như xoáy nước, bộ dạng cần môi run run vừa nhìn đã thấy thương, khiến người khác không đành lòng ức hiếp.

Nhưng Đằng Cận Tư lại cứ thích ức hiếp cô, ngón tay anh trượt xuống cánh môi mềm mại của cô, chọc cho cô càng run rẩy dữ dội hơn, cô nức nở vùng vẫy giãy chết lần cuối cùng. “Tôi. . . . Tôi không muốn làm người của anh.”

Cô chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, loại đàn ông nguy hiểm bá đạo này cô trêu chọc không nổi, chỉ muốn tránh đi thật xa.

“Nâng tám ngón cách lên.” Giọng nói Đằng Cận Tư ẩn chứa sự tức giận nhàn nhạt.

Nam Cung Thần đang lái xe lập tức hiểu được ý của ông chủ, ngón tay ấn xuống một nút, giữa xe nâng lên một tấm kính mờ che chắn, vừa cách hình lại cách âm, quả nhiên là xe cao cấp, thiết bị rất đầy đủ.

Khụ. . . . Khụ. . . . Thật ra anh cũng mong đợi xảy ra điều gì đó! Trước đây ông chủ chưa bao giờ “động xe”, có lẽ hôm nay chuẩn bị muốn ăn mặn rồi, chương trình được truyền hình trực tiếp thế kia mà, đáng tiếc anh ăn no nên không có phúc được xem, aizzz. . . . Thật đáng tiếc!

Lương Chân Chân cảm giác mình giống như một con dê con đợi bị làm thịt, căn bản không có đường lui nào rồi, chỉ đành cố nén nỗi sợ hãi trong lòng tiếp tục nói: “Người. . . . Người như ông chủ lớn đây, chắc chắn bên cạnh không thiếu phụ nữ, anh đi tìm người khác không được sao? Tôi. . . . Tôi chỉ là một nữ sinh rất bình thường, gương mặt không xinh đẹp, vóc người cũng tẻ, anh. . . .”

Lời còn chưa nói xong liền bị Đằng Cận Tư kéo lại trước ngực anh, cơ hồ hai người đang dán chặt vào nhau, hơi thở phả vào mặt đối phương, cảm giác ngứa ngứa, hơi tê dại.

“Tôi, lặp, lại, một, lần, nữa, tôi, chỉ, muốn, em!” Giọng nói lạnh như băng mà ngang ngược khiến tâm hồn người ta rét buốt.

Lương Chân Chân kinh ngạc thầm nghĩ: người đàn ông này nhất định là bị trúng tà! Tại sao lại chăm chú nhìn mình không tha? Rõ ràng trên đời này những người phụ nữ xinh đẹp hơn cô nhiều không đếm xuể, là do mắt của anh ta có vấn đề hay tại mình quá xui xẻo?

Sau này cô mới hiểu rõ chân tướng, bưng tỉnh hiểu ra: đúng là mình quá xui xẻo! Đêm đó ôm chân ai không ôm, còn cố tình ôm chân anh ta, cả đời nhất định dây dưa không dứt.

“Tôi không muốn anh!” Lương Chân Chân căng thẳng đến độ muốn rơi nước mắt, có thể cho cô nói một câu công bằng hay không!

Đằng Cận Tư nổi giận, nâng cằm cô hung hăng hôn lên, cô bé đang chết! Luôn làm trái lời anh, không dạy dỗ cô có mấy ngày mà đã muốn tạo phản rồi!

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân vùng vẫy kịch liệt, hai tay đánh đấm loạn xạ muốn phản kháng, nhưng quả đấm nhỏ đó đối với Đằng Cận Tư luyện võ từ bé mà nói, chính là mèo con gãi ngứa, ngược lại còn có chút đùa giỡn mập mờ.

Anh gặm mút mãnh liệt chiếm đoạt, khiến cô cảm giác như mình sắp mất đi hơi thở, vừa định há miệng hít thở lại bị đầu lưỡi người nào đó tiến quân thần tốc, đánh mất một mảnh lãnh thổ cuối cùng.

“Oa. . . .”

Quả nhiên cô ngọt ngào như anh nghĩ, cứ thế làm người ta mê mẩn, trong người Đằng Cận Tư có một sự gấp gáp không thể đợi được nữa, bàn tay dần trượt vào bên trong áo len mỏng manh của cô.

35. Chương 35: Cọ Sát Nguy Hiểm

Editor: Overdose

“Ừm. . . . Buông. . . . Ra. . . .” Lương Chân Chân giãy giụa cơ thể không chịu nghe theo, người đàn ông này hôn quá mãnh liệt làm cô không thể thở nổi.

“Không được nhúc nhích!” Đằng Cận Tư nổi giận quát, kể từ khi ăn sạch sẽ cô, ham muốn của anh so với trước kia tới nhanh hơn, chỉ cần nghĩ tới cô thì phía dưới liền có phản ứng, thật đúng là quái đản khiến anh buồn bực chết mất!

Lúc này, cái mông của cô cọ qua cọ lại trên đùi anh, nơi nào đó đã sớm kêu gào muốn xông ra, nhất định là đang kiểm tra độ nhẵn膩 của anh.

Lương Chân Chân bị anh rống giận sợ đến mức im lặng, cô chỉ mặc quần áo mỏng manh nên lập tức cảm thấy một vật cứng rắn nổi cộm lên dưới thân mềm mại của mình, ngay sau đó cô ý thức được đó là vật gì vì đã từng có hai lần kinh nghiệm, cô càng hoảng sợ chỉ muốn cách xa anh hơn nữa.

Thế nhưng hành động của cô không những không giúp mình tránh đi, ngược lại càng ma sát khiến nơi đó càng thêm nóng rực, chất liệu quần mỏng manh ngăn cách dưới hông cô, cực kì nguy hiểm.

“Anh. . . .” Lương Chân Chân sợ hãi muốn dựa vào phía sau, đây là trên xe mà, không lẽ anh ta muốn. . . .

“Thấy không, nó bị em trêu chọc rồi. Chỉ muốn nhanh chóng lao ra ngoài, chẳng lẽ em không trả giá vì hành động của mình sao?” Giọng Đằng Cận Tư trầm thấp nói, giọng nói tràn đầy mùi vị say mê, đôi mắt bị tình dục làm nổi lên những tia máu tanh thô bạo, dường như giây tiếp theo sẽ nuốt chửng cô vào bụng.

Tiếng vải vóc bị xé đứt khoát vang lên, “xoẹt”, áo Lương Chân Chân bị anh xé rách một mảng, cô hét lên “A!” một tiếng rồi vội vàng đưa tay ôm ngực, che đi nơi đây đà kia.

Chống đỡ bên trên không lo được phía dưới, tiếng khóa quần bị kéo lại vang lên làm cô vội vã đưa tay ngăn cản, cũng chính vì một chút thời gian đó mà áo lót đã bị tháo ra rồi.

“Ác ma! Khốn kiếp! Sắc lang!” Lương Chân Chân vừa khóc vừa mắng, hu hu. . . . Cô không muốn bị cưỡng gian trên xe đâu!

Đằng Cận Tư nhìn bộ dạng nhỏ bé tội nghiệp muốn khóc của cô, chẳng hiểu sao tâm tình lại rất vui vẻ, nhất là khi cô xù lông mống chờ người khác khiến anh cảm thấy rất thú vị.

Vì vậy ý định thuần phục con mèo hoang nhỏ là cô càng ngày càng mãnh liệt, nhất định phải làm!

Khóe miệng nâng lên một nụ cười tà mị, bàn tay sờ tẩm lưng trần bóng loáng của cô, lưu luyến không muốn rút lại, cúi người cắn nụ anh đào trước ngực cô, một tay kia chặt chẽ giam cầm cô trong lòng mình.

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân nức nở vùng vẫy, nhưng sức lực cô quá yếu đuối, chỉ phí công vô ích.

Đằng Cận Tư đói khát mấy ngày nay, giờ phút này giống như một con ác thú cực kì hung hãn, mạnh mẽ cắn mút điên cuồng nơi mảnh mai mềm mại ấy, đến khi nơi ấy thấm nước sáng bóng, trở nên ướt át xinh đẹp.

Ngón tay anh dọc theo sống lưng bóng loáng hướng xuống, khẽ xoa nắn bóp đùi khiến người ta máu nóng sục sôi, nhẹ nhàng ân, từ từ vân vê, giống như là vừa vuốt ve, vừa thưởng thức.

Anh di chuyển. Hành động lưu manh của anh khiến Lương Chân Chân xấu hổ hai má đỏ bừng, từng giọt từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu theo khóe mắt chảy xuống, uất ức trong lòng dần dần tràn ra.

Thành phố C về đêm, mỹ lệ mà say đắm, những ánh đèn nê-ông vẫn lóng lánh ánh sáng chói mắt, ánh đèn làm nổi bật lên phong cách kiến trúc khác lạ của những tòa nhà giống như một thân thể to lớn uyển chuyển, chiếu sáng rực rỡ.

Đầu đường phía trước đột nhiên nhảy lên đèn đỏ, Nam Cung Thần vội vàng thắng xe gấp.

“A!”

36. Chương 36: Chiến Đấu Kịch Liệt

Editor: Overdose

Vì xe thắng gấp nên thân thể Đằng Cận Tư không tự chủ liền nghiêng về phía trước, Lương Chân Chân ngồi trên người anh hét “A!” một tiếng, theo bản năng đưa tay ôm cổ anh, cứ như vậy hai người càng dán chặt vào nhau hơn.

Điểm nguy hiểm chết người ở đây chính là, động tác to lớn này của Lương Chân Chân đã kéo cô trực tiếp áp sát nơi nóng bỏng đầy đà phía trên vào người anh, hai người cùng phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ.

“Tôi. . . .” Lương Chân Chân lúng túng đỏ mặt đến mang tai, vội vàng lui cái mông về phía sau, vừa lớn vừa cứng, thật đáng sợ!

Đằng Cận Tư hít thở có chút nặng nề, hai mắt sáng ngời khóa trên người cô bé trước mặt, vừa tiếp xúc thân mật đã làm nơi đó kích động muốn nhún nhảy, lúc này là tên đã lấp vào cung không thể không không bắn!

Anh đưa tay cởi quần bò của cô ra, đương nhiên Lương Chân Chân không chịu nghe theo, nếu cởi nữa nhất định cô sẽ bị giam giữ trên xe, hai chân ra sức giãy giụa, thân thể nhích dần ra hướng cửa xe, một chút cũng không chịu phối hợp.

“Đáng chết!” Đằng Cận Tư tức giận gầm nhẹ, cô không thể an phận một chút được sao?

Hai tay anh đo sức với hai chân của Lương Chân Chân, tình hình chiến đấu rất kịch liệt, ngay cả Nam Cung Thần ngồi phía trước lái xe cũng cảm thấy phía sau chấn động, khoe môi thoáng hiện lên nụ cười bỉ ổi. Đúng là nụ cười bỉ ổi, cái này phải thêm một chút lực nữa mới được! Xem ra mình nên thắng xe thêm mấy lần nữa, để bọn họ trải nghiệm thêm mấy lần nghiêng ngã vui vẻ. (o)

Anh không hề biết, phía sau lại là một tình huống hoàn toàn khác.

Bởi vì không gian trong xe chật hẹp, thiếu chút nữa hai người vật lộn xoay vòng, trong lúc đánh nhau, quần dài của Lương Chân Chân bị kéo xuống tới đầu gối, nhìn thấy sắp bị kéo hết xuống, cô tức giận giơ chân phải đập loạn xạ, nhưng cuối cùng vì sức lực khác xa nhau nên cô bị chế ngự.

Anh dùng sức kéo ống quần của cô xuống, cuối cùng xé toạc ra, đôi chân trắng nõn mịn màng của cô lập tức lộ ra. Vừa bị lột đồ ra, cô còn chưa kịp co chân lên liền bị Đằng Cận Tư nắm được hai chân, lạnh lùng liếc cô một cái, ám chỉ cô ngoan ngoãn ngồi yên đó, nếu không, đợi lát nữa xem cô có dễ chịu hay không.

Đang lúc Lương Chân Chân cảm thấy tuyệt vọng, trong đầu cô liền hiện lên một cảnh trong phim truyền hình, nữ chính dùng đầu gối đánh vào nơi đó của nam chính.

Trong đầu liền hé ra một suy nghĩ, nói gì thì nói cô cũng muốn thử một lần, dù sao cũng chạy không thoát, cứ thử xem biết đầu còn hi vọng, không thử thì chỉ còn cách đợi bị cưỡng.

Khi Đằng Cận Tư cởi thắt lưng kim loại ra, lộ ra vật nào đó trắng đứng bên trong quần lót màu đen khiến Lương Chân Chân hít một hơi lạnh, càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình. Cô hung hăng giơ chân đá một cái, sử dụng toàn bộ sức lực, chỉ muốn đá cho người nào đó tàn phế luôn càng tốt.

“Hự” Đằng Cận Tư đau đến mức hít một hơi lạnh thật sâu, con người đen híp lại, lạnh buốt như sương, đứng là móng vuốt của con mèo hoang nhỏ, lại dám tấn công anh! Còn cố tình chọn nơi yếu nhất trên người anh!

Quả nhiên có mấy phần gan dạ sáng suốt!

Trong nháy mắt, vật nào đó bị kích thích vốn đang ngang tàng, ngay lập tức ngừng công kích, cơn đau rất truyền đến, mồ hôi lạnh trên trán đua nhau rơi xuống, sắc mặt anh hoàn toàn trắng bệch.

Lương Chân Chân núp ở một bên lén lút quan sát vẻ mặt anh mỗi lúc lại thay đổi, nhìn thấy từng giọt mồ hôi lớn lăn dài trên mặt anh, trong lòng cực kỳ sung sướng, nhưng vui mừng qua đi chính là nỗi sợ ập đến, bởi vì ánh mắt anh ta vừa nhìn mình thật là khủng khiếp.

Còn nữa, không phải nơi đó sẽ bị mình đá hồng mất chứ?

37. Chương 37: Nai Nhỏ, Cô Thật Đáng Yêu

Editor: Overdose

Còn nữa, không phải nơi đó sẽ bị mình đá hồng mất chứ?

Hình như đã yếu đi rồi. . . .

Chao ôi! Nghĩ gì thế, đá hồng luôn không phải tốt hơn sao? Sau này anh ta sẽ không thể đi hại con gái nhà lành nữa, mình nên vui mừng mới đúng chứ, nhưng mà, anh ta sẽ trừng phạt mình như thế nào?

Không phải là kiểu cung hình khủng khiếp thời cổ đại chứ? Nghĩ vậy, cả người cô run rẩy.

Đặng Cận Tư cố nén đau lấy điện thoại trong túi ra, gọi cho Nam Cung Thần đang lái xe, “Chạy tới biệt thự Lan Đình Uyển bằng tốc độ nhanh nhất, gọi điện cho Quan Hạo Lê, nói anh ta mười phút nữa có mặt ở đó!”

Nam Cung Thần cực kì buồn bực, giọng của ông chủ trở nên mỏng manh như vậy, còn bắt bác sĩ chạy tới trong mười phút, trời ạ! Chẳng lẽ anh ta chiến đấu đến mức khiến Lương tiểu thư hôn mê?

Quan Hạo Lê là bác sĩ riêng của Đặng Cận Tư, cũng là thần y của Đặng gia, từng có nhiều nghiên cứu nổi tiếng trong giới y học, các bệnh viện danh tiếng tranh nhau giành giật, cuối cùng lại bị Đặng lão phu nhân trả giá cao, thật ra cũng vì đời trước của hai nhà có chút quan hệ. (đợi tí phần sau sẽ nói tỉ mỉ hơn o)

Lương Chân Chân yên lặng muốn đưa tay lấy cái quần bị ném xuống đất, lại bắt gặp ánh mắt rét lạnh của người nào đó, lập tức ngưng ngừng rút tay về, trong lòng vẫn có chút áy náy nho nhỏ.

Dù sao sắc mặt anh ta rất khó coi, hình như thật sự rất khổ sở, mồ hôi hột không ngừng chảy dài. . . .

Mười phút sau, chiếc Cayenne màu đen vừa dừng hẳn trước cửa biệt thự Lan Đình Uyển, một chiếc Aston Martin màu xanh ngọc rất bắt mắt lập tức chạy tới.

Khi Nam Cung Thần mở cửa liền nhìn thấy sắc mặt ông chủ mình tái nhợt cùng co ro ngồi một bên với con nai nhỏ Lương Chân Chân thì kinh ngạc đến độ quên cả ngậm miệng lại, ai nói cho anh biết đi? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Ông chủ, ngài. . . .” Nam Cung Thần nhìn bộ dạng anh khom lưng khổ sở thì đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra vấn đề rồi, OMG!

Đặng Cận Tư liếc anh một cái, trầm giọng nói: “Mang cô ấy vào trong cho tôi!” Sau đó cố nhịn đau đi vào nhà.

Quan Hạo Lê đang xuống xe vừa khéo thấy một màn vừa rồi, chóng cằm như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng anh, “A Tư sao vậy? Bước chân có vẻ kì quái.”

Nam Cung Thần cố nén cười, khép miệng nhỏ giọng nói: “Ông chủ, hình như bị thương.”

“Bị thương? A Tư nổi tiếng là Đông Phương Bất Bại mà lại bị thương sao?” Quan Hạo Lê lộ vẻ không tin, song, khi nhìn thấy cái đầu bù xù nhô ra từ trong xe thì liền dời lực chú ý.

“Lương tiểu thư, xin mời.” Nam Cung Thần lễ độ cười nói, trong lòng bội phục cô bé này đến cực điểm, quả nhiên là người từ sao Hỏa xuống! Có thể biến ông chủ kiên vững bất bại trở thành như vậy, quả là lợi hại! Rất lợi hại!

“Không phải cô ấy là người phụ nữ đã phá tấm thân trong trắng của A Tư đó chứ?” Quan Hạo Lê kinh ngạc đến há mồm, mặc dù đã nghe qua nhưng vẫn chưa được nhìn thấy, đúng là anh tò mò lắm lắm luôn! Quả nhiên rất thú vị!

“Bác sĩ Quan, tôi khuyên anh nên nhanh chóng đi vào thôi.” Nam Cung Thần tốt bụng nhắc nhở một người đàn ông tỏ vẻ cực kì hứng thú trước mặt người phụ nữ của ông chủ.

Lúc này Quan Hạo Lê mới nhắc chân đi, vừa được mấy bước liền xoay người lại cười híp mắt với Lương Chân Chân nói: “Nai nhỏ, cô thật đáng yêu.”

38. Chương 38: Hoa Đã Có Chủ

Editor: Overdose

Trong đầu Lương Chân Chân còn đang suy nghĩ câu nói “Không phải cô ấy là người phụ nữ đã phá tằm thân trong trắng của A Tư đó chứ?” Trong lòng cô dâng lên một hồi ớn lạnh đến buồn nôn, làm sao có thể! Nhất định là mình nghe nhầm! Cái loại đàn ông ác ma đó tuyệt đối chính là ngựa đực trong truyền thuyết, thân còn trong trắng ư, buồn nôn. Ác ma dai như đĩa!

Chợt nghe thấy câu nói của người đàn ông tuần tú trước mặt: “Nai nhỏ, cô thật đáng yêu.”

Trong lòng cô chợt hồi hộp một phen, cảnh giác trừng mắt nhìn anh một cái, phát hiện ra anh ta là con lai, trán cao đầy đặn, đôi mắt màu xanh thẫm, sống mũi cao thẳng, ngũ quan hoàn mỹ tinh tế, thật là một soái ca ngoại quốc đẹp trai.

Đến khi người ta xoay người đi, cô còn chưa lấy lại tinh thần.

“Lương tiểu thư, đi thôi?” Mặt của Nam Cung Thần chợt phóng đại trước mặt Lương Chân Chân, khiến cô sợ đến nỗi thiếu chút nữa đụng đầu vào cửa xe, không khỏi cau gợn liếc mắt trừng anh một cái.

Nam Cung Thần tỏ vẻ vô tội sờ mũi, thông thả nói: “Công nhận dung mạo bác sĩ Quan rất đẹp trai, nhưng cô đã là người của ông chủ, nếu để ông chủ phát hiện ra cô say đắm nhìn chằm chằm bác sĩ Quan thì, khụ. . . . khụ. . . .”

“Tôi say đắm nhìn chằm chằm anh ta lúc nào! Anh đừng nói bậy!” Lương Chân Chân thờ phỉ phò phồng hai má, người này thật đáng ghét! Vu oan hãm hại cô, vừa nãy cô chỉ hiếu kì nhìn kĩ hơn một chút thôi mà.

“Này, đi vào thôi.” Nam Cung Thần cảm thấy cô càng ngày càng thú vị.

Quả nhiên có một số việc không thể trốn tránh được, trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ ý định muốn bỏ trốn của mình nhất định là không thể được, cô sớm đã biết nơi này hẻo lánh vắng vẻ, hơn nữa bên cạnh còn có tên ôn dịch canh giữ!

Chỉ đành bất đắc dĩ bước xuống xe, cúi đầu ủ rũ đi theo sau Nam Cung Thần, không biết cái gì đang đợi mình ở phía trước.

Trong phòng khách.

“Chết tiệt! Nhẹ một chút!” Một tên con trai khổ sở găm hết lên.

“Nhất định lúc này sẽ hơi khó chịu, nhịn tí đi, xong ngay đây.” Một người đàn ông khác “dịu dàng” an ủi.

“Cậu cố ý làm khó ông chủ phải không? Nhanh lên chút đi!” Một tên con trai ngựa cổ hít một hơi thật sâu, vẻ mặt rất muốn phát điên.

“Tôi đã làm nhanh lắm rồi, nhanh hơn nữa cậu chịu được à?” Lại âm thanh than thở của một người đàn ông khác.

.

Hai người đàn ông này chính là Đằng Cận Tư và Quan Hạo Lê, chẳng trách hai người họ nói chuyện lại mập mờ như vậy, chỉ vì cảnh tượng làm người ta mộng tưởng. Quan Hạo Lê nghiêm mặt cầm dụng cụ dùng cao được đốc sức chữa trị cho cái “chân” của bạn tốt, đúng lúc đang cúi đầu xuống.

Anh là bác sĩ làm việc rất nghiêm túc, một khi đã bắt tay vào làm là hoàn toàn nhập tâm vào công việc, sẽ không tùy tiện nói giỡn, lại càng không chủ quan chơi đùa.

“Nghiêm trọng lắm sao?” Đằng Cận Tư nhú mồm chặt chân mày nhìn cậu bạn thân, không khỏi lên tiếng hỏi, giọng nói yếu đuối hơn bình thường gấp mấy lần.

“Một cú đá này rất rõ ràng chính là muốn cướp đi tính phúc nửa đời sau của cậu! Không nhìn ra con nai nhỏ kia cũng rất ghê gớm đấy nhỉ?” Quan Hạo Lê thở dài nói.

“Nói chuyện chính!” Tròng mắt Đằng Cận Tư nguy hiểm nheo lại.

“Ừ, cậu cũng biết, thứ đồ chơi kia là yếu ớt nhất trên cơ thể đàn ông, không chịu được cú đập cật lực đó đâu, rất rõ ràng, nó bị tấn công, cho nên cơ lại không muốn ngẩng đầu lên nữa.” Giọng của Quan Hạo Lê không giống như đang nói đùa.

“Trọng điểm!” Một tên con trai thiếu chút nữa tức giận đến nộ hỏa công tâm* rồi, anh muốn biết kết quả!

*tức giận phần nộ đến mức hôn mê.

39. Chương 39: Hai Người Cút Ra Ngoài!

Editor: Overdose

“Ách. . . . Vết thương này đối với nó có thể nói là tương đối nghiêm trọng, muốn hồi phục chắc phải cần một thời gian.” Quan Hạo Lê nâng trán, tính khí bạo ngược này của A Tư cần phải thay đổi thôi.

“Một thời gian là bao lâu?” Lòng ngực Đằng Cận Tư phập phồng.

“Nhanh thì mấy canh giờ, lâu thì mười mấy canh giờ.” Quan Hạo Lê dừng một chút, “Thật ra thì, còn một cách.”

“Nói.”

“Để con nai nhỏ thử một chút xem.” Nụ cười trên mặt Quan Hạo Lê, khởi phải nói rất chi là mập mờ.

Lương Chân Chân thấp thỏm đi theo Nam Cung Thần vào phòng, vừa vào cửa đã nhìn thấy anh chàng con lai đẹp trai xem xét mình như tên trộm, không khỏi sờ sờ lên mặt, chẳng lẽ mặt cô bị rỗ sao?

Khi nhìn thấy người đàn ông ác ma nghiêng người dựa trên ghế salon, tứ chi tùy ý duỗi ra thì trong lòng bắt đầu đánh trống: xem ra bộ dạng anh ta đã khá hơn ban nãy nhiều rồi, sẽ không có chuyện gì chứ?

“Qua đây.” Trong lòng Đằng Cận Tư tức giận quá thật có thể liên tưởng đến sóng nước cuộn cuộn để hình dung, quả nhiên chỉ có con mèo hoang nhỏ này là to gan lớn mật!

“Vừa rồi tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi.” Lương Chân Chân lắc lắc đầu ngón tay nhỏ giọng nói.

Nam Cung Thần cố sức mím môi không dám cười, Quan Hạo Lê không nhịn được bật cười khi một tiếng, cô gái này đáng yêu y như con nai nhỏ.

“Bất đắc dĩ?” Giọng Đằng Cận Tư lạnh lùng cắn răng nghiêng lợi.

“Vốn tại anh mà! Chẳng lẽ bị anh cưỡng gian mà tôi không được phản kháng sao?” Lương Chân Chân cắn môi giải thích, trước mặt ác ma tuyệt đối không được yếu thế, phải cứng rắn!

“Khụ. . . .” Quan Hạo Lê bật cười lần nữa, liền nhận được ánh mắt hiếu chiến, muốn đánh nhau của ai đó, lập tức che miệng giả vờ bình tĩnh. Rốt cuộc A Tư tìm thấy kẻ dở hơi này ở đâu thế! Anh chết cười mất.

“Hai người cút ra ngoài!” Đằng Cận Tư thực sự khó chịu về ánh mắt hứng thú của hai người bọn họ nhìn Lương Chân Chân, nhất là ánh mắt hèn hạ của tên họ Quan kia. Cả nụ cười cũng thế, nhìn mà bực chết đi được!

“Tôi nói này A Tư, cậu tham lam muốn chiếm hữu thì cũng vừa vừa thôi! Nai nhỏ không phải vật riêng của cậu, chẳng lẽ không để bọn tôi nhìn thêm mấy lần sao?” Quan Hạo Lê nháy đôi mắt như biển xanh của mình, cực kì vô tội.

Thật ra Lương Chân Chân cũng không muốn hai người này đi ra ngoài, mặc dù là người của ác ma, nhưng cô không muốn một mình đơn độc đối mặt với người đàn ông nguy hiểm này.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc mắt một cái, mười phần khí thế, Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê ngoan ngoãn đẩy cửa đi ra ngoài, nếu không sớm muộn cũng có ngày bị con sói xám phúc hắc kia tính kế.

Trong chốc lát, căn phòng to lớn chỉ còn lại hai người Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân, một người nằm nghiêng trên ghế salon, một người thận trọng đứng cách xa ba mét.

“Qua đây.”

“Không.” Lương Chân Chân chắc chắn bây giờ anh ta còn chưa hoàn toàn hồi phục, hơn nữa căn phòng này rất lớn, cô có thể tìm được chỗ trốn, sau đó tùy cơ chạy thoát.

Hình như Đằng Cận Tư mặc kệ tâm tư của cô, lạnh lùng mở miệng: “Lương Chân Chân, 18 tuổi, học ngành truyền thông ở Đại học F. Năm 5 tuổi mẹ qua đời do bệnh nặng, được người hàng xóm tên Diệp Lan nhận nuôi, nuôi nấng đến bây giờ. . . .”

Mỗi một chữ giống như cái chày bằm lạnh lùng gõ vào lòng Lương Chân Chân, thì ra anh ta đã nắm rõ cô trong lòng bàn tay, nhất cử nhất động của cô không chạy thoát khỏi tầm mắt của anh ta.

40. Chương 40: Tự Cởi

Editor: Overdose

“Em có thể trốn, có điều mẹ Diệp còn đang nằm trong bệnh viện và anh trai đang làm việc trong tập đoàn HIC của em, e là không tốt số như vậy đâu.” Đằng Cận Tư lập tức hóa thân thành satan gian ác.

Đầu óc Lương Chân Chân có chút hồ đồ, anh ta lại có thể mang mẹ Diệp và anh trai ra uy hiếp mình? Ngón tay cô không kiềm chế được liền nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt, từ đáy lòng cô dâng lên một mảng lạnh lẽo, chính vì sự bất lực của mình mà cảm thấy đau lòng.

Từ khi vừa ra đời, số mạng đã được tạo hóa sắp đặt, thật sự có lúc không thể chấp nhận được, giống như cánh tay lúc nào cũng chỉ dài tới bắp đùi mà thôi.

Đằng Cận Tư lẳng lặng nhìn nét mặt cô thay đổi, trong lòng biết những lời này đủ để cô nhìn thấy sự thật, hiểu được ai mới là Chúa tể ở thế giới này!

“Nếu như em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không động đến bọn họ, nếu không, em sẽ phải quỳ xuống trước mặt tôi mà cầu xin.”

“Anh muốn tôi làm gì mới có thể bỏ qua cho họ?” Lương Chân Chân ngẩng đầu lên, gần từng tiếng hỏi lại, nếu nghe lời anh mà đổi lại sự giải thoát cho cô, nói gì cô cũng làm theo.

Quả nhiên là rất coi trọng người đàn ông kia! Lại sẵn sàng nghe mình vì anh ta! Trong lòng Đằng Cận Tư nhất thời dâng lên một sự bức tức không nói nên lời, chỉ vào nơi phía dưới của mình, “Gieo gió gặt bão.”

Cái gì? Lương Chân Chân sững sờ nhìn anh, một tầng sương mù mờ mịt khó hiểu hiện lên trong mắt .

“Lại đây, liếm đi.” Khí phách của Đằng Cận Tư mười phần y hệt như một bậc quân vương, ánh mắt chim ưng sắc bén khiến Lương Chân Chân tự dưng rùng mình một cái.

Liếm. . . . Liếm chỗ đó của anh ta?

Gương mặt trắng nõn của Lương Chân Chân thoáng cái đã đỏ bừng, mặc dù cô không phải hoàng hoa khuê nữ, nhưng đã lớn như vậy vẫn chưa từng nghiêm túc nói lời yêu bao giờ, ít nhất cũng phải đi theo trình tự đã chứ, chưa gì đã bỏ qua tất cả các bước.

Phá thân chính là bị OX trực tiếp rồi, khi đó tâm trạng của cô hết sức tồi tệ, chỉ trừ bị đau đến tê liệt căn bản cũng không có cảm giác gì nhiều, cho dù có cũng bị cô lãng quên luôn.

Vì vậy, nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô bé đơn thuần, đối với một thứ gì đó cô vẫn còn thẹn thùng lắm, nhất là nơi đó của người đàn ông, cô chưa từng thực sự nhìn thấy, bây giờ lại muốn cô. . . .

Đằng Cận Tư rất hài lòng nhìn hai gò má cô từ từ ửng đỏ lên, vậy mà hai chân cứ như đóng đinh xuống sàn không chịu nhúc nhích, khiến anh không khỏi nổi cáu, cô bé đáng chết này lúc nào cũng thích kiểm tra độ nhẫn nại của anh!

Sớm muộn cũng có ngày anh treo ngược cô lên đánh ột trận ra hồn, để xem sau này cô có nghe lời hay không!

“Tôi. . . . Anh. . . .” Lương Chân Chân gấp đến độ nước mắt cũng muốn tuôn ra, sớm biết như vậy có nói gì cô cũng không đập anh ta, lại còn gieo gió gặt bão,

~(>_<~

~ làm sao cô lại thê thảm như vậy chứ!

“Nhân cơ hội tâm tình tôi không tệ, mau tới đây, nếu không lại chọc giận tôi, anh trai cô chắc sẽ bị đuổi việc mất.” Đằng Cận Tư chợt cảm thấy rất thích uy hiếp cô, cảm giác này thực sự rất tốt.

Lương Chân Chân cố sức cắn môi, nước mắt đầy trong hốc mắt nhưng không rơi xuống, mỗi bước chân của cô giống như là giẫm trên gai nhọn, cảm giác sống không bằng chết.

“Tự cời.” Đằng Cận Tư đùa bỡn nhìn cô bé đứng bên cạnh anh như cái túi trút giận, ánh mắt kia thật đúng là chỉ say đắm con nai nhỏ ấy, có điều cách gọi này không thể để tên họ Quan kia gọi được, tất cả của cô chỉ có thể là của anh mà thôi.

41. Chương 41: Hậu Quả Chọc Giận Tôi, Cô Hiểu

Editor: ChiMy

Ngón tay Lương Chân Chân run rẩy đi đến cordio dây lưng của anh, đôi môi mềm mại sắp bị cô cắn ra máu, nét mặt giống như đến pháp trường .

Đột nhiên tiếng đụng thanh thủy của móc dây lưng bằng kim loại vang lên khiến cho trái tim của cô co rúm lại, ngón tay run rẩy cordio nút quần khảm kim cương của Đằng Cận Tư ra, rõ ràng rất dễ dàng cordio ra, nhưng cô lại sử dụng hết toàn lực, ngay cả hô hấp cũng yếu ớt.

Hai ngón tay nhỏ nhỏ kéo khoá, từ từ, từ từ đi xuống, mỗi lúc xuống đều như đang khảo nghiệm quyết tâm của cô, nếu như có thể cô rất muốn phỉ đi con ác quỷ ngang ngược liêu lĩnh này.

Nhưng cô biết mình chỉ là con tôm nhỏ, hơn nữa động tác của cô sẽ trực tiếp dính líu đến mẹ Diệp và anh hai, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Đằng Cận Tư cũng chưa nóng nảy, lười biếng tùy ý tựa vào trên ghế sa lon, dám công kích anh? Nhất định phải trả giá thật lớn cho hành động của mình! Không dạy dỗ cô chút, không biết lần tới sẽ làm ra chuyện quá quắt gì hơn!

Phía ngoài quần tây đã mở hết, lộ ra quần lót màu đen bên trong, rất rõ ràng phần nhô ra chính là vật nào đó đang cuộn mình.

Tay Lương Chân Chân run dữ hơn, run rẩy đưa tay dọc theo chiếc quần, nước mắt cũng không nhịn được nữa, theo khóe mắt chảy ra, nhưng cô vẫn cắn chặt đôi môi không để ỉnh nước nỡ ghen ngào ra tiếng.

“Bị mắc chứng bệnh của người già sao? Sao tay run như vậy!” Đằng Cận Tư có chút nổi giận quát, lồng ngực phập phồng không ngừng, ngay cả chỗ đang thức dậy kia cũng bắt đầu đau, SHIT!

Lương Chân Chân uất ức mím môi, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, dùng sức kéo quần đùi của anh xuống, ngón tay không cần thận dụng phải một vật mềm nhũn, cô sợ đến nỗi lập tức rút tay về, nhưng vẫn không thể tránh khỏi vừa đụng vào chỗ ấy.

Đằng Cận Tư đau đến hít sâu một hơi, cắn răng nghiêng lợi hừ nói: “Em cố ý hả! Muốn mưu sát? Hả?”

“Tôi không có.” Lương Chân Chân lập tức vội vàng lắc đầu, đôi mắt to ngập nước hiện lên vẻ vô tội và uất ức, lúc này cô thật sự không phải cố ý.

“Hừ!” Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng không tiếp tục làm khó cô nữa, ánh mắt nhìn qua vị trí nào đó, ý bảo cô có thể bắt đầu.

Bờ môi Lương Chân Chân run rẩy, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, trong lòng có một loại sợ hãi không nói ra được, giờ phút này cô tình nguyện bị cưỡng hiếp cũng không muốn liếm chỗ đó, thật là độc ác!

“Tôi bảo đảm lần sau không dám nữa, anh nói gì tôi cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, hu hu.” Lương Chân Chân oa ô một tiếng khóc lên, hoàn toàn bị dọa sợ.

“Thế nào? Biết hối hận rồi sao? Nhưng đáng tiếc! Quá muộn, nó bị em đạp đến bị thương, mềm nhũn một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ em không nên nghĩ biện pháp làm cho nó cứng lại?” Đằng Cận Tư cười như ác ma chuyển thế, anh càng ngày càng thích cảm giác ức hiếp cô, hơn nữa, đây là bước đầu tiên thuần hoá con mào hoang nhỏ này.

Nếu như lần đầu tiên dung túng, nói không chừng lần thứ hai xuống tay sẽ ác hơn, cho nên, anh phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

“Bác sĩ cũng không trị được thì tôi có biện pháp gì.” Lương Chân Chân thút thít kháng nghị.

“Không cho phép cò kè mặc cả, tôi đếm một hai ba, hậu quả chọc giận tôi, em hiểu.” Ánh mắt Đằng Cận Tư hung ác nham hiểm.

“Một”

.

“Hai”

.

Lương Chân Chân cúi người khóc, bộ dạng của cái đó ghê quá, một đồng chồng chất ở chỗ kia.

42. Chương 42: Hôn Đến Ngạt Thở

Editor: ChiMy

Hạ quyết tâm, coi như xui xẻo hôn phải một ruột heo đi,

Đôi môi run rẩy chạm vào vật khổng lồ nào đó, nước mắt tức thì chảy xuống, giờ phút này, tim cô đã muốn chết rồi.

“Không cho phép khóc!” Đằng Cận Tư thấy cô khóc thì trong lòng rất phiền não, hơn nữa nước mắt cô nhỏ giọt xuống chỗ ấy, cảm giác rất không ổn, mẹ nó bây giờ anh rất muốn mắng chửi người!

Lương Chân Chân thút thít, trong lòng nguyên rửa ác ma trước mắt này không được chết tử tế hàng ngàn lần, ra cửa bị xe đụng chết, đi bộ cũng bị gãy chân, tốt nhất cả đời không được yên ổn! ()

Nghĩ thì nghĩ vậy, cô vẫn không có gan chửi ầm lên, đầu lưỡi từ từ vươn ra, nhẹ nhàng liếm một cái trên vật nào ấy, nhanh chóng rút lại về, nhất thời một trận buồn nôn, ghê tởm khiến cô muốn ói.

“Không có phản ứng.” Đằng Cận Tư lạnh nhạt ném một câu, ý tứ rất rõ ràng: tiếp tục.

Đôi mắt với cường quyền, cô không thể không cúi đầu, thôi miên bản thân xem nó là ruột heo, cô lè lưỡi ra liếm lần nữa, trong nháy mắt, khuất nhục và chua xót lan ra cả người, nước mắt giống như ngọc trai mà rơi xuống.

Cô không chịu nổi, thật không chịu nổi bị người khác làm nhục như vậy.

Mặc dù chỉ liếm một chút, Đằng Cận Tư vẫn cảm thấy chỗ đó có biến hóa nho nhỏ, không đợi anh mở miệng nói chuyện, nước mắt của cô gái kia như muốn bao phủ anh rồi.

Đáng chết! Sao tuyến nước mắt lại dồi dào như vậy! Lại khóc nữa, quần của anh đều ướt hết rồi!

Tay nâng cằm cô gái đang khóc nức nở ngồi chồm hổm trên mặt đất, cúi người trực tiếp che lại cái miệng nhỏ nhắn đang gào khóc, mút thật mạnh. Mỗi một cái đều như muốn cắn nát cô.

“Um.” Lương Chân Chân còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình không kịp phản ứng, đợi đến khi cô có cảm giác thì miệng đã bị phủ kín, căn bản không có cách nào hô hấp, sức lực này khiến cô đau đến khê cau mày.

Trong khi hôn, nơi nào đó liền bắt đầu có cảm giác, Đằng Cận Tư hưng phấn không thôi, quả nhiên là bảo bối mà anh nhận thức.

Lương Chân Chân quơ quả đấm nhỏ kháng nghị, nhưng lập tức ngừng lại, so với liếm ruột heo thì cô tình nguyện bị cưỡng hôn, ít nhất sẽ không khiến cô ghê tởm đến muốn ói.

Tay phải của Đằng Cận Tư từ từ trượt vào bên trong quần áo của cô, mò mẫm viên mềm mại kia, vuốt ve, trêu chọc, tay trái đè lại đầu của cô, ép buộc cô dán sát vào mình hơn.

Mãnh liệt đoạt lấy từng ngụm từng ngụm nước bọt ngọt ngào trong miệng cô, hung hăng mút cắn đầu lưỡi của cô, ngón tay không tự giác tăng thêm sức lực, dưới bụng rất nhanh dâng lên một cổ khô nóng quen thuộc.

“Um. Um.” Vì Lương Chân Chân vừa rồi mới khóc, hô hấp vốn khó khăn, mà nụ hôn này lại quá mức nóng bỏng nhiệt liệt, làm cho cô không chịu nổi, hô hấp như bị hút sạch.

Chỉ chốc lát cô cảm giác đầu óc choáng váng, cả căn phòng giống như đang xoay vòng vòng.

Trong nháy mắt, mất đi ý thức.

“Này. Tỉnh lại!” Đằng Cận Tư đang tập trung tinh thần vào chuyên môn thì đột nhiên cảm giác có gì không đúng, lúc này mới phát hiện ra cô gái trong ngực ngắt đi, buồn bực vỗ gương mặt của cô, không có phản ứng.

“SHIT! Không có lệnh của tôi ai cho em ngắt!” Đằng Cận Tư cảm tức quá, rốt cuộc cô gái này làm bằng gì! Đụng một chút là ngắt!

43. Chương 43: Đã Quên Lo Lắng Ban Đầu

Editor: ChiMy

Một đường trở về bệnh viện, trong lòng Diệp Thành Huân rất lo lắng, vừa rồi mơ hồ thấy một bóng lưng rất giống Chân Chân, hơn nữa gọi điện thoại cho cô cũng không nhận, điều này làm cho anh không hiểu rõ suy nghĩ của cô nhóc này.

Thông thường, lúc này, nhất định là cô không thích bị mình làm phiền, chỉ biết cô đơn thương cảm, nhưng vừa rồi bóng lưng kia. Làm cho anh lo lắng!

Nếu không thì hỏi Tiểu Nhã, cô ấy cũng là con gái, nên so với anh sẽ hiểu rõ suy nghĩ của con gái hơn, bắt đầu dĩ phải nhờ Tiểu Nhã giúp khuyên nhủ cô nhóc này một tay, lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi, tiếng chuông vừa vãn vang lên, anh cho là Chân Chân gọi lại, nhưng không ngờ là ——

Đúng là tâm ý tương thông! Khóe môi khẽ nâng lên, trong mắt một mảnh nhu hòa “Tiểu Nhã.”

Ồi! Em đáng thương vẫn còn phải làm thêm giờ! bên kia điện thoại truyền đến một tiếng than thở của con gái, đột nhiên cô muốn oán trách mấy câu với anh, cho nên mới gọi điện thoại.

Diệp Thành Huân lập tức quên đi mục đích ban đầu của mình, vội vàng hỏi thăm ân cần, “Làm thêm giờ? Mấy giờ rồi vẫn phải làm thêm giờ sao?”

Đúng vậy! Bởi vì vừa thực tập đó! Phải biểu hiện tốt cho lãnh đạo nhìn mà, bằng không bị đuổi thì làm sao?

“Có thể mời được nhân viên xuất sắc chăm chỉ như Tiểu Nhã là do bọn họ đã tích đức được mấy đời, dám đuổi em là tổn thất của công ty bọn họ.” Ở trước mặt cô gái mình yêu, là đàn ông đều sẽ nói vài câu ngọt ngào dụ dỗ cô ấy vui vẻ.

Xi! Thẩm Quân Nhã che miệng cười trộm.

Cô và Diệp Thành Huân quen biết khi học đại học, lúc đó mặc dù anh là một sinh viên nghèo, nhưng luôn mặc quần áo sạch sẽ, luôn có dáng vẻ lịch sự nho nhã với mọi người, lại thêm bộ dáng đẹp trai và thành tích xuất sắc, được xem là một trong ba hotboy có tiềm lực nhất của đại học K, cũng vì vậy hấp dẫn không ít nữ sinh yêu thích.

Nhưng cho tới bây giờ anh đều từ chối tất cả nữ sinh tỏ tình, chỉ vì trong lòng anh vẫn cất giấu một người, trong mắt không nhìn thấy những nữ sinh khác.

Thẩm Quân Nhã vẫn biết Diệp Thành Huân thích mình, có lẽ sống trong nhung lụa nên cô có yêu cầu rất cao đối với bạn trai, mà cô thì rất chú ý mắt với những tên nhà giàu ăn chơi trác trảng, cảm thấy những người đó chỉ dựa vào bối cảnh gia đình mà không có năng lực.

Đối với Diệp Thành Huân, không phải là cô chưa từng động lòng, trừ bối cảnh gia đình của anh, anh thật sự rất xuất sắc, cũng là mẫu bạn trai lý tưởng trong lòng cô, nhưng cô không thể lấy cuộc sống của mình ra đánh cược, cho nên vẫn chưa đồng ý làm bạn gái anh.

“Tiểu Nhã, làm bạn gái của anh được không? Anh sẽ hết sức yêu em, thương em, bảo vệ em, không để cho em chịu chút uất ức và khó chịu nào.” Diệp Thành Huân nói rất nghiêm túc.

Trải qua chuyện của Chân Chân, anh cảm giác mình cần có một người bạn gái, mà Tiểu Nhã vẫn luôn là nữ thần trong lòng anh, trước kia khổ nỗi vì năng lực bản thân không đủ mạnh cho nên Tiểu Nhã không đồng ý làm bạn gái của anh, bây giờ anh đã được HIC tín nhiệm, sắp tới rất nhanh sẽ thăng chức, cho nên, anh có tự tin có thể mang đến cho cô một cuộc sống thật tốt.

Bên kia điện thoại truyền đến sự im lặng ngán ngửi, Thẩm Quân Nhã hiểu trong hai năm qua anh vẫn rất cố gắng, hơn nữa HIC đúng là một công ty lớn, bằng năng lực và chăm chỉ của anh, sau này nhất định có thể đạt được thành tựu trong sự nghiệp.

“Tiểu Nhã, em không cần trả lời anh gấp.”

44. Chương 44: Nằm Mơ Đến Chuyện Không Vui

Editor: ChiMy

Đột nhiên Diệp Thành Huân rất sợ bị từ chối, bởi vì anh đã bị từ chối qua một lần, nếu như bị một lần nữa thì anh không biết mình có còn can đảm nói lần thứ ba hay không.

Được.

Không đợi anh nói xong, đã bị Thẩm Quân Nhã cướp lời, một người đàn ông xuất sắc trước sau yêu mình như vậy cô không thể bỏ lỡ nữa, giống như lời của bạn tốt Y Nhu nói: hoàn cảnh gia đình của anh ta chỉ không giàu có bằng người khác thôi, mọi thứ khác đều không tệ, hướng chỉ người ta vẫn đối xử tốt với cậu trong ba năm qua, lại không lãng nhăng ở bên ngoài, thời đại này đi đâu tìm được người đàn ông tốt như vậy đây!

Con gái mà! Không phải luôn muốn tìm một người đàn ông đáng tin lại cưng chiều mình sao? Hướng chỉ bây giờ sự nghiệp của người ta đang rộng mở, lúc nên ra tay thì ra tay đi! Đừng để đến lúc bị người khác cướp mất rồi, lúc đó hối hận cũng không kịp!

Phương Y Nhu là bạn thân chơi đùa với cô từ nhỏ đến lớn, rất hiểu rõ cô, hầu như luôn nói trúng tim đen của cô.

Nghe được chữ “Được” đó, Diệp Thành Huân vô cùng xúc động, hưng phấn đến nổi lỗ chân lông khắp người đều nở tung, vì thế quên mất chuyện của em gái.

“Tiểu Nhã, anh thật sự rất vui, em vẫn đang ở công ty sao? Bây giờ anh lập tức qua đón em.” Diệp Thành Huân vui vẻ nói, trong đầu không còn suy nghĩ gì khác, hoàn toàn quá mức hưng phấn.

Hoàn toàn khác với tâm tình tối nay của Lương Chân Chân!

Cùng một buổi tối, có người vui có người buồn, haizzz.

Biệt thự Lan Đình Uyển, bên trong phòng ngủ trên tầng hai.

Đặng Cận Tư hậm hực nhìn cô gái nằm ngủ ngon lành trên giường, vừa rồi vậy mà mình hôn cô đến ngất đi, càng lạ hơn là anh lại tự mình ôm cô vào phòng ngủ, không phải để “này nọ í ề ề” mà là để cho cô nghỉ ngơi?

Được xưng là quỷ Satan máu lạnh vô tình lại có thể làm ra chuyện cho khác lạ như vậy? Anh phiền não nắm tóc, kể từ khi cô gái này bất ngờ đột nhập vào cuộc sống của mình, rất nhiều chuyện đã lệch hướng.

Móc một gói thuốc lá từ trong túi ra, rút một điếu ra, châm lửa, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi phun ra, khói mù lượn quanh hai mắt của anh, một vòng một vòng quấn quanh anh, che dấu biểu tình trong mắt anh.

Người ngủ say trên giường chợt “Úm” một tiếng, cái mũi nhỏ cau lại, kéo chân xoay người lại, cái miệng nhỏ nhả hơi chu lên giống như đang ghét bỏ người nào đó thổi ra khí độc.

Nhìn cô trong lúc lơ đãng lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, cổ họng Đặng Cận Tư hơi khô, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, dập tắt điếu thuốc trong tay đi vào phòng tắm, đáng chết tối nay anh lại phải dùng nước lạnh để dập lửa!

Chờ anh tắm xong ra ngoài, đầu của con mèo hoang nào đó đã chui hết vào trong chăn, cuộn tròn, run lấy bầy, giống như đang mơ thấy ác mộng.

“Cái quái gì nữa!” Đặng Cận Tư chửi nhỏ một tiếng đi tới, kéo cái đầu đang bọc trong chăn của cô ra, mơ hồ nghe được mấy câu, “Mẹ, mẹ đừng bỏ Chân Nhi. Chân Nhi sẽ rất ngoan. Hu hu.”

Câu nói mớ này đâm sâu vào trong lòng của Đặng Cận Tư, lông mày không tự chủ nhíu chặt, dường như anh nhớ ra rồi, ban đầu chính vì vậy nên quỷ thần xui khiến dẫn cô về.

Tay phải đang chuẩn bị sờ lên trán đổ đầy mồ hôi lạnh của cô, đột nhiên bị cô kéo tay lại, “Mẹ, mẹ, mẹ đừng bỏ Chân Nhi đi mà.”

45. Chương 45: Ấm Áp Với Tình Yêu

Editor: ChiMy

Trên trán Đặng Cận Tư chảy đầy vạch đen, gân xanh trên tay nổi lên, muốn rút tay về, đáng tiếc người nào đó đang mơ thấy ác mộng xem anh như cọng cỏ cứu mạng duy nhất, nắm thật chặt, căn bản không thoát ra được.

Vì vậy, anh ngủ thiếp đi ở bên cạnh cô như vậy, trong lúc hai người vẫn tay trong tay, ấm áp với tình yêu.

Dĩ nhiên, là do Lương Chân Chân nắm chặt tay Đặng Cận Tư không buông.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng và ấm áp rọi khắp nơi, ánh sáng màu vàng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ rọi vào trên người đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ trên giường lớn, nhuộm thành một màu sắc mơ hồ.

Lương Chân Chân bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, không nhận được che lỗ tai, nhưng âm thanh kia vẫn vang lên liên tục, cô vừa chuẩn bị đưa tay cầm lên, kết quả tiếng chuông ngừng lại.

Ngay sau đó một âm thanh khác vang lên, rất quen thuộc, rất lạnh lùng, còn là của một người đàn ông!

Sao trong kí ức của cô có tiếng đàn ông được! Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Á!” Cô hét lên một tiếng rồi ngồi dậy, khi thấy một người đàn ông mặc áo ngủ màu đen cầm điện thoại di động nằm ở bên cạnh cô, thì hình ảnh tối hôm qua giống như một đoạn phim chiếu lên trong đầu cô.

“Cái tên khốn kiếp này! Đồ xấu xa! Dám thừa dịp tôi ngất rồi cưỡng hiếp tôi! Đúng là không có tính người! Đồ biến thái!” Lương Chân Chân cầm gối đầu lên đánh tới tấp lên người anh, sức lực mạnh đến khiến người khác ngạc nhiên.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua anh ta bắt mình liếm chỗ đó, lập tức ghê tởm muốn ói, hơn nữa sau đó mình còn bị anh ta hôn đến ngất xỉu, sau đó xảy ra cái gì cô cũng không biết.

Buổi sáng tỉnh lại đã thấy mình ngủ chung giường với anh ta, rất rõ ràng tối hôm qua mình đã bị anh ta. Thật là quá đáng! Sao anh ta có thể thừa dịp mình ngất đi làm loại chuyện đó !

Trong nháy mắt, nước mắt giống như những hạt trân châu rơi xuống, có một cảm giác bị làm nhục, nếu như không phải còn nhiều điều kiêng dè, cô đã chết đi.

Đằng Cận Tư đang nghe điện thoại, đầu dây bên kia Nam Cung Thần đang báo cáo về chuyện mảnh đất ở thành phố D, đột nhiên bị con mèo hoang nhỏ dùng gối đầu đánh tới tấp rồi bị mắng xối xả, trong đôi mắt đen long lanh ngập nước toàn là oán hận và tủi thân.

Thật là con mẹ nó mất hứng!

“Đừng có mới sáng sớm đã khóc sụt sùi, còn nữa, tôi không có hứng thú cưỡng hiếp em!” Trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư chứa đầy tức giận, giọng nói lạnh lẽo không chút độ ấm, sau đó lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Đầu dây điện thoại bên kia Nam Cung Thần nghe được tiếng hai người to nhỏ, cuộc đối thoại của hai người này đúng là khảo nghiệm năng lực chịu đựng của người khác mà, quá bốc lửa! Sự tôn thờ trong lòng đối với Lương Chân Chân cuộn cuộn như nước lũ, đúng là hiếm thấy! Để xem cậu chủ có thể duy trì hứng thú với cô ấy bao lâu đây.

Nghe được tiếng cửa “Oành” vang lên, lúc này Lương Chân Chân mới bình tĩnh lại, lau nước mắt, chuẩn bị vào phòng tắm rửa hết dơ bẩn trên người, lúc kéo chăn lên mới phát hiện ra trên người mình mặc quần áo của ngày hôm qua? Hơn nữa áo lót quần lót đều ở đây, trên người cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Không khỏi nghĩ đến lời nói vừa rồi của anh ta, ngồi ngáy ngốc ở trên giường suy nghĩ một lát, phát hiện mình không nhớ gì về chuyện tối hôm qua, chẳng lẽ ——

46. Chương 46: Bản Chất Ác Ma

Editor : ChiMy

Chẳng lẽ tên ác ma kia không có làm gì với mình?

Trong phòng tắm, cô cẩn thận kiểm tra cơ thể của mình, phát hiện không có bất cứ dấu vết gì, so sánh với hai lần trước, thật sự là một chút xíu cảm giác cũng không có, hơn nữa chỗ đó —— cũng không có cảm giác.

Có lẽ, lần này thật sự do mình hiểu lầm?

Nghĩ lại, hiểu lầm cũng đáng, thỉnh thoảng tốt bụng một lần cũng không thay đổi được bản chất ác ma của anh ta! () Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Bên ngoài phòng khách.

“Chuyện này cậu phải làm hết sức cẩn thận cho tôi, buổi tối tổ chức bữa tiệc, mời bí thư Lâm thành phố ăn một bữa cơm, cần phải làm những việc gì thì cậu cứ làm.” Giọng nói của Đằng Cận Tư nghiêm túc.

Vâng. Có điều lời nói của bí thư Lâm này hơi kiêu ngạo, nói là chỉ vì nể mặt thiếu gia thôi. Nam Cung Thần nói rất khéo léo.

“Hừ! Ông ta cho rằng mình là gì, bảo giám đốc Tô đi tiếp đãi ông ta.” Đằng Cận Tư ghét nhất là tiếp xúc với những người có chức quyền cao tự mình là đúng, cho nên bình thường những loại bữa tiệc mang tính chất công việc này đều giao cho giám đốc thường vụ Tô Hào Lâm và trợ lý Nam Cung Thần đi xử lý.

Vâng, đã rõ. Còn có một chuyện khác nữa. Nam Cung Thần do dự không biết có nên nói hay không, không nói sẽ đắc tội cậu chủ, nói ra lại đắc tội hai người khác, làm cấp dưới đứng là khó khăn!

“Nói.” Đằng Cận Tư không kiên nhẫn cau mày, rốt cuộc là chuyện gì khiến Nam Cung Thần do dự như vậy?

Nghe nói Tứ thiếu ở chợ đêm Las Vegas bị một người thần bí mua đi.

Chuyện này là do Nam Cung Thần nghe được ở chỗ Tư Đồ Duệ, chỉ trách Nhị thiếu và Tam thiếu giữ miệng quá chặt, vậy mà không tiết lộ một chút nào, cũng nhờ thằng quỷ Tư Đồ Duệ lanh lợi, nhìn ra có điều bất thường, bằng không! Không biết chuyện này sẽ bị giấu diếm đến khi nào! Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

“Cái gì? Bị người thần bí mua đi? Nhị thiếu và Tam thiếu đâu? Bảo bọn họ lập tức tới gặp tôi.” Đằng Cận Tư nhíu mày, môi khẽ mím, lần này lão Nhị và lão Tam quá đáng, lại dám để mặc cho người ngoài mua lão Tứ đi, xem lời nói của mình như gió thoảng qua tai?

Xem ra là rất lâu không có thu thập bọn họ nguyên nhân ! Chơi được cũng quá lớn!

Cậu chủ, trước mắt chưa biết Nhị thiếu và Tam thiếu đi đâu, ngay cả điện thoại cũng tắt máy, E-mail thì không người nào trả lời, ngay cả kiểu liên lạc đặc biệt của bốn vị thiếu gia cũng. không liên lạc được, bọn họ giống như bốc hơi trên không khí vậy. Nam Cung Thần nói cẩn thận, anh có thể tưởng tượng được ánh mắt bây giờ của cậu chủ, nhất định là lạnh lẽo thấu xương.

Con mắt đen như mực của Đằng Cận Tư càng lúc càng sâu thẳm, bờ môi mím thành một đường thẳng, quả nhiên lão Nhị và lão Tam đã tự mình hiểu lấy, còn biết chặt đứt tất cả phương tiện liên lạc, trốn ra nước ngoài tự do tự tại. Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

Thật ra thì sau đó Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn có gửi cho anh một hộp thư mật: đại ca, chúng tôi ra ngoài trước chơi một thời gian, đợi tâm tình đại ca bình tĩnh lại thì chúng tôi sẽ trở về, đừng nhớ mong.

Ngoài ra, Tứ đệ rất an toàn, nghe nói cô gái thần bí mua cậu ta đi chính là chân mệnh thiên nữ của cậu ấy ~ Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn

~ chúng tôi cũng chỉ là muốn tác hợp cho tương lai của Tứ đệ và Tứ đệ muội, cho nên mới không cứu, nhưng mà đại ca yên tâm, chúng tôi bảo đảm nếu Tứ đệ gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì thì chúng tôi sẽ lập tức cứu giúp.

Một tuần lễ sau Đằng Cận Tư mới nhìn thấy bức thư mật này, khi đó anh đã biết hết rồi.

47. Chương 47: Tôi Sẽ Thương Em

Editor : ChiMy

Sau khi Lương Chân Chân tắm xong, lập tức chuẩn bị trở về trường học, chiều hôm nay có bốn tiết thu thập tin tức và sáng tác bài chuyên ngành, cô phải trở về.

Lúc mở cửa phòng ngủ cô còn đang suy nghĩ người đàn ông kia có phải đã đi rồi không ?

Vậy mà, vừa mới bước ra một bước cô đã thấy anh, người đang ngồi trên sofa hút thuốc không phải là anh sao?

Khói mù lượn quanh gương mặt của anh, làm cho người khác không thấy rõ vẻ mặt bây giờ của anh, Lương Chân Chân bĩu môi, động tác nhẹ nhàng chậm chạp đi xuống cầu thang, quay đầu nhìn xung quanh, xem có thể tìm được cánh cửa nào mà chạy trốn không.

Mơ ước cuối cùng chỉ là mơ ước, vừa mới bước một bước cuối cùng xuống bậc thang, đã bị người khác gọi lại: “Đứng lại.”

Trong giọng nói kia đầy hung ác, Lương Chân Chân sợ đến ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, trái tim thấp thỏm, liệu mạng thở sâu, trong lòng tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh.

“Đi đâu?” Đằng Cận Tư thở ra một vòng khói, lạnh giọng hỏi.

“Trở về trường học.” Lương Chân Chân bất đắc dĩ đáp một câu.

“Không cho đi đâu hết!” Đằng Cận Tư Lặng nói nghiêm khắc.

“Ồ.” Lương Chân Chân vừa muốn chửi thì lập tức im bật, không thể chọc giận anh ta, chuyện này cần bàn bạc, cách thời gian lên lớp chỉ còn hai giờ, cô không thể kéo dài.

“Buổi chiều tôi có tiết học rất quan trọng, không đi sẽ rất.” Thật sự không phải cô nói quá, phải biết giảng viên chuyên ngành buổi chiều có tiếng là ” Phù thủy già”, cho dù thế nào cũng không thể vắng mặt, nếu không sẽ chết rất thảm.

Đằng Cận Tư suy nghĩ nhìn cô một cái, chữ “Ồ” vừa nãy là chuẩn bị mắng anh, kết quả lập tức thay bằng một giọng nói tội nghiệp, đúng là phụ nữ! Quả nhiên rất nhanh thay đổi!

Có điều, anh sẽ không để mình bị xoay vòng vòng, “Không được.”

Lương Chân Chân nóng nảy, tại sao không được chứ...! Anh cũng không phải là gì của cô! Tại sao hạn chế tự do của cô! Nhưng trong miệng lại nói: “Bài chuyên ngành tôi thật sự không thể vắng mặt, anh. Buổi chiều anh khỏi đi làm sao?”

Một câu cuối cùng nhỏ bé yếu ớt như tiếng ruồi muỗi, môi sắp bị cắn nát, loại chuyện tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đúng là làm khó cô, nhất là lấy lòng tên xấu xa này, cần phải có năng lực chịu đựng thật tốt!

Có lẽ là do giọng nói mềm mại của Lương Chân Chân làm cho anh thoải mái, cũng có thể là do câu nói phía sau ” Buổi chiều anh khỏi đi làm sao?” Những lời này làm cho anh thoải mái, nói tóm lại, sự hung ác trên mặt anh tiêu tán không ít.

Con mèo nhỏ học được thông minh, biết phản kháng không có hiệu quả, rất tốt, có tiến bộ!

“Đến trường học, có thể. Nhưng mà, em phải nhớ, em là phụ nữ của tôi, tốt nhất giữ khoảng cách một mét với bất kì thằng nào, bao gồm trao đổi qua ánh mắt. Nếu không, em tự biết hậu quả.” Trong giọng nói lạnh lùng của Đằng Cận Tư còn chứa một chút đùa giỡn, nhất là đôi mắt đen như mực kia, khiến người đoạt phách.

Lương Chân Chân bị con người sâu thẳm của anh nhìn chăm chú, cả người như nhũn ra, thật là người đàn ông đáng sợ! Sự bá đạo và giọng điệu ra lệnh khiến cho cô phát lạnh, thì ra mình thật sự đã trở thành món đồ chơi trong tay anh, thuộc quyền sở hữu của anh ta.

Thấy bộ dáng cô sợ đến ngơ ngẩn, Đằng Cận Tư rất hài lòng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, cười đến lạnh lẽo tà mị, “Mèo hoang nhỏ, ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ thương em.”

48. Chương 48: Tôi Thuê Em

Editor : ChiMy

Lương Chân Chân bị câu “Tôi sẽ thương em” hù dọa đến lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt của anh quá mức khiếp người, khiến cả người cô tự dưng nổi da gà lên.

“Vậy tôi có thể đi được rồi sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Sau khi tan học tới đây chờ tôi.” Đằng Cận Tư lạnh nhạt mở miệng, dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

“Cái gì?” Lương Chân Chân kinh ngạc há mồm.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc cô một cái, hết sức khí thế, “Lời của tôi nói, em không nghe rõ sao?”

“Nhưng sau khi tan học tôi còn phải đi làm ở nhà hàng Tây.” Lương Chân Chân nhỏ giọng kháng nghị nói, cô cũng không phải là tiểu thư có gia thế hiển hách, cả ngày không cần quan tâm đến chuyện vụn vặt trong cuộc sống, suốt ngày đi chơi với các công tử thiếu gia nhà giàu.

“Đi làm ở nhà hàng Tây?” Hiển nhiên Đằng Cận Tư không ngờ tới cô còn làm việc này, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, đương nhiên anh không thể hiểu.

Lương Chân Chân gật đầu một cái, trong lòng chờ mong tên xấu xa này không làm khó cô.

“Bao nhiêu tiền một tháng?”

“Hả? Một ngàn.” Lương Chân Chân lập tức trả lời.

Đằng Cận Tư nhíu chặt mày, một ngàn? Ít như vậy!

“Về sau khỏi đi làm nữa, tôi thuê em, một tháng mười ngàn, nếu như em biểu hiện tốt, sẽ tăng gấp đôi.”

Cái gì! Anh thuê cô làm gì? Ấm giường? Cô không thèm!

“Tôi bỏ sức lao động của mình ra kiếm tiền, cho dù ít hơn nữa, tôi cũng bằng lòng.” Sắc mặt Lương Chân Chân trắng bệch cái lại, tên ác ma này đúng là đồ đầu heo, theo chủ nghĩa sô-vanh (*).

(*): Chủ nghĩa sô-vanh: niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng đất nước mình là hơn các nước khác

“À, vậy sau này em liên toàn quyền phụ trách sinh hoạt cá nhân của tôi, từ trong ra ngoài, nếu như có sai sót, tôi sẽ —phạt em.” Ngón tay lạnh như băng của Đằng Cận Tư chậm rãi lướt qua đôi môi khẽ run của Lương Chân Chân, tâm trạng rất tốt.

Dứt lời, lập tức xoay người rời đi, buổi chiều anh phải đến công ty một chuyến.

“Tôi. . . .” Lương Chân Chân đứng ở sau lưng anh há miệng, phát hiện nói gì cũng chỉ là phí công, sắc mặt tái nhợt không có chút máu.

“Mèo hoang nhỏ, chớ làm trái ý tôi, sau khi tan học tôi sẽ kêu xe đến đón em.”

“Xe anh kêu đến có thể đậu xa trường tôi một chút không, tôi. . . . Tôi không muốn bị các bạn học nhìn thấy.” Lương Chân Chân cắn chặt môi, cô phải giữ lại một chút danh dự của mình.

Đằng Cận Tư nheo mắt lại, nhìn chằm chằm cô hai giây, “Được.”

Lương Chân Chân thả lỏng, cô rất lo lắng tên xấu xa này không đồng ý, dù sao anh ta cũng luôn lấy việc hành hạ mình làm niềm vui.

Buổi chiều khi đi học, Lương Chân Chân còn đang suy nghĩ nên nói gì với bạn học về chuyện sau này cô không ở kí túc xá nữa, mặc dù nhà cô ở trong thành phố, nhưng vẫn cách trường học rất xa, đôi khi có tiết buổi sáng cũng khó đến kịp, hơn nữa đại học đều yêu cầu nội trú, cô không muốn trở nên đặc biệt.

Nhưng hôm nay, cô bị buộc kí vào hiệp ước bất bình đẳng, suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra lí do hợp lí, tuy ngồi trên lớp học nhưng không hề nghe giảng.

Xui xẻo hơn là bị cô giáo kêu tên.

“Bạn học Lương Chân Chân, em đứng lên lặp lại nội dung chính tôi vừa giảng?” Cô giáo hơn bốn mươi tuổi mang mắt kính gọng đen nói.

O()o

Đầu cô trống rỗng, căn bản không có nghe cô giáo vừa nói gì.

“Tôi.” Lương Chân Chân ấp úng nửa ngày cũng không trả lời được.

49. Chương 49: Lựa Chọn Khó Khăn

Editor: ChiMy

Tiết Giai Ny ngồi bên cạnh vội khều cô, ngón tay chỉ vào một đoạn trong sách, ý tứ rất rõ ràng, nhưng hôm nay Lương Chân Chân hoàn toàn không có tâm trạng, trong đầu rối thành một nùi.

Ngày thường là một học sinh xuất sắc, hôm nay đứng đờ ra trước mặt một trăm bạn học trong lớp, thật xấu hổ.

Xui xẻo hơn nữa là giáo sư tiết này vốn có tiếng là “Phù thủy già”, phải biết bà ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng vẫn chưa kết hôn, lời đồn ở sau lưng thật sự có thể so với cát chảy.

“Sao chiều nay đầu óc em để đâu không vậy! Tối hôm qua đã làm gì! Đánh dã chiến hay đi ăn cướp?” Giáo sư Chân lớn tiếng nói, đúng là bà có tiếng độc miệng ở đại học F, cái gì cũng dám nói, không phân biệt nam nữ.

“Ha ha ha.” Nhất thời, cả lớp cười ầm lên, nhất là bọn con trai, ánh mắt nhìn về phía Lương Chân Chân mập mờ hơn, trực tiếp như thế, khiến mặt cô đỏ lên, ước gì có thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Cười cái gì mà cười! Tất cả đều nghiêm chỉnh lại cho tôi! Em, sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi, học kĩ chương trình dạy học hôm nay mới được về!” Giáo sư Chân nổi giận, bất kì sinh viên nào mất tập trung trong giờ học của bà đều phải chịu phạt, bà nói là làm, đã từng có sinh viên xem lời của bà như gió thoảng bên tai, đến bây giờ vẫn ở lại lớp không lên nổi.

Điều này càng thêm khẳng định danh hiệu “Phù thủy già”, hầu như không có mấy ai dám thách thức quyền uy của bà, trừ phi là những tiểu thư cậu ấm nhà giàu có cha mẹ quyền cao chức lớn.

Mà Lương Chân Chân, rõ ràng không thuộc về loại đó. Cô không có gia thế hiển hách, chỉ có thể cố gắng học tập để được nhận học bổng, tiết kiệm giúp mẹ Diệp một số tiền.

Cô như ngồi trên đồng lửa, gương mặt vẫn đỏ bừng, nóng hừng hực nhắc nhở sự lúng túng vừa rồi, câu “đánh dã chiến” của lão phù thủy càng làm cô đau đớn, giống như bị chọt trúng chỗ đau, làm cô không biết làm sao, còn cố tình ở trước mặt các bạn học trong lớp, khiến cô không ngóc đầu lên được.

Nhưng mà, chuyện khiến cô lo lắng nhất chính là sau giờ tan học phải làm sao đây? Cô không đắc tội nổi với tên ác ma kia, nhưng lão phù thủy cô cũng không dám đắc tội, nếu như rút môn của bà thì chắc chắn cô sẽ không lấy được học bổng mà cô hy vọng đã lâu, như vậy học phí sang năm là một vấn đề lớn.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, mọi người rối rít dọn dẹp bài vở rời khỏi phòng học, Lương Chân Chân vẫn còn ngơ ngác cúi đầu ngồi ở đó, suy nghĩ rối loạn, mờ mịt nâng mắt, vừa khoé chạm phải

ánh mắt âm u của lão phù thủy, dường như muốn nói: đừng nghĩ tới chuyện lừa dối vượt qua kiểm tra, tới phòng làm việc của tôi ngay!

Trong nháy mắt, đầu óc cô bừng tỉnh, âm thầm ra quyết định.

Thu thập xong bài vở đang chuẩn bị đứng dậy, thì bạn tốt Tiết Giai Ny dịu dàng an ủi: “Chân Chân, cậu đừng để lời nói của lão phù thủy kia ở trong lòng, bà ta vốn có tiếng độc miệng, xem như là bà ta đánh rắm đi, ngoan, bình tĩnh lại.”

“Đúng vậy, bởi vì nội tiết mất cân đối cộng thêm thời kì mãn kinh đến sớm dẫn đến tính cách bà ta nóng nảy, giống như loại bà già thiếu đàn ông thương yêu thì tự nhiên sẽ ghen tỵ với tuổi trẻ và bộ dáng xinh đẹp của chúng ta, cậu cũng đừng trúng kế. Tôi thấy bà ấy, bởi vì bản thân thiếu sót nên mới hâm mộ những thứ người đánh dã chiến kia.” Miệng Cát Xuyên luôn giết người trong vô hình.

50. Chương 50: Xem Như Là Bị Chó Điên Cắn Một Cái

Editor: ChiMy

“Xì. Tính cách biến thái của bà ta đầu phải lần đầu tiên chúng ta thấy được, cậu cứ coi như là. bị chó điên cắn một cái đi!” Ngay cả Tần Duyệt luôn luôn dịu dàng cũng lên tiếng.

Lương Chân Chân rất cảm động, cảm thấy may mắn vì mình quen biết được nhiều bạn tốt như vậy, vui mừng hơn nữa là nữ sinh trong kí túc xá của cô rất dịu dàng lịch sự, ít nói, lúc này lại nói đùa để an ủi mình.

“Ừ, tớ không sao rồi.” Cô nặn ra một nụ cười, không biết rằng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Này này! Cậu đang cười sao?” Tiết Giai Ny giơ móng vuốt ra bóp mặt của cô, hai người quây một trận.

“Được rồi, thật sự tớ không sao đâu, xem như là bị chó điên cắn một cái.” “Chó điên” trong lời nói của Lương Chân Chân có nghĩa khác, dù sao cũng không thể bộc lộ ra ở trước mặt bạn bè được.

Tiết Giai Ny thu về mặt đùa giỡn lại, hỏi nghiêm túc: “Chân Chân, cậu lo lắng cho bệnh tình của mẹ Diệp sao? Không phải đã nói là không có chuyện gì sao?”

Đột nhiên Lương Chân Chân nghĩ đến có thể dùng lý do này để dọn ra khỏi kí túc xá, mặc dù lừa gạt bạn tốt khiến cô áy náy, nhưng loại chuyện này cô chỉ dám chôn sâu dưới đáy lòng thôi.

“Ừ, trên căn bản không còn gì lo lắng rồi, nhưng mà tớ muốn chuyển về ở, để dễ dàng chăm sóc mẹ Diệp.”

“Vậy mỗi ngày cậu chạy tới chạy lui nhiều như vậy, cậu đi bằng gì?” Tiết Giai Ny cau mày.

Đột nhiên Cát Xuyên cười nói: “Chắc không phải là do Diệp công tử yêu cầu đi, hai người vừa mới rơi vào lưới tình nên cần có thêm nhiều không gian ở chung ~ cho nên, bọn tớ có thể hiểu được mà!”

Tiết Giai Ny lập tức vui vẻ, “Có thật không? Tối hôm qua có phải hai người hẹn hò không?”

Trong lòng Lương Chân Chân có một loại khổ sở không nói nên lời, đục khoét ruột gan của cô, đau đến nỗi hô hấp cũng khó khăn, nhưng cô phải giả bộ bình tĩnh cười cười, “Không có, anh ấy từ chối tớ rồi.”

“Hả!” Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đồng thời lên tiếng, không ngờ tới kết quả này, lời nói vừa nãy của hai cô chẳng phải đã làm tổn thương đến Chân Chân sao?

“Chân Chân, thật xin lỗi, tớ. tớ không ngờ kết quả thế này, trời ơi! Đều tại cái miệng thú vị này.” Cát Xuyên rất tự trách nói.

“Chân Chân.” Tiết Giai Ny vừa chuẩn bị nói chuyện thì đã bị Lương Chân Chân chặn lại.

“Không có việc gì cả..., các cậu cũng không phải cố ý, thật ra thì trải qua tối hôm qua tớ cũng nghĩ thông suốt rồi, anh ấy và tớ nhất định không thể nào, dù sao trên luật pháp chúng tớ vẫn là anh em.” Giọng nói cô lạnh nhạt cô đơn.

“Tên Diệp Thành Huân đáng chết này! Đồ không có mắt! Anh ta.” Tiết Giai Ny tức giận mắng.

“Giai Ny, trước kia không phải cậu nói với tớ chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu sao? Tớ đã nghĩ thông rồi.” Lương Chân Chân cười gượng, cố gắng chịu đựng không rơi nước mắt, tối hôm qua sau khi bị anh ấy từ chối trong lòng cô rất đau khổ, lại còn đụng trúng tên ác ma kia, hơn nữa vừa rồi chịu đựng lão phù thủy kia giễu cợt, nhiều chuyện liên tiếp làm cho cô quá mệt mỏi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể suy sụp.

“Chân Chân, cậu tốt bụng xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt.” Cát Xuyên nói rất nghiêm túc.

Đàn ông tốt? Trong lòng Lương Chân Chân cười khổ, đoán chừng cả đời này cô cũng không có hy vọng.

51. Chương 51: Hậu Quả Cực Kỳ Nghiêm Trọng

Editor: Overdose

Đến hôm nay, một bước sai lầm đã khiến cô hủy hoại bản thân mình, tên ác ma đó chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cô, bây giờ cô chỉ có thể chờ đợi đến ngày hấn chán cô, sau đó cho cô một con đường sống.

Tiết Giai Ny nhìn bạn tốt, đầy mắt nhàn nhạt lướt qua một tia đau thương, trong lòng thầm mắng: tên Diệp Thành Huân khốn kiếp khốn kiếp! Đúng là mất mùa rồi! Thảm Quân Nhã có gì tốt, chẳng qua cũng chỉ là tiểu thư có thể lực cao hơn người ta một chút thôi!

Ngược lại cô muốn xem hai người học sẽ đi được đến đâu? Sẽ có kết quả gì tốt!

“Chân Chân, tin tớ đi, cậu xứng đáng có được người đàn ông tốt.” Đây là lời từ tận đáy lòng của cô, cũng là lời chúc phúc chân thành nhất.

“Được rồi, mau đến phòng làm việc của bà phù thủy nhận lỗi đi, nếu không bà ấy lại nhải không ngừng, lỗi tại tớ không chịu nổi đâu.” Lương Chân Chân không muốn tiếp tục ca đề tài này nữa, mặc dù bọn họ có ý tốt, nhưng sự thật đó như tảng đá lớn trong lòng khiến cô khó chịu, giống như ngàn mũi kim đâm vào tim cô vậy.

Tiết Giai Ny nghi ngờ nhìn cô một cái, mặc dù cười như không có chuyện gì, nhưng ánh mắt thương cảm vừa lướt qua đã bị cô phát hiện. Tình cảm quả nhiên là chuyện khiến người ta đau đến tận đáy lòng, chỉ có thời gian mới là loại thuốc tê tốt nhất.

Sau này cô mới hiểu được Chân Chân đau lòng không chỉ vì bị Diệp Thành Huân cự tuyệt, lại thêm việc trở thành tù nhân được cưng chiều phải chịu đau khổ và bất lực.

“Chao ôi, nhìn qua bóng lưng của Chân phi. Thật khiến cho người ta đau lòng.” Cát Xuyên nghiêng đầu thở dài.

“Đều tại tên Diệp Thành Huân thói tha đó làm hại!” Tiết Giai Ny tức giận mắng.

Trong phòng làm việc của bà phù thủy, bầu không khí nặng nề áp lực quấy nhiễu suy nghĩ không yên của Lương Chân Chân, trong lòng thầm cầu nguyện tốt nhất tên ác ma đó hôm nay có việc gấp, sau đó quên mất sự tồn tại của cô, như vậy thì cô có thể thoát được một kiếp rồi. (PS: chỉ là mộng đẹp mà thôi)

Tiếng nhạc réo rất êm tai chợt vang dội khắp căn phòng làm việc yên tĩnh, có vẻ cực kì đột ngột, Lương Chân Chân không rảnh ngồi thưởng thức giai điệu du dương này, gấp gáp móc điện thoại di động trong

túi ra, khi nhìn thấy màn hình hiện tên người gọi thì trái tim lập tức đập “thình thịch thình thịch” không ngừng, nhất thời quên ấn nút nhận điện thoại.

“Không biết đặt điện thoại ở chế độ im lặng à? Có biết hai chữ tôn trọng viết như thế nào không hả?” Khuôn mặt bà phù thủy vì gằm thét mà trở nên vằn vẹo.

Lương Chân Chân sợ đến mức ngón tay run run hạ xuống, không cẩn thận ấn xuống nút từ chối cuộc gọi, đợi đến khi cô kịp phản ứng thì đã hối hận đến xanh ruột rồi, đang chuẩn bị tinh thần đợi giọng bà phù thủy ầm lên lần nữa.

“Đừng để cho tôi nghe thêm một âm thanh nào vang lên nữa, làm hết bài tập nhanh lên!” Bà phù thủy âm trầm nói, cái tính vô lý, ngang ngược không nói đạo lý đã sớm nổi tiếng ở trường, điều này khiến cho đại đa số không muốn tiếp xúc với bà, dần dần, tính cách của bà càng lúc càng làm lì kì lạ.

Sau chốc lát do dự, Lương Chân Chân chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng rồi bỏ vào túi.

Khi cô cảm thấy chấn động rất nhỏ của điện thoại di động, ánh sáng không ngừng lóe lên trong túi, do dự nhiều lần có nên nhận hay không, nhưng bà phù thủy ngồi đối diện cô, thỉnh thoảng còn nhìn vào mắt cô, làm cô đứng ngồi không yên, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng ác ma không nổi điên lên, đợi lát nữa sẽ giải thích rõ ràng với anh ta.

Nào ngờ, chọc giận Đằng Cận Tư_____ hậu quả cực kì nghiêm trọng.

52. Chương 52: Ngụy Hiểm Tìm Ẩn

Editor: Overdose

Đằng Cận Tư tức giận nhìn điện thoại di động, cô bé đáng chết này dám không nhận điện thoại của anh? Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng mình không làm gì được cô ấy sao?

Gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, vẫn không nhận, cơn giận của anh “đùng” một phát liền nổ ra, trong nháy mắt sắc mặt anh đầy mây đen bao phủ, toàn thân như có một tầng băng lạnh, bàn tay cầm văn kiện trong tay dần thu hẹp lại, đến khi bị vo thành một cục, càng lúc càng nhỏ.

Nam Cung Thần đứng bên cạnh anh lập tức cảm nhận được ông chủ đang tức giận ngập trời, núp ở một bên không dám thở mạnh, Lương tiểu thư quả là nhân tài kiệt xuất hiếm thấy, không những dám từ chối cuộc gọi của ông chủ mà còn không thèm nhận, ôi trời ơi!

“Đem tài liệu cơ mật của tập đoàn HIC thời gian gần đây đưa cho Phó tổng Trần Kinh Nhiên của bọn họ, nói với ông ta, người tiết lộ bí mật là Diệp Thành Huân.” Đôi môi mỏng của Đằng Cận Tư tà mị nâng lên, giọng nói lạnh rét như sương.

Nam Cung Thần liền rùng mình, xem ra lần này ông chủ rất tức giận, bằng không sẽ không nghĩ ra chiêu thâm độc như vậy, nhưng gương mặt và giọng nói anh không hề thay đổi liền trả lời: “Dạ, thuộc hạ nhất định làm xong chuyện này.”

Trộm tài liệu tuyệt mật mang đi bán là tội lớn tày trời, rất nghiêm trọng, thậm chí sẽ bị bỏ tù.

Hơn nữa, chuyện này mà đồn ra ngoài, Diệp Thành Huân sẽ hoàn toàn không còn chỗ dung thân trong giới thương mại, mang tiếng xấu sẽ không có một công ty nào dám thu nhận anh, đồng nghĩa với việc trở thành phế nhân.

Đây đối với một người trẻ đang ôm ước mơ tốt đẹp về sự nghiệp mà nói, chính là một đòn trí mạng, phá hủy tiền đồ của anh ta.

Đợi Nam Cung Thần nhận lệnh rời khỏi phòng, Đằng Cận Tư dựa vào ghế da màu đen, khẽ khép đôi mắt, đôi môi mím chặt lộ ra nét cương nghị và dứt khoát.

Mèo hoang nhỏ, đây là hậu quả cho việc em dám chọc giận tôi, dám khiêu chiến uy quyền của tôi, can đảm chịu đựng đi! Đừng trách tôi không nhắc nhở em, chỉ là chút mách khéo nhỏ thôi!

Giờ phút này, Lương Chân Chân vẫn còn chăm chú cố gắng với đồng bài tập, điện thoại lại im lặng khiến cô thở phào thật nhẹ nhõm, đợi đến lúc trở về sẽ gọi điện giải thích rõ ràng với ác ma, nếu không người nhận tai ương chính là mình.

Từ phòng làm việc của bà phù thủy ra ngoài cũng đã 9 giờ rưỡi rồi, cô cầm điện thoại di động lên gọi.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách gọi lại sau.” Một giọng nữ dễ nghe truyền tới tai khiến cô khẽ sửng sốt, nằm ngoài vùng phủ sóng?

Chuyện gì vậy? Điện thoại của ác ma không có tín hiệu?

Cô có chút không hiểu, gọi lại lần nữa, vẫn như thế. Đáy mắt long lanh đen láy viết đầy nghi ngờ và buồn bực, cô phải làm gì bây giờ?

Không gọi được tức là tối nay cô không cần cô tới biệt thự của ác ma nữa? Địa chỉ cụ thể cô cũng không biết, muốn đi cũng không biết đường (đương nhiên cô tuyệt đối không muốn đi)

Nếu như ác ma cố ý đi tìm cô, không lẽ không tìm thấy sao? Chỉ lo bò trắng răng, nếu anh ta không đến làm phiền mình thì càng tốt chứ sao! Cô tự an ủi mình.

Trên đường trở về kí túc xá, cô liên tục do dự xem có nên gửi một tin nhắn hay không, lại lập tức suy nghĩ, anh ta là ông chủ lớn làm gì có thời gian đọc một tin nhắn cón con, hay là thôi đi.

53. Chương 53: Giác Mộng Hư Ảo

54. Chương 54: Người Đẩy Tường Sập

Editor: Overdose

Phó tổng giám đốc Tập đoàn HIC trong phòng thư kí.

“Mọi người thấy ai là người tiết lộ bí mật?” Thư kí giáp nhỏ giọng.

“Ai mà biết được! Nhưng mà người này hại chúng ta thảm rồi, khiến lòng người bàng hoàng, đáng hận vô cùng!” Thư kí ắt cần rằng nghiêng lợi tức giận nói.

“Ôi, các cậu có nghe nói tối qua Phó tổng nhận được bức điện thần bí không? Người tiết lộ bí mật sẽ phải trôi lên khỏi mặt nước ngay thôi, thế nào cũng bị vạ người khinh bỉ, đúng là hại người quá nặng!” Thư kí bính hừ lạnh nói.

.

Lúc ba người ở nơi này bàn luận âm ỉ cả lên, Diệp Thành Huân một thân tây trang màu đen cực kì đẹp trai bình tĩnh tao nhã bước tới, đi về phía ba vị thư kí mỹ nữ khẽ mỉm cười, ba người bị mê hoặc liền mở cở trong bụng.

Phải biết rằng anh là mỹ nam xuất chúng của phòng thị trường trong công ty! Là bạch mã hoàng tử trong lòng rất người nữ nhân viên, trẻ tuổi, đẹp trai, có năng lực, mới đến công ty một năm mà đã ngồi lên vị trí phó quản lí bằng chính năng lực của mình, tiền đồ rất rộng mở a!

Đến khi tiếng đóng cửa truyền đến, ba vị thư kí mới hoàn hồn, đồng thời trong lòng thoáng lướt qua một nghi vấn, tại sao hôm nay Phó tổng lại đột nhiên tìm phó quản lí Diệp?

Chẳng lẽ _____

Trời ạ! Không đâu, phó quản lý Diệp là người dịu dàng trong sáng, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện xấu xa đáng hổ thẹn kia!

Nửa giờ sau, cánh cửa bị đẩy ra lần nữa, Diệp Thành Huân lảo đảo bước chân đi ra, cả người giống như bị đánh trong sương mù nhìn sa sút tinh thần rất nghiêm trọng, tại sao cái tội ăn trộm buôn bán tài liệu cơ mật tày trời như thế lại chụp lên đầu anh?

Ba vị mỹ nữ bị bộ dạng của anh dọa sợ, đồng thời đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nhất thời có một dự cảm xấu. Một người trong số họ cuống quýt lấy điện thoại Iphone ra, len lén chụp lại bộ dạng tiêu điều của anh đăng lên web.

Trong nháy mắt truyền ra khắp công ty, mọi người đều nhìn Diệp Thành Huân bằng ánh mắt khinh bỉ, những người đã từng ghen tỵ năng lực của anh liền nhân cơ hội này đả kích, chửi bới anh, mắng anh không đáng một đồng.

Cái gọi là người đẩy tường sập, chính là nói đạo lý này!

Diệp Thành Huân có chút không chịu nổi ánh mắt khinh bỉ miệt thị của đồng nghiệp, tinh thần hoảng loạn trốn ra khỏi kí túc xá, sức lực toàn thân như bị rút hết, giống như cái xác không hồn lang thang trên đường cái, rốt cuộc là ai? Là ai muốn hãm hại anh? Đẩy anh vào đường cùng?

Sau khi tan lớp, Lương Chân Chân liền đến bệnh viện thành phố thăm mẹ Diệp, tâm tình suốt đường đi rất thoải mái, trong lòng âm thầm cầu nguyện ác ma vĩnh viễn quên cô đi, tốt nhất là tìm được niềm vui mới sau đó quên đi sự tồn tại của cô.

Lúc ăn cơm tối, Diệp Lan chần chờ hai giây, hay là nói ra suy nghĩ trong lòng. “Bé Chân, con gọi điện cho A Huân, nói nó tới làm thủ tục xuất viện ẹ.”

“Mẹ Diệp, như vậy sao được? Bác sĩ Trần nói mẹ phải ở lại bệnh viện quan sát một tháng.” Lương Chân Chân đang gọt táo ngừng đầu lên ngạc nhiên nói.

“Mẹ đỡ hơn nhiều rồi, ăn được uống được đi lại được, ở bệnh viện thêm một ngày lại tốn thêm tiền, vẫn nên về nhà thôi.” Diệp Lan khăng khăng giữ ý kiến, mỗi một ngày ở bệnh viện giống như cắt thịt của bà, quá đắt! Đây không phải nơi thích hợp với gia đình bà.

Sao Lương Chân Chân không hiểu tâm tư của mẹ Diệp, chỉ đành lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, hi vọng anh có thể đến khuyên mẹ vài câu.

55. Chương 55: Cảm Giác Bất An

Editor: Overdose

Diệp Thành Huân như cái xác không hồn lang thang trên đường suốt một ngày, không biết nên đi đâu, càng không biết nơi nào có thể đi? Từ đầu đến cuối anh không thể lý giải được chuyện này lại đổ thừa lên đầu anh? Hơn nữa chứng cứ rất xác thực, làm anh không thể phản bác lại được.

Phó tổng đối với anh có ơn tri ngộ, nét mặt thất vọng cực độ sáng hôm nay khiến lòng anh lạnh buốt, nhất là câu nói sau cùng, dội cho anh một gáo nước lạnh đến tận tim.

“Cậu đi khỏi HIC đi, đợi có kết quả thẩm tra cuối cùng tôi sẽ thông báo cậu quay lại công ty hay đến tòa án.”

Nhớ lại thời gian một năm làm việc ở HIC, anh rất chú trọng quan hệ đồng nghiệp, chưa bao giờ đắc tội với ai, nhưng nội bộ công ty cạnh tranh quá nhiều, anh ưu tú xuất sắc khiến rất nhiều người sinh lòng ghen tỵ, vì vậy vô hình đắc tội một số người.

Anh loại bỏ khỏi đầu mình từng cái tên những người khả nghi nhất, trước sau vẫn không thể xác định là ai tàn độc gài tang vật cho anh! Vu cáo hãm hại anh?

Chuông điện thoại chợt vang lên, anh sợ đến giật mình, cho là kết quả thẩm tra cuối cùng của công ty, vội vàng lấy ra, Chân Chân?

“Anh, bây giờ anh có rảnh không? Mẹ Diệp muốn xuất viện, anh tới đây khuyên mẹ được không?” Lương Chân Chân đứng ở hành lang, lấy tay che miệng lại nhỏ giọng nói.

“Xuất viện?” Diệp Thành Huân kinh ngạc nói thầm, hiện tại đầu óc anh rối tinh rối mù, căn bản không còn sức đi giải quyết chuyện của mẹ.

“Đúng vậy, anh, anh làm sao vậy?” Lương Chân Chân nhạy cảm thấy anh có cái gì đó không đúng, nhú mày hỏi.

“Không có gì, vậy em khuyên mẹ đi, anh có chút việc không kịp về.” Diệp Thành Huân không muốn người nhà nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy sa sút tinh thần này của anh, nếu không mẹ sẽ rất lo lắng.

Giác quan thứ sáu của con gái có lúc rất chính xác, ít nhất giờ phút này Lương Chân Chân cảm thấy giọng nói của anh không ôn hòa dịu dàng như bình thường, ngược lại có chút khàn khàn mơ hồ, khiến lòng cô rất lo lắng.

“Anh, anh thật sự không có chuyện gì sao? Mẹ Diệp bảo em gọi điện thoại bảo anh tới đây, nếu xảy ra chuyện gì em giấu mẹ giúp anh, nếu không mẹ Diệp sẽ sinh nghi. Hơn nữa, em sẽ giữ bí mật giúp anh.”

Giọng Lương Chân Chân chậm chậm, nhẹ nhàng, có một tia dí dỏm, một chút đáng yêu, lại có chút khéo léo hiểu lòng người.

Diệp Thành Huân chần chờ một lát, biết rằng chuyện này sớm muộn gì cũng tới tai Lương Chân Chân, có cô giấu giếm giúp mình thì sẽ không bị lộ trước mặt mẹ, giọng anh khàn khàn khổ sở nói, “Có một chuyện trong công việc, có thể sẽ nghiêm trọng, nhưng trước mặt mẹ ngàn vạn lần không được tiết lộ, thân thể mẹ không chịu nổi đả kích lớn vậy đâu.”

“Ừ, em biết rồi. Chuyện công việc? Nghiêm trọng như vậy sao?” Trái tim Lương Chân Chân đập ‘thình thịch’, giọng nói của anh làm cô có một dự cảm không tốt.

“Nói em cũng không hiểu đâu, nói với mẹ tối nay anh muốn tăng ca, nếu thật sự mẹ muốn xuất viện thì để ngày mai đi.” Giọng Diệp Thành Huân yếu ớt mệt mỏi.

“Anh. . . .” Lương Chân Chân còn muốn nói điều gì nữa, đầu kia đã cúp máy, chỉ còn lại tiếng ‘tút, TUT, TUT’ vang lên bên tai.

Ngón tay cô cầm điện thoại dần dần siết chặt, trong đầu như có vật gì muốn nhảy ra, nhưng lại không có chứng cứ xác thực, làm đầu óc cô quay cuồng không ngừng.

Cô mở danh bạ điện thoại ra, tìm đến dãy số không muốn nhìn thấy nhất, ấn nút gọi.

56. Chương 56: Khách Sạn Đế Hào Tư

Editor: Overdose

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã bật chế độ hộp thư thoại, xin gọi lại sau.” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ mềm mại .

Không biết vì sao, Lương Chân Chân đột nhiên nghĩ tới một câu anh ta từng nói, “Mèo hoang nhỏ, hậu quả chọc giận tôi em không chịu đựng nổi đâu.”

Trong nháy mắt, tay chân cô lạnh buốt, tim đập ‘thình thịch’ không ngừng, chuyện anh làm ở Tập đoàn HIC ác ma đã biết, liệu chuyện này có liên quan tới anh ta không?

Không được! Nói gì cô cũng muốn tự mình kiểm chứng một phen, chuyện của cô tuyệt đối không được liên lụy đến anh!

Nhưng gọi đi gọi lại nhiều lần vẫn là hộp thư thoại, dự cảm xấu trong lòng Lương Chân Chân càng thêm mãnh liệt, mí mắt phải cũng đột ngột nhắm không ngừng, hiện tại cô vô cùng hối hận không lưu số điện thoại của Nam Cung Thần. Số điện thoại của trai bao, thế cho nên bây giờ tìm mọi người không thấy.

“Bé Chân, A Huân có nói khi nào tới không?” Giọng Diệp Lan đột nhiên từ phía sau vang lên, Lương Chân Chân sợ đến nỗi suýt rơi điện thoại xuống đất, gương mặt hốt hoảng nhìn không sót một thứ gì, “Mẹ Diệp, mẹ ra đây làm gì?”

“Mỗi ngày nằm trên giường đau lưng lắm, bác sĩ nói phải xuống giường hoạt động nhiều, không cần lo lắng, A Huân nói gì?” Diệp Lan cảm thấy nét mặt bé Chân hơi kì lạ.

“Mẹ Diệp, anh nói. . . . Anh nói tối nay anh phải tăng ca, chắc không có thời gian qua đây rồi.” Lương Chân Chân biết mình không giỏi nói dối, vẻ mặt bối rối vừa nãy nhất định mẹ Diệp đã nhìn thấy.

“Con bé này, làm thêm giờ mà thôi mà cũng gấp gáp như vậy, hôm nay không được thì ngày mai.” Diệp Lan xoa đầu con gái, cưng chiều cười nói, bà cho là bọn nhỏ không muốn cho bà xuất viện nên mới bày trò, cũng không vạch trần làm gì. Bà biết A Huân và bé Chân sẽ không ủng hộ bà xuất viện, vậy thì cứ ở lại một đêm, nói gì thì nói ngày mai bà cũng muốn trở về.

Dưới ánh mắt chăm chú dịu dàng của mẹ Diệp, lòng Lương Chân Chân thấp thỏm lo lắng lập tức bình tĩnh lại, nhưng có chuyện cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng. “Mẹ Diệp, ở trường có chút việc, con phải về trước, mẹ nghỉ ngơi đi, ngày mai con lại tới thăm mẹ.”

Nói xong liền xoay người rời đi, nhìn bóng lưng vội vã của Chân Chân, Diệp Lan nghi ngờ, gãi đầu tự nhủ: hai đứa trẻ này làm sao vậy, hành vi hơi kì lạ?

Trước cổng bệnh viện, Lương Chân Chân bắt một chiếc taxi, trực tiếp đến khách sạn Đế Hào Tư. Mặc dù cô không muốn ôn đi ôn lại hình ảnh khiến cô nhục nhã khó chịu, nhưng trừ nơi này, cô không biết đi đâu mới tìm được tên ác ma Đằng Cận Tư kia!

Cửa khách sạn Đế Hào Tư, cả tòa nhà to lớn cùng kiến trúc sang trọng, khí thế hào hùng, lấy màu vàng hoàng gia làm màu sắc chủ đạo, xen kẽ màu trắng bạc, khiến người ta có cảm giác ung dung nhàn hạ lại nhẹ nhõm vui vẻ.

Đêm yên tĩnh dưới bức màn đen bao phủ, ánh đèn nê-ông sáng chói hòa cùng bầu trời đầy sao, không nhìn rõ bầu trời và nhân gian, Lương Chân Chân cảm thấy giờ phút này mình giống như một con kiến nhỏ bé, những chiếc xe đắt tiền lui tới liên tục khiến cô tránh không kịp, những bộ quần áo lộng lẫy của nam nam nữ nữ qua lại làm cô càng thấy xấu hổ.

Nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí đi vào, giả vờ không để ý những ánh mắt kỳ quặc giễu cợt mình, thẳng lưng đi về phía đại sảnh của khách sạn.

57. Chương 57: Nam Cung Thần Anh Đứng Lại, Tôi Có Điều Muốn Hỏi Anh!

Editor: Overdose

“Chào cô, xin hỏi Đằng Cận Tư ở đâu?” Khóe môi Lương Chân Chân nâng lên nụ cười nhàn nhạt, ôn tồn vui vẻ hỏi.

Mỹ nữ trang điểm tinh xảo trước mặt gương ánh mắt miệt thị quan sát cô một lượt, rất giống loại mắt chó cao ngạo nhìn người thấp, “Tên tuổi của tổng giám đốc chúng tôi cô có thể tùy tiện gọi được sao? Không nhìn lại thân phận của mình đi!”

Ánh mắt khinh bỉ miệt thị này khiến Lương Chân Chân nhú mày, tiếp tân thôi cũng đã biểu lộ cái bộ dạng này rồi, những người khác thì sao đây?

“Mỹ nữ, tôi thật sự tìm tổng giám đốc của cô có việc gấp, phiền cô nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu được không?” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức kiềm chế giọng nói thật chậm, thật nhẹ nhàng.

“Hành tung của tổng giám đốc chúng tôi tại sao phải nói cho cô biết? Không cần gương lên soi xem mình là cái dạng gì? Không đi tôi sẽ gọi bảo vệ dọn sân đây.” Mỹ nữ tiếp tân chán ghét nói.

Lương Chân Chân không tin nổi há miệng, phụ nữ gì mà thái độ ác liệt quá vậy! Khi dễ dung mạo của cô giống như quả hồng mềm muốn nắn sao cũng được ư?

Quả nhiên là nhân viên của ác ma, đều một dạng giống anh ta khiến người khác chán ghét!

“Đây là cách mà khách sạn năm sao các người đối đãi với khách sao? Đúng là mắt chó nhìn người! Thiếu tư cách đạo đức tối thiểu!” Lương Chân Chân không khách khí cãi lại, mặc dù cô tính tình ngoan ngoãn dịu dàng, nhưng bị chọc tới cũng sẽ giơ móng nhọn ra cào người!

“Cô! Anh bảo vệ, mau tới đây lôi cái người bị tâm thần này ra ngoài, ảnh hưởng tới hình tượng của khách sạn chúng ta!” Mỹ nữ tiếp tân nổi giận, hai má đỏ bừng, hắng giọng nùng nịu nói với bảo vệ đứng đối diện ngoài cửa, sau đó dương dương tự đắc nhìn Lương Chân Chân như muốn nói: Hai Lúa, sớm cút đi cho khuất mắt!

Lương Chân Chân giận đến nộ hỏa công tâm, mặc dù rất không muốn rời đi, nhưng hai tên bảo vệ thân hình cao lớn như hung thần giám sát cô, nếu không đi chỉ sợ họ kéo cô đi như xách một con gà ném ra ngoài, thật là quá đáng!

Đều do tên ác ma Đằng Cận Tư kia, nếu không phải tại anh ta, mình sẽ không bị bộ dạng khó ưa kia làm cho nhục nhã xấu hổ thế này.

Trước cửa khách sạn Đế Hào Tư, Nam Cung Thần giao chiếc xe thể thao Lamborghini cho em trai ở bãi đậu xe, cầm túi tài liệu vội vàng đi về phía hành lang, đột nhiên nghe được có người gọi anh, giọng nói_____ dường như rất quen thuộc.

Không khỏi quay đầu nhìn sang, OMG! Là Lương tiểu thư!

Bây giờ anh rất muốn cầu xin ông trời cho anh pháp thuật có thể chui xuống đất biến mất, nếu không sẽ rất phiền toái.

Lương Chân Chân vừa bước chân ra khỏi khách sạn liền cảm thấy hỗn loạn. Trai bao Nam Cung Thần vẽ mặt sốt ruột đi qua bên cạnh cô, cô liền cảm thấy như có hi vọng liền la lớn: “Nam Cung Thần.”

Hai người bảo vệ bị tiếng gọi này của cô dọa cho ngây ngẩn cả người, người cô vừa gọi không phải là trợ lý Nam Cung Thần bên cạnh tổng giám đốc đó sao! Chẳng lẽ cô gái điên này quen biết tổng giám đốc thật?

Hai người bọn họ bị ý tưởng kì quái dọa cho hoảng sợ, thần sắc cũng căng thẳng hơn rất nhiều, lại nhìn đến trợ lý Nam Cung Thần không thèm để ý tới cô gái điên này thì những hoài nghi lập tức biến mất, không khách khí muốn đuổi cô ra ngoài.

“Buông tay!” Tròng mắt đen láy của Lương Chân Chân tức giận trừng hai tên đại trượng phu phía sau lưng, sau đó nhìn người kia không có một chút phản ứng nào nói to: “Nam Cung Thần anh đứng lại, tôi có chuyện muốn hỏi anh!”

Nam Cung Thần có chút bất đắc dĩ xoay người lại, ánh mắt ra hiệu ý bảo hai tên bảo vệ có thể lặn đi được rồi, cười hì hì nói: “Ôi! Đây không phải là Lương tiểu thư sao? Thảo nào tôi thấy giọng nói lại quen tai thế này?”

58. Chương 58: Tâm Tư Khó Đoán

59. Chương 59: Thản Nhiên

60. Chương 60: Bất Ngờ Trùng Hợp

61. Chương 61: Lòng Người Dễ Thay Đổi

Editor : ChiMy

Giọng nói của Diệp Thành Huân khổ sở cô đơn, giống như là ăn phải Hoàng Liên (một vị thuốc Đông Y *) thấm vào ngũ tạng (tâm, can, tì, phế, thận), đánh vào lòng tự tin và kiêu ngạo của anh thất bại thảm hại, thực tế tàn khốc giống như đang cười nhạo anh yếu đuối không có năng lực.

Một giây trước vẫn còn ở trên thiên đường, một giây sau lập tức rơi xuống địa ngục.

Đến bây giờ anh vẫn không dám nói với bạn gái Tiểu Nhã về chuyện này, chỉ sợ cô không chịu nổi đả kích mà chia tay với mình. Mấy ngày trước anh vẫn còn ở trước mặt cô thề sẽ thương cô yêu cô cưng chiều cô cả đời, mang lại cho cô cuộc sống tốt nhất, không để cho cô chịu một chút uất ức nào, nhưng mình bây giờ, lấy năng lực gì để yêu cô đây?

“Anh bị tình nghi là tội phạm buôn bán tài liệu cơ mật, nói không chừng. Sẽ phải ngồi tù.” Những lời này giống như sét đánh ngang tai, trong đầu Lương Chân Chân nổ tung, điện thoại di động “Bịch” một tiếng rơi xuống đất, về mặt dần ra, nhất định là mình nghe nhầm rồi, sao anh lại bị tình nghi là tội phạm buôn bán tài liệu cơ mật? Còn. Còn phải ngồi tù?

Không! Đây nhất định là giả!

“Đây không phải là thật có đúng hay không? Nhất định là anh bị oan!”

“Mặc dù chuyện này không phải anh làm, nhưng chúng cứ xác thật, anh không có năng lực bác bỏ, biết rõ là oan uổng nhưng anh vẫn phải gánh vác. ”

Một ngày này, dường như anh đã kiệt sức, cứ như già thêm vài tuổi, cũng xem như là đã thấy rõ lòng người dễ thay đổi.

Trong nháy mắt trong đầu Lương Chân Chân dần hiện ra bóng dáng của tên ác ma kia, nắm chặt quả đấm, chỉ hận không thể cắt anh ta ra thành tám khúc, có gì thì cứ nhắm vào mình, tại sao lại hại anh trai ngồi tù!

“Anh.”

“Được rồi, sức khỏe của mẹ không tốt, trong khoảng thời gian anh không ở đây em phải chăm sóc mẹ thật tốt, để ẹ yên tâm dưỡng bệnh. ” Diệp Thành Huân rất kịp thời cắt đứt lời của cô..., giọng nói mệt mỏi không có sức sống khiến ngực Lương Chân Chân hơi đau đớn.

Anh trai, thật xin lỗi, là em làm liên lụy tới anh, em sẽ không để cho anh ngồi tù đâu! Nhất định em sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này! Lương Chân Chân cắn môi âm thầm thề nói, đôi mắt sáng ngời như hai viên ngọc thạch đen hiện rõ sự quật cường (không chịu khuất phục).

Mấy ngày kế tiếp, sau giờ học cô liền đến khách sạn Đế Hào Tư, nằm vùng ở đại sảnh, các nhân viên và bảo vệ ở đây thấy cô thì cười tươi như hoa, chỉ sợ sợ ý một chút chọc giận bà cô này hại mình mất chén cơm.

Căn bản Lương Chân Chân lười phản ứng với bọn họ, từ trước đến nay cô hận nhất chính là những kẻ tiện bỉ ổi ỷ thế hiếp người này! Người nghèo không phải là người sao? Người nghèo thì đáng bị làm nhục sao?

Hơn nữa bọn họ còn là cấp dưới của tên xấu xa kia, càng làm lòng cô ngọt ngào, trừng mắt nhìn từng người một mới hả giận.

Ba ngày trôi qua, cô vẫn chưa gặp được tên ác ma kia, ngay cả tên Nam Cung Thần kia cũng biến mất không thấy đâu, trong lòng gấp đến độ nóng nảy không yên.

Ngày mai là ngày cuối cùng toà án xét xử rồi, nếu không có bất kì bằng chứng nào, anh hai sẽ bị đưa vào ngục giam, như vậy cả đời của anh ấy sẽ bị phá hủy, mà tất cả đều —— do cô.

Đang trong lúc cô nóng nảy, đột nhiên nghe được mấy người đẹp tán gẫu ở phía trước.

“Này, các cô có nghe nói không? Nghe nói vụ án tài xế Ferrari lái xe gây sự có tiến triển mới rồi!”

“Tiến triển mới gì? Chẳng lẽ lật lại bản án hay sao?” Một cô gái khác cười nhạo nói.

(*)Hoàng Liên: Là vị thuốc rất quý, thường mọc ở trên vùng núi cao, ẩm thấp. Có công dụng chữa lỵ, viêm ruột, ung nhọt, lở ngứa, miệng lưỡi lở, thổ huyết, chảy máu cam, trĩ. Dịch chiết Hoàng liên nhỏ vào mắt chữa đau mắt đỏ.

62. Chương 62: Gánh Tội

Editor: ChiMy

“Nghe nói là có người gánh tội thay, một mực chắc chắn vụ án xảy ra đêm đó là do ông ta lái xe chứ không phải do vị nhà giàu kia, thậm chí cũng đã xác định dấu vân tay rồi.”

“Không phải chứ, còn có chuyện kì lạ như vậy?”

“Thời buổi bây giờ, chuyện gì cũng có thể xảy ra!”

.....

m thanh càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nghe được nữa, chuyện này không hề có một chút quan hệ gì với Lương Chân Chân, nhưng trong đầu cô vẫn quanh quẩn hai chữ “Gánh tội thay”, để cho trái tim chết đi của cô đột nhiên sống lại.

Gánh tội thay? Cô tự lẩm bẫm: nếu như gánh tội thay có thể để cho anh hai khỏi ngồi tù, như vậy, cô nguyện ý thử.

Sau khi quyết định cô lập tức đứng dậy vội vã rời khỏi khách sạn, trở lại kí túc xá chuyện thứ nhất chính là lên mạng tìm tòi về lĩnh vực này, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai.

Một đêm này, cô nằm ở trên giường suy nghĩ rất nhiều, anh hai là trụ cột của gia đình, sau khi mẹ Diệp ngã bệnh thì đều do anh kiếm tiền nuôi gia đình, nếu như anh ngồi tù, dựa vào tiền đi làm thêm sau giờ học của mình thì không thể đủ chi trả tiền cho gia đình, huống chi cô vẫn còn đi học, không thể nghỉ ngơi là bị dồn ép vào đường cùng.

Hơn nữa anh hai là con trai duy nhất của mẹ Diệp, có thể lừa gạt được nhất thời nhưng không thể lừa gạt được cả đời, một khi bị kết án, nói không chừng sẽ phải ngồi tù mấy năm, điều này làm sao cô giấu diếm được? Sau khi biết được sự thật, sao mẹ Diệp có thể chịu được đây?

Nói cho cùng chuyện này đều do cô mà ra, nước mắt không tiếng động chảy xuống, cô lật người, chôn đầu vào trong chăn, sự tủi thân và đau khổ thấm sâu vào lòng cô, lan rộng khắp cả người, lạnh thấu lòng của cô.

Tên ác ma chết tiệt! Đồ ác ma khốn khiếp! Tên ác ma biến thái! Đồ ác ma khốn khiếp! Trong lòng Lương Chân Chân mắng hết lần này đến lần khác, môi dưới bị cô cắn đến chảy máu, trong mắt đầy oán hận.

Thông qua chuyện này, cô cũng nhận thức sâu sắc được mình nhỏ bé thế nào, căn bản không có bất kỳ năng lực nào chống lại tên ác ma kia, chỉ cần anh ngoắc một ngón tay cũng đủ để cô rơi vào khủng hoảng.

Nước mắt thấm ướt áo gối của cô, hơi lạnh xuyên thấu qua da thấm vào tim, níu chặt, đau tận đáy lòng, đã hai giờ sáng, cô vẫn không hề buồn ngủ, trong đầu hoàn toàn tỉnh táo.

Cho đến khi ngoài cửa sổ dần dần có ánh sáng, cô mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nhưng ngủ cũng không được yên ổn, liên tục gặp ác mộng, lúc thì một mình đứng giữa sa mạc, tầng tầng cát vàng đánh úp vào mặt; lúc thì ở giữa một hồ nước lớn, trong nháy mắt bị chìm ngập; chốc lát thì bay giữa một mảng không trung trắng xoá, không thấy rõ phương hướng.

Buổi sáng không có tiết, đám chị em trong kí túc xá vùi ở trên giường ngủ nướng, nhưng Lương Chân Chân vẫn chịu đựng mệt mỏi bò dậy rửa mặt, nhìn hai mắt sưng to ở trong gương, cô khổ sở mấp máy môi, xoa mái tóc dài xuống, đeo kính gọng đen lên, tìm một bộ quần áo lịch sự rồi mặc ra ngoài.

Đợi đến lúc cô chạy tới tòa án, trước mặt mọi người nói ra mình mới là gián điệp thương mại thì nhất thời mọi người đều hoảng sợ, đây không thể nghi ngờ là một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, ngay cả thẩm phán ngồi ở trên cao cũng ngây ngẩn cả người, rất ngạc nhiên không biết cô gái này là ai?

Diệp Thành Huân cũng sợ ngây người, sau khi phản ứng kịp thì tức giận trách mắng: “Chân Chân, đường hồ đồ! Mau trở về!”

“Không! Anh à, em biết rõ anh vì giúp em mới cam nguyện chịu đựng hết thảy, em không thể ích kỷ như vậy. Thừa thẩm phán, anh tôi bị oan, người tiết lộ bí mật là tôi.” Giọng nói của Lương Chân Chân mạnh mẽ vang dội, từng chữ một rơi vào trong tai của tất cả mọi người.

63. Chương 63: Cô Gái Đáng Chết

Editor : ChiMy

“Không phải đâu? Thì ra là anh trai thay em gái nhận tội?” Trong đám người có người nhỏ giọng nói.

“Trời. Đứa em gái này quá không hiểu chuyện rồi, trước khi làm chuyện như vậy sao không biết suy nghĩ cho người nhà của mình một chút, đây không phải là tự hủy hoại tương lai sao?”

“Đoán chừng là vì tiền chứ gì? Phải biết bây giờ là thời đại vật chất!”

.

Nhất thời trên tòa án ầm ĩ giống như cái chợ, ngay cả hai bên bồi thẩm đoàn cũng bắt đầu bàn luận xôn xao, quan toà càng lộ vẻ mặt nghi ngờ, tựa như đang suy nghĩ rốt cuộc cô gái này nói là thật hay là giả?

Diệp Thành Huân không thể tin nhìn chằm chằm em gái đứng cách mình vài mét, giọng điệu của nó vô cùng chắc chắn, vẻ mặt của nó lại kiên quyết như thế, giống như đang nói một chuyện có thật.

“Diệp Thành Huân, em gái anh nói có thật không? Nếu thật sự như vậy anh chẳng những có thể thoát tội, không cần ngồi tù, càng không cần lo lắng cho tương lai, thật tốt!” Một đồng nghiệp làm việc chung trong tập đoàn HIC tựa như đang nói đùa.

Vốn là một câu nói đùa, lại cắm sâu vào trong lòng của Diệp Thành Huân, đúng vậy! Bây giờ anh rất mong có một người có thể đứng lên nói ra sự thật, nhưng người đó không phải là em gái anh.

Bởi vì đây căn bản là không thể, căn bản Chân Chân không hiểu những thứ này, rất rõ ràng là đang nói láo.

“Yên lặng! Yên lặng! Quan toà tuyên bố tạm thời ngừng lại, đợi sau khi điều tra rõ ràng sẽ tiến hành xử lý.” Quan toà to giọng nói, khí thế uy nghiêm làm mọi người kinh sợ.

Bây giờ Lương Chân Chân mới hiểu được thì ra là không phải nhận tội là được, xã hội pháp trị luôn chú trọng đến chứng cứ xác thật, cho nên anh trai còn phải phối hợp điều tra, nhưng mà điều này cũng đủ rồi, ít nhất cô đã giúp anh trai tranh thủ thời gian.

Trong khoảng thời gian có hạn này, cô nhất định phải nghĩ biện pháp gặp được Đằng Cận Tư, chỉ cần anh bỏ qua cho anh trai, cho dù bắt mình làm trâu làm ngựa thì mình cũng chịu.

Bên trong sân đánh Golf của một hội sở cao cấp bên sông Thames ở Luân Đôn, cả người Đằng Cận Tư mặc một bộ quần áo thoải mái đan xen hai màu trắng đen đang giờ gây golf nhắm trúng mục tiêu, “Pằng” một tiếng, đánh trúng.

Mấy ngày nay anh đều mở hội nghị qua máy tính, lúc rảnh rỗi liền cùng Shure đã từng là học trưởng trường anh so tài kỹ thuật bóng, mỗi ngày vào buổi tối Nam Cung Thần sẽ đứng giờ báo cáo hành động của cô gái nhỏ đó, những ngày qua anh rất vừa lòng.

Hôm nay, điện thoại vang lên trước thời gian báo cáo vài giờ, nhưng anh đang ở trong sân golf nên không nghe thấy, đầu bên kia Nam Cung Thần gấp đến độ giống như là con kiến bò trong chảo nóng —— gọi tới gọi lui.

Liên tiếp hơn mười cuộc điện thoại đều không có người nào nghe, anh chỉ có thể gửi một tin nhắn qua: cậu chủ, tình thế phát sinh dị biến rồi ! Sáng hôm nay Lương tiểu thư chạy đến tòa án nhận tội, tuyên bố mình mới là người tiết lộ bí mật kia. Quan tòa tuyên bố tạm nghỉ thẩm án, tiếp theo nên làm gì xin cậu ra lệnh.

Sau hai giờ Đằng Cận Tư mới nhìn thấy được tin nhắn này, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm xuống, hai tròng mắt rực lửa, môi mỏng mím thành một đường thẳng, cả người không kiềm chế được tản ra cơn thịnh nộ.

Cô gái đáng chết! Địa vị của người đàn ông kia ở trong lòng em quan trọng như vậy! Lại chạy đi gánh tội thay cho anh ta? Ngồi tù cũng không sợ? Tốt! Rất tốt! Tôi ngược lại muốn nhìn, em còn có thể vì anh ta làm chuyện gì nữa!

Bấm số điện thoại của Nam Cung Thần, lạnh lùng ra lệnh: “Cho máy bay riêng tới đón tôi.”

Trong lòng Nam Cung Thần toát mồ hôi giùm Lương Chân Chân, lần này, cô thật sự chọc cậu chủ tức giận, dù là thần tiên tới cũng không cứu được cô rồi! Cô tự cầu phúc đi!

Nói không chừng trong cơn nóng giận cậu chủ sẽ ném cô đến Thái Bình Dương làm mồi cho cá mập, a di đà Phật! Thiện tai thiện tai.

64. Chương 64: Mèo Hoang Nhỏ, Là Em Buộc Tôi

65. Chương 65: Cầu Xin Tôi? Cầu Xin Thế Nào?

Editor : ChiMy

Thư viện nằm ở vị trí tương đối vắng vẻ, hơn nữa đang còn trong giờ học, trên dọc đường rất ít người, Lương Chân Chân ít khi được đi nhàn nhã dọc theo bờ sông, các bàn đá xanh trên đường xếp thành một lối đi nhỏ, cảm nhận được gió nhẹ mềm mại lướt qua mặt, xen lẫn hương thơm nhàn nhạt của cỏ xanh, bỗng dưng trái tim bình tĩnh lại.

Cô không kiềm chế được đưa tay về phía đỉnh cây liễu non mềm, cảm nhận sức sống mạnh mẽ của nó, khoe miệng nhàn nhạt nâng lên một chút ý cười. Lười biếng.

Nhìn chúng nó nhẹ nhàng lay động vòng eo mềm mại mảnh mai ở trong gió, cơ thể thướt tha quyến rũ giống như đang làm nũng chơi đùa với người yêu, có một loại yên tĩnh mang sắc thái xinh đẹp.

“Ừm. Cứu.” (cứu mạng)

Đang lúc Lương Chân Chân nhắm mắt say mê ở giữa cảnh đẹp của thiên nhiên, thì bất ngờ miệng bị người khác bịt lại, tiếp theo cánh tay cũng bị giam cầm không thể nhúc nhích.

“Lương tiểu thư, tiếng kêu của cô có thể sẽ đưa tới rất nhiều học sinh tới vây xem, đến lúc đó. Ảnh hưởng đến danh dự của cô, tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn đi theo tôi.” Nam Cung Thần lại gần bên tai cô, nửa uy hiếp nửa trêu chọc nói.

“Ừm. Buông. Buông ra.” Lương Chân Chân vừa nghe thấy giọng nói thì biết rõ là ai, xem ra tên ác ma kia đã trở lại, vừa đúng cô cũng muốn hỏi anh ta một chuyện: tại sao lạm dụng chức quyền vu khống hãm hại anh trai?

Nam Cung Thần không dễ dàng buông cô ra như vậy, việc khẩn cấp trước mắt là đưa cô tới trước mặt cậu chủ.

Khi cửa xe đóng lại, Lương Chân Chân tức giận hất cánh tay ra, tức giận nói: “Tôi cũng không phải là không biết đi, anh xem tôi như phạm nhân mà đè ép tôi sao?”

“Khụ. Khụ. Lương tiểu thư, xin chú ý cách dùng từ, chữ ‘đè ép’ này không thể dùng linh tinh, nếu không sẽ hại tôi mang họa sát thân!” Nam Cung Thần ngồi ở hàng ghế trước lấy tay che miệng, ho nhẹ hai tiếng.

“Tôi khinh! Ai bảo anh cả ngày suy nghĩ chuyện đen tối! Dẫn đến họa sát thân cũng còn may cho anh rồi! Đáng lẽ ra nên lắng từ xử tử anh mới phải!” Lương Chân Chân cảm hận mắng, cô không cần phải khách sáo với anh ta, người bên cạnh ác ma đều không phải là người tốt! Hừ ()

Nam Cung Thần rất bất đắc dĩ sờ lỗ mũi một cái, quả nhiên kỹ thuật giết người trong nháy mắt của Lương tiểu thư rất lợi hại, anh đã ‘thấy’ qua trong điện thoại, cho nên cảm miệng thì tốt hơn.

Hơn nữa, chắc chắn cậu chủ cũng sẽ không vui lòng khi biết anh và Lương tiểu thư “cãi vãi” như thế, vì an toàn của bản thân, anh liền chịu thiệt giả vờ câm điếc đi!

Xe rất nhanh rời khỏi nội thành, chạy đường vòng ra bên ngoài, một đường thanh tịnh và đẹp đẽ cũng không thể khiến Lương Chân Chân yên lòng, chỉ có thể quay kính xe xuống hít thở không khí, ổn định dòng suy nghĩ của mình.

“Lương tiểu thư, mở kính xe ra rất nguy hiểm, xin cẩn thận.” Nam Cung Thần lạnh lạnh ném tới một câu.

“Không nói gì không ai nói anh câm!” Lương Chân Chân tức giận nói, nghĩ thầm: người này thật đáng ghét!

Đợi đến khi trước mắt xuất hiện căn biệt thự sang trọng quen thuộc thì Lương Chân Chân không được tự nhiên xuống xe, tâm tình lần này không giống với hai lần trước, cô hít vào một hơi thật sâu, ở trước mặt tên xấu xa kia phải học được cách ứng xử thích hợp, không thể quá hèn nhát, cũng không thể chọc giận anh ta.

“Lương tiểu thư, cậu chủ chờ cô ở bên trong, tự mình cô vào đi.” Nam Cung Thần cười đến giống như một đóa hoa, nói thật, anh rất thích xem kịch vui!

Lương Chân Chân chán ghét trừng mắt liếc anh một cái, bước chân đi vào, cửa phía sau nhẹ nhàng khép lại.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng chợt hạ thấp xuống, không khí giảm xuống khiến cho người khác không thở nổi, nhất là bóng lưng đứng ở phía trước cửa sổ kia, làm cho người khác cảm giác vô hình bị áp bức.

Một giây, hai giây, ba giây.

Trong phòng yên tĩnh đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, làm người khác hít thở không thông, vẫn là Lương Chân Chân phá vỡ yên lặng trước.

“Cầu xin anh bỏ qua cho anh trai tôi, tôi không muốn bởi vì lỗi lầm của mình mà dính líu đến anh trai kiếm tiền vất vả, anh muốn tôi làm cái gì cũng được. ”

Đằng Cận Tư nhả ra một vòng khói xinh đẹp, khói mù lượn lờ quanh người anh, giống như được bao bọc bởi một đám sương mù, làm cho người khác không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Vốn anh nghĩ nếu như cô gái này ăn nói khép nép cầu xin tha thứ, nói những lời dễ nghe, anh sẽ suy cân nhắc không trừng phạt cô, nhưng cố tình ——

Vừa mở miệng đã nói đến cái tên đàn ông chết tiệt kia! Vì tên kia mà lần đầu tiên mở miệng cầu xin mình? Nói đến tình thâm ý trọng như vậy!

Trong đầu lập tức hiện ra vài tấm hình ngày hôm qua Nam Cung Thần đưa cho anh nhìn, mỗi một tấm đều có thể làm cho lồng ngực của anh hừng hực lửa giận, mỗi một tấm đều khiến anh muốn xé nát! Kể cả hình và người!

Cô gái đáng chết! Cưng nhiên xem lời anh nói như gió thoảng bên tai! Mặc cho người đàn ông kia hôn cô? Ôm cô?

Ngón tay bỗng dừng dùng sức, tưởng tượng tàn thuốc thành người đàn ông kia, hung hăng dập tắt, ném trên mặt đất đã chất thành núi nhỏ, gương mặt âm trầm liếc cô một cái, chỉ một cái liếc mắt này đã làm cho lòng của Lương Chân Chân rơi xuống đáy cốc —— giống như một mũi nhọn lạnh lẽo, sắc bén lợi hại, nhưng cũng lạnh lẽo thấu xương.

“Cầu xin tôi? Cầu xin thế nào?”

Trong giọng nói lạnh lẽo và đùa giỡn kia khiến Lương Chân Chân không kịp hãm được sợ run cả người, đầu ngón tay gắt gao nắm chặt quần, hình như vừa dùng sức sẽ lập tức xé rách nó, ngay cả đôi môi cũng khẽ run theo, trong đầu quanh quẩn giọng nói của ác ma, cầu xin thế nào? Cầu xin thế nào? Anh muốn mình cầu xin anh thế nào?

“Thời gian của tôi rất quý giá, với em —— không phí được.”

Đằng Cận Tư cố ý nói rất chậm, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng, nhất là ba chữ ” Không phí được ” kia, có ý nghĩa khác, thái độ cũng mang theo vài phần đùa cợt và cân nhắc.

Anh ngược lại muốn nhìn xem, con mèo hoang nhỏ này sẽ làm thế nào?

Lương Chân Chân ngậm môi, dùng răng cắn chặt, ngón tay nắm chặt quần chậm rãi buông ra, dời lên trên, từng động tác tựa như lắng trí lòng của cô.

Không phải tên xấu xa này thích xem con gái lỏa thể sao. Rất hứng thú với những màn múa thoát y buồn nôn sao? Như vậy, cô thỏa mãn anh, dù sao cơ thể mình đã sớm tàn bại, chỉ cần có thể cứu anh trai, lại bị anh ta nhìn một lần thì có làm sao?

Đầu ngón tay dừng ở nút áo sơ mi thứ nhất, khẽ động, thuận thế đi xuống.

Tròng mắt đen như chim ưng của Đằng Cận Tư khẽ nheo lại, làn da trắng nõn mịn màng kích thích thị giác của anh, còn có hai thứ tròn trịa được bao bọc ở trong nội y kia, chỉ tưởng tượng thôi, bụng dưới của anh liền dâng lên một cỗ khô nóng quen thuộc.

Đáng chết, để cho cô cầu xin mình thì bày ra vẻ mặt như cha mẹ mất, khiến cho anh nhìn phát chán!

Trong nháy mắt nút áo lót được cởi ra, nước mắt của Lương Chân Chân không nhịn được nữa, âm thanh móc kim loại rơi xuống sàn gỗ đâm sâu vào lòng của cô, ngón tay run rẩy đưa về phía dây lưng quần jean——

Động tác chậm lại, Lương Chân Chân không tiếng động khóc sụt sùi, trước mắt mờ mịt dâng lên một tầng sương mù mỏng, mặc dù trong lòng cô luôn nói với mình: đừng khóc! Nhất định phải chịu đựng đừng khóc!

Nhưng vẫn không nhịn được, cái loại khuất nhục từ trong lòng sinh ra thật khiến cô không thể chịu nổi.

“Thu lại mấy giọt nước mắt không đáng tiền của em đi!” Đằng Cận Tư phiền não quát, trong cơ thể vừa dâng lên ** trong nháy mắt bị sự tức giận mãnh liệt chôn vùi theo rồi.

“Thật xin lỗi. Đúng. Không đáng tiền.” Lương Chân Chân vừa bị anh quát, càng cảm thấy uất ức trong lòng, nhưng cô biết anh không thích phụ nữ khóc, chỉ đành phải cố nhịn nước mắt đã tràn ra mi xuống.

“Cút!” Lực uy hiếp cường hãn từ trong miệng Đằng Cận Tư phát ra, lạnh rét người.

Dường như Lương Chân Chân có chút không thể tin được, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên nhìn anh, anh nói mình cút? Không phải nên lên giường sao?

“Tôi.” Cô a a ô ô còn chưa nói ra khỏi miệng liền bị Đằng Cận Tư cắt đứt.

“Nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi nói cô —— cút!”

“Thật xin lỗi, tôi không khóc, tôi thật sự không khóc.” Từ trong ánh mắt chán ghét của anh Lương Chân Chân lập tức ý thức được chuyện gì xảy ra, hai cánh tay lau nước mắt, nhưng lau thế nào cũng không khô.

Đằng Cận Tư nhìn bộ dạng của cô thì tâm trạng càng thêm phiền, sải bước đi ra cửa.

“Đừng đi mà, tôi bảo đảm không khóc.”

Mắt thấy anh muốn đi ra khỏi cửa phòng rồi, Lương Chân Chân cũng không thêm để ý tới sự căng thẳng và ngại ngùng của con gái, chạy tới sau lưng rồi ôm chặt eo của anh, giờ phút này cô chỉ có một ý nghĩ: đó chính là tuyệt đối không thể để ác ma rời đi, nếu không anh trai phải chịu cảnh tù đầy.

Cô gái trong lòng không một mảnh vải che thân dính sát vào lưng, có mấy người đàn ông có thể chống cự được sức hấp dẫn như thế, nhất là hai quả đẫy đà mềm mại, ngăn cách bởi chiếc áo sơ mi mỏng cần bản xem như trực tiếp chạm vào nhau.

“Buông tay!” Giọng nói của Đằng Cận Tư lạnh lùng, cất giấu tình dục nồng nặc.

“Không buông.” Lương Chân Chân bướng bỉnh ôm chặt hơn nữa, không biết mình đang tiếp xúc mật thiết với người nào đó, mà giờ phút này hiển nhiên cô đã quên căn bản mình không có mặc bất kỳ thứ gì, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Đợi đến sau khi nhớ lại hành động ngày hôm nay, cô xấu hổ đến nổi gương mặt đỏ bừng, chỉ ước gì có thể nhanh chóng tìm một cái lỗ chui vào, thật mất mặt! Sao cô có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy! o()o

Đằng Cận Tư cảm nhận được cô gái sau lưng giống như con bạch tuộc đang ôm chặt chính mình, hai cánh tay trắng nõn ôm chặt eo mình, dường như sợ anh chạy mất, khoe môi nâng lên một nụ cười tà tứ.

Rất tốt! Là em tự đưa mình tới cửa! Đừng trách tôi không biết thương hương tiếc ngọc!

66. Chương 66: Vậy....là Muôn Cưng Chiều Em Thật Tốt Sao?

Editor: ChiMy

Hai tay Đằng Cận Tư dùng sức đẩy cánh tay đang vòng trên eo mình của cô ra. Nhìn cô gái trần trụi trong lòng, bàn tay cố định sau ót của cô, cúi đầu chiếm lấy hai cánh môi mềm mại, hung hăng mút. Mút, gặm hết lần này đến lần khác. Cắn, sức lực to lớn giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của anh.

Đây là vật sở hữu của anh! Không ai được phép đụng tới!

Lương Chân Chân có chút không chịu nổi anh cắn mạnh bạo như thế. Cắn, đầu cô có chút choáng váng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô chạy tới ôm lấy anh chỉ là muốn cầu xin anh bỏ qua cho anh trai, cũng không phải —— để bị ăn sạch sành sanh.

Đau! Đôi môi truyền tới đau đớn khiến đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, trên trán đổ đầy mồ hôi, hàm răng đang ngậm chặt cũng đau đến không giữ được, hơi sơ suất không đề phòng, lưỡi của anh liền tiến quân

thần tốc, mang theo sự xâm lược cuồng quét sạch sẽ mỗi một chỗ trong miệng cô, mút lấy mật ngọt trong miệng cô, đầu lưỡi càng thêm bá đạo dây dưa, quấy nhiễu đến nỗi hô hấp của cô cũng dồn dập theo.

Cô cảm thấy anh giống như một cơn mưa lớn đang tức giận, căn bản cũng không phải là hôn, mà là tức giận cắn mút, đôi môi cô đau đến chết lặng. Mình thật giống như món điểm tâm ngọt trong miệng của anh, mặc cho anh điên cuồng cắn mút.

Hai chân đứng không vững xụi lơ xuống, lại bị một đôi tay khoẻ mạnh có lực bế lên, cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị nhấc tâm ném tới trên ghế sa lon.

“A!” Lương Chân Chân kêu lên một tiếng, nhanh chóng cầm lấy nệm trên ghế sa lon lên che lấp chỗ kín của mình, ánh mắt hoảng sợ nhìn ác ma từng bước từng bước đi về phía mình.

Đi đến cách mình ba bước, anh dừng lại, con người u ám lạnh lùng nhìn cô, đưa cọt châm chọc nói: “Thế nào? Mới vừa rồi là ai chủ động chạy tới ôm chặt tôi? Bây giờ lại giả vờ ngây thơ? Chẳng lẽ nụ hôn này làm cho em nhớ lại chuyện gì sao?”

“Không! Tôi chỉ không muốn để anh rời đi.” Lương Chân Chân uất ức lắc đầu một cái, tại sao anh ta lại nói mình như vậy?

“Không muốn tôi rời đi? Vậy. là muốn tôi cưng chiều em thật tốt sao? ” Trong mắt Đằng Cận Tư nhuộm đầy tơ máu tàn ác, hiển nhiên như ác ma chuyển thế.

Lương Chân Chân gắt gao cắn môi, yên lặng thừa nhận anh đưa cọt, biết giờ phút này mình nói cái gì cũng không không xong, nói không chừng còn chọc giận ác ma, như vậy chuyện của anh trai sẽ không có một tia hi vọng nào.

“Ôi? Tở ra oan ức như vậy? Là đang nhớ tới chuyện ôm ấp và hôn hít với anh trai em sao?” Ngón trỏ của Đằng Cận Tư nâng cằm của cô lên, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình, ngay cả anh cũng không ý thức được trong lời nói của mình nồng nặc mùi dấm chua.

Mà lúc này Lương Chân Chân bị hù dọa càng không suy nghĩ tới phương diện kia, chỉ biết sợ hãi tròn tròn mắt, trong đầu nhớ lại lời vừa rồi của anh ta nói ” ôm ấp và hôn hít với anh trai ”, anh phải người theo dõi mình sao?

Thì ra toàn bộ hành tung của mình đều nằm trong lòng bàn tay của anh ta, ở trước mặt của anh, mình chỉ như con tôm nhỏ trong suốt, nhảy lên thế nào cũng trốn không thoát bàn tay nắm ngón của anh ta.

Nhìn bộ dáng cô ngây người như phỗng, Đằng Cận Tư cho là cô thật sự đang nhớ lại tất cả với người đàn ông kia, trong mắt tức giận chồng chất, cả người tựa như phủ lên một tầng băng mỏng, lạnh thấu xương.

Đàn ông lãnh khốc vốn rất đáng sợ, đàn ông lãnh khốc lại ghen tuông càng đáng sợ hơn!

Thuần thực cởi hết quần áo trên người mình, khóa thân đến gần Lương Chân Chân đang co ro trên ghế sa lon, khuôn mặt đầy tức giận này khiến cô sợ đến lui về sau.

Thật sự cô và anh trai không có cái gì, anh trai chỉ nhẹ nhàng chạm trên trán cô một cái, căn bản không phải là hôn, hơn nữa cái đó ôm cũng là có nguyên nhân.

“Nhớ tôi đã nói gì với em không?” Đằng Cận Tư đi tới gần cô, kẹp cô ở giữa hai chân mình, khiến cô không nhúc nhích được.

Lương Chân Chân sợ hãi lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, anh nói qua nhiều lời như vậy, sao cô biết bây giờ anh đang nói đến câu nào?

“Bất kỳ người đàn ông nào dùng chỗ nào chạm vào em, tôi lập tức chặt chỗ đó của hắn!” Giọng nói của anh giống như tới từ địa ngục hung dữ vô tình.

“Không. anh trai. không có hôn tôi, lúc ấy. hoàn cảnh lúc ấy. đặc biệt, tôi. Chúng tôi không phải. như anh nghĩ. như vậy.” Lương Chân Chân bị bộ dáng khát máu của anh dọa đến nỗi nói chuyện lắp ba lắp bắp, những lời này sao cô không nhớ rõ được, vẫn còn nhớ khi lần đầu tiên khi nghe được những lời này đã mang đến cho cô một trận rung động mãnh liệt, cô cho là chuyện như vậy chỉ có các đại ca xã hội đen trong ti vi mới làm ra, không ngờ ——

“Hả? Vậy thì là gì?” Đàng Cận Tư nắm thật cảm của Lương Chân Chân, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Ngày ấy. tôi đến tòa án. gánh tội thay anh trai, anh ấy cảm thấy. tôi rất ngu, sau đó. hôn. trán của tôi, thật sự chỉ là. quan hệ. anh em bình thường.” Lương Chân Chân run rẩy giải thích.

“Hắn ta nói không sai, em —— quả thật rất ngu.” Ngón tay của Đàng Cận Tư xoa cánh môi sưng đỏ của cô, có thâm ý khác nói.

Lương Chân Chân có chút đoán không ra ý nghĩ của anh, mở to tròn mắt đen sừng sờ nhìn anh.

“Gánh tội thay? Em cho rằng em đi gánh tội thay hắn ta thì hắn không cần ngồi tù sao?”

“Tôi.” Cô còn chưa nói hết liền bị Đàng Cận Tư cắt đứt.

“Hừ! Đừng nói chuyện, đừng ở trước mặt của tôi nhắc tới người đàn ông khác, nhất là hắn ta! Nếu không.” Ngón tay của anh dọc theo cảm của cô từ từ đi xuống, cổ, xương quai xanh, cho đến khi đặt lên viên anh đào màu đỏ tím——

Nhào nặn thật mạnh, mang theo ý trừng phạt dày đặc, ngay sau đó dùng miệng ngậm, hung hăng gặm. Cắn, trêu chọc. Mút, cho đến khi nó cứng lên. Hai đỉnh dựng thẳng lên, tươi đẹp ướt át, quyến rũ người khác phạm tội.

Lương Chân Chân cực kì xấu hổ đối với phản ứng thành thực trong cơ thể của mình, khó chịu, ngón tay nắm thật chặt góc ghế sa lon, một mực cắn chặt đôi môi buộc mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng mặc dù như thế, cô vẫn cảm thấy chính mình sắp không chống đỡ được. Đột nhiên một vật nóng rực dán chặt vào chỗ riêng tư của cô. Nơi đó, mạch đập nhảy lên khiến gương mặt cô đỏ ửng vì xấu hổ, lo lắng đi chuyển xuống, lại phát hiện nó giống như lại lớn hơn một chút, cô bị dọa sợ không dám lộn xộn nữa.

Nhìn cô gái xinh đẹp mềm mại đáng yêu cùng với làn da ửng hồng trước mặt, hầu kết của Đàng Cận Tư không nhịn được chuyển động hai lần, tham muốn chiếm giữ trong lòng càng thêm mãnh liệt, cô là của anh! Chỉ có thể là của anh! Dáng vẻ dịu dàng mảnh mai thừa hoan nằm ở dưới người anh của cô chỉ có anh được quyền nhìn thấy! Đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng!

Trong tròn mắt đen dâng lên sự ghen tỵ nồng đậm, trừng phạt ngậm lấy một bên đầy đà, dùng sức cắn, lưu lại ở phía trên một dấu răng hồng hồng, ngón tay chậm rãi trượt xuống về phía rũng rậm kia.

“Không.” Lương Chân Chân run rẩy mở miệng, nhưng giọng nói của cô chẳng khác gì thùng rỗng kêu to, căn bản không có một chút xíu tác dụng nào, ngược lại có một dáng vẻ nhẽo nhẽ từ chối nửa hoan nghênh, tựa hồ đang nói ra một tầng ý khác.

“Bảo bối ngoan, tôi sẽ—— yêu em.” Đàng Cận Tư tà mị nhếch môi, toàn bộ khí nóng trong miệng phun hết vào bên tai nhạy cảm của Lương Chân Chân, chọc cho cô khẽ run một trận, không khống chế được liên tục thở gấp.

Đối với phản ứng của cô, Đàng Cận Tư cực kỳ hài lòng, ngón tay tà ác duỗi vào, tìm đúng chỗ nào đó rồi bắt đầu vân vê. Quen thuộc, mỗi một cái đều cố ý nhanh, chính xác, ngoan độc.

Kích thích đến nỗi Lương Chân Chân không khống chế được khẽ ngậm nga. Ừm một tiếng, ngay sau đó kịp phản ứng gắt gao cắn chặt đôi môi, sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy! Không biết thẹn như vậy! Rõ ràng mạnh bạo, dữ dội, mà cô còn cảm thấy. có chút xíu sung sướng sao.

Đây nhất định không phải là cảm xúc chân thật của cô, chỉ bởi vì cơ thể quen thuộc anh xoa nắn, mò mẫn, cho nên mới không thể khống chế suy nghĩ như vậy.

Lại có một đầu ngón tay duỗi vào, trong nháy mắt, từng đợt từng đợt khoái cảm trong cơ thể truyền đến, thẳng đến từng dây thần kinh trong người cô, nhưng cô vẫn ép buộc mình nhịn xuống, nhất định phải nhịn được!

“Ng ngoan, đừng chịu đựng, rên lên.”

Giọng nói của Đặng Cận Tư mị hoặc khàn khàn, mang theo sức hấp dẫn trí mạng, khiến Lương Chân Chân thiếu chút nữa không chịu đựng nổi rồi thành tiếng.

Nơi nào đó dưới bụng đã sớm kêu gào muốn xông vào, đuổi lưng một cái, xông vào ——

Mặc dù đã dạo đầu đầy đủ, nhưng bởi vì đã hơn mười ngày không có đi vào, chỗ ấy vẫn còn rất chặt. Dồn ép khiến anh có chút không chịu nổi, thịt non bốn phương tám hướng chặt chẽ bao vây lấy anh, có một loại sáng khoái mất hồn.

“A” Rốt cuộc trong nháy mắt lúc Lương Chân Chân bị xỏ xuyên qua kêu lên một tiếng, vốn là tiếng kháng nghị đau đớn, nhưng thanh âm nhỏ nhẹ nghe nũng nịu mất hồn như vậy.

Đặng Cận Tư bị âm thanh quyến rũ của cô làm cho xương cũng mềm đi, động tác cũng càng thêm mãnh liệt, một lần so với một lần còn mạnh hơn khiến Lương Chân Chân sắp không chịu nổi, móng tay cắm thật sâu vào trong ghế sofa.

Đau đớn lúc đầu đã từ từ bị một loại khoái cảm không nói nên lời thay thế, Lương Chân Chân cực hận mình như vậy, nhưng cố tình không thể ra sức, chỉ có thể nhịn.

Cô không biết khi nào anh mới có thể dừng lại, giống như là một cuộc chiến mãi mãi không kết thúc, ép tới cô không thở nổi, theo tần số rung động của anh mà cô thỉnh thoảng liên tục thở gấp; thỉnh thoảng ngậm nga buồn bực. A, vui sướng trong cơ thể tựa như muốn nổ tung, truyền khắp cả người.

Từ trên ghế sa lon trong phòng khách rồi đến chiếc giường lớn trong phòng ngủ, Lương Chân Chân không biết anh muốn mình bao nhiêu lần, trong lòng cực kỳ căm hận thể lực anh tốt như vậy!

Sau khi xong chuyện, cô chỉ cảm thấy gân cốt cả người mình sắp gãy, nhất là phía dưới, đau đến cô không dám khép hai chân lại. Vốn cô định sau khi xong chuyện. Cô sẽ bàn bạc chuyện của anh trai, nhưng giờ phút này cô mệt mỏi đến nỗi không mở mắt lên nổi, căn bản không có hơi sức mở miệng nói chuyện, mê man ngủ thiếp đi.

67. Chương 67: Ưm....chán Ghét!

Editor: ChiMy

Đặng Cận Tư thỏa mãn đứng dậy bước vào phòng tắm tắm nước nóng, sau khi đi ra liền thấy dáng vẻ ngây thơ đáng yêu lười biếng của cô gái nhỏ đang ngủ trên giường, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ khê cong lên, mái tóc dài mềm mượt như chỉ đen tùy ý xoả tung trên chiếc giường màu trắng, bên gáy trắng nõn và xương quai xanh nở rộ nhiều đóa hoa mai màu hồng, ba màu đen, trắng, hồng kết hợp với nhau, tạo thành một bức tranh xinh đẹp quyến rũ.

Anh cứ bình tĩnh đứng ở đó như vậy, từ trên cao nhìn xuống là khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, trong lòng dâng lên một cỗ tham muốn giữ lấy mãnh liệt đến điên cuồng, khi còn bé anh thường một mình ngây ngô, không có bạn chơi cùng, càng không có cái gọi là kỷ niệm tuổi thơ.

Kể từ sau khi mẹ rời đi, ba liền sử dụng phương thức giáo dục hờ hững với anh, đặc biệt mời cho anh nhiều giáo viên giỏi khác nhau, dạy anh học quản lý và tất cả lý luận kiến thức, ngôn ngữ các quốc gia và các loại thuật cận chiến, võ thuật.

Cho nên, từ nhỏ anh cũng biết tương lai mình phải làm một người ra sao, mỗi ngày sống gần như máy móc anh cũng không có chút nào oán hận, dù sao trừ những thứ này anh cũng không biết mình còn có thể làm những gì.

Có điều anh rất ghét cha mang những người phụ nữ kia về nhà, ra ra vào vào vừa sờ vừa bóp anh, khiến cho anh cực kỳ chán ghét. Đợi sau khi lớn lên một chút, nửa đêm lại có phụ nữ chui vào phòng của anh, ý đồ hèn hạ. Ăn vụng với anh, khiến anh tức giận tới cực điểm!

Cũng là từ lúc đó trở đi, anh đối với phụ nữ trừ chán ghét vẫn là chán ghét, vốn mẹ rời đi đã cho anh một đả kích rất lớn, khiến anh nghĩ bà là một người vô tâm bạc tình, liên tiếp các việc về sau, làm cho bản năng của anh bắt đầu kháng cự các loại đàn bà này.

Dĩ nhiên, bà nội của anh Đằng lão phu nhân không nằm trong đó, đó cũng là người thân duy nhất anh thừa nhận trên đời này, kính trọng và hiếu thảo.

Lương Chân Chân với anh mà nói, tuyệt đối là ngoài ý muốn, cũng là chuyện anh chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra.

Anh không chỉ lên giường với một cô gái, còn sinh ra hứng thú trước nay chưa có với cô, thậm chí nghĩ đến giam cầm cô ở bên người vĩnh viễn, chỉ thuộc về một mình anh.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, vẻ mặt nghiêm túc của Đằng Cận Tư thoáng dịu đi, tiếng chuông đặc biệt này chỉ thuộc về bà nội, mà ở trước mặt bà nội, anh mới có thể biểu hiện thoải mái nhất.

Cầm điện thoại lên đi ra bên ngoài ban công, không quên thuận tay đóng cửa, mà người ngủ say ở bên trong căn phòng hiển nhiên là quá mệt mỏi, chỉ “Lầu bầu” lật người rồi tiếp tục mơ thấy Chu Công rồi.

“Bà nội.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng mà chậm chạp khác thường.

A Tư à, chừng nào thì con mới dắt cô gái kia về cho bà nội gặp đây, cô gái có thể làm cho cháu nội bảo bối của bà không ghét, bà nội rất tò mò đó!

Trong giọng nói tươi cười của Đằng lão phu nhân tràn đầy thương yêu, kể từ khi nghe thằng nhóc Nam Cung Thần kia nói A Tư mua cô gái kia trở về, trong lòng bà tràn đầy mong đợi và tò mò, phải biết cháu nội của bà nổi danh là chán ghét phụ nữ! Bây giờ làm ra việc này liền nhanh chóng lan truyền ra khắp thành phố C.

Bà cho rằng A Tư đã có thể mở rộng lòng, triệu chứng chán ghét phụ nữ sẽ hoàn toàn biến mất, thật không nghĩ đến chính là: nó vẫn trước sau như một không thích phụ nữ, chỉ bớt chán ghét xíu thôi, mà chỉ có một người có thể làm cho nó hôn, ham muốn giữ lấy!

Bà không khỏi càng thêm cảm thấy hứng thú với cô gái kia, lần nào thúc giục A Tư mang về nhà cho bà gặp mặt, nó cũng không xem ra gì, lúc nào cũng nói bận rộn! Đây rõ ràng là khi dễ bà già này mà!

Hôm nay bà nghe được tin tức từ miệng Nam Cung Thần, biết A Tư cưỡng ép bắt cô gái nhà người ta về nhà, lấy kinh nghiệm sống hơn bảy mươi năm của bà mà nói, chuyện này! Không đơn giản! Thật không đơn giản chút nào!

“Khụ. Bà nội, cô ấy chính là một con mèo hoang nhỏ.” Đằng Cận Tư đương nhiên hiểu tâm tình mong chờ của bà nội, nhưng anh thật sự chưa từng nghĩ tới việc dắt cô về cho bà nội gặp, đây là một quyết định quan trọng, hiện tại anh vẫn chưa có tâm tình kia.

Cái thằng nhóc này, bà nội chỉ thích mèo hoang nhỏ, như vậy mới đáng yêu! Bà mặc kệ, bà muốn gặp cô gái đó.

Đằng lão phu nhân dứt khoát ở trước mặt cháu trai bảo bối đùa bỡn, trước kia thì nói nhìn những phụ nữ bà đưa qua ghê tởm, hừ hừ! Lúc này cư nhiên tìm một cô về, không chỉ lừa gạt đến trên giường mà còn không mang về nhà để cho bà gặp, uống công ngày ngày bà đều thắp hương bái Phật ở Từ Đường, đúng là đồ bất hiếu!

“Bà nội. Mấy ngày nay không tiện lắm.” Đằng Cận Tư bị bộ dạng ăn vạ của bà nội chọc cho khóe môi cong lên, ngay cả tảng băng trong con người cũng lộ ra nụ cười.

Nếu như bộ dáng này của anh bị Lương Chân Chân nhìn thấy chỉ sợ sẽ cho là gặp quỷ đi! Quả thực là không thể tưởng tượng nổi! Ác ma cũng sẽ cười? Ngày mai mặt trời nhất định sẽ mọc từ hướng Tây!

Đằng lão phu nhân bị câu “Không tiện lắm” kia của anh mà hiểu lầm sang chuyện khác, cười híp mắt chế nhạo nói: À. Hoá ra là như vậy, A Tư à, con đừng làm cho cô gái người ta mệt đến chết nha, mặc dù cuộc sống trước đây của con thiếu niềm vui thú này, nhưng cũng không thể bù lại hết vào mấy ngày ngắn ngủi này! Cuộc sống sau này còn dài mà, từ từ đi ha.

O()o Đàng Cận Tư nâng trán, mụ nội nó lúc nào thì bà nội trở nên giống như một lão ngoan đồng đây? Vẫn không quên nắm lấy cơ hội chế nhạo anh vài câu? Thật là ——

“Bà yên tâm, A Tư nhất định nghe theo lời dạy bảo của bà, tương lai còn dài.” Anh rất phối hợp lên tiếng trả lời, trong lòng có một sự thoải mái trước nay chưa từng có.

.

Hai người lại tiếp tục tán gẫu một hồi, giọng nói nhẹ nhàng khô hời, lộ ra nồng nặc thân tình và yêu thương, kể từ sau chuyện ngoài ý muốn của ba Đàng, trong nhà chỉ còn lại hai bà cháu, là người thân duy nhất trên cõi đời này.

Không còn sớm nữa, bà nội muốn đi nghỉ ngơi, nhớ có thời gian thì về nhà uống chút trà với bà nội nha, người đã già rồi..., luôn mong chờ bên cạnh có một người có thể tâm sự, haiz. Con còn nhớ rõ vườn hoa đào không? Là năm con năm tuổi bà nội tự tay trồng ở dưới, những năm này nở hoa kết trái được vài nhóm rồi, nhưng bên con một chút động tĩnh cũng không có!

Quả nhiên Đàng lão phu nhân quan tâm nhất là là chuyện lớn cả đời của cháu trai! Đề tài vẫn chuyển sang chuyện này.

→ ____ →

“Khụ khụ. Bà nội, con hiểu, bà nghỉ ngơi sớm đi.” Trong giọng nói của Đàng Cận Tư tràn đầy bất đắc dĩ, nghĩ thầm: anh có thể so sánh với cây đào sao? Hằng năm nó đều nở hoa, sau khi hoa tàn thì khắp cây đều là quả đào, anh có thể lợi hại đến vậy sao?

Sau khi cúp điện thoại, Đàng Cận Tư đứng một mình ở trên sân thượng hồi lâu, nhìn bóng đêm từng chút từng chút đến gần, giống như là nước mực vậy trên tờ giấy Tuyên Thành nhanh chóng lan tràn ra, trong nháy mắt, chỉ còn lấm tấm ánh sáng từ những chiếc đèn nê ông phát ra, rực rỡ chói mắt.

Anh lấy cái bật lửa ra, “Ken két” đốt lửa, hơi nghiêng đầu đốt một điếu thuốc, động tác ưu nhã mê người, khuôn mặt nghiêng sang bên hiện lên gò má góc cạnh rõ ràng, chậm rãi phả ra một làn khói mù lượn quanh, hai mắt nhìn về phương xa, làm cho người khác đoán không ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì.

Trở lại phòng ngủ, Lương Chân Chân đang ngủ ngon lành, hô hấp nhịp nhàng, vẻ mặt ngây thơ vô hại.

Đàng Cận Tư vén chăn ngồi lên, cúi người lại gần dung nhan đang ngủ say, giọng nói trầm thấp mê người chậm rãi phun ra, “Mèo hoang nhỏ, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ đối tốt với em.”

Dứt lời, đưa tay xoa gương mặt trắng nõn của cô, dường như trong tròng mắt đen u ám cất giấu sự thâm tình lưu luyến, cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào trong ngực của mình, hai mắt lim dim, tiến vào trạng thái ngủ.

“Ừm. chán ghét!” Lương Chân Chân đang mơ đẹp, trong mơ cô đang ăn bánh pho mát cô thích nhất, kết quả một con mèo nhung đen hấp ta hấp tấp chạy tới, đoạt đi thức ăn ngon sắp vào miệng cô, không khỏi ảo não vung vẩy cánh tay.

Vô tư đánh vào trên mặt người nào đó, ách. Thật ra thì càng giống như là sờ, bởi vì người trong giấc mơ đều hành động vô ý thức, sức lực cũng sẽ không lớn.

Trên trán Đàng Cận Tư đầy vạch đen, trong tròng mắt đen dâng lên một ngọn lửa nhỏ, cô gái đáng chết! Ngay cả ngủ cũng không yên ổn, chịu đựng tức giận kéo cánh tay đang đặt trên má phải anh xuống, hít vào một hơi thật sâu, ngủ.

****ChiMy-Diễn đàn Lê Quý Đôn****

Sáng ngày hôm sau sau khi Lương Chân Chân tỉnh lại, lưỡi biếng giang hai cánh tay duỗi lưng một cái, mơ màng mở mắt, mắt vừa mới tiếp xúc với vật dụng trong nhà thì đầu óc lập tức tỉnh táo.

Trước tiên nhìn về chỗ bên cạnh, trống không.

Nói cách khác ác ma đã đi rồi, cô gấp đến độ vén chăn lên, lại phát hiện cả người mình trần trụi không mặc gì cả, chỉ đành phải cầm chiếc váy duy nhất trên bàn mặc vào, mở cửa chạy ra ngoài.

Mới vừa chạy xuống lầu thì nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng khởi động xe hơi, vội vàng đuổi theo, đáng tiếc vẫn chậm một bước, chiếc Cayenne màu đen đã vội vã chạy đi.

“Chờ một chút.” Lương Chân Chân không để ý tới chân đang đau nhức, sải bước đuổi theo, nhưng vô luận cô dùng sức chạy ra sao, vẫn không đuổi kịp bốn cái bánh xe .

Trong chiếc Cayenne Porsche màu đen, Nam Cung Thần nhìn cô gái ra sức chạy phía sau xe qua kính, không khỏi nghiêng đầu liếc về phía cậu chủ ngồi ghế sau, nhìn thấy bộ dạng nhắm mắt dưỡng thần của anh, cũng không biết là nghe được Lương tiểu thư gọi hay là cố ý làm bộ như không nghe thấy?

Mất thấy xe sắp tới khúc quanh, lái vào tuyến đường chính, Lương Chân Chân hít một hơi, dung hết toàn lực chạy, lại không cẩn thận đâm vào hòn đá nhỏ ——

68. Chương 68: Dừng Xe! Quay Lại

Editor: ChiMy

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, cả người Lương Chân Chân mất đi thăng bằng té nhào xuống đất, bộ dáng kia nói có bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu nhếch nhác, đầu gối nặng nề cạ trên mặt đất xi măng, một lớp da thật mỏng nhanh chóng tróc ra, vết thương chảy ra chất lỏng màu đỏ dính đầy bụi đất, nhưng cô không cảm thấy đau, chỉ lo lắng nhìn về phía chiếc xe từ từ biến mất trong tầm mắt.

Cuối cùng sự mong đợi trong lòng tan vỡ, sao anh ta có thể như vậy? Anh không phải nói chỉ cần mình cầu xin anh sẽ tha cho anh trai sao? Tại sao có thể nói chuyện không giữ lời gì hết?

Thật ra thì, Đằng Cận Tư cũng không có nói qua câu này, chỉ là để cho cô cầu xin mình, về phần không làm khó Diệp Thành Huân, anh chưa hề nói như vậy.

Hiển nhiên, bạn học Lương Chân Chân ngây thơ của chúng ta đã hiểu lầm, cho rằng chỉ cần sau tối hôm qua thì anh trai sẽ được cứu.

“Cậu chủ. Lương tiểu thư cô ấy. Ngã xuống.” Nam Cung Thần nói cẩn thận, vốn anh nghĩ nếu cậu chủ làm bộ như không nhìn thấy, anh cần gì phải làm điều dư thừa, vậy không phải càng khiến cho cậu chủ không vui sao?

Nhưng bộ dáng Lương tiểu thư đáng thương như vậy thật khiến người khác không đành lòng mà! Lúc đang chuẩn bị nhắm mắt không nhìn nữa, cô ấy lại ngoài dự đoán té ngã xuống đất, trời ơi. Này! Xem ra rất nặng !

Dĩ nhiên Đằng Cận Tư nhìn thấy Lương Chân Chân chạy theo ở phía sau xe, anh cũng biết cô muốn nói điều gì, nhưng căn bản anh không muốn nghe, anh tuyệt không hi vọng cô ở trước mặt anh nhắc tới cái tên đàn ông chết tiệt kia!

Cho nên dứt khoát mắt không thấy, tâm không phiền, không muốn để ý tới cô, tránh lại làm phiền một ngày tâm trạng tốt của chính mình.

Nhưng cư nhiên cái cô gái tay chân vụng về kia té ngã rồi !

Thật là khiến cho anh căm tức!

“Dừng xe! Quay lại đi.” Đằng Cận Tư lạnh lùng mở miệng, hết sức khí phách.

Con mèo hoang này đúng là khắc tinh của anh, luôn có thể dễ dàng khiến anh tức giận, thật là con mẹ nó gặp quỷ!

Tài xế sợ đến nỗi tay run một cái, vội vàng đạp ga, quay tay lái, chạy ngược lại.

Trong lòng Nam Cung Thần cảm thán một tiếng: xem ra cậu chủ thật sự rất quan tâm Lương tiểu thư mà! Chỉ có điều phương thức quan tâm của cậu chủ vô cùng bá đạo, không phải người bình thường có thể tiếp nhận được.

Lương Chân Chân nhìn bóng xe biến mất, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc bi thương, hơn nữa hai bên đầu gối truyền đến cảm giác đau rát khiến cô không nhịn được khóc lên, nước mắt lập tức rơi xuống, tràn đầy uất ức.

Đang lúc cô khóc bù lu bù loa, chiếc Cayenne vốn đã biến mất kia cứ nhiên quay lại, bụi bặm từ bánh xe ụp vào mặt cô, cô giơ tay lên bịt miệng mũi lại, nhìn đến có chút khó tin.

Bỗng nhiên cửa xe mở ra, đầu tiên đập vào mắt chính là một đôi giày da đen nhánh bóng loáng, ngay sau đó chính là quần tây dài đen, áo sơ mi đen, và cái bộ mặt núi băng thối tha mà cô vừa ghét lại vừa không thể không đối mặt!

“Đứng lên!” Đằng Cận Tư nhìn xuống cô gái nào đó ngồi dưới đất khóc đến như một con mèo.

Lương Chân Chân quệt mồm muốn đứng lên, lại bất đắc dĩ đầu gối quá đau, còn chưa có đứng vững liền ngã xuống lần nữa, cô cảm giác cái mông của mình cũng sắp nứt thành hai bên rồi.

“Đau quá!” Cô không khỏi kêu thành tiếng, hai lông mày xinh đẹp nhíu chặt một chỗ.

“Em là heo sao! Ai cho em đuổi theo ra tới đây? Chạy bộ cũng có thể té thành như vậy, sau này em còn có thể làm cái gì?” Đằng Cận Tư nhìn bộ dáng vụng về ngu dốt của cô thì không khỏi bốc lửa, nghĩ một đằng nói một nẻo mĩa mai nói.

“Tôi. Tôi cũng không phải cố ý muốn ngã xuống.” Lương Chân Chân uất ức sắp chết rồi, rừ đầu nhỏ giọng nói lầm bầm, trong tròng mắt đen tràn đầy hơi nước uất ức.

Sao tên ác ma này một chút đồng tình cũng không có! Nhìn thấy cô té thành ra như vậy một lời an ủi cũng không có, chỉ biết châm chọc khiêu khích, đúng là một tên khôn kiếp!

Đằng Cận Tư nhìn vết máu trên hai đầu gối của cô, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp, trong hai tròng mắt lộ ra ý lạnh âm u, không hề chớp mắt nhìn cô gái vẫn ngồi dưới đất như cũ.

Chợt làm ra một chuyện để ọi người phải mở rộng tầm mắt, cúi người đem ôm Lương Chân Chân ngồi dưới đất chặt vật không chịu nổi lên.

“Này! Anh. Anh làm gì thế? Để.” Lương Chân Chân sợ đến hai cánh tay cuống quýt vòng ở trên cổ anh, sợ hãi, song khi tiếp xúc được ánh mắt lạnh buốt của tên ác ma này thì cô rất biết điều lựa chọn ngậm miệng.

Có điều trong lòng càng lo lắng không yên hơn: Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Nhìn vẻ mặt anh rất tức giận, là giận mình không thức thời đuổi theo ra đây sao?

Hay là cái gì khác? Cô có chút u mê.

Nam Cung Thần đứng ở một bên sợ đến ngây người, trời ạ! Cậu chủ. Cậu chủ vậy mà ôm Lương tiểu thư lên xe? Oh My God! Đây là ý nghĩa bầu trời muốn hạ Hồng Vũ (*) rồi sao?

(*) Hồng Vũ : Mưa máu là một hiện tượng nước từ trên trời rơi xuống giống mưa, nhưng lại có màu đỏ giống như máu. Đây là một hiện tượng bí ẩn mà các nhà khoa học đang nỗ lực tìm ra câu trả lời cho hiện tượng này. Điều lạ là ở chỗ, các giọt nước đỏ này không hề có cấu tạo ADN như máu thường nhưng lại có thể sinh sôi và tồn tại tốt khi nhiệt độ lên tới 300 độ C. Các trận mưa máu được nhận dạng là ở Kerala, Ấn Độ. Các trường hợp đã được ghi nhận kể từ Iliad của Homer, bao gồm ca thứ tám thế kỷ trước Công nguyên, và được phổ biến rộng rãi. Trước khi thế kỷ 17, nói chung người ta đều tin rằng đó thực sự là mưa máu. Văn học phản ánh thực hành giáo phái, trong đó sự xuất hiện của mưa máu được coi là một điềm xấu, và đã được sử dụng như một công cụ báo hiệu một sự kiện, nhưng trong khi một số trong số này có thể được hình tượng văn học, một số lần xuất hiện là lịch sử.

Một màn có ý nghĩa lịch sử này anh nhất định phải nghĩ biện pháp “Ghi lại”, đưa tay vào túi, lặng yên không tiếng động lấy ra chiếc IPHONE4S của anh, nhanh chóng chụp một tấm hình, ngay sau đó làm như không

có chuyện gì xảy ra bỏ vào túi.

Thật ra thì trong lòng rất hồi hộp, Đẳng thiếu gia lãnh khốc không được tự nhiên ôm Lương tiểu thư có bộ dáng uất ức như cô vợ nhỏ, chà chà ~~ hình tượng này thật đáng yêu quá đi!

Nhiệm vụ gian khổ mà Đẳng lão phu nhân giao cho anh cuối cùng đã hoàn thành. (o)

Lúc này tinh thần của Đẳng Cận Tư đều tập trung ở trên người cô gái nhỏ trong ngực, căn bản không rảnh bận tâm Nam Cung Thần làm chuyện mờ ám, cho đến cực kỳ lâu sau này một ngày nào đó, trong lúc vô tình anh mới thấy tấm hình kia, tức giận quát: “Nam Cung Thần! Từ ngày mai trở đi, đi đóng quân ở Châu Phi, khi tôi chưa cho phép thì không được trở về!”

Dĩ nhiên, anh không có đi thật, bởi vì Đẳng lão phu nhân ra mặt, HOHO

~~Hình ảnh quay trở lại~~

Lương Chân Chân yên tĩnh mặc cho Đẳng Cận Tư ôm cô lên xe, cô vốn cho là anh sẽ đặt cô ở chỗ trống bên cạnh, nhưng ——

Anh cứ nhiên vẫn ôm mình không buông tay như vậy, làm cho cô cảm thấy rất lúng túng, lo lắng vụn vụn uồn ẻo, muốn rời khỏi ngực của anh.

“Không cho phép nhúc nhích.” Đẳng Cận Tư hạ thấp giọng nói ở bên tai cô, bao hàm lực uy hiếp.

Được rồi, không nhúc nhích thì không nhúc nhích, nhưng anh có thể không ôm tôi chặt như vậy không, thật ngọt ngào! Hô hấp cũng khó khăn, người có tiền đều là gia, không đặc tội nổi! Trong lòng Lương Chân Chân tức giận thầm nói.

Mặt Đẳng Cận Tư lạnh lẽo nhìn chăm chú về phía trước, hai tay vẫn giữ chặt eo thon nhỏ của người nào đó, không buông lỏng chút nào.

Hô hấp nóng rực phun ở bên tai của Lương Chân Chân, tê tê đại đại, làm cho cô rất không thoải mái, chỉ có thể tận lực ngửa đầu ra sau, tránh hô hấp dày đặc của anh.

Thật may là chỉ có mấy phút lộ trình, bằng không cổ của cô sẽ gãy mất, quả thực là đau khổ!

Nam Cung Thần ngồi ở hàng ghế trước rất là do dự, rốt cuộc nên hay không nên mạo hiểm chụp thêm vài bức nữa đây? Hình ảnh này một khi bỏ qua sẽ không tái diễn nữa đâu! Nhưng ngộ nhờ bị cậu chủ phát hiện, vậy nhất định anh sẽ chết rất thảm! Nói không chừng còn thủ tiêu bức hình vừa rồi.

Haizzz. Vẫn là thôi đi, làm người nên biết thoả mãn!

Đợi sau khi xe dừng hẳn, Đẳng Cận Tư tiếp tục ôm Lương Chân Chân vào phòng, kêu bảo mẫu lấy cồn i-ốt, bông băng và thuốc đỏ ra, lúc đang chuẩn bị giúp cô xử lý vết thương.

Người nào đó rất không biết điều lên tiếng, “Đẳng thiếu gia, chuyện của anh trai tôi.”

Cái này không thể trách Lương Chân Chân không biết điều, dù sao giờ phút này trong suy nghĩ của cô, chuyện của anh trai là lớn nhất, hơn nữa cũng vì thế mà cô tới đây rồi bị ác ma XOXO, đó cũng là vì có thể cứu anh trai, cho nên với cô mà nói, những yêu cầu này đều là hợp tình hợp lý .

Nhưng, Đẳng Cận Tư không vui mừng. Ngón tay cầm bông băng chợt buộc chặt, gấp lại thành hai bên, rơi xuống đất, con người thâm trầm như bóng tối quét về phía người nào đó, ánh mắt lạnh lùng giống như dao găm “Vù vù” xẹt qua xẹt lại ở trên mặt của Lương Chân Chân, cô sợ đến nửa câu sau chưa kịp nói đã nghẹn trở về.

“Em cứ quan tâm hần ta như vậy? Mong nhớ hần ta như vậy? Có phải tối hôm qua. Cũng xem tôi như hần ta hay không?” Đẳng Cận Tư cẩn thận nói từng chữ từng câu, nhất là chữ “hần ta” thì sự tức giận trong mắt bắn ra đủ để chôn vùi Lương Chân Chân.

“Không có. Không có, ah đã đồng ý với tôi.” Lương Chân Chân không hiểu mới vừa rồi còn rất tốt, sao anh lại lập tức kinh khủng thành ra như vậy rồi, nhưng anh khủng bố đến đâu thì cũng phải giải quyết chuyện này!

“Tôi đồng ý với em cái gì chứ ? Em tin hay không, em còn nhắc tới người đàn ông kia ở trước mặt tôi, tôi sẽ khiến anh ta chết không chỗ chôn thân!” Trong nháy mắt Đằng Cận Tư hóa thân thành Ma Vương tới từ địa ngục, sự tức giận trên người giết người trong vô hình.

Lương Chân Chân bị dáng vẻ hung ác của anh dọa đến nỗi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, đây là anh đang ghen sao? Cái ý tưởng to gan này bị cô phủ nhận ngay sau đó, làm sao có thể?

Nhất định là cô suy nghĩ nhiều! Ác ma chỉ là có tham muốn giữ lấy cô tương đối mãnh liệt, cho nên không cho phép cô tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào có, chuyện của anh trai. Rất gấp mà! Nếu không giải quyết chỉ sợ sẽ thật sự phải ngồi tù!

“Tôi và anh ấy chỉ là anh em bình thường, kể từ sau khi mẹ Diệp ngã bệnh, toàn bộ gánh nặng trong nhà đều đặt trên người anh trai, nếu như anh ấy ngồi tù, mẹ Diệp sẽ không chịu nổi cú sốc này.”

Mặc dù Lương Chân Chân rất sợ, nhưng vẫn lấy hết can đảm lên tiếng, nói đến một nửa thì dừng lại, bởi vì dáng vẻ của ác ma thật sự là quá đáng sợ! Trong tròng mắt đen sâu thẳm sắp đóng băng cô rồi, bàn tay nắm chặt quả đấm của anh nổi gân xanh lên, giống như lúc nào cũng có thể đánh tới mình.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, miếng thủy tinh trên khay trà vỡ rồi, Lương Chân Chân sợ hãi che miệng, hai mắt tròn tròn nhìn về phía đôi tay chảy máu.

“Anh. anh chảy máu.” Cô ô ô a a nói.

69. Chương 69: Nơi Nào Cũng Không Cho Đi!

70. Chương 70: Cực Phẩm Phúc Hắc (3000)

Editor : ChiMy

Đằng Cận Tư nhìn tay phải được băng gạc bọc lại thật chặt, lông mày nhíu lại, như có điều suy nghĩ, tựa như đang ngẫm nghĩ về lời của Lê tử vừa nói. (dù sao anh cũng có nữ giúp việc, để cho cô ấy toàn quyền thay thế tay phải của anh không được sao)

Sau hai giây, anh ngẩng đầu lên, “Cậu có thể đi được rồi.”

Kết. Một con quạ “Oa oa oa” bay qua đầu của người họ Quan nào đó, anh có chút hóa đá, cái người ngu ngốc vọng ân phụ nghĩa lại không có lương tâm! Hừ hừ!

“Tôi thật sự đi nha.” Trước khi đi Quan Hạo Lê vẫn không quên rầm rì một tiếng.

“Không tiễn.” Đáng tiếc người nào đó còn vô tình hơn so với anh, trực tiếp lạnh lạnh ném tới một câu, sau đó vui đầu vào công việc, xem anh như một vật thể trong suốt.

Cho đến khi nghe được cửa “Bùm” một tiếng, Đằng Cận Tư mới từ từ ngẩng đầu, bấm số điện thoại của Nam Cung Thần, “Chuẩn bị hội nghị.”

Bên trong phòng họp, một bầu không khí căng thẳng, tất cả mọi người ở đây đều tranh thủ phát biểu suy nghĩ và ý tưởng của mình, hy vọng có thể được Tổng giám đốc nhìn trúng, để có cơ hội thăng cấp.

“Đằng tổng, đã có phương án hoàn thiện thu mua mảnh đất ở thành phố D, xin ngài xem qua.” Tổng giám đốc ANDY của bộ phận kế hoạch thông thạo dùng VCR(*) giải thích bản thảo mà bản thân đã chuẩn bị tỉ mỉ, giọng nói bình tĩnh trình bày.

(*) VCR : Video Cassette Recording (VCR) là một định dạng ghi âm tương tự trong nước được thiết kế bởi Philips. Đó là hệ thống ghi âm đầu tiên thành công người tiêu dùng cấp nhà băng video (VCR). Các biến thể sau đó có cả VCR-LP và Super Video (SVR) định dạng.

“Ừ, cũng không tệ lắm. Trợ lý Tô, anh theo phụ trách CASE này, còn phải tiếp tục hoàn thiện chi tiết của phương án.” Đằng Cận Tư chống cằm, gật gật đầu, thống nhất cách phục vụ cho ngôi biệt thự nhỏ sa hoa.

.

Sau một tiếng, “Tan họp.” Đằng Cận Tư uy nghiêm mở miệng, ngay sau đó đứng dậy rời đi, anh luôn luôn ít nói, ngay cả đi họp cũng ngắn gọn, không nói nhảm câu nào, bởi vì anh hiểu rõ mình trả lương ời tới đều là tinh anh chứ không phải là phế vật, chỉ cần anh đưa ra ý kiến, mọi người sẽ cố gắng hết mình hoàn thành công việc.

Người lãnh đạo, nên bày mưu tính kế ở trên thương trường, chứ không phải mọi chuyện đều tự mình làm, nếu không, còn cần nhân viên làm gì nữa?

Trên hành lang, Nam Cung Thần nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, lần trước nhân viên HIC tiết lộ bí mật cho chúng ta gọi điện thoại cho tôi, bảo là muốn xin thù lao.”

“Chuyện này cậu tự quyết định, không cần hỏi tôi.” Đằng Cận Tư phiền não kéo cà vạt, ánh mắt không kiên nhẫn liếc về phía người nào đó.

“Vâng” Nam Cung Thần vốn muốn nói chuyện này dính đến Lương tiểu thư, nên mới báo cáo cho cậu chủ, nếu không ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh không gánh nổi.

“Chờ một chút.” Đột nhiên Đằng Cận Tư nghĩ đến chuyện gì nên gọi Nam Cung Thần lại, “Trực tiếp vạch trần rồi đưa hấn ta tới chỗ của Trần Kinh Nhiên, mặt khác, lập tức điều Diệp Thành Huân tới Argentina đi.”

Trong lòng mắt đen chợt lóe lên sự hung dữ vô tình khiến Nam Cung Thần cũng không khỏi run lên, quả nhiên cậu chủ là cực phẩm phúc hắc, lại vậy mà lại nghĩ ra một chiêu tuyệt vời như vậy, làm cho anh sùng bái không thôi!

Ai bảo người nọ không biết điều mà còn yêu cầu quá đáng, còn nhiều lần gọi điện thoại đến đòi hỏi này nọ, thậm chí uy hiếp nếu anh không trả tiền sẽ nói mọi chuyện ra ngoài, Hừ! Đồ ngu ngốc tự ỉnh là giỏi! Để xem mày lên mặt được bao lâu! Cái đồ ếch ngồi đáy giếng! Đến lúc đó dù mày có kêu cha gọi mẹ cũng muộn rồi!

Còn chuyện lập tức điều Diệp Thành huân tới Argentina. Khụ. Chiêu này, quả nhiên ngoan độc! ChiMy-DdLQĐ

Phải biết khoảng cách giữa Trung Quốc và Argentina không chỉ dừng lại ở mức xa, ngôi máy bay ít nhất cũng phải hơn ba mươi tiếng đồng hồ. OMG!

Từ đó về sau, Lương tiểu thư và anh trai của cô ấy, một người trên “Bầu trời” , một người ở “Dưới đất” , khỏi gặp nhau nhé!

Bên trong biệt thự Lan Đình uyển.

“Tôi nói mấy người có thể dừng đi theo tôi nữa được không! Tôi cũng không phải là phạm nhân?” Lương Chân Chân mắt hững hờ nhìn hai cô giúp việc vẫn đi theo sát ở sau lưng cô, suốt cả buổi chiều, cô đi đến đâu họ đều theo tới đó! Quả thật kinh khủng!

“Lương tiểu thư, đầu gối cô bị thương, cô nên đi nghỉ ngơi một chút đi.” Một nữ giúp việc lên tiếng nói, bà cô này thật khó phục vụ.

“Chuyện này có liên quan gì đến việc bị thương? Tôi cũng chưa bị thương nặng đến mức không thể đi bộ, cả ngày ở trong phòng nhàm chán muốn chết, tôi đi dạo trong vườn cũng không được sao?” Lương Chân Chân không vui nói.

“Nhưng. . . .” Nữ giúp việc bày ra vẻ khó xử.

“Trời ơi! Hai cô phiền quá! Chỗ này vắng vẻ như ở dưới nông thôn vậy, tôi có thể chạy đi đâu được chứ! Với lại Đẳng thiếu gia chỉ nói hai cô xem chừng tôi chứ không có nói đi theo tôi không rời nửa bước, đừng có hiểu sai ý của người ta chứ?”

“Chuyện này. . . .”

Lương Chân Chân cảm thấy mệt mỗi khi nói chuyện với hai người cứng đầu, dường như cô nói gì họ cũng không hiểu, còn bày ra vẻ mặt khó xử, thật tức muốn chết!

Trong lúc cô đang buồn bực, điện thoại di động vang lên, anh trai gọi tới?

Chân Chân, anh vừa nhận được thông báo của toà án, họ nói đã điều tra rõ mọi chuyện, chuyện này không hề liên quan tới anh, trước đây là do hiểu lầm. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Em nói gì với bọn họ sao? Chẳng lẽ bọn họ thật sự ngu ngốc đến nỗi tin rằng chuyện này là do em làm? Thật quá hoang đường!

Bên kia điện thoại toàn là giọng nói nóng nảy của Diệp Thành Huân, không đợi em gái mở miệng, đã xổ một tràng dài, giọng nói đồng dục.

“Anh đang nói gì vậy?” Trong đầu Lương Chân Chân chỉ vẩn vơ bắt được mấy keyword (từ khoá - ở đây có nghĩa là ý chính, từ chính), đó chính là anh trai không sao!

Cô không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, không phải vừa rồi ác ma rất tức giận rồi đi sao? Sao chưa tới nửa ngày, anh trai đã được tuyên bố vô tội thả ra?

Anh. Thì ra anh không như vẻ ngoài của mình! Trong lòng Lương Chân Chân thầm nghĩ, khoe môi nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười.

Chân Chân, em có nghe được anh nói gì không? Diệp Thành Huân bị giọng nói của cô làm cho hồ đồ.

“À, nghe được, thật tốt quá, em rất mừng! Rốt cuộc anh không cần mang tội danh này trên lưng nữa, cũng không cần lo lắng vào tù nữa.” Trong giọng nói của Lương Chân Chân không che giấu được sự vui sướng.

Đúng vậy! Em biết không? Chuyện vừa mới xảy ra khiến anh nghĩ mình đang nằm mơ vậy, anh còn ngây ngốc hỏi người ta lần thứ hai.

Giọng nói của Diệp Thành Huân rất là kích động, phải biết đây chuyện anh nằm mơ cũng không ngờ tới. Trước đó vài ngày anh lo âu và sa sút tinh thần giống như một cơn ác mộng, khiến tinh thần của anh vô cùng căng thẳng, cũng may, rốt cuộc mọi chuyện đã được giải quyết.

“Ừ, anh là người tốt, nhất định sẽ gặp lành mà.” Lương Chân Chân nũng nịu nói, trong đầu cô lập tức hiện ra khuôn mặt tươi cười như con nít của anh trai, đường cong trên môi càng lúc càng lớn.

Sau khi vui mừng đột nhiên Diệp Thành Huân cảm thấy chuyện gì đó không đúng, nhớ lại phản ứng vừa rồi của em gái, không khỏi nhủ mảy mòi rơi vào trầm tư, chuyện này, rốt cuộc là ai giở trò ở sau lưng?

Chân Chân, tối nay nhớ về nhà, anh sẽ dẫn em và mẹ đi ăn, rất lâu rồi không được vui vẻ như vậy, chúng ta vẫn nên tiếp tục giữ bí mật chuyện này trước mặt mẹ, nếu chuyện này đã giải quyết xong, thì chúng ta không nên nhắc tới nữa.

“Ừ, chỉ là tối nay không được, em. Trường học có chút việc.” Lương Chân Chân cắn môi trả lời, mặc dù cô cũng rất muốn trở về, nhưng cô biết cho dù thế nào tối nay cô cũng không thể rời khỏi chỗ này, lời uy hiếp trước khi ác ma rời khỏi vẫn còn quanh quẩn bên tai cô.

Huống chi dưới tình huống anh đang giận dữ như vậy mà còn sai người trả lại sự trong sạch cho anh trai, dựa vào điều này, cô cũng phải ở lại nói cảm ơn với anh.

Cô từ chối khiến sự nghi ngờ trong lòng Diệp Thành Huân càng thêm mãnh liệt, mặc dù anh tự nói với mình cô thật sự là cô gái tốt, đừng nghĩ tới phương diện kia, nhưng một loạt vấn đề thực tế ép anh không thể không nghi ngờ.

Nếu như không có quý nhân giúp đỡ, sao vụ án của anh có thể giải quyết thuận lợi như thế?

Hơn nữa, trong trường học làm gì có chuyện khiến cho Chân Chân bận đến không thể trở về nhà?

Hơn nữa lời đêm đó của Tiểu Nhã nói với anh, làm cho anh không có cách nào không suy nghĩ tới phương diện kia.

Chân Chân, em có chuyện gì gặt anh phải không? Phán quyết của toà án. Có liên quan tới em sao? Cuối cùng Diệp Thành Huân vẫn hỏi.

“Anh, anh nói đùa gì vậy..., em gái anh thì có thể làm được gì chứ? Cũng không phải là thần phật có phép thuật.” Lương Chân Chân cố ý cười nhạo báng mình, thật ra thì trong lòng khổ sở như Hoàng Liên (một vị thuốc đắng).

Diệp Thành Huân thở dài một hơi, cá tính của em gái quá quật cường, có chuyện gì buồn hay đau khổ cũng giấu ở trong lòng, khi còn bé đã như vậy, sau khi lớn lên vẫn như vậy, haizz.

Anh không thể ép buộc cô, chuyện lần trước mẹ làm giải phẫu mình kích động tất cô một cái, anh không thể tái phạm lần nữa.

Con nhóc nghịch ngợm này, khi nào rảnh rồi thì gọi điện thoại cho anh, muốn ăn cái gì thì thoải mái chọn.

Diệp Thành Huân cũng thay thành giọng điệu thoải mái, anh chỉ có thể làm như vậy để bù đắp cho Chân Chân, vạch trần cô, anh thật sự không làm được loại chuyện đó, bỗng trong lòng dâng lên một sự thương yêu sâu sắc.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, trong lòng khổ sở, tay phải cô nắm chặt, nhẹ nhàng đặt ở trước ngực, chỗ này, hơi nhói.

Sau khi để điện thoại xuống, cô tìm chỗ ghế dây mây ngồi xuống, hai chân gối lên cùng một chỗ, đầu tựa vào dây thừng bên cạnh, lông mi khẽ run hai cái, hình như có chất lỏng óng ánh giắt ở phía trên, cô chớp chớp, chợt trượt vào khóe mắt.

Ngước mắt chậm rãi nhìn về phía phương xa, uốn éo người tránh thoát khỏi trói buộc “Dây thừng” , bắt đầu phiêu diêu theo gió, tự do như thế, luôn là cuộc sống mà mọi người đều ao ước.

“Đằng thiếu gia” đột nhiên giọng người giúp việc vang lên.

71. Chương 71: Không Kiềm Chế Được Muốn Hôn Em. (3000)

Đã tự:

Editor: Overdose

Lương Chân Chân đang chìm đắm trong ảo tưởng liền bị một tiếng gọi “Đằng thiếu” lôi về hiện thực, vội vã quay đi lau nước mắt nơi gò má, cô không thể khóc trước mặt hắn được.

“Sao lại khóc?” Đằng Cận Tư sải bước lớn đi đến bên cạnh cô, ngón trỏ nâng cằm cô lên, trong giọng nói kìm nén không vui, đôi mắt đen sâu thẳm giống như dao găm quét qua quét lại trên người cô.

“Anh nhìn lầm rồi, tôi đâu có khóc.” Lương Chân Chân chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội như nai nhỏ, bộ dạng ấy thật sự là hồn nhiên ngây thơ nói không nên lời.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, một người đang giả bộ vô tội, còn một người đang nhìn bằng ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu cô, nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy hình ảnh này lại cực kì lãng mạn.

Mặt trời chiều đang ngả về phía tây, một thân váy trắng mềm mại tung bay trên bụi cây, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng nắm lấy bụi cây, tuyệt đẹp như thiên nga trắng khẽ ngẩng cái cổ dài của nó lên, phác họa nên một vòng cung gợi cảm mê người; đôi mắt to tròn như chứa đựng một hồ xuân thủy, như xoáy nước đen không đáy.

Đằng Cận Tư bị đôi mắt đen như xoáy nước kia hút vào, không thể nào dời đi được, vóc người của anh cao lớn, đứng ở nơi đó như một dãy núi đồ sộ, làm cho người ta có cảm giác áp lực nặng nề, nhưng trong đôi mắt anh lại vô cùng nóng bỏng, không hề ăn khớp với hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo của anh.

Người hầu nữ rất biết điều nhỏ giọng lui ra, không dám quấy rầy không gian ấm áp duy mỹ này.

“Tôi. . . .” Lương Chân Chân bị anh nhìn đến gương mặt nóng lên, trong lòng buồn bực: ánh mắt ác ma đột nhiên trở nên nóng bỏng như vậy, khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Cô vừa mở miệng đã nhìn thấy tay trái của Đằng Cận Tư vươn ra, cô còn tưởng rằng anh muốn đánh mình, sợ tới mức nuốt câu tiếp theo vào cổ họng, ngây ngốc nghĩ có nên chạy trốn hay không, lại nhận ra cánh tay kia không vung xuống như dự đoán, mà rơi trên đầu cô.

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Lương Chân Chân lo lắng, trái tim đập bùm bùm không ngừng, cảm thấy bàn tay kia dừng lại trên mái tóc mình, không hiểu anh ta có ý đồ gì.

Đôi mắt Đằng Cận Tư híp lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào một vật thể nhỏ bé, đầu cúi xuống quan sát.

“Này, anh. Làm gì vậy?” Lương Chân Chân run run rẩy rẩy hỏi

~(>_<~

~Người nào đó vẫn như cũ, không để ý đến câu hỏi của cô, vẻ mặt vẫn nghiêm túc dùng ngón tay nhặt từ trên tóc cô một vụn lông lá màu xanh lá cây, bình tĩnh nói: “Sâu róm.”

“A a a!!!”

Lương Chân Chân sững sờ hai giây, ngay sau đó nhắm mắt hét ầm lên, cô sợ nhất là loài bò sát lông lá mềm nhũn này, còn nhớ hồi học tiểu học, trong lớp có một bạn nam rất thích trêu chọc các bạn nữ, có lần thừa lúc cô đi toilet, bạn nam đó bắt một con sâu lông béo mập mập bỏ vào hộp bút của cô, đến khi cô mở ra thì sợ đến linh hồn nhỏ bé cũng chẳng còn, khóc “oa oa oa” suốt một tiết.

Từ đó về sau, chỉ cần là sinh vật tương tự với loài bò sát này thì tất cả đều là sát tinh của cô!

Lông mày Đằng Cận Tư giật giật, không phải chỉ là một con sâu róm thôi sao? Ngón tay bóp nhẹ là đã chết rồi, sao cô bé này lại kêu khóc thê lương đến thế?

Anh nghi ngờ nhìn vật nhỏ nào đó đang động đậy giữa ngón tay của mình, sau đó nhẹ nhàng phẩy đi mất tích.

“Mất rồi.” Giọng nói của anh luôn luôn có sức uy hiếp, Lương Chân Chân lặng lẽ mở một mắt ra dò xét, phát hiện ra không thấy con sâu róm ấy đâu nữa, lúc này mới yên lòng.

Trời ạ! Chỗ này không thể ngồi lại được, các loài bò sát thay nhau ẩn hiện, cô nên mau mau đi vào nhà đã, khi đang chuẩn bị đứng dậy, cô lại phát hiện ánh mắt thâm trầm của Đằng Cận Tư nhìn nơi nào đó trên đỉnh đầu cô.

“Chỗ đó, có một con.”

“A!” Lương Chân Chân không hề suy nghĩ bỏ nhào về cây cứu mạng trước mặt mình, bám chặt trên người ta giống như bạch tuộc, ám ảnh khi còn bé quá mãnh liệt, cho nên sinh ra cảm giác cực kỳ sợ hãi đối với sinh vật này.

Vì quá sợ hãi nên làm ra chuyện gì ngay chính cô cũng không biết, quả nhiên nguy hiểm ngay trước mắt dễ dàng khiến người ta mất đi lý trí.

Đằng Cận Tư cũng ngây ngẩn cả người, anh không ngờ một con sâu róm có thể hù dọa cô sợ hãi như vậy, còn chủ động “ôm ấp yêu thương”, dùng cả tay chân ôm anh, giống như mình là người duy nhất cô có thể dựa vào.

Ách. Cảm giác này thật là tốt. Không biết cô ấy còn sợ những thứ gì, phải nói người hầu nữ lưu ý kĩ chuyện này mới được, cách này vừa thẳng thắn, lại có hiệu quả, không tệ!

“Con sâu đó đi chưa?” Lương Chân Chân gục đầu trong ngực người nào đó, giọng yếu ớt như tiếng ruồi muỗi.

“Nhìn nhầm rồi, đó là lá cây.” Đẳng Cận Tư nghiêm túc liếc nhìn lá cây xanh mơn mớn, đều cùng một màu sắc, chẳng trách lại nhìn lầm. (thật sự anh không cố ý, nhưng mà anh thật may mắn vì đã nhìn lầm.)

Hả. . . . Lương Chân Chân đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh không dám tin, lại cúi đầu nhìn động tác lúc này của mình, hai gò má đỏ hồng lúng túng, trời ạ! Nhất định là vừa rồi đầu óc cô có vấn đề, lại có thể làm ra chuyện mất mặt này!

Cô ngượng ngùng buông tay, luống cuống xuống khỏi thân thể của người nào đó, cúi đầu hung hăng nguyên rửa con sâu róm chết tiệt! Đều tại nó làm hại, hu hu hu. . . .

Đẳng Cận Tư cực kì hài lòng nhìn hai má của cô bé trước mặt đỏ ửng đến tận mang tai, bộ dạng rất ngây thơ, yểu hậu không nhịn được lần lên trượt xuống hai cái, thật muốn hôn lên cái miệng bé nhỏ của cô.

Động lòng không bằng hành động, anh bước đến gần một bước, nâng cái cằm của cô lên, cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi cô.

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân kháng nghị “ừm ừm” hai tiếng, sức lực của hai người khác xa nhau, cô căn bản không lay chuyển được cánh tay cường tráng của anh.

Anh không phải cao thủ tình trường gì, càng không có kinh nghiệm hôn môi, ngay cả những thứ kia cũng là mấy lần hiếm hoi cùng với cô, cho nên không khỏi có chút vụng về, đôi môi nhẹ nhàng mút. Cánh môi cô mềm mại y như cánh hoa anh đào, hút một hồi, mút một hồi, hoàn toàn coi nó như thạch hoa quả tùy ý giày vò.

Trong lòng Lương Chân Chân buồn khổ muốn chết, đôi môi bị anh mút đến tê dại, muốn tách ra, nhưng lại không trốn được, đôi tay kia siết chặt bên eo khiến cô hít thở không thông, đầu bị ép ngẩng lên chịu đựng sự xâm nhập vội vã của anh.

Lúc đầu Đẳng Cận Tư rất dịu dàng, một lát sau nụ hôn đã trở nên bá đạo nóng bỏng, mỗi lần đều dùng hết sức lực cùng tình cảm nồng nhiệt, đầu lưỡi ẩm áp trơn bóng thuận tiện trượt vào trong miệng cô, cuồng đã dây đưa cái lưỡi nhỏ bé ra sức chạy trốn của cô, nước miếng ngọt ngào trong miệng nhanh chóng tiết ra, càng điên cuồng kích thích lý trí của anh.

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân nhú đôi lông mày thanh tú muốn nghiêng đầu tránh nụ hôn nóng hừng hực của anh, liền nhận ra quyền chủ đạo sớm đã không có phần của mình, toàn thân rã rời không dùng được một chút hơi sức nào, không khí trong miệng như càng lúc càng bị rút cạn dần.

Ánh nắng chiều bao phủ trên đôi tuần nam mỹ nữ đang triển miên dây dưa, một tầng hào quang màu vàng nhạt mỏng nhuộm quanh, như ẩn như hiện mà ấm áp; cành cây lay động theo gió đùa đưa tứ chi mảnh khảnh của nó, thỉnh thoảng phát ra tiếng “xào xạc” nhỏ nhẹ, tựa hồ như đang tỏ tình.

Trong tình cảnh này, có một loại duy mỹ nói không nên lời.

Lương Chân Chân cảm thấy môi của mình bị anh mạnh mẽ hút, cắn, tình cảm nồng nhiệt cùng đòi hỏi mãnh liệt bao phủ cô, khiến hơi sức kháng cự của cô càng ngày càng nhỏ, trong đầu cô mơ màng màng nghĩ: cô không chán ghét nụ hôn của ác ma như trước kia nữa, bởi vì hắn đã thả anh ra sao?

Ách. Nhất định là vậy, nhất định chỉ có như vậy thôi!

Vì trong lòng mang một niềm cảm kích đối với anh, cho nên mới thuận theo yêu cầu của anh mà thôi. Còn nữa, mình phản kháng có tác dụng không? Chẳng khác nào lấy trứng chọi đá_____lấy trứng chọi đá.

Dần dần, cô cảm thấy có một bàn tay luồn vào phía sau lưng mình, từ dưới lên trên, chậm rãi trượt lên, vết chai ở ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên da thịt nhẵn nhụi của cô, lưu luyến xoay vòng, trêu chọc một hồi khiến cô khẽ run rẩy.

Càng lúc Đẳng Cận Tư càng cảm thấy chưa đủ, các ngón tay gia tăng thêm sức lực, nụ hôn cũng sâu hơn, lưỡi đầu lưỡi mềm mại của cô ra hung hăng cắn, mút.

Trong lồng ngực càng dâng lên một cỗ sóng nhiệt cuộn cuộn, bụng dưới cũng nóng ran khó chịu, bàn tay giam giữ vòng eo của Lương Chân Chân tăng thêm sức lực, để cô càng dán chặt vào mình hơn, nhưng như vậy không khiến anh cảm thấy thoải mái, ngược lại hô hấp càng nặng nề hơn.

Lương Chân Chân rất muốn nói anh dừng lại, nơi này hay có côn trùng, rất không an toàn! Đôi môi lại bắt đầu bị anh ngậm chặt, căn bản không phát ra được một âm thanh nào, kháng nghị cả nửa ngày trong cổ họng chỉ riu rít phát ra mấy tiếng “ưm ưm”, vậy mà vào tai Đằng Cận Tư lại càng giống như cổ ý quyến rũ anh.

Nụ hôn càng lúc càng cuồng dã, giống như những cơn mưa nặng hạt thi nhau rơi xuống, khiến Lương Chân Chân không chống đỡ nổi, trong lòng càng muốn khóc không ra nước mắt, cô rất sợ sâu róm sẽ xuất hiện lần nữa ~o(>_<>

~~Giờ phút này, các người hầu ở biệt thự Lan Đình Uyển cũng biết hai người Đằng thiếu và Lương tiểu thư ở hậu hoa viên, hơn nữa tính toán thời gian cũng đã nửa giờ, nói chuyện phiếm ư? Có khả năng sao?

Cãi nhau? Càng không thể nào! Bởi vì căn bản không nghe được bất cứ âm thanh gì!

Dĩ nhiên, trừ tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa của Lương tiểu thư hai mươi phút trước, khiến một người hầu nữ đang lau ly thủy tinh cũng bị hù cho giật mình làm cái ly trên tay rơi xuống đất vỡ tan.

Những người khác đều hai mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mặc dù rất muốn đi dò xét xem thế nào, nhưng lại không có gan làm việc đó!

Sau đó, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, mọi người nhao nhao suy đoán, khẳng định là Đằng thiếu nổi giận mang Lương tiểu thư đi xử lý thích đáng rồi, ách. . . . Cho nên, đừng đi quấy rầy là tốt nhất, tránh bị vạ lây a!

“Thả. Ừm.” Anh khẽ xoa nắn làm toàn thân Lương Chân Chân mất hết sức lực, rồi để mặc anh ôm vào lòng, phía trên bụng, một vật cứng bị kích thích nhô ra khiến cô tỉnh táo lại ngay lập tức.

72. Chương 72: Đằng. Đằng Ở Chỗ Này (3000)

Editor: Overdose

Không được! Tuyệt đối không được để anh ôm ấp ở đây, ánh mắt cô liếc về phía một cái lá cây xanh mơn mớn, ai mà biết trên đó có vài con sâu róm hay không.

Hơn nữa, cô thật sự không muốn ở chỗ này! Đến khi vào nhà, nhất định sẽ bị ánh mắt mập mờ của những người giúp việc kia nhìn cho không góc đầu lên được, đừng!

Khi tất cả sợ hãi và không cam lòng tích tụ lại, cô liều mạng dùng hết sức muốn đẩy người đàn ông đang ôm cô quá chặt, lại nhận ra lồng ngực anh cứng như sắt, căn bản không có cách nào lay chuyển được, đành phải dời mục tiêu, đầu ngón tay cô hung hăng véo cánh tay phải của anh.

Đằng Cận Tư đau đến nỗi buông lỏng cô bé trong lòng ra, ánh mắt dâng lên một cơn thủy triều tức giận, rốt cuộc cô đang làm gì vậy! Đang yên đang lành, véo anh làm gì?

“Đừng. Đừng ở chỗ này, lỗ. có sâu.” Lương Chân Chân ngập ngừng mở miệng nói, viên tai ủng hồng, lộ ra vẻ đẹp lay động lòng người.

Đôi mắt của Đằng Cận Tư vốn đang đen lại vì tức giận nghe đến câu “con sâu” liền tan biến đi hết, khóe miệng không kiềm chế được giật giật mấy cái, quả nhiên là cô bé nai nhỏ đáng yêu.

“Tôi. Tôi vào nhà trước.” Lương Chân Chân không cẩn thận liếc thấy ý cười trong đôi mắt đen của anh, gương mặt bốc cháy nổ “bùm” một cái, khẽ cúi đầu đi vào trong nhà.

Hình như là ác ma đang cười? Mặc dù không nhìn thấy rõ ràng, nhưng vẫn khiến cô vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ ngày mai mặt trời mọc đằng tây?

Đặng Cận Tư nhìn bóng người hốt hoảng vội vàng bước đi phía trước, tâm tình của anh thật tốt, cũng không muốn tính toán chuyện hồi này cô véo tay mình nữa, thật ra thì, cũng không đau lắm.

Anh nhét hai tay vào túi quần, nhàn tản rãi bước đi theo.

Trong phòng khách, người giúp việc nhìn thấy Lương tiểu thư và Đặng thiếu một trước một sau đi vào nhà, liền hiểu ra mọi chuyện, nhất là bộ dạng đỏ mặt xinh đẹp của Lương tiểu thư, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi!

Về mặt Đặng thiếu cũng không u ám như mọi ngày, nhìn mặt mày rất tươi tỉnh, khóe mắt còn hiện lên ý cười, chuyện này. Thật đúng là chuyện lạ! Có khi Đặng lão phu nhân biết được lại vui mừng đến nỗi ngủ không yên.

Đặng thiếu luôn làm cho người khác có cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo, cô độc khó gần, nhất là đôi mắt thâm trầm sâu như giếng nước, đen như mực ấy, lúc nào cũng tỏa ra lực uy hiếp khiến người ta sợ hãi, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể làm cho người khác run rẩy như đứng trong cơn gió lạnh buốt.

“Thưa Đặng thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong, mời ngài tới phòng ăn dùng cơm.” Người giúp việc cung kính nói.

Lương Chân Chân đang chuẩn bị lên lầu thì bị gọi đi ăn cơm, đúng là đói thật, bụng cô cũng đang kêu rột rột rồi.

“Trời ạ! Này. Sao nhiều món ăn vậy?” Lương Chân Chân nhìn một bàn bày la liệt những món ngon sơn hào hải vị trên khắp cả nước, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, người có tiền thật là xa xỉ! Một bữa cơm này tính ra cũng đủ cho người nghèo ăn mấy ngày rồi!

“Ăn cơm.” Đặng Cận Tư nhàn nhạt liếc cô một cái, lạnh lạnh nói.

Biểu hiện của cô giống như là một cô thôn nữ nhỏ bé chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, ăn một bữa cơm cũng ngạc nhiên?

Tôm hùm cay, thịt xông khói, lươn khô, bóng cá mè, ốc xà cừ hầm, đậu hũ loại một, cua tuyết lớn, bào ngư vi cá, phật vượt tường, thạch anh đào, súp măng gà, khoai mỡ nấu canh xương với ngô, hải sâm.

Đúng là hội tụ đầy đủ những món ngon khắp cả nước, nước miếng của cô nhanh chóng tiết ra, không khách khí kéo ghế ra ngồi xuống, đằng nào cũng thế. Việc này không thể nhịn được. Muốn nuôi chí lớn, có đồ ăn ngon thì sao cô không hưởng thụ? Không thể sống qua ngày với cái bụng rỗng được, ngay lập tức cô cầm đũa lên, ánh mắt liếc nhìn bàn ăn một vòng, chọn một mục tiêu chuẩn bị xuống tay.

Lại nhận ra màu sắc quá tươi sáng, khiến cô cũng muốn hoa mắt rồi, cuối cùng nhắm vào một món trên bàn mình chưa được ăn bao giờ là bào ngư.

“Ừm. Mùi vị thật ngon.” Lương Chân Chân nhai thật kĩ rồi chậm chậm nuốt xuống, từ từ thưởng thức, lắm lắm một mình.

Đặng Cận Tư cực kì khó chịu, tay phải anh tê cứng bị băng bó như cái bánh chưng, không hề động đũa, lại nói cô bé trước mặt là nữ giúp việc riêng của mình mà, sao anh nhìn thế nào cũng không ra? Hoàn toàn chỉ có một mình cô tự ăn, chả thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

Thà dùng tay trái cầm đũa cho rồi, nhưng mãi vẫn cầm không cầm được, thật vất vả mới cầm được đũa, đang chuẩn bị gấp thức ăn, một tiếng “bịch” rơi trên bàn, mi tâm anh nhú lại thật sâu, trong đôi mắt đen nhuộm lên một tầng tức giận nhàn nhạt, muốn phát cáu nhưng lại cố sức chịu đựng.

“Oa.” Lương Chân Chân đang nhai món ngon ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lạnh như núi băng kia, lại nhìn cánh tay trái bị băng bó y như tay phải, thầm nghĩ: đây là lang băm làm à? Thật không chịu được!

Bằng bó như vậy dĩ nhiên là không thể ăn cơm được, nhưng anh nhìn tôi chăm chăm thì sao nào? Bên ngoài có nhiều người giúp việc mà, tùy tiện gọi một người vào đút cho đại thiếu gia ăn không phải tốt hơn à! Đúng là!

“Qua đây.” Đại thiếu gia lạnh lùng mở miệng, giọng nói mang mười phần ra lệnh.

Tạch. Lương Chân Chân đang bóc tôm chợt ngừng động tác, ngây ngốc như mỳ, “Tôi đang bóc tôm.”

“Qua đây.” Đằng Cận Tư khó chịu nói, cô bước qua đây cũng tốn sức vậy sao!

Lương Chân Chân bắt đắ dĩ để con tôm đang bóc dở xuống, đứng dậy đi về phía tên con trai ngồi chính giữa bàn ăn, đúng là độc tài ngang ngược, tội ác đầy dẫy! Vậy mà hồi nãy cô còn muốn cảm ơn hẳn cơ đấy, thật là lãng phí biểu cảm!

“Tôi muốn ăn tôm, bóc cho tôi.” Chân mỳ Đằng Cận Tư chau lên, vẻ mặt lãnh khốc.

“Không phải bên ngoài có người giúp việc sao?” Lương Chân Chân lắc lắc ngón tay, nhỏ giọng lầu bầu nói, sao không dùng người có tài ấy, cô còn chưa ăn xong!

Đằng Cận Tư không vui liếc cô một cái, gần từng chữ nói: “Tôi muốn em bóc.”

“Khốn kiếp.” Lương Chân Chân nói thầm, trong lòng không phục mang đĩa tôm hùm tới trước mặt, hai tay nhanh nhẹn đấu tranh với con tôm to tướng cứng ngắc.

“Cái gì?” Đằng Cận Tư ung dung ngồi trên ghế, đợi người nào đó hầu hạ, nhưng lại nghe được cô nhỏ giọng lầu bầu, không biết nói những gì, có lẽ không phải.

Nói gì hay ho?

“Không có gì, tôi nói là bóc từng con hay bóc hết luôn?” Đương nhiên Lương Chân Chân không ngốc đến mức nói cho anh biết cô vừa nói gì rồi.

“Từng con.”

Cái gọi là phúc hắc chính là từ đây mà ra, đã chọn đương nhiên phải chọn loại một, bằng không thì mất ý nghĩa của cái từ “này” rồi, HOHO

~~Trong lòng Lương Chân Chân cực kì buồn bã, mỗi khi bóc được một miếng thịt hồng hào của con tôm ra khỏi cái vỏ cứng của nó, cô chỉ muốn bỏ luôn vào miệng, nhưng ánh mắt sáng quắc như thần của anh cứ nhìn cô chăm chăm, cứ như đang giám sát từng cử động của mình, thật đáng ghét!

Đằng Cận Tư rất hài lòng nhìn nét mặt của cô bé trước mặt thay đổi liên tục, oán giận, không cam lòng, uất ức. Trêu chọc cô đúng là một chuyện rất thú vị, nghĩ thế, khóe môi anh không tự chủ nhếch lên.

“Được rồi, tôi muốn ăn cơm.” Anh hài lòng lấy khăn giấy lau miệng, căn bản anh không hề thích ăn tôm hùm, chẳng qua là nhìn cô nên ăn rất ngon miệng, cho nên. Cũng muốn nếm thử một chút.

“Cái kia. Anh có ăn nữa không?” Lương Chân Chân liếm môi một cái, mở to mắt nhìn một thứ gì đó trên bàn ăn của ác ma, không ngừng cầu nguyện: mau nói không ăn đi, mau nói đi!

“Dĩ nhiên. Không ăn.” Đằng Cận Tư cố ý kéo dài câu văn, chính là cố ý muốn giày vò chú mèo con ham ăn này.

Nghe được câu “không ăn” của người nào đó, Lương Chân Chân lập tức cầm thịt tôm nhét vào miệng, giống như sợ anh đổi ý, sau khi ăn xong mới chậm rì rì xới cơm cho anh, ánh mắt anh ra hiệu gấp thêm chút đồ ăn vào trong chén.

“Nóng!” Đằng Cận Tư há miệng chuẩn bị ăn muống thức ăn Lương Chân Chân đút, môi anh lại bị bỏng không chịu nổi, cau mày kháng nghị nói.

“Bỏng chỗ nào? Đều nguội hết rồi mà?” Lương Chân Chân không vui, ác ma thật đáng ghét, lúc nào nào cũng kiếm chuyện với cô, không phải cái này thì cũng cái kia, ăn một bữa cơm cũng không tha, tội nghiệp cô vẫn còn đói bụng!

“Nóng, không ăn.” Đẳng Cận Tư làm mặt lạnh cự tuyệt nói, giờ phút này anh giống một đứa trẻ khó tính. Nóng em gái anh! Không ăn thì thôi! Trong lòng Lương Chân Chân giận dữ trách mắng, nhưng cô lại không có can đảm buông chén đũa xuống, thật đau lòng!

“Vậy đợi một lúc nữa nguội rồi ăn, tôi có thể ăn cơm trước chứ.”

“Không được, thổi _____ nguội.” Ác ma lạnh lùng mở miệng, trong lòng nổi lên một ý nghĩ xấu xa.

Lương Chân Chân hít vào một hơi thật sâu, ngón tay nắm lại thật chặt, khớp xương nhìn thấy rõ ràng từng sợi gân xanh nổi lên, bình tĩnh, bình tĩnh, cô nhất định phải nhẫn nhịn.

Coi như tên khốn kiếp trước mắt này là một đứa bé ba tuổi tối dạ, cô chỉ làm không công một ngày thôi mà, tính toán với loại người đó làm gì, bực tức thì được ích gì!

Cô cầm muống đến trước miệng mình, nhẹ nhàng thổi nguội, thổi mấy lần rồi đưa đến bên miệng ai đó, thô lỗ nhét muống vào, Đẳng Cận Tư vừa ăn được một miếng liền nhú mày thật chặt, mặt mày căng như cục nước đá.

“Khoan.” Có lẽ là ghen rồi, Đẳng Cận Tư nắc cục cục kì , sắc mặt không tốt chút nào.

“Phốc!” Lần đầu tiên Lương Chân Chân nhìn thấy bộ dạng này của anh, trong lòng cảm thán: thì ra ác ma cao cao tại thượng cũng chỉ là người phàm! Mặc cười quá! Cô nhìn không được liền phá lên cười.

Kết quả ngay lập tức nhận được ánh mắt rét buốt của tên con trai nào đó vù vù bay tới, vừa toét miệng ra cười trong nháy mắt liền ngậm lại, nhưng mà bả vai vẫn run bần bật không ngừng, giống như đang cực lực không chế nụ cười.

“Tôi muốn ăn canh.” Đẳng Cận Tư mặt lạnh như băng.

73. Chương 73: Thích Lau Chỗ Nào? (3000)

Editor: Overdose

Uống canh! Tên đại ác ma khốn kiếp, nhất định là anh cố ý, để tôi đói bụng còn anh thì hết ăn lại uống, thật quá đáng! Trong lòng Lương Chân Chân hung hăng mắng.

Đúng là Đẳng Cận Tư cố ý, nhìn dáng vẻ cô tức giận giờ nanh múa vuốt rất thú vị, vốn nghĩ anh ăn xong là thôi, đương nhiên con mèo hoang nhỏ bên cạnh không cho anh ăn đằng hoàng, động tác vừa thô lỗ lại bất lịch sự, khiến anh ăn cực kì khó chịu, còn hại anh nắc cục, hừ! Không uống canh sao mà tiêu hóa được?

Dám đấu với anh? Còn non lắm!

“Hay là uống canh gà hầm măng với táo đỏ được không? Bỏ máu.” Ánh mắt Lương Chân Chân lướt một vòng qua bàn ăn, cuối cùng dừng lại ở chén canh xen lẫn trắng trắng hồng hồng, tốt bụng đề nghị.

Buổi sáng, một quyền kia đánh đến long trời lở đất, bàn trà bằng thủy tinh bị khuyết mất một góc lớn, toàn bộ vỡ vụn thành từng mảnh, chất lỏng màu đỏ cứ như vậy theo lòng bàn tay anh chảy xuống, nhìn thấy mà ghê.

Sau đó anh cứ thế mang cánh tay nhỏ máu đi, lúc trở lại thì đã băng bó thành cái bánh chưng, chắc là rất nghiêm trọng.

Lúc cô có ý tốt, Đẳng Cận Tư lại cho rằng cô cố ý chế nhạo mình, anh đường đường là nam nhi sức dài vai rộng, thân thể cường tráng, chảy chút máu đã là gì?

Bỏ máu? Nói không chừng người khác nghe được lại cười đến rụng răng mất! Đúng là cô bé đáng chết!

“Không uống!” Con người anh nheo lại thành một đường hẹp dài, trong con người u ám bắn ra tia sáng lạnh thấu xương, giọng nói càng thêm băng giá như sương.

Lương Chân Chân có chút khó hiểu tại sao anh lại phản ứng khác thường như thế, cô có nói gì không nên nói sao? Lòng tốt lại bị coi là gan lừa, không uống thì không uống, hung hăng cái gì! Thật không lý giải nổi!

“Vậy thì uống canh khoai hầm xương với ngô nhé?”

Đặng Cận Tư trầm mặc không nói gì, hôm nay đầu bếp làm thức ăn rất không hợp khẩu vị của anh, khi nào bảo Nam Cung Thần tìm thêm một người nữa, nước canh ngon như vậy, cho thêm được liệu vào làm gì?

Đúng là vẽ chân cho rắn!

Lương Chân Chân thấy ác ma mặt lạnh không cự tuyệt, liền múc một chén canh nhỏ, dùng cái muỗng khuấy lên, múc một muỗng nhẹ nhàng thổi nguội, bây giờ cô phải tập trung tinh thần tranh thủ phục vụ ác ma chu đáo, cô sẽ được giải thoát.

Hu hu hu. Cái bụng đáng thương của cô đói meo, ngực cũng dán vào lưng luôn rồi a!

“Ách. Há miệng.” Cô múc một muỗng canh đầy đưa tới bên miệng người nào đó, nhận ra ánh mắt anh sáng rực nhìn cô, ưm. Đây là tình huống gì?

“Miệng đau.” Người nào đó không đỏ mặt không thở gấp phun ra một câu, bộ dạng cao cao tại thượng như bậc quân vương ngày xưa, còn cổ tình tỏ ra bình tĩnh tự nhiên, đúng là càng nhìn càng làm cho người ta muốn nổi điên một trận.

“Vậy sao anh còn kêu gào muốn ăn canh?” Lương Chân Chân thật muốn dội chén canh lên đầu anh, dù sao lợn chết cũng không sợ phỏng nước sôi!

“Tôi ghen rồi.”

→ ____ →

Tay Lương Chân Chân run kịch liệt, đây là cái logic gì vậy, một lát thì miệng đau, một lát lại ghen, vậy tóm lại là muốn thế nào?

“Vậy. Rốt cuộc anh muốn sao?” Cô cực kì cố gắng kiềm chế mình kích động muốn ném bát đi, ổn định hơi thở hồi.

“Đều tại em làm hại, vừa nãy đứt cơm cho tôi dùng muỗng hơi quá sức rồi, chọc iệng tôi đau đến bây giờ.” Giọng nói này chính là sự kết hợp giữa oán trách và nũng nịu, có lẽ phát ra từ miệng Đặng Cận Tư thì mùi vị càng trở nên đặc biệt rồi.

(thử tưởng tượng một chút, đáng vẽ đại thiếu lãnh khốc làm nũng, khụ.)

Trên trán Lương Chân Chân trượt đầy hắc tuyến, khóe miệng không nhịn được giật mấy lần, cái gì mà đều là lỗi của cô! Trên đời này còn thiên lý hay không!

Còn nữa, tên ác ma này còn oán trách cô sao? Đúng là khó mà phục vụ kiêu ngạo đại nhân!

Chén canh trong tay cô cầm không cân bằng nên bị dao động mạnh, tay chân Lương Chân Chân luống cuống muốn giữ yên nó, mà bất đắc dĩ vừa rồi ác ma làm cho cảm xúc của cô quá mãnh liệt, có chút không khống chế được sức lực.

Thế cho nên _____

“Chết tiệt! Em làm cái gì vậy!” Đặng Cận Tư đen mặt quát, cô bé này nhất định cố ý, không chỉ có vẽ mặt phong phú, ngay cả hành động cũng chẳng thua kém, cứ nhiên vẩy nước nóng lên quần của anh.

“Tôi. Tôi thật sự không cố ý.” Lương Chân Chân vội vàng đặt nửa chén canh còn lại lên bàn, nhỏ giọng nói xin lỗi.

Thật ra trong lòng cô vui như nở hoa, ai bảo hành vi của anh xấu xa, bị phỏng là đáng đời! Nhưng khi cô vừa nhìn thấy vị trí cụ thể bị ướt thì trong lòng lập tức nổi trống lên hồi, trời ạ! Sao lại trùng hợp như vậy!

“Em cố ý muốn tôi bị phỏng thì có!” Đàng Cận Tư nghiêm mặt lạnh lẽo hừ nói, anh còn không biết cô bé này nhỏ mọn, ngoài mặt khéo léo nghe lời, kì thực sau lưng cất giữ ý xấu đối phó anh.

Mấy ngày qua cũng thông minh hơn không ít, cứ giả bộ hư hư thật thật với anh, hừ!

“Thật sự tôi không cố ý, tôi đi lấy khăn giấy.” Lương Chân Chân sợ hãi xoay người đi tìm khăn giấy, không phải canh đó rất nóng đấy chứ? Cầu trời phù hộ cho cái kia không xảy ra chuyện gì, nếu không mình lại gặp nạn, vừa nghĩ tới anh đã từng bắt mình liếm chỗ đó, cô chỉ cảm thấy ghê tởm, ngàn vạn lần đừng lặp lại một lần nữa.

Thật may là canh ở trên bàn một thời gian đã nguội đi nhiều, không nóng lắm, bằng không thì! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Lương Chân Chân cầm một xấp khăn giấy vội vã trở lại, ngồi xổm xuống lau đĩa phương ướt át kia đi, một lòng cầu nguyện không gặp phải chuyện xấu, đừng có chuyện gì a!

“Dừng lại!” Giọng Đàng Cận Tư khàn khàn yêu mị đột nhiên vang lên bên tai Lương Chân Chân, cô khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh, bàn tay dừng lại đặt trên nơi nào đó, hiển nhiên không ý thức được điều gì_____

“Hả?. . . .” Cô nghi ngờ há miệng nhìn anh, hai cánh môi mềm mại hiện ra đường cong khiêu gợi hoàn mỹ, đôi mắt nai con đen láy trong suốt đầy mê man và không hiểu, cô còn chưa lau khô mà.

“Nói, có phải em cố ý không!” Đàng Cận Tư nắm thật chặt cằm của Lương Chân Chân, cả người tản ra hơi thở tàn bạo khiến người ta sợ hãi.

“Ừm. Tôi không có.” Lương Chân Chân đau đến nhú mào.

“Rất thích lau chỗ đó à?” Giọng Đàng Cận Tư hơi cao lên một chút, có một loại yêu mị quyến rũ người.

Mê hoặc.

Có lẽ lời của anh quá mức hữu tình. Ý vị sắc màu, Lương Chân Chân nhạy cảm cảm giác dưới tay mình có thứ gì đó thay đổi, vừa cứng rắn lại nóng bỏng.

“Đánh rắm! Tôi mới không có!” Dưới tình thế cấp bách, Lương Chân Chân nóng lòng nói tục, cô thật sự cảm thấy mình bị oan uổng, hơn nữa gần đây ác ma không có hành động gì quá đáng với cô, cho nên không khống chế được mặt bất nhả của mình.

Đàng Cận Tư bị lời nói của cô làm cho kinh sợ, quả nhiên là con mèo hoang nhỏ này đủ thâm sâu, không chỉ biết la lối om sòm mà còn biết nói tục nữa, chẳng lẽ đây mới là bản chất thật của cô?

“Tôi. Tôi. Anh nói oan cho tôi rồi.” Lương Chân Chân “tôi” cả nửa ngày cũng không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể cắn môi cực kì uất ức.

“Sự thật ngay trước mắt, tôi nói oan cho em cái gì?” Đàng Cận Tư mặt lạnh nhìn quần mình bị ướt một mảng, giọng nói đầy uy quyền.

Bây giờ anh cực kì khó chịu, trong cơ thể có một làn sóng nhiệt chạy tán loạn tứ phía, bên dưới bị con mèo hoang nhỏ gián tiếp vuốt ve trở nên cương cứng, kêu gào muốn làm chuyện xấu.

Lương Chân Chân uất ức cắn môi, nhỏ giọng lầm bầm nói, “Người ta không cần thận vẩy nước canh lên quần anh, đương nhiên là muốn giúp lau khô rồi, chỉ là trùng hợp. . . . Vị trí rất đặc biệt thôi mà.”

“Không cần thận? Sao tôi lại nhìn giống như là em cố ý?” Từng câu từng chữ Đàng Cận Tư gần cực kì rõ ràng, thấm vào tai của Lương Chân Chân.

Cô đỏ mặt lên nói, “Anh. Nói không có đạo kỵ!”

“Đạo lý?”

Đàng Cận Tư lạnh lùng liếc cô một cái, đứng lên bắt đầu chủ động gỡ dây thắt lưng, nước canh dầu mỡ đã thấm vào trong quần lót, giờ phút này đang ướt nhẹp dính trên da anh, vô cùng không thoải mái.

“Này! Anh làm gì thế?” Lương Chân Chân bị hành động bất ngờ của anh dọa cho sợ, kinh hãi trợn mắt.

“Bây giờ cả người tôi dính dầu mỡ nhầy nhụa, em thấy tôi nên làm gì?”

“Muốn tắm thì vào phòng tắm mà cởi quần áo, ở đây hơi. . . .” (lộ liễu quá) mấy chữ sau Lương Chân Chân không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

“Đi lấy áo choàng tắm cho tôi.” Đằng Cận Tư không phải loại người hào phóng chỗ nào cũng có thể khỏa thân không kiêng nể ai, cho nên anh cởi quần là vì rất không thoải mái, từ nhỏ sống trong nhung lụa không thể nào chịu nổi cái cảm giác dầu mỡ dính vào da một khắc nào.

Ngừng một chút lại nói, “Trừ em ra, bất luận là ai cũng không được phép tới gần nơi này.”

Anh không phải đồ điên, cũng không muốn thân thể mình bị những người phụ nữ khác nhìn thấy, nếu không phải những nữ giúp việc kia là người mà bà nội chọn từ Đẳng gia tới, căn bản anh cũng không muốn.

Vậy mà Lương Chân Chân lại hiểu lầm ý của anh, cho là anh muốn là loại chuyện đó với mình, vừa đi vừa nhỏ giọng mắng: tên cuồng biến thái! Sắc ma! Chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, khốn kiếp!

Cô đến phòng tắm đúng lúc nhìn thấy một nữ giúp việc đang lau rửa phòng tắm, liền nảy ra ý hay, giả vờ ôm bụng, “Ai ôi! Tôi đau bụng quá, cô giúp tôi mang áo choàng tắm đến phòng ăn được không, chủ nhân nhà cô đang chờ ở đó, tôi sợ kéo dài thời gian,. Đau quá. . . .”

Mỗi lần đi cả tới là cô đau đến chết đi sống lại, từng có nhiều năm kinh nghiệm như vậy, giả vờ đau bụng với cô mà nói giống như một bữa ăn sáng, quá đơn giản.

Nữ giúp việc kia nhìn bộ dạng cô quả thật không giống đang giả vờ, liền quan tâm hỏi, “Lương tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao, cô mau mang áo choàng tắm đến phòng ăn đi.” Giọng Lương Chân Chân yếu đuối y như bệnh nhân, trong mắt tràn đầy mong đợi.

74. Chương 74: Ủm, Mạnh Hơn Chút Nữa. (3000)

Editor: Overdose

“Ừ, nhưng cô. Thật sự không có chuyện gì chứ?” Cô giúp việc không yên tâm hỏi lại một lần nữa.

Tôi rất khỏe, cô mau đi đi! Trong lòng Lương Chân Chân thầm nói, nhưng khóe miệng lại cố nặn ra một nụ cười yếu đuối, “Không sao, tôi chịu đựng được.”

Cuối cùng cô giúp việc đó nhìn cô một cái rồi mới cầm áo choàng tắm đi.

Thấy bóng lưng cô giúp việc đã đi xa, Lương Chân Chân vui vẻ đứng lên, bộ dạng lười biếng vươn vai, cực kì hài lòng với mưu kế của mình, cô nghĩ: ngoài cô ra, Đằng Cận Tư còn có rất nhiều người phụ nữ khác, cho nên cô không biết cách làm của mình có gì bất thường, hơn nữa nữ giúp việc với thiếu gia của nhà có tiền được mấy người trong sạch?

Hừ! Không phải trong phim truyền hình cũng diễn như vậy sao? Overdose_Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vì vậy, kiểu gài bẫy như trong phim truyền hình, sau này Lương Chân Chân mới hiểu được.

Cô đang tưởng tượng ác ma và cô giúp việc đó hô mưa gọi gió ở trong phòng, kích tình bắn ra bốn phía. . . . Sau đó, tối nay mình sẽ được giải thoát, nói không chừng qua chiều nay tên ác ma đó lại vui vẻ với người mới mà quên đi “niềm vui cũ” là cô, thật là tốt biết bao!

Nhưng, mộng đẹp vẫn chỉ là mộng đẹp.

Bên trong phòng ăn truyền đến một tiếng gầm “Cút!” thật to lớn cô về hiện thực, cô sợ đến run bắn cả người, trời ạ! Xảy ra chuyện gì vậy?

“Lương Chân Chân!” Đây là lần đầu tiên Đằng Cận Tư gọi cả họ tên cô, lại còn mang theo ý giận ngút trời, âm thanh kia giống như cơn sóng Hoàng Hà mãnh liệt ập đến, cực kì đáng sợ.

Cô cuống quýt chạy tới, chỉ nhìn thấy cô giúp việc cầm áo choàng tắm, hai mắt đắm nước nằm trên mặt đất run lẩy bẩy, còn người nào đó ăn mặc thật là tức cười, áo sơ mi đen mở hai cúc trước ngực, quần dài đã cởi ra, chỉ còn lại quần đùi màu đen bên trong.

Nhưng cả người tản ra khí lạnh u ám khiến người ta không rét mà run, con người sắc bén lạnh thấu xương như chim ưng nhuộm một tầng sương mù, sắc mặt âm trầm đến dọa người, âm thầm báo trước một trận mưa to gió lớn đang đến gần.

“Sao. . . .” (sao vậy?) Lương Chân Chân bị bộ dạng của anh làm cho sợ đến mức tim đập mạnh, nuốt luôn chữ sau vào bụng.

“Cút ra ngoài!” Đằng Cận Tư giận dữ quát, cô bé này to gan quá rồi! Bỏ ngoài tai lời anh nói? Còn dám sai người giúp việc đưa áo choàng tắm cho anh?

Cô giúp việc nằm dưới đất hốt hoảng chạy ra ngoài, trước khi đi vẫn không quên oán hận trừng mắt liếc Lương Chân Chân, giận cô trêu đùa mình, khiến mình bị hại thậm như vậy!

Trừng tôi thì sao? Tôi chỉ tốt bụng tặng cô một cơ hội đổi đời thôi mà, chính cô không nắm bắt cơ hội còn trách tôi? Có thiên lý hay không hử! Đối với người không biết chân tướng như Lương Chân Chân mà nói, đúng là rất khó có thể hiểu được rốt cuộc là chuyện gì?Overdose[Lê Quý Đôn]

Trong một căn phòng, khi áp suất quá thấp vượt qua khả năng chịu đựng của con người, giống như chiến trường giữa hai đội quân đang đối chọi nhau, khẩn trương mà khắc nghiệt, rõ ràng Lương Chân Chân đang ở bên yếu nhất.

Đằng Cận Tư tiến lên hai bước, ngón tay dùng sức nâng cằm Lương Chân Chân lên, bên môi treo lên nụ cười lạnh ngắt vô tình khiến người ta rét buốt, “Không nghe lời?”

“Không có.” Lương Chân Chân lắc đầu như lắc trống.

“Không có?” Ngón tay anh tăng thêm sức lực, dường như chỉ cần dùng sức thêm một chút nữa thì cằm của cô gãy ra mất, đôi mắt đen âm u làm người khác sợ hãi đến điên cuồng.

“Tôi. . . . Vừa nãy. . . . Đau bụng, cho nên, nhờ. . . . Cô giúp việc. . . . Một chuyện.” Lương Chân Chân thấy cằm đau như sắp trật khớp, đau đến mức cô nói chuyện không lưu loát.

“Đau bụng? Hử?!” Trong lòng Đằng Cận Tư có một sự tức giận không rõ ràng, tại sao cô bé này không thể ngoan ngoãn nghe lời anh nói, cứ ngầy ngốc, luôn luôn khiêu khích ranh giới cuối cùng của anh.

Nhất là ban nãy! Cô không biết anh ghét đàn bà sao? Còn cố ý giả vờ đau bụng sai giúp việc mang áo choàng tắm cho anh, muốn chạy trốn? Không có cửa đâu! Kiếp này anh phải giữ cô thật kĩ. Giam cầm cô bên cạnh mình! Đợi công việc của anh ổn thỏa, anh sẽ mang cô tới hòn đảo thuộc quyền sở hữu của anh, để cô thực sự hiểu: cô chỉ có thể làm người phụ nữ của anh!

(Lương Chân Chân oan ức khóc lóc kể lể: tôi không biết, tôi thật sự không biết anh ghét phụ nữ, ai biết anh còn có sở thích đặc biệt kì lạ này chứ! Tôi bị oan mà! Ngay cả cơ hội giải thích cũng không có đã lập tức quy tội cho tôi rồi, không chơi ăn hiếp người khác như vậy a!)

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu lia lịa, bây giờ không đau bụng cũng phải cố gắng mà giả vờ thôi.

“Nếu như em dám lừa tôi. . . .” Đằng Cận Tư phun ra mấy chữ đằng đằng sát khí, ngón tay thon dài chậm chậm nhẹ nhàng vuốt ve da mặt mịn màng của Lương Chân Chân, cả động tác lẫn ánh mắt kia đủ giết chết cô một vạn lần.

“Không dám.” Lương Chân Chân sợ đến nỗi đôi môi cũng run run, ai nói cho cô biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cho dù tên ác ma này thấy cô giúp việc kia chướng mắt cũng không cần nổi giận đến thế chứ?

Cô có làm chuyện gì tội ác tày trời đâu? Chỉ là_____

“Hừ! Đi chuẩn bị nước tắm, không được nóng quá cũng không được lạnh quá, ngoan ngoãn một chút, biết chưa?” Ngón tay Đặng Cận Tư nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi run rẩy của cô, lạnh giọng uy hiếp.

Trong lòng Lương Chân Chân biết chuyện vừa rồi chọc giận anh, lúc này mình đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời anh, qua mấy ngày va chạm, cô nhận ra không thể cứng rắn với tên ác ma này được, chủ yếu là đừng làm trái ý hắn, hắn sẽ không nảy sinh ý xấu với mình.

Trong phòng tắm, cô pha nước vừa đủ ấm, đang chuẩn bị đi gọi ác ma, vừa xoay người trong nháy mắt, suýt chút nữa bị hù dọa phát bệnh tim, có phải người đàn ông này có khuynh hướng bị điên không! Lại có thể lột sạch đồ của mình trong nháy mắt, mặc dù dáng người của anh rất được, lồng ngực cường tráng màu mật ong không dư một chút thịt nào, cơ bụng sáu múi hiện ra rất rõ ràng, nhưng mà_____

Thứ đồ chơi phía dưới của anh đúng là to khủng khiếp! Mặc dù đã lĩnh hội “sâu sắc”, nhưng tính chất hoàn toàn khác nhau, lúc trước bị lệnh phải liếm qua một lần, nhưng lúc đó nó mềm nhũn như con chi chi, không mang lại cảm giác mãnh liệt đập vào thị giác như bây giờ.

Giờ phút này, nó giống như kinh thiên lôi trụ, làm cô sợ đến cuống quýt che mặt lại, trong lòng cực kỳ buồn bã: tiêu rồi tiêu rồi! Cô sắp bị đau mắt hột rồi!

Đặng Cận Tư không để ý tới nét mặt khiếp sợ khoa trương của cô, thản nhiên sải bước đi qua cô rồi nhảy vào bồn tắm, hài lòng nằm ngửa bên trong bồn, “Lại đây”.

Lương Chân Chân xoay người như cái máy, bước tới, cầm khăn lông lên, ép mình nhìn thẳng, bắt đầu lau, cả đời cô đây là lần đầu tiên hầu hạ người khác tắm, lại còn là đàn ông!

Nhất định kiếp trước cô làm rất nhiều chuyện xấu, nên ông trời cố ý trừng phạt cô, đầu tiên là mẹ bị bệnh qua đời, tiếp theo là mẹ Diệp ngã bệnh nằm viện, sau đó lại gặp ác ma, từ đó liên tục gặp ác mộng. Overdose-DDLQĐ

Sương mù bốc hơi trong phòng tắm, thiếu nữ nửa quỳ bên ngoài bồn tắm cầm khăn lông kỳ lưng cho người đàn ông, tay cô mỗi nhử ề ẩm cả rồi, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, thấm ướt bộ đồ mỏng manh của cô, dán chặt trên da cô dính dính.

“Nhẹ một chút! Em đang kỳ lưng đấy à?” Đặng Cận Tư cau mày nén sự tức giận, cô bé này cố ý! Ngay từ khi mới bắt đầu đã không muốn ngoan ngoãn phục vụ anh, cái gì mà người hầu nữ thân cận đắc lực! Phục vụ khiến anh cực kỳ không thoải mái.

“Được, thiếu gia, như thế này được không?” Lương Chân Chân đầy một bụng oán khí nhưng trên mặt vẫn cười như một đóa hoa, giả vờ thật sự rất vất vả.

“Ừ, mạnh hơn chút nữa.” Lúc này người nào đó mới hài lòng.

Lúc thì nhẹ, lúc thì mạnh, đồ thiếu gia khó hầu hạ! Lương Chân Chân cố gắng khống chế sức lực trong tay mình, bảo đảm ác ma đừng kén cá chọn canh nữa.

Tắm, tắm, đột nhiên cô cảm giác một cơn đau bụng nóng quen thuộc chảy qua, kèm theo những đợt đau bụng rất nhỏ, cô nhíu mày trầm nghĩ: hả! Bị báo ứng rồi, vừa nãy cô còn giả vờ đau bụng kia mà, bây giờ lại đau thật, đã tính ngày tháng rồi, cô còn một vòng nữa mới đến di cả mẹ a! Không biết tại sao lại đau không báo trước thế này?

“Phía dưới cũng muốn tắm.” Đặng Cận Tư nhìn người nào đó hình như là vừa kỳ xong phần thân trên rồi, đôi mắt lạnh lùng quét về phía cô, trong sương mù mờ昧, giống như một đôi bảo thạch màu đen sáng ngời, lấp lánh chói mắt.

“Tôi. . . . Tôi đau bụng.” Trên trán Lương Chân Chân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hòa vào một khối mồ hôi hột chảy xuống, không khí trong này quá bức bối, cô không thở nổi nữa rồi, bụng dưới co rút từng đợt từng đợt. Đau như cuộn lại khiến cô không đứng thẳng lên được, xem ra, di cả mẹ đến thật rồi.

Di cả mẹ thân mến, rốt cuộc là người vẫn không thích ta phải không! Cố tình chọn lúc này, hu hu hu. . . .

“Đau bụng? Hừ! Diễn lại trò đã diễn một lần còn hay ho nữa sao?” Đàng Cận Tư cho là cô đang lấy cớ, giọng nói bỗng nhiên sắc bén hơn mấy lần, cùng sương mù trong phòng tắm lượn quanh tạo sự chênh lệch rõ ràng. Overdose-DDLQĐ

“Không có, tôi. . . . Đau bụng thật.” Lương Chân Chân cảm thấy có một chất lỏng nóng rực theo bắp đùi chảy xuống, cô khép hai chân lại, rất muốn đi toilet. . . .

“Không cho phép kiểm cớ, tắm!” Đàng Cận Tư căn bản không thấy rõ nét mặt khổ sở của cô, chỉ cho rằng cô đang lừa dối mình, giọng nói càng thêm lạnh lùng bức người.

Vì mặc váy nên Lương Chân Chân cảm thấy khí lạnh vù vù giữa hai chân, hơn nữa có vẻ như lần này đi cả mẹ tới dào dạt, nhất định là vì mấy ngày trước cô ăn đồ cay đồ lạnh rồi, xong đời!

75. Chương 75: Tôi. . . . Tôi Tự Làm Được

Editor: Overdose

Đàng Cận Tư thấy cô ngồi yên như tượng gỗ liền nổi giận, không khách khí kéo tay cô lôi vào bồn tắm.

Một tiếng “Soạt” vang lên, nước trong bồn tắm văng ra bốn phía, Lương Chân Chân bị sức lực mạnh mẽ của anh kéo làm cho đứng không vững, chân lại trơn, thân thể nghiêng về trước, vừa vịn ngã vào lồng ngực to lớn của anh, vừa đứng tư thế ôm ấp yêu thương.

Động tác đột ngột này khiến bụng Lương Chân Chân đau dữ dội hơn nữa rồi, cô gắng gượng cắn chặt môi dưới, đôi tay vội vàng tìm kiếm vật chống đỡ muốn đứng dậy, cô không thể ngâm trong nước được, hơn nữa nhu cầu cấp bách của cô bây giờ là bằng vệ sinh, hu hu hu.

“Thì ra em vội vã muốn ôm ấp yêu thương sao?” Ngón tay Đàng Cận Tư nâng cằm cô lên, phát hiện trên mặt cô toàn là mồ hôi, nhưng anh không quan tâm, dù sao nhiệt độ trong phòng tắm vốn cao, không khí nóng hấp hơi cả người đổ mồ hôi là chuyện bình thường.

“Rõ ràng là anh kéo tôi.” Lương Chân Chân cực kì hận hành động ác liệt của cái người này, rõ ràng là lỗi của anh ta mà còn gán lên mình, ăn hiếp người ta quá!

“Còn dám mạnh miệng?” Đôi mắt đen của Đàng Cận Tư bắn ra ý lạnh thấu xương, âm thanh rét căm như sương.

Lương Chân Chân dứt khoát quay mặt sang hướng khác không thèm để ý tới anh, không thể nói chuyện tử tế với tên này được, lãng phí về mặt của cô, hơn nữa bây giờ cô thật sự không có tâm trạng cãi vã với anh, cô đau bụng đến mức hô hấp cũng yếu ớt. Overdose_diễn đàn lê quý đôn

Nhưng, hành động này của cô lại chọc giận tên con trai lãnh ngạo ngang bướng nào đó, anh nâng cằm hôn lên môi cô, không biết vì sao, anh đã nghiệm cô mất rồi, hôn không đủ, sờ không đủ, muốn không đủ, chỉ ước gì từng giây từng phút giam giữ cô bên cạnh mình.

“Ừm.” Giờ phút này Lương Chân Chân hoàn toàn chịu dày vò, bụng dưới co rút, cuộn lại hành hạ cô đau đớn, miệng còn bị người khác niêm phong, thật là khó chịu a!

Nụ hôn của Đàng Cận Tư vội vàng mà mãnh liệt, hàm răng nhẹ nhàng gặm đôi môi anh đào mềm mại của cô bé trong lòng, trải qua kinh nghiệm mấy lần chiến đấu, kĩ thuật hôn môi của anh đã nâng cao rất nhiều, không hề ngốc nghếch kém cỏi như mấy lần vụng về ngang ngược lúc trước nữa, chỉ biết ra sức mút rồi hút.

Hôn rồi hôn, tay anh không kiềm chế được muốn vuốt ve làm da trắng nõn mịn màng của cô, cảm giác đó có thể khiến tâm hồn anh rung động, giống như một loại cổ độc gây nghiện.

Vì nằm trên ngực anh nên váy của cô lật lên thật cao, lộ ra đôi chân thon dài trắng muốt như ngọc, Đàng Cận Tư rất thích tư thế thân mật này, ngón tay anh dục ý chạy dọc theo bắp đùi của cô chậm rãi đi lên.

“Ừm.” Lương Chân Chân giãy giụa thân thể kịch liệt, nhưng người nào đó đang giam giữ miệng cô rất chặt, căn bản không thể thốt lên một lời nào, không còn cách nào khác, cô đành kẹp chặt hai chân lại. Nhưng vẫn không ngăn được ngón tay muốn xâm lấn kia.

Đằng Cận Tư không để ý tới sự vùng vẫy của cô, động tác thành thạo vạch quần lót ra, ngón tay dọc theo nhụy hoa chậm rãi đẩy vào, phát hiện bên trong đã sớm ướt át, không khỏi hôn cuồng dã hơn, thì ra con mèo hoang nhỏ này lại nhạy cảm như vậy, mới hôn môi mà chất lỏng đã chảy ra đầm đìa rồi.

Nhưng, dần dần anh cảm thấy có cái gì đó không đúng, cảm giác trơn trượt này không giống như trước kia.

Đột nhiên, khoe miệng lại nếm phải một vị mặn, nhanh chóng thắm vào đáy lòng anh, dâng lên một tia cảm giác khác thường, anh mê mẩn không muốn buông đôi môi ngọt ngào của cô, mới phát hiện gương mặt cô đầy nước mắt, trên trán đầy mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt như tuyết. Overdose[Lê Quý Đôn]

Ngón tay anh chợt rút ra, không ngờ lại phát hiện một vòng màu đỏ bao xung quanh, con người đột nhiên thu hẹp lại, trên mặt tràn ngập nghi ngờ và khó hiểu, đây là máu?

Chẳng trách cảm giác ướt át vừa nãy không bình thường, còn tưởng là.

Nhưng tại sao cô lại chảy máu?

Nhìn lại sắc mặt cô lần nữa, trắng bệch giống như cương thi, đúng là không phải giả vờ, chẳng lẽ, cô đau bụng thật? Không lẽ anh?

Lại còn có cả máu đỏ tươi như thế này, hình như là. Kỳ sinh lý mỗi tháng của phụ nữ?

Anh hơn cứng ngắt, nhất thời lúng túng không biết nên làm thế nào.

“Đau quá.” Lương Chân Chân vừa thừa nhận mình đau đớn, vừa cảm thấy uất ức không chịu nổi, mình tới đi cả mẹ rồi mà tên ác ma này cũng không bỏ qua ỉnh, còn đưa tay vào. Nơi đó, đúng là đồ xấu xa!

“Đau chỗ nào?” Giọng Đằng Cận Tư không tự chủ trở nên dịu dàng, nhìn bộ dạng cô khổ sở như vậy, căn bản anh không thể hung hăng được.

“Đau bụng. Hu hu.”

Lương Chân Chân đau đến nỗi toàn bộ sức lực như bị hút cạn, nước ầm càng ngày càng lạnh, bụng dưới sưng lên càng lúc càng mãnh liệt, mồ hôi lạnh như từng đợt sóng liên tiếp ập tới, khiến cô không thể nào chống đỡ nổi.

Trước kia mỗi lần đau đớn như vậy cô đều nằm lăn lộn trên giường, nắm ga giường thật chặt mượn một chút ngoại lực để giảm bớt phần khổ sở này, cả người giống như nằm trong hầm băng, khiến cô run rẩy bầy, thậm chí có lúc cô còn nôn mửa, người không biết còn tưởng cô đang có tiểu bảo bảo nữa!

Đằng Cận Tư không để ý đến lời Lê Tử dặn đi dặn lại cả trăm lần: hai ngày này tay phải không được để thấm nước, tuyệt đối không được làm gì cả.

Cánh tay phải bị băng bó như cái bánh chưng của anh không chút do dự thả xuống nước, ôm cô bé đau đến tái mặt lên, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, về phương diện này anh không có kinh nghiệm, đương nhiên không biết nên xử lý như thế nào, nhìn cô đau đớn đến nỗi gương mặt nhỏ nhắn cũng vo thành một nắm, mà mình thì không làm được gì, loại cảm giác này thật là cực kì kinh khủng!

“Người ở tầng dưới, là cô đó! Mau lên đây.” Anh ôm Lương Chân Chân cả người ướt nhẹp đứng ở hành lang lầu hai, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn một nữ giúp việc trong phòng khách, giọng điệu ra lệnh nói.

Sau khi phát sinh sự kiện ở phòng ăn, nữ giúp việc càng kính sợ thiếu gia nhà mình hơn mấy lần, giờ phút này lại nghe thấy giọng nói hung hăng của anh, cả đám sợ đến mức tay chân mềm nhũn, người bị gọi kia đang nơm nớp lo sợ bước lên lầu.

“Đằng thiếu, ngài dặn dò gì ạ?” Nữ giúp việc cúi đầu nói.

“Phụ nữ. Mấy ngày chảy máu đó xử lý như thế nào?” Khuôn mặt lạnh lùng u ám của Đằng Cận Tư hiem khi đỏ ửng lên.

Trong chốc lát nữ giúp việc còn chưa kịp phản ứng, sững sờ nhìn chủ nhân trước mặt, cái gì mà mấy ngày chảy máu đó? Overdose-DDLQĐ

Lương Chân Chân vui đầu trong ngực Đằng Cận Tư nghe anh nói thế liền xấu hổ hai má đỏ bừng, lo lắng động đậy, trong lòng cực kì khinh bỉ câu hỏi của anh vô cùng, đúng là lão đại quê mùa! Không thể nhịn chút nào hết.

“Nói mau!” Đằng Cận Tư không nhịn được gầm nhẹ, phải hỏi chuyện này anh cảm thấy rất khó chịu, anh đường đường là tổng giám đốc Tập đoàn Đế Hào Tư lại đi hỏi một nữ giúp việc vấn đề này? Cũng chỉ tại cô bé cứng đầu cứng cổ này!

“Thưa. Nên uống nhiều nước, tốt nhất là nước đường đỏ, còn nữa, bây giờ Lương tiểu thư cần phải tắm nước nóng, cởi đồ ướt trên người, thay quần áo khô.” Nữ giúp việc sững sốt một hồi lâu mới phản ứng kịp “Mấy ngày chảy máu” là có ý gì, đồ mặt giải thích.

“Mau mang một ly nước đường đỏ lại đây.” Đằng Cận Tư nghĩ tới câu “Bây giờ Lương tiểu thư cần phải tắm nước nóng, cởi đồ ướt trên người” liền xoay người đi vào phòng tắm.

“Thả tôi xuống, anh. Làm gì vậy?” Lương Chân Chân vui trong ngực anh yếu ớt nói, nhận ra anh đang đi về phòng tắm, không khỏi sốt ruột.

“Không phải nên tắm nước nóng sao?” Đằng Cận Tư cực kì khó chịu phản ứng kích động của cô, đã đau đến thế còn không an phận, đúng là con mèo hoang nhỏ khó thuần phục!

“Tôi. Tôi tự làm được.” Giọng Lương Chân Chân nhỏ như tiếng muỗi, một nửa là vì thân thể suy yếu, một nửa là vì xấu hổ, cô mới không cần ác ma tắm với mình, ngộ nhỡ, đột nhiên thú tính của anh ta bộc phát, không khống chế được thì mình phải làm thế nào?

Ánh mắt lạnh thấu xương của Đằng Cận Tư liếc cô một cái, cô bé này lại không ngoan rồi!

Bước chân của anh vẫn không dừng lại, sai bước đi tới phòng tắm, Lương Chân Chân bị anh cường thế uy hiếp, chỉ đành ngoan ngoãn câm miệng, cơn đau bụng truyền tới khiến đầu óc cô hỗn loạn, đành để mặc cho anh định đoạt.

Khi nước nóng chạm vào da thịt Lương Chân Chân mới cảm thấy ấm áp một chút, nhưng cô thật sự không quen trần truồng trước mặt ác ma. Đúng là không biết xấu hổ a

~~Đôi mắt xinh đẹp hơi khép lại, mặc cho anh tự mình xoay sở, cô không lên tiếng cũng không phản kháng, giống như một con búp bê người gỗ.

Dù sao bây giờ toàn thân cô không còn chút sức lực nào, yếu ớt không nhấc nổi một cánh tay, làm gì còn sức giãy giụa, mà thân thể hoang tàn này đã bị ác ma nhìn N lần, nhìn thêm một lần nữa cũng không chết người, nghĩ thông suốt một chút đi.

Cô thoải mái, nhưng Đằng Cận Tư thì không dễ chịu chút nào, vừa nãy giúp cô cởi quần áo phía dưới liền có phản ứng rồi, làn da mềm mại thơm tho trắng như tuyết. Yên lặng mê hoặc mình, nhất là hai trái anh đào đầy đà tròn trịa, thật kích thích giác quan của anh.

Hô hấp bỗng dừng dồn dập, bàn tay rất muốn đưa ra nắm lấy, sau vài lần đấu tranh mãnh liệt, vẫn đặt tay lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa bóp, ép mình không được nhìn, không được nghĩ nữa. Overdose[Lê Quý Đôn]

“Ừm, không. Không cần, tôi. Tôi buồn ngủ.” Giọng Lương Chân Chân run run.

76. Chương 76: Cảm Giác Là Thường.

Lương Chân Chân bị động tác dịu dàng của anh làm hai gò má đỏ bừng, cả mang tai cũng ửng hồng, cực kì đáng yêu.

Giờ phút này trong phòng tắm đều tràn ngập không khí mập mờ, sương mù lơ lơ lượn quanh khuôn mặt đỏ bừng của ai đó, che đi nét e thẹn.

Đằng Cận Tư nuốt nước bọt một cách khó khăn, quả thật không thể xoa bóp được nữa, nếu tiếp tục không biết anh sẽ làm ra chuyện gì, việc này hoàn toàn là đang kiểm tra sự nhẫn nại và khả năng khống chế của anh.

Mỗi khi ánh mắt anh liếc về phía mảnh đất rậm rạp kia, khí huyết không nhịn được bắt đầu cuộn cuộn, bộ phận phía dưới càng không kiềm chế được khiến anh gần như mất đi lý trí, lều nhỏ đã lặng lẽ dựng lên đàn ông đàn ông, trong cơ thể anh giống như có chi chít hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn, đốt tim anh.

“Được, ngủ đi.” Giọng Đằng Cận Tư trầm thấp khàn đục, lộ ra thanh tuyến mê hoặc lòng người, anh tiện tay lấy khăn tắm treo trên kệ, quấn chặt lấy người trong lòng đang không có mảnh vải che thân.

Sau đó đứng dậy đi về phía phòng ngủ, trực tiếp đặt cô lên giường, đắp kín chăn lại rồi ngay lập tức đi ra như chạy trốn, anh cảm thấy mình không thể ở trong phòng một khắc nào nữa!

Nghe tiếng khép cửa, Lương Chân Chân mới khẽ mở mắt, kéo chăn lên đắp trên người mình, thân thể cuộn thành một cục, cảm môi kinh ngạc nhìn sàn nhà, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không nói thành lời, ấm áp, là lạ.

Trong phòng tắm, cô cứ tưởng rằng anh nhất định sẽ không nhịn được muốn vô lễ với mình, nhưng tất cả lại vượt quá dự đoán của cô, anh không hề làm thế, trái lại còn dịu dàng xoa bụng cho cô, không biết tại sao, cô có một cảm giác như được che chở.

Nhớ lại vẻ mặt hắc ám của anh đỏ bừng lên, Lương Chân Chân không nhịn được cong khóe môi lên, bộ dạng của anh thật buồn cười!

Đột nhiên, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, lời Lương Chân Chân trở lại hiện thực.

“Vào đi.” Giọng cô yếu ớt vô lực.

Cô giúp việc nghe có tiếng nói mới đẩy cửa đi vào, trong tay cầm theo một ly nước đường đỏ, cung kính nói: “Lương tiểu thư, Đằng thiếu sai tôi mang nước đường đỏ cho cô, cô uống lúc còn nóng đi, cần gì xin cứ nói với tôi.”

“Ách. . . . Mang cho tôi một gói băng vệ sinh, cảm ơn.” “Lương Chân Chân chống tay ngồi dậy, nhận lấy ly nước đường đỏ từ cô giúp việc, đôi môi áp vào mép ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chất lỏng ấm nóng theo cổ họng chảy vào trong bụng.

“Được, cô chờ một lát.” Cô giúp việc nói xong liền đi ra ngoài, năm phút sau đã quay lại, đặt trên đầu giường một bộ áo ngủ mới tinh và quần áo lót, cùng vài gói Sophie ban ngày và ban đêm, sau đó đi ra ngoài.

Lương Chân Chân biết nhất định là do người khác sai bảo, cảm giác ấm áp trong lòng vẫn còn kéo dài, cô cảm thấy mọi thứ không thật, tại sao ác ma lại trở nên chu đáo như vậy?

Hại lòng cô dâng lên một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời, lại khiến cô đau đầu rồi, cô cố nhịn đau đứng dậy đặt ly nước lên bàn rồi ôm đồ ngủ và băng vệ sinh vào phòng tắm, mặc xong xuôi cô uống một hơi cạn sạch hết ly nước đường đỏ, nhiệt độ ấm áp trôi vào cơ thể, rất thoải mái.

Sau đó cô chậm rãi để ly xuống, leo lên giường chui vào trong chăn rồi chìm vào giấc ngủ.

Chỉ có ngủ thiếp đi mới không cảm thấy đau bụng, mới nhận ra rằng tất cả mọi chuyện tối nay chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Đằng Cận Tư vừa ra khỏi phòng liền chạy thẳng xuống phòng tắm dưới lầu, xối nước làm toàn thân nguội lạnh, cho đến khi nào dập tắt được hỏa mồi mới thôi, mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, trong lòng rõ ràng rất muốn đi xem cô bé trên lầu bây giờ như thế nào, nhưng sợ nhìn thấy cô lại không khống chế được mình, chỉ đành đè nén tâm tình lo lắng xuống.

Trước khi ra ngoài còn dặn dò người giúp việc mau đem nước đường đổ lên lần nữa cho cô, mình thì cầm chìa khóa xedi ền đà_n lê q uý đồn .

Tiếng xe việt dã Land Rover vội vã chạy đi từ ngoài cửa vang lên, mấy cô hầu gái không nhìn được bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Đằng thiếu đối với Lương tiểu thư thật tốt!”

“Còn không phải sao? Chăm sóc chu đáo, tôi vẫn cho là Đằng thiếu là bậc vương giả cao cao tại thượng, loại dân thường như chúng ta sao dám nhìn lên, lại không ngờ. . . . Ai!”

“Nghe nói Lương tiểu thư gặp Đằng thiếu là vì. . . .”

“Được rồi! Mấy người rảnh rồi sinh nông nổi phải không, chuyện của Đằng thiếu và Lương tiểu thư mấy người có thể nói năng lung tung được sao? Cẩn thận cái miệng của các cô đó!” Đúng lúc này quản gia Hạ Đông lên tiếng cắt ngang bọn họ nói chuyện, cười châm biếm quát lớn.

Lúc đầu cô là người hầu của Đằng lão phu nhân, cũng là tâm phúc của bà, sở dĩ đến đây là do Đằng lão phu nhân sắp xếp, một là có thể chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của cháu trai tốt hơn, hai là giúp bà quan sát xem rốt cuộc cô gái Lương Chân Chân đó là người như thế nào, bất cứ lúc nào cũng có thể báo tin mới nhất về cho bà.

Sao Đằng Cận Tư lại không hiểu ý của bà nội mình, anh cũng chẳng quan tâm, mặc cho bà nội sắp đặt, chỉ cần bà vui là được rồi, bình thường công việc của mình quá bận rộn không có cách nào làm tròn đạo hiếu, dù sao vẫn phải bồi thường về phương diện khác cho bà.

“Chị Hạ Đông, sau này bọn em không dám nữa.” Mấy cô giúp việc đang tán gẫu lập tức cầu xin, thật sự có lúc rất khó quản được cái miệng mình a!

“Được rồi, sẽ không có lần sau nữa đâu, tất cả giải tán.” Hạ Đông phát phát tay, đuổi từng người một xuống, thích thú nhìn lên lầu, sau đêm nay sẽ kéo theo rất nhiều sự kiện mới, chắc chắn Đằng thiếu thích Lương tiểu thư thẳng thắn đáng yêu này rồi, nếu không đã chẳng chăm sóc cô ấy tỉ mỉ như vậy.

Đằng lão phu nhân mà biết Đằng gia có người kế nghiệp nhất định sẽ rất vui diễm đàn l«ê quý đ«ôn., Lương tiểu thư thật đúng là trường hợp đặc biệt.

Đằng Cận Tư đạp chân ga chạy nhanh như bay, đường phố ban đêm lộng lẫy rực rỡ, nhưng anh lại không có lòng dạ nào mà thưởng thức, chỉ cảm thấy những bóng đèn nê-ông nhiều màu chớp chớp nháy nháy đó quá chói mắt, trong lòng khó chịu cựa cựa áo đầu tiên ra, không khí trong xe cũng rất bức bối, khiến người ta hít thở không thông.

Nhớ lại lúc này.

Những hành động tối nay của mình, thật sự không giống anh chút nào!

Không biết từ lúc nào, cô bé đó đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh, ngay cả anh cũng cảm thấy hoảng sợ, cảm thấy thật không thể nào tưởng tượng nổi!

Lôi diện thoại ra bấm số của tên bạn thân Quan Hạo Lê, trước mắt anh chỉ thấy hấn ở gần mình nhất, nhị đệ và tam đệ còn chưa biết trốn đi rong chơi ở nơi nào, nghe nói tứ đệ bị một người phụ nữ Anh quốc mua, chuyện này anh đã nhờ học trưởng Nhĩ Hách điều tra.

Anh quốc không phải địa bàn của anh, không thể mạnh động, mà vừa đúng lúc học trưởng lại đang ở đó, dựa vào năng lực và mảnh khốc của mình đã gây dựng được giang sơn riêng, hơn nữa gia thế lại có cả hai phái hắc bạch, tin tình báo nhanh hơn anh, nhờ anh ta giúp một tay cũng là cách hữu hiệu và nhanh nhất.

Hy vọng tứ đệ không gặp phải người phụ nữ bị biến thái hay tâm thần phân liệt. . . , nếu không anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta đâu! Cả hai tên đang ung dung tự tại kia nữa!

Một nơi khác:

Ở khu vực nào đó trên bắc đảo New Zealand, một chiếc du thuyền xa hoa đang lao đi vun vút trên mặt biển xanh biếc, trên thuyền có các mỹ nữ nóng bỏng mặc bikini đang cười nói ríu rít, tranh nhau vị trí trên chiếc ghế mây cạnh một người đàn ông vô cùng đẹp trai nào đó.

“Hắt xì!” Người đàn ông đột nhiên hắt hơi một cái, đưa tay sờ sờ lỗ mũi, mặc dù gần đây anh đến những nơi vui chơi hàng đầu trên thế giới nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng mơ hồ, chuyện của tứ đệ cũng là một tâm bệnh trong lòng anh, mồ hôi đổ ra. . . . Chỉ cần tưởng tượng về mặt tức giận lạnh lùng như sương của đại ca, anh không nhịn được liến rùng mình, OMG!

Anh _____ chính là nhị thiếu Nông Dịch Tiêu.

Cùng lúc đó, ở dãy núi Alpes Thụy Sĩ, một người đàn ông mặc quần áo thể thao màu trắng đang thực hiện những động tác trượt tuyết thành thạo điêu luyện để lộ ra thân hình cường tráng, một loạt động tác khó khiến những người xem xung quanh liên tục tán thưởng “GOOD!” d iễn _đàn_l ê _quý _đ ôn. “VERY GOOD!”.

Đột nhiên, một trận gió bắc vù vù thổi tới, anh không nhịn được hắt hơi một cái, toàn thân run lên, không khỏi cau mày trầm nghĩ: nhất định đại ca đang “nhắc tới” mình, thích chính mình chỉ có đại ca mà thôi, như thế mới bớt phóng túng.

Ách. Chuyện của tứ đệ không thể hoàn toàn trách anh được, mọi người cùng chơi mà!

Đánh cược thì phải có kẻ thua thôi. (o)

Lúc Quan Hạo Lê nhận được điện thoại của A Tư thì đang ở trong hộp đêm “Hoàng triều thịnh yến” sang trọng nhất thành phố C ôm mỹ nữ uống rượu, nấc rượu la ầm lên từ đầu dây bên kia: “A Tư, mau tới đây chơi đi, tối nay có tiết mục đặc sắc trăm năm hiếm thấy đó!”

Nếu là lúc trước, nhất định Đằng Cận Tư sẽ xì mũi coi thường, không quan tâm, hộp đêm là nơi chỉ khi nào có cuộc xã giao đặc biệt anh mới lui tới, bình thường anh còn chẳng thèm liếc nhìn, không khí ngột ngạt, hơn nữa ở đó phụ nữ qua lại rất nhiều, anh cực kì không thích, trên người bọn họ tỏa ra đủ thứ mùi vị quái đản làm anh khó chịu.

Chứ đừng nói là ôm vào lòng như Lê Tử, người khiến anh cam tâm tình nguyện ôm vào lòng chỉ có con mèo hoang nhỏ kia thôi, mà đêm nay cô lại.

Vì vậy, anh quyết định gạt bỏ những thứ chán ghét kia sang một bên vào đó chơi một chút, vừa đúng lúc anh đang phiền muộn, cần phải thư giãn một chút.

77. Chương 77: Lần Đầu Tiên Gọi Điện Cho Ác Ma (6000+)

Editor: Overdose

“Hoàng triều thịnh yến” không hổ danh là hộp đêm lớn nhất thành phố C, tòa nhà hình trụ cao ngất, những bức tranh điêu khắc trên tường theo phong cách phương Tây vô cùng tinh xảo, hào khí mà hoa lệ, từng món đồ trang trí đều là thiết kế mới nhất, đặc biệt là ban đêm, ánh đèn ngũ sắc càng lộ ra vẻ xinh đẹp mê ly, diễn đàn lê quý đôn huyền ảo chói mắt.

Đằng Cận Tư lạnh lùng ngược mắt liếc nhìn kiến trúc tráng lệ bên ngoài, trong lòng hừ lạnh: không nhìn ra, cũng có chút tài năng đấy!

Ngay sau đó liền giao chiếc xe yêu thích cho em trai ở bãi đậu xe, còn mình thì sải bước tiến vào, vừa vào cửa đã có nữ phục vụ cười híp mắt chào đón, giọng nói vui vẻ: “Chào mừng tiên sinh đến hộp đêm “Hoàng triều thịnh yến”, xin hỏi ngài đặt trước phòng số mấy?”

“Hoàng cung.” Giọng Đăng Cận Tư lạnh lùng, mấy lần trước tới đây đều đến phòng “Hoàng cung”, nhưng lần nào anh cũng không nhớ rõ vị trí cụ thể ở đâu, chỉ tại bố cục trong này quá phức tạp, làm người ta không phân biệt được đông tây nam bắc, cho nên để phục vụ dẫn đi có vẻ an toàn hơn.

Nữ phục vụ cho là mình có mắt nhìn người rất tốt, xem khí chất của vị tiên sinh này đi, rõ ràng là một quý công tử thượng thừa, nhưng sau khi nghe anh nói tên phòng ra, lại sợ hãi đến ngây người.

Phải biết rằng “Hoàng triều thịnh yến” chỉ sắp xếp bốn phòng VIP siêu sa hoa, theo thứ tự là hoàng cung, vương triều, thịnh thế, yến cư, trong đó lấy hoàng cung làm đầu, rất ít khi mở ra, bình thường chỉ dành cho những khách tôn quý nhất hoặc những ông chủ danh tiếng.

“Ngài. . . Mời qua bên này.” Sau khi khôi phục lại vẻ tự nhiên, nữ phục vụ tươi cười ngọt ngào hơn, trong lòng không ngừng suy đoán người đàn ông lạnh lùng phi phàm này có phải là ông trùm giấu mặt trong truyền thuyết hay không.

Mấy năm nay “Hoàng triều thịnh yến” nhanh chóng nổi lên, vì nơi đây nổi tiếng được lắp đặt những thiết bị mang phong cách xa xỉ và đội ngũ phục vụ tốt nên có rất nhiều khách quen, hơn nữa lại được đảm quyền quý đó tranh nhau cổ động, trong khoảng thời gian ngắn đã nổi như cồn.

Thế nhưng, ông trùm giấu mặt vẫn là một bí ẩn, chưa từng công khai, dần dần đã trở thành chủ đề bàn tán của những người nhàn rỗi.

Đăng Cận Tư mắt nhìn thẳng đi theo phía sau phục vụ, mặc dù toàn thân anh tỏa ra hơi thở lạnh lùng khó gần, nhưng vẫn hấp dẫn rất nhiều cô gái phải ngoái đầu lại nhìn.

Trên đời này có rất nhiều phụ nữ yêu Satan, giống như hoàng đế thời cổ đại, mặc dù cao cao tại thượng, nhưng lại có khí phách bẩm sinh và thân phận tôn quý khiến những cô gái kia chạy theo như vẹt.

Đẩy cửa ra, cả phòng tràn ngập mùi thuốc lá, mùi rượu và mùi son phấn, Đăng Cận Tư nhíu chặt lông mày, anh không thích làm người đến sau, liền chọn một nơi vắng người ngồi xuống.

“A Tư, cậu tới vừa đúng lúc, tối nay có một buổi biểu diễn tuyệt vời đấy!” Quan Hạo Lê tựa đầu vào một mỹ nhân ngồi trên đùi, trên đất còn một mỹ nữ nữa quỳ rót rượu cho anh, bộ dạng lười biếng say mê thật là rất muốn ăn đòn!

“Không có hứng thú.” d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn. Đăng Cận Tư uể oải nói, hai chân bắt chéo tùy ý ngồi lên ghế salon, ngay lập tức có hai vị mỹ nữ chủ động quần lấy, bộ dạng nịnh nọt chỉ ước gì được ngồi lên đùi anh.

“Tiên sinh, ngài thích kiểu phục vụ nào?” Mỹ nữ uốn đầu lười quỵr rữ yếu điệu nói, rõ ràng là trang điểm mắt rất đậm, còn liên tục nháy mắt, phần trang điểm không ngừng rơi xuống ghế, ghê tởm chết đi được.

“Cút ngay!” Trong giọng nói lạnh lùng của Đăng Cận Tư nồng nặc sự chán ghét, anh vốn muốn thử tiếp nhận cô gái khác, nhưng nhận ra chỉ cần họ tới gần thì lập tức đáy lòng anh dâng lên một loại chán ghét dày đặc, bản năng chỉ muốn kháng cự xua đuổi.

Anh biết những thứ này đều là vì những người phụ nữ trang điểm đậm hèn hạ anh gặp khi còn bé. Kí ức đó khắc sâu trong lòng, để lại âm ảnh xám xịt khó có thể phai mờ.

“Tiên sinh, kĩ thuật của tôi rất tốt đó!” Giọng một vị mỹ nữ làm nũng đáng yêu nói.

Thấy sắc mặt Đăng Cận Tư càng lúc càng tệ, Quan Hạo Lê vội vàng mở miệng, “Kiều Kiều, Tích Tích, mau tới đây xoa bóp cho anh, bạn anh không phải người phụ nữ bình thường nào có thể áp chế được, cầu xin thì không có gì vui đâu.”

Hai cô gái này cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra vẻ mặt lạnh lùng của Đăng Cận Tư, ngay cả không cam tâm tình nguyện cũng phải dờ cái mông đứng dậy, tính tình Quan thiếu gia còn ôn hòa, nhưng con người của ông chủ này lạnh đến mức khiến người ta chết rét, thật đáng sợ!

“Nói bọn họ ra ngoài hết đi!” Đăng Cận Tư nghĩ muốn hỏi chuyện đau bụng của con mèo hoang nhỏ, anh ta là thầy thuốc, nên biết rất rõ chuyện này, nhưng trước mặt nhiều phụ nữ như vậy, thật sự anh không hỏi được.

Những cô gái kia ngây ngẩn cả người, đây rồi cuộc là ông chủ như thế nào a! Lại có thể không có chút hứng thú nào với các cô, ngay cả nhìn cũng không nhìn, nói ra chỉ sợ người khác không tin! Phải biết rằng họ đều là những nữ vương nổi tiếng trong “Hoàng triều thịnh yển”, bất luận là vóc dáng, dung mạo hay phương diện kĩ thuật đều là số một, nhưng trước mặt anh, đột nhiên những thứ này đều không đáng một đồng.

Chẳng lẽ, anh ta là GAY?

Đúng là phí của trời! Người đàn ông anh tuần khí phách như vậy lại thích đàn ông, thật khiến bao nhiêu cô gái đau lòng a!

Quan Hạo Lê cho là A Tư có chuyện gì cực kì đặc biệt muốn nói với anh, bằng không sẽ không chạy đi tìm anh lúc nửa đêm thế này, đi đến đàn ông quý ông. liền phát tay, ý bảo mấy người các cô có thể đi.

“Quan thiếu. . . .” Trong đó có một vị mỹ nữ không chịu nghe lời, bộ dạng này thật hấp dẫn.

“Ngoan, ở bên ngoài đợi anh một lát.” Quan Hạo Lê cười thật vui vẻ, còn tặng một nụ hôn gió cho những vị mỹ nữ lưu luyến không muốn rời đi kia.

Đặng Cận Tư dứt khoát nhắm lại, mắt không thấy lòng sẽ không phiền.

Cửa vừa đóng lại, mấy mỹ nữ tuyệt sắc kia đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghi ngờ một vấn đề: hai đáng mày râu ở trong phòng có thể làm gì?

Trời ạ! Chẳng lẽ. . . . Quan thiếu gia và ông chủ kia là một đôi?

Hai người có dung mạo và khí chất hơn người, rõ ràng Quan thiếu là nhược thụ, còn ông chủ kia hẳn phải là cường công. . . .

(Quan Hạo Lê uất ức khóc lóc kể lể: cái tên A Tư yêu nghiệt hại chết người còn không đền mạng! Tôi bị người ta hoài nghi tôi với cậu là GAY! Ngựa của cậu còn kém lắm, cái chuyện bạo hành hoa cúc mới không làm nổi!)

(Đặng Cận Tư lạnh lùng liếc anh một cái, mười phần khinh bỉ: tôi không có hứng thú với cậu!)

Trong phòng “Hoàng cung”, Quan Hạo Lê ngồi dậy, phong thái ưu nhã uống một hớp rượu đỏ, “Nói đi, chuyện gì?”

Đặng Cận Tư khó khăn mở miệng nói, “Phụ nữ, mấy ngày chảy máu đó sao lại bị đau bụng?”

“Phụt!” Toàn bộ rượu đỏ Quan Hạo Lê vừa uống tới cổ họng liền phun ra, vẻ mặt giống như vừa nghe một chuyện cười kinh thiên động địa, đỏ mặt cả lăm hỏi lại, “Cái. . . . Cái gì?”

“Không nghe thấy à?” Đặng Cận Tư chẳng thèm nói lại lần nữa, vẻ mặt không vui liếc anh một cái, đôi mắt đen đầy ý uy hiếp.

“Cậu đuổi họ ra ngoài chỉ vì hỏi tôi cái này?” Quan Hạo Lê kinh hãi lần nữa, vẻ mặt A Tư kỳ cục như vậy, ông trời ơi! Cậu ta rơi vào lưới tình rồi ư?

“Trả lời.” Đặng Cận Tư không có tâm trí nào đi theo anh ta dông dài, nói ngắn gọn dễ hiểu.

“Khụ. . . . Nói thế này, hiện tượng này gọi là đau bụng kinh, đã từng có người nghiên cứu vấn đề này, hiện tượng này phần lớn phụ nữ trên thế giới đều mắc phải, còn nguyên nhân tại sao thì có rất nhiều nguyên nhân, đợi khi nào tôi với cậu tìm sách về phương diện này, cậu từ từ mà đọc, còn hôm nay thì thôi.”

“Không có cách nào chữa trị sao?” Đặng Cận Tư nhíu chặt lông mày, vừa nghĩ tới sắc mặt trắng bệch của con mèo hoang nhỏ lòng anh liền không thoải mái, phương diện tình cảm của anh rất đơn giản, nhưng phần đơn giản này lại mang theo ham muốn chiếm giữ mãnh liệt.

Câu hỏi của anh khiến Quan Hạo Lê hoàn toàn im lặng, thậm chí anh ta còn nghi ngờ đây là A Tư mà anh biết sao? Cổ nhân nói quả không sai: trai chưa vợ ba ngày lại thay đổi!

Nhưng bọn họ mới gặp nhau sáng hôm nay mà! Thay đổi lại lớn như vậy! Năng lực cải tạo của con nai kia thật quá kinh người!

“Rất khó chữa trị, có điều. . . .” di ễn ầ_n lê q ụy ấn Quan Hạo Lê cố ý kéo dài câu nói.

“Có điều gì?” Đàng Cận Tư rất ghét kiểu muốn nói lại thôi của anh.

“Phụ nữ sinh em bé xong sẽ không đau bụng kinh nữa, cho nên, chắc cậu hiểu.” Quan Hạo Lê cười giống như một con mèo vừa trộm được thịt, cực kỳ nhộn nhạo.

Đàng Cận Tư trầm mặc, trong lòng buồn bực: còn có chuyện kì lạ như vậy sao? Nhưng Lê Tử là bác sĩ uy tín, có thể tin lời hẳn.

“Tôi đi đây.” Anh đã có đáp án như mong muốn, cũng chẳng muốn ở lại thêm một phút nào nữa.

“Đi cái gì mà đi! Món ăn hôm nay còn chưa bắt đầu mà, hôm nay bắt luận cậu nói cái gì cũng phải ở lại đây cho tôi.” Quan Hạo Lê vất vả lắm mới tóm được bả vai anh, lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy sao, sau này tới đây mấy lần nữa, tiếp xúc với người phụ nữ, nói không chừng tật xấu quái đản kia sẽ biến mất.

Có lúc, thói quen cũng có thể thay đổi, A Tư còn cần được rèn luyện thêm!

“Tôi nói là không có hứng thú.” Đàng Cận Tư cau mày cự tuyệt, cho dù bọn họ có cởi hết quần áo đứng trước mặt anh cũng không có cảm giác.

Quan Hạo Lê không thèm để ý, kéo anh đi ra bên ngoài, chạy thẳng tới sân khấu_____vũ đài lớn hình tròn.

Phương Y Nhu từ toilet đi ra, vừa đứng lúc nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, Đàng Cận Tư và Quan Hạo Lê?

Nghĩ đến lần trước nhờ Nam Cung Thần leo lên giường Đàng thiếu, cứ tưởng rằng có thể một bước leo lên thế giới cực lạc chưa từng thấy, nhưng không ngờ lúc cô mạnh mẽ động tình thì lại bị thô lỗ đuổi ra ngoài.

Nhớ lại là thấy tức giận! Đây là một vết thương trong lòng cô! Người ngoài cũng nói không đáng, bao gồm cả cô bạn thân nhất Thẩm Quân Nhã của cô.

Cô vội trốn sang một bên, trong lòng buồn bực: làm sao Đàng thiếu lại tới chỗ này? Nghe nói anh chỉ có hứng thú với một cô gái duy nhất, mà thân phận của cô gái ấy lại được bảo vệ rất tốt, cô đã vận dụng rất nhiều mối quan hệ nhưng không cách nào nghe ngóng được, khiến cô rất căm tức!di ễn ầ_n lê q ụy ấn Đây lòng càng thêm hận cô gái thần bí kia.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thua kém người ta bất cứ điều gì, lại bị thua trên tay Đàng Cận Tư, khó tránh được lòng tự trọng bị tổn thương, liền ghi hận anh trong lòng, trăm phương ngàn kế muốn hòa nhau một ván.

Rõ ràng đêm nay là một cơ hội tốt.

Nhìn hai người bọn họ đi về phía vũ đài, khóe môi Phương Y Nhu nâng lên một nụ cười lạnh: cái gì mà chỉ có hứng thú với một cô gái duy nhất? Tin đồn hoàn toàn không có thật! Đàng ông tới “Hoàng triều thịnh yến” có thể quần được cậu em của mình sao? Đừng nói là tối nay có nụ hoa cực phẩm hé nở lên đài trên kia biểu diễn, chỉ sợ, trông mắt của bọn họ đều rớt ra!

Cô liền lấy điện thoại di động ra, lặng lẽ chụp hình hai người, hừ! Nếu anh đã cưng chiều cô gái thần bí đó như vậy, tôi càng muốn để cô ta biết chẳng qua anh chỉ lừa gạt cô ta! Đợi tôi ẩn danh gửi mấy bức hình này cho các tòa soạn, truyền bá rộng rãi thông tin này ọi người biết_____để xem rốt cuộc chân tướng là gì.

Chỉ e, đến ngày mai, cô gái kia sẽ biết mình chỉ là một người đáng thương mà thôi!

“Đừng có kéo, tôi, không, có, hứng, thú!” Đàng Cận Tư cực kì khó chịu Lê Tử ép mình đi xem cái buổi biểu diễn vứt đi đó, nếu hẳn không phải bạn thân lớn lên từ nhỏ với anh, anh đã sớm đâm ọt cái rồi.

“Tối nay là một cực phẩm lên đài biểu diễn đó, bỏ lỡ sẽ tiếc cả đời đấy!” Quan Hạo Lê đổi sang chiến thuật dụ dỗ.

“Cậu cho tôi là trẻ lên ba à? (dự mấy câu là bị lừa chắc?) Đàng Cận Tư khinh bỉ liếc anh một cái, sau đó chán ghét đẩy tay hắn ra, không thèm quay đầu lại.di ễn ầ_n lê q ụy ấn

Quan Hạo Lê kinh ngạc đứng yên tại chỗ lẩm bẩm: con ngựa của cậu biến thành trẻ lên ba rồi! Vậy thì tôi có thể nhiệt tình khi dễ cậu, hừ!

Sau khi ra khỏi “Hoàng triều thịnh yến”, Đằng Cận Tư không lái xe về biệt thự Lan Đình Uyển, mà về công ty, phía sau phòng làm việc của anh là phòng nghỉ ngơi, bên trong có đầy đủ mọi thiết bị, không thua kém gì ở nhà.

Sáng sớm hôm sau, Lương Chân Chân bị ánh nắng ấm áp chiếu vào làm thức giấc, lầu bầu trở mình, sờ sờ bụng, chỉ hơi đau một chút, cô có thể chịu đựng được.

Tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua lần lượt hiện lên trong đầu cô, gương mặt liền đỏ bừng, hình như tối qua ác ma không ngủ ở đây, chẳng lẽ anh vừa đi ra ngoài?

Đúng lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Giai Ny?

Tiêu rồi! Hai ngày nay cô không đến lớp, hôm nay mà nghỉ nữa thì bị phê bình mất!

Vừa ấn nút nghe, giọng nói bên kia bùm bùm vang lên, Lương Chân Chân, cậu đỡ cảm chưa? Hai ngày trước không có tiết của bà phù thủy còn có thể lừa dối trót lọt, hôm nay không chống đỡ nổi nữa rồi.

“Đỡ hơn nhiều rồi, tớ tới trường ngay đây.” Lương Chân Chân biết điểm danh thay người khác không hề dễ dàng, may mà có ba chị em cùng ký túc xá giúp cô một tay, nếu không chắc sẽ thảm hơn!

Về phần bà phù thủy, chuyện bị phạt lần trước còn sờ sờ ngay trước mắt, cũng vì lần đó mới có một loạt sự kiện sau này, di ễn đà _n lê q uý đôn cô có thể không nhớ được sao?

Chân phi, cậu đừng cho tớ leo cây đó, thứ bảy ngày mai là sinh nhật tớ, cậu dám không đến tớ xách dao tới tận cửa nhà cậu! Giọng của Cát Xuyên đầu dây bên kia đột nhiên biến thành hung hãn.

Trán Lương Chân Chân bắt đầu đổ mồ hôi, không hổ là Cát gia, làm chuyện gì cũng đều hùng hùng hổ hổ, ngay cả nói chuyện cũng khí phách như vậy!

“Tớ không dám, thật sự không dám.” Cô liên tục hứa hẹn sẽ đến.

Vậy thì tốt, gặp cậu sau. Giọng Cát Xuyên lập tức trở nên vô cùng dịu dàng, tối mai cô cố ý sắp xếp cho Chân phi một bữa tiệc “xem mắt”, cậu con trai kia là bạn trai đưa tớ, nghe nói_____rất khó đoán a!

Cúp điện thoại xong, Lương Chân Chân liền mặc quần áo, suy nghĩ có nên gọi điện nói cho ác ma một tiếng hay không, lặng lẽ đi như vậy cũng không hay, ngộ nhờ anh ta nổi giận thì lại có hiểu lầm lớn.

Nhưng bây giờ là tám giờ rồi, nhờ anh ta đang làm việc thì sao? Ông chủ lớn như anh ta, có thể đang họp hay không nhỉ?

Cô rửa mặt xong cũng chưa quyết định dứt khoát nên gọi điện thoại mà gửi tin nhắn cho anh, gọi điện thoại thì sợ quấy rầy công việc của anh, còn gửi tin nhắn thì sợ anh không xem, thật là rối hết cả lên.

Cuối cùng, cô ấn nút gọi, nhưng vừa suy nghĩ hai giây liền cúp máy, cô chưa từng gọi điện thoại cho ác ma nên không biết nên nói gì cho phải, tinh thần thấp thỏm chuẩn bị gửi tin nhắn cho anh.

Vừa bấm được ba chữ, điện thoại liền vang lên, tên tuổi người gọi tới hiện lên quá chói mắt, cô sợ hãi đến mức cầm điện thoại không chắc bị rơi xuống đất, cô vội vàng cúi xuống nhặt, may mà điện thoại Nokia rơi xuống đất không có vấn đề gì.

Cô run rẩy ấn nút nghe, “A lô. . . .”

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc tầng 68 của Tập đoàn Đế Hào Tư.

Đằng Cận Tư vốn đang vô cùng vui mừng, nhưng khi nghe được giọng nói thật nhỏ khẽ run rẩy từ đầu dây bên kia, không khỏi nhúm mày, anh đáng sợ như vậy sao? Hơn nữa cô gọi tới trước mà, di ễn đàn l«ê quý đ»ôn. đáng lẽ giọng phải mừng rỡ như điên mới đúng chứ!

Đúng lúc anh phải đi họp, vừa nhìn thấy điện thoại của con mèo hoang nhỏ anh liền nhận ngay lập tức, vậy mà vừa ấn nút nghe đã tắt máy, thật bực mình.

Sau đó, anh liền đi ra khỏi phòng dưới ánh mắt kinh ngạc của những thành viên cấp cao trong công ty, gọi lại cho cô.

“Có chuyện gì?” Anh cố ý nghiêm mặt hỏi, giọng nói lạnh như băng.

“Ách. . . . Tôi muốn trở về trường học. Lương Chân Chân nhỏ giọng nói.

Trầm mặc, lại trầm mặc, cả nửa ngày cũng không có động tĩnh, cô lại phải bổ sung thêm một câu.

“Đã hai ngày nay tôi không tới trường, thầy giáo nói. . . . Nếu tôi không đi, sẽ phải ở lại lớp. Cô đành bất đắc dĩ phải nói dối.

“Được, tôi biết rồi.” Đằng Cận Tư nói xong liền cúp máy, đứng dậy đi vào phòng họp, không thể phủ nhận, trong lòng anh có chút thất vọng nho nhỏ, vốn nghĩ rằng cô muốn nói những chuyện khác, ví dụ như: hỏi anh tối qua đi đâu? Dần dần càng thêm nhiều vấn đề khác, mà không phải nói với anh muốn tới trường học.

Anh nghĩ, có thể mấy ngày nay thân thể cô không được thoải mái, thay vì giữ khư khư cô bên mình chỉ có thể nhìn không thể ăn, hay là để cô về trường học mấy ngày, vừa đúng lúc trả cho cô một món nợ ân tình, vẹn toàn cả đôi bên.

Nghe tiếng “tút TUT TUT” trong điện thoại truyền đến, Lương Chân Chân có chút ngây ngẫn cả người, ác ma đồng ý, cứ thế đồng ý? Không có yêu cầu gì cả?

Không. . . . Không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng lẽ sau tối hôm qua, ác ma đã thật sự đổi tính rồi?

Cô ngồi sững sờ mấy phút rồi mới đứng dậy đi xuống lầu, cứ có cảm giác những chuyện xảy ra hai ngày nay giống như đang nằm mơ, không có một chút cảm giác chân thật nào, hoảng hốt đi xuống cầu thang, đang định ra cửa thì bị gọi lại.

“Lương tiểu thư, cô có thấy khá hơn chút nào không?” Nữ quản gia Hạ Đông dịu dàng cười nói, dụng mạo cô rất đoan trang, kiểu phụ nữ này làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cô.” d iễn_dàn_l ê_Quý_đ ôn. Lương Chân Chân thật lòng cảm ơn.

“Lương tiểu thư khách khí rồi, phận người làm chúng tôi chỉ nghe theo lời chủ nhân giao phó thôi.” Hạ Đông khéo léo tươi cười, cẩn thận dùng từ, ý tứ rất rõ ràng: Lương tiểu thư nên cảm ơn thiếu gia của chúng tôi, là anh ấy dặn dò chúng tôi làm như vậy.

“Ách. . . . Vậy cô thay tôi cảm ơn chủ nhân của cô.” Sao Lương Chân Chân lại không hiểu ý của cô ấy, khách khí đáp lại.

Dù sao cô cũng không phải kẻ ngốc, có mắt nhìn, có tai nghe, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ.

“Chuyện này, tôi cảm thấy Lương Chân Chân tự mình cảm ơn thiếu gia có vẻ có thành ý hơn, cô thấy thế nào?” Hạ Đông thấy cô bé trước mặt thẳng thắn đáng yêu, vẻ mặt rất phong phú, mang suy nghĩ trong lòng đặt ra một năm một mười ngày trước mặt người khác, là một người rất trong sáng.

o()o Khóe miệng Lương Chân Chân giương lên một nụ cười cứng ngắc, gật đầu một cái, “Được, tôi hiểu rồi.”

Vừa dứt lời liền chuẩn bị xoay người, ánh mắt của nữ quản gia này quá sắc bén, lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, làm cô nổi hết da gà.

“Lương tiểu thư. . . .” Sau lưng lại truyền tới âm thanh khiến cô cực kì bất đắc dĩ đứng lại, vẫn còn muốn nói sao? Cô không có thời gian đâu a!

“Còn chuyện gì nữa sao?”

“Lương tiểu thư không biết Đằng thiếu ghét phụ nữ sao?” Hạ Đông nghi ngờ hỏi.

Sau khi trải qua chuyện ở phòng ăn tối qua, cô đột nhiên cảm thấy cô bé trước mặt không biết chuyện Đằng thiếu ghét phụ nữ, vì để tránh cho ngày sau không xảy ra chuyện tương tự, cô cho là mình nên nhắc nhở cô ấy.

“Cái gì? Ghét phụ nữ? Cô nói ác. . . . Đằng thiếu ghét phụ nữ?” Lương Chân Chân kinh ngạc đến mức hai con ngươi tròn tròn, nhất quyết không tin, làm sao có thể? Ghét phụ nữ sao còn đối với cô như thế?

Trong lòng Hạ Đông cảm khái một tiếng: quả nhiên là cô bé mơ hồ!

“Cả thành phố C ai cũng biết chuyện này, làm sao Hạ Đông dám nói láo, nếu Lương tiểu thư nghi ngờ, có thể tự mình đi hỏi, hoặc là tự mình hỏi thiếu gia.”

“VẬY. . . . Còn tôi thì sao?” Lương Chân Chân có chút đỏ khốc đỏ cười chỉ vào mình.

“Ách, Lương tiểu thư đối với thiếu gia mà nói, là trường hợp ngoại lệ.” Hạ Đông cười đến cực kỳ dịu dàng.

“Ngoại lệ?” Lần đầu tiên Lương Chân Chân cảm giác cái vận giãm cửu chố của mình quá lớn rồi! Xác suất một phần vạn lại trúng phải cô?

78. Chương 78: Chương 78

79. Chương 79: Hiểu Lâm

Editor: Overdose

“Giày thôi! Cậu cười sặc sụa vậy có tác dụng gì? Có thể lấy cho tớ chút điểm tâm được không!” Cát Xuyên hung hăng trừng mắt nói, nhất là câu cuối cùng, gần như là cắn răng nghiêng lợi, để n đàn lê q ụy đôn làm người ta phát rét.

“Bình. . . .tĩnh, đừng nóng giận, tớ lau cho cậu.” Tiết Giai Ny nén cười lấy khăn giấy, đưa tay chuẩn bị lau mặt cho cô bé nào đó đang tức giận thở phì phò.

“Hừ! Tớ tự làm được!” Cát Xuyên giật khăn giấy trong tay cô, đứng dậy đi vào phòng rửa tay.

“Phụt. Ha ha ha ha ha.” Cô vừa đi khỏi, sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng cười sang sảng.

Trong lòng Lương Chân Chân thở dài nói: sống cùng mấy người dở hơi này thật là khổ, nhưng nếu bên cạnh không có họ, chỉ sợ sẽ mất đi rất nhiều tiếng nói cười ầm ĩ.

Hiện tại cô chỉ mong ác ma mau chóng hết hứng thú với cô, trả lại cho cô cuộc sống yên bình tĩnh lặng vốn có.

Mà lúc này, Đằng Cận Tư vừa lên máy bay chưa lâu, anh nhận lời mời tham gia buổi party của một người bạn doanh nhân nổi tiếng ở Newyork Manhattan, vốn cần mang bạn gái theo, nhưng vừa nghĩ tới thân thể của con mèo hoang nhỏ mấy ngày nay không được khỏe, lại thôi, để cô tự do mấy ngày, đợi sau khi trở lại, sẽ khiến cô đền bù xứng đáng ình.

Tâm tình anh vui vẻ nở một nụ cười, lười biếng nhắm mắt lại hài lòng ngồi trên chuyên cơ của mình, hưởng thụ chặng đường 13 giờ đồng hồ trên không.

Thế nhưng anh lại không hề biết rằng, tạp chí nhân vật nổi tiếng uy tín của thành phố C đã đăng hình tối qua anh đến “Hoàng triều thịnh yến” lên trang nhất và bài báo không đúng sự thật.

Riêng Nam Cung Thần bị anh phái đi thành phố D tham gia lễ cắt băng khánh thành một công trình biệt thự xa hoa, cho nên biết tin chậm một bước, hơn nữa trên máy bay không thể mở điện thoại, đến khi Đằng Cận Tư biết chuyện, cũng đã là ngày thứ ba (và là ngày chủ nhật).

Đúng là quỷ thần sai khiến, kéo theo một chuỗi hiểu lầm sau này.

Buổi chiều không có tiết học, diễm đàn l«ê quý đ«ôn. bốn cô gái liền hẹn nhau cùng đi dạo phố, Lương Chân Chân vốn không muốn đi, cô thà ngồi ngây người ở thư viện, yên lặng đọc sách, nhàn nhã giết thời gian qua một buổi chiều.

Nhưng, Giai Ny và Cát gia đưa nhau ném bom, cô vẫn bị hai người bọn họ kéo đi.

Cô là một thiếu nữ xuân xanh mười tám tuổi, lại không có một chút tinh thần phấn chấn sôi nổi, lúc nào cũng làm những chuyện không hợp với tuổi của mình.

Lương Chân Chân đau khổ trong lòng mà không nói ra được, để mặc ấy người các cô giáo huấn, những chuyện mình gặp giống như trên phim truyền hình vậy, thật không thể tưởng tượng nổi!

Hơn nữa lại còn phải chôn giấu dưới tận đáy lòng một bí mật, nếu có thể, cô nguyện chôn giấu bí mật này cả đời, không cho bất kỳ ai biết được.

Cô mong muốn biết bao, có thể trở lại làm một Lương Chân Chân hồn nhiên vô tư như ngày nào.

Nhưng khoảng cách giữa sự thật và mơ ước, luôn hơn kém một hai bước.

Bốn nữ sinh đi dạo suốt một buổi chiều, tìm ra không ít bảo bối, mỗi người ai cũng xách túi lớn túi nhỏ, hai chân mỏi rã rời như bước đi trên mây, nhất là em bé Lương Chân Chân rất ít khi đi dạo phố, mệt mỏi đến mức không còn hơi sức nói nữa.

Coi thường cô sao? Đi theo hai siêu sư phụ Giai Ny và Cát gia đi dạo phố, hình như chỗ nào cũng phải vào, nhìn trúng là phải thử, thử không nhất định phải mua, cứ lặp lại liên tục như thế, họ thấy không sao nhưng cô thì mệt không chịu nổi rồi.

Đi dạo phố, đúng là kiểm tra thể lực người ta mà!

“Tớ đề nghị, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ được không? Tớ đi không nổi nữa rồi, thật sự đi không nổi nữa rồi.” Lương Chân Chân thở hổn hển nói.

“Đồng ý.” Tần Duyệt vội vịn gờ tay tán thành, cô cũng không chịu nổi, chân muốn nổi bong bóng nước luôn rồi, cảm giác cứ đau âm ỉ dưới chân.

“Được rồi, hôm nay cũng nóng, cả người đổ mồ hôi rồi, khó chịu quá, tớ làm chủ xị, mời mọi người.
Đi qua bên đó uống đá bào thôi.” Tiết Giai Ny nhìn xung quanh một vòng, ngón tay chỉ về một quán cà phê sa hoa được trang bị đầy đủ thiết bị cách đó không xa.

“Vậy thì đi thôi, nếu Tiết đại tiểu thư đã lên tiếng, chúng ta còn khách sáo làm gì, tiến về phía trước thôi.” Cát Xuyên cười ha hả trêu chọc nói.

Trong bốn người, Tiết Giai Ny là người có gia thế hiển hách nhất, là loại tiêu chuẩn của thiên kim tiểu thư giàu có, nhưng cô chưa bao giờ tỏ tính tiểu thư, tính tình hoạt bát cởi mở, rất biết quan tâm người khác, nhất là đối với Lương Chân Chân.

Gia cảnh Cát Xuyên cũng không kém, diễm đàn l«ê quý đ«ôn.cha là chủ thầu công trình, là kiểu ấm no dần đi lên dư giả giàu có, điều này khiến cô cũng biết được thăng trầm, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Tần Duyệt xuất thân từ gia đình có học, cha mẹ đều là giáo sư, cho nên từ nhỏ dạy dỗ rất nghiêm khắc, điều này chính là nguyên nhân khiến tính tình cô hướng nội ít nói, may mà gặp được bọn đồ hơi ương ương này.

So ra mà nói, gia cảnh Lương Chân Chân là kém nhất, chỉ có thể miễn cưỡng nói là ấm no, còn thật sự thì rất thâm trầm.

Ba người họ hiểu rất rõ hoàn cảnh của cô, cho nên lúc nào cũng suy nghĩ cho cô, ăn uống không quên để lại một phần, càng không khiêu khích trước mặt cô, để cô cảm thấy khó chịu.

Lương Chân Chân cười một tiếng, bọn họ ~ đúng là những cô gái đáng yêu, mình có tài đức gì mà có thể quen biết được những bạn bè tốt như vậy, đúng là ông trời chiều cố.

“Lương Chân Chân xinh xắn đáng yêu của chúng ta lại bắt đầu đa sầu đa cảm rồi, có thể đừng kích thích như vậy được không! Đợi bọn tớ ăn nhiều nhiều nước đá bào, sữa, kem, ăn chết già!” Cát Xuyên cười ha hả nói, cánh tay sáng khoải khoác lên vai Lương Chân Chân.

Tiết Giai Ny khó chịu kéo móng vuốt của cô ra, ôm cánh tay Lương Chân Chân, mấy người cứ thế đi về phía quán cà phê, bốn gương mặt sung sướng tươi cười băng qua con đường đầy người qua lại.

Cửa vừa mở ra, hơi lạnh sáng khoải lập tức ập vào mặt, bốn người thầm cảm thán: thật là thoải mái! Sau đó bắt đầu nhìn quanh tìm chỗ ngồi.

Lương Chân Chân liếc mắt nhìn thấy Thẩm Quân Nhã ngồi ở góc đông bắc gần cửa sổ, điều khiến cô kinh ngạc chính là: ngồi đối diện cô ấy không phải anh trai cô mà lại là một người đàn ông xa lạ?

Nhìn bộ dạng của cô ấy, hình như rất có hứng thú với người đàn ông kia.

Cô ấy không phải là bạn gái của anh trai sao? Tại sao lại có thể hẹn hò với người đàn ông khác sau lưng anh trai cô? Mặc dù người đàn ông kia nhìn qua cũng ưu tú, nhưng không được làm như thế!

Tiết Giai Ny nhìn theo ánh mắt của Lương Chân Chân, trong lòng xem thường nói: đúng là âm hồn không tan!

Cô và Thẩm Quân Nhã đã từng là bạn học từ năm nhất trung học, khi đó họ cùng học ở trường Quý tộc, tiểu học sơ trung trung học đều ở cùng một chỗ. Có một lần thành phố tổ chức một buổi văn nghệ dạ hội lớn, vừa đúng lúc trường họ được chỉ định mấy tiết mục, lại trùng hợp cô đang học sơ trung và Thẩm Quân Nhã đang học trung học được chọn vào cùng một tiết mục múa, diễn đàn lê quý đôn vậy mà, lần tập cuối cùng, cô lại bị Thẩm Quân Nhã cố ý đẩy một phát, ngã gãy xương.

Từ đó về sau ba mẹ không bao giờ cho phép cô đi học khiêu vũ nữa, cứ thế kiên quyết chặt đứt ước mơ khiêu vũ của cô, mà kẻ đầu sỏ chính là Thẩm Quân Nhã!

Ngay lúc đó cô biết rõ mình nhảy chưa tốt, nếu không phải cô ta giả trò làm mình bị trật chân, người bị ngã xuống nhất định là cô ta! Hơn nữa nếu không phải lần bắt cản đó, nói không chừng giờ phút này cô đang ngồi trong phòng học của Học viện âm nhạc Vienna.

Cho nên, xem như là kết mối thù lớn với cô ta!

“Đi, đừng để ý tới ả lăng lơ đó.” Tiết Giai Ny kéo tay áo cô bạn thân, ý bảo cô đi nhanh lên.

“Nhưng. . . .” Trong lòng Lương Chân Chân còn đang rối rắm không biết có nên nói cho anh trai hay không, nhưng ngộ nhỡ người kia chỉ là bạn bè của Thẩm Quân Nhã, vậy thì tôi rồi.

Cát Xuyên nhìn hai người vẫn còn đứng yên một chỗ, vội vàng kéo họ tới một chỗ trống.

“Người quen à? Sao không qua chào hỏi?” Cô thấy Lương Chân Chân vẫn nhìn về đôi nam nữ ngồi ở góc đông bắc đó, liền hỏi.

“Chân Chân, cậu đừng tự đi tìm mất mặt.” Tiết Giai Ny không vui nói, Thẩm Quân Nhã kia không phải hạng tầm thường, tên khốn Diệp Thành Huân có thể đánh bại được cô ta? Cả hai đều không phải hạng người tốt đẹp gì!

“Ôi! Chẳng lẽ. . . . Có JQ nào tớ không biết phải không? Chẳng lẽ. . . . Cậu con trai kia chính là bạn trai của Chân Chân?” Cát Xuyên hứng thú tròn tròn hai mắt, cô có biết Thẩm Quân Nhã, nhưng chưa từng gặp qua nên không biết, hơn nữa nhìn ánh mắt ai oán của Lương Chân Chân lại hiểu sai vấn đề.

*JQ: gian tình

“Phụt! Cát gia à, cậu không nói lời nào không khiến người ta kinh ngạc mà chết thì không ngừng được phải không! Á kia là Thẩm Quân Nhã!” Tiết Giai Ny tức giận trả lời.

Lương Chân Chân hoàn toàn bị sặc, khoe miệng giật giật kịch liệt, hôm nay cô ra cửa không xem lịch rồi, sao lúc này cũng bị sặc đến đỏ mặt thế này!

Trong lòng cô bội phục trí tưởng tượng phong phú của Cát gia, ngay cả cô cũng không biết người đàn ông kia! Làm sao lại có thể là bạn trai của cô được!

“Cát gia, cậu tha cho tớ đi.”

“Này, là hai người các cậu làm tớ hiểu lầm trước đấy chứ.” Cát Xuyên phớt lờ hai cô bạn đang ai oán, thì ra đó là đồ bỏ Thảm Quân Nhã! Cô liền cầm muống lên ăn đá bào, a di đà phật, di ễn đà_n lê q uý đôn cái gì cũng là phù vân!

Góc đông bắc trong quán cà phê.

“Bốn người kia là bạn của em à? Từ lúc đi vào cứ nhìn về chúng ta.” Quý Phạm Tây nở nụ cười, ánh mắt hứng thú nhìn về phía bàn của bọn Lương Chân Chân.

80. Chương 80: Chương 80

81. Chương 81: Lương Chân Chân Cái Người Không Có Khí Phách Này

Editor: ChiMy

Lương Chân Chân chỉ cảm thấy sấm sét cuộn cuộn, rầm rập trên đầu.

“Mặc dù có chút cầu huyết, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp khả thi, hơn nữa xem ra người đàn ông kia cũng không tệ lắm, có thể xuống tay.” Tiết Giai Ny trầm ngâm chốc lát rồi nói.

“Đúng không, Cát gia mình nhìn người rất chuẩn, người đàn ông kia rất xứng đôi với Chân phi, khẳng định Thảm Quân Nhã không nói đùa, mình thấy từ đầu đến cuối đều là do cô ta bám theo người ta, người ta cần bản không để ý tới cô ta.” Giọng nói của Cát Xuyên kích tình dâng trào.

“Vốn Thảm Quân Nhã thích bị người khác coi thường, đàn ông ưu tú như vậy chắc chắn cô ta sẽ không lấy được, vẫn là Chân Chân của chúng ta có phúc, nhất định sẽ tìm được một con rùa vàng.”

“Đó là đương nhiên thôi..., này, mình đã nói với cậu, mình có một kế hoạch.”

Mắt thấy hai cô càng nói càng thái quá, Lương Chân Chân có loại cảm giác ngổn ngang trong gió, hai người này là bạn bè của cô sao? Sao lại không nhìn thấy sự tồn tại của cô mà cùng nhau thảo luận làm sao để giúp cô theo đuổi một người đàn ông xa lạ?

“Điều quan trọng là các cậu biết người đàn ông kia họ gì tên gì sao? Phương thức liên lạc? Nhà ở ở đâu? Làm nghề gì sao?” Đột nhiên Tần Duyệt xen vào nói.

→ __ →

Một mảnh yên lặng đi qua, Lương Chân Chân “Vụt” một cái đứng lên, “Mình về nhà trước, tối mai gặp.”

Sau khi nói xong cô không để ý tới hai người thâm tình kêu gọi ở phía sau nữa, đi như chạy trốn, mẹ nó, Giai Ny và Cát gia đang lập kế hoạch bán cô ra ngoài, thật là càng nghe càng kinh hãi.

Theo đuổi một người đàn ông xa lạ chỉ mới gặp một lần? Thật sự cô không có quyết tâm này, hơn nữa, tên ác ma kia vẫn luôn bí mật cho người theo dõi mình, nếu như bởi vì loại chuyện kì lạ mà rước họa vào người, chắc cô muốn khóc cũng không có chỗ khóc quá.

Hiện tại còn chưa hoàn toàn chấm dứt với tên ác ma kia, cô vẫn nên cẩn thận, cho dù không phải vì mình, vậy cũng nên suy nghĩ ẹ Diệp và anh trai, bọn họ đều là người thân nhất của mình, không thể vì chuyện của mình mà liên lụy đến bọn họ.

Sau khi về nhà, mới phát hiện anh trai không có ở nhà, gọi điện thoại cho anh cũng là một chuỗi âm thanh kéo dài, nghĩ lại vẫn nên thôi, nếu anh không muốn nhắc tới, mình cần gì phải vạch vệt sọc của anh ra đây?

Lúc mười giờ tối, Lương Chân Chân thấy anh trai còn chưa về nhà, không khỏi hỏi “Mẹ Diệp, gần đây anh thường rất muộn mới về nhà sao?”

“Đúng vậy, nghe anh con nói công ty thăng chức cho anh rồi, nhưng mà lại điều đến chi nhánh công ty ở nước ngoài, theo mẹ thấy, thà ở lại thành phố C làm còn tốt hơn.” Làm một người mẹ, đương nhiên Diệp Lan không hi vọng con trai đi xa như thế, về sau muốn gặp mặt cũng khó khăn, huống chi nó cũng lớn rồi, cũng nên lấy vợ sinh con rồi.

“Điều đến chi nhánh công ty ở nước ngoài sao?” Lương Chân Chân giật mình hỏi, đây là chuyện khi nào vậy?

“Mẹ cũng mới nghe được chuyện này từ miệng của A Huân vào tối hôm qua, tình huống cụ thể mẹ cũng không rõ ràng lắm, anh con rất vui mừng, còn nói cơ hội này rất khó có được, muốn cố gắng phấn đấu, sau khi trở về sẽ khiến mọi người phải rửa mắt mà nhìn.”

Trong lòng của Lương Chân Chân co rút mạnh, xem ra anh trai đã thật sự chia tay với Thẩm Quân Nhã, trong lòng anh nhất định rất đau lòng, bằng không cũng sẽ không nghĩ tới việc ra nước ngoài phấn đấu, trở về chứng minh cho người nọ nhìn, nhưng mà, có ích sao?

Nằm ở trên giường, bỗng dưng lòng của cô phiền muộn, vì anh trai, cũng vì mình.

Trần trọc trở mình không cách nào ngủ được, bụng căng to khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, cảm thấy khát nước, liền chống hai cánh tay lên đứng dậy rót ỉnh một ly nước nóng, trong nháy mắt trong đầu hiện lên chuyện xảy ra tối hôm qua, ác ma chẳng những không có làm chuyện đó với cô. Ngược lại còn dịu dàng vuốt ve bụng mình, còn sẵn sóc dặn dò người giúp việc làm nước đường đỏ và chuẩn bị quần áo sạch sẽ ỉnh.

Tất cả những chuyện này giống như đoá phù du hư ảo sớm nở tối tàn, căn bản không có cách nào hiểu được sự chân thật của nó, lúc ăn cơm trưa, những lời mấy nữ sinh kia nói vẫn quanh quẩn bên tai, quả nhiên là mình quá ngây thơ rồi!

Á! Lương Chân Chân cái người không có khí phách này! Tại sao có thể vì được ác ma ban cho chút xíu ân huệ thì đã dao động rồi? Mà quên lúc trước anh ta đã nhục nhã mà thế nào sao? Quên mất cảm giác đau đớn khiến mà hận thấu xương sao? Quên lúc anh ta hung dữ vô tình lấy mẹ Diệp và anh trai ra uy hiếp mà sao?

Cô thầm mắng bản thân hàng ngàn lần, trong đầu giống như một thước phim chiếu đi chiếu lại nhiều chuyện lúc trước, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Bang Manhattan của New York, party của giới thượng lưu khu phía Đông luôn xa hoa và hoa lệ quá mức. Bất kể là nhìn từ hiệu ứng ánh sáng hay cách sắp xếp cũng đều thấy nó vô cùng hợp lý và nhân tính hóa, chứ đừng nói tới bánh ngọt và rượu đã được chuẩn bị chu đáo, bày ra khiến người ta cảm thấy mình như một kẻ tham ăn trước bữa thịnh yến này.

Trong phòng khách cả nam lẫn nữ đều mặc những trang phục sang trọng quý phái, đồ trang sức được lựa chọn tỉ mỉ dưới ánh đèn càn phát ra hào quang chói mắt, trong không khí tràn ngập mùi nước hoa và rượu sâm banh, lượn lờ quanh mũi.

Đặng Cận Tư một thân tây trang ver-sace màu đen tự tin ưu nhã bước chậm rãi vào bên trong party linh đình, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ như được ông trời thiên vị sủng ái, điêu khắc ra hình dáng xinh đẹp tựa như thiên thần anh tuấn trong thần thoại, hoặc như ác ma tà tử quyến rũ trong truyền thuyết, kết hợp cả hai thành một, khiến mọi người cảm thán về vẻ đẹp thần kì của anh, từng bước chân cũng thể hiện khí phách tôn quý bẩm sinh trên người anh.

“Khụ. Thăng nhóc A Tư này vừa tới đã thu hút ánh mắt của mọi người rồi.” Thư Nhĩ Hách cười nói với Cảnh Niệm Châu ở bên cạnh.

“Đúng vậy, anh xem những người đẹp xung quanh đều như muốn điên lên rồi, họ đang ước gì có thể bay tới đụng ngã anh ta, chỉ tiếc là.” Cảnh Niệm Châu híp lại đôi mắt ngọc lưu ly tràn đầy ý cười.

Hôm nay anh ta chính là chủ bữa tiệc này ——“Úy Cốc” tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kĩ thuật Úy Cốc, không chỉ vậy, anh còn là con lai của bốn dòng nước. (còn muốn biết rõ thân phận của anh xin vui lòng tham khảo qua bộ: Bảo Bảo vô địch: cha, cha bị bắn rồi !)(*)

(*): Đây là lời của tác giả, không phải của editor.

“Ngược lại tôi nghe Dịch Tiêu nói, thân đồng tử (trình tiết của đàn ông) của A Tư đã bị một cô bé phá.” Trong tròng mắt đen của Thư Nhĩ Hách lộ ra nông đậm hứng thú.

”Hả. Một cô bé? Vậy là chênh lệch tuổi tác rất nhiều sao.

Sao? Quả nhiên là không có đức hạnh, trâu già gặm cỏ non mà!” Cảnh Niệm Châu che miệng ho một tiếng.

“Anh Châu, cái gì mà trâu già gặm cỏ non vậy?” Giọng nói yêu kiều của Úy Hợp Hợp vang lên từ phía sau.

Một bộ đầm dạ hội màu vàng nhạt hờ vai làm nổi bật lên phong thái kiều diễm của cô, đôi môi đỏ mọng khê cong lên tựa như cây đào mật chọc cho người khác mộng tưởng, cả người cô toả ra một loại khí chất linh động và đáng yêu.

Thư Nhĩ Hoàng cương chiều ôm chặt cô dâu của mình, cánh tay vững vàng ôm chặt chiếc eo thon nhỏ của cô, không để cho cô ở đây hấp dẫn ánh mắt của bọn “lang sói”, tròng mắt đen như mực liếc nhìn Cảnh Niệm Châu, tỏ vẻ cảnh cáo, “Không được dạy hư Hợp Hợp.”

“Oa! Anh Hoàng, anh xem người kia, rất đẹp trai đó!” Đột nhiên Úy Hợp Hợp giống như là phát hiện ra một vùng đất mới bình thường chỉ hướng chính hướng bên này đi tới Đằng Cận Tư, mắt đen sáng tỏ giống như bầu trời Minh Nguyệt.

“Bảo bối, về sau không cho phép nói đàn ông khác đẹp trai ở trước mặt anh.” Thư Nhĩ Hoàng cố ý trừng phạt cắn một cái ở trên vành tai của Hợp Hợp, có mùi dấm chua đây! Anh và Đằng Cận Tư cũng không phải là quen biết, trước đây có nghe qua anh hai nhắc tới người này, nhưng vẫn chưa được gặp mặt, lần này anh ngẫu nhiên mang Hợp Hợp tới Luân Đôn thăm bà cô, thuận đường tới đây vài mấy ngày, vừa đúng dịp anh muốn mở một buổi party thương mại.

Bởi vì ở đây quá nhiều người, Úy Hợp Hợp không dám giống như ở nhà động tay động chân với anh, chỉ có thể dùng bộ mặt thẹn thùng tròng mắt liếc anh một cái, bại hoại! Người ta rõ ràng đẹp trai hơn anh!

“A Tư, mau tới đây, tôi giới thiệu cho cậu hai người này.” Cảnh Niệm Châu một phen kéo Đằng Cận Tư qua, chuẩn bị giới thiệu anh cho Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp biết.

“Anh Châu, thì ra là anh ấy là bạn của anh à!” Trong tròng mắt đen nhánh của Úy Hợp Hợp tràn đầy tò mò, hưng phấn nói.

Hách Nhĩ Hoàng khó chịu, cô dâu của mình hoàn toàn như không thấy sự hiện diện của mình, tập trung toàn bộ tinh thần vào trên người Đằng Cận Tư, anh không cần quan tâm anh ta là bạn của đại ca hay Cảnh Niệm Châu, anh không cần biết! Hừ!

Đằng Cận Tư nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp hoạt bát trước mắt này, trong đầu thoáng hiện qua gương mặt dịu dàng xinh đẹp của một người khác, nhất là cặp mắt trong suốt như con nai nhỏ, khắc sâu ở trong lòng của anh.

Ánh mắt hai người quan sát lẫn nhau “Mập mờ” như vậy đã hung hăng kích thích Hách Nhĩ Hoàng đứng ở một bên, anh không để lại dấu vết đưa tay nhéo ở ngang hông cô một cái.

“Á! Đau quá!” Úy Hợp Hợp bủi môi tròng mắt nhìn về phía người nào đó.

“Bảo bối, đau bụng sao? Ngoan, anh và em đi toilet.” Nói xong, liền cưỡng ép ôm chặt người ở trong ngực đi về phía toilet, căn bản không để ý tới sự kháng nghị và giãy giụa của cô.

Đáng thương cho bạn nhỏ Úy Hợp Hợp, bởi vì do không đủ sức giãy giụa, chỉ đành phải lưu luyến rời đi, trong lòng buồn bã không dứt: cô đau bụng hồi nào! Anh Hoàng đúng là đồ đáng ghét! Toilet cũng không phải là chỗ tốt gì, cô không muốn tới chỗ đó để bị xoa xoa bóp bóp chút nào, thiệt hư quá đi thôi!

“Bọn họ?” Đàng Cận Tư có chút không hiểu nhìn người đàn ông lạng lừng nửa ôm nửa kéo cô gái nhỏ kia đi.

“Khụ. Cô dâu mới giận rồi, đoán chừng đợi lát nữa ra ngoài là tốt thôi.” Cảnh Niệm Châu cười đến có chút mập mờ.

Đàng Cận Tư nửa khép mắt suy tư nói: cô dâu mới giận rồi chính là như vậy sao? Cô gái kia đau bụng cũng là bởi vì. Cái đó sao? Tại sao từ toilet đi ra ngoài là sẽ tốt rồi?

(OMG! Tha thứ cho cái người đàn ông thiếu hụt kiến thức về tình cảm, rất nhiều chuyện anh còn phải từ từ học tập

82. Chương 82: Ủ, Tôi Mai Tôi Trở Về

Thư Nhĩ Hách thấy Đàng Cận Tư cau mày lại không biết đang suy nghĩ gì, còn tưởng rằng anh đang lo lắng chuyện của Đông tử, tính vỗ vai anh ủi anh, vừa đúng dịp hôm nay anh có một tin tức tốt.

“A Tư, chuyện của Đông tử đã có manh mối, nghe nói có người gặp qua cậu ta ở trên đường, có điều chỉ vội vàng nhìn được gò má, nhưng điều này cũng đã cung cấp cho chúng ta một đầu mối quan trọng, giúp chúng ta thu hẹp phạm vi tìm kiếm.”

Nói xong liền lấy điện thoại di động từ trong túi ra, đưa tấm hình mờ mờ cho anh nhìn.

Những suy nghĩ kì quái trong đầu Đàng Cận Tư lập tức bị những lời này đánh bay hết, anh là người xem trọng tình cảm anh em, Tứ đệ xảy ra chuyện như vậy, anh cũng có một phần trách nhiệm.

Lần này tới Manhattan, trừ tham gia party thương mại, còn có một chuyện quan trọng khác chính là điều tra Tứ đệ đang ở đâu, mặc kệ như thế nào, anh phải bảo đảm cậu ấy an toàn không việc gì.

Mặc dù hình trên điện thoại di động có chút mờ hồ, nhưng gò má kia vừa nhìn một cái cũng biết là Tứ đệ, chỉ là ánh mắt cậu ấy quá mức vô hồn, vẻ mặt cũng rất ngơ ngác, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng trước đây của cậu ấy.

Điều này khiến anh không khỏi nghi ngờ đây là Tứ đệ sao? Nếu như đúng là cậu ấy, thì sao đột nhiên cậu ấy biến thành như vậy?

Chuyện này. là sao đây?

Chẳng lẽ là bị người khác ám toán?

“Đại ca, người trong hình trừ gò má giống như Tứ đệ, những phương diện khác đều không giống.” Đàng Cận Tư nhíu chặt lông mày, anh thà tin rằng người trong hình này chỉ có dáng vẻ giống với Tứ đệ thôi.

“A Tư, yên tâm đi, chuyện của Đông tử tôi sẽ điều tra ra nhanh thôi, thằng nhóc kia ở hiền gặp lành, nhất định không có việc gì.” Thư Nhĩ Hách an ủi.

“Ừ, tôi hiểu.” Đàng Cận Tư mím môi gật đầu một cái, trước mắt cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Nói đến đề tài này, không khí khó tránh khỏi có chút nặng nề, hai người cũng không nói thêm chuyện gì khác nữa, Mạc Đông Lăng là bạn tốt nhiều năm của bọn họ, quan tâm là khó tránh khỏi.

Cảnh Niệm Châu thật sự có chút không chịu nổi loại không khí nặng nề này rồi, nên anh cố tình nói sang chuyện khác để thay đổi không khí.

“Khụ. Hai người các anh có thể để cho cơ mặt thả lỏng chút được không? A Tư, đi nào, tôi sẽ giới thiệu cho anh vài người, bọn họ kinh doanh ở Newyork cũng được xem là nhân vật có máu mặt, họ có hứng thú với anh lâu rồi, luôn bảo tôi phải dẫn anh tới gặp bọn họ, anh nể mặt tôi đi!” Nói xong, liền kéo Đàng Cận Tư đi.

Lúc gần đi, vẫn không quên thủ thế với Thư Nhĩ Hách, đều là anh em nhiều năm, có mấy lời, không cần nói nhiều, chỉ cần trong lòng hiểu là được.

Thư Nhĩ Hách nhìn bóng lưng của hai người, xoay người đi tới ghế sofa, anh vốn không ở trong giới thương nhân, cũng không thích loại xã giao vô vị này, hôm nay chỉ muốn tới tham gia náo nhiệt thôi.

Lúc bữa tiệc gần tan, Đằng Cận Tư mới nhìn thấy đôi nam nữ vừa rồi, anh nghe Cảnh Niệm Châu nói đó là Thư Nhĩ Hoàng, là em trai ruột của Thư Nhĩ Hách, còn cô gái tên Úy Hợp Hợp, là vị hôn thê của anh ta, giữa hai người đã trải qua một đoạn tình yêu rất dài, Thư Nhĩ Hoàng vô cùng cưng chiều Úy Hợp Hợp, nâng như trứng, hứng như hoa, yêu đến khắc sâu trong lòng.

Anh liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Úy Hợp Hợp một cái, anh có cảm giác mình đã gặp qua cảnh tượng này ở đâu rồi, khi nhìn thấy sóng mắt cô ấy lưu chuyển thì nhất thời hiểu ra: Lúc con mèo hoang nhỏ nằm ở dưới người anh, sắc mặt cũng ửng hồng động lòng người như vậy.

Bỗng nhiên anh ngược mắt nhìn sang người đàn ông có dịch ý với anh, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười đầy ẩn ý, ngay sau đó xoay người rời đi. Anh, bắt đầu nhớ nhung cô gái nhỏ nào đó rồi.

“Anh Hoàng, anh cười cái gì vậy? Có phải anh thấy mấy dấu râu tây trên cổ em phải không! Đồ khốn nạn!” Úy Hợp Hợp hờn dỗi đánh vị hôn phu, gần đây anh quá càn rỡ, luôn chẳng phân biệt được hoàn cảnh mà phát tiết dục vọng của mình, hừ hừ! Đừng chọc cô tức mà về nhà ba mẹ.

“Ngoan, râu tây nhiều nhìn ngon miệng mê người, hồng rực.” Thư Nhĩ Hoàng cương chịu nhìn bảo bối của anh, tình cảm dịu dàng trong mắt làm người ta ngán chết.

Vừa rồi từ trong nụ cười của Đằng Cận Tư anh đã ngầm hiểu được một loại ngôn ngữ đặc biệt của đàn ông, sau khi hiểu rõ lòng dạ của đối phương, một ít không vui trước đây đều tan thành mây khói.

“Đồ xấu xa!” Úy Hợp Hợp không tuân nghe theo mà đưa tay nhéo anh, hai người nháo thành một trận, vô cùng ngọt ngào.

Sau khi tan tiệc, Đằng Cận Tư lập tức đắn đo có nên gọi điện thoại cho con mèo nhỏ hay không, nhưng gọi điện thoại lại không biết phải nói chuyện gì, bản thân anh cũng không biết cách nói chuyện, nhất là đối với phụ nữ.

Đắn đo hồi lâu, anh vẫn buông điện thoại di động xuống, tại sao anh phải gọi điện thoại cho cô? Sao cô không chủ động trước?

Trở lại khách sạn tắm rửa, anh chỉ mặc một cái áo ngủ tơ tằm màu đen đứng ở trước cửa sổ sát đất, từ góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy toàn cảnh đêm ở Newyork, những chiếc đèn nê ông nhiều màu rực rỡ, tôn lên những ngôi sao chợt loé trên bầu trời.

Cuối cùng anh vẫn bấm số điện thoại kia, chỉ vì sự mong muốn mãnh liệt trong lòng.

Bởi vì chênh lệch thời gian, giờ phút này ở thành phố C đã xế chiều thứ bảy, Lương Chân Chân đang ngồi trên xe buýt đi tới trường học, cô đang nghĩ xem nên mua quà sinh nhật gì tặng cho Cát gia đây? Có nên gọi điện thoại hẹn Tiết Giai Ny ra ngoài một chút hay không đây?

Mới vừa lấy điện thoại di động ra, tiếng chuông liền vang lên, cô còn tưởng rằng là Giai Ny và cô tâm ý tương thông, kết quả sau khi thấy số di động hiển thị trên màn hình, mặt mũi cô trắng bệch, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

Giờ này gọi điện thoại cho cô làm gì vậy! Đừng nói là muốn cô bay qua đó nhé? Thật không muốn bắt máy chút nào!

Sau mười giây để mặc nó vang lên, lập tức liên tiếp nhận được ánh mắt của những người xung quanh, cô vội ấn nút nghe, đặt ở bên tai, nhỏ giọng nói “Alô”.

Sắc mặt đen thui của Đằng Cận Tư sau khi nhận được tín hiệu bắt máy thì lập tức hoà hoãn, nhưng khi nghe giọng nói nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên thì anh lại mất hứng, nói nhỏ như vậy làm gì?

Alô? Lương Chân Chân chờ cả ngày cũng không thấy giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên, không khỏi kinh ngạc, trong lòng buồn bực: chẳng lẽ điện thoại bị hư? Hoặc là đặt ở trong túi không cẩn thận chạm phải màn hình cảm ứng?

Năm giây, mười giây, mười lăm giây.

Đang ở thời điểm Lương Chân Chân chuẩn bị tắt máy, bên kia điện thoại rốt cuộc lên tiếng.

“Là tôi.” Chỉ có hai chữ cũng đủ thể hiện người gọi là một người đàn ông kiêu căng bá đạo.

Bệnh thần kinh! Ai mà không biết là anh! Trong lòng Lương Chân Chân thầm mắng.

Vậy có chuyện gì không? Giọng nói của cô qua loa hồ hững.

“Không có việc gì.” Trong lòng Đằng Cận Tư rất là khó chịu, sao nghe giọng của cô không có một chút hăng hái gì, giống như rất không tình nguyện.

không có việc gì vậy tôi cúp nha, tín hiệu trên xe buýt không được tốt, nghe không rõ lắm.

Khóe miệng Lương Chân Chân khinh bỉ nhếch lên, không có việc gì thì gọi điện thoại gì cho cô làm gì vậy! Rảnh rồi sinh nông nổi à? Chẳng phải một tổng giám đốc hàng ngày kiểm cả tỉ bạc đều rất bận sao?

Tối hôm qua chán đến chết, cô liền lên trang web tìm tòi một năm chữ “Tập đoàn Đế Hào Tư” từ trong miệng cô nữ sinh kia, trên Baidu hiển thị kết quả tìm kiếm khiến cho cô phải chặc lưỡi! Trời ạ! Một trong mười tập đoàn lớn nhất toàn cầu!

Cô vẫn nghĩ là anh rất giàu, lại không nghĩ tới lại giàu đến mức này, quả thực là ngoài dự đoán của cô rồi! Cũng làm cho cô hiểu ra lí do vì sao người ta hống hách như vậy, quả nhiên là có đủ tư cách!

Sản nghiệp của tập đoàn Đế Hào Tư trải rộng khắp toàn cầu, liên quan đến tài chính, khách sạn, bất động sản và nhiều ngành khác, dường như đâu đâu cũng có mặt trên thị trường, đạt được tất cả thành tựu trên các quốc gia.

Lương Chân Chân vẫn còn nhớ tối hôm qua sau khi mình xem xong những báo cáo này đã khiếp sợ thế nào, trước đây cô căn bản không chú ý những thứ này, cho nên cũng lười vào internet tìm tòi, tối hôm qua hoàn toàn là nhất thời nổi hứng.

Nói thật, cô rất hối hận, sớm biết đã không lên mạng tìm tòi, quả thực là tự tìm phiền phức ình!

“Không cho phép cúp máy!” Đằng Cận Tư vội vàng quát, cô gái này là cố ý sao? Lại dám cúp điện thoại của anh?

Dù gì cũng chưa cúp, rống lớn tiếng như vậy làm gì? Muốn đâm thủng màng nhĩ của cô sao. Lương Chân Chân nói thầm trong lòng, đồng thời vì để tránh cho ác ma bắt cô trở về cái biệt thự Lan Đình Uyển gì kia, cô quyết định ra tay trước để chiếm được lợi thế.

buổi tối tôi có việc, là sinh nhật của bạn tôi, tôi không thể vắng mặt.

“Nam hay nữ?” Con mắt thâm thúy u ám của Đằng Cận Tư khẽ nheo lại, ngón tay không tự chủ siết chặt, nếu như là nam, anh tuyệt đối không cho phép!

Là nữ.

Lương Chân Chân vội vàng nói, thật là chủ nghĩa chuyên quyền bá đạo! Rõ ràng là có người phụ nữ khác, vẫn bá đạo hạn chế tự do của mình! Chẳng lẽ những thiếu gia có tiền đều thích chân đạp vài thuyền sao? Đúng là không có có nhân tính!

Nghe được là nữ, gương mặt lạnh lùng của Đằng Cận Tư hơi hoà hoãn, quả đấm cũng từ từ buông ra, đợi lát nữa anh gọi điện thoại cho Nam Cung Thân, bảo anh ta mau sớm giải quyết chuyện của Diệp Thành Huân, tốt nhất là đi luôn trong hôm nay, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện!

“Ừ, nhớ giữ khoảng cách với những người đàn ông khác.” Anh lạnh lùng uy hiếp nói, còn dám khiêu chiến quyền uy của anh, thì không phải chỉ đơn giản là lưu đây một mình Diệp Thành Huân như vậy !

Biết rồi.

Cô đúng là nhát gan! Cả can đảm chống lại ác ma cũng không có, thật là đáng buồn! Anh lại cố tình quyền cao thế lớn, cần bản không phải loại tôm nhỏ như cô có thể phản kháng lại, ôi, cuộc đời.

“Ừ, tối mai tôi trở về.”

83. Chương 83: Hiểu Làm Gì Đó?

Ngay vào lúc này, đột nhiên trong hẻm nhỏ phía trước có một chiếc Motorcycle lao ra, thật may là tài xế xe buýt lạnh tay lẹ mắt, bằng không có thể đã xảy ra tai nạn rồi, tài xế vội vàng đạp thắng xe lại, trong miệng lẩm bẩm mắng: “Con mẹ nó muốn chết cũng đừng ra ngoài hại người!”

Hành khác trên xe theo quán tính vô tới, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp.

Lương Chân Chân cũng bị chuyện ngoài ý muốn này khiến cho cô nghiêng về phía trước, do không đề phòng nên cô không cầm chắc điện thoại di động, “Bạc” một cái văng ra thật xa, vinh quang vỡ thành ba mảnh, vỏ ngoài, pin, điện thoại di động.

Đặng Cận Tư còn chưa nói hết một câu, liền nghe được bên kia vang đến tiếng điện thoại di động bị ném xuống đất, sau đó cúp điện thoại, lập tức trong lồng ngực anh dâng lên một trận lửa lớn hừng hực, cô gái đáng chết! Lại dám ngắt điện thoại của anh?

Sau khi qua cơn lại cảm thấy có chuyện gì không đúng, âm thanh này. Chắc sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Liên tục gọi mấy cuộc, đều không thể kết nối, chân mày chột nhứ chặt, tựa như phủ lên một tầng khói mù nhân nhạ, đèn nê ông nhiều màu ngoài cửa sổ rọi lên gò má tuấn mỹ như điêu khắc của anh.

Ngón tay ở trên điện thoại lập tức nhấn số của trợ lý Nam Cung Thần.

Giờ phút này Nam Cung Thần mới vừa tham gia xong hết việc cắt băng lễ khánh hành khu biệt thự cao cấp ở thành phố D, từ hôm qua tới hôm nay một loạt công việc khiến cả người anh mệt mỏi như nhũn ra, anh chỉ muốn nhanh chóng đến một khu nghỉ dưỡng cao cấp để tắm nước nóng, hưởng thụ các người đẹp xoa bóp, sau đó vừa lòng ngủ đến trời sáng, cuộc sống tốt đẹp nhất cũng chỉ có thể thôi!

Giơ tay lên vuốt lên huyệt thái dương đau nhức, nghiêng người tựa lên chiếc ghế mềm mại phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe chạy ngang qua một sạp báo, đuôi mắt anh chỉ thoáng liếc qua, liền nhìn thấy ngay trên bìa tạp chí, một khuôn mặt quen thuộc khiến anh kinh hãi, mắt thấy xe sắp lướt qua, anh nhanh chóng bảo tài xế dừng xe, quay lại tiệm bán báo vừa rồi.

Mở cửa xe, anh lững thững đi tới, quả nhiên không có nhìn lầm, nhân vật trên bìa mặt tạp chí chính là Đằng thiếu gia! di-ên đà-n lê qu-ý đồ-n

Ngón tay nhanh chóng lật đến trang tin tức, anh xem nhanh như gió, càng xem vạch đen trên trán càng nhiều, OMG! Khuya ngày hôm trước cư nhiên cậu chủ bị bác sĩ Quan lừa gạt đến hộp đêm “Hoàng triều thịnh yến”, trời ạ! Đây rốt cuộc là ai chụp?

Hơn nữa, bài báo này đưa tin thật thái quá! Hoàn toàn vô căn cứ! Anh đi theo cậu chủ nhiều năm như vậy, đối với sinh hoạt và thói quen của cậu chủ vô cùng hiểu rõ, từ trước đến nay cậu chủ đều có ác cảm với phụ nữ, làm sao có thể tới những hộp đêm đó?

Vậy Lương tiểu thư thì sao? Buổi tối ông chủ không ngủ chung với Lương tiểu thư mà lại đến hộp đêm sao?

Chuyện này. Có chút không thể tưởng tượng nổi.

Anh mua quyển này tạp chí rồi quay người ngồi vào trong xe, trong đầu anh tràn đầy nghi vấn, trong lòng đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào để nói chuyện này cho cậu chủ, dù sao chuyện này cũng dính đến Lương tiểu thư, nói không chừng cô ấy đã nhìn thấy, còn sinh ra hiểu lầm.

Đột ngột chuông điện thoại di động vang lên, anh vội vã nhìn màn hình, là cậu chủ?

Hiện tại ở bên Newyork đã hai giờ sáng rồi mà? Sao cậu chủ còn chưa ngủ?

“Cậu chủ.”

Tôi muốn biết bây giờ Lương Chân Chân đang ở đâu, vừa mới xảy ra chuyện gì.

Đặng Cận Tư trực tiếp nói thẳng vấn đề, vừa rồi tiếng “Bùm” kia khiến anh không yên lòng, nếu không biết rõ chuyện gì xảy ra thì trong lòng luôn có vướng mắc.

Nam Cung Thần vẫn đang suy nghĩ: chẳng lẽ cậu chủ đã biết? Anh và Lương tiểu thư đang giận dỗi? Lương tiểu thư bởi vì tờ tạp chí không có thật này mà hiểu lầm cậu chủ, cho nên mới.

“Để tôi đi làm, có điều. Lương tiểu thư nếu thật sự cô ấy bởi vì chuyện này mà hiểu lầm cậu chủ, sợ rằng, cậu phải đích thân quay về nói rõ ràng.”

Giữa người yêu sinh ra hiểu lầm, nhất định phải do người trong cuộc giải thích mới được, cho dù mượn tay người khác thì vẫn có một tấm màn ngăn cách, không thể đạt tới hiệu quả tốt nhất được, nói không chừng sẽ càng hỏng bét, cho nên anh vẫn mạo hiểm nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

cái gì? di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Đặng Cận Tư hoàn toàn không hiểu gì hết, anh không hiểu Nam Cung Thần đang nói cái gì, chuyện gì mà làm cho con mèo hoang ấy hiểu lầm anh đây? Còn phải đích thân anh ra mặt nói rõ ràng?

Nam Cung Thần nghe được giọng nói không vui bên đầu kia điện thoại, lòng lập tức rét lạnh, lại không dám nhiều lời, chuyện của cậu chủ anh không nên nhúng tay vào, khụ khụ.

“Thuộc hạ hiểu, chuyện này làm theo.”

chờ một chút, rốt cuộc là chuyện gì? Nói rõ ràng xem!

Xem chừng đầu bên kia chuẩn bị cúp điện thoại, Đặng Cận Tư vội vàng lên tiếng ngăn cản, tối nay sao người này còn kì lạ hơn người kia, xoay đầu anh quay vòng vòng, ngay sau đó anh không nhìn ánh sáng phát ra từ các toà nhà ngoài cửa sổ nữa, xoay người nằm lại trên giường, mắt cũng nhắm lại.

Chuyện này. là sao đây?

Trong lòng Nam Cung Thần thấp thỏm, liếc mắt nhìn quyển tạp chí để trên đùi, chẳng lẽ vừa bắt đầu anh đã hiểu lầm lời nói của cậu chủ, cho nên sau đó cuộc nói chuyện của hai người đều là ông nói gà bà nói vịt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng theo bên trán anh trôi xuống.

“Cậu chủ, cậu lên trang bìa tạp chí, hơn nữa còn là một bài báo bịa đặt, nói cậu ở ‘Hoàng triều thịnh yến’ tìm niềm vui mới, cô bé thần bí kia đã bị bỏ rơi, còn nói chuyện cậu không thích phụ nữ đã sớm khởi rồi, chỉ giả vờ che mắt mọi người thôi.”

Sau khi nói xong, trán Nam Cung Thần đã đổ một tầng mồ hôi lạnh rồi, đúng là thử thách sức chịu đựng của người khác mà, cũng không biết là do biên tập nào to gan viết bài báo này, anh khẳng định toà soạn này sẽ lập tức đóng cửa.

Đúng như dự đoán, quả thật Đặng Cận Tư tức giận, hơn nữa còn rất tức giận, cơ thể nằm ở trên giường bỗng nhiên ngồi dậy, vẻ mặt lạnh lùng, trong tròng mắt đen càng thêm rét lạnh, cả người cũng bao phủ lên một tầng sát khí, giống như tùy thời đều có thể bộc phát.

Chuyện xảy ra khi nào?

“Hôm qua. Ngày hôm qua.” Sự mệt mỏi trên người Nam Cung Thần bị lời nói lạnh băng truyền qua điện thoại kích thích đến nỗi không còn thấy gì.

Lập tức chuẩn bị cho tôi về thành phố C ngay. ChiMy

Giọng nói hết sức lạnh lùng của Đằng Cận Tư vang lên thiếu chút nữa đã đâm thủng màng nhĩ của Nam Cung Thần, có thể thấy được anh tức giận thế nào, lúc nào cũng chỉ có anh nắm người khác ở trong lòng bàn tay, hôm nay cư nhiên bị người khác hạ bệ bằng một bài báo!

Anh sẽ tra ra là ai làm! Có lá gan ở sau lưng hại anh, nhất định phải vì hành động của mình trả giá thật lớn! Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung?

Nhất là loại xúc phạm danh dự của anh, còn làm hại con mèo nhỏ hiểu lầm anh, đột nhiên ngón tay anh siết chặt mền, sức lực lớn đến nỗi như muốn xé nát nó, đáng thương cho cái mền bị anh chà đạp nhằn thành một nhúm, ai oán cuộn thành một đống.

Anh đứng dậy, thay quần áo, lúc đi ra phòng khách sạn không quên cho gửi tin nhắn cho Thư đại ca và Cảnh Niệm Châu, nói cho bọn họ biết mình tạm thời có việc gấp phải trở về.

Sau khi Nam Cung Thần cúp điện thoại thì đã thoát khỏi trạng thái mệt mỏi, tinh thần sáng láng, cả người tràn đầy sức sống, xem ra không thể tẩm rồi, ngay cả hưởng thụ người đẹp xoa bóp cũng không, chứ đừng nói tới chuyện ngủ một giấc ngon lành, ai.

Anh đúng là số khổ, tinh thần sa sút ngã vào ghế ngồi, bấm số hãng hàng không đặt vé máy bay Vip.

** di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n **

Ổng kính quay lại trên xe buýt:

Tay chân của Lương Chân Chân luống cuống bắt lấy hai tay cố định cơ thể mình trước, trong lòng không nhịn được oán giận nói: bây giờ sao còn có người không biết tuân theo luật giao thông vậy! Lấy mạng sống của mình ra đùa giỡn rất kích thích sao?

Chờ sau khi xe chạy vững vàng, cô mới dời bước xoay người lại tìm chiếc điện thoại đã banh thành ba mảnh.

Trong lòng còn đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của ác ma“Ừ, tối mai tôi trở về.” , anh trở về đâu sao? Chẳng lẽ anh không có ở thành phố C sao?

Ừm, mặc kệ, dù sao cũng không phải là cô cố ý cúp điện thoại của anh, chỉ có thể trách ý trời trêu người, cho nên cô cũng không có ý định mở máy, đợi đến lúc đó cứ nói điện thoại di động bị rút hư rồi, vừa đúng hôm nay là sinh nhật Cát gia, buổi tối có thể quây cùng với các bạn bè, cô không thêm để ý ác ma ngang ngược kia. ChiMy- di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Chỉ tưởng tượng thôi, tâm tình cô đã tốt hơn nhiều rồi, ném ba mảnh“Rách nát” vào trong túi xách, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt to đen tròn xoe lóe ra vẻ hưng phấn, không biết vì cái gì??, cô vừa nghĩ tới bộ dáng hiện tại của ác ma thì đã cảm thấy thoải mái rồi! Làm cho anh ta tức giận, tức giận hơn nữa, tức đến ói máu, sau đó bị buộc nằm trên giường bệnh, viễn cảnh thật tốt đẹp oa!

Buổi tối, mấy chị em trong kí túc xá đang chờ xuất phát, nhất là Cát Xuyên, hôm nay cô ấy còn cố ý mặc một chiếc áo đầm tơ lụa màu đen dài tới gối, cổ áo hình chữ V quyến rũ, lộ ra đường rãnh giữa hai ngực, vô cùng hấp dẫn!

“Cát gia, cậu đúng là nữ hoàng hoá trang mà! Một giây trước còn là con nhóc loi chơi, bây giờ lại trở thành một cô gái quyến rũ, khụ. Không nhìn ra, cậu vẫn. Sôi trào mãnh liệt như thế nhé!” Tiết Giai Ny ngồi ở một bên cười híp mắt trêu ghẹo nói. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

“Đúng vậy, hôm nay đôi môi Cát gia đỏ ửng át kiêu diễm, lại thoa phấn nhẹ, còn mặc một chiếc đầm đen hấp dẫn, chắc chắn chắc. Đoán chừng lát nữa sẽ không có anh nào dời mắt khỏi cậu nha.” Lương Chân Chân nháy đôi mắt đen linh động dựa vào vai Tiết Giai Ny, hai người một người xướng một người họa, phối hợp không chê vào đâu được.

“Giai Ny, cậu xem Chân phi cũng bị cậu dạy hư rồi, Hừ! Hai người các cậu tất cả đều trang điểm diện đẹp đẹp ỳnh, tối nay mình sẽ bán từng người một ra ngoài.” Cát Xuyên giả vờ giận trợn mắt nhìn hai cô một cái, tiếp tục cầm bút lên kẻ lông mày.

84. Chương 84: Sợ Gặp Ác Ma

Buổi tối bạn trai của Cát Xuyên - Đỗ Tri Hàng làm chủ, mời các bạn nữ trong kí túc xá và một vài bạn khác đi ăn, dĩ nhiên anh còn mời thêm năm bạn nam nữa, mặc dù không thể ghép đủ một với một, nhưng cũng tranh thủ được mấy đôi. (o)/

~Bởi vì nghĩ rằng ăn xong sẽ đi hát karaoke, Cát Xuyên vung tay lên, cười tủm tỉm mà nói: “Tối nay chúng ta đến khách sạn Đế Hào Tư đi, nghe nói chỗ đó là khách sạn năm sao nổi tiếng nhất, có đầy đủ mọi trò vui chơi giải trí, hơn nữa nghe nói tất cả loại ăn chơi đều đứng đầu, sao nào? Tất cả mọi người có muốn đi không!”

“Chỉ cần là chỗ Thiên Thiên muốn đi, anh đều không có ý kiến.” Đỗ Tri Hàng cưng chiều ôm bạn gái, hai người quen biết nhau từ lớp mười đến bây giờ, tình cảm rất sâu đậm, gia cảnh của hai gia đình đều tương đương, khoảng cách cũng gần, thỉnh thoảng còn đi ăn chung, hai bên gia đình đều rất coi trọng tình cảm của hai người, cơ hồ là ngầm cho phép bọn họ.

Có điều hai bên cha mẹ cũng sẽ âm thầm nhắc nhở con trai hoặc con gái của mình, chơi thì có thể, nhưng ở phương diện khác thì nên cẩn thận, đừng đùa với lửa.

“Oa! Cát gia, chồng của cậu đối với cậu thật tốt! Giá ở Đế Hào Tư rất đắt đó, xem ra không ép khô tiểu phú bà như cậu thì không được rồi.” Tiết Giai Ny khoa trương la ầm lên, Cát Xuyên là cô gái hạnh phúc nhất trong kí túc xá của bọn cô, không chỉ có gia thế được, tính tình được, còn gặp được một người đàn ông tốt như vậy, thật là khiến người khác hâm mộ.

“Giai Ny, cậu cũng không thể nói ép khô mình ở trước mặt người đàn ông của mình, vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm đấy.” Cát Xuyên cười dịu dàng nói, giọng nói hoạt bát, chất giọng miền Bắc hào phóng.

Lời này vừa nói ra, nhất thời dẫn tới một trận cười to, Tiết Giai Ny xấu hổ gãi tay muốn đánh cô, cái con nhỏ không biết xấu hổ này, nhìn xem cô sẽ trừng trị như thế nào!

Ngay cả người dịu dàng ít nói như Tần Duyệt cũng che miệng cười trộm, hai kẻ dở hơi này, đi đến đâu cũng khiến cho người khác vui vẻ, khách sạn Đế Hào Tư sao, quả thật làm cho người khác rất muốn đến thử, nghe tên cũng đã cảm thấy cực kì quý phái sang trọng.

Cơ hồ tất cả mọi người đều rất hứng thú và lòng tràn đầy mong đợi với khách sạn Đế Hào Tư, dù sao nó cũng là đại diện cho cuộc sống xa xỉ, nếu như bình thường, không có việc gì thì ai dám đi vào chỗ đó!

Khó có dịp hôm nay có người mời khách, có thể không chơi thoải mái sao?

Nhưng trong lòng Lương Chân Chân lại rầu rầu ruột, chọn nơi nào không chọn, cố tình chọn chỗ đó, vừa đến đó, cô sẽ không tự chủ được nhớ lại một mặt xấu xa của mình, còn chưa nói tới việc xác suất chạm mặt ác ma rất lớn, trời ạ! Cô vừa nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Nhưng nhìn bộ dạng của mọi người đều đang vui vẻ như vậy, cô lại không thể trưng ra vẻ buồn bực, chỉ có thể cố gắng nặn ra một nụ cười, cười đến giả dối như vậy.

Mọi người cười đùa đi bắt taxi chạy tới khách sạn, Lương Chân Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng mong mỗi trăm ngàn lần đừng gặp ác ma hoặc cái đó *** trai bao Nam Cung Thần! ChiMy-Diễn-ndàn-Lê-Quý*Đôn

“Chân Chân, cậu không sao chứ?” Đầu Tiết Giai Ny từ bên cạnh xúm lại.

“Không có việc gì, mình thì có chuyện gì chứ?” Lương Chân Chân đưa tay vuốt vài lọn tóc bị gió thổi xuống, nhằm che giấu cảm xúc lo lắng của mình.

Nhưng chuyện này làm sao qua mắt được Tiết Giai Ny, cô nói trúng tim đen: “Chân Chân cậu có biết lúc cậu nói dối, thường hay làm những ra những hành động nhỏ, thí dụ như vuốt tóc nha, nắm chặt áo nha. Quá rõ ràng rồi!”

Trong lòng Lương Chân Chân cười khổ, rốt cuộc có một người bạn tốt tri kỉ là tốt hay xấu đây? Tâm tư gì cũng không thể chạy khỏi ánh mắt của cô ấy, ai. Như đã nói qua, chuyện này cô cũng chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng.

“Mình thật sự không có việc gì mà.”

“Cậu đúng là đồ dở hơi! Có phải lại đang buồn về chuyện của Diệp Thành Huân không! Là do anh ta không có mắt, không nhìn thấy cô gái tốt đẹp bên cạnh, cổ tình như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tựa như con bướm bướm theo đuổi một đóa hoa không thuộc về mình, anh ta bị bỏ là đáng đời! Cậu cũng nên mở lòng đi, trên đời này đàn ông tốt hơn anh ta còn rất nhiều, cần gì ở đó mà hành hạ bản thân!”

Tiết Giai Ny cho rằng cô đang đau lòng chuyện của Diệp Thành Huân, lại không biết rằng bản thân đã đoán sai, có điều cũng không thể trách cô ấy, dù sao cô ấy cũng hoàn toàn không biết chuyện gì giữa cô và Đằng Cận Tư cả.

Trên trán Lương Chân Chân đổ mồ hôi như thác, căn bản không phải cô đang phiền não vì chuyện này được không, hơn nữa trên căn bản cô đã suy nghĩ thông suốt, trước kia cô có một loại tình cảm không thể kiềm chế được đối với anh trai, nhưng gần đây, cô cảm thấy tình cảm ấy đã vơi đi rất nhiều, trong đầu trừ anh trai ra còn xuất hiện một người khiến cô không thể nào tưởng tượng được.

“Mình hiểu rõ, anh trai sắp chuyển sang làm việc ở chi nhánh công ty bên nước ngoài, chỉ sợ trong một thời gian dài không thể gặp rồi.”

“Thật sao! Đây đúng là tin vui lớn, đáng để ăn mừng một bữa nha, mình phát hiện ông chủ của công ty ấy đúng là rất biết nhìn người, như vậy mắt không thấy thì lòng không phiền rồi..., tối nay trong mấy bạn nam đến cùng Đỗ Tri Hàng, mình thấy có một người rất được, đợi lát nữa mình sẽ hỏi thăm giùm cậu!” Tiết Giai Ny hưng phấn nói.

Trong lòng cô nghĩ rằng: Diệp Thành huân bị điều sang nước ngoài đi, không tới một năm rưỡi khẳng định không về được, khoảng cách xa như vậy, phần tình cảm của Chân Chân dành cho anh ta sẽ phai nhạt, sau đó nhân cơ hội giới thiệu cho Chân Chân một người đàn ông đáng tin cậy để nói chuyện yêu đương, không chừng ngày nào đó cô ấy sẽ hoàn toàn quên mất Diệp Thành Huân là ai luôn. O(_)O

“Giai Ny, cậu đừng làm vậy, mình. bây giờ mình chưa muốn đâu.” Lương Chân Chân vội vàng từ chối, mấy giờ trước lời uy hiếp của ác ma còn như sờ sờ ở trước mắt: Nhớ phải giữ khoảng cách thích hợp với những người đàn ông khác.

Nếu như anh ta biết mình đang ở dưới mí mắt của anh ta thử tìm hiểu với các nam sinh khác thì sẽ thế nào đây? Chắc chắn sẽ chặt cô ra thành tám khúc mất?

Tiết Giai Ny không vui lườm cô một cái, “Mình không có làm vậy, đây là chuyện rất quan trọng, nói gì thì nói tối nay bước đầu tiên cậu phải quên Diệp Thành Huân ỉh!”

Lương Chân Chân bị bạn tốt chỉnh có chút dở khóc dở cười, cô gơ tay lên nói: “Tiết Giai Ny, mình thề: mình đã và đang từ từ quên anh ta, hơn nữa bảo đảm sau khi anh ta rời đi thì mình sẽ hoàn toàn chấm dứt phần tình cảm này.”

“Tốt, vậy thì mình cho cậu một cơ hội chứng minh, bắt đầu một đoạn tình yêu mới sẽ có hiệu quả hơn bất cứ cái gì.” Tiết Giai Ny không chút nào nhượng bộ, vì để tránh cho Chân Chân bị thương tổn lần nữa, cô phải cứng rắn bắt buộc cô ấy.

“Giai Ny, cái người này sao cứ thích làm khó người khác như vậy.” Về mặt Lương Chân Chân rất đau khổ buồn bã, cô hiểu Giai Ny là vì muốn tốt cho cô, nhưng chuyện này cũng quá bất đắc dĩ đi! ChiMy-Diễn-ndàn-Lê-Quý*Đôn

“Hừ! Mình mặc kệ.” Tiết Giai Ny dứt khoát quay mặt sang chỗ khác không để ý tới cô nữa, tránh ỉnh bị ánh mắt nai tơ ngơ ngác của cô mê hoặc rồi gơ tay đầu hàng.

O(_)o

“Thật ra thì, mình cảm thấy Giai Ny nói rất đúng.” Tần Duyệt dịu dàng cười nói, cô rất ít nói, nhưng sau khi nghe cuộc nói chuyện của hai cô xong cũng không nhịn được chen miệng, nói thật ra, có lúc cô rất hâm mộ Lương Chân Chân, từ trước đến giờ bên cạnh mình chưa từng có một người bạn nào tốt như Tiết Giai Ny.

Mặc dù, cô cô đơn đã lâu, cũng đã trở thành một thói quen rồi.

Nhưng, sâu trong lòng của cô, vẫn mong có một được một người bạn tri kỉ đối xử thật lòng, không so đo chuyện gì với mình.

“Các cậu có muốn đứng chung một con thuyền luôn hay không đây!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lương Chân Chân nhăn thành một đồng, trong lòng rối rắm buồn bực.

Nếu như không có ác ma tồn tại, cô cũng sẽ nghe lời Giai Ny thử một lần, nhưng bây giờ tình hình không cho phép? Cố tình mình ngâm bồ hòn làm ngọt —— khổ mà không nói được.

Bởi vì Đỗ Tri Hàng đã đặt trước một phòng bao xa hoa, nên vừa đến cổng khách sạn liền có nhân viên nữ xinh đẹp dẫn bọn họ đi vào, thái độ phục vụ rất tốt, giọng nói lại ngọt ngào, thiếu chút nữa khiến cho bọn họ không chống đỡ được.

Không hổ là khách sạn cao cấp năm sao mà! Từ phục vụ cho đến thiết bị lắp đặt đều khiến người xem than thở, mỗi một cái bàn hoặc cái ghế sa lon trong này đều là hàng chất lượng tốt nhất do những thợ thủ công nổi tiếng làm ra, những chiếc đèn treo trên trần nhà nhuộm lên một tầng màu vàng sáng nhu hoà ấm áp, mỗi một chỗ trong phòng ăn đều khiến mỗi vị khách cảm thấy ấm áp và thoải mái như ở nhà.

Khoảng cách trang trí từ góc tường đến cả phòng đều có nét độc đáo riêng, tranh vẽ treo trên tường làm tăng thêm hiệu quả thèm ăn.

“Chẳng trách mọi người đều nói mọi thứ trong đây đều có giá trên trời, nơi đây đúng là có tư cách này mà!” Một cô gái đi theo thở dài nói. ChiMy-Diễn-đàn-Lê-Quý*Đôn

“Có thể đến đây thì chắc bạn đang mừng thầm trong lòng đi, tốt nhất mong có thể gặp được tổng giám đốc thân bí trong truyền thuyết thì còn gì bằng, như vậy thì thật sự là không uổng chuyến đi này !” Một bạn nữ khác cười nói.

Lương Chân Chân ai oán ở sau lưng trợn mắt nhìn hai cô một cái, đúng là hai cô gái không rành việc đời, ác ma có gì tốt! Trời sinh gương mặt lạnh lùng như khối băng, tính tình lại không tốt, hành động ác liệt, không hề có bất cứ ưu điểm nào!

Đáng buồn là những người này còn muốn gặp anh ta, thật là không biết suy nghĩ!

Trong phòng rất hoa lệ, cũng rất sạch sẽ, làm cho người khác cảm thấy tới đây ăn cơm chính là một sự hưởng thụ, nhất là khi một bàn có nhiều đĩa thức ăn tinh xảo nhiều màu sắc khác nhau được bưng lên, nhìn rất đẹp mắt!

Đỗ Tri Hàng và Cát Xuyên cười híp mắt bảo mọi người ăn uống thoải mái, ăn chưa no cũng không sao, đợi lát lên trên lầu KTV còn có bánh sinh nhật, hoa quả và các món nguội, điểm tâm khác.

“Woa! Vẫn là anh Đỗ hào phóng mà!” Trong đám người có một nam sinh cười nói, không khách sáo dẫn đầu. ChiMy-Diễn-đàn-Lê-Quý*Đôn

Những người còn lại rồi rít hưởng ứng lời kêu gọi của anh ta, bắt đầu chiến đấu với bàn thức ăn ngon, đều là một đám bạn cùng lứa tuổi tụ họp sinh nhật với nhau, khó tránh khỏi việc chơi thoải mái không ngại ngừng gì, mọi người cùng nhau cạn ly chúc Đỗ Tri Hàng và Cát Xuyên sống đến đầu bạc răng long, hạnh phúc mỹ mãn.

85. Chương 85: Chương 85

86. Chương 86: Anh Hung Dữ Cái Gì !

Editor : Thiên Yết

Beta : Chimy

Nam Cung Thần cảm thấy rõ ràng không khí quanh mình trong nháy mắt ngưng kết thành băng, khí ép thấp khiến cho anh không thở nổi, trong lòng cảm thán: dáng vẻ xinh đẹp của Lương tiểu thư thật đúng mê hoặc lòng người!

Thậm chí giờ phút này cô còn đứng chung rồi lồi lồi kéo kéo với một người đàn ông khác, cậu chủ có thể không tức giận sao?

” Này! Anh tránh ra chút !”

Lương Chân Chân bắt mắt cong môi trừng mắt về phía người đàn ông ước chừng 1m8 ngăn ở trước mặt cô, ánh mắt không cần thận liếc thấy một bóng đen, không khí lạnh lẽo của sự thù địch tựa như một luồng khí mạnh mẽ mãnh liệt tấn công tới đây, bao phủ cô ở trong đó, lạnh đến cả người cô phát run.

Trong chớp mắt, toàn thân của cô liền tỉnh rượu, giống như có dòng nước đổ từ đầu xuống người cô , trong lòng lạnh thấu tim.

Ác ma, anh ta thật sự xuất hiện!

Lúc này đây? Không phải anh ta nên ở trên giường vận động với người phụ nữ khác sao? Tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Một loạt nghi vấn xuất hiện trong đầu cô, nhưng không còn thời gian để cô suy nghĩ, vẫn nên tranh thủ thời gian trốn đi!

” Tôi. Đau bụng, đi toilet, anh Đừng qua đây!”

Lương Chân Chân ôm bụng, trên trán cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sao cô lại xui xẻo như vậy! Cư nhiên bị ác ma bắt tại trận chỗ này, đều do cái tên đàn ông chết tiệt kia! Hại chết cô rồi!

Cổ Tử Khiêm nhìn thấy khuôn mặt của cô đột nhiên trở nên nhợt nhạt, dáng vẻ ôm bụng không giống như giả vờ, anh liền lo lắng hỏi : “Nghiêm trọng không? Có cần.”

Lời của anh còn chưa nói hết liền bị Lương Chân Chân cắt đứt.

“Không cần!”

Cô ôm bụng của mình và sau đó bỏ chạy, để lại một cái nhìn ngạc nhiên của một người nào đó, vẻ mặt như là đưa đám, chán nản nhìn chằm chằm về phía bóng lưng nhỏ nhắn, trong lòng có một loại tâm tình rất phức tạp không nói lên lời. Thôi, người ta cũng đã từ chối tới thế này rồi, cũng không thể *mặt dày mày dạn đi theo vào toilet nữa.

* mặt dày mày dạn : mặt trơ trên của kẻ không còn biết ngượng là gì

Sau đó xoay người đi về phía phòng bao, vẻ mặt anh sa sút, bước chân lảo đảo, lời tỏ tình lần đầu tiên đã thất bại, thực sự anh bị rất nhiều đả kích.

Vô tình thoáng nhìn thấy một người đàn ông lạnh như núi băng đứng trước mặt mình, rõ ràng có gương mặt tuấn mỹ như thế, trên người lại lộ ra luồng khí tàn độc như tới từ địa ngục, bỗng nhiên anh rung mình một cái, ở trước mặt người đó thì mình như một con kiến nhỏ bé, chỉ có thể ngước lên nhìn và tôn vinh thân phận anh ta như là **vương giả.

** vương giả : cảnh phong lưu của vua và các gia đình quý tộc_cuộc sống vương giả

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn anh chàng nam sinh trẻ trung đó, trong lòng hừ lạnh nói: thích mẫu người này sao? Ánh mắt thật sự là quá kém!

Cổ Tử Khiêm bị ánh mắt lạnh lùng như lăng trì của anh nhìn đến hoảng sợ, chỉ muốn vội vàng chạy trốn, bước chân hốt hoảng trốn vào phòng bao, người đàn ông này thật sự là quá nguy hiểm !

Lương Chân Chân chạy vào trong phòng rửa tay cũng không dám đi ra ngoài, chỉ sợ nơi này là chỗ tránh nạn duy nhất của cô rồi, dù ác ma đáng ghét thế nào cũng sẽ không xông vào toilet nữ chứ?

Cô tựa vào trên mặt tường lạnh như băng, đôi tay ôm lấy trái tim nhảy loạn “Đông đông đông”, một hồi lâu cũng chưa bình tĩnh lại được, dựa vào trí nhớ ít ỏi khi say rượu, khi cô tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của ác ma thì trong nháy mắt cô đã chạy trốn không còn bóng dáng

Nếu biết sẽ gặp phải anh ở nơi này, cho dù nói sao cô cũng sẽ bất chấp không chạy ra khỏi phòng bao, than ôi. Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận nhé (Đi sai một bước hối hận cả đời)! Trong lòng cô thầm cầu nguyện cho anh nhanh chóng rời đi.

Cũng vì truyện lẩn trốn của anh trai đã gây cho cô bóng ma quá mức nghiêm trọng, khiến cô căn bản không có biện pháp bình tĩnh trở lại, hơn nữa cô đã cảm nhận được tham muốn giữ lấy của ác ma hết sức mãnh liệt, quá kinh khủng !

A di đà Phật! Làm ơn có điện thoại của người quan trọng nào đó gọi khiến anh ta phải đi nhanh lên đi!

Những lời cầu nguyện của cô chắc chắn sẽ không trở thành sự thật, cô không biết rằng tại thời điểm này bên ngoài phòng vệ sinh nữ : “Nam Cung, đuổi hết lao công ra bên ngoài, mặt khác, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào làm phiền.”

Đằng Cận Tư mất liếc nhìn dòng chữ “nhà vệ sinh nữ”, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới nhân vật nổi tiếng kia ở Newyork, chậm rãi nhớ lại khi hai người kia đi vào toilet. Khóe miệng chợt gợi lên một nụ cười tà ác, chỉ là đúng lúc, anh cũng muốn tự trải nghiệm cảm giác khi gần gũi bên trong nhà vệ sinh

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

Trong lòng Nam Cung Thần cả kinh: ý tưởng của cậu chủ quả nhiên rất avant-garde (đoàn quân tiên phong), khụ.

Lập tức lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của người phụ trách tầng mười lăm, để cho anh ta nghĩ biện pháp đuổi hết người bên trong nhà vệ sinh ra ngoài, đồng thời treo lên biển báo “Đang sửa chữa ”, cấm bất kỳ ai tới gần, hơn nữa còn phải làm việc này một cách hợp tình hợp lý, không khiến ọi người cảm thấy khó chịu.

Mặt người phụ trách lộ vẻ khó xử, nhưng trợ lý tổng giám đốc tự mình gọi điện thoại tới đây, dù làm khó hơn nữa anh ta cũng phải nghĩ kế vện toàn, nếu không anh ta cũng chỉ có thể thu dọn chần nệm mà rời đi

Trốn ở trong toilet Lương Chân Chân cảnh giác cao độ nghe âm thanh bên ngoài, không tới mười phút, tiếng người huyên náo trong phòng rửa tay chợt trở nên yên tĩnh, nhưng căn bản là chẳng thấy ai đi vào nữa trừ âm thanh của tiếng bước chân, để cho cô cảm thấy rất là kỳ quái.

” Thật xin lỗi, trong toilet này đang sửa chữa, phiền cô đi cái toilet khác, chính là góc bên phải, cảm ơn hợp tác.”

Thỉnh thoảng bên ngoài truyền tới giọng nam trong sáng để cho trái tim cô hết sức co lại. Trời ạ! Đây không phải là ác ma đang giả trò quỷ sao! Anh ta biết mình không dám đi ra ngoài, liền đuổi hết toàn bộ người bên trong này ra, sau đó ——

Quả nhiên là nhân vật lớn có quyền thế ! Trên đời này chỉ sợ có mình anh ta mới làm được!

Sau đó hai phút....

“Đi ra!”

Chợt giọng nói quen thuộc lại lạnh lẽo vang lên, khiến cho không khí bốn phía yên tĩnh phủ lên một tầng lạnh lẽo.

Lương Chân Chân chần chờ hai giây, và cuối cùng vẫn thỏa hiệp với cái ác, ác ma nhìn qua rất tức giận, ở giờ phút quan trọng này cô không thể khiêu chiến với anh. Kinh nghiệm trước đây đã nói cho cô biết như vậy, điều này sẽ chỉ làm cho kết quả của cô càng bi thảm hơn.

Cửa “Két” một tiếng mở ra, một thân hình nhỏ bé trong chiếc váy màu trắng từ bên trong đi ra, hai gò má bởi vì uống rượu sake mà ửng hồng, giống như hoa anh đào màu hồng nở vào tháng tư, đầy mê hoặc quyến rũ.

Đằng Cận Tư nhìn dáng vẻ cô xinh đẹp quyến rũ như thế, trong lòng hờn giận, cảnh đẹp như vậy chỉ một người có thể thưởng thức là anh, những người khác không có tư cách tiếp cận!

“Coi lời của tôi như là gió thoảng bên tai? Hử?”

Anh tiến lên một bước nắm lấy chiếc cằm thon gầy của Lương Chân Chân.

Trong tròng mắt đen sâu thăm xen lẫn mưa to gió lớn hòa với đêm bão dữ dội trước khi tiến đến

“Không có. Không có, tôi không biết người đàn ông kia, thật, thật sự là không biết.”

Lương Chân Chân sợ tới mức vội vàng lắc đầu, cảm bị anh ghì chặt đau quá, giờ phút này chính mình giống như là một nụ hoa sinh trưởng ở trên vách núi cao, sống đơn độc trong gió.

” Anh ta thích em?”

Đằng Cận Tư cũng không vì phủ nhận của cô mà cảm thấy cao hứng, ngược lại âm trầm hỏi, mây đen che mờ khuôn mặt tuần tú.

” Tôi không thích anh ta!”

Giọng nói có chút uất ức và tức giận đột nhiên vang lên. Hình như trong đôi mắt Lương Chân Chân có hơi nước dâng lên, người ta thích cô không phải là lỗi của cô! Tại sao ác ma cứ đổ hết lỗi cho cô vậy!

“Tôi nói phải giữ một khoảng cách với người đàn ông khác!”

Từng từ bật ra khỏi miệng Đằng Cận Tư, sắc mặt anh nặng nề.

Anh mới không thêm quan tâm đến oan ức của cô, nếu cô không đi trêu chọc người đàn ông chết tiệt kia! Không nên nhiều chuyện như vậy! Cho nên nói, xét đến cùng vẫn là của lỗi của cô!

” Anh hung dữ cái gì! Đừng có dùng ánh mắt như dao găm đóng băng mọi người kia mà nhìn tôi! Tôi cũng không phải cố ý muốn gặp người đàn ông này. Sinh nhật của bạn tôi, mọi người ngồi một chỗ ăn cơm, chẳng lẽ anh muốn tôi bùng phát chạy sang chỗ khác ngồi sao? Đi karaoke tôi cũng không thể đòi hỏi bao một phòng riêng biệt mà! Nếu làm như vậy khẳng định người khác sẽ cảm thấy đầu óc tôi không bình thường hoặc là bị cái bệnh truyền nhiễm gì.”

Đôi môi của Lương Chân Chân ưỡn khuất lên án, cô hoàn toàn không đếm xỉa đến anh, dù sao cũng là bị trừng phạt, cũng không sợ bị trừng phạt hung bạo nhiều hơn!

Hơn nữa vốn không phải là lỗi của cô! Rõ ràng chính là tham muốn chiếm giữ của ác ma quá mạnh, anh xem cô coi như một con búp bê mà đòi hỏi vô lý.

Sắc mặt của Đằng Cận Tư đen lại xanh, xanh lại đen, trong tròng mắt đen lóe ra một sự tức giận không cách nào kìm nén được. Cô nhóc đáng chết! Cô thực sự dám than phiền lộn xộn như vậy?

Viện có! Tất cả đều là viện có! Không nghe lời còn tìm nhiều cớ như vậy!

“Câm miệng!”

Về mặt anh đóng băng vô cùng âm u, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào cô, một giây kế tiếp dường như sẽ đem cô xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng hôm nay tính bướng bỉnh của Lương Chân Chân cũng nổi lên, hơn nữa rượu cồn xui khiến, lá gan lớn hơn rất nhiều so với bình thường. Cô nghĩ tới dù sao mình cũng đã rất thê thảm rồi, sao không đem bất mãn trong lòng của mình một lần nói hết ra, cùng lắm là chết thôi.

” Không! Tôi phải nói, cái tên khốn kiếp Đại Ác Ma, chỉ biết khi dễ tôi, áp bức tôi, động một chút là vênh mặt hất hàm sai khiến tôi, không cho phép tôi làm cái này, không cho phép tôi làm cái kia. Cái gì cũng chỉ có thể theo yêu cầu của anh, tôi không phải là không có tình cảm và suy nghĩ như con búp bê bù nhìn. Anh có nghĩ qua cảm nhận của tôi sao? Anh có coi tôi như con người sao? Còn nữa, mỗi khi anh yêu cầu tôi giữ

khoảng cách với những nam sinh khác, chẳng lẽ tôi chỉ có thể bị anh đùa bỡn sau đó vứt bỏ cô đơn tới già sao? Hu..hu Sao anh không xem lại bản thân mình, oanh oanh yển yển một đồng lớn bên cạnh.”

Âm thanh do lúc bắt đầu kích động oán giận, rồi sau đó uất ức nghẹn ngào, nhất là câu nói sau cùng, cơ hồ là nhỏ bé yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

Lương Chân Chân gắt gao cắn môi, nước mắt chưa xót tràn đầy trong con ngươi đen nhánh như bảo thạch, nhưng cô chính là cứng đầu chịu đựng không để cho bọn chúng rơi xuống .

“Em!”

Đằng Cận Tư lúc này giống như là một con sư tử hung hãn hùng hực lửa giận, lỗ chân lông cả người đều đang tức giận ngất trời, cánh tay không tự chủ nâng lên.

***liệu anh có xuống tay với cô gái nhỏ bé này hay không ????

87. Chương 87: Muốn Thật Sao? Sao Phải Vội Vàng Uốn Éo Như Vậy?

” Anh đánh đi, đánh chết tôi đi! huhu.”

Lương Chân Chân nhìn thấy cánh tay anh khê nâng lên, trong lòng biết anh nhất định là bị chính mình nói đến tức rồi, dứt khoát nhắm mắt lại mặc cho nước mắt rơi xuống, chờ đợi cái tát sắp rơi xuống này.

Một phút, hai phút, ba phút.

Cái tát cũng không có rơi xuống theo dự tính, không khí xung quanh như đóng băng lại, ngay cả hô hấp của con người cũng yếu ớt, Lương Chân Chân chớp chớp bờ mi mềm mại như lông vũ, mắt mở ra một khe hở, hoang mang nhìn người đàn ông ở trước mắt.

Tay của anh đã để xuống rồi, ánh mắt của anh ta cũng đã thay đổi rồi, mới vừa rồi còn hung dữ tàn ác như vậy, bây giờ đã không còn tức giận như lúc nãy nữa, mà ngược lại còn lộ ra một chút dịu dàng hiếm thấy.

Rốt cuộc chuyện này. là sao vậy?

Cô có chút không hiểu, nhưng cũng không dám lộn xộn như trước, cô lo rằng sự an toàn lúc này chỉ là nhất thời.

Mới vừa rồi Đằng Cận Tư đã thực sự bùng nổ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám phản bác anh như thế, còn nhiều lần cãi lại mệnh lệnh của anh, nhưng người phụ nữ nhỏ bé này lại làm được.

Ban đầu, anh định bụng sẽ dạy dỗ cô, trừng phạt cô không nghe lời, nhưng khi nghe được cô nhỏ giọng oán trách câu kia :

” Sao anh không xem lại bản thân mình, oanh oanh yển yển một đồng lớn bên cạnh ” thì ngay lập tức trong đầu nghĩ đến trường hợp ghen tuông mà Nam Cung Thần đã nói với anh, nhắc tới thật đúng là oan uổng cho anh.

“Em ghen?”

Ngón tay thon dài thô ráp của anh khê xoa khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô, chậm rãi vuốt ve vết nước mắt nhàn nhạt kia, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời,— đau lòng?

Lương Chân Chân bị lời nói của anh làm cho ngây ngẩn cả người. Ghen sao? Cô ghen cái gì đây? Những lời cô nói đó có liên quan gì đến ghen sao?

“Nói, em ghen.”

Đằng Cận Tư rất không hài lòng với nét mặt chỉ nhìn mình ngây ngốc của cô, giọng nói của anh bá đạo ra lệnh, ngón tay cũng dần dần đặt ở trên cánh môi hồng phấn của cô, rất hưởng thụ vuốt ve phần tiếp xúc mềm mại này.

“Ừm. Tôi.”

Ác ma chính là ác ma! Thích cưỡng ép người hiền lành! Nhìn điệu bộ của anh Lương Chân Chân chỉ sợ mình sai lầm, không phải là cố tình muốn mình nói những lời này chứ, thật là khốn kiếp! Luôn ép mình phải làm một số điều thú vị để thỏa mãn xấu xa của bản thân anh.

“Mau — nói!”

Một chút kiên nhẫn của Đằng Cận Tư đều bị cô giày vò hết rồi, giọng nói bất ngờ trở nên lạnh lẽo, sức lực ngón tay cũng tăng thêm.

“Tôi. Ghen.”

Tối nay quả thật cô ghen, đĩa Tôm Hùm tươi chấm dấm ăn lúc này! Đúng là ngon miệng !

Nghe được từ chính miệng cô nói ra, tâm tình của Đằng Cận Tư cực kỳ tốt, hoàn toàn không có ý thức được là do mình ép cô nói ra, ngón tay chậm rãi buông ra.

“Thật biết nghe lời .”

Lương Chân Chân chỉ cảm thấy một hồi ớn lạnh, cả người cũng mau nổi da gà, dù sao đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe được ác ma dùng cái giọng nói dịu dàng này nói với mình, hoàn toàn không có cảm giác chân thật.

“Ừm Ừm.”

Một giây sau, môi của cô liền bị bịt kín, nhiệt độ nóng bỏng khiến cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vừa định há mồm hô hấp, ác ma đáng ghét lại cố tình không cho cô như mong muốn, môi cô giống như đang mút thạch hoa quả.

Đằng Cận Tư mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, cúi đầu bá đạo mà chuyên chú mút. Dịu dàng cắn đôi môi hồng phấn của cô, nó mềm mại và ẩm ướt khiến cho toàn bộ cơ thể anh một trận kích động run rẩy. Anh mút ngày càng trở nên hung tàn.

Lương Chân Chân bởi nụ hôn bạo lực và mạnh mẽ của anh làm cho đầu óc choáng váng, hai chân như nhũn ra, hai cánh tay nhỏ bé chỉ có thể vô lực bám lên cơ thể của người đàn ông cao lớn và hùng mạnh trước mặt.

Mỗi một lần hôn cô như vậy, cô đều có thể mang đến cho anh cảm giác ngọt ngào không giống nhau, một luồng lửa mạnh cháy hừng hực chạy nhanh trong cơ thể.

Môi lưỡi cưỡng ép cạy ra hàm răng đóng chặt của cô, tiến quân thần tốc quét sạch nước miếng ngọt ngào trong miệng cô, hung hăng hôn cô, không buông tha bất kỳ một góc xó xỉnh nào.

“Ừm.”

Lương Chân Chân kêu lên một tiếng kháng nghị, bàn tay nhỏ bé cũng đập nhẹ vào lồng ngực của anh, không được, cô sắp tắt thở rồi, ác ma hôn quá mức cuồng bạo, căn bản cô không chống đỡ được.

Đằng Cận Tư bị âm thanh của cô làm cho bụng dưới căng hơn, anh thở hổn hển buông cánh môi sưng đỏ của cô ra, nhưng vẫn chưa chân chính dời đi, chỉ giữ lại một chút xiêu khe hở cho hai người hô hấp, mặc cho hơi thở phun nóng rực ở trên mặt của đối phương, trên lỗ mũi, trên môi.

“Để.”

Lương Chân Chân vừa mới nói một chữ liền ngậm miệng, vì lúc cô mở miệng nói chuyện, cánh môi lúc mở lúc đóng liên tục tiếp ma sát đôi môi một người đàn ông gần trong gang tấc, cảm giác mềm mại nóng rực như vậy khiến cho cô nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt, buồn bực muốn đẩy anh ra.

Ai ngờ, không như ý muốn của cô, ngược lại Đằng Cận Tư còn buộc chặt cánh tay của cô hơn, kéo cô ôm mình càng chặt, chỉ ước gì có thể khảm cô vào trong cơ thể của mình, ngày ngày nhét vào trong ngực không lấy ra.

“Không — để.”

Anh cố ý lúc mở lúc đóng ngọạ nguyệt đôi môi, càn rỡ vuốt ve đôi môi đỏ mọng mềm mại, trong trong mắt đen lạnh lùng hiem thấy lóe ra ý cười.

Ác ma ghê tởm! Lương Chân Chân tức giận nhìn anh chăm chăm, không lên tiếng nói chuyện nữa, tránh cho người ta thừa dịp cơ hội, chỉ là, mới vừa rồi trong mắt của anh chợt lóe —— ý cười sao?

Có lẽ là nét mặt của cô quá mức kinh ngạc, Đằng Cận Tư lập tức sừng mặt lên, lại khôi phục nét mặt lạnh lùng trước sau như một của anh, ánh mắt sáng quắc không an phận nhìn chăm chăm người phụ nữ nhỏ bé trong ngực này

“Không, cho, phép, nhúc, nhích!”

Anh dán chặt vào môi cô uy hiếp nói, nhúc nhích nữa, cũng đừng trách anh không khách khí!

Không để cho cô nhúc nhích, cô liền càng muốn nhúc nhích!

Giờ phút này Lương Chân Chân bướng bỉnh không chịu nghe lời của anh, quên mất đi người đàn ông này không chịu được một ít ma xát. Chớ nói chi là dán chặt ở một chỗ như vậy, không thể nghi ngờ là ngồi nổ trí mạng.

“Muốn thật sao? Sao phải vội vàng uốn éo như vậy?”

Đột nhiên khoe môi Đằng Cận Tư xấu xa cong lên, trong nụ cười đó rõ ràng mang theo chút hương vị khát máu, trong mắt đen cũng bộc phát trở nên thâm thúy u ám.

Một lớp hồng nhàn nhạt, đó là sắc thái tình dục .

“Két.”

Bây giờ Lương Chân Chân mới ý thức được mình phạm vào một cái sai lầm lớn, đây là cô đang nhóm lửa**!

Hơn nữa, vật cứng giữa hai chân anh càng lúc càng lớn, nóng đến cả người cô tê dại, đôi mắt nai con tội nghiệp long lanh của cô nhìn một người đàn ông, chỉ hy vọng anh có thể cầm cự, đừng ở chỗ này thực hiện dục vọng cầm thú của mình.

“Giả bộ đáng thương sao? Muộn rồi.”

Đằng Cận Tư nhìn thấu tâm tư của cô, nhưng mà anh không có ý định buông tha cô, bởi vì tối nay, anh chính là muốn ở toilet thử một chút, thử nghiệm một loại kích thích như vậy.

Nói xong, anh chính xác kẹp chặt đôi môi hơi sưng của cô một lần nữa, lần này, không còn gấp gáp như mới vừa rồi nữa, mà là từ từ liếm, tỷ mỉ miêu tả, mỗi một cái đều như là thưởng thức một cái hương vị quý hiếm.

Trong khi hôn, anh liền có chút không khống chế nổi, hung ác gặm. Anh cắn chặt hai cánh môi ướt át mềm mại, mãnh liệt trêu đùa đầu lưỡi của cô, sức lực lớn khiến cho Lương Chân Chân chau mày.

Đau quá!

Nhưng người đàn ông này vẫn liều mạng như cũ, lúc này cánh tay sau lưng Lương Chân Chân cũng không nhận được bất đầu lực lợi, đầu ngón tay linh động đẩy vật áo cô ra, từ dưới đi lên, chậm rãi trượt lên. . . .

Dọc theo nội y của cô, bàn tay anh bao phủ ở trên phần đầy đặn, cách vật áo lót mềm bắt đầu nắn bóp, hình như lại ngại không đủ, dọc theo nơi này đưa tay đi vào, trực tiếp xoa lấy .

“Ừ.”

Lương Chân Chân hoàn toàn không kìm lòng nổi, nhẹ bật ra một tiếng rên, giọng điệu kiều mỹ uyển chuyển khiến cô giật nảy mình, sao cô lại như vậy? Rõ ràng cô rất ghét ác ma hôn và vuốt ve, nhưng, tại sao lại như vậy?

Trong cơ thể đang bốc lên từng trận khô nóng khiến cho cô cảm thấy rất đáng sợ, ở nơi anh vuốt ve càng thêm bốc cháy dữ dội, cô thật sự khó thở, trên mặt đỏ rực, đầu càng thêm choáng váng, mắt mờ mê hoặc.

Đằng Cận Tư bị thanh mềm mại đáng yêu thở gấp của cô làm cho cặp mắt đỏ ngầu, anh buông cô gái bị anh hôn sắp hít thở không thông ra, anh nhìn chăm chú vào cô thật lâu, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt cực kỳ ngây thơ đáng yêu, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mê ly khẽ nhếch lên, môi đỏ mọng.

Gầm nhẹ một tiếng cỏi làn váy mỏng trên người cô xuống, nhưng thật sự không tìm được chỗ xuống tay, gấp đến độ làm anh nổi giận, đầu ngón tay dùng sức xé rách váy.

“A!”

Lương Chân Chân không dám tin anh cư nhiên thô lỗ như thế. Dữ dội xé rách váy cô thành hai mảnh, cô hoảng sợ tròn mắt nhìn về phía anh.

Trong lòng thầm mắng : Ác ma thô lỗ!

Nhưng trước ngực lạnh lẽo làm cho cô không có thời gian đi khinh bỉ hành động vừa rồi của ác ma, chỉ còn là sợ hãi, anh Anh lại muốn làm loại chuyện đó ở chỗ này?

Phản xạ có điều kiện cô tính che trước ngực, hét lên một tiếng muốn chạy trốn, nhưng không ngờ còn chưa kịp xoay người liền bị người đàn ông bắt được cánh tay, nhanh chóng kéo cô lại vào ngực không để cho cô nhúc nhích.

“Anh muốn em!”

Giọng Đằng Cận Tư khàn đục trầm thấp giống như là một từ trường khổng lồ, bao bọc lấy cả người Lương Chân Chân, trốn cũng không thoát được.

Một phen khiêng người phụ nữ trong ngực lên, đặt cô ở trên mặt bàn toilet bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo, cơ thể lần đến gần giữa hai chân cô, khoe miệng nở nụ cười Satan tà ác.

” Biến thái! Anh mau thả tôi xuống!”

Lương Chân Chân bị dáng vẻ anh dọa sợ, cả người không khống chế được run rẩy, cô muốn lui về phía sau, nhưng căn bản không có không gian dư thừa để cho cô tránh né. Phía sau lưng cơ thể lỏa lồ hầu như dính vào trên mặt gương lạnh như băng này.

88. Chương 89: Cái Người Này Cối Xay Người Vật Nhỏ

Edit : Thiên Yết

Beta : Chimy

“Ừm. Bên ngoài. Có người bên ngoài.”

Lương Chân Chân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thở gấp ra tiếng, cô sợ, sợ bị vạch trần ở trước mặt người ngoài, làm cho cô mất hết lòng tự trọng trong một đêm.

Nếu như vậy, cô còn có can đảm để ở lại thành phố này sao?

Đằng Cận Tư cũng nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, hiểu được con mèo hoang đang sợ hãi, cảm thấy cơ thể mảnh mai trong ngực anh đang run rẩy như lá rụng trong gió. Sự dịu dàng sâu trong đáy lòng không cách nào ức chế lan tràn ra, đôi môi ấm áp cúi sát vành tai nhạy cảm của cô, dịu dàng dụ dỗ nói:

“Ngoan, đừng sợ, sẽ không ai đi vào.”

Dứt lời, liền ngậm cánh môi hơi sưng của cô, dịu dàng mút. Tựa như im lặng dỗ dành cô, hai người môi lưỡi dây dưa với nhau, khuấy động. Có một loại tình cảm khác thường ở đáy lòng lặng lẽ sinh ra.

Phía dưới động tác vẫn không ngừng, Đằng Cận Tư rung động luật động càng thêm mạnh, lôi kéo hai chân cô thật chặt giắt bên hông mình, khiến cho hai người tư mật hoàn toàn kết hợp, bàn tay ôn hoà đồng thời nắm chặt ở eo thon nhỏ của cô. Không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào thoát đi.

“A. Ừ.”

Trong cơ thể Lương Chân Chân dâng lên một khoái cảm thật sâu kích thích cô, tâm tư lo lắng kia cũng bởi vì Đằng Cận Tư dịu dàng trấn an mà tốt hơn nhiều, thì ra , ác ma cũng có lúc dịu dàng.

Liên đó muốn nói: đây vốn chính là anh làm hại, dịu dàng đối với cô cũng là việc nên làm.

Một làn gió lạnh thổi qua, sau lưng bốc lên hơi lạnh lẽo. Theo bản năng cô ưỡn người muốn gần nguồn nhiệt hơn. Hai chân uốn cong vòng ngang hông người nào đấy thật chặt, cánh tay cũng ôm cổ của anh, giống như chỉ có hình dạng này mới có thể làm cho cô càng thêm ấm áp.

“Cái người này cố ý xay người vật nhỏ.”

Đằng Cận Tư bị sự nhiệt tình của cô cuốn lấy càng thêm kích động, hung mãnh mà cuồng dã đụng chạm lấy thân thể mềm mại của cô, để cho hai người từng đợt từng đợt kịch liệt. Tình yêu cuộn về phía trước, giống như nước sông Hoàng Hà khuấy động tăng cao gợn dữ.

Đôi môi cũng dần dần chuyển qua bên gáy bóng loáng của cô. Tỉ mỉ hôn, gặm, cắn, gieo từng dây dẫu tây đỏ tươi chói mắt, hiện ra một hình ảnh thật là quyến rũ.

“Ừm. A. Chậm. Chậm một chút.”

Lương Chân Chân có chút không chịu nổi mà anh lại càng hăng đòi lấy như thế, chỉ cảm thấy hơi sức cả người cũng bị ép khô rồi, mềm nhũn chỉ có thể dựa vào trên người của anh.

Cô nhất định rất hư hỏng, cơ thể không từ chối nụ hôn và vuốt ve của ác ma, khi ngón tay anh vuốt ve cô, lỗ chân lông cả người cũng tựa như nổ tung, tê tê dại dại thấm vào tận trong tim, có một loại cảm giác đang khiêu vũ, xoay tròn, lên xuống, từng bước cũng dẫn đến vô cùng chính xác, từng cái tần số cũng nắm giữ được vô cùng xảo diệu, chín cận một sâu ôm lấy lòng cô.

“Chậm một chút? Em muốn vậy sao?”

Đằng Cận Tư tà ác ở bên tai cô thổi ra khí nóng, động tác cũng lập tức chậm lại, nhàn nhạt trêu chọc cô, từ từ cọ xát ở bên ngoài, hàm răng gặm ở trên xương quai xanh của cô. Cẩn, chính là không cho cô thoải mái một chút, người phụ nữ đáng chết lại dám ghét bỏ anh? Hừ!

“Ừm. Ôh.”

Lương Chân Chân ôh ôh ah ah là không muốn quan tâm anh, nhưng loại cảm giác treo ngược kia của con người thật là quá khó chịu, tựa như ngàn vạn con kiến gãi trong lòng của cô, ngứa một chút, để cho cô sắp sụp đổ.

Sâu trong nội tâm không tự chủ muốn khẩn cầu càng nhiều, khát vọng khoái cảm đó cực hạn. Cô, nhất định là điên rồi. Nếu không, làm sao có thể bật ra ý tưởng kỳ quái này?

“Ngoan, rốt cuộc là chậm một chút? Hay là. Nhanh một chút?”

Đằng Cận Tư nhỏ giọng mê hoặc, hô hấp nóng rực liên tục thổi vào bên gáy Lương Chân Chân, lập tức khiến cho cô run rẩy, nụ cười trên khóe miệng của anh càng thâm thúy hơn, vẽ lên một đường cong mê người. Ngón tay thon dài dọc theo xương cột sống từ từ đi lên, động tác phía dưới cũng theo giọng điệu của anh mà vào lui có tính toán.

Thật ra thì, anh nhịn cũng rất khổ cực, trước đó vài ngày bởi vì thân thể cô khó chịu mà anh không có động vào cô. Nên đêm nay, cho dù như thế nào cũng không khống chế được khát vọng mãnh liệt của anh, chỉ ước gì ẩn cô ở bên dưới thân thể anh mà thương yêu thật nhiều, trừng phạt cô không nghe lời, trừng phạt cô ăn dấm chua lung tung.

(Lương Chân Chân trợn mắt kháng nghị : em không có ghen! Em ngày ngày cũng cầu nguyện anh có niềm vui mới liền quên mất “Tình yêu cũ” này, chính là do ông trời không có mắt, không thành toàn cho người đáng thương là em đây !)

___Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn bởi Chimy và Thiên Yết ___

~(>_<~

~

“Ừm.”

Cầm Lương Chân Chân đặt trên vai của anh, miệng khẽ nhếch lên vội vàng hô hấp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng hiện đầy tình ý. Ẩm ướt, phía dưới đột nhiên trống không làm cho cô khó nhin ai oán một tiếng, há mồm nặng nề cắn lấy đầu vai anh, hàm răng nhẩn tâm gặm khối thịt cứng rắn kia, giống như là đang phát tiết.

Mới vừa rồi anh một mực cắn cô, trên người khẳng định bị anh gặm thành cục xanh cục tím rồi, thật là ghét! Cô cũng muốn trả thù lại!

“Tiểu yêu tinh!”

Đằng Cận Tư bị cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn giật thót mình, khoái cảm kêu gào muốn bộc phát, bàn tay gắt gao đè cái mông của Lương Chân Chân lại, hung hăng đánh vào chỗ sâu nhất.

Bên trong phòng số 083, Cát Xuyên cùng Tiết Giai Ny thấy Cố Tử Khiêm đi vào một mình, không khỏi có chút kỳ quái, tò mò trong lòng cũng đã nổi dậy.

“Chân phi đâu? Sao anh lại đi vào một mình? Cô ấy đâu rồi?”

Cát Xuyên tựa vào trong ngực bạn trai nắc nứu, âm thanh trước sau như một rõ to.

“Cô ấy. Đi toilet.”

Cố Tử Khiêm che giấu lo lắng ở trong lòng của chính mình, vừa rồi người đàn ông kia cho anh cảm giác bị áp bức quá mức mãnh liệt, tuy chỉ nhìn có một cái, nhưng đủ để cho anh thương tích đầy mình, ngồi ở trên ghế sa lon một hồi lâu mà anh chưa tỉnh hồn lại.

“ Toilet? ”

Tiết Giai Ny nghe anh ta nói, cảm thấy có điều gì đó không ổn, không phải là nha đầu Chân Chân kia từ chối anh ta chứ? Cho nên anh ta đang chịu đả kích?

Nha đầu thói ngoan cố không nghe! Không phải đã nói đêm nay tìm cho bản thân một người tốt để bắt đầu lại lần nữa sao? Tên khốn Diệp Thành Huân kia có cái gì tốt! Nhớ mãi không quên chỉ biết tăng phiền não ỉn thôi!

Không được! Cô phải tìm Chân Chân hỏi chuyện, trong lúc này bạn bè mới là cần thiết, chuyện gì cũng giấu ở trong lòng là không được. Hơn nữa thời gian trước tâm tình của cô ấy không tốt, hành vi cũng có chút quái dị, làm cho cô có chút lo lắng.

Lập tức đứng lên đi ra cửa, mới vừa đi hai bước liền bị Cát Xuyên gọi lại.

“Giai Ny, không hoàn thành sứ mệnh không cho phép trở về.”

Cát Xuyên tuy rằng uống hơi say, nhưng trong đầu vẫn có chút tỉnh táo, cô vừa thấy tư thế Gia Ny là biết cô ấy muốn làm gì, vấn đề cá nhân thật có chút nghiêm trọng. Cho nên, phải sớm làm giải quyết.

“Đã biết, Đại Thọ Tinh.”

____Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn bởi Chimy và Thiên Yết ____

Tiết Giai Ny cười hớ hớ mở cửa đi ra ngoài.

Toilet gần phòng bao nhất tự nhiên sửa chữa? Còn có thợ sửa chữa đứng ở kia coi chừng không cho người ta đi vào? Mà quá nhiều cái toilet khác, cô cũng không thể gõ cửa từng cái một để vào tìm đi?

Trời ạ! Nha đầu thói chạy đi đâu ! Thật là khiến cho người ta lo lắng!

Lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi vào số của Chân Chân.

Trong toilet số 1.

Lương Chân Chân vừa đau đớn cũng sung sướng chấp nhận người đàn ông nặng nề có lực va chạm mãnh liệt, trong cổ họng không tự chủ bật ra âm thanh mềm mại, mê hoặc cả người Đằng Cận Tư đến xương cũng mềm nhũn, chỉ cảm thấy cô bao bọc mình vô cùng thoải mái, rung động tốc độ cũng càng nhanh, cuồng dã giống như là dã thú đói khát.

“Ừ.”

Mị hoặc tiêu tán. Âm thanh mất hồn, mang theo sự mềm mại đáng yêu và dụ hoặc. Người kéo dài âm điệu, lả lướt lượn lờ chui vào trong tai của anh, khoái cảm sẽ ở đó trong nháy mắt muốn nổ tung lên, như yên hoa đột nhiên nở rộ trên không trung sáng lạng mê say.

Tiếng thở dốc của người đàn ông đan xen tiếng thở gấp mềm mại đáng yêu của người phụ nữ, bên trong không gian yên tĩnh này vang lên bản song ca.

Mồ hôi trên người Đằng Cận Tư như mưa rơi xuống, nhưng anh còn đang ôm người phụ nữ thật chặt ở trong ngực, nhìn hai gò má cô ửng hồng, mắt tựa như lên một lớp sương khói mỏng manh mờ mịt, trong lòng liên dâng lên triu mến, chỉ hận không thể nuông chiều cô ấy thật nhiều.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên, kéo hai người vẫn còn thở dốc về thực tại, nhất là Lương Chân Chân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hốt hoảng nhìn xung quanh.

Bởi vì, đang vang lên đó là tiếng chuông điện thoại di động của cô!

Giờ này, trừ Giai Ny cô không nghĩ ra còn ai sẽ gọi điện ình. . . .

“Mau. Thả em xuống.”

____Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn bởi Chimy và Thiên Yết ____

Cô đỏ mặt cong môi, không biết giờ phút này cô mới vừa bị cấp độ sâu làm dụ qua, toàn thân da thịt đã hơi ửng hồng, nhất là gương mặt, lại càng mềm mại như xuân.

Đằng Cận Tư mới vừa thỏa mãn dục vọng nhất thời lại mạnh mẽ, vốn định thối lui ra, trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý, lần nữa đi vào bên trong đến ba phần, chính là không như cô mong muốn.

“Anh. Khốn kiếp! Em em muốn nghe điện thoại!”

Lương Chân Chân xấu hổ dấm vào lồng ngực của anh, người đàn ông này thật sự là quá ghê tởm! Quả thực là hư đến tận xương tủy! Đồ Ác ma!!

“Được, nghe điện thoại.”

Đằng Cận Tư cười xấu xa nâng cái mông của cô lên, cứ như vậy ôm cô hướng vị trí di động dưới đất, mỗi bước đi, cũng cố ý khiến cho cô liên tiếp thở gấp.

Lương Chân Chân một lòng nghĩ đến điện thoại của mình, cũng để mặc cho ác ma làm xằng làm bậy, dù sao cô đã bị ức hiếp đủ thảm, cũng không quan tâm bị nhiều hơn một lần.

89. Chương 90: Anh Khi Dễ Em Sao?

Edit : Thiên Yết

Beta : Chimy

Giờ phút này, cả người Lương Chân Chân hoàn toàn là dạng chân ở trên người Đằng Cận Tư, tư thế tiêu chuẩn nữ trên nam dưới, lúc cô cầm điện thoại từ từ ngồi xổm xuống, càng vào càng sâu, khoái cảm cũng theo đó từng đợt từng đợt nhộn nhạo lên.

Cô cảm thấy ác ma mau chóng đâm chọc lên bụng của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, nhưng cô vẫn đưa tay cố gắng với tới điện thoại di động của mình, tư thế kia, thật sự là nói không lên lời. Mất hồn kiêu diễm, trong nháy mắt đầu ngón tay chạm vào điện thoại di động, cái phía dưới cũng chạm đến chỗ sâu nhất, kích thích khiến cô cũng nhận không được nữa, ngược cổ “A!” một tiếng.

Như chiếc cổ Thiên Nga trắng tuyết đẹp hiện ra ở trước mắt Đằng Cận Tư một lần nữa, trong tròng mắt đen nhanh chóng bốc lên một ngọn lửa sáng ngời, vội vã ôm cô đứng dậy, muốn ra sức cưỡng chiều cô.

“Tôi. tôi nghe điện thoại, anh. Có thể chờ tôi một lúc hay không.”

Lương Chân Chân nhìn thấy hỏa tuôn trào ở trong mắt anh, trong lòng cực kỳ buồn bã : không phải anh ta mới vừa rồi đã muốn cô sao? Sao mà vẫn không ngừng muốn cô?

“Một phút.” _Thiên Yết_dldq

Đằng Cận Tư bá đạo trả lời, nghe âm thanh cũng biết anh rất khổ cực mới nhận được, con mèo hoang nhỏ tội nghiệp dùng ánh mắt ngập nước nhìn anh, để cho anh không đành lòng từ chối.

Sau khi được anh đồng ý, Lương Chân Chân liền nhấn nút trả lời, đầu kia lập tức truyền đến âm thanh không dằn nổi của Tiết Giai Ny.

“Nha đầu thối, sao lâu như vậy mới nhận điện thoại, cậu chạy đi đâu đây? ”

“Tớ. Về nhà.”

Lương Chân Chân cố chịu đựng cơ thể run rẩy, ổn định hơi thở nói, ác ma đáng chết một mực cắn cổ của cô, anh có cần đói khát như vậy không?

~(>_<~

~Phía dưới còn bị anh nhàn nhạt cọ xát lấy, thật sự là một sự tra tấn khắc nghiệt, dưới điều kiện ác liệt như thế, cô chỉ có thể nói láo mình về nhà, bằng không cô thật không nghĩ tới một lý do hợp lý.

“Về nhà? Có phải tên đàn ông Cổ Tử Khiêm đó dám khi dễ cậu? ”

Phản ứng đầu tiên của Tiết Giai Ny chính là Chân Chân bị uất ức cho nên mới chạy về nhà, bằng không vô duyên vô cớ cô chạy đi làm gì?

Bởi vì được gần gũi hơn, Đằng Cận Tư nghe được rất rõ ràng lời nói trong điện thoại, trong nháy mắt tròng mắt đen u ám híp lại, lộ những dấu hiệu đe dọa nhỏ, khi dễ cô? Lại dám khi dễ phụ nữ của anh?

Lương Chân Nhân bây giờ giống như bị kẹp ở giữa cái bánh có nhân, có khổ mà không thể nói ra, tên đàn ông kia tên gì cô còn không biết, thế thì tại sao tại bắt nạt cô! Rõ ràng trước mắt chính là ác ma này ở đây nghiền ép cô! Khi dễ cô! Nhưng thực tế anh ta không có chút nhận thức nào, còn dùng cái ánh mắt lạnh buốt đó nhìn cô chằm chằm! Thật là quá đáng!

“Không có, phải. Mẹ Diệp gọi điện thoại cho tớ, nói có chút không thoải mái, tớ liền vội vàng chạy về nhà, trong lúc cấp bách tớ quên gọi điện thoại cho cậu. Tớ không sao, không có liên quan gì tới người đàn ông kia.”

Tiết Giai Ny cau mày nghi ngờ, sao chuyện này nghe mơ hồ như vậy?

“Vậy cũng tốt, không có việc gì là tốt, lần sau còn dám đột nhiên chơi biến mất như vậy, xem tớ có đánh cậu không!”

Âm thanh tràn đầy uy hiếp khiến lòng mày Đằng Cận Tư nhíu chặt, không được anh cho phép, ai dám đánh phụ nữ của anh! Trừ phi cô ta chán sống!

“Ừ, mình biết rồi.”

Trong lòng Lương Chân Chân chảy qua một hồi ảm áp, đồng thời cũng vì mình lừa gạt bạn tốt mà cảm thấy trong lòng lo lắng, đều do ác ma! Đều là do anh ta gây họa!

Âm thanh hờn dỗi của cô nghe vào trong tai của Đằng Cận Tư vô cùng chói tai, cô gái chết tiệt! Từ trước đến nay cô chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, anh thực khó chịu!

Tâm tình không tốt, động tác cũng hung ác lên, hình như muốn xỏ xuyên qua cô tựa như phát tiết bất mãn trong lòng mình.

“Ah. Ủhm.” _Thiên Yết_ddlqd

Lương Chân Chân bị động tác mãnh liệt của anh làm cho điện thoại di động thiếu chút nữa thì rơi trên mặt đất, ngón tay run rẩy nhấn tắt máy rồi mới bật ra tiếng kêu my thật dài.

Nếu không cẩn thận bị Giai Ny nghe được, cô thật là nhảy vào sông *Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

*Hoàng Hà : con sông dài thứ hai của Trung Quốc, bắt nguồn ở Thanh Hải, chảy vào Bột Hải, dài 5464 km.

“Người đàn ông kia khi dễ em? Hả?”

Đằng Cận Tư vừa cuồng dã đụng chạm lấy, vừa trừng phạt mà cắn vành tai nhỏ mướt mà của Lương Chân Chân.

“Khốn. Khốn kiếp! Rõ ràng. Chính là anh. Khi dễ tôi.”

Hơi thở Lương Chân Chân không yên, trong âm thanh thở gấp mang theo uất ức nức nở, mới vừa rồi ở trước mặt Giai Ny cô đã nhịn rất vất vả rồi, giờ này lại bị oan, đau khổ trong lòng cô tựa như nước sông Hoàng Hà bắt đầu tràn ra.

“Anh khi dễ em sao?”

Đằng Cận Tư một tay chống đỡ cô ở trên vách tường lạnh như băng, âm thanh nhỏ giọng tràn đầy hương vị tà tử.

“hix. Chính là anh. Khi dễ tôi! Đem tôi Vây ở chỗ này, hại tôi không thể không nói láo cùng Giai Ny, khiến cô ấy hiểu lầm người đàn ông kia khi dễ tôi, anh cũng hiểu lầm tôi, hu..hu.”

Lương Chân Chân càng nói càng đau lòng, giọng nói không tự chủ dẫn theo chút mùi vị nũng nịu mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Đằng Cận Tư mê hoặc nhìn cô gái nhỏ đang khóc lóc sụt sướt, cẩn thận nhớ lại tình cảnh mà cô từng nói với hắn một lần, chẳng lẽ... Thật sự là mình đã hiểu lầm cô ấy sao?

“Đừng khóc, giống như là cái mặt mèo.”

Anh sẽ không nói cái gì mà lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ người, nhưng giọng nói cũng đã dịu đi rất nhiều, ngay cả ánh mắt cũng không còn bén nhọn như vừa rồi.

Sau khi nghe được anh nói, Lương Chân Chân khóc đến càng đau lòng, nước mắt tựa như nước sông vỡ đê, không ngừng phun ra, cô càng thêm to gan lau hết nước mắt cùng nước mũi của mình lên trên áo sơ mi giá trị xa xỉ quý giá của người đàn ông nào đấy, coi nó như là khăn giấy bình thường mà lau loạn.

Chính cô cũng không rõ tại sao giờ phút này bản thân không kiêng nể gì mà khóc đến như vậy, đem chuyện bình thường không dám làm toàn bộ trút hết ra ngoài. Nguyên do có thể là mới vừa rồi giọng nói ác ma chọc nhu hòa ; cũng có khả năng do mấy ngày nay tiếp xúc, trên căn bản cô nắm rõ tính nết của ác ma, dưới tình huống nào là nên khéo léo nên hèn nhát, dưới tình huống nào là có thể tùy tiện làm bậy.

Dù sao, làm được là làm, cô cũng không muốn suy tính đến hậu quả.

Tất cả đây chính là anh tạo thành! Luôn động một chút là uy hiếp cô! Đe dọa cô! Điều gì cũng không cho phép, hoàn toàn là hạn chế tự do của cô!

Đằng Cận Tư bị nước mắt giàn giụa của cô làm cho luống cuống, trơ mắt nhìn áo sơ mi làm thủ công của mình cứ như vậy mà ướt đầm, sắc mặt anh hơi đen lại, chân mày cũng nhíu thật chặt, nhưng anh vẫn dung túng hành động táo bạo của người phụ nữ trong ngực, bàn tay ôn hoà hiền hậu khẽ xoa phía sau lưng của cô, động tác cứng ngắt vô.

Phụ nữ đều là làm bằng nước sao? Khóc suốt không ngừng?

Anh có chút nghi ngờ xem xét người phụ nữ nằm ở trong lòng ngực mình gào khóc, đáy lòng đột nhiên lướt qua một tia cảm giác khác thường.

Ngay sau đó cầm một bên tây trang lên, che phủ cô cực kỳ chặt chẽ rồi ôm ngang vào trong ngực, liếc mắt nhìn quần áo lộn xộn trên mặt đất rồi đi tới cửa.

Lương Chân Chân khóc đến chóng mặt, không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, ngoan ngoãn mặc cho anh bọc chính mình lại, thật may là tây trang khá rộng, đủ che hết tất cả các bộ phận nhạy cảm của cô lại, vạt áo cũng kéo dài đến đến bắp chân phía dưới.

“Ừm. Đi đâu?” _Thiên Yết_ddlqd

Cô ngây ngốc hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt, dáng vẻ diễm đạm đáng yêu làm người thương yêu, một đôi mắt nai con mê mang lóng lánh ánh nước ánh sáng lộng lẫy, mờ mịt tựa như hiện lên một tầng sương mù mờ ảo.

“Về nhà.”

Âm thanh Đằng Cận Tư nhàn nhạt, lại có một loại nhu hòa hiếm thấy.

“Đó.”

Hiện tại Lương Chân Chân hoàn toàn không có ý thức suy tính, đầu óc một mảnh mơ hồ, chỉ có thể ngây ngốc đi theo Đằng Cận Tư, làm âm ỉ một đêm, cô quả thật cũng rất mệt mỏi.

Lúc nghe anh nói “Về nhà”, phản ứng của cô thật bình tĩnh, giống như anh nói chính là sự thật, xê dịch cơ thể, tìm một tư thế thoải mái ở trong lòng anh, hai cánh tay vòng chắc cổ của anh, đầu giống như đã điều vùi sâu vào trong đó.

Đằng Cận Tư tương đối thỏa mãn với phản ứng khéo léo như thế của cô, bỗng dừng nơi nào đó trong đáy lòng trở nên mềm mại, ra khỏi cửa chính toilet, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói với nhân viên giữ ở ngoài cửa :

“Dọn bên trong sạch sẽ.”

Nhân viên không ngừng cúi đầu khom lưng, đây chính là đại BOSS cao nhất! Tới đây làm việc ròng rã năm năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mặt rồng, hắn kích động đến cả người run rẩy, quả nhiên không hổ là tổng giám đốc! Khí chất cùng tướng mạo đều không phải người bình thường có thể so sánh được!

Còn người phụ nữ anh ôm trong ngực đến tốt cùng là ai vậy? Lại có thể được tổng giám đốc sủng ái như thế, cũng không biết là thiên kim đại tiểu thư nhà nào, thật là khiến cho người ta tò mò!

Trên hành lang.

“Gia Ny, ngủ ngon đó ~~ sau khi trở về nhắn tin ình biết không? Còn nữa, mình luôn cảm thấy Chân phi có điểm không ổn nha! Ngày mai chúng ta phải gọi nó ra nghiêm hình tra khảo!”

Cát Xuyên tránh thoát bạn trai Đỗ Tri Hàng đỡ, bước đi như mèo nhào về phía Tiết Giai Ny.

“Tớ biết rõ rồi..., Cát gia cậu có chừng mực được không? Té một cái sẽ rất đau, cậu vẫn là nên ngoan ngoãn để cho người đàn ông nhà cậu đỡ đi.”

Tiết Giai Ny đỏ mặt nhìn dáng vẻ đậm chân và tay cô ấy.

“Hừ! Lần sau sinh nhật cậu, tớ muốn chúc say cậu, sau đó đem cậu bán, ha ha. Há.. há.”
_Thiên Yết_ddlqd

Cát Xuyên híp mắt ở đó ảo tưởng, vẫn cười khúc khích không ngừng.

Dáng vẻ bình thường tùy tiện thật đúng là khác nhau khác xa, quả nhiên sau khi say rượu là người sinh muôn vẻ mà!

Lương Chân Chân vừa nghe đến âm thanh của hai người, trong đầu nhất thời tỉnh táo một nửa, ngón tay dần dần nới chặt áo người đàn ông, trong lòng “thịch, thịch, thịch” nhảy không ngừng, cô không thể bị hai người họ phát hiện, tuyệt đối không thể.

90. Chương 91: Ngoan, Sờ Sờ Nó

Edit : Thiên Yết

Cô nhắm mắt lại dán sát mặt vào lồng ngực nóng bỏng của Đằng Cận Tư, lắng nghe vị trí ngực của anh đã bùng nổ mạnh mẽ âm thanh nhịp đập của tim, gương mặt chợt dâng lên một mảnh đỏ ửng, trừ lần trước đau bụng anh từng như vậy ôm qua mình, đây là lần thứ hai hai người tiếp xúc thân mật khoảng cách gần như vậy, cảm giác. có chút không giống.

Cuối cùng, là cái gì không giống chứ?

Giọng nói của Giai Ny và Cát gia vẫn còn vọng về ở bên tai cô, vào lúc này cô đã tự rửa thắm mình thế nào có thể bật ra cái suy nghĩ khiêu dâm đáng khinh này. Suy nghĩ nhỏ mọn! Điều cô nên quan tâm chính là không bị phát hiện mới đúng!

Đằng Cận Tư cảm thấy người trong ngực mình đang lo lắng, cô nắm thật chặt vạt tay áo nhỏ bé của mình, đặc biệt là dán chặt cánh môi lạnh lẽo tại trước ngực của anh, áo sơ mi thật mỏng không ngăn được cảm giác lửa nóng mà cô mang tới, thử thách năng lực và ý chí của anh.

Hai chân bước nhanh hơn, hận không thể bằng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, nhìn thấy đối diện âm thanh của các cô gái ồn ào đã tới, anh quẹo khúc quanh, đi tới thang máy tư nhân chuyên dụng của mình.

Một phút sau, người phụ nữ trong ngực liền có động tĩnh, lộ ra cái đầu nhỏ liếc mắt nhìn phía sau lưng anh, trong miệng như có như không thở dài một tiếng, ngay sau đó lại im lặng.

Xem ra vừa rồi các cô gái ồn ào đi ngang qua kia chính là bạn của con mèo nhỏ hoang dã này, không trách anh cảm thấy được âm thanh một người trong đó rất là quen tai, tựa hồ đã nghe qua, liên tưởng đến phản ứng của con mèo nhỏ hoang dã, trong lòng liền hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Chân phi? Là của biệt hiệu của cô?

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Nghĩ như vậy, khóe miệng Đằng Cận Tư không khỏi cong lên một chút nụ cười tà tứ rạo rực, bấm cửa thang máy.

“Ngoan, ngẩng đầu, không tốt đừng buồn.”

Âm thanh hài hước của anh vang lên bên tai Lương Chân Chân, như vậy hấp dẫn mê người.

“Đâu. Nào có.”

Từ trong ngực anh Lương Chân Chân cong môi ngẩng đầu lên, biết là vào thang máy, nhưng xuống lầu dưới còn có đụng phải Giai Ny bọn họ hay không, thật đúng là ần số, cho nên vẫn là ngoan ngoãn làm ổ trong ngực anh, cũng đừng đi trêu chọc giận cái tính tình âm tình bất định của ác ma.

Con mắt sắc của Đằng Cận Tư thâm trầm nhìn chằm chằm cánh môi sưng đỏ mọng của cô, bộc lộ ra ngoài ngây thơ đáng yêu, để cho dự vọng của anh vừa rồi mới dề xuống trong nháy mắt hồi phục.

Cách tây trang, anh đều có thể cảm nhận được trong ngực nhuễn ngọc ôn hương. Cơ thể hương thơm quyến rũ, hấp dẫn anh muốn đem cô đặt tại phía dưới mạnh mẽ cương chiều, vốn là mới vừa rồi ở toilet anh cũng chưa có hoàn toàn thỏa mãn, nếu không phải là cô đột nhiên khóc đến đau lòng như vậy, giờ phút này. Khẳng định chính ở chỗ này không đi ra.

Lương Chân Chân nhìn anh giống như ngôi sao sáng ngời, trong tròng mắt đen đột nhiên nhuộm lên một tầng máu tanh hồng, mới vừa trải qua chuyện trong toilet, cô vô cùng hiểu như vậy là đại biểu cho cái gì, trong lòng hoảng sợ, vội nghiêng đầu, không nhìn anh nữa.

Ác ma thật là quá đáng sợ, thể lực hình như vĩnh viễn đều dùng không hết, hơn nữa vừa rồi mình không có làm cái gì, làm sao anh lại lập tức. Biến thành như vậy?

“Leng keng” một âm thanh vang lên, cửa thang máy đúng lúc mở ra, Đằng Cận Tư hít vào một hơi thật sâu, nếu như không phải là cửa thang máy mở kịp thời, anh sợ mình sẽ nhịn không được. Muốn cô.

Cửa tiệm rượu, Nam Cung Thần đã sớm phân phó tài xế đem phiên bản dài hào hoa Cayenne lái tới chờ cậu chủ, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy cậu chủ ôm Lương Chân Chân che phủ cực kỳ chặt chẽ bước nhanh đi ra, mặt đen căng thẳng, cùng trông mắt đen phiếm đỏ thắm, liền tỏ rõ vấn đề: chính là, cậu chủ rõ ràng rất muốn. Nhu cầu không vừa lòng!

Xem ra, dự định, rất có thể sẽ xảy ra chấn động trên xe.

Khụ. Khụ. Tư tưởng của hắn quả nhiên tà ác rồi, chẳng lẽ là do mình gần đây trôi qua rất dễ chịu rồi sao?

Cửa xe mở ra, Đằng Cận Tư khom lưng ôm Lương Chân Chân chui vào, một loạt động tác rơi xuống, anh đều không có ý buông cô ra, liền nghiêm mặt không biết đang nghĩ gì.

Cho đến khi người phụ nữ trong ngực lo lắng cử động, anh mới cúi đầu liếc cô một cái, từ góc độ của anh nhìn sang, vừa đúng nhìn thấy những miếng mận chín đỏ hoa nở trên da trắng như tuyết, sáng bóng rực rỡ quyến rũ mê người.

Quan trọng nhất là, cô giờ phút này trên người không mảnh vải che thân! Cái gì cũng không còn mặc!

Chỉ tưởng tượng thôi, Đằng Cận Tư liền không nhịn được, bụng dưới nhanh chóng dâng lên cảm giác nóng ran nói cho anh biết: anh muốn cô!

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

“Bật to tiếng nhạc lên! Vách ngăn cách kéo lên!”

Anh khàn giọng phân phó trước mặt tài xế.

Tài xế kia cũng không phải là kẻ ngu, mặc dù đi theo Đằng Thiếu rất nhiều năm, chưa từng gặp qua anh tiếp xúc thân mật cùng phụ nữ, chớ nói chi là như thế không kịp chờ đợi ở trên xe sẽ phải.

Nhưng tình cảnh này, anh ta không hiểu cũng không cần lăn lộn tiếp nữa rồi.

“Dạ, Đằng Thiếu”

Anh ta lập tức hồi đáp, tay đem tiếng nhạc vặn đến lớn nhất, đồng thời dâng lên lá chắn bóng loáng.

Ngay từ lúc anh mở miệng nói chuyện Lương Chân Chân liền ý thức đến nguy hiểm ở cái phút chốc kia phủ xuống, vẫn còn nhớ là đã hơn một lần ở trên xe, ác ma mạnh mẽ vội vã muốn cô, kết quả bị cô một cước đạp vào tiểu đê, sau đó bị anh áp bức liếm chỗ đó, thật là thê thảm!

~(>_<~

~

Lần này, trên người cô không một mảnh vải, rất dễ nhận thấy, chỉ có thể mặc cho ác ma dày xéo.

Đằng Cận Tư đặt người phụ nữ ở trong lòng anh nằm xuống chuẩn bị dạng chân ở trên người mình, kể từ đó, trên người cô mỗi một chỗ ở tại trước mắt anh lỗ lổ không bỏ sót rồi.

“Đừng. Đừng xem tôi.”

Lương Chân Chân xấu hổ che trước ngực biên độ nhỏ nhún nhảy hai con thỏ bạch, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Ngoan, anh thích xem dáng vẻ không mặc quần áo của em.”

Đằng Cận Tư cư nhiên mặt không đỏ hơi thở không gấp mà nói ra loại này

“Lưu manh”

Mười phần mắ cở trong lời nói, đầu Lương Chân Chân cũng xệ xuống trước ngực anh rồi.

Ác ma thật không biết xấu hổ, háo sắc bại hoại! Đồ lưu manh! Ôh ôh.

Đột nhiên, chiếc xe rẽ ngoặt, Lương Chân Chân không kiểm soát được xông về phía trước, khiến ông của cô lúc ngồi xuống vừa vịn vịn lên ngồi đứng chỗ nào đó sưng tấy đang ngắc đầu của Đảng Cận Tư.

Cách hai tầng vải quần, cũng không ngăn cản được phần xúc cảm nóng rực này, như sắt thép trong lò nung chính là nhiệt độ khiến trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Chân Chân nhanh chóng dâng lên một mảnh đỏ tươi, thiêu đốt lợi hại.

Cô vội vội vàng vàng lấy cái mông ra, lại bị một tên con trai mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi, liền hôn giống như là như mưa rơi ùn ùn kéo đến rơi xuống, rậm rạp chẳng chịt để cho cô mất đi năng lực suy nghĩ.

“Ừm.”

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Tay chân cô luống cuống phát ra một tiếng kháng nghị, nhưng rất nhanh liền bị chôn vùi rồi.

Môi lưỡi của anh mang theo tình yêu cuồng nhiệt xâm nhập cái miệng nhỏ nhắn của cô, lấy tư thế vô cùng cố chấp ép cô ngoan ngoãn há mồm mặc cho anh công thành chiếm đất, cái lưỡi thơm vội vã cùng anh triển miên cùng múa, có cái gì đó ở trong đầu ùng ùng nổ tung, cô hoàn toàn đã bị mê hoặc, chỉ có thể bị động nhận lấy.

Về sau, cô cảm thấy mình cũng sắp không thể hít thở, tay nhỏ bé nắm quyền liều mạng đẩy lồng ngực to lớn của một tên con trai cứng rắn như sắt, ác ma khốn kiếp! Miệng của người ta đều bị người mút đến rách nát!

Ngày mai Thứ hai, cô làm sao đi đến trường gặp người đây! Còn khắp người bao phủ vết hôn màu tím, màu đỏ, đến lúc đó có thể biến mất được sao?

Đảng Cận Tư thở hổn hển buông ra cô gái nhỏ hai gò má ửng hồng trong ngực, giữ chặt tay của cô mạnh mẽ húc vào, âm thanh mị hoặc dụ dụ dỗ cô.

“Ngoan, sờ sờ nó.”

“Không. Không cần.”

Lương Chân Chân cự tuyệt không chút suy nghĩ, cô mới không cần sờ cái ruột già heo đáng ghét đó! (=.=)

“Phải sờ!”

Đảng Cận Tư nặng nề cắn một cái vào vành tai mượt mà xinh xắn của cô, bá đạo đem lấy tay nhỏ bé của cô đặt ở vị trí nóng rực của mình, đầu lưỡi khẽ liếm bên ai nhạy cảm của cô, thở ra nói nhỏ.

“Sờ sờ.”

Không sờ! Cũng không sờ! Lương Chân Chân trong lòng rất có khí phách hừ nói, nhưng cuối cùng tay bị một tên con trai khổng chế được, vừa chạm vào đến chỗ kiên cố nóng rực kia. Rất nhanh, mặt của cô liền hồng đến thấm máu, so hoa hồng còn kiều diễm.

Đảng Cận Tư cổ hống di chuyển, thật nhanh kéo khóa quần ra, nâng mông của cô, muốn cho cô nuốt vào vật khổng lồ của mình, kết quả gặp phải cô mãnh liệt chống cự, uốn éo người không chịu phối hợp.

Gấp đến độ trên trán anh đổ mồ hôi, cũng không đoái hoài tới thương hương tiếc ngọc, một tay đè cô xuống.

Bởi vì mới vừa rồi ở toilet đã có qua hai lần, bây giờ bên trong Lương Chân Chân rất là ướt át, cùng với nụ hôn ẩm nóng, mật dịch đã sớm róc rách rồi.

“A.”

Hai người đồng thời phát ra một tiếng kêu rên thoải mái.

Chỉ là, một là cực kỳ thỏa mãn, một là xấu hổ chất thêm.

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Thành phố lớn chính là nhiều ngã tư đường cùng ngã ba đường, đèn xanh đèn đỏ có thể tùy ý thấy được, mặc dù tài xế đã rất cẩn thận chú ý lái xe, nhưng khó tránh khỏi sẽ vạ bất đắc dĩ mà thắng xe.

Thật ra thì đối với Đằng Cận Tư mà nói, anh là rất ưa thích mấy lần thắng xe, quá kích thích! Tối nay anh coi như là nếm đến ngon ngọt rồi, thì ra là hương vị “Vụng trộm” tuyệt vời như thế. Tiêu hồn.

Bởi vì không phải ở nhà, sợ dĩ phải cố kỵ có người sẽ xông vào, có một chút tiếng vang cũng sẽ sợ, ở vào trong hoàn cảnh nguy hiểm này, cảm giác hưng phấn chỉ càng tăng lên.

Về sau, anh còn phải phát sinh nhiều một chút cái loại địa điểm kích thích đó cùng con mèo nhỏ hoang dã này thể nghiệm các loại khác nhau.

“Ừm,. Ah.”

Lương Chân Chân cảm thấy tư thế này cô thật là quá bị thua thiệt, đi sâu vào đến như vậy, cô sắp không chịu nổi, mềm giống như một vũng nước tựa như chỉ có thể phụ thuộc Đằng Cận Tư.

91. Chương 92: Cô Ôm Ấm Ma Ngủ Một Đêm

Đằng Cận Tư cảm thấy từ bốn phương tám hướng đang đem lấy chính mình đoàn đoàn bọc chặt lại. Dồn đến khiến anh sắp mất trí rồi, vịn hông của cô nhanh chóng vận động, bởi vì thân thể mềm mại bóng loáng đầy đà của cô đụng đưa mà dập dờn lan ra các sống sứa, hương thơm quyến rũ người đàn ông.

Một tên con trai có chút không chịu nổi, há mồm ngậm vật tròn này trắng như tuyết mềm mại, từng ngụm từng ngụm nuốt, hình như muốn nó ăn vào trong bụng mới cam tâm.

Lương Chân Chân mắc cỡ nghe trong miệng anh phát ra âm thanh “sách, sách, sách”, mà trong cơ thể dâng lên tới từng đợt từng đợt vui thích càng làm cho cô cảm giác sâu sắc vô lực, chỉ có thể bị động thừa nhận, hưởng thụ, trong lòng cảm thán: suy nghĩ vĩnh viễn đều là không không chế được thân thể.

Ngồi ở phía trước tài xế lái xe cũng cảm thấy rõ ràng xe đang chấn động, vẫn như trước bình tĩnh lái xe, trong lòng cảm khái: Đằng Thiếu thật là lợi hại! Hoặc là không dính đến phụ nữ, một khi dính vào, liền mạnh mẽ hơn so với những đàn ông khác.

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Trong buồng xe sau, trong mắt Đằng Cận Tư nhanh chóng hiện ngọn lửa u ám, sáng ngời làm cho người ta không dám nhìn thẳng, động tác cũng cuồng dã dọa người, sức lực lớn như vậy khiến Lương Chân Chân có chút không chịu nổi, cơ hồ nức nở nghẹn ngào ra tiếng xin anh.

Nhưng người kia hoàn toàn là mắt đỏ lên, căn bản không để ý tới cầu khẩn của cô, chỉ là cường hãn xâm chiếm, nếu như không phải cố kỵ bên trong xe không có thuận tiện, chỉ sợ ở đánh bay Lương Chân Chân.

“Ừ. A.”

Âm thanh trầm bổng từ trong miệng Lương Chân Chân từng tiếng gọi ra dịu dàng, cô hoàn toàn là không không chế, ý thức đã sớm phiêu tán đi rồi, chỉ có sự cảm ứng nguyên thủy nhất của cơ thể.

Rất nhanh, hơi sức của Lương Chân Chân cũng không còn, trên người không ngừng toát ra mồ hôi giống như là chạy một cuộc Marathon, tứ chi mềm yếu vô lực, nhất là bắp đùi, ê ẩm sưng gay gắt.

Đầu mơ hồ tựa vào trên vai Đằng Cận Tư, cặp mắt mê hoặc nhìn bóng đêm mị hoặc ngoài cửa sổ của thành phố lớn, đèn ô tô ngũ sắc bập bùng, so với sao trên trời còn lóa mắt, kích thích ánh mắt cô, dần dần, mê hoặc lên một tầng ánh sáng rực rỡ, mê ly mà duy mỹ.

Đầu của Đàng Cận Tư cũng đầy mồ hôi, nếu như là bình thường, vận động cả đêm mạnh mẽ như vậy, anh cũng sẽ không biết mệt, nhưng hôm nay không như vậy, anh mới từ Manhattan bay trở về, gần 26 canh giờ du lịch trên không trung hơn nữa tham dự một cuộc dạ tiệc thương mại, ăn uống một chút.

Suốt cả hai ngày đêm, anh đã không có một ngủ tốt, giờ này, cũng là mệt mỏi mắt cũng không mở ra được, bàn tay dịu dàng vỗ về sau lưng trơn mịn của Lương Chân Chân, đem lấy cô ôm thật chặt vào trong ngực, dựa vào chỗ ngồi mềm mại phía sau cứ như vậy nghỉ ngơi một lúc.

Mười phút sau, xe dừng lại ở cửa biệt thự lan đình uyển, ba giờ sáng, đã không có một âm thanh, chỉ có tiếng “thầm thì chít chít” của côn trùng nhỏ không biết nấp ở đâu đó giữa đám cỏ xanh kêu loạn.

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Lúc này bầu trời giống như là một bức màn sân khấu màu đen, phía trên kia đan xen từng viên bảo thạch thiên nhiên sáng chói mắt, bập bùng phiếm mê người sáng bóng.

Đàng Cận Tư mở mắt ra, mệt mỏi hiện lên đuôi lông mày, cầm lên một bên tây trang đem người phụ nữ đã ngủ say trong ngực bao bọc cực kỳ chặt chẽ .

Tài xế cung kính đem cửa xe mở ra, im lặng đứng ở một bên, mắt nhìn thẳng.

Nhấc chân, xuống xe, bước nhanh vào bên trong nhà, đã có người làm nữ chờ tại bên trong cửa, ân cần hỏi anh có cần chuẩn bị bữa ăn khuya cùng nước tắm rửa hay không.

“Không cần.”

Giọng anh lạnh nhạt từ chối, ở trên máy bay anh đã dùng qua bữa ăn khuya thịnh soạn, lúc này, anh chỉ muốn tắm rửa đơn giản rồi ngủ.

Người làm nữ rất biết điều lui ra, nếu Đàng Thiếu đều nói không cần, cũng coi là tiết kiệm một chuyện a!

Trong phòng tắm, Đàng Cận Tư đem chất lỏng nhờn nhúa trên người cả hai rửa sạch, tiện tay cầm lấy khăn tắm lau khô rồi ôm Lương Chân Chân ngã xuống giường đi ngủ.

Nhìn khôn mặt khả ái ngây thơ ngủ, khoe miệng anh chậm rãi cong lên một đường cong mê người, ánh mắt lưu luyến thâm tình chưa bao giờ có, đưa tay cô ôm vào trong lòng ngực mình, vững vàng nhốt chặt hông của cô, cầm chống đỡ ở trên trán cô, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Không biết từ lúc nào, anh đối với con mèo nhỏ hoang dã này càng ngày càng mãnh liệt ham muốn chiếm đoạt, hi vọng cô chỉ thuộc về bản thân mình, từ trong tối ngoài toàn bộ là vật sở hữu của mình anh, không thể bị bất kỳ người đàn ông nào mơ ước! Nếu không, anh sẽ phải phá hủy người đàn ông kia!

Hơn nữa, ôm cô ngủ cảm giác đó thật là tốt, hình như anh sắp tham luyến kinh nghiệm mới mẻ chưa từng có này rồi.

Sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời màu vàng nhạt xuyên thấu qua rèm cửa sổ thật dày dí dỏm chui vào, trải ra chiếu vào trên sàn nhà, trên giường. Lưu lại một vòng tròn ánh sáng lốm đốm và bóng tối, làm nổi bật bên trong phòng một mảnh yên tĩnh tốt lành.

“Ừm.”

Lương Chân Chân lâu bầu lật người, mệt mỏi quá rồi! Toàn thân cũng không có một chút xú hơi sức, giống như bị hút khô tựa như một lá vô lực, chân dài khoắc lên trên người “búp bê lớn” trong ngực, cánh tay càng thêm ôm chặt, thật thoải mái.

__Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại diễn đàn lê quý đôn __

Nhưng, dần dần, cô cảm thấy có cái gì không đúng, cái búp bê lớn này thế nào nóng một chút, còn cứng rắn giống như khối sắt, cần tay!

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện trong ngực mình không phải là búp bê vải, mà là một người đàn ông.

Cô bị hoảng sợ đến mức ngay lập tức tỉnh ngủ, chợt mở mắt.

Trời ạ! Tối hôm qua cô điên rồi còn là ăn ** thuốc a! Cư nhiên ôm ác ma ngủ một đêm!

Tối hôm qua.Ồ! Không, phải là rạng sáng hôm nay một màn phát sinh nhanh chóng tiến vào trong đầu của cô, cô nhớ rõ ác ma ở trong toilet điên cuồng lấy đi của mình hai lần, sau đó lại nghiền ép nàng một lần khi đang trên xe, nữa sau đó.

Liền không có ấn tượng gì, sờ sờ trên người, bóng loáng , thần kì nha....! Chẳng lẽ tối hôm qua ác ma lại tắm cho cô?

“Đã tỉnh.”

Đằng Cận Tư nhỏ giọng âm thanh mỉa mai hoặc đột nhiên vang lên ở bên tai Lương Chân Chân, cô cả kinh thiếu chút nữa bật dậy , mặc dù cùng ác ma đã có qua nhiều thứ như vậy, nhưng buổi sáng tỉnh lại còn có thể nhìn thấy tình huống này của anh thật đúng là lần đầu tiên.

Quá. Quá làm cho cô không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng lẽ ông chủ cao quý buổi sáng cũng có thể không cần đi làm sao? Tự nhiên ở nhà ngủ nướng!

92. Chương 93: Chương 93

93. Chương 94: ĐỪNG. TÔI THẬT SỰ RẤT ĐÓI

Edit :Thiên Yết

Beta : Chimy

Lương Chân Chân bị anh néo cằm mặt đối mặt với anh, cặp mắt tối tăm kia thâm trầm tựa như biển, cô không nhìn rõ tâm tình phức tạp trong con người chớp động của anh, rùng rợn như lửa, bao vây cô ở giữa.

Cô né tránh ánh mắt của anh, thật là sợ ngọn lửa cháy hừng hực này, dường như cảm thấy chính mình sắp bị hòa tan, nhịp tim từ từ tăng nhanh, “Thích thích.” , “bụp bụp bụp.” Một tiếng lại một tiếng, chấn động màng nhĩ của cô, suy nghĩ của cô hỗn loạn, có một loại tình cảm khác thường đang lặng lẽ nảy sinh.

“Tôi.”

Cô khó khăn há miệng thở dốc, phát hiện căn bản không biết mình phát ra cái âm tiết gì, đôi môi mấp máy, cuối cùng vẫn không có lên tiếng.

Nhưng dáng vẻ ngây thơ dễ thương của cô đã khiến Đằng Cận Tư gọi lên cảm giác “Muốn ăn”, rất muốn một hộp nuốt luôn cô vào bụng, hương vị kia, chắc hẳn rất mỹ diệu.

“ĐỪNG. Tôi thật sự rất đói.”

Lương Chân Chân thấy trong tròng mắt đen của anh bùng lên một ngọn lửa nhỏ, trong lòng hô to không được, trên người mướt mướt mỗi đầu ngón không cách nào nhúc nhích, nếu như một lần nữa, cô chết mất.

~(>_<~

~_Thiên Yết_ddlqd_~

“Anh cũng đang đói.”

Trong âm thanh của Đằng Cận Tư lộ ra nồng đậm dục vọng cùng uất ức.

Cơ thể của anh từ từ đi xuống, hơi thở nóng rực càng ngày càng gần, mùi vị đàn ông cường thế bao phủ dưới người Lương Chân Chân, để cho hô hấp của cô bỗng dưng gấp gáp .

Cô lo lắng đưa tay nhỏ bé ra ngăn trở ở giữa hai người, dánh vể mảnh mai thẹn thùng e lệ này khơi dậy Hormone giống đực trên người Đằng Cận Tư, mãnh liệt bộc phát ra.

Cúi đầu không chút do dự khóa cánh môi ướt át của cô lại, trần trọc mút. Hút, hấp thu ngọt ngào trong miệng cô.

“Ừng ực ừng ực.”

Âm thanh không thích hợp ở hoàn cảnh này vang lên từng trận, đúng là phá hư phong cảnh, ảnh hưởng không khí.

“Đáng chết!”

Đằng Cận Tư đắm một quyền ở trên giường mềm mại, giống như là trút hết bực tức trên bông vải, thực chất không có một chút tác dụng nào.

Lương Chân Chân bị bộ dạng của anh dọa cho sợ đến đầu co rút lại, ngáp ngừng nói:

“Là chính tự nó kêu, cũng không phải là. Tôi không thể khống chế được, hơn nữa, người ta thật sự rất dối chứ sao.”

Đằng Cận Tư nhìn dánh vể người trong ngực mình dối đến khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm mềm mại, không khỏi đau lòng, mới vừa rồi còn tràn đầy dự vọng vào giờ khắc này liền dừng lại rồi.

Anh quả quyết vén chăn lên, thân thể trần truồng đi vào phòng tắm.

Nghe được bên trong truyền đến tiếng nước chảy “Rì rào”, Lương Chân Chân mới xấu hổ kéo cái chăn ra đắp lên trên ót, cái đồ điên này, cứ nhiên đều không mặc quần áo đấy!

Cô nhìn cơ thể mình lỏa thể dưới chăn, bất đắc dĩ liếc mắt, dối quá đi ~~ nhưng làm thế nào để đi ra ngoài bây giờ!

Hơn nữa, cô thật là sợ ác ma đột nhiên dối ý bỏ qua ỳnh, đến lúc đó thật là có khổ mà nói không ra rồi, ai muốn mình ngoan ngoãn nằm ở trên giường đâu. (=.)

Chợt cô dùng chăn đem bao bọc lấy chính mình chặt chẽ, rón rén đi tới phòng ngoài, mở ra một cái khe hở, vui vẻ vẫy vẫy tay với một cô giúp việc.

“Mỹ nữ, có thể lấy giúp tôi một bộ quần áo tới đây hay không! Cám ơn!”

Người giúp việc kia nhận ra cô, biết cô là người phụ nữ của Đằng Thiếu, liền mỉm cười nói:

“Lương tiểu thư, trong phòng giữ quần áo của Đằng Thiếu có một tủ treo quần áo đều là quần áo của cô, rất đầy đủ.”

“Ah!” __Thiên Yết__ddlqd__

Lương Chân Chân há mồm kinh ngạc, một tủ treo quần áo đều là quần áo của cô? Sao cô không biết? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Được rồi, vì chứng minh nghi vấn trong lòng, cô tự mình đi kiểm tra, thuận tiện tìm bộ quần áo mặc.

Oa! Người có tiền thật là tốt! Ngay cả phòng giữ quần áo cũng lớn hơn so với phòng khách nhà cô, quả thực là qua xa xỉ, hơn nữa quần áo bên trong, quần, giày cùng phụ kiện nhiều không kể xiết, treo rục rở đủ loại, có điều phần lớn toàn ba màu trắng, đen, xám. Thỉnh thoảng xen kẽ vài chiếc áo sơ mi màu đỏ rượu, trong đầu cô bắt đầu tự động YY, ác ma mặc màu sắc này vào thì nhất định là vô cùng quyến rũ xinh đẹp, nhất là khi anh nhếch môi cười yếu ớt.

“Nhìn cái gì đấy?”

Đột nhiên một giọng nói tà mị vang lên làm cô hoảng sợ lão đảo một cái, gương mặt không tự chủ nóng rực, hơi thở nóng rực kia phả lên ở bên tai cô, rậm rạp chẳng chịt xâm nhập cô, cô thấy hơi ngứa, tê tê, thật là muốn tránh ra.

Vội vàng tiến lên một bước, đi về phía học tử treo đầy quần áo phái nữ, Chanel, Dior, Valentino, Versace tất cả đều là thương hiệu quốc tế có một số nhãn hiệu cô chưa bao giờ nghe nói qua.

Thật là quá xa xỉ lãng phí!

“Tôi chọn bộ quần áo để mặc.”

Lương Chân Chân nhỏ giọng trả lời, ác ma mới vừa tắm rửa đi qua, mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái lẫn vào hương vị đàn ông tràn đầy nồng đậm của anh, hơi thở tràn ngập ở chóp mũi cô, trong lòng mê mẩn.

Cô căn bản cũng không dám quay đầu lại, cái đồ điên đó khẳng định không mặc gì! (>”<)

“Đứng lâu như vậy, còn chưa lựa xong sao?”

Đằng Cận Tư cũng tiến lên một bước, cầm đặt trên vai của cô, cổ ý mập mờ thở ra khí nóng ở trên gáy cô.

“Chọn được rồi, là cái này!” __Thiên Yết__ddlqd__

Lương Chân Chân không chịu nổi anh lại trêu chọc trắng trợn như thế. Đặt sang một bên, chỉ sợ mình sợ ý một chút lại khơi dậy con thú đáng sợ kia. Mong muốn, cho nên, vẫn cố gắng tránh xa nó.

Cũng không kịp xem có thích hợp với cô hay không, cô tùy tiện lấy ra một cái váy màu đen gần mình nhất, lấy ra mới phát hiện là chiếc đầm cổ chữ V, bộ ngực trở xuống là mảng lớn Lace (viền tơ) khắc hoa, trên căn bản là trong suốt.

Có làm hay không đây! Cô chỉ là tùy tiện thử vận may một chút mà thôi, liền chọn đúng bộ đồ nóng bỏng này sao, mặc vào thì hôm nay còn có thể xuống giường sao?

~(>_<)

~“Oh. Cái này! Là em cố ý sao?”

Ánh mắt Đằng Cận Tư phóng lửa nhìn chiếc váy màu đen kêu gọi, anh dám chắc rằng nếu như nai con mặc cái này vào, hai người bọn họ cũng không cần đi ra ngoài ăn cơm nữa.

“Cầm nhầm, là cái khác. Cái kế bên.”

Lương Chân Chân giống như một con nai con bị hoảng sợ, đưa củ khoai lang phồng tay ném ra ngoài, chọn một bộ áo dài quần dài bảo thủ.

Oh my god! Ở trước mặt ác ma, cô vẫn nên ăn mặc kín đáo mới an toàn.

94. Chương 95: Đùng Nhúc Nhích, Châm Lửa Em Phải Tự Dập Tắt

Edit : Thiên Yết

Beta : Chimy

Cánh tay Đằng Cận Tư từ phía sau nhốt chặt eo thon nhỏ mảnh khảnh của cô, đôi môi ẩm áp dán chặt lên vành tai mượt mà của cô, thỉnh thoảng đụng vào hai phía.

“Sao không mặc bộ vừa rồi?”

Khốn kiếp! Biết rõ nguyên nhân còn tới hỏi cô! Anh chính là tên sắc ma chuyển thế! (>”<)>

“Bộ này thích hợp với tôi hơn.”

Lương Chân Chân nghiêng đầu nói, lựa quần áo xong còn phải tìm áo ngực và quần lót mặc bên trong, ác ma đáng ghét còn đứng lý tại chỗ này không chịu đi! Để cho cô phóng khoáng như thế sao!

“Thật ra thì, anh cảm thấy. Em mặc bộ này sẽ đẹp hơn.”

Một cái tay của Đàng Cận Tư vòng thật chặt quanh hông của cô, một cái tay lướt qua quần áo, cuối cùng chọn một chiếc đầm màu vàng nhạt áo tay phồng, đáng yêu lại không mất đi sự quyến rũ của người phụ nữ nhỏ bé. _Thiên Yết_ddlqd _

Mắt Lương Chân Chân tròn trắng, cô mới không cần, áo đầm quá nguy hiểm, hơn nữa chỉ dài hơn đùi một chút xíu, lộ ra nhiều lắm, không có cảm giác an toàn, còn không bằng mặc bộ trên tay cô.

“Không cần, tôi thích mặc bộ này.”

Cô thừa dịp anh không để ý, dùng sức đẩy anh ra, thoát khỏi giam cầm chạy ra khỏi phòng thay quần áo thật nhanh, “Bùm” một tiếng khóa trái cửa phòng tắt lịm, để phòng ngừa ác ma đột nhiên xông tới.

Thật ra thì, nếu Đàng Cận Tư có ý không để cho cô đi ra ngoài thì sẽ ngăn được, nhưng mà anh biết tối hôm qua mình khiến nai con mệt muốn chết rồi, để cho cô chậm rãi cũng tốt. Hơn nữa, Nam Cung vừa mới gọi điện thoại cho anh, nói ông Âu Tấn Hanh tổng giám đốc tập đoàn Ni Lan Nhã ngồi chuyến bay sắp tới thành phố C rồi, cho nên, anh phải mau sớm chạy tới bàn bạc công việc.

Trong phòng ăn, quảng gia Hạ Đông đã sớm phân phó người giúp việc nữ chuẩn bị xong một bàn đồ ăn Trung Quốc phong phú, còn đích thân hầm một nồi cháo dinh dưỡng, dùng để ăn trước khi dùng cơm, bồi dưỡng dạ dày.

Lúc Lương Chân Chân xuống lầu, nhìn thấy ác ma đã mặc âu phục cùng giày Tây chỉnh tề rồi, tư thế ưu nhã ngồi ở đó húp cháo, đáng vẻ từ từ thổi thật là đáng ăn đòn!

Cô nghĩ là nên ngồi cách xa anh một chút đi, nhưng anh lại tựa như nhìn thấu ý nghĩ của cô, tròn mắt đen khóa cô lại thật chặt.

“Tới đây, ngồi ở bên cạnh anh.”

“Đó.”

Dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. Cô chỉ có thể không tình nguyện đi tới, khi ánh mắt anh chỉ định vị trí ngồi xuống cho cô.

Lập tức liền có người giúp việc múc cháo dinh dưỡng xong cho cô.

“Lương tiểu thư, trước làm trơn dạ dày sau đó sẽ ăn cơm.”

“Cám ơn.”

Lương Chân Chân nở một nụ cười rất chân thành với cô giúp việc, nhận lấy chén cháo, múc một muỗng bỏ vào trong miệng, vị thuận trơn, độ lửa vừa vặn, thật sự là rất ngon!

“Anh còn muốn nữa.”

Đàng Cận Tư đặt chén lên bàn, nữ giúp việc vội đưa tay nhận lấy, thấy cậu chủ nhìn chằm chằm, sợ đến vội vàng cúi đầu né qua một bên đứng ngay ngắn.

Lúc này Lương Chân Chân mới phản ứng được là anh muốn cô giúp mình, trong lòng không khỏi cảm giận mắng: muốn cái đầu quỷ nhà anh! Đại Ác Ma khốn kiếp! Có nữ giúp việc ở nơi này anh còn không hưởng thụ, ngược lại muốn nô dịch cô! Thật là quá xấu!

Nhưng động tác trong tay vẫn không có nhàn rỗi, múc một chén cháo đầy bưng đến trước mặt anh, ăn, ăn, ăn! No chết anh đi!

“Nai con, đã có người nào nói cho em biết rằng, nét mặt của em rất phong phú, hơn nữa, ý nghĩ trong lòng cũng lộ rõ trên mặt không bỏ sót gì không.”

Đàng Cận Tư gương môi tà tứ, tròn mắt đen lấp lánh nhìn chăm chú vào người ngồi ăn ở bên cạnh.

“Oh. Anh thật đói.” _Thiên Yết_ddlqd _

Lương Chân Chân vội vàng vội đầu hết sức chuyên chú giải quyết thức ăn trong chén, “Ưu điểm” này của cô, cô vẫn luôn rất rõ ràng, vẫn còn nhớ Giai Nỵ cũng đã nói cô như vậy, nhưng mỗi lần quyết định muốn đổi thì luôn là không tự chủ mà tái phạm.

Tâm tình Đằng Cận Tư thật tốt nhìn đáng về cô “Hồng học” ăn cơm, giống như một con heo nhỏ, ách. . . . Chỉ là cô quá gầy, mỗi lần ôm cô, anh đều cảm thấy trên người cô khô cằn, một chút thịt cũng không có, trừ hai khối trắng nõn mềm mại trước ngực này, những chỗ còn lại, toàn là xương.

“Về sau, ăn nhiều một chút, em quá gầy.”

Anh muốn nuôi cô mập lên, cảm giác nhiều thịt ôm thật tốt.

“Két.”

Lương Chân Chân ngây ngốc ngẩn đầu nhìn anh một cái, một mắt coi lại chính mình, cô mà gầy? Cô cao 1m65, nặng 50 kí lô, không mập không ốm, rất đều đặn, mập nữa sẽ không tốt.

Con gái nha! Tóm lại là yêu xinh đẹp, cũng thích vóc người mình mảnh mai, mập một chút cũng muốn la hét giảm cân.

“Tôi gầy chỗ nào, đây là vóc người tiêu chuẩn đấy.”

Cô lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn phản bác.

“Vóc người tiêu chuẩn?”

Đằng Cận Tư khinh bỉ quan sát cô một cái, tuy rằng anh đối với phụ nữ luôn luôn không ưa, cũng không đại biểu anh không biết cái gì mới là vóc người tiêu chuẩn, ít nhất cũng là hình chữ “S” đi, nhưng cô.

Lương Chân Chân bị ánh mắt của anh đả kích, giận dữ đẩy chén ra trước mặt.

“Tôi ăn no rồi.”

Dứt lời, liền muốn đứng dậy rời đi, nhưng vừa đứng lên liền bị người đàn ông kéo cánh tay, thân thể mất đi thăng bằng ngã vào trong ngực anh, vừa vịn ngồi ở trong ngực anh.

“Buông ra! Anh buông tôi ra!”

Lương Chân Chân giùng giàng không tuân theo, bấp dùi cô cho đến bây giờ vẫn ê ẩm sưng gay gắt, một ít cũng không muốn một lần nữa rồi!

“Đừng nhúc nhích, châm lửa em phải tự dập tắt.”

Đằng Cận Tư lạnh lùng uy hiếp nói, tay trái nhốt chặt hông của cô, tay phải cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, anh chỉ là muốn ôm cô mà thôi, kết quả cô phản ứng lớn như vậy, thật là khiến anh khó chịu!

“Tôi.”

Lương Chân Chân cong môi, cuối cùng không nói gì, ở dưới dâm uy của ác ma, cô không thể không cúi đầu làm con cừu nhỏ nhu thuận.

“Ăn một miếng, từ hôm nay trở đi, sau này phải ăn nhiều hơn, cũng gầy đến sờ không thấy thịt.”

Người đàn ông vừa nói vừa thông thả ung dung vuốt bên eo người phụ nữ trong ngực, vốn định đưa tay đi vào để tìm cảm xúc chân thật nhất, lại phát hiện quần áo này nổi lên một chỗ! Cự nhiên không thể tìm thấy lối vào!

Anh có chút nổi giận.

“Về sau, không cho phép mặc loại quần áo này nữa!”

“Phốc!” _Thiên Yết_dđlqd _

Lương Chân Chân trong miệng ngậm cơm thiếu chút nữa phun hết ra, trong lòng thầm mắng: chuyên quyền ương ngạnh khôn khiếp!

Vốn là, ở thời điểm ác ma sờ cô, trong lòng cô vui mừng nở hoa, tất cả quyết đoán sáng suốt của mình thật may mắn, chọn ngay quần áo liền thân, lúc này thật đúng là có chút công dụng rồi.

“Năm nay, rất thịnh hành kiểu này.”

Cô nhỏ giọng lầu bầu một câu, nghĩ tới lần sau lúc đi dạo phố phải mua vài bộ quần áo liền thân, vả lại còn phải mặc cái loại quần kia.... (*.*) :-”

“Thịnh hành cũng không ặc!”

Đặng Cận Tư bá đạo phủ quyết, cũng không biết là người thiết kế ngu ngốc nào! Không có chút nào hợp lý! Cản trở!

Đột nhiên anh nghĩ đến Tam đệ chính là nhân tài tinh anh trong giới thời trang, chờ khi hắn trở về chịu đòn nhận tội với mình thì điều kiện thiết yếu vượt qua là dùng chuyên môn của hắn thiết kế mấy bộ hợp lý cho nai con, nếu không, gia pháp phục vụ!

Mà lúc này đang đứng trên chiếc cầu lớn ở Hải Cảng Sydney, Nam Hoa Cận tự dưng hắt hơi một cái, đưa tay sờ sờ lỗ mũi, gần đây liên tiếp bị đại ca “Nhớ nhưng”, xem ra ngày trở về sẽ rất khổ sở!

“No rồi, bụng của tôi no quá rồi.”

Lương Chân Chân bị anh mạnh mẽ nuốt vài muỗng cơm, vội bưng lên một cốc nước sôi để nguội “Ừng ực ừng ực” uống cạn sạch.

Đặng Cận Tư vừa định nói chuyện, điện thoại di động trong túi liền vang lên, vừa lấy ra nhìn: Nam Cung Thần.

Ấn nút tiếp nghe.

“Đã đến?”

“Dạ đúng, cậu chủ. Ngài Âu Tấn Hanh đã nghỉ lại tại khách sạn sang trọng Đế Hào Tư, nói rằng hy vọng có thể mau sớm được gặp ngài, cùng nhau thương lượng những bước làm việc cụ thể về dự án hợp tác kế tiếp.”

Mặc dù trong lòng Nam Cung Thần rất vội, nhưng âm thanh lại bình tĩnh hòa hoãn, làm cho người ta cảm thấy không kiêu ngạo không nóng nảy.

“Trong vòng nửa giờ tôi sẽ tới đó.”

Nói xong, Đặng Cận Tư liền cúp điện thoại, từ thời ông của anh tập đoàn Ni Lan Nhã đã cùng tập đoàn Đế Hào Tư có quan hệ hợp tác mật thiết, nhiều năm như vậy vẫn luôn hợp tác tốt nhất trên thương trường, tương giao nhiều năm, mà lần này ông Âu Tấn Hanh tới thành phố C chính là vì đàm phán kế hoạch tiến quân thành phố kế tiếp với anh.

Cho nên, anh phải đi.

Lương Chân Chân nghe được rất rõ ràng cuộc đối thoại của hai người, biết được ác ma sẽ phải lập tức rời đi, trong lòng tràn đầy vui mừng, vui vẻ, sướng vui! (^-^):sofunny:

Nhưng, cô nhớ rằng mình mới vừa được dạy dỗ, vui buồn không thể hiện ra mặt, trước khi ác ma còn chưa rời đi, cô vẫn nên kìm nén thỏa đáng, để tránh anh đột nhiên nổi điên thay đổi chủ ý, như vậy là hại nhiều hơn lợi.

“Anh có chút việc phải đi, em ở nhà phải ngoan ngoãn.”

Đặng Cận Tư nâng cằm của cô lên, dịu dàng ấn xuống môi cô một cái hôn, chợt đứng dậy rời đi.

“Cái đó. Đặng Thiệu, buổi chiều tôi muốn về nhà.”

Lương Chân Chân xoắn hai ngón tay ai oán nhìn anh, tối hôm nay anh trai cô lên máy bay, cô muốn đi tiễn anh ấy. Hơn nữa, mẹ Diệp đã nói rồi, buổi tối người một nhà cùng ăn bữa cơm.

Đặng Cận Tư lạnh lùng liếc nàng một cái, không vui cau mày.

“Anh không thích em kêu anh là Đặng Thiệu”

Xưng hô thế này sẽ luôn khiến cho anh cảm thấy nai con đang sợ anh, cái cảm giác này thật tệ, anh gọi cô là nai con, như vậy cô cũng phải gọi anh thân mật một chút, ví dụ như : A Tư ? Không được, đây là cách mà bà nội cùng Lê Tử thường gọi anh, nai con không giống như bọn họ, vẫn là kêu một chữ được rồi.
_Thiên Yết_ddlqd _

Mắt Lương Chân Chân lẩn nữa trốn trắng, trong lòng tồi tệ thầm nói: vậy anh thích em gọi anh là ác ma sao?

95. Chương 96: Về Sau, Gọi Tôi Là Tư

Edit: ChiMy

Hoặc là mình phải như tên trai bao Nam Cung Thần này gọi là ông chủ. Nếu anh ta là hoàng đế thời cổ đại, chắc cô sẽ làm thế, nhưng đối với luật pháp của xã hội ngày nay, có vẻ hơi khác thường quá đấy.

“Về sau, gọi tôi là —— Tư.” Ngón tay thô ráp của Đằng Cận Tư tà mị lướt qua cánh môi mềm mại của Lương Chân Chân, mang theo chút bá đạo không cho phép từ chối.

Thật buồn nôn. Tư, giống như âm “Tử (chết)” , cái tên ác ma khốn kiếp này!

Cứ nhiên lại bảo người ta gọi anh bằng cái tên buồn nôn như vậy, thật là độc ác!

Trong lòng Lương Chân Chân tức giận, nhưng vẫn dùng giọng điệu thương lượng hỏi “Có thể. Đổi cái khác không?” ChiMy-DdiễnnndànnnnLêQuay-Đôn

“Không thể!” Đằng Cận Tư lạnh giọng từ chối, cô gái đáng chết này lại dám cò kè mặc cả với anh!

“Éc.” Lương Chân Chân bĩu môi, không được thì thôi, làm gì dữ vậy ba, làm như tôi thiếu anh năm trăm vạn vậy!

“Gọi cho dễ nghe, em có thể về nhà, nếu không, ở lại đây không cho đi đâu hết.”

Vì có thể trở về, cô liều mạng! Hít thở sâu một hơi, khoe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười nhạt, âm thanh cố gắng ngọt ngào mềm mại “Tư.”

Sau khi nói xong, cả người cô đều nổi da gà, thật buồn nôn mà ! Cách gọi thân mật như vậy chỉ có các cặp đôi yêu nhau mới gọi vậy! Cô và ác ma chỉ là quan hệ ép buộc và bị ép buộc, hoàn toàn—— làm người khác khó chịu mà!

Một tiếng Tư mềm mại này đã thấm vào đáy lòng của Đằng Cận Tư, tâm tình của anh rất tốt, anh sờ gương mặt mềm mại của Lương Chân Chân, “Ngoan, cơm nước xong tôi sẽ phái người đi đón em .”

Anh đương nhiên biết tối nay là ngày Diệp Thành Huân rời đi, nai con cầu xin mình như vậy nhất định là trở về cho tiền anh trai của cô, vốn là anh không muốn đồng ý, nhưng dưới ánh mắt long lanh ngập nước tội nghiệp của cô, cuối cùng mình cũng mềm lòng.

Xem như anh hôm nay anh nổi lòng tốt, cho nai con gặp lại người đàn ông kia một lần cuối cùng, dù sao, chắc chắn sau này sẽ không còn cơ hội nữa!

“Được.” Lương Chân Chân nhỏ giọng lên tiếng, mặc dù trong lòng rất muốn nói “Không”, nhưng cô cũng hiểu rằng đây đã là mức độ khoan dung lớn nhất của anh, nếu cò kè mặc cả nữa chỉ sợ sẽ khiến anh không vui, đến lúc đó chịu thiệt vẫn là mình.

Đối với việc cô nghe lời như thế, trong lòng Đằng Cận Tư rất là vui vẻ, nhéo gương mặt mềm mại của cô, “Về sau, cũng phải nghe lời anh như vậy, biết không?”

Có thể nói không biết sao? ChiMy-DdiễnnndànnnnLêQuay-Đôn

Trong lòng Lương Chân Chân âm thầm mắng, anh xem cô là thú cưng rồi sao? Hạn chế tự do của cô, yêu cầu cô, bất cứ lúc nào cũng muốn cô nghe lời, như vậy thì có khác gì con rối?

Cô vẫn cho rằng ác ma có chút tình cảm với cô, bằng không thái độ của anh cũng sẽ không đột nhiên chuyển biến nhanh như vậy được, từ ác độc thô bạo, bây giờ lại thảnh thơi bộc lộ ra chút dịu dàng, luôn khiến cô có loại ảo giác.

Nhưng hôm nay xem ra, tất cả đều là do mình tự đa tình, suy nghĩ nhiều quá!

Anh chỉ có chủ nghĩa đàn ông chuyên quyền và bá đạo, anh thích mình tựa như cậu chủ thích thú cưng của mình, căn bản không liên quan tới tình yêu nam nữ.

Ngu quá, cô đúng là quá ngu mà ! Sao có thể nghĩ là ác ma có tình cảm đây? Biết rõ là không thể nào, nhưng cô vẫn không tự chủ được suy nghĩ đến phương diện kia, dù sao trong khoảng thời gian này, anh ta đối với mình cũng khá tốt.

Xem như mình chưa từng thích anh, nhưng cũng có suy nghĩ của một cô gái, luôn mong đợi được người khác thích, được người khác nuông chiều, ham mê cái cảm giác ấm áp khó có được này.

Cô lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn hai tròng mắt đen sâu như biển, trong giọng nói không khổng chế được có chút run rẩy và hốt hoảng, “Tôi. rất cuộc là cái gì.....trong mắt anh?”

Đặng Cận Tư bị cô hỏi đến cả người sửng sốt, rất buồn bực tại sao tâm trạng của cô lại thay đổi rồi, không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao?

Hơn nữa, lại hỏi cái vấn đề kì quái này! Rốt cuộc trong mắt anh cô là cái gì? Nai con đáng yêu chứ sao.

“Tôi đi đây.” Lạnh lùng bỏ xuống một câu nói, anh rời đi không thèm quay đầu lại.

Thì ra anh cũng khinh thường trả lời mình.

Sau khi nghe thấy tiếng khởi động xe ở bên ngoài, Lương Chân Chân sa sút tinh thần ngã trên ghế sa lon, trong lòng một mảnh thê lương, đầu ngón tay cắm thật sâu vào trong ghế sofa, nhếch miệng lên thành một nụ cười khổ.

Đây chính là vận mệnh của cô sao? Chỉ có thể làm một tình nhân không thể ra ngoài ánh sáng?

Cả người cô không còn sức tựa vào trên ghế sa lon, đột nhiên cô nhớ tới mình mất mẹ ruột từ sớm, mẹ còn chưa từng từng nói với mình ba là ai, cô cũng không dám hỏi, bởi vì cô đã từng nhìn thấy mẹ cầm tấm hình của một người đàn ông âm thầm rơi nước mắt, cô chưa từng thấy qua mẹ đau lòng như vậy, sau này cô muốn tìm lại tấm hình kia, nhưng tìm mãi cũng không tìm được. ChiMy-DdiennndannnnLêQuuý-Đôn

Cô nghĩ: có thể là mẹ đã giấu đi, cũng có thể đã ném hoặc đốt rồi, đoạn tình cảm khổ sở kia không đáng giá để mẹ tiếc thương, tình — nhân, chẳng lẽ lúc đó ở trong lòng mẹ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ?

Nếu không phải như vậy, có mấy người chấp nhận làm một ả tình nhân mãi mãi không được ra ánh sáng? Bị người khác chỉ vào mặt mắng không biết thẹn.

Mặc dù, cô còn chưa gặp phải chuyện như vậy, nhưng tương lai một ngày nào đó, nói không chừng sẽ gặp được.

Chẳng lẽ nói tất cả đều có Nhân Quả tuần hoàn(*) sao?

(*) Nhân Quả Tuần Hoàn : Phật giáo chỉ nguyên nhân và kết quả của sự vật, kiếp này gieo nhân này thì kiếp sau gặt quả ấy, thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Nhưng nếu ban đầu, người đàn ông kia chưa từng vứt bỏ cô và mẹ, thì bây giờ cô sẽ ra sao đây?

Cứ mãi mê suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, cô mới giật mình nhớ là mình nên đi về, ở trên đường thuận tiện mua chút trái cây mà mẹ Diệp thích ăn.

** ChiMy-DdiennndannnnLêQuuý-Đôn **

Trên chiếc xe Cayenne xa hoa, Đặng Cận Tư lười biếng tựa vào ghế ngồi mềm mại nhắm mắt dưỡng thần , lạnh lạnh hỏi một câu, “Chuyện tra được như thế nào rồi?”

Trong lòng Nam Cung Thần rét lạnh, anh hiểu là cậu chủ đang nói tới tin tức không có thật trên cuốn tạp chí hôm kia.

”Tôi đã mua đứt toà soạn theo như ý của cậu, về phần người chụp hình đó, vẫn chưa tìm ra manh mối gì. Tôi đã sử dụng hết các loại uy hiếp dụ dỗ với tổng biên tập toà soạn, nhưng ông ta nói người cung cấp ảnh chụp là một người lạ.

Người đó gửi ảnh qua e-mail, vả lại không phải báo thù, điều kiện duy nhất là đăng tấm ảnh này lên báo, sau này người đó sẽ cung cấp nhiều chuyện bí mật của doanh nhân hơn. Tôi đã điều tra e-mail đó rồi, ID cùng với tên người dùng đều là giả, căn bản không biết nên xuống tay từ đâu.” ChiMy-DdiēnnđànnnnLêQuay–Đôn

”Tiếp tục điều tra, dù đào sâu ba thước cũng phải moi được người đó ra cho tôi, dám dùng loại chuyện không có thật để chửi bới tôi, đúng là chán sống!” Trong mắt Đằng Cận Tư bắn ra các tia hung dữ, mặc dù chuyện này không dẫn tới hậu quả nghiêm trọng gì, nhưng mà anh cũng phải giết gà dọa khỉ, cảnh cáo những đám người không an phận kia, anh Đằng Cận Tư không phải là dạng hiền lành gì!

Muốn đâm một nhát dao sau lưng anh, vậy còn phải xem người đó có can đảm hay không!

”Vâng, tôi đã hiểu.” Nam Cung Thần gật đầu, người đắc tội với cậu chủ, tất cả đều không có kết quả tốt, đừng nói tới hành vi tiểu nhân đâm lén ở sau lưng người khác như vậy, không thể nghi ngờ là càng làm cho người khác căm tức.

Sau một hồi yên lặng, Nam Cung Thần đột nhiên nghĩ đến sáng nay Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại tới, nói là buổi tối ngày mốt tại câu lạc bộ Tình Xuyên sẽ mở một bữa tiệc chính trị, đến lúc đó thị trưởng mới nhậm chức cũng sẽ tới, rất hân hạnh mời Đằng thiếu gia tới.

”Cậu chủ, sáng nay Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại tới đây muốn mời cậu tham gia một bữa tiệc chính trị tại câu lạc bộ Tình Xuyên vào ngày mốt, anh ta nói. Thị trưởng mới nhậm chức Quý Phạm Tây cũng sẽ tới.”

Đằng Cận Tư đang chuẩn bị nói: “Không đi.” Nhưng vừa nghe đến “Thị trưởng mới nhậm chức”, anh lập tức nhú mày, Thẩm Bác Sinh cũng này rất đúng là rất cố gắng, nhanh như vậy đã quen biết với thị trưởng mới?

”Quý Phạm Tây này có lai lịch thế nào?” Giọng điệu của anh hồ hững.

”Nghe nói anh ta xuất thân từ gia đình cán bộ cao cấp, vài năm trước đây vẫn luôn ở trong quân đội, sau này không biết vì sao mà rời khỏi đại đội Phi Ưng, chuyển sang làm quan, dựa vào khả năng và năng lực của mình leo lên đến vị trí ngày hôm nay.” Nam Cung Thần trả lời. ChiMy-DdiēnnđànnnnLêQuay–Đôn

Ngay từ lúc nhân vật như Phạm Quý Tây xuất hiện ở thành phố C thì anh đã nhanh chóng điều tra anh ta rõ ràng, tùy thời đều có thể trả lời câu hỏi của cậu chủ.

”Hừ! Mồm mép lừa người mà thôi, đồng ý, ngày mai sẽ đến gặp anh ta.” Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc trong lòng vẫn không để Quý Phạm Tây ở trong mắt, anh cảm giác anh ta cũng chỉ là ý vào trong nhà có quyền có thế mà bò lên đến vị trí ngày hôm nay.

Cho tới càng về sau, anh mới phát hiện thị trưởng Quý Phạm Tây này rất có năng lực, khiến cho anh không cách nào khinh thường!

Trong lòng Nam Cung Thần rõ ràng, lí do duy nhất mà cậu chủ đồng ý tới: Đó là vị thị trưởng mới nhậm chức. Chắc hẳn sau này hai người sẽ gặp mặt nhiều hơn, một bên là thương nhân, một bên là chính trị, ít nhiều gì cũng sẽ thường gặp mặt, dù sao đều cùng tồn tại trên một địa bàn, giúp đỡ lẫn nhau để hai bên cùng có lợi, phải tạo dựng mối quan hệ tốt mới được.

”Cậu chủ, vậy buổi tối hôm đó, bạn gái của cậu thì sao?”

”Trước kia tôi từng mang theo bạn gái qua sao?” Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn người nào đó ngồi phía trước một cái.

mồ hôi đổ như thác, trước kia cậu không có, nhưng tình huống bây giờ không giống nhau a! ChiMy-DdiēnnđànnnnLêQuay–Đôn

”Không có, có điều cậu chủ có thể thử mang Lương tiểu thư hiện trong bữa tiệc, đồng thời tuyên bố thân phận của cô trước mặt mọi người, đến lúc đó tin đồn không cần tốn công cũng bị dẹp yên, tất cả mọi người

sẽ hiểu người phụ nữ cậu sủng ái nhất —— là Lương tiểu thư.” Nam Cung Thần trả lời một cách bình tĩnh tự nhiên.

Đằng Cận Tư hơi trầm ngâm, cảm thấy lời nói của Nam Cung cũng không phải không có lý, anh cũng không thích tham gia những buổi tiệc này, mỗi lần có thể miễn thì miễn, nếu thật sự từ chối không được thì dẫn theo Nam Cung cùng đi, để cho anh ta giúp mình xử lý những thứ oanh oanh yển yển kia nhào tới, miễn cho bản thân bị chìm chết trong mùi nước hoa nồng nặc nhức mũi!

Chỉ tưởng tượng thôi, anh đã cảm thấy rất buồn nôn, từ trong lòng liền bài xích những loại đàn bà này.

Nhưng mang theo nai con đi, có thích hợp không?

96. Chương 97: Phụ Nữ Của Anh, Chỉ Có Anh Mới Có Quyền Phê Bình Kín Đáo

Edit: ChiMy

Trong đầu Đằng Cận Tư chợt hiện ra một màn trong phòng ăn vừa rồi, ánh mắt chua xót buồn bã của nai con của tựa như một cây kim đâm vào trong lòng của anh, nhức nhối đến nỗi trong lòng anh rối một mùi, nhất là lúc cô nhìn chăm chăm mình bằng đôi mắt to ngập nước, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà thương yêu.

Bỗng dưng nhớ tới câu hỏi của cô “Tôi. Trong mắt anh, rốt cuộc. Là cái gì?” , nhất thời trong lòng đã đưa ra quyết định, buổi tối hôm đó, anh sẽ chính thức mang cô dự tiệc, đến lúc đó sẽ công bố ọi người: từ đầu đến cuối anh chỉ có một người phụ nữ, đó chính là Lương Chân Chân, hơn nữa không cho phép bất luận kẻ nào làm phiền cô, nói xấu cô, một khi bị anh phát hiện có ai dám ở sau lưng nói bừa hoặc gây bất lợi cho cô, anh sẽ khiến những người đó hiểu cái gì gọi là sống không bằng chết!

Phụ nữ của anh, chỉ có anh có quyền phê bình kín đáo, những người khác không có cái quyền đó, cũng không được cho phép sử dụng cái quyền đó!

Xe dừng lại ở trước khách sạn Đế Hào Tư, Đằng Cận Tư lạnh lùng xuống xe, một loại khí chất tôn quý như thần hấp dẫn biết bao ánh mắt của nam nữ qua lại, không hổ là tổng giám đốc! Khí thế hào hùng, không gì sánh kịp!

Hai bên công ty tiến hành bàn bạc vấn đề hợp tác vô cùng thuận lợi, hai bên cơ hồ nhất trí, rất coi trọng mục tiêu và sự phát triển về việc xâm nhập thị trường ở thành phố kế tiếp, hai công ty lớn mạnh cùng hợp tác sẽ đạt được kết quả rất khả quan, chớ nói chi là hai tập đoàn xuyên quốc gia cùng hợp tác.

Một buổi chiều cứ trôi qua nhanh như vậy, hai bên tán gẫu rất vui, rất sảng khoái ký kết hợp đồng.

Sau đó chuyện chính cần làm là thảo luận cụ thể về hạng mục công việc, kế hoạch công tác và triển khai kế hoạch, Đằng Cận Tư bảo Nam Cung Thần gửi tin thông báo mở cuộc họp vào ngày mai cho toàn thể nhân viên cao cấp nòng cốt của công ty, đồng thời còn mời Âu Tấn Hanh tiên sinh cùng dự họp và bàn bạc kế hoạch.

Trên xe buýt, Lương Chân Chân chống cằm đầu nghiêng về ngoài cửa sổ, trong lỗ tai đeo tai nghe, một lần lại một lần vang lên bài hát cô thích nghe nhất —— Lolita – của Trác Á Quân.

Một ca khúc trong trẻo, nhàn nhạt đau thương, nhàn nhạt phiền muộn, đơn giản bình dị, làm cho cô lần đầu tiên nghe được bài hát này, đã rất thích rồi.

Cùng tôi khiêu vũ đi LOLITA

Bờ biển màu cát trắng

Tình yêu nên tiếp tục kéo dài
Vào mùa hè mười bảy tuổi năm ấy
LOLITA thích một người
Chỉ thích một ngày được không
Có lẽ chưa bao giờ yêu anh
Chỉ là yêu đồng thoại
Như những đoá hoa cúc dại nở bên cửa sổ
Rèm cửa sổ cuốn lấy tóc tôi
Tôi khẽ mang giày đỏ khiêu vũ
Không cần thiết LOLI-TA
Ruộng hoang vàng óng ánh LOLI-TA
Sân khấu đã chuẩn bị rất tốt
Chúng ta giống nhau sao LOLI-TA
Đối với cô đơn đã thành thói quen
Nếu như mà tôi không làm khán giả của chính mình
Tôi còn nghĩ rằng mình yêu anh
Tôi ngồi máy bay đến bờ biển tìm anh
Có bao nhiêu điên cuồng LOLI-TA

.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đi theo tiết tấu âm nhạc, tưởng tượng thấy mình đang nhảy múa trong điệu nhạc, cô vẫn nhớ khi còn bé, cô từng mơ ước qua sẽ trở thành một vũ công, đứng trên sân khấu thuộc về mình, một người, lẳng lặng xoay tròn, lên xuống, nhảy múa.

Vậy mà, cuối cùng mơ ước cũng không cách nào chiếu vào thực tế, hoàn cảnh gia đình khó khăn khiến cô chỉ có thể chôn nguyện vọng của mình vào sâu trong đáy lòng. Mỗi khi nửa đêm nằm mộng cô mới cho phép bản thân mơ ước.

Đã từng, vô số lần ở trong suy nghĩ cô muốn cùng bạn trai của mình đến bên bờ cát trắng ngoài biển khơi; ở đó nở đầy hoa cúc dại rực rỡ tươi đẹp; ở trên một sân khấu hình tròn được thiết kế độc đáo bị anh ấy kéo cùng nhau khiêu vũ.

Người kia, từng một lần bị cô tưởng tượng thành Diệp Thành Huân, nhưng trải qua khoảng thời gian này, cô kinh ngạc phát hiện tình cảm của mình dành cho anh cũng chưa phải là yêu, chỉ dừng lại ở mức một thiếu nữ say mê một vị vương tử.

Đúng như lời bài hát vậy, cho tới bây giờ mình cũng không có yêu anh, chỉ như yêu đồng thoại.

Cô đã không còn là cô gái ngu ngốc mười bảy tuổi năm ấy, nếu như đổi thành bản thân lúc đó, nói không chừng cô sẽ điên cuồng một lần nữa, ở phi trường tỏ tình với anh trai, cam kết sẽ luôn chờ đợi anh trở lại.

Nghĩ như vậy, khóe miệng không khỏi nâng lên thành một nụ cười giễu, đúng là suy nghĩ ấu trĩ mà! Bây giờ dù như thế nào cô cũng không thể làm như vậy được, thậm chí ở trong lòng cô còn mong mỗi anh trai đi càng xa càng tốt, tránh cho bị dính líu tới mình lần nữa, bị ác ma ra tay ngoan độc.

Cũng được, từ nay về sau, những kỉ niệm trước đây đều tan thành mây khói đi!

Buổi tối, một nhà ba người ngồi ở trên bàn ăn, Diệp Lan vừa ăn vừa rơi nước mắt, bà chỉ có một đứa con trai, bây giờ lại muốn đến Argentina, đó chính là nơi cách Trung Quốc xa nhất!

Làm sao bà có thể yên tâm đây?

Diệp Thành Huân cầm đũa, dịu dàng gọi một tiếng: “Mẹ, con cũng đâu phải là ra chiến trường, sao mẹ lại khóc đến giống như là mãi mãi không còn gặp lại con vậy.”

“Hừ Hừ Hừ! Cái thằng nhóc này, không cho nói cái gì mà mãi mãi không gặp được, sao có thể nói lung tung như vậy được!” Diệp Lan vội vàng trách cứ, quả nhiên con lớn đều xa mẹ! Vẫn chỉ có con gái là đỡ lo.

“Dạ, con biết rồi mà..., mẹ, mẹ yên tâm đi, con là ra nước ngoài phát triển sự nghiệp, đến lúc thành nghiệp lớn trở về, có phải mẹ sẽ rất tự hào không?” Diệp Thành Huân vẫn cười nói như cũ, ngay cả anh cũng có chút khôngỡ, nhưng một khi đàn ông quyết định, thì sẽ không bao giờ quay đầu lại, nhất là loại người xuất thân giống như anh, nếu không nỗ lực bò lên trên, thì khi nào mới có người nâng mình lên?

“Mẹ thà rằng con sống bên mẹ cả đời, cũng không muốn đi xa như thế để phấn đấu vì sự nghiệp! Kiếm được nhiều tiền là được rồi sao?”

Diệp Lan lau nước mắt, bà vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của con trai, nhìn con trai bà rất ôn hòa, nhưng thật ra thì tính tình rất bướng bỉnh, giống y như người chồng đã mất của bà, đúng là lì lợm!

Lương Chân Chân cúi đầu ăn cơm, lúc này cô cũng không biết nên nói cái gì, tâm trạng của mẹ Diệp cô có thể hiểu được, đó là tình cảm của một người mẹ dành cho con trai của mình.

Mà anh trai, chỉ sợ rằng thời gian trước bị chút đả kích, hơn nữa còn chuyện chia tay với Thẩm Quân Nhã, chắc hẳn khiến cho anh rất mệt mỏi khó chịu, cho nên mới vội vã muốn biểu hiện mình, chứng minh bản thân như vậy, không tiếc xin được điều đến nước ngoài.

“Chân Chân, sao em cứ lo ăn cơm vậy? Không có gì muốn nói với anh sao?” Diệp Thành Huân cố ý nói sang chuyện khác, nhìn sang em gái bên cạnh rồi lên tiếng, anh không muốn cãi nhau với mẹ, hai thế hệ căn bản có khoảng cách quá lớn, căn bản không có cách nào vượt qua.

“A. hôm nay mẹ Diệp làm thức ăn ngon quá, anh à, anh đã quyết định rồi, em và mẹ có nói gì cũng không thể làm thay đổi quyết định của anh! Cho nên yên lặng là được rồi” Lương Chân Chân dí dỏm cười nói.

“Nha đầu nghịch ngợm này!” Trong mắt Diệp Thành Huân tràn đầy cưng chiều cười, cô nhóc trước mắt thoáng cái đã lớn trở thành một cô gái, không biết từ lúc nào, cô càng xinh đẹp động lòng người, nhất là lúc cười, lộ ra hai lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu.

“Chân Chân nói rất đúng, thằng nhóc này đưa ra quyết định gì cũng không hỏi ý kiến người nhà, lập tức đồng ý đến một chỗ xa như vậy, qua lại một lần cũng đủ làm con mệt chết rồi!” Diệp Lan không nhịn được ai oán nói.

“Mẹ, con chỉ có thể cố gắng hết sức bảo đảm nửa năm trở về một lần, bởi vì công việc tùy thời cũng sẽ có tình huống đặc biệt xảy ra, cho nên.” Trong lòng Diệp Thành Huân vô cùng áy náy, nhưng dù tiếc đến đâu anh cũng phải đi, bỏ lỡ cơ hội hiếm có lần này, chỉ sợ lần sau sẽ không còn nữa.

Anh rất sợ những người bình thường thuận theo tự nhiên không có chí cầu tiến, cả đời chỉ có thể làm một nhân viên nhỏ trong công ty, hễ một chút sẽ bị người khác tính kế, tựa như lần trước vậy, cái loại cảm giác vô lực đó đã kích thích ý chí muốn vươn lên của anh rất nhiều.

“Ai.” Diệp Lan thở thật dài, bà có thể nói cái gì? Nói thì có ích sao? Tính cách con trai bà thế nào bà là người rõ ràng nhất.

Mắt thấy không khí trên bàn càng ngày càng thương cảm, Lương Chân Chân vội cười gấp một cục thịt kho anh trai thích anh nhất vào bát anh, “Nhanh ăn đi, chờ anh đến Argentina muốn ăn món ăn do mẹ Diệp nấu cũng không ăn được, hình như nhà mình có hộp giữ ấm, có muốn mang theo một nồi thịt qua đó hay không?”

“Nha đầu này, em dám chọc anh!” Tâm tình Diệp Thành Huân rất tốt cười nói, chỉ cảm thấy cục thịt em gái gấp này rất ngon, cho tới sau khi anh đi Argentina, mỗi lần nhớ tới bữa ăn tối ẩm áp lại thương cảm này, anh cảm khái rất nhiều, người mà anh nhớ nhiều nhất không phải là cô gái nhỏ Thẩm Quân Nhã anh yêu, mà là em gái thanh thuần đáng yêu này.

Bởi vì tiếng cười thanh thúy như hoàng anh của Lương Chân Chân, không khí trong phòng ăn sôi nổi hẳn lên, một nhà ba người vừa nói vừa cười ăn xong bữa cơm này.

Mười giờ tối tại sân bay, cơm nước xong một nhà ba người liền ngồi xe taxi đi tới phi trường, mắt thấy con trai sắp lên máy bay rồi, nước mắt của Diệp Lan tựa như nước sông không ngừng rơi, ôm cổ con trai thất thanh khóc rống, trong lòng trống trải khó chịu.

Nhìn mẹ Diệp khóc đến đau lòng như vậy, trong lòng Lương Chân Chân cũng dâng lên một tia nhàn nhạt đau thương, anh trai phải đi thật rồi, những say mê như đồng thoại trước đây, cô cũng nên hoàn toàn buông xuống.

“Chân Chân, trong khoảng thời gian anh không ở nhà này, em phải chăm sóc mẹ thật tốt, bình thường không có giờ lên lớp thì về nhà với mẹ, cũng đừng để bản thân quá cực khổ, biết không?” Diệp Thành Huân dặn dò em gái.

“Ừ, em hiểu rồi, anh, anh hãy yên tâm đi!” Lương Chân Chân gật đầu một cái, sau khi anh trai rời đi, nhất định mẹ Diệp sẽ rất cô đơn, cô là con gái của mẹ, nên ở bên cạnh mẹ nhiều hơn mới được, ác ma này, sẽ phải đồng ý thôi.

Anh chỉ không thích mình tiếp xúc với anh trai quá nhiều, về phần mẹ Diệp, anh sẽ không ác độc như vậy chứ?

Khoé miệng Diệp Thành Huân lộ ra một màn nụ cười ẩm áp, đưa tay ôm em gái vào trong ngực, chặt như vậy, hình như mang theo một loại tư thái quyết tuyệt, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Mỗi tháng anh sẽ đưa cho em đủ tiền sinh hoạt, nếu như mẹ ngã bệnh cần tiền thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ nghĩ biện pháp. Về sau, đừng đi tìm người kia nữa, em là một cô gái tốt.”

Lương Chân Chân nghe câu nói phía sau thì cơ thể không tự chủ được run lên, trong lòng lạnh lẽo một tác tắc lan tràn ra, thì ra là anh trai biết, anh nhất định đã phát hiện từ chuyện kia.

Trong nháy mắt, khủng hoảng, vô dụng, bị thương tầng tầng lớp lớp xâm nhập vào cô, giống như là bão táp hung hãn, thổi quét lên người cô, không cách nào bình phục.

Diệp Lan đứng ở một bên nhìn hai nam nữ ôm nhau như vậy, đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi, trong đầu không khỏi thoáng hiện qua một suy nghĩ to gan, nếu Huân nhi và Chân Chân có thể ở cùng nhau, vậy thì gia đình ba người bọn họ vĩnh viễn không bao giờ chia lìa, nhưng, hai đứa bé này chịu không?

“Ừ. . . .” Lương Chân Chân không nói ra được gì, không đi tìm người kia, có khả năng sao? Tiễn anh trai đi xong cô còn phải trở về biệt thự của người kia, đã không có cách nào thoát khỏi.

Rất lâu, một bước sai, tất cả đều không thể cứu vãn.

Từ lúc cô tìm tới ác ma, cô đã mất đi quyền lợi lựa chọn.

“Mẹ, Chân Chân, con đi đây, bảo trọng.” Diệp Thành Huân xách hành lý vẫy tay với hai người, xoay người cũng không quay đầu lại lên máy bay.

Chờ ngày anh trở về, nhất định sẽ công thành danh toại, anh sẽ khiến mọi người rửa mắt mà nhìn, anh Diệp Thành Huân không phải thứ hèn nhất!

Nhìn bóng lưng càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa, trong lòng Lương Chân Chân nói: Anh trai, anh phải sống thật tốt, anh phải hạnh phúc rất hạnh phúc, sớm ngày tìm được người trong lòng.

Mà em, đã cách anh ngày càng xa.

Cứ như vậy đi, chúng ta —— vĩnh viễn chỉ là anh em.

Một đường trở về, Diệp Lan đều âm thầm rơi nước mắt, Lương Chân Chân không biết nên an ủi bà ra sao mới phải, trong lòng mình cũng đang rất rối rắm, cô chỉ có thể nắm tay của mẹ Diệp thật chặt, nói ẹ biết: mẹ còn có con đây.

“Chân Chân, mẹ Diệp không có chuyện gì, sau này là tốt rồi.” Diệp Lan sợ con gái lo lắng, ngược lại vỗ vỗ bàn tay của cô.

“Dạ, con hiểu mà.” Cô dịu dàng mở miệng.

Về đến trong nhà, Diệp Lan rửa mặt liền nằm dài trên giường ngủ, bà hi vọng tối nay có thể mơ thấy chồng mình, cầu xin ông ấy phù hộ con trai lên đường bình an, sớm ngày trở về nước.

Trong phòng khách, Lương Chân Chân có chút đứng ngồi không yên, nhìn mẹ Diệp đau lòng như vậy, cô thật sự không muốn rời đi, ác ma đáng ghét còn bắt tối hôm nay mình phải trở về, chuyện này.

Châm chước hồi lâu, cầm điện thoại di động lên đi ra ngoài hành lang, đóng kín cửa, bấm số điện thoại của ác ma.

97. Chương 98: Tôi Đến Đón Em

Trong hộp đêm “Hoàng triều thịnh yến”, bên trong phòng bao “Hoàng cung” xa hoa, Đằng Cận Tư ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, thỉnh thoảng uống hai ngụm rượu, bộ dáng lười biếng mê say không tiếng động tản mát ra sức mê hoặc trí mạng, cổ tình anh còn ưu tú như vậy, phong thần tuấn lãng như thế, khi giờ tay nhắc chân, đều mang khí phách và sự tà mị y hệt bậc Đế Vương.

So sánh với sự lạnh lùng bên anh, trên ghế sa lon bên phải náo nhiệt hơn rất nhiều, một người đẹp lộng lẫy ngồi trên đùi Âu Tấn Hanh tiên sinh, bên cạnh còn chen lẫn một vài người đẹp duyên dáng, tranh nhau đút hân uống rượu, ăn trái cây.

Nam Cung Thần ngồi đối diện với anh, bên cạnh cũng kèm theo hai người đẹp, đây là lần đầu tiên anh tán gái ngay trước mặt cậu chủ! Mặc dù mới đầu có chút không được tự nhiên, có điều rất nhanh đã tốt hơn.

“Trời ơi! Chúng ta chơi trò chơi đi, để làm dịu bầu không khí im ắng này đi, trò chơi rất đơn giản, đổ xúc sắc so lớn nhỏ, ai nhỏ nhất thì thua, bên thua phải đồng ý vô điều kiện bất cứ yêu cầu gì của bên thắng, haha, sao nào? Có phải rất kích thích hay không đây? A Tư, anh cũng tới chơi đi!”

Ngồi ở bên trái Đằng Cận Tư là Quan Hạo Lê đang cười híp mắt nói, anh bị bạn tốt cố ý gọi tới bồi chơi, chỉ vì anh luôn luôn là cao thủ điều hoà không khí, mà loại trường hợp này, thiếu nhất chính là thứ người như anh vậy.

Mặc dù Nam Cung Thần cũng rất hài hước khôi hài, nhưng ngồi chính diện với cậu chủ, khí thế của anh ta khó tránh khỏi bị giảm xuống.

Quan Hạo Lê lại khác, da mặt anh rất dày, lại lắm miệng, tựa như luôn có chuyện nói không hết, quan trọng nhất là anh có thể kề vai sát cánh với Đằng Cận Tư, thậm chí xưng anh em, lúc bên nhau cũng sẽ không cảm thấy có bất kỳ trói buộc. ChiMy-DiennđànnLêQuýĐôn

Trong lòng Đằng Cận Tư rất rõ ràng tình huống này, biết rõ mình không giỏi giao tiếp, liền gọi điện thoại kêu bạn tốt đến, có anh ta và Nam Cung chơi với Âu Tấn Hanh, vậy là đủ rồi.

Cho nên, đang nghe Lê tử muốn kéo mình đi vào trò chơi thì anh khó chịu liếc nhìn cậu ta một cái, bao hàm ý cảnh cáo, dường như muốn nói: tự cậu chơi, đừng kéo tôi vào!

“Quan thiếu, anh xấu nhất rồi, nếu thắng thì nhớ nhường tay nha!” Một người đẹp cười duyên nói, giọng nói yếu ớt kia quả thật làm người ta ngán chết, khiến cho người khác nghe đến cả người đều nổi da gà.

“Oanh Ca Nhi có trò gì mà chưa thử đâu! Còn giả vờ với Quan thiếu?” Quan Hạo Lê cười đến cực kỳ mập mờ.

“Quan thiếu, anh chỉ thích vạch trần em thôi.” Người đẹp Oanh Ca Nhi che miệng cười nham nhở nói.

“Bắt đầu đi.” Âu Tấn Hanh không kịp chờ đợi tuyên bố bắt đầu, tuy cách chơi rất bình thường, nhưng tiền đánh cuộc cũng không nhỏ, nghe thì rất kích thích người khác, quấy nhiễu khiến máu trên người hắn cũng sôi trào. ChiMy-DiennđannLêQuýĐôn

Đằng Cận Tư có chút không ngồi yên, đối với trò chơi này, anh luôn luôn không có hứng thú, vừa mới chuẩn bị đứng dậy, điện thoại di động liền vang lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình, khóe môi cong lên thành một nụ cười nhạt, nhộn nhạo mê người.

“Mấy người chơi đi, tôi đi trước.” Dứt lời, liền đứng dậy rời đi, đi nhanh cứ như đang chạy trốn.

“Này! A Tư anh. Đúng là mắt hùm!” Quan Hạo Lê trừng mắt liếc bóng lưng vội vàng rời đi của bạn tốt, trong miệng mắng.

Đúng là hết thuốc chữa! Xem ra nhất định A Tư sẽ thua trên tay con nai kia, ôi.

Trên ban công Diệp gia.

Điện thoại“Tút tut tut” vang lên ba mươi lăm giây, vẫn không có người nhận, ác ma đi đâu rồi sao? Trong lòng Lương Chân Chân không nhận được nói xấu.

Thật vất vả mới có người bắt máy, đầu dây bên kia ồn ào, giọng nam giọng nữ chói tay, vô cùng hỗn loạn, nghe không rõ, chẳng lẽ. đang ở quán bar?

Trong đầu không tự chủ được nhảy ra tin vịt nghe ở trường hôm trước, trong lòng càng thêm khẳng định chứng chán ghét phụ nữ của ác ma đã khỏi, bằng không sao anh lại tới chỗ đó? Nói ra cũng không có ai tin tưởng.

Nói chuyện! ChiMy-DiennđannLêQuýĐôn

Đằng Cận Tư có chút không vui khi không nghe thấy âm thanh ở đầu dây bên kia, cô gái đáng chết, mỗi lần gọi điện thoại cho anh, luôn yên lặng không nói lời nào!

“Tôi... tối nay tôi có thể ở nhà không? Mẹ Diệp. Mẹ rất đau lòng, tôi lo lắng cơ thể mẹ sẽ không chịu nổi, cho nên muốn ở nhà chăm sóc mẹ một đêm, có được không?”

Lương Chân Chân cẩn thận nói từng chữ từng câu, chỉ sợ nói sai một chữ sẽ chọc giận ác ma, vậy thì chết mất.

Không được.

Vốn tưởng rằng cô gọi điện thoại ỉn để nói đã về đến nhà, hỏi anh sao chưa trở về, kết quả. lại làm cho anh thất vọng, tâm tình mong đợi lập tức bị đánh tan, thật lạnh thật lạnh.

“Cầu xin anh đấy, tối nay mẹ Diệp rất đau lòng, tôi chỉ ở nhà chăm sóc mẹ đêm nay thôi, ngày mai học xong tôi lập tức tới chỗ anh, được không?” Lương Chân Chân nhỏ nhẹ van xin, nếu như tối nay cô rời đi, chỉ sợ là đả kích không nhỏ đối với mẹ Diệp.

Nghe được giọng nói mềm mại của nai con cầu xin mình, anh có chút mềm lòng, cũng không biết tại sao, tối nay anh rất muốn gặp đến cô, muốn ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô, một chút cũng không muốn cô chăm sóc mẹ của cái tên Diệp Thành Huân kia!

Đợi bà ta ngủ, tôi đến đón em. ChiMy-DiennđannLêQuýĐôn

Giọng nói của anh bá đạo không cho phép từ chối, trong lòng hừ hừ thầm nghĩ: bà ta cần em an ủi bầu bạn, chẳng lẽ tôi không cần sao? Dung túng em lần này, ngày sau còn có lần thứ hai, lần thứ ba.

Cho nên, kiên quyết không cho phép!

Trong lòng Lương Chân Chân không tiếng động thở dài: ác ma chính là ác ma, quả nhiên một chút lòng cảm thông cũng không có, thật xấu xa! Cô thật hận không thể ném điện thoại xuống lầu, nhưng cần gì phải làm vậy? Cũng không thay đổi được gì!

Hơn nữa điện thoại di động của cô mới mua không bao lâu, đập nát cũng là lãng phí tiền của mình, không được mà còn mất. Chi My - Diễm Đan Lê Quý Đôn

Hít vào một hơi thật sâu, cố gắng áp chế giọng nói thật bình tĩnh, “Được.”

Thật may là ác ma còn cho cô ít thời gian, không bắt cô đi ngay lập tức, nếu không cô thật muốn đi mua kim đâm anh, quá bá đạo.

Quá kiêu ngạo rồi !

Không có chút tính người!

98. Chương 99: Chương 99

99. Chương 100: Kẻ Lừa Đảo

“Về sau cũng không cho phép có.” Giọng nói của Đằng Cận Tư không mặn không nhạt, lại ẩn chứa sức đe dọa khiếp người, làm cho người khác không dám phản bác lời của anh.

Ít nhất Lương thật sự cảm thấy như vậy, cô hơi bĩu môi, ngay sau đó lập tức che giấu, mặc dù không thích, cũng không thể biểu hiện rõ ràng ra như vậy.

“Biết rồi.”

Từ trong giọng nói của cô Đằng Cận Tư nghe được sự không tình nguyện, lông mày nhíu chặt ở một chỗ, anh ngừng mắt nhìn người trước mắt, ánh đèn đường ban đêm toả ra một tầng ánh sáng vàng nhạt, tựa như có một loại ma lực, vòng quanh những đường cong rực rỡ trên người cô.

Môi của cô gần anh trong gang tấc, hình dáng đẹp đẽ như củ ấu, mềm mại mà mang theo mùi thơm ngát, hô hấp của hai người liên tục phả lên trên mặt của đối phương.

Hơi ngứa, tê tê, mang theo một tia mê hoặc lòng người.

Sự yên ắng trong buồng xe lẳng lặng chảy xuôi như một khúc dương cầm du dương, êm ái đi vào lòng người, khiến người khác cảm thấy yên bình, hai người cứ nhìn nhau như vậy, tầm mắt hai người giao cùng một chỗ, dường như cả hai đã quên hết hoàn cảnh xung quanh mình, chỉ lo đắm chìm trong thế giới riêng của hai người.

Gương mặt Lương Chân Chân đỏ lên như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, cô chỉ không cẩn thận ngược mắt nhìn anh một cái, kết quả đối mặt với con người thâm thúy tối tăm của anh, làm cho cô kinh ngạc chính là, ở trong đó cứ nhiên phản chiếu ra bóng dáng nho nhỏ của mình, cô không khỏi nhìn chăm chăm hai bóng dáng nho nhỏ này, cảm thấy rất là mới lạ.

Cô như vậy liền làm cho Đằng Cận Tư có một loại ảo giác, anh cho là cô đã bị dung mạo anh tuần tiêu sái của anh khiến ê hoặc, cô chuyên chú nhìn mình chăm chăm như vậy, duy trì một tư thế không nhúc nhích, tâm tình không khỏi thật tốt, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng rất nhiều, trên mặt người đàn ông lãnh khốc bá đạo nhanh chóng bao phủ lên một tầng dịu dàng.

Bàn tay dịu dàng chậm rãi vuốt ve gương mặt mềm mại như nước của cô, lòng ngón tay từng chút từng chút nhẹ nhàng hoạt động, mỗi một cái cũng tựa như đang vuốt ve một món đồ gốm sứ trân quý, dụng tâm như thế, quý trọng như thế.

“Anh. Ách. Cái đó.” Lương Chân Chân cảm giác mình sắp bị bộ dạng của anh làm cho ngán chết rồi, sao đột nhiên ác ma lại trở nên dịu dàng như vậy đây? Đúng là làm cô cảm thấy không quen chút nào!

Đột nhiên cô lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh tốt đẹp, lập tức kéo Đằng Cận Tư đang ở trong cảm xúc khác thường quay về, anh nhỏ giọng mắng một câu, “SHIT!” Sau đó mắt tự nhiên nghiêng đầu, che giấu hành động khác thường vừa rồi của mình.

Mới vừa rồi nhất định là anh điên rồi, sao anh lại làm ra chuyện kì quái như vậy, không bình thường! Quá không bình thường!

“Trở về chỗ ngồi đi!” Anh có chút phiền não mở miệng, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tư, ở trên thương trường là nhân vật hô mưa gọi gió, tại sao có thể bị dao động cảm xúc bởi một cô gái nhỏ! Không được rồi!

“A.” Lương Chân Chân có chút tức giận mắng trừng mắt về phía anh, lời của anh cứ như mình chủ động ngồi trên đùi anh hay sao? Rõ ràng là anh ôm mình ngồi mà, thiệt là!

Đáng tiếc, khí thế của cô còn kém quá xa, vừa mới tiếp xúc ánh mắt hung dữ của ác ma, bắt mắt trên mặt cô lập tức tan thành mây khói, cười giả lã, nhanh chóng từ trên người ác ma quay lại ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn.

Trong lòng vẫn lẩm bẩm: đáng vẽ phiền não của ác ma đúng là thú vị, gương mặt tuần tú đen như màu gan heo, đáng vẽ vụng về giống như một con tinh tinh lớn chậm hiểu, mỗi lần nhìn gương mặt đó —— phốc ha ha.

Đột nhiên cô không nhịn được cười ra tiếng, dẫn tới việc một người đàn ông nào đó cảm tức nhìn, không vui nhử mày, “Cười cái gì?”

“Không có. Không có gì.” Lương Chân Chân liền vội vàng lắc đầu, có mấy lời chỉ thích hợp âm thầm YY ở trong lòng, không thích hợp nói ra, nếu không sẽ bị đánh.

“Kẻ lừa đảo.” Đằng Cận Tư cắn răng phẫn hận nhả ra ba chữ, không biết vì sao, anh có loại dự cảm là nai con đang cười anh.

“Ách. Tôi chỉ vừa mới nghĩ tới một câu chuyện cười thôi, ưm. Buồn ngủ quá, tôi ngủ trước.” Lương Chân Chân cảm thấy cô vẫn nên im miệng, yên lặng ngồi ở một bên, như vậy, sẽ an toàn rất nhiều.

Nói xong, cũng không để ý tới khuôn mặt đen đầy sát khí của người đàn ông, cơ thể thoáng ngồi hướng ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Đằng Cận Tư khó chịu nhìn nai con quay lưng mình về phía mình mà ngủ, anh lái xe càng thêm điên cuồng, cơ hồ chạy như bay, gặp đèn đỏ phía trước, anh chột thẳng gấp.

“A!” Lương Chân Chân đang ngủ ngon lành, cảm giác xe đột nhiên ngừng lại, một lực lớn lao về phía cô, “Bùm” một tiếng, đầu cô không kiềm hãm được va vào một khối cứng rắn, cô đau đến cả khuôn mặt cũng nhăn thành một cục, cau mày trừng mắt nhìn về phía tên đầu sỏ gây nên.

Quả thật tâm tình của Đằng Cận Tư rất tốt, chọc cô là chuyện thú vị nhất, nhất là lúc nhìn cô bĩu môi tức giận, vẻ mặt sinh động này khiến cho anh không thể nào quên.

Đúng, bên cạnh anh chỉ thiếu một cô gái như vậy, cho nên mới làm cho anh không buông tay được như thế, chỉ muốn vĩnh viễn chiếm giữ, đời này kiếp này đều chỉ thuộc về một mình anh.

“Đau chết mất, đầu đầu sưng lên hết rồi!” Lương Chân Chân tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn về phía ác ma nói, bộ dáng uất ức này đúng là khiến người khác thương yêu.

“Ai bảo em ngủ.” Giọng nói của người đàn ông bình tĩnh, vẻ mặt bình tĩnh, thật ra thì trong lòng anh rất thích, nhưng cố gắng nhịn lấy.

“Anh không thể lái xe đường hoàng sao? Đột nhiên thắng xe gấp vậy, cũng không nói trước cho tôi biết một tiếng.” Lương Chân Chân oán hận nhìn anh chăm chăm, đại ác ma khốn kiếp! Tên chủ nghĩa đàn ông! Không có chút lòng thông cảm nào!

Cô vuốt chỗ bị sưng, cảm giác đau rất làm cho cô rất muốn đập tên khốn kiếp kia một phát, nhưng cô không dám, thật là ghét cảm giác này! ()

Đèn xanh sáng lên, xe khởi động lần nữa, Lương Chân Chân không dám ngủ nữa, cô tựa vào ghế, mắt nhìn phía trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy oán giận và buồn bực.

Đằng Cận Tư cũng không nói chuyện, chỉ chuyên tâm lái xe, lúc thắng xe, anh thông thả vũng vàng rất nhiều, không còn lặp lại tình huống vừa rồi nữa.

Mười lăm phút sau, xe dừng ở trước cửa biệt thự Lan Đình uyển, có lẽ lúc dừng xe động tĩnh quá nhỏ, Lương Chân Chân không bị ảnh hưởng chút nào tiếp tục “Gà con mổ thóc”, đầu nhỏ gật gà gật gù, đáng vẻ vô cùng dễ thương.

“Xuống.” (xe) Đằng Cận Tư xoay đầu lại liền thấy được bức tranh này, một chữ phía sau bị anh nuốt vào trong bụng, kinh ngạc nhìn bộ dáng khả ái của nai con, khoe miệng không kiềm được nâng lên thành một nụ cười nhạt.

Cơ thể thoáng nghiêng về phía trước, từ từ đưa tới, trông mắt đen nửa híp liếc nhìn cục sừng trên trán cô, đưa tay chuẩn bị giúp cô cởi dây an toàn ra, nhưng không ngờ ——

“A! A. Anh muốn làm gì!”

Lương Chân Chân mơ mơ màng màng, cảm giác xe ngừng lại, giơ ngón tay lên dụi dụi con mắt, mới vừa mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của ác ma ghé sát vào mình, cô còn tưởng rằng anh thừa dịp mình ngủ mà xâm phạm mình, cô sợ đến vội vàng hét rầm lên.

“Câm miệng!” Đằng Cận Tư chỉ cảm thấy đau cả đầu, cô gái này đúng là phá hư hết một bụng tâm trạng tốt của anh.

Hơn nữa, cô có cần kêu dọa người như gặp quỷ vậy không?

Anh xé quần áo cô hay làm chuyện gì đáng chết với cô hay sao? Quả thực là buồn cười, càng ngày càng không đáng yêu rồi! Mất hứng vô cùng!

Động tác cởi thắt dây an toàn chợt trở nên thô lỗ, ánh mắt lạnh buốt liếc về phía người nào đó, hừ lạnh một tiếng, ngồi thẳng người, đẩy cửa xe đi ra ngoài.

“Tôi.” Lương Chân Chân giờ mới hiểu được thì ra người ta chỉ là muốn giúp cô cởi dây an toàn! Không trách được ghé sát gần như vậy! Nhưng này cũng không thể trách cô, vừa mở mắt ra mà gặp mặt người to như vậy, căn bản không có hoàn toàn tỉnh táo lại, tất cả phản ứng chỉ là hành động theo tiềm thức mà thôi.

Cô cũng không phải là cố ý, ai bảo bình thường anh khiến cho người khác có cảm giác xấu xa! Đáng đời!

Mất thấy người ta đi càng ngày càng xa rồi, cô mới giật mình xuống xe, bên ngoài tối quá! Hơn nữa rất nhiều cây cỏ, còn trùng đang kêu “Thâm thì chít chít”, giống như trong đêm khuya động vật nhỏ tụ họp ở một chỗ trình diễn đại hợp xướng, huhu. Thật là đáng sợ!

Vội mở cửa, nhảy xuống xe, vội vã chạy theo bóng lưng sắp biến mất.

Đằng Cận Tư nhét hai tay vào túi, vẻ mặt lãnh ngạo đi vào trong nhà, không thèm liếc nhìn người hầu đang cung kính cúi chào, lạnh lùng đi lên phòng ngủ trên lầu hai.

Lương Chân Chân đi theo vào, lúc này mới sâu sắc cảm nhận được chân mình quá ngắn, chạy nhanh như vậy cũng không đuổi theo kịp ác ma chân dài, đợi đến khi tiếp xúc được ánh mắt khó hiểu của các người hầu quảng tới thì cô nhún vai, bày tỏ cô không rõ.

Cô cũng không thể ngu đến nói cho những người giúp việc kia, “A, Đằng thiếu của mấy người là bị tôi chọc tức.”

Cho nên, vẫn không nói gì là tốt nhất, ngay sau đó đi lên lầu hai.

Mới vừa vào phòng ngủ, cô liền nghe cửa phòng tắm truyền đến tiếng “Bùm” thật lớn, cô sợ đến tim đập bùm bụp, đôi tay vội vàng che trái tim nhỏ đang đập cuồng loạn, làm mặt quỷ về phía bóng người mờ ảo trong phòng tắm.

Ác ma siêu cấp lạnh lùng! (o)

Vậy mà, một giây kế tiếp, cô lại bắt đầu phiền muộn, trong phòng tắm “Rào rào” tiếng nước chảy biểu thị một vấn đề rất nghiêm trọng, đợi ác ma ra ngoài, nhất định sẽ yêu cầu OX với mình.

100. Chương 101: Vẫn Chưa Thỏa Mãn, Em Còn Muốn Nữa Sao?

Nhưng tối nay cô thực sự chẳng còn tâm trạng, anh trai của cô vừa mới rời đi, mẹ Diệp ở nhà một mình rơi lệ trong âm thầm, cô đã bị buộc phải chịu đựng ác ma lúc nào cũng có thể sẽ bùng nổ dục vọng. Hãy nhìn xem, rõ ràng là không muốn, nhưng không làm được gì cả.

Ngón tay dần dần buộc chặt, nắm chặt drap trải giường vò thành một đồng nhẵn nhúm, vừa rồi ở trên xe có điều hòa tâm trạng chán nản bỗng nhiên nổi dậy, mặc dù đã rất nhiều lần “này nọ í ế í ế” cùng ác ma, thậm chí ngay cả ở những phút cuối cùng trong thân thể đều dâng lên một loại sung sướng cùng khoái cảm không thể nói, nhưng cô lại không muốn, cũng không phải là cô tự nguyện.

Cơ thể và suy nghĩ không giống nhau. Đối với ác ma, có lẽ trước kia cô không có e ngại và đáng ghét như vậy, thậm chí cô có lúc còn to gan ở trong lòng bí mật mắng anh, như vậy đều không có nghĩa là cô sẽ thích anh.

Thích hoặc là yêu, không phải dễ dàng như vậy, đặc biệt là yêu một người, đó là phải phát ra từ trong tim.

Cô không yêu, vì vậy luôn luôn không thực sự hiểu, cô không ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy! Trên căn bản còn là rõ ràng một chút, chẳng hạn như Cát gia, đây là điển hình của một người phụ nữ trong tình yêu, giữa hai lông mày luôn nhuộm một ý nghĩa sâu sắc của tình yêu, cô ấy hạnh phúc, cũng làm người ta hâm mộ, có thể sống như vậy bản thân cũng tự nhiên.

Aiz.(Thiên Yết_DDLQD)

Cô nghiêng đầu ngó ra bóng đêm xinh đẹp quyến rũ ngoài cửa sổ, ánh đèn rải rác, theo từng cụm hoặc tích tụ, hoặc lan rộng, hoặc che phủ, không có theo quy luật và cách thức nào, lại đẹp tự nhiên như vậy, rất tươi sáng và quyến rũ, làm cho toàn bộ thành phố phủ lên một tầng sắc thái lãng mạn xinh đẹp.

Khi Đằng Cận Tư từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy nai con ngồi ở bên giường ngây ngốc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, con người tan rã, ánh mắt không có trọng tâm nhìn chăm chăm một dải ánh đèn huyền ảo mê hoặc kia.

“Khụ!”

Anh cố ý che miệng ho nhẹ một tiếng, gây sự chú ý cho người đang ở trên giường.

“Ah. Anh tắm xong rồi.”

Suy nghĩ của Lương Chân Chân lập tức trở lại, quay đầu lại nhìn về phía người đang đi tới, phát hiện anh gần như chỉ có một cái khăn tắm quấn ở bên hông, trên người trần trụi cường tráng đi về phía cô, những giọt nước trong suốt dọc theo cơ bụng chảy xuống bắp thịt cường tráng màu đồng cổ kia.

Không thể không thừa nhận, vóc người của ác ma, thật sự rất đẹp, hoàn toàn không thấy được một khối thịt dư thừa, vân da rõ ràng, nhìn. Thật sự là đẹp mắt a!

“Tới đây.”

Đằng Cận Tư rất hài lòng thấy nai con hướng ánh mắt háo sắc về phía vóc người của mình, từ nhỏ đến lớn anh đã hình thành thói quen tập thể hình, cho nên, đối với vóc dáng của mình, anh luôn vô cùng tự tin.

Dĩ nhiên, anh cũng sẽ không dễ dàng biểu diễn cho người khác nhìn, từ một mức độ nào đó mà nói, về phương diện này anh vẫn là giữ mình rất trong sạch.

“Đề. Làm gì?”

Lương Chân Chân cuống cuống vội vã níu chặt vạt áo, nhanh như vậy lại bắt đầu?

“Sấy tóc.”

Đặng Cận Tư tàn khốc liếc nhìn cô một cái, người phụ nữ đáng chết! Thật sự là dần đến e rằng hết thuốc chữa rồi !

“Đó.”

Lương Chân Chân trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng may, hoàn hảo.

Mắt không tự chủ nhìn về phía mái tóc ướt chèm nhẹp trên ót của ác ma, có mấy sợi tán loạn khoác lên trước trán của anh. Làm nổi bật hơn nét tà mị ngang ngược của anh, tình cờ động tác nheo mắt lại đem nét “yêu mị” kia biểu hiện đến cực hạn.

Đặng Cận Tư phát hiện nai con vẫn nhìn chằm chằm vào mình, căn bản không có ý định đi lấy máy sấy, ánh mắt kia của cô, có vẻ như vẫn còn đang mạo hiểm?

Anh rất ưa thích, thật vui mừng, nhưng tóc ướt chèm nhẹp khiến anh không vui, không khỏi trừng mắt liếc nhìn người phụ nữ ngây dại nào đó.

O()o

Nét mặt Lương Chân Chân hoàn toàn lúng túng rồi, chính mình lại không ngờ rằng là bản thân lại bị dánh vể tà mị sau khi tắm của ác ma làm ê muội, còn nổi lên lòng háo sắc, đáng buồn nhất chính là, cô còn bị anh bắt tại trận! ORZ

~Lập tức cúi đầu chạy tới lấy máy sấy cùng khăn lông khô, sau khi lấy ra phát hiện ác ma đã ngồi tại trên giường, dùng ánh mắt ý bảo cô sấy khô nhanh lên một chút.

Trước tiên cô dùng khăn lông khô bọc tóc anh lại, nhẹ nhàng vuốt vuốt, khiến nó nguyên vẹn hấp thu dưỡng khí, sau đó lấy xuống để ở một bên, đề xuống chốt mở máy sấy, “O...o” thổi lên.(Thiên Yết_DDLQD)

Đặng Cận Tư cảm thấy ngón tay trắng nõn thon dài mảnh khảnh của nai con trên mái tóc của mình xuyên tới xuyên lui qua từng kẽ hở, êm ái xẹt qua ót của anh, rất thoải mái.

“Được rồi, anh thử sờ xem, như thế này đã được chưa?”

Lương Chân Chân tắt máy sấy, hỏi.

Thật may là tóc đàn ông rất ngắn, sấy khô rất nhanh, không giống tóc của cô, vừa nhiều lại còn dài, mỗi lần muốn sấy phải mất hơn 10’ mới khô được.

“Ừ.”

Đặng Cận Tư gật đầu một cái, tỏ vẻ được rồi, hơi nóng của máy sấy thật là lớn, “O o” thổi vào trên trán anh cũng mau đỡ mồ hôi.

Sau khi cất xong máy sấy và khăn lông xong, Lương Chân Chân có hơi lo lắng kéo ngón tay, điều nên tới trước sau cũng tới, thở ra một hơi thật dài, trong lòng tự an ủi mình: Có lẽ sau này mỗi ngày thường xuyên sẽ có, cô phải học cách thích nghi, coi như trong lòng không thích, ngoài mặt cũng phải giả bộ khéo léo mềm mại, cứ như vậy một thời gian dài, có lẽ ác ma sẽ mất đi hứng thú đối với mình.

Chờ cô quay đầu lại thì phát hiện ác ma đã nằm ở trên giường rồi, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm, cô hiểu được, chính cô phải nên làm như thế nào rồi.

Hàm răng cắn xuống môi mềm thật chặt, từng bước từng bước đi tới giường, đứng lại, nhắm mắt lại giống như thấy chết không sờn, hai tay cô đan xen nắm vạt áo tay ngắn, chuẩn bị cởi quần áo.

“Tới đây!”

Giọng nói của Đặng Cận Tư lạnh lẽo như mùa đông ngưng tụ thành băng, trong lòng vô cùng tức giận, người phụ nữ đáng chết này đến tột cùng đang làm cái gì! Anh có bảo cô cởi quần áo sao? Biểu hiện của anh rất đói khát sao?

Lương Chân Chân nghe được tiếng trách mắng của anh, cô ngăn người một chút liền mở to mắt, phát hiện anh nhìn mình chằm chằm y hệt hung thần ác sát, trong lòng tự dưng rùng mình, xem ra tối nay anh nhất

định sẽ trừng phạt cô tệ hại hơn, hành hạ cô, chỉ mới tưởng tượng thôi mà cô đã cảm thấy thân thể phát run.

Cô đành phải theo lời anh bò lên giường, nhu thuận đến gần anh, tay nhỏ bé run rẩy vuốt ve lồng ngực của anh, hi vọng mình chủ động có thể làm anh đối xử dịu dàng với cô, như vậy, cũng đáng.(Thiên Yết_DDLQD)

“Ai dạy em điều này!”

Trong giọng nói của Đằng Cận Tư xen lẫn tức giận đầy trời, lúc này mới tách ra bao lâu mà lại có thể học được cách chủ động quyến rũ anh?

“Tôi. Tự tôi nghĩ, chỉ hi vọng là. muốn, anh. Dịu dàng với tôi một chút được không?”

Giọng nói của Lương Chân Chân vì bị anh gào thét cũng nghẹn ngào, không hiểu mình rốt cuộc làm sao chọc giận đến anh.

~(>”<>

~ ác ma thật là khó phục vụ!

Bây giờ Đằng Cận Tư mới hiểu được ý đồ của cô, thì ra là cô sợ mình sẽ hung bạo đối với cô. Cho nên mới nghĩ tới chủ động xuất kích, cầu xin anh dịu dàng một chút, rất tốt, nai con quả nhiên là đã có kinh nghiệm.

Vốn là, tối nay anh không có ý định yêu cô, chỉ muốn ôm cô ngủ mà thôi, hiện tại cũng khoảng 3h sáng, sáng sớm ngày mai anh còn có hội nghị quan trọng phải họp lúc 8h, dù là muốn yêu cô cũng là *hữu tâm vô lực, huống chi anh hiện tại cũng không có hứng thú này.

*hữu tâm vô lực: có lòng mà không có sức ^.^

Có điều, nếu nai con đã phối hợp như vậy, anh ngược lại có thể phối hợp với cô. Đùa giỡn, trêu chọc cô.

Lập tức đưa bàn tay vào trong áo phông của cô, dọc theo xương cột sống, một chút một chút hướng lên trên, cho đến khi nắm được hình tròn đầy đặn của cô, từ từ vuốt ve, đôi môi ấm áp gần sát bên tai nhạy cảm của người trong ngực.

“Thoải mái sao?”

Lương Chân Chân vì xấu hổ mà hai má đỏ bừng, cắn chặt môi không nói chuyện, da thịt trắng nõn khi anh vuốt nhẹ qua trở nên hồng hồng, giống như hoa anh đào thắm từ lúc nở rộ, hồng đến mức người ta không đành lòng hái nó xuống.

Nhưng, cũng là dụ dỗ người nhất .

Đằng Cận Tư thấy cô không nói lời nào, trong lòng càng thêm muốn làm chuyện xấu, đầu ngón tay thô nhẹ nhàng kẹp lấy một đoá anh đào kiêu ngạo, dùng sức xoa nắn, sức lực lớn đến mức khiến cho Lương Chân Chân vận lông mày, nhưng cô vẫn chịu đựng không lên tiếng.

Phản ứng của cô khiến cho Đằng Cận Tư không vui, bụng dưới xôn xao tới một cỡ nóng ran càng thêm nhắc nhở anh không thể tiếp tục đùa với lửa nữa rồi, ngón tay chợt trượt đến phía sau nút cài áo lót, cởi ra, kéo nó ra ngoài, trực tiếp ném xuống dưới đất.

“Ngủ đi.”(Thiên Yết_DDLQD)

Thần nhiên nói hai chữ nhưng lại như quăng một tảng đá lớn vào trong lòng nhộn nhạo không thôi của Lương Chân Chân, từng trận kinh sợ bắt đầu rung động, trợn tròn mắt không thể tin nhìn về phía khuôn mặt tuần tú gần kề kia.

Anh ta mới vừa nói cái gì? Ngủ đi?

Cô không có nghe lầm chứ? Ngủ còn cởi áo lót của cô làm gì, hại cô còn tưởng rằng. . . .

“Thế nào? Vẫn chưa thỏa mãn, em còn muốn nữa sao?”

Đằng Cận Tư thấy phản ứng sợ hãi như thế của cô, không khỏi trêu nói.

“Không có. Không có.”

Lương Chân Chân vội vàng lắc đầu một cái, cái dáng vẻ vội vàng phủ nhận kia thật rất khiến người khác khó chịu a!

Cho nên ——

Hai đóa mềm mại trước ngực của cô bị người khác xâm nhập lần nữa, anh còn ghé vào bên tai cô chế nhạo:

“Quá nhỏ! Càng bọc càng nhỏ, buổi tối phải cởi bỏ gò bó thả lỏng để cho nó phát triển..”

(o“o) mồ hôi đổ như thác.

Lương Chân Chân bị lời nói của anh làm ắc cở đỏ mặt, đại ác ma khốn kiếp! Lại có thể ghét bỏ ngực nhỏ của cô, ghét bỏ còn sờ nó làm gì, lấy tay thú vị của anh ra! Đáng ghét chết đi!(Thiên Yết_DDLQD)

“Đừng nhúc nhích, châm lửa em phải tự dập tắt, tự mình cân nhắc.”

Đằng Cận Tư lạnh lùng uy hiếp nai con giãy dụa trong ngực.

Ừm. Được rồi, vì không bị xoa xoa nắn nắn, cô vẫn nên ngoan ngoãn nằm im, thế cho nên cô vẫn duy trì cái tư thế làm ổ ở trong lòng ác ma, căn bản là không dám nhúc nhích, sợ không cẩn thận động chạm đến con quái vật to lớn nguy hiểm, làm hại chính mình ngày mai không thể đi học.

Tâm tình Đằng Cận Tư thật tốt nhất chặt người phụ nữ trong ngực, rất hài lòng với vẻ nhu thuận mềm mại của cô, giấc ngủ dần dần đến với anh, trong mơ màng, anh lẩm bẩm bên tai Lương Chân Chân một câu.

“Ngaoan, ngủ đi, tối mai theo anh tham dự một buổi tiệc.”

101. Chương 102: Tối Hôm Qua Ngủ Không Ngon Sao?

Nói xong, anh liền ôm người phụ nữ trong ngực càng chặt hơn, như muốn nhét cô vào trong lòng, khép mắt mình lại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Đáng lẽ Lương Chân Chân đã mau ngủ thiếp đi, nhưng mới rồi ở bên tai cô vang lên câu nói kia khiến cô hoàn toàn tỉnh ngủ, mở to hai mắt nhìn về phía ác ma đã ngủ, anh mới vừa nói tối mai muốn dẫn cô đi tham dự một buổi tiệc sao?

Trời ạ! Cô có thể nói không sao! Bên cạnh anh nhiều phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như vậy, tùy tiện tìm một người đi cùng anh không được sao, sao lại nhất định lôi cô vào?

Hơn nữa, nơi đó căn bản cũng không thích hợp với cô, chớ nói chi là ngộ nhờ bị đám phóng viên nhiều chuyện chụp được hình cô cùng Đằng Cận Tư đứng ở một chỗ, cô không muốn nổi tiếng cũng khó rồi, đến lúc đó, cô vẫn là cô sao? (Thiên Yết_DDLQD)

Một khi chuyện này bị lộ ra, tất cả mọi người sẽ biết thân phận đặc biệt của cô, tất cả mọi người sẽ chỉ trích cô, nhục mạ cô, cô phải giải thích thế nào với mẹ Diệp? Chỉ sợ Giai Ny, Cát gia bọn họ cũng hết sức thất vọng đối với cô thôi?

Trái tim, trong nháy mắt rối loạn, giống như là mớ bòng bong xoắn ở một chỗ, để cho đầu của cô đau như muốn nứt ra.

Nên làm cái gì? Rốt cuộc cô phải làm gì đây?

Bữa tiệc tối mai, cô không muốn đi, cũng không thể đi, tuy nói cô không phải người của xã hội thượng lưu, cô biết người biết cô cũng không có mấy người, cô không sợ nhất vạ mà chỉ sợ vạ nhất.

Ít nhất Thẩm Quân Nhã là người thuộc về xã hội thượng lưu, cô ấy có thể nhìn một cái liền nhận ra mình, nếu như xui xẻo gặp phải cô ấy, sau này mình còn có ngày sống thoải mái sao?

Cho nên, đêm nay, cô nhất định mất ngủ.

Nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều, cô thật hận không thể cầu anh, đánh anh, nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc, đến lúc đó thì thảm chính là cô.

Khốn kiếp! Ác ma! Khốn kiếp! Đàn ông ngạo mạn! Đồ quỷ sứ đáng ghét! Sao anh không chết luôn đi, đi chết đi! Đi chết đi ah!

Chính anh ngủ ngon lành, lại ném cho cô một quả boom tấn, làm hại cô mất ngủ, hơn nữa cô là thật lòng không muốn đi! Anh có thể mở lòng từ bi tha cho cô không?

~(>_<~

~Không được, sáng sớm ngày mai phải tìm ác ma thương lượng một chút, tham dự dạ tiệc là tuyệt đối không thể!

Suy nghĩ kỹ càng, cũng đã nguyên rửa gương mặt bằng sơn kia rất nhiều, cụ thể là cô ngủ lúc nào, cô đã hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ biết là, Chu công đã tìm đến cô, đem cô đi vào giấc mộng.

Giấc mơ kia rất đẹp, cô lại có thể mơ thấy người bố chưa từng gặp mặt của mình, chỉ là, gần cách quá xa, cô không thể nhìn rõ ràng cuối cùng trông ông như thế nào. (Thiên Yết_DDLQD)

Sáng sớm ngày hôm sau, Đằng Cận Tư bị ánh mặt trời chiếu vào mới chịu tỉnh dậy, vừa mở mắt liền thấy nai con đang nằm ở ngủ ngon lành ở trong ngực anh, còn có tia nắng sớm trong suốt lấp lánh khẽ chiếu lên gò má cô, mí mắt sụp xuống, giống như hai dây tua màu đen xinh đẹp.

Tim của anh, bỗng nhiên mềm nhũn, cúi mặt xuống, hôn nhẹ lên đôi môi hồng của cô, rồi khẽ gạt đôi tay nhỏ của cô ra khỏi hông mình, đứng dậy xuống giường

Trước khi đi anh lần nữa liếc mắt nhìn dáng ngủ của người phụ nữ nào đó không hề có kỳ chút nào, quần áo phía dưới bị lật lên, lộ ra cái bụng bằng phẳng bóng loáng của cô, cặp đùi đẹp thon dài hiện ra ở trước mắt anh, khiến cho anh miệng đắng lưỡi khô, nếu không phải là hội nghị buổi sáng vô cùng quan trọng, hiện tại anh thật sự hận không thể đặt cô dưới thân một lòng cưng chiều thật tốt.

Cuối cùng vẫn khó khăn nhìn đi chỗ khác, trong lòng hừ hừ: hiện tại liền tha cho em, chỉ có điều đêm nay, trở về anh muốn đền bù gấp đôi.

Chợt, đi vào phòng giữ quần áo, sau khi mặc chỉnh tề liền ra cửa.

Sau khi Lương Chân Chân tỉnh ngủ mới phát giác bên cạnh đã trống rỗng rồi, căn phòng lớn như thế cũng chỉ còn lại có một mình cô, ác ma không biết đã sớm đi đâu, cô rất là thất vọng nắm tóc mình, hướng về phía giường lớn trống rỗng phát ra một hồi tù ***, đá ga giường cùng chấn xuống tựa như đá cho hả giận, gối đầu cũng bị cô ném mỗi nơi một cái.

Cô lẩn qua lẩn lại ở trên giường lớn càng làm cho nó bừa bãi không chịu nổi, “Gào khóc ngao” oán giận, nhưng chuyện đã không thể tránh được, cô cũng chỉ có thể lộ vẻ tức giận xuống giường đi súc miệng, trong lòng hối hận sao tối hôm qua mình lại không đặt đồng hồ báo thức, như vậy cũng sẽ không bỏ qua thời gian ác ma đi làm mất rồi, aiz.

Trong đầu một mớ hỗn độn, có lẽ ngày hôm nay cô không có tâm tư để đi làm chuyện khác, chỉ tưởng tượng bữa tiệc tối nay thôi, đã khiến cho cô đau đầu. (Thiên Yết_DDLQD)

Cho tới khi người giúp việc đi vào dọn dẹp phòng thì còn bị dọa giật mình, sau đó liền cảm thấy hiểu rõ trong bụng che miệng cười trộm, tối hôm qua chắc hẳn tình hình chiến đấu rất kịch liệt, Đằng Thiệu nhất định là như sói như hổ đánh về phía Lương tiểu thư, bằng không giường đệm cũng sẽ không xóc xệch không chịu nổi như thế đi!

Hơn nữa, buổi sáng lúc Đăng thiếu rồi đi, tinh thần sảng khoái, bước chân nhẹ nhàng tự nhiên; nhìn lại Lương tiểu thư, sắc mặt rất kém cỏi, hai con mắt thâm quầng giống như là hai con mắt gấu mèo 0.0, bước đi lay động theo chiều gió, khụ. chênh lệch rất rõ ràng a!

Ách. Nếu như Lương Chân Chân biết người nữ giúp việc ở sau lưng cô YY, nhất định là tức giận thêm xấu hổ, rõ ràng không thể nào, họ ở đó nói bừa những thứ gì! Thật là một đám nhiều chuyện! Cô sợ dĩ trở nên như vậy là bởi vì lo âu gây ra, về phần ác ma, đó là bởi vì được ngủ rất ngon! ()

Khi đi học, Tiết Giai Ny phát hiện bạn tốt liên tục mất hồn, hơn nữa tinh thần không phấn chấn, không khỏi chọc chọc cô, nhỏ giọng hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Hai con mắt gấu mèo lớn như vậy 0.0, ai không biết còn tưởng rằng bạn đã làm gì đi !”

“Ừ, tối hôm qua nói chuyện phiếm với mẹ Diệp, cho nên. Ngủ rất ít.” (Thiên Yết_DDLQD)

Lương Chân Chân vuốt đôi mắt mệt mỏi, cô tiếp tục lời nói dối có ý tốt.

Mỗi một lần nói dối, cô đều cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, lời nói dối tựa như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cô rất sợ đến một ngày nào đó, quả cầu tuyết khổng lồ đó sẽ ép tới mức cô không thở nổi.

Đến lúc đó, Giai Ny sẽ rất thất vọng với cô! Rõ ràng là bạn thân như vậy, rõ ràng không có gì giấu nhau, tâm tư rõ ràng giống nhau, thật sự có vài lời nói có thể là cô không có đủ can đảm để nói ra, cô biết nó được giấu kín trong đáy lòng tự ti của mình, để cho cô hèn nhất

Vừa nghĩ tới bữa tiệc tối nay, cô liền lo âu và sợ hãi, do dự có nên nói chuyện không chịu nổi này nói cho Giai Ny hay không, trong lòng cô giằng co thảo luận không ngừng

102. Chương 103: Nói, Em Thích Người Nào?

“Giai Ny, tớ.”

Lương Chân Chân chờ thật lâu, rốt cuộc quyết định nói ra bí mật trong lòng. Nhưng bị vị giáo sư dạy bộ môn chuyên ngành trên bục giảng nên cố ý, lạnh lùng quát:

“Hai nữ sinh bên trái hàng thứ chín, khi đi học không được phép thì thầm to nhỏ ở đây. Nếu có nhiều chuyện để nói, mời đi ra bên ngoài!”

*KAO! Lão đầu trọc quần nhiều thế, đại học thì tùy ý chứ! Ông giảng của ông, chúng tôi làm việc của chúng tôi, nước sông không phạm nước giếng, đừng có xấu tính như thế chứ?

*KAO: KAO ở đây là từ chỉ cảm xúc mãnh liệt, chẳng hạn như chửi hoặc là tức giận, nó cũng đồng nghĩa với từ “bad word” trong tiếng anh.

Tiết Giai Ny tức giận mắng trong lòng, các cô hôm nay làm sao mà xui xẻo như vậy, mở đầu là một lão vu bà còn chưa đủ, giờ lại thêm giáo sư già thích đem các cô tưởng tượng thành một đám học sinh cấp 3. Động một tý sẽ yêu cầu này yêu cầu kia, thật sự rất buồn bực nha!

Lương Chân Chân chỉ cảm thấy thời gian không giúp cô, đáng lẽ cô đã muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt đem chuyện này nói với bạn tốt của mình, nhưng cố tình đến một lượt tử như vậy, cứng rắn đem lời nói vọt tới bên miệng của cô quay trở về.

Có lúc, nói chuyện cũng là cần một cơ hội, mất đi cơ hội tuyệt hảo, giờ muốn nói ra sẽ rất khó.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ từ kẽ tay đang lúc chạy đi, hoàng hôn ảm đạm, mặt trời từ trên Tây sơn chiếu nghiêng tới đây, toàn bộ mọi thứ dưới đất được bao bọc trong một mảnh mơ hồ của màu sắc hoa hồng.

Lương Chân Chân ôm cuốn sách giáo khoa không mục đích đi bộ ở đường mòn rợp bóng cây của nhà trường, vừa rồi khi tan học Cát Gia cùng Giai Ny rủ cô đi sân thể dục xem bóng rổ trên sân thể dục, cô đã khéo léo

từ chối. Bây giờ cô đâu còn tâm tình để xem bóng rổ, ngày hôm nay.cũng trôi qua vô tri vô giác, không có nhận thức. May là Giai Ny bọn họ tưởng rằng cô là vì tối hôm qua ngủ không ngon mà làm cho hôm nay tinh thần không tốt, còn thân thiết dặn cô nếu khó chịu phải đi ký túc xá nằm một lúc.

Sau khi tách ra cùng các cô ấy, cô chỉ một mình đi dọc theo con đường lớn nhỏ xen kẽ ngẫu nhiên ở trường học, ánh mắt tan rã, suy nghĩ như có như không, lơ đãng đi lộn xộn.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động trong túi chợt vang lên, khiến cô sợ tới mức giật mình, trong nháy mắt sách giáo khoa rơi xuống mặt đất, cô vội vàng xoay người lại nhặt, di động cũng chậm chạp không dám nhận.

Cô có dự cảm, nhất định là ác ma gọi tới, nói không chừng xe anh phái tới đã đến cửa trường học của cô rồi.

Nhưng cô thật không muốn đi! hu hu.

Tập đoàn Đế Hào Tư tầng 68 bên trong phòng làm việc tổng giám đốc.

Đặng Cận Tư phê duyệt phần tài liệu cuối cùng, khép lại, đưa cho Nam Cung Thần ở bên cạnh.

“Mấy giờ rồi?”

“Thưa cậu chủ, 4 giờ rưỡi rồi.”

“Để cho tài xế đi đại học F đón nai con.”

Anh xem chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, 7h buổi tiệc bắt đầu, còn phải mang nai con đi chọn lựa lễ phục, mỗi lần cô mặc quần áo, quả thật là.....thật khó để đánh giá.

“Vâng, mặt khác cần để cho lái xe mang Lương tiểu thư đi đâu chọn may lễ phục?”

Nam Cung Thần khiêm tốn hỏi, đây là lần đầu tiên cậu chủ mang phụ nữ tham gia tiệc rượu, ý nghĩa so sánh không thể tầm thường!

Đặng Cận Tư hơi trầm ngâm.

“Đi ‘phi sắc’.”

Trong lòng Nam Cung Thần cả kinh, xem ra ở trong lòng cậu chủ phân lượng của Lương tiểu thư quả thật rất nặng, không thể ngờ cậu chủ lại lựa chọn không chút do dự lãnh địa của Tam Thiếu, cái này tương đương với đem Lương tiểu thư mang vào trong hội của cậu chủ.

“Phi sắc” là danh hiệu quần áo đẳng cấp của Tam Thiếu Nam Hoa Cận, bên trong rất ít quần áo, nhưng mỗi một món đồ đều là anh ta tự mình thiết kế, mà mỗi một món đồ đều là giá trên trời, toàn thế giới phát hành số lượng hạn chế, vật hiếm có mới là quý.

Anh ta đã từng nói qua một câu khi được phỏng vấn: Tôi không phải nhà cho năng suất, cũng miễn cưỡng để thiết kế và thiết kế, nhưng mà mỗi một món tác phẩm của tôi đều là tôi dụng tâm thiết kế ra đây, đáng giá được các người tốn tiền tới mua.

Anh ta không phải là người tự tin mù quáng, như những thiết kế có tên tuổi lớn trong ngành thời trang Paris nổi tiếng, và sự hấp dẫn của anh là phi thường. Mỗi một lần họp báo cho ra tác phẩm mới thì gần như là kín người ngồi, người bình thường đó là chen cũng không chen vào được, trong khi rất nhiều người muốn mua một món đồ, đó là khó như lên trời, trên căn bản là ngàn vàng khó cầu nha!

“Dạ, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Nam Cung Thần khom người lui ra.

“Chờ một chút, tôi cũng đi.”

Đặng Cận Tư đứng dậy phủi vạt áo, đi tới cửa anh ngồi nơi này cũng không tính tâm để làm việc được, tốt hơn hết là đích thân mình đi qua đó đón nai con.

Nam Cung Thần bị sốc một giây, lập tức kịp phản ứng, đi theo, trong lòng âm thầm chất lưỡi: Cậu chủ, cậu rơi vào bên trong vòng xoáy của tình yêu rồi, chắc chắc chắc.... Tình yêu thực sự là một điều tuyệt vời, làm ột người đàn ông lãnh khốc lạnh nhạt trở nên chu đáo cùng hiềm gặp ah!_Thiên Yết.DDLQD_

Trên chiếc Cayenne xa hoa, Đằng Cận Tư lấy điện thoại di động ra bấm số của nai con, điện thoại sau đó thông suốt nhưng lại thật lâu không có người nhận, trong lòng anh khó chịu bắt đầu dâng lên.

Cho nên khi nghe được đầu kia có âm thanh nho nhỏ truyền đến thì giọng điệu của anh không tránh khỏi ác liệt rất nhiều.

“Chờ ở cửa trường học!”

Ngay sau đó không đợi bên kia trả lời, liền cúp điện thoại. Trầm mặt nhìn về phía trước, môi mím chặt thành một đường thẳng, bằng thêm vài phần lãnh khí giết người vốn có.

Ổng kính lặn nữa quay lại sân vườn lớn của đại học F.

Lương Chân Chân mang theo sách vở ngón tay run run ấn phím nhận điện thoại, nhỏ giọng, “Alo” một tiếng, chợt nghe bên kia truyền đến năm chữ bá đạo lãnh liệt “chờ ở cửa trường học!” sau đó là tiếng vang “Tút, tut, tut” của điện thoại.

Trong lòng cô không khỏi dâng lên lo lắng không yên: Ác ma hình như đang rất tức giận, cô phải thương lượng cùng anh thế nào đây!

Vội vàng chạy tới cửa trường học, nhìn từ đông sang tây, vẫn không tìm thấy chiếc xe nổi bật Cayenne hay Rolls Royce, trong lòng buồn bực, chẳng lẽ là mình đến sớm?

Lúc này cửa trường học sinh viên đi qua đi lại có nhiều không kể xiết, cô phải đi theo hướng của đường đi để tránh bị các bạn cùng lớp nhìn thấy cô trên một chiếc xe hơi sang trọng, như vậy thì không tốt lắm.

Có lúc, trong lòng càng sợ hãi cái gì, thì điều đó sẽ xảy ra.

Mới vừa đi mấy bước liền bị một bạn trai trong lớp gọi lại chế nhạo mấy câu.

“Ah, Lương Chân Chân, cậu ôm bài thì đây là muốn đi đâu à? Chẳng lẽ là đi nhầm phương hướng rồi hả? cửa trường học ở bên kia đấy.”

“tớ về nhà, cậu quản được sao?”

Lương Chân Chân tức giận nhìn hẩn chằm chằm, thật là xui xẻo. làm sao lại gặp phải người con trai nổi danh om sòm trong lớp.

“Nhưng cậu đã đi qua trạm dừng xe bus, hơn nữa nhìn dáng vẻ vùi đầu đi bộ của cậu cũng không giống là muốn ngồi xe taxi à?”

Quả nhiên người con trai nổi danh om sòm, có khả năng lải nhải, cũng không quản người khác có thích nghe hay không, liền đứng ở đó nói chuyện không ngừng.

“Này Cậu rất là phiền.”

Lương Chân Chân hung ác trừng mắt liếc cậu ta một cái, sau đó vòng qua cậu ta đi đến phía trước.

“tớ chỉ là tốt tâm nhắc nhở cậu đừng đi qua trạm dừng.”

Người con trai om sòm đôi tay khép lại miệng hướng về phía bóng lưng của cô gào thét.

Lương Chân Chân hận không thể xông tới đập cho cậu ta một cước, để cho người xen vào việc của người khác, đánh chết người! Đánh chết người!

103. Chương 104: Hoàn Mỹ Kinh Người

Lương Chân Chân có chút bất đắc dĩ nhìn anh, cuối cùng vẫn là khuất phục ở dưới dâm uy của anh, đau thương nhàn nhạt chạy vào tim, cô đã không có ý định thích bất kỳ kẻ nào, cái loại đơn thuần yêu say đắm đó đã sớm cách xa cô rồi.

“Tôi cũng không thích ai.”

Âm thanh cô nhẹ nghe không ra một chút cảm xúc khác thường.

Đặng Cận Tư nhìn cô hai giây, muốn từ trong ánh mắt của cô nhìn ra nói dối, nhưng anh chỉ có thể nhìn thấy một suối nước trong suốt, không gợn sóng, trong lòng nhất thời không thoải mái, bá đạo ra lệnh:

“Em, chỉ có thể thích anh.”

Nam Cung Thần dùng sức cẩu bên cạnh bắp đùi của mình, bắt buộc chính mình giờ phút này phải bình tĩnh, phương thức bày tỏ tình yêu của cậu chủ thật sự là thật sự là rất khác người, như thế rất dễ dàng hù dọa cô gái nhỏ này bỏ chạy! ()

Trong lòng Lương Chân Chân đúng là có chút rung động, trong nháy mắt cô chút nữa cho rằng ác ma là ưa thích của mình, nhưng lập tức bị chính mình phủ nhận, trong lòng khinh bỉ chính mình luôn suy nghĩ cái không thực tế gì đó, như vậy sẽ làm chính mình lâm vào một loại thế giới hư ảo, bắt đầu sa đoạ.

Cô không muốn trả lời câu nói kỳ quái này, thực ra trong lòng muốn nói: Cơ thể của cô đã bị anh chiếm đoạt, chẳng lẽ cô nghĩ thích ai cũng bị anh hạn chế? Đây là anh muốn giam cầm thân thể cùng trái tim cô sao? Không cho cô một chút không gian thở? Không cho cô có một chút tự do suy nghĩ?

Thời điểm hai người đang giằng co không xong, xe chậm rãi dừng sát ở một chỗ bên cạnh khu phố buôn bán.

“Cậu chủ, đến nơi rồi.”

Nam Cung Thần lại là người hy sinh làm bia đỡ đạn.

Lương Chân Chân đưa mắt ra ngoài cửa sổ, một nơi sầm uất như thế, cô biết nơi này, nơi tiêu phí cao nhất trong thành phố C, nó được gọi là “con phố của những người giàu”, nơi này gần như tập hợp đủ các loại hàng hóa vật phẩm nổi tiếng của thế giới, mỗi một bộ quần áo trong cửa hàng đều đủ để cô ăn uống chơi bời trong vòng một năm mà vẫn còn dư dả.

Bình thường, bất kể như thế nào cô cũng không dám đặt chân đến nơi này, căn bản cô không phải là người của tầng lớp này, cũng mua không nổi quần áo ở nơi này, tới cũng chỉ là tự rước lấy nhục.

Nhưng hôm nay, cô lại bị ác ma đưa đến đây chọn lựa lễ phục, trong lòng dâng lên một loại vô cùng tự giễu, cuối cùng là chạy không khỏi rồi, chỉ có thể âm thầm mong mỗi tối nay đừng đụng phải người quen là tốt rồi.

Đặng Cận Tư dẫn đầu mở cửa xe đi xuống, đi thẳng tới lầu hai vào “Phi sắc”, Lương Chân Chân cố hết sức đi theo phía sau anh, trong lòng có chút sợ ánh mắt của nhân viên phục vụ nhìn mình.

Vậy mà, chờ cô đi vào, mới phát hiện tiệm này lắp đặt thiết bị cực kỳ sạch sẽ, không dính một hạt bụi, treo lễ tề vài món lễ phục, cũng không có vẻ trống trải tán loạn, nó nhất định là bố trí có quy tắc, làm cho người ta liếc mắt nhìn một lần, rất thoải mái.

Cô chú ý tới cái nhãn hiệu “Phi sắc” đó, trong óc giống như mơ hồ nhớ là Giai Ny và Cát gia ở trong ký túc xá đã từng thảo luận qua cái nhãn hiệu này, nhất là cái người sáng lập ra nhãn hiệu này, theo như mấy cô miêu tả, thì phải là một người đàn ông đơn thuần như tiên giáng trần, đẹp đến mức không nhiễm khói lửa nhân gian, cho nên mới tạo ra một tác phẩm đẹp để khiến người ta điên cuồng

Sau khi cô chính thức biết vị “tiên giáng trần” kia thì mới nhận rõ sự chân thật về diện mạo của anh ta, quả thật chính là ——

(khụ. Khụ. Vậy tạm thời là nói sau, trở về vấn đề chính.)

“Đằng Thiếu” hai người người nữ phục vụ cung kính khom lưng, họ đều đã từng được Nam Hoa Cận đào tạo chính quy, cho nên biết ba vị huynh đệ của ông chủ, mà vị Đằng Thiếu, vẫn là lần đầu tiên đến thăm.

“Thanh Trường, tạm thời không mở cửa.”

Đằng Cận Tư lạnh lùng nói, đây là lần đầu tiên anh mang nai con tới chọn lựa lễ phục, dĩ nhiên phải là buổi biểu diễn dành riêng mới được.

“Dạ, ngài chờ một chút.”

Người nữ phục vụ cười trả lời, đối với mấy vị thiếu gia này, ông chủ đã phân phó: phục tùng vô điều kiện.

Lương Chân Chân kinh ngạc nhìn hai người người nữ phục vụ cười tủm tỉm đem hai vị khách trong cửa hàng mời đi, trong lòng nói xấu: Hành động ác liệt! Tác phong bá đạo!

Nhìn thấy trong cửa hàng những người không có nhiệm vụ đều đi hết sạch, Đằng Cận Tư đứng đứng ngồi trên ghế sa lon, hướng về phía hai người phục vụ nói:

“Chọn lựa cho cô ấy một cái dạ phục, mặc vào đừng làm trò hề.”

“Dạ, vị tiểu thư này, xin mời đi theo tôi.”

Người nữ phục vụ âm thanh ngọt ngào dịu dàng, cười giống như một đóa hoa.

Lương Chân Chân chỉ có thể đi theo họ, ánh mắt dừng lại trên một lễ phục dạ hội màu sắc hoa hồng, rõ ràng rất đơn giản nhưng lại làm cho người ta không dời mắt được, đường cong tuyệt đẹp lưu loát, từ bộ ngực đến làn váy đều rất đơn giản, chỉ có phía bên của vị trí hông, trang trí bằng một bông hồng ve vãn, như vẽ rồng điểm mắt làm cho người ta cảm giác trước mắt sáng ngời.

Người nữ phục vụ thấy cô vẫn nhìn chằm chằm món đồ độc nhất vô nhị **“Mân Côi chi tâm”* đó, liền đề nghị:

“Nếu như mà cô thích nó, có thể đi vào thử xem một chút.”

***Mân Côi chi tâm*: tâm của hoa hồng.

Không biết vì sao, Lương Chân Chân chọn trúng cái váy này rồi, thật sự bị nó hấp dẫn, nghe được phục vụ đề nghị, cô xấu hổ gật đầu một cái.

“Có thể không?”

“Dĩ nhiên là có thể.”

Phục vụ cười híp mắt thận trọng lấy lễ phục xuống, ý bảo Lương Chân Chân cùng mình vào phòng thử quần áo, hai người ở bên trong mè nheo hơn 10’ sau còn chưa có đi ra.

Đằng Cận Tư có chút không nhịn được rồi, thử một bộ quần áo có cần chậm như vậy sao? Phụ nữ thật sự là phiền toái.

Chính khi anh đang chuẩn bị đứng dậy đi một chút, phân tán cảm xúc nóng nảy ở trong lòng, liền nhìn thấy Lương Chân Chân từ trong phòng thử áo đi ra, cả người đều ngây dại, mắt thẳng tắp nhìn cô chằm chằm, khiếp sợ, không thể tin, kinh ngạc.

Từ trong mắt của anh từng cái xẹt qua, cuối cùng biến thành thực tế trần trụi. Muốn cô.

Món đồ hoa hồng đỏ quà tặng giống như là vì cô mà làm, hoàn mỹ dán sát ở trên người cô, đem lấy vẻ bề ngoài đường cong của cô có lỗi có lỗm, từ bộ ngực đến trên đầu gối một tác bề mặt vị trí tất cả đều là dán thật chặt ở trên người, phía dưới còn lại như là cánh hoa nở rộ ra.

Nhưng mà để cho người kinh diễm (kinh sợ, diễm lệ) vẫn là đóa hoa hồng kiều diễm ở hông kia, làm cho người ta thêm vài phần quyến rũ mê hoặc lòng người, giờ phút này Lương Chân Chân giống như một tiểu tinh linh lạc đường rơi xuống nhân gian, đôi mắt không bị ô nhiễm, tinh khiết giống như gương trong nước, sắc và rõ nét, long lanh nước nhìn người khác, để cho người khác không tự giác rơi vào trong đó.

Vải hoa hồng đỏ khéo léo đem thân thể cô bao bọc đẹp đẽ.

Che phủ bọc phát xinh đẹp uyển chuyển, lộ ra không tiếng động hấp dẫn, trong tròng mắt đen của Đàng Cận Tư từ từ bốc cháy lên một ngọn lửa nhỏ, trong cơ thể càng thêm khó nhin nóng ran.

Hoàn mỹ! Quá đẹp!

Anh chưa bao giờ biết nai con cũng có vẻ đẹp hoàn mỹ đoạt hồn người như thế! Ngay cả hô hấp của anh cũng gần như dừng lại.

Lương Chân Chân bị ánh mắt rừng rực như lửa của Đàng Cận Tư tấn công, mặt hồng mácc cỡ, bản khoăn lo lắng túm lãn váy, cái này váy thật sự rất là xinh đẹp, mặc lên người cũng cảm giác mình biến thành công chúa trong thành bảo, có một loại cảm giác mộng ảo.

“Đàng Thiệu, cái váy ”Mân Côi chi tâm” này quả thật giống như là vì Lương tiểu thư mà làm ra, quá đẹp!”

Nữ phục vụ từ trong thâm tâm khen nói.

Đàng Cận Tư lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mắt tự nhiên ho hai tiếng, gian nan quay đầu đi chỗ khác.

“Không được! Thay đổi đi!”

Nhìn nữa anh sợ mình sẽ nhin không nổi liền muốn nai con ở tại nơi này, ngay cả anh cũng không chịu nổi hấp dẫn, chớ nói chi là những người đàn ông bên ngoài kia rồi, chỉ sợ mới vừa bước vào buổi tiệc, nai con của anh sẽ hấp dẫn tầm mắt của tất cả đàn ông ở đó, những ánh mắt như lang sói dã thú nhất định sẽ đắm đuối nhìn nàng chăm chăm.

Đến lúc đó, nhất định anh sẽ kích động mà muốn móc đi ánh mắt của những người đàn ông kia, nai con là của anh, vẻ đẹp của cô cũng chỉ thuộc về một mình anh! Không thể bị bất kỳ người đàn ông nào khác nhìn thấy!

Cho nên, món đồ lễ phục đáng chết này phải thay đi!

“A!”

Người nữ phục vụ hiển nhiên không ngờ tới anh sẽ nói như vậy, kinh ngạc há miệng, bày tỏ không hiểu.

Trong lòng Lương Chân Chân càng thêm dâng lên nỗi thất vọng, trong lòng đem ác ma mắng 1000 lần một vạn lần, mắt tinh tường cái gì! Rõ ràng rất đẹp mắt, anh không phải vừa rồi cũng nhìn mà trọn tròn mắt sao?

“Mặc món đồ màu trắng đó.”

Ánh mắt Đàng Cận Tư tìm tòi ở trong cửa hàng một vòng, cuối cùng rơi vào một cái váy màu trắng kim cương váy đuôi dài có tua, đoan trang, tao nhã, lộng lẫy, tự nhiên, nền nã, nhưng lại không có nhiều sức sống như chiếc váy màu đỏ kia.

Phục vụ vừa thấy, trong lòng liền hiểu rõ rồi, cười tủm rồi lấy món đồ quần trắng kia xuống giúp Lương Chân Chân thay.

Sau khi đi ra Đàng Cận Tư quả nhiên rất vừa lòng, tuy rằng cũng rất vừa người, nhưng mà bảo thủ hơn so với chiếc váy kia, không lộ ra bả vai, cũng không có vẻ đẹp dễ mị hoặc, tốt lắm!

“Lấy cái này.”

Anh gật đầu đồng ý.

Cái gì đó! Liền thỏa mãn vì chính anh yêu thích! Cái này váy mặc dù cũng rất xinh đẹp, nhưng rõ ràng món đồ màu đỏ kia càng đẹp mắt hơn! Lương Chân Chân nói thầm trong lòng.

Trong đầu cô bỗng nhiên lại hiện ra lời nói của người phục vụ nhỏ giọng nói với mình trong lúc thử quần áo.

“Tôi đoán Đàng Thiệu như vậy là vì không muốn cho người đàn ông khác thấy dáng vẻ của cô khi mặc cái váy này, thật sự là rất đẹp đề! Hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không dời mắt được! Ngay cả tôi, mới vừa rồi cũng rung động.”

“Nào có! Căn bản không phải như cô nghĩ!”

Lương Chân Chân hồn dỗi trả lời, trong đầu dâng lên một loại cảm giác là lạ, thật sự là như vậy sao? Nhưng....

Đợi thợ trang điểm giúp cô đem tóc dài đơn giản cuộn lên, trong một cái nhìn tinh tế và trang nhã, nhìn chính mình trong gương, Lương Chân Chân cảm thấy có chút hoảng hốt, đây là cô sao? Thật là xinh đẹp!”

“Đi thôi.”

Đằng Cận Tư nhìn cô gái nhỏ ngây ngốc đứng ở trước gương, không vui mở miệng.

104. Chương 105: Anh Làm Gì Thế? Thả Tôi Xuống

“Đi thôi.”

Đằng Cận Tư nhìn cô gái nhỏ ngây ngốc đứng ở trước gương, không vui mở miệng.

Nói xong, liền sải bước đẩy cửa đi ra ngoài, Lương Chân Chân đứng ở đằng kia hướng về phía bóng lưng của anh làm mặt quỷ, không có cách nào chỉ có thể cố gắng đuổi theo, có lẽ chưa bao giờ mặc qua loại váy đuôi dài này và đi giày cao gót bảy inch, cô căn bản là giống như đi cà kheo, mới vừa đi hai bước liền đâm phải làn váy trên đất.

“A!”

Cô mất trọng tâm té ngã về phía trước, mắt thấy sẽ phải tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, một đôi cánh tay mạnh mẽ kịp thời ôm vai cô, gương mặt vừa đứng đưng vào trên ngực cứng rắn của một người đàn ông, đầu đến lông mày cô vắt thành một đoàn, chớp mũi tràn đầy vị cỏ xanh nam tính quen thuộc vương vấn trên người anh.

Không đợi cô nói tiếng “Cám ơn”, lỗ tai liền truyền đến thanh âm chán ghét của anh.

“Sao vừa thay quần áo thì ngay cả đi bộ cũng quên?”

Đằng Cận Tư cau mày nhìn tư thế vô cùng bất nhã của người phụ nữ ngã vào trong lồng ngực anh, muốn làm như thế nào? Ngay cả đi bộ cũng ngã, té?

“Tôi...”

Vốn đang có một chút xiu hảo cảm trong nháy mắt Lương Chân Chân hận thấu anh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên phản bác anh như thế nào, chỉ là tức giận nhìn anh chằm chằm.

“Đằng Thiếu, nguyên nhân có thể là vì Lương tiểu thư lần đầu tiên mặc loại lễ phục và đi giày cao gót bảy inch này, cho nên bước đi có chút không quen.”

Một nữ phục vụ bên cạnh vội lên tiếng giải thích.

Lương Chân Chân tức khắc gửi một cái nhìn biết ơn về phía cô ấy, uất ức trong lòng càng dày đặc, đại ác ma! Một chút cũng không hề thương hương tiếc ngọc!

()

Đằng Cận Tư nhìn một đoạn váy thật dài trải trên mặt đất, lại liên tưởng đến đồ nai con mặc thường ngày, trong trí nhớ của anh, đều là thấy cô đi một đôi giày vải, ách.

“Vậy sao?”

Anh nghi ngờ hỏi Lương Chân Chân.

“Anh thử mặc lên chẳng phải sẽ biết sao!”

Lương Chân Chân cũng không biết lòng dũng cảm của mình là từ đâu mà đến, lại còn dám nói chuyện như vậy với ác ma, sau khi nói xong cô mới ý thức được mình hình như nói sai điều gì đó, vội vàng cúi đầu xuống

không dám nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt nữa, nhưng hô hấp của anh bao vây lấy cô, làm cho lòng dạ cô dâng lên hoảng sợ.

Lúc này phục vụ thích thú nhìn đôi oan gia, lặng yên lùi về một bên, quả nhiên là rất xứng với nhau!

“Hả? Dám chống đối tôi?”

Đằng Cận Tư giật mình nhìn nai con nhanh chóng cúi đầu xuống, trong giọng nói mang theo lạnh lùng uy hiếp.

“Không có.”

Lương Chân Chân trả lời, giọng nói nhỏ bé yếu ớt như ruồi, rõ ràng chưa đủ sức lực, vừa rồi nhất định là cô đứt dây thần kinh rồi, cho nên mới không để ý hậu quả như vậy.

“Không có?”

Đằng Cận Tư nâng cằm của cô lên, bức bách cô đối mặt với mình, trừng mắt đen lấp lánh nhìn chằm chằm cô, như muốn nhìn thấu cô.

Lương Chân Chân ngậm miệng không nói lời nào, dù sao đánh chết cô cũng không thừa nhận, cố ý mở to đôi mắt ngập nước nhìn người nào đó, nét mặt tràn ngập hai chữ “Vô tội”.

“Hừ!”

Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, buông cô ra, xoay người đi ra ngoài, vừa đi hai bước, anh lại quay trở lại, cứ thế ôm lấy ngang eo nai con.

“Này! Anh làm gì thế? Thả tôi xuống.”

Lương Chân Chân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, chính mình liền bay lên trời, cô sợ tới mức vội vàng đưa tay ôm cổ ác ma, chỉ lo mình ngã xuống.

“Thả em xuống? Em xác định mình có thể đi bộ? Sẽ không đi hai bước liền té một cái?”

Ánh mắt Đằng Cận Tư khinh thường nhìn người phụ nữ trong lòng mình, anh ôm cô chỉ là sợ cô theo không theo kịp bước chân của mình mà thôi, tiếp tục chậm chễ, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.

“Tôi.”

Lương Chân Chân bị chẹn họng lần nữa, anh nói những thứ kia, mình thật đúng là không thể bảo đảm, hơn nữa đi đến xe còn có một khoảng cách thật dài, không cẩn thận còn có thể té ngã, nhưng — bên ngoài nhiều người như vậy, đi ra ngoài nhất định sẽ bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, quá mắc cỡ!

Đằng Cận Tư cũng không để ý tới cô giãy giụa, ôm cô lập tức đi đến bên ngoài hành lang chỗ lan can, khoe môi gợi lên tà tứ, giọng nói hung ác.

“Giãy giụa nữa, anh trực tiếp ném em từ đây xuống.”

Khóe mắt Lương Chân Chân len lén nhìn xuống dưới, cao quá! Hơn nữa phía dưới nhiều người đi tới đi lui như vậy, nếu cô bị ném xuống từ nơi này, không phải ngã thành tàn phế thì nhất định *bán thân bất toại, hơn nữa ngày mai khẳng định sẽ được lên trang đầu tờ báo, (=.) cô mới không cần trở nên tàn phế như vậy!

**bán thân bất toại: bị liệt nửa người..không đi lại được.

Đại Ác Ma ghê tởm! Khốn khiếp khốn khiếp! Cũng biết uy hiếp cô! Đam chết anh ghim chết anh!

Trong lòng nghĩ như vậy, sức lực trong tay cũng buộc chặt ở đây, Đằng Cận Tư rõ ràng cảm thấy mình bị cô ôm chặt, lại dùng sức một chút cũng mau hư thúi, trừng mắt đen lạnh thấu xương liếc người phụ nữ trong ngực một cái, tràn ngập ý vị cảnh cáo.

(o)

Được rồi, cô vẫn nên an phận, dù sao vị trí đỗ xe còn có một đoạn đường rất dài, nếu cô tự mình đi, rất có thể còn ngã, té, chi bằng ngoan ngoãn hưởng thụ cái ôm miễn phí này.

Cảm giác được thái độ người trong lòng cuối cùng an tĩnh lại, khoe môi Đẳng Cận Tư cong lên một độ cong gần như không thấy được, sải bước tới xe.

Nam Cung Thần vô cùng kinh ngạc nhìn cậu chủ ôm Lương tiểu thư dường như hoàn toàn thay đổi chậm rãi đi tới, tây trang màu đen xứng với lễ phục màu trắng, thật sự là phối hợp hoàn mỹ!

Người đẹp nhờ lụa, hoàn mỹ nhờ vào trang điểm, thật đúng là không phải giả dối, sau quá trình đóng gói cô bé lọ lem trở thành công chúa.

Cửa Câu Lạc Bộ Tinh Xuyên, có tầng tầng an ninh nghiêm khắc canh giữ, bữa tiệc tối nay không giống như bình thường, khách mời tất cả đều là quý tộc giàu sang quyền thế và quan lớn quyền phiệt (quyền lực, tài phiệt), thuần một sắc nhân sĩ tầng lớp thượng lưu, thân phận và địa vị đều rất nhạy cảm, không nên ra ánh sáng.

Quan trọng nhất còn có tân thị trưởng Quý Phạm Tây đến tham dự, người chủ trì buổi tiệc Thẩm Bác Sinh càng thêm nghiêm khắc phân phó an ninh không cho phép bất kỳ một phóng viên nào được vào, hễ là khách mời có thẻ VIP mới được vào, nếu không thì nhất định bị ngăn cản ở bên ngoài.

Chiếc Cayenne xa hoa màu đen chậm rãi dừng lại, Lương Chân Chân nhìn hội sở sa hoa đẹp đẽ kia, trong lòng mơ hồ có tự ti, ngón tay co quắp nắm chặt làn váy không dám xuống xe.

Nói thật, cô thật sự rất sợ hãi, không chỉ bởi vì lần đầu tiên tới chỗ này. Hơn nữa cô sợ hãi sẽ phơi bày bản thân, đến lúc đó, cô phải làm gì?

Nghĩ như vậy, trong lòng dường như bị tầng tầng lớp lớp đau đớn vây quanh, buồn bực khiến cô không thở được, thật giống như có một cánh tay đang nhéo trái tim của cô, làm cho cô có một cảm giác hít thở không thông.

“Sao vậy?”

Đẳng Cận Tư nhìn sắc mặt của cô có cái gì không đúng, hỏi vội.

“Không có việc gì.”

Lương Chân Chân hít vào một hơi thật sâu, khoe miệng miễn cưỡng cong lên một nụ cười, tận lực để mình thoát nhìn không có sao.

Nói với anh có ích không? Nói với anh là có thể không đi vào sao? Đáp án nhất định là không, rõ ràng đúng là chuyện tình không tốt, cần gì phải lãng phí miệng lưỡi đi trêu chọc khiến anh không vui, đến lúc đó người gặp nạn còn không phải là mình?

Đẳng Cận Tư hoài nghi liếc cô một cái, chỉ coi là cô chưa từng tới chỗ này cho nên xử sự có chút nhát gan, giọng nói không tự giác bỗng dịu dàng.

“Ngoan, đừng lo lắng, đi theo bên cạnh anh đừng có chạy lung tung.”

“Vâng...”

Lương Chân Chân hiền thực gạt đầu, tối nay người mà cô có thể nhờ giúp đỡ cũng chỉ có ác ma bên cạnh này thôi.

Nam Cung Thần giúp bọn họ mở cửa xe, Đẳng Cận Tư xuống xe trước, ngay sau đó đỡ Lương Chân Chân bên trong ra ngoài, cũng làm cho cô khoác cánh tay của mình, phòng ngừa cô đi đường lại vấp chân.

Trong lòng Lương Chân Chân xẹt qua một chút cảm động nho nhỏ, thì ra ác ma cũng có một mặt dịu dàng nha!

Trong phòng yến hội, y hương tấn ảnh, ăn uống linh đình, cả phòng mùi thơm mờ mịt như có như không. Những người đàn ông và phụ nữ mặc trang phục lộng lẫy cầm cốc có chân dài túm năm tụm ba đứng ở một chỗ tươi cười nói, tao nhã đoan trang các thực nữ thỉnh thoảng che miệng cười trộm, những người đàn ông đang cười sang sảng lớn tiếng, rất náo nhiệt.

Mới vừa gia nhập đại sảnh, Lương Chân Chân liền thấy Thẩm Quân Nhã đang đứng ở đằng trước cách phía bên tay phải mười thước, hôm nay cô ấy mặc một bộ đồ dạ hội màu đỏ lửa cổ chữ V lưng để trần, xinh đẹp gợi cảm làm cho rất nhiều đàn ông không thể dời mắt, hơn nữa cô ấy là con gái bảo bối của người chủ trì bữa tiệc hôm nay, mọi người tự nhiên đều xoay xung quanh cô ấy.

Mà cô ấy cũng vô cùng hưởng thụ *cảm giác về sự ưu việt bị vây quanh này, ánh mắt hoàn toàn không rảnh chú ý những người khác, trừ người đàn ông đứng ở vị trí bàn ăn đang cùng người khác thân thiết nói chuyện với nhau—— Quý Phạm Tây.

**cảm giác về sự ưu việt: tự cho là mình hơn hẳn những người khác.

“Tôi Tôi đi vào toilet.”

Hiện tại Lương Chân Chân thầm nghĩ trốn được vào toilet, tốt nhất là khi bữa tiệc xong xuôi mới trở ra, hôm nay thật sự là ra quân bất lợi, vừa vào đến đã nhìn thấy Thẩm Quân Nhã, trời ạ! Cô không nên bị cô ấy nhìn thấy.

“Thế nào đây?”

Đằng Cận Tư nhú mày, sao người phụ nữ này nhiều chuyện như vậy?

“Ừm, có thể là buổi trưa ăn phải cái gì khiến đau bụng rồi, tôi đi một chút sẽ quay lại.”

Lương Chân Chân ôm bụng đau khổ nói, có thể là dáng vẻ giả bộ của cô quá giống, Đằng Cận Tư liền tin, thần nhiên nói:

“Đi đi.”

Được cho phép trong lòng Lương Chân Chân thở dài nhẹ nhõm một hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô đi trốn trước, nói cho cùng ác ma nhất định là tiêu điểm trong mắt mọi người, vừa rồi nhìn ánh mắt bảo an liền biết, đó là một loại gần như tôn sùng.

Loại người tổng giám đốc như anh là nhân vật vô cùng quan trọng, vừa vào còn không bị những người phụ nữ kia chen chúc vây quanh sao! Phù hộ anh quên đời mình, a di đà Phật, Thiện Tai Thiện Tai.

Cái chỗ tồi tàn nào đây! Thế nào ngay cả toilet cũng không thấy? Lương Chân Chân đi dạo từ nửa ngày, cũng không nhìn thấy biển hiệu toilet, trong lòng không vui lắm lắm.

Đi tới đi lui, không hề phòng ở khúc quanh đụng phải một người đàn ông.

105. Chương 106: Gặp Nhau Lần Nữa

Edit: Thiên Yết

Beta: Chimy

“Ah! Thật là đau!”

Lương Chân Chân nhìn chung quanh tìm kiếm toilet, không ngờ tới chỗ khúc quanh đột nhiên có người bước ra, hai người vừa đúng đụng vào nhau, vốn là cô đi giày cao gót đứng không vững, bây giờ một lực rất lớn đánh thẳng vào trực tiếp đụng cô ngã lộn trên mặt đất, bên hông vừa vịn nằm trên mặt đất, nửa bên cái hông mềm mại liền tiếp xúc thân mật cùng cả vùng đất gần gũi một lần.

“Cô gái nhỏ, cháu không sao chứ?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một thanh âm đàn ông trung niên trầm mạnh đánh thép, nghe ước chừng là một người đàn ông bốn năm mươi tuổi, Lương Chân Chân vốn định đem bọc bọc trút hết ra ngoài, nhưng tình trạng trước mắt... Có vẻ như chỉ có thể chịu thiệt thòi.

Cô yếu ớt trả lời một câu.

“Không có việc gì.”

Bàn tay gắng sức chống mặt đất, chuẩn bị đứng lên, nhưng có lẽ váy bao bọc thật chặt, gót giày lại quá cao, cô cần bản không làm được gì, chỉnh đốn nửa ngày, vẫn còn không có đứng lên được.

“Không ngại, hay là tôi đỡ cháu đứng lên.”

Người đàn ông trung niên cười ha hả nói, thân sĩ đưa tay nhắc Lương Chân Chân té trên mặt đất lên.

“Cảm ơn.”

Xuất phát từ lễ phép, Lương Chân Chân nói tiếng cảm ơn.

Vậy mà, cô mới vừa ngẩng đầu, người đàn ông trung niên trước mặt liền ngẩng cả người, bỗng nhiên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt kia sừng sốt và không thể tin là rõ ràng như vậy, giống như muốn xuyên thấu cô.

Rất dễ nhận thấy, người đàn ông trung niên này chính là chủ nhân bữa tiệc lần này— Thẩm Bác Sinh, ông ta mới từ toilet đi ra chuẩn bị trở về đại sảnh, nhưng không ngờ ở khúc quanh đụng vào một cô gái tuổi còn trẻ, nhìn quần áo của cô thì biết chắc là bạn gái của người nào đó mang đến, vốn tưởng rằng cô chính là loại phụ nữ đó, nhưng sau khi thấy biểu hiện của cô lại cảm thấy không giống.

Nhất là khi ông ta thấy rõ diện mạo của cô thì rõ ràng dao động, hai mươi năm trước hình như lại đang tái hiện trước mắt ông. Cũng là ở trên một bữa tiệc, ông tình cờ gặp gỡ một thân váy liền áo màu trắng Lương Vũ, cô ấy ngày đó là khách quý do chủ nhân bữa tiệc đặc biệt mời đến đây đánh đàn dương cầm (Piano), cô ấy ngồi ở bên cạnh đàn dương cầm màu trắng, giống như một Thiên Sứ hạ xuống nhân gian, xinh đẹp rung động lòng người như vậy.

Về sau hai người lại không cần thận đụng vào lần nữa, đúng lúc rượu đỏ trong tay cô ấy đổ ra ngoài bắn tung tóe lên trên tây trang của ông, cũng thời gian đó, hai người bắt đầu một giai đoạn để ý thường xuyên không ngờ đó lại là nghiệt duyên, than ôi...

Mà hôm nay, ông không biết là ông trời cố tình sắp đặt không ngờ chuyện giống như hai mươi năm trước lại xảy ra, ông lại có thể trông thấy “Cô ấy”, cặp mắt đen trong veo như nước kia liền giống như quăng vào trong lòng ông một tảng đá lớn! Thật sự là rất giống!

Lương Chân Chân không giải thích được sờ sờ mặt, trang điểm trên mặt cô bị lem hay là dính vào cái gì đó kỳ quái, tại sao bác trai này nhìn chăm chăm vào cô chứ! Ánh mắt kia cực kỳ làm người khiếp sợ, hơn nữa, cô có thể khẳng định mình không biết người như vậy!

“Ách... Cái đó...”

Cô ấp úng mở miệng, hi vọng làm rõ ràng là tại đây đang xảy ra chuyện gì.

Giọng nói này, không phải là Tiểu Vũ, cô ta không phải là Tiểu Vũ. Thẩm Bác Sinh thông suốt từ trong ký ức đi ra, trong lòng nhất thời một mảnh cô đơn, Tiểu Vũ cô ấy, ngay từ mười tám năm trước đã không còn nữa.

Liếc mắt nhìn chăm chú giống như đã từng quen biết cô gái này, đột nhiên nhớ lại lần cuối cùng trong lúc vô tình ông thoáng nhìn thấy cô ấy là ở tiền sảnh khách sạn Đế Hào Tư, xa cách lâu như vậy lại có thể gặp mặt, lẽ nào quả thật là ông trời đã định trước sao?

Biết rõ là không có khả năng, nhưng Thẩm Bác Sinh vẫn còn ôm một chút hy vọng hỏi:

“Cô gái nhỏ, cháu... Có thể nói cho bác, cháu tên gì không?”

“Oh...Tên cháu là Lương Chân Chân.”

Mặc dù cô lấy làm lạ vì sao bác trai trước mặt hỏi tên của mình làm gì, nhưng thần sắc trên mặt ông thấy rõ bi thương, chẳng lẽ là dáng dấp của mình rất giống một người cố nhân của ông? Khụ. Chủ yếu là dáng vẻ ông nhìn cô chăm chăm giống như xuyên qua cô mà nhìn thấy một người khác, không thể không khiến cho cô có suy đoán này.

Lương Chân Chân? Thảm Bác Sinh lần nữa chấn động, cô ấy cũng họ Lương? Chẳng lẽ cô ấy và Tiểu Vũ là có quan hệ gì sao? Cô ấy...Có phải hay không là con gái của mình?

“Mẹ cháu... Bà ấy tên gì?”

Ông gần như run rẩy hỏi lần nữa.

“Diệp Lan.”

Lương Chân Chân hơi trầm ngâm, nói ra một cái tên.

Thật ra thì, mẹ sinh ra cô tên gọi là Lương Vũ, nhưng bà đã rời khỏi cô từ rất lâu rồi, chuyện cũ đã qua, mẹ ở trên trời nhất định bắt đầu cuộc sống mới, cô vẫn là không muốn quấy rầy bà nữa, chúc cho bà cả đời này có thể có một cuộc sống sum vầy mỹ mãn.

Mẹ Diệp đối với cô là vô cùng tốt, hơn nữa nuôi dưỡng và dạy dỗ cô mười ba năm, cũng là mẹ của cô, là gia đình thân cận nhất của cô.

Thất vọng như xâm lược trong lòng Thảm Bác Sinh, thì ra mẹ của cô gọi là Diệp Lan, không phải gọi là Lương Vũ, vậy thì nhất định cha của cô là họ Lương, cho nên...

Nhưng ông vẫn còn chưa chết tâm, tiếp tục hỏi:

“Vậy cháu có bác gái không? Cô ấy...”

Không đợi ông nói xong, Lương Chân Chân liền lắc đầu một cái.

“Không có.”

Ngay cả cha ruột của mình là ai cô cũng không biết, đi đâu có bác gái? Về phần cha Diệp bên kia, nghe nói cũng chỉ có một bác cả, không có cô út.

Tất cả hi vọng đều sụp đổ, trong lòng Thảm Bác Sinh thở dài, thầm mắng sự dằn độn của mình: Tiểu Vũ cũng đã qua đời mười tám năm, cô bé này nhìn qua bất quá là mười tám, mười chín tuổi, thời gian trên căn bản là không được phù hợp, hơn nữa năm đó lúc Tiểu Vũ rời đi cũng không có mang thai, tại sao có thể có một người con gái lớn như vậy?

Là tự mình nghĩ nhiều, trên đời này quá nhiều người đáng dập giống nhau, không thể chỉ dựa vào gương mặt mà đã nhận định cô là người nào đó.

“Xin lỗi, là tôi nhận lầm.”

Bỗng chốc Thảm Bác Sinh giống như già đi không ít, chuyện của Tiểu Vũ vẫn luôn là nút thắt trong lòng ông, chuyện năm đó rất kỳ lạ, nhưng ông lại không tìm được bất kỳ chứng cứ căn cứ xác thực nào, những người đó giống như tất cả đều biến mất giữa một chiều tà.

“Không có chuyện gì.”

Lương Chân Chân cười ha hả trả lời.

Không biết tại sao, cô cứ cảm thấy bác trai này rất là thân thiết, cái nhìn buồn bã của ông làm cô cảm thấy xúc động, cô chẳng biết tại sao cũng không thoải mái, thật quý dị mà!

Đi được hai bước, bỗng nhiên cô nhớ tới mình còn không tìm được toilet, không bằng hỏi thăm bác trai này, nói không chừng ông biết ở đâu.

“Bác trai, xin hỏi bác biết toilet đi hướng nào không?”

Âm thanh Thảm Bác Sinh hòa ái nói:

“Đi thẳng phía trước, quẹo phải chỗ khúc cong có một lối ra, ở ngay tại bên cạnh, nơi này mới đây sửa chữa, ngay cả bảng hiệu toilet cũng gỡ ra, thật đúng là người không quen rất khó tìm được.”

“Cảm ơn.”

Lương Chân Chân đối với ông nâng lên một nụ cười khả ái vui tươi, nhắc làn váy đi.

Trong lòng Thẩm Bác Sinh tự giấu thầm nghĩ: Nếu như mình cũng có một con gái đáng yêu như thế là được rồi.

Chao ôi... Vẫn là đường mộng tưởng hảo huyền!

Trong đại sảnh, Đằng Cận Tư bày ra vẻ mặt miễn cưỡng lạnh giá như muốn nói người lạ chớ gần, hễ mà có những người phụ nữ táo bạo đi về phía anh thì đều bị anh dùng ánh mắt như dao găm nhìn chăm chăm làm cho quay về, sau đó lại dứt khoát ra hiệu ngầm cho Nam Cung Thần loại trừ những con ruồi quá đáng ghét đó!

Nam Cung Thần đối với ánh mắt đưa tới của cậu chủ, trong lòng thông minh gật đầu một cái, làm những chuyện như vậy là sở trường tốt nhất của anh, cùng giao thiệp với con gái đẹp, vinh viễn vui không dứt a!

Trong lòng anh rất là khó chịu, sao nai con lâu như vậy vẫn chưa trở lại? Đang chuẩn bị đi vào toilet tìm cô lại bị một Bộ trưởng “Bất” ở lại.

“Đằng Tổng, hân hạnh hân hạnh, hôm nay có thể nhìn thấy anh ở chỗ này, thật là hiếm có!”

Ngài Bộ trưởng vẫn có chút tán thưởng đối với tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tư thành phố C mà toàn bộ thế giới đều biết tên này.

“Bộ trưởng Trần thật là người khiêm tốn.”

Đằng Cận Tư không thể không đối phó với những quan chức, đều là một số mối quan hệ bí mật đôi bên cùng có lợi, nếu đã đến nơi này, anh không thể làm những việc quá cự tuyệt.

“Ha ha. , giới thiệu cho anh một chút, vị này là Quý thị trưởng mới nhậm chức Quý Phạm Tây.”

Trần bộ trưởng tươi cười rạng rỡ đem Quý Phạm Tây giới thiệu cho Đằng Cận Tư, bởi vì ông ta biết về sau hai người này sẽ tiếp xúc với nhau, mà ông ta lại là người trung gian nói không chừng còn có thể bắt được một chút lợi ích.

Một là màu đen khiêm tốn xa hoa, một là màu trắng vô cùng tao nhã, đứng ở đó, quan sát lẫn nhau, rõ ràng là mang theo chút khiêu khích.

Trong lòng Đằng Cận Tư thầm giật mình, Quý Phạm Tây này thực chất cũng không phải một kẻ tầm thường, xem ra trước đây là mình đã xem thường anh ta, không khỏi cười nói:

“Tuổi còn trẻ như vậy lại có thể ngồi lên chức thị trưởng thành phố C, cũng là Quý thị trưởng này có năng lực, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao!”

Quý Phạm Tây đã không đến đây trước khi anh nhậm chức, anh đã nghe nói người này là huyền thoại trên thương trường — Đằng Cận Tư, nghe đồn anh ta lạnh lùng tàn nhẫn, không gần nữ sắc, làm việc hết sức nỗ lực, khi anh ta tiếp nhận tập đoàn Đế Hào Tư thì trong mười năm đã đem nó từng bước phát triển trở thành top mười doanh nghiệp trên thế giới.

Đó là lí do mà Phủ Thị Chính bên này đối với sự nghiệp của anh ta cũng là ra sức ủng hộ, dù sao đây là chuyện giành về vang vì nước, nói ra cũng có thể diện.

Anh cũng không phải người ngu, mới vừa rồi trong lời nói Đằng Cận Tư ngầm mỉa mai như vậy, rõ ràng là chế nhạo anh chẳng qua ỷ vào gia thế mà bỏ lên địa vị bây giờ, một khi đã như vậy, anh cũng không khách khí.

“Đằng Tổng quá khen, nghe nói anh không tới hai mươi tuổi đã tự mình tiếp nhận tập đoàn, năng lực cũng thật là lợi hại! Sau này tôi còn phải xin anh chỉ bảo nhiều hơn.”

Tròng mắt đen Đằng Cận Tư thu hẹp một nửa, Quý thị trưởng này xem ra cũng không phải là nhân vật đơn giản gì, ngược lại đối với lai lịch của mình tra được rất rõ ràng, hừ! Sau này đường còn dài đây! Chờ xem!

Trần bộ trưởng ở một bên nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai người này thế nào lần đầu tiên gặp mặt liền đối phó nhau rồi, về sau còn khai triển công việc như thế nào đây?

Umh. Chân Chân lần nữa bỏ lỡ cùng cha, mọi người phải tin tưởng, thỉnh thoảng sự an bài này là có đạo lý, sau này mọi người sẽ gặp biết, tại sao thế này.

106. Chương 107: Tìm Nai Con Mà Cậu Chủ Yêu Thích

Editor: ChiMy

Tinh thần của Thẩm Bác Sinh hoảng hốt đi vào sảnh lớn, vừa đứng nhìn thấy hai nhân vật quan trọng do ông mời tới đang đứng chung quan sát lẫn nhau, trong lòng cả kinh, lập tức tỉnh táo lại, bước nhanh tới.

“Hôm nay Đằng thiếu có thể tới đây, đúng là niềm hân diện của tôi đây, Phạm Tây là con trai một người bạn tốt của tôi, nếu có chỗ nào đặc tội mong rằng Đằng thiếu bỏ qua, tối nay hai vị đều là khách quý tôi mời tới, ngày sau nhất định sẽ còn nhiều cơ hội gặp mặt, không bằng nể mặt tôi, uống một ly, như thế nào?” Giọng nói của Thẩm Bác Sinh không nhanh không chậm, cười đến như phật Di Lặc.

Ông được công nhận là một người chững chạc, cách đối nhân xử thế cũng rất xứng với hai chữ “chân thành”, tính tình ôn hoà hiền hậu, lúc tuổi còn trẻ đã từng làm bộ đội, sau khi bị thương khi làm nhiệm vụ liền một lòng phấn đấu vì sự nghiệp của mình, trải qua nhiều năm như vậy cũng coi như rất có thành tựu, càng tích lũy cho bản thân nhiều uy tín và cách xử sự.

Hơn nữa Thẩm gia cũng là danh môn vọng tộc ở thành phố C, ít nhiều gì cũng giúp cho ông được nhiều người nể mặt, dĩ nhiên, càng nhiều người nhìn trọng sự chân thành và chính trực của ông.

Đằng Cận Tư hồ hững liếc mắt nhìn Thẩm Bác Sinh một cái, khóe miệng nhàn nhạt nâng lên, vẻ mặt bí hiểm, rượu đỏ trong tay khẽ nhện nhạo, ánh mắt lạnh thấu xương vẫn quét về phía Quý Phạm Tây như cũ.

“Nếu chú Thẩm đã lên tiếng rồi, dĩ nhiên Phạm Tây cung kính không bằng tuân mệnh.” Quý Phạm Tây phóng khoáng nhường nhịn, anh đã từng là quân nhân, mặc dù đã rời bộ đội lâu rồi, nhưng phong cách phóng khoáng vẫn còn.

Nam Cung Thần đứng cách xa khoảng năm mét đang trêu đùa người đẹp, vừa nhìn cậu chủ và thị trưởng mới đang giao đầu, trong lòng cảm khái nói: dù mạnh thế nào thì gặp cậu chủ cũng phải chịu thua, cái loại phong cách vương giả tôn quý và ngạo khí là thứ mà người bình thường có thể so được với sao? Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

“Cận ly nào, xem như kết giao bạn bè.” Thẩm Bác Sinh cười sang sảng nói.

Trong lòng lại nghĩ tới hai người này không thể đối chọi, hôm nay mục đích ông tổ chức bữa tiệc này là vì lót đường cho Quý Phạm Tây, Đằng Cận Tư chính là mục tiêu số một, dù sao Đằng gia ở thành phố C là hào môn thế gia có gốc rễ vững chắc đến không thể lung lay, một cái ánh mắt hay dấu tay cũng có thể khiến người khác lập tức biến mất không dấu vết.

Hai người bọn họ đứng cùng một chỗ, nói về khí thế, Phạm Tây vẫn còn kém hơn một chút, mặc dù trên người nó có phong cách cường tráng của quân nhân, nhưng vẫn thiếu một phần khí phách lạnh lùng cao ngạo.

Bộ trưởng Trần cũng nhân cơ hội nói thêm một câu chọc cười vào “Chúng ta cận ly nào, tối nay là ngày tốt a!”

Với tính cách cao ngạo của Đằng Cận Tư, anh vốn khinh thường uống ly rượu hoà giải này với bọn họ, nhưng trong lòng sau khi cân nhắc thiệt hơn, anh vẫn tiếp tục ỉn nhẫn, về bên ngoài cười nhưng trong lòng thì không cười năng chén với bọn họ, nhàn nhạt nhấp một ngụm.

Trong lòng Thẩm Bác Sinh thở phào nhẹ nhõm, may quá! Bằng không bữa tiệc tối nay xem như xong rồi.

Hàn huyền một lúc sau, Đằng Cận Tư cảm thấy mệt mỏi, tham gia xã giao như vậy đúng là mệt mỏi, cũng thật may là lúc này điện thoại di động của anh vang lên, vừa bắt máy đã nghe: “Xin lỗi.”

Sau đó, anh sải bước rời đi, lúc tới bên cạnh Nam Cung Thần, ánh mắt ý bảo cậu ta đi tìm Lương Chân Chân, trong lòng ảo não sao cô còn chưa ra?

Nam Cung Thần bắt đầu dĩ chỉ đành phải bỏ người đẹp lại đi tìm nai con mà cậu chủ yêu thích, gần đây cậu chủ rất cứng chiều cô ấy, thật là không thể tin được cậu chủ luôn sáng suốt lại rơi vào bờ vực tình yêu rồi.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Thẩm Quân Nhã đều chăm chú nhìn Quý Phạm Tây, về phần người đàn ông tôn quý khó lường Đằng Cận Tư, cô tự nhận thấy bản thân không đủ bản lĩnh chinh phục anh, quan trọng nhất là bạn tốt Phương Y Nhu vẫn thích thầm anh ta, từ hồi trung học đến bây giờ, cũng được xem là rất thâm tình, mỗi lần không chiếm được sủng ái của anh ta thì cũng chỉ có thể dùng người đàn ông khác thay thế, tán gẫu lấy an ủi.

Lúc trước từng có lời đồn chứng chán ghét phụ nữ của anh ta đã đỡ hơn, Y Nhu liền dùng chút thủ đoạn hối lộ trợ lý Nam Cung Thần bên cạnh Đằng Cận Tư, được như nguyện bỏ lên giường của anh, chỉ tiếc, còn chưa được nếm đến tư vị liền bị đuổi ra ngoài, từ đó liền trở thành một vết sẹo trong lòng cô ấy, tình yêu đối với người đó cũng chậm chậm biến chuyển thành yêu hận đan xen.

Bởi vì mối hận này, cư nhiên cô ấy nhất thời xúc động chụp được một tấm hình của Đằng thiếu, đồng thời giấu tên gửi ột toà soạn báo, lại không ngờ tới chuyện này chọc cho Đằng thiếu rất tức giận, trực tiếp đóng cửa toà soạn báo, luôn điều tra người gửi hình không tha, cô ấy sợ đến nỗi vội vàng chạy tới Luân Đôn trốn nạn.

Vốn là bữa tiệc lần này cô ấy bảo là muốn chạy về để gặp người đàn ông mà cô vẫn luôn thương nhớ, nhưng không ngờ sân bay bên đó quá nhiều sương mù, tất cả chuyến bay đều hoãn lại đến ngày hôm sau, nói cách khác cho dù thế nào cô ấy cũng không kịp đến dự tiệc rồi, cô ấy giận đến nghiến răng dậm chân, càng thêm phát giận với nữ tiếp viên bên kia.

Haizz. Tính tình ấy của Y Nhu! Cũng không tránh khỏi quá khích, yêu một người đàn ông ưu tú như Đằng thiếu, muốn lấy được sự yêu mến của anh ta, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Vẫn là mình suy nghĩ thoáng, vừa mới bắt đầu đã không ôm lấy hi vọng với người đàn ông cao cao tại thượng đó, một lòng chỉ nghĩ tới một chàng bạch mã hoàng tử, cũng may mình đã đợi được.

Móng tay dài nhẹ đỏ thắm nhẹ nhàng vuốt ve ly thủy tinh, đuôi mắt thỉnh thoảng liếc về hướng những người đang đứng cùng với ba mình, bộ trưởng Trần đang đứng cùng với Đằng thiếu và Quý Phạm Tây, khi liếc thấy người đàn ông lạnh lùng cao ngạo kia rời đi, cô lập tức chạy nhanh tới.

“Cha, cha chiếm lấy anh Phạm Tây lâu như vậy, làm cho người ta đợi lâu.” Thẩm Quân Nhã giống như con khổng tước nhào tới, cũng không quan tâm người khác vui hay không, tiến lên liền ôm thật chặt lấy cánh tay của Quý Phạm Tây, một bộ dáng tự tình là bạn gái của người ta.

Quý Phạm Tây có chút không vui cau mày, nhưng khi ở trước mặt chú Thẩm anh lại không tiện bộc lộ, chỉ có thể nhịn, nhưng anh nhường nhịn lại làm cho Thẩm Bác Sinh và bộ trưởng Trần hiểu lầm, còn tưởng rằng hai người bọn họ thật sự là tình đầu ý hợp.

“Anh Thẩm à, xem ra nhà anh có chuyện tốt đến gần rồi! Thị trưởng Quý và Quân Nhã đúng là một đôi trai tài gái sắc!” Bộ trưởng Trần am hiểu nhất là nịnh nọt, nếu không phải như thế ông cũng không cách nào leo đến vị trí ngày hôm nay.

“Ha ha. Chuyện như vậy đúng là phải xem ý kiến của bọn trẻ a! Chỉ cần bọn họ đồng ý, chúng ta những người làm trưởng bối dĩ nhiên là vui khi việc thành.” Thẩm Bác Sinh cười ha hả nói, nếu như Phạm Tây có thể lấy tiểu Nhã, như vậy ông thật hoàn toàn yên tâm.

“Chú Thẩm, thật ra thì chúng ta.” Quý Phạm Tây có chút khổ não sao chuyện lại biến thành như vậy, thật sự anh không có cảm giác gì với Thẩm Quân Nhã, sao người xung quanh lại nói đến giống như hai

người bọn họ thật sự là một đôi!

Anh còn chưa nói xong, liền bị Thẩm Quân Nhã trách móc.

“Cha, anh Phạm Tây là đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng, anh ấy vừa lên chức thị trưởng, cái gọi là quan mới nhậm chức như ngồi trên đồng lửa, khoảng thời gian này nhất định sẽ rất bận rộn, chờ ngày nào đó anh ấy thanh nhàn rồi hãy nói.”

Thật ra thì trong lòng cô rất rõ ràng Quý Phạm Tây không có thích mình, nhưng cô không nổi giận, cỗi đời này còn có đàn ông mà Thẩm Quân Nhã không chinh phục được sao?

“Ôi! Đây còn chưa kết hôn cũng biết suy nghĩ vì bạn trai như thế rồi, xem ra sau này tiểu Nhã sẽ là một người vợ hiền đây!” Bộ trưởng Trần cảm khái nói lần nữa.

Mặt mày Thẩm Bác Sinh hớn hở, cười đến vô cùng vui vẻ, ông chỉ có một cô con gái bảo bối, dĩ nhiên là hi vọng cô có thể lấy được người chồng tốt, haizz.

“Chú Thẩm, bộ trưởng Trần, tiểu Nhã, xin lỗi cháu có chút chuyện đi trước.”

Quý Phạm Tây thật sự không muốn nghe tiếp nữa, nếu như mới vừa rồi Thẩm Quân Nhã không có trách móc lời của chú Thẩm, chỉ sợ anh đã nói ra sự thật, nhưng anh không muốn làm mất mặt mũi của chú Thẩm, mặc dù con gái của chú ấy không ra gì, nhưng chú ấy vẫn là một người đáng khâm phục, coi như nể mặt chú ấy, lát nữa anh sẽ nói riêng với chú sau.

“Anh Phạm Tây.” Thẩm Quân Nhã nũng nịu gọi tên anh, đang chuẩn bị đuổi theo lại bị cha kéo tay lại.

“Tiểu Nhã, có khi đàn ông cũng cần một chút không gian của mình, con đi chơi với đám bạn bên kia đi.” Thẩm Bác Sinh là người từng trải, ông đã phát hiện biểu hiện của Phạm Tây có gì đó không ổn, kết hợp với chuyện vừa nãy tiểu Nhã ngắt lời Phạm Tây, trong lòng mặc dù có nghi vấn, nhưng trên mặt vẫn duy trì rất tốt, đây gọi là lão luyện.

“Dạ.” Mặc dù Thẩm Quân Nhã rất không tình nguyện, nhưng ba nói cũng có đạo lý, hướng chi mới vừa rồi anh Phạm Tây giống như thật sự tức giận, mình không biết điều đi theo chẳng phải là tự tìm mất mặt sao?

Một đường đi ra đại sảnh, sắc mặt của Quý Phạm Tây rất khó coi, môi bạc mím thật chặt, tựa như ẩn nhẫn tức giận. Tình cảm của Thẩm Quân Nhã đối với anh rõ ràng như vậy, nếu anh không nhìn ra thì chính là kẻ ngu.

Nhưng vấn đề là: Anh không thích cô!

Nhiều lần ám chỉ qua với cô, nhưng cô tựa như nghe không hiểu, còn thường chạy tới quần lấy anh, lấy tự mình là bạn gái của anh, nhất là mới vừa rồi, còn ở trước mặt người lớn nói những thứ kia làm cho người khác hiểu lầm.

Phiền não kéo cà vạt, không mục đích đi dọc theo hành lang, trong đại sảnh quá buồn tẻ, anh cần tìm một chỗ hóng mát một chút, giải tỏa phiền muộn trong lòng, đúng lúc liếc thấy bên trái đằng trước có một cửa nhỏ, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa vào.

Lại không có ngờ tới sẽ đối diện với một đôi mắt trong trẻo như nước, không dính một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ, giờ phút này cô ấy giống như là một con nai con bị hoảng sợ, bộ mặt sợ hãi nhìn anh chằm chằm.

107. Chương 108: Anh. Làm Sao Tìm Được Nơi Đây?

108. Chương 109: Thì Ra Lương Tiểu Thư Là Người Quen Cũ Của Thị Trưởng Quý!

Lương Chân Chân cực kì thê lương quay nhìn sang, cô rất ngạc nhiên khi thấy một mình Nam Cung Thần, tình cảnh này cô thực sự không biết phải nói gì, giải thích chính là che giấu.

Mặc dù tình hình trước mắt rất dễ dàng khiến người ta hiểu nhầm, nhưng cô thực sự không có làm bất cứ điều gì trái với lương tâm! Thật sự là có mồm mà không thể nói, để tránh thua thiệt dứt khoát cái gì cô cũng không nói.

“Thì ra Lương tiểu thư là người quen cũ của thị trưởng Quý!”

Giọng nói của Nam Cung Thần mập mờ, hơn nữa đôi mắt thâm sâu đang vòng tới vòng lui ở trên mình hai người, tràn ngập hai chữ “Hứng thú”.

“Cái gì? Anh nói anh ta là thị trưởng?”

Lương Chân Chân sững sờ nhìn về phía Quý Phạm Tây, anh ta thực sự là thị trưởng?

Nam Cung Thần nhìn đáng vẻ vô cùng kinh ngạc của cô, không tránh được có chút hoài nghi, lẽ nào anh đã đoán sai?

Vốn cho là bọn họ đã quen biết từ lâu, lợi dụng bữa tiệc để lén lút chạy đến chỗ ban công vắng vẻ này kín đáo gặp nhau, nhưng anh lại không nghĩ rằng Lương tiểu thư ngay cả chuyện anh ta là thị trưởng mới cũng không biết, có vẻ như điều này là ... kỳ lạ.

Suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ: Đầu tiên, Quý Phạm Tây là vừa từ thành phố K chuyển đến thành phố C, trước đây anh ta chưa từng tới nơi này, mà Lương Chân Chân là lớn lên ở thành phố C, về cơ bản hai người này không có khả năng qua lại với nhau; tiếp theo, người quen biết Lương Chân Chân không nhiều, chủ yếu Quý Phạm Tây không thuộc về vòng luẩn quẩn ấy (ở đây là Nam Cung Thần nghĩ rằng Lương Chân Chân không thể quen biết được người thuộc tầng lớp cũng như có vai vế giống Quý Phạm Tây =.=).

Từ những phân tích kể trên cho thấy khả năng cả hai là người quen cũ tương đối nhỏ, ban này là mình nhất thời hồ đồ, anh đã không nghĩ tới vấn đề này.

Mặc dù Quý Phạm Tây không rõ ràng lắm tình hình hiện tại, nhưng anh nhìn ra được Lương Chân Chân biết người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện này, có vẻ như cô có chút... Sợ hãi đối với người đàn ông này.

Đối với câu hỏi của cô, anh chỉ có thể bình tĩnh mà chống đỡ, anh vốn chính là thị trưởng, cô không có hỏi qua anh thì anh cũng không có chủ động nói đến, không phải là anh lừa dối cô.

”Tôi cùng Lương tiểu thư hôm nay mới có may mắn quen biết, dĩ nhiên là không biết cận kề như vậy.”

Về mặt anh thần nhiên nói, ở dưới tình huống mà quan hệ của hai người không rõ ràng thì anh vẫn nên giúp đỡ Lương Chân Chân tương đối thỏa đáng.

Trời ạ! Anh ta thật sự là thị trưởng! Trong lòng Lương Chân Chân vô cùng kinh ngạc, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào Quý Phạm Tây không thể tin được, tuy nhiên cô cũng rất biết ơn lời của anh đã giúp đỡ mình.

“Oh... Thì ra là mới vừa quen biết!”

Nam Cung Thần chăm biếm nhìn Quý Phạm Tây.

Lương Chân Chân thật sự là không muốn tiếp tục nghe hai người này chăm biếm nhau nữa, thời gian càng kéo dài thì khả năng ác ma tới đây lại càng lớn, vì thế cô không để ý tới hai người nữa, cố sức chịu đựng đau đớn có ý định đi tới đại sảnh.

Tâm trạng cô không tốt, hơn nữa máu dồn khiến bàn chân cô đau nhức, vững bước trên đôi giày cao gót bảy inch giống như là con lật đật, lưng la lung lay, chưa được hai bước chân lại bị đau lần nữa, thật là hết sức xui xẻo!

Nam Cung Thần nhìn tình hình cô có phần thích hợp, tư thế rời đi thật sự là làm cho người khác kinh sợ (kinh hãi, hoảng sợ), vội vàng xông lên đỡ lấy cô.

“Không cần, tự tôi có thể đi.”

Lương Chân Chân không vui thoát khỏi anh ta.

“Lương tiểu thư, cô chính là đừng làm khó dễ tôi, để cậu chủ chờ sốt ruột cũng không hay.”

Nam Cung Thần nhỏ giọng nói một câu cuối cùng, chỉ có hai người có thể nghe được.

“Anh!”

Lương Chân Chân cảm hận trợn mắt nhìn anh ta, việc này***. Người đàn ông này thật là hết sức đáng ghét.

Quý Phạm Tây nhìn hai người phía trước càng chạy càng xa, trong lòng chẳng biết tại sao cực kỳ buồn bã, vẫn còn suy đoán thân phận người đàn ông kia và quan hệ của bọn họ.

Vừa mới bước vào đại sảnh, Lương Chân Chân liền không muốn đi vào trong nữa, cô nghĩ tìm một xó xỉnh nào đó để ngồi xuống ghế sa lon và nghỉ ngơi một chút, mà còn để tránh bị Thẩm Quân Nhã nhìn thấy.

Nhưng ông trời không chiều lòng người, cô không muốn đi khiêu khích người khác, nhưng người khác lại cứ thích đến trêu chọc cô.

“Ôi! Vị tiểu thư này là ai vậy? Sao nhìn lạ mắt như vậy? Sinh ra dung mạo yếu đuối đáng thương, thật sự là khiến cho đàn ông thương xót! Chẳng trách anh Thần vứt bỏ tôi để đi tìm cô!”

Không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện người con gái đẹp mặc váy dài màu đỏ thẫm, không có ý tốt nhìn Lương Chân Chân. Liền lượm kim chủ Nam Cung Thần này, cô ta thật vất vả quyến rũ, cô còn muốn xin anh ta làm ít chuyện vì mình đây, sao có thể dễ dàng như thế liền chấp tay nhường cho người ta?

Nam Cung Thần rất vô tội, anh cũng thành miếng mồi ngon rồi! Vừa không bỏ được gái đẹp, đồng thời cũng không thể bỏ lại người phụ nữ của cậu chủ, hơn nữa còn không thể ở trước mặt cậu chủ đem thân phận của Lương tiểu thư ra ánh sáng, anh bị kẹt ở giữa tình thế khó xử mà!

“Tối nay là lần đầu tiên Lương tiểu thư tới đây, không quen với chỗ này, vừa rồi bị lạc đường mà thôi, chẳng lẽ Mỹ Mỹ cũng ghen?”

Nam Cung Thần cười điều hoà bầu không khí, cánh tay rất tự nhiên ôm hông của cô ta, nhân tiện ở phía trên nắm một cái, đùa giỡn có phần rất thích thú.

Người phụ nữ được gọi là Mỹ Mỹ khiêu khích liếc mắt nhìn Lương Chân Chân, cánh tay mềm mại quấn lên Nam Cung Thần, đôi môi càng thêm sát vào thớ ra bên tai anh ta, Cười quyến rũ quyến rũ anh ta, đêm nay bất luận kẻ nào cũng không thể trở thành vật cản trở cô ta, người phụ nữ ở trước mắt này lại càng không được!

Ông trời! Không phải là muốn ở trước mặt cô biểu diễn *xuân cung đồ chứ? Lương Chân Chân có chút im lặng nhìn cơ thể hai người dính ở một chỗ,***. Ánh mắt của người đàn ông này thật đúng là tốt!

**xuân cung đồ : một loại tranh khiêu dâm hướng dẫn cách quan hệ tình dục.

“Các người đã liên tục tình ý như vậy, tôi sẽ không quấy rầy nữa, tiếp tục, xin mời tiếp tục.”

“Cô vừa cười vừa nói, xoay người đi về phía góc ghế sa lon, hiện tại cô cần ngồi một lát, chân cô đau chết đi được!”

Hừ! Nhìn không ra vẫn còn cố gắng biết điều sao! Trong lòng Mỹ Mỹ hừ lạnh nói, cánh tay quẩn lấy Nam Cung Thần chặt hơn, đầu càng thêm mềm mại tựa vào trên vai anh ta, khước miệng vẽ ra một nụ cười chiến thắng.

Cô ta lại không biết rằng căn bản là người ta không có coi cô ta là đối thủ, bởi vì khác biệt quá xa.

“Lương...”

Nam Cung Thần nhìn thấy cô khắp khểnh thoát khỏi tầm mắt của mình, vội vàng kêu gọi, nhưng người phụ nữ nữ nhân bên cạnh cố tình che cái miệng của anh ta, yêu mị nhìn anh ta.

“Anh Thần, chẳng lẽ anh không muốn... Yêu em sao!”

Âm thanh kia thật là quyến rũ nghe được xương cốt anh cũng mềm yếu rồi, nhưng anh lại tiếp tục lừa dối, chuyện cậu chủ giao phó vẫn phải xử lý, hơn nữa cũng quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, cho dù là đạn đã lên nòng không bắn không được thì cũng phải chịu đựng.

“Anh muốn chứ, nhưng lúc này không được, anh có chút chuyện phải rời đi trước một lát, em đi qua bồi tiếp cô ấy được không? Tâm sự hoặc là ăn chút trái cây bánh ngọt gì đó giết thời gian.”

Nam Cung Thần tự nhận là*** lão luyện, chưa bao giờ bỏ lỡ những phụ nữ trước đó, nhưng anh lại tự mình tính sai lòng dạ của phụ nữ — như kim dưới đáy biển, thật khó để suy đoán.

Mỹ Mỹ mắt hững, nhưng trên mặt cô ta vẫn có thể mỉm cười, trong lòng lại oán hận Lương Chân Chân, nên biết có đôi khi lòng ghen tỵ của phụ nữ là không có lý do cũng không thể giải thích được.

Không sai, một khi tập trung ở một chỗ, sẽ bộc phát rất kinh khủng.

“Được, vậy anh phải đi nhanh về nhanh, người ta không bỏ được anh chứ sao.”

Âm thanh yếu đuối vô lực, câu hồn phách người khác.

Nam Cung Thần cười nhẹ vỗ lên gò má của cô ta liền đi tìm cậu chủ nhà mình, đêm nay người mỹ nữ này thật đúng là có nhiệt tình khiến anh khó có thể mà ăn sạch cô ta, vẫn là mau chóng đem nai con nguyên vẹn trả lại cho cậu chủ, như thế anh cũng liền được tự do.

Nhìn bóng lưng anh ta dần dần đi xa, khước miệng Mỹ Mỹ vẽ lên một nụ cười độc ác, lắc mông đi tới chỗ Lương Chân Chân.

” Thế nào? Còn không phải là đến câu kim chủ ư! Muốn ngồi ở chỗ này mà câu cá chính là bất thành, nếu không thì để chị đây dạy người hai chiêu?”

Lương Chân Chân cảm thấy người phụ nữ này làm sao đáng ghét như vậy! Đúng là âm hồn bất tán quẩn lấy mình làm gì? Đều là tại tên đáng chết Nam Cung Thần***. Làm hại cô!

“Tôi chỉ muốn một mình yên tĩnh!”

Cô lạnh lùng nhìn cô ta, ý tứ rất rõ ràng mời cô ta rời đi.

” Rõ ràng chính là được đàn ông bao, còn giả bộ thánh thiện cái gì!”

Mỹ Mỹ bĩu môi khinh miệt, ý tứ rất là coi thường cô.

“Đừng đem chính cô tới phô trương với người bên cạnh! Cũng đừng nói với người khác! Để tránh làm bẩn lỗ tai người khác!”

Lương Chân Chân thật muốn đánh cho cô ta một bạt tai, nhưng lại không muốn làm chuyện này âm ỉ, ngộ nhỡ người phụ nữ này làm cần huyền não khiến ọi người đều biết thì không được tốt lắm.

“Thật là một nha đầu thối miệng mồm lạnh lợi! Giống như người ra ngoài bán lại muốn giả bộ thanh cao chị đây thấy nhiều rồi, nói đi nói lại còn không phải là chuyện như vậy! Ngay cả khi không tình nguyện, nằm ở nằm ở phía dưới người đàn ông cũng gào lên giống như là gái điếm!”

Lời nói Mỹ Mỹ khắc nghiệt châm biếm cô.

Lời của cô ta giống như một cái xương cá đâm vào trong thịt Lương Chân Chân, mặc dù tình huống của mình với cô ta không hề giống nhau, nhưng đúng là vẫn còn có chút tương tự, không chịu nổi nhớ lại những kỷ niệm kia trong nháy mắt giống như thủy triều khó chịu dâng lên, khiến cô nghẹn thở.

“Cô đã không đi, vậy thì tôi đi.”

Thật sự là một khắc cô cũng nghe không nổi nữa, không chọc nổi cô tránh còn không được sao?

Mỹ Mỹ nhìn cô tinh thần hoảng hốt, thì biết rõ tâm tư cô đã bị cô ta đâm trúng, càng thêm khinh thường cô, trong lòng từ từ sinh ra chút ác ý, cố tình đưa chân ra để cô bị vấp, làm cho cô xấu mặt trước mọi người.

Tất nhiên Lương Chân Chân không ngờ tới cô ta sẽ đối với mình như thế, nói lời ác độc không nói còn đưa chân ngăn trở mình, động tác bất lực cô ngã về phía trước tư thế khiến cho cô tâm tư giống như tro tàn.

“Bùm” Một tiếng vang thật lớn, đầu gối và khuỷu tay của cô đập thật mạnh ở trên sàn nhà, cảm giác đau đớn khoan tim lập tức truyền đến vỏ đại não, giống như là rất nhiều cây kim nhỏ châm ở trên người cô, đau đến mức nước mắt cô tuôn trào.

Vậy mà, cho dù cơ thể đau đớn cũng không bằng nỗi đau trong tim cô.

Bữa tiệc đêm nay, đã định trước là số kiếp của cô sao?

”Chao ôi! Cô đi đường sao không cẩn thận như vậy! Mới vừa rồi nghe những âm thanh kia mà nghĩ của tôi cũng chấn động, không có sao chỗ nào chứ? Nếu không thì tôi đỡ cô một phen.

Mỹ Mỹ đứng lại trả vờ hỏi, ly rượu đỏ trong tay càng thêm vô tình hay cố ý nghiêng về phía cô, khi cô ta khom lưng liền hoàn toàn đổ ra ngoài, toàn bộ đổ trên lưng của Lương Chân Chân.

109. Chương 110: Ngoan, Anh Liền Lập Tức Dẫn Em Đi

Chất lỏng màu đỏ nâu từng chút thấm vào dọc theo miếng vải trắng, lan rộng ra xung quanh vẫn kéo dài đến phần mông, làm chiếc đầm cô đang mặc trở nên trong suốt, ướt sũng dính vào trên lưng Lương Chân Chân.

Trong nháy mắt cảm giác mát lạnh bao trùm cơ thể cô, nhỏ giọt xâm chiếm trái tim, triệt để thổi mạnh vào trái tim cô đã lạnh băng, cô giống như ngâm mình ở trong hầm băng, bất kể dốc sức như thế nào, cũng không cảm giác được một chút ấm áp nào cả.

Cô biết giờ phút này mình nhất định rất thảm hại, nguyên nhân bởi vì rơi nước mắt nên lớp trang điểm cũng nhòe đi rồi, tóc càng thêm xốc xếch rơi rớt xuống, trên căn bản chiếc váy màu trắng đã trở nên trong suốt.

Bên tai truyền đến từng trận cười to ồn ào và lời nói khinh thường làm cho cô không chỗ nào lẩn trốn, ở trong mắt những người nổi tiếng quyền quý đó, cô chính là trò cười, là tiêu điểm cho bọn họ tùy tiện bình phẩm trong lúc trà dư tửu hậu (giờ rỗi rãi sau khi cơm nước xong), thật sự là đáng buồn!

Loại địa phương như thế này, vốn là nơi cô không nên đến, giống như lúc đầu cô đã nghĩ, đơn giản đó chính là tự rước lấy nhục.

Có lẽ qua đêm nay, cô đã thật sự nổi danh rồi.

Từ đây, tiếng xấu lan xa!

“Tiểu thư, cô có ổn không?”

Một giọng nói trầm thấp du dương nhẹ nhàng tràn đầy sức lôi cuốn kì lạ, không hề khinh bỉ, không có xem thường, chỉ có sự giúp đỡ chân thành nhất.

Lương Chân Chân không tự chủ được ngược mắt nhìn lên, đó là một đôi mắt nhìn rất đẹp. Đôi mắt màu nâu giống như là phủ một lớp ở trên màng nước, ba phần lấp lánh, bảy phần lạnh nhạt. Khuôn mặt tinh tế, đường nét thanh tú, là một người đàn ông điềm tĩnh và trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Người xa lạ, cô không quen biết. Đó là phản ứng đầu tiên ở trong lòng cô, ngay sau đó cô ngỡ vực nhìn về phía anh ta, tựa như muốn nói: Tại sao anh lại muốn giúp tôi?

Người kia dường như nhìn thấu tâm tư của cô.

“Chẳng qua là tôi cảm thấy, làm nhục người khác chắc chắn sẽ tự rước lấy nhục mà thôi.”

Anh chính là Cố Thiên Thừa, Đại thiếu gia của Cố gia Đồng thành, sở dĩ anh xuất hiện ở trên bữa tiệc này cũng là vì tình cờ đến thành phố C để giải quyết một chút chuyện làm ăn. Đúng lúc dùng bữa ở khách sạn thì tình cờ gặp Thẩm Bác Sinh chủ nhân của bữa tiệc tối nay, ông ấy liền nhiệt tình mời anh tới tham dự.

Bởi vì anh và ông ấy đã từng có qua lại trên công việc, biết được ông ấy cũng là người không tệ lắm nên đã đồng ý, nghĩ tới tới gặp lại lão bằng hữu thì cũng không tồi.

Đứng ở một bên Mỹ Mỹ nghe nói như thế không khỏi nhìn về phía người đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt này. Cô có chút đoán không ra lai lịch của người đàn ông này, nhưng mà cô nhận thấy anh ta nhất định là một quý công tử nhà quyền thế, cô vẫn là chó tùy tiện làm rách lòng anh ta, bèn giận dữ dậm chân.

“Ôi! Vị tiên sinh này cũng đừng tùy tiện vu cáo hãm hại người tốt, tôi bất kể cái gì cũng không có làm, là chính cô ta té nhào xuống đất, tôi đây có lòng tốt muốn đỡ cô ấy đứng dậy, nhưng không ngờ rượu đổ trong ly tự nhiên đổ ra ngoài.”

“Làm hay không làm cái gì thì tất cả mọi người đều thấy rõ, vị tiểu thư này cần gì phải vội vã giải thích như vậy, như thế là giấu đầu lòi đuôi đó.”

Cố Thiên Thừa liếc cô một cái, âm thanh lạnh lạnh nghiêm túc.

Mỹ Mỹ bị anh nói bị nghẹn mặt đỏ tía tai, một câu cũng không nói lên được, ánh mắt hung ác trợn mắt nhìn Lương Chân Chân quỳ rạp trên mặt đất: Đồ đi dê tiện! Tối nay coi như vận số cô tốt, lần sau còn để tôi nhìn thấy thì xem tôi trừng trị cô như thế nào!

Sau đó quay người bỏ đi, cô ta không biết rằng đêm nay cũng là sự khởi đầu của số phận cô ấy!

Lương Chân Chân được Cố Thiên Thừa giúp từ từ đứng lên, cô cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Cảm ơn anh.”

“Không có việc gì, về sau nếu còn gặp lại người phụ nữ này thì không cần nhân từ nương tay, nếu không thì bị bắt nạt chính là bản thân mình.”

Cố Thiên Thừa ý tốt nhắc nhở cô, trong nháy mắt anh cũng tưởng mình nằm mơ, cô ấy thì mảnh mai như vậy, để cho anh muốn đem hết toàn lực bảo vệ cô, cưng chiều cô, thương yêu cô.

“Ừ...”

Lương Chân Chân gật đầu đáp lại, tuy rằng cô đã đứng lên nhưng chung quanh tiếng cười nhạo và âm thanh miệt thị vẫn như cũ không ngừng, nhếch nhác như cô bây giờ chỉ mong sao để thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt, một phút cũng không ở lại.

Cố Thiên Thừa nhìn thấy cô cúi đầu như không muốn nói thêm, trong lòng thầm thở dài một tiếng, suy nghĩ có lẽ mình nên đi tìm bạn tốt thôi, chuyện như vậy, anh cũng chỉ có thể giúp đỡ đến đây.

Đặng Cận Tư nhận được điện thoại của Thư đại ca, nói cho anh biết chuyện của Mạc Tiểu Tứ về cơ bản đã có tin tức, ngày sự thật phơi bày đã không xa để cho anh không phải lo lắng.

Xong việc, Thư Nhĩ Hách còn không quên trêu chọc anh: Sau khi em gái nhỏ nhà tôi nghe câu chuyện của cậu thì ôm lấy hứng thú thật lớn đối với cậu. Làm cho tam đệ của tôi đại phát ghen tuông, nó nói là có cơ

hội muốn tìm cậu học hỏi một phen, nha đầu Hợp Hợp kia nghe thấy, vô cùng cao hứng, còn la hét muốn Tam đệ mang nó đi thành phố C tìm cậu chơi, tiện thể gặp nai con của cậu để mở mang kiến thức.

“Khụ...Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp quả thật rất xứng với nhau, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh bọn họ đến làm khách.”

Đằng Cận Tư che miệng khẽ “Khụ khụ” hai tiếng, trong đầu lại hiện ra tình cảnh nhìn thấy hai người bọn họ ở Manhattan lần trước, lập tức lại bị dáng vẻ xinh đẹp yếu đuối của nai con bao trùm, cũng không biết Nam Cung đã tìm thấy cô chưa? Lúc này cô đang làm gì?

“Ha..ha...Được, sẽ có cơ hội, mọi người chúng tôi đối với nai con của cậu cũng rất hiếu kỳ, sẽ không bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy.”

Tiếng cười sang sảng của Thư Nhĩ Hách từ đường dây bờ bên kia đại dương truyền đến.

Hai người lại tùy ý hàn huyên mấy câu mấy câu rồi cúp máy, xoay người đang chuẩn bị đi vào thì nhìn thấy vẻ mặt vờ của Nam Cung Thần.

“Sao rồi? Vẫn không tìm được nai con?”

“Tìm được rồi, Lương tiểu thư đang chờ cậu chủ ở trong đại sảnh.”

Trong lòng Nam Cung Thần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã đỡ bỏ được gánh nặng này, trước mắt anh ta còn không biết xảy ra chuyện gì ở đại sảnh, đến khi biết được chỉ sợ anh ta hận mình không thể tự sát đi thôi, làm sao mà tìm một cái người như vậy! Làm ra một chuyện ngu xuẩn như thế!

Vừa tiến vào đại sảnh, hai người đã cảm thấy bầu không khí có gì không đúng, trông mắt đen của Đằng Cận Tư quét một vòng lạnh thấu xương ở trong sảnh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người phụ nữ cực kỳ nhếch nhác, lễ phục màu trắng gần như trong suốt dính vào trên người cô, đem dáng người hoàn mỹ của cô lộ ra hết. Nhiều ánh mắt như vậy đều nhìn vào cô.

Cô khẽ cúi đầu run rẩy bầy dáng điệu giống như một con nai con bị hoảng sợ, trong trông mắt đen u ám thâm trầm nhanh chóng ập xuống một tầng lạnh lẽo, ở bốn phía mờ mịt một vòng sương giá, lệ khí trên người cũng càng nặng theo mỗi bước đi.

Nam Cung Thần cũng giật mình trông mắt cũng mau rút, làm sao anh ta mới vừa rời đi một lát thì đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy? Rốt cuộc là người nào to gan lớn mật dám đem Lương tiểu thư khi dễ thành như vậy?

Thậm chí anh ta còn cảm nhận được sát khí lạnh thấu xương toả ra từ khắp người cậu chủ, từng lớp bao phủ khắp người, thật là ớn lạnh!

“Đằng Thiếu tới.”

“Ánh mắt của anh ta sao cứ nhìn người phụ nữ ướn sững kia chứ!”

“Hơn nữa, trong ánh mắt mang theo sát khí, thật là đáng sợ...”

Có người trong đám đông đã bắt đầu thì thầm to nhỏ, đồng thời vành tai vểnh lên, đối với việc trong bữa tiệc của người nổi tiếng chưa bao giờ xuất hiện một cô gái xa lạ thì mọi người đều là mang thái độ xem kịch vui, chẳng qua chỉ là một dân nghèo xuất thân hèn mọn mà thôi, bị bốn cột một phen thì có làm sao?

Cho dù đang cúi đầu, Lương Chân Chân cũng cảm nhận được sự lạnh lùng bất thường trong không khí, cô biết, là anh, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác uất ức, tầng tầng lớp lớp bao vây lấy cô, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Đều do anh ta! Tất cả đều là lỗi của anh ta! Nếu không phải là anh ta mang cô tới nơi này, cô sẽ không bị uất ức và khó xử thế này, bị nhiều người chế giễu và châm chọc như vậy.

Nhưng trước mắt, có thể dẫn cô rời khỏi bữa tiệc, chỉ có anh ta; Có thể cho cô cảm giác an toàn, cũng chỉ có anh ta mà thôi.

Cô đã nghĩ rằng sau khi ầm ĩ như vậy, Thẩm Quân Nhã nhất định sẽ phát hiện được mình, nhưng không ngờ lại không có, trong lòng liền đoán chừng có lẽ vừa vận lúc này cô ấy không ở đại sảnh, cho nên cô nhất định nắm lấy cơ hội này để rời đi.

Đằng Cận Tư thấy được tử thân và oán giận trong mắt của nai con, trong đôi mắt trong veo như suối nước nói ra rất nhiều lời khiến cho trái tim của anh đột nhiên níu chặt, chỉ muốn bước nhanh tới ấn cô vào trong ngực, sau đó đem tất cả những người khi dễ cô trừng phạt nghiêm khắc không tha!

“Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? !”

Âm thanh Đằng Cận Tư lạnh băng như sắt lực xuyên qua vô cùng uy hiếp, lời nào cũng là châu ngọc đánh trong tai mỗi một người ở trong đại sảnh, mọi người rớt rít thì thầm với nhau, không hiểu tại sao Đằng Thiếu lại nổi giận như vậy.

Nam Cung Thần lau mồ hôi trên trán, anh cũng rất là mờ mịt nha! Ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Mỹ Mỹ khắp nơi, không phải vừa rồi để cho cô ấy bồi tiếp Lương tiểu thư sao? Như thế nào mới một lát mà người đã không thấy tăm hơi?

Chẳng lẽ là...

A di đà Phật! Ông trời phù hộ ngàn vạn lần không thể cô ấy, nếu không mình chết một vạn lần cũng không đủ, một khi cậu chủ truy xét tới trách nhiệm thì chắc chắn là chính mình đã gián tiếp tạo thành.

Trời ạ! Anh đây là đều phải bị chém chết sao?

Lương Chân Chân cũng không kịp cảm thấy thẹn thùng và căng thẳng trong lòng, trực tiếp bổ nhào vào trong ngực của Đằng Cận Tư, cánh tay chặt chẽ vòng quanh hông của anh, âm thanh nghẹn ngào khóc nói:

“Hãy đưa tôi đi, tôi không muốn ở lại đây một chút nào hết!”

Lại nói, đây là lần đầu tiên Lương Chân Chân chủ động ôm ấp yêu thương, nhưng tình trạng như vậy thật là khiến người ta đau lòng.

Đằng Cận Tư bị cô khóc đến trái tim cũng đã níu chặt, vòng cánh tay ôm eo thon của cô, bàn tay ấm áp dính vào trên lưng ướt chèm nhẹp của cô, dịu dàng an ủi ở bên tai cô:

“Ngoan, anh liền lập tức dẫn em đi.”

Dứt lời, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc dịu dàng đột nhiên biến mất, chỉ còn lại hơi lạnh thấu xương, trong tròng mắt đen lạnh lẽo từng chút từng chút dần dần lan ra, hóa thành dao găm sắc bén dồn ngã quét về phía từng người đang có mặt ở đây.

“Là ai? Tự mình đứng ra!”

110. Chương 111: Qua Đây

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều bị khí thế cường đại của Đằng Cận Tư làm cho khiếp sợ, âm thanh lạnh thấu xương tựa như một tia chớp cường thế đánh vào trong lòng mọi người, làm dậy lên một trận sóng lớn.

Cơ hồ trong lòng mọi người đều tồn tại nhiều vấn đề: Cô gái chặt vật đó là ai? Sao cô ấy lại to gan dám nhào vào trong ngực Đằng thiếu như vậy?

Quan trọng nhất là, chẳng những Đằng thiếu không đẩy cô ấy ra, ngược lại còn ôm cô thật chặt, mang theo dáng vẻ bảo vệ cô, trong mắt anh lạnh lẽo đến khiến trong lòng mỗi người đều rung mình một cái.

Chẳng lẽ cô gái này chính là người được Đằng thiếu cưng chiều trong truyền thuyết? Giành hết 3000 sủng ái ở trên người? Cho nên mới ỷ sủng mà kiêu như vậy?

Thẩm Quân Nhã nghe được động tĩnh trong đại sảnh, trên mặt viết đầy mê mang và không hiểu, sao cô vừa rời đi một lát, liền xảy ra chuyện lớn như thế?

Cô theo lời của cha đi tìm vài người bạn nói chuyện phiếm, một đám phụ nữ đứng chung khó tránh khỏi sẽ tám nhảm về chuyện đàn ông, cô liền giả vờ nói ra bạn trai mình là Quý Phạm Tây, cô nói muốn mau sớm gạo nấu thành cơm với anh, nhưng lại không thể quá mức chủ động.

Một người trong đó đề nghị: “Không bằng cậu đi thay một bộ đầm viền tơ màu đen, bảo đảm sẽ khiến cho anh ta trợn mắt lên mà nhìn, phải biết, càng là cái dạng như ẩn như hiện hấp dẫn mới có thể chân chính kích thích dục vọng của đàn ông, để cho anh ta quỳ dưới váy của cậu.”

Mấy người khác che miệng cười đến mập mờ, “Mình thấy đề nghị này rất được, mặc dù chiếc đầm đỏ chói trên người cậu cũng rất quyến rũ, nhưng thiếu một chút sự bí ẩn.”

Thẩm Quân Nhã cảm thấy mấy người các cô nói rất có lý, liền lên lầu chuẩn bị thay quần áo, trong lòng suy nghĩ tối nay phải làm sao để giữ Quý Phạm Tây lại, chỉ có như vậy, cô mới có thể tiến hành mục tiêu kế tiếp của mình.

Chính vào lúc cô lên lầu thay đầm, vừa lúc bỏ lỡ cảnh Mỹ Mỹ ức hiếp Lương Chân Chân, đợi sau khi cô thay xong ra ngoài, chỉ có thấy được một bóng lưng giống như đã từng quen biết.

Làm thế nào cô cũng không nhớ nổi là ai? Nâng váy từng bước từng bước đi xuống cầu thang, trong lòng cũng hơi nghi ngờ: Tại sao Đằng thiếu nổi giận tới như vậy?

Đứng ở trong đám người, căn bản Mỹ Mỹ không ngờ tới chuyện sẽ chuyển biến thành ra như vậy, cơ thể cô run rẩy, chân cũng bắt đầu như nhũn ra, sao cô ta lại là người phụ nữ của Đằng thiếu? Tại sao mình xui xẻo như vậy!

“Rốt cuộc là ai? Đừng tưởng rằng núp ở trong đám người thì có thể trốn được, nếu không giải quyết xong chuyện hôm nay, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi!” Ánh mắt lạnh thấu xương của Đằng Cận Tư quét một vòng nhìn tất cả mọi người trong đại sảnh, âm thanh lạnh như băng, hết sức khí phách, hoàn toàn không có một chút nào giống như đùa giỡn.

Trong sảnh trong lòng mọi người đều thổn thức: Đáng vẻ nổi giận của Đằng thiếu thật là khủng bố! Giống như muốn lột da nuốt sống người đã ức hiếp người phụ nữ của anh, càng thêm tự trách mình ngu ngốc, sao lúc đầu lại không nhìn rõ cô gái kia trông như thế nào, ngày sau gặp cũng có thể làm quen!

Mỹ Mỹ đã sợ đến chân cũng bắt đầu run run, đã sớm nghe nói qua uy danh của Đằng thiếu, chuyện này quả thực như sấm bên tai, cơ thể cô mềm nhũn, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, có một số người chính mắt thấy cô ức hiếp Lương Chân Chân lập tức quay đầu nhìn về phía cô.

“Là cô, chính là cô! Chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy cô ấy đẩy vị tiểu thư kia ngã xuống đất, còn cố ý đổ rượu đỏ lên trên người tiểu thư, còn chửi rủa ác độc, một chút tư cách cũng không có!”

Nghe nói như thế, cơ thể vốn đã bình tĩnh lại của Lương Chân Chân lại bắt đầu cứng ngắc, chuyện mới vừa rồi xảy ra tất cả vẫn rõ mồn một trước mắt như cũ, đối với cô mà nói đó chính là cơn ác mộng, trừ người phụ nữ tên Mỹ Mỹ, những người khác đều cười nhạo và châm chọc cũng như những cây dao vô hình, chẳng chịt đâm vào trên người cô.

Mà bây giờ, họ cư nhiên liên kết cản ngược lại Mỹ Mỹ một hóp, điển hình cho gió chiều nào theo chiều nấy, thật là đáng buồn!

Cánh tay của Đằng Cận Tư từ từ buộc chặt, như muốn khảm cô gái trong ngực vào trong tim, nai con lại bị một người không liên quan ức hiếp vũ nhục như thế, sự trù miến thương yêu của anh nhanh chóng bành trướng lên.

Ánh mắt anh nhìn về phía người phụ nữ tê liệt ngã trên mặt đất cũng bắt đầu lạnh thấu xương, chỉ hận không thể xé ả ta ra thành từng mảnh nhỏ, vẫn chưa đủ làm tan cơn tức giận trong lòng anh.

“Qua đây!”

Nam Cung Thần thấy cảnh tượng này, liền biết trong lòng mình suy đoán hoàn toàn đúng rồi, trong nháy mắt, tâm như tro tàn, yên lặng.

“Tôi không phải cố ý, thật không phải cố ý, là cô ấy tự mình không cẩn thận trật chân té.” Mỹ Mỹ vội vàng khoát tay giải thích, ngày thường cô cũng chỉ có chút ý thể hiếp người thôi, lúc này mới thật sự ném đến hậu quả xấu, cái loại sợ hãi và khiếp đảm bao phủ lấy cô.

“Muốn tôi phải nói lại lần thứ hai sao? !” Giọng nói của Đằng Cận Tư giống như ma quỷ tới từ địa ngục, có hiệu ứng chấn động lòng người.

Mỹ Mỹ dứt khoát ngồi ở dưới đất lớn tiếng khóc, cô vẫn cho là như vậy thì mình có thể tránh được một kiếp, dù sao rất nhiều người đàn ông thấy phụ nữ khóc sẽ mềm lòng. Nhưng cô đoán sai về Đằng Cận Tư, trời sinh anh phiền nhất chính là những người phụ nữ như cô, vừa nhìn đã khiến anh chán ghét, chỉ hận không thể vứt cô ra ngoài!

Làm chủ nhân của bữa tiệc, Thẩm Bác Sinh có chút khổ sở, căn cứ suy tính cho đại cục, ông nên khuyên Đằng Cận Tư chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, nhưng tình thế trước mắt căn bản ông không thể chen vào nói, không thể nghi ngờ là tự tìm mất mặt.

Quan trọng nhất là, chuyện này xảy ra ở trên địa bàn của ông, người phụ nữ của Đằng thiếu bị người khác ức hiếp trên bữa tiệc của ông, chuyện này nếu truyền ra ngoài không biết sẽ như thế nào! Ông không gánh nổi tội danh này, càng không muốn bởi vì một người râu ria làm uống phí hết công sức của mình.

Liếc mắt ra hiệu với cô con gái, ý bảo cô giả vờ mặt đen, thay Đằng thiếu giáo huấn cái cô Mỹ Mỹ không biết điều đó!

Thẩm Quân Nhã hiểu rõ ý tứ của cha, thế lực của Đằng Cận Tư quá mức khổng lồ, căn bản không phải Thẩm gia có thể chọc nổi, mà nếu chuyện đàn ông đánh phụ nữ truyền đi sẽ khó tránh khỏi có chút không được tốt, mà cô ra mặt không thể nghi ngờ là chuyện không thể thích hợp hơn.

Mấy bước đi về phía Mỹ Mỹ đang khóc bù lu bù loa, cô dùng lời nói ác độc nói: “Tiện nhân! Muốn ý thể cũng không biết xem lại đây là chỗ nào, đúng là làm chuyện cười cho người khác! Mắt chó không biết đây là đâu! Một chút cũng không có mắt nhìn, phụ nữ của Đằng thiếu là người cô có thể ức hiếp sao? Cũng không nhìn lại mình có bao nhiêu phân lượng! Còn không mau nói xin lỗi!”

Lương Chân Chân vừa nghe giọng nói này thì biết rõ là Thẩm Quân Nhã, ngón tay không tự chủ nín chặt lấy áo của Đằng Cận Tư, đầu chôn ở trong ngực của anh nói: “Tôi muốn đi, dẫn tôi đi.”

“Cái gì?” Đằng Cận Tư không nghe rõ người trong ngực đang nói gì, cúi đầu hỏi, muốn kéo đầu của cô từ trong lòng ngực mình ra ngoài, nếu cứ như vậy sẽ buồn bực chết mất.

Nhưng Lương Chân Chân chính là không chịu ra, ngón tay càng tăng thêm sức lực nhéo một cái ở bên hông của anh, Thẩm Quân Nhã gần trong gang tấc, cô không thể bị cô ta nhìn thấy, cô muốn mau rời khỏi đây!

Đằng Cận Tư cảm nhận được bên hông truyền tới đau đớn, khẽ cau mày, nghi ngờ nhìn về phía nai con trong ngực, mới vừa rồi cô còn rất tốt, sao chưa gì liền kích động như thế rồi.

“Tôi muốn về nhà.” Giọng nói của Lương Chân Chân mang theo tiếng khóc nức nở từ trong ngực anh truyền đến, hơn nữa tay cô vẫn không ngừng nghiến nhéo ở bên hông anh như cũ, giống như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

“Nam Cung, chuyện này giao cho cậu xử lý. Còn nữa, chuyện tối nay không cho phép đăng báo! Phụ nữ của Đằng Cận Tư tôi ai cũng không được phép bàn luận, nếu bị tôi gặp lại một chuyện tương tự, các vị cũng suy nghĩ tới hậu quả!”

Nói xong, ôm Lương Chân Chân lên, cũng không quay đầu lại rời khỏi đại sảnh.

Thẩm Quân Nhã rất muốn nhìn rõ ràng cô gái kia trông như thế nào, nhưng khổ nỗi cô ấy thủy chung vùi mặt ở trong ngực Đằng Cận Tư, dù chăm chú nhìn ra sao cũng chỉ nhìn thấy một bên má không rõ ràng lắm, cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng cô vẫn không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

Với suy nghĩ của cô, đánh chết cũng không nghĩ đến Lương Chân Chân, chênh lệch quá lớn.

Mặc dù Quý Phạm Tây không tận mắt nhìn cả quá trình, thế nhưng anh lại thấy được cảnh tượng Lương Chân Chân nhào về phía trong ngực Đằng Cận Tư, cũng nhìn thấy hình ảnh Đằng Cận Tư bảo vệ cứng chiều ra mặt vì cô, trong lòng có một loại cảm giác chua xót lạ thường.

Không trách được người ta lại lạnh nhạt với mình như vậy, thì ra là hoa đã có chủ rồi, nhưng tại sao cô ấy lại cố tình là người của Đằng Cận Tư?

Có điều, hai người bọn họ là thật lòng yêu nhau sao?

Trong lòng Nam Cung Thần cực kỳ phiền não, nếu thật sự truy cứu tới chuyện này, anh cũng khó trốn khỏi liên quan, tìm cậu chủ đã đặt hết trên người Lương Chân Chân, cho nên mới không quan tâm thứ gì, chỉ khi nào cậu ấy tỉnh táo lại, nhất định sẽ hỏi mình đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Xem ra sau khi xử lý xong chuyện này, anh có thể dọn dẹp hành lý lặn đến đóng đô ở Châu Phi được rồi.

“Nam Cung tiên sinh, anh xem chuyện này phải xử lý như thế nào đây?” Thẩm Quân Nhã cười ha hả hỏi.

“Từ giờ trở đi, rời khỏi thành phố C, đến một thành phố nhỏ khác, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt cậu chủ và Lương tiểu thư.” Nam Cung Thần thần nhiên nói, trong giọng nói không chứa một tia tình cảm.

Trên đời người họ Lương rất nhiều, đương nhiên Thẩm Quân Nhã không có chú ý đến việc này, cho tới ngày sau biết “Lương tiểu thư” trong miệng Nam Cung Thần chính là Lương Chân Chân thì trong lòng có một loại hận không nói được.

“Anh Thần, về sau em cũng không dám nữa, cầu xin anh đừng đuổi em đi, nơi này là nhà em mà!” Mỹ Mỹ khóc lóc cầu xin nói.

“Đây là do cô tự làm tự chịu, tôi không thể giúp được.” Trong lòng Nam Cung Thần thở dài một cái, bây giờ anh cũng không khác gì —— tự thân khó bảo toàn.

111. Chương 112: Gạt Người! Cởi Ra Không Có Quần Áo Thay.

Một đường bị ôm đi ra đại sảnh, tay nhỏ bé Lương Chân Chân nắm thật chặt áo sơ mi trước ngực anh, trong lòng đủ loại cảm xúc, nói không rõ ràng là cảm giác gì, từ vừa mới bắt đầu bị nhục nhã, khó chịu, uất ức, bị thương cho tới sau khi ác ma xuất hiện đối với mình bảo vệ và nâng niu, làm cho trong lòng cô nổi lên một cảm giác ấm áp đã lâu không có.

Ít nhất, anh không có giống như những người này châm chọc mình, mà che chở cô, không để cho cô bị ức hiếp nữa, thậm chí giúp cô hả giận, cái loại khí chất vương giả làm cho lòng cô rung động không dứt.

Đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy có ác ma ở bên cạnh cũng rất tốt. Anh giống như là một cái cây lớn, có thể để mình dựa vào, cánh chim rộng lớn của anh có thể che chở mình không bị người khác ức hiếp.

Mắt thấy đã rời khỏi đại sảnh, lúc này Lương Chân Chân mới ngẩng đầu lên, hít thở không khí tươi mát, mở mắt liên đối diện với một đôi mắt đen ẩn tình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ửng hồng, mắc cỡ vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa.

Thiệt là, làm gì mà vẫn nhìn người ta, còn dùng cái loại ánh mắt thâm tình khấn thiết đó nữa, mặc dù vừa rồi anh ra mặt giúp mình làm cho người ta rất cảm động, trong lòng ấm áp, nhưng tất cả những thứ này còn không phải đều do anh làm hại hay sao. ()

“Ngẩng đầu lên, coi chừng ngợp.” Đằng Cận Tư bất mãn kéo cái đầu nhỏ trong ngực mình ra ngoài, chẳng lẽ cô gái này muốn học lặn xuống nước hay sao? Công phu nín thở lợi hại như vậy? Xem ra cũng có rất nhiều chỗ tốt trong việc hôn môi?

Trong đầu một người đàn ông vẫn mơ mộng đợi sau khi về nhà sẽ thể nghiệm một phen.

“Nào có, người ta đã thả rồi.” Lương Chân Chân bắt mắt bĩu môi, hiện tại cả người cô không thoải mái, chỉ hy vọng nhanh được về tắm.

“Chà chà! Thì ra là ở đây tâm tình với cô dâu nhỏ.” Đột nhiên, từ phía sau truyền đến giọng nói chế nhạo quen thuộc.

Đằng Cận Tư không thể tin quay đầu lại, khi thấy người đến là ai thì giữa hai lông mày hiện lên sự vui sướng khó thấy được, “Thiên Thừa, sao cậu ở đây?”

“Vừa lúc tới bên này xử lý một chút công chuyện, trong lúc vô tình gặp được Thẩm tiên sinh ông ta mời tôi tới, không nghĩ tới anh cũng ở đây, rất lâu rồi hai ta không có so kiếm thuật rồi.” Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông mang theo ý cười, đó là loại vui sướng khi gặp được bạn bè.

Người này chính là Cố Thiên Thừa, sau khi anh giúp Lương Chân Chân liên vòng quanh đại sảnh một vòng tìm Đằng Cận Tư, nhưng ngay cả nửa bóng người cũng không nhìn thấy, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy không có gì thu vị, đa số các danh lưu nhà quyền quý ở thành phố C anh đều không quen biết, nói chuyện với những người đó không có gì tốt, còn không bằng nấu cháo điện thoại với người phụ nữ mình yêu.

Vì vậy, anh liền bỏ lỡ cảnh Đằng Cận Tư bảo vệ Lương Chân Chân, nói chuyện điện thoại xong vốn muốn đi vào chào hỏi Thẩm Bác Sinh rồi rời đi, lại không ngờ ở trước cửa ra vào gặp phải người bạn tìm kiếm này giờ không thấy.

Còn không cẩn thận nghe được lời tâm tình vừa rồi của cô dâu nhỏ, đúng là có duyên.

Vậy mà, khi anh thấy rõ cô gái vui trong ngực bạn thân thì cực kỳ kinh ngạc, “Cô ấy chính là nai con của anh?”

Lương Chân Chân chỉ cảm thấy cái giọng trong trẻo lạnh lùng này hơi quen tai, không khỏi ngẩng đầu lên liếc qua, kinh ngạc há to mồm: “A! Là anh?”

Lần này đến phiên Đằng Cận Tư kinh ngạc rồi, anh khẽ nhú mày, hình như rất khó hiểu không biết lúc nào thì nai con biết Cố Thiên Thừa?

Cố Thiên Thừa liền đem chuyện nói đơn giản lần nữa, xong việc, cười thở dài nói: “Xem ra, quả nhiên tất cả đều là ý trời, lần trước anh ở Mỹ giúp Tâm Ngữ giải vây, lần này tôi cũng trong lúc vô tình giúp nai con của anh.”

“Đúng vậy! Hai ta rõ ràng, ngày khác sẽ đánh kiếm phân cao thấp.” Khóe môi Đằng Cận Tư cong lên thành một nụ cười.

“Được, bất cứ lúc nào cũng được.” Cố Thiên Thừa cười đến vui sướng.

Trong lòng Lương Chân Chân âm thầm nói: Cái gì vậy! Sao tất cả mọi người đều gọi mình là nai con, rõ ràng người ta có tên, đều là tại ác ma làm hại, không chỉ lấy tên động vật gọi cô, còn đi tuyên truyền khắp nơi, đáng ghét chết đi!

Ngay sau đó cô không vui vắn vẹo uốn éo, trên người thật khó chịu, muốn tắm tắm!

Đằng Cận Tư cảm nhận được người trong ngực lo lắng, nói: “Tối nay nai con bị uất ức, trong lòng khó chịu, tôi mang cô ấy về trước, hẹn ngày khác gặp lại.”

“Ừ, vào lúc này, nên dịu dàng một chút....” Cố Thiên Thừa che miệng “Khụ” hai tiếng, ý vị sâu xa.

Ngón tay Lương Chân Chân túm lấy áo người nào đó chặt hơn, tựa hồ đang thúc giục Đằng Cận Tư rời đi, không biết người đàn ông kia đang ở đây nói lung tung cái gì.....

“Khụ....Đi nha.” Đằng Cận Tư không nói thêm nữa, ôm nai con đi tới chiếc Cayenne màu đen, chui vào chỗ ngồi phía sau, dặn dò tài xế trở về biệt thự Lan Đình uyển bằng tốc độ nhanh nhất, cũng kéo tấm màn ngăn cách lên.

“Đừng mà, tôi....Hiện tại không thoải mái.” Lương Chân Chân cho là hiện tại anh sẽ làm chuyện đó với mình, trong lòng không khỏi có chút ghét, mặc dù mới vừa rồi cô rất cảm động, cũng không đại biểu lập tức phải hiến thân a!

Đằng Cận Tư biết cô hiểu lầm, đôi môi dính vào bên tai cô cố ý đùa cô, “Ngoan, vấy trên người ướt hết rồi, cởi ra sẽ thoải mái hơn.”

Vừa nói vừa mò tới khóa kéo, Lương Chân Chân sợ đến vội vàng đưa tay đè lại, “Không....Tôi có thể chịu được.”

“Như vậy rất dễ bị cảm, cởi ra, anh sẽ không làm cái gì.” Anh khó được dịu dàng nói.

“Gạt người! Cởi ra không có quần áo thay.” Lương Chân Chân quệt mồ hôi không thuận theo, cô mới không tin tưởng anh nói chuyện hoang đường, nếu như cởi ra thì chẳng khác gì khóa thân, đâu còn có cảm giác an toàn? Đến lúc đó mình càng không có bất kỳ đường sống phản kháng nào rồi, chỉ có thể mặc cho người ta làm thịt.

“Không cho kháng nghị!” Đằng Cận Tư bị cô huyền não có chút không biết làm sao, anh không có kinh nghiệm dụ dỗ phụ nữ qua, cũng không biết lúc phụ nữ nũng nịu phải xử lý thế nào, anh cảm giác mình đã đủ dịu dàng, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa bao giờ ăn nói khép nép như vậy với ai bao giờ, nai con không những không cảm kích, còn nói anh gạt người!

Anh không khỏi tức giận lên giọng, Lương Chân Chân hoảng sợ trợn tròn cặp mắt, trong tròng mắt đen long lanh dâng lên một vầng mắt nước mắt trong suốt, đôi môi đỏ mọng ướt át run run rẩy rẩy hơi chu ra, làn da trắng nõn chốc người ta thêm thường.

Ác ma lại khôi phục diện mạo nguyên thủy của anh ta rồi, mới vừa rồi dịu dàng đều là cảnh tượng huyền ảo, chỉ cần mình không nghe theo lời anh ta, sẽ bị rống, hung bạo, đáng ghét chết đi!

112. Chương 113: Lời Của Anh Nói, Tôi Có Thể Tin Tưởng Sao?

Đằng Cận Tư nhìn bộ dáng đáng thương vô tội của nai con, trong lòng dâng lên từng trận thương tiếc, đúng là một cô gái biết giãy vờ người khác mà! Nhưng phải cởi quần áo ướt sũng ra, nếu không ngã bệnh thì sao? Anh liền hung ác quyết tâm kéo khóa kéo bên vấy cô ra, bàn tay vung lên, không để ý tới sự phản đối của cô mà cởi ra.

Mặc dù Lương Chân Chân rất không nguyện ý, nhưng dưới uy quyền của ác ma, cô chỉ có thể uất ức chấp nhận, cô cắn chặt môi mặc cho anh loay hoay mình, khi vấy rời khỏi cơ thể, khổ sở và bị thương trong lòng cô không nhịn được nữa, từng đợt uất ức trào ra, chui vào từng góc trong cơ thể cô, bộc phát đến cực điểm.

Dường như giờ phút này cô lại trở về thời điểm lúc đầu, không được tôn trọng tùy ý nhục nhã, mặc cho người khác muốn làm gì thì làm, không có nửa phần cảm giác an toàn, tựa như là một món đồ trần trụi, vừa vô dụng vừa đáng thương.

Trước sau đối xử khác biệt quá lớn, làm cho cô có chút khó thừa nhận, nước mắt giống như mưa, vẫn không ngừng rơi, sôi trào mãnh liệt.

“Đang tốt lành, khóc cái gì?” Đằng Cận Tư có chút bất đắc dĩ, cô gái này đúng là làm bằng nước, động một chút là khóc bù lu bù loa, giống như mình đang ăn hiếp cô, ngay sau đó anh cởi tây trang của mình xuống bao lại cô kín mít, cũng sẵn sốc cài nút áo lại.

Sau khi làm xong những việc này, anh liền bắt đầu kiểm tra vết thương trên chân cô, phát hiện đầu gối bị thương rất nghiêm trọng, da bị xước, vết máu đã sớm đọng lại, màu đỏ máu kích thích thị giác của anh.

Chân mày anh nhíu lại thật chặt, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho ả đàn bà chết tiệt kia! Lại dám ức hiếp nai con của anh? Chán sống rồi!

Lương Chân Chân vốn cho là anh cởi hết quần áo của mình liền sẽ làm loại chuyện đó với mình, nghĩ tới cho dù như thế nào cũng muốn ép buộc mình không được phát ra bất kỳ âm thanh gì, biểu hiện như con cá chết mặc anh phát tiết dục vọng, lại không có ngờ tới ngược lại anh cởi tây trang xuống mặc cho cô xong, còn cài nút lại, một loạt động tác này làm cho cô cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Làm sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Cô có chút mờ mịt, cũng tựa như đủ loại chuyện xảy ra tối nay, làm cho cô ứng phó không kịp, hình như trái tim nhỏ nhỏ chịu không nổi.

Liền nâng đôi mắt đầm lệ mông lung ngẩng nhìn người đàn ông ở trước mắt, mở miệng, “Anh. . . . Anh không phải là. . . .”

“Tôi nói, tôi sẽ không làm cái gì với em.” Đằng Cận Tư thấy bộ dạng tội nghiệp của cô đúng là vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay nhéo một cái trên gò má phồng nộn của cô.

“Đau. . . .” Lương Chân Chân bất mãn quay mặt qua chỗ khác, trừng mắt liếc người đàn ông, nhỏ giọng lầu bàu nói: “Lời của anh nói, tôi có thể tin tưởng sao?”

Bàn tay của Đằng Cận Tư nâng chiếc cằm thon gầy của cô lên, tròng mắt đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hình như có gì đó đang chậm rãi chảy qua, từng chữ từng câu nói thật: “Dĩ nhiên có thể, em phải tin tưởng tôi.”

“Ừ.” Cô gật đầu đáp một tiếng, trong lòng xẹt qua một loại cảm giác đặc biệt, ấm áp, tràn đầy cả con tim.

“Còn đau không?” Ngón tay của Đằng Cận Tư vuốt ve vết thương trên đầu gối của cô, giọng nói dịu dàng hiếm thấy, tựa như một cơn gió mát thổi qua lòng cô.

“Ừm, không đau.” Lương Chân Chân lắc đầu một cái, đã sớm hết đau rồi, cô không phải cái loại con gái từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, đau một chút xíu thì sợ cả thể giới đều không biết, có đôi khi, nhịn một chút thì qua thôi.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô được bao bọc ở trong tây trang to lớn của Đằng Cận Tư, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, nước mắt trên mặt còn chưa khô hết, nhớp nhúa dính ở trên làn da trắng nõn mịn màng, bộ dáng nhu nhược đáng thương làm người thương yêu.

Ngón tay của Đằng Cận Tư khẽ xoa gương mặt của cô, xoa vệt nước mắt còn vương trên khoé mắt của cô, một hồi lâu mới phun ra một câu, “Khóc đến giống như con mèo hoa nhỏ, xấu hổ chết rồi.”

Lương Chân Chân mắt húng bữu môi, đưa tay đẩy cái tay đáng ghét của ai kia ra, nói lầm bầm: “Tôi cũng không kêu anh nhìn.”

“Nhưng tôi thích nhìn.” Đằng Cận Tư thuận thế nắm lấy bàn nhỏ bé của cô, chậm rãi vuốt ve, Lương Chân Chân mắc cỡ ngượng ngùng cúi đầu, làm cái gì vậy! Cái bộ dáng này của ác ma làm cho cô có chút không quen!

Không khí bên trong xe lập tức trở nên mập mờ, dòng khí ấm áp phiêu đảng ở chung quanh, giống như nhún nhảy ở trong lòng hai người, có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Tài xế rẽ một khúc quanh, khiến cho Lương Chân Chân nghiêng về phía trước, cầm cúi trên ngực rắn chắc của Đằng Cận Tư, cô đau đến nghiêng răng nhếch miệng, bất mãn ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía người nào đó.

Đúng lúc Đằng Cận Tư cúi đầu nhìn cô, đôi môi hai người liền không hề báo trước dán sát ở cùng một chỗ.

“Á!” Lương Chân Chân xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, cô cứ nhiên chủ động hôn ác ma, trong nháy mắt đôi môi khép mở càng thêm trực tiếp ma sát lên cánh môi ấm áp, thật là khó hình dung!

“Nai con. . . .” Đằng Cận Tư rất vui mừng khi thấy cô chủ động, càng vui mừng hơn khi thấy bộ dáng thẹn thùng mê người này của cô, chỉ một mình anh được thấy, chỉ vì anh mà nở rộ, chỉ là nai con của một mình anh.

Đôi môi của hai người kề nhau, hô hấp vòng quanh nhau, lặng lẽ cùng một chỗ.

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân mắc cỡ vội vàng dời đôi môi đi, hai tay ôm hông của anh, chậm rãi tựa vào trong ngực anh, dí má vào lồng ngực của anh, nghe từng tiếng tim đập ở bên trong, rung động đến màng nhĩ của cô đều vang ong ong, nhưng cô cảm thấy yên lòng, cảm thấy có cảm giác an toàn.

Cô không dám nghĩ tới đây là loại cảm giác gì, tình nguyện mình chỉ tạm thời coi anh như một cái cây lớn có thể dựa vào, mà không phải do trong lòng sinh ra cảm giác không muốn xa rời hoặc là. . . .

Không được nghĩ, cũng không thể nghĩ, rất sợ đột nhiên phát hiện trong lòng mình cất giấu một bí mật, loại cảm giác đó giống như là sấm sét giữa trời quang, làm dậy lên từng đợt sóng lớn.

Đằng Cận Tư cũng không miễn cưỡng cô, thấy cô ngoan ngoãn vui đầu ở trong lòng ngực mình như vậy, trong lòng đã sớm mềm tựa như nước rồi, cô thật đúng là kẻ cướp, kể từ sau khi cô xuất hiện, rất nhiều chuyện không thể nào xảy ra ở trên người của anh đều đã xảy ra.

Cũng không biết đây là chuyện tốt hay là không tốt, nhưng đối với cô, mình liền không thể hung dữ, càng ngày càng dịu dàng, xem ra, đến lúc dẫn cô về nhà gặp bà nội rồi.

113. Chương 114: Tôi Chỉ Muốn Ăn Em

Xe dừng lại ở trước cửa biệt thự Lan Đình Uyển, Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân đã ngủ đi vào trong nhà, dặn dò người làm mang thuốc đỏ, rượu cồn và bông băng tới.

Một cánh tay vững vàng ôm hông của cô, một cánh tay khác cầm bông băng chấm chút rượu cồn giúp cô khử trùng vết thương trên đầu gối, sau đó mới bôi thuốc, như vậy mới có thể mau lành.

Lương Chân Chân ngủ ngon đến không biết trời trăng gì nữa, trong mơ thấy một chiếc bánh pho mát thật to bày trước mặt cô, ăn thật ngon, hương vị kia làm người ta chỉ muốn ăn nhiều hơn, không nhịn được mở cái miệng nhỏ nhắn, đang chuẩn bị cầm lên cắn một cái thì cảm giác đột nhiên có người nhéo cô, đau đến cô lập tức tỉnh táo lại, hai mắt mông lung ngập nước, đáng vẻ thật tội nghiệp “Đau quá! Người ta đang ngủ ngon giấc, sao anh nhéo tôi?”

Đằng Cận Tư chảy đầy vạch đen, nai con đúng là ngủ tới mơ hồ, nhưng mà anh cực kỳ yêu thích bộ dạng ngây thơ đáng yêu này của cô, làm cho anh có một loại suy nghĩ muốn đặt cô dưới người hung hăng mà cưng chiều cô, nhưng lại lo làm cô sợ.

Cho nên, phải từ từ, không được gấp.

“Vết thương của em phải khử trùng.” Anh nhàn nhạt liếc mắt đầu gối của cô một cái, gián tiếp nói cho cô biết, tôi không có nhéo em, là giúp em rửa sạch vết thương.

“A. Cám ơn anh.” Lúc này Lương Chân Chân mới phát giác là mình hiểu lầm anh, không khỏi ngượng ngùng nắm tóc, “Tôi ngủ thiếp đi, nằm mơ.”

“Ề hèm?” Khóe môi Đằng Cận Tư hơi vểnh, nằm mơ? Ngay cả trong mơ cũng thấy anh nhéo cô? Ở trong lòng cô mình như vậy sao?

Động tác trong tay cũng không khỏi mạnh chút, lập tức liền bị người khác kháng nghị, “Nhẹ một chút! Đau quá.”

“Nhịn một chút, không khử trùng sạch sẽ rất dễ dàng để lại sẹo.” Động tác cầm bông băng của Đằng Cận Tư nhẹ đi nhiều, ánh mắt cũng chuyển chú nhìn vào vết thương.

“Ừm.” Lương Chân Chân đau đến co chân một cái, cô biết rượu cồn sẽ hơi rát, hơi nhếch môi chịu đựng.

“Sao trên chân bị thương?” Lúc này Đằng Cận Tư mới nhìn thấy trên chân cô bị trầy ra máu, long mày hơi nhíu lại, trong tròng mắt đen mênh mông tức giận, lúc đưa cô ra ngoài thì hoàn hảo, đi về thì cả người thương tích, thật làm anh tức giận!

“Giày mài chân, xước ra máu.” Lương Chân Chân nhìn thấy anh có vẻ tức giận, vội vàng giải thích, nhưng mà trong lòng lại ảm áp, cảm giác được người khác quan tâm thật tốt.

“Ném đi, mua một đôi khác.” Một người đàn ông cuồng vọng nói, bông băng trên tay bắt đầu chuyển vị trí.

Xử lý vết thương trên đầu gối và chân, Lương Chân Chân liền giùng giàng muốn đứng dậy, mặc dù đã cởi quần áo ướt sũng ra rồi, nhưng cô cũng phải đi tắm, cảm giác nhớp nhúa trên người thật khó chịu.

“Đi đâu?” Đàng Cận Tư không vui nhìn về phía cô gái trong ngực vẫn không ngừng uốn éo, cử động nữa anh không thể bảo đảm chính mình có thể làm một Liễu Hạ Huệ nữa hay không, dường như cũng đã rất nhiều ngày không có đụng tới cô, nơi nào đó phía dưới đã sớm đang kêu gào lợi hại, hơn nữa cái mông mềm mại của cô cứ mãi tới mãi lui ngay chỗ đó của mình, quả thật là khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh!

“Đi. Tắm, trên người rất là thú vị.” Lương Chân Chân nhăn nhó liếc anh một cái, hy vọng anh có thể lấy cái tay đang siết chặt hông mình ra.

“Chỗ nào thú vị? Rõ ràng trên người em thơm.” Đàng Cận Tư vừa nói vừa lại gần cổ của cô, lỗ mũi cố ý hít một hơi, còn dán đôi môi lên, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của cô, tinh tế gặm, từ từ cắn, thỉnh thoảng đầu lưỡi liếm qua bên trong tai nhạy cảm của cô, làm cho cô run rẩy một trận.

Cả người cô giống như bị điện giật, có một loại cảm giác tê tê đại đại đến đáy lòng, hơi ngứa, cong người, cô lo lắng vặn vẹo uốn éo, muốn tránh thoát ngực của anh, nhưng không ngờ chạm đến một thứ nóng bỏng khiến tim cô rung động, không động cũng không được, động cũng không xong, nơi đó là một đốm lửa.

“Không. Đừng.” Lương Chân Chân rút đầu muốn từ chối anh thân thiết, trên người ướt át, không thoải mái, cô muốn đi tắm tắm!

~(>_

114. Chương 115: Ngoan, Anh Muốn Em

Lương Chân Chân mở mắt mờ mịt nhìn anh một cái, lông mi thật dài chớp chớp mấy cái, không được! Tuyệt đối không thể, cô đã cảm thấy một vật cứng nguy hiểm chống đỡ ở ngay trên mông của mình, một bộ tư thế muốn thử.

Hơn nữa, anh vừa hôn đã khiến cô mất đi năng lực suy tư, cô lại không dám thử một lần nữa, sợ mình mơ màng màng liền bị anh xoa xoa nắn nắn, cũng không biết lấy sức mạnh từ đâu, cô tránh thoát sự kiểm chế của anh, chân trần chạy thật nhanh lên lầu, bộ dáng vội vàng như đang trốn thú dữ.

Đàng Cận Tư buồn cười nhìn bóng lưng tựa như con chó nhỏ của cô, cơ thể nho nhỏ ẩn trong tây trang màu đen to lớn, có chút đáng yêu, có chút tức cười, thật là thú vị không sao diễn tả được.

Trốn? Thoát được sao? Chạy trốn lên lầu không phải là càng dễ dàng hành động hơn sao?

Ngay sau đó anh đứng dậy đi theo, nai con của anh vẫn còn quá non nớt đơn giản, cần anh che chở mới được, vừa bước vào cửa phòng, liền thấy cửa phòng tắm đóng chặt, bên trong truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Ngay sau đó khoé môi cong lên một nụ cười nhộn nhạo, anh giơ tay cởi nút áo sơ mi, cởi từng nút từng nút ra, rồi ném xuống đất, sau đó là dây lưng, quần.

Cuối cùng, anh rất thoải mái lột mình trần trụi, bước đi tới phòng tắm, lại phát hiện ra cửa bị khóa trái, ngay sau đó anh gõ cửa, “Nai con, mở cửa.”

(Một cảnh tượng do con sói xám đang gõ cửa tường tượng ra: Con nhỏ nhỏ, nhanh mở cửa ra. ~)

Lương Chân Chân đang tắm nghe được tiếng gõ cửa sợ đến nổi tim gan lộn ngược cả lên, huhu. Ác ma thật đáng ghét, trong biệt thự này rất nhiều phòng tắm, sao anh ta cứ phải giành với mình!

“Anh đi phòng tắm khác không được sao.” Cô không vui trả lời, trên chân và đầu gối của mình đều bị thương, không được thấm nước, cho nên tắm rất chậm, nếu như ác ma đáng ghét vẫn đứng ở bên ngoài, như vậy cô cũng không cần nghĩ đến chuyện yên tâm mà tắm.

“Không được! Mở cửa nhanh lên!” Đàng Cận Tư không vui cau mày, đi cái phòng tắm khác sao? Chuyện đó không thể nào, hướng chỉ cả người anh đều trần truồng sao có thể đi ra ngoài?

“Được rồi, tôi lập tức mở ra.” Trong lòng Lương Chân Chân hận chết sự chuyên quyền bá đạo của anh, nhưng lại không có biện pháp nào đối phó với anh, chỉ có thể vội vàng lau người sạch sẽ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bên ngoài là tiếng gõ cửa rung trời của ác ma, mà ở bên trong cô lại không tìm được áo ngủ, thì ra là mình đi vào gấp, quên mang theo, bất đắc dĩ cô chỉ đành phải cầm khăn tắm bao bọc lấy mình.

“Nếu không mở ra, tôi lập tức phá cửa đấy!” Một người đàn ông rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, cư nhiên nai con dám khóa anh ở ngoài cửa, không cho anh vào! Một đám còn chưa kịp đập xuống, cửa liền mở ra.

Đều nói phụ nữ vừa tắm xong đẹp nhất, thật đúng là không phải giả, giờ phút này Lương Chân Chân làn da trắng mịn, bởi vì hơi nóng, trên gương mặt trắng nõn ửng hồng, trên lông mi cong dài ướt át, vốn như một đoá sen hồng, trong nháy mắt này, giống như loại hoa Phù Dung duyên dáng yêu kiều.

Tầm mắt Đằng Cận Tư vừa đặt ở trên người cô, lập tức bất động, trong mắt có hai ngọn lửa đang nhảy múa, cháy hừng hực.

“Tôi...Tắm xong rồi.” Cô rũ đầu nhỏ giọng rừ rừ nói, không nghe thấy ai trả lời bèn ngược mắt nhìn lên, vừa đứng nhìn thấy khuôn ngực trần trụi tinh trắng khiến cô đỏ mặt. Đã vậy còn có vật nào đó đang hiện ngang ngăng đầu.

Không nhịn được hét lên một tiếng rồi che kín mắt, chuẩn bị rời đi, nhưng Đằng Cận Tư cố tình làm chuyện xấu ôm lấy cô, đem lấy vật kiều ngạo tượng trưng cho phái nam của mình chống đỡ trên người cô thật chặt như muốn nói cho cô biết mình có bao nhiêu muốn cô.

“Ngoan, anh muốn em.” Giọng nói khàn khàn quyến rũ tê tê đại đại chui vào trong màng nhĩ của Lương Chân Chân, sao cô có thể không hiểu anh nói “muốn” là cái gì, cô lập tức mắc cỡ thẹn thùng, không tuân theo đâm vào bắp vai cứng rắn như thép của anh, ai ngờ không đánh anh đau, mà ngược lại làm tay mình đau, không khỏi tức giận hung hăng nheo một cái ở trên cánh tay anh.

“Bại hoại! Buông tôi ra!” Nghe giọng nói oán giận của cô như làm nũng, âm thanh mềm mại khiến anh nghe đến cực kỳ vui vẻ.

“Không buông, vào tắm với tôi.” Bàn tay Đằng Cận Tư vuốt ve ở trên da thịt mềm mại của cô, yêu thích không buông tay.

Lương Chân Chân nóng nảy, cô biết ác ma luôn luôn nói được là làm được, trước tiên thì muốn tắm chung, mỗi lần tắm xong đều bị ăn đến gât gao, thật đáng ghét!

“Miệng vết thương trên đùi không thể thấm nước.” Cô mở miệng, hiện tại chỉ có lý do này mới có thể ngăn cản anh mạnh mẽ bắt mình vào phòng tắm, cho nên cô muốn thử một lần.

Nghe được câu này, Đằng Cận Tư ngẩn người, nhìn đầu gối và chân của cô, mới vừa rồi được bôi thuốc, xem lúc tắm nai con rất chú ý, không cho vết thương thấm nước.

Ngay sau đó bỗng cô lên, đi về phía giường lớn.

“Anh....anh không phải muốn tắm sao?” Lương Chân Chân khiếp đảm nhìn anh một cái, trong lòng buồn bã muốn chết.

Đằng Cận Tư đặt cô ở trên giường nhìn cô một cái, bỏ lại một câu khiến Lương Chân Chân càng thêm xấu hổ, quần bách đến mặt tím lại chỉ vì một câu nói, “Ngoan, tôi sẽ tắm sạch sẽ.”

Sau đó, tiêu sái xoay người vào phòng tắm.

Ngao! Ác ma thật tà ác! Đồ trứng thúi! Đồ quỷ sứ, chán ghét! Cô đâu có ý đó đâu? Cô.....

Trong đầu cô lập tức hiện ra vóc người cường tráng của anh, trong người cô lập tức dâng lên một trận nhiệt huyết sôi trào, cô không thể không thừa nhận vóc người của anh rất đẹp, cơ thịt rõ ràng, vòng eo thon gầy không có một chút mỡ thừa nào, nhìn cường tráng mà có lực.

Chết chết chết! Rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì vậy! Nhưng những hình ảnh kiều diễm vẫn luôn tung bay ở trong đầu của cô, xua đi không được, phá đến cô tâm phiền ý loạn.

Cô giận đến lặn qua lặn lại ở trên giường, lầu bầu mắng người khác, mắng hết những người đã nhục nhã cô ở trong buổi tiệc tối nay, cô cũng không thích mang thù như vậy, chuyện đã qua sẽ để cho nó qua đi, dù sao ác ma đã giúp mình xả được cơn giận, không cần mình dư thừa hơi sức mà tức giận.

Tiếng nước trong phòng tắm chợt ngừng lại, Lương Chân Chân vội vàng trốn vào trong chăn, che lại mình kín mít, chỉ lộ một cái đầu nhỏ của mình ra ngoài, nghiêng người nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cửa một tiếng “Ken két” mở ra, Đằng Cận Tư chỉ quần một cái khăn tắm ở bên hông, trông mắt đen hừng thú nhìn nai con đang giả bộ ngủ, khóe môi cong lên.

115. Chương 116: Bảo Bối, Không Kịp Đợi Sao?

Thật là bé nai con đáng yêu, chẳng lẽ cô cho là giả bộ ngủ mà có thể trốn được?

Đằng Cận Tư nhắc chân nhẹ nhàng đi tới, từ trên cao anh nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ bé đang đem lấy chính mình che phủ thật chặt, đôi mắt đẹp khép hờ, Thiên Yết lông mi khẽ run như cánh bướm, mái tóc dài đen nhánh trải ra ở trên cái gối nhìn như một bức tranh thủy mặc đẹp tuyệt vời, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ lộ ra tính nhõng nhẽo và hồn mát.

Trong lòng không khỏi nổi lên một chút luyến tiếc thương yêu, cô nhỏ yếu mềm mại như vậy, dường như chỉ cần một trận gió lớn là có thể đem cô thổi bay mất, cô như vậy, làm sao có thể không khiến anh sinh lòng thương yêu?

Nếu như có khả năng, anh thật sự hy vọng lúc nào cũng đem cô theo ở bên cạnh mình, vừa tránh khỏi bị người khác khi dễ, vừa có thể thỏa mãn trong lòng anh lúc nào cũng khẩn cấp muốn cô, thật là chuyện tốt vẹn cả đôi đường.

Đối với cô, hình như anh thế nào cũng không đủ, đêm nay, anh đã nhìn rất lâu rồi, lúc này thì bất kể như thế nào anh cũng không nhìn nổi nữa.

“Ngoan, ra đây.”

Anh kéo kéo chăn, ý bảo nai con tự mình ra ngoài, nếu như để anh tới bắt được, vậy coi như là bị nghiêm khắc trừng phạt.

“Đừng mà... Anh tắm xong chưa?”

Lương Chân Chân mờ mịt mở mắt ra, đưa tay vuốt vuốt mắt ngái ngủ lim dim, cố tình làm bộ như mới vừa tỉnh ngủ.

“Ừ, ngủ thiếp đi sao?”

Đằng Cận Tư đùa bỡn nâng cánh môi màu hoa tường vi lên, trong tròng mắt đen ý cười rõ ràng như vậy.

Lương Chân Chân biết anh đã nhận ra mình làm chuyện mờ ám, lại thấy anh cười nhạo mình, không nhìn được tức giận hừ hừ, dứt khoát che kín chăn không quan tâm tới anh.

Đáng ghét, một chút cũng không ỉn lỏi thoát, đã thế lại còn cười nhạo mình.

Đằng Cận Tư trông thấy cô gái nhỏ bé đang nhõng nhẽo, đáy lòng tràn đầy vui vẻ, cởi bỏ khăn tắm thất ở bên hông tiện tay ném xuống đất ném xuống đất, bò lên giường, nửa quỳ ở bên người cô, cúi người đem cô lôi từ trong chăn ra ngoài, mặc dù Lương Chân Chân rất là không tình nguyện nhưng không biết làm sao vì mình sức lực mỏng manh, thật sự là bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho anh đem chăn trên người mình vén lên, ngay cả khăn tắm vật che đậy duy nhất cũng không thấy.

Ngay tức khắc cô phơi bày tro trụi ở trước mặt anh, hai người mặt đối mặt hết sức chân thành, Thiên Yết có một loại tình cảm khác thường đang lặng lẽ nảy sinh.

“Ồ điên!”

Lương Chân Chân then thùng che mắt, cho dù đã từng thấy rất nhiều lần, nhưng thoải mái xem nó, coi nó là vật bình thường thì cô vẫn không cách nào làm được.

“Ngoan, nó thích em xem nó, càng thích em sờ sờ nó.”

Đằng Cận Tư ở bên tai cô thở ra vô lại, anh chính là thích trêu chọc cô, thích xem diện mạo cô má đỏ ngượng ngùng, đặc biệt làm người thương yêu.

O()o

Lương Chân Chân cảm thấy người đàn ông này không chỉ là một ác ma, mà anh ta còn là một sắc ma, nhất định chính là bách biến Lang Quân nha!

Cô tức giận đưa tay đẩy anh ra, kết quả bị anh bắt được tỉ mỉ hôn, hơn nữa đuôi mắt xé khiêu lên bộ dáng thật sự là cực kỳ mê hoặc lòng người, từng đợt từng đợt luồng điện từ bên trong bắn ra, kích thích Lương Chân Chân không có chút nào lực phản kháng, mềm nhũn nằm ở nơi đó cảm thán: Tại sao mình lại trúng mỹ nam kế! Hu hu....

Đằng Cận Tư mê hoặc liếm từng ngón tay xanh miết trắng noãn, mỗi một ngón cũng tựa như ăn sơn hào hải vị, nhìn bộ dáng kia thật sự là khiến người sợ hãi.

Lương Chân Chân bị anh làm cho cả người đều nổi da gà, cổ cổ sức muốn rút tay của mình về, đôi mắt đầy nước càng thêm giận dữ nhìn anh chằm chằm, thật giống như đang nói: có bản lĩnh anh đem bọn họ cắn nát ăn hết đi!

“Bảo bối, không kịp đợi sao?”

Khóe miệng Đằng Cận Tư gợi lên một nụ cười tinh quái, trong nháy mắt được trông mắt đen kín đáo che giấu, hô hấp nóng rực toàn bộ phun ở trên mặt cô, khuôn mặt anh tuần khuôn mặt anh tuần từ từ tới gần.

“Khốn kiếp, người nào không kịp đợi! Tôi mới không có...”

Lương Chân Chân xấu hổ mắng, thật đáng ghét, tự nhiên lại gọi cô là bảo bối, cô mới không phải là bảo bối của anh, thói ác ma! Đại phơi dẫn!

“Thật sự không có sao?”

Đôi môi Đằng Cận Tư chậm rãi gần kề, mãi đến khi bốn cánh môi đỏ mọng hoàn toàn khép lại, mới chịu bắt đầu từ từ tỉ mỉ liếm. Liếm, hút. Mút, sau đó ung dung cạy ra hàm răng đóng chặt của cô, lưỡi trơn tiến nhanh mà vào, quét sạch từng chất lỏng ướt át ngọt ngào bên trong.

Bàn tay thô lệ càng thêm trượt trên da thịt nhẵn nhụi mềm mại của cô, liên tục vỗ về người đang thở gấp dưới thân mình.

“Dừng mà...”

Lương Chân Chân mới vừa há miệng hít thở đã bị anh nhanh chóng xâm chiếm thành trì, Thiên Yết nụ hôn của anh lúc bắt đầu thì dịu dàng tỉ mỉ dần dần trở nên cuồng nhiệt nóng bỏng, một lòng hăng hái hút. Anh ra sức cắn bấp đùi của cô, đáng vẻ thật giống như là muốn đem cô mà ăn sống nuốt tươi.

Mà ngón tay dạo chơi ở trên người mình giống như là một lòng đốt lửa, kích thích đến mức giòng điện tê dại và như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cô cảm thấy mình sắp bị thiêu đốt.

Đằng Cận Tư càng hôn càng mãnh liệt điên cuồng. Cọ sát lẫn nhau khiến cánh môi cô sưng đỏ, cùng lưỡi cô dây dưa truy đuổi tới cùng, giống như muốn đạt tới tột cùng cực lạc.

Ngón tay càng thêm nghiền lại vuốt ve trên da thịt mềm mại của cô, hô hấp đầy đặc nóng rực như lửa phun ở trên mặt của cô, để cho cô không nhận được khe khẽ run, cúi đầu khẽ rên ra tiếng.

“Ah...”

Đầu Lương Chân Chân mơ mơ màng màng, chỉ biết là mình lúc này chấp nhận ác ma hôn và sờ mãnh liệt, nhiệt độ đó sinh ra sung sướng đã đem cô bùng cháy nhanh hơn đến mức mất đi lý trí rồi, cô cảm thấy được lúc này cô không còn là chính mình, hoàn toàn thay đổi tựa như là trong lòng vừa sợ hãi lại vừa đam mê.

Từ cánh môi đến cái trán, chớp mũi rồi đến cánh môi, bên tai, cằm, cổ, xương quai xanh đầy đặc nụ hôn, khi một hồi ẩm ướt xuất hiện ở ngực thì cô mới giật mình tỉnh lại, ngón tay luống cuống nắm chặt cái mền, một cảm giác nóng rang cuộn cuộn trào lên trong cơ thể cô, Thiên Yết phía dưới càng thêm xấu hổ xuất hiện ẩm ướt.

“Ngoan, thích anh như vậy sao?”

Âm thanh Đằng Cận Tư khàn giọng mang theo gợi cảm, hàm răng cố ý gặm nuốt quả anh đào màu hồng nhạt dừng đứng trước ngực cô, ngậm trong miệng hung hăng mút, muốn vội vã đem nó nuốt vào bụng.

“Ohh...Ừ...Hư...Bại hoại!”

Lương Chân Chân bị anh đùa giỡn về mặt đầy then thùng, cô chỉ hận không đánh ngất xỉu được người nào đó đang nằm ở trên người mình làm chuyện xấu, sau đó trối lại rồi giáo huấn anh một trận! Hư quá đi! Chỉ biết khi dễ mình!

“Không cho phép thất thần, nhìn anh.”

Người đàn ông nào đó bá đạo nói uy hiếp, ngón tay dần dần dời xuống, xoa nhẹ nơi u mật thần bí kia ——

116. Chương 117: Ohh...bại Hoại!

Nhìn cái đầu anh ý! Đàn ông thôi ngang ngược hung hăng càn quấy! Lương Chân Chân giận dữ mắng trong lòng, nhưng mà trong cơ thể đột nhiên xâm lấn dị vật để cho cô không có cách nào suy nghĩ nữa, ngón tay nín chặt drap trải giường. Hai chân không tự chủ kẹp chặt, muốn ngăn cản cử động của anh, nhưng vừa khê động ngược lại khiến cho ác ma trên chọc cô.

“Thế nào? Không muốn anh đi ra ngoài?”

Nghe xong thanh âm kia thật sự làm cho cô muốn đâm chết anh! Hư quá đi! Mà người này so với trước kia da mặt rõ ràng dày hơn nữa, trước kia nhiều nhất là rống cô, lời nói cũng ít đến đáng thương, hầu như lúc nào cũng thích mấy chữ bảo tố; anh bây giờ, không chỉ có thích đùa giỡn cô, lời nói cũng buồn nôn rất nhiều, làm sao khác biệt lớn như vậy? Chẳng lẽ là người đàn ông này che giấu được quá sâu?

(Đằng Cận Tư sa sầm mặt “Khụ khụ” hai tiếng: Năng lực học tập của thiếu gia vốn mạnh, điểm này không thể nghi ngờ, hơn nữa, có chút chuyện với anh đó là một loại bản năng, không cần thầy dạy cũng biết.)

“Anh...”

Lương Chân Chân xấu hổ đến mức đến sát sao cắn đôi môi, dứt khoát mở chân ra, tùy ý anh anh làm sao thì làm, quay mặt qua chỗ khác, không thêm quan tâm tới dáng vẻ của anh.

Đằng Cận Tư cũng không để cho cô làm lơ mình, ngón tay thăm dò vào từng chút một, tìm đúng điểm nhạy cảm của cô, không nhẹ không nặng ấn xuống, lập tức khiến cho Lương Chân Chân liên tục thở gấp, ngay cả khí lực để trừng mắt nhìn anh cũng không có. Giống như bị người nắm được nhược điểm, rốt cuộc cũng không có cách nào chống lại, chỉ có thể chấp nhận anh đang xoa hết thủy.

“Ah! Ừ...”

Cô không chế không được khê rên ra tiếng, âm điệu uyển chuyển kiều mỹ, khiến cho người ta mềm nhũn, ngửa mặt thở dốc kịch liệt, hai bầu ngực càng thêm rung động không ngừng, kích thích thị giác người khác.

Anh há miệng ngậm bên trơn bóng đầy đà kia, mút, cắn, gặm, cắn, chọn. Trêu chọc, đùa bỡn, nhanh nhẹn đảo lộn, làm cho quả hạch kia đứng thẳng càng thêm ướt át tươi đẹp.

Lương Chân Chân cảm giác phía dưới mình càng ẩm ướt hơn, khuôn mặt không che dấu được xấu hổ, cuối cùng là cô mặt mũi mồng, từ đầu đến cuối không có cách nào làm khác được, không hề cố kỵ mà hưởng thụ những thứ này, dần dần, cô từ từ thích ứng sự tồn tại của ngón tay kia, nó ở bên trong xoay tròn ma sát thật dễ chịu, từng điểm từng điểm dò xét —

Nghe thấy cô thở dốc, Đằng Cận Tư chậm lại sức lực, chỉ là nhẹ nhàng xoa lấy, nhưng cơ thể cô yêu kiều yếu đuối làm sao chịu được. Thanh âm đứt quãng, dù cho cô hết sức cắn môi, nhưng mà vẫn không cách nào tránh khỏi bật ra từng tiếng thở gấp mềm mại đáng yêu.

“Ngoan, dễ chịu không?”

Thanh âm anh đã bị tình dục tiêm nhiễm khiến cho khàn giọng thô cát, nhưng đặc biệt mang theo tí ti mỉ hoặc, hấp dẫn (sexy) làm cho người khác run rẩy.

Anh đang ấn hay là đang khảy đàn? Lương Chân Chân khóc không ra nước mắt, từ đáy lòng nảy sinh ngưỡng ngừng không cách nào giải quyết, mặt dịch phía dưới thỉnh thoảng tràn ra khiến cô xấu hổ muốn chết.

“Hu hu...Thật là khó chịu...”

Ngón tay của anh linh hoạt như vậy, tựa như quen thuộc mỗi một điểm mẫn cảm trong cơ thể cô, hơn nữa lại hiểu rõ làm sao mở khoá chốt mở trong cơ thể mình, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái như vậy, cảm giác tê dại bị điện giật lại liên tục cuộn cuộn hướng về phía tứ chi bách hải, xương cốt khắp người đều mềm nhũn.

“Bảo bối, chỗ nào khó chịu?”

Đằng Cận Tư xấu xa cắn tai cô, trong nháy mắt vừa vận liếc thấy mắt nai con một vũng nước trong veo, bên trong tràn đầy uất ức dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào ra.

Ngay tức khắc tim của anh mềm nhũn, ngón tay chậm rãi rút ra, nâng cái mông vung cao của cô, ghé vào bên tai cô dụ dỗ nói:

“Ngoan, lập tức liền dễ chịu.”

Nói xong, động thân một cái tiến vào, chỉ cảm thấy bên trong ẩm áp mềm nhẵn như tơ lụa chặt chẽ bao vây lấy anh, trong cơ thể dâng lên một tia lửa lớn, tựa như muốn nổ tung.

“Ohh... Bại hoại!”

Lương Chân Chân một vũng xuân thủy ai oán nhìn chằm chằm người đàn ông nằm ở trên người cô, không thoải mái! Một chút cũng không thoải mái! Cái kia của anh quá lớn! Hu hu.

Đằng Cận Tư đã sớm bị cô siết chặt đến mức không thở nổi, thử dò xét bên trong một chút, hơi hột ôm lấy cô, thuận tay đem chân của cô vòng ngang hông của mình.

“Ngoan, đừng khóc...”

Cánh môi anh hôn chặt chẽ nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô, mặn mặn, thấm vào khóe miệng của anh, trong lòng anh không nỡ để cô khóc, nhìn thấy cô khóc bản thân anh sẽ đau lòng, anh chẳng qua là muốn yêu cô thật tốt, thích nhìn thấy dáng vẻ uyển chuyển của cô nằm ở dưới thân mình rên kiều mị. Có trời mới biết là cô có bao nhiêu mê người như vậy!

Lương Chân Chân tức giận đưa tay đánh anh, kết quả làm cho anh đâm vào thật sâu, không nhận được bật ra tiếng.

“Ah!”

Âm thanh kia thật là quyến rũ ~ ~ ~ khiến xương cốt người khác cũng yếu mềm.

Đằng Cận Tư rất cuộc thỏa mãn trên chộc cô, từng động tác hạ xuống cũng mạnh mẽ có lực, giống như muốn đem cô dung nhập vào trong xương cốt mình, thấp giọng kêu nai con của anh.

“Ừ... Hừ... Ah...”

Lương Chân Chân bắt lực thừa nhận anh giống như một loại dã thú điên cuồng và chậm, chỉ có cảm giác mình sắp bị húc bay rồi, cánh tay dần dần xoa nhẹ lưng cường tráng của anh, ngón tay vô ý thức khắc ra một vết máu ở phía trên, cô tựa như trút cảm phần cần một cái ở trên bả vai Đằng Cận Tư.

Hàm răng hung hăng gặm, thể muốn lưu lại một dấu răng vừa lớn lại thâm sâu, để cho những thuộc hạ kia cũng cười anh, để cho anh mất thể diện!

Nhưng cô không nghĩ tới hành động của mình tính trả thù anh trái lại khiến cho anh càng điên cuồng đòi lấy, cả đêm anh sẽ không muốn thả mình ra, tận tình dong ruổi, trút ra thú tính của anh.

Lương Chân Chân cảm giác mình thật giống như ngồi ở trên xích đu, không có một điểm dừng chân thực sự, đừng đưa tới lui phe phẩy; giống như là đám mây lay động theo chiều gió, bay tới bay lui, choáng váng.

Trong nháy mắt, cô cảm giác mình giống như pháo hoa bị đốt cháy, chậm rãi bay lên giữa không trung, “Ầm” Một tiếng nổ tung, bầu trời sao ở trong đêm tối nở rộ một bông pháo hoa rực rỡ xinh đẹp, biểu đạt một loại chói lọi cực hạn.

Đằng Cận Tư nhìn người phụ nữ dưới thân mình thở hổn hển, giờ phút này đôi mắt quyến rũ của cô thật sự như tơ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng thâm sâu. Cảnh tượng mê người, đầu óc anh trầm luân lần nữa.

117. Chương 118: Khi Nào Thì Mới Có Thể Buông Tha Cô?

Đêm đã rất khuya rồi, ngoài cửa sổ trắng sáng lặng lẽ dâng lên, ngượng ngùng trốn vào giữa đám cành lá rậm rạp kia, giống như xuyên thấu qua kẽ hở bé tí mà lưu luyến nhìn vào bên trong gian phòng kiều diễm.

“Ừm..”

Thanh âm kiều mị mềm mại của phụ nữ trộn lẫn với tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông dệt thành một bản song tấu tràn đầy mùi vị của mê tình. Có lẽ là nhiệt độ trong phòng ngủ quá cao, trên lưng người đàn ông tất cả đều là tầng mồ hôi mịn, giống như là rất nhiều giọt mưa nhỏ tập trung ở một khối, chảy chậm chậm theo nhịp chuyển động của anh.

Lương Chân Chân mệt mỏi chịu đựng người đàn ông mạnh mẽ ra vào cơ thể mình, cô cảm thấy xương trên người mình cũng muốn rời ra từng mảnh. Khẽ nhếch miệng thở gấp, đầu càng thêm choáng váng, cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ có một ý niệm trong đầu: Đến khi nào thì ác ma mới có thể buông tha cô?

Mệt mỏi, cô mệt quá...

Căn bản là cô không mở mắt ra được, giữa lúc mơ mơ màng màng cô như nhìn thấy ánh trắng sáng ngoài cửa sổ trút hết ánh sáng rực rỡ màu bạc vào trong phòng, giống như là phủ lên một tầng lụa mỏng như cánh ve, mỏng lung và mê hoặc.

Khoái cảm và vui thích cũng dâng tràn trong cơ thể xuôi theo từng mạch máu trên người mà đi, cô cảm giác mình đã mờ ảo, tất cả sức lực cũng giống như bị hút hết, chậm rãi khép mắt lại, trong khoảnh khắc mọi thứ như nổ tung, cô sung sướng ngất đi.

Đằng Cận Tư vuốt ve khuôn mặt đang yên lặng ngủ say của cô, anh biết tối nay cô cực kỳ mệt mỏi liền ôm cơ thể nhóp nhúa của cô đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa qua loa anh mới ôm cô trở lại giường.

Lúc ngủ Lương Chân Chân theo bản năng muốn đến gần nơi có nguồn nhiệt, cô cuộn tròn thân mình mà chui vào trong ngực của anh, cánh tay vòng quanh hông của anh, kê má vào ngực anh, hàng loạt động tác không có ý thức này khiến Đằng Cận Tư cực kỳ vui thích, đem người đang ngủ say trong ngực ôm càng chặt hơn, chỉ hận không thể đem cô khảm vào bên trong cơ thể của mình.

Cuối cùng, ấn xuống trên trán của cô một nụ hôn nhẹ, thỏa mãn ôm lấy cô mà ngủ.

Giấc này hai người đều ngủ được cực kỳ an ổn, có thể là quá mệt mỏi, hoặc là trải qua đêm nay, giữa hai người có cái gì đang lặng lẽ nảy sinh, âm thầm lớn lên.

So với việc cậu chủ vui vẻ trong lòng thì Nam Cung Thần lặng im như tro tàn, lạnh nhạt bảo người khác mang Mỹ Mỹ đi trước, sau khi lên tiếng chào với Thẩm Bác Sinh thì cũng rời đi.

Là chủ nhân của bữa tiệc, Thẩm Bác Sinh đương nhiên muốn đưa đến một cái kết trọn vẹn, cười ha hả với những nhân vật nổi tiếng quyền quý có mặt ở đây nói rằng:

“Mọi người cứ tiếp tục vui chơi, đừng để cho chuyện không có liên quan gì ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của mình.”

Tuy là nói như thế, nhưng sau khi chuyện như vậy phát sinh thì có mấy người còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục chơi đùa? Sợ rằng trong lòng hầu hết mọi người tâm lý cực kỳ hăng hái cũng bị quấy nhiễu, làm gì còn tâm tình để chơi đây?

Sau khi Nam Cung Thần đi rồi, rất nhiều người cũng rối rít cáo từ rời khỏi, trong khoảng thời gian ngắn gần như đã đi hơn phân nửa.

Thẩm Bác Sinh không khỏi thở dài một tiếng, chuyện này thật sự huyền ảo không thể tưởng tượng nổi! Vốn là một bữa tiệc tốt đẹp dành cho những người nổi tiếng qua lại với nhau lại bị một viên cứt chuột Mỹ Mỹ phá cho hư, nhớ tới cũng phát bực!

Cô ta cứ cố tình ức hiếp cô gái gọi là Lương Chân Chân đó, mỗi lần nhìn thấy cô bé đó đều khiến ình nhớ tới Tiểu Vũ, nhưng làm sao cô ấy lại là người phụ nữ của Đằng Cận Tư chứ?

Hơn nữa, có vẻ cô bé rất được cưng chiều, chẳng trách lần trước ở khách sạn Đế Hào Tư gặp qua cô ấy, thì ra là như vậy! Nhưng một cô gái tốt đẹp như cô ấy tại sao lại với Đằng Cận Tư người đàn ông bá đạo **cao cao tại thượng ở cùng một chỗ như vậy, có thể có kết quả sao?

**cao cao tại thượng: chỉ người ngồi tít trên cao, xa rời quần chúng.

Vừa nghĩ tới Tiểu Vũ cũng đã từng bất chấp phản đối của mọi người mà không chút do dự đi theo người đàn ông đã có vợ như ông, lẽ ra ông đã chuẩn bị sẵn sàng ly hôn cùng vợ trước rồi, sau đó cưới Tiểu Vũ làm vợ, và ở chung một chỗ với cô ấy cả đời.

Vậy mà người tính không bằng trời tính, trong cuộc sống luôn có quá nhiều chuyện không thể như ý nguyện, ông còn chưa kịp thực hiện lời hứa thì Tiểu Vũ đã xảy ra chuyện, ông đã từng hoài nghi là mẹ mình nhúng tay can thiệp vào chuyện này nhưng khổ nỗi là không có chút bằng chứng nào. Sau nhiều cách điều tra và chứng nhận cũng là không có kết quả, đến giờ cũng đành bỏ mặc.

Đã nhiều năm như vậy, ông thường tỉnh mộng vào nửa đêm, mơ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đau thương buồn bã của Tiểu Vũ, nhất là gần đây hình như thường xuyên hơn, giống như muốn báo hiệu điều gì.

Trong lòng ông hiểu nguyên do là bởi vì Lương Chân Chân, nhưng mẹ của cô bé gọi là Diệp Lan, bên cạnh Tiểu Vũ không có một người bạn như thế chứ?

Thẩm Quân Nhã nhìn thấy dáng vẻ chau mày của cha mình còn tưởng rằng ông đang lo lắng vì bữa tiệc tối nay, dù sao vẫn chưa kết thúc đã náo loạn một hồi không vui như vậy thì dù là ai trong lòng cũng không được dễ chịu.

Trong lòng cô vẫn đang sôi sục khí đây, anh Phạm Tây phớt lờ tình yêu của cô, thật là làm cho cô căm tức, với lại bóng lưng của người phụ nữ kia nhìn thật quen mắt, nếu là Y Nhu thì tốt rồi, dựa vào lòng say mê của cô ấy đối với Đằng Thiệu nhất định là có thể buồn chuyện thì sẽ ra một số manh mối quan trọng, nhưng tiếc là ...

Không muốn, bất kể cô ấy là ai, dù sao cũng không có nửa điểm liên quan đến cô, ánh mắt tìm kiếm một vòng ở bên trong đại sảnh, cô hiện tại chỉ tập trung vào một người đàn ông, cho dù phải trả bất kỳ giá nào cô phải nắm được anh trong tay!

Quý Phạm Tây nhận ra Nam Cung Thần, nhìn vào tình hình anh ta chính là trợ lý đặc biệt quyền lực vô biên của Đằng Cận Tư, cứ như vậy, hoài nghi trong lòng anh liền có lời giải, bởi vì Lương Chân Chân là người phụ nữ của Đằng Cận Tư cho nên Nam Cung Thần đối với cô cũng không có cử chỉ quá đáng, theo như lời nói chẳng qua cũng là nhắc nhở cô.

Anh dường như thở dài một tiếng, chỉ có thể than thở rằng anh đã không gặp cô vào đúng thời điểm, cuối cùng là bỏ lỡ, nếu anh gặp cô ấy trước Đằng Cận Tư, có lẽ hoàn cảnh sẽ khác như thế nào đây?

“Anh Phạm Tây, anh làm sao thế?”

Thẩm Quân Nhã bước tới trước mặt anh, giọng nũng nịu ân cần hỏi han.

“Không có việc gì, tôi có chút mệt mỏi, xin phép về trước.”

Quý Phạm Tây không muốn có quá nhiều dây dưa cùng Thẩm Quân Nhã, trực tiếp đi thẳng về phía Thẩm Bác Sinh, khiêm nhường lên tiếng chào, liền rời đi.

Thẩm Bác Sinh giả vờ không thấy vẻ mặt con gái ở bên cạnh, mệt mỏi phất tay, để cho anh ta trở về nghỉ ngơi sớm, công việc thành phố quá bận rộn, nhưng cũng phải chú ý hơn cho thân thể.

Quý Phạm Tây gật đầu, nói tiếng:

“Cảm ơn chú Thẩm đã quan tâm, cháu đi trước.”

Trước khi đi ngay cả liếc mắt cũng không hề liếc nhìn Thẩm Quân Nhã, cứ tự nhiên như vậy mà đi.

Tất cả toàn bộ điều này đều rơi vào trong mắt Thẩm Bác Sinh, thấy rõ ràng là Quý Phạm Tây không thích Tiểu Nhã, vẫn luôn là Tiểu Nhã đơn phương tình nguyện mà thôi, nghĩ lại căn kễ hành động mấy ngày liên tiếp của hai người, cũng có rất nhiều điểm đáng hoài nghi.

“Cha, làm sao cha lại để cho anh Phạm Tây đi rồi, không phải đã nói muốn giữ anh ấy ở lại một đêm sao?”

Thẩm Quân Nhã vốn định đuổi theo ra, nhưng bởi vì nhiều người nhìn như vậy, có chút sợ hãi bị nói thành giữ lại, cho nên căng thẳng một phen.

“Tiểu Nhã, tình yêu là phải hai bên tình nguyện mới đúng, có lúc đừng quá chấp u mê!”

Thẩm Bác Sinh yêu thương dạy dỗ con gái, đối với chuyện này ông là người thất bại điển hình, cho nên hi vọng con gái duy nhất của ông có thể có một hạnh phúc thật tốt của riêng mình. Cho dù người đàn ông đó điều kiện vượt trội hơn nữa nếu mà không thương con gái của ông thì gả đi cũng có ý nghĩa gì chứ?

Thẩm Bác Sinh yêu thương dạy dỗ con gái, đối với chuyện này ông là người thất bại điển hình, cho nên hi vọng con gái duy nhất của ông có thể có một hạnh phúc thật tốt của riêng mình. Cho dù người đàn ông đó điều kiện vượt trội hơn nữa nếu mà không thương con gái của ông thì gả đi cũng có ý nghĩa gì chứ?

Cho dù như thế nào thì Thẩm Quân Nhã cũng không hiểu được nỗi khổ tâm của cha mình, cô đã sớm rơi vào giữa một mảnh chấp niệm không cách nào tự kềm chế rồi, không đạt mục đích là sẽ không bỏ qua.

“Cha! Anh Phạm Tây là thích con, con cũng nhất định sẽ làm cho anh ấy cam tâm tình nguyện cưới con!”

“Aiz... Giữa chuyện của người trẻ tuổi các người, cha cũng không cần biết nhiều như vậy nữa! Chẳng qua là đừng khiến mình ủy khuất là được.”

“Dạ, con biết rồi.”

Thẩm Quân Nhã ôm cánh tay cha nói nũng nịu, khoe miệng gợi lên một nụ cười tất thắng.

Cô không biết rằng, nụ cười hôm nay có rực rỡ bao nhiêu, có ôm bao nhiêu hi vọng thì sau này khi cô ngã có bấy nhiêu thâm trầm.

Sau khi Nam Cung Thần rời khỏi đại sảnh liền lái xe đi lang thang khắp nơi không mục đích ở trên đường.

Hiện tại anh cần tìm gấp một chỗ để trú hết phiên muộn trong lòng mình, tuy rằng người đàn bà Mỹ Mỹ kia quá mức ác độc nhưng chung quy là mình đưa tới, chuyện này cũng tự trách mình không biết nhìn người, không nghĩ tới mình quanh năm trà trộn ở giữa đám phụ nữ mà cũng có một ngày té đến thảm liệt như vậy.

Đây là báo ứng đi! Trong lòng anh thầm thở dài một cái, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của Quan Hạo Lê, hỏi cậu ta còn “Hoàng Triều Thịnh Yến” hay không, trong lòng khó chịu muốn đi uống một chén.

Dĩ nhiên ở đây, gặp ở chỗ cũ, nhanh lên một chút nhé!

Quan Hạo Lê gào to ở trong điện thoại, bên chỗ anh buồn bán huyền não, âm thanh phụ nữ riu rít chuyển đến bên tai không dứt, nói xong liền cúp điện thoại.

“Được, tôi lập tức đến.”

Ngay sau đó Nam Cung Thần quay đầu xe lại, chạy tới thành phố C phần hoa nhất không bao giờ ngủ.

Mặc dù thường ngày anh và Quan Hạo Lê luôn luôn nhạo báng trêu ghẹo lẫn nhau nhưng quan hệ rất tốt, giống như một người bạn ở chung, có bất kỳ khó khăn gì đều có thể chia sẻ với nhau.

Điểm này, Đằng Cận Tư đã biết từ lâu, cũng là anh ngầm cho phép.

Trong lòng anh, đã sớm đem Nam Cung Thần coi như người bạn không thể tách rời trong công việc cũng như trong cuộc sống. Đã tám năm rồi. Vẫn luôn là cậu ta giúp đỡ ở bên cạnh mình, mặc dù có thời điểm cũng sẽ nghiêm nghị trừng phạt cậu ta, nhưng những thứ kia đều là hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của anh, đó là đào tạo anh trở thành một người lãnh đạo ưu tú, đối với anh ra lệnh cho cậu ta từ lâu đã trở thành một thói quen.

Nhưng trong lòng anh không xem Nam Cung Thần như người ngoài, với lại bà nội cũng rất coi trọng cậu ta, không chỉ ở năng lực làm việc mà còn là phương diện đối nhân xử thế cũng rất tốt.

Dĩ nhiên, ngoại trừ cậu ta nói năng ngọt xớt một chút, nhưng mà từ một góc độ khác mà nói, đó cũng là một ưu điểm của cậu ta.

Nam Cung Thần cũng hiểu Đằng Thiệu và Đằng lão phu nhân đối với mình thật là tốt, nếu năm đó Đằng Thiệu không có con mất tinh tưởng nhìn người, chỉ sợ mình vẫn còn ở trong một công ty nhỏ vì công việc mà nỗ lực phấn đấu, chứ nói chi là vượt qua cuộc sống đầy đủ hôm nay, hoàn toàn bước chân vào xã hội thượng lưu, còn kết thân với không ít bạn bè.

Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ Đằng Thiệu xem thường anh, nếu như là mình làm sai chuyện, anh ấy sẽ nghiêm khắc trừng phạt mình, đây là phương thức anh ấy xử lý sự việc.

Anh hiểu, cũng rất bội phục, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm ỉnh trưởng thành nhanh hơn.

Mặc dù trên danh nghĩa hai người là quan hệ “Chủ tớ” và anh cũng quen gọi Đằng Thiệu là “Cậu chủ”, nhưng mà những thứ này không phải là quan trọng nhất, anh đối với anh ấy là kính trọng từ nội tâm, bởi vì ngày đầu tiên nhìn thấy anh ấy, anh đã tự đem anh ấy làm thần tượng của mình.

Năng lực của anh ấy, thủ đoạn và khí phách quyết đoán mình trước sau đều không thể vượt qua, trọn đời đều không thể leo lên ngọn núi cao, anh đã biết từ lâu và cũng thừa nhận sự thật này, hơn nữa làm việc ở bên cạnh một cường giả tài năng như vậy cũng cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Đó là lí do mà anh không muốn rời đi.

Chuyện đêm nay phát sinh ở trên người Lương tiểu thư khiến anh cần phải suy nghĩ lại có chút tác phong sinh hoạt trước kia của mình, cũng nên thay đổi rồi, nghĩ tới sáng sớm ngày mai phải đi chịu đòn nhận tội.

Bên trong phòng bao “Hoàng cung”, Quan Hạo Lê mệt mỏi dựa vào trên ghế sa lon bằng da, chậm chậm nhả ra một hơi khói.

“Chuyện gì mà ủ rũ cúi đầu như vậy? Không tìm được con mồi ở bữa tiệc đêm nay à?”

Nam Cung Thần buồn bực kéo cà vạt, rót một chén Whisky ỉnh, uống một hơi cạn sạch, động tác thoải mái khiến Quan Hạo Lê kinh hồn bạt vía, tấm tắc tán dương.

“Uầy! Buổi tối ngày hôm nay bị kích thích nhỉ? Thân thể của mình không qua được như vậy, đây chính là vật chất mãnh liệt, không phải là nước sôi để nguội nha!”

“Đêm nay bởi vì sơ sót của tôi khiến cho Lương tiểu thư chịu nhục trước mặt mọi người Đẳng Thiếu rất tức giận, nổi trận lôi đình.”

Nam Cung Thần ngã ngửa ở trên ghế sa lon, châm một điếu thuốc.

Quan Hạo Lê kinh ngạc giương mắt.

“Cái gì? Cậu sơ sót? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừ, người phụ nữ làm nhục Lương tiểu thư vừa vặn là con mồi của ta đêm nay...”

Nam Cung Thần đơn giản nói ra toàn bộ.

“Cậu cũng quá xem thường những người phụ nữ kia, mỗi ngày không có đánh rắm, chỉ thích tranh đoạt tình nhân! Giở chút thủ đoạn cướp lấy lợi ích lớn hơn nữa. Có điều là, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách ở trên đầu cậu. Chỉ có thể nói cậu xui xẻo thôi, đây gọi là ngã một lần về sau phải chú ý một chút! Ngay cả người luôn tự xưng là phong lưu phóng khoáng như Nam Cung cũng té ngã bổ nhào, aiz... Quả nhiên có một số việc là khó mà đề phòng cho được.”

Quan Hạo Lê bưng ly rượu lên hướng tới anh mời xa một hớp, thở dài nói.

“Chính là trong lòng khó chịu, cho nên mới tìm cậu hàn huyên một chút, có lẽ tối nay về sau, hai ta phải phải thêm vài năm nữa mới có thể thấy mặt rồi.”

“Phốc!”

Quan Hạo Lê thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu.

“Đừng thất vọng nản chí như vậy, A Tư cũng không phải là người không nói đến tình cảm và thể diện, nếu tâm tình của cậu ấy vui vẻ, mọi thứ đều tốt, thậm chí có thể không truy cứu chuyện này nữa, sáng sớm mai cậu phải đi tới cửa biệt thự Lan Đình Uyển chờ đợi nhìn ánh mắt mà hành động chứ sao.”

“Bản thân tôi xin được chuyển đến châu Phi úp mặt vào tường sám hối, chủ yếu chuyện này liên quan đến Lương tiểu thư cho nên cậu chủ không thể nào không truy cứu.”

Nam Cung thần thở dài, trong lòng anh biết rõ ràng.

118. Chương 119: Quấy Rầy Giấc Ngủ Ngon Của Người Khác Bại Hoại!

“Người anh em, thoải mái, đừng bi quan như vậy, bất cứ chuyện gì đều có thể vãn hồi.”

Quan Hạo Lê đi tới vỗ bờ vai của anh.

Nam Cung Thần hiểu rõ gật đầu một cái, nhả ra một vòng khói.

“Tôi cần phải sắp xếp gọn gàng những suy nghĩ của mình.”

“Tối đây, uống rượu, không say không về.”

Quan Hạo Lê hào khí nâng chén, giữa đàn ông với nhau phương thức an ủi tốt nhất chính là cùng người ấy tận tình uống rượu, uống đến khi không thể uống mới thôi.

Hai người này ở “Hoàng Triều Thịnh Yên” uống đến say khướt, nhớ lại rất nhiều chuyện lúc trước, người một lời ta một lời, ầm ĩ ồn ào...

Cuối cùng, từng người ngã vào trên ghế sa lon rộng lớn ngủ thiếp đi.

Bên trong phòng ngủ chính ở lầu hai biệt thự Lan Đình Uyển, ánh mặt trời ảm áp xuyên qua rèm cửa sổ thật dày rải vào bên trong phòng, nhẹ nhàng nhuộm một vầng sáng màu vàng nhạt lên người nào đó ngủ say ở trên giường.

“Ừm.”

Lương Chân Chân cuộn chần lật người, buồn ngủ quá, đầu cũng mơ màng, nhưng mà ánh sáng vì sao lại chói mắt như vậy?

Cô mở mắt mê man, lại phát hiện trên giường to như vậy chỉ còn lại một mình cô, ác ma tối hôm qua nghiền ép cô một đêm đã sớm không thấy tung tích, thật tốt, cô lại có thể vui sướng ngủ một giấc rồi.

Mới vừa nhắm mắt lại, cô liền tiến vào mộng đẹp cùng Chu công hện gặp, chỉ có thể trách tối hôm qua cô vô cùng mệt mỏi, trong mơ hồ nhớ mình hình như là ngất đi, có thể thấy được ác ma hành động có bao nhiêu ác liệt!

Trong phòng khách dưới lầu, sắc mặt Đằng Cận Tư thâm trầm như nước nhìn chằm chằm Nam Cung Thần đứng ở bên cạnh anh.

“Cậu thật là rất có năng lực nha! Đem cô ấy giao ột người phụ nữ như vậy! Nếu không có Thiên Thừa kịp thời ra tay tương trợ, nai con còn có thể bị làm nhục như nào cậu có thể tưởng tượng được? Tôi xem cậu là bị những người phụ nữ kia làm ê mẩn tâm trí! Nhìn người không rõ!”

“Cậu chủ dạy rất đúng, là sơ suất của tôi, xin cậu chủ điều tôi đi Châu Phi úp mặt vào tường sám hối.”

Nam Cung Thần nhún nhường thừa nhận sai lầm.

“Nói xong ngược lại nhẹ nhàng linh hoạt! Cậu đi rồi công việc người nào có tư cách tới đảm nhiệm? Làm phụ tá đắc lực nhất của tôi mà cậu có thể cho phép chính mình phạm loại sai lầm cấp thấp này sao? Chuyện này tuy lớn mà nhỏ, chẳng qua là còn không có nghiêm trọng đến mức không cách nào văn hồi mà thôi!”

Đằng Cận Tư lạnh lùng trách cứ, trong âm thanh tràn đầy thất vọng, anh tại không nghĩ tới chuyện này sẽ liên quan đến Nam Cung Thần, vốn cho là người phụ nữ kia chỉ là cố ý bới móc sanh sự, cho nên nai con xui xẻo gặp gỡ cô.

Lại không có ngờ tới còn là hồng phúc của Nam Cung Thần nhờ cậy, mới phải bị khi dễ thành như vậy!

Nam Cung Thần hiểu cậu chủ nói đúng, mình ngày người ở cương vị này nhiều năm như vậy, nếu thật sự điều đi Châu Phi, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tìm được người thay thế thích hợp.

Quả nhiên là bài học kinh nghiệm tàn khốc!

“Tôi xem cậu gần đây quả thật rất nhiều xóc nổi, trở về thu dọn hành lý, ngày mai lên đường đi Ngũ Đài Sơn ở lại nửa năm rồi trở về, ở đó cần nghiêm túc xem xét, sau này không cần thiết dừng dính đến phụ nữ, không thể tìm thấy một người phụ nữ tốt để kết hôn, thu lại tính tình người bớt phóng túng bừa bãi!”

Ngũ Đài Sơn? Ngắn gọn chính là nửa năm? Trời ạ! Cậu chủ là muốn anh đi quy y làm hòa thượng sao? Chẳng lẽ anh ấy không sợ mình là một đi không quay lại, quy y Phật Môn rồi sao?

“Đừng tưởng rằng đi chỗ đó là để cho cậu tự do tự tại, công việc không thể gác lại, mấy vi tính xách tay cũng phải mang theo, tùy thời giải quyết công việc.”

Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, bỏ sung.

Nam Cung Thần hoàn toàn buồn bã rồi, anh vốn nghĩ tới đi thì đi thôi, cùng lắm thì mỗi ngày sao chép kinh Phật đọc Đại Bi Chú, tĩnh tâm dưỡng khí, rèn luyện tính tình của mình thoát khỏi ra khỏi côi tục, lại không có ngờ tới cậu chủ chỉ để cho anh đổi hoàn cảnh mà thôi, rời xa thế giới huyên náo và ồn ào, an tĩnh ngày ngọ nửa năm.

“Dạ, thuộc hạ hiểu.”

Anh gật đầu đáp một tiếng, trong lòng cảm thán đây rốt cuộc là cái vận mệnh gì chứ?

“Được rồi, về công ty đi, hiện tại tôi vừa nhìn thấy cái gương mặt này liền muốn đánh người.”

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc anh một cái, bày tỏ trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cậu chủ, chứ đừng nói là một đối tác không thể thiếu trong công việc của mình.

Nam Cung Thần lập tức hấp ta hấp tấp tránh người, trong nội tâm hiểu rõ rằng đây đã là thời điểm tâm tình của cậu chủ rất tốt, nếu như không phải, nói không chừng nhặt lên cái ly liền hướng trên mặt anh đập, nghĩ cũng đừng nghĩ trực tiếp dày đi đến Châu Phi, chắc chắn nhiều năm sau mới được trở về.

Đội Nam Cung Thần rời đi, Đằng Cận Tư bưng cái ly trên bàn uống một hớp nước, cởi bỏ phiền muộn trong lòng, mà thôi, may mắn nai con không có bị thương.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, 12 giờ, trên lầu lại có thể không có động tĩnh?

Phải gọi nai con rời giường ăn cơm, ăn xong anh còn phải đi công ty xử lý công việc.

Đứng dậy, chậm rãi bước lên cầu thang. Mở cửa phòng ra, đã nhìn thấy một hình ảnh khiến anh máu nóng sục sôi, nai con nằm ở trên giường, mái tóc dài đen bóng sáng như một loại dây leo tản loạn xung quanh, làm nổi bật làn da trắng của cô, có một sự quyến rũ mị hoặc; chần mèn trên người chỉ đắp lên phần eo cùng vị trí cái mông, vừa vắn lợ ra nửa đoạn mềm mại ngạo nghễ uốn lên, cặp đùi đẹp thon dài lại hơi mở ra.

Nơi nào đó như ẩn như hiện khiến cho bụng dưới của anh dâng lên một cỗ khí nóng quen thuộc, anh biết trên người nai con trần trụi, cái gì cũng không có mặc. . . .

Gắng gượng tiếp cận từng bước, leo lên giường, nửa nằm ở trên người cô, đôi môi dày hôn cô lên đường cong duyên dáng cùng bờ vai thon gầy của cô, vừa hôn vừa gặm, giống như trừng phạt cô cố ý quyến rũ mình.

“Ừm. Nhột.”

Đang ngủ Lương Chân Chân mơ hồ cảm thấy có người liếm mình, cái cảm giác trơn trượt đó thật là khó chịu! Đáng ghét! Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác!

“Nơi nào nhột? Nơi này sao?”

Đầu lưỡi Đằng Cận Tư linh hoạt ôm lấy vành tai của cô, đôi môi càng thêm như mưa rơi rơi vào bên trong tai anh.

Lúc này, cho dù đã ngủ được sâu đi nữa, cũng tỉnh.

Lương Chân Chân cảm thấy rõ ràng có một người đàn ông hơi nằm ở trên người mình, rõ ràng có thể nghe tiếng hít thở quanh quần bên tai, truyền tới cảm giác tê dại và khẩn thiết nói cho cô biết: Ác ma đang hôn cô.

“Anh Anh không phải đi làm sao?”

Cô lắp ba lắp bắp hỏi, buổi sáng khi tỉnh lại ác ma đã rời đi rồi thế nào lại xuất hiện như vậy?

Hơn nữa một lòng ham muốn. Có vẻ không được vừa lòng, thật đáng ghét! Tối hôm qua không phải đã thỏa mãn anh sao? Tinh lực thế nào tràn đầy như vậy chứ? Chỗ ấy của anh còn xấu xa chống đỡ tại giữa hai đùi mình, thật là mắc cỡ chết người!

119. Chương 120: Nai Con, Em Thật Đẹp...

“Không đi.”

Hiện tại Đằng Cận Tư đâu còn có tâm tư đi làm, một lòng liền nhào vào trên người phụ nữ nhỏ bé trước mắt này, cô nhu nhược không xương yêu kiều. Thân thể tản ra từng trận hương thơm mê người, tí ti mờ ảo chui vào trong lỗ mũi anh, để cho dục vọng của anh vốn đã yên tĩnh lại hồi phục trong nháy mắt. Đặc biệt là nghĩ tới giờ phút này cô vẫn còn trần trụi, cái loại kích động đó lại không khống chế được.

Phía dưới nơi nào đó lại rục rịch góc đầu dậy kêu gào, môi của anh kéo dài một đường dọc theo lưng bóng loáng của cô. Ngón tay linh hoạt hơn lướt tới trước ngực của cô, đánh vòng mà tìm cách trêu chọc.

“Ừm.”

Lương Chân Chân nằm lỳ ở trên giường nũng nịu thở hổn hển, cô hận chết mình buổi sáng khi tỉnh lại không có mặc y phục, bây giờ hoàn toàn là cung cấp điều kiện tiện lợi cho ác ma, dễ dàng luân hãm vào giữa những ngón tay của anh, trên người mỗi một tắc da thịt cũng vì vậy mà nở rộ ra.

Kích tình tối hôm qua còn chưa phai, trên người khắp nơi cũng có lưu ấn ký của anh, lúc này lại bị anh thuần thực vuốt ve như thế, khiến cho Lương Chân Chân làm sao chịu được, thân thể đã sớm mềm thành một vũng nước rồi, không hề còn lực chống đỡ, chỉ có thể “Riu rít ô ô” chấp nhận anh hôn và vuốt ve, chút xíu hơi sức cũng không sử dụng được, vầng đầu chóng mặt phát chìm.

Cô chỉ còn lại một chút lý trí liền dùng để nguyên rửa ác ma, âm thầm nói xấu trong lòng anh cậy quyền thiên vị, chính giữa trưa không đi làm, ngược lại chạy tới nghiền ép cô, thật sự là đồ vô lại khó ưa!

Hu. . . hu. Tôi hôm qua lấy đi của mình không biết bao nhiêu lần còn chưa đủ, hôm nay lại tới? Đàn ông thôi! sức khỏe làm sao lại tốt như vậy!

Đằng Cận Tư nhìn nai con nhu thuận mềm mại nằm ở dưới người mình, da thịt mềm mại phải như cừu trắng, vào lúc này bị anh tô điểm lên một viên hồng đào màu hồng, cho thấy một hình ảnh duyên dáng quyến rũ.

Anh đứng dậy, không dần nổi đem lấy chính mình lột sạch sẽ, lần nữa bao phủ trên người, nhiệt độ nóng bỏng này làm Lương Chân Chân bất mãn lắm lắm hai tiếng, vẫn nằm ở đó mà bất động như cũ.

Cô là thật không có hơi sức, cả người cũng mềm nhũn, đầu cũng đau buốt, căn bản là không có nghĩ tới phản kháng, nằm ở đó mà mặc cho ác ma giày vò như thế. Dù sao mình cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của anh, cần gì cần rõ lẫn qua lẫn lại đây?

Vốn cho là trên người mình đã đủ nóng, nhiệt độ của ác ma cao hơn cô, giống như một lò lửa lớn, vững vàng bao lấy cô, vật nào đó chống đỡ tại chính giữa đùi mình càng thêm nóng rực khiến cho gò má cô bay lên một chút sắc hồng xinh đẹp.

Vừa nghĩ tới chuyện anh sẽ làm đối với mình, lòng cô vẫn còn sợ hãi, mỗi động tác đều mãnh liệt cuồng dã như vậy, xương cốt cả người cũng bị anh chơi đùa đến rời rạc, đáng ghét! Cả ngày lẫn đêm cũng chỉ biết mòm mém kích động!

(=.)

“Nai con, em thật đẹp.”

Môi lưỡi Đằng Cận Tư di động ở bên hông Lương Chân Chân, cúi đầu thở dốc, bàn tay lại không chút nào lưu tình mà vuốt ve cái mông vùng cao của cô, đầu ngón tay lệ thỉnh thoảng xoa nhẹ chỗ khe rãnh lõm kia, chậm rãi xuống phía dưới ——

“Ừm.”

Lương Chân Chân choáng váng rên rỉ một tiếng, vĩ âm mềm nhũn dâng lên, xương cốt con người cũng yếu mềm.

Xinh đẹp? Anh đang nói lưng của cô xinh đẹp sao? Ý vị liếm nơi ấy? Anh làm mông của mình lớn giống như bánh bao sao? Tùy ý nhào nặn đâm dè móp méo?

Đằng Cận Tư gầm nhẹ một tiếng vọt vào từ phía sau của cô, cảm giác thịt non xung quanh lập tức lao qua bao kín mình quá chặt chẽ, nhận nhạo tuyệt vời tiêu hồn như vậy.

“A! Ừm. Ách.”

Lương Chân Chân xấu hổ đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong gối nằm, loại tư thế này. Thật đáng ghét!

“Bảo bối, chớ buồn bực không tốt.”

Nếu như giận dữ với thiếu gia, căn bản sẽ không phải là tình cảnh như thế, huống chi hai người cũng không phải là lần đầu tiên, muốn khóc cũng sẽ không chờ tới bây giờ, hơn nữa tiếng khóc và tư thế cũng hoàn toàn không đúng.

Cả người Lương Chân Chân mơ hồ, cô chỉ biết mình rất khó chịu, đó là loại đau đớn không cách nào giải quyết, khiến cô chỉ biết khóc.

Hạ Đông cảm thấy trên người cô hồng đến có cái gì không đúng, nhất là mặt, hồng đến giống như muốn nhỏ ra máu, đôi môi khô nứt, dường như. Phát sốt? Bà đưa tay sờ sờ cái trán của cô ấy, quả nhiên!

Nhiệt độ cao dọa đến bà căng thẳng, cao quá! Lấy kinh nghiệm của bà mà nói, xem chừng hơn 39 độ, chỉ sợ cảm lạnh rồi, vội đi tới phòng khách giúp cô ấy rót một chén nước nóng, đỡ cô ngồi dậy, “Lương tiểu thư, trước hết uống một chút nước đã.”

Cô sốt cao như vậy, tất nhiên rất thiếu nước, đôi môi cũng khô nứt.

“Hu hu.” Lương Chân Chân khó chịu chỉ muốn khóc, cả người mềm nhũn không còn hơi sức, uống được hai ngụm thì thế nào cũng không chịu uống nữa, nghiêng đầu không thuận theo.

Hạ Đông không có cách nào, chỉ có thể đặt ly xuống, đứng dậy tìm bộ quần áo thay vào cho cô, ngay sau đó dịu cô nằm xuống.

Sau khi làm xong những việc này, bà mới đi ra khỏi phòng ngủ, gọi điện thoại cho thiếu gia.

Tại tập đoàn Đế Hào Tư, trên tầng 68, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đặng Cận Tư đang dặn dò một ít công việc cho Nam Cung Thần, lạnh lùng liếc xéo anh một cái, “Đừng tưởng rằng đến Ngũ Đài Sơn thì có thể tiêu điều tự tại rồi, sau khi xử lý xong công việc mỗi ngày, phải dành chút thời gian đi tụng kinh niệm Phật, sau khi trở về phải làm cho người khác cảm thấy cậu không giống như trước.”

OMG! Còn phải tụng kinh niệm Phật? Trên trán Nam Cung Thần đầy vạch đen, cậu chủ thật tốt với anh.

“Dạ, Nam Cung hiểu rồi.”

“Hiểu là tốt rồi. Nếu bà nội biết cậu phải đi Ngũ Đài Sơn, chỉ sợ sau khi cậu trở về có thể cùng hàn huyên một chút Phật học với bà, đừng làm cho lão phu nhân thất vọng!” Đặng Cận Tư thông thả ung dung uống một hợp cà phê, ánh mắt lạnh thấu xương liếc mắt nhìn người nào đó một cái, để cho cậu ta đi tu thân dưỡng tính một đoạn thời gian cũng không tồi.

O()o Nam Cung Thần hoàn toàn rồi, anh biết Đặng lão phu nhân tin Phật, bên trong nhà cũ Đặng gia có xây một Từ Đường, chính là chuẩn bị cho lão phu nhân.

“Vâng.” Anh có loại kích động muốn khóc, trong lòng âm thầm thề sau khi trở về phải thay đổi triệt để, thay đổi hình tượng phong lưu trước đây, cũng không cần trêu chọc những người phụ nữ kia, tự mình làm vậy thì không thể sống được!

“Được rồi, đừng nhần mặt nữa, Ngũ Đài Sơn là nơi tu dưỡng tốt như vậy? Yên phận ở đó cho tôi!”

Nam Cung Thần lập tức thay đổi khuôn mặt cứng ngắc bằng khuôn mặt tươi cười, lúc này anh thật vẫn không vui nổi, ôi.

Đặng Cận Tư nhìn dáng vẻ của cậu ta thì cũng lười chế nhạo cậu ta nữa, nghĩ tới tối nay vừa đúng lúc kêu Lê tử, ba người ăn bữa cơm,

“Buổi tối gọi cho Lê tử.” Nhưng anh còn chưa nói xong một câu, điện thoại di động trên bàn liền vang lên, liếc nhìn số điện thoại gọi tới: Hạ Đông? Sao đột nhiên bà ta gọi điện thoại ỉn? Chẳng lẽ là nai con còn ngủ trên giường không chịu dậy ăn cơm? Cho nên mới gọi điện thoại nhờ giúp đỡ? Không phải! Nếu một chút năng lực làm việc này bà ta cũng không có thì sao làm quản gia được?

Có lẽ có chuyện quan trọng khác, liền ấn nút nghe.

Thiếu gia, Lương tiểu thư bị sốt rồi, rất nghiêm trọng, vẫn luôn khóc. Trong giọng nói tỉnh táo của Hạ Đông lộ ra chút vội vàng.

Mấy câu nói đó không thể nghi ngờ giống như một quả tấn nặng ký quăng vào lòng đang yên tĩnh như hồ nước mùa thu của Đằng Cận Tư, khơi dậy một trận sóng lớn mãnh liệt, sắc mặt anh lạnh xuống, giọng nói cũng lạnh mấy phần, “Chuyện gì xảy ra? Gọi bác sĩ chưa chưa?”

Có lẽ bị cảm lạnh rồi, lúc tôi vào phòng phát hiện Lương tiểu thư không đắp chăn, cả người rất nóng, hơn nữa vẫn cuộn tròn cả người khóc, tôi nghĩ thiếu gia nên về nhà một chuyến sẽ tốt hơn.

Đằng Cận Tư càng nghe càng nhíu chặt lại, trong lòng hiểu rõ ràng chắc tối qua nai con đã bị cảm lạnh, hơn nữa cô ngủ rất thích đá chăn, không trách được buổi trưa sẽ nóng như vậy, đều do mình không dặn dò trước, còn bỏ cô một mình trong phòng cả buổi chiều.

Càng nghĩ trong lòng anh càng nhức nhối, chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô.

“Cậu chủ, nếu không tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Quan.” Nam Cung Thần đứng ở một bên nghe rõ xảy ra chuyện gì.

Tròng mắt đen lạnh lùng của Đằng Cận Tư quét mắt nhìn anh một cái, ngay sau đó gạt đầu một cái, “Tôi đi trước, cậu đi đón Lê tử, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới.”

Trên đường trở về, anh chạy với tốc độ đua xe, liên tiếp vượt qua N cái đèn đỏ, hình như hơn nhiều năm rồi anh cũng không có vui sướng lái xe như vậy, lần lái xe gần đây nhất cũng là trong lúc học đại học, khi đó tuổi trẻ cuồng nhiệt, kết bạn với ba người bạn Dịch Tiêu, bọn anh đều rất thích chơi thử những thứ kích thích mới lạ, đây cũng được xem là một đoạn kí ức tốt đẹp.

Mà hôm nay, trong lòng anh đều là cô gái nhỏ đó, chẳng lẽ cô cứ khóc cả một buổi chiều như vậy?

121. Chương 122: Huhu. Đau Quá

Bình thường cần tới nửa giờ đi đường, Đằng Cận Tư rút ngắn đến còn mười lăm phút, xe vừa mới dừng lại, anh liền không kịp chờ đợi liền xông lên lầu hai.

Hạ Đông chờ ở cửa ra vào thấy thiếu gia trở về, bà thở phào nhẹ nhõm, tình huống của Lương tiểu thư không mấy khả quan, phát sốt rất nghiêm trọng, cả người nóng như lửa, nếu không phải bà kịp thời phát hiện, cứ mặc cho cô ấy ngủ đi như vậy, hậu quả khẳng định không thể tưởng tượng.

Đằng Cận Tư cơ hồ là ba bước thành hai bước vọt tới bên cạnh giường lớn, nhìn bộ dạng nai con cuộn thành một khối nhẵn mặt khó chịu hừ hừ, không cần nói anh có bao nhiêu đau lòng, nhất là hai mắt của cô sưng đỏ như hai quả anh đào, khiến cho anh tự trách bản thân mình.

Đều do mình quá sơ ý rồi, thế nhưng không có phát hiện cô có cái gì không ổn, còn để mặc ột mình cô suốt buổi chiều.

Ngồi ở bên giường anh ôm lấy cả người cô đang quắn chặt vào trong ngực, đôi môi dán lên cái trán nóng bỏng của cô, nhiệt độ bỏng đến môi anh cũng có chút không chịu nổi, không khỏi nhíu mày, không vui hô về hướng Hạ Đông: “Gọi điện thoại cho Quan Hạo Lê, nói anh ta tới đây trong vòng năm phút!”

Hạ Đông vội vàng gạt đầu một cái, đi ra ngoài gọi điện thoại, xem ra Lương tiểu thư rất quan trọng đối với cậu chủ!

Cả người Lương Chân Chân đã hoàn toàn nóng hổi, trong ý thức hoàn toàn mơ hồ, nhưng dường như cô nghe được giọng nói của ác ma, cũng cảm thấy sự hiện hữu của anh, trong lòng uất ức càng dày đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn nức nở “ưm ưm huhu”, ngay cả âm thanh cũng yếu ớt như vậy, khiến cho lòng người sinh ra sự thương tiếc.

“Nai con, đừng khóc. Nhịn một lát nữa Lê tử sẽ lập tức tới ngay.” Đằng Cận Tư hôn hai mắt sưng đỏ của cô rồi dịu dàng dụ dỗ nói, ngay cả con người kiên cường bất khuất cứng rắn, khi nhìn thấy người phụ nữ mình yêu khó chịu như thế, cũng trở nên dịu dàng, chỉ ước gì có thể chịu đau thay cô.

“Huhu. Đau quá. Thật khó chịu.” Lương Chân Chân chỉ cảm thấy trong cơ thể càng ngày càng nóng, tựa như hàng ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt cô, mỗi một ngọn

lửa nóng đều như vậy, khiến cô không biết làm sao, đầu càng thêm choáng váng giống như đang phiêu đảng, trên người còn thỉnh thoảng truyền đến những trận đau đớn, làm cho cô không thể tự chủ uốn éo người muốn tìm một tư thế có thể bình thản lại.

Đằng Cận Tư nhìn cô khổ sở như vậy, lòng anh nóng như lửa đốt, mắt thỉnh thoảng vẫn hướng ngoài cửa, trong lòng đã mắng cả nhà Quan Hạo Lê, tiểu tử thôi! Chậm rì! Tốc độ như rùa cũng nhanh hơn cậu ta! Nếu nai con xảy ra chuyện gì anh sẽ hỏi tội cậu ta!

Ách, không thể trách Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đến chậm, hai người này bị kẹt xe, trong lòng Nam Cung Thần cũng rất gấp, chỉ hận không thể có kỹ năng đặc biệt trong phim ảnh, phóng xe vượt qua đồng xe này.

Sau khi Quan Hạo Lê nhận được điện thoại của Hạo Đông, liền biết tình hình không ổn khẳng định giờ phút này A Tư đang rất nóng nảy đây, ôi. Anh cũng rất muốn lập tức bay qua, nhưng anh không phải siêu nhân, không có cái bản lĩnh đó.

Khi hai người gian tân vạn khổ vượt qua, vượt đèn đỏ chạy tới biệt thự Lam Đình Uyển thì Đằng Cận Tư đã giận dữ, mặt anh lạnh lùng như lăng trì hai người bọn họ, ngay cả Nam Cung Thần đã thành thói quen cũng không nhận được rung mình một cái, lui về phía sau một bước đứng lại.

Quan Hạo Lê không nhìn tới ánh mắt giết người của bạn tốt, “Khụ” một tiếng, bình tĩnh tiêu sái tự nhiên đến gần, chứng kiến gương mặt nóng đến đỏ bừng của Lương Chân Chân thì vẻ mặt anh nặng nề, thuận thực mở hộp bảo bối của anh ra, lấy dụng cụ cần thiết ra, đưa nhiệt kế cho Đằng Cận Tư. “Kẹp ở dưới nách cô ấy đo nhiệt độ.”

Ngay sau đó đưa tay sờ trán cô, nhiệt độ nóng đến kinh người, anh quay đầu lại nói với Hạo Đông đang đứng ở cửa: “Cô ấy bị mất nước nghiêm trọng, làm phiền bà bưng một ly nước ấm và trái cây nhiều nước tới đây.”

“Ừ, tôi đi ngay.” Hạo Đông lập tức xuống lầu, bà cũng nhận ra Lương tiểu thư bị mất nước nghiêm trọng.

“Sao rồi? Nai con có nghiêm trọng không?” Đằng Cận Tư vội vàng hỏi.

“Ừ, sốt rất cao, phát hiện sớm là tốt rồi, trước tiên cho cô ấy uống thuốc hạ sốt, sau đó kêu người làm giúp cô ấy lau cơ thể, như vậy có thể giúp làm giảm nhiệt độ trong cơ thể.” Quan Hạo Lê nói thật, nếu không tiến hành chữa trị, sợ là sẽ dẫn tới viêm.

“Tôi làm là được, cậu nói cho tôi biết những gì quan trọng cần chú ý là được.”

Đằng Cận Tư nghiêm túc nói, người phụ nữ của anh sao có thể để người ngoài nhìn, dù là nữ cũng không được! Lại nói chuyện lau người như vậy do anh làm là tốt nhất, lúc nai con khó chịu anh muốn ở cùng một chỗ với cô, không muốn mượn tay người khác.

Quan Hạo Lê ngây ngẩn cả người, mặc dù đã sớm nhìn ra A Tư có hứng thú rất lớn đối với cô gái này, nhưng anh vẫn cảm thấy đó là bởi vì cô gái này rất thú vị, không giống với người khác, A Tư cảm thấy mới lạ cho nên nổi lên ham muốn chinh phục cô, quan tâm cô cũng chỉ là một quá trình mà thôi, đợi sau khi đùa xong sẽ vứt như chuyện vặt, sau đó triệu chứng chán ghét phụ nữ cũng sẽ chuyển biến tốt.

Nói cách khác, Lương Chân Chân chỉ là một món ăn khai vị trong bữa ăn của A Tư mà thôi.

Lại không ngờ tới A Tư lại quý trọng cô ấy đến vậy, từ lúc vừa rồi vào nhà anh đã cảm thấy, nhưng anh còn chưa kịp suy nghĩ tới phương diện kia, mà câu nói vừa rồi làm cho anh rung động, hũ nút(*) như A Tư mà cũng biết yêu phụ nữ?

(*)hũ nút: tối tăm, mù mịt, ngu đần, dốt nát, chẳng hiểu biết gì. (Ý ở đây là Đằng Cận Tư mù mịt chẳng hiểu biết gì về tình yêu và phụ nữ)

Lúc nhìn anh và Nam Cung, thì ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người: lúc cúi đầu nhìn chăm chú vào người nào đó nằm trên giường thì trong nháy mắt biến ảo thành ánh mắt dịu dàng ngọt ngào.

Chắc chắc chắc! Đúng là khác biệt quá lớn!

Đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, quả nhiên có đạo lý.

“À Lúc lau phải chú ý giữ ấm cho những bộ phận khác, đắp một lớp chăn mỏng lên là được, vị trí ở nách và háng có nhiệt độ cao nhất phải lau thêm mấy lần.”

“Như vậy là có thể hạ sốt sao?” Đằng Cận Tư hỏi.

“Sẽ có tác dụng, đã đến lúc rồi, anh lấy nhiệt kế ra đi.” Quan Hạo Lê thấy thời gian đã trôi qua năm phút đồng hồ rồi.

Đằng Cận Tư nghe lời lấy nhiệt kế từ dưới nách ra đưa cho anh ta, nóng lòng hỏi: “Bao nhiêu độ?”

“40.6 o, không trách được mặt nóng đến dọa người như vậy, khụ Tôi nói A Tư cậu có phải nên biết kiểm chế chút, nhìn xem cậu khiến con gái nhà người ta thành như vậy, không bị bệnh cũng bị thương.”

Quan Hạo Lê thật vất vả mới tìm một cơ hội nhạo báng bạn tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

122. Chương 123: Khụ. Còn Phải Đi Xuống Một Chút

“Nói nhảm, trước tiên chữa hết bệnh cho tôi.” Đằng Cận Tư nói một câu thành công ngăn lại cái miệng không ngừng cằn nhằn của Quan Hạo Lê, dù là lỗi của anh, anh cũng không muốn bị vạch trần ở trước mặt nai con, cho dù là bạn tốt của anh cũng không được!

Một người đàn ông rất kiêu ngạo, nhưng mà anh còn chưa có ý thức được bản thân mà thôi.

“Ôi. Một thân y thuật cao siêu như tôi mà không thể trị hết bệnh cảm sốt bình thường sao? Anh cũng quá coi thường tôi rồi?” Quan Hạo Lê bất đắc dĩ thở dài nói.

Lương Chân Chân cảm giác đầu mình như muốn nổ banh, mới vừa rồi còn an tĩnh, giờ phút này trở nên ồn ào khó chịu, bên tai cứ vang lên giọng nói líu ríu đáng ghét, làm cho cô sắp hỏng mắt, không nhìn được kháng nghị “Ừm” một tiếng, bất mãn chun lỗ mũi lại, mím miệng một bộ dáng muốn khóc.

Đầu nhỏ cúi xuống cuộn thành một đống, không tiếng động kháng nghị.

Chắc! Đằng Cận Tư vừa nhìn bộ dáng khó chịu của cô, tim liền như bị ai hung hăng nhéo lại, sự đau lòng dâng lên vùn vụt, trông mắt đen hệt đôi bèn nhọt quét về phía Quan Hạo Lê không ngừng âm ỉ, ý lạnh tỏa ra ngoài.

Dường như muốn nói: Câm miệng! Dài dòng nữa tôi liền ném cậu đi ra ngoài! Nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho nai con, không nhìn thấy cô ấy đang khó chịu như vậy sao? Còn ở đó nói chuyện không ngừng?

Quan Hạo Lê rất biết điều câm miệng, trong lòng thầm nói xấu: Quả nhiên đàn ông khi rơi vào lưới tình đều rất khùng bó! Không cần chấp nhặt với anh ta.

Ngón tay di động lấy bình nước biển và ống tiêm trong cái hòm thuốc ra, một loạt động tác thành thạo, gắp kim tiêm lên, nặn ra vài giọt nước, “Trước tiên phải tiêm thử vào da, xem có dị ứng không.”

Cơ hồ ánh mắt lấp lánh của Đằng Cận Tư theo dõi tất cả động tác của anh, chỉ sợ anh sơ ý một chút làm đau nai con, vừa đúng lúc này Hạ Đông bụng nước ầm và một ít trái cây vào.

“Đưa tôi.” Anh vội vã nói.

Hạ Đông đến gần đưa cái ly cho anh, anh nhận lấy liền để bên khoé miệng Lương Chân Chân, nhẹ nhàng dụ dỗ bên tai cô: “Ngoan, uống nước.”

Không uống. Lương Chân Chân ý thức mơ hồ nghiêng đầu, cô cảm thấy mình như đang ở trong một quả cầu lửa, thật khó chịu,

~(>_

123. Chương 124: Cái Kia Đau Vậy Sao?

Quan Hạo Lê cảm thấy thật là không có biện pháp đánh thông tư tưởng của anh ta, chỉ đành phải chỉ vào một phần da thịt nhỏ lộ ra ngoài của Lương Chân Chân nói: “Anh xem ở đây có mạch máu sao? Cũng không thể để cho tôi tùy tiện tìm vị trí đâm xuống chứ?”

“Tại sao cậu không nói sớm.” Đằng Cận Tư oán giận nói, nhúu mày nhìn về phía anh, tựa như đang trách cứ tại anh không nói rõ ràng, ngay sau đó cúi đầu kéo quần nai con xuống thêm một chút nữa, tìm được chỗ có mạch máu thì dừng tay.

“Tôi.” Quan Hạo Lê giận đến thiếu chút nữa bỏ đi, đại ca, đây là kiến thức cơ bản nhất có được hay không?

Thôi, anh không chấp nhặt với người đang bị choáng, bình tĩnh, bình tĩnh.

Khi ông kim ghim vào trong thịt, Lương Chân Chân đau đến “Oa oa” khóc lên, ngón tay không tự chủ nắm chặt cánh tay Đằng Cận Tư, lúc này không phải nằm mơ, thật sự có người cầm kim tới chích cô,

~(>_

124. Chương 125: Cố Ý Ngã Bệnh Hành Hạ Anh

Bên này Đằng lão phu nhân nóng lòng muốn gặp được Lương Chân Chân, bà bảo Hạ Đông giúp bà nghĩ cách không quá đột ngột lại hợp lý.

Cứ như thế, trên căn bản hai người đã định ra một kế hoạch, chờ đợi thời cơ áp dụng.

Hạ Đông, chuyện này phải giữ bí mật trước đã, tránh cho thằng nhóc A Tư kia lại phá hư, không để cho tôi gặp cháu dâu tương lai.

Đằng lão phu nhân dặn dò, bà lại không biết rằng Đằng Cận Tư đã có suy nghĩ muốn đưa Lương Chân Chân sang cho bà gặp, chỉ là còn chưa kịp thôi, vừa vặn hôm nay Lương Chân Chân bị sốt, cho nên trì hoãn.

“Dạ, tôi hiểu rồi.” Hạ Đông gật đầu một cái.

Hai người trò chuyện thêm một lát liền cúp điện thoại.

Trong phòng khách, Quan Hạo Lê nằm trên ghế sa lon than thở, la hét đói bụng muốn xỉu.

Nam Cung Thần ngồi ở bên ghế sa lon xem TV lười quan tâm tới anh ta, miệng người này thật om sòm , không trách được bị cậu chủ “Ghét bỏ” , đáng đời!

“Tôi nói Nam Cung này, cái người này còn chưa có đi Ngũ Đài Sơn mà đã cầm như thế này sao? Nói chuyện nhanh lên, buồn chết gia(*) !” Quan Hạo Lê biết chắc giờ này trong phòng bếp đang khí thế ngất trời, không cần thúc giục, liền đem chú ý lực chuyển dời đến trên người Nam Cung Thần đang ngồi ở đó xem ti vi.

(*)gia: cách xưng hô của vua chúa ở cổ đại

“Trong nhà buồn bực anh có thể ra vườn hóng mát, chỗ đó cỏ cây hoa lá, cái gì muốn có đều có, bảo đảm anh sẽ vừa lòng, tâm tình sáng khoái.” Nam Cung Thần cười híp mắt chế nhạo nói.

Cậu chủ quả nhiên là sáng suốt, ngay cả anh cũng sắp không chịu nổi anh ta lắm nhãi, vẫn là Ngũ Đài Sơn tốt hơn! An tĩnh trong lành, nhất định là chim hót hoa thơm, cuộc sống hoà hợp với thiên nhiên.

“Hừ! Sau này đến Ngũ Đài Sơn cũng đừng khóc, đến lúc đó ở nơi hoang vắng không người, lúc không ai hỏi thăm cậu cũng đừng nghĩ tới tôi!” Quan Hạo Lê tức giận nói.

Hạ Đông đi tới liền nghe được hai người bọn họ ở trong phòng khách cãi vã, không thể nhịn được cười cười, “Quan thiếu gia và Nam Cung tiên sinh thật có nhã hứng, cơm còn chưa có làm xong sao? Chắc hai người đói rồi.”

“Nhã hứng chỉ là tạm thời, đoán chừng vài tháng sau bà gặp lại cậu ta, khẳng định cậu ta đã trở thành một hòa thượng đàn độn rồi.” Miệng Quan Hạo Lê luôn luôn không tha người.

“Tôi chính là tiến vào cảnh giới cao hơn người một bậc, mà còn anh, vẫn chỉ là một phàm phu tục tử(*).” Nam Cung Thần không chút khách khí trả lời.

(*)Phàm phu tục tử: Kẻ tầm thường, thô tục, lỗ mãng, cục cằn, không đáng mặt làm trai. Phàm: (ăn nói) thô tục, thiếu lịch sự; phu: người đàn ông, tục tử: kẻ thô lỗ.

.

Đang trong lúc hai người đấu võ mồm không thể ngừng, có người giúp việc tới đây nói bữa ăn tối đã chuẩn bị xong, kịp thời dẹp yên cuộc “Chiến tranh”.

Hạ Đông hoàn toàn phục hai kẻ dở hơi này, thật là một đôi bạn “nói nhiều” vô địch!

“Lắp đầy bụng là quan trọng nhất, không chấp nhặt với tên hoà thượng như cậu.” Quan Hạo Lê rầm rì đứng dậy bước tới phòng ăn.

“Tôi thèm chấp nhặt với anh sao?” Nam Cung Thần nhân đức không nhường ai đứng lên.

Lúc ăn cơm, Nam Cung Thần nghĩ đến cậu chủ của mình vẫn còn ở trên lầu bị đối, không khỏi kêu Hạ Đông, “Cậu chủ ở trên lầu chăm sóc Lương tiểu thư, bà đem thức ăn lên đi?”

“Dạ, vẫn là Nam Cung tiên sinh suy nghĩ chu đáo.” Hạ Đông ôn hòa cười nói, thật ra thì Nam Cung Thần không nói, bà cũng đã sắp xếp người bưng cơm tới lên, bà vẫn luôn biết cách làm việc.

“Chắc bây giờ A Tư đang lau người giúp chị dâu nhỏ, qua 20’ hãy lên.” Quan Hạo Lê gấp một con tôm lớn, thật ngon miệng mà!

Anh nói không sai, Đẳng Cận Tư đứng là đang tiến hành một việc đối với anh mà nói là hành hạ người, lau người cho nai con.

Đợi sau khi bọn họ đều rời đi, anh liền ôm người trong ngực đặt lên giường, đặt cánh tay đang tiêm nước biển cẩn thận, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm bưng một chậu nước tới đây.

Cúi người cởi quần áo nai con ra, đợi đến lúc cởi áo ngực bên trong ra thì anh mới phát hiện không cởi được, vì cánh tay đang gấn tiêm, anh liền lấy cây kéo từ trong ngăn kéo ra, trực tiếp cắt rồi vứt đi.

“Ừm.” Sự lạnh lẽo đột nhiên ập tới khiến Lương Chân Chân đang ngủ không vui, quệt mồ hôi kháng nghị một tiếng, trong cơ thể từng trận lạnh lẽo xâm nhập, thật khó chịu.

“Ngoan, nhịn một chút, tiêm xong là tốt rồi.” Đẳng Cận Tư hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái, ghé vào bên tai cô dụ dỗ nói.

Sau đó vắt khăn lông khô lau khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, lúc đầu động tác có chút thô lỗ, dù sao anh cũng không có kinh nghiệm, cho nên khó tránh khỏi dùng sức hơi mạnh, kết quả lập tức dẫn tới người phía dưới kháng nghị.

“Hu hu. Đau. Tránh ra.” Mặc dù ý thức của Lương Chân Chân rất mơ hồ, nhưng nếu có người đánh cô, cô vẫn có thể cảm nhận được, tựa như mới vừa rồi có người dùng kim chích cô, bây giờ lại dùng sức chà xát mặt của cô, thật đáng ghét!

Trên trán Đằng Cận Tư chảy đầy vạch đen, ánh mắt dời đến trên tay của mình, hình như hơi mạnh tay, dường như mặt nai con hơi lõm xuống. O()o

Lập tức giơ tay lên lần nữa, động tác lau cũng trở nên dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp hơn nhiều, giống như là đang lau chùi một món đồ gốm sứ thượng hạng, cẩn thận như vậy, trân quý như chí bảo.

Mặt thì giải quyết rất dễ dàng, nhưng trên người –

Thật đúng là đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh, ôn hương nhuyễn ngọc(*) gần ngay trước mắt, lại chỉ có thể nhìn không thể hôn, loại giày vò nhất trên đời chẳng qua cũng như thế.

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Làn da trắng muốt như tuyết, trên da thịt tràn đầy dấu vết tối hôm qua mà anh để lại, từng đóa mai hồng nở rộ, kiều diễm động lòng người, nhất là hai quả mềm mại ươn lên đỏ tươi này, hấp dẫn tầm mắt của anh.

Đằng Cận Tư nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, ép buộc mình không được nhìn chăm chăm cảnh xuân sắc mê người, khom lưng vắt khăn lông lần nữa, lau sạch nhẹ nhẹ cổ, ngực của nai con, cố tình lúc lau chỗ ấy, Lương Chân Chân ngủ mơ mơ màng màng còn “Hừ” yếu ớt một tiếng, hình như cảm thấy không thoải mái.

Một tiếng hừ mềm nhũn cực kỳ giống như lúc hoan ái phát ra. Tiếng rên, âm điệu quyến rũ, câu dẫn lòng người ta ngứa ngáy.

“Đáng chết!” Đằng Cận Tư khê nguyên rửa một tiếng nhìn phía dưới của mình đã dựng lên thành một cái lều nhỏ, lửa trong lòng bùng nổ, thật là “Đã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh” (*)

(*) Bài thơ đầy đủ là:

”Ly ly nguyên thượng thảo

Nhất tuế nhất khô vinh

Da hỏa thiêu bất tận

Xuân phong xuy hựu sinh”

Dịch nghĩa:

”Cỏ mọc um tùm trên cánh đồng

Mỗi năm một lần khô héo rồi tươi xanh

Lửa đồng nội thiêu không tàn lụi

Gió xuân sang lại mọc xanh thì”

Vừa mới chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước lạnh, kết quả cánh tay người nào đó đang truyền nước biển động đây, thật giống như là muốn bắt lại, anh vội vã xông tới đè lại, trong lòng giận dữ thầm nghĩ: đúng là một vật nhỏ làm người khác lo lắng! Tiêm còn phải trông xem có an phận không! Đúng là cố ý ngã bệnh hành hạ anh!

Hết cách rồi, anh chỉ có thể tiếp tục cái nhiệm vụ gian nan này, may mà vừa rồi lau xong, cảnh xuân bị anh che lại rồi, có điều, nơi nào đó phía dưới càng thêm khảo nghiệm anh.

Anh còn không có can đảm cởi quần cho cô, nhưng vừa nghĩ tới giờ phút này cô bị sốt cao hành hạ, trong lòng liền cực kỳ thương yêu, vừa độc ác, cởi hết đồ của cô sạch sẽ, ngón tay run run rẩy rẩy lau bắp đùi và bên trong.....

Những động tác này mang tính khó khăn cao, anh bị giày vò đến đầu đầy mồ hôi, sóng nhiệt trong cơ thể cuộn cuộn một đợt cao hơn một đợt, phía dưới bông bột lên như muốn kháng nghị với anh.

Anh thật sự rất nóng nẩy!

Cổ tình lúc này bụng còn đói bụng đến kêu rột...rột...rột..., nhìn đồng hồ, giờ đã qua 8 giờ, mình lo lắng bệnh tình của nai con, thậm chí quên ăn cơm.

Anh quên thì cũng thôi đi! Chẳng lẽ mấy người hầu dưới kia cũng quên mất anh mới là ông chủ ở đây sao? Cưng nhiên không có ai mang cơm tối lên!

”Thiếu gia, có thể mang cơm tối vào được không? Ngoài cửa tức thời vang lên giọng nói của Hạ Đông.

Đằng Cận Tư sờ sờ bụng đói đến quặn lại, không vui nói: “Đi vào.”

Hạ Đông theo lời đẩy cửa vào, đem thức ăn đặt bên khay trà, kính cẩn nói: “Thiếu gia, ngài dùng cơm trước đi có chuyện gì dặn tôi làm là được.”

“Bà xem chừng tay của cô ấy.” Đằng Cận Tư dứt lời, liền xông về phòng tắm, ăn cơm tất nhiên quan trọng, nhưng tất lửa còn quan trọng hơn.

“Vâng.” Hạ Đông đáp một tiếng, trong bụng sáng tỏ, thiếu gia quả thật là coi trọng Lương tiểu thư.

Sau khi truyền hết hai chai nước biển, trên người Lương Chân Chân đã hạ nhiệt, người cũng từ từ tỉnh táo lại, nhưng đầu vẫn còn rất nhức, hỗn loạn không rõ ràng lắm rồi cuộc mình bị gì đây?

“Đói...” Cô làm bộ đáng thương phát ra tiếng ghen ngào như con mèo nhỏ, nếu như nhớ không lầm, cô đã nằm trên giường cả ngày, nửa hạt cơm cũng chưa ăn, đã sớm đói đến nỗi bụng dán vào lưng rồi.

Đằng Cận Tư ngồi ở bên cạnh cô vội dặn người giúp việc bưng cháo trắng lên, dịu cô ngồi dậy, cơ thể mềm nhũn tựa vào trên người mình, bưng chén cháo, từng muỗng từng muỗng dứt ăn cô.

“Tôi tự mình ăn.” Lương Chân Chân có chút thụ sủng nhược kinh (*) ngập ngừng nói, đột nhiên sao ác ma trở nên sắc sảo dịu dàng như vậy? Làm cho cô thật khó để tiếp nhận....

(*)Được sủng ái mà lo sợ.

Đợi sau khi cô biết mình bị sốt ác ma hết lòng chăm sóc cô một đêm, còn lau người cho cô một lần, khi đó tâm tình – rất kỳ lạ, rất khốn hoặc, rất pháp phông, nói không rõ ràng cụ thể là cảm giác gì, còn có chút mơ hồ vui sướng....

“16 tiếng đồng hồ em chưa ăn gì, có hơi sức cầm chén sao?” Đằng Cận Tư không vui liếc cô một cái, vẫn là lúc cô không có ý thức là đáng yêu nhất, sau khi tỉnh táo chỉ thích làm những chuyện anh không thích.

Kết....16 tiếng? Ý là cô ngủ 16 tiếng? Không thể nào? Cô mơ hồ nhớ mình giống như rất không thoải mái, cả người khó chịu như lửa đốt, chẳng lẽ là ngã bệnh?

125. Chương 126: Vật Nhỏ Làm Khổ Người!

Vẫn còn nhớ mình buổi trưa sau khi mình bị ác ma xoa xoa nắn nắn liền ngủ mất, sau đó trong mơ luôn có những quả cầu lửa xung quanh làm cô nóng đến sắp thở không được, khó chịu muốn chết.

Sau đó có người đến, giống như mấy con ong mật nhỏ bay xung quanh tai cô “Ông ông ông” không ngừng cãi lộn, đặc biệt có một con, đoán chừng là ong chúa, âm thanh rất lớn, còn nói lắm nhảm, làm cho đầu cô muốn nổ tung.

Thật may là có ai đó bắt nó đi, yên tĩnh một hồi lâu. Vậy mà, ghê tởm hơn chính là có người cầm kim chích tay và cái móng của cô, đau chết.

Chẳng lẽ những thứ này đều không phải là nằm mơ? Mà là sự thật?

Lương Chân Chân rất nghiêm túc suy nghĩ, ngay sau đó hỏi “Tôi. Sao tôi ngủ lâu như vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đặng Cận Tư nghĩ cô bị sốt đến mơ hồ, đoán chừng trong đầu vẫn còn nóng, nhàn nhạt mở miệng, “Trong thời gian này em bị sốt, có chút mơ hồ, mới vừa truyền nước biển xong.”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Vật nhỏ làm khổ người! Thật tốt, một chút ấn tượng cũng không có, làm tôi mệt đến mức này, bị em giày vò đến bây giờ, bụng lại đói.

Phát sốt? Trong đầu Lương Chân Chân giống như có gì đó lướt qua, không trách được cô cảm thấy mình giống như ở trong một biển lửa không cách nào tự kiềm chế, dùng sức thể nào cũng không thoát được, thì ra là như vậy.

Cô sững sờ giơ cánh tay lên, phía trên vẫn còn dấu vết gấn tiêm, xem ra những chuyện kia đều là sự thật vừa mới xảy ra, không phải là mình nằm mơ.

Ngước mắt liếc nhìn ánh sáng ảm áp khắp căn phòng, một tầng ánh sáng dịu dàng nhàn nhạt bao phủ ở trong cả căn phòng, mà lúc này ác ma cũng không giống lúc bình thường, thiếu đi một chút lạnh lùng, nhiều hơn một chút dịu dàng lưu luyến.

Hình ảnh rất đẹp: một cô gái mặc áo ngủ bằng bông màu vàng nhạt, tóc dài đen như tơ lụa xõa ở sau ót, vài sợi tóc phiêu đảng ở bên tai, thỉnh thoảng phát qua gò má trắng nõn, trắng và đen gây kích thích cảm giác của người khác.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay có vẻ tái nhợt do bệnh, tăng thêm vài phần nhu nhược, lông mi cong lên khe chớp chớp như cánh bướm, đôi mắt long lanh ngập nước kinh ngạc nhìn người đàn ông cường tráng gần trong gang tấc.

“Ăn cháo.” Đặng Cận Tư cảm thấy bộ dạng cô ngây ngốc nhìn mình chằm chằm thật rất ngu, không khỏi tức giận mức một muỗng cháo nhét mạnh vào trong miệng cô.

“Ừm.” Lương Chân Chân bắt mẫn từ trong cổ họng phát ra vài tiếng kháng nghị, cô mới vừa cảm thấy ác ma còn rất tốt, bây giờ lại bắt đầu lộ ra nguyên hình giày vò cô, thật đáng ghét!

Đặng Cận Tư cũng ý thức được một muỗng vừa rồi mình dùng sức hơi mạnh, chọc cho nai con nhú mào, động tác không tự chủ dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng vừa dứt vài muỗng, người trong ngực liền kháng nghị, ngậm chặt miệng thể nào cũng không chịu nuốt nữa.

“Sao vậy?” Anh không vui cau mày, mới vừa rồi còn la hét đói bụng, lúc này mới ăn vài muỗng thôi! Cô mảnh mai như vậy sao có thể chịu đựng được?

“Nhật quá, miệng đắng, không muốn ăn.” Lương Chân Chân mấp máy môi trả lời, phun ra vài chữ, bình thường dùng bữa cô luôn ăn cay, đối với loại cháo trắng này cô căn bản không ăn.

“Phải ăn.” Đặng Cận Tư bá đạo nói, bây giờ thể chất của nai con chỉ thích hợp ăn chút cháo trắng thanh đạm, cơm với các loại thức ăn khác không tốt đối với bao tử.

Lương Chân Chân ai oán liếc mắt nhìn người đàn ông bá đạo một cái, tội nghiệp lâu bầu một câu, “Đầu tôi rất choáng váng, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, không muốn ăn cháo, muốn uống canh xương.”

“Bây giờ đã 1 giờ sáng rồi, em còn muốn đi đâu hóng mát?” Đặng Cận Tư tức giận trả lời, canh xương? Tham ăn thức ăn nhiều dầu mỡ vậy sao?

“Hả! Đã trễ thế này sao? Nhưng trong phòng thật là bức bối, nếu như lại ngủ thẳng đến sáng sớm ngày mai, tôi sợ bệnh của mình sẽ càng nghiêm trọng.” Lương Chân Chân thật lòng cảm thấy buồn bức, mình đã một ngày không có ra khỏi phòng, trong người đã thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, lại nói bị bệnh cần vận động nhiều! Càng ngủ bệnh càng nặng.

Đặng Cận Tư nhìn bộ dáng nghiêm trang của người trong ngực, thật hận không thể bóp chết sự xúc động của cô, nhưng rõ ràng là không nỡ, sau khi chăm chú nhìn cô mười mấy giây, buông chén cháo trong tay xuống, ôm lấy cô đi ra ngoài ban công.

“Tự tôi có thể đi, anh thả tôi xuống.” Đột nhiên Lương Chân Chân cảm thấy gần đây mình hưởng thụ rất nhiều cái ôm công chúa, có một loại cảm giác nói không nên lời, dường như. Ngọt ngào?

Trời ạ! Chẳng lẽ cô thích ác ma này? Trong lòng đột nhiên toát ra một suy nghĩ làm cô cũng sợ hết hồn, ngay sau đó dùng hết sức chôn nó xuống tới đáy lòng, không thể nào! Coi như không còn hận anh ta như trước, nhưng vẫn ghét anh bá đạo nuôi nhốt mình, áp đặt cuộc sống cô không thích, mà cô chỉ có thể thừa nhận.

Nếu như vậy, sao cô có thể thích anh?

Như vậy, mình thật sự là bệnh cũng không nhẹ rồi, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chỉ là ảo giác mà thôi.

Mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là một bầu trời đầy sao lấp lánh, Lương Chân Chân ngược đầu tham lam nhìn về phía vùng trời đầy sao kia.

Đều nói con gái đều rất thích phong cách lãng mạn, ban đêm yên tĩnh, được người mình ôm lấy ngồi trên đùi, nghịch ngợm đếm sao dưới bầu trời, là một chuyện rất đẹp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lương Chân Chân từ từ hiện lên một nụ cười hạnh phúc, bởi vì cô ảo tưởng, ảo tưởng người đàn ông bên cạnh thành người yêu của mình, nhưng khi cô nhìn mặt của anh thì mới giật mình nhận ra anh vẫn là ác ma.

Lập tức sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gió thổi lất phất, cô không kiềm được sợ run cả người.

“Lạnh không?” Đằng Cận Tư lập tức cảm thấy sự khác thường của cô, đúng là cô gái cứng đầu cứng cổ, ban đêm gió lạnh như vậy, dù là người khỏe mạnh cũng dễ dàng bị cảm, huống chi cô vốn đang là bệnh nhân.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, kết quả lập tức cảm giác được một hơi thở phả nam mãnh liệt bao quanh, vốn là cô chỉ dựa vào ngồi ở trên người anh, nhưng bây giờ hoàn toàn bị anh kéo vào trong ngực, cô bất ngờ, cô cảm thấy mình tựa như một chú gà con được anh bảo vệ ở trong ngực.

Ách. Bộ dáng như vậy cô sắp không có cách nào hít thở, hơn nữa trong lồng ngực của ác ma truyền đến tiếng tim đập “thình thịch thình thịch” có lực rung động đến màng nhĩ của cô, làm cho cô càng thêm lo lắng, rõ ràng không phải là một đôi tình nhân, mà lại ở gần như vậy, thân mật có chút không được tự nhiên, cô khó nhịn uốn éo người, muốn tránh thoát cánh tay trắng kiện như sắt thép của anh, nhưng ———— tổn công vô ích.

Cảm thấy người trong ngực đang không ngừng nhích tới nhích lui, Đằng Cận Tư nổi giận, “Đừng nhúc nhích.”

“Tôi. Tôi đói rồi.” Lương Chân Chân rất muốn tìm gì đó để nói, nhưng ê a nửa ngày liền nói ra ba chữ, nói xong ngay cả chính cô cũng muốn cắn đứt đầu lưỡi, đúng là ngu quá mà

“Mới vừa rồi cho em ăn không ăn, bây giờ lại đói bụng? Tôi thấy em là cố ý muốn hành hạ tôi, nhịn chút đi.”

Quả thực Đằng Cận Tư rất giận, nắm cằm của cô hung hãn nói, trong lòng khó chịu, nhưng vừa nghĩ tới cô gái trong ngực bởi vì anh mà ngã bệnh, liền không thể nhẫn tâm làm ra chuyện gì quá phận với cô, chỉ có thể cố dè sự bất mãn xuống trái tim, nghĩ tới đời sau khi cơ thể cô khỏe rồi, phải đòi bồi thường lại gấp đôi!

Lương Chân Chân mím môi, ác ma thật là không biết nói lý, cô nói không ăn hồi nào, là không thích ăn cháo trắng có được hay không? Nếu như cho cô một bàn mỹ vị, cô bảo đảm sẽ ăn hết sạch sẽ, không thừa lại gì ()

“Tôi mệt rồi, nhức đầu quá.” Giọng nói cô buồn buồn lầu bầu nói, ngồi như vậy thật kỳ quái, rõ ràng hai người đều ghét nhau, lại ngồi gần như vậy, cần gì chứ?

Tròng mắt đen sắc bén như chim Ưng của Đằng Cận Tư hung hăng nhìn cô chằm chằm, thật giống như muốn xé xác cô, trong lòng anh đang giãy dụa, lấy tính tình của anh, đáng lẽ sẽ trực tiếp ném Lương Chân Chân xuống đất, sau đó rời đi không quay đầu lại, từ đó đánh cô vào lãnh cung, không bao giờ để ý tới nữa.

Kể từ sau khi cô tỉnh lại, liền giận dữ đủ thứ với anh, muốn hành hạ anh, rất không nghe lời!

Hai phút ngắn ngủn đối với Lương Chân Chân mà nói, tựa như trôi qua một thế kỷ, cô chếp miệng, vừa định nói chuyện, Đằng Cận Tư liền ôm cô đứng dậy, mặt đen lại đặt cô lên trên giường, cầm chân lên đắp cô kín mít, sau đó hung hãn nói: “Ngày mai phải hết bệnh! Ngủ không được đá chăn!”

Dứt lời, liền giận dùm dùm bỏ đi, một giây anh cũng không chịu được nữa, không đi anh sợ mình sẽ không nhìn được mà đánh cô, thật là một cô gái ghê tởm! Không biết điều! Hừ!

Để lại một mình Lương Chân Chân vùi ở trong chăn ngáy ngốc ngẩn người, cô cắn ngón tay nhìn trần nhà suy nghĩ, làm thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân, theo thói quen đá chăn, kết quả lời nói của ác ma lập tức quanh quẩn bên tai, cô sợ đến vội vàng đắp lại chăn, nằm yên bất động.

Đầu mơ màng, nhưng vẫn không ngủ được, trong khoảng thời gian này xảy ra đủ loại chuyện, từng đoạn ngắn, mỗi một chi tiết nhỏ, tựa như chiếu phim ở trong đầu cô.

Rốt cuộc như thế nào ngủ thiếp đi, cô hoàn toàn không có ấn tượng, giống như nghĩ rõ ràng cái gì, lại giống như cái gì cũng không nhớ, mơ mơ màng màng.

126. Chương 127: Phiền Lòng!

Đằng Cận Tư đi xuống lầu, trong lòng rất bức mình, cô gái đáng chết! Cũng không biết khéo léo nhu thuận làm anh vui lòng sao? Thật là một bé nai con kỳ cục lại không đáng yêu!

Cầm chìa khóa xe lên đi thẳng tới gara, gọi điện thoại cho Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần, bảo hai người ra ngoài uống rượu với mình.

Mà giờ phút này, hai người này đang ở bên trong quán bar “Tả Ngạn Mị Chuyển” uống rượu đùa giỡn với người đẹp, đừng nhìn Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần bình thường hay cãi vã, thật ra thì cảm tình của hai người rất tốt, nghĩ tới chuyện anh em ngày mai phải đến Ngũ Đài Sơn tu hành, dù thế nào cũng phải để cho cậu ta được xoa, cho cậu ta hưởng thụ bóng đêm quyến rũ của cuộc sống ở thành phố!

Thấy A Tư gọi tới, Quan Hạo Lê ngáy ngẩn cả người, nhả ra một vòng khói thở dài nói: “A Tư vậy mà chịu bỏ nai con bảo bối của cậu ta một mình ở nhà? Chẳng lẽ là do dục hỏa khó nhịn cho nên chạy đến đập lửa?”

Nam Cung Thần uống đến mắt đỏ bừng, miễn cưỡng liếc anh một cái, “Cậu chủ đây là thương yêu Lương tiểu thư, đúng là trên đời này rất hiếm đàn ông tốt, quá hiếm! Không giống hai ta, vĩnh viễn không thoát khỏi cái dạng hoa hoa công tử, đối phụ nữ giống như thay quần áo.”

Anh có chút say rồi, nói cũng nhiều .

“Người anh em, đừng nản chí, cậu vẫn còn hi vọng, sau khi đến Ngũ Đài Sơn dốc lòng tu luyện, không chừng cậu cũng không còn có hứng thú với phụ nữ, tin tưởng tôi, cậu chính là có thể giống như A Tư.” Quan Hạo Lê nghiêm túc vỗ bả vai của Nam Cung Thần, bộ dáng giả vờ kia vô cùng thành kính.

“Cút sang một bên! Ông đây cũng không phải thật sự đi làm hoà thượng!” Nam Cung Thần say rượu đầy móng vuốt khoát trên vai anh của Quan Hạo Lê ra, khuôn mặt ghét bỏ, người này, nói chuyện thật là khó nghe!

“Khụ. Giống nhau thôi.” Quan Hạo Lê cười đến giống như con hồ ly gian trá.

“Giống nhau cái beep! Ông đây ra ngoài hóng gió một chút, thuận tiện xem cậu chủ đến chưa? Nói cho anh biết một bí mật, bên kia có một anh đẹp trai từ lúc chúng ta đi vào vẫn nhìn chăm chăm anh, coi chừng một chút, đừng để cho cường công theo dõi! Thời đại bây giờ đây! Lòng người không thể đoán được.”

Nam Cung Thần cười híp mắt trêu ghẹo nói, nói xong liền lão đảo đi ra cửa.

Đợi lúc Quan Hạo Lê phản ứng lại, anh đã đi xa, cắn răng nghiêng lợi quát về phía bóng lưng anh ta: “Nam, Cung, Thần! Cậu có gan lại đây cho ông!”

Quá. Thật là quá đáng! Sao anh lại có loại bạn xấu này chứ! Ngay sau đó quay đầu trừng mắt hung ác nhìn về phía người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm anh, ông khinh! Dám mơ ước ông đây, ông dùng dao giết mày! Hừ!

Đằng Cận Tư đổ chiếc xe Land Rover bảo bối của anh xong, liền nhìn thấy một người đàn ông lão đảo đi về phía anh, híp mắt nhìn sang mới biết là thằng quỷ Nam Cung Thần kia.

“Cậu chủ, cậu phải cứu tôi, bác sĩ Quan muốn tìm tôi liều mạng.” Nam Cung Thần nắc rượu nói.

“Hai người các anh lại náo cái gì?” Đằng Cận Tư cau mày, hai người bọn họ ở chung một chỗ thì miệng không thể khép lại được, anh một câu tôi một câu.

“Bác sĩ Quan bị một cường công theo dõi, tôi tốt bụng nhắc nhở anh ta, anh ta còn đòi liều mạng với tôi, cậu nói xem đây là cái đạo lí gì?” Sau khi Nam Cung Thần uống rượu say, rõ ràng lá gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Chân mày của Đằng Cận Tư càng nhíu chặt, lộn xộn cái gì? Chẳng lẽ tối nay anh lựa chọn tối đây là quyết định sai lầm, sau khi đến còn phải làm người hoà giải?

Đợi lúc hai người cùng đi vào quây rượu, lập tức trong sân truyền tới từng trận tiếng thét chói tai, Đằng Cận Tư lập tức không vui, mặt lạnh lùng cất bước, mỗi lần hai người này chọn địa điểm đều lộn xộn, làm cho đầu anh đều muốn nổ tung.

Thế nhưng anh lại chưa từng nghĩ nguyên nhân là bởi vì mình không thích loại địa phương này, phải biết rằng quán bar và hộp đêm chính là nơi đa số đàn ông nói chuyện phiếm, vui đùa và nói chuyện làm ăn quan trọng.

Với người khác mà nói, anh là người kì lạ, cứ nhiên không thích loại địa phương này, ngại nơi này quá âm ỉ!

Quan Hạo Lê thấy hai người cùng đi vào, hừ lạnh hai tiếng, “Tìm người tới giúp cũng vô dụng! Tối nay hai ta đánh cuộc một trận, thua phải đi tìm đàn ông chơi tình một đêm, như thế nào? Đủ kích thích chứ? Vì cuộc sống buồn tẻ vô vị ở chùa của anh mà mở ra một thú vui khác mới lạ.”

“Không có hứng thú! Không chơi!” Nam Cung Thần lười phản ứng lại bộ dáng của anh, quay đầu nhìn về phía Đằng Cận Tư, “Cậu chủ, chúng ta uống rượu, không để ý tới anh ta.”

Đằng Cận Tư bưng ly rượu lên, tư thế ưu nhã uống một hớp, nhẹ nhàng nói: “Lê tử, nếu cậu thật sự có hứng thú làm loại chuyện đó, không ai ngăn cậu.”

Một câu nói này, trong nháy mắt thành công giết Quan Hạo Lê vô hình, một ngụm rượu nghẹn ở trong cổ họng nuốt cũng không được phun ra cũng không xong, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Nam Cung Thần vẫn không có chút hình tượng nào ngã ngửa ở trên ghế sofa cười ha ha, quả nhiên cậu chủ giỏi lắm!

“Nói đi, hơn nửa đêm ra ngoài uống rượu là có chuyện gì sao?” Quan Hạo Lê dứt khoát nói sang chuyện khác, nhanh chóng hóa giải sự lúng túng vừa rồi.

“Phiền lòng.” Đằng Cận Tư khôi phục lại bộ dáng kiêu chữ như vàng, ực mạnh một hớp rượu.

Lần này, thành công làm cho Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần hứng thú, cùng lên tiếng hỏi “Chị dâu nhỏ chộc cậu không vui?” (Lương tiểu thư chộc cậu không vui?)

Đằng Cận Tư liền nói chuyện đồn nén xảy ra vừa rồi, như vậy mới có thể trút hết tức giận trong lòng anh ra ngoài.

Quan Hạo Lê vừa

nghe liền hiểu nguyên nhân làm cho A Tư phiền muộn, trong lòng cảm thán: hai người này đúng là cực phẩm! Cá tính của A Tư thì giữa sự bá đạo ẩn giấu một ít kỳ cục, điều này có quan hệ rất lớn đến việc anh ta không biết cách biểu đạt, mà cố tình Lương Chân Chân là một người buồn bực gì cũng giấu ở trong lòng, nói cô ngoan ngoãn hiền lành, thật ra thì trong xương rất quật cường, hơn nữa ban đầu lấy loại quan hệ kia bắt đầu với A Tư.

Chỉ sợ, cái nút thắt đó rất khó mở ra, mà cô, cũng không tin tưởng A Tư đã yêu cô.

“Các cậu nói, có phải cô ấy thiếu dạy dỗ hay không?” Đằng Cận Tư nhấp một hớp rượu, nhíu mày hỏi.

“Hả. . . .” Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần á khẩu, câu hỏi này thật khó trả lời.

“Theo tôi thấy vấn đề lớn nhất giữa hai người là do cô ấy không thấy được tâm ý của anh, vẫn luôn chỉ thấy được một mặt của anh, cho nên dẫn đến một loạt hiểu lầm.” Quan Hạo Lê phân tích nói.

Đằng Cận Tư nghi ngờ liếc anh một cái, “Một mặt của tôi? Làm sao cậu biết?”

Trong lòng Quan Hạo Lê thầm mắng: cái đồ không biết gì về tình yêu! Không hiểu về phụ nữ một chút nào, một người bá đạo như vậy làm sao có thể bắt được lòng của phụ nữ?

“Bởi vì ấn tượng anh để lại cho cô ấy không được tốt, làm cho cô ấy cảm thấy anh là người bá đạo hung dữ không có tính người Ác ma.” Quan Hạo Lê nhàn nhạt mở miệng.

Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy Lương Chân Chân, ở trong ánh mắt khiếp nhược của cô anh đã cảm thấy cô sợ A Tư, khụ. . . Cũng khó trách, A Tư luôn một bộ mặt lạnh, đáng vẻ khí phách vương giả duy ngã độc tôn, đừng nói tới phụ nữ, ngay cả đàn ông nhìn thấy đều sợ hãi.

“Cô ấy nói cho cậu biết hay sao?” Sắc mặt Đằng Cận Tư rất không tốt, vừa lạnh vừa đen, ánh mắt lạnh lùng như băng, dường như muốn đâm từng nhát từng nhát lên người Quan Hạo Lê.

Lần này ngay cả Nam Cung Thần cũng bắt đầu đổ mồ hôi, ở phương diện tình cảm cậu chủ thật là đơn thuần.

“A Tư, anh cũng đừng xử oan tôi, tôi không có hứng thú với dạng tiểu nữ sinh đơn thuần như chị dâu, hơn nữa, cô ấy đã sớm xem tôi cùng một phe với anh, sao có thể nói với tôi những thứ này?” Trên trán Quan Hạo Lê đổ mồ hôi như thác.

Đằng Cận Tư nhìn đáng vẻ của anh cũng không giống như là đang gạt mình, trong lòng nghi ngờ càng nặng, suy nghĩ một chút cũng đúng, căn bản Lê tử cũng không có cơ hội đơn độc gặp nai con, làm sao có thể nói những thứ này?

Chẳng lẽ là Nam Cung, ngược lại cậu ta thay mình đi đón cô ấy qua mấy lần, ngay sau đó đưa mắt nhìn sang người nào đó đang giả vờ uống rượu, anh sợ đến nỗi phun toàn bộ rượu ra ngoài, Quan Hạo Lê ngồi ở đối diện anh liền gặp họa, khuôn mặt toàn rượu.

“Cậu. . . .” Anh cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm đầu sỏ gây nên Nam Cung Thần.

Mà căn bản anh không thèm để ý anh ta, cuống quýt giải thích: “Cậu chủ, Lương tiểu thư càng không nói với tôi những thứ này, mỗi lần cô ấy nhìn thấy tôi đều không cho tôi sắc mặt tốt, căn bản là khinh thường để ý tới tôi.”

“Vậy thì tại sao?” Đằng Cận Tư bị hai người làm cho có chút hồ đồ.

“Bởi vì chúng tôi đều nhìn ra được.” Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đều nói.

Sắc mặt Đằng Cận Tư tối sầm, nhớ lại lúc ở chung với nai con, nhất là lời nói lần trước ở trong toilet cô chửi mình, vẫn quanh quẩn bên tai như cũ: Cái tên ác ma khốn kiếp, chỉ biết ức hiếp tôi, không cho phép tôi làm cái này, không cho phép tôi làm cái kia, cái gì cũng chỉ có thể nghe lời anh, tôi cũng không phải con rối không có tình cảm và suy nghĩ, anh có nghĩ tới cảm giác của tôi sao? Anh có coi tôi là người sao? Còn bắt tôi giữ khoảng cách với những nam sinh khác, chẳng lẽ tôi chỉ có thể bị anh đùa giỡn xong rồi vứt bỏ, sau đó cô đơn tới già sao?

Trước kia anh vẫn không cảm giác được cái gì, cũng chưa từng ngẫm nghĩ vấn đề kia, nhưng lời nói của Lê tử và Nam Cung làm cho anh nhớ lại rất nhiều chuyện.

Thật sự là như vậy? Mình ở trong lòng nai con vẫn luôn là một ác ma? Chưa từng có một chút điểm tốt nào?

“Trước kia, tôi đối xử với cô ấy hơi tệ, nhưng gần đây, chẳng lẽ còn chưa đủ tốt sao?” Anh khó chịu nhíu mày, cô gái đáng chết, chẳng lẽ cô không cảm thấy sao?

Trong lòng Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đồng thời im lặng: Vâng, so với trước đây, anh đối với người ta quả thật là tốt hơn nhiều, nhưng tính cách anh vẫn vậy! Hơn nữa trong trò chơi tình yêu này, không thể nói rõ được, không có cách nào đoán được.

“Chị dâu nhỏ cũng có thể cảm thấy, có điều.”

“Có điều gì?” Đẳng Cận Tư cau mày.

127. Chương 128: Mượn Rượu Giải Sầu

“À. Chuyện tình cảm cần phải do hai bên tình nguyện, chỉ một bên có cảm giác thì không đủ.” Quan Hạo Lê suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ được một câu giải thích hợp lí.

Đẳng Cận Tư hiểu, ý của Lê tử là nai con không thích anh. Cũng đúng, nai con thích người đàn ông tên Diệp Thành Huân kia, có điều người đó đã bị anh điều tới Argentina, tóm lại, mình tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ gặp mặt lại!

Diệt trừ mọi hậu hoạn, về sau người đàn ông bên cạnh nai con chỉ có thể là anh, tất cả những người khác đều đứng sang một bên!

Buồn buồn rót ỉnh một ly rượu, uống một hơi hết sạch, trong cổ họng nóng hừng hực, sắc đến khó chịu, dường như suy nghĩ trong đầu óc anh đã tỉnh táo hơn, nhưng trong lòng lại có loại phiền não không nói nên lời, không có cách nào nói ra, chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần nhìn anh uống đến say như vậy, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng lẽ mới vừa rồi đã kích thích đến A Tư (cậu chủ) rồi?

Ông trời phù hộ, chuyện này không thể kết thúc được, phải hướng tới phương diện phát triển tốt mới được.

Đang lúc đó trong phòng bao đối diện ba người bọn anh, vài người nam nữ thường ngồi uống rượu xem biểu diễn, mà trong đó có hai nữ chính là Thẩm Quân Nhã và Phương Y Nhu.

Từ lúc Đẳng Cận Tư tiến vào hai cô liền thấy được, nếu không phải Thẩm Quân Nhã ngăn lại, Phương Y Nhu đã sớm xông tới.

“Quân Nhã, sao cậu ngăn tớ lại? Đây chính là cơ hội khó được, lần trước không đến được bữa tiệc kia, đã tiện nghi cho con tiện nhân kia, cơn giận của tớ vẫn còn chưa tan hết!” Phương Y Nhu tức giận nói.

“Cậu tức giận có ích gì không? Tính tình của Đẳng thiếu gia không phải cậu không biết, xông lên như vậy thì có kết quả gì, nói không chừng anh ta ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cậu một

cái, lúc đó cậu sẽ bị mọi người chế giễu.” Thẩm Quân Nhã an ủi bạn tốt.

“Nhưng tớ không cam lòng! Tớ yêu anh ta đã nhiều năm, tại sao có thể bị người phụ nữ khác chiếm được!” Trong mắt Phương Y Nhu bắn ra ánh sáng ác độc, móng tay đâm thật sâu vào trong ghế sofa.

Thẩm Quân Nhã vuốt ve tay của bạn tốt, nhếch miệng lên thành một nụ cười ác độc: “Nếu Đẳng thiếu gia là một tòa pháo đài khó công kích, vậy chúng ta liền xuống tay với người phụ nữ bên cạnh anh ta, mặc dù lần trước không nhìn thấy rõ mặt của cô ta, nhưng ít nhất biết có một người như thế, chỉ cần chúng ta có lòng tìm hiểu, nhất định sẽ điều tra được.”

Tròng mắt Phương Y Nhu đảo qua đảo lại, trở tay nắm lấy tay chị em tốt, “Không sai, Phương Y Nhu tớ thề nhất định sẽ tìm ra ả đàn bà họ Lương kia là ai! Chắc chắn sẽ có nhược điểm rơi vào tay tớ, lúc đó tớ sẽ làm cho cô ta khóc không ra nước mắt!”

“Đúng vậy! Có lúc nhìn nhận mọi chuyện phải thay đổi góc độ đi suy nghĩ.” Thẩm Quân Nhã ưu nhã nhấp một miếng rượu, trong mắt thoáng qua một tia hung ác.

“Chuyện của cậu có tiến triển không? Cái tên thị trưởng Quý kia vẫn vững vàng như bàn thạch, thờ ơ với mỹ nhân kế của cậu sao? Không phải phương diện kia của anh ta có vấn đề chứ? Cậu đã dường như khỏa thân, anh ta vẫn thờ ơ, tôi thật sự hoài nghi anh ta không được.” Phương Y Nhu đốt một điếu thuốc “Pằng”, hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên sự khinh miệt.

Thẩm Quân Nhã không nói gì, suy nghĩ đến mấy giờ trước:

Cô cố ý bảo đầu bếp nấu canh bỏ bỏ vào trong hộp giữ ấm, sau đó tới cao ốc Phủ Thị Chính bày tỏ tấm lòng, mặc dù cô luôn luôn khinh thường làm những chuyện như vậy, nhưng vì muốn nhanh chóng bắt Quý Phạm Tây lại, cô sẵn sàng trả bất cứ giá nào!

Bởi vì cô đã tới nơi này tìm Quý Phạm Tây mấy lần, ngược lại rất dễ vào trong lòng mọi người cũng âm thầm suy đoán cô là bạn gái của thị trưởng Quý, không ngăn cản cô vào tìm.

Khi đến phòng làm việc của Quý Phạm Tây, thế nhưng anh lại vội đầu vào công việc căn bản không để ý tới mình, cô tức giận có điều lại múc một chén canh bưng cho anh, nhưng anh không những không cảm kích còn nói mình về sau không cần làm những chuyện như vậy.

Cô giận đến tay run run, cố ý đổ canh nóng vào trên đùi của mình, sau đó gào thét như giết heo, la hét chân của mình bị bỏng.

Quý Phạm Tây cảm thấy nhức đầu nhưng lúc này anh không thể trách móc, chỉ đành phải mang cô đến phòng nghỉ riêng của mình.

“Anh Phạm Tây, chân của em có phải bị bỏng hay không, đau quá...” Thẩm Quân Nhã giả vờ, thật ra thì chân chỉ dính vài giọt canh, hơn nữa canh kia sau khi mang từ nhà tới đây, căn bản không còn nóng như lúc mới nấu, không đến nỗi bị bỏng.

“Không biết, bôi kem đánh răng lên là tốt thôi.” Quý Phạm Tây rất bất đắc dĩ, anh lại không phải kẻ ngốc, lại không nhìn ra tính nghiêm trọng của vụ “phỏng” này.

“Kem đánh răng sao được chứ! Phải đến bệnh viện đi, anh Phạm Tây, chân người ta luôn được bảo dưỡng rất tốt.” Thẩm Quân Nhã rất biết giả bộ đáng thương.

Mắt thấy sắc mặt của Quý Phạm Tây càng ngày càng mất kiên nhẫn, cô liền nghe lời bôi chút kem đánh răng, bôi xong sau lại đòi tắm, nói cả người nhớp nhúa không thoải mái.

Quý Phạm Tây lười phản ứng với cô, đóng cửa lại đi ra ngoài, mặc ỉn cô ở bên trong, trong lòng suy nghĩ lần sau phải nói rõ ràng với thư ký, nếu như cô tới, nhất định không cho phép vào!

Càng làm cho anh bực mình là sau khi tắm xong, Thẩm Quân Nhã lại mặc áo sơ mi trắng của anh đi ra, rất rõ ràng bên trong không hề mặc thêm gì khác, còn quỳ rũ đi tới bên cạnh anh cố ý quỳ rũ anh.

“Xin tự trọng! Có mấy lời tôi không muốn nói ra!” Giọng nói Quý Phạm Tây tràn ngập ý cảnh cáo.

.....

Sau đó cô tức giận liền gọi điện thoại cho Phương Y Nhu mới trở về nước, hai người hẹn đến quán bar “Tả Ngạn Mị Chuyển” gặp mặt, thuận tiện bàn kế hoạch đối phó đàn ông.

Nhớ tới một đoạn sỉ nhục này, trong lòng Thẩm Quân Nhã liền tức giận, ngón tay bấu chặt vào ly rượu, chỉ hận không thể bóp vỡ nó, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tớ sẽ không buông tha, chỉ cần là tớ muốn, chưa bao giờ không có được!”

“Nói thật hay! Cạn chén! Hai chúng ta không hổ là chị em tốt, đúng là đồng bệnh tương liên mà!”

“Con mỗi đã có, xác định sau này nên hành động như thế nào, hai ta ai cũng không được rơi ở phía sau!”

“Yên tâm, ngày mai tớ sẽ bắt đầu bắt tay chân điều tra xem con tiện nhân họ Lương kia rốt cuộc là ai, tớ sẽ khiến ả ta hối hận!” Trong mắt Phương Y Nhu càng lúc càng ác độc.

Hai người phụ nữ bên này đang bàn bạc kế hoạch độc ác, mà ba người bên kia không hay biết gì, chỉ lo uống rượu trò chuyện, tuyên bố không say không về.

128. Chương 129: Nai Con Đâu? Mang Cô Ấy Tới Đây Cho Tôi Nhanh Lên.

“Nai con đâu? Mang cô ấy tới đây cho tôi nhanh lên!”

Đặng Cận Tư mở cặp mắt mê say hô, anh đã uống rất nhiều, không còn tỉnh táo, nhưng trong đầu đều là bóng dáng nhỏ nhắn yếu ớt của cô, rất muốn gặp cô, yêu thương cô.

Khuôn mặt của Nam Cung Thần chảy đầy vạch đen, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cậu chủ uống say, đúng là khác biệt quá lớn với sự tỉnh táo sáng suốt, khí phách lạnh lùng thường ngày, hoàn toàn giống như biến thành một người khác, làm cho anh khó có thể tin.

Quan Hạo Lê cũng thế, hôm nay đúng là một ngày tốt, may mắn nhìn thấy một mặt không bình thường của A Tư, anh lời to rồi, có thể bắt được thóp của anh ta rồi. (o)

“A Tư, chúng ta về nhà thôi, nai con ở nhà chờ anh đấy.” Anh nhắc bạn tốt say như chết lên, ánh mắt ý bảo Nam Cung Thần mau tới giúp một tay.

Hai người bọn họ là cú đêm điển hình, thường thích vui vẻ dưới bóng đêm mê tình, ngày ngày uống rượu đã sớm luyện thành bản lãnh ” ngàn chén không say ”, cho dù tạm thời uống say, một lát sau liền tỉnh táo.

Mà Đặng Cận Tư không giống vậy, mặc dù anh ta cũng là một người thích rượu, có cả một trang viên rượu vang ở vùng Toscane nước Ý, trong hầm rượu tư nhân có nhiều loại rượu quý nổi tiếng trên toàn thế giới.

Nhưng lúc anh uống rượu luôn biết chừng mực, uống một mình hoặc uống với đám bạn, anh sẽ không say giống như tối nay vậy, cổ tình anh còn uống loại rượu Whisky mạnh nhất, liên tiếp uống vào mấy ly lớn, không có mấy người có thể chịu được.

“Về nhà? Nai con ở nhà chờ tôi sao?” Đặng Cận Tư có chút hồ đồ, anh lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên để mình uống say, chỉ cảm thấy trong cơ thể nóng hừng hực, khó chịu làm anh muốn nôn, rất không thoải mái!

Hơn nữa đầu óc anh choáng váng, toàn bộ trái đất giống như đang xoay, không ngừng xoay qua xoay lại, loại cảm giác không tự chủ được này thật không tốt, không có cách nào không chế mình được, anh không thích!

“Ừ ừ, Đúng vậy.” Quan Hạo Lê chỉ đành phải nhẹ nhàng an ủi, lúc này A Tư giống như một đứa nhỏ, suy nghĩ đáng yêu làm cho người khác chỉ muốn đánh một trận, ôi. . . . Anh đương nhiên không dám, nếu không sau khi người này tỉnh táo sẽ chính chết anh, đoán chừng đến lúc đó bị bán vẫn còn phải thay anh ta kiếm tiền.

Mặc dù EQ của A Tư là số lẻ, nhưng chỉ số thông minh lại quá cao, làm cho người khác theo không kịp, ngoan độc, không ai hơn được anh ta.

Nam Cung Thần cảm giác thật đáng giá, có thể trước khi đến Ngũ Đài Sơn nhìn thấy một mặt như thế của cậu chủ, sao mà may mắn quá! O(_)O

Hai người vừa đi lấy Đặng Cận Tư đi ra ngoài cửa, lại bị một người phụ nữ đột nhiên lao ra ngăn cản.

Cái người phụ nữ táng tận lương tâm này chính là Phương Y Nhu, cô thấy Đặng Cận Tư uống say, không khỏi nổi lên tâm tư không đứng đắn, nghĩ tới việc giả bộ đáng thương tranh thủ đồng tình.

“Đây không phải là Đặng thiếu gia sao? Anh ấy sao vậy?” Cố ý làm bộ như không hiểu.

Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc mắt nhìn người phụ nữ ăn mặc hở hang này một cái, dường như đã gặp qua ở đâu rồi? Đối với câu hỏi của cô ta, anh chỉ có tặng cô 19 chữ: cô mù sao? Có mắt dùng để làm gì vậy, không phải chỉ dùng để trang trí thôi chứ!

Đối với người ngu ngốc, anh không lưu tình chút nào, càng không có hứng thú quan tâm tới.

Dĩ nhiên Nam Cung Thần biết cô, nhớ ngày đó mình còn bị ma quỷ ám ảnh sắp xếp cô ta làm ấm giường cho cậu chủ, khụ. . . . Cũng không phải là do anh thấy tiền sáng mắt, mà là cậu chủ bảo anh tìm phụ

nữ, muốn chứng minh không phải Lương tiểu thư thì không thể, thí nghiệm chứng minh quả thật như thế, mặc dù cô ta còn tới tìm mình rất nhiều lần, đều bị anh đuổi đi.

Cứ cho là chuyện này đã qua, không ngờ tới Phương Y Nhu lại cố chấp như vậy, tới nay lại tìm tới nữa.

Phương Y Nhu từ trong mắt của Quan Hạo Lê đã nhìn ra sự khinh thường, liền chuyển ánh mắt đến trên người Nam Cung Thần, cố ý làm bộ như yếu đuối đáng thương mà nói: “Chắc hẳn Nam Cung Tiên Sinh đã biết, tôi đối với Đằng thiếu gia một mảnh chân tình, cả ngày lẫn đêm trong đầu đều nghĩ đến anh ấy, không có anh ấy tôi sẽ sống không nổi, cầu xin các anh cho tôi một cơ hội được không? Tôi nay để tôi chăm sóc anh ấy?”

Cô vừa nói vừa nháy mắt với Nam Cung Thần, hi vọng anh ta có thể giúp mình nói một ít lời có ích, tranh thủ cơ hội ngàn năm khó gặp này.

“Trời ơi! Phụ nữ mơ ước đến sắc đẹp của A Tư chúng tôi đều đã xếp hàng dài đến Vạn Lý Trường Thành rồi, cô tính là cái gì? Cả ngày lẫn đêm đều nhớ anh ta, nói ra cô không thấy xấu hổ sao! Nói dối cũng không nhìn lại bản thân, thật là buồn cười!”

Quan Hạo Lê càng nhìn cô càng thấy quen mặt, cho đến khi nhìn thấy cô không ngừng nháy mắt với Nam Cung Thần, lúc này mới nhớ tới cô ta chính là gái đẹp hạng sang trong giới quyền quý tiếng tăm lừng lẫy!

Thay đàn ông tựa như thay quần áo, còn nói nào là một mảnh chân tình với A Tư! Ông khinh!

“Anh.” Phương Y Nhu giận đến cả khuôn mặt cũng vặn vẹo, cô biết người này, không phải là bác sĩ tư nhân bên cạnh Đằng thiếu gia sao? Nhưng mà cũng chỉ là con chó mà thôi! Vượt qua cái gì vượt qua! Còn tự xưng Quan thiếu? Đúng là chuyện cười! Không có xuất thân tự đội mũ lớn lên đầu mình!

Trong lòng Đằng Cận Tư lẩm bẩm: về nhà, về nhà gặp nai con.

Đi đến nửa đường bỗng nhiên dừng lại, còn xuất hiện một người không biết từ đâu ra ngăn ở trước mặt lú lú nói chuyện không ngừng, nhắm vào là...! Không khỏi tức giận nói: “Cút ngay! Dừng cản tôi về nhà.”

Phương Y Nhu có chút tức giận! Cả người cũng run rẩy, mới vừa rồi Quân Nhã khuyên cô đừng tới đây tự tìm mất mặt, bây giờ tất cả tinh lực nên đặt ở trên ả đàn bà họ Lương kia.

Nhưng cô còn chưa cam tâm, nghĩ tới thử vận khí một chút cũng tốt, dù sao có thể bắt gặp Đằng thiếu uống say là rất hiếm, ngộ nhờ hai người bên cạnh này nhất thời hồ đồ đồng ý với cô, đây chẳng phải là trời trao - chuyện tốt?

Vậy mà, trên trời không rơi miếng thịt nào xuống.

“Chó khôn không cản đường, hơn nửa đêm, mau tránh sang một bên!” Quan Hạo Lê độc miệng sẽ không bởi vì cô là phụ nữ mà lưu tình.

“Đừng tưởng rằng anh là con chim tốt gì! Không có xuất thân cũng đừng tự đội mũ cao lên đầu mình, làm chuyện cười ọi người!” Phương Y Nhu tức giận mắng.

Quan Hạo Lê giận quá hóa cười, khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh lẽo khác thường, làm cho Phương Y Nhu bị nhìn đến dợ hải, cuối cùng chạy trốn chết.

“Thật là ả đàn bà ngu xuẩn! Xách giày cho tôi cũng không xứng!” Anh lạnh lùng khắc ra mấy chữ, giờ phút này không còn thấy được sự phong lưu phóng khoáng thường ngày của anh, lại có một loại ác độc không nói ra được.

Đề cập xuất thân với anh? Cái loại đàn bà này cũng xứng sao? Thật là không biết tự lượng sức mình!

“Cần gì chấp nhặt với cô ta, hạ thấp nhân phẩm của mình, đi thôi.” Nam Cung Thần an ủi bạn tốt.

Hai người liền đỡ Đằng Cận Tư say như chết đi ra ngoài, tìm được chiếc Land Rover màu đen ở xa, khiến hai người mất bao nhiêu hơi sức mới đưa anh ta về được xe, hai người mệt mỏi thở hồng hộc, đồng thời liếc nhau một cái: xem ra sau này vẫn nên ngày ngày đi tập thể dục, bằng không thể lực càng ngày càng kém.

Trên xe, hai người bọn họ thương lượng đưa người nào đó đang ngủ say như chết đi đâu mới thỏa đáng.

“Tôi thấy, vẫn nên đưa về biệt thự Lan Đình uyển đi.” Quan Hạo Lê từ từ mở miệng.

“Có điều? Chỉ sợ Lương tiểu thư đã ngủ rồi? Hơn nữa cô ấy ngã bệnh cần một người chăm sóc, nào có sức lực đi chăm sóc cậu chủ ngủ say như chết?” Nam Cung Thần kinh ngạc hỏi.

Quan Hạo Lê nhìn anh như kẻ ngốc, “Tôi nói sao chỉ số tình trường của cậu cũng bị giảm xuống? Vào thời điểm này lại càng nên để cho bọn họ ở chung, cậu phải biết, giờ phút này A Tư rất yếu ớt, cũng là lúc anh ta chân thật nhất, tháo xuống vẻ ngoài bá đạo lạnh lùng trong ngày thường, chỉ còn lại sự dịu dàng như nước, anh ta cũng khát vọng được yêu, chỉ là tại anh ta không biểu hiện ra mà thôi, ẩn nhẫn đã trở thành tính cách của anh ta.”

“Cậu suy nghĩ một chút xem, nếu để cho Lương Chân Chân nhìn thấy anh ta lúc này, sẽ có cảm giác gì? Hơn nữa cô ấy mới vừa được A Tư hết lòng chăm sóc, cho dù không vui, cũng sẽ không có ghét anh ta. Khi cô ấy nhìn thấy A Tư yếu ớt như vậy thì nhất định sẽ kích thích thiên tính của người mẹ trong lòng cô ấy, phải biết đây là tính chung mỗi người đàn bà, thời khắc mấu chốt sẽ phát huy tác dụng rất tốt. Dù sao hai người cũng ở chung một thời gian rất dài rồi, không phải là không có tình cảm, chỉ là giấu quá kĩ, hiện tại, chỉ cần một cái cơ hội như vậy để giúp hai người họ bộc lộ tình cảm ra, cơ hội ngàn năm có một cậu có hiểu hay không!”

Nam Cung Thần suy nghĩ một chút, Lê tử nói quả thật rất có đạo lý, anh thật đúng là hoàn toàn xứng đáng là Thánh yêu, hiểu rõ tình yêu nam nữ như vậy, ngay sau đó nói: “Ừ, anh nói rất đúng, nhưng ngộ nhờ Lương tiểu thư ngủ thiếp đi thì làm sao? Hai người đều không tỉnh táo thì anh muốn thế nào mới có thể thành chuyện?”

“Ngủ thiếp đi chúng ta liền tìm cách để cho cô ấy tỉnh lại, cơ hội là do người tạo ra, cậu có thể thông minh giúp tôi một chút hay không! Chuyện lớn cả đời của A Tư đều đặt ở trên người hai chúng ta, làm xong nói không chừng A Tư vui mừng, liền không bắt cậu tới Ngũ Đài Sơn nữa, mọi chuyện đều có khả năng.” Quan Hạo Lê một bộ dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“À. Được rồi.” Nam Cung Thần cũng cảm thấy đây là một biện pháp khả thi.

Trước cửa biệt thự Lan đình uyển, Nam Cung Thần dừng xe xong, liền xuống xe giúp Quan Hạo Lê dìu người nào đó say như chết vào bên trong nhà, hai người lặng yên không tiếng động lên tầng tới lầu hai, một mỗi thiếu chút nữa tắt hơi, người uống rượu say đúng là không phải nặng bình thường! Hơn nữa A Tư còn là một người luyện võ, cả người đều là bắp thịt cường tráng, làm cho hai người đã lâu không đi rèn luyện làm sao chịu nổi đây!

Lương Chân Chân ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng “Bùm”, cô sợ đến bừng tỉnh, tiếng gì vậy? Hơn nữa đêm sao có thể có đồ vật vô duyên vô cớ rơi xuống đất, sau đó nghe được có tiếng bước chân vang lên, dường như không chỉ một người.

129. Chương 130: Nai Con, Anh Chỉ Muốn Em

Chẳng lẽ là ác ma trở lại? Nhưng nghe không giống?

Lương Chân Chân đang mơ màng lập tức tỉnh táo, ngón tay không kiềm chế được nắm chặt chăn? Trong lòng hơi sợ, căn phòng lớn như vậy chỉ có một mình cô đã đáng sợ lắm rồi, cổ tình hơn nữa đêm còn có tiếng động lớn như vậy?

Chắc không phải là cướp chứ? Sẽ không phải là.

Đang trong lúc cô suy đoán lung tung, đột nhiên nghe được ngoài cửa có âm thanh vang lên.

“Má ơi! Nặng chết đi! A Tư anh cần giảm cân!” Quan Hạo Lê bất mãn oán giận nói, nhưng người nào đó đáp lại anh chỉ có âm thanh “o o”.

“Tôi cũng cảm giác mình đang khiêng một ngọn núi lớn.” Nam Cung Thần đau khổ nói, từ ngày mai trở đi, anh phải rèn luyện thân thể, tranh thủ sớm ngày luyện được cơ bụng sáu múi.

Tiếp theo là âm thanh mở cửa, trong nháy mắt ba bóng người đi vào, Lương Chân Chân sợ đến trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, khi thấy người đàn ông cúi đầu ở giữa thì ngập ngừng hỏi “Anh ấy. sao vậy?”

“Chị dâu nhỏ, A Tư liền giao cho chị, tối nay tâm tình của anh ấy không tốt, uống hơi nhiều.” Quan Hạo Lê cười híp mắt nói.

Hả. Anh ta gọi mình là cái gì? Chị dâu nhỏ? Trong nháy mắt mặt của Lương Chân Chân ửng đỏ, há miệng không biết nói gì, tâm tình của ác ma không tốt? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện vừa rồi? Thật là nhỏ mọn, mình cũng không có tức giận, anh tức cái gì!

Hơn nữa trên mặt bác sĩ Quan kia vẫn nhìn mình cười? Trên mặt cô dính thứ gì sao?

Đang lúc cô suy nghĩ, Đằng Cận Tư bị hai bạn xấu trực tiếp ném lên trên giường, trong miệng anh bắt đầu lều bều mấy câu rồi ngủ say đi.

Lương Chân Chân cảm thấy bên cạnh giường mình nhanh chóng lồm xồm xuống, cô chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Quan Hạo Lê thở hổn hển oán giận nói, “Mệt chết đi được! Ngày khác nhất định phải tìm A Tư bồi thường phí tổn thất, xương cũng sắp gãy rồi!”

Phốc! Phí tổn thất? Lương Chân Chân bị anh chọc cho bật cười hì hì.

Quan Hạo Lê thấy cô cười, liền không nhịn được trêu ghẹo nói: “Chị dâu nhỏ, hết bệnh rồi sao, bây giờ đỡ hơn nhiều chưa?”

“Ừ, cảm ơn anh.” Lương Chân Chân biết anh là bác sĩ của ác ma, cũng chưa từng làm gì mình, nói chuyện cũng rất hài hước.

Quan Hạo Lê ngáp một cái, “Cám ơn tôi làm cái gì? Tôi chỉ là làm việc của một bác sĩ nên làm thôi, người cực khổ nhất chính là A Tư, phần lớn chuyện đều là do anh ta làm, nếu không phải anh ta hết lòng lau cơ thể để cô giảm nhiệt, sao cô có thể hạ sốt nhanh như vậy được?”

Cái gì? Lau người giảm nhiệt? Vốn gò má của Lương Chân Chân đã đỏ bừng nay còn đỏ hơn nữa, so với phần còn lờ mờ người, hơn nữa còn ở trước mặt hai người đàn ông, có một loại lúng túng không nói nên lời.

Nam Cung Thần cũng ở một bên nói giúp, “Lương tiểu thư, hôm nay cậu chủ chịu uất ức, cho nên mới uống rượu say, ời.”

Những lời này đối với Lương Chân Chân mà nói giống như sấm sét đánh vào trong đầu cô “Ong ong”, hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng ra ***. Trai bao nói ác ma bị uất ức là cái gì?

Anh chịu uất ức, có liên quan đến mình sao? Chẳng lẽ là do mình làm cho anh ta chịu uất ức sao? Rõ ràng ngược lại thì có.

Càng làm cho cô buồn bực là ánh mắt hai người này nhìn mình thật giống như đang nói: không cần suy nghĩ nữa, chính là cô gây ra.

Oan uổng chết mất thôi! Rõ ràng cô còn uất ức hơn ác ma!

Mất thấy mục đích đã xong, Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần liền rút lui, để lại một mình cô và Đằng Cận Tư đang say ở lại.

Lương Chân Chân cầm điện thoại di động lên nhìn giờ, cũng sắp bốn giờ sáng rồi! Cô thật hận không thể đập người đàn ông đang nằm “Khò khè khò khè” trên giường một phát xuống dưới đất!

Cả người anh đầy mùi rượu, nồng đến cô cũng muốn nôn, hơn nữa quần áo và giày còn chưa cởi ra, bẩn quá!

Cô có chút chán ghét nhích người tránh xa anh ra, nhưng phát hiện mặc kệ đi tới đâu cũng không ngăn cản được mùi rượu xâm lấn, không khỏi quay đầu tức giận nhìn anh chằm chằm, lại phát hiện người nào đó đang nhắm mắt ngủ yên giấc, làm cho cô tức giận mà không có nơi trút ra.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ anh ngủ, lúc anh ngủ say, khí phách lạnh lùng thường ngày cũng ngoan ngoãn thu hẹp lại, bờ môi cong lên thành một đường cong hài lòng, giống như đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp.

Lương Chân Chân kinh ngạc phát hiện, lông mi của anh vừa dài lại vừa cong giống như con gái, theo hô hấp đều đặn của anh, lông mi đen nhánh như cánh bướm có chút run run, nhìn một chút. Cô cũng có chút mất hồn rồi, chờ sau khi ý thức được cảm giác của mình, cô sợ đến cuồng quít quay đầu, lòng bàn tay khẽ vuốt ngực, cô bị gì đây?

Trong đầu đột nhiên nảy ra câu nói vừa rồi Quan Hạo Lê nói “Cám ơn tôi làm cái gì? Tôi chỉ là làm việc của một bác sĩ nên làm thôi, người cực khổ nhất chính là A Tư, phần lớn chuyện đều là do anh ta làm, nếu không phải anh hết lòng lau cơ thể để cô giảm nhiệt, sao cô có thể hạ sốt nhanh như vậy được?”

Trong lòng ngực “Thình thịch”, nhất định là cô bị bỏ bùa rồi.

Ngồi ở đằng kia suy nghĩ hồi lâu, vẫn là đứng dậy, từ từ đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Đằng Cận Tư, cởi giày của anh ra, sau đó đến tắt thối, đợi đến khi cởi quần thì cô chỉ hơi do dự một chút, thở dài một tiếng, thối, cũng không phải là chưa từng thấy qua.

Cô phát sốt thì anh giúp mình lau người, mặc dù không nhớ rõ ràng lắm, nhưng trong mơ hồ vẫn còn có chút ấn tượng, hơn nữa giờ phút này anh say thành ra như vậy, không cần phải kiểu cách nữa.

Ngón tay mới vừa đặt ở phía trên dây lưng của anh liền bị đè xuống, cô sợ đến nỗi hai má đỏ rực, trong lòng lo lắng không yên, tim đập “thình thịch”, ngộ nhờ anh tỉnh cho rằng mình muốn làm gì anh vậy thì chết rồi!

Có điều anh chỉ nằm mơ nói một câu, “Nai con, anh chỉ muốn em.”

Trời ạ! Hù chết người, còn tưởng rằng ác ma đột nhiên tỉnh lại, thì ra chỉ là nói nói mơ, nhưng sao lại gọi cô? Còn nói lời nói kì quái như vậy, thiệt là.

“Buông ra..., tôi giúp anh cởi quần áo bẩn ra.” Cô thử tránh thoát bàn tay cầm thật chặt tay mình của anh, lại phát hiện sức của người này thật mạnh, chỉ đành phải nhỏ giọng kháng nghị nói.

“Không. Chỉ có nai con của tôi mới được.” Đằng Cận Tư tuy mơ hồ, nhưng trong lòng có một chấp niệm: đó chính là không phải nai con thì không thể, nhất là dây lưng quần của đàn ông, đó là nơi có thể tùy tiện cởi ra sao? Tuyệt đối không được!

Lương Chân Chân nghe anh vô ý thức nói mơ, trong lòng có một loại cảm giác là lạ, ý của anh nói là. . . .
. . . Dây lưng chỉ có mình mới được cởi ra sao?

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông nhắm chặt hai mắt nằm ngủ, giờ phút này anh giống như một đứa trẻ to xác, không có sự sắc bén và lạnh lùng thường ngày, nhất là bộ dáng anh nói mơ, làm cho người khác cảm thấy rất đáng yêu.

Đây là ác ma cô biết sao? Không phải là em trai sinh đôi của anh chứ? (o)

“Tôi chính là nai con.” Cô thấy thật sự không thoát được anh bàn tay nắm chặt tay mình của anh, chỉ đành phải lên tiếng nói cho anh biết.

“Nai con.” Đằng Cận Tư nỉ non mấy tiếng, liền chậm rãi buông lỏng tay ra, tiếp tục ngủ.

“Anh ngủ đi, không được quấy tôi nữa.” Lương Chân Chân nung nịu trừng mắt liếc người nào đó đang ngủ, tiếp tục chiến đấu với dây lưng quần của anh, cô dùng hết sức của chín trâu hai hổ mới cởi nó ra được, cởi hết cô liền cầm chặn đắp cho cơ thể chỉ còn mặc mỗi quần lót của anh, không dám nhìn cái chỗ mắc cỡ đó.

Về phần quần áo, đáng lẽ không nên cởi ra, để cho anh ở dơ một đêm đi! Một chết cô, không trách được bác sĩ Quan và trai bao oán trách anh giống như ngọn núi lớn, quả nhiên không phải giả, nếu không phải là vì chuyện lúc này, cô mới lười phí hơi sức!

Ngã cơ thể xuống giường, vẫn là ngủ thoải mái nhất, không thèm quan tâm anh ta nữa, để ngày mai sau khi anh ta tỉnh rượu tự mình tắm rửa, cả người cô mềm nhũn không còn một chút hơi sức nào.

Nằm ở trên giường, cô suy nghĩ rất nhiều, cảm giác gần đây xảy ra một ít chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát, làm cho cô không phân rõ thật giả, chẳng lẽ. Ác ma thật sự thích cô?

Đúng là thụ sủng nhược kinh(*), cô nên vui mừng hay khổ não đây?

(*)thụ sủng nhược kinh : được sủng ái thương yêu mà lo sợ

Nghe tiếng hít thở đều đặn của người bên cạnh, trong lòng cô đếm từng con cừu nhỏ, "Một con cừu con, hai con cừu nhỏ, ba con cừu con.

Đếm tới 99, cô vẫn chưa ngủ được, cô mở to hai mắt nhìn trần nhà thờ dài, đều do ác mộng làm hại cô suy nghĩ lung tung, đêm dài đằng đẵng, người ta ngủ ngon lành say sưa, nhưng "bệnh nhân" như cô đây, vốn là cơ thể suy yếu, còn bị anh giày vò đến trễ như vậy, mất ngủ.

"Một con ác ma, hai con ác ma, ba con ác ma..."

Vào buổi sáng khi những tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào bên trong phòng, Lương Chân Chân xoa xoa hai mắt buồn ngủ ngồi dậy, đầu vẫn còn hơi nhức, nhưng dù không thoải mái cô cũng phải rời giường, nếu không tiếp xúc dưới ánh mặt trời chắc cô sẽ nổi mốc, hơn nữa còn phải đến trường học, mấy bữa nay, đi học bữa được bữa không.

Quay đầu liếc nhìn người đàn ông nào đó đang "phì phò", heo... Ngủ ngon như vậy, liền vén chăn lên đi vào phòng tắm, nhìn hai con mắt gấu mèo đen thui của mình O.O, cô thở dài một tiếng: cảm giác thao thức thật khó chịu.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, người nào đó còn đang ngủ, cô vội vàng mặc quần áo tử tế, lách người.

Đi xuống lầu dưới vừa đứng nhìn thấy Hạ Đông đang ngồi tưới bồn hoa trong phòng, cô đang suy nghĩ có nên chào hỏi hay không, người ta đã mở miệng trước, "Lương tiểu thư đã khỏe hơn chút nào chưa? Bữa sáng đã chuẩn bị xong, cô ăn xong rồi mới đến trường."

Cái gọi là thịnh tình khó chối chính là đạo lý này, hơn nữa cô cũng quả thật đói bụng.

"Ừ, cảm ơn dì Hạ Đông." Cô lễ phép cười cười.

"Lương tiểu thư khách khí, đây là việc tôi phải làm, sau khi ăn điểm tâm xong, Lương tiểu thư phải uống thuốc tôi đã chuẩn bị cho cô, đến lúc đó nhớ mang theo là được." Hạ Đông làm việc luôn luôn tỉ mỉ, điều này thực sự khiến Lương Chân Chân rất cảm động.

Bữa ăn sáng của người có tiền vô cùng phong phú, ngay cả cháo cũng nấu đến vài loại, đừng nói tới vài đĩa thức ăn khai vị, có điều cô phát hiện, một bàn đầy thức ăn này đều rất nhẹ, không nhìn thấy há cảo và bánh bao hấp, bún gạo... món ăn dầu mỡ nào.

Dường như Hạ Đông nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, "Lương tiểu thư bị sốt còn chưa khỏe, nên ăn những món ăn nhẹ, tốt cho dạ dày."

"À... Đúng vậy." Khóe môi của Lương Chân Chân co quắp, cười đến cực kì mất tự nhiên, cô không thích ăn những món này..., nhưng Hạ Đông cũng là có ý tốt.

Sau khi ăn điểm tâm xong, cô nhận lấy viên thuốc Hạ Đông đưa tới, liền bỏ vào miệng rồi uống nước.

Lúc đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, "À, thiếu gia của dì vẫn còn ngủ ở trên lầu, tối hôm qua anh ấy uống hơi nhiều, dì bảo phòng bếp chuẩn bị chút canh giải rượu và... thức ăn, chờ sau khi anh ấy tỉnh lại có thể ăn."

Khóe miệng Hạ Đông nhẹ nhàng cong lên, xem ra trải qua tối hôm qua, quan hệ của thiếu gia và Lương tiểu thư hòa hoãn không ít, biết quan tâm lẫn nhau rồi, là chuyện tốt.

"Lương tiểu thư yên tâm, tôi sẽ dặn dò."

"Ặc, tôi đi đây." Lương Chân Chân mất tự nhiên sờ sờ lỗ mũi một cái, lời cô vừa nói rất kì quái sao? Tại sao Hạ Đông lại cười quái dị thế kia, giống như mình... Vốn hẳn nên làm như vậy?

Thật là càng ngày càng khó hiểu, lúc vừa mới bước ra khỏi cửa thì bị Hạ Đông gọi lại.

“Buổi tối, Lương tiểu thư mấy giờ trở về? Tôi sẽ dọn dọn phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối.”

Thật ra thì, bà có mục đích khác, hỏi thời gian Lương Chân Chân trở về, sau đó sẽ chuẩn bị sắp xếp cho cô và lão phu nhân gặp mặt, phải hoàn thành kế hoạch mới được.

“Hả... Buổi tối...” (tôi không muốn tối, tối chỗ này không phải là dê vào miệng cọp sao?)

Tuy trong lòng Lương Chân Chân suy nghĩ như vậy, nhưng vẫn không nói ra miệng, suy nghĩ một chút, đoán chừng vẫn phải về, nói không chừng sau khi ác ma tỉnh rượu sẽ tìm mình.

“Chẳng lẽ thiếu gia không có nói với Lương tiểu thư sao? Hôm nay cô còn phải vô thêm một bình nước biển, nếu không sẽ không hết sốt nhanh vậy được.” Hạ Đông giả bộ rất kinh ngạc nói.

“A, vậy sáu giờ tôi sẽ về.” Lương Chân Chân tan học lúc 4 giờ, 6 giờ mới có thể về tới đây, tới đây vô nước biển miễn phí, cứ có cảm giác rất kì quái.

Nghe được câu trả lời của cô, trong lòng Hạ Đông thở phào nhẹ nhõm, thật may là có đầy đủ lí do, nếu không sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, chỉ là bà còn phải nghĩ cách đối phó với thiếu gia mới được.

Muốn sắp xếp cho lão phu nhân và Lương tiểu thư gặp mặt riêng, có thiếu gia nữa sẽ không giống nhau.

Đợi sau khi nghe được tiếng xe rời đi, bà mới lấy điện thoại di động ra gọi cho Đổng lão phu nhân gọi một cú điện thoại, nói với bà thời gian cụ thể, hai người hàn huyên một hồi liền cúp máy.

Lương Chân Chân ngồi trên xe không ngừng hắt xì, trong lòng thầm nghĩ: không lẽ là ai đang thăm tính kế cô?

130. Chương 131: Ác Ma Đi Đâu Đây?

Bởi vì uống thuốc cấm, Lương Chân Chân cho tới trưa vẫn cảm thấy buồn ngủ, sau khi ta học liền trở về tức xá ngủ, ưm. Đều do ác ma, làm hại cô vừa cảm lại không được ngủ ngon, đáng ghét chết đi!

“Hắt xì.” Cô đã đếm không biết rốt cuộc mình đã ngáp bao nhiêu cái rồi, ăn no ngủ đủ vẫn còn chưa khỏe hẳn, xem ra quả thật tối nay mình phải trở về tiêm thuốc.

Trước giờ học mười phút, Tiết Giai Ny cầm bút chọt chọt cô, “Sao gần đây cơ thể cậu yếu vậy ? Hay bệnh, lại không có tinh thần, có điều.”

Lương Chân Chân bị cô nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, cô sờ sờ mặt, “Hay bệnh hồi nào.” (trên thực tế chỉ có lần này, những lần trước đều là do vận bất đắc dĩ lừa gạt Giai Ny , o()o)

“Có điều sắc mặt cậu ngược lại hồng hào hơn, có một loại sức quyến rũ của phụ nữ, thành thực khai báo đi, có phải lên lút gặp đàn ông sau lưng mình hay không.” Tiết Giai Ny hí mắt nhìn cô, rất muốn từ trên mặt cô nhìn ra gì đó.

“Không có. Làm sao có thể.” Lương Chân Chân ngượng ngùng nói, bởi vì ở trong lòng có “Quý”, hơn nữa cô vốn cũng không biết nói láo, rất dễ dàng liền bộc lộ cảm xúc ở trên mặt mình.

“Có thật không?” Tiết Giai Ny cố ý kéo dài giọng, không buông tha bất kỳ một cái vẻ mặt nào trên mặt cô, rõ ràng chỉ có chút hoài nghi, trong khoảng thời gian trước tới nay, Chân Chân vẫn luôn có cái gì không đúng, chuyện gì cũng buồn bực ở trong lòng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra có chuyện không ổn.

Trong lòng Lương Chân Chân thoáng qua một suy nghĩ, hay là nói cho Giai Ny biết, cô ấy là người bạn tốt nhất của mình, cô ấy sẽ thông cảm với nỗi khổ tâm của bản thân, sẽ không cười nhạo mình. Lờn vừa đến cổ họng thì sự tự ti dưới đáy lòng trào lên khiến cô nghẹn họng lại, rõ ràng rất muốn bày tỏ, rất muốn có người cùng chia sẻ với cô, cho cô ý kiến, giúp cô quyết định.

Chậm rãi cúi đầu, nhẹ khép mí mắt, lông mi cong lên như cánh bướm có chút rung rung, đôi môi mấp máy, “Giai Ny, nếu như mà mình lừa cậu...cậu có thể tha thứ mình không? Có thể làm bạn với mình nữa không?”

Lúc nói câu nói này, trong lòng cô run rẩy, ngón tay nắm chặt quần áo, căn bản không dám giương mắt nhìn nét mặt của Giai Ny.

“Vậy phải xem chuyện gì đã, nếu như cậu dám ở sau lưng mình len lén rời đi hoặc là làm chuyện hại mình, chắc chắn mình sẽ không tha thứ cho cậu, nói mau, hiện tại nói ỉnh biết còn chưa muộn!” Tiết Giai Ny thở phì phò liếc cô một cái, cô gãi cổ, cũng biết cô có chuyện gạt tôi.

“Mình. Mình biết một người đàn ông.” Giọng nói nhỏ như ruồi muỗi của Lương Chân Chân vang lên, cô đang suy nghĩ nên nói như thế nào, vừa vặn lúc này Cát Xuyên từ toilet trở lại, giơ tờ báo trong tay lên hô: “Mau tới đây xem, Đại Tân Văn, bảo đảm sẽ làm cho các cậu bất ngờ!”

Tiết Giai Ny vui mừng nghĩ Chân Chân rốt cuộc cũng chịu mở rộng của lòng rồi, lúc nghe cô nói biết một người đàn ông thì rõ ràng rất hưng phấn, nhưng cô ấy còn chưa bắt đầu nói ra liền bị Cát Xuyên cắt đứt, thật là bực mình mà!

Cô không vui trợn mắt nhìn người nào đó một cái, “Cậu có thể khiêm tốn một chút giùm mình hay không, mỗi lần ra sân đều làm rầm vang như vậy.”

“Mình thích, mình vui vẻ, liên quan gì tới cậu? Hừ!” Ngược lại tâm trạng của Cát Xuyên rất là vui, vui vẻ cười nói, sau đó tùy tiện ngồi xuống bên cạnh ở hai cô, đưa tờ báo trong tay bày ra trước mặt hai cô, nhất thời phá hư không khí vừa rồi.

Lương Chân Chân cũng không biết là nên cảm thấy may mắn hay là bị thương, mỗi lần chuẩn bị nói ra bí mật trong lòng thì đều bị cắt đứt, tìm được cơ hội thích hợp nói ra thật rất khó.

Trong lòng Tiết Giai Ny rất đúng mực, cô hiểu Chân Chân không muốn cho những người khác biết, cho nên chuyện này trước hết cô để ở trong lòng, đợi lần sau tìm cơ hội tâm sự với cô ấy, mới nghe mở đầu sao đủ? Cô còn muốn nghe chuyện ở phía sau đây.

“Nhìn cái gì? Loại báo này ngày nào cũng là tin tức giải trí lá cải, không có ý nghĩa.” Cô nhàn nhạt liếc mắt nhìn gương mặt hào hứng của Cát Xuyên.

Cát Xuyên lườm cô một cái, ngón tay linh động lật tới trang đầu, chỉ tay vào một tấm hình với tiêu đề: Thị trưởng mới nhậm chức của thành phố C Quý Phạm Tây, tuổi trẻ tài cao, quan mới nhậm chức.

“Mở to mắt nhìn đi! Còn nhớ rõ thị trưởng đẹp trai này không? Chính là lần chúng ta gặp được ở quán cà phê, ngồi chung cùng con tiện nhân Thẩm Quân Nhã kia.” Cát Xuyên hả hê nói.

“Dĩ nhiên nhớ, chúng ta còn nói phải giúp Chân Chân đuổi theo anh ta, anh ta vậy mà là thị trưởng mới nhậm chức? Thật là kì lạ!” Tiết Giai Ny khiếp sợ, lúc mới gặp gỡ đã cảm thấy anh ta rất ưu tú, chỉ tiếc lại đi chung với Thẩm Quân Nhã, làm giảm một nửa hứng thú của cô, sau đó mấy người các cô cũng chỉ tùy tiện nói giỡn một chút, người xa lạ mà thôi, họ tên gì cũng không biết, đi đâu mà theo đuổi?

Lại không ngờ tới chưa bao lâu liền nhìn thấy anh ta trên báo, “Biến thân” hoa lệ như thế, thật là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Tối hôm trước ở bữa tiệc Lương Chân Chân đã kinh ngạc qua, cho nên lần này cô chỉ có thể cố gắng hết sức giả vờ như rất kinh ngạc, trong lòng cũng đang suy nghĩ: chắc hình của mình và ác ma sẽ không bị đăng lên đâu? Mặc dù trước khi đi ác ma có uy hiếp những người đó không cho phép lên báo, nhưng lòng người khó đoán, cô vẫn có chút lo lắng.

“Sao đây? Xem như đây đúng là một tin lớn! Nói tới thì thị trưởng trẻ tuổi đẹp trai thế này rất hiếm thấy đó! Làm ỉnh cũng động lòng.” Hai tay Cát Xuyên chống cằm, làm ra một bộ dáng hoa si.

“Thôi đi! Bị đàn ông nhà cậu biết, cẩn thận ăn dấm chua.” Tiết Giai Ny liếc cô một cái, chuyển sang Lương Chân Chân nhìn chằm chằm tấm ảnh này giờ không lên tiếng.

“Không dời mắt được sao? Nếu như vừa thấy đã yêu, chị nhất định sẽ giúp cưng đưa thư tình đến tòa cao ốc thị chính, bảo đảm sẽ khiến thị trưởng Quý rục rịch chọn rốn muốn thấy dung mạo của người đẹp.”

“Phốc! Mình chỉ là cảm thấy ngoài ý muốn mà thôi, Giai Ny cậu cũng đừng tính kế mình.” Lương Chân Chân cuống quýt che giấu cảm xúc trong mắt mình, lườm cô một cái.

Cát Xuyên kẻ sát mặt mình đến trước mặt Lương Chân Chân, “Woa! Chân phi đỏ mặt, mình thấy có hy vọng.”

“Cát gia! Cậu. Giáo sư vào rồi.” Lương Chân Chân rất cảm kích tiếng chuông vào học kịp lúc vang lên, liền mở sách ra không để ý tới hai cô nữa.

Tiết Giai Ny như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn bạn tốt đang vùi đầu nghiêm túc nghe giảng, chẳng lẽ cô ấy nói người đàn ông cô ấy đang quen là. thị trưởng Quý?

Mặc dù cuộc nháo loạn này đã giải tán, nhưng dư âm vẫn còn, vang vọng hồi lâu.

Buổi chiều sau khi học xong hai tiết, Lương Chân Chân dọn dẹp bài vở chuẩn bị đến biệt thự Lan Đình uyển, mùa hè ở thành phố C vẫn nóng như thế, cô một đường đi ra sân trường, trên trán lấm tấm mồ hôi, mặc dù có đem dù nhưng cũng chẳng thềm dùng.

Lúc này vẫn còn rất nắng, như chảo lớn bao phủ cả vùng đất, nóng nằng không có một cơn gió nào, bàn tay nhỏ bé của Lương Chân Chân không ngừng quạt, dường như chỉ để làm thỏa mãn lòng.

Xuống xe buýt cô còn phải bắt taxi mới có thể đến nhà ác ma, đúng là xa tận chân trời! Nóng chết người! Ác ma thúì còn không biết gọi điện thoại cho cô đây! Cũng không phải xe tới đón cô. ()

Mười lăm phút sau, rốt cuộc đến nơi, trời chiều đã nhuộm thành một sắc cam vàng, lộ ra vàng sáng nhàn nhạt.

Lương Chân Chân lau mồ hôi trên trán một cái, tâm tình khó chịu đi tới biệt thự sang trọng kia, làn váy màu trắng theo bước đi của cô mà nâng lên thành một đường cong, mềm mại phát qua bắp chân trắng nõn của cô.

Làm cho cô cảm thấy kì lạ là vào nhà không nhìn thấy Hạ Đông, cũng không nhìn thấy Quan Hạo Lê, không khỏi nói với người giúp việc bên cạnh, “Dì Hạ Đông đâu? Bác sĩ Quan còn chưa tới sao?”

“Bác sĩ Quan vừa gọi điện thoại tới, nói phải một tiếng sau mới đến đây, hay là Lương tiểu thư ra sau vườn nghỉ mát đi, quản gia Hạ Đông đang ở đó.”

“À. Vậy thiếu gia của các cô đâu?” Cô không nhận được hỏi.

“Buổi trưa sau khi thiếu gia rời giường đã đi rồi, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ.”

Lương Chân Chân ngẩn người, chỉ đơn giản như vậy? Không khỏi hỏi một câu nữa, “Không có nói gì sao?”

“Không có.” Nữ giúp việc lắc đầu một cái.

(o). . .

Được rồi, ngồi ở phòng khách này cũng thật sự nhàm chán, hay là cô ra sau vườn dạo một chút, bên cạnh vườn hoa có một cái đình nghỉ mát rất đẹp, từng đóa hoa kiêu diễm đua tranh nở rộ, cực kỳ xinh đẹp!

Dọc theo hành lang cô chậm rãi đi qua đình nghỉ mát, lại không nhìn thấy người cô muốn tìm, ngược lại bất ngờ nhìn thấy một bà lão xa lạ, mặc quần áo vải thô đơn giản, trước ngực còn đeo một cái tạp dề, đang cầm xẻng nhỏ khom người cùn cùi xới đất ở trong vườn hoa.

Nhìn bóng lưng rất gù, trên đầu tóc bạc trắng, khiến cho cô không đành lòng, vội vàng đi tới, cười híp mắt nói: “Bà à, loại việc nặng này để cháu làm cho, bà vào trong đình ngồi nghỉ ngơi là được rồi.”

Rất dễ nhận thấy, bà lão này chính là Đẳng lão phu nhân, tuồng kịch này cũng là do bà cố ý bàn bạc với Hạ Đông, nghĩ muốn dò xét thử Lương Chân Chân.

“Không có việc gì, tay chân tôi lăm lăm quen làm việc rồi, ngày ngày ngồi không thì không được, thỉnh thoảng làm chút việc nặng mới có ích cho sức khỏe!” Bà cười ha hả ngẩng đầu, mặt hiền lành nhìn về phía Lương Chân Chân, trong mắt tràn đầy quan sát.

Đây chính là cháu dâu mà cháu nội bảo bối của bà chọn trúng sao?

Dung mạo xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, cười một cái bên má lộ ra hai lúm đồng tiền khả ái, đôi mắt to tròn trong veo đầy hồn nhiên và thân thiện.

131. Chương 132: Chân Chân Vs Bà Nội Đăng

Lương Chân Chân cảm thấy đáng vẻ của bà lão đối diện rất hiền hòa, đặc biệt thân thiết, làm cho người từ nhỏ chưa từng gặp qua bà nội như cô lập tức sinh ra cảm khái, không tự chủ muốn thân cận với bà ấy.

Mặc dù tóc bạc trắng, tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, làm cho cô kỳ quái là, trong ánh mắt bà lão nhìn cô giống như mang theo ý quan sát, làm cho cô có chút mờ mịt.

“Bà à, nói thì nói như thế, nhưng cháu là tiểu bối, nếu không bà đi dạo xung quanh cũng được, coi như là hoạt động một chút.” Cô phát ra đề nghị từ nội tâm.

Đăng lão phu nhân càng xem bộ dáng của cô càng vui mừng, giọng nói mềm mại ngọt ngào nghe rất êm tai, như gió xuân thấm vào lòng người, thì ra A Tư thích loại kiểu con gái dịu dàng vậy!

Nhìn cô nhiệt tình như vậy, bà liền nổi lên ý trêu chọc cô, “Cô gái nhỏ, cháu biết làm sao? Cho dù xới đất cũng cần một chút kỹ xảo, không thể xới lung tung.”

O()o Lương Chân Chân đúng là không hiểu về những thứ hoa cỏ này lắm, cô nghĩ chỉ cần xới đất mấy cái cho rễ cây hít thở oxy là xong rồi? Còn cần cái gì kỹ xảo chứ? Nhưng nhìn đáng vẻ nói chuyện của bà lão, chắc là người làm vườn.

“Ừm. Cháu thật sự không hiểu lắm.” Cô xin lỗi nắm tóc, đáng vẻ xấu hổ mà đáng yêu, làm cho người khác cảm giác rất chân thật, một chút cũng không có ý giả vờ hiểu biết.

Trong lòng Đăng lão phu nhân rất hài lòng, nhưng trên mặt lại giả vờ, cố ý nói một ít lời khó nghe để khiêu chiến tính nhẫn nại của Lương Chân Chân, muốn thử dò xét sự nhẫn nại của cô có tốt hay không.

“Các cô gái bây giờ! Không biết khiêm tốn gì hết, không biết còn thích thể hiện, chỉ biết biến khéo thành vụng.”

“Cháu.” Lương Chân Chân xấu hổ đến hai gò má đỏ bừng, bà lão hiểu lầm cô, cô căn bản không phải muốn thể hiện đâu..., chỉ là nhìn bà rất cực khổ, cho nên tốt bụng muốn giúp mà thôi, chẳng lẽ điều này sai rồi sao?

“Ôi! Nhìn đáng vẻ kia của cô là ghét bỏ bà lão như tôi dài dòng sao, đi đi, đừng để ý tới tôi.” Đăng lão phu nhân cố ý nghiêm mặt thờ phỉ phò nói.

đây là tình huống gì?

Người nên tức giận là cô có được hay không, tại sao bà lão này lại tức giận? Hình như cô không hề nói gì cả! Thật là vô tội ——

Nhưng khi nhìn thấy bà lão có vẻ tức giận, cô lại không có biện pháp không để ý, cứ có cảm giác trong giọng điệu kia có một chút cô đơn, trong lòng không khỏi nghĩ đến tin tức trong TV nói: hiện tại rất nhiều con cái của những ông lão bà lão đều không thực hiện nghĩa vụ của bọn họ, vứt bỏ cha mẹ, thật đáng thương!

Người sống một đời, cực khổ phấn đấu vì con cái, sau đó lại chết già, đây cũng quá không có tính người!

“Không có, bà à, cháu chỉ vì nhìn thấy bà cực khổ, cho nên muốn giúp bà một chút, nếu như bà lo lắng cháu không biết xới đất, thì bà có thể dạy cháu mà!” Giọng nói của Lương Chân Chân vừa mềm vừa ngọt, cười đến ngọt ngào động lòng người.

Trong lòng Đăng lão phu nhân vui mừng, đúng là một cô gái hiền lành tốt bụng, so với mấy cô tiểu thư xuất thân quyền quý được nuông chiều tốt hơn gấp trăm lần, cô ấy và A Tư một mảnh một yếu, có thể kiềm chế lẫn nhau.

Chắc hẳn tình trạng lúc hai người này ở chung đặc biệt rất thú vị, cũng không biết bà lão này đến bao giờ mới có thể nhìn thấy cảnh tượng đó đây? Tốt nhất đến lúc đó cô gái này có thể mang thai đứa bé của A Tư, như vậy thì càng tốt.

“Trời ạ. Bà già tôi đây mệt mỏi, đau lưng, cháu đỡ bà đến bên cái ghế dài đó ngồi một chút.” Bà nói xối đất chỉ là vì muốn thử dò xét Lương Chân Chân, lúc này trên căn bản đã nhìn ra tính cách của cô ấu rồi, liền muốn tiến hành bước kế tiếp —— lời nói khách sáo.

“Dạ.” Lương Chân Chân vội vàng để cái xềng xuống, đi mấy bước tới vịn bà, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy cái bà lão này có chút kỳ quái, có lẽ nhờ mẹ Lương nuôi dạy cô cần phải biết kính trọng người già, hơn nữa phải có kiên nhẫn với người già, chuyện chỉ như nhắc tay một cái mà thôi, lại không bị đau tim đau phổi, giúp một tay thì có cái gì không được chứ?

Cô cẩn thận đỡ bà lão ngồi xuống, nghĩ tới mình tự đi tìm Hạ Đông hỏi chuyện một chút, đây rốt cuộc là bà lão nhà ai, sao lại đột nhiên xuất hiện ở sau vườn?

Vừa mới xoay người đã nghe thấy giọng nói ai oán của bà lão, “Cháu gái à cháu chán ghét bà lão tôi đây sao? Ngay cả một câu cũng không muốn nói với bà lão đây.”

Éc. Cô đâu có ý đó?

“Bà à, cháu chỉ” Về mặt của Lương Chân Chân rất , tính cách của bà lão này thật kì lạ, thật làm cho người khác đoán không ra.

Đăng lão phu nhân sẽ không dễ dàng thả cô đi mất như vậy, cố ý giả vờ về mặt cô đơn không có ai để ý tới, càng thêm thở dài, tiếng thở dài đầy áp nỗi cô đơn, đau lòng, tịch mịch.

Làm cho người nghe bận tâm, nhất là loại cô gái đơn giản không rành việc đời như Lương Chân Chân, lập tức liền không đành lòng, cứ có cảm giác là mình khi dễ bà lão, cô đành ngồi xuống cạnh bà lão, dịu dàng an ủi: “Bà à, bà đừng đau lòng mà..., cháu ngồi ở đây nói chuyện phiếm với bà nha.”

Ô ye! Đạt được mục đích!

Trong lòng Đăng lão phu nhân cực kỳ cao hứng, nhưng khôn khéo như bà, dĩ nhiên sẽ không biểu hiện ra.

“Cháu có chuyện thì đi mau lên, không cần cố ý ở lại với bà lão đáng thương tôi đây.” Trong miệng bà tức giận hừ nói.

Quả nhiên là bà lão kì lạ, thật khó chiều mà! Trong lòng Lương Chân Chân thầm nghĩ.

“Không có việc gì, thật sự cháu cũng không có việc gì, cháu rất rảnh rỗi.” Cô rất rảnh rỗi, rảnh rỗi đến bị khủng chạy ra sau vườn ——

“Như vậy sao, vậy cháu hãy ngồi nói chuyện với bà đây, rất lâu rồi không có người ngồi trò chuyện với bà.” Đăng lão phu nhân cảm khái thở dài một tiếng, trong lòng bà trông mong cháu trai có thể ngồi nói chuyện với mình, uống chút trà chiều. Nhưng bây giờ, đó là một mong muốn xa xỉ, A Tư làm việc rất điên cuồng, ngày ngày loay hoay xoay quanh, phần lớn thời gian hai bà cháu đều trò chuyện qua video.

Nghe được lời của bà..., trong lòng Lương Chân Chân tự nhiên sinh ra sự đồng tình, cảm thấy bà lão thật đáng thương, nhất định là bị con cái bỏ rơi, cho nên mới cực khổ không chỗ nương tựa, tính tình cũng trở nên kì lạ như vậy.

“Bà à, bà vẫn luôn ở đây sao? Sao trước kia cháu chưa từng thấy bà?”

“Hôm nay mới đến đây theo lệnh tuyển người làm vườn, đương nhiên cháu chưa gặp qua bà, một mình rảnh rỗi ở nhà khó chịu, nên muốn tới đây, xem ra không được rồi...! Tay chân lấm cặn rồi, không linh hoạt nữa!” Đăng lão phu nhân thở thật dài.

thành vấn đề, bà nhanh chóng đổi đề tài, cười đến hiền lành hòa ái, “Thấy bà già đây lắm mồm đúng không, dù sao cũng không còn trẻ nữa! Ở phương diện khác vẫn có kinh nghiệm nhiều hơn các cô gái nhỏ chừ cháu.”

“Bà à, cảm ơn bà đã an ủi cháu..., cháu hiểu.” Lương Chân Chân miễn cưỡng giật giật khóe miệng, mấy ngày này ngay cả cô cũng cảm thấy ác ma đối với mình khác, cũng từ trong miệng một người khác nghe được chuyện khiến trong lòng cô ấm áp.

Từ từ, phòng bị và chán ghét đối với anh cũng dần dần biến mất, trong lòng cũng không tự chủ được dâng lên một loại tình cảm đặc biệt, làm cho cô sợ hãi và mê hoặc.

Cổ tình cả một ngày hôm nay anh cũng không gọi điện thoại hoặc nhắn tin hỏi thăm cô, biết rõ cô ngã bệnh còn chưa khỏe, cho cô một quả táo ngọt sau đó lại không quan tâm, làm cho cô trong nháy mắt có loại cảm giác như rơi xuống hầm băng, giống như đang ngồi trên cáp treo, từ từ đi lên đến một độ cao, dừng lại một hồi như vậy, trong nháy mắt cấp tốc giảm xuống, từ trên trời rơi xuống đất.

“Hiểu là tốt rồi, giữa những người tuổi trẻ, cần phải mở lòng, có gì buồn bực đừng giữ ở trong lòng không nói, vui mừng hoặc là buồn bực đều nên nói ra cho đối phương biết, nhất là không được để sang ngày mai hay sau này mới nói, phải nhớ, không ai hiểu được suy nghĩ của cháu, trong tình yêu cần nhất là đối xử thẳng thắn.”

Đằng lão phu nhân nhiệt tình nói, xem như bà đã nhìn ra, hai đứa trẻ đều mù mù mờ mờ, căn bản không hiểu tình yêu, nhất là A Tư, chắc hẳn đã khiến cô gái người ta hiểu lầm rất nhiều, rõ ràng trong lòng rất quan tâm người ta, nhưng thẳng thắn nhóc thú kia lại không có năng lực biểu đạt!

Trời ơi. Chuyện này thật làm cho người khác buồn bực!

→__→

Bà lão thật sự hiểu lầm rồi, căn bản giữa cô và ác ma không được xem là một đôi, nhiều lắm chỉ là quan hệ chủ nhân và tôi tớ, rốt cuộc mình ở trong lòng anh được xem là gì? Đã từng mặt dày hỏi qua một lần, lại nhận được đáp án như vậy, làm cho cô hoàn toàn mất đi can đảm, cũng không dám thêm hy vọng xa vời.

Nếu tiếp tục đề tài này không thể nghi ngờ là càng thêm thương cảm, hơn nữa thời gian cô tiêm cũng sắp đến rồi.

“Bà à, hôm nay chúng ta nói chuyện tới đây đi, cháu phải đi truyền nước biển rồi, bà cũng sớm về nhà đi, mặc dù vào mùa hè, nhưng gió đêm cũng rất lạnh, phải giữ gìn sức khỏe đó.” Cô đứng dậy tạm biệt.

Đằng lão phu nhân thấy cô cũng nên trở về rồi, mục đích hôm nay mình đã đạt được, đối với cô bé này rất hài lòng, nhưng mà đối với chuyện tình cảm của hai người bọn họ cũng không hài lòng lắm, cũng lâu như vậy rồi, còn chưa rõ ràng, thật là chậm đến nỗi bà đây cũng nhìn không nổi.

“Ừ, cháu đi đi.”

Lương Chân Chân mỉm cười với bà, cất bước đi, gió đêm lạnh lẽo xuyên qua từng tán lá cây thổi lát phát đến trên người cô, mang theo tiếng “xì xào”, xột xột xoạt xoạt đong đưa, hát lên bản tình ca của mình.

Không biết vì sao, trong lòng cô thế nhưng mơ hồ mong đợi ác ma trở về, ngay sau đó cô lập tức khinh bỉ bản thân, quả nhiên là có khuynh hướng cuồng ngược!

Sau khi cô rời khỏi, một bóng người đi ra từ sau núi giả, cô chính là Hạ Đông theo núp ở chỗ ấy theo dặn dò của Đằng lão phu nhân.

“Lão phu nhân, ngài cảm thấy thế nào?” Bà cung kính hỏi.

“Cô gái này không tệ, nhưng giữa hai người có phải tồn tại hiểu lầm gì hay không, sao nhìn không được vui vẻ như vậy, A Tư đâu? Còn chưa trở về sao?”

“Vẫn chưa, buổi trưa sau khi thiếu gia rời giường liền rời đi, sắc mặt không được tốt, có lẽ là do tối hôm qua uống rượu say, không đợi tôi mở miệng cậu ấy đã nói buổi tối không trở về, sau đó sải bước rời đi.” Hạ Đông nói.

“Trong quá trình vẫn không nhắc tới Lương Chân Chân?” Đẳng lão phu nhân nghi ngờ hỏi.

Hạ Đông nhớ lại tình cảnh buổi trưa, sau khi thiếu gia xuống lầu, trên mặt vẫn còn vẻ say rượu tối hôm qua, không nói một lời nào ăn sáng, bà tốt bụng nói một câu, “Những thứ này đều là Lương tiểu thư trước lúc rời đi dọn đồ cho chuẩn bị thiếu gia.”

Kết quả, chỉ đổi lại sự yên lặng, bà vẫn cảm thấy rất ngoài ý muốn hôm nay thiếu gia đổi tính sao? Chẳng những không mở miệng hỏi bà Lương tiểu thư đi đâu? Hơn nữa khi nghe tên cô ấy cũng không có cảm giác, một chút phản ứng cũng không có.

Đẳng lão phu nhân cũng tỏ vẻ không hiểu, chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà họ không biết sao?

“Chuyện của hai đứa nó người làm trưởng bối đây cũng không thể xen vào, tùy tội nó đi, từ hôm nay trở đi, chỉ cần Lương Chân Chân ở đây ăn cơm, cô liền bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn bổ máu ... canh dinh dưỡng, cho cô uống nhiều chút, gầy quá, tương lai sinh con cũng khó khăn.”

Dừng một chút, lại nói: “Còn nữa, cô đi tra xem phòng của A Tư trong ngăn kéo có chuẩn bị thuốc tránh thai hay không, phát hiện thì đổi tất cả thành Vitamin, còn nếu tìm được vật khác, thì cũng xử lý đi, phải làm cho cô gái ấy mau sớm mang thai mới được, lão bà tôi đây ngày nào cũng chán muốn chết, nhanh chóng để cho bọn họ sinh đứa bé cho tôi bồi.”

“Dạ, Đông Nhi hiểu rồi, bảo đảm sẽ làm mọi việc gọn gàng lưu loát, lão phu nhân yên tâm.” Hạ Đông gật đầu lên tiếng.

“Cô làm việc, tôi luôn luôn yên tâm, chỉ mong sớm ngày nghe được tin tức tốt.” Đẳng lão phu nhân thở dài dằng dặc, vịn tay Hạ Đông chậm rãi đứng lên, “Chuyện hôm nay, không được để cho A Tư biết, dọn đồ bọn người làm kín miệng, chớ nói lời gì không nên nói.”

“Vâng.”

Hai người chậm rãi đi về hướng ngược lại Lương Chân Chân đi, đi đến cửa sau, ông quản gia Đẳng Phúc của nhà họ Đẳng đang chờ tại đây.

Giờ phút này Đẳng Cận Tư vẫn còn ở trong phòng làm việc phê duyệt tài liệu, thỉnh thoảng tra xét giá cổ phiếu của một vài công ty, ép buộc bản thân bình tĩnh lại, nhưng màn ảnh máy vi tính thỉnh thoảng đều hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời kia, làm anh thật sự giận đến muốn đập nát nó.

Giọng nói không vui vang lên: “Nam Cung!

”

Một hồi lâu vẫn không có ai trả lời, anh tức giận tiện tay quăng xấp tài liệu bên cạnh ra ngoài, giọng nói lớn hơn, “Nam Cung Thân!”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, anh lạnh giọng hừ một tiếng, “Lăn vào đây!”

“Tổng giám đốc, hôm nay trợ lý Nam Cung đã đến Ngũ Đài Sơn rồi, do tôi tạm thời. Tiếp thay công việc của anh ấy.” Thư ký Giản Dịch run rẩy nói, hơn nữa mấy chữ cuối cùng, giọng nói nhỏ đến ngay cả mình cũng không nghe được.

Đẳng Cận Tư nhúc nhích nâng trán, anh cứ nhiên quên mất, mỗi lần luôn theo thói quen kêu tên Nam Cung kia, hôm nay tốt hơn, cậu ta vừa đi mình còn chưa quen.

“Dem bằng báo cáo phân tích thị trường tới cho tôi, còn nữa, cà phê của tôi.”

“Tổng giám đốc xin chờ chút, tôi lập tức lấy vào.” Giản Dịch vội vàng khom người lui ra ngoài, mới vừa rồi thật đúng là hù chết anh, anh thật là càng ngày càng bội phục trợ lý Nam Cung rồi, cứ nhiên có thể đi theo Đẳng tổng tám năm, anh đoán chừng tám ngày sau thì anh đã không chịu nổi.

Quá kinh khủng! Hoàn toàn là đang khảo nghiệm trái tim và năng lực chịu đựng của anh, không làm được liền tiêu rồi !

Mười phút sau, một tay anh cầm bảng báo cáo phân tích thị trường, một tay bưng cà phê, vũng vàng đặt ở trên bàn làm việc của tổng giám đốc, anh còn đang nghĩ mình nên đi ra ngoài, hay là ở lại chờ dọn dờ, tránh cho xảy ra chuyện vừa rồi lần nữa.

Đột nhiên, truyền đến tiếng gầm giận dữ, “Đây là cà phê ai pha? Cà phê này cũng có thể uống sao? !”

Đặng Cận Tư vừa nhìn báo cáo bên cạnh vừa bưng cà phê lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại phát hiện đây căn bản không phải là vị anh thường uống, trong lòng nhất thời phiền não khó chịu, giận đến trực tiếp quăng ly cà phê trong tay ra ngoài.

Giản Dịch sợ đến thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất, đầu gối không ngừng run rẩy, “Tổng giám đốc, trước kia đều là do trợ lý Nam Cung làm những thứ này, anh. . . . Anh ta không có dạy tôi nên pha cà phê như thế nào.”

“Cút!” Đặng Cận Tư giận dữ quát lên, trên mặt bao phủ một tầng sương lạnh, sát khí bức người.

Giản Dịch run run rẩy rẩy xoay người, nhưng chưa đi được hai bước lại bị rống lên, “Dọn dẹp cà phê dưới đất sạch sẽ cho tôi!” Anh trực tiếp ngã xuống trên mặt đất nửa ngày không bò dậy nổi, vuốt tim khóc ròng nói: cha mẹ ơi , anh có thể đổi lại chức vị làm việc không! Công việc trợ lý không phải cho người làm mà, cũng chỉ có Nam Cung Thần có siêu tâm lý chịu đựng và ý chí kiên cường mới có thể làm được, những người khác theo không kịp.

Đợi sau khi trong phòng khôi phục yên tĩnh, Đặng Cận Tư cũng không xem báo cáo nữa, hôm nay cảm xúc của anh nóng nảy đều do nai con làm hại.

Buổi trưa sau khi tỉnh lại, anh phát hiện trên người mình còn mặc quần áo của ngày hôm qua, chỉ mới cởi quần, hơn nữa khắp người toàn mùi rượu, thú vị đến anh cũng không chịu nổi, nhanh chóng nhảy dựng lên vọt vào phòng tắm, tắm hơn nửa tiếng đồng hồ, tối hôm qua cứ nhiên không ai tắm cho anh!

Trong đầu dần dần nhớ lại chuyện tối hôm qua xảy ra, anh đến quán bar tìm Lê tử và Nam Cung uống rượu, hai người bọn họ nói rất nhiều chuyện với mình, anh nhớ rõ ràng nhất chính là bọn họ nói nai con không thích anh.

Dù thế nào đi nữa tâm trạng anh thật không tốt, càng uống càng nhiều, sau đó đầu anh liền chóng mặt cái gì cũng không biết, về nhà thế nào anh cũng không có ấn tượng gì.

Lúc ngủ giống như trong mơ hồ có người cởi quần của anh, anh nghĩ nhất định là muốn cùng anh tắm, liền yên tâm ngủ, kết quả buổi sáng tỉnh lại mới phát hiện chỉ là nằm mơ!

133. Chương 134: Nhập Ma.

Khắp người đầy mùi hôi thối, anh cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, chuyện tối hôm qua xảy ra ở quầy bar tựa như một quả bom hẹn giờ nổ tung ở trong đầu anh, anh đưa ra một kết luận quan trọng như vậy: nai con không thích anh, cho nên không muốn tắm cho anh.

Cho tới bây giờ sắc mặt của anh vẫn đen thui, sau khi xuống lầu liền gọi người giúp việc lên lau dọn phòng anh sạch sẽ, đến tổng vệ sinh hoàn toàn! Không được có bất kỳ mùi lạ nào!

Sau khi xuống lầu, Hạ Đông nói cho anh nghe về chuyện nai con, nói gì mà những món canh cháo này đều là cô cố ý bảo phòng bếp chuẩn bị, Hừ! Bà coi mình là đứa trẻ ba tuổi dễ bị dụ như thế sao? Một chút thủ đoạn này anh cũng sẽ tin sao?

Nếu như anh tin tưởng nai con quan tâm tới mình thì mới thật sự là kẻ ngu! Anh suy nghĩ xong rồi, phải bỏ mặt cô mấy ngày, muốn chứng minh thật ra thì mình cũng không có để ý cô như vậy, đặc biệt là vào lúc cô ngã bệnh này, càng thêm không quan tâm cô, để cho cô tỉnh lại!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong đầu vẫn không tự chủ được hiện lên bóng dáng xinh đẹp của cô, thỉnh thoảng chui ra quấy nhiễu suy nghĩ của anh, làm cho anh không có cách nào chăm chỉ làm việc, tựa như con ong mật nhỏ không ngừng bay vòng vòng trong đầu anh “Ông ông ông”.

Cổ tình Nam Cung Thần cũng bị anh dày đến Ngũ Đài Sơn rồi, tất cả chuyện phiền muộn đều tới cùng một lúc, làm cho anh tâm phiền ý loạn, có một loại phiền muộn không nói ra lời!

Tựa lên trên ghế da màu đen, nhắm mắt lại ép buộc mình tập trung làm việc, trong khoảng thời gian này có vài dự án đang bắt đầu tiến hành, không có Nam Cung ở bên cạnh, mình tựa như mất đi cánh tay trái đắc lực, cuối cùng vẫn không quen.

Có điều, lời Đặng Cận Tư anh nói ra sao có thể rút lại, thiếu ai anh cũng có thể sống rất tốt.

Nói thì nói như thế, nhưng bóng dáng người nào đó vẫn hiện lên trong đầu anh thật sống động, cầm điện thoại di động lên bấm số của cô, lại để xuống, anh muốn mê muội ra sao đây? Hừ!

Ngồi cứng đờ đến ba giờ sau, anh thật sự không chịu nổi nữa, bảo tài xế lái xe trở về biệt thự Lan Đình Uyển.

Lại nói tới Lương Chân Chân sau khi trở về phòng khách, Quan Hạo Lê đã đợi ở đó, thấy cô buồn rầu từ sân sau đi ra, không khỏi cười trêu ghẹo nói: “Chị dâu nhỏ, tâm trạng không tốt sao?”

“Tôi có tên đảng hoàng, không được gọi lung tung!” Lương Chân Chân không vui trừng mắt liếc anh một cái, người ta chính chủ cho tới bây giờ cũng chưa lên tiếng qua, cổ tình bọn họ lại đặt tùm lum tên gọi, nếu như ngày nào đó mình nghe thành thói quen lại vô tình bị vứt bỏ, đó không phải là tự tìm mất mặt sao?

Cho nên, vẫn nên sớm cắt đứt cho ổn thỏa.

Quan Hạo Lê không để ý tới việc cô tức giận, chớp chớp cặp mắt đào hoa quyến rũ, “Nếu không, vào lúc chỉ có hai chúng ta, tôi gọi em là Tiểu Chân Chân?”

Nôn. Sao người sau còn ghê tởm hơn người trước? Lương Chân Chân dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn anh, “Anh gọi tôi là Lương Chân Chân được rồi.”

“Như vậy sao được chứ? Gọi cả tên lẫn họ làm ối quan hệ của chúng ta có vẻ xa lạ quá! Nếu không thì kêu Tiểu Chân Châu?” Quan Hạo Lê chống cằm nói, khó có dịp A Tư không có ở đây, đương nhiên anh muốn nắm chặt cơ hội.

“Phốc! Tôi với anh vốn không quen thuộc, gọi tên làm thích hợp nhất rồi.” Lương Chân Chân cảm thấy thông nảo cho anh ta thật khó khăn!

“Tiểu Chân Chân, cái người này nói gì cũng làm tổn thương trái tim của tôi, cái gọi là trước lạ sau quen, hai ta cũng qua lại thân mật nhiều lần rồi, tại sao có thể gọi là không quen đây?” Quan Hạo Lê giả bộ đau lòng muốn chết.

Lương Chân Chân lười phản ứng lại với anh, bắt đắc dĩ trợn to mắt, người này giống như mắc phải chứng tự luyến cuồng (chứng cuồng yêu bản thân)! Nhất là cái bộ dạng híp lại đôi mắt hoa đào, luôn làm một bộ dáng đưa tình đắm đuối, nhìn ai cũng giống nhau, lạm tình!

“Anh đừng dài dòng nữa, tiêm đi.” Cô bình tĩnh nhìn anh.

Quan Hạo Lê rất thất bại cơ quắp khoe môi, không trách được có thể ở chung một chỗ với A Tư, ở phương diện khác mà nói, hai người thật sự có chút giống nhau, thật làm cho người khác có loại kích động hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cổ tình bọn chỉ có thể nhịn.

Trong lúc tiêm, Quan Hạo Lê thoải mái mà vừa lòng ngả ngửa ở trên ghế sofa, vừa xem TV vừa ăn nho chín mọng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lương Chân Chân, “Sao A Tư còn chưa quay về?”

Cô im lặng cho anh một cái vẻ mặt: “.” (Sao tôi biết? Anh ta đi đâu cũng không xin phép tôi, quan hệ của hai người tốt như vậy còn không biết, huống chi người ngoài như tôi đây?)

“Chẳng lẽ? Tối hôm qua giận rồi sao?” Trong lòng Quan Hạo Lê âm thầm nghĩ ngợi: theo lý thuyết, sau khi trải qua tối hôm qua, hai người nên thấy rõ ràng tâm ý của đối phương mới đúng, tình cảm cũng sẽ tiến thêm một bước, sao ngược lại thành ra như vậy đây? Rốt cuộc là sai lầm chỗ nào?

Thế nhưng anh lại không biết, Đằng Cận Tư sau khi say rượu cả người anh đều mơ hồ, nói mớ cái gì căn bản cũng không có chút nào ẩn tượng, hơn nữa buổi sáng khi anh nhìn thấy dáng vẻ như không ai thêm quan tâm của mình, trong nháy mắt liền nghĩ đến những lời Lê tử nói tối hôm qua, trong lòng nhất thời không thoải mái.

Còn Lương Chân Chân, cô ngược lại bị chuyện tối ngày hôm qua làm nhiều loạn suy nghĩ, giống như có một loại cảm giác ngọt ngào, cả người được bao phủ trong sự ấm áp, nhìn dáng vẻ ác ma ngủ như một đứa bé to xâ, sâu trong lòng của cô dâng lên từng trận rung động nhỏ, hơn nữa khi anh nằm mơ nói mớ câu kia, “Nai con, anh chỉ muốn em.”

Mặt cô hồng như ráng trời chiều, giống như một người đang rơi vào bể tình, không có cách nào tự kiềm chế cuốn vào trong vòng nước xoáy, phiêu đảng không có lối thoát.

Vốn tưởng rằng hôm nay, ác ma sẽ nói với cô cái gì hoặc là bày tỏ cái gì, hoặc là thái độ đối với cô sẽ tốt hơn một chút, ít nhất sẽ không giống như trước bá đạo ra lệnh hay không suy nghĩ tới cảm nhận của cô.

Nhưng, cô vẫn tự mình đa tình, cả ngày hôm nay cô đều không có nhận được lời nào, giống như tối hôm qua chỉ là nằm mơ, căn bản không tồn tại, lòng của cô chợt lạnh thấu.

Còn chưa được sủng ái, đã bị đánh vào lãnh cung, làm cho trái tim nhỏ bé của cô thật khó chấp nhận, chỉ hận mình chưa bao giờ có loại chờ đợi này với anh, như vậy cũng miễn đi sự phiền muộn và cô đơn này, càng thêm phiền não.

Ghét ác ma! Hại người ta thật ác! Bắt đầu từ bây giờ, cô muốn đuổi phần suy nghĩ không nên có này đi, không thể để mình lâm vào cục diện bị động lần nữa, cô rất sợ ——

134. Chương 135: Đã Trễ Thế Này Vẫn Chưa Trở Lại

Lương Chân Chân rất sợ cái cảm giác bàng hoàng và bất lực này, sợ một khi chính mình chìm sâu vào tình cảm ấy lại biết được rằng mình chỉ là món đồ chơi, căn bản cũng không xứng đáng với chủ nhân, ôm lấy sự nhớ nhung xa xôi, như vậy, cô sợ mình sẽ không chịu nổi.

Thân thể cô đã bị anh ta chiếm lấy, chẳng lẽ. . . ngay cả trái tim cũng muốn rơi vào tay giặc sao?

Không! Cô không thể, cô phải khóa tim mình lại, chỉ có như vậy, ngày rời đi, cô mới có thể toàn thân mà lui.

Quan Hạo Lê hứng thú nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang biến hóa của Lương Chân Chân, chẳng lẽ mình thật sự đã đoán đúng?

“Không có chuyện gì xảy ra.”

Hồi lâu sau, Lương Chân Chân mới nói ra một câu, sau đó không hề quan tâm đến anh ta, đều do anh ta tùy tiện dẫn dắt suy nghĩ của mình, càng nên trách anh ta tối hôm qua không nên đem ác ma uống say, còn nói với mình một đồng lời khó hiểu, để cho cô suy nghĩ lung tung!

Thật là đáng ghét! Cả đám bọn họ đều không có ý tốt, cố ý trêu đùa mình, thật là quá đáng!

“Nhìn dáng vẻ của chị cũng biết đang gặt người, không có chuyện gì xảy ra? Không có chuyện gì xảy ra thì sao mặt chị lại rầu rĩ như vậy?” Quan Hạo Lê khinh bỉ liếc cô một cái, cô tưởng trí tuệ của anh kém sao? Còn trợn tròn mắt nói dối?

“Này! Tôi nói anh, anh rất phiền! Sao thích thăm dò người khác như vậy, muốn biết tình hình cụ thể thì đi hỏi ác ma đi.”

“Ác ma?” Quan Hạo Lê cười đến cực kỳ tà ác, rốt cuộc lần đầu tiên nghe thấy cái từ đó từ trong miệng của cô.

Lương Chân Chân thấy vẻ mặt sáng rực của anh ta, tự trách bản thân mới vừa rồi nhất thời nhanh miệng, không có chú ý tới dùng từ, để cho người đàn ông tự luyện bắt được nhược điểm O()o

Không sao, dù sao nói ra cũng không thu trở lại được, vò đã mở thì không sợ sứt, vốn chính là ác ma, chẳng lẽ còn không cho phép cô nói à?

“Chẳng lẽ không đúng?” Cô dứt khoát hỏi ngược lại một câu, nằm vật xuống ghế sa lon, giận dữ liếc mắt nhìn nước thuốc nhỏ giọt thật chậm, quay mặt vào trong, không để ý tới người đàn ông tự luyện đang ồn ào kia nữa.

“Phải” (chị nói quá đúng!) Quan Hạo Lê còn chưa nói ra câu nói kế tiếp đã bị người ta không để ý tới, đành phải cầm miệng, bề mặt lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi.

Sau khi truyền xong, Đằng Cận Tư vẫn chưa về, Lương Chân Chân nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi rồi, trong lòng có ủy khuất không nói ra được, nghĩ tới vẫn là nên để xe của anh chàng tự yêu bản thân trở về trường học đi, bằng không ở chỗ này rất khó chịu, thân phận quá xấu hổ rồi!

Thật ra thì Quan Hạo Lê cũng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng anh ta có tính nhẫn nại nên không hỏi, bởi vì có hỏi cũng không hỏi được nguyên nhân, chuyện này đến A Tư còn không làm được.

Trong lòng anh ta vẫn nghĩ, thu dọn hòm thuốc xong lập tức chuẩn bị rời đi.

“Này, anh có thể đưa tôi...tôi muốn quay về trường học.” Lương Chân Chân có chút ngượng ngùng mở miệng, rất sợ sẽ bị cự tuyệt, dù sao vừa rồi thái độ của cô đối với người ta không được tốt lắm.

Quan Hạo Lê quay đầu nhìn cô một cái, mắt hoa đào quyến rũ chuyển động, “Đưa chị về? Tôi không dám!” (dù là có tâm cũng không có can đảm đó.)

Lương Chân Chân buồn bực, chẳng lẽ anh ta lo lắng mình sẽ mắng anh ta?

“Tại sao? Tôi bảo đảm ngoan ngoãn ngồi ở phía sau, đến cửa trường học lập tức xuống xe, sẽ không quấy rầy anh.”

“Chị dâu nhỏ, vì nghĩ cho an toàn của bản thân tôi, chị đừng làm khó dễ tôi.” Mặt Quan Hạo Lê lộ vẻ khó xử, nếu như bị cái thùng dấm lớn A Tư biết anh lái xe đưa Lương Chân Chân ra ngoài, đoán chừng —— kết quả vô cùng thảm thiết.

Có nghiêm trọng vậy không? Anh chàng tự luyện cũng nói quá lên rồi!

“Không chịu thì thôi!” Cô không vui nói, thật là đáng ghét, một đám người quá đáng ghét!

Hạ Đông nghe được đối thoại của bọn họ vội vàng đi tới, ôn hòa nói: “Đã trễ thế này, Lương tiểu thư trở về trường học chỉ sợ cửa ký túc xá đã đóng đi, giường đệm phòng ngủ trên lầu đã dọn dẹp sạch sẽ, không bằng đi lên nghỉ ngơi trước? Thiếu gia bận rộn công việc, có lẽ sắp về đến nơi rồi.”

Lương Chân Chân không còn lời nào để nói, Hạ quản gia thật đúng là Bách Hiểu Sanh, các tầng các mặt đều hiểu rõ ràng như thế, hơn nữa có thể nhìn thấu lòng người, thật là đáng sợ!

“Em đi đây, chị dâu nhỏ, ngủ ngon.” Quan Hạo Lê cười híp mắt phát phát tay, lưu lại một bóng lưng phong lưu tiêu sái.

Phòng ngủ tầng hai, Lương Chân Chân phát hiện tất cả chăn, ga gối trên giường đều được thay mới, nhưng màu sắc lại không thay đổi nhiều lắm, vẫn là ba màu đen, trắng, xám, nhìn chung quanh cả căn phòng, trên căn bản đều là kiểu này.

Mỗi một thiết kế và bày biện đồ dùng trong nhà đều rất phù hợp thân thể con người, đường nét đơn giản thanh thoát, phác họa hình dạng không đồng nhất, thuộc phong cách trang hoàng hiện đại đơn giản.

Cô vào phòng tắm để tắm nước lạnh, lập tức lên giường nằm ngủ, chần chập ở trên người được giặt sạch sẽ, có hương vị mặt trời rất ấm áp, nệm cũng mềm mại, ngủ rất thoải mái.

Ôm chần lẩn hai cái, đột nhiên nghĩ đến buổi tối ác ma sẽ trở về, mình không thể nằm thoải mái ở giữa, lầu bầu chuyển sang bên cạnh, không nhịn được oán trách một câu, “Đã trễ thế này vẫn chưa trở lại.”

Nói xong cô mới ý thức được mình như cô vợ nhỏ oán giận chồng về trễ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bay lên một mảnh phấn hồng, đá đá chần, che đầu ngủ.

Rạng sáng Đằng Cận Tư mới trở về, không làm kinh động bất kỳ ai lập tức lên lầu. Mở cửa phòng ra là thấy ngay được chần trên giường hơi phồng lên, trong lòng lặng lẽ chảy một dòng cảm xúc ấm áp, vẻ mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, không tự chủ bước nhẹ chân.

Đi về phía bên giường, đứng ở đó không lên tiếng, mắt nhìn xuống vẻ mặt đang ngủ của cô, dáng ngủ lười biếng như mèo con, thân thể nhỏ nhỏ co rúc ở trong chăn thành một khối, còn bất chợt chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, nhăn nhăn mũi, bộ dáng ngây thơ động lòng người dường như vĩnh viễn đều xem không đủ.

Anh bị ma nhập thật rồi, bị một tiểu yêu tinh xinh đẹp hoàn toàn tiến vào trong lòng, đuổi cũng đuổi không đi.

Đang chuẩn bị đi phòng tắm rửa, dường như tai nghe thấy nàng lầu bầu nói mơ cái gì, không nhịn được cúi người đưa lỗ tai đến gần, nếu như anh có thể biết trước điều cô sắp nói là gì, thì anh thà rằng mình không nghe thấy!

“Anh trai.”

Một tiếng nói mơ vô ý thức này trong nháy mắt phá hủy tâm tình vừa mới vững vàng của anh đến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, quả đầu không tự chủ siết chặt, cánh môi lạnh bạc mím thật chặt, giống như đang chịu đựng tức giận cực lớn.

135. Chương 136: Ghen Tuông Quá Độ

Con người đen phức tạp của Đằng Cận Tư nhìn thoáng qua người đang ngủ trên giường, cho đến bây giờ cô vẫn không quên được người đàn ông Diệp Thành Huân kia? Ngay cả người bên trong giấc mơ cũng là anh ta.

Anh hít một hơi thật sâu, nắm tay thật chặt, xương cốt phồng lên rõ ràng, gân xanh nổi lên, con người đen tĩnh mịch giống như ngôi sao trong đêm tối sâu không thấy đáy giống như đầm nước, dường như trong đó có sóng lớn đang mạnh mẽ đảo lộn, các lớp xếp chồng lên nhau, giống như dấu hiệu báo trước cơn bão sắp tới.

Xoay người, đi ra cửa cũng không quay đầu lại, bởi vì bị sự tức giận che khuất, thậm chí anh còn không nghe được câu nói phía sau của Lương Chân Chân.

Mấy phút sau, dưới tầng lại truyền đến âm thanh động cơ ô tô vang lên, Hạ Đông khó hiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, thiếu gia vừa trở về một lúc lập tức đi luôn rồi hả?

Khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên tầng, không có một chút động tĩnh nào! Chuyện này là như thế nào?

Mà nguyên nhân của tất cả mọi chuyện đang xảy ra, người đang ngủ say trên giường kia lại không biết một chút gì, vẫn ngủ say như cũ, không phải giấc mơ ngọt ngào, mà là cảnh trong mơ làm cho người ta phải rối rắm.

Trong mơ: anh trai công thành danh toại (Công danh sự nghiệp hoàn tất) trở về nước, cô và mẹ Diệp vui mừng ra sân bay đón anh, thừa dịp lúc mẹ Diệp không để ý, anh trai lại có thể thổ lộ với cô, nói lúc ở nước ngoài, ngày ngày đều nghĩ đến cô, trong lòng cũng hiểu được rõ ràng người mình thật sự yêu là ai.

Không hiểu vì sao, khi nghe anh ta bày tỏ tình cảm chân thành vậy mà mình lại không có một chút cảm giác nào, nhìn anh ta ngọc thụ lâm phong*, dáng vẻ hăng hái, trong lòng cũng không còn rung động nữa, quả nhiên như câu nói kia, nhiều chuyện đã qua rồi thì sẽ không có sau đó.

* “Ngọc thụ lâm phong”, nghĩa là “cây ngọc đón gió”. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa

Phần yêu say đắm trước, cô đã thực sự bỏ xuống, coi anh ta như anh trai ruột.

Cho nên mặc kệ anh ta nói gì, lòng mình đều lặng như nước, tim sẽ không đập thành thịch, gò má sẽ lại càng không phát sốt giống như tiểu nữ sinh chưa từ bỏ.

“Chân Chân, làm bạn gái của anh được không?”

Lương Chân Chân chỉ đơn giản ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía anh ta, những lời này rất quen tai, giống như cảnh tượng lúc trước mình thổ lộ, trong lòng toát lên vẻ tự giễu mơ hồ.

Quả quyết lắc đầu một cái, giống như thở dài như bất đắc dĩ nói: “ Anh trai... Anh chính là anh trai ruột của em, hơn nữa, em đã không còn thích anh nữa rồi.”

Có lẽ trong giấc mộng cảm giác chân thực quá mạnh mẽ, không kìm lòng được cô nói mơ thành tiếng, mà không may chữ thứ nhất bị Đằng Cận Tư nghe thấy, trong lúc đó hiểu lầm giữa hai người từ một khe hở nhỏ nhỏ lặng lẽ bắt đầu nứt ra thành vực sâu.

Mà Lương Chân Chân cũng không hề hay biết, cũng rất oan uổng, nhưng dù sao vẫn có rất nhiều chuyện trùng hợp cũng không thể né tránh, cái gọi là việc đời khó liệu chính là như vậy khiến cho người ta chẳng thể đề phòng.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô lẩm bẩm, lật người ngủ tiếp, gương mặt hồn nhiên không hề sắc sảo.

Không ngờ một ngày nào sau đó cảnh trong mơ của cô xuất hiện, thực sự xuất hiện, so với lúc này cảm giác trong lòng khi đó còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Sáng sớm hôm sau, Lương Chân Chân thoải mái duỗi lưng một cái, cánh tay vỗ vỗ mấy cái ở trên giường, lành lạnh, không có ai, con người trong suốt như nước suối thần nhiên mở ra, liếc mắt nhìn chỗ bên cạnh, trống không.

Tối hôm qua ác ma đã trở lại sao? Trong lòng cô nghi vấn. Rất rõ ràng, đáp án dĩ nhiên là không.

Nếu anh trở về, chắc chắn mình sẽ không không có một chút xíu ấn tượng, lần đầu tiên một mình tỉnh lại từ trên giường của anh, cảm thấy rất quái lạ, có một cảm giác không nói nên lời.

Cô vén chăn lên đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa sổ không có một chút bụi ra, “roẹt” một tiếng, tầm nhìn của cô rộng mở, bên ngoài là một mảnh màu lục xanh miết, nhấp nhô cao thấp, kéo dài không dứt, ở giữa tầng tầng lớp lớp màu lục thỉnh thoảng điểm xuyết vài đóa hoa đủ màu sắc, chim nhỏ nhộn nhịp bay tới bay lui giữa cành lá, trên không trung vui sướng xẹt qua một chút độ cong,

Điều kiện nơi này thật tốt, chim hót hoa thơm, sinh ra sức sống tràn trề.

Hít một hơi thật sâu không khí trong lành bên ngoài, nhưng tâm tình lại không vui vẻ như vậy mà nặng trĩu giống như tảng đá đè xuống, ẩn sâu trong đáy lòng có một chút ủy khuất không thể nói rõ, không khỏi dẫn tới một chút phiền muộn.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, xuống tầng ăn điểm tâm như thường lệ, trước khi ra cửa thì cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Quần gia Hạ, đêm nay tôi sẽ không tới đây, có thể một thời gian dài cũng sẽ không tới, cảm ơn bác đã chăm sóc mấy ngày nay, tôi đi đây.”

Hạ Đông nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của cô, dịu dàng cười, “Lương tiểu thư khách sáo, những chuyện này đều là chuyện tôi phải làm, mặt khác, bất cứ chuyện gì cũng không phải là tuyệt đối, chắc chắn sẽ có chuyển biến.”

Cô ta nói một câu hai nghĩa, Lương Chân Chân sao lại nghe không hiểu, chỉ là có chút sự việc nói ra thật sự không tốt, cứ thuận theo tự nhiên đi!

“Ừ.” Cô gật đầu chuẩn bị ra cửa.

Đứng ở sau lưng cô, Hạ Đông vẫn đang suy nghĩ có nên nói cho cô biết tối hôm qua thiếu gia đã trở về hay không, có lẽ, nói không chừng đây là bước chuyển biến tốt, hơn nữa nhiệm vụ lão phu nhân giao ình còn chưa hoàn thành, Lương tiểu thư là nhân tố quyết định, tuyệt đối không thể rời đi.

“Lương tiểu thư, tối hôm qua thiếu gia có trở lại, có thể tạm thời có việc, buộc lòng phải rời đi.” Cô hướng về cái bóng lưng nhỏ nhắn nói, dù thế nào cô cũng phải nghĩ ra phương pháp làm cho thiếu gia và Lương tiểu thư nhanh chóng hòa hảo, nếu không tâm nguyện của lão phu nhân vĩnh viễn cũng không đạt được.

Đang bước một chân ra, Lương Chân Chân nghe thấy những lời này thì rõ ràng ngáy ngẩn cả người, tối hôm qua ác ma đã từng trở về sao?

Nghĩ tới quản gia Hạ cũng sẽ không lừa cô, nói không chừng anh thấy mình chiếm đoạt giường của anh nên tức giận rời đi, chủ yếu là không muốn nhìn thấy mình, cho nên mới đến không thấy hình đi không thấy dáng.

“Uhm... tôi hiểu.” Khóe miệng cô hiện ra một nụ cười khổ, tạm thời có việc buộc lòng phải rời đi? Chắc chắn không phải như vậy, quá nửa đêm, anh còn có thể có chuyện gì mà phải rời đi?

Chỉ sợ là không muốn gặp mình thôi. ()

Hạ Đông đứng ở sau lưng cô nên không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng nghe âm thanh bình thản kia không có một chút phập phồng, hoàn toàn không thấy một chút xú cảm giác vui vẻ, trong lòng có chút phấp phồng, câu nói của mình tác dụng tốt hay là xấu?

Sau khi Lương Chân Chân trở lại trường học, biểu hiện giống như một người bình thường, đi học, ăn cơm, ngủ, giết thời gian trong thư viện, đến Chủ nhật lập tức về nhà cùng mẹ Diệp làm một số chuyện, dạo phố, v.v...

Liên tiếp nửa tháng đều như thế.

Trong thời gian này, ác ma cũng không hề gọi cho cô một cú điện thoại, gửi một cái tin nhắn, mà cô cũng không ngu ngốc chủ động làm những thứ này, không phải liếm mặt đi chịu nhục, như vậy cũng rất tốt, anh ta chán ngấy mình lập tức chẳng quan tâm đến mình nữa, hoàn toàn vứt bỏ.

Cô tự do, nên rất vui vẻ cực kỳ vui vẻ, nhưng không biết tại sao, tia uất ức còn trốn ở sâu trong nội tâm kia không chịu đi, náu lẩn tâm tình của cô, làm cho cô không thể vui vẻ lên.

Chẳng mấy chốc, cũng sắp đến cuối kỳ thi, Lương Chân Chân từ từ trở nên bận rộn, phần lớn thời gian đều dùng để ôn tập bài tập và đi thư viện nghiên cứu tài liệu, chút ưu tư nhỏ cũng dần dần phai nhạt đi rất nhiều.

Buổi trưa ở ký túc xá, Lương Chân Chân nằm lỳ trên giường mang tai nghe theo dõi “tin tức học khái luận” của cô, cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, Tiết Giai Ny vẻ mặt hưng phấn xông tới, “Chân Chân! Nói cho cậu biết một tin tức cực tốt!”

“Tin tức tốt đáng giá gì khiến cậu vui vẻ thành ra như vậy?” Lương Chân Chân kinh ngạc lấy một bên tai nghe xuống, khó hiểu nhìn về phía người bạn tốt.

Tiết Giai Ny cố ý giữ điểm mấu chốt, thần bí như vậy nói: “Cậu đoán thử xem nào?”

Lời này khiến cho trong lòng Cát Thiển cũng ngứa ngáy rồi, giả vờ tức giận mắng: “Ngoa Tử cậu chỉ thích cố làm ra vẻ huyền bí, chuyện gì mau nói, làm người khác khó chịu vì thèm!”

Cô gái ngoan ngoãn Tần Duyệt thế nhưng lại nâng cằm lên nhìn, mấy ngày này ôn tập học thuộc lòng nặng nề làm cho lòng người thật sự uất ức, vì vậy rất mong chờ chút vui mừng này, vui mừng một chút cũng tốt.

“Chân Chân, còn nhớ rõ hai tháng trước chúng mình tham gia múa thi đấu sơ tuyển không?” Mặt mày Tiết Giai Ni tràn đầy tình cảm sung sướng.

“Dĩ nhiên nhớ.” Cô gật đầu một cái, sâu trong nội tâm cô thích nhất là múa, mặc dù trong nhà không có điều kiện để cho cô học lớp múa, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa từng buông tha, trong trường học chỉ cần có cơ hội có thể tập luyện múa, thường có thể thấy bóng dáng của cô.

Sau khi đến đại học, cô cùng Giai Ni lập tức đăng ký hiệp hội múa của trường, rất chăm chỉ với hai tiết học khó có được mỗi tuần (ý câu này là hai người này chăm chỉ đi học hai tiết múa mỗi tuần), tiến bộ rất nhanh. Hai tháng trước hội trưởng nói cho các cô biết có một cơ hội có thể đến học hai tháng tại học viện múa quốc gia Roma, nhưng có điều là yêu cầu tương đối nghiêm khắc, cần trải qua sơ tuyển, thi vòng hai có hai tầng kiểm tra rất mạnh, chỉ có ba người, rất ít cơ hội.

May mắn được chọn làm ba học sinh trên, tất cả phí vé máy bay khứ hồi và chi phí ăn ở, ngủ nghỉ ở bên kia đều do nhà trường thanh toán, quả thật chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống – chuyện tốt!

Thực ra, nguyên nhân là do nguyên hiệp hội múa F có được thành công, gần như hàng năm đều có thành viên tham gia tranh tài các giải đấu lớn nhỏ ở các địa phương, trên cả nước, thậm chí còn toàn thế giới, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ cầm được cúp trở về, đủ loại thành tích khiến cho lãnh đạo nhà trường càng ngày càng coi trọng hiệp hội múa, lại càng ủng hộ mạnh mẽ hoạt động của bọn họ.

Lần thi đấu ở nước ngoài khi đó, vừa đúng lúc Phó viện trưởng học viện múa quốc gia Roma làm giám khảo, rất vừa ý kỹ thuật múa của tuyển thủ dự thi, lập tức có ý mời cô ta đi đào tạo chuyên sâu tại trường học của bọn họ.

Về sau, hai trường học lại thảo luận, ước hẹn hàng năm tiến hành hoạt động bình chọn một lần, tuyển chọn ba người tiến hành bồi dưỡng riêng, nếu thành tích không tệ, có thể lựa chọn cả hai trường để đồng thời học tập, điều chỉnh thời gian một chút là được, vẹn toàn đôi bên.

Cho nên, đến lúc này hàng năm, mọi người đều đổ xô chạy tới ghi danh, ngay cả rất nhiều người không biết múa cũng rồi rít yêu cầu gia nhập hiệp hội múa, cuối cùng khiến cho chật ních các hội viên, hoàn toàn không có cách nào quản lý. Dù sao cũng là một cơ hội ra nước ngoài du học miễn phí, tuy chỉ có hai tháng, nhưng vẫn đủ để khiến xuân tâm của rất nhiều người trôi chảy. (ý là nhiều người nổi lên ý định muốn đi du học)

Không còn biện pháp, hội trưởng lập tức bắt đầu mạnh tay cắt giảm hội viên, mà quy định người gia nhập hiệp hội nhất định phải có nền tảng múa căn bản, phỏng vấn từng người, tuyệt đối dứt khoát.

Sau khi có quy định này, số lượng hội viên mới có thể kiểm chế được, chất lượng hội viên cũng từ từ tăng lên rất nhiều.

“Vừa nãy hội trưởng gọi điện thoại cho tớ, nói chúng ta được vào thi vòng hai rồi!”

Thanh âm Tiết Giai Ny rõ ràng rất kích động.

Phải biết rằng hai cô phải trở hết tài năng giữa hơn trăm người! Tiến vào vòng hai chỉ còn có mười người, lại từ mười người này tuyển ra ba người, rất khó khăn.

“Thật sự?” Đường như Lương Chân Chân còn có chút không dám tin, ban đầu lúc ghi tên còn do Giai Ny kéo cô cùng đi, hai người nghĩ đã có cơ hội như thế, vậy thì thử một lần, dù sao cũng không có hại, còn có thể rèn luyện tính can đảm của mình, nếu như — may mắn được tuyển chọn, vậy thì thật mỹ mãn!

Có khả năng hoặc không có khả năng, dù sao cũng có thể làm giấc mộng đẹp chứ

~~“Đương nhiên rồi! Hội trưởng nói thứ sáu tuần sau tới Hội trưởng lớn tham gia tuyển chọn lại, múa tự do.” Tiết Giai Ny vui mừng nói.

Cát Xuyên vội vàng reo lên: “Mời khách, Ngoa Tử mời khách, chuyện vui lớn như vậy sao có thể không biểu hiện một chút chứ? Nói ra trên mặt chúng ta cũng có vinh dự! Cả trường học chỉ có mười người có thể tham gia thi vòng hai, ký túc xá chúng ta lại có tới hai người, cho bọn họ hâm mộ chết!”

“Mời khách đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần Cát Gia cậu kiểm chế một chút cho tớ, đừng đi khắp nơi quảng cáo cho chúng tớ, cẩn thận trên chóc đến ruồi bọ bên kia, cậu sẽ biết tay.” Tiết Giai Ny cúi giận lườm cô một cái.

“Biết rồi, ngày thi vòng hai đó tớ sẽ bảo A Hàng kéo các bạn độc thân trong lớp đến làm đội cổ động viên cho các cậu, thanh thế chắc chắn to lớn, ở trên sân, lập tức hạ thấp thanh thế của đối thủ khác” Cát Xuyên thẳng thắn ra dấu tay.

“Được, bản thân cậu tới là được, những người khác không cần, người không biết còn tưởng chúng tớ mang theo một bang phái toàn người lực lưỡng đi cướp pháp trường.” Tiết Giai Ny tức giận nói.

Lương Chân Chân không nhịn được cười “Hi” một tiếng, Cát Gia và Giai Ny thật sự là hai kẻ dở hơi chính cống, đùa giỡn chết mất.

Nhưng Tần Duyệt Nhiên nhìn ba cô ấy, trong lòng có hăm mộ không nói ra được, giống như từ đầu đến cuối cô là người ngoài cuộc, nhìn họ cười, nhìn họ âm ỉ náo, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào chen lọt vào.

“Ngoa Tử thôi! Cậu muốn ăn đòn!” Cát Xuyên quát to một tiếng chạy đuổi theo Tiết Giai Ny, hai người ở trong ký túc xá nhỏ hẹp điên cuồng thành một nhóm, Lương Chân Chân nằm lỳ ở trên giường vui vẻ nhìn hai cô, hồi lâu tâm tình lo lắng cuối cùng cũng vui vẻ.

Chiều thứ sáu hôm đó, xung quanh Hội trường lớn đông nghịt người, tới thi đấu cũng chỉ có vài người như thế, người tới xem thi đấu lại nhiều không kể xiết, cũng coi như là một bữa tiệc khiêu vũ, mỗi một tuyển thủ trúng cử cũng sẽ biểu diễn tài nghệ sở trường của mình ra, dùng toàn lực cho cuộc dạo sức lần này!

Ở nơi nhiều người, khó tránh khỏi nói lung tung, rất nhiều lời đồn đại... Sự việc sẽ nhanh chóng lan truyền, muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

136. Chương 137: Hạnh Phúc Lẫn Đau Khổ

Lương Chân Chân ngồi ở đằng kia, hai tay nắm váy bản khoắn lo lắng, ngực hồi hộp đập loạn thành thịch, đối với cô mà nói, đây là một cơ hội, nếu may mắn được chọn, như vậy cô có thể rời khỏi thành phố C hai tháng, có lẽ dùng khoảng thời gian phong phú này để luyện múa hy vọng có thể làm cho cô hoàn toàn quên mất ác ma, từ nay về sau hai bên sẽ không còn liên quan gì đến nhau.

Rồi sau khi trở về sẽ là một khởi đầu mới hoàn toàn, cô không biết anh, anh cũng quên cô, tiếp tục quay về với cuộc sống bình thường của chính mình, thuận lợi học xong đại học, sau đó tìm một công việc phù hợp, tìm một người để gả cho.

Cuộc sống của một người bình thường, chính là như thế.

“Chân Chân, thoải mái thả lỏng tinh thần, cuộc tranh tài này chỉ là một cơ hội ngoài ý muốn, và không có khả năng, cũng chỉ là một sự việc nhỏ xen vào giữa, chúng ta nỗ lực là được, đừng tự tạo quá nhiều áp lực cho mình, được không?” Tiết Giai Ny cầm tay hơi ướt át của bạn tốt, dịu dàng trấn an nói.

“Ừ....”

Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của bạn tốt, đáy lòng Lương Chân Chân có một dòng nước ấm chảy qua, vốn là một cô gái tâm tư tinh tế tỉ mỉ, đa sầu đa cảm, rất nhiều chuyện chôn giấu ở trong lòng không có dũng khí nói ra. Nhưng cho dù là như vậy, Giai Ny vẫn không có câu oán hận nào mà còn quan tâm cô, an ủi cô, cho cô đầy đủ ấm áp cùng khích lệ, có thể nào không khiến cho cô cảm động?

“Con bé ngốc, lúc này nên vui mừng mới đúng, trang điểm đều loang lổ hết rồi.” Tiết Giai Ny lấy khăn giấy ra chùi khô mắt giúp cô.

Lương Chân Chân chợt nhớ tới mình từng đọc qua một quyển triết học cuộc sống của Chu Quốc Bình *, anh ta nói: Cô độc là số mệnh mỗi người, tình yêu và tình bạn không thể trừ tận gốc nó được, nhưng có thể an ủi nó.

* Chu Quốc Bình: nhà nghiên cứu CASS (Chinese Academy of Social Sciences) tại Viện Triết học, học giả Trung Quốc đương đại nổi tiếng, nhà văn, nhà triết học, là một trong những nhà triết học nổi tiếng Trung Quốc nghiên cứu học giả của Nietzsche. Sinh ra tại Thượng Hải vào năm 1945, tốt nghiệp khoa Triết học của Đại học Bắc Kinh năm 1967. Từ năm 1981 cho đến nay, ông làm công tác nghiên cứu Triết học tại Viện Khoa học Xã hội Trung Quốc.

Nói ra được thật tốt! Cô rất may mắn, bên cạnh mình còn có người bạn rất tốt như Giai Ny.

“Giai Ny, tớ không nói quá, tớ thích cậu nhất.” Giọng cô phát ra từ đáy lòng, âm thanh có chút nghẹn ngào.

“Khụ... Thì ra cậu luôn luôn vụng trộm thăm mền tớ, vậy phải làm sao bây giờ? Tớ thích đàn ông, ôi...” Tiết Giai Ny cố ý giả dạng thành một dáng vẻ rất đần đo.

“Giai Ny! Tớ không phải nói ý đó!” Hai gò má Lương Chân Chân bị cô ấy chọc cho ửng hồng, rục rịch như hoa anh đào tháng tư nở rộ.

“Ha ha ha ha ...” Tiết Giai Ny cười sang sảng.

Lương Chân Chân giờ mới hiểu được Giai Ny cố ý nói như vậy, cô ấy muốn giúp mình giảm một chút áp lực mà thôi, có người bạn như thế, thật là may mắn.

Mã số tiết mục của hai cô theo thứ tự là 03 và 08, Tiết Giai Ny biểu diễn trước, Lương Chân Chân biểu diễn sau, đến thời điểm Tiết Giai Ny lên sân khấu biểu diễn, mặt cô tươi cười ra dấu tay cố gắng lên đối với bạn tốt.

Nhìn bạn tốt bình tĩnh nở nụ cười tự tin như vậy, đáy lòng khấn nguyện và lo lắng của cô cũng lặng lẽ trôi qua một chút, trong lòng tự nhủ: Lương Chân Chân, cố gắng lên! Muốn hướng về thần tượng của mình là nghệ sĩ múa Dương Lệ Bình học tập, hôm nay mình phải biểu diễn tiết mục múa là “tước linh chi”.

Đây là một tiết mục múa có sinh mệnh, chỉ dùng năng lực của bản thân mình để giải thích đúng chỗ.

Cô mãi mãi nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy điệu nhảy khi đó mang ình rung động mãnh liệt, cô độc, linh hồn thanh nhã, từng động tác của tứ chi đều sinh động như thế, uyển chuyển, giữa tĩnh tế và dịu dàng toát lên tình cảm mãnh liệt.

Cũng từ khi đó, cô yêu múa sâu đậm.

“Tiếp theo là tuyển thủ số 08, Lương Chân Chân.” Thanh âm mạnh mẽ của người dẫn chương trình vang dội toàn trường.

Lương Chân Chân ung dung đứng lên, ngón tay khẽ đỡ lấy làn váy rộng thùng thình, bước từng bước một tao nhã đi lên sân khấu, cô phải giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo, không thể yếu ớt.

Khi tiếng nhạc dần dần vang lên, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh ồ lên, bao gồm không ít giám khảo cũng hai mắt nhìn nhau, múa điệu múa này? Quả thật là có vài phần can đảm!

Nhưng khi bọn họ thấy cô gái trên sân khấu khi thì nghiêng người khẽ run, khi thì xoay tròn cấp tốc, khi thì khẽ dịch chuyển, khi thì chạy nhảy như bay... Trong lòng mới bắt đầu có một chút xú nhận thức, động tác tuy rất thích hợp, nhưng về sức hấp dẫn thì vẫn còn kém nhiều.

Cô múa bước nhỏ, lúc như nước chảy hồi hã, lúc lại như mây bay thông thả, lúc như mưa rơi nhẹ nhàng, lúc lại như hai viên đá mạnh mẽ va vào nhau...

Trong nhu có cương, trong cương có nhu. Giám khảo ở dưới sân khấu không khỏi gật đầu mỉm cười, không tệ!

Ngồi trên khán đài các bạn học rồi rít lấy ra máy DV ghi lại màn biểu diễn chấn động lòng người này, cũng không ít ánh mắt nam sinh nhìn không chớp rồi, trời ạ! Cô gái trên sân khấu thật rung động lòng người!

Cát Xuyên cũng kích động nắm tay Tiết Giai Ny, “Ngoa tử, nhảy múa thật tốt quá! Điệu nhảy giống như có sinh mệnh! Tốt hơn lúc cậu ấy luyện tập nhiều! Quả nhiên là tuyển thủ thi đấu!”

“Xuyt! Im lặng, cậu thật hấp tấp.” Ý Tiết Giai Ny bảo cô yên lặng nhìn hết, phải biết rằng từ đầu đến cuối yên lặng nghiêm túc thưởng thức đầy đủ điệu nhảy mới là tôn kính nhất đối với một nghệ sỹ múa.

Cát Xuyên lập tức im lặng, hai mắt nhìn thẳng lên bóng người đang uyển chuyển linh động trên sân khấu.

Bỗng dừng, tiếng nhạc chậm dần, ánh đèn cũng dần dần tối, thu lại thành một vòng sáng. Khổng Tước ngừng điệu múa lộng lẫy, yên tĩnh, thành một pho tượng cao quý, mà lại chân thật nhẹ nhàng....

Sau hai giây yên lặng, bỗng nhiên toàn hội trường bộc phát ra tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay kéo dài thán phục, hội trường hiệp hội múa giờ ngón tay cái lên với Lương Chân Chân, rất chính xác!

Trên người Lương Chân Chân vẫn còn rung động nhỏ, điệu nhảy vừa rồi kia giống như cô phải liều mạng hết sức để nhảy nó, lúc nhảy thì hoàn toàn quên mất cảm giác, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ độc lập của chính mình.

Nghe thấy từng hồi một tiếng vỗ tay như sấm ở dưới khán đài thì cô mới từ từ tỉnh lại, tìm lại tự tin ình, nhắc váy chuẩn bị đi xuống bậc thềm.

Bỗng nhiên — ——

“Nữ sinh Lương Chân Chân căn bản không xứng đáng đứng ở trên sân khấu như vậy! Tất cả nhu nhược đều là giả bộ! Cố làm ra vẻ thanh cao! Thật ra là người phụ nữ đáng xấu hổ, cũng không biết được bao nhiêu đàn ông bao dưỡng! Có khi trong bụng thậm chí đã mang bầu!”

Ầm một tiếng thật lớn!

Lương Chân Chân chỉ có cảm giác mình như gặp phải sấm sét giữa trời quang! Ngôn ngữ cố ý, ác độc như vậy chửi bới, cô cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía dưới khán đài, nói chuyện là một nữ sinh xa lạ dung mạo rất xinh đẹp.

Cô không biết đến tột cùng mình xúc phạm tới cô ấy ở chỗ nào, mà bị cô ấy công kích sắc bén như thế, thật đáng giận. Lời của cô ấy giống như một con dao nhọn đục khoét lòng của cô, xé rách sinh mệnh, đau đến mức cô nhanh chóng không còn cảm giác.

Có người nói qua, hạnh phúc vĩnh viễn gắn bó làm bạn với đau đớn, khi người ta mới vừa nếm được một chút mùi vị hạnh phúc, đau đớn sẽ tự nhiên đến...

137. Chương 138: Nổi Tiếng Càng Sớm Càng Tốt

Ngay lập tức toàn hội trường yên lặng như tờ, yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng nghe thấy được, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn cô, khinh bỉ, giễu cợt, căm hận, khinh thường.

Lương Chân Chân cảm thấy giờ phút này mình giống như là một vai hề bị lột trần trụi. Trần trụi đứng ở trên sân khấu bị ánh mắt của mọi người lăng trì *, loại đau này, cho dù là nhiều năm sau hồi tưởng lại, đều là một loại tổn thương nặng nề, giống như cô phải nuốt hết nọc của một con rắn độc phun ra ——

* Lăng trì là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905.

Cô không biết người nữ sinh kia làm như thế nào biết những chuyện này, càng không biết mình đã đắc tội cô ấy ở chỗ nào, nhất định đem phần khó chịu nhất trong lòng cô vạch trần ra trước mặt mọi người như vậy sao?

Cả người cô cũng bối rối, tay đang nâng váy cũng không tự giác buông xuống, giống như trong giấc mộng của cô, hoàn toàn lọt vào địa ngục, làm cho cô không biết phải làm sao, ngây ngốc đứng ở đó, trong đầu

hoàn toàn trống rỗng, căn bản không biết bước tiếp theo mình nên làm cái gì, trong nháy mắt yếu ớt cùng bất lực cuốn sạch cô, cô cảm thấy mình sắp đứng không vững.

“Bốp!” Một âm thanh vang lên, đem ánh mắt của mọi người kéo đến dưới khán đài, người bị đánh chính là nữ sinh vừa mới nói, mà người đánh cô ta chính là bạn tốt của Lương Chân Chân - Tiết Giai Ny.

Cô ấy gần như là vọt tới trước tiên, nhần tâm đánh cho cô ta một cái tát, “Tại sao cô lại tới chỗ này thuyết tam đạo tứ (nhận xét vô trách nhiệm)! Có ý hăm hại ác ý sao? Có hiểu hai chữ tôn trọng được viết như thế nào không! Cô đang hủy hoại tiền đồ của một nữ sinh! !”

Rốt cuộc Lương Chân Chân đã khôi phục ý thức, cô nghe thấy tiếng khóc tiếng la của Giai Ny, trong lòng dâng lên quần đau khó chịu, Giai Ny, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu trong lúc này vẫn còn đứng ra vì mình, cậu sẽ duy trì trong lòng tớ một đạo ánh sáng ấm áp.

Ít nhất, mình còn có cậu.

Nữ sinh kia căn bản không đề phòng tới có người xông lại bảo vệ Lương Chân Chân đang ở trên sân khấu, bất ngờ không kịp đề phòng bị quăng một cái tát, cả má phải đau rát, trong đôi mắt bắn ra tia ác độc, vừa định đánh trả lại Tiết Giai Ny một cái tát, nhưng lại nghĩ sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của mình, không bằng giả vờ làm ra bộ đáng yếu ớt đáng thương, làm cho tất cả mọi người đều đồng tình với cô.

Diễn trò vốn là sở trường của cô, hơn nữa trên mặt vốn đang đau rát, nước mắt chảy ra rất nhanh, một tay vỗ về má, khóc nói: “Tôi ác ý hăm hại cô ấy gì chứ? Dám đi ra ngoài làm thì không cần phải sợ hãi có người nói! Ngoài mặt thanh thuần đáng yêu, trên thực tế ai cũng có thể làm chồng! Tôi không có vụ hăm cô ấy, các người có thể để cho chính cô ấy nói!”

Ngay sau đó, mũi nhọn sắc bén lại hướng về Lương Chân Chân đang sững sờ trên sân khấu, ánh mắt của mọi người đồng loạt, giống như đang nhìn một trò khôi hài bình thường, chỉ cần nhân vật chính không phải mình, đều xuất hiện phần khích.

Lương Chân Chân sợ những cặp mắt sắc bén giễu cợt, cảm giác mình bị ghim thành ngàn vạn cái tổ ong vô vẽ, cô cắn chặt môi, cô không thể khóc, không thể chảy nước mắt, mà ngay cả ánh mắt cũng không thể hồng.

“Im miệng! Mọi việc phải chú ý đến chứng cứ! Thêu dệt vô căn cứ ai không biết, như loại nữ sinh ác độc đâm sau lưng hại người thật khiến cho người ta cảm thấy đáng xấu hổ!” Tiết Giai Ny tức giận trách mắng.

“Cô ... Cô là bạn tốt nhất của cô ấy đúng không, nhưng rốt cuộc cô ấy là người như thế nào cũng không biết, vẫn còn một mực ra mặt bảo vệ cô ấy, thật đúng là đáng thương!” Nữ sinh kia hừ lạnh giễu cợt.

Cô ta tên là Trần Khả Doanh, giống Lương Chân Chân đều là nữ sinh năm nhất khoa tân văn, vốn không ưa các cô từ trước, đã sớm mang lòng đố kỵ, vừa vài ngày trước được Phương Y Nhu tìm tới, nghe kế hoạch của cô ta xong, hai người bắt nhịp với nhau, liền hợp lên kế này.

Dĩ nhiên, dám ở trước nhiều người như vậy ra mặt chỉ trích Lương Chân Chân vẫn cần một ý dũng khí, tất nhiên Phương Y Nhu cho cô ta ích lợi không ít, một xấp thẻ VIP của cửa hàng nhãn hiệu quần áo nổi tiếng, chớ nói gì đến bản chất, nếu không có vật chất thỏa mãn cô ta, cô ta cũng sẽ không ra mặt nói những lời ác độc như vừa rồi.

Thân thể Lương Chân Chân không thể kìm nén được đã bắt đầu run rẩy, cô cũng đã từng nghĩ tới có ngày này, nhưng không ngờ nó tới nhanh như vậy, tới đột nhiên như thế, lại chính là nơi công cộng có vạn người chú ý.

Lời nói kia không chỉ làm tổn thương cô, mà còn làm tổn thương bạn tốt của cô Giai Ny, vậy mà lời nói sau đó của Giai Ny khiến cho cô hoàn toàn ngây dại, không nhận được nước mắt ràn rụa, bạn tốt của cô

Khi hoạn nạn cũng sẽ không vứt bỏ cô, vĩnh viễn đứng ở bên cạnh cô.

“Cũng không biết là ai đáng thương, bị người ta lợi dụng như vậy còn nói năng hùng hồn! Cái gọi là vật hy sinh, chính là loại người tôm tép nhãi nhép như cô, trong khi chỉ trích người khác cũng không nghĩ kỹ chính mình có bao nhiêu cân lượng! Cô, có tư cách sao?” Lời Tiết Giai Ny chữ nào cũng như châu ngọc, ý lạnh trong mắt từng chút từng chút một bức bách Trần Khả Doanh ở đối diện, như muốn đâm thủng cô ta.

Căn bản cô không để ý tới lời nói của Trần Khả Doanh, lúc này việc cô cần phải làm chính là tin tưởng Chân Chân, những thứ khác đều không quan trọng.

Trần Khả Doanh tức giận đến mức toàn thân phát run, mục đích hôm nay của cô ta đã đạt được, nói thêm gì nữa chắc chắn không có tác dụng gì rồi, sẽ chỉ làm ình rơi vào tình cảnh lúng túng, Tiết Giai Ny trước mắt không phải là kẻ dễ bắt nạt, quan trọng nhất là xuất thân tốt, tội gì mình phải đối đầu đến chết cùng cô ấy.

Cát Xuyên cũng bị biến cố đột phát này làm cho sợ ngây người, trong đầu ngây ngẩn một hồi lâu mới phản ứng được, một cái tát kia của Giai Ny cũng đánh tỉnh cô, mà lời nói ủng hộ Chân Chân của cô ấy càng làm cho cô cảm động.

Trong lòng đối với cô ấy lặng lẽ gợn ngón tay cái lên, Ngoa Tử, giỏi lắm! Cậu có thể vì Chân phi làm được như vậy, tớ cũng không thể rơi lại ở phía sau có phải không?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô bước vài bước tiến lên sân khấu, đỡ lấy Lương Chân Chân đang lung lay sắp sụp đổ, âm thanh rõ ràng kiên định nói một câu, “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chúng tớ đều là hậu thuẫn kiên cường của cậu, chúng tớ tin cậu.”

Nước mắt Lương Chân Chân chảy ra, nhưng cô cắn thật chặt môi để không ình nức nở nghẹn ngào thành tiếng, dưới sự giúp đỡ của Cát Xuyên, cô xoay người đi xuống khán đài.

“Đủ rồi! Nói chuyện cũng không để ý nơi chốn, trò khôi hài nên kết thúc rồi! Tiếp tục tranh tài.” Phó hiệu trưởng đại học F lớn tiếng nói, ngay tức khắc dưới khán đài “rào rào” một tiếng, tất cả mọi người đều dời ánh mắt xem kịch vui đi.

Người dẫn chương trình bị chấn động làm sợ hãi cũng hồi phục, hắng giọng một cái nói: “Tiếp theo, tuyển thủ số 09.....”

...

...

Kết quả tranh tài tiếp sau như thế nào, cùng với kết quả cuối cùng ra làm sao, Lương Chân Chân đã không còn tâm tình để chú ý đến, thời điểm cô xoay người xuống khán đài lập tức cùng hai người Giai Ny, Cát Xuyên ra khỏi Hội trường lớn, nơi làm người ta nghẹt thở.

Có lẽ, từ nay về sau nơi đó đều là cơn ác mộng của cô, chỉ cần bước một bước vào nơi ấy, tất cả sự việc xảy ra hôm nay sẽ rõ mồn một ngay trước mắt, gặm nhấm lòng của cô.

Trương Ái Linh có một câu nói rất hay, “Nổi tiếng càng sớm càng tốt”, Lương Chân Chân có cảm giác mình thật đúng là ứng với những lời này, không tới một ngày, chuyện của mình đã truyền khắp đại học F, tuy không đến mức kinh hãi thế tục, nhưng chính xác đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, thật đúng là không phải giả.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong sân trường lan truyền tới N loại phiên bản, một phiên bản là vì gia cảnh cô nghèo khó, một lần vô tình bị một phú hào coi trọng, Kim Ốc Tàng Kiều làm Tiểu Tam, từ đó trở thành tiểu thư giàu có không phải lo áo cơm hằng ngày, còn có một phiên bản là bên ngoài cô thanh thuần đáng yêu nhưng thật ra sở hữu một trái tim cô đơn, chủ động bỏ lên giường một công tử nhà giàu, thành người phụ nữ đáng xấu hổ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Đủ các dạng cách nói không chịu nổi, làm cho Lương Chân Chân triệt triệt để thấy được cái gì mới là lời người đáng sợ, bỏ đá xuống giếng, cũng hiểu tình cảnh của mình hôm nay xấu hổ đến cỡ nào, đi đến chỗ nào cũng bị người ta chỉ trỏ, ánh mắt hèn mọn khinh thường lại càng thêm dồn dập, làm cho cô cảm thấy ở lại trong trường học cũng là một gánh nặng.

Bởi vì quan hệ với cô, Giai Ny cùng Cát gia đều bị liên lụy, bị rất nhiều người trào phúng rõ ràng, nói các cô là rắn chuột một ổ....

Ba người các cô cũng nổi danh hoàn toàn ở đại học F, thậm chí trên diễn đàn trường BBS trở thành “Nhân vật phong vân” có tỷ lệ theo dõi cao nhất, nhất là Lương Chân Chân, càng trở thành đối tượng để ọi người

chú ý, trở thành nhân vật tiêu điểm để mọi người bàn tán lúc rảnh rỗi.

Bởi vì cô còn chưa tới mười chín tuổi, tuy rằng không tài hoa hơn người, nhưng cho tới nay vẫn là “Đứa bé ngoan” trong mắt thầy trò trong học viện, đột nhiên “tin tức tuyệt vời” gây sốc như vậy, không muốn nổi danh cũng khó.

Trên căn bản, những ngày này Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đều yên lặng ở bên cạnh Lương Chân Chân, đối với chuyện xảy ra ngày hôm đó đều ngậm miệng không nói, ngược lại thường cười đùa nhón nháo nhằm dời lực chú ý của Chân Chân đi, nhưng từ đầu đến cuối hiệu quả không rõ ràng.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, đã từng trải qua biến cố như vậy, còn có thể không tìm không phổi đùa giỡn giống như trước thì chỉ có thể gọi là thần kinh hoặc tinh thần không bình thường.

Lương Chân Chân không làm được, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, kể từ sau hôm đó, cho dù cô kiên cường giả bộ như không thèm để ý, nhưng tia u sầu kia trong đáy mắt vẫn ám ảnh cô, giữa hai chân mày cũng phủ lên một lớp u buồn kéo dài.

Tiết Giai Ny rất lo lắng cho tình hình của bạn tốt, mặc dù lời Trần Khả Doanh nói cũng không thể tin hoàn toàn, nhưng theo phản ứng của Lương Chân Chân, ít nhất cũng đụng tới một điểm quan trọng, cô cũng không rõ chân tướng sự tình, nhưng cũng đoán được tám chín phần, chuyện này khẳng định có liên quan tới mẹ Diệp sinh bệnh đang nằm viện, chẳng trách được từ đó Chân Chân trở nên là lạ.

Hiện tại cô rất muốn biết người đàn ông ở sau lưng Chân Chân rốt cuộc là ai, nếu có thể, cô rất muốn tát anh ta một cái, lúc này còn trốn sau lưng người khác chạy đi đâu?

138. Chương 139: Người Phụ Nữ Của Anh, Có Thể Để Người Ngoài Tùy Ý Sĩ Nhục Sao?

Bên trong văn phòng Tổng Giám đốc tầng sáu mươi tám tập đoàn Đế Hào tư, Đổng Cận Tư mặc một chiếc áo sơ mi màu đen đang tập trung làm việc, thỉnh thoảng hơi nhíu lông mày, khi lại mím chặt cánh môi, lúc thì sắc mặt như nước...

Bên trong không gian lớn như vậy, chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím “lạch cạch” vang lên không ngừng, hoàn toàn che lấp tiếng hít thở.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại không đúng lúc vang lên, ánh mắt Đổng Cận Tư không vui ngẩng đầu liếc mắt về phía điện thoại di động, thứ làm nhiễu loạn suy nghĩ của mình.

Thấy tên người gọi tới trên điện thoại là: Lê Tử, hai mắt anh khép hờ, tìm anh lúc này có chuyện gì?

Cuối cùng vẫn nhấn nút trả lời, mơ hồ trong thanh âm có chút bực mình, “Chuyện gì?”

Tớ nói A Tư này, thái độ của cậu thật sự làm cho người ta thất vọng đau khổ, thật vất vả mới gọi cho cậu một cú điện thoại, vậy mà lại hung dữ với người ta. Giọng nói của Quan Hạo Lê ở đầu điện thoại bên kia cực kỳ buồn bã.

Đổng Cận Tư nhíu mày thành một chữ Xuyên, người này sao phải om sòm như vậy? Cậu ta nhàn rỗi nhàm chán nhưng mình thì rất bận rộn, nào có thời gian rảnh rỗi để lảm nhảm cùng cậu ta!

“Nếu không nói, tớ cúp máy.” Âm thanh lạnh lùng kèm theo chút không bình tĩnh.

Quan Hạo Lê nhỏ giọng lầu bầu nói: A Tư, cậu không thú vị chút nào. Kết quả là đầu điện thoại bên kia lập tức truyền đến tiếng hừ hừ rất có tính chất uy hiếp, anh vội vã nói: Thật ra là, là chuyện về nhỏ... Chỉ đầu nhỏ.

Đúng như dự đoán, không lập tức trả lời, Đổng Cận Tư ở đầu điện thoại bên kia yên lặng hai giây, nhắm mắt thì đã gần một tháng anh chưa gặp nai con rồi, nói không nghĩ tới là gặp người, nhưng trong lòng

anh khó chịu, có buổi tối nghĩ đến kịch liệt, anh liền một mình chạy đến hầm rượu uống một chai rượu nho quý giá, để cho ý thức của mình mơ hồ, như vậy sẽ không xúc động muốn tìm cô ấy.

Còn ban ngày, bởi vì quan hệ công việc, anh vẫn có thể khắc chế mình, mấy ngày trên không trung bay tới bay lui như thường lệ, khiến ột đám nhân viên cấp cao tức giận tuyệt vọng nhìn nhau, không hiểu gần đây Tổng giám đốc bị gì, quá liều mạng, hoàn toàn không để ý tới thân thể của mình.

Trong lòng đồng thời xúc động: Nếu trợ lý Nam Cung ở đây thì tốt, anh ta có thể giúp Tổng giám đốc phân ưu giải nạn (* chia sẻ, giải quyết khó khăn).

(Nam Cung Thần chấp tay trước ngực: A di đà Phật! Thiện tai thiện tai, nếu Tập gia ở đây, sẽ tìm cách để cho Lương tiểu thư vô tình gặp gỡ cậu chủ, để giải quyết nỗi tương tư của cậu chủ, không giống như mấy người không hiểu phong tình, hoàn toàn không biết chút gì về tâm tình của cậu chủ, ôi....)

Thật đúng là như thế, nếu có Nam Cung Thần ở bên cạnh, chắc chắn Đằng Cận Tư không phải kìm nén một thời gian dài như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân anh có thể nhịn được gần một tháng.

Đột nhiên nghe được từ trong miệng Lê Tử cái tên không muốn nghĩ tới đó, trong lòng vẫn có chút rối rắm, trầm mặc hai giây, thốt ra một âm thanh rầu rĩ, “Nói.”

Quan Hạo Lê nói thầm trong lòng: giả tạo, rõ ràng trong lòng cũng rất nhớ người ta, mà lại còn làm ra vẻ như không thèm để ý, để coi sau khi nghe xong cậu còn có thể nhịn được không.

Khụ. Chị dâu nhỏ, đã xảy ra chuyện.

Trong lòng Đằng Cận Tư rùng mình, gặp chuyện không may? Nai con xảy ra chuyện gì đây? Tên đáng chết này! Cố tình nói có một nửa câu chuyện treo ngược hứng thú của anh!

“Nói!” Đơn giản rõ ràng tóm tắt một chữ, vô tình giết người trong nháy mắt.

Hiện tại trong trường Đại học F lan truyền khắp tin chị dâu nhỏ là một Người phụ nữ không biết liêm sỉ. Quan Hạo Lê che miệng ho một tiếng, anh cố ý nói như vậy, hoàn toàn kích thích A Tư tức giận không chịu nổi, sau đó buông mặt mũi dần ông xuống, làm theo suy nghĩ trong lòng mình.

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Trong nháy mắt trên mặt Đằng Cận Tư phủ lên một tầng sương lạnh, một bàn tay đặt ở trên bàn không tự giác nắm chặt, người phụ nữ đáng xấu hổ? Là tên khốn kiếp nào bịa đặt sinh sự ở sau lưng!

Nai con cô ấy

Từ mấy ngày nay, ôi.... Chị dâu nhỏ thật đáng thương, ngày ngày bị nhiều người chê cười như vậy, thờ ơ khinh bỉ, cái gì mà trứng gà thối rau cải thối nhiều không kể xiết, trực tiếp ném lên trên người chị ấy, lời đồn đãi không chịu nổi giống như một cây dao đâm xuyên qua trái tim yếu ớt của chị ấy, còn không biết phải trốn đi chỗ nào để khóc, mắt chắc đã sưng lên như hai quả đào lớn đi, ôi....

Quan Hạo Lê vừa nói vừa thở dài, trong âm thanh kia giống như chứa đầy bi thương vô hạn, sau khi nói xong lại thở dài một hơi.

Anh cũng vô tình nghe được từ chỗ bạn gái, mấy nữ sinh kia vừa đúng là sinh viên đại học F, lúc nhàn rỗi không có chuyện gì liền lên tán gẫu thảo luận tin tức bất quá khí thế ngút trời, trước đây anh khinh thường lắng nghe, có ý gì? Không phải là chuyện một đám nữ sinh tranh giành tình nhân?

Nhưng khi nhân vật nữ chính đổi thành người anh quen, còn cố tình là nai con được A Tư sủng ái, thì ý nghĩa không còn giống nhau nữa, nói cho cùng người đàn ông bao dưỡng nai con chính là A Tư! Cậu ấy gián tiếp hại con người ta thành như vậy, phải chịu trách nhiệm đúng không.

Trong đầu Đằng Cận Tư lập tức hiện ra bộ dáng hai mắt đầm lệ của nai con, bộ dáng nhu nhược đáng thương ấy níu thật sâu tim anh, nhịn không được đâm một quyền lên bàn làm việc “Rầm” một tiếng thật lớn, ngay cả Quan Hạo Lê ở đầu điện thoại bên kia cũng cảm nhận được, vội vàng đưa điện thoại ra xa để bảo vệ màng nhĩ yếu ớt của mình.

Trong lòng hiểu rõ lời của mình đã truyền tới nơi, công đức viên mãn rồi (* ý là kích thích A Tư thành công), có thể rút lui an toàn, lập tức cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Đặng Cận Tư nắm tay kêu rằng rắc, trong mắt toát ra ý lạnh khiếp đảm lòng người, người phụ nữ của anh, có thể để người khác tùy ý sỉ nhục sao?

Cầm điện thoại bàn bấm số thư ký nội bộ, “Báo tài xế, chuẩn bị xe, đi thành phố F”

Trong phòng 520 của ký túc xá số 3 đại học F, Lương Chân Chân đang chậm chạp chuẩn bị sách vở, đối với hai tiết học trên giảng đường cùng một tiết thể dục, trong lòng cô rất bất an, học sinh ba lớp tập trung ở cầu thang lớn trong phòng học, ánh mắt của những người đó chắc sẽ giống như cây kim đâm thủng cô, thậm chí nhạo báng ác độc.

Những ngày này, cô đã gặp quá nhiều, trừ Giai Ny và Cát Gia, hai người bạn họ vẫn ủng hộ cô, cổ vũ cô, còn tất cả những người khác đều tránh né cô như tránh rắn rết, thấy cô lập tức cúi đầu xì xào bàn tán, sau đó trốn sang một bên.

Sự xuất hiện của cô giống như bệnh dịch.

Bị mọi người tránh xa, bao gồm cả người mà cô vẫn tưởng rằng còn quan hệ bạn ngủ chung phòng ký túc xá Tần Duyệt Nhiên, cũng dần dần xa cách cô, cô cảm thấy mình rất thất bại, cũng có cảm giác vô lực thật sâu.

“Chân Chân, đi thôi, không có chuyện gì.” Tiết Giai Ny thấy cô lần nữa mãi không chịu rời đi, liền hiểu được một chút tâm tư của cô.

“Giai Ny, tớ Vẫn còn có chút sợ hãi, tớ đang nghĩ, hay là tớ xin tạm nghỉ học....” Lời của cô còn chưa nói hết đã bị bạn tốt cắt đứt.

“Nha đầu ngốc! Có câu nói rất hay, tất cả chuyện phiền phức trên đời, đều là hành động nghệ thuật của Thượng Đế, chúng ta chỉ làm Phàm phu tục tử (* người bình thường) nên thái độ đối xử tốt nhất với chúng chính là: suy nghĩ bi quan, sống vui vẻ. Tạm nghỉ học? Tại sao phải thế! Tuyệt đối không thể bị chút khó khăn này đánh ngã! Hay chính là không thể để ưu kể của lũ tiểu nhân gian xảo thực hiện được!”

Tiết Giai Ny nắm tay cô, an ủi cô, khích lệ cô, trong mắt hiện lên tình ý chân thành tha thiết nhất.

Lương Chân Chân rũ mắt xuống, trong giọng nói có chút ghen ngào, “Giai Ny”

“Ôi! Cậu xem cậu kia, lại kích động rồi, nếu không chúng ta cầm tay nhau đi học, thông báo cho thế giới biết về tình cảm sâu sắc của chúng ta, để cho những người nói huyền thuyên kia nhìn xem, căn bản chúng ta không có hứng thú với đàn ông, thật ra chúng ta là Đồng tính nữ.” Tiết Giai Ny gương lông mày lên hừ hừ, rõ ràng khoe miệng có ý cười.

‘Phì!’ Lương Chân Chân bị lời nói cùng vẻ mặt của cô ấy chọc cho buồn cười, đây cũng là nụ cười đầu tiên của cô sau mấy ngày liên tiếp tối giờ.

Cát Xuyên lập tức bu lại, “Thêm cả tớ nữa, ba chúng ta chấp tay nhau đi ngang trên đường, làm mấy người đó tức chết!”

Tiết Giai Ny liếc cô một cái, “Cậu tính làm con cua lớn à! Còn đi ngang?”

O()o về mặt Cát Xuyên biến thành chữ “ ”, Lương Chân Chân rất khó khăn mới lại nở được nụ cười, tâm tình lo lắng dường như xưa tan đi không ít, cuối cùng, được hai cô ấy lôi kéo đi ra khỏi phòng ngủ.

Dọc đường đi, vẫn gặp phải ít nhiều ánh mắt khinh bỉ khác thường, nhưng trong lòng cô tự nhủ rằng: đừng để ý, đừng để ý. May mà bên cạnh mình vẫn còn Giai Ny và Cát Gia làm bạn, mới không khiến cho cô ngay cả dũng khí tới lớp học cũng không có.

Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên quan tâm ngồi cùng hàng cuối cùng trong góc với cô, thân nhiên thừa nhận những ánh mắt khác thường của mọi người nhìn tới, làm theo nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người chọc tới ta tất nhiên ta cũng chọc lại người.

Đối với Lương Chân Chân mà nói, một trăm phút này giống như đang đứng trên đồng lửa, đang ngồi trên đồng than, nhất là mười phút giữa giờ, cô rất muốn trốn đi toilet, nhưng Giai Ny giữ cô lại, tránh né không giải quyết được vấn đề.

Quãng thời gian khổ sở lại tiếp tục trôi đi, nhưng lớp học thể dục tiếp theo cô thật sự không muốn đi, Tiết Giai Ny cũng hiểu sân tập thể dục là nơi rất đông người, rất dễ dàng đụng phải thị phi, cho nên kêu Chân Chân đợi cô một lúc để cô xin phép giáo viên cho nghỉ.

Gió chiều có chút lạnh lẽo, trên người Lương Chân Chân là một cái áo trắng tay ngắn đơn giản, phía dưới là quần Jeans bạc phách, trong tay ôm sách giáo khoa, đứng nghiêm một góc chỗ khúc quanh sân thể dục chờ bạn tốt

“Ôi! Đây không phải là gái gọi cao cấp Lương Chân Chân của chúng ta sao? Thế nào? Đứng đây để chuẩn bị tìm mối làm ăn tiếp theo sao? Nếu không, ra giá đi, gần đây mấy người chúng ta vừa thiếu bạn gái có kỹ xảo làm ấm giường giống như em vậy, thù lao sẽ không ít hơn ông chủ cũ đâu!”

Lời này vừa nói ra, mấy nam sinh khác liền ồn ào cười to, tất cả đều đắm đuối nhìn chằm chằm Lương Chân Chân, bộ dạng thật hèn hạ.

139. Chương 140: Tất Cả Đều Cút Hết Cho Tôi!

Sắc mặt thản nhiên của Lương Chân Chân hoàn toàn trắng bệch, hàm răng gắt gao cắn chặt môi dưới, ngón tay nắm thật chặt mép quần Jeans, không tự chủ lui về sau một bước, nhưng sau lưng chính là bức tường, căn bản là cô không còn đường để lui.

Mấy nam sinh này là sinh viên năm thứ tư hệ tài chính, mọi người đều gọi là Phú Nhị Đại (* thế hệ giàu có thứ hai - con nhà giàu) hoặc là xuất thân quyền quý, bình thường chỉ thích tụ tập thành một nhóm sống phóng túng, hơn nữa thích đùa giỡn học muội xinh đẹp, trong đại học F được công nhận là công tử phong lưu phóng đảng, từ mấy ngày trước đã nghe nói về Lương Chân Chân thuần khiết, chẳng mấy khi thấy hôm nay cô đứng một mình chỗ này, không khỏi nổi lên ý đồ háo sắc.

“Tránh ra, tôi phải đi.” Cô cúi đầu cắn môi, không muốn dây dưa quá nhiều với bọn họ, chỉ muốn thật nhanh rời đi mới tốt, ánh mắt mấy nam sinh này nhìn cô giống như cô không mặc quần áo, quá đáng sợ!

“Anh không tránh ra, em còn muốn chạy? Chẳng lẽ là ghét bỏ kỹ thuật của tụi anh không bằng người đàn ông trước của em sao?” Một nam sinh mặc áo đỏ trong nhóm đó hèn hạ cười nói, vừa nói vừa tiến lên một bước, động tác đáng khinh bỉ.

Lương Chân Chân sợ đến mức sống lưng trực tiếp dán chặt lên trên vách tường lạnh lẽo, phía trước lại bị mấy nam sinh vây quanh, rõ ràng là không muốn thả cô đi, trong nháy mắt, trong lòng cô sợ hãi tới cực điểm, trong đầu nghĩ đến người muốn cầu cứu không phải là anh trai mà lại là ác ma, làm cho chính cô cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng trong nội tâm cô hiểu rất rõ rằng ác ma đã chơi chán cô, không thể nào lại xuất hiện ở đây lần nữa, lạnh lẽo trong lòng dần xông lên đầu, cô căn bản không dám nhìn ánh mắt của những người như sói như hổ này, giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, cô sợ đến mức hai chân cũng phát run, nếu để cho cô lựa chọn, thà cô tình nguyện bị ác ma OX, cũng không muốn bị những người này ——

Chỉ cần tưởng tượng thôi, cũng đều cảm thấy là một cơn ác mộng, quá kinh khủng!

“Chà chà! Nhìn một chút cái thân thể nhỏ nhắn mềm mại này, chắc có mùi vị mất hồn đi?” Lại một nam sinh mặc áo sơ mi màu xanh dương mỉm cười nói.

“Đây khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn, môi anh đào hồng nhạt, nhìn thật muốn cắn một cái đó!” Nam sinh áo sơ mi hoa cười phóng đảng đưa tay sờ gương mặt của Lương Chân Chân, làm cô sợ đến vội vã xoay mặt muốn né tránh, nhưng hết lần này tới lần khác không có một chút xú không gian nào có thể tránh.

Khi ngón tay người nam sinh kia chạm được vào bên má cô thì cô chỉ cảm thấy cực kỳ ghê tởm, gắt gao cắn môi để ngăn không ỉnh khóc lên, đẩy lòng một mảnh thê lương, người lui tới bên cạnh cũng không có ai tiến lên giúp cô giải vây, hoặc là tới xem kịch vui, hoặc là tới liếc qua cái ánh mắt “Đáng đời mày”.

Cô, đã suy đồi tới trình độ bị tất cả mọi người khinh bỉ phỉ nhổ rồi sao? Vì vậy bọn họ không chấp nhận cô nữa sao?

“Đừng có đụng vào tôi!” Cô giống như một con nai con hoảng sợ, trong âm thanh cũng có chứa một chút ghen ngào.

“Ái chà, còn rất quật cường sao! Bộ dạng hoa lê dầm mưa* thật khiến cho người ta yêu thương nha! Anh không thể chờ đợi thêm nữa!” Nam sinh áo sơ mi hồng cười đến ngạo mạn.

* Lê hoa dãi vùi: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Từng câu từng chữ kinh khủng như dao nhọn khuấy trộn trong lòng cô, làm cho cô không biết theo ai, cố tình trốn không thoát, cả tinh thần và thể xác đều căng thẳng, không giải tỏa được.

Hiện tại cô rất mong Giai Nỵ có thể trở lại nhanh một chút, như vậy cô lập tức có thể được giải cứu.

“Cầu xincác anh, đừng như vậy.” Cô hạ thấp phong độ, cầu khẩn nói, chỉ mong những người này phát ra lòng nhân từ bỏ qua ỉnh, lại không biết rằng càng như vậy càng làm tăng dục vọng của lũ cầm thú này.

“Đừng như vậy? Tức là muốn các anh Như này phải không?” Nam sinh áo sơ mi xanh mỉm cười đưa tay sờ lên cổ cô, theo phản xạ cô đưa tay cản lại, kết quả lại bị nắm cổ tay, cô sợ đến mức nước mắt như thác nước tuôn ra.

Giờ phút này, lòng cô đã suy nghĩ đến cái chết....

Trên đường lớn náo nhiệt phồn hoa, người xe đi lại không dứt, có một chiếc xe Cayenne hào hoa màu đen phiên bản dài đang chạy xen kẽ rất nhanh, liên tiếp vượt qua mấy cái đèn đỏ trên đường, nhưng người đàn ông áo đen ngồi trên ghế sau vẫn chề không đủ nhanh, cứ vài phút lại xem đồng hồ một lần, thỉnh thoảng thúc giục tài xế tăng tốc độ nhanh thêm chút nữa.

Tài xế gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, không phải là Đẳng thiếu để cho anh lái xe! Quả thật so với liều mạng còn kinh khủng hơn, nhanh nữa, nhanh hơn nữa lập tức bay lên.

Người đàn ông áo đen chính là Đẳng Cận Tư, tâm tình anh bây giờ rất nóng nảy, trong đầu thoáng hiện lên tất cả đều là nai con đang uất ức hoặc khóc thút thít, hay bộ dáng nhỏ bé tội nghiệp, vừa nghĩ tới giờ phút này có khả năng cô bị ai khi dễ, lửa giận trong lòng liền “Vùn vụt” lên, dăm khi dễ nai con của anh, tìm chết đi!

Lấy điện thoại ra bấm số của Nam Cung Thần, chuyện này, anh phải tra đến cùng! Không giáo huấn tử tế người độc ác đứng đằng sau bức màn, anh không phải là Đẳng Cận Tư!

Màn hình chuyển sang tòa miếu thanh tịnh Thánh Địa ở Ngũ Đài Sơn, không biết Nam Cung Thần lấy từ đâu ra một bộ đồ hòa thượng, mỗi ngày mặc ở đó giả mạo làm hòa thượng, tụng kinh, niệm Phật, đánh chuông đều thử nghiệm một lần, tự mình vui vẻ thoải mái, mặc dù có chỗ nhàm chán, nhưng cũng là cách rèn luyện tâm tính con người.

Hơn nữa tính tình anh luôn luôn thoải mái, nếu không có cách nào thay đổi hoàn cảnh, vậy chỉ có cách chính mình thích nghi với hoàn cảnh, coi như là sống một cuộc sống ở ẩn, cũng an nhàn thanh tịnh, theo như lời cậu chủ nói: tu thân dưỡng tính cho tốt thôi.

Lúc trời gần tối, anh tụng hết kinh Phật chuẩn bị trở về trai phòng (*phòng tu hành của nhà sư) để xử lý đơn giản mấy e-mail của anh, đột nhiên điện thoại di động vang lên, ban đầu anh tưởng Quan Hạo Lê gọi tới tìm anh huyền thuyên, nhưng khi nhìn tới tên người gọi thì sửng sốt một hồi lâu.

Cậu chủ? Lúc này gọi điện cho anh..... Có ý gì? Vội vàng ỉnh nút nghe.

Cậu chủ, cậu.... còn chưa kịp nói xong đã bị cắt ngang rồi.

“Đi điều tra một chút tất cả mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày nay ở đại học F, chỉ cần là về nai con, tôi muốn không sót một chữ. Ngoài ra, cần phải nhanh chóng tìm ra cho tôi ai ở sau lưng giở trò quỷ, tôi nghi trong bữa tiệc lần trước có người không thành thật, đem lời tôi nói coi như gió thoảng bên tai, còn có sự kiện tập chí thời gian trước, nói không chừng đều do một người gây nên.”

Đằng Cận Tư gần từng tiếng vang vang hữu lực, trong âm thanh lộ ra ý lạnh dày đặc, một khi tra ra người kia là ai, anh sẽ làm cho cô ta biết giá trị cao là cái gì! Và sẽ để cho cô ta hối hận vì đã có mặt trên đời này!

Trên trán Nam Cung Thần đầy vạch đen, trí nhớ cậu chủ không tốt sao? Chẳng lẽ cậu chủ quên rằng giờ phút này mình vẫn đang ở trên Ngũ Đài Sơn, loại chuyện như vậy không phải nên giao cho những người khác làm sao? Chẳng lẽ muốn anh điện thoại chỉ huy điều tra từ xa.

Khụ Cậu chủ, điện thoại điều tra từ xa Một số việc sẽ không tiện.

“Tự mình đi điều tra!” Đằng Cận Tư không vui trả lời, sao một tháng không thấy, năng lực của cậu ta thoái hóa nhanh như vậy?

Ách.... Ý của cậu chủ là, để cho tôi về sao? Hình như Nam Cung Thần có chút không tin tưởng, cậu chủ luôn nói một không nói hai cũng có lúc không tuân thủ “lời hứa”, chưa tới thời điểm đã gọi anh trở về rồi.

“Không muốn trở lại sao, ở Ngũ Đài Sơn đã vui đến quên cả trời đất rồi hả?” Trong thanh âm Đằng Cận Tư tràn ngập mùi vị uy hiếp, ngàn vạn lần Nam Cung cũng không thể đơn giản chống đỡ hoàn toàn được, quả nhiên không phải anh đích thân đưa ra, chênh lệch nhiều lắm!

Muốn, dĩ nhiên muốn, tôi lập tức lên đường. Nam Cung Thần hoảng sợ nói không ngừng, anh rất hiểu tính cách cậu chủ, nếu lúc này không bắt lấy sợi dây (*Làm theo đúng ý), chỉ sợ khỏi cần nghĩ tới việc trở về.

O()o cả đời sống ở chỗ này, sẽ chết người đó.

Lúc này Đằng Cận Tư mới hài lòng cúp điện thoại, Nam Cung đi theo anh hơn tám năm, đối với tính khí của anh và những chuyện phát sinh xung quanh tương đối hiểu rõ, để cho cậu ta đi điều tra là không thể thích hợp hơn rồi.

Mười phút sau, xe tới cổng chính đại học F, tài xế quay đầu hỏi: “Đằng thiếu, đậu ở chỗ này hay lái vào?”

“Lái vào đi.”

“Vâng”

Chiếc Cayenne màu đen chậm rãi dọc theo đường chính trường học đi tới, trai gái từ bên cạnh đi ngang qua đều rớt rít dừng lại nhìn, ghen tỵ phát ra tiếng cảm thán: trời ạ? Xe sang trọng cao cấp phiên bản giới hạn! Quá hâm mộ!

Khi xe chạy qua sân tập thể dục, đang ngồi trên ghế mềm thì Đằng Cận Tư giống như thấy một bóng dáng quen thuộc, mặc dù bị nhiều nam sinh vây quanh, chỉ mơ hồ thấy một bên mặt, nhưng bằng trực giác của anh, nhất định đó là nai con!

“Dừng xe! Quay lại đi!” Thanh âm của anh lạnh thấu xương, trong con ngươi màu đen phát ra ý lạnh khiếp người, nhìn thẳng tắp về phía góc tường.

Tài xế theo lời quay lại phía sau vài mét, vũng vàng dừng lại, Đằng Cận Tư lập tức mở cửa xe, bước nhanh tới.

Trong nháy mắt sự xuất hiện của anh đã cướp đi tầm mắt của tất cả nữ sinh, che miệng hô lớn: “Mau véo tót! Không phải tót đang nằm mơ chứ? Rất đẹp trai rất khí phách đúng chất đàn ông!”

“Điên rồi! Tót cũng chảy máu mũi! Bộ dáng khuôn mặt của anh ấy rất giống vị thần cổ đại! Quá đẹp trai rồi!” Một nữ sinh khác không nhịn được hét âm lên.

“Không xong, từ nay về sau ánh mắt của tót lại tăng lên đến một cấp độ khác, tất cả những nam sinh trong trường tót đều nhìn không vừa mắt, vậy phải làm sao bây giờ?”

.

Ngay tức khắc, dẫn tới một trận lộn xộn, cũng có không ít nữ sinh hưng phấn chạy đi thông báo, trong trường học có một người đàn ông cực phẩm tới! Phẩm chất cao quý khí phách nhìn cũng khiến cho người ta té xỉu, máu mũi giàn giụa!

Mà người khởi xướng - Đằng Cận Tư lại làm như không để ý tới chung quanh, ngay cả liếc cũng khinh thường liếc về những nữ sinh mê trai một cái, trông mắt đen chỉ tập trung nhìn chăm chăm về phía trước, lạnh lẽo thấu người, quả đấm không tự chủ vung lên, anh muốn đem mấy nam sinh không biết sống chết kia chặt làm trăm mảnh!

Dám chọc ghẹo công khai. Đùa giỡn người phụ nữ của anh! Đúng là không muốn sống!

Lúc này lòng Lương Chân Chân đang như tro tàn, toàn thân run rẩy không kiểm soát được, bỗng một tiếng giận dữ quát vang như sấm ầm ầm vang lên bên tai cô.

“Tất cả đều cắt cho tôi!”

Âm thanh này.... Rất quen thuộc....

140. Chương 141: Ngoan, Đừng Sợ, Có Anh Ở Đây

Cô giương mắt nhìn sang, là anh, thật sự là anh.

Đột nhiên trong lòng bình tĩnh lại, cô biết, mình đã an toàn, sự uất ức dưới đáy lòng, liền giống như thủy triều tràn lên, tất cả đều ngưng tụ lại ở hai tròng mắt đen long lanh, tạo thành lớp hơi nước mù mịt ở mắt, ngăn ở trước mắt, khiến cô nhìn không rõ lắm.

Đằng Cận Tư nhìn đến hai đôi mắt ngập nước, sự uất ức trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tim của anh, bỗng dưng đau, chỉ hận không thể xé xác mấy tên này!

Anh rống giận làm vài tên bị khiếp sợ bởi khí thế của anh, nửa ngày còn chưa phục hồi tinh thần lại, không hiểu sao đột nhiên lại xuất hiện một đại ca xã hội đen.

Nhất là cặp mắt đen lạnh lùng, lộ ra khí lạnh thấu xương, rõ ràng là giữa ngày hè tháng sáu, nhưng bọn họ lại cảm thấy lòng bàn chân lên tới lòng bàn tay lạnh thấu xương lạnh, dường như muốn đông bọn họ lại thành đá.

Có một tên dũng cảm, lấy hết can đảm run rẩy hỏi “Mày. Mày là ai? Đừng xen vào chuyện của tao!” Hắn là con trai độc nhất của một quan viên cao cấp, ý vào cha có quyền thế, từ nhỏ liền hoành hành, khi dễ kẻ yếu là chuyện thường xảy ra, cũng may hắn có một người cha luôn dọn dẹp ở phía sau, càng thêm kích thích tính cách tàn bạo của hắn.

“Cút!” Đằng Cận Tư từ từ nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén như dao phóng đến trên người bọn họ, đầy mùi vị chết chóc.

“Mày.” Hắn còn chưa biết sống chết định lấy lại mặt mũi, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh thấu xương, hắn sợ đến đầu lưỡi cũng bắt đầu run lên, thậm chí, bị sợ đến 2 chân không ngừng run rẩy, tựa như uống thuốc kích thích, không ngừng run.

“Chiếc giày rách như con đó, mày. mày cũng thích?” Có vài người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Bốp” một tiếng, mặt của người nọ bị đánh lệch qua một bên, máu mũi không ngừng chảy xuống, nửa bên mặt nhanh chóng sưng lên.

Lương Chân Chân không nhìn được che miệng, anh. Anh vì mình đánh người, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, dường như ảm áp.

Từ nhỏ Đàng Cận Tư đã luyện tập thuật cận chiến, thuật vật lộn, một thân võ lực lợi hại hơn người, một quả đấm đủ để khiến người khác mất mạng, anh chỉ dùng bảy phần sức đã khiến tên kia đau đến chết đi sống lại, bùm mặt ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc, nước mắt rơi như mưa, la hét mặt mình bị đánh đến móp, biến dạng.

“Tất cả đều cắt cho tôi!”

Giờ phút này Đàng Cận Tư giống như một con sư tử cuồng nộ, cả người tản ra hơi thở khiếp người, dường như chỉ cần có người nói một câu, anh liền muốn lãng trì xử tử người đó.

Mấy người kia nhanh chóng diu nhau chạy đi.

Khóe miệng Đàng Cận Tư chậm rãi nâng lên thành một nụ cười tàn nhẫn, rất tốt! Rất tốt! Dám ức hiếp nai con của anh? Dám chửi bới nai con của anh? Dám cợt nhả nai con của anh?

Mắt càng thấy càng nhiều người tới xem, Đàng Cận Tư không vui đi lên, muốn ôm lấy cô, nhưng cô lại lắc đầu, bộ dáng yếu đuối đáng thương kia làm cho anh nhìn đến vừa tức vừa thương tiếc.

Bản thân Lương Chân Chân không bài xích anh, nhưng vừa nghĩ tới mặt của mình bị mấy tên lúc này sờ qua, đã cảm thấy ghê tởm, trong lòng không khỏi sinh ra một loại kháng cự, cô sợ, rất sợ, nhất là những thứ kia ngôn ngữ dơ bẩn đã kích thích cô.

“Ngoan, đừng sợ, có anh ở đây.” Đàng Cận Tư thấy sự sợ hãi trên khuôn mặt cô, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều, đưa tay ôm cô vào trong ngực của mình, chỉ có ôm cô, mới có cảm giác chân thật.

“Hức... Tôi bắn.” Cơ thể Lương Chân Chân co rút thành một cục, nức nở nói, mùi vị cổ xanh nam tính trên người anh bao quanh lấy cô, làm cho lòng cô không khỏi bình tĩnh hơn rất nhiều, ngày trước chỉ cảm thấy lồng ngực cứng rắn của anh rất đáng ghét, nhưng lần này lại làm cho cô có cảm giác an toàn, cảm xúc phức tạp cũng từ từ dâng lên.

Nghe được lời của cô..., Đàng Cận Tư lập tức liền tức giận, càng hận mấy tên nam sinh kia hơn vài phần, nhưng thoáng nhìn đến dáng vẻ run lấy bấy của người trong ngực, anh đè lại lửa giận, dịu dàng an ủi nói: “Bọn họ khi dễ em ở đâu?”

“Mặt, hu hu...” Trong lòng Lương Chân Chân uất ức, nước mắt cũng theo đó mãnh liệt trào ra, nhưng vô luận chảy nhiều nước mắt hơn nữa cũng không rửa sạch hết nhục nhã vừa rồi.

“Ngoan, đừng khóc, về nhà rửa sạch sẽ là tốt.” Trong miệng Đàng Cận Tư phun ra giọng điệu dịu dàng, nhưng mà trong lòng lại thầm nghĩ tới tuyệt đối sẽ không bỏ qua ấy tên kia, dám mơ ước đến người phụ nữ của anh chính là tội chết, chớ nói chi là cợt nhả, đây là người mà bọn họ có thể đụng sao? Cũng không xem lại bản thân là gì?

Lương Chân Chân thút thít “Ừ” một tiếng, hiện tại suy nghĩ của cô rối loạn, quên mất rất nhiều vấn đề, thí dụ như: sao anh biết mình bị người khác ức hiếp? Tại sao anh tới kịp thời như vậy, giống như là một thiên thần đột nhiên bay xuống, giải cứu mình thoát khỏi khổ nạn, khí chất vương giả bẩm sinh này của anh, ngay cả cô cũng bị câu mắt hồn.

Bởi vì người vây xem đứng xa, cho nên không nghe rõ đối thoại giữa hai người bọn họ, nhưng người có mắt đều nhìn ra được người đàn ông như vị thần kia rất che chở Lương Chân Chân, trong lúc nhất thời, mọi người nhìn nhau, nghị luận âm ỉ, không hiểu sao mặt hàng giống cô ấy lại tìm được người đàn ông tốt như vậy?

Nhất là nữ sinh, quả thực ganh tị muốn điên lên, trong lòng ước gì có thể thay thế vị trí của Lương Chân Chân, càng thêm bất mãn đối với cô ta, đây đều do lòng đố kỵ khuấy phá.

Tiết Giai Ný xin thầy thể dục nghỉ rồi lập tức chạy tới chỗ Lương Chân Chân, nhưng không ngờ ở trên đường gặp phải hội trưởng hội khiêu vũ, giữ cô nói chuyện một hồi lâu, còn nói đến chuyện so tài lần trước, nói cho cô biết rằng cô trúng tuyển.

“Thật sao? Chân Chân còn nhảy tốt hơn mình, ngay cả mọi người đều nói ngày dự thi do cô ấy phát huy rất tốt, chẳng lẽ các bạn cứ bóp chết ước mơ của cô ấy như vậy sao?” Tiết Giai Ný nghe tin mình vào vòng

cũng không cảm thấy quá vui mừng, ngược lại đầu tiên là nghĩ tới bạn tốt, bạn ấy đã chịu khổ nhiều, thật sự nếu không có một chuyện nào để bạn ấy tiếp tục hy vọng, bạn ấy còn có thể chịu được sao?

Huống chi với biểu hiện hôm đó của Chân Chân, bạn ấy cũng nên trúng cử, nếu như bởi vì chuyện ngày đó mà bị quét xuống, cách làm của trường học cũng quá mức làm cho lòng người lạnh lẽo!

“Cậu cũng biết tình huống hôm đó, nhà trường rất khó xử, đây cũng là thực tế, chỉ có thể trách cô ta xui xẻo.” Hội trưởng hội khiêu vũ nói thật, đứng ở lập trường của nhà trường mà nói, gặp phải chuyện như vậy, đương nhiên là tránh được thì nên tránh, làm sao còn có thể cho cô ta một cơ hội khó có được như thế? Đó không thể nghi ngờ là càng quảng bá chuyện đó lớn hơn, gây ảnh hưởng xấu tới nhà trường.

“Thực tế? Thực tế đúng là tàn khốc!” Tiết Giai Ny tức giận bỏ đi, cô vừa đi vừa nghĩ phải nói chuyện này ra sao cho Chân Chân đây, chỉ sợ trong lòng cô ấy đã sớm biết kết quả này rồi.

Đợi khi cô đến gần mới phát hiện phía trước có một đồng người bu quanh, trong lòng lập tức cảm thấy bất thường, sẽ không phải là Chân Chân bị ức hiếp đi? Bước chân không khỏi tăng nhanh, vội vã chạy về phía trước.

“Tránh ra! Bu ở đây làm gì!” Cô không vui nói với những người vây xem kia.

Vừa nấc mắt liền thấy Chân Chân bị một người đàn ông xa lạ ôm, bởi vì đưa lưng về phía cô, cho nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của Chân Chân lắm, cho là bạn ấy bị ức hiếp, không khỏi tức giận, thở phì phò đi tới, “Anh, buông bạn ấy ra cho tôi!”

Đằng Cận Tư đang chuẩn bị ôm người phụ nữ trong ngực rời đi, không ngờ lại bị một cô nhóc cản lại, còn nói chuyện kiêu căng với anh như vậy, không khỏi híp mắt liếc cô một cái, nếu như nhớ không lầm, hình như cô gái này là bạn của nai con.

Quả nhiên, Lương Chân Chân vừa nghe đến giọng nói này liền muốn tránh khỏi cánh tay rắn chắc của Đằng Cận Tư, đỏ mặt nhỏ giọng lầu bầu nói: “Thả tôi xuống đi, tôi nói mấy câu với Giai Ny thôi.”

“Không được, cứ như vậy mà nói.” Đằng Cận Tư bá đạo ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của cô, chính là không chịu buông tay.

“Anh...” Lương Chân Chân nũng nịu trừng mắt liếc anh một cái, không tự chủ toát ra sự nũng nịu của một cô gái nhỏ, nhìn thấy Tiết Giai Ny đang choáng váng đứng ở một bên, miệng há hốc không hiểu đây là tình huống gì.

Bộ dáng này của Chân Chân cô chưa từng thấy qua, cực kỳ giống như cô gái nhỏ lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, chẳng lẽ người đàn ông này là...

Nhưng nước mắt trên mặt cô ấy là vừa xảy ra chuyện gì?

“Chân Chân, là hắn ta ức hiếp cậu sao?” Tiết Giai Ny hung hăng hỏi.

“Không phải, là anh ấy đã cứu mình, mới vừa rồi... Có mấy nam sinh bắt nạt mình...” Lương Chân Chân lắc đầu một cái, nửa cắn môi nhẹ giọng nói ra, cô nói thật, nếu như không có Đằng Cận Tư đột nhiên xuất hiện, thật sự không thể nào nghĩ được mình sẽ bị nhục nhã như thế nào, mỗi lần nhớ tới cái cảm giác buồn nôn đó, cô đều không khống chế được cả người run rẩy.

Mặc dù Chân Chân nói qua loa, nhưng Tiết Giai Ny có thể tưởng tượng được tình cảnh sau khi mình đi có một bầy nam sinh hèn hạ tới bắt nạt Chân Chân, trong lòng không khỏi áy náy, đều là do mình không tốt, nên kéo Chân Chân cùng nhau đi, như vậy liền tránh khỏi chuyện cô ở một mình bị người khác bắt nạt!

“Chân Chân, thật xin lỗi, mình không nên bỏ cậu một mình ở chỗ này.” Trong giọng nói của cô đầy áy náy và lo lắng.

“Giai Ny, chuyện này không thể trách cậu, tránh được nhất thời không tránh được một đời, tóm lại cũng sẽ gặp thôi.”

Lương Chân Chân an ủi bạn tốt, cô ấy đã giúp mình rất nhiều, chuyện mới vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Giai Ny cũng không đoán trước được.

Sắc mặt của Đằng Cận Tư thật không tốt, hai cô gái này dài dòng như mấy bà cô ngoài chợ, tựa như không ngừng được.

141. Chương 142: Phẩm Hạnh Của Ác Ma

“Đi thôi.” Anh lạnh mặt nói, nếu không phải bởi vì nữ sinh tên “Giai Ny” là bạn thân của nai con anh, anh căn bản sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô ta dài dòng lâu như vậy.

Lương Chân Chân nhìn khuôn mặt đen thùi của anh, cũng không biết lấy can đảm từ đâu, lặng lẽ đưa tay nhéo ở bên eo anh một cái, sau đó, chớp đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn anh, giống như đang nói: đợi thêm một lát thôi

~Đằng Cận Tư mím chặt cánh môi thành một đường thẳng, khi thấy đôi mắt đầy hơi nước của nai con anh liền mềm lòng, nhưng dễ dàng như vậy không phải là phong cách của anh, anh xấu bụng lại gần bên tai nai con, âm thanh đủ để Tiết Giai Ny nghe được, “Ngoan, nếu không mời bạn của em đến nhà chơi một chút?”

O()o Mặt của Lương Chân Chân ửng đỏ, ác ma thú! Cư nhiên ngay trước mặt Giai Ny thân mật với cô như vậy, như vậy sẽ làm Giai Ny nghi ngờ mình, những ngày qua bởi vì tâm trạng rất tệ, cô chỉ mới nói sơ qua chuyện này với cô ấy, cụ thể còn chưa kịp nói tỉ mỉ, không nghĩ tới hôm nay.

“Xem ra đây chính là người đàn ông thần bí của cậu, mấy ngày nay Chân Chân bị uất ức chắc hẳn anh cũng thấy được, dù sao tất cả chuyện này đều liên quan tới anh, anh phải xử lý chuyện này đồng thời phải khôi phục danh dự cho Chân Chân, năm nay cô ấy mới học năm nhất, còn tới ba năm cuộc sống ở đại học, tất nhiên phải trả cho cô ấy một cuộc sống yên tĩnh.”

Tiết Giai Ny nói từng chữ từng câu rõ ràng, trên đại khái cô cũng hiểu quan hệ của hai người, người đàn ông này có một loại khí phách vương giả, lúc hai mắt nhìn về phía Chân Chân, chỉ có vô tận cưng chiều, trừ cô hình như cũng không quan tâm tới bất kỳ người nào khác, động tác ôm eo cô ấy không chịu buông tay càng thêm cho thấy sự bá đạo của anh, giọng điệu lúc nói chuyện với Chân Chân cũng rất dịu dàng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía mình không hề gợn sóng, một chút hứng thú cũng không có.

Rất tốt! Ít nhất thấy anh với Chân Chân là có thể, mà Chân Chân cũng rất lệ thuộc vào anh, còn bất chợt toát ra dáng vẻ của một cô gái nhỏ chưa bao giờ xuất hiện qua, xem ra, cô ấy đã hoàn toàn buông xuống mối tình đơn phương không có kết quả kia rồi.

Nhưng cô nghi ngờ mấy ngày trước lúc Chân Chân xảy ra chuyện thì anh ta đang ở đâu? Ở dưới tình huống khó khăn đó, tại sao Chân Chân không đánh điện thoại nhờ anh giúp đỡ?

Nhưng điều càng làm cho cô lo lắng là, người đàn ông như con cưng của trời này, có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho Chân Chân sao? Gia thế khác xa, cuộc sống không giống nhau, khẳng định suy nghĩ cũng không giống nhau.

Bọn họ, có thể đi bao xa đây?

Chẳng lẽ Chân Chân chưa suy nghĩ tới vấn đề này, cứ dễ dàng giao lòng mình ra như vậy? Còn có thể lấy lại được sao?

Lo lắng hơn nữa cô cũng không thể nào biết được suy nghĩ của bạn tốt, hơn nữa lúc này người Chân Chân cần chính là anh ta, mà không phải chính mình, có một số việc, cũng chỉ có thể chờ lần sau có cơ hội tìm Chân Chân tâm sự một chút, suy nghĩ của cô ấy đơn giản, lại chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, rất dễ dàng bị cao thủ tình trường bắt sống. (Thật ra thì sau này cô mới biết Đằng Cận Tư cũng là gà mờ trong tình trường.)

Trong lòng Lương Chân Chân rất cảm động, Giai Ny luôn suy nghĩ cho mình, mà cô vẫn chưa nói cho cô ấy biết tất cả sự thật, là lỗi của mình, lần sau, phải tìm một cơ hội nói với Giai Ny, bằng không, trong lòng cô vĩnh viễn áy náy không yên.

Đằng Cận Tư nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiết Gia Ny một cái, quả nhiên là bạn tốt của con nai con, cũng biết suy nghĩ cho cô ấy, lúc này mới quan sát cô ta một lần nữa, tóc ngắn, mặt tròn, mắt to linh động, nói chung cũng xem như xinh đẹp, rất ưa nhìn, không giống vài cô gái vừa thấy anh liền bày ra bộ dáng hoa si, làm cho anh chán ghét.

Có điều, không ghét thì không ghét, nếu như là người khác dùng giọng điệu đó nói chuyện với anh, chỉ sợ đã sớm chết một ngàn lần một vạn lần, nể mặt cô là bạn thân của nai con, mình cũng không thêm so đo.

Trong lòng bỗng dưng nhớ đến một người, không biết hai người này ở chung một chỗ thì có kết quả gì? Còn không quay lật trời sao? Khóe môi không tự chủ vểnh lên, nghĩ tới ngày sau đoán chừng có cơ hội thấy được.

“Người phụ nữ của tôi, há có thể cho những người đó vô duyên vô cớ bắt nạt sao? Tất cả đều phải trả giá cao.” Giọng nói lạnh lùng, lộ ra lực uy hiếp, ngay cả Tiết Gia Ny cũng kinh hãi, quả nhiên là một người đàn ông hết sức khí phách.

Dứt lời, anh liền ôm Lương Chân Chân sải bước tới xe, gặp ai cản đường liếc mắt một cái. Lập tức làm những người đó lạnh đến lui về phía sau ba mét.

Cả người Lương Chân Chân co rúc ở trong ngực anh, cơ mình lại thành đà điều, nhắm mắt không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ và sắc mặt giễu cợt của những người này, trong lòng có cảm động cũng có uất ức, đan vào nhau.

Tiết Gia Ny nhìn bóng lưng bọn họ dần đi xa, trong lòng suy nghĩ một vấn đề: rốt cuộc tình yêu có thể kéo dài bao lâu đây? Haizzzzzz...

Khi đám người vây xem nhìn chiếc Cayenne xa hoa đi mất thì trong lòng cũng có chút giận dữ khó dằn, tất cả ghen tỵ, hâm mộ bộc phát ra, dùng hết sức lực ở sau lưng chửi bới Lương Chân Chân, hình dung cô thành cái loại phụ nữ táng tận lương tâm.

Chỗ ngồi phí sau rộng rãi bên trong buồng xa Cayenne, Đằng Cận Tư ôm chặt người phụ nữ trong ngực mình, Lương Chân Chân cũng yên tĩnh rúc vào trong ngực anh, gương mặt nhẹ nhàng dán vào trên khuôn ngực to lớn của anh, nghe trái tim anh truyền đến từng tiếng đập có lực “thình thịch thình thịch”.

Trong lòng cô vừa nghi ngờ, vừa uất ức, vốn cho là anh chán ghét mình, cho nên mới một tháng cũng không tới tìm mình, cũng không gọi một cú điện thoại hay gửi tin nhắn cho mình, cho nên, cũng muốn quên anh đi thôi.

Lại chưa từng ngờ tới anh hôm nay lại đột nhiên xuất hiện, còn tới kịp thời như vậy, để cho trái tim vốn đã bình tĩnh lại của cô rung lên lần nữa, rung đến dữ dội như vậy, nhất là vào giây phút anh xuất hiện kia, làm cô mất đi trái tim rồi, khi anh lên tiếng bảo vệ mình và đến tên nam sinh kia một đám thì tình cảm phức tạp tựa như thủy triều xông lên tim cô.

Vậy mà, vừa nghĩ tới anh bỏ mặc mình lâu như vậy, trong lòng lại uất ức, ngón tay vô thức vuốt vuốt nút cài trên áo sơ mi của anh, đàn ông đều như vậy sao? Lúc cần, thì che chở mọi thứ; không cần thì liền vứt đi.

Ah? Đây là cái nút áo gì, sao nhìn thấy trong suốt, nhưng nhìn kỹ thì lại đục, chắc rất mắc tiền đây? Người có tiền đúng là xa xỉ, ngay cả nút áo sơ mi cũng đắt như vậy? Lực chú ý của cô chợt bị nút cài này hấp dẫn, ngón tay cuốt lên vuốt xuống, không ngờ ————

“Đinh” một tiếng, nút áo rớt xuống, Lương Chân Chân không nhìn được “A” một tiếng, cúi đầu tìm nút áo đen tuyền kia, nghĩ xem rốt cuộc nó rơi ở đâu rồi, trong lòng cô nghĩ thầm: đáng lẽ phải rất bền mà? Sao nói rớt thì rớt chứ?

Đằng Cận Tư cúi đầu nhìn qua chiếc áo bị rơi mất nút cài thứ hai, chân mày hơi nín lại, áo sơ mi như vậy căn bản anh sẽ không mặc nữa, nhưng khi nhìn bộ dáng người trong ngực cúi đầu tìm nút áo, cảm thấy rất đáng yêu, không khỏi nổi lên ý trêu chọc cô, cố ý nói: “Đây chính là nút áo làm từ Hắc Mã Nào tinh khiết tự nhiên rất khó tìm/”

“Hả?” Lương Chân Chân kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt viết đầy vẻ không dám tin, nhưng người nào đó lại nghiêm túc nhìn cô, thật sự không giống như đang nói giỡn, không khỏi ảo não lâu bầu một câu, lại cúi đầu tìm, lúc ngón tay như vừa kịp chạm đến cái vật nhỏ nhỏ nào đó, xe chợt thẳng gấp, đầu cô bất ngờ không kịp đề phòng đụng phải chỗ ngồi trước mặt.

Mặc dù chỗ ngồi rất mềm, nhưng quán tính quá lớn, lực phía trước quá mạnh, làm đầu cô rất đau, uất ức bủi môi, một tay cầm lấy nút áo nhét vào trong tay người đàn ông nào đó : “Trả lại cho anh!”.

“Đầu đau sao?” Đằng Cận Tư thực sự cũng không quan tâm đến cái nút áo mã não gì đó, đơn giản chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi, không ngờ lại hại cô bị đập đầu, không khỏi có chút đau lòng.

Lương Chân Chân uốn éo người không muốn phản ứng với anh, người này! Hư quá đi! Anh không có chút nào quan tâm đến cái nút áo không tìm được, nhất định là lừa dối cô,

(>_

142. Chương 143: Mèo Hoa Nhỏ, Đờng Khóc

Ngay sau đó cô khóc đến càng đau lòng, nước nỡ rầu rĩ tổ cáo nói: “Anh có, trước kia anh luôn hung dữ rống tôi, bây giờ thì thích trêu chọc tôi, nhìn tôi thất bại anh rất vui vẻ phải hay không? Khốn kiếp! Lúc nhớ tới thì sờ sờ, lúc quên thì một cước đá văng, một chút cũng không để ý tới cảm nhận của người ta. . . . Anh cho rằng tôi không biết tức giận sao? Bị các anh tùy ý đá qua đá lại, tùy ý vui đùa sao? Hu hu. . . .”

Lương Chân Chân càng khóc càng đau lòng, uất ức mấy ngày liên tiếp giống như nước lũ tràn lan, bị anh bỏ mặc một tháng không một lời giải thích, chẳng quan tâm, làm mình bị nhiều người khi dễ và nhục nhã như vậy, mắng cô là tình nhân không được ra ánh sáng. Phụ nữ ai cũng có thể lấy làm chồng, cùng với nhiều lời khó nghe hơn.

Vào lúc cô bất lực nhất khổ sở mê mang nhất thì anh đang ở đâu đây? Danh hiệu tình nhân cũng do anh ban tặng, coi như không phải do anh trực tiếp tạo thành, cũng bị xem là gián tiếp gây ra! Đáng ghét! Rõ ràng tất cả đều là lỗi của anh!

Tài xế lái xe phía trước thiếu chút nữa không nhận được bật cười, trong lòng lặng lẽ gờ ngón tay cái lên với Lương Chân Chân: giỏi lắm! Cũng chỉ có Lương tiểu thư mới dám nói như thế với Đờng thiếu, còn dám mắng cậu ta, khụ. . . .

Trên trán Đờng Cận Tư treo đầy vạch đen, khó hiểu nhìn bộ dáng mím miệng khóc lớn của cô gái trước mắt, thật là không có chút hình tượng nào, cứ trực tiếp đưa mu bàn tay lau nước mắt nước và nước mũi nước như vậy, thật là ——

Thở dài không thể nhìn được nữa, đưa tay cầm lấy khăn giấy đưa cho cô, kết quả ngược lại bị cô đẩy ra, một đầu nhào tới trong ngực anh, trực tiếp xem áo sơ mi của anh làm —— khăn lau? Lau tất cả nước mắt nước mũi nước ở trên áo, cảm giác thấm ướt nhanh chóng xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng manh truyền đến trước ngực anh, lạnh lạnh, thấm vào đầu quả tim.

Từ một phương diện khác mà nói, anh có chút bệnh thích sạch sẽ, hơn nữa không thích vật lạ dính trên người mình, cũng như nước mũi nước mắt

Rất không thoải mái, rất ghê tởm, nhưng anh ráng nhịn kích động đẩy nai con ra, ngược lại đưa cánh tay đặt ở trên lưng cô, chậm rãi vuốt ve, trong lòng vẫn đang suy nghĩ việc cô lên án mình, chân mày nhíu lại.

Cái gì gọi là lúc nhớ tới thì sờ sờ, lúc quên thì một cước đá văng? Còn có cái gì đá tới đá lui? Tùy ý vui đùa? Trong đầu cô rốt cuộc cấu tạo bằng cái gì? Cố gắng suy nghĩ, thật sự không thích hợp.

Anh đá cô bao giờ? Vừa nghe đến cô bị ức hiếp liền bỏ hết công việc chạy tới, mặc dù trong lòng rất dễ ý việc ngay cả nằm mơ cô cũng muốn đàn ông khác, nhưng đúng là anh vẫn không chịu được khi nhìn thấy cô bị uất ức.

Rõ ràng chính là lỗi của cô, sao ngược lại thành vấn đề của mình?

Lương Chân Chân không nghe thấy câu trả lời của anh, cho là anh chấp nhận, càng khóc đến lớn tiếng hơn, đầu ngón tay mảnh khảnh dùng sức nắn lấy áo sơ mi của anh, vừa lau nước mắt, vừa hỉ mũi nước, chính là cố ý muốn anh ghé tởm, ai bảo anh vào thời gian trước không để ý tới mình!

“Mèo hoa nhỏ, đừng khóc.” Trong tiếng nói trầm thấp say lòng người của Đằng Cận Tư mang theo tiếng thở dài bất đắc dĩ, anh dễ dàng tha thứ cho cô bất cứ thứ gì, ngay cả khi nghe thấy tiếng hỉ mũi cũng không nổi giận, chỉ là có chút biểu lộ vụn vặt mà thôi, thôi, thôi, liền tùy cô quấy thôi.

“Huhu... Anh mới là con mèo mung bự! Ghét mèo mung bự! Hư quá đi” Lương Chân Chân một bên khóc một bên nắm lồng ngực của anh, hoàn toàn không nghĩ tới hành động của mình bây giờ là cái gì.

Rất rõ ràng là làm nũng, giống như là cô dâu mới đang giận dỗi, đánh là hôn, mắng là yêu...

Rất rõ ràng tay lái xe đang run run, tập trung cao độ không để cho mình bật cười, xe cũng thuận thế thắng gấp, Lương Chân Chân bị ép buộc ôm ấp yêu thương lần nữa, hàm răng vừa lúc đụng trúng phía dưới xương quai xanh của anh, dứt khoát tức giận gặm ở phía trên một cái, cho đến khi xuất hiện một dấu răng cô mới “Không thôi” buông ra.

“Tôi thấy em đúng là cầm tinh con mèo, không chỉ móng vuốt sắc bén, hàm răng cũng rất sắc bén.” Đằng Cận Tư nâng cằm của cô lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, cũng không biết là tức giận hay là buồn cười, lòng ngón tay chậm rãi vuốt ve gò má mềm mại của cô, trông mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, sóng nước lăn tăn ửng sáng.

“Hừ...” Lương Chân Chân giận dỗi, không chịu để ý đến anh, nghiêng đầu không thèm nhìn anh một cái, bộ dáng tức giận bĩu môi vênh lên thật đúng là làm người khác thương yêu!

Nai con đang làm nũng với mình sao? Hay là cô đang giận mình nhiều ngày không đi tìm cô để cô bị những người đó ức hiếp sao? Nhưng tại sao cô không chủ động gọi điện thoại với mình?

“Sao không gọi điện thoại cho tôi.” Giọng nói của anh như có như không thờ ơ.

Những lời này vừa vụn vỡ đâm trúng chỗ đau của Lương Chân Chân, gọi điện thoại cho anh? Anh đã không để ý tới mình, chẳng lẽ còn muốn cô mặt dày dán lên sao? Ngộ nhớ bị anh nhục nhã thì làm thế nào?

Cô không dám, không dám đánh cuộc chuyện chủ có một phần trên một ngàn khả năng, tình nguyện mình uất ức, cũng không muốn trả giá cao như thế, lớn như cô đều không chịu nổi rồi.

“Ngộ nhớ tôi gọi điện thoại cho anh, anh không chỉ không để ý tới tôi, còn nhục nhã tôi thì làm sao?” Cô cúi đầu thấp xuống, như cánh bướm màu đen có chút run run, giọng nói nhỏ mềm nhũn, hình như mang theo một tia oán hận.

“Không thể nào.”

Đằng Cận Tư rất khẳng định trả lời, nếu nai con chủ động gọi điện thoại cho mình, anh vui mừng còn không kịp, làm sao có thể không để ý cô, còn nhục nhã cô? Đây đều là cô tự tìm cớ cho mình thôi.

“Sao không thể nào? Anh... Sao thời gian dài anh không gọi điện thoại cho tôi, tôi... Tôi cho là anh không... để ý tới tôi.”

Lương Chân Chân nửa cắn môi, lấy hết can đảm mới dám nói ra lời nói làm cô cũng tự cảm thấy xấu hổ, giống như cô vợ nhỏ đang oán giận chồng vậy, trong nháy mắt gương mặt dấy lên một đốm lửa nhỏ, màu hồng nhàn nhạt từ từ nhuộm lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của cô, trong trắng lộ hồng giống như phủ lên một tầng phấn, xinh đẹp say lòng người. ~(@_@)~

Lần này trong lúc lơ đãng bộc lộ dáng vẻ của cô gái nhỏ, cộng thêm mấy phần quyến rũ, ở trong mắt Đằng Cận Tư, hầu hết không nhận được lên xuống hai cái, tâm tình thật tốt.

Anh nghe hiểu, nai con đang oán giận mình, oán giận mình thời gian dài không đi tìm cô, sợ mình không cần cô nữa, giọng nói mềm mại thêm chút mùi vị uất ức của cô, êm ái phát qua nội tâm anh, lập tức hoàn tan lòng của anh.

Lần đầu, anh “Đầu hàng” bởi một cô gái rồi, chuyện đã qua thì cho qua, chuyện nằm mơ lần trước anh cũng không muốn truy cứu nữa, anh chuẩn bị nghe theo đề nghị của Thánh yêu Lê từ, muốn nai con hiểu rõ mình, sau đó – yêu mình.

“Thời gian trước công việc quá bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi, nghĩ tới muốn cho em tự do trong một thời gian, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Đằng Cận Tư bình tĩnh nói, anh quả thật rất bận, nhưng cũng không đến nỗi loay hoay không có thời gian tìm cô, chỉ là do sự tức giận trong lòng và mặt mũi mà thôi.

Mà bây giờ anh quyết định bỏ qua chuyện cũ, nhưng mà, nếu cô dám nằm mơ gọi tên Diệp Thành Huân một lần nữa, anh sẽ hung hăng trừng phạt cô! Để cho cô vĩnh viễn chỉ nhớ kỹ một mình anh!

“Có thật không?” Dường như Lương Chân Chân không thể tin được lời của anh nói, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, bên trên lông mi thật dài còn dính vài giọt nước mắt óng ánh trong suốt, hơi nháy mắt, liền chảy xuôi theo gương mặt xuống.

“Thật.” Giọng nói trầm thấp của Đằng Cận Tư giống như một từ trường khổng lồ, khuếch tán ra làn sóng điện mãnh liệt, hấp dẫn say lòng người, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ánh mắt khóc đến hơi sưng đỏ của cô, môi chậm rãi đến gần, lạnh lạnh hôn lên, nước mắt hơi nóng, mặn mặn, cứ như vậy dọc theo khoe miệng của anh chảy vào trong cổ họng.

Dịu dàng khẽ mở cánh môi, “Ngoan, đừng khóc.”

Ai ngờ, Lương Chân Chân há miệng gào khóc lên, trong lòng cô uất ức, xấu hổ, khó chịu, tức giận bộc phát lần nữa...

Tại sao lại như vậy? Ác ma thú! Khốn khiếp khốn khiếp! Người xấu! Sao không chào hỏi mình một tiếng, không nói tiếng nào liền bỏ mình, sau đó quay đầu lại lại nói cho cô biết là bởi vì công việc quá bận rộn mà quên mất mình, còn nói muốn cho mình tự do một thời gian, huhu... Sao lại ức hiếp người khác như vậy.

Lần này, Đằng Cận Tư thật sự có chút không biết làm sao, đang êm đẹp, nai con lại khóc cái gì? Nếu khóc nữa, ánh mắt của cô cũng sắp sưng thành quả đào lớn, khó coi chết đi được!

Dứt khoát dùng biện pháp đơn giản nhất để chặn lại cái miệng nhỏ nhắn “Rú rít oa oa” của cô, một tháng không gặp, một tháng không được ôm cô, một tháng không có yêu cô, thật đúng là nhớ nhung, dán lên đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng ma sát, cảm giác ẩm ướt này làm cho anh vô luận như thế nào cũng nếm không đủ, tăng thêm sức lực, hút, cắn, gặm, mút, cảm giác chân thật như vậy mới làm cho anh cảm thấy trong lòng an ổn.

Một cái tay vững vàng ôm chặt chiếc eo thon nhỏ của cô, như muốn khảm cô vào trong ngực mình; một cái tay nâng cái ót của cô, để cho cô chịu đựng nụ hôn vừa cuồng dã như lửa nóng lại dịu dàng như nước ấm của anh.

“Umh...” Lương Chân Chân không tuân theo giục giã, cô thật sự sắp tắc thở, hoàn toàn khó thở, lỗ mũi khẹt khẹt, miệng còn bị ngăn lại, chẳng những không cho cô không khí, còn hút hết đường khí của cô, đáng ghét!

143. Chương 144: Ngoan, Còn Muốn Sao?

Editor : ChiMy

Đằng Cận Tư không để ý tới sự giãy giụa của cô, gần như tham lam mút, hút hương thơm trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi trơn mềm linh xảo cạy ra hàm răng của cô, quét sạch mật ngọt bên trong, tất cả nỗi nhớ tình cảm tương tư đều hòa tan hết trong nụ hôn ngọt ngào này.

Lương Chân Chân bị đầu lưỡi cuồng dã của anh quây đến đầu óc choáng váng, không khỏi hơi tức giận, hàm răng cắn một cái cho hả giận, muốn để cho anh biết khó mà lui, nhưng ai biết hành động to gan này lại chọc cho Đằng Cận Tư càng thêm đáp lại ***, như muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Um. Umh.” Lương Chân Chân có chút nghi ngờ sao chuyện này lại tiến triển theo hướng ngược lại đây? Cô rõ ràng không phải ý đó, nhưng nói năng hồ đồ liên bị hiểu lầm, buồn bực quá!

So sánh với cô buồn bực, tâm tình Đằng Cận Tư vô cùng tốt, nai con cư nhiên chủ động hôn trả lại anh, mặc dù phương thức hơi dã man, nhưng anh rất ưa thích, năm ngón tay xen kẽ ở giữa mái tóc đen của cô, vuốt ve êm ái .

Sức lực giữa môi và lưỡi tăng rất nhiều, kéo đầu lưỡi của cô rồi hung hăng mút lấy, anh thừa nhận trước đó vài ngày cho tới nay mình vẫn muốn cô, vẫn luôn suy nghĩ muốn cô, cánh tay ôm chiếc eo thon cũng từ từ buộc chặt, khiến cho hai người mặt đối mặt áp sát vào một chỗ.

“Umh.” Đang ở lúc Lương Chân Chân cảm giác mình đã hết hơi, sắp té xỉu, rốt cuộc miệng được thả ra, cô khép hờ mắt thở mạnh, cảm giác mình giống như con cá chết chìm, rốt cuộc có thể trở về trong nước rồi, có thể tự do mà hô hấp.

“Thích không?” Đằng Cận Tư thở hổn hển, giọng nói khàn khàn hấp dẫn, mang theo một loại tư vị khiêu gợi, mặc dù buông môi cô ra, lại vẫn nhìn cô ở khoảng cách gần bên như cô, hô hấp của cả hai phả lên trên mặt của đối phương, tê tê đại đại, mê điếng lòng người.

Vấn đề xấu hổ như vậy dĩ nhiên Lương Chân Chân sẽ không trả lời, nhắm mắt lại ổn định hơi thở của mình, cảm nhận được một hơi thở cổ xanh của phái nam mãnh liệt bao quanh mình, làm cho trái tim cô nhảy lên điên cuồng không thể dừng lại được.

“Hả?” Không nghe thấy câu trả lời của cô, anh lại gần một chút, gần đến mức có thể đếm lông mi đang run rẩy trên mắt cô. Con người trong suốt như hồ nước, hơi sưng đỏ, làm tăng thêm vài phần yếu đuối vừa thấy đã thương.

Trong lòng Đằng Cận Tư xẹt qua một trận thương yêu, cảm khê nhếch lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt sưng như quả đào của cô, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt phớt qua, sau đó rất hứng thú nhìn chăm chăm cô gái ngây ngốc ở trong ngực.

“ Ngoan, còn muốn sao?” Đằng Cận Tư hài hước nâng khóe môi lên, cong lên thành một đường cong nhận nhạo, giọng nói cao lên, mê hoặc lòng người.

Lương Chân Chân ngây ngốc nhìn chăm chăm anh, một bộ dáng mê hoặc như vừa trúng mỹ nam kế, nhưng khi nhìn đến trong tròng mắt đen của anh lăm lăm ý cười thì trong nháy mắt phản ứng kịp, nhỏ giọng lầm bầm một câu: bại hoại! Sau đó rũ đầu xuống không dám nhìn anh, mới vừa rồi bộ dạng của mình thật xấu hổ!

“ Cái gì?”

Thật ra thì, anh nghe rõ ràng, chính là muốn cô lặp lại lần nữa, dám mắng anh bại hoại? E hèm? Chỉ là cái phương pháp này thật đúng là được, cô thật sự ngừng khóc, nếu khóc nữa anh thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

“ Không có gì, lời đã nói không nói lại lần thứ hai.” Lương Chân Chân bĩu môi, kiên quyết không nói, có mấy lời chỉ có thể giấu ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói cho anh biết, nếu không anh nhất định sẽ trừng phạt mình.

Đằng Cận Tư thấy cô khôi phục bộ dáng đáng yêu dí dỏm, không khỏi cưng chiều sờ cái mũi nhỏ của cô một cái, kết quả bị cô nhìn chăm chăm, lầu bầu nói:” Lỗ mũi vốn đã không cao lắm, sờ mất cái nữa sẽ bị xẹp.”

“ Không sao, tôi thích.” Người đàn ông nào đó mặt không đỏ, hơi thở không gấp đáp lại.

~ (@_@)~ Gương mặt của Lương Chân Chân đỏ lên. Anh nói ... Thích, là thích mình sao?

Trong nháy mắt không khí trong buồng xe trở nên mập mờ, lưu luyến ôn tình, đưa tình không cần dùng lời nói, Lương Chân Chân đỏ mặt, mắt cũng sưng đỏ giống như hai quả đào, quá mất mặt! Ngay sau đó nhỏ giọng nói sang chuyện khác: “ Tôi đói rồi.”

“ Đói bụng? Vốn muốn mang em đến một nhà hàng Tây rất nổi tiếng của Ý...” Đẳng Cận Tư còn chưa có nói xong, đã nhìn thấy nai con nhìn anh, không khỏi cười khẽ một tiếng, chỉ áo sơ mi dính đầy nước mũi của mình nói: “ Em cảm thấy, tôi như vậy có thể đi ra ngoài sao?”

Vừa nói vừa ghét bỏ nhìn nó một cái, sau đó quả quyết đưa tay cởi nút áo ra, nhanh chóng cởi áo sơ mi ướn nhẹp ra.

“ Anh... anh làm gì thế?” Lương Chân Chân cho là mình nói “ Đói” lại gọi lên dục vọng của anh, cô sợ đến lui về phía sau một cái, cái mông tận lực cách xa vị trí nguy hiểm.

“ Em cảm thấy sao?” Đẳng Cận Tư tà mị giương môi, đuôi mắt nhếch lên, thời tiết tháng tư không lạnh lắm, anh chỉ không thích mặc áo sơ mi thấm ướn mà thôi, nhớp nhúa, cực kỳ không thoải mái, còn không bằng cởi ra cho thoải mái.

“ Tôi ... Tôi...” Lương Chân Chân lắp ba lắp bắp ê a nửa ngày, cũng không có kết quả, nhưng mà trong lòng lại không ngừng buồn bã, cô không muốn trên xe. Ôi quá phóng túng rồi, huhuu...

Người đàn ông nào đó cởi hết quần áo, nhưng căn bản không có động tác kế tiếp, chỉ là từ trong túi tiền lấy ra cái nút cài màu đen mới vừa rồi Lương Chân Chân nhặt được, đặt ở trong lòng bàn tay cô.

Vừa nhìn thấy viên đầu sỏ nhỏ nhỏ gây nên này, trong lòng Lương Chân Chân không vui thắm nói: cho cô vái nút áo đen thui này làm gì?

“ Tôi không có lừa em, nút cái này thật sự được làm từ Hắc mã não nguyên chất rất khó tìm, có thể tránh tà, cũng có thể làm vật hộ thân, nếu như em kéo xuống, vậy thì đưa cho em.” Đẳng Cận Tư nghiêm túc nói, anh rất ít khi nói nhiều như thế, phần lớn đều là lời ít mà ý nhiều.

Kết... Đá Hắc mã não nguyên chất khó tìm trên thế giới? Đường như Lương Chân Chân có chút không thể tin được cái nút tròn vo màu đen trong lòng bàn tay này lại có giá trị liên thành (*), cô vẫn cho là anh lừa dối mình, lại không nghĩ rằng lời anh nói đều là thật, không khỏi cẩn thận nhìn ngắm, phát hiện quả thật ánh sáng rất tốt, nhìn rất cao cấp.

(*) “ Giá trị liên thành” là một thành ngữ hay dùng trong phim kiếm hiệp. Nó chỉ một vật rất có giá trị, bằng nhiều thành trì liên tiếp nhau gộp lại. Ngày xưa mỗi thành trì là một vùng đất lớn, có tường bọc chung quanh. Tương đương với thành phố ngày nay.

Nhưng, cô kéo xuống hồi nào? Rõ ràng là chính nó tự rớt xuống,may không bèn chắc còn đổ thừa cô?

Dừng một chút, anh lại nói tiếp: “ Tôi không cố ý muốn trêu chọc em, nhìn thấy em thất bại cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ, càng không có xem em là một con rối không biết tức giận tùy ý đá qua đá lại, tùy ý vui đùa.”

Trong con người đen nhánh thâm trầm của anh lộ ra ánh sáng kiên định mà quyết tâm, mỗi một chữ, từng giọng điệu đều cực kỳ nghiêm túc, có một loại tư vị mê hoặc lòng người.

Lương Chân Chân chưa từng nghĩ tới cái người cao ngạo như anh sẽ nói ra những lời này, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường, ngọt ngào, ấm áp.

“ Umh, tôi liền miễn cưỡng tin tưởng anh á.” Trong giọng nói của cô mang theo sự nũng nịu, mặt mày cũng nhuộm lên một tầng vui thích.

“ Miễn cưỡng?” Sắc mặt của Đẳng Cận Tư rất đen, đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với một cô gái, kiên nhẫn giải thích cho cô nghe như vậy, cô lại còn nói —— miễn cưỡng tin tưởng?

Đương nhiên là miễn cưỡng tin tưởng rồi..., phải kết hợp với hành động thực tế sau này mới được, sao có thể người ta nói cái gì sẽ tin cái này, vậy khác kẻ ngu ở chỗ nào?

“Nút áo quý giá như vậy tôi không thể nhận, không hợp với quần áo của tôi, trả lại anh.” Lương Chân Chân cảm giác mình vẫn không thể tùy tiện nhận đồ của ác ma, mặc dù chỉ là một cái nút áo nhỏ nhỏ, nhưng vô cùng quý giá.

“Không được, phải nhận. Về sau nó sẽ là vật hộ mệnh của em, không cho phép vứt bỏ.” Đằng Cận Tư tức giận nói, nai con đáng chết, lại còn nói trả lại cho anh? Anh cho gì đó ra ngoài, há có đạo lý thu hồi lại? Cũng quá mất mặt đi!

Ách ... Nào có như vậy, người ta không cần còn cứng rắn đưa cho người ta, trong lòng Lương Chân Chân khó chịu suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn là nhận lấy, vật hộ mệnh cũng không tệ lắm, làm cho cô có một loại cảm giác an toàn.

“Ừ, được rồi.” Cô gặt đầu một cái.

Nhưng giọng nói kia nghe như miễn cưỡng vậy, trong lòng Đằng Cận Tư cực kỳ khó chịu, không khỏi ác độc nói một câu, “Về sau mỗi ngày phải đeo vào trên cổ.”

Lương Chân Chân nhìn anh giống như đang nhìn thú lạ, đeo nút áo lên cổ? Sao mà đeo?

Đằng Cận Tư tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền bảo tài xế tìm một cửa hàng đá quý dừng lại.

“Dạ, Đằng thiếu gia” sai khi tài xế nhận được mệnh lệnh, mắt liền bắt đầu nhìn chung quanh, nhớ mang máng ở phía Bắc có một cửa hàng đá quý nổi tiếng, liền quay đầu xe đi.

“Đến tiệm đá quý làm gì?” Lương Chân Chân không hiểu hỏi, chẳng lẽ anh muốn ở trần đi vào giờ trò lưu manh? Anh không sợ người khác tưởng anh bị tâm thần mà bắt lại sao?

“Đúc nó thành một sợi dây chuyền đeo vào trên cổ em.” Đằng Cận Tư bình tĩnh trả lời.

“À?” Lương Chân Chân há to miệng nhìn về phía anh, ác ma thật đúng là thuộc phái hành động mà! Nghĩ cái gì thì lập tức làm cái đó.

Mười phút sau, xe vàng dừng sạt ở một cửa hàng trang sức đá quý, Lương Chân Chân cúi đầu nhìn người đàn ông một cái, ngập ngừng nói: “Anh ... anh cứ như vậy mà đi vào à?”

144. Chương 145: Vậy. Muốn Thử Một Chút Không?

“Không bỏ được sao?” Khóe môi Đằng Cận Tư hơi vểnh lên, trong sự hấp dẫn mang theo chút tà mị.

Căn bản anh không có ý định đi vào, hơn nữa một cái áo sơ mi duy nhất cũng đã cởi, càng không thể đi vào cái nơi mà phụ nữ chiếm đa số, nhưng anh cố tình muốn thử xem con.

“Nào có! Anh thích đi đi đâu thì đi, có liên quan gì tới tôi?” Lương Chân Chân quệt mồ hôi bất mãn lầu bầu nói, trong lòng lại cực kỳ khinh bỉ hành động của tên điên nào đó.

Thiệt là! Cho dù cơ thể đẹp cũng không thể cởi hết đồ chạy khắp nơi như vậy a! Nhìn rất bất nhã!

“Tiểu Lý, cầm vào hỏi xem cần mất khoảng bao lâu để đúc xong thành sợi dây chuyền.” Đằng Cận Tư cầm lấy nút áo từ trong tay Lương Chân Chân, đưa cho tài xế, để cho cậu ta đi làm, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô gái nhỏ, khóe môi hơi vểnh mơ hồ mang theo ý cười.

“Được.” Tài xế Tiểu Lý lập tức cầm lấy nút áo màu đen, mở cửa xe đi vào.

Lương Chân Chân giờ mới hiểu được mình bị lừa dối, giận dữ trừng mắt liếc nhìn ác ma đang cười đến hả hê, xoay mặt không thèm nhìn lồng ngực to lớn rắn chắc của anh, tưởng gạt người dễ lắm sao! Anh nói mình bận rộn như vậy, mà còn có thể dành thời gian đi ra ngoài rèn luyện thân thể sao? Hơn nữa thân thể nhìn cơ thể anh tốt như vậy! Mới vừa rồi một đám liền đánh tên nam sinh kia khóc lóc nước mắt, la hét mặt mình méo rồi.

Vừa nghĩ tới người nam sinh kia mặt thể diện như đầu heo, cô liền không nhịn được bật cười một tiếng “Xì”, quá mạnh tay rồi!

“Cười cái gì?” Đàng Cận Tư có chút không hiểu vì sao nai con đột nhiên bật cười, anh có chút không vui khi thấy cô không tập trung, không cho cô nghĩ đến đàn ông khác!

“Không có gì á.” Cô mới vừa nói xong cũng phát hiện ác ma hung ác nhìn chăm chăm cô, có một loại ý tứ không nói nên lời, chỉ đành phải ngượng ngùng mở miệng, “Chính là cảm thấy tên nam sinh vừa rồi bị anh đánh thành đầu heo rất mắc cười.”

Quả nhiên là đang suy nghĩ đàn ông khác, trong nháy mắt mặt của Đàng Cận Tư tối sầm, âm trầm nói: “Về sau, lúc ở bên cạnh tôi không cho phép nghĩ tới đàn ông khác; lúc không ở bên cạnh tôi thì chỉ cho nghĩ đến tôi.”

-|||

Trong lòng Lương Chân Chân thoáng qua cảm xúc phức tạp, ách. Bộ dạng vừa rồi của anh là ghen sao? Bởi vì ghen cho nên mới tuyên bố quyền sở hữu với mình sao? Ý của anh chính là ngày nào cũng phải nhớ tới anh?

Tư tưởng diễn hình cho chủ nghĩa đàn ông gia trưởng!

“Tôi chỉ là cảm thấy đáng vẻ vừa rồi của anh rất lợi hại mà thôi.” Cô cố ý bổ sung thêm một câu, vừa nói vừa len lén nhìn anh, muốn xem thử phản ứng của anh.

Sắc mặt Đàng Cận Tư hơi hòa hoãn, chậm rãi nhếch môi, ý vị sâu xa nói một câu, “Tôi rất lợi hại sao?”

“Ừ.” Lương Chân Chân liên tục không ngừng gật đầu một cái, cô phát hiện ác ma rất thích nghe lời nói hoa mỹ, thật ra thì anh cũng rất đơn giản.

“Vậy. Muốn thử một chút không?”

Trong tròng mắt đen lóng lánh của Đàng Cận Tư hiện hai ngọc lửa nhỏ, Lương Chân Chân thấy được sắc thái tình dục ở bên trong, lập tức phản ứng được “lợi hại” trong miệng anh có ý gì, cô sợ đến trái tim nhảy loạn]”thình thịch thịch”, ác ma hư này, suy nghĩ xấu xa!

Nhưng cô còn chưa kịp lui về phía sau liền bị anh ôm chặt eo, bị buộc lên phía trước, ngồi đối mặt với anh, rất gần. thật ra thì cái tư thế này rất mập mờ, cô dang hai chân ngồi ở trên người anh, mà hai tay của anh ôm trên eo cô, hia người dường như dán chặt vào nhau.

“Đừng mà” Lương Chân Chân vặn vẹo uốn éo, đôi tay chống lên trên ngực cường tráng của anh, đây đang ở bên lề đường đấy!Ác ma thật đáng ghét !

“ Tôi muốn.” Đàng Cận Tư trực tiếp không kiêng kị nói, càng thêm xấu xa nâng mông của cô lên, để cô tiếp xúc thân mật với anh hơn, cái loại cảm giác cầu mà không được thật là làm cho người ta ngứa ngáy.

“Sắc ma! Tôi không muốn!” Lương Chân Chân đỏ mặt nghiêm mặt sắc giọng, nhưng không dám nhúc nhích, kinh nghiệm trước đây nói cho cô biết, lấy tĩnh chế động mới là biện pháp tốt nhất, bởi vì nó không chịu nổi ma sát, càng nhúc nhích nhiều nó càng hưng phấn, cho nên vẫn là yên tĩnh thì tốt hơn.

Đúng lúc ấy, tài xế Tiểu Lý cầm nút áo trở lại, Đàng Cận Tư kéo cửa xe xuống một nửa.

“ Đàng thiệu gia, họ nói cần thời gian ba ngày mới có thể làm xong.”

“Được, ba ngày sau cậu quay lại đây lấy.”

Xe khởi động lần nữa, vội vàng chạy về biệt thự Lan Đình uyển.

Lương Chân Chân sợ anh lại muốn trêu chọc mình hoặc là thật sự muốn cái kia, cố ý đứng thẳng cúi đầu tội nghiệp nói:” Nhức đầu quá, hình như tôi hơi say xe.”

Đàng Cận Tư liếc cô một cái:”Say xe?”

“Ừ, tôi ghét nhất ngửi mùi xe hơi, ngửi thấy đầu sẽ không thoải mái, còn ngồi như vậy, thật khó chịu, cũng có liên quan tới việc khóc lúc này, đầu thiếu oxi.”Cô mím miệng làm bộ đáng thương.

“Ngoan, vậy chúng ta trở về sẽ tiếp tục, thời gian buổi tối rất dài.”Đàng Cận Tư tà tứ cong khoe môi lên, giọng nói mỉa hoặc lại hấp dẫn.

Trong quán cà phê sang trọng, trên ghế sa lon gần cửa sổ, hai người phụ nữ mặt đầy son phấn đang ngồi đối diện nhau.

“Thật sự đúng là cái con tiện nhân họ Lương đó! Cậu nói sao số cô ta tốt như vậy! Đàng thiếu gia cư nhiên tự mình đến trường học tìm cô ta! Còn đánh người vì cô ta?” người phụ nữ đang nói chuyện mặc áo đầm Ver-sace màu đỏ chói, móng tay được chăm sóc tỉ mỉ xinh đẹp hung hăng cà lên lý thủy tinh, dường như trút hết tất cả oán khí lên trên đó.

Cô chính là Phương Y Nhu, người phụ nữ ngồi ở đối diện cô mặc bộ đầm chanel màu trắng là Thẩm Quân Nhã, hai người đều thuộc tiêu chuẩn “bạn bè không tốt”, luôn thỉnh thoảng ngồi chung một chỗ sẽ cùng bàn chuyện xấu.

So sánh với sự nóng nảy của bạn tốt, Thẩm Quân Nhã bình tĩnh hơn rất nhiều, động tác ưu nhã bưng cà phê lên, môi đỏ mọng khẽ nhấp một miếng, “Gấp cái gì? Chuyện hai ngày trước không phải đã làm cho cô ta mất hết mặt mũi rồi sao? Mình và cậu không phải là chưa từng học đại học, lời đồn đãi đó! Có thể một người nghỉ học, thậm chí làm hại cô ta mất hết tương lai.”

“Nhưng cậu phải biết, lấy bản lĩnh của Đàng Cận Tư, hoàn toàn có thể đảo ngược cục diện, nói cách khác tất cả việc chúng ta làm trước đây đều là uống phở! Mình không cam lòng.” Phương Y Nhu hận hận miết ly thủy tinh, trong mắt dần dần hiện ra sự ác độc, giống như là lương tâm bị nhuộm đen.

Tnq ngẩng đầu liếc cô một cái, “Không cam lòng? Không cam lòng thì cậu có thể ăn cô ta hay sao? Chuyện đã đến mức này, bây giờ chúng ta cần nhất là đường lui, mà không phải là vấn đề không cam lòng, vốn là lần này chỉ nghĩ cho cô ta một bài học, để cho cô ta chịu sự phỉ nhổ và khinh bỉ của mọi người, giờ mục đích đã đạt được.”

“Nhưng mình vẫn cảm thấy tiện nghi cho con tiện nhân đó, cậu nói sao lại là cô ta? Dáng dấp cũng không đẹp bằng hai tụi mình, sao Đàng thiếu gia lại coi trọng loại mặt hàng như cô ta? Còn cưng chiều như vậy? Nói cũng thật tức cười!” Phương Y Nhu tâm vẫn oán giận.

“có những người đàn ông ăn quen sơn hào hải vị, liền muốn thay đổi khẩu vị, ném thử mùi vị rau cải, cậu cũng không phải không biết đạo lý này, tức giận có ích không?” Trong mắt của Thẩm Quân Nhã giấu một tia châm chọc thật sâu, trong lòng cô hận không hề ít hơn Phương Y Nhu, nhưng cô vẫn giấu.

Lương Chân Chân, thật sự chính là cô ta!

Ban đầu cô Y Nhu tra xét hồi lâu vẫn không có kết quả đang ở lúc hai cô chuẩn bị bỏ cuộc, có một lần uống cà phê với Quý Phạm Tây, trong lúc vô tình anh hỏi mình và Lương Chân Chân có quen hay không. Cô liền cảm thấy hơi kỳ quái, trong lòng cực kỳ buồn bực, sao anh Phạm Tây lại biết cái loại con gái nghèo hèn như Lương Chân Chân?

Sau đó cô kiên trì liên tục hỏi tới, anh mới vịn bắt đắc dĩ nói ra mấy ngày trước trong buổi tiệc gặp qua cô một lần, cho là hai cô quen biết, mới tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Quý Phạm Tây vốn cực kỳ không muốn ở chung với Thẩm Quân Nhã, nhưng cô bám lấy rất lợi hại, cơ hồ mình xuất hiện ở đâu cũng có thể gặp được cô, trở lại chốn cũ, anh đột nhiên nhớ lại đây là nơi lần đầu tiên nhìn thấy Lương Chân Chân, hơn nữa ngày đó cũng thấy Thẩm Quân Nhã nói chuyện với cô ấy, liền thuận miệng hỏi một câu, ai ngờ cô bám sát không buông hỏi ngược lại anh, thật sự muốn dây dưa nên anh đành nói cho cô biết.

Lại không biết một câu nói vô tình của anh đã hại Lương Chân Chân lắm rồi, thật lâu về sau anh mới biết hối hận vô cùng, chỉ có thể dùng hành động thực tế để đền bù.

Sau khi Thẩm Quân Nhã nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, trong đầu lập tức hiện ra bóng lưng quen thuộc đó, Lương tiểu thư? Lương Chân Chân? Chẳng lẽ hai người này là cùng một người?

Tất cả trí nhớ nhanh chóng hiện ra, vẫn còn nhớ trước kia từng ở sảnh khách sạn Đế Hào Tư gặp qua cô ta nói chuyện với Nam Cung Thần, lúc ấy cũng không để ý nhiều, còn nghĩ đó như chuyện cười cho Diệp

Thành Huân nghe, không ngờ anh lại phản ứng lớn như vậy, còn rống mình, bây giờ suy nghĩ một chút, xâu chuỗi lại mọi chuyện đúng là có khả năng.

Có điều, cô thật sự không muốn tin tưởng Lương Chân Chân chính là cô gái thần bí được Đằng Cận Tư che chở, bình thường như vậy, tầm thường như vậy!

Càng làm cho cô tức giận chính là trong làng anh Phạm Tây cư nhiên nhớ kỹ cô ta, ước ao ghen tị dâng trào, cơ hồ chiếm hết trong lòng cô, vì vậy, liền thương lượng với Phương Y Nhu, cô rất thông minh giữ lại đường lui inh, cũng chưa hoàn toàn nói ra khẳng định là Lương Chân Chân, chỉ nói hoài nghi 80% là cô ta.

Mà 80% hoài nghi đã đủ khiến Phương Y Nhu phát điên, từ nhỏ họ đã xuất thân tôn quý, cho nên căn bản không đặt cái loại nữ sinh nghèo hèn như Lương Chân Chân ở trong mắt, thù giết lắm 1000, không thể bỏ qua ột người.

145. Chương 146: Mỹ Vị Ngon Miệng

Phương Y Nhu hận vò khăn giấy thành một cục đặt trong lòng bàn tay, vò nát nó như có thâm thù đại hận, nghiêm mặt dữ tợn nói: “Đằng thiếu gia chưa từng thử qua sơn hào hải vị đã thích mấy thứ rau cải, cậu nói xem mình có thể cam tâm sao? Nhất định là con tiện nhân đó đã dùng bùa mê thuốc lú gì rồi! Bằng không sao có thể mê hoặc Đằng thiếu gia!”

Móng tay thật dài của Thẩm Quân Nhã không gõ lên mặt bàn theo tiết tấu, “Y Nhu, cậu quá nóng nảy rồi, xã hội bây giờ, làm gì có đàn ông nào cả đời chỉ thích loại rau cải? Đừng nói chỉ là chỉ độc sủng một cô gái, nói ra cứ như chuyện cười, chúng ta chỉ cần chờ đợi thời cơ.”

“Vậy còn phải đợi đến lúc nào đây?”

“Được rồi, có thời gian ở đây tức giận không bằng cậu suy nghĩ cách làm sao bịt miệng nữ sinh kia, đừng để cô ta tiết lộ cậu ra, đến lúc đó cũng đừng tìm mình khóc.” Thẩm Quân Nhã nhàn nhạt liếc cô một cái.

“Mình biết rõ, mình sẽ lập tức đưa nữ sinh kia ra khỏi nước, sẽ không để cho bọn họ có cơ hội tìm được cô ta.” Phương Y Nhu gật đầu một cái, bạn tốt nhắc nhở rất đúng, nếu như bị Đằng thiếu gia biết là do cô sai khiến, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên vì an toàn cô phải giải quyết sạch sẽ.

Thẩm Quân Nhã lấy một cái gương nhỏ từ trong túi xách ra, trang điểm lại lần nữa, rồi để xuống, “Mình đi đây, chính cậu tự giải quyết cho tốt, cảm giác không ổn thì trốn ra nước ngoài, đừng không cẩn thận để mình bị bắt được, tội gì.”

Phương Y Nhu cười đến mặt mờ, “Lại đi gặp thị trường Quý bận rộn của cậu? Anh ta thật đúng là pháo đài khó phá được, cứ năm ngày ba bữa gặp mặt cũng không thể hòa tan lòng dạ cứng như đá của anh ta, chặc.”

Thẩm Quân Nhã liếc cô một cái, không vui nói: “Vậy càng thêm xác định mình không thể thay đổi, chuyện của mình cũng không cần cậu quan tâm, trước tiên nên giải quyết chuyện của cậu sạch sẽ rồi nói.”

Nói xong, liền đứng lên lắc mông rời đi, còn Phương Y Nhu thì lại lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Trước cửa biệt thự Lan Đình uyển, xe vừa mới dừng hẳn, Lương Chân Chân liền mở cửa xe vọt xuống dưới, khi chạy đến cửa đúng lúc gặp quản gia Hạ Đông, trên mặt lập tức ửng đỏ, ngẩn người đứng đó đi vào cũng không được đi ra cũng không xong, một tháng chưa tới đây, mới vừa vào cửa đã biểu hiện vui mừng như vậy, có phải có vẻ quá mức không thể chờ đợi hay không? Thật xấu hổ !

Cô tình Hạ Đông chỉ nở một nụ cười dịu dàng với cô, điều này càng làm cho gương mặt của cô đỏ hơn, dường như nụ cười của Hạ Đông có thâm ý khác, không phải là bà ấy đang chê cười mình chứ?

Mắc cỡ cô vội vàng chạy vào trong nhà, chạy thẳng tới phòng ngủ lầu hai, trước tiên cô muốn đi tắm, nhất là trên mặt, bẩn rồi, bị những người chán ghét kia sờ qua, không rửa sạch sẽ cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cô nhanh chóng leo lên cầu thang, tay vừa chạm vào cửa, liền nghe dưới lầu truyền đến giọng nói của ác ma.

“Chuẩn bị thức ăn đi, tôi muốn ăn tôm hùm.” Đẳng Cận Tư chậm rì rì đi vào phòng khách, cố ý lớn tiếng nói, chút tâm tư của nai con kia toàn bộ đều viết hết ở trên mặt, cô muốn chạy trốn nhưng cơm cũng phải ăn, sau khi ăn xong xem cô có thể chạy đi đâu?

Lương Chân Chân vừa nghe đến mấy chữ “tôm hùm” này, bụng liền bắt đầu kêu lên, chỉ tưởng tượng thịt tôm hùm trơn bóng mềm mại, cô liền không nhịn được chảy nước miếng.

Xem ra, chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh, cô vọt tới phòng tắm, khóa trái cửa, rửa mặt xong, sau đó gọi đầu, tắm...

Đợi cô tắm xong chuẩn bị đi ra, mới phát hiện đi vào quá gấp, cho nên cái gì cũng không mang theo, thật may là trong này có rất nhiều khăn tắm, cô không đến nỗi trần truồng đi ra ngoài, vắn cửa, cẩn thận mở ra một khe hở, con mắt to đen lúng liếng đảo chung quanh một vòng, phát hiện trong phòng rất yên tĩnh, không có ai.

Liên yên tâm to gan đi ra ngoài, bởi vì trời nóng, cô tùy tiện tìm một cái áo bằng lụa và quần ngắn mặc vào, đương nhiên vẫn là loại phong cách bảo thủ, tuyệt đối sẽ không làm cho người khác bị hấp dẫn. (dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cô mà thôi.)

Mới xuống lầu, đã ngửi được mùi thơm của thức ăn khiến cô chảy nước miếng, bước chân vui sướng đi vào, tự giác ngồi ở bên cạnh người nào đó, để tránh anh lại yêu cầu này nọ.

Đẳng Cận Tư vừa nghe thấy tiếng bước chân, liền biết là nai con xuống, ngược mắt nhìn nhặt liếc về hướng cô, lại... bỗng dưng nguy hiểm nheo mắt lại, trông mắt đen thâm thúy u ám không giống như bình thường.

Cô mặc cái áo hai vai đơn giản, bờ vai và cái lưng trắng nõn mịn màng lộ ra ngoài một mảng lớn, phía dưới là chiếc quần ngắn vừa vắn bao bọc lấy cái mông căng tràn, không keo kiệt phơi bày cặp đùi trắng nõn thon dài ra.

Anh híp mắt như không có chuyện gì xảy ra ngồi ăn ở bên cạnh nai con, không khỏi có chút miệng đắng lưỡi khô, bưng ly lên uống một ngụm, muốn tiêu trừ cơn nóng trong lòng mình.

“Anh? Anh ăn hết tôm hùm rồi sao?” Lương Chân Chân tìm hết bàn ăn một vòng cũng không thấy món tôm hùm mà mình nhớ thương, không khỏi tức giận nhìn người nào đó, không biết mình đã sớm trở thành cao lương mỹ vị trong lòng anh.

“Ừ...” Đẳng Cận Tư bình tĩnh ung dung bỏ một miếng cơm vào trong miệng, mơ hồ không rõ đáp, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đợi lát nữa phải lừa gạt sao cho cô cam tâm tình nguyện nghe lời mình.

Lương Chân Chân không vui, môi đỏ mọng vểnh lên thật cao, tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông đang bình tĩnh ăn cơm, thật là quá đáng! Biết rõ cô thích ăn tôm hùm, cứ nhiên một con cũng không để dành lại cho cô, ăn hết sạch sẽ!

Ngược lại Đẳng Cận Tư rất có hứng thú thưởng thức bộ dạng thỏ phì phò lúc này của nai con, bộ dáng tức giận bĩu môi thật là làm cho người khác thương yêu, anh thật là muốn kéo cô vào trong lòng ngực mình ngồi, nhưng điều đó sẽ đẩy lên lửa mạnh, đã xảy ra sẽ không thể ngăn cản.

Thôi, vẫn là cơm nước xong lại nói.

Đang lúc ấy thì, có người giúp việc bưng một cái bồn lớn gồm 13 con tôm hùm giương nanh múa vuốt lên bàn, trong phòng ập tức tràn đầy hương thơm mê người. Giờ Lương Chân Chân mới hiểu được mình trách lầm ác ma, gương mặt hồng hồng liếc anh một cái, ngay sau đó quay đầu nhìn về cái bồn tôm hùm trước mắt này, từng con tôm to lớn đỏ rực, ngâm mình ở trong nước gia vị thơm lừng hấp dẫn cô.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cầm cái bao tay trong suốt trên bàn ăn đeo vào, thật sự là... không thể chờ được.

“Chờ một chút” Lúc móng vuốt của cô sắp vươn đến cái bồn tôm hùm, Đẳng Cận Tư ngồi ở một bên lên tiếng.

Ghét! Không nên ngăn cản cô ăn tôm hùm, ánh mắt cô ai oán nhìn người khác, mắt to ngập nước.

“Ăn trước chút cơm lót bụng, mới tốt cho dạ dày, tôm hùm rất cay.” Đàng Cận Tư bình tĩnh mở miệng, rõ ràng là quan tâm lại bị anh nói đến vô cùng nghiêm túc.

Ách... Cô giống như lại trách lầm ác ma, người ta cũng chỉ tốt bụng suy nghĩ cho cô, trong lòng không tự chủ tăng thêm một phần áy náy.

Người giúp việc ở một bên lập tức lau tay lệ mắt giúp cô múc một chén cơm nhỏ, sau đó cung kính bưng cho cô.

“Cảm ơn, cô không cần đứng ở chỗ này đâu..., chúng tôi đều có tay có chân, tự có thể ăn.” Lương Chân Chân cười híp mắt nói, có người ngồi ở bên cạnh nhìn cô ăn cơm là đủ rồi, còn tới mấy người này nữa, có cần phải quan trọng hóa vấn đề vậy không!

Người giúp việc gạt đầu một cái, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: vị Lương tiểu thư này cũng thật là thú vị, theo hầu ăn cơm có liên quan gì sao? (Lương Chân Chân xấu hổ gào to: tôi không nói là có liên quan. Hừ! Không được xoáy vào chỗ có vấn đề!)

Khi người giúp việc tiếp xúc ánh mắt Đàng Cận Tư đưa tới liền tự giác lui xuống, để lại phòng ăn to như vậy cho hai người bọn họ.

Mấy phút ăn xong cơm trong chén, Lương Chân Chân để đũa xuống chuẩn bị bóc một con tôm hùm lớn ăn, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy vô cùng ngon.

Bê hai cái càng lớn, suy nghĩ nên cắn ở đâu thì tốt hơn, woa... Mùi vị này! Quá tuyệt vời! Cô một hơi ăn hơn mười ngụm, bao tay trong suốt đã bị cô làm cho không còn ra hình dáng, trên môi dính đầy nước tôm hùm, dọc theo khóe miệng chậm rãi mà chảy xuống.

Đàng Cận Tư nhìn bộ dáng sảng khoái của cô, tâm tình cũng cực kỳ tốt, híp tròng mắt đen lại nhìn cô chăm chú, trong mắt toàn sự dịu dàng và cưng chiều.

“Ngoan, ăn từ từ, đừng để mắc nghẹn, nhìn em xem, chảy nước miếng này.”

Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, cầm khăn giấy đưa tay lau chùi miệng cho Lương Chân Chân, ánh mắt lại chăm chú nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi mềm mại của cô, phía trên thoạt nhìn rất phong phú, nước sốt tản ra mùi thơm mê người, anh có chút không chịu nổi, chợt nghiêng người hôn lên, sau vài giây liền buông ra, vẫn lè lưỡi liếm một vòng ở trên môi, hương vị của tôm hùm vương lại trên hơi thở của nai con, thật không tệ.

Trong nháy mắt Lương Chân Chân hóa đá, động tác ác ma liếm môi quá... hấp dẫn, quá quyến rũ! Trái tim không nhịn được đập cuồng loạn, đưa tay cầm lấy khăn giấy trên bàn thô lỗ chùi miệng, ngay cả đau cô cũng không cảm giác được.

“Ăn no rồi sao?” Đàng Cận Tư nhìn cô lau miệng, nhẹ nhàng hỏi.

Ách... No thì no rồi, nhưng cô vẫn còn muốn ăn tôm hùm, trong bụng cũng có thể tiếp tục ăn được, có điều cô đã lau miệng rồi, nếu như muốn tiếp tục ăn, có phải hay không quá... Gì đây?

Mơ hồ không rõ “Uhm...” Một tiếng kéo dài, có chút mùi vị không cam lòng.

“Tôi chưa ăn no.” Người đàn ông nào đó lén hắt hai cái, giọng nói trầm thấp chậm rãi nói.

“Hả, vậy anh ăn đi! Trên bàn còn rất nhiều món ăn này, nếu như anh cảm thấy một mình ăn cơm rất chán, tôi vẫn có thể tiếp tục ngồi ăn với anh thêm lát nữa.” Trong lòng Lương Chân Chân thầm nghĩ, rốt cuộc cũng tìm được lí do hợp lý ăn tôm hùm rồi, Muaahahahahahahahaha~ ~ ~ ~

146. Chương 147: Sói Xám Lớn Dụ Tiểu Bạch Thỏ

Đàng Cận Tư dịu dàng nhìn cô, nhỏ giọng nói, “Ngoan, tới đây.”

Trong lòng Lương Chân Chân “Lộp bộp”, cảm thấy bộ dáng anh nhìn mình rất khiếp người, giống như mình mới là thức ăn trong miệng anh, lập tức trở nên cảnh giác, càng thêm không muốn nhúc nhích đi qua, chỉ ước gì cái móng có thể mọc rễ, dính ở trên ghế không rời đi được.

“Tôi. Tôi ăn tôm hùm.” Móng vuốt của cô mới vừa với tới một con tôm hùm liền bị người nào đó ôm chặt eo, sau đó một hồi trời đất quay cuồng, cô liền Càn Khôn Đại Na Di (tiêu biểu cho trời trong bát quái, ý ở đây là xoay chuyển càn khôn) —— cái móng từ trên ghế dời đến trên đùi ác ma. ChiMy

Con tôm hùm lớn đang giương nanh múa vuốt cũng bay một vòng lên không trung, tương ột văng tứ tung, trên đùi Lương Chân Chân cũng không cẩn thận trúng chiêu, tương ột rất nóng chạm vào da sẽ rất đau, cô không nhịn được kêu lên “Gào khóc ngao”, con tôm hùm trong tay cũng bị cô quăng xuống đất.

“Đau không?” Đẳng Cận Tư cau mày nhìn vài giọt tương ột trên chân cô, một cái tay lấy khăn giấy chuẩn bị lau giúp cô.

“Thử đổ vài giọt lên chân anh xem có đau không, đừng nói chuyện không biết suy nghĩ, huhu. Thật là đau!” Lương Chân Chân thật hận không thể vung bàn tay đầy tương ột của mình lên mặt ác ma, đều là lỗi của anh! Đang ăn ngon lành sao đột nhiên lại ôm mình!

“Được rồi, tôi ôm em đi tắm một cái.” Đẳng Cận Tư có chút bất đắc dĩ với cô, nhưng cũng đúng là do anh gián tiếp tạo thành, cánh tay xuyên qua dưới hai chân cô, đang chuẩn bị ôm ngang cô lên, cô lại giãy giụa, chất dầu mỡ nhầy nhụa lập tức dính lên trước ngực anh.

Bởi vì nguyên nhân anh không có mặc quần áo, bàn tay dính đầy nước tôm hùm liền trực tiếp tiếp xúc thân mật với da thịt của anh.

Biến cố vừa mới xảy ra, khiến hai người đều ngây ngẩn cả người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“A! Tôi. Tôi không phải cố ý.” Lương Chân Chân thấy mặt của người nào đó càng ngày càng đen thì lập tức mở miệng nói. Thật ra thì, một nửa là cô cố ý, một nửa vô ý, tóm lại, khi thấy ác ma trên ngực màu lúa mì dính rất nhiều tương ột thì tâm tình cô vô cùng sáng khoái.

Đẳng Cận Tư cố nhịn để mình không nổi giận, cắn răng mà nói ra: “Nếu vậy thì cùng nhau đi tắm.” Trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng âm trầm, nai con, đây chính là tự em tới trêu chọc tôi.

Đột nhiên Lương Chân Chân có loại cảm giác mình tự đào một cái hố to, rõ ràng không muốn nhảy, nhưng vẫn bị buộc nhảy vào, tựa như hiện tại, rõ ràng cô rất không muốn tắm chung với ác ma, kết quả nhất định sẽ bị ăn sạch, hơn nữa một giọt cũng không thừa! Ai bảo mình muốn để người anh dính tương ột, còn không phải là đáng đời mặc người ức hiếp sao?

“Tôi...tôi có thể nói không sao?” Cô bủi môi tội nghiệp nhìn anh, mắt to ngập nước.

“Là em, chủ động trêu chọc tôi.” Đẳng Cận Tư tà tứ nhếch môi, cười đến muốn ăn đòn, hiện tại mới nhận lỗi? Chậm rồi.

“Nào có, người ta thật sự không phải cố ý.” Cô tiếp tục giải thích.

“Đó chính là cố ý?” Một người đàn ông vừa ôm cô gái bên cạnh vừa chế nhạo cô, căn bản không để ý tới ánh mắt mập mờ của mấy người giúp việc, tự nhiên bước lên cầu thang.

“Khốn kiếp! Mau buông tôi xuống, tôi sẽ tự đi.” Lương Chân Chân xấu hổ đấm bờ vai của anh, nhiều người nhìn như vậy! Anh không chú ý sao?

“Không buông.” Người đàn ông nào đó nói.

.

Hạ Đông đứng trong phòng khách, nhìn bóng lưng thiếu gia ôm Lương tiểu thư từng bước từng bước đi lên lầu, tâm tình vô cùng tốt, trông mong một tháng cuối cùng cũng trông được một ngày hai người hòa thuận như thế rồi ! Rất cuộc có hiểu lầm hay chuyện gì làm cho thiếu gia và Lương tiểu thư không qua lại một tháng? Thật khiến bà khó hiểu.

Chỉ hy vọng về sau hai người không còn mâu thuẫn gì nữa, phù hộ Lương tiểu thư mau sớm mang thai con của thiếu gia, để lão phu nhân vui vẻ, hạnh phúc!

Trong phòng ngủ trên lầu hai, Lương Chân Chân liều mạng uốn éo người muốn tránh thoát ngực của anh, lại bị anh hét ngừng, “Đừng làm rộn!”

Giọng nói kia, có chút lạnh, còn có chút không nhịn được. Cô chỉ có thể ngoan ngoãn bất động, cho đến khi anh ôm mình vào phòng tắm, sau đó đặt mình ở trên bồn rửa tay, trái tim của cô không không chế được đập cuồn cuộn, trong đầu lập tức nhớ tới tình cảnh lần trước anh đang muốn cô ở trong phòng vệ sinh khách sạn Đế Hào Tư, ưmh. Mặc cỡ chết người.

Đằng Cận Tư mở vòi nước trên bồn rửa tay ra, rửa đi tương ớt trên đùi Lương Chân Chân, mặc dù không bóng nặng lắm, nhưng vẫn hơi hồng hồng, cần rửa sạch một cái mới được. Có một bạn thân là bác sĩ Lê tử bên cạnh, ít nhiều gì anh cũng biết chút chút.

Ưmh. Thì ra là do cô nghĩ sai, ác ma chỉ là muốn giúp cô rửa sạch chỗ bị bóng thôi, thật ra thì, đã không còn đau rồi.

“Còn đau không?” Giọng nói của Đằng Cận Tư nhàn nhạt, mang theo chút lo lắng.

Lương Chân Chân nửa cần môi lắc đầu một cái, hai cái tay siết chặt, ngập ngừng nói: “Tôi muốn đi xuống.”

“Ngồi ở trên đây không được sao?” Trong tròng mắt đen của anh xuất hiện một tia cười ranh mãnh, cơ thể áp sát đến gần cô. Trong lúc đó, làm bộ muốn hôn cô.

“Trên người anh thật là thú vị.” Cô nhứ lỗ mũi ghét bỏ nhìn anh một cái, ngụ ý chỗ đầy dầu mỡ trước ngực anh.

Sắc mặt Đằng Cận Tư sa sầm, thú vị? Thú vị cũng là do cô gái nhỏ trước mắt này làm ra, đầu tiên lau tất cả nước mắt nước mũi nước lên trên áo sơ mi của anh, mới vừa rồi để bàn tay đầy dầu mỡ tòm hùm lên người anh, các mùi vị kì lạ này kết hợp có thể không thú vị sao?

Lùi về phía sau hai bước, động thủ bắt đầu cởi đau lưng, cởi quần, bây giờ anh cần tắm.

“Cái đó. Nãy tôi tắm rồi.” Lương Chân Chân mới vừa thở phào nhẹ nhõm, lại khấn trương, ác ma quá phóng túng rồi! Cự nhiên bắt đầu cởi quần ở trước mặt cô. TT

“Mở nước cho tôi.” Đằng Cận Tư vừa nói vừa cởi quần dài xuống, lúc đang chuẩn bị cởi quần nhỏ bên trong, Lương Chân Chân từ trên bồn rửa tay nhảy xuống, đưa lưng về phía anh mở nước cho bồn tắm, thử độ ấm của nước thấy được rồi.

“Được rồi, vậy tôi đi ra trước.” Lúc cô xoay người đang thì nhìn thấy một cơ thể hoàn mỹ gợi cảm, nhất là vật nào đó đang đứng thẳng ngẩng đầu, chăm chú hướng về phía cô.

Hô hấp của cô nhất thời dồn dập, khấn trương lùi về sau một bước, nhưng không ngờ, lòng bàn chân trượt một cái, cả người cô không khống chế được rơi vào trong bồn tắm.

“Bùm bùm!” Một âm thanh vang lên, bọt nước bên trong bồn tắm văng lên cao, làm ướt mảng lớn nền gạch.

“Nai con!” Đằng Cận Tư sải bước lớn đi tới, một tay vịn lấy bồn tắm lớn, một tay vừa lúc giữ chặt đầu của cô, mu bàn tay khó khăn đưa xuống đáy bồn tắm, có thể nói vô cùng nguy hiểm a!

Lương Chân Chân ngửa nửa người trên trong bồn tắm, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: cô xong rồi! Mặc dù nước có sức nổi, nhưng dù sao nước vẫn quá cạn, đầu của cô nhất định sẽ bị đập thành một cái bao lớn, nói không chừng còn biết nở hoa.

Nhất định là đời trước cô thiếu nợ ác ma, kiếp này bị buộc phải trả nợ.

Vậy mà, không hề cảm giác đau đớn, có một vật thể mềm nhũn giữ chặt đầu của cô, có điều mát, lỗ mũi và trong miệng sắc không ít nước, sắc đến cô ho khan liên tục.

Cũng may không bao lâu, liền được giải cứu, cô cũng hiểu cái vật thể mềm nhũn đó là cái gì, thì ra là tay ác ma, ưmh. Coi như anh có lương tâm đi, nếu như anh làm hại đầu mình bị quần băng, Hừ! Tuyệt đối không tha thứ.

“Không sao, về sau cẩn thận một chút.” Đàng Cận Tư cầm khăn lông khô ở một bên lên lau chùi nước trên mặt giúp cô, dịu dàng nói, mới vừa rồi thật sự là nghìn cân treo sợi tóc!

“Nói cái gì nói! Đều là do anh làm hại.” Lương Chân Chân uất ức bĩu môi, không biết giờ phút này quần áo trên người cô dán chặt ở trên người, hiện ra dáng người lung linh có lỗi có lỗi, tóc dài đen nhánh, nước không ngừng nhỏ giọt lên cổ tay của Đàng Cận Tư, tựa như dấu vết nóng bỏng của ngọn lửa rơi xuống trên người ăn.

Nhìn bộ dáng ngây thơ đáng yêu của người trong ngực, hầu kết của anh giật giật, không nói gì, trông mắt đen từ từ tối lại, càng ngày càng thâm trầm khó dò.

Lương Chân Chân không nghe thấy tiếng trả lời liền chớp chớp lông mi ướt át, khẽ mở mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy mình trong mắt Đàng Cận Tư, bộ dáng uất ức bĩu môi rất ngây thơ đáng yêu, tóc dài đen mượt xinh đẹp tán loạn trên cánh tay của anh, dễ trêu lừa.

“Anh.” Cô há miệng, lại phát hiện giọng nói của mình run rẩy, nhịp tim đập kịch liệt, như muốn nhảy ra từ trong cổ họng.

“Nai con.” Đàng Cận Tư mê muội dịu dàng gọi cô một tiếng, cúi người khẽ hôn hai cái ở trên môi cô, sau đó ôm cô ngồi vào trong bồn tắm, động thủ bắt đầu cởi quần áo ướt nhẹp trên người cô ra.

“Đừng mà.” Hai tay cô ôm ngực, ngăn cản hành động kế tiếp của anh, ngượng ngùng cúi đầu, giữa mặt mày nhiều thêm một phần nũng nịu.

“Ngoan, ăn thịt tôm hùm có ngon hay không? Tươi mềm ngon ngọt?” Giọng nói khàn khàn của anh mang theo chút tư vị mê người.

(o). . . Tắm và ăn tôm hùm có liên quan gì? Lương Chân Chân khó hiểu, chớp mắt nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mắt.

“Mới vừa rồi có phải ăn rất ngon hay không?”

Gật đầu.

“Có phải ăn rất no hay không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Sau này còn muốn ăn hay không?”

(dĩ nhiên muốn ăn) gắng sức mà gật đầu.

“Vậy, có phải thưởng cho tôi hay không?”

147. Chương 148: Ngoan, Nghe Lời, Cởi Quần Áo

Lương Chân Chân tiếp tục ngây ngốc gật đầu một cái, nhưng khi cô nhìn thấy trong mắt ác ma đầy ý cười thì mới hiểu được mình bị lừa gạt, thì ra tối nay anh đã kịp chuẩn bị, suy nghĩ xấu xa muốn lừa gạt mình!

“Anh! Gạt người!” Cô tức giận lên án nói.

“Tôi gạt em cái gì chứ ?” Đàng Cận Tư bình tĩnh hỏi, một bộ dáng vô tội.

“Trong lòng của anh rõ ràng!” Cô cắn môi, tức giận nói.

“Tôi không rõ ràng lắm.” Một người đàn ông nhàn nhạt nói, vẻ mặt thành thật, thấy Lương Chân Chân rất muốn đánh anh, rất có thể là cô giả bộ! Tức giận đẩy anh ra muốn đứng dậy, lại bị hai tay anh giữ lấy.

“Vừa rồi em đồng ý cho tôi phần thưởng.” Trong tròng mắt đen lóng lánh của Đàng Cận Tư xuất hiện hai đốm lửa nhỏ, rất không vui khi thấy nai con nói lời mà không giữ lời.

“Được, nếu như là tôi thưởng cho anh, vậy thì phải do tôi quyết định, tôi nói thưởng cái gì thì là cái đó.” Trong lòng Lương Chân Chân biết không thể chọc giận anh, liền giúp mình tranh thủ lợi ích lớn nhất.

“Không được, phải do tôi làm chủ!”

Đặng Cận Tư vừa nói vừa ngất khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà của cô, giọng nói hết sức bá đạo, không cho người khác từ chối.

“Một chút quyền lựa chọn cũng không cho tôi.” Lương Chân Chân uất ức lâu bầu nói, ác ma luôn thích lấy một loại tư thái ương ngạnh ép buộc cô, căn bản không suy nghĩ xem cô có vui hay không, đáng ghét chết đi!

“Ngoan, nghe lời, cởi quần áo, tắm.”

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn chằm chằm cô, một giây cũng không dời đi, động tác trên tay cũng không hề nhàn rỗi, nâng cánh tay của cô lên, cởi cái áo ướt chèm nhẹp và áo lót xuống, trực tiếp ném sang một bên.

Lương Chân Chân cảm nhận được ngón tay của anh trượt qua trượt lại trên ngực và trên lưng cô, mang theo một dòng điện kì lạ, tê tê dại dại truyền trên người cô, ngay cả lỗ chân lông trên người cũng tựa như muốn nổ tung.

Khi tay anh dọc theo xương cột sống trượt dọc theo xuống quần thì cô vội vã đưa tay ngăn cản động tác của anh, ngập ngừng nói: “Tôi. Tôi tự mình cởi.”

Nghe được lời nói của cô..., ánh mắt Đặng Cận Tư nhìn cô càng thêm dịu dàng, hài lòng buông tay ra, cầm sữa tắm để ở một bên lên, đổ xuống một chút vào lòng bàn tay, sau đó từ từ tạo bọt, vẽ loạn trên cơ thể chính mình, trông mắt đen cũng không hề rời khỏi nai con đang đưa lưng về phía anh cởi quần.

Đợi sau khi cô cởi sạch hết, cánh tay dài vòng qua, ôm cả người cô vào trong ngực, hai người dán chặt vào nhau.

Cảm giác tiếp xúc da thịt khiến trên mặt Lương Chân Chân ửng đỏ, đây là lần đầu tiên hai người cởi sạch quần áo tắm đứng nghĩa, thật sự là. ngại quá đi. ~(@_@)

~Hơi nước trong phòng tắm từ từ bốc lên, kèm theo mùi thơm ngát của sữa tắm, dâng lên một mảnh sắc thái mập mờ, mờ mịt ở xung quanh hai người, thật may là có lớp sương mù trắng xóa che lại tầm mắt, mới không khiến hai người nhìn nhau rõ ràng.

Hô hấp của Đặng Cận Tư dồn dập khi nhìn cơ thể trắng như tuyết ở trước mặt. Trên người thiếu nữ tỏa ra hương thơm đặc biệt, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng lay động trong tim anh, chỉ muốn hung hăng dụi cô vào trong ngực, kết hợp làm một thể, dùng hết sức yêu thương cô.

Anh nâng hông của cô lên để cho cô giang hai chân để trên người mình, âm thanh khàn khàn nhỏ giọng nói, sinh ra một loại quyến rũ kỳ lạ :” Em tới tắm cho tôi.”

Hai gò má của Lương Chân Chân mác cỡ ửng hồng, quyến rũ động lòng người như hoa hồng kiều diễm, cô tận lực tránh tiếp xúc với một vật khổng lồ, nhưng nhất định người nào đó không chịu bỏ qua cho cô, còn bảo cô tắm cho anh ! Ghét ! Thật sự coi mình là hoàng thượng sao, tắm còn cần cô phải hầu hạ !

“Anh tự tắm đi!” Trong giọng nói của cô mơ hồ làm nũng, giọng nói dịu dàng khuấy động lên một dòng điện ở trên người anh, hơn nữa bởi vì nhiệt độ nước ấm bên trong bồn tắm quá cao, sau lưng thấm ra một tầng mồ hôi dày đặc. Nhưng nhiệt độ cơ thể còn dọa người hơn, tựa như một biển lửa nóng ran khó nhịn, nhất là ở bụng, kêu gào muốn được giải phóng.

Anh nhìn cô, không nói lời nào, trước mắt hai người hiện lên một lớp sương mù thật mỏng, có một loại cảm giác mờ mịt, chỉ còn mùi thơm thấm vào ruột gan, mê hoặc lòng người.

” Nhìn tôi làm gì ? Tắm nhanh lên đi .” Lương Chân Chân bị anh nhìn đến mặt nóng hổi, khí nóng trên người đánh tới từng đợt từng đợt, hô hấp cũng không thông, cho nên muốn anh tắm nhanh lên một chút để có thể sớm rời khỏi căn phòng làm người khác hít thở không thông này.

” Không ngờ một tháng không gặp, nai con trở nên chủ động như vậy rồi hả ?” Tròng mắt đen của Đặng Cận Tư giống như ngôi sao sáng chói trong đêm tối rạng rỡ phát ra ánh sáng ranh mãnh, tâm tình rất vui vẻ.

” Tôi nào có! Anh.....Anh hiểu lầm ý của tôi.” Lương Chân Chân gấp đến độ lỗ tai cũng đỏ, ác ma thú! Cố ý xuyên tạc ý của cô !

” Không sao, tôi thích .” Người đàn ông nào đó không những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ.

Thích cái đầu anh ! Cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến sắc. Không có chút nghiêm chỉnh nào ! Trước kia thoát nhìn như một người đàn ông lạnh lùng điển hình, bây giờ lại khác biệt: phúc hắc và khó chịu *** ! Hư quá đi !

Cơ thể trong nước nóng đã lâu khó tránh khỏi sẽ muốn cử động, hơn nữa cái mông của cô dính sát chân của anh, cảm giác rất không thoải mái, hai tay chống lên vách bồn tắm muốn thay đổi tư thế, mới vừa có hành động liền bị đè nén xuống, vừa lúc ngồi ở phía trên một vật cứng, mặt lập tức đỏ rực, cô cảm thấy mình muốn điên rồi, máu trong người đều đang sôi trào, đoán chừng toàn bộ đều vọt tới trên mặt, khẳng định còn đỏ hơn máu, hoặc là càng giống như một con tôm hùm. Huhu.....

Đặng Cận Tư bị động tác vô ý thức của cô làm uốn diên rồi, cái vật chống đỡ dưới bụng cũng càng ngày càng nóng, càng ngày càng cứng rắn. Cơ thể anh chậm rãi trượt xuống, nằm ngửa trong bồn tắm, bàn tay cũng không rời khỏi cái mông của nai con, dùng sức lực vừa phải vuốt ve, ngón tay thô ráp trượt dọc theo khe mông của cô _____

Lưu luyến một lúc sau, cảm thấy rất tốt, mới ấn mông của cô hạ thấp xuống, thẳng lưng, nhứt lên trên vào mấy phần.

” A !” Lương Chân Chân không nhịn được kêu một tiếng, cô nóng đến không thể nhịn được. Trong phòng tắm không thể nào hóng mát, hơn nữa hơi nước bốc lên càng làm người khác cảm thấy thiếu dưỡng khí, ngột ngạt khiến cô sắp hít thở không thông.

Cho nên cô hoàn toàn làm một động tác theo bản năng : đôi tay duy nhất chống đỡ lồng ngực to lớn của Đặng Cận Tư, ” Vụt” một cái đứng dậy, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, ở lại nữa cô sẽ hôn mê mất.

Mà, Đặng Cận Tư đang từ từ tiến vào, căn bản không nghĩ đến cô sẽ có một hành động như vậy, thành linh bị cô ấn vào trong nước.

” Ừng ực ừng ực ” sủi bọt liên tiếp bốc lên, ngay sau đó đầu ướn nhẹp.....

Trong tròng mắt đen lạnh đến nỗi đủ giết chết Lương Chân Chân, giọt nước trên tóc nhỏ từng giọt từng giọt xuống da thịt màu lúa mì của anh, hấp dẫn và quyến rũ

” Tôi..... Tôi không phải cố ý, tôi không thở được, muốn đi ra ngoài hít thở không khí mát mẻ .” Lương Chân Chân vội vàng giải thích, trong lòng biết lúc này mình thảm rồi, sắc mặt ác ma thật là khủng khiếp, giống như muốn giết cô.

Đợi đã, anh ta sẽ không đánh mình chứ ?

” Thở không được ?” Giọng nói của Đặng Cận Tư lạnh lẽo thấu xương. Cô gái nhỏ đáng chết ! Luôn tìm lý do sặc sụa này ! Tối nay nhất định anh sẽ không bỏ qua cho cô, nhất định phải hung hăng yêu cô, không cho cô chút dạy dỗ thì không được !

” Ừ..... Tôi huyết áp thấp, không thể ở trong không gian kín quá lâu, sẽ hít thở không được mà ngất đi .” Lương Chân Chân cố ý làm ra bộ dáng khó thở, một cái chân nâng lên, vừa chuẩn bị nhảy ra khỏi bồn tắm liền bị người nào đó kéo cánh tay, cả người không khống chế đánh úp về phía anh, eo cũng bị ôm chặt.

” Ngoan, tôi mở cửa ra là được, như vậy có thể hô hấp được rồi.” Đặng Cận Tư cười đến giống như ma quỷ, nâng cái mông mềm mại của cô, để coi cười trên người mình, hai cái đùi thon dài ôm chặt lấy eo gây gò của mình.

Sau đó nhấc chân ra khỏi bồn tắm, mở cửa phòng tắm ra, cứ như vậy, không khí quả thật thoáng hơn nhiều.

” Cái tên ác ma này !” Lương Chân Chân tức giận đâm lên trên ngực anh, thật là quá đáng! Dùng cái loại tư thế mắc cỡ này không nói, còn cố ý cầm cái đồ ma sát cái chỗ nhạy cảm, yếu ớt của cô, bại hoại ! Huhu.....

” Ác ma ”? Cái từ này có chút quen tai, Đằng Cận Tyw nghĩ tới đêm đó ở quầy rượu, Lê Tử từng nói với anh, ở trong lòng của nai con vẫn coi anh là một ác ma, người sáng suốt cũng nhìn ra được. Trước kia, anh đúng là chưa từng nghĩ tới phương diện này, không ngờ hôm nay cô lại chủ động nói ra.

” Tôi là ác ma ?” Giọng nói không mặn không nhạt lại nghe ra sự uy hiếp mạnh mẽ. Lương Chân Chân tức giận hừ hừ, không muốn để ý đến anh, cái tư thế này cô vẫn có chút không thể nào tiếp thu được, cứ có cảm giác quá mức phóng túng rồi. Trong lúc vô tình mắt xuyên thấu qua bờ vai của anh, liếc thấy cái mũi vểnh cao của anh, trong lòng sinh ra bất mãn thật lớn : thiệt là ! Trời cao quá ưu ái với anh! Gia thế tốt, trình độ học vấn cao, tốt nghiệp liền thừa kế gia nghiệp. Từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, trải qua cuộc sống như Hoàng đế : cơm dâng tới miệng, quần áo đưa tới tay, cả ngày một đồng người giúp việc ra vào phục vụ anh, xem anh như bảo bối.

Những thứ này thì cũng thôi đi, cổ tình đáng ghét còn..... đẹp trai đến nỗi khiến người khác ghen tỵ đổ con mắt như vậy, không đi làm người mẫu hay minh tinh thật là đáng tiếc.

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng cô cũng không còn bình tĩnh, khó chịu gờ chân đạp đạp cái mũi vểnh cao của người nào đó.

148. Chương 149: Bà Xã Anh Chỉ Thương Em

Căn bản Đằng Cận Tư không ngờ tới nai con sẽ vui mừng lấy chân đạp cái kia của mình như vậy, lông mày nhíu lại, ngay sau đó lại giãn ra, như vậy có phải chứng minh nai con đã không còn sợ anh như trước rồi hay không, dám ngay ở trước mặt của anh gọi anh là “Ác ma”, dám trêu anh, dám giận dỗi không để ý anh, còn dám đạp cái mũi của anh.

Hoàn toàn không còn cái vẻ mặt thấy chết không sợ trước đây, có tiến bộ, sau này vẫn nên để cô học cách chủ động mới được.

“Thế nào? Có ý kiến sao?” Anh nhíu mày, cái tay nâng mũi cô cũng không đành hoàng, chậm rãi trượt vào chỗ nếp uốn nào đó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khốn kiếp! Sao anh có thể sờ cái chỗ kia của mình! Lương Chân Chân giống như bị kinh sợ bật lên, bởi vì động tác hơi mạnh, vừa lúc cô đến trúng chỗ đang hiện ngang lăm lăm nào đó, cô sợ đến xấu hổ cúi đầu, hình như bị kinh sợ.

“En, muốn, mưu, sát sao?” Trong nháy mắt trên mặt Đằng Cận Tư dâng lên một tầng khí lạnh, giọng nói tức giận.

“Không có, thật xin lỗi, tôi quên mất.” Lương Chân Chân lập tức phản bác, ngay sau đó bổ sung thêm một câu, có điều âm thanh yếu ớt như ruồi muỗi, căn bản cô không dám nhìn mặt của Đằng Cận Tư, cô biết tầm quan trọng của bộ phận đó, một chút xú sức lực cũng sẽ làm cho đàn ông phát điên, hơn nữa cô đã từng lãnh qua hậu quả xấu, trong lòng cũng vẫn cảnh báo mình sau này không được phạm lỗi tương tự, nhưng bây giờ ——

Chắc nó sẽ không bị thương nặng chứ? Sức lực của mình cũng không phải là rất lớn, đều do ác ma hết..., nếu như anh không sờ lỗ đít của mình, mình cũng sẽ không kích động như vậy . /(o)/

~~“Quên mất?” Trong giọng nói lạnh lùng của Đằng Cận Tư thể hiện sự bất mãn, cô gái đáng chết! Lại còn nói quên mất, nếu cô quên mất như vậy, vậy thì sẽ để cho cô ghi nhớ thật lâu.

Lương Chân Chân vừa mới chuẩn bị nói chuyện, liền cảm thấy một vật xâm lấn khác thường, cô căng thẳng khiến phía dưới co rút, kẹp chặt khiến Đằng Cận Tư hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay thô ráp vuốt ve cái mũi mềm mại của cô, hi vọng cô có thể thả lỏng, nai con vẫn chặt như vậy. Trời, chỗ anh cầm không động đậy được, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ra ngoài.

“Ngoan, thả lỏng một chút.” Anh dụ dỗ bên tai cô.

“Rõ ràng anh rất tốt không bị chút tổn hại nào, vậy mà còn mắng tôi!” Lương Chân Chân bĩu môi tố cáo nói, ác ma này, rõ ràng không có bị thương, còn cố ý dùng cái giọng nói âm trầm dọa mình, làm hại cô còn hơi đau lòng, kết quả —— bị lừa rồi.

“Nó vốn bị em làm bị thương, có điều vừa nghe thấy em nói quên nó, nó rất không vui, muốn để cho em thể nghiệm cảm giác sự tồn tại của nó.” Đằng Cận Tư tà tứ nhếch môi, vừa nói vừa từ từ tiến vào.

Thịt non bốn phương tám hướng vũng vàng bao lấy, ép chặt. Cảm giác mất hồn nhanh chóng truyền khắp người của anh, nhưng đến vị trí nào đó liền rất khó tiến sâu vào bên trong hơn, Đằng Cận Tư khó chịu từ trong cổ họng phát ra một âm thanh khàn khàn quặn rũ, đôi môi cắn quả tuyết trắng ẩm ướt đang đứng đưa ở trước mắt, hàm răng gặm, cắn, hút, mút lấy, ngón tay không ngừng xoa niết bờ mông của cô, muốn làm cho cô thả lỏng.

” Ghét !” Lương Chân Chân xấu hổ khi cánh tay anh dùng sức nhéo một cái, kết quả đỉnh đỏ trên ngực bị anh hung hăng cắn một cái, phía dưới cũng đi vào sâu hơn, cô cảm thấy cả người mình cũng sắp mềm thành một vũng nước rồi, hai cánh tay mềm nhũn ôm lấy cổ của anh, để tránh mình té xuống.

” Ghét ở đâu ? Ở đây... Hay ở đây ??” Đằng Cận Tư đổi gặm sang liếm, đầu lưỡi trơn trượt liếm láp viên anh đang đứng thẳng hết một vòng rồi lại một vòng, chăm chỉ phát họa miêu tả. Ngón tay từ cái mông trượt đến bên đùi mềm mịn của cô, lòng ngón tay chậm rãi vuốt ve dấu vết động tình phía trên kia, bàn tay nhuốm đầy chất dịch ướt át mê tình.

Giọng nói khàn khàn quặn rũ vang lên ở bên tai cô, hơi thở ẩm áp phả vào vành tai nhạy cảm của cô, cảm giác run rẩy trên người càng ngày càng mãnh liệt, ngay cả gót chân cũng căng thẳng.

” Ừm..... ” Cô không khống chế được rên nhẹ ra tiếng, cảm kê trên bờ vai anh, bị anh trêu chọc đến không còn một chút sức lực, cả người mềm nhũn chỉ có thể bám trên người anh, cảm giác nóng ran trong cơ thể như từng cơn sóng liên tiếp, cuồng cuộn qua lại, cắn nuốt lý trí của cô.

” Thích không?” Giọng nói nhỏ nhẹ khàn khàn của anh khiến người khác trầm mê.

” Không..... ” Cô nửa cắn môi, riu rít hừ một tiếng, mềm mại đáng yêu như nước.

” Đồ lừa đảo, rõ ràng em rất thích.” Đằng Cận Tư mất hứng, dùng sức lớn hơn, áp sát cô vào trên mặt tường lạnh như băng, đôi môi chiếm lấy cái môi hồng của cô, triển miên hôn, đầu lưỡi ướt át linh động cạy hàm răng đang đóng chặt của cô ra, bắt đầu dây dưa với cái lưỡi của cô, nước miếng ngọt ngào tiết ra từ trong miệng, điên cuồng kích thích lý trí của anh.

” Ừm ” Lương Chân Chân khẽ cựa quậy. Đằng Cận Tư nghe thấy tiếng rên rỉ của cô giống như chất kích thích, tiếng hít thở càng thêm nặng nề, hơi thở nóng bỏng như lửa phun lên mặt cô, làm cho trái tim cô đập cuồng loạn, rung động phía dưới càng lúc càng hành hạ khiến cô cảm thấy trống rỗng khó nhịn.

” Ừ..... Hừ..... ”

Giờ phút này cô tựa nhìn một đóa hoa hồng kiều diễm nở rộ, ở trong sự yêu thương của anh, nở rộ ra phong thái quặn rũ, đuôi mắt đúng lúc bộc lộ ra sự mềm mại đáng yêu, anh nhìn đến mắt bắt đầu đỏ lên, thở hổn hển càng thêm tấn công mãnh liệt.

Lương Chân Chân híp mắt giống như con mèo làm biếng, đôi môi đỏ mọng ướt át khê nhếch, bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng ngậm nga đứt quãng. Một tiếng a ưm, quặn rũ đến khiến cả người anh cũng trở nên tê dại.

Nụ hôn của Đằng Cận Tư giống như một trận mưa xối xả chẳng chịt rơi vào trên cổ, vành tai, lướt qua cằm, rơi xuống xương quai xanh xinh đẹp trên da thịt trắng nõn đến nóng bỏng của cô, đến khi tất cả đều được nhuộm thành một mảnh màu hồng, lưu luyến triển miên.

” A.....Ừm..... ” Tiếng rên mềm mại quặn rũ của cô thỉnh thoảng vang lên bên tai anh, không ngừng trêu chọc kích thích ranh giới cuối cùng của anh, cảm giác tuyệt vời như vậy làm cho anh không khống chế sức lực nổi nữa, sau vài cái va chạm hung ác, phóng thích chính mình vào chỗ sâu nhất của cô.

.....

Không biết đã làm bao nhiêu lần trong phòng tắm, biến đổi tư thế nhiều lần, mỗi một lần đều như rơi vào nước sôi lửa bỏng, một mặt tiếp xúc với cơ thể nóng như lửa, một mặt tiếp xúc với mặt tường lạnh như băng, băng và lửa đã là cực hạn khảo nghiệm của cô, Lương Chân Chân đã sớm không còn một chút sức lực, nhắm mắt mềm nhũn mặc cho anh loay hoay.

Sau đó, anh ôm cô mềm nhũn tẩm qua loa, liền trở lại trên chiếc giường lớn mềm mại kia, vừa nằm lên giường, Lương Chân Chân liền không chịu được nữa, mí mắt trên dưới đánh nhau, hơi sức trên người giống như bị rút sạch, mơ mơ màng màng chỉ muốn làm một chuyện: đó chính là ngủ, mệt quá, buồn ngủ.

Cô thật sự lệt người, tìm tư thế thoải mái nằm, nhưng người nào đó liền bá đạo ôm eo của cô, cố định bản thân trong lòng anh, thân mật nằm chung không còn một khe hở.

” Ngủ..... Ngủ.” Cô mơ hồ nỉ non ra tiếng, phát phát tay, nghĩ hắt cái tay thú của ai đó đang sờ lung tung trước ngực cô, thật đáng ghét ! Nghiền ép người ta một đêm, sau lưng cũng đau muốn chết, muốn ngủ an ổn cũng không cho, sao tinh thần của ác ma thú lại tốt như vậy, anh vận động cả ngày dài, cũng không cảm thấy mệt mỏi sao ?

Thật đáng ghét đó !

” Hôn tôi .” Đằng Cận Tư khàn khàn dụ dỗ.

” Không.....” Dù ý thức mơ hồ, nhưng cũng sẽ không bị mê hoặc. Dụ cô chủ động xuất kích sao, người ta thật ra vẫn là một bé ngoan

~~” Muốn.” Anh không tuân theo,gặm vành tai mềm mại của cô, trong giọng nói mang theo sự đầu độc.

Lương Chân Chân hận không thể đá tên đàn ông đáng ghét này xuống giường, lại bắt đắc dĩ cả người không còn hơi sức, miễn cưỡng mở mắt liếc nhìn người đàn ông ở trước mắt, cật lực chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn một cái chuồn chuồn lướt trên gương mặt anh, ngay sau đó chôn đầu ở trong ngực anh làm đà điều, làm sao cũng không chịu ra ngoài.

” Hôn môi.” Người đàn ông mất hứng.

” Không còn sức rồi, lần sau đi.” Giọng nói của cô vô cùng yếu ớt, thật sự không còn hơi sức rồi.

Đằng Cận Tư nhìn dáng vẻ của cô, không khỏi thương tiếc, chậm rãi cúi đầu, mỗ cái cổ trắng ngần của người đang yên ổn ngủ trong ngực, hết liếm lại liếm, mè nheo lại mè nheo, trong mắt loé sáng, anh thực sự không hiểu, tại sao muốn hoài không đủ, nếu không phải mấy ngày nay cô chịu quá nhiều uất ức, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế.

Đôi môi dán vào trên lỗ tai cô,” Ngoan, ngủ đi, cũng đừng quên em đã đồng ý lần sau. Ngày mai không đi học được rồi, đợi sau khi xử lý mọi chuyện rồi hẳn đi .”

Sau khi nói xong nhắm mắt lại ôm cô chặt hơn, đắp chăn mỏng lên,thỏa mãn ngủ.

Trong thoát chốc Lương Chân Chân nghe thấy giọng anh nói bên tai mình, trong lòng dâng lên một cảm giác đặc biệt, ấm áp, uất ức, thì ra ác ma cũng có lúc dịu dàng, anh còn nhớ chuyện của mình.

Tối nay là đêm từ khi xảy ra chuyện cô được ngủ ngon nhất, bởi vì rốt cuộc cô không cần phải sợ ngày mai nữa, cũng không còn người ức hiếp cô, mắng cô, xỉ nhục cô nữa, cô tin anh nhất định sẽ giúp mình giải quyết tất cả khó khăn.

Đột nhiên cô cảm thấy có một người có thể dựa, cảm giác thật tốt, anh giống như là cái cây lớn, có thể che gió che mưa ình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào bên trong phòng, rọi lên trên hai người đang ôm nhau ngủ trên giường, nhuộm lên một vòng sáng nhàn nhạt màu bạc, đẹp đẽ mà ấm áp.

149. Chương 150: Trừng Trị

Đại học F đang định xây dựng lại một thư viện mới, cho học sinh có một môi trường học tập tốt hơn, nhưng khổ nỗi số tiền quá mức khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào xoay sở, liền kéo dài chậm chạp không có tiến triển.

Nam Cung Thần cũng không biết từ chỗ nào biết đến tin tức này, liền tự mình đến gặp lãnh đạo của nhà trường, rất trực tiếp nói rõ ý đến: tập đoàn Đế Hào Tư có thể tài trợ toàn bộ dự án xây dựng, điều kiện duy nhất chính là trả lại danh dự cho Lương Chân Chân, và lại sau này trong trường học không cho phép

lại xuất hiện bất kỳ lời đồn đãi nào gây bất lợi cho cô, về việc phần thưởng và học bổng cô đáng lẽ được nhận thì không thể thiếu.

Tóm lại, tất cả phải trở về như cũ. ChiMy-lllêquýđôn

Bởi vì một số tiền lớn và lực uy hiếp của nhà họ Đằng như vậy, lãnh đạo nhà trường liên tục không ngừng đồng ý, cam kết nhất định làm theo, sẽ âm thầm gây áp lực đè xuống chuyện lần này.

“Được, hi vọng hiệu trưởng Đồng nói được sẽ làm được, đừng để bởi vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến danh tiếng của cả trường học. Với Lương Chân Chân cá nhân mà nói, cô có thể chuyển trường thậm chí ra nước ngoài học, về sau vài năm trở về đoán chừng chuyện này đã sớm bay theo năm tháng, không có ảnh hưởng lớn đến cô ấy; nhưng mà đối với trường học lại khác, một khi đăng báo hoặc là lan tin ra ngoài xã hội sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt gì, truyền vào trong tai gia đình phụ huynh học sinh, tổn thất chỉ có hiệu trưởng Đồng mà thôi; huống chi căn cơ của nhà họ Đằng ở thành phố C khổng lồ, muốn che chở một người, không có người dám nói chữ ‘không’. Tất cả quan hệ lợi hại, tôi đã phân tích rất chu đáo, nên làm sao, tôi nghĩ hiệu trưởng Đồng nên rất rõ ràng chứ?” Nam Cung Thần cười híp mắt nói, giọng nói trầm bổng du dương, nặng nhẹ có lực.

Hiệu trưởng Đồng vội vàng nói: “Anh Nam Cung yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa, bảo đảm lúc Lương Chân Chân trở về trường học, tất cả lời đồn đãi lúc trước sẽ không lại xuất hiện.” ChiMy-lllêquýđôn

Đây là việc thứ nhất mà Nam Cung Thần phải làm khi trở về thành phố C, sau khi hiểu rõ toàn bộ mọi việc anh và cậu chủ liền bày mưu đặt kế đến trường học, tiến hành một trận uy hiếp và dụ dỗ với hiệu trưởng.

Sau khi làm xong chuyện này, anh ngồi trên xe gọi điện thoại phái người đi điều tra người chủ bếp Lương Chân Chân chính là cô nữ sinh Trần Khả Doanh, biết được cô đang trên đường đến sân bay, lập tức chạy xe tới đó.

Trần Khả Doanh rất không muốn rời khỏi quê quán của cô, nhưng Phương Y Nhu uy hiếp đe dọa cô, nói nếu cô không rời đi liền phá hủy cô, phá hủy cô còn thảm hơn Lương Chân Chân, bị người người phỉ nhổ; rời đi lại có rất nhiều chỗ tốt, có thể được miễn phí ra nước ngoài học, của trai đẹp nước khác, còn có thể tiêu xài thoải mái.

Vừa so sánh hai việc, rất rõ ràng đi ra nước ngoài tốt hơn nhiều, cô liền đồng ý, có điều phải ở nhà mè nheo với cha mẹ một hồi, trì hoãn nửa tiếng nên vừa lúc bị Nam Cung Thần bắt được rồi.

“Trần tiểu thư, tôi biết rõ cô chỉ bị người khác lợi dụng, chỉ cần cô nói cho tôi biết người đó là ai, tôi có thể bảo đảm cô sẽ an toàn, trở lại cuộc sống bình thường của cô; ngược lại, cô sẽ bị kiện lên tòa án, sau đó vào tù!” Nam Cung Thần nói hai câu sau rất dữ dội, nhất là câu cuối cùng, chữ nào cũng là châu ngọc, đánh vào sự yếu ớt trong lòng Trần Khả Doanh.

Nhưng cô cảm giác mình nói ra sẽ càng thảm hại hơn, trong tim vì không phải đều diễn như vậy sao? Cô tương đương với một sát thủ, lấy tiền của một người đi giết một người, kết quả bị bắt, chỉ có thể khép chặt miệng mới có thể được một con đường sống, một khi khai ra chủ mưu vậy cũng chỉ có một con đường chết.

Cho nên cô lắc đầu một cái, người đàn ông này nhất định đang hù dọa cô, anh có chứng cứ gì mà bắt mình ngồi tù? Mình không có làm chuyện giết người phóng hỏa, nhiều lắm chỉ mắng người khác mấy câu, hình như trên luật pháp không có quy định mắng chửi người cũng là tội phạm chứ?

Nam Cung Thần không ngờ tới miệng cô ta rất kín, cư nhiên không có chút hành động nào, rốt cuộc người sau lưng cô ta là loại người nào? Rốt cuộc cho cô ta bao nhiêu chỗ tốt mới khiến cho cô ta kín miệng như thế? ChiMy-lllêquýđôn

Lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, “Hiệu trưởng Đồng sao? Gửi hoàn cảnh gia đình của Trần Khả Doanh vào điện thoại di động của tôi, cảm ơn.”

Sau đó nở nụ cười nhìn cô gái trước mắt đang ngây ra như phỗng, “Cô có thể không nói cái gì cũng không sao, nhưng tôi cái gì cũng có thể tra được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, muốn một người vào tù, có rất nhiều phương pháp, không nhất định phải là tội phạm mới vào tù, có đôi khi phạm vào tội chết mà không biết vì sao, cô cảm thấy thế nào?”

Trần Khả Doanh cảm thấy nụ cười của anh làm cho người khác cảm giác rợn cả tóc gáy, hơn nữa nghe thấy vừa rồi anh gọi điện thoại cho hiệu trưởng Đồng, trong lòng càng thêm thấp thỏm, cô vẫn đang suy đoán thân phận của anh, thù hận đối với Lương Chân Chân cũng càng sâu, sao số của con tiểu tiện nhân kia tốt như vậy! Vớt được một người giàu có quyền thế như vậy! Thật làm cho người khác cảm thấy hận!

Không bao lâu, hiệu trưởng Đồng đã gửi tin nhắn tới, Nam Cung Thần liếc mắt nhìn rồi đọc ra, “Trần Lâm, nhân viên của một công ty nhỏ XX; Lỗ Hường, nhân viên thu ngân trong siêu thị, địa chỉ nhà.”

“Đừng đọc nữa, cầu xin anh đừng đọc, tôi nói, tôi nói còn không được sao?” Trần Khả Doanh hô khàn cả giọng, trên đời này vốn không công bằng, người có tiền có thế thì có thể dùng tay làm mưa làm gió, còn người không có tiền thì bị bắt buộc, không có quyền lựa chọn.

“Nói mau.” Giọng điệu của Nam Cung Thần lạnh thấu xương, thứ người như thế đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cần phải uy hiếp mới bằng lòng nói ra.

“Anh phải bảo đảm tôi nói ra sẽ không gặp bất kì nguy hiểm gì, Phương. Phương Y Nhu cô ta khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho tôi đâu.” ChiMy-lllêquýđôn

Phương Y Nhu? Khóe miệng của Nam Cung Thần co giật hai cái, lại là cô ta? Cô ta làm như vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ cô ta không biết nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm sao? Hay là. Bởi vì ghen tị mà sinh ra thù hận?

Mặc dù cậu chủ suy đoán sự việc lần này và sự việc tạp chí lần trước sẽ là cùng một người làm, nhưng vẫn cần chứng cứ mới được, xem ra anh phải đi phải thêm người điều tra đêm hôm đó ở “Hoàng Triều Thịnh Yến” rồi, nói không chừng có thể phát hiện ra thứ gì.

“Trần tiểu thư yên tâm, chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp, chúng tôi sẽ xử lý cô đơn giản.” Nam Cung Thần cười đến giống như một con hồ ly giả hoạt.

Trần Khả Doanh giống như bị kinh sợ nhìn anh, bờ môi không ngừng run rẩy, “Anh. Không phải anh nói chỉ cần tôi nói ra là được rồi sao?”

“Tôi nói có thể giúp cô thoát khỏi bàn tay của Phương Y Nhu, trở lại cuộc sống bình thường, nhưng không nói cô sẽ không bị trừng phạt, chẳng lẽ Trần tiểu thư cảm thấy sau khi mình làm cái chuyện vu oan người khác đó còn có thể yên tâm thoải mái xem như không có chuyện gì xảy ra sao? Chắc chắn chắc. Trên đời nào có chuyện tốt như vậy?”

“Anh! Vu oan? Tôi vu oan cô ta hồi nào! Chẳng lẽ cô ta không phải là là tình nhân của anh sao? Nếu dám đi bước này thì cũng đừng sợ người khác nói!”

Nam Cung Thần hí hóp mắt nhìn cô gái hung dữ trước mắt, sự cợt nhả những ngày qua đã sớm không thấy, vẻ mặt lạnh đến khiến cho người khác phát rét, thật là một cô gái ngu ngốc không có thuốc cứu chữa! ChiMy-lllêquýđôn

“Mở miệng lợi hại như thế, giữ lại chẳng phải sẽ là một mối họa sao? Tôi đang suy nghĩ, có đồ vật gì đó, không cẩn thận ăn phải sẽ bị cấm, không biết Trần tiểu thư cảm thấy cái suy nghĩ này như thế nào?” Mặc dù là cười nói, nhưng giọng điệu lạnh lùng trước nay chưa từng có.

Đi theo Đằng Cận Tư hơn tám năm, mặc dù không học được khí chất và phong thái của cậu chủ, nhưng phương thức giọng nói và vẻ mặt vẫn có thể học được giống mấy phần, bình thường anh có thói quen cợt nhả, phong lưu phóng khoáng dí dỏm, cứ có cảm giác anh chỉ là một play boy, nhưng người cũng có hai mặt, một khi tàn nhẫn, cũng không kém chút nào.

Trần Khả Doanh sợ đến cả người đều run rẩy, buồn bã khóc nói: “Tôi không nói, không bao giờ nói lung tung nữa, cầu xin anh đừng biến tôi thành người câm.” Vừa mới tiếp xúc đến ánh mắt của Nam Cung Thần, lập tức ngậm miệng, cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa.

“Tốt nhất cô hãy tự nhớ những gì cô nói! Tôi có thể thả cô đi, có điều từ giờ trở đi, tôi sẽ phái người giám sát cô cả ngày lẫn đêm... nếu cô lại không quản được miệng của mình, câm, sẽ là ”lựa chọn duy nhất” của cô.”

Sau khi nói xong anh liền phái người mang cô đến chỗ an toàn, không để cho Phương Y Nhu phát hiện cô còn chưa ra khỏi nước.

Trần Khả Doanh mặc cho những người đó dẫn mình đến một căn phòng xa lạ, nghe được âm thanh khóa trái cửa, cô sợ đến đặt mông ngồi xuống dưới đất gào khóc, vừa nghĩ tới sau này mình có thể sẽ bị độc thành câm, hàm răng cũng run rẩy, trên người không không chế được run lẩy bẩy.

Trong lòng có một loại đau khổ không nói ra lời, khuyết điểm lớn nhất của cô chính là không quản được miệng của mình, bình thường chuyện thích làm nhất là nhiều chuyện trên trời dưới đất, nhưng bây giờ muốn cô câm miệng, quả thật chính là hình phạt tàn nhẫn! ChiMy-lllêquýđôn

Nam Cung Thần trở lại trên xe liền trực tiếp lái xe đến “Hoàng Triều Thịnh Yến”, anh nghĩ trước hết không nên bấm dây động rừng, về phần cậu chủ, anh cần xác thực tin tức chính xác, sau đó mới đánh cho chủ mưu xuống mười tám tầng địa ngục, cho nên anh còn phải đi tìm chứng cứ.

Cũng trong lúc đó, bên trong biệt thự Lan Đình Uyển, Lương Chân Chân ngủ thẳng buổi trưa mới từ từ tỉnh lại, lười biếng xoay người, sờ sờ bên giường, trống rỗng, liền biết ác ma đi làm.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua trước khi ngủ anh nói nhỏ bên tai mình “Ngày mai không cần đi học, đợi sau khi xử lý mọi chuyện rồi hẳn đi.” Cô rất muốn gọi điện thoại hỏi anh, phải đợi bao lâu đây?

Nhưng nghĩ lại, nhất định sẽ không nhanh như vậy, vẫn là nên yên tâm ở chỗ này mấy ngày đi, dù sao cô cũng không muốn trở về trường học, chỗ đó có quá nhiều kí ức đau buồn, nghỉ cũng tốt.

Sau khi ăn cơm trưa xong, cô liền hỏi Hạ Đông ở đây có phòng sách không, cô muốn yên tĩnh đọc sách một mình. ChiMy-lllêquýđôn

Hạ Đông mỉm cười mang cô đến phòng sách trên lầu ba, ở trong đó quả thật có thể so với một thư viện mô hình nhỏ, chỉ là phần lớn đều là sách về tài chính, kinh tế học, Time Magazine, toàn cầu...; còn một phần nhỏ là các loại sách lịch sử và địa lý văn hóa, không tìm thấy một quyển tiểu thuyết nào.

Trời ơi. Phòng sách của ác ma thật đúng là không thích hợp với cô

150. Chương 151: Động Tình

Lương Chân Chân mặc một bộ váy vải bông màu trắng, đi chân trần soi rõ bóng người ở trên sàn nhà thơm mùi gỗ của cây hồng đàn, mùi thơm nhàn nhạt bay xa kéo dài, có tác dụng giúp tinh thần vui vẻ, tâm tình cô bình thản đi qua từng giá sách, ngón tay mảnh khảnh thon dài chậm rãi gợi lên mùi thơm của sách vở, nhưng không có quyển nào hợp với phong cách của cô.

Thỉnh thoảng lúc cô xoay người, vạt váy tung bay, ở giữa hai hàng sách xẹt qua một đường cong bông bênh tuyệt đẹp, tay cô trượt đến một quyển (sử thi) bên cạnh, đang chuẩn bị ôn bài lại một lần nữa, nhưng khóe mắt lại chợt thấy góc đầu tiên bên cạnh để một quyển sách hơi cũ được khâu lại bằng chỉ (kinh thi), trong lòng vui mừng, lại có thể tìm thấy nó ở chỗ này, cũng là một phát hiện thật hay!

Cô vui mừng lấy nó từ trên giá sách xuống, đi mấy bước nhẹ nhàng ngồi lên chiếc thảm mỏng trên cửa sổ, dựa vào đệm êm, thích thú mở (kinh thi) ra, cẩn thận đọc từng hàng, từng chữ một, thấy mệt mỏi liền nhìn đến cây xanh ngoài cửa sổ, vừa vận nhìn thấy cả vườn hoa kia, tầm nhìn thật tốt. Thời gian đọc sách lặng lẽ trôi qua, cô thỉnh thoảng thay đổi tư thế, hoặc nằm nghiêng, hoặc nằm dựa...

Kích trống này thùng thùng, dừng được dụng binh.

Thổ quốc thành thủy vận, ta đọc đi về phía nam.

Tử sinh xa cách, cùng người thề nguyện.

Nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

— — — — —

Trống đánh thùng thùng, đao kiếm toát ra ánh sáng âm sát.

Tường thành của tổ quốc là Thủy Vận(*), tôi đi một mình về phía nam.

Sinh tử hợp rồi tan, nguyện thề ước cùng anh.

Nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

(*)Thủy Vận là chỉ một địa danh của Vệ Quốc vào thời gian ấy, bây giờ là tỉnh Hà Nam ở biên giới miền Bắc.

Cô biết đây là một loại lời hứa kiên định của người xưa, là một truyền thuyết đẹp và lãng mạn, đều là tâm nguyện tốt đẹp trong lòng mọi người, nhưng người thực sự có khả năng làm được, thế gian này có thể có mấy người?

Đa số con gái trong lòng họ đều mong muốn có thể có một người như vậy, có thể dùng cảm nắm lấy tay mình, ình sự ấm áp cùng bao dung vô tận, trong những lúc khó khăn đen tối cùng mình vượt qua hết đoạn đường này đến đoạn đường khác, giữa lúc mưa to gió lớn, có người tri kỷ mang ô ình, che chở mình khỏi sự lạnh giá, mưa gió cùng bầu trời âm u, giữa lúc mình vấp ngã và gặp trắc trở thì có người mỉm cười cầm lấy tay mình đặt trước ngực người ấy, chỉ cần một ánh mắt, có thể ình biết rằng, dù trời có sập xuống, cũng đã có người ấy gánh vác.

Lương Chân Chân đột nhiên chán nản liền đứng lên, rồi lại ngồi sụp xuống không thể không thở dài quan sát, đem sách đặt ngang ở trên đầu gối, nhìn ngơ ngác cảnh cây đong đưa ngoài cửa sổ gần người.

Câu thơ thật là hay, tâm niệm thật là đẹp, nhưng với cô một chút quan hệ cũng không có, đối với tương lai, cô đã thấy đầy mờ mịt và bất lực, ngay từ thời khắc gặp phải ác ma kia, tất cả mơ ước về tương lai tốt đẹp cô đã sớm vứt bỏ lại sau đầu rồi, cuộc sống bây giờ không phải là cô tự nguyện, nhưng cũng là bị thực tế ép buộc, cô cũng không muốn oán trách ai, cũng không oán trách trời đất, có lẽ, đây chính là số mệnh đã định trước của mỗi người!

Nếu không có cách nào thay đổi hoàn cảnh, như vậy thì chỉ có thể thay đổi chính mình, đi bước nào tính bước đấy, chờ ngày nào đó ác ma thực sự chán ghét mình, cô sẽ tự do, cuộc sống sau này cô không dám nghĩ, cũng không có dự tính gì, ai...

Cô gơ cánh tay trắng nõn như ngó sen lên, dụi dụi đôi mắt chưa xót, để (kính thi) xuống, đứng dậy đi sang thư phòng, ở lại trong phòng đã lâu có chút buồn bực, cô muốn đi đến sau vườn một chút, chỗ đó không khí mát mẻ, cảnh vật chung quanh tươi đẹp, có thể làm cho tâm tình vui vẻ, cũng không biết có nhìn thấy bà lão ngày trước còn ở đó hay không, mặc dù tính tình có chút kỳ quái, nhưng là một bà lão đáng thương a!

Vườn sau yên tĩnh, thỉnh thoảng có một hai người làm vườn đi qua, nhìn thấy cô liền lễ phép chào một tiếng “Lương tiểu thư”, cô cũng đáp lại người ta một nụ cười nhàn nhạt, trong lòng vẫn đang suy nghĩ buổi tối cùng ác ma nói chuyện một chút, để cho anh dặn dò những người này về sau không cần khách khí như vậy, khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

Nước trên đình nghỉ mát là một nơi để nghỉ ngơi rất tốt, bốn phía đều là nước chảy trong suốt có thể nhìn thấy đáy, nhìn mọi người hóng mát, bên cạnh còn có cả giàn hoa làm dây đu, duy mỹ mà lãng mạn, cũng không biết chỗ này là do ai thiết kế, dù sao tính tình ác ma lạnh như băng khẳng định là không tham gia vào mấy việc này.

Cô vừa mới ngồi lên, điện thoại di động liền vang lên, sợ đến nỗi cô thiếu chút nữa từ trên xích đu rơi xuống, vẫn may ngón tay siết chặt dây đu, ổn định tâm lý sau đó mới lấy điện thoại di động ra, khi thấy là Giai Ny gọi đến thì sau đó còn thoáng ngẩn người, cô vốn cho là của ác ma.

“Giai Ny”

“Chân Chân, về lời đồn đại của cậu ở trường học đã được ngăn chặn toàn bộ, hình như là lãnh đạo nhà trường ra mặt trấn áp, Trần Khả Doanh cũng không biết đã đi đâu, trước đó vài ngày trên diễn đàn BBS của trường những tin tức bất lợi cũng bị loại bỏ hoàn toàn, tất cả đều biến mất không dấu vết, trong trường cũng ít nghe thấy những lời nói khó nghe.”

Dừng một chút, Giai Ny tiếp tục nói: “Vị kia nhà cậu làm việc hiệu suất rất nhanh, điểm này đáng để khen ngợi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lương Chân Chân nhanh chóng dâng lên một vùng đỏ ửng đáng nghi, kéo dài đến mang tai, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Giai Ny, cậu nói lung tung cái gì đấy, tớ với anh ta... không phải loại quan hệ như trong tưởng tượng của cậu, chúng tớ...” (chẳng qua là mối quan hệ giữa ông chủ và người giúp việc)

Nói thẳng ra, cô chính là tình nhân. Tình nhân, chẳng qua là để cho chính miệng cô nói ra có chút khó khăn mà thôi.

“Nguyên nhân là bởi vì mẹ Diệp sinh bệnh thôi.” Giọng Tiết Giai Ny rất bình thản. Trong nháy mắt Lương Chân Chân trở nên trầm mặc, lòng bàn tay cầm điện thoại di động thăm ra một lớp mồ hôi dày đặc, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, Giai Ny đã đoán được? Vậy là, cô ấy vẫn luôn rất quan tâm mình, cho dù mình không nói, cô ấy ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.

Hiện giờ, là thời cơ tốt nhất để cô nói ra đầu đuôi câu chuyện, giấu ở trong lòng lâu như vậy, có thể tìm người bày tỏ, cũng thật tốt.

“Ừ, lúc đấy tớ và anh trai đều rất vô dụng, tất cả họ hàng người thân cũng không chịu cho tớ mượn tiền, chỉ sợ vay mà không trả, bệnh của mẹ Diệp đã không thể kéo dài được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, lúc ấy tớ chỉ nghĩ đến một biện pháp như vậy, nếu như mẹ Diệp có gì bất trắc, trong lòng tớ vĩnh viễn sẽ cảm thấy áy náy bất an. Bà là người tốt, đối xử với tớ như con gái ruột vậy, cho tớ một gia đình ấm áp yêu thương, có lúc tớ lại nghĩ, có phải tại vì nuôi thêm tớ nên mới khiến bà làm việc vất vả mà mắc phải căn bệnh đó hay không, mười ba năm qua, tớ chỉ mong nhanh chóng kiếm tiền để thanh toán chi phí phẫu thuật thôi.”

Tiết Giai Ny quả thực đối với loại suy nghĩ này của cô thì không thể bội phục hơn được nữa, trên đời tại sao lại có một cô nương ngốc như vậy a! Báo ân thế nào đi nữa cũng không thể lấy chính thân thể mình đi trao đổi được!

“Nha đầu ngốc, sao lúc ấy cậu không thương lượng với tớ một chút, quyết định này có thể làm bừa sao? Cậu...” Tiết Giai Ny giận đến mức cũng không biết nói thế nào với cô mới phải.

“Tình huống lúc đó rất đặc biệt, nếu như nói cho cậu biết chắc chắn cậu sẽ không để cho tớ đi, cho nên...” Cô ngập ngừng nói.

“Cậu đó! Thôi chuyện đã như vậy, các cậu... Đã như vậy bao lâu?”

Vấn đề này đối với Lương Chân Chân mà nói, đến bản thân cô cũng không biết, trong lòng cô cũng luôn tự hỏi, nhưng cuối cùng cũng không có đáp án.

“Không biết.”

“Không biết? Anh ta nói như thế nào?” Tiết Giai Ny kinh ngạc.

“Chưa nói.”

“Chưa nói? Giọng nói của Tiết Giai Ny nâng cao lên một đề-xi-ben, cô quả thực bội phục Chân Chân đến chết mất thôi, rốt cuộc cô ấy có hiểu mình đang làm cái gì hay không a!

Thật ra thì, trong lòng Lương Chân Chân cũng cảm thấy rất kỳ lạ, quan hệ ác ma với cô có chút bất luân bất loại (có nghĩa: chẳng ra gì cả), phải nói sau nhiều lần như vậy nhưng cho đến bây giờ cô chưa từng muốn tiền của anh, anh cũng không có cho thêm (đương nhiên, ý của câu này không phải là cô muốn tiền o()o) nhưng mỗi lần đều là anh đi tìm cô, nói với cô mấy lời nói kia giống như cô vốn nên thuộc về anh vậy.

Dựa vào những nghi ngờ này, cô liền kể lại một lượt đại khái quá trình lúc ban đầu tại sao quen biết Đằng Cận Tư, trên đường tóm lược bớt một chút phần diễn triển miên, ví dụ như chuyện ăn cơm ở Đế Hào Tư lần trước.

Tiết Giai Ny sau khi nghe xong, hơi trầm tư một chút, “Nói cách khác, quan hệ của các cậu bây giờ căn bản cũng không phải là hình thành dựa trên tiền bạc? Chẳng qua chỉ là quan hệ nam nữ rất bình thường? Anh ta còn cầu xin cậu mỗi buổi tối đến nhà anh ta? Không cho phép cậu cùng bất cứ người đàn ông nào liếc mắt đưa tình?”

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái.

“Anh ta thích cậu.” Hai giây sau, Tiết Giai Ny liền thốt ra một câu.

“Khụ...” Lương Chân Chân bị nghẹn đến mơ hồ, ho khan đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, “Giai Ny, cậu đùa như vậy không buồn cười chút nào.”

“Giọng tớ giống như là đang nói đùa sao? Anh ta để cho cậu ở lại nhà anh ta, mà không phải tùy tiện mua cho cậu căn hộ nhỏ hay là trực tiếp đến khách sạn; không cho phép cậu tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào thể hiện ham muốn chiếm đoạt mãnh liệt. Quan trọng nhất là người đàn ông tên Đằng Cận Tư này, tất cả lời đồn bên ngoài về anh ta chẳng lẽ cậu chưa nghe nói qua? Anh ta trước đây vẫn không dính dáng đến nữ sắc (sắc đẹp của người phụ nữ), gần đây mới truyền ra anh ta cũng chiều một người, người này là ai, chắc hẳn cậu đã rất rõ.”

“Còn có, tối hôm qua tớ thấy anh ta ôm cậu lúc rời đi liên hoài nghi, trong ánh mắt thủy chung của anh ta chỉ chứa một mình cậu, ngay cả người bên cạnh nửa phần bóng dáng cũng không có, đối với cậu phần tình cảm yêu thương kia cũng là bộc lộ một cách tự nhiên, mà cậu, đối với anh ta, chỉ sợ cũng động tình thôi.”

Một câu nói của Tiết Giai Ny đã vạch trần chân tướng.

Lương Chân Chân hoàn toàn ngây ngẩn cả người, câu nói kia của Giai Ny “Mà cậu, đối với anh ta, chỉ sợ cũng động tình thôi.” Khiến cô rung động không dứt, trải qua thời gian dài, cô sợ nhất chính là suy nghĩ về vấn đề này, cứ như vậy tình nguyện hồ đồ cho qua, có lúc thấy rất rõ ràng, ngược lại sẽ chịu ảnh hưởng.

Hơn nữa, cô cũng không thể có tình cảm với anh được, cô rất sợ.

151. Chương 152: Hôn Đầu Ốc Choáng Váng

“Giai Ny, tớ rất sợ.” Lương Chân Chân chậm rãi nói, đây là lời nói sâu nhất từ đáy lòng cô, bình thường không có ai có thể nói chuyện, nhân cơ hội này mới lấy hết dũng khí để nói ra.

Bên kia điện thoại quả nhiên Tiết Giai Ny nhẹ nhàng thở dài một cái, “Nha đầu ốc, là bạn tốt của cậu, dĩ nhiên là tớ hi vọng cậu được hạnh phúc, nhưng gia thế bối cảnh của người đàn ông Đằng Cận Tư đó, ài... Nếu như có thể, hai người các cậu hãy thẳng thắn nói chuyện một lần, đừng có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng.”

Cô vốn muốn nói là người đàn ông như Đằng Cận Tư không thích hợp với Chân Chân, nhưng nghĩ lại, mình tuyệt đối không nên nói như vậy, nói cho cùng: mọi chuyện đều có thể. Thế gian này cũng không thiếu truyện cổ tích hoàng tử và cô bé lọ lem, tốt có xấu cũng có, cô không cách nào đoán trước được tương lai của Lương Chân Chân, trong lòng chỉ mong cô có thể gặp được một người tốt, có một kết cục tốt đẹp.

“Ừ.” Cô đáp lại một tiếng, trong lòng hiểu ý của Giai Ny, gia thế của cô và anh cách nhau quá lớn, một người ở trên Thiên cung Thiên đế, một người là thường dân ở trong túp lều tranh, cách biệt một trời một vực, làm sao có thể sẽ có tương lai chứ?

Cho nên, giữa bọn họ đã định trước chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của nhau mà thôi.

Sau khi cúp điện thoại xong, cô ngồi một mình trên xích đu phát ra một hồi ngẩn ngơ, trong đầu một mớ hỗn loạn, căn bản là hoàn toàn không để ý, đành phải mượn việc tưới hoa xới đất để dời đi sự chú ý của mình, nhìn những đóa hoa tươi đẹp kia nở, tâm tình bỗng dưng trở nên trống trải hơn.

“Em đang làm gì thế?”

Đang lúc cô hết sức chăm chú tưới nước cho hoa, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp kêu gọi, dọa cô sợ đến mức tay run lên, bình nước rơi xuống đất kêu “bịch” một cái, nước bên trong bắn ra tung tóe, vừa vịn bắn lên chiếc quần trắng của Lương Chân Chân.

“A!” Cô không nhận được liền lùi về sau một bước, đúng lúc bị người đàn ông phía sau ôm trọn vào lòng.

“Em cũng thích tưới hoa?” Đặng Cận Tư ở bên tai cô hỏi. Anh vừa vào phòng khách liền nghe thấy mấy người giúp việc nói cô ở đằng sau vườn, liền trực tiếp đến tìm cô, xa xa nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn màu trắng đang khom người đi tới đi lui ở trong vườn hoa đủ màu sắc, thấy thế anh bỗng chốc trở nên mềm lòng, lặng lẽ lại gần.

Lương Chân Chân không nghĩ tới hôm nay anh lại trở về sớm như vậy, hơn nữa còn tới sau vườn tìm cô, khiến cô đột nhiên hoảng sợ, không khỏi oán trách nói: “Sao anh lại xuất quỷ nhập thần như vậy?”

“Là do em quá chăm chú.” Người nào đó nói năng hùng hồn, không cảm thấy là mình có lỗi.

“Buông tôi ra á.” Lương Chân Chân muốn thoát khỏi cánh tay anh đang ôm eo mình, mặc dù tưới hoa đòi đi sự chú ý của cô, nhưng không có nghĩa buồn rầu trong lòng cô đã được rũ bỏ, vừa nghĩ tới đó căn bản là không thể có tương lai, hiện tại cô tình nguyện chấm dứt quan hệ, cuộc sống đường ai nấy đi, hai người không còn liên quan gì đến nhau.

Nhưng, tại sao đáy lòng của cô lại có chút mơ hồ không thôi như vậy? Là tham luyến (nghĩa là rất lưu luyến) phần ấm áp này sao? Hay là cô thật sự lệ thuộc vào cây đại thụ này rồi? Hoặc là... mình thực sự đã động lòng?

Biết rất rõ là không thể có kết quả, vậy mà cô còn đắm đuối vào tình yêu, thật là ngốc nghếch e là không có thuốc nào cứu được!

“Làm sao đây? Quần bị bẩn ướt hết cả rồi thay cái khác là được.” Đôi môi mỏng lạnh lùng của Đặng Cận Tư thỉnh thoảng lướt qua vành tai cô, mang theo một trận cảm giác tê tê đại đại ở bên tai.

Lương Chân Chân tức giận với trò đùa giỡn lưu manh của anh, chẳng những không buông hông của cô ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, hơn nữa trong miệng anh phả ra hơi nóng còn cố ý phun lên gương mặt cùng đôi tai nhạy cảm của cô, hơi ngứa ngáy, tê tê, không vui quay lại muốn mắng anh, kết quả. . . .

Môi đỏ của cô vừa vịn hôn lên môi của anh, góc độ rất chuẩn xác, kết hợp hoàn mỹ tại một chỗ, hai người cũng ngây ngẩn cả người, bốn con mắt long lanh nhìn nhau.

Rất nhanh, con người thâm thúy đen nhánh của Đặng Cận Tư liền nổi lên ý cười nhỏ, cúi đầu, hôn sâu hơn, tâm tình vui vẻ cũng làm cho nụ hôn này càng thêm triền miên, không điên cuồng như trước, chỉ là nhẹ nhàng mút lấy, mỗi một cái đều giống như khắc vào tình cảm thật sâu, giống như che chở cho vật báu vậy.

Miệng cô ngọt ngào tựa như hút mãi không hết, mềm mại như nước có thể so với thạch trái cây, khiến anh chỉ muốn thỏa thích giày xéo hút. Cẩn, nhưng anh lại sợ quá mức bá đạo hù dọa cô, lực đạo liền chậm lại vừa phải, dịu dàng chung tình hôn, cánh tay càng thêm cường chế đem người cô quay lại đối mặt với anh.

“Ừm. . .” Lương Chân Chân đầu óc trống rỗng, tại sao mỗi lần sự việc tiến triển đến lệch lạc ra khỏi quỹ đạo mong muốn chứ! Cô rõ ràng là muốn mắng anh giở trò lưu manh, kết quả trời đất xui khiến hôn lên bờ môi anh, còn bị anh hôn sâu đến mức đầu óc choáng váng, hai má ửng lên như miếng thịt kho tàu.

Nắng chiều chạng vạng chiếu lên hai người toả ra một vầng sáng nhàn nhạt, dịu dàng tản ra giữa khung cảnh vườn hoa đầy màu sắc nơi đây, cứ như vậy chiếu lên đôi nam nữ đang hôn nhau, duy mỹ làm cho người khác không đành lòng quấy rầy.

Một lúc sau, Đặng Cận Tư mới kết thúc nụ hôn đắm đuối vừa dịu dàng lại bá đạo này, đôi môi chống đỡ trên trán của Lương Chân Chân khẽ thở, sau đó ôm cô thật chặt vào lòng, cứ như vậy dùng sức, ôm sát giống như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể mình.

Phải làm sao bây giờ? tâm tình cô ngày càng phức tạp, đầu Lương Chân Chân mơ màng tựa vào bờ ngực rắn chắc của anh, nghe thấy ở chỗ đó truyền đến tiếng tim đang đập thành thịch, còn cô cũng thấy tim của mình đập nhanh hơn thì phải, cô cảm thấy nụ hôn đó có một loại ma lực, khiến cô không nhận được mà say mê.

“Nai con...” Đặng Cận Tư ở bên tai cô kêu một tiếng thật nhẹ, ẩn chứa tình cảm nồng nàn.

Lương Chân Chân không trả lời anh, chỉ im lặng rúc vào trong ngực anh, cô quả nhiên là tham luyến phần ấm áp này, căn bản là không dời bỏ được, cố thật sự—— bị ma nhập rồi.

“ Anh thích em chủ động.” Anh lại nói một câu.

Ai nói vừa rồi là mình chủ động hôn anh chứ! Rõ ràng chỉ là không cẩn thận mà thôi! Không có việc gì sao phải dựa vào sát như vậy làm gì? Đáng ghét! Lương Chân Chân trong lòng nói xấu, ngón tay xấu hổ bấm vào da thịt trên lưng anh.

“ Làm sao nữa vậy?” Đặng Cận Tư đem đầu nhỏ của cô đang chôn ở trước ngực mình kéo ra ngoài, bộ mặt nghi vấn nhìn khuôn mặt tựa như hoa hồng kiều diễm của cô.

“ Ai nha! Tôi vẫn còn rất nhiều hoa chưa tưới xong nữa.” Lương Chân Chân rẩy khỏi tay anh đang ôm đầu mình, muốn dời đi chủ đề nói chuyện của anh.

“ Để ấy người giúp việc làm là được, chúng ta tới phòng ăn ăn cơm.” Đặng Cận Tư kéo bàn tay nhỏ bé muốn chạy trốn của cô, đang định đi ra vườn hoa.

“ Nhưng mà, tôi nghĩ muốn tự mình tưới hoa kia.” Cô đứng im ở đó, nhỏ giọng lầu bầu nói.

Đặng Cận Tư quay đầu nhìn cô một cái, nai con và bà nội sao lại giống nhau như vậy đều thích những cây cỏ này, hậu viện bên kia Đặng gia cũng có một diện tích lớn các loài hoa nổi tiếng và quý giá chở bằng máy bay từ các quốc gia đến đây, những thứ đó đều là bảo bối cực cưng của bà nội, không có việc gì chỉ suốt ngày thích cầm xẻng nhỏ cùng bình nước.

Xem ra, anh phải sắp xếp thời gian mang nai con đến Đặng gia thăm bà nội, với loại tính tình ngây thơ lương thiện này của nai con, bà nội hẳn sẽ rất thích.

“ Em rất thích những thứ này?”

“ Ừ, nhìn những đoá hoa này nở, tâm tình cũng tự dưng tốt hơn rất nhiều.” Khoé môi Lương Chân Chân hơi nhếch lên, phát ra lời nói từ đáy lòng.

“ Tâm tình em không tốt?” Đặng Cận Tư nhảy bén bắt được từ mấu chốt, lông mày nhíu lại.

“ Không phải, tôi chỉ là đang ví dụ mà thôi.” Lương Chân Chân vội vàng khoát tay, thu lại vẻ buồn rầu ẩn giấu kia ở trong lòng, ở đây giống như trong trò chơi tình yêu, cô không có quyền nói gì, chỉ có thể chờ trò chơi này kết thúc.

Nghe được câu trả lời của cô, lông mày Đặng Cận Tư cũng thoáng dịu đi, buông tay cô ra, mặc cho cô đi vào trong vườn hoa, nhìn thân hình làm việc bận rộn của cô, tâm tình của anh thật sự rất tốt.

Ách... nai con nói không sai, bà nội nói cũng không sai.

Lương Chân Chân không nghĩ tới Đặng Cận Tư sẽ đứng bên cạnh chờ cô, động tác nhanh nhẹn tưới xong những khóm hoa kia, sau đó để bình nước xuống, rửa tay rồi chuẩn bị cùng anh vào trong nhà.

Đi ở trên hành lang, cô không nhịn được liền hỏi: “ Bà lão làm vườn lần trước sao không thấy đến?”

“ Bà lão làm vườn nào?” Đặng Cận Tư không biết cô đang nói cái gì, hơn nữa, nơi này ở đâu ra bà lão làm vườn đây?

“ Ừm... chính là bà lão tính tình kỳ quái nhưng xem ra là người rất tốt, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua sao?” Lương Chân Chân nhìn anh một cái.

“ Không có, anh rất ít khi tới sau vườn”.

“ À.” Cũng đúng, những chuyện này căn bản là anh không cần phải quan tâm, trong biệt thự mọi việc lớn nhỏ đều do quản gia Hạ Đông phụ trách, cái anh để ý chỉ là chăm sóc ăn uống của Đại thiếu gia mà thôi.

Đi được một lúc, Đặng Cận Tư đột nhiên cảm thấy có chút trùng hợp, “ Bà lão sao? Bao nhiêu tuổi? Đại khái trông nhau như thế nào?”

“ A! Anh hỏi những thứ này để làm gì?” Lương Chân Chân không hiểu nhìn đến anh.

“ Em nói trước đi.”

“ Đại khái dáng vẻ khoảng bảy tám chục tuổi, so với tôi không cao lắm, tóc bạc trắng, nhưng mà thoát nhìn tinh thần vẫn rất phần chấn, bà lão đối với công việc làm vườn rất am hiểu. Nhưng tuổi đã lớn như vậy còn phải làm việc, thật đáng thương, người thân hình như đều không ở bên cạnh bà, để bà ở nhà một mình cô đơn, anh nói có phải rất quá đáng hay không?”

Nhắc tới bà lão, Lương Chân Chân dường như nói không hết chuyện, vẫn còn vì người ta mà bất bình, miệng vênh nhẹ bộ dạng thật là đáng yêu.

“ Các người nói chuyện rất lâu sao?” Đằng Cận Tư ý vị sâu xa liếc cô một cái, trong nháy mắt trong đầu hiện ra dáng vẻ của bà nội, so với miêu tả của nai con không khác biệt lắm, chỉ là đằng sau những thứ kia...

“ Ủ, có một tiếng đồng hồ thôi.” Lương Chân Chân gật đầu một cái.

“ Chuyện khi nào?”

“ Khoảng một tháng trước.” Cô nhớ rất rõ, bởi vì ngày đó cũng là lúc anh vô duyên vô cớ bắt đầu không để ý tới mình.

Đằng Cận Tư trầm ngâm, trong miệng nai con nói bà lão tám mươi tuổi. Chín mươi phần trăm là bà nội, những bà lão khác không thể xuất hiện ở đây, cũng chỉ có nai con mới có thể dễ dàng tin những lời nói đó của bà nội.

152. Chương 153: Ghét! Đều Là Anh... Làm Hại!

Bà nội lại có thể giấu anh đến nơi này gặp nai con, khuy... Còn nói chuyện cùng cô thời gian dài như vậy, cũng không biết trong lòng bà nội nghĩ như thế nào nữa? Mấy ngày nay đều nói chuyện điện thoại cùng bà, vậy mà một chữ bà cũng không nói, bà nội thật đúng là nhịn được.

Nắm tay nai con càng chặt hơn, dịu dàng hỏi: “Còn muốn nhìn thấy bà lão kia nữa không?”

Lương Chân Chân gật đầu một cái, cô chỉ là muốn biết hiện tại bà lão kia có khỏe hay không thôi, một mình bà cụ lẻ loi cô đơn, người thân con cái cũng không có ở bên cạnh, suy nghĩ một chút cũng thật đáng thương a!

Đằng Cận Tư có thâm ý (ý nghĩ sâu xa) khác nhìn cô một cái, “Sẽ có cơ hội.”

“Ừm...” Lương Chân Chân chỉ coi như là anh đang an mình, anh cũng không phải là thần tiên, làm sao có thể đoán trước được tương lai? Nhưng mà ngày nào đó cô lại một lần nữa nhìn thấy vị lão bà tính tình cổ quái kia thì thân phận cô có sự chuyển biến lớn thật đúng là làm cho cô có chút thích ứng không nổi, kinh ngạc đến mức miệng cũng không khép lại được nữa, cũng hiểu ác ma nói “Sẽ có cơ hội” là ý gì, không khỏi sinh ra sự oán trách đối với anh: Sao lại không nói sớm cho cô biết chứ! Một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, cứ phải thấp thỏm...

Trở lại phòng ăn, mấy người hầu đã chuẩn bị xong bữa ăn tối phong phú, Lương Chân Chân bận rộn làm việc nên cái bụng kia đã kêu ục ục từ sớm rồi, mùi vị cực kỳ thơm ngon.

“Chuyện trường học, đã xử lý gần xong, kẻ chủ mưu đứng sau là người khác, Nam Cung Thần vẫn đang trong quá trình điều tra, chờ đến khi đã điều tra xong hoàn toàn xử lý sạch sẽ sau đó em hãy quay lại.” Lúc ăn cơm, Đằng Cận Tư đột nhiên nhắc đến.

Đang nghiêm túc ăn cơm Lương Chân Chân chợt ngăn người, ngay sau đó gật đầu một cái, mặc dù vừa rồi Giai Ny đã nói qua với cô, nhưng nghe điều này từ chính miệng anh nói ra, cảm giác lại không giống nhau.

Trong lòng cảm thấy ảm áp, thì ra là anh vẫn nhớ rõ chuyện của mình, nhưng vì sao, mỗi lần dòng nước ảm đi qua đáy lòng đều sinh ra một chút đau đớn mơ hồ như vậy, giống như là đâm vào một bụi gai, thời khắc cô đau đớn, nhắc nhở cô phải lý trí.

“Ừ.” Trong miệng cô chứa đầy cơm, mơ hồ đáp một tiếng không rõ lắm.

Hai phút sau, giọng nói của người nào đó lại vang lên lần nữa, “Nếu như ban ngày ở đây nhàm chán, cũng có thể trở về, nhưng buổi tối nhất định phải quay trở lại.”

Lương Chân Chân lại lần nữa ngây ngẩn cả người, trước kia mỗi lần mình đều phải năn nỉ anh để được về gặp mẹ Diệp, anh đều không cho đi, thế nào cũng phải nói những lời nói thật hay mới bằng lòng đáp ứng, lần này cư nhiên chủ động đề nghị để cô trở về, khiến cô ảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Miệng ngạc nhiên khê nhếch, đôi mắt trong suốt như nước suối nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mặt, không chú ý chút nào đến khóe miệng đang dính một hạt cơm.

“Đừng động.” Giọng nói của anh hơi khàn trầm, mang theo tia mê hoặc, thân thể càng chậm rãi lại gần.

Kết... Trong nháy mắt nhịp tim của Lương Chân Chân tăng nhanh, anh... anh muốn làm gì? Miệng cô dính rất nhiều dầu ăn, hơn nữa mới vừa rồi còn ăn tối.O()o

Anh thật là đói khát, rõ ràng là ở trong vườn hoa đã được hôn rồi, lần này ngay cả miệng cũng chưa lau, lại muốn——

“Khóe miệng dính một hạt cơm.” Một người đàn ông dường như nhìn thấu sự ngượng ngùng của cô, giọng nói bình tĩnh tự nhiên, ngón tay thô ráp chậm rãi lướt qua một bên mép mềm mại của cô, lấy xuống một hạt cơm tẻ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Chân Chân “ầm” một cái đỏ ửng, thật xấu hổ, cô cư nhiên cho là anh muốn hôn mình sao? Quả nhiên là mình nghĩ hơi nhiều rồi, không trong trắng, luôn dễ dàng suy nghĩ theo phương diện đó. ~(@_@)

~“Cám ơn.” Cô cúi đầu bộ dạng giống như con muỗi hừ một tiếng, chợt uống một ngụm nước, nhưng không ngờ uống nhanh quá, bị sặc, ho đến nổi phổi cũng muốn phi ra ngoài, máu trên mặt lập tức dâng lên, đỏ bừng.

Đằng Cận Tư vội vàng vỗ nhẹ lưng của cô, mang một ít giọng trách cứ nói: “Uống nước thôi mà cũng có thể sặc thành như vậy sao?”

“Ghét! Đều là anh... làm hại!” Lương Chân Chân tức giận đánh anh một cái, trong giọng nói chứa đựng ý tứ hờn dỗi.

“Anh làm hại?” Đằng Cận Tư cau mày khó hiểu, cũng không phải là anh bắt ép nài con uống nước, có liên quan gì đến anh chứ?

Trong đạo lý này chỉ có Lương Chân Chân mới hiểu được, mà cô chỉ biết đem bí mật này nghiền nát trong bụng, sẽ không nói ra để cho anh cười nhạo đâu! Nói cho cùng, anh vẫn là một con ngan ngu ngốc không hiểu chuyện tình cảm! ()

“Tôi đi lên phòng trước đây.” Lương Chân Chân “cọ” một cái đứng lên, chuẩn bị đi lên tầng, lại bị Đằng Cận Tư kéo tay lại, xoay một vòng, ngồi lên trên đùi anh.

“Ăn no chưa?” Đằng Cận Tư rất tự nhiên vuốt bụng của cô, muốn tự mình kiểm chứng một phen rốt cuộc là xẹp lép hay đã căng tròn.

Lương Chân Chân vội vàng ngăn cản động tác của anh, cái người này! Thời điểm nào cũng không quên giở trò lưu manh! Thật là quá đáng, rất thích động chạm chân tay với cô.

~(>_<

“Ông chủ, đã tra ra được kẻ chủ mưu đứng đằng sau, chứng cứ xác thực nhằm vào Phương Y Nhu, hơn nữa, sự kiện tạp chí lần trước, cô ta cũng không thoát khỏi có liên quan.”

Bởi vì khoảng cách gần, nên Lương Chân Chân nghe được rất rõ ràng nội dung cuộc điện thoại, chỉ là cô không hiểu lắm: Phương Y Nhu là ai? Rốt cuộc mình đã đắc tội với cô ấy lúc nào? Cô ấy tại sao phải hãm hại mình?

Liên tiếp các câu hỏi vây quanh quấy nhiễu cô, chỉ đành nghi ngờ, nhờ đến sự giúp đỡ của người đàn ông trước mặt.

“Ừ, tôi biết rồi, bây giờ cậu đang ở đâu?” Đằng Cận Tư sắc mặt bình tĩnh, trong con ngươi đen thoảng qua một tia lạnh lùng, Phương Y Nhu là chính cô tự tìm đến cái chết! Đừng trách tôi đối với cô không khách khí!

“Tôi ở ”Hoàng triều thịnh yến“, thật may là hình ảnh được ghi lại rất trọn vẹn, không cần tốn nhiều sức đã tìm được dựa theo bức ảnh chụp Phương Y Nhu đêm hôm đó.”

Phương Y Nhu nằm mơ cũng không nghĩ tới Nam Cung Thần sẽ tra ra bức ảnh đêm hôm đó, phải biết “Hoàng triều thịnh yến” cũng không phải người bình thường nói tra là có thể tra được, nếu không phải có quan hệ vô cùng thân thiết với ông chủ ở đây, thì sẽ không thể nào nhìn thấy máy ghi hình, công tác bảo mật trong nghề này ở đây luôn đứng đầu, chính vì như vậy, Phương Y Nhu mới tự tin sẽ không bị phát hiện, đồng thời, cũng chính vì sự tự tin lần này của cô ta, đem chính mình mắc bẫy chết thảm!

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Nói xong Đằng Cận Tư liền cúp điện thoại, đáng vẻ tàn bạo trên mặt còn chưa tiêu tan, mây đen giăng đầy.

Đột nhiên, anh cảm giác được vạt áo trước ngực bị một đôi tay mềm mại kéo một cái, không khỏi cúi đầu nhìn sang, chỉ nhìn một cái như vậy, con ngươi đen tàn ác trong mắt anh lập tức tan thành mây khói.

Nai con chớp đôi đồng tử ngập nước rụt dè nhìn anh, lông mi vừa dài lại tinh tế tựa như hai hàng quạt nhỏ dường như đang chớp chớp mắt, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn mềm yếu tràn ngập nghi vấn.

“Phương Y Nhu là ai?” Cô nhỏ giọng hỏi, đáng vẻ ác ma thật là đáng sợ! Mặc dù anh là vì chuyện của mình mà nổi giận, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi, bởi vì nhìn thấy anh bày ra vẻ mặt tối đen u ám kia, dù sao vẫn nhớ tới một chuyện đã xảy ra trước kia.

Đằng Cận Tư dịu dàng sờ sờ gò má cô, “Ngoan, cô ta không quan trọng, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, anh đi ra ngoài xử lý chút chuyện.”

Lương Chân trên căn bản đoán được anh đi xử lý chuyện gì, giữ vạt áo của anh không buông tay, nhìn anh âm u sâu thẳm tựa như con ngươi đen nhánh, cắn môi nhỏ giọng nói: “Anh... không được giết người, sẽ phải ngồi tù.”

— |||

Lần này đến lượt Đằng Cận Tư không nói gì, trên trán đầy vạch đen, không nhìn ra, nai con của anh so với anh còn rất lương thiện, quả nhiên là anh nhìn trúng người phụ nữ này a! Rất hợp với khẩu vị của anh.

Bàn tay vỗ nhẹ lên mái tóc mềm mại đen bóng của cô, ngón tay chậm rãi trêu chọc, “Nai con, em là đang lo lắng cho anh sao?”

“Không có.” Tâm tình Lương Chân Chân rối loạn lắc lắc đầu ngón tay, thật ra thì cô nói ra lời nói kia là có nguyên nhân, trước kia ác ma luôn uy hiếp không cho phép cô tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào, còn nói bộ phận nào của bọn họ chạm vào cô, liền chặt nơi đó của bọn họ, chỉ tưởng tượng một chút đến cảnh đầm máu kia thôi đã khiến người ta phải khiếp sợ, mà hơn nữa lần này lại khi dễ thân thể cô, sắc mặt ác ma cũng đủ đáng sợ để hù chết người, cho nên cô rất sợ anh làm ra chuyện gì quá khích.

Mặc dù anh có quyền thế, không quan tâm những thứ kia, nhưng tóm lại giết người là không đúng, a di đà Phật!

“Tên tiểu lừa gạt.” Tâm tình Đằng Cận Tư rất tốt, ngón tay thô ráp捏 đôi má mềm mại của cô, kết quả ngay lập tức bị cô nhìn chăm chăm, đôi môi đỏ mọng vênh lên thật cao, rất không hài lòng với hành động này của anh.

“Tên lừa gạt.” Lương Chân Chân thuận miệng nhại lại câu nói.

Đằng Cận Tư nghi ngờ, “Anh lừa gạt em cái gì đây?”

Cô nhại lại anh cũng không được sao? Ghét!

“Dù sao, anh đừng... làm quá tuyệt tình là được.” Mặc dù cô không biết tại sao Phương Y Nhu đó muốn hại cô, nhưng cô cũng không muốn nguyên nhân bởi vì mình mà đem người khác đẩy vào đường cùng, dù sao vẫn cảm thấy đó là gây nghiệp chướng.

“Ngoan, chuyện này giao cho anh là được.” Đằng Cận Tư vô cùng thân mật hôn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô một cái, sau đó đặt cô ở trên ghế kế bên, còn mình thì đứng dậy đi ra ngoài.

Người phụ nữ của Đằng Cận Tư anh có thể để cho những thứ ngổn ngang kia tùy tiện khi dễ sao?

Khi dễ nhất định phải trả giá đắt! Lời của nai con anh hiểu, nhưng anh chưa bao giờ là một người nhân từ nường tay. Nếu không, đó không phải là anh- Đằng Cận Tư!

Giết cô ta! Vậy thì lợi cho cô ta quá! Mà anh cũng không đáng làm như vậy!

Anh sẽ đem kiêu ngạo của cô ta, cùng với tất cả những gì cô ta cho là có tư cách khinh người, tất cả hủy diệt từng cái một, cũng nói rõ ọi người biết được, để cho tất cả mọi người lấy đó mà dè chừng!

Chỉ cần ai chịu đựng nổi, thì cứ việc.

153. Chương 154: Trừng Phạt Tàn Khốc

Editor : ChiMy

Nhìn bóng lưng Đằng Cận Tư đi ra, trong lòng Lương Chân Chân cuộn cuộn cảm xúc phức tạp, cứ có cảm giác bây giờ mình rất đáng ghét, một lát tâm tình ấm áp, một lát tâm tình tro bụi, tựa như thời tiết tháng sáu, thay đổi thất thường, không rõ ràng, cô biết đây hết thảy đều là do mình sinh ra tình cảm khác thường với ác ma.

Haizz. Tình yêu là một trò chơi đau đầu, tại sao ác ma lại tốt với cô như vậy? Nếu như vẫn giống như lúc trước, nói không chừng mình sẽ ghét anh, chán ghét anh, căn bản cũng sẽ không bị những thứ tình cảm phức tạp này làm ình như tiểu oán phụ, cả ngày phiền muộn đau thương, loại cảm giác này thật không tốt. ()

Cô đứng dậy đi lên lầu, sau khi tắm xong nằm ở trên giường xem TV một hồi, phát hiện đổi đi đổi lại đều là những bộ phim tình cảm và cung đấu rối rắm cầu huyết, làm tâm tình cô càng thêm buồn bực, dứt khoát tắt rồi đi ngủ.

Trương Ái Linh từng nói qua: hoa hướng dương nói cho tôi biết, chỉ cần cố gắng vươn lên đối mặt với ánh mặt trời, mỗi ngày sẽ trở nên thoải mái mà tốt đẹp.

Trước kia, cô cũng vẫn cho là như vậy, nhưng sự thật chứng minh, căn bản không phải là như vậy, ngay cả khi cô cố gắng vươn lên trong cuộc sống, ngày vẫn không cách nào trở nên thoải mái mà tốt đẹp.

Cuộc sống của cô, nhất định phức tạp và nhấp nhô.

Nằm ở trên giường, cô lần qua lộn lại suy nghĩ thật nhiều chuyện lúc trước, mê mang liền ngủ mất rồi, mà ác ma —— vẫn chưa về.

Trong phòng Vip“Hoàng cung” xa hoa nhất của “Hoàng Triều Thịnh Yển” ở, ba người đàn ông ba phong cách khác nhau đang ngồi, nhất là người đàn ông mặc áo sơ mi đen ở giữa, cả người tản ra một loại khí phách vương giả không gì sánh kịp, khí thế cường đại đè ép hai người kia xuống.

Không cần đoán cũng biết rõ anh ta là Đằng Cận Tư, hai người còn lại là Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê.

Ra khỏi nhà anh liền mở xe trực tiếp tới nơi này, nghe Nam Cung kể lại chuyện đã xảy ra, mà giờ khắc này anh đang xem đoạn băng ghi hình Nam Cung Thần đưa, trong màn hình anh bị Lê tử lôi kéo đi về phía sàn

nhảy lớn, mà Phương Y Nhu đứng lúc núp ở phía sau bức tường, ánh mắt ác độc lấy điện thoại di động ra chụp hai người bọn họ.

“KAO (một câu chữi thề)! Xâm phạm quyền riêng tư của ông đây! Con đàn bà ác độc này! Lần trước ở gặp cô ta ở quán bar nên đánh cô ta cho rồi, không ngờ lòng dạ ác độc như vậy! Thật không biết từ nhỏ cô ta ăn cái gì lớn lên, lòng dạ thật đen tối.” Quan Hạo Lê lười biếng nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo đặt trên bàn, trong miệng tức giận mắng.

“Lần trước ở quán bar? Sao tôi không có ấn tượng nào hết?” Đằng Cận Tư ngạc nhiên hỏi.

Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê đồng thời im lặng: anh có ấn tượng mới lạ, say thành như vậy chỉ sợ đưa anh đi bán anh cũng không biết.

“Lại nói này, A Tư cậu thật đúng là phải cảm ơn tôi và Nam Cung, đêm đó nếu không có hai người bọn tôi đưa cậu về, anh đã sớm không giữ được cơ thể rồi.” Quan Hạo Lê ngửa đầu uống một hớp rượu đỏ, cười đến ranh mãnh.

“Có ý gì?” Đằng Cận Tư ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ một cái.

Quan Hạo Lê hơn hử thêm mắm thêm muối miêu tả tình cảnh đêm đó một lần, ví dụ như: Phương Y Nhu không biết xấu hổ nhào lên muốn ôm chặt Đằng Cận Tư đang say rượu, kết quả bị anh và Nam Cung ngăn cản đi về; Phương Y Nhu thấy hành động thất bại liền chọn lựa thể tấn công bằng nước mắt, khóc đến vô cùng thê thảm, nói chỉ muốn cùng giường chung gối với anh một đêm, cho dù chết cũng đáng giá....

Đằng Cận Tư nghe xong lông mày nhíu lại , hoàn toàn không dám tin tưởng những lời nói này của Lê Tử là thật, ánh mắt hướng về phía Nam Cung Thần, hi vọng cậu ta có thể nói thật với bản thân, nào đoán được cậu ta bày ra một bộ dáng đây vốn là sự thật, trong lòng không khỏi dâng lên một ngọn lửa!

Phương Y Nhu đáng chết! Lại dám mơ tưởng tới anh! Anh còn nhớ rõ mình đã từng vì để chứng minh không phải nai con thì không thể mà đã muốn ném thử với cô ta, cuối cùng vẫn là thất bại. Lúc ấy, anh tức giận ném Phương Y Nhu xuống giường rồi đuổi đi, từ đó về sau không liếc qua cô ta một cái nữa, không ngờ cô ta cư nhiên vẫn ôm mộng hảo huyền với mình. Thật là một phụ nữ lòng dạ xấu xa! Anh hận không thể bóp chết cô ta.

Ghê tởm nhất chính là, bởi vì như vậy mà cô ta hại nai con. Quả thực là không biết sống chết!

Anh mất anh tà ác liếc về hai người ngồi bên cạnh, giọng nói lạnh như băng,” Các cậu nên cảm thấy may mắn vì đêm đó đã đưa tôi về đến nhà an toàn, nếu không..... Hừ!”

-Cô muốn gọi điện thoại cho Thẩm Quân Nhã, bây giờ có thể cứu mình chỉ có cô ấy, không ngờ cô gọi bao nhiêu lần cũng chỉ vang lên một giọng nói ” Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, quý khách vui lòng gọi lại sau.” Cô tức giận thiếu chút nữa đập nát điện thoại di động.

Mặt dày đến tận nhà tìm cô ấy, thì người bên trong không cho vào. Trong nháy mắt đó, cả người cô cũng lạnh thấu, trong lòng hiểu rõ Thẩm Quân Nhã đã vứt bỏ cô, bây giờ khẳng định cô ấy đã bay ra nước ngoài trốn rồi, cũng trách mình không nghe lời khuyên của cô ấy, tự tin cho rằng sẽ không bị phát hiện, nhưng không ngờ mình vẫn đánh giá thấp năng lực của Đằng Cận Tư, đánh giá thấp mức độ sùng ái của anh dành cho Lương Chân Chân.

Anh muốn hoàn toàn phá hủy mình, càng thêm tổn công bắt lấy nhược điểm của cô, chỉ cần là những thứ cô quý trọng, thì chiếm đoạt hết toàn bộ, không chừa lại một con đường sống nào cho cô, anh cố ý muốn ép cô điên, muốn làm cô hỏng mất!

Rốt cuộc con tiện nhân Lương Chân Chân đó có chỗ gì tốt? Đáng giá để anh làm như vậy? Cưng chiều như bảo bối như vậy, không thể chạm vào phải không?

Cô không nghĩ ra! Thật sự không nghĩ ra! Rốt cuộc cô có chỗ nào không bằng con tiện nhân đó? Tại sao cho tới bây giờ Đằng Cận Tư gia đều keo kiệt không thêm liếc nhìn cô một cái? Còn đẩy cô vào vực sâu vạn kiếp bất phục này đây?

Chẳng lẽ từ đây về sau, cô thật sự trở thành một phần tử nghèo hèn sao? Vì cuộc sống phải dậy sớm về khuya; vì tiết kiệm tiền phải chen xe buýt? Ăn cơm hộp? Còn phải ở trong căn phòng trọ nhỏ của kẻ nghèo?

Mặc quần áo rẻ tiền sao?

Không! Cô không làm được! Cuộc sống như thế sẽ làm cô nổi điên!

Trong cuộc sống của cô tuyệt đối không thể thiếu Chanel, Ver-sace, LouisVuit-ton, Pra-da, GUC-CI, RalphLau-ren, Givenchy các loại vật phẩm xa xỉ, từ nhỏ cô đã ngậm thìa vàng lớn lên, làm sao trở thành bình dân được?

Chỉ tưởng tượng những thứ này thôi, cô đã cảm thấy sợ hãi, loại cảm giác đó giống như có một tấm lưới khổng lồ bao lấy cô lại, bất luận cô giãy giụa thế nào cũng không chạy thoát, chỉ có thể bị giam cầm .

Không có biện pháp, cô chỉ có thể khóc lóc kể lể trong hộp thư thoại cho hy vọng duy nhất Thẩm Quân Nhã: Quân Nhã, hai chúng ta là chị em tốt nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu không thể nể tình cũ sao? Lúc này mình chỉ có thể nhờ cậu giúp đỡ, chỉ cần cậu chịu giúp mình lần này, về sau mình sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cậu, van xin cậu đấy.

Thẩm Quân Nhã là một người thông minh, vừa nghe được chút tin tức đã mua vé máy bay bay đến Paris rồi, đối với tin nhắn Phương Y Nhu gửi tới, cô nghe xong cũng không trả lời gì.

Nhiều năm làm chị em tốt như vậy? Loại chị em trong giới quyền quý có mấy phần là thật long chứ? Nếu như hôm nay thân phận của cô và Phương Y Nhu đổi lại, cô tin tưởng tuyệt đối cô ta sẽ chạt trốn không chậm hơn mình, họ nhất định chỉ có thể có phúc cùng hưởng, tai hoạ đến nơi tự mình bay, căn bản sẽ không ra tay giúp đỡ .

Hơn nữa, cô cũng không đủ sức, quyền thế và địa vị của nhà họ Thẩm sao có thể so sánh với căn cơ vững chắc nhà họ Đằng, đó không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi với đá, không biết tự lượng sức mình!

Trước đây cô cũng từng nhắc nhở qua Y Nhu, đừng cứ mãi ghen tị, bảo vệ mình an toàn mới là việc quan trọng nhất, nên trốn ra nước ngoài một thời gian mới tốt! Nhưng cô ấy nhất định không nghe lời của mình, kết quả thành ra như vậy, hối hận thì có ích gì không?

Mất dê mới sửa chuồng thì đã trễ, hơn nữa Đằng Cận Tư chắc chắn sẽ không bỏ qua cô ấy, việc mình có thể làm là tránh xa ra, tránh cho vô duyên vô cớ bị kéo vào, trước đợt trận này qua rồi tình, ngày sau nếu có cơ hội, hòa nhau một ván.

Đây là một lần bài học kinh nghiệm xương máu, cũng làm cho cô hiểu ra: Sự sủng ái của Đằng Cận Tư dành cho Lương Chân Chân đã vượt ra khỏi tưởng tượng của các cô, ngày sau như thế nào cô không biết, chỉ có thể đi một bước tính một bước, thừa dịp trong khoảng thời gian này, cô muốn nghỉ ngơi và hồi phục thật tốt, chờ ọi việc chìm xuống.

Lương Chân Chân, tôi ngược lại muốn nhìn xem, cô sẽ được Đằng Cận Tư yêu thương bao lâu?

Mấy ngày nay, tin tức truyền đi xôn xao nhất trong thành phố C chính là chuyện của người đẹp trong giới quyền quý Phương Y Nhu, câu chuyện truyền kỳ từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục, cha cô Phương Hoành bởi vì phạm tội tham ô hối lộ một khoản tiền lớn trong công trình và bao nuôi tình nhân bị phán xử tử hình, tòa án tuyên bố: lập tức chấp hành xử bắn.

Mà chính cô ta, cũng bởi vì cuộc sống riêng hỗn loạn mà bị phát hiện ra bệnh AIDS, trở thành trò cười trong mắt mọi người, trong một đêm từ công chúa biến thành thường dân, cuộc sống xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đương nhiên Lương Chân Chân cũng nghe nói những tin tức này, cũng không biết tại sao, cô không có cảm giác vui vẻ, ngược lại có chút thương hại Phương Y Nhu, cô ta bởi vì một người đàn ông mà cảm hận một người xa lạ như mình, lại càng không tiếc sai người khác chửi bới mình, khắp nơi trong trường học đều là lời đồn vu oan mình, nói những câu khó nghe, lấy cô ra làm trò cười; để cho cô khó chịu, cô không biết làm sao.

Vậy mà, quay đầu lại, cái gì cô ta cũng không có được, tất cả đều chỉ là công dã tràng mà thôi, đáng giá sao? Chắc hẳn giờ phút này trong lòng cô ta cũng hối hận không thôi .

Phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ đây? Nhất là vì một người không thương mình, thậm chí người đàn ông ấy ngay cả nhìn cũng khinh thường nhìn bản thân, vậy thì có gì đáng giá đây?

Cô ta ghét cô, nhưng cô lại cảm thấy cô ta rất đáng thương, một người phụ nữ đáng thương bị tình yêu làm mất lí trí. Cô ta đã bị trừng phạt rất lớn, mình cũng không cần thiết phải hận cô ta, vốn là hai người không quen biết nhau, trước kia không biết, bây giờ cũng không biết, sau này lại càng không có bất kỳ quan hệ nào, những chuyện của cô ta không hề liên quan gì tới mình.

So sánh với cô ta, mình vẫn rất may mắn, ít nhất ác ma đối với cô rất tốt, tất cả những chuyện này anh làm đều là vì cô, mặc dù đối với chuyện cha cô ta bị xử bắn trong lòng mình vẫn còn có chút không thoải mái, ác ma nói ông ta làm chuyện trái pháp luật vừa lúc có người tố cáo lên thôi, làm nhiều việc trái với lương tâm, khó tránh khỏi nhận được báo ứng.

Cô suy nghĩ anh nói không sai, trên báo chí và TV thường đưa tin về những loại người tham ô nhận hối lộ, có điều lúc trước cứ có cảm giác rất xa xôi, bây giờ đột nhiên xảy ra ở trước mắt, làm cho cô không kịp thích ứng.

Ở lại mấy ngày trong biệt thự Lan Đình Uyển, cô cũng nghỉ ngơi rất lâu rồi, ban ngày có lúc sẽ về thăm mẹ Diệp, mẹ ở nhà một mình rất cô đơn, vừa đúng lúc thiếu một người trò chuyện.

Mất thấy càng ngày càng gần tới kì thi cuối kì, đã nhiều ngày cô không đi học, mặc dù chuyện đã giải quyết xong, nhưng cô vẫn rất sợ vào trường học, trong lòng không tự chủ sinh ra chút ám ảnh, chỉ đành phải gọi điện thoại cho Giai Ny, để cô ấy gọi Cát gia ba người ra ngoài gặp mặt, ba người hẹn gặp mặt ở một quán cà phê, thuận tiện dặn cô ấy mang theo tài liệu cần để ôn thi ỉnh.

Quán cà phê “Khúc rẽ”, tên như ý nghĩa, vị trí cửa hàng vừa đúng ở nơi rẽ giữa hai con đường (cua quẹo), phong cách trang trí đơn giản ưu nhã, trong quán trang trí theo lối truyền thống cổ xưa thu hút rất nhiều khách đến.

Ban đầu Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny cũng chỉ trong lúc vô tình phát hiện ra, sau khi đi vào liền hoàn cảnh và không khí yên tĩnh ở bên trong hấp dẫn, hơn nữa vị cà phê ở đây rất đậm đà, hai người thường xuyên đến nơi này ngồi nói chuyện phiếm.

“Một ly Moka, một ly Cappuccino, còn một người đẹp muốn uống gì đây?” Phục vụ cười ha hả hỏi, bởi vì hai cô thường xuyên đến, cho nên cũng nhớ rõ họ thường uống gì, có điều đây là lần đầu tiên Cát Xuyên, cho nên vẫn chưa quen.

“Latte đá, cảm ơn.” Cát Xuyên cười nói.

“Các cậu có cảm thấy, Phương Y Nhu. hơi đáng thương hay không?” Lương Chân Chân cầm cái muỗng khuấy cà phê, ngẩng đầu nhìn hai bạn tốt.

Tiết Giai Ny đang uống cà phê dừng lại một chút, ngay sau đó hiểu cô đang nói cái gì, không vui nói: “Mình nói này cô gái ngốc, sao cậu lại hiền như vậy ! Lúc người ta hại cậu có nghĩ tới cảm nhận của cậu không? Có nghĩ qua cậu sẽ mất hết tương lai không? Nếu không có Đằng Cận Tư nhúng tay tham dự, cậu biết bây giờ cậu sẽ thế nào không?”

“Đúng vậy! Có câu: nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Cậu lòng dạ bề tốt, nhưng còn người ta độc ác đến mức muốn dồn cậu vào chỗ chết, hơn nữa, những gì cô ta nhận được là do cô ta tự làm tự chịu! Nếu cha cô ta không làm những chuyện đó sao có thể bị phán tử hình? Nếu cô ta không làm quá nhiều chuyện xấu xa, đã sớm gieo hậu quả xấu, há lại bị vu oan?” Cát Xuyên tức giận bất bình nói.

“Mình cũng biết các cậu nói đúng, mình cũng đang cố gắng thuyết phục mình đó là do cô ta tự làm tự chịu, nhận được báo ứng, có điều trong thời gian ngắn vẫn chưa hoàn toàn nghĩ thông thôi, cho nên.” Lương Chân Chân cười cười, khoe môi hơi vểnh lên, bên má hiện ra một lúm đồng tiền.

“Theo mình được biết, quan hệ của Phương Y Nhu và Thẩm Quân Nhã rất tốt, hai người từ nhỏ đã chơi chung với nhau, thấy ai không vừa mắt liền gây chuyện với người đó, điển hình là một đôi bạn xấu, mà lần

này Phương Y Nhu gặp chuyện không may, Thẩm Quân Nhã lại vô cớ biến mất, chẳng lẽ các cậu không cảm thấy kỳ quái sao?” Tiết Giai Ny khẽ nhấm một hộp Moka.

Cát Xuyên cắn cái muỗng nói: “Có cái gì kỳ quái đâu, tai vạ đến nơi tự mình chạy thôi! Nhà họ Phương hoàn toàn sụp đổ, dĩ nhiên Thẩm Quân Nhã sợ bị liên lụy, cho nên trốn đi thật xa.”

Tiết Giai Ny chống cằm, như có điều suy nghĩ, “Mình hoài nghi, chuyện này có liên quan tới Thẩm Quân Nhã, các cậu nghĩ xem, căn bản Phương Y Nhu cũng không biết Chân Chân, mà Thẩm Quân Nhã lại biết, trong chuyện này có nhiều điều không thể nói rõ.”

Lương Chân Chân nhíu chặt đôi mày thanh tú, “Thẩm Quân Nhã? Chẳng lẽ là chị ấy nhận ra mình?”

154. Chương 155: Gặp Lại Thị Trưởng Quý

“Khó mà nói, bản thân cô ta cũng không phải tốt lành gì, một bụng tâm địa xấu xa.” Tiết Giai Ny cầm cái muỗng khuấy ly cà phê trước mặt, trong mắt thoáng hiện qua một chút chán ghét.

Lương Chân Chân khẽ thở dài một lđ cái, tựa như than vãn nói: “Nếu như anh trai biết bộ dáng của cô ta như bây giờ, còn có thể thích cô ta không? Chẳng lẽ từ trước tới nay cô ta vẫn luôn giả bộ?”

“Tớ cảm thấy khả năng mất của Diệp công tử bị mù là tương đối lớn.” Cát Xuyên nói một lời đúng trọng tâm.

“Phụt!” Ngụm cà phê Tiết Giai Ny vừa uống thiếu chút nữa phun ra ngoài, sau đó dùng ánh mắt sùng bái nhìn Cát Xuyên, “Cát gia, cậu dùng từ thật sâu sắc!”

Cát Xuyên hất cằm lên, mặt đắc ý, “Đó là đương nhiên, còn không xem xem tớ là ai.”

“Xì!” Ngay cả Lương Chân Chân cũng không nhịn được bật cười, cùng hai người bạn này ở một chỗ chính là vui vẻ, muốn nói cái gì thì nói, không phải cố kỵ điều gì cả.

Sau khi cười xong, Tiết Giai Ny nghiêm túc nói: “Chân Chân, mặc dù hiện tại không biết Thẩm Quân Nhã chạy trốn tới nơi nào, nhưng trước sau gì thì cô ta vẫn quay trở lại, về sau cậu phải chú ý đề phòng một chút.”

“Ừ, tớ không sinh sống chung chỗ với cô ta, nên rất khó đụng phải.”

“Cũng khó nói trước được, nhớ ngày nào đó Đàng thiếu nhà cậu tâm huyết dâng trào lại dẫn cậu đi tham gia bữa tiệc của nhân lđ vật nổi tiếng nào đó, khả năng đụng phải là rất lớn.”

“Không cho giễu cợt tớ nữa.” Lương Chân Chân then thùng đỏ bừng mặt, trợn mắt nhìn bạn tốt một cái, cái gì mà Đàng thiếu nhà cậu? Chữ Bát () còn không có chống dít lên đấy.

“Ái chà... tớ xem có hy vọng đó! Cái tình cảnh rung động lòng người ngày hôm đó tớ không được thấy thật là đáng tiếc, các cậu có biết không? Tớ còn cố ý vào web Baidu rồi, kết quả là trên Baidu ngay cả một tấm hình của anh ta cũng không có, ôi.... Không nhìn thấy anh chàng đẹp trai tâm tình thật khó chịu nha!” Cát Xuyên ai oán thở dài một cái.

“Khụ.... Trai đẹp ở đâu, rõ ràng chính là.... Ông chú.” Lương Chân Chân đỏ mặt thẫm nói, tuổi của ác ma thật sự đúng là cô không có hỏi qua, nhưng thoát nhìn chắc ít nhất cũng tầm ba mươi tuổi, thành thực như vậy, như vậy....

“Hiện tại đang có trào lưu ông chú đẹp trai cùng lolita *, thấy thế nào yêu thế đó.” Mắt Tiết Giai Ny hiện lên ánh sao màu hồng phấn.

*Lolita: chỉ các bé gái 12 – 13 tuổi, ý của Giai Ny là chênh lệch tuổi của Đàng thiếu và Chân Chân là rất lớn.

“Tớ không phải là lolita.” Lương Chân Chân lườm bầu cái miệng nhỏ nhắn.

“Nha đầu thôi! Cậu không biết bộ dạng cong môi của mình rất kute * rồi không? Còn cặp mắt của cậu nữa, cả ngày đều mờ mờ ảo ảo, khiến cho người đàn ông nào nhìn thấy thì hồn phách cũng bị cậu quyến rũ, còn dám nói mình không phải lolita?” Giọng nói của Tiết Giai Ny đầy vẻ gợi cảm.

*Từ gốc: nghĩa Hán Việt là nhất manh, có thể hiểu là top – moe (rất đáng yêu, dễ thương). Moe trong hoshii, nghĩa là mong muốn, một đặc trưng của lolita, có thể tưởng tượng hình ảnh giống như một chú chó Nhật mắt to tròn xoe chờ xin ăn. Đây là một từ tiếng lóng trong anime (truyện tranh) Nhật Bản.

Mặt Lương Chân Chân làm thành bộ dạng mồ hôi đổ như thác, cô nào có! Giai Ny nói quá khoa trương rồi! Cong môi là thói quen từ nhỏ cô đã có, rất khó sửa, về phần ánh mắt, đó là trời sanh, cô cũng không có biện pháp nha.

Cát Xuyên vội vàng nói tiếp, “Chân phi lqđ đúng là kiểu cô gái yếu đuối nhu nhược như chim nhỏ nép vào bên người, hơn nữa bề ngoài của cô ấy đáng yêu tự nhiên, rất ít đàn ông có thể cự tuyệt được người con gái như vậy, tớ dám chắc mắt của Diệp công tử nhất định là bị hồ dính chặt, xem xấu xí như bấu vậ, còn tốt đẹp thành cọng cỏ, để xem sau này anh ta có hối tiếc không.”

Tay của Tiết Giai Ny khoác lên trên vai Cát Xuyên, “Cái gì cũng khỏi cần nói rồi, Cát Xuyên cậu chính là tri âm của tớ đây! Giải bày toàn bộ những lời trong lòng tớ ra ngoài không sai một chữ rồi. Đức hạnh của Diệp công tử này chúng ta cũng không cần nhắc lại nữa, dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng là quá khứ rồi, vĩnh viễn không có quay đầu lại để cho anh ta chọn lựa một lần nữa!”

Lương Chân Chân ngồi một bên, bị hai cô chọc cho vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải điều đình, “Được rồi, nói thế nào thì anh ấy cũng là anh trai tớ.”

“Đừng nhắc tới người anh trai bỏ đi đó nữa, chúng ta cứ bắt quái chuyện về Đẳng thiếu thôi.” Tiết Giai Ny cười hề hề đến gảo hoạt.

“Tớ đồng ý, kể từ sau khi nghe cậu nói về sự tích anh dũng của Đẳng thiếu, tớ bắt đầu nghiêm túc khinh bỉ người đàn ông của tớ rồi, cả ngày chỉ biết phát triển sự nghiệp của anh ta, tuyệt đối không quan tâm người bạn gái là tớ đây.” Cát Xuyên thở phì phò nói.

“Được rồi, cậu cũng đừng có ở trong phúc mà còn không biết nữa, hiện tại hai người các cậu đều là danh hoa đã có chủ, đừng động một chút lại kích thích người còn cô độc lẻ loi là tớ đây, cẩn thận lông hạt dễ * phục vụ!” Tiết Giai Ny cau gợn tròng mắt liếc Cát Xuyên, nắm đấm khoa tay múa chân về phía cô ấy.

*Lông hạt dễ: Quả dễ có nhiều gai xù xì như chôm chôm, phía trong có 3-4 hạt, chắc Tiết Giai Ny định dùng lông quả dễ này để thọc lét 2 người bạn của mình ^-^

“Giai Ny, cậu... còn không quên anh ta?” Lương Chân Chân lo lắng nhìn về phía bạn tốt, cô biết lúc học cấp ba cô ấy đã từng yêu một lần, quá trình rất oanh oanh liệt liệt, tuần nam mỹ nữ kết hợp, cho dù đi đến nơi nào cũng đều là một đường phong cảnh xinh đẹp, hơn nữa thành tích của hai người đều rất ưu việt, là đối tượng khiến cho tất cả mọi người khâm phục ao ước, nhưng được biết ——

Ngay trong đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, hai người chia tay nhanh như chớp, mặc dù ai cũng đều cảm thấy mở rộng tầm mắt, nhưng không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng nhìn hai người xứng đôi tốt như vậy, nói chia tay thế nào liền chia tay? Nhưng bởi vì nguyên nhân kỳ thi tốt nghiệp trung học đang tới, tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương học tập, coi như trong lòng có nghi ngờ, cũng bị áp lực thi cử ai một.

Chuyện này cũng trở thành một giai thoại trong lòng mọi người không có cách nào mở ra bí ẩn, kéo dài đến bây giờ.

“Không có, chẳng qua là tớ có cảm giác hiện tại mình rất khó động lòng với người khác, hình như tớ đã sớm vượt qua cái tình lqđ cảm mãnh liệt có thể tùy ý hoang phí, có lẽ, đây chính là cái gọi là thanh xuân giá cao.”

Vừa nhắc tới người kia, Tiết Giai Ny vốn hoạt bát xinh đẹp tựa như lập tức thay đổi thành người khác vậy, thở dài thật lâu, trong mắt hiện lên một mảnh bi thương nhàn nhạt hiếm thấy.

Hai con mắt của Cát Xuyên mở to vòng tới vòng lui nhanh như chớp trên người hai người bạn, khuôn mặt khó hiểu và tò mò, thì ra Ngoa tử cũng có một bí mật không muốn người khác biết! Lừa gạt đủ sâu!

“Nghe cậu nói giống như cậu là một bà lão vậy, rõ ràng mới có mười chín tuổi, còn thanh xuân giá cao, nếu không, cùng bà chị tri âm đây nói một chút coi là có chuyện gì xảy ra? Không chừng tớ có thể giúp cậu giải thích nghi hoặc nha!” Trong mắt cô có một mảnh chân thành.

Tiết Giai Ny khẽ nhấp một ngụm cà phê, chuyện này đúng là một nút thắt trong lòng của cô, trong hơn một năm nay, cô không gặp lại anh ta, cũng không nghe thấy bất kỳ tin tức gì liên quan đến anh ta, lại không dám hỏi thăm bạn bè về anh ta, sợ không không chế được nỗi nhớ. Dứt khoát, cuộc sống đại học để cho cô quen biết nhiều bạn bè mới, bắt đầu một cuộc sống mới, hết thấy đều không liên quan đến anh ta, cũng khiến ình từ từ quên đi phần yêu say đắm đã khắc cốt ghi tâm kia.

Chỉ có thỉnh thoảng nửa đêm lúc tỉnh mộng, mới có thể trào dâng một chút thương cảm nhỏ như vậy.

Lương Chân Chân lo lắng nhìn bạn tốt, cô chỉ biết chút xíu chuyện của cô ấy, đây là do vô tình nghe được từ chỗ của đồng học, vốn cô cho là Giai Ny đã bỏ xuống rồi, nhưng đáng về hôm nay của cô ấy có thể cho thấy, có lẽ vẫn còn một chút khúc mắc.

“Giai Ny, đều là do tớ không tốt, lqđ không nên nhắc tới anh ta....” Cô cầm tay bạn tốt, trên mặt tràn đầy tự trách.

“Nói càn gì đâu, chuyện như vậy thương tâm hay không thương tâm cũng đều ở đó, đề cập với cậu hay không đề cập cũng không có bao nhiêu quan hệ, ôi trời! Các cậu cũng biết đấy, nếu muốn hoàn toàn quên đi một đoạn tình cảm thì cần thời gian, tình cảm ba năm chẳng lẽ không cho tớ thời gian ba năm để quên lãng nó?” Tiết Giai Ny cố làm ra vẻ nhẹ nhõm cười nói, nhưng trong khoé mắt rõ ràng che giấu một chút u buồn nhàn nhạt.

“Ba năm quá dài, rút ngắn còn một phần ba thôi.” Cát Xuyên trêu ghẹo nói.

“Cái người Chu Bái Bì * này! Ngay cả thời gian cũng đòi giảm bớt....” Lúc nói chuyện khoé mắt Tiết Giai Ny vừa đúng lúc liếc thấy hai người đàn ông đi vào, mà một người trong đó rõ ràng chính là —— thị trưởng Quý.

*Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. “Bái Bì” ở đây còn có nghĩa là lột da.

Lương Chân Chân nhìn theo ánh mắt của cô ấy, trong mắt cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc, anh ta? Tại sao anh ta lại tới quán cà phê loại an tĩnh này?

Cát Xuyên ngạc nhiên há to mồm, “Trời ạ! Đó không phải là thị trưởng Quý sao?”

Có thể là thanh âm của cô quá lớn, cũng có khả năng là ba cô gái thanh xuân xinh đẹp các cô ngồi chung một chỗ quá chói mắt, Quý Phạm Tây mặc một bộ tây trang màu xám tro liếc bên này một cái, thấy ba người Lương Chân Chân thì trên mặt cũng lộ chút kinh ngạc, nhưng biến mất rất nhanh, hướng về phía các cô khẽ cười cười, coi như là lên tiếng chào đơn giản.

“Oh my God! Mắt tớ không có hoa chứ? Thị trưởng Quý cười với chúng ta, chẳng lẽ anh ta còn nhớ rõ mấy người chúng ta?” Cát Xuyên hoàn toàn sợ ngây người.

Tiết Giai Ny cũng có chút ngẩn người, trí nhớ của thị trưởng cũng tốt như vậy sao? Hơn nữa bộ dạng tây trang giày da hôm nay của anh ta nhìn qua so với thường ngày xuất hiện trên ti vi trông chân thật hơn nhiều.

Lương Chân Chân biết là anh ta nhận ra mình, từ sau lần từ biệt ở trong bữa tiệc lần trước, căn bản là cô đã quên người này rồi, chỉ là thỉnh thoảng khi thấy xuất hiện trên TV sẽ không nhận được mà nghĩ: thì ra mình nói chuyện cùng thị trưởng nhiều đó!

Bởi vì Quý Phạm Tây đột nhiên xuất hiện, cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ tới ý định của mình, vẫn là Cát Xuyên phá vỡ yên lặng trước tiên, “Ồi chào, lần trước chúng ta còn nói phải giúp Chân phi theo đuổi anh ta, kết quả là danh hoa đã có chủ, không bằng....”

Trông mắt giao hoạt của cô vòng tới vòng lui nhanh như chớp trên người Tiết Giai Ny, ý tứ quá rõ ràng.

“Đừng có ra mấy cái chủ ý cùi bắp, có bản lĩnh thì chính cậu theo đuổi anh ta đi.” Tiết Giai Ny liếc cô một cái.

“Hừ, lão nương tớ đây nếu không phải có lqđ đàn ông, đã sớm xuống tay, còn có thể để lại cho cậu.” Cát Xuyên hừ hừ mũi.

“Khụ khụ...” Lương Chân Chân che miệng ho nhẹ hai tiếng, hai người này một so một khẩu vị nặng, quả thật là vô địch.

Ba người rảnh rồi hàn huyên thật lâu mới đứng dậy rời đi, lúc tính tiền được biết đã có người thanh toán rồi, không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhìn một vòng chung quanh quán cà phê cũng không nhìn thấy thị trưởng Quý, nghĩ có thể anh ta tới nơi này bàn công chuyện, cho nên làm xong rồi rời đi, tốc độ nhanh khiến cho người ta chắc lưỡi, mà mấy người các cô nói chuyện thoả thích cũng không chú ý tới anh ta đã đi rồi.

Đi ra quán cà phê, mặt trời đỏ rực đang chậm rãi hạ xuống, nhuộm đỏ bừng phía Tây bầu trời, giống như ráng chiều, gió đêm từ từ thổi tới từng đợt mùi thơm của hoa và cây cảnh, thấm vào ruột gan.

Lương Chân Chân ôm bài ôn thi vẫy tay tạm biệt bạn tốt ở cửa, cô phải về biệt thự Lan Đình Uyển, ác ma nói rồi, ban ngày có thể tự do hoạt động, nhưng buổi tối phải trở về.

Khi ba người đang chuẩn bị chia hai đường đáp taxi cùng rời đi, một chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi dừng ở bên cạnh họ, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt mà họ vừa quen thuộc vừa sợ.

“Đi đâu? Nếu không để tôi đưa các bạn một đoạn đường?” Quý Phạm Tây cũng vừa mới rời đi, vừa lúc chia tay đồng nghiệp thì nhận điện thoại, cho nên ở trong xe một hồi, cúp điện thoại xong thì liền gặp ba cô đi ra.

“Không cần, chúng tôi...” Lương Chân Chân còn chưa có nói xong đã bị Cát Xuyên trách móc.

“Được ạ, vậy làm phiền anh rồi.” Vừa nói vừa nháy mắt với hai người kia, ý tứ rất rõ ràng: Ngốc hết sức, cơ hội khó có được, phải nắm thật chặt nha!

Lương Chân Chân bị ánh mắt của lqđ Giai Ny cùng Cát gia tấn công, rất bất đắc dĩ ngồi lên xe của Quý Phạm Tây, mặc dù ngồi bên cạnh cô là người bạn thân nhất quen thuộc nhất, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, chỗ chết người chính là cô vẫn phải đi xuống, không thể để Quý Phạm Tây đưa cô đến biệt thự Lan Đình Uyển nha!

“Các cô đều là học sinh?” Đang lái xe Quý Phạm Tây đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ ba người chúng tôi thoát nhìn rất giống thành phần tri thức nhân viên văn phòng à?” Cát Xuyên dí dỏm trả lời.

“Không có, chỉ là tôi có chút nghi ngờ mà thôi.” Quý Phạm Tây thiếu chút nữa bị giọng điệu nói chuyện của cô làm cho tức cười.

Trong lòng Lương Chân Chân rét run, nghi ngờ trong miệng anh ta chẳng lẽ là chỉ mình? Một học sinh cư nhiên cam tâm tình nguyện làm tình nhân của công tử nhà giàu? Ngón tay không tự chủ túm chặt làn váy.

“Tôi cũng rất nghi ngờ đó, thị trưởng Quý ngài lớn như vậy làm sao biết người dân nhỏ bé trên phố đây? Có cảm giác thụ sủng nhược kinh (được cưng chiều mà sợ hãi) đó!” Cát Xuyên cười hì hì nói.

Quý Phạm Tây không thể xác định hai người bạn bên cạnh Lương Chân Chân có biết công việc của cô hay không, cho nên không dám tùy tiện vạch trần người **, chỉ có thể ôn hoà cười nói: “Trước cũng từng gặp mặt ba người một lần ở quán cà phê, cho nên ấn tượng khá sâu.”

“Vây... Vây anh cảm thấy trong ba người chúng tôi người nào cho anh ấn tượng sâu sắc nhất?” Cát Xuyên không ngừng cố gắng, cười đến sâu xa.

Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân đồng thời liếc mắt một cái về phía Cát Xuyên đang lú lú không ngừng, người con gái này, từng câu từng câu rõ ràng! Quá mạnh!

“Chuyện này... Ba người các bạn mỗi người một vẻ, đứng chung một chỗ có thể khiến cho người...” Trong lòng Quý Phạm Tây tức cười, bây giờ cô gái nhỏ nói chuyện thật sắc bén, cũng không biết là cố ý hay vô

ý, thiếu chút nữa chặn cho cô á khẩu không trả lời được, nhưng lời vừa nói ra phân nửa, liền bị một hồi chuông di động cắt đứt.

Tay chân Lương Chân Chân luống cuống lấy điện thoại di động trong túi ra, thấy tên người gọi đến là ác ma thì trong lòng đột nhiên hoảng hốt, cô vẫn không có thói quen tiếp điện thoại của anh trước mặt nhiều người như vậy.

155. Chương 156: Cuộc Hẹn Hò Của Tình Nhân

“Thị trưởng Quý, làm phiền anh dừng xe bên kia, cảm ơn.” Lương Chân Chân vội vàng nói, điện thoại trong tay càng vang lên “reng reng reng” không ngừng, giống như dấu hiệu đoạt mệnh thúc giục cô, bức bách cô, trái tim không ức chế được mà đập loạn lên.

Quý Phạm Tây không trả lời ngay, mà cách vài phút sau mới nhàn nhạt nói một câu, “Được.”

Anh đoán cú điện thoại này đến chín lqd mười phần trăm là của người đàn ông đó gọi tới, theo tình hình đêm đó, quan hệ của hai người rất tốt, nhưng vì sao bây giờ cô lại lộ ra nét mặt kinh hoảng như vậy? Chẳng lẽ quan hệ của hai người còn có ẩn tình khác hay sao?

Xe chậm rãi dừng lại ở ven đường, Lương Chân Chân vẫy tay với bạn tốt rồi lập tức đi xuống, ở giây thứ ba mươi lăm nhận điện thoại.

Đầu bên kia lập tức truyền đến một âm thanh không vui nồng nặc, tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại?

“Điện thoại di động để ở trong túi, xe tới lui trên đường quá ồn nên không nghe thấy.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Hai giây sau, thanh âm của Đằng Cận Tư mới vang lên, bây giờ em ở đâu?

Lương Chân Chân nhìn bốn phía một chút, mới phát hiện cảnh vật chung quanh rất xa lạ, mới vừa rồi chỉ lo để Quý Phạm Tây dừng xe, căn bản không có chú ý tới nơi đây là địa phương nào, hơn nữa ngay cả một cái toà nhà có tính chất đánh dấu cũng không có.

“Tôi Tôi không biết nơi đây là đâu.” Cô sợ hãi mở miệng, âm thanh mềm dẻo làm cho người ta thương yêu.

Cô gái nhỏ đáng chết! Thực sự làm cho anh vừa tức vừa thương! Ngay cả mình ở nơi nào cũng không biết? Hôm nào đó phải trang bị một thiết bị vệ tinh định vị trên điện thoại của cô, để tùy thời mình dễ dàng biết được tình hình của cô, nếu đi lạc cũng có thể kịp thời tìm trở về.

Trên điện thoại không có chức năng bản đồ định vị sao?

“Không có.” Cô chưa có dùng điện thoại cao cấp như thế đâu, vẫn dùng loại điện thoại di động đơn giản nhất kiểu cách thẳng ngốc, chỉ cần có thể nghe, gọi, nhắn tin là được, những thứ khác không có yêu cầu đặc biệt gì.

Đằng Cận Tư nổi đoá, nghĩ để Nam Cung đi mua IPHONE4S kiểu mới nhất cho nai con dùng, cô vậy mà dùng cái điện thoại di động rách nát, điện thoại gì mà tối thiểu ngay cả cái bản đồ cũng không có?

“Nếu không thì để tôi tìm người hỏi một chút.” Lương Chân Chân lqd thấy anh không nói lời nào, liền nhỏ giọng hỏi ý kiến, cô cũng không phải là cố ý, thật sự là chưa từng tới nơi này.

Đầu bên kia nhỏ nhẹ hừ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Lương Chân Chân lấy hết dũng khí hỏi thăm vài người mới biết nơi mình đứng gọi là phố XX Vạn Bảo Lộ, dường như cách nội thành hơi xa.

Đứng yên ở đó, tôi đi đón em. Sau khi nói xong, Đằng Cận Tư liền cúp điện thoại rồi phân phó tài xế Tiểu Ly đánh ô tô đi về phía trước.

Thật ra thì anh đang chuẩn bị đưa cô đi ra ngoài ăn tối, sau đó —— đi xem phim, sở dĩ anh có giấc ngộ này, đương nhiên là nhờ công lao của “Chuyên gia tình cảm” Quan Hạo Lê.

Đối thoại rút gọn như sau:

Quan Hạo Lê: Hai người ngoài hoạt động trong nhà, còn cần ra ngoài hẹn hò thích hợp.

Đặng Cận Tư (ngghi ngờ): hẹn hò?

Quan Hạo Lê (lau mồ hôi): dĩ nhiên, bạn bè trai gái ai cũng muốn đi ra ngoài hẹn hò, bằng không làm sao tiến thêm một bước bồi dưỡng tình cảm chứ?

Đặng Cận Tư: hẹn hò bình thường là làm những gì?

Quan Hạo Lê (trong lòng xúc động: lqd quả nhiên là đứa bé ngoan khiêm tốn thỉnh giáo!): không có gì ngoài ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, chen chúc trên đường, đi bờ biển hóng gió, vân vân..., dĩ nhiên, cũng có thể tự do phát huy cá nhân.

Đặng Cận Tư (cau mày): đây chính là hẹn hò?

Quan Hạo Lê gật đầu, tự nói xấu trong lòng: Cái người A Tư này sống ba mươi năm thật là uổng phí, mỗi ngày trừ công việc thì chính là công việc, trên căn bản không có một chút lạc thú cùng sở thích đáng nói, ôi cuộc sống cứ bị anh ta phá hư như vậy, hy vọng chị dâu nhỏ xuất hiện có thể mang đến cho anh ta mùa xuân của người đàn ông lớn tuổi, O(_)O

~Xét thấy bản thân bạn tốt là một cao thủ tình trường, cho nên anh luôn chăm chú, để cho cậu ấy làm chuyên gia tình cảm ỉnh, về sau ngoại trừ làm việc mỗi ngày, chương trình trong ngày đều do cậu ta an bài.

—

Quan Hạo Lê vạch đen đầy đầu, nhưng nhìn đến vẻ mặt thành thật bộ dáng nghiêm túc của A Tư, không thể không gật đầu một cái, được rồi, vì cuộc sống hạnh phúc của bạn tốt, anh bất cứ giá nào, làm thầy thuốc tư nhân kiêm chuyên gia tình cảm, quả nhiên là phối hợp đa ngành nha!

Ổng kính trở lại Lương Chân Chân bên này:

Cô đang ôm một đồng bài ôn thi đứng ở bên đường bất mãn đá hòn đá nhỏ bên chân, cái gì vậy! Bất người ta đứng ở nơi đây không được di chuyển, lại không nói phải đợi trong bao lâu, chẳng lẽ muốn cô ngây ngốc lqd như vậy đứng ở ven đường sao? Quá xấu hổ

Mà cô không biết, từ sau khi cô xuống xe, ba người kia bắt đầu tán gẫu về cô.

Quý Phạm Tây làm bộ vô tình hỏi: “Cô ấy không trở về trường học cùng các cô sao?” Tay cầm lái trong lúc lơ đãng đã tiết lộ tâm tư của anh, bởi vì do thân thể cản trở, cho nên Cát Xuyên và Giai Ny đang ngồi ở ghế sau cũng không thấy.

“Chân Chân cô ấy có chút chuyện riêng phải xử lý, trước không trở về trường học.” Tiết Giai Ny trả lời, cô cũng không cảm thấy câu hỏi của Quý Phạm Tây đột ngột, trong nội tâm hiểu rõ rằng người thân phận như anh ta nhất định không biết ít ngày trước đại học F đã xảy ra chuyện gì, nhân vật quan trọng của chính phủ làm sao có thời gian đi chú ý cái tin tức bất quá đó.

Cô đoán không sai, chính xác là Quý Phạm Tây không biết, nhưng anh lại biết quan hệ của Lương Chân Chân và Đặng Cận Tư, sẽ tự nhiên liên tưởng đến chuyện ở trên.

“À.” Anh đáp một tiếng, ánh mắt không tự chủ được chăm chú nhìn về phía gương chiếu hậu, mãi cho đến khi xe chạy càng lúc càng xa, cô vẫn đứng một mình ở đó, dường như đang chờ ai.

Trên đường đi, Cát Xuyên vốn thẳng thắn vẫn câu được câu chẳng tán gẫu cùng Quý Phạm Tây, lúc xuống xe ngay cả số điện thoại của người ta cũng lấy được, còn cười trộm hề hề hỏi người ta có bạn gái không, khiến cho Giai Ny ở một bên khâm phục cô tới cực điểm, liếc về phía người con trai dịu dàng ôn nhu như ngọc, trong lòng nghi vấn: bạn gái của anh ta không phải là tiện nhân Thẩm Quân Nhã kia đấy chứ?

Mặc dù Quý Phạm Tây cảm thấy câu hỏi của cô ấy quá mức thẳng thắn, nhưng vẫn rất lịch sự trả lời, “Không phải.”

“Không phải sao? Vậy Thẩm Quân Nhã có quan hệ với anh như thế nào vậy?” Cát Xuyên cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Cô ấy chỉ là con gái nhà một người bạn cũ, cho nên mới lui tới.” Quý Phạm Tây lạnh nhạt nói, chẳng lẽ tất cả mọi người đều cho rằng anh và Thẩm Quân Nhã là quan hệ bạn bè trai gái sao? Xem ra anh rất cần tìm một người bạn gái.

Cát Xuyên làm thành một bộ dạng bưng tỉnh hiểu ra, “Ồ! Hoá ra là như vậy!”

Sau đó ba người liền vẫy tay từ biệt, đợi sau khi xe bên cạnh hai cô rời đi, Cát Xuyên lắc lắc cánh tay của Tiết Giai Ny, “Có hy vọng đó!”

“Cậu tới địa ngục đi!” Tiết Giai Ny giả vờ giận gạt tay của cô, đi thẳng tới ký túc xá.

“Này..... Chờ tớ một chút đi, tớ nói thật cho cậu!” Cát Xuyên hô to ở phía sau, chậm chạp đuổi theo, hai người náo loạn một đường trở về ký túc xá.

156. Chương 157: Lần Hẹn Hồ Đầu Tiên

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời cũng dần dần tối, nơi đây cũng dần vắng vẻ, không sắc sỡ lấp lánh ánh đèn neon loá mắt như ở trong nội thành, cái náo nhiệt âm ỉ khiến cho người ta cảm thấy một chút sợ hãi, mà ở đây ngay cả đèn đường cũng chỉ có hai ba cái, toả ánh sáng màu vàng đậm, chỉ thỉnh thoảng có mấy người đi ngang qua.

Gió đêm ào ào thổi tới, Lương Chân Chân ôm chặt cánh tay, cảm thấy tay hơi lạnh, cũng đã hai mươi phút rồi, sao ác ma còn chưa tới! Cô muốn tức giận! ()

Đúng lúc cô không nhận được lấy điện thoại ra định gọi cho hắn thì có một chùm sáng chiếu tới, cô không khỏi giơ tay lên chắn ánh sáng chói mắt, một chiếc Cayenne màu đen từ từ dừng sát bên cạnh cô.

Cô cực kỳ ấn tượng với chiếc xe này, cho nên tự giác đi tới, cửa xe mở ra, đương nhiên là khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi của ác ma, cô khom người lên xe.

“Về sau không cho phép trở lại chỗ như thế này.” Đằng Cận Tư thấy tóc đang dính trên khuôn mặt cô, rất tự nhiên đưa tay vén đến sau tai, hơi thở ấm áp khí thể vừa đúng lúc phả ra trên khuôn mặt của cô, ngựa ngửa tê tê.

“Uhm.” Về sau chắc chắn cô sẽ không xuống xe nơi địa phương quỷ quái này, quá lừa bịp rồi, quá đen đủi, nếu có người xấu đến thì cho dù cô muốn tìm người giúp đỡ cũng không có ai đến kịp.

Chỉ là, nàng không quen độc tác thân mật bất ngờ của ác ma, mắt thấy mặt của anh tiếp cận ngày càng gần, trong cái khó ló cái khôn bỏ toàn bộ bài ôn thi vào trong ngực của anh.

Đằng Cận Tư kinh ngạc nhìn cô, nai con đưa sách vở ỉnh để làm gì?

“Tôi... tôi mỏi tay, vừa rồi ôm chúng chờ lâu như vậy, rất nặng.” Lương Chân Chân vênh môi nhỏ lâu lâu, cúi mắt không dám nhìn mặt ác ma lần nữa, không thấy thanh âm hung dữ như dự liệu, sách vở cũng không bị nhét vào ngực mình lần nữa.

Cô không khỏi ngẩng đầu lên thận trọng liếc nhìn anh một cái, phát hiện anh không hề chớp mắt nhìn mình, tròn mắt đen lấp lánh giống như ngôi sao lộ ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp áp sát đáy lòng cô, khiến cho cô không nhận được mà đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Vẫn là để bản thân tôi cảm thôi.”

Kết quả bị một đôi tay chặn lại, “Không cần.”

O()o

Làm như đó là đồ vật của anh vậy, được rồi, anh thích cầm thì để cho anh cầm đi, đang ước được như vậy.

Trong lòng Đằng Cận Tư đang nghĩ: Chẳng mấy khi nai con để mình giúp nàng cầm đồ vật này nọ, là một người đàn ông, anh nên làm quý ông lịch thiệp một chút, cho dù quyển sách đặt ở trên người thật không thoải mái, anh cũng nhận.

Lương Chân Chân nhìn từng dãy toà nhà ngoài cửa sổ xa dần, xe cũng chạy một khoảng thời gian dài rồi, ngay cả nội thành cũng đã đi qua, đây là đường trở về sao? Sao cô có cảm giác không giống?

“Đi đâu vậy?” Cô nhin không được mở miệng hỏi, bụng cũng đói meo rồi, rất nhớ mùi vị của cơm đó.

“Đi ăn cơm.” Anh bình tĩnh trả lời, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Đi ăn cơm? Chẳng lẽ không về nhà sao? Anh... mời mình ra ngoài ăn cơm? (o)

Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây sao? Sao ác ma lại đột nhiên trở nên kỳ quái, trong lòng cô chợt có chút mong đợi anh sẽ đưa mình đi chỗ nào? Giống như thân phận của anh, chắc phải là nhà hàng Tây hạng sang chứ? Nhưng nơi đó không phải là nơi dành cho tình nhân sao?

Khung cảnh ưu nhã, âm nhạc êm dịu chậm rãi chảy xuôi, yên tĩnh mà tốt đẹp, hai người ngồi đối mặt nhau, đắm đuối đưa tình nhìn đối phương, tình ý nồng nàn thưởng thức bàn thức ngon, đây là điều mà cô đã từng tưởng tượng.

Nhưng khi người đối diện biến thành ác ma thì cô không thể tượng tượng ra quang cảnh gì.

Mười lăm phút sau, xe chậm rãi dừng trước cửa nhà hàng Tây hạng sang ở Lâm Giang, trong lòng Lương Chân Chân cảm thán: chỗ này cô đã từng thấy qua trên TV, nhưng cho tới bây giờ cũng không có hy vọng xa vời là có một ngày chính mình cũng có thể tiến vào, nghe nói chi phí cao đến dọa người, không phải là loại người nghèo như cô có thể tới ăn.

Đằng Cận Tư để mấy cuốn sách ở trên xe, chính mình xuống xe trước, đang định ga lăng mở cửa xe cho nai con thì chính cô chui ra từ bên trong, ánh mắt nhìn thẳng vào phòng ăn nơi bọn họ sẽ đến, ngay cả chút ánh mắt dư thừa cũng không để lại cho anh, anh giận đến mức hừ lạnh một tiếng sải bước đi trước.

Lương Chân Chân đành phải chạy chậm theo sau, cũng không cẩn thận chạy quá nhanh thiếu chút nữa thì vấp ngã, rất may là Đằng Cận Tư ở phía trước đỡ hông của cô, thanh âm lòng, “Đi bộ cũng không xong.”

Nào có! Là do anh đi quá nhanh có được hay không hả! Người ta hai chân ngắn nào có theo kịp anh khỏe mạnh chân dài chứ! Không thương hương tiếc ngọc một chút nào cả! Nhìn những người bên cạnh một chút, trên căn bản cũng là một nam một nữ thân thiết nắm tay hoặc tay trong tay đi vào, mà người nào đó, lại tự nhiên sải bước lên trước, ngay từ đầu mặc kệ cô, thật là quá đáng!

Đúng lúc cô đang tự oán thán, tay nhỏ bé đột nhiên được bao vào trong 1 đôi bàn tay, nhưng mà, cô còn chưa kịp cảm khái, người nào đó đã nói “Đi bình thường, đừng cứ cúi đầu mãi thế.” Trong nháy mắt ấm áp vừa mới dâng lên trong lòng cô đã bị đánh nát bấy.

Đáng ghét! Ác ma chính là ác ma, không biết quan tâm người ta chút nào.

Nhà hàng Tây hạng sang lắp đặt thiết bị tao nhã hoa lệ, mỗi một thiết kế đều lợi dụng không gian cực kỳ hợp lý, vị trí chỗ quanh rẽ ngoặt rất khác biệt, không giống người khác, nhất là thiết kế ngọn đèn trang trí trên trần nhà, xa hoa mà không mất đi trang nhã hào phóng.

Cả bên trong phòng ăn cũng chìm trong làn điệu du dương của piano, giống như trong không trung toát ra những nốt nhạc tuyệt mỹ, như tiếng chuông ngân đing đing gõ vào trong lòng mọi người, có thể khiến cho người ta quên đi phiền não trong chốn lạt, đắm chìm trong khung cảnh an tĩnh.

Đằng Cận Tư đưa cho nữ phục vụ 1 tấm card, người này lập tức ân cần nhìn anh, cười giống như 1 đóa hoa, trong mắt thỉnh thoảng còn toát ra ánh sao màu hồng, Lương Chân Chân đứng ở 1 bên nói xấu trong lòng: gương mặt băng sơn của ác ma còn có thể thi triển ra mỹ nhân kế? Ánh mắt của những người này có vấn đề!

“Đằng thiếu, mời đi bên này, căn phòng ngài đặt trước là khán phòng tốt nhất trên song của chúng tôi, ngài vừa thưởng thức thức ăn ngon đồng thời còn có thể xem cảnh đêm đẹp nhất trên song, bảo đảm chuyến đi tối nay của ngài không tệ.” Người nữ phục vụ cười hề hề nói.

Trong lúc này, Đằng Cận Tư không đáp lại cô ta, ngay cả ánh mắt cũng không liếc, nhưng cô ta vẫn vui vẻ mà nói không ngừng, bong bóng màu hồng phấn không ngừng toát ra ngoài, Lương Chân Chân có chút

nhìn không được, nữ sinh bây giờ cũng to gan như vậy à! Coi cô là người sống sờ sờ đây không tồn tại sao? Cứ nhiên nhìn trộm trắng trợn như thế! Còn ríu rít nói nhảm liên tục không ngừng!

Cô không khỏi cong ngón tay keo kiệt đẩy lòng bàn tay của người nào đó hai cái, tỏ ý kháng nghị, trái lại thu hút lực chú ý, không có 1 chút quan hệ nào với nhân viên phục vụ, anh chỉ chuyên chú nhìn cô, "Làm sao vậy?"

"Tôi..tôi muốn đi vệ sinh." Cô tùy tiện tìm 1 lý do.

Nữ nhân viên phục vụ lập tức ân cần nói: "Đi thẳng về phía trước, rồi quẹo phải là được."

"Trong phòng bao cái gì cũng có, nhìn 1 chút, tránh cho lại đi lạc." Rõ ràng là lời nói cưng chiều, nhưng từ trong miệng Đặng Cận Tư nói ra lại có tư vị hoàn toàn khác, có khác là khác ở tình ý.

Trên mặt Lương Chân Chân quần bách, cô cũng không phải là người mù đường, sao có thể không tìm thấy toilet, thật là, cứ nhiên vạch chuyện xấu của cô ở trước mặt người khác, ghét!

"Đặng thiết thực biết săn sóc bạn gái." Nữ nhân viên phục vụ cười híp mắt nói.

Đặng Cận Tư rất hài lòng với những lời này, khéo môi khê nhếch lên mấy lần lộ ra ý cười khó thấy, nắm lấy lòng bàn tay nai con vui vẻ đi nhanh về phía trước, nhưng Lương Chân Chân lại xấu hổ đến đỏ mặt rồi, trong lòng không tự chủ lặp lại ba chữ "bạn gái"*, cảm giác là lạ, cái từ này so với "tình nhân" thì nghe tốt hơn rất nhiều.

*Trong tiếng Hoa, từ *bạn gái* nghĩa là *nữ bằng hữu*

Cảnh song ban đêm, xa hoa, ánh đèn neon năm màu lấp lánh tỏa ánh sáng rực rỡ, dưới sự kiểm soát nhân tạo biến ảo đủ loại hàng ngũ kiêu dáng, đẹp không sao tả xiết.

Nhìn thức ăn rực rỡ muôn màu trên thực đơn, Lương Chân Chân không biết nên ăn cái gì, đây là lần đầu tiên cô tới nhà hàng Tây ăn cơm, không có kinh nghiệm gì, nhìn cái gì cũng cảm thấy tựa như ăn rất ngon (tha thứ cho cô là người phạm ăn tục uống đi~) nhưng mà giá cả kia lại khiến cho cô hết hồn, may mà bữa tiệc này là ác ma mời khách.

Đặng Cận Tư cũng không gấp, thỉnh thoảng uống 1 ngụm cà phê, chờ nai con chọn món ăn, phải nói là anh đã ăn không ít bữa cơm Tây, vẫn còn nhớ rõ lúc ở nước ngoài học đại học, trên căn bản đều là cơm Tây, sau khi biết tiểu sử 3 người bạn họ, 4 người liền mua 1 căn biệt thự ở phía ngoài trường học, mời 1 người giúp việc biết làm thức ăn Trung Quốc, thỉnh thoảng cũng ra ngoài ăn cơm Tây.

"Vậy anh chọn đi, tôi không biết nên chọn món gì." Lương Chân Chân Chọn tới chọn lui cũng không biết nên chọn món gì ngon, đành đẩy thực đơn về phía người nào đó đang uống cà phê.

Anh lạnh nhạt liếc cô 1 cái, nhận lấy thực đơn, tiện tay lật đi lật lại, thanh âm rét lạnh vang lên: "gan ngỗng chưng tương và nước sốt Bocuse, trứng cá muối Caviar, cá hồi Na Uy hun khói om nấm, ốc nhồi bơ tỏi vùng Bourgogne, soup hải sản Bắc Âu, salad tôm ngọt Địa Trung Hải, salad sữa chua hoa quả với nước sốt mâm xôi tươi của Pháp, ngoài ra món chính là cá tuyết Alaska cang cua hấp gan ngỗng, cá tuyết Provence nướng than kèm gan ngỗng nấu với quả lý gai cùng than bò nướng T với nấm xào tiêu đen."

Lương Chân Chân Nghe 1 chuỗi tên thức ăn dài từ miệng anh rõ ràng đọc ra, bội phục trong lòng tự nhiên sinh ra, thật lợi hại, làm sao mà nhớ được chừng đó! Có phải người có tiền thì thường xuyên đến địa phương như thế này ăn cơm không? Hơn nữa 1 chút chính là nhiều như vậy? Hai người bạn họ có ăn hết được không? Xa xỉ vĩnh viễn không bằng độ lượng...

Nữ nhân viên phục vụ đã nhìn quen rồi, có thể tới nơi này tiêu phí đa phần cũng là những người có tiền, thật đúng là vẽ ra hoàn cảnh hòa hợp với không khí, dĩ nhiên không cần quan tới giá tiền vài món thức ăn kia, dù sao cũng không mong đợi có thể ăn hết tất cả.

Đợi nữ nhân viên phục vụ đóng cửa lại sau khi rời khỏi, Lương Chân Chân mới nhỏ giọng nói: "Anh gọi nhiều như vậy làm gì? Ăn được hết sao?"

"Mỗi một món ném 1 chút là được." Đặng Cận Tư bình tĩnh nói, theo ý của anh, những thứ này căn bản không tính là nhiều, ăn cơm thôi mà, ăn thoải mái là được.

Lương Chân Chân Không nói gì nữa, trong nội tâm hiểu rõ đây là sự chênh lệch giữa người có tiền và người nghèo, ác ma ở nhà ăn cũng cũng là 1 bàn món ăn, nhưng chưa từng thấy anh ăn mấy, mỗi lần đều dư lại rất nhiều, mỗi ngày vẫn làm nhiều như vậy theo thường lệ, rõ ràng rất lãng phí, nhưng anh có tiền, cũng sẽ kiếm tiền, cho nên không quan tâm những thứ đó.

Quay đầu nhìn về phía bờ song bị màn đêm bao phủ, con song đã chìm trong bóng đêm nồng đậm, giống như 1 con rồng lớn nằm đó đều đều hô hấp, loại bỏ mệt nhọc ban ngày, trên bầu trời đen nhánh như mực đầy ngôi sao sáng lấp lánh, làm nền cho ánh đèn neon ngũ sắc nơi xa kia, hẳn là 1 quang cảnh đẹp.

Có 1 chút gió lạnh từ mặt song thổi qua, Lương Chân Chân ôm lấy cánh tay, cảm giác hơi lạnh lẽo.

Đằng Cận Tư nhìn bộ dáng của cô, cau mày hỏi: "Lạnh?"

"Không phải, gió ở bờ song hơi lớn thôi."

"Nếu lạnh thì kêu người mang bộ quần áo tới."

"A! Không cần, tôi không lạnh." Cô vội vã để tay xuống, ác ma nói cũng quá khoa trương.

"Thật không lạnh?"

"Đương nhiên là thật, sau khi ăn cơm bổ sung năng lượng thì thân thể liền ấm."

Không bao lâu, mấy phục vụ bưng cái mâm nối đuôi nhau vào, dọn thức ăn lên bàn xong, tiếp theo 1 người đàn ông trung niên cầm 1 cây đàn violin vào, đứng ở chỗ cách xa bọn họ mấy mét, anh ta bắt đầu kéo 1 khúc nhạc trữ tình lãng mạn.

Lương Chân Chân Âm thầm le lưỡi 1 cái, cái này cũng quá kiểu cách rồi! Ăn 1 bữa cơm còn phải người đứng kéo violin ở bên cạnh, có nhiều áp lực nha, làm cho cô không dám nói chuyện, cái này mà bị người khác nghe thấy, chắc là chuyện cười về cô người quê mùa này nha!

"Đằng thiếu, toàn bộ món ăn ngài gọi đã đầy đủ, đợi chúng tôi thấp nển cho hai người, tắt đèn, để hai người thư giãn trong âm nhạc êm dịu. Cùng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến." Nhân viên phục vụ mỉm cười.

Đằng Cận Tư gạt đầu 1 cái, anh biết tất cả là do Lê tử an bày.

Phụt! Bữa tối dưới ánh nến? Lương Chân Chân nhìn người đàn ông đối diện như nhìn quái vật, chuyện này...đều do chính anh nghĩ ra sao? Anh còn có tể bào lãng mạn này? Rất khiến cô kinh ngạc.

Ánh đèn phụt tắt, ngọn nến thấp sáng, tiếng nhạc vang lên, phục vụ đóng cửa lại đi ra ngoài, để lại trong phòng âm áp lãng mạn cùng lúng túng.

Lương Chân Chân Nhìn dao và nĩa ở trong mâm, cô cố gắng lục lại lễ nghi bữa cơm Tây đã từng nhớ ở trong đầu : rốt cuộc là tay trái cầm nĩa còn tay phải cầm dao à? Cô hoàn toàn hỗn loạn, liền ngồi ở đó kỳ kèo mè nheo chờ ác ma ở phía trước bắt đầu, sau đó học có lớp có lang, ồ! Thì ra là tay trái cầm nĩa tay phải cầm dao!

Bữa tối lãng mạn dưới nến bị hai người liên tiếp phá hoại, trừ lúc ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt (còn không phải kiểu ánh mắt đắm đuối đưa tình), trên căn bản cũng chỉ là ăn riêng, không ai dám mở miệng trước phá vỡ phần yên lặng này.

"Tôi ăn no." Lương Chân Chân cầm khăn ăn lau miệng, bữa cơm này cô ăn ngẹn chết rồi, vốn cảm thấy cảnh tượng như thế này thật xấu hổ, quan hệ của cô và ác ma cực kỳ tế nhị, căn bản cũng không phải là quan hệ tình lữ bình thường, cô cũng không thể coi anh là "bạn trai" để đối đãi.

Trong không khí ngột ngạt này, bên cạnh còn có 1 người đang đứng, mặc dù anh ta chỉ đứng đó chuyên chú kéo violin, nhưng cứ có cảm giác là lạ, khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu

Đằng Cận Tư ưu nhã đặt dao nĩa xuống, chân mày nhíu lại nhìn cô: "Hôm nay sao ăn ít vậy?"

Trước kia cô ăn rất nhiều sao?.

"Không có, tôi ăn rất nhiều, là anh chọn quá nhiều." Cô vội vã nói

“Không thích ăn cơm Tây?” Anh nhớ Lê tử nói với anh, nữ sinh bình thường đều thích nhà hàng Tây hạng sang phong cảnh ưu nhã, cho nên anh mới để Lê tử giúp mình chọn chỗ này, nhưng anh phát hiện trên mặt nai con cũng không xuất hiện vẻ mặt vui vẻ, còn không bằng 1 nửa hưng phấn ngày cô ấy nhìn thấy tôm hùm.

“Không có, thích ăn.” Cô trả lời.

Sao ác ma vẫn nhìn cô chăm chăm chứ, giống như muốn phát hiện cái gì đó ở trên mặt của cô, hơn nữa lời hỏi cũng sắc bén như thế, không phải là cô không thích ăn, chỉ là không có thói quen ăn nghỉ cùng anh.

“Lần sau chúng ta đi ăn tôm hùm.” Đằng Cận Tư nhàn nhạt nói 1 câu, thật ra thì anh cũng không thích loại cảm giác này, cùng nai con ngồi xa như vậy, chỉ có nhìn từ xa, không sờ được, với không tới, còn không tốt bằng không khí ăn cơm ở nhà.

“hả?” Lương Chân Chân ngạc nhiên há to mồm, anh còn nhớ rõ mình thích ăn tôm hùm? Cái này có phải giải thích rằng...trong lòng anh quan tâm mình?

“Đi thôi, còn đi xem phim.” Anh đứng dậy, dắt tay Lương Chân Chân như cũ, đi ra ngoài cửa.

Phim con tôm à? Trong đầu Lương Chân Chân mê man, ngây ngốc mặc kệ cho anh dắt đi ra khỏi phòng ăn, cho đến khi ra đến cửa chính, 1 trận gió lạnh thổi qua, cô không nhận được rằng mình 1 cái, trong đầu tỉnh táo hơn 1 nửa, kéo người nào đó ở phía trước, nửa, cắn môi nhìn anh, “Loại phim gì vậy?”

“Không biết, có lẽ...là phim tình cảm thôi.” Anh ngưng lông mày, anh cũng không hỏi cụ thể Lê tử, cho nên cũng không rõ ràng.

“là đi rạp chiếu phim sao?” cô hỏi, trong lòng lặp lại 3 chữ “phim tình cảm” này, tìm tòi trong đầu bộ phim gần đây 1 chút, thật sự nghĩ không ra ác ma sẽ đưa cô đi xem 1 lần.

“Ừ.” Anh gạt đầu 1 cái, kỳ thật là phòng chiếu phim VIP ở rạp chiếu phim, 1 gian phòng lớn đơn độc, bên trong đầy đủ thiết bị, màn ảnh lớn, ghế sofa dành cho 2 người...

Trong tư duy của anh, đây cũng là thiết bị trong rạp chiếu phim, liền đáp 1 tiếng, sau khi đến nơi, Lương Chân Chân mới cảm thấy thật sâu rằng mình bị lừa gạt.

Trên xem, lòng Lương Chân Chân rồi thành 1 núi, hoàn toàn không hiểu hôm nay ác ma nổi điên gì, vừa mời cô đi nhà hàng Tây ăn cơm, vừa đưa cô đến rạp chiếu phim xem phim, làm cho người ta thấy kỳ quá!

157. Chương 158: Đằng Thiếu Thổ Lộ Tâm Tình

Nhất định là bước ngoặt ngọt ngào ~ Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ sáng lạn lại mê say, trong đầu Lương Chân Chân rối bời, muốn làm cho rõ ràng chuyện đêm nay tới cùng là chuyện gì, việc làm hành động của ác ma thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt rồi, anh rõ ràng chính là người đàn ông băng sơn thân thể cường tráng, đâu biết đến tình thú lãng mạn chứ! Không phải là hai người bên cạnh anh cho anh chủ ý chứ?

Cô nghĩ tốt nhất nên hỏi cách nhìn của Giai Ny lqđ đối với chuyện này, ngay sau đó lấy điện thoại di động nhắn cho cô ấy một cái tin: Giai Ny, anh ấy mời tớ đi ăn tối dưới ánh nến ở nhà hàng Tây, sau khi ăn xong lại đi rạp chiếu phim xem phim, trong lòng tớ thật loạn đó!

Bên kia nhanh chóng trả lời lại: Nha đầu ngốc! Đây là chuyện tốt nha! Lần hẹn hò đầu tiên phải biểu hiện tốt một chút đó ~ (kèm theo là một cái icon vẽ mặt tươi cười)

Ồ kìa! Không nên nói giỡn nha..., người ta thật lòng cảm thấy kỳ lạ, bình thường căn bản anh ấy không như vậy.

Giai Ny: Ngu dốt, người đàn ông trong tình yêu chắc chắn không giống lúc bình thường rồi! Thế nào cũng có chút thay đổi, cũng như mọi người thường nói khi con gái yêu sẽ đặc biệt quyến rũ, đương nhiên, đàn ông khi yêu cũng sẽ dịu dàng hơn so với bình thường.

Lương Chân Chân che miệng ho nhẹ một tiếng, người đàn ông trong tình yêu? Đang nói ác ma sao? Trời ạ! Lời nói của Giai Ny khiến cho lòng cô càng thêm rối loạn, ngàn vạn sợi tơ xếp lộn xộn.

Nhanh chóng bấm bàn phím trả lời một câu: Nào có! Cậu không hiểu rõ chân tướng sự việc rồi!

Vài giây sau, Giai Ny nhắn lại: Ngu ngốc! Chính cậu khẳng khẳng một mực là được rồi!

Đặng Cận Tư ở bên cạnh nhìn thấy nai con đang nghiêng đầu không ngừng bấm điện thoại di động, vẻ mặt biến hoá rất phong phú, lúc thì e lệ, lúc lại xấu hổ, lát sau lại ngọt ngào...

Tâm tình chợt không tốt, lạnh lùng nói: “Cho tôi nhìn một chút.”

“Không được.” Phản ứng đầu tiên của Lương Chân Chân chính là tuyệt đối không thể để cho ác ma nhìn thấy, nếu anh nhìn thấy câu “Người đàn ông trong tình yêu” kia nhất định sẽ đánh mình, hu hu...

Đặng Cận Tư thấy phản ứng của cô kịch liệt như thế, trong lòng lại càng khó chịu, cả người đã toả ra vị chua, nai con cũng rất không để anh ở trong mắt, cư nhiên tán gẫu với người khác vui vẻ như vậy trước mặt anh!

“Đưa cho tôi!” Anh cực kỳ khó chịu, vô cùng khó chịu, quả đấm chợt siết chặt, chỉ hận không thể đoạt lấy cái điện thoại di động rách nát đó đập bể đi.

Hai mắt to tròn ngập nước của Lương Chân Chân lqd mờ mịt hơi nước, vừa mới có chút ấn tượng tốt với anh, anh lại lộ ra nguyên hình, uất ức chếp miệng, “Anh lại hung ác với tôi... tôi gửi tin nhắn cho Giai Ny anh cũng không cho phép, một chút quyền cá nhân cũng không có, hu hu...”

“Giai Ny? Bạn tốt của em?” Đặng Cận Tư cau mày hỏi, quả đấm không tự giác buông lỏng ra, hoá ra là nữ sinh.

“Uhm.” Lương Chân Chân gật đầu một cái.

Sau khi biết là bạn gái của nai con, Đặng Cận Tư không nói gì, tâm tình cũng khá hơn nhiều, vừa rồi ngay cả anh cũng không rõ vì cái gì mà đột nhiên lại tức giận như vậy, tới nhanh đi cũng nhanh.

Thấy nai con còn đang cong môi mắt hững ở đó, liền ôm cô vào trong lồng ngực của mình, kết quả là cô giãy giụa kịch liệt, “Khốn kiếp! Buông ra! Mỗi lần tát một cái lại tặng ột quả táo ngọt, anh cho tôi là tượng gỗ con nít sao? Không tin tưởng người ta chút nào, oa oa hu hu...”

Cô đột nhiên hé miệng “Oa oa” khóc lớn lên, nắm đấm giống như hạt mưa vung lên hướng tới lồng ngực cứng rắn của người nào đó.

Ngồi ở phía trước, Tiểu Lý đang lái xe thỉnh thoảng liếc vào trong gương chiếu hậu, muốn nhìn một chút vẻ mặt của Đặng thiếu lúc này, vừa đúng lúc chạm vào tròng mắt đen lạnh thấu xương trong gương, sợ tới mức tay anh ta không tự chủ run lên, mắt nhìn thẳng lái xe, cũng không dám liếc nhìn về phía sau nữa.

“Tôi không đánh em.” Khoé miệng Đặng Cận Tư co giật hai cái, trong lòng rất bất đắc dĩ, nai con như thế nào mà nói khóc liền khóc, không báo trước một chút nào hết, vừa rồi đúng là mình không đúng, hiểu lầm cô, nhưng nguyên nhân là ở chính mình...

“Ánh mắt anh hung thần ác sát (ẩn dụ chỉ người đàn ông rất ác) và giọng nói lạnh lẽo giống như đang đánh tôi, khi dễ xong lại khiến cho người ta đừng khóc, anh cho rằng tôi là vòi nước sao? Mở ra thì có, đóng vào thì không? Động một chút là hoài nghi người ta, trước mặt anh tôi không thể có một chút riêng tư của mình sao? Sao anh không thể tin tưởng tôi?”

Lương Chân Chân gần từng câu từng chữ nói rất bi thương, thật ra thì, nói trắng ra là, cô không có cảm giác an toàn, cho dù có đôi lúc ác ma đối xử với cô cực tốt, nhưng cảm giác giống như đối xử với súng vật, thích thì nâng niu trong lòng bàn tay như báu vật, mà phải trăm phần trăm phục tùng anh, không được che giấu anh bất cứ điều gì, chỉ cần có một điểm không nghe theo anh, sẽ bị anh quát mắng, khiến cho cô cảm thấy mình không bình đẳng ở trước mặt anh.

Suy cho cùng, đây là một cản trở cứng rắn ở trong nội tâm của cô, một ngày chưa bước qua cản trở này, liền một ngày trong lòng cô thấy bất an, coi như hành động vừa rồi của ác ma là ghen đi, nhưng dăm này

ăn cũng không giải thích nổi, nào có người đàn ông nào đụng một chút là nổi giận, anh có thể nói chuyện hoà hợp với cô, cũng có thể hỏi cô, nhưng không thể gầm lên để giải quyết.

Nếu giữa bọn họ chỉ có thể dùng phương thức này để sống chung mà nói, còn không bằng cô rời đi cho xong, cần gì phải trói buộc chung một chỗ chứ?

“Tôi sợ hãi.” Đằng Cận Tư lqđ mặc kệ cho cô khóc rống lên, cực kỳ mất tự nhiên nói ra ba chữ.

“Anh có quyền thế, cao cao tại thượng, khổng chế trong tay, anh có thể sợ hãi cái gì? Đối với anh mà nói bất cứ chuyện gì cũng giống như lấy đồ trong túi vậy.” Lương Chân Chân mới không tin chuyện hoang đường của anh.

“Anh sợ... mất em.”

Đây là lần đầu tiên trong lúc nói chuyện Đằng Cận Tư dừng lại hai giây, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên, nhưng thâm tình trong tròng mắt đen cũng không phải gạt người, giống như obsidian* rạn vỡ phát sáng, mang theo hương vị mê say lòng người.

*Obsidian: còn gọi là đá vỏ chai là một dạng thuỷ tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mác ma phun trào.

Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ. Obsidian thường được tìm thấy ở rìa của các dòng dung nham rhyolit, vì thành phần hóa học của nó nhiều silica, tạo ra độ nhớt và mức độ trùng hợp của dung nham cao. Sự kiểm hãm khuếch tán nguyên tử qua dung nham bị polymer hóa và độ nhớt cao này được lý giải là do thiếu sự phát triển của tinh thể. Do thiếu các cấu trúc tinh thể nên các rìa của nó có thể đạt đến độ mỏng gần như ở kích thước phân tử, vì vậy mà người tiền sử đã sử dụng nó làm các dụng cụ có đầu nhọn và các lưỡi (dao) bén, và trong hiện đại nó được dùng làm lưỡi dao mổ (nguồn: wikipedia)

Anh không có sở trường biểu đạt tình cảm của mình, nhưng hôm nay nếu như anh không nói gì, nai con sẽ giận mình thật, anh phải sửa lại hình tượng ác ma trong lòng nai con, nhưng anh rất khó khống chế cơn giận của mình, Lê tử nói nguyên do là vì mình quá quan tâm nai con, bởi vì quan tâm nên sợ mất đi, vẫn còn nhớ lúc đó mình còn xì mũi coi thường cách nói của anh ta, cảm giác những thứ buồn nôn đó không thích hợp với bản thân.

Nhưng Lê tử và Nam Cung đều nói: Người dũng mãnh đến đâu, cũng cần có tình cảm, giống như thần Zeus tối cao trong thần thoại Hy Lạp, các đời vua cổ đại, người nào không có tình yêu? Cho nên, anh cũng có thể học cách thích ứng, thử yêu một người phụ nữ, để cho cuộc sống của mình thêm phong phú, sinh động, lúc nào nên biểu đạt tình cảm thì phải dũng cảm thể hiện, không thể cứ buồn bực ở trong lòng, nếu không thì cô ấy làm sao biết được suy nghĩ ở trong lòng mình như thế nào, sẽ tạo thành hiểu lầm giữa hai người, tạo thành một ngõ cụt.

Trong nháy mắt, trong đầu anh thoáng hiện ra rất nhiều chuyện, nhất là tình trạng gặp phải tối nay, khiến cho anh ý thức sâu sắc được rằng nai con vẫn còn tồn tại rất nhiều sai lệch và hiểu lầm đối với anh, nếu như cứ mặc cho phát triển như vậy tiếp, chỉ sợ tình huống không lạc quan, nên muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng là tốt nhất.

Khi nghe ác ma nói câu “Anh sợ mất em” thì tay Lương Chân Chân đang lau nước mắt cũng dừng lại, không dám tin trọn to hai mắt, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Không chỉ có cô ngạc nhiên, ngay cả tài xế Tiểu Lý cũng bị dọa không hề nhẹ, thiếu chút nữa thì đạp nhầm chân trắng thành chân gà, anh

cả kinh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng ổn định tâm thần, chuyên chú lái xe.

“Anh biết trước kia anh không có kinh nghiệm đối với những chuyện này, cho nên bản thân biểu đạt có chút kém cỏi, càng không biết chung sống với em như thế nào là tốt nhất, hành động nhiều lúc khó tránh khỏi bá đạo, nhưng thật sự anh không coi em trở thành tượng gỗ con nít không biết tức giận, anh thích sự chân thật của em, càng hy vọng em vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh, anh không thể chịu đựng được nếu như em thích người đàn ông khác.”

Đặng Cận Tư nói từng câu từng chữ rất chậm, nói cảm thụ chân thật nhất trong lòng mình ra, trong mắt anh chỉ tập trung đến trên người Lương Chân Chân, vẻ mặt vẫn ngơ ngác như cũ, hình như rất khó tin tưởng những lời mình nghe thấy là sự thật, ác ma cư nhiên thổ lộ với mình, anh nói thích mình?

Trời ạ! Nhất định là cô đang nằm mơ! Ác ma nắm quyền cao tại thượng đến thế làm sao có thể một hơi nói nhiều với mình như vậy, còn là lời tâm tình buồn nôn, hai tai cô đều đỏ ửng lên rồi.

“Nai con, tin tưởng anh, về sau anh sẽ hết sức khắc chế cảm xúc của mình.” Lòng bàn tay Đặng Cận Tư ôn nhu vuốt ve nước mắt trong suốt nơi khóe mắt Lương Chân Chân, thanh âm chưa từng dịu dàng, con người đen sáng ngời như sao sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào cô bé đang nhạt nhòa nước mắt ở trong ngực, lông mi thật dài tạo thành một bóng mờ nơi hốc mắt, khiến cho cặp mắt của anh càng trở nên thâm thúy, lặng lẽ nhìn chăm chú lại khiến cho người ta không thể dời mắt.

Lương Chân Chân cứ ngây ngốc nhìn anh như thế, trong tròng mắt đen kia rõ ràng có hai cái hình nhỏ nhỏ là mình, so với lần trước còn thấy rõ ràng hơn, cô nghe tim mình đập “thịch thịch thịch” như trống đánh ở võ đài rõ ràng ở bên tai, khiến cho khuôn mặt cô đỏ hồng lên, như cánh hoa anh đào mềm mại kiêu diễm nở rộ.

“Uhm, về sau không cho phép anh nổi giận với tôi.” Cô thút thít nói.

Người nào đó trịnh trọng gật đầu.

“Về sau cũng không cho động một tí là hoài nghi người ta, không tin người ta.”

Dừng một chút, lại gật đầu.

“Huhu. . . Lương Chân Chân mím miệng nhào vào ngực người đàn ông nào đó, ngón tay mảnh khảnh nắm lấy áo sơ mi của anh, khóc thút thít, khóc mãi, rồi không còn thanh âm nữa.

Lặng lẽ rúc vào trong lòng anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, tim cũng đồng thời nhảy lên, từng chút từng chút rung động tận sâu đáy lòng, cô không thể không thừa nhận mình cũng thích anh, nghe lời thổ lộ thâm tình khẩn thiết của anh, trong lòng mình rất vui mừng, giống như đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

Tâm chợt an tĩnh lại, thì ra cái mình thiếu chính là cảm giác an toàn vui sướng này, tuy rằng anh không xấu với mình, nhưng cảm giác không hề chân thật, giống như mình sống dựa vào anh. Mèo con ra oai, không cần thận chọc giận anh sẽ bị anh trừng phạt tàn khốc.

Càng làm cho cô khổ sở, chính là quan hệ không minh bạch, khiến cho cô có cảm giác mình như tình nhân không thấy được ánh sáng, hèn mọn đáng thương để cho cô khinh bỉ chính mình, hết lần này tới lần khác không có chân tình với anh, mặc dù chỉ là chồi non, nhưng không dám chắc một ngày nào đó sẽ phát triển thành một cây cao che trời, đến lúc đó mình phải làm sao?

“Tôi tin tưởng.” Cô nhắm mắt lại, nói rủ rủ, giống như đã đi tới bước này, cô không còn đường lui, chỉ có thể bước tiếp.

Hai cánh tay Đặng Cận Tư vòng quanh hông của nai con, siết chặt cô vào trong ngực, cầm tựa trên mái tóc mềm mượt, bởi vì nước mắt của cô thấm ướt chiếc áo sơ mi đắt giá, cảm giác ướt át lạnh lạnh xuyên qua áo sơ mi thật mỏng thấm đến tận đáy lòng anh, tâm trí anh kéo lên, khi nghe thanh âm “Tôi tin tưởng” của nai con thì hai cánh tay anh từ từ ôm chặt, như muốn khắc sâu cô vào trong tâm khảm, một loại vui mừng khó nói thành lời cuốn sạch suy nghĩ của anh.

Đã khóc, đã nháo, đã mở suy nghĩ nghi ngờ ra, khơi thông giữa người với người rất quan trọng, nó giống như là một nhịp cầu, nếu như bất kỳ bên nào không chịu bước ra bước đầu tiên, như vậy vĩnh viễn không thể đi tới điểm chính giữa mà tụ họp.

Mười phút sau, xe Cayenne màu đen dừng trước cửa rạp chiếu phim lớn nhất, Đặng Cận Tư dắt nai con đi vào, không đi theo lối đi bình thường, mà đi theo con đường vắng vẻ vào phòng VIP, đi thang máy trực tiếp lên tầng bảy, Lương Chân Chân mê mẩn để mặc anh dắt đi về phía trước, nghĩ tới lần đầu tiên mình đi cùng nam sinh tới rạp chiếu phim, uhm, nghĩ sai rồi, anh là đàn ông không phải nam sinh.

Tối nay xảy ra đủ loại chuyện khiến cho cô cảm thấy rất không thật, đầu tiên là ăn tối dưới ánh nến ở nhà hàng Tây hạng sang bên sông; sau đó anh thổ lộ thâm tình trên xe, cô không thể không thừa nhận, tim mình đang đập loạn lên; tiếp theo là xem phim, hai người tay trong tay giống như cặp tình nhân bình thường, so với lúc ăn bữa cơm Tây tâm tình có chuyển biến lớn, không còn là tâm tư hoảng loạn khó xác định, mà là ngọt ngào ấm áp.

“Chờ một chút, tại sao tôi không thấy chỗ bán Popcorn (bông ngô) và nước uống vậy?” Lương Chân Chân vẫn túm chặt người nào đó đi về phía trước, khó hiểu nhìn quanh bốn phía, phát hiện cảnh vật chung quanh có chút kỳ quái.

Đằng Cận Tư khẽ cau mày, Popcorn! Đó không phải là đồ trẻ con ăn sao? Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bông bột tinh thần phấn chấn của nai con, cô còn rất trẻ, mà mình... đã không còn trẻ rồi.

“Không biết trong phòng chắc có chuẩn bị đồ ăn, ngoạn, nếu không đúng vậy, để cho người ta đi mua.” Anh dắt tay cô tiếp tục đi về phía trước, Lê tử nói là phòng 7520.

“Hả?” Lương Chân Chân có chút kinh ngạc, trong phòng chắc có chuẩn bị đồ ăn là có ý gì?

Có nhân viên phụ trách dẫn bọn họ tới phòng khách quý của rạp chiếu phim, cười hề hề mở cửa giúp họ, “Đằng thiếu, bộ phim thiết lập cho ngài sẽ bắt đầu chiếu sau mười phút nữa, ngài cảm thấy có thể được chứ?”

“Uhm, chuẩn bị một chút đồ ăn thức uống.” Đằng Cận Tư nhớ tới lời nói vừa rồi của nai con.

“Thức ăn bên trong đã chuẩn bị thỏa đáng, nếu như còn cần phân phó, ngài trực tiếp báo cho chúng tôi thông qua máy tính phục vụ ở bên cạnh là được.” Nhân viên phụ trách cười nói, thấy BOSS lớn gật đầu, liền khom người đi ra ngoài.

Lương Chân Chân gần như trợn mắt há hốc mồm nhìn thiết bị trước mặt, toàn bộ mặt chính của tường là màn ảnh lớn, trước màn hình lớn là ghế sa lon hai người cực kỳ rộng rãi và bàn trà, trên bàn trà bày đầy đủ các loại trái cây, thức ăn nước uống, bên cạnh tường còn có tủ lạnh nhỏ, bên trong cũng chất đầy đồ, trời ạ! Ngay cả phòng tắm cũng có...

Cô không cách nào bình tĩnh được, sao lại có thể ở trong phòng này xem phim chứ! Không phải là ở chỗ có nhiều người ngồi chung một chỗ trong rạp chiếu phim sao? Hu hu... cô bị lừa rồi.

“Đồ ăn ở đây rất nhiều, nếu em muốn Popcorn, đồ uống lạnh hay không lạnh đều có.” Đằng Cận Tư không chú ý tới biến hóa cảm xúc của người bên cạnh, trong lòng anh nghĩ Lê tử vẫn làm việc rất cố gắng, nghĩ thật chu toàn.

“Không phải nói là đi rạp chiếu phim xem phim sao?” Lương Chân Chân buồn rầu hỏi.

Lúc này Đằng Cận Tư mới kinh ngạc nhìn cô, “Nơi này không phải là rạp chiếu phim sao? Vừa rồi còn rất tốt, sao giờ lại mất hứng vậy?”

“Người ra cho là chỗ có rất nhiều người cùng nhau ngồi xem phim.” Cô nhỏ giọng lầu bầu.

“Anh cảm thấy nơi này rất tốt, nơi đông người cảm giác là lạ.” Đằng Cận Tư chau mày, nói rất chân thành.

Anh từ nhỏ đã quen một mình ngây ngốc, tính tình lạnh nhạt cô độc, không thích nơi náo nhiệt ồn ào, sau khi học đại học tình hình có chút cải thiện, nhưng anh vẫn thích nơi an tĩnh nhiều một chút.

“Nhưng mà như thế mới có cảm giác xem phim!” Hiện tại Lương Chân Chân không biết quá khứ của anh, cho nên trong tiềm thức cho rằng anh không bỏ sĩ diện xuống được để đi đến rạp chiếu phim đại chúng, thích đặc biệt. Cho đến sau này khi cô hiểu được hoàn cảnh sinh trưởng khi anh còn bé và bối cảnh gia đình, mới hiểu được hàm nghĩa chân thật của câu “Nơi đông người cảm giác là lạ.”, tình cảm nuối tiếc đối với anh càng tăng lên, thì ra con nhà gia thế không phải ai cũng có thời thơ ấu vui vẻ tốt đẹp.

“Không thích xem phim sao? Nếu không, chúng ta về nhà?” Đằng Cận Tư nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của cô, nhún mày hỏi.

Cô đâu nói không thích xem phim hả?

Thôi, nếu đã tới đây rồi, hơn nữa đây là lần ước hẹn đúng nghĩa đầu tiên, dĩ nhiên không thể cứ như vậy mà đi về! Cũng không có tình cảm rồi.

“Thích á.” Cô nũng nịu cong môi.

Đúng lúc này, bộ phim bắt đầu mở màn, đề mục rõ ràng là bản 3D “RMS Titanic”, Lương Chân Chân không khỏi vụng trộm chăm chú nhìn người đàn ông nào đó, trong lòng nói thầm: Chắc anh chọn bừa rồi!

Thật ra thì cô nghĩ sai rồi, cái này căn bản không phải là do Đằng Cận Tư chọn, anh cũng không nhìn những thứ này, một lòng tập trung vào sự nghiệp, tăng giảm cổ phiếu, thành thị nào có triển vọng phát triển mới khiến cho anh chú ý, mấy cái phạm trù văn nghệ này anh luôn không thích.

Lúc mới bắt đầu, hai người cũng coi như có tiếng có miếng ngồi trên ghế sa lon, Lương Chân Chân vừa ăn Popcorn vừa xem phim, mặc dù cô đã từng xem hai lần rồi, nhưng chưa từng xem trên màn ảnh rộng, hơn nữa còn là bản 3D, hiệu quả thị giác hoàn toàn khác nhau, làm cho người ta lạc vào cảnh giác cảm giác kỳ lạ, thanh âm nước biển gào thét giống như thật, sóng biển cuộn cuộn giống như dâng trào bên chân.

Lương Chân Chân vừa ăn vừa xem, vẻ mặt như si như say, mà Đằng Cận Tư vừa xem phim vừa liếc nhìn cô bé bên cạnh, khi thấy Jack ôm lấy Rose thì anh cũng không nhịn được nữa, đưa tay ôm nài con đang ăn vui vẻ, để cho cô ngồi ở trên đùi mình.

“Thả người ta xuống..., như vậy nghiêng đầu nhìn không thoải mái.” Lương Chân Chân kháng nghị.

“Không, anh thích ôm em.” Một người đàn ông nào đó nói lời tâm tình khiến cho cô mắc cỡ đỏ bừng mặt, nghĩ tới cũng ngời qua N lần rồi, không chỉ có lần này, quan trọng nhất là xem phim.

Yên tĩnh được một lúc, Đằng Cận Tư bị mùi thơm của bỏng ngô xông tới đến mức nhịn không được, “Anh cũng muốn ăn.”

Hả... Lương Chân Chân ngạc nhiên nhìn anh, không phải vừa rồi nói không thích ăn sao? Sao giờ lại muốn? Đưa popcorn cho anh, “Uhm, ăn đi, rất thơm.”

“Dơ tay, em đứt cho anh.” Một người đàn ông bộ dạng rất bình tĩnh, giống như đang nói chuyện bình thường.

Được rồi, lấy đồ của người thì mềm tay, há miệng mắc quai, đồ cô ăn đều do anh mua, cô có lý do gì để nói không chứ?

“Há mồm.” Cô lấy một cái bỏ vào trong miệng anh, vốn muốn anh mở to miệng để mình nhét vào, nhưng anh cố ý hé miệng, muốn hôn ngón tay cô.

Phim dần dần chiếu tới đoạn đặc sắc nhất rồi, Lương Chân Chân không có thời gian đi so đo hành vi “Sỗ sàng” này của anh, hai người một cái lại một cái ăn rất sung sướng, hoàn toàn không để ý tới chuyện đang gián tiếp hôn môi.

Khi phim chiếu tới đoạn Rose cởi quần áo để Jack vẽ tranh thì hô hấp Đằng Cận Tư có chút gấp gáp rồi, đôi tay vòng bên eo nài con cũng bắt đầu không thành thật, đưa vào phía trong quần áo của cô, khiến cho cô giờ quả đắm kháng nghị, nhưng anh còn to tiếng đồng dục thối khí nóng bên tai cô, “Là cảnh trong phim hấp dẫn anh làm như vậy.”

Lương Chân Chân quả thật bị anh tức chết, anh có thể không cần chỉ xem bề ngoài không, rõ ràng chính bản thân là đại sắc lang, mà còn kiểm soát người trong phim hấp dẫn anh, hừ!

Trên màn hình chiếu đến cảnh Jack và Rose tình nồng, hô hấp Đằng Cận Tư lại gấp rút hơn rồi, vùi đầu vào trong ngực trong cổ cô, hôn dày đặc lên cổ cô, một tay cách đường viền裳 ten nội y vuốt ve ngực cô, một bàn tay vuốt ve bụng.

“Ghét! Xem phim kìa.” Lương Chân bị anh hôn đến toàn thân run rẩy, chỉ cố dùng sức đẩy cánh tay anh, lắc lắc cổ tránh đôi môi nóng bỏng, nhưng không thể tránh khỏi, ngược lại bị anh hôn lên xương quai xanh, hàm răng tinh tế gặm cắn, bàn tay vuốt ve ngực cũng tăng thêm nặng nhẹ, lực nắm bắt rất tốt, khiến cho cô cũng chịu không nổi nữa rồi.

158. Chương 159

“Em đẹp mắt hơn phim.” Đầu Đăng Cận Tư vẫn chôn trong cổ của cô, giọng nói nhỏ nhẹ có sức hút, dòng điện khiến cả người Lương Chân Chân tê dại.

Trong lòng cô có nỗi khổ khó nói ra được, căn phòng đơn độc này quả nhiên là lừa bịp, quá thuận tiện cho ác ma làm chuyện xấu, lại khiến cho chính mình không có cách nào kháng cự lại hành vi của anh, dưới bàn tay có ma lực của anh, mình chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng, khi anh vuốt ve, lỗ chân lông khắp người mình gần như nổ tung, xinh đẹp mà phong tình.

“Ừm...” Trong miệng cô khó chịu bật nhẹ ra một tiếng hừ mềm mại đáng yêu, thanh âm kia giống như được bọc ngoài bởi một lớp mật đường, thấm ra ý nghĩ ngọt ngào nhẹ nhàng, người nào đó dường như được khích lệ, nụ hôn càng mạnh mẽ, cả người Lương Chân Chân lỏng lẻo nhũn tưa vào trong ngực anh mặc cho anh làm xằng làm bậy.

Đột nhiên, trong phim RMS Titanic, thuyền đụng phải núi băng, phát ra một tiếng vang “Ầm” thật lớn, thanh âm kia hiệu ứng rất lớn, khiến hai người tỉnh táo trong nháy mắt, nhất là Lương Chân Chân, đôi mắt đang khép hờ bỗng nhiên mở ra, ý thức được vừa rồi mình bị người người nào đó mê hoặc, thậm chí ngay cả phim cũng quên xem, không khỏi xấu hổ bầm cánh tay của anh, giùng giàng muốn thoát ra khỏi ngực, nhưng Đăng Cận Tư không cho cô như ý, vẫn ôm cô thật chặt, thanh âm mị hoặc vang lên bên tai cô, “Có hai lựa chọn, hoặc là cứ xem như vậy, hoặc là đóng phim, chúng ta tiếp tục.”

“Em chọn cái trước.” Lương Chân Chân nói liên tục không ngừng, thật đáng ghét! Hai cái lựa chọn này đều gây bất lợi cho chính mình thôi!

Cảnh tượng rung động lòng người tiếp theo là cảnh chạy trốn, cảnh phim hào hùng tiếp cận đến sâu trong tâm hồn mỗi người, suy nghĩ đều theo Jack và Rose chạy trốn, ở trước tai họa của tự nhiên, loài người có vẻ bé nhỏ và vô dụng, thuyền cứu sinh chậm rãi hạ xuống, thuyền chỉ có vài cái như vậy, phần lớn mọi người phải tử vong. Cuối phim, Jack nhường cơ hội sinh tồn cho Rose, mình chết rét trong nước biển lạnh lẽo.

“Quá bi thương.” Lương Chân Chân lau nước mắt, mỗi lần nhìn thấy cảnh này cô không nhịn được mà rơi nước mắt, có lẽ tình cảm của nhân vật nam nữ chính trong phim quá cảm động, luôn chạm đến đáy lòng cô.

“Ngoan, anh sẽ không giống Carl cay nghiệt, ích kỷ, âm hiểm lại ngạo mạn, cái gì cũng do mình quyết định, không hỏi ý kiến của em, đừng khóc.” Thanh âm Đăng Cận Tư nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Người ta nào nói đến Carl khốn kiếp đó! Người ta vì tình yêu của Jack và Rose mà khóc đó, rốt cuộc anh cũng không nhìn thấy trọng điểm!” Lương Chân Chân lq oán hận trừng mắt liếc anh một cái.

“Anh không phải Jack, em cũng không phải Rose, giữa chúng ta sẽ không xảy ra sự việc như thế.” Thanh âm Đăng Cận Tư rất bình tĩnh, tròng mắt đen lộ ra ánh sáng kiên định, đưa tay lấy kính 3D trên mắt nai con xuống, lau nước mắt nơi khoé mắt cô, quả nhiên là làm bằng nước, động một chút đã rầm rầm rào rào, thân thể cô chịu đựng được sao?

Lúc này Lương Chân Chân mới ý thức được thật ra thì anh đã hiểu cả bộ phim rồi, chỉ có điều anh tương đối lý trí, góc độ nhìn nhận sự việc bất đồng với mình, có thể khách quan mà phân tích, còn mình thì quá cảm tính, rất dễ dàng chìm trong chuyện xưa không thể tự thoát ra được, khóc đến rối tinh rối mù như thường lệ.

“Mắt vừa khóc liền sưng lên, về sau không được như vậy biết không?” Thanh âm Đăng Cận Tư có chút trách móc nặng nề, nhìn ánh mắt của cô tràn đầy cưng chiều.

“Ừ.” Lương Chân Chân ngoan ngoãn gật đầu một cái, cô biết anh nói những lời này là vì tốt lành, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, cảm giác có người yêu thương thật quá tốt, cô không còn là một người cô đơn, có tâm tư cùng uất ức chỉ có thể nuốt vào trong bụng, một mình lặng lẽ đếm bi thương trong đêm tối đen.

Sau khi phim kết thúc, trong phòng tối hắt đi, dưới ánh đèn mờ mờ, cả hai người ngược mắt nhìn nhau, sau khi thổ lộ, tình cảm giữa hai người càng rõ ràng hơn, chỉ liếc mắt thôi tình ý ngọt ngào đã chạm đến đáy lòng, trong anh có em, trong em có anh, lãng lãng hưởng thụ khoảnh khắc an bình tốt đẹp.

Cảnh tượng này, thích hợp nhất để hôn môi, gần như không có chút suy nghĩ Đằng Cận Tư đã bắt được cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, đầu lưỡi một lần lại một lần miêu tả cánh môi đầy đặn phúng phính, giống như đối xử với báu vật quý giá nhất của chính mình, hai tay quay thân thể của cô lại, để cho cô dạng chân ngồi trên người mình, một tay ôm hông cô, một tay xỏ trá đưa vào phía sau cái lưng trơn nhẵn của cô, động tình vuốt ve, hai ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái, liền cởi bỏ móc nội y của cô, từ phía sau chậm rãi ôm lấy khối mềm mại kia.

Sức lực trên môi cũng tăng thêm một chút, không hề dịu dàng như lời nói nhỏ nhẹ, mà như đứa trẻ đói khát khó nhịn, dùng sức mút lấy nước của cô làm trơn cánh môi, thật giống như muốn nuốt sống cô, không hề thoả mãn chỉ ma sát và mút giữa cánh môi. Hút, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt đưa vào trong cái miệng nhỏ xinh xắn của cô, dây dưa với Cái lưỡi thơm tho, truy đuổi, cùng múa, hấp thu cái ngọt ngào cùng hương thơm trong miệng cô, hôn càng lâu, càng cảm thấy nụ hôn này không đủ, tư vị ngọt ngào càng lúc càng nồng đậm, giống như một ly rượu nho thơm mát ngọt lạnh, tản ra sức hút và hương thơm vô tận, hấp dẫn anh không ngừng hái.

“Ừm...” cả người Lương Chân Chân mềm yếu không có sức, mềm nhũn tê liệt ngã vào trong lòng anh, cô cảm thấy mỗi lần anh hôn cô rất thích hút. Đồng ý là trong miệng mình có không khí, nhưng cái cảm giác hít thở không thông rất khó chịu đó! Bất mãn dùng răng cắn đầu lưỡi của anh, không dám dùng quá sức, chỉ sợ nếu làm hư anh lại bắt mình bồi thường, đến lúc đó thua thiệt vẫn là cô, không có lời, cho nên chỉ cắn anh mấy cái cho hả giận, cứ tưởng rằng làm như vậy có thể để cho anh thấy khó mà lui, ai ngờ được anh lại càng thêm hưng phấn.

Ngậm đầu lưỡi của cô hung hăng hút, bức bách hôn môi cô mạnh mẽ nóng bỏng, khác một trời một vực so với nụ hôn triền miên lúc đầu, ngón tay thô kệch cũng bắt đầu chà đạp. Giày vò quả hạch nhỏ trước ngực cô đứng thẳng lên, tùy ý vuốt ve, khiến cho người trong ngực tình tứ thở gấp, cả người giống như một vũng nước xuân ngã vào trong lòng anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào tràn đầy sắc thái động tình, như lửa kiêu diễm động lòng người.

Đằng Cận Tư cho rằng nai con chủ động đáp lại mình, dù sao từ trước cho tới bây giờ khi hôn cô cũng không đáp lại, chứ đừng nói là nghịch ngợm cắn mình, cái cử động nho nhỏ này đã đủ vừa lòng khiến cho anh hưng phấn đến tột đỉnh, đáy lòng dâng lên một tình cảm vui sướng, nhiệt độ trong cơ thể cũng từng đợt tập kích anh, tựa như anh muốn hòa tan bên trong cô ngọt ngào say chết người.

“Ừm...” Lương Chân Chân cảm giác hô hấp của mình hoàn toàn bị chiếm đoạt rồi, nếu không thở được cô sẽ ngất mất thôi, đưa tay đẩy anh một cái, nhưng khi cô đẩy và giãy giụa lại khiến hai cơ thể sinh ma sát, quần áo mùa hè vốn mỏng, đâu chịu được tiếp xúc thân mật như vậy, hơn nữa làn váy của Lương Chân Chân đã bị vén tới tận hông, chỉ còn lại một chiếc quần lót rất mỏng, trực tiếp dán lên trên kia, không thể nghi ngờ là củ kho đục phải lửa mạnh, lớp bóp liền bốc cháy, khiến cho động tình kịch liệt giữa hai người, giống như tên lửa được tưới thêm một tầng dầu, đốt càng mãnh liệt cực kỳ mãnh liệt rồi.

Trong nháy mắt, con người đen nhánh thâm trầm như đêm của Đằng Cận Tư đã nhuộm màu tình dục, hai mảnh đen nhánh lóng lánh như hai ngọn lửa nhỏ, cổ họng khàn đục nói: “Nai con, anh muốn em.”

Cánh tay đè chặt cô vào trong lòng ngực mình, để cho cô cảm nhận được chỗ nóng bỏng, ánh mắt u ám càng thêm sáng quắc nhìn cô chăm chăm, ngón tay vẫn không ngừng, từ bên này chuyển sang bên kia, vuốt ve cái viên mềm mại càng thêm đứng thẳng.

“Ừm...” Kể từ khi thân thể trẻ trung của Lương Chân Chân được anh khai phá, liền trở nên cực kỳ nhạy cảm, mỗi lần được anh vuốt ve sẽ động tình kịch liệt, mỗi một lỗ chân lông trên người giống như giãn ra, mềm mại nhỏ bé đến mức không thể thấy tóc gáy đang chấp chờ phong tình ở đó, da thịt trắng nõn nhanh chóng bao phủ một tầng màu hồng, giống như nở ra từng nụ hoa mềm mại, để người ta hái.

Nghe thấy thanh âm mềm mại ngâm nga của cô. A... một tiếng, Đằng Cận Tư cảm giác mình đã không khống chế nổi, cái âm điệu mềm yếu này giống như từng sợi tơ triền miên, che phủ anh chặt chẽ, cũng không thể tách rời, nâng cánh tay người phụ nữ mê hoặc lòng mình, cởi váy trên người cô xuống, sau đó là áo lót, ngón tay vỗ về da thịt tình tứ mà trơn bóng, sinh ra toan tính triền miên không dứt, cúi đầu, tính tế gặm. Cắn cắn của cô, cổ, xương quai xanh...

Lương Chân Chân lại yếu đuối vô lực rúc vào trong ngực anh, bị anh ép ngửa cổ lên đón nhận nụ hôn thâm

tình nóng bỏng của anh, bày ra chiếc cổ duyên dáng tuyệt đẹp như đường cong của thiên nga trắng, có thể thấy được xương quai xanh quyến rũ gợi cảm lộ ra rõ ràng của cô, giống như một đóa hồng kiều diễm đang tỏa ra hương thơm của tỉnh cổ (cổ độc).

Mãi đến khi phía dưới truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, cô mới ý thức được mình đã bị lột sạch sẽ rồi, hơn nữa cái nguy hiểm nhất đã để vào cửa của cô, khổng lồ như thế, khiến cô mắc cỡ vội vã dời mắt, nhưng cô cực kì chắc chắn là: giờ phút này hai người còn chưa tắm rửa, thật bẩn!

Khẽ nhếch bờ môi khiêu gợi, ngập ngừng nói: “không cần, còn chưa ... tắm.”

Đằng Cận Tư dừng một chút, hôm nay quả nhiên là động tình quá vội vàng rồi, cư nhiên quên đi chuyện lớn này, bẽ ngang người phụ nữ ở trong ngực đi vào phòng tắm: “Ngoan, tắm xong, chúng ta lại tiếp tục.”

~(@_@)~ ác ma thật đáng ghét chết đi! Cô đã biết anh đưa cô tới đây xem phim không có lòng tốt, phòng riêng xem phim tình cả, mà không phải là phim võ thuật hay phim hành động! Càng đáng ghét, ngay cả phòng tắm cũng trang bị đầy đủ, hu hu... Tuyệt đối là dự tính trước đã lâu!

(Mặt Đằng Cận Tư đen lại: bảo bối, anh thề, chuyện đêm nay tuyệt đối là ngoài ý muốn, cacwn bản không phải là do anh sắp xếp, anh cũng không biết chuyện.)

(Lương Chân Chân bĩu môi không thèm để ý tới anh: Hừ! Coi như không phải anh sắp xếp, nhưng cũng là do các anh thông đồng, hợp sức lừa gạt người ta!)

Trong phòng tắm, Đằng Cận Tư đặt nai con trần truồng ở trên bồn rửa tay, sau đó tự cởi sạch đồ, ôm cô đứng dưới vòi sen xối một trận nước lạnh, trái lại vị trí trọng điểm được tẩy rửa sạch sẽ, tiện tay cầm khăn bông bao chặt lấy cô đi ra khỏi phòng tắm, anh vẫn ngồi trên ghế sa lon như cũ, để nai con ngồi trên người anh, hướng dẫn cô ngồi xuống.

“Đừng mà...” Miệng Lương Chân Chân vểnh lên tức giận, lắc lắc mông không chịu theo anh, cô không muốn chủ động, hơn nữa loại tư thế nữ trên nam dưới này quá...

“Ngoan, ngồi xuống.” Đằng Cận Tư không để ý tới kháng nghị của cô, chỉ muốn cô chủ động một lần, trong giọng nói hết sức dịu dàng, chậm rãi dụ dỗ cô, bàn tay to dịu dàng giữ cặp mông vểnh cao của cô, chậm rãi đè xuống.

Lương Chân Chân bị ánh mắt tinh tế của người này đầu độc rồi, theo động tác của anh, chậm rãi ngồi xuống, bởi vì tác dụng kích thích lúc trước, mật dịch bên trong đã sớm róc rách rồi, cho nên không tốn chút hơi sức nào đã nuốt thứ khổng lồ của anh vào.

Trong nháy mắt, cả hai người đồng thời phát ra âm thanh thỏa mãn “Hừ hừ”, Lương Chân Chân cảm thấy một cảm giác được lấp đầy phong phú, nhưng mà loại tư thế này, thật sự rất sâu.

~~Đã ngồi là ngồi xuống, cô vẫn không nhúc nhích, thật ra thì phải nói là căn bản cô sẽ không nhúc nhích, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp của cô phân tán khắp trên cổ lẫn trước ngực, như dây leo giống trăm ngàn sợi tơ, trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng chiếu lên hai người, nhuộm lên một tầng mê tình mập mờ, đêm nay nhất định là một đêm trầm luân.

“Nai con, tự mình động.” Thanh âm Đằng Cận Tư khàn khàn mê muội lơ đãng không tưởng tượng nổi, giọng nói khiêu gợi giống như một từ trường khổng lồ, phát ra dòng điện vô hạn, tròng mắt hẹp dài khẽ nhếch lên, hiện lên màu hoa đào làm say lòng người.

159.2

Lương Chân Chân không nói, chỉ nhấp nháy đôi mắt trong suốt như nước nhìn anh, tức giận ngẩng đầu thật nhanh, giống như đang nói: em đã ngồi xuống theo lời anh, anh còn muốn được voi đòi tiên? Hừ! Không có cửa đâu.

Hơn nữa, cô quả thật sẽ không động. O()o

Đằng Cận Tư thấy bộ dạng nai con như vậy là biết ý tưởng hôm nay không có cách nào thỏa mãn được rồi, mà mình đã nhịn thời gian dài như vậy, cũng rất khó chịu, dứt khoát một chút biến thành chủ động, đè cô ở dưới thân, hung hăng loạn động, giống như trừng phạt cô cố ý, giống như phát tiết dục vọng đã chịu đựng

bấy lâu, mỗi một cái giống như đụng chạm đến chỗ sâu nhất, khiến người bên dưới thở gấp liên tục, khẽ nhếch môi hồng khô gợi bật ra những tiếng rên nhẹ mềm mại đáng yêu uyển chuyển, khiến cho lòng anh cũng bị hoà tan, chỉ biết liên tục sủng ái người con gái yêu kiều ở phía dưới.

“Ừ.... A....” Lương Chân Chân lqd cảm thấy tối nay anh cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một cái đều nặng như vậy, giống như anh muốn đội bụng mình lên vậy, đôi tay vịn lưng của anh thật chặt, móng tay vô ý thức vạch lên, hiện ra từng vết máu, không bao lâu, trên người hai người đã dày đặc một tầng mồ hôi hột, trong mơ mơ màng màng, cô cảm thấy ý thức của mình sắp trôi xa rồi, ngay cả thanh âm cũng nhẹ nhàng, biến hoá như mây, lúc thì bị che khuất, lúc lại lộ ra giữa trời.

Cao triều tới trong nháy mắt, cô giống như thấy được trăng rằm sáng trong trên bầu trời kia, còn có sao sáng đầy trời, từng cái toả ra ánh sáng của riêng mình, lúc sáng, lúc lại tối...

Sau đó, hai người vận động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dâng trào, một trận gió thổi qua, giống như quét đi tất cả, bỗng nhiên ánh bạc rơi xuống nhiều vô số, bao phủ trên người của cả hai, hoà trộn vào mảnh thâm tình quuyền luyến.

Lúc kết thúc, hai người ôm nhau thở dốc, thần trí vẫn còn tiêu tán, chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, nhất là Lương Chân Chân, trong đầu đã hoàn toàn thành bột nhào, không suy nghĩ được gì.

Vẫn là Đằng Cận Tư khôi phục lại trước, đứng dậy, mặc tạm quần áo tử tế, sau đó cầm tấm khăn tắm lớn bao bọc nai con cực kỳ chặt chẽ, chạy thẳng tới chỗ đậu xe, dặn dò lái xe Tiểu Lý chạy xe về nhà bằng tốc độ nhanh nhất.

Kể từ sau đêm đó, phương thức ở chung của hai người đã có bước nhảy vọt lớn, Đằng Cận Tư định tuyên bố với bên ngoài nai con là bạn gái chính thức của anh, lấy lý do này để ngăn chặn tận gốc từ ‘tình nhân’ ở trong miệng mọi người, nhưng bị Lương Chân Chân cự tuyệt, cũng không phải cô không muốn có một thân phận quang minh chính đại, vả lại “Bạn gái” vốn là niềm vui mừng của cô, nhưng vừa nghĩ tới nếu vì vậy mà trở thành kẻ địch của những người phụ nữ ái mộ Đằng Cận Tư trong cả nước thậm chí toàn thế giới, cũng quá lắm rồi.

Hiện nay cô vẫn chỉ là một học sinh nghèo, nếu đột nhiên lộ ra tin tức mạnh mẽ như thế, vậy thì thời gian ba năm sau này cô khỏi nghĩ tới cuộc sống yên tĩnh rồi, huống chi cũng có rất nhiều người chưa chắc tin tưởng rằng Đằng Cận Tư thật lòng với mình, nếu vì cái hư danh này mà gây ra một chút phiền toái không cần thiết, như vậy thì lòng cô hiểu là được, cần gì phải thông báo cho toàn thế giới chứ?

Đằng Cận Tư cảm thấy cô nói cũng có lý, liền đồng ý tạm thời không công khai, chỉ có điều sau này nếu bị bất kì ai khi dễ nữa thì nhất định phải báo cho anh trước, không được tự mình chịu đựng.

“Ừm.” Lương Chân Chân gật đầu, trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào.

“Chờ sau khi em hoàn tất kỳ thi cuối kỳ, anh muốn dẫn em đi gặp một người bạn của anh, là học trưởng lúc anh học đại học, cũng là đại ca mà anh kính trọng, anh ấy vẫn muốn gặp em một chút, coi như thuận tiện đi giải sầu.” Người bạn trong miệng Đằng Cận Tư nói chính là Tư Nhĩ Hách, hai người kết bạn nhiều năm, quan hệ không phải thân thiết bình thường, trước kia anh ta cũng đã nói muốn tới thành phố C, nhưng vì một số chuyện riêng mà trì hoãn, lần này anh thấy nai con bị uất ức, hơn nữa sắp được nghỉ hè, vừa đúng lúc đưa cô ra ngoài chơi một chút, tiện giải sầu.

“Hả? Anh còn có đại ca? Sao anh ấy lại biết em vậy?” Lương Chân Chân không dám tin hỏi lại, ở trong ấn tượng của cô, anh đã là đại ca trong giới xã hội đen rồi, sao còn có thể gọi người khác là đại ca? Thật kỳ lạ!

Đằng Cận Tư nhìn cô một cái, trả lời rất đơn giản: “Ừ, chỉ có một. Bạn của anh cũng biết em.”

OOO Bạn của anh cũng biết cô? Không thể nào? Thông báo rộng rãi như vậy? Cô không chuẩn bị một chút xíu tâm lý nào cả, biết là một chuyện, gặp lại là một chuyện khác, anh đưa cô đi gặp bạn bè của anh có nghĩa là chính thức đưa cô vào phạm vi bạn bè của anh, như vậy sau này mình là một phần trong cuộc sống của anh, sẽ biết thêm nhiều chuyện cũ bí mật hơn.

Cảm giác này không giống nhau, cô rất sợ, cũng rất lo lắng mình không thể hòa nhập vào nhóm con cháu quuyền quý kia, sợ bọn họ sẽ xem thường mình, nói tóm lại, chính là sinh ra cảm giác tự ti.

“Em... không muốn đi.” Cô cúi đầu thật thấp nhỏ giọng nói.

“Tại sao? Em không muốn hòa nhập vào cuộc sống của anh?”

Lương Chân Chân lắc đầu, vừa cắn môi không nói lời nào, đối với bạn bè của anh cô không hiểu rõ chút nào, cứ lơ lơ mà lơ lơ như vậy đi gặp bọn họ, có cảm giác rất quái lạ, hơn nữa không biết người ta có hoan nghênh cô hay không.

Đặng Cận Tư nâng cằm của cô lên, trông mắt đen sâu thẳm lấp lánh nhìn chăm chăm cô, “Nhìn anh, tại sao?”

“Em... em sợ hãi.” Cô khẽ hé môi, nói ra bốn chữ đứt quãng, bởi vì tự ti, nên sợ.

“Sợ cái gì? Có anh ở đây rồi, bọn họ đều rất tốt, giống như anh vậy rất tốt.” Người nào đó thâm tình khấn thiết nói, khi nói lời cuối thì hoàn toàn tự nhiên, mặt không đỏ tim không đập mạnh.

Cuồng tự luyện! Lại còn nói tốt như anh vậy? Anh có điểm nào tốt chứ? Ngay từ đầu anh đã hoàn toàn là ác ma rồi! Luôn luôn uy hiếp mình, khi dễ mình, nếu bạn bè anh cũng giống như phẩm hạnh lúc đầu của anh thì cô không cần đi gặp, gặp phải một lần là đủ rồi.

“Còn có cô bé gọi là Uý Hợp Hợp, cũng lớn như em, nói rất muốn trở thành bạn bè với em.” Đặng Cận Tư nghĩ tuổi của em dâu Thư Nhĩ Hách cũng không sai biệt lắm với nai con, hai người ở chung một chỗ chắc sẽ rất hợp.

“Anh còn có một người bạn là cô bé?” Lương Chân Chân kinh ngạc há to mồm, không chú ý tới những lời này của mình nồng nặc vị chua, không phải anh không có hứng thú với phụ nữ sao? Không phải trước khi gặp mình đều chán ghét phụ nữ sao? Chẳng lẽ tất cả là gạt người?

Đặng Cận Tư chợt nhàn nhạt nhếch khóe môi, nâng lên một vòng cung dập dờn, trông mắt đen vốn không gợn sóng cũng dần hiện ra ý cười thấp thoáng, anh ngừng thấy vị chua rồi, nai con rõ ràng ghen tỵ? Thật là một dấu hiệu tốt.

“Anh ngừng thấy vị chua rồi.” Thanh âm trầm thấp của anh lộ ra chút vui sướng.

“Ở đâu vậy?” Lương Chân Chân dùng sức hít mũi, một chút xíu cũng không ngừng thấy!

Nhưng mà, khi cô nhìn thấy ánh mắt bờn cợt rõ ràng của Đặng Cận Tư thì mới hiểu được ý của anh là gì, mặt nóng rần lên, ô ô a a cãi lại: “Sao có thể! Em mới không ghen!”

“Anh có nói em ghen sao?” Người nào đó vẽ mặt vô tội hỏi.

Lúc này Lương Chân Chân mới phát hiện mình trúng bẫy của anh, xấu hổ đến nỗi tai cũng đỏ ửng lên, vung quả đấm muốn đánh anh, “Ghét! Anh cố ý! Bại hoại!”

“Uý Hợp Hợp là vợ của Thư Nhĩ Hoàng, em trai Thư Nhĩ đại ca, anh cũng mới gặp cô bé có hai lần mà thôi, không quen, chẳng qua cảm thấy hai người hợp nhau thôi.” Đặng Cận Tư chợt nghiêm mặt nói.

Quan hệ thật phức tạp, rốt cuộc anh muốn đưa mình đi gặp bao nhiêu người đây?

159. Chương 160: Bảo Bối, Còn Muốn Sao?

A... Thì ra Uý Hợp Hợp là hoa đã có chủ, nhưng cô ấy còn chưa từng thấy mình, tại sao lại muốn kết bạn với mình chứ? Cô ấy, có phải là người phụ nữ không tầm thường, nếu không với tính cách của ác ma sao vẫn nhớ ra cô ấy khi mới gặp có hai lần?

Trong mấy ngày kế tiếp, Lương Chân Chân tập trung ôn tập, cho dù không muốn, cô vẫn phải tham gia kỳ thi cuối kỳ, bởi vì bận rộn công việc Đặng Cận Tư không thể tự mình đưa cô đi, liền giao cho tài xế Tiểu Lý chuyên đưa đón cô.

Đứng trước cổng trường đại học F, Lương Chân Chân vẫn còn khiếp sợ, mặc dù sóng gió đã qua rất nhiều ngày rồi, nhưng vẫn phải thừa nhận những điều đó vẫn khiến cho lòng cô sợ hãi, hoàn toàn không thể xem như không có chuyện gì xảy ra, cũng may trên đường đến phòng thi, cũng không thấy ai chỉ chỉ chỗ chỗ hay

bàn luận xôn xao, mọi người hoặc là vội vã tới phòng thi, hoặc là nhàn nhả tự tại vừa đi vừa nói chuyện, giống như sức nóng về cô đã mất, coi cô như thứ đồ trong suốt.

Thấy vậy, trong lòng cô không khỏi cảm thán, cường độ làm việc của ác ma quá đúng chỗ, những người đó giống như bị tẩy não, những chuyện đã phát sinh trước kia giống như mây bay đi, một chút trí nhớ cũng không lưu lại.

Sau khi thi xong, cô bị hai người Tiết Giai Ny và Cát Xuyên quán lấy, sống chết không cho cô đi, nhất định lôi kéo cô tới nhà hàng nổi ở gần cổng trường học uống nước.

“Ôi! Cô gái bé nhỏ, gần đây rất thoải mái nha! Nhìn gương mặt nhỏ nhắn này, hồng hào như trái táo Fuji*, đẹp không sao tả xiết nha! Hi hi...” Trong đôi mắt đào hoa của Tiết Giai Ny tràn đầy ý cười.

*Táo Fuji: Hay táo Phú Sĩ là tên gọi của một giống táo đường (táo đỏ) lai được phát hiện và nhân rộng bởi những chuyên gia cây trồng tại trạm nghiên cứu Tohoku, thuộc thị trấn Fujisaki, Aomori, Nhật Bản vào những năm 1930 và được đưa ra thị trường trong năm 1962. Cái tên Phú Sĩ (Fuji) của loại táo không phải đặt để chỉ về núi Phú Sĩ như cách hiểu phổ biến mà nó được đặt theo tên thị trấn Fujisaki (nơi đặt trạm nghiên cứu Tohoku)

Tại Việt Nam, táo Fuji được biết đến qua con đường nhập khẩu từ Trung Quốc nên người tiêu dùng Việt Nam vẫn gọi chung là táo Trung Quốc.

“Người phụ nữ được đàn ông mưa móc sẽ càng thêm quyến rũ động lòng người, rõ ràng so với mấy tháng trước sắc mặt của Chân phi tốt hơn nhiều, sa vào tình yêu cuồng nhiệt cô gái nhỏ thật sự hạnh phúc nha!” Cát Xuyên lqđ cười sang sảng đến khoa trương.

Lương Chân Chân hờn dỗi trừng mắt liếc hai người bạn, nhất là Cát gia, nói chuyện quá rõ ràng, mắc cỡ chết được!

“Hai người còn giấu cợt mình, nếu vẫn như vậy, tớ sẽ tức giận.” Cô vĩnh viễn không nghe theo.

“Khụ... Tớ phải chụp lấy bộ dáng hờn dỗi tình cảm này của cậu, đi vợ vét tài sản của Đảng thiếu.” Tiết Giai Ny vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra chuẩn bị chụp hình, kết quả là bị Chân Chân néo một cái, tức giận nói: “Cậu dám chụp, chờ tới khi cậu có bạn trai, tớ chụp trộm lúc cậu... đang khoả thân kích thích anh ta.”

“Phụt! Chân Chân cậu biến thành người xấu rồi, ngay cả khoả thân cũng dám chụp, quả nhiên là bị người đàn ông nào đó dạy thành không thuần khiết rồi.” Nước trái cây trong miệng Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ra ngoài.

“Ngoa tử, cậu đừng đùa giỡn Chân phi nữa, cô ấy thẹn quá hoá giận kìa.” Cát Xuyên ngồi một bên cười ha hả.

“Cậu mới thẹn quá hoá giận, hừ!” Lương Chân Chân thở phì phò nói.

“Hắc hắc... Thành thực khai báo, gần đây tâm tình của cậu tốt như vậy, có phải có chuyện gì lớn đáng giá khiến cho bản thân vui mừng đây?”

Nói đến đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Chân Chân ửng hồng lên, cô cúi mắt xuống, lông mi đen rậm như cánh bướm tạo thành cái bóng trên đôi má trắng hồng, “Ừ... anh ấy thổ lộ với tớ.”

Tiết Giai Ny bị lời của cô làm cho sặc, ho đến đỏ bừng cả mặt, kinh ngạc mở miệng, “Thổ lộ? Tên đàn ông cao cao tại thượng lạnh nhạt kiêu ngạo đó cũng có thể nói ra những lời tâm tình buồn nôn? Sức mạnh ái tình quả nhiên là vĩ đại, có thể tạo nên một người lần nữa nha!”

“Anh ta nói những gì vậy? Là mặt lạnh hay vẻ mặt thâm tình nói: Chân Chân, anh yêu em, em là bạn gái của anh có được không?” Cát Xuyên học theo khuôn mẫu, giọng nói cố ý trầm thấp xuống, thiếu chút nữa làm hai người bên cạnh phì cười.

“Không phải đâu, anh nói rất nhiều, nhưng, không có câu này.” Hiện tại Lương Chân Chân cực kỳ hối hận vì mình quá nhanh mồm nhanh miệng, Giai Ny và Cát gia không tiến hành nghiêm hình bức cung cô mới là lạ đó.

Mặc dù ác ma không nói ba chữ kia với cô, nhưng cô đã rất thoả mãn, đúng như Giai Ny từng nói, lúc đó so với cảm giác của Giai Ny bây giờ cô còn khiếp sợ hơn, giống như đang nằm mơ vậy, một đoạn tâm tình dài như vậy từ trong miệng anh nói ra đối với bản thân đã là một kỳ tích, cô vốn không hy vọng xa vời anh có thể nói ra ba chữ kia, dù sao hai người còn chưa tới mức đó, chỉ mới bắt đầu thôi!

“Hả? Không nói ba chữ kia thì sao được tính là thổ lộ chứ? Chân phi, nhất định là cậu đã bị lời ngon tiếng ngọt của anh ta lừa khiến cho suy nghĩ không rõ ràng rồi.” Cát Xuyên nói lời chính nghĩa.

Tiết Giai Ny lqd tức giận liếc cô một cái, “Cậu cho rằng ai cũng giống như chồng của cậu ấy hả! Ngày nào cũng ‘anh yêu em’ ở trong điện thoại, người ta đầu gối cũng là núi băng ngàn năm, trước khi gặp Chân Chân thì chỉ có chán ghét phụ nữ, Chân Chân mới chân chính là mối tình đầu của anh ấy, để cho người đàn ông không hiểu phong tình như anh ấy nói ba chữ kia thì khó khăn nhường nào, lại nói tính ra hai người chỉ mới bắt đầu, phải có quá trình từ từ thích ứng chứ!”

Lương Chân Chân nghe được câu “Chân Chân mới chân chính là mối tình đầu của anh ấy” thì trong lòng chảy qua một chân tình khác thường, mặc dù trong lòng cô biết có chuyện như vậy, nhưng nghe được từ trong miệng Giai Ny nói ra cảm giác không giống nhau, hiện tại tìm không ra nam sinh đại học chưa từng trải qua mối tình nào, chứ đừng nói tới người đàn ông nhìn đời bằng nửa con mắt giống như Đằng Cận Tư, để đầu cũng là một đoá hoa hiếm thấy, mà cô may mắn gặp được, cũng được tính như một loại may mắn rồi.

“Tớ hiểu, mặc dù anh ấy không nói ba chữ kia, nhưng mà tớ cảm thấy, anh ấy đối với tớ... rất tốt.” Khi nói xong hai chữ cuối, giọng nói của cô nhỏ như muỗi, trên mặt vẫn đỏ ửng, giờ lại thêm một tầng, kiều diễm như hoa.

“Vậy là tốt rồi, tình cảm là hỗ trợ lẫn nhau, hai chúng tớ chỉ giúp cậu tham khảo, cụ thể thì chính cậu phải tự cảm nhận, đừng uất ức bản thân là được.” Cát Xuyên nói thật lòng.

“Ừm, anh nói nghỉ hè dẫn tớ đi chơi, tiện thể gặp bạn bè của anh ấy, các cậu nói tớ có nên đi không? Tớ rất sợ thân phận của mình không hợp để theo chân bọn họ.” Lương Chân Chân nói sầu lo trong lòng mình ra, lúc này cô cần bạn tốt trợ giúp.

“Đây là chuyện tốt đó! Anh ấy muốn dẫn cậu đi gặp bạn bè của anh ấy cho thấy anh ấy thật lòng muốn dẫn cậu vào phạm vi cuộc sống của anh ấy, bao nhiêu người cầu xin còn không được đối xử như vậy, có một câu nói rất hay: vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, tớ tin tưởng bạn bè trong giới hạn của Đằng thiếu tuyệt đối không có loại người thối nát như Thẩm Quân Nhã, mà toàn là đàn ông, nhất định sẽ không làm khó một cô gái nhỏ như cậu. Hơn nữa Chân Chân của chúng ta gặp người người thích, đi đến đâu cũng được hoan nghênh.” Tiết Giai Ny vội vàng an ủi bạn tốt.

Cát Xuyên cũng phụ họa: “Ngoa tử nói rất có đạo lý, cậu đã nói ba người chúng ta, cũng bởi vì cùng chung chí hướng nên mới chơi chung một nhóm, trên thế giới này có thể xưng là bạn bè cũng không thể có quá nhiều, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, nhưng chắc cũng không vượt quá được một phần trăm!”

Nghe hai người bạn giải thích lý do, lo lắng trong lòng Lương Chân Chân dần dần có một cảm giác kiên định, mỉm cười gật đầu, “tớ rất hạnh phúc.”

“Này này! Chân phi, giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại của cậu khiến cho da gà nổi hết lên rồi, tớ mặc kệ, để cho người đàn ông nhà cậu mời khách, cậu nói với anh ta đây là truyền thống đại học, hể ở chung phòng trong ký túc xá, mặc kệ có bạn trai hay bạn gái, đều phải mời mọi người ăn bữa cơm, nhất định là thế!” Cát Xuyên nở nụ cười.

“Ách... Bình thường anh ấy rất bận, tớ chỉ có thể cố gắng thử một chút, chưa chắc người ta đã đồng ý.” Lương Chân Chân lắc lắc ngón tay, thật khó mở miệng để cho anh mời người khác ăn cơm, chỉ cần tưởng tượng cảnh anh ngồi chung bàn với ba nữ sinh đã cảm thấy rất kỳ quái rồi!

Tiết Giai Ny chống cằm, từ từ nói, “Đằng thiếu nổi tiếng ghét phụ nữ, tớ đoán chắc không chịu nổi.”

“Chân phi, cậu đừng nghe lời cô ấy, đây chính là khảo nghiệm dành cho chồng tương lai của cậu, nếu anh ấy đồng ý mời chúng tớ ăn cơm, tức là anh ấy rất quan tâm đến cậu, quan tâm đến mức sẵn sàng làm chuyện mà anh ấy không thích, là biện pháp vẹn toàn đôi bên đó!” Cát Xuyên cười đến mức mặt phờ phạc.

Lương Chân Chân trầm mặc, Cát gia nói không phải không có lý, nhưng cái yêu cầu này thật khiến cho người khác thấy khó chịu, ngộ nhỡ mình nói anh lại cự tuyệt thì mất thể diện lắm! Trong đầu lập tức tưởng tượng ra giọng nói lạnh lẽo của anh: không đi!

Ếc... Cô không nhịn được rung mình một cái, cắn ống hút khó xử nói: “Tớ chỉ có thể thử xem, các cậu cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều.”

Ba người lại tùy tiện ngồi chém gió một chút rồi mới đi về, lúc ăn cơm, Lương Chân Chân lo do dự nhiều lần cũng không mở miệng, rất khó mở miệng để kêu người ta chủ động mời người khác ăn cơm đó, hơn nữa đối tượng lại là ác ma, quá khó khăn rồi!

Buổi tối, hai người lại triển miên một hồi, kể từ sau khi Đằng Cận Tư ngã mặt, nó thành một cơn nghiện rồi, mỗi một lần sau cảm giác sáng khoái lại khiến cho anh muốn thêm một lần nữa, vì thế, liên không ngừng nghỉ.

Nhưng những ngày này bởi vì lo lắng cho nai con mỗi ngày phải đi thi, nên anh đã thu liễm lại rất nhiều, chỉ một lần rồi ôm cô đi tắm rửa sau đó đi ngủ, khỏi ảnh hưởng tới buổi thi ngày hôm sau.

Sau khi xong chuyện, thân thể mềm mại vô lực của Lương Chân Chân rúc vào trong ngực anh, tìm tư thế thoải mái để chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nhớ tới những lời Cát gia nói với cô hôm nay, không khỏi do dự, rốt cuộc có nên hỏi một chút không đây? Ngón tay vô ý thức vòng vòng lên bắp thịt nở nang trên ngực anh, không cảm thấy nguy hiểm đang đến gần.

“Bảo bối, còn muốn nữa?” Hô hấp nóng bỏng của Đằng Cận Tư phả ra trên gáy cô, khiến cho cô run rẩy, không khỏi trợn to mắt nhìn về phía người đàn ông nào đó, trong tròng mắt đen như mực lóng lánh những tia lửa nhỏ, cô hiểu đó là màu sắc tình dục, vội vàng lấy ngón tay đang đặt trên ngực anh ra.

“Em... không phải cố ý, vừa rồi người ta đang suy nghĩ chút chuyện.” Cô đỏ mặt ngập ngừng nói.

“Suy nghĩ chuyện gì?” Đằng Cận Tư liếc miệng lộ ra nụ cười tà mị.

“Ừm, hai người bạn tốt ở ký túc xá của em... nói muốn anh mời họ ăn cơm.” Cô cắn nhẹ môi nhỏ giọng nói, không thấy đáp lại, đành phải ngước mắt lên liếc anh một cái, phát hiện hai hàng lông mày của anh nhíu chặt, đôi môi mỏng nhếch lên, liền vội vàng giải thích: “Thật ra thì, các cô ấy nói giỡn một chút thôi! Không mời cũng không sao.”

Vậy mà, ngoài dự kiến của cô, vẻ mặt Đằng Cận Tư không được tự nhiên nói một tiếng, ‘Được’. Tuy chỉ có một chữ nhưng đã đủ để khiến cho cô ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức há to mồm nhìn anh.

“Anh... anh đồng ý?” Cô có phần không dám tin nói.

“Em không ngờ anh đồng ý?” Người đàn ông nào đó sắc mặt xấu xa đáng ghét.

Lương Chân Chân liếm liếm đôi môi khô ráp, lắc đầu, “Không phải, em hy vọng... anh đồng ý.”

“Ừm, có mấy người?” Sắc mặt Đằng Cận Tư hoà hoãn lại, nhíu mày hỏi, anh không dám bảo đảm khi chính mình thấy một đám phụ nữ lại vô tâm sinh lòng chán ghét, vừa rồi nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của nai con, anh nóng vội đồng ý, hiện tại định đối ý đã không kịp nữa. Hơn nữa, anh luôn luôn là người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đồng ý, thì không viện lý do để từ chối nữa, nhưng phải làm chuyện này như thế nào? Vừa khiến nai con vui mừng, lại khiến cho bản thân không sinh ra cảm xúc bất mãn?

“Hai người, Giai Ny và Cát gia, Giai Ny anh đã gặp rồi.” Trong lòng Lương Chân Chân dâng lên một chút vui mừng, ngọt ngào, anh lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy? Đúng như Cát gia từng nói, anh quan tâm mình sao? Cho nên cho dù là chuyện anh không muốn làm cũng sẽ đồng ý?

“Cát gia?” Đằng Cận Tư liếc nháy mắt thật sâu, còn có một người con trai?

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh, Lương Chân Chân biết ngay anh hiểu lầm, vội vàng nói: “Cát gia là nữ sinh đó, bởi vì tính tình của cô ấy cực kỳ tùy tiện, cho nên mới có cái biệt hiệu này, bình thường chúng em đều gọi cô ấy như vậy.”

Thì ra là thế! Đằng Cận Tư giãn chân mày ra, không tồi, chỉ có hai nữ sinh, nếu nhiều hơn anh thật sự không muốn đi.

“Ừ, chuyện này để anh sắp xếp, đi ngủ thôi.” Cánh tay dài của anh ôm người trong ngực, nhắm mắt lại bình yên đi vào giấc ngủ, Lương Chân Chân nghe lời co người rúc vào trong lòng anh, cánh tay ôm lấy hông anh, má dán sát vào lồng ngực anh, khoe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười ấm áp.

Ngày mai đi học cô phải nói cho Giai Ny và Cát gia biết tin tức tốt này, nhất định là họ sẽ rất vui mừng.

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa tươi đẹp, ánh nắng trời chiếu rọi khắp nơi, vạn vật đều hiện ra sức sống bừng bừng.

Đúng như Lương Chân Chân dự đoán, khi Tiết Giai Ny và Cát Xuyên nghe tin tức tốt này xong, rất hưng phấn, kéo tay cô hỏi lung tung, chỉ có bốn người các cô thôi sao? Ăn cơm ở đâu? Thời gian cụ thể vào ngày nào? Phải chuẩn bị quần áo như thế nào?

O()o Các cô muốn sửa sang đến mức hăng hái như vậy sao? Có phải đi xem mắt đâu, còn cần lựa trang phục thích hợp? Mực lực của người nào đó thật lớn đó!

“Không biết, anh ấy nói để anh chuẩn bị, đến lúc đó sẽ nói cho tớ sau.” Về mặt cô , thoáng trong đầu hiện ra một cảnh tượng rất khó khổng chế được: Đằng Cận Tư bị Cát gia và Giai Ny hỏi theo kiểu tớ một câu cậu một câu ép cho sắc mặt đen xì, cuối cùng, không thể nhịn được lửa giận của mình nữa, anh lật ngược bàn, cũng không quay đầu lại mà rời đi...

Nếu đến lúc đó thành cảnh tượng này, cô thật không biết nên kết thúc mọi chuyện như thế nào.

Vì để phòng ngừa, cô hắng giọng nói: “Anh ấy không thích nói chuyện lắm, hai người các cậu cũng đừng nên hỏi không ngừng..., nếu anh ấy tức giận thì rất kinh khủng.”

“Ai ui! Chân phi đã biết đau lòng cho người ta nhanh như vậy rồi.” Về mặt Cát Xuyên cười đến mập mờ, hơn nữa rất cường điệu hai chữ ‘người ta’.

“Nào có, tớ ăn ngay nói thật, tính khí của anh ấy không được tốt.” Lương Chân Chân cau giận lườm cô một cái.

“Yên tâm đi, dưới sự dịu dàng của Chân Chân chúng ta, sắt thép cũng biến thành mềm dẻo.” Tiết Giai Ny vỗ vai bạn tốt, ý bảo cô yên tâm, cô và Cát Xuyên sẽ nhìn tình huống mà cư xử.

“Ghét ghê! Cậu lại giấu cọt tớ.” Lương Chân Chân lqđ hờn dỗi không chịu bỏ qua, ra vẻ muốn đánh Tiết Giai Ny, nhất thời ba người lại điên khùng thành một nhóm, rất vui vẻ. O(_)O

~Ông kính chuyển đến bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng sáu mươi tám toà nhà tập đoàn Đế Hào tư.

Quan Hạo Lê ngủ gà ngủ gật trên ghế sa lon bằng da, a Tư thật quá đáng, sáng sớm đã gọi điện liên tục như muốn đoạt mệnh người ta, cường chế anh tỉnh dậy từ trong hương thơm dịu dàng.

Thế cho nên hiện tại anh hoàn toàn ủ rũ ỉu xiu, hai giờ sáng mới ngủ, lại vẫn còn chiến đấu hăng hái thêm vài lần, thật sự có khả năng bị chấn thương đó! Như thời gian bình thường của anh, ít nhất phải ngủ đến tận chiều mới dậy, sau đó tiếp tục cuộc sống về đêm của anh.

“Mời bạn của nai con đi ăn cơm, nên đi chỗ nào thì tốt?” Đằng Cận Tư mặc áo sơ mi đen ngồi tựa vào chiếc ghế da màu đen, hai chân mày nhướn lên, thờ ơ lườm người đàn ông đang uể oải trên ghế sa lon kia.

“Đồ ăn Trung Quốc, cơm tây, đồ ăn Nhật, Hàn Quốc từ từ chọn lựa, đủ loại đủ kiểu nhà hàng cái nào cũng có, tùy tiện chọn tha hồ mà chọn.” Trong giọng nói của Quan Hạo Lê vẫn mang theo giọng mũi nồng nặc, không có tâm tình làm cố vấn tình yêu, a Tư là một chủ nô cực kỳ độc ác!

“Phải chọn một cái.”

“Vậy thì... đồ ăn Trung Quốc.” Quan Hạo Lê lười biếng trả lời.

Đằng Cận Tư nhú mày suy nghĩ một chút, ăn đồ Trung Quốc, ăn ở đâu? Đây là lần đầu tiên anh mời bạn bè của nai con ăn cơm, tất nhiên là muốn suy tính chu đáo, mọi thứ phải đầy đủ.

“Không phải chỉ có mấy cô bé thôi sao, đưa các cô ấy đi nơi nào xa hoa đắt đỏ là được, đầu tiên phải dùng hoàn cảnh bên ngoài trấn áp họ, thoả mãn lòng hư vinh của các cô ấy, tiếp theo là đồ ăn, phải chú ý tinh xảo, đặc biệt.”

Nam Cung Thần lqđ đứng bên cạnh đột nhiên xen vào: “Cậu chủ, chiếc du thuyền hào hoa của cậu đã ngừng hoạt động ở cảng được mấy tháng rồi, nên để cho nó hoạt động thích hợp một chút.”

Mắt Quan Hạo Lê sáng lên, giơ ngón tay cái lên với Nam Cung Thần, cậu rất lãng mạn đó! Ăn bữa tối trên du thuyền hào hoa, đúng là lựa chọn không tồi, vừa thưởng thức món ăn ngon, lại thưởng thức được cảnh đêm, quan trọng nhất là: nó vừa lãng mạn lại vừa xa hoa, không còn gì thích hợp hơn.

“Ăn cơm trên du thuyền?” Đằng Cận Tư nhíu mày nhìn hai người, lúc trước khi mua chiếc du thuyền hào hoa này cũng chỉ là hứng khởi nhất thời của anh, mặc dù rất thích ra biển, nhưng vì công việc bận rộn vẫn không có thời gian, liền bỏ mặc nó thật lâu, đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước anh và nai con cùng xem phim điện ảnh “RMS Titanic” kia, trong lòng liền có chủ ý.

“Đương nhiên, tớ cam đoan nhất định là mấy cô bé kia sẽ vui đến mở cờ trong bụng.” Mắt Quan Hạo Lê buồn ngủ mông lung nói.

“Được, nhưng hai người phải đi cùng.” Ngón tay Đằng Cận Tư gõ có tiết tấu trên mặt bàn, giọng nói khẳng định không cho cự tuyệt, anh quyết định không nói cho nai con biết sẽ ăn cơm ở đâu, đến lúc đó cho cô một Surprise (ngạc nhiên)!

Quan Hạo Lê cả kinh thiếu chút nữa ngã lăn từ trên ghế sa lon xuống, dụi dụi mắt chỉ mình, “Cái gì? Cùng đi? Tớ và Nam Cung?”

Hai chân Nam Cung Thần không tự chủ run lên, cậu chủ nghĩ thật hay, cậu mời khách lại kéo anh và bác sĩ Quan làm gì? Hai cái bóng đèn công suất lớn cậu ấy chịu được sao?

Đằng Cận Tư không để ý cử động khác thường của hai người bọn họ, gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nai con có hai người bạn, tớ không rảnh để phân thân, hai người mỗi người chăm sóc một người, phải làm cho thật tốt.”

“A Tư, cậu biết đấy, tớ chỉ cảm thấy hứng thú với thực nữ thôi, tớ không ưa nữ sinh nhỏ, thế này không phải là cậu để cho tớ đi trông trẻ sao? Không chơi như vậy, cậu định chinh người à!” Về mặt Quan Hạo Lê lqđ đau khổ khóc lóc kể lể.

Trông trẻ? Lê tử thật biết dùng từ, chẳng lẽ ý tứ của cậu ấy là mình vẫn luôn trông trẻ sao? Ngay lập tức không vui liếc anh ta một cái, trong lòng mắt đen lộ ra ánh sáng lạnh nhạt, bắn thẳng tắp về phía anh ta.

Thảm rồi! Hình như mình nói sai, vội vàng giảng hoà, “Khụ! Cậu nói kia nhằm vào tớ, không quan hệ gì với cậu, đừng tự chui vào bên trong chứ, tình huống của cậu đâu giống với của tớ đúng không? Không thể so sánh.”

“Thật sao?” Người nào đó thâm trầm nhìn anh ta.

“Khụ... Tớ cảm thấy nữ sinh nhỏ cũng không tệ, biết đâu gặp một lần đã yêu, gặp lại say lòng, lần thứ ba thì đính ước (nguyên văn: Nhất kiến chung tình, tái kiến khuyên tâm, tam kiến đính ước), về sau, cả đời tớ liền dính dáng vào rồi.”

Khụ! Bả vai Nam Cung Thần lqđ rung động mãnh liệt, anh cảm thấy bác sĩ Quan đã co rút rồi, thần trí có chút không rõ ràng, lời nói ban đầu khác hoàn toàn lời nói lúc sau, chắc nguyên nhân do tối hôm qua dùng sức quá nhiều, khiến cho hôm nay đầu óc anh ta xoay vòng vòng.

“Lộn xộn cái gì! Quyết định là tối mai, Nam Cung cậu đi chuẩn bị một chút.” Đằng Cận Tư liếc người đàn ông nào đó đang om sòm, sau đó phân phó trợ lý đi chuẩn bị bữa ăn tối mai.

“Vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị.” Trước khi ra cửa Nam Cung Thần nhìn lướt qua Quan Hạo Lê làm ra vẻ đồng tình, giống như đang nói: Tối mai tôi sẽ giúp anh tạo ra cơ hội, anh bạn, cố lên!

Quan Hạo Lê cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng lưng của anh ta, ah ah cái đầu cậu! Cậu dám tạo ra cơ hội cho ông đây! Xem ông đây có rút gân của cậu ra không! Sau đó bỏ vào trong chảo dầu quay chín!

Hừ!

Vậy mà, có đôi khi, duyên phận tới, có muốn ngăn cũng không ngăn nổi, rất nhiều chuyện giữa nam và nữ không thể đoán trước, giống như trời cao đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ thời cơ mà đến.

Quan Hạo Lê cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày mình bị thua trong tay một cô bé, quả thực không phân cao thấp với A Tư rồi, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là không phải cùng một kiểu người thì không chung một nhóm?

Anh cũng bị lây bệnh của A Tư, sinh ra hứng thú với nữ sinh bé nhỏ trẻ trung, lại còn —

Tối hôm sau, Lương Chân Chân cố ý chọn một chiếc váy màu đỏ tươi dài tới gối, càng làm nổi bật dung mạo yêu kiều tươi như hoa của cô, tóc dài như mực buông xoã sau gáy, giống như thác nước rủ xuống.

Đằng Cận Tư nhìn thấy dáng vẻ của cô chỉ hận không thể giải quyết cô tại chỗ, nào còn có tâm tư ăn cơm, chiếc váy kia ôm sát hông, dán hoàn toàn lên chỗ lồi lõm trên cơ thể xinh đẹp của cô, không biết cô đang tìm cái gì, lúc thì khom lưng, lúc lại cúi người, giống như con quay vòng tới vòng lui trước mặt anh, trong mắt của anh cũng không thấy cái gì khác nữa, chỉ thấy màu đỏ kiêu diễm xoay vòng, yết hầu siết chặt, bụng dưới dâng lên một luồng khô nóng, đi vài bước tới ôm chặt cô từ phía sau lưng, cầm đặt trên cổ cô, lỗ mũi dán trên người cô ngửi ngửi.

“Nai con, em thơm thật.” Giọng nói của anh trầm thấp ám muội.

“Buông em ra đi, em đang tìm khuyên tai, không biết rơi ở đâu?” Lương Chân Chân lqd đẩy tay của anh đang vững vàng nhốt chặt thắt lưng mình, nhưng đẩy không được, không khỏi oán giận.

“Tối nay chúng ta dừng đi, anh muốn ăn em.” Đôi môi ấm áp của anh đã dán lên lỗ tai nhạy cảm của cô rồi.

“Không được đâu, đều đã nói rồi.” Lương Chân Chân nỗ lực muốn thoát khỏi lồng ngực của anh.

“Vậy em hôn anh một cái, nếu không thì không được đi.” Hàm răng của Đằng Cận Tư khê cắn vành tai mượt mà của cô một cái, nhẹ nhàng thờ ra.

Khi Lương Chân Chân xoay người lại, hai gò má đã thoáng hiện nét thẹn thùng, cô dấu môi xác nhận một lần nữa, “Chỉ hôn một cái, có thể coi như xong chuyện.”

Đằng Cận Tư gạt đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm, chờ cô chủ động hôn.

Cô hơi kiễng chân, thân thể nghiêng về phía trước, nhắm mắt lại đưa môi hồng của mình lên, chuẩn bị hơi hợt giống như chuồn chuồn nước lướt qua rồi nhanh chóng buông ra, nhưng không đợi cô an toàn lui xuống, đã bị người nào đó hôn sâu, dùng sức như vậy, triền miên như vậy, giống như muốn hút ngọt ngào trong miệng cô.

Mười lăm phút sau, hôn sâu triền miên cách thức tiêu chuẩn rất cuộc đã xong, hai người đều có chút thở gấp, nhất là Lương Chân Chân, trông mắt đen sáng như nước suối trong suốt chìm trong sương mù dày đặc, khép hờ mắt, yếu đuối tựa vào lòng Đằng Cận Tư thở dốc.

“Không đi có được không?” Một người đàn ông nào đó bắt đầu mê hoặc bên tai cô.

“Không được.” Cô chột giật mình, lập tức tỉnh táo, lui về phía sau hai bước, cố hết sức tránh xa anh, nếu không cô sợ rằng có khả năng mình thực sự sẽ bị ăn.

“Buổi tối phải bồi thường anh gấp bội.” Anh đến gần hai bước, ép sát cô tới góc tường, giọng nói gợi cảm mê hoặc, sau đó lại lấy giọng điệu kiên quyết nói: “Đổi trang phục khác, bộ này quá gợi cảm, anh sẽ không nhận được mà muốn ăn em.”

Ặc... Được rồi, cô coi như đây là một yêu cầu hợp lý, để có thể an toàn ăn xong một bữa cơm, cô phải bắt cứ giá nào rồi.

Trên xe, Lương Chân Chân tỏ vẻ muốn biết đi đâu ăn cơm, nhưng người đàn ông nào đó không chịu nói, còn cưng chiều nheo nheo đôi má mềm nhẵn của cô, “Ngoan, đến nơi liền biết.”

“Ghét! Cứ thích thần bí.” Cô bất mãn lầu bầu nói.

Đặng Cận Tư nâng khoé môi mỉm cười, ngón tay ma sát đôi môi đỏ mọng như nước của cô, “Không được cong môi, nếu không...”

Lương Chân Chân lập tức hiểu được ý chưa nói ra của anh là gì, ngoan ngoãn thả lỏng môi, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng hai phút, cô lại không nhìn được mà hỏi: “Định tới trường đón Giai Ny và Cát gia sao?”

“Không phải, đã có người đi đón các cô ấy.”

“À? Người nào đón họ vậy? Là bảo mẫu nam kia sao?” Lương Chân Chân đoán là Nam Cung Thần, hình như anh ta rất được Đặng Cận Tư tin tưởng.

“Bảo mẫu nam?” Đặng Cận Tư lần đầu tiên nghe thấy cách gọi mới lạ đó.

“Chính là trợ lý bên cạnh anh đó.” Cô vội vã giải thích.

“Tối nay cậu ta và Lê tử cùng ăn cơm với chúng ta, vừa đúng lúc để cho họ chăm sóc hai người bạn của em.”

“Ừm.” Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ rằng để cho anh ăn cơm cùng ba nữ sinh quả thật đã làm khó anh, có thêm bác sỹ Quan cùng bảo mẫu nam, không khí sẽ tốt hơn rất nhiều!

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên lqđ cũng không ngờ sẽ được hai mỹ nam tới đón họ, một người mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt đào hoa lộ ra nụ cười như không cười nhìn hai cô, phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió); người còn lại mặc áo sơ mi màu xanh dương, ngũ quan tuấn mỹ không thể tưởng tượng nổi, tinh tế như phụ nữ, mắt phượng không xé lên mà hơi híp, quyến rũ chuyển động.

Hai người này chính là Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê, nhiệm vụ tối nay của họ chính là chăm sóc thật tốt hai nữ sinh bé nhỏ này, ôi... Thật sự là mệnh khổ mà!

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy người thực thì trong lòng vẫn thoáng qua chút ngạc nhiên thán phục, đúng là hai người đẹp, một hương thơm quyến rũ, một ngay thẳng nóng bỏng, nếu như không phải tuổi vẫn còn nhỏ, thật đúng là khiến cho người ta nóng lòng muốn thử đó!

Khiến cho Quan Hạo Lê cảm thấy kỳ quái chính là dường như anh có cảm giác đã từng gặp Tiết Giai Ny ở đâu rồi, cho dù anh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, nhưng cảm giác quen thuộc vẫn thủy chung quanh quẩn trong đầu anh.

Cho nên anh rất lịch sự mời cô lên xe của mình, dọc đường đi hai người tán gẫu câu được câu chẳng, hy vọng có thể khiến ình nghĩ ra điều gì, nhưng không thành công, cảm giác này khiến cho anh có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bộ dáng khuôn mặt của cô khá phổ biến? Hay bộ dáng của cô giống bạn gái nhỏ nào đó của mình? Cho nên mới cảm thấy cô rất quen mắt?

Thôi, không phải chỉ là một cô bé thôi sao! Anh cần gì phải phí nhiều tâm tư, qua tối nay bọn họ cũng sẽ không cùng xuất hiện nữa, chính mình suy nghĩ quá nhiều rồi!

Dĩ nhiên là Tiết Giai Ny không biết suy nghĩ của người đàn ông bên cạnh, mặc dù là mỹ nam hảo hạng, cô cũng không tỏ vẻ quá cao hứng, cô cũng không phải là người háo sắc, tuy thích nhìn mỹ nam nhưng cũng sẽ không chảy nước miếng vì người ta.

Mà trên xe Cát Xuyên và Nam Cung Thần thỉnh thoảng phát ra tiếng cười lớn “ha ha ha”, cực kỳ thoải mái.

Khi xe chậm rãi dừng cạnh bờ sông, Lương Chân Chân nghi ngờ nhìn Đặng Cận Tư, “Có phải chúng ta đi chỗ lẩn trước ăn cơm?”

Đặng Cận Tư không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, mà chỉ chiếc du thuyền năm tầng hào hoa dừng sát ở bên tàu, “Thích không?”

160. Chương 161: Tiếng Lòng Mê Người

Lương Chân Chân ngây ngốc nhìn theo ánh mắt của anh, một chiếc du thuyền to lớn hào hoa đột nhiên đập vào mắt, rất sang trọng, xem ra so với “RMS Titanic” còn hùng vĩ hơn rất nhiều. (Ặc, dù sao niên đại

không giống nhau, bây giờ khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, đương nhiên phải có tiến bộ hơn so với khi đó.)

Umh.... Thích với không thích có quan hệ gì đây? Nhất thời cô không nhìn được nhìn xung quanh, nhưng tựa như có một đạo ánh sáng chợt xẹt qua, để cho hai mắt cô toả sáng, không thể nhìn được mà trợn to hai mắt, chẳng lẽ là ——— tối nay muốn ăn cơm ở trên du thuyền?

Đằng Cận Tư nhìn rõ nghi vấn của cô, nhưng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại tinh tế của cô, mở cửa xe, thẳng theo hướng bến tàu đi tới, hai người một ột thấp, một chân dài một chân ngắn, nhưng bước chân lại hài hoà kỳ lạ, Lương Chân Chân mặc cho bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của mình được bao bọc trong bàn tay ấm áp của anh, từng đợt ấm áp truyền tới tận đáy lòng.

Ăn bữa tối trên du thuyền hào hoa? Dưới bầu trời đầy ánh sao sáng như minh châu làm đèn, thật là lãng mạn đó

~Cảm giác đi trên boong tàu hoàn toàn khác với đi trên đất bằng, tâm tình Lương Chân Chân rất kích động, trên chân giống như có hoa, bước chân vui vẻ, ánh sáng trong mắt nhìn bên trái một chút, ngắm bên phải một chút, cô có cảm giác mình như đi lạc vào Đại Quan Viên của già Lưu(*), tò mò đối với mọi thứ.

(*) Đại Quan Viên của già Lưu: Già Lưu là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy, còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc hoạ đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm, làm cho những hình tượng nghệ thuật ấy phong phú hơn, phức tạp hơn và nổi bật hơn.

Đại Quan Viên là khu vườn giữ cho đám con gái được cách biệt với thế giới bên ngoài (lời tác giả Tào Tuyết Cần), hy vọng bọn họ ở lại trong vườn đó, sống thảnh thơi tiêu dao vô ưu vô sầu, không nhuốm mùi trần thế của lũ đàn ông. Đại Quan Viên chính là toà thành giữ gìn cho các cô. Ý của câu này là Lương Chân Chân đang đi lạc vào thế giới lý tưởng thanh sạch, không như trần thế.

Cô vui vẻ đứng tựa lên lan can ở trên boong thuyền, cảm thụ gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái lướt nhẹ qua mặt đến mắt cá chân, làn váy tung bay theo gió, dập dờn thành từng vòng cung duyên dáng, “wa!”

“Rất thích?” Thấy bộ dáng vui vẻ của nai con như vậy, tâm tình Đằng Cận Tư lúc cũng rất vui vẻ, từ sau lưng ôm hông của cô, đầu ghé vào bên tai nàng, tà mị phun môi, “Có muốn đi lên mũi thuyền không?”

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu như bầm tỏi, sóng mắt trong veo, khoé môi hồng nộn khẽ nhếch lên, hiện ra nụ cười vui thích, dù sao cô vẫn chỉ là một cô bé mười chín tuổi, đối với thứ đã từng ước mơ đột nhiên thành hiện thực là sự vui sướng không thể nói thành lời, giống như chuyện không thể đột nhiên thành có thể, chính là cảm giác cực kỳ tốt đẹp, hơn nữa giờ phút này tâm tình cô rất vui tươi, tất cả giống như được dán nhãn hạnh phúc lên.

Mặc dù ở nơi này nhìn không thấy sóng biển nhộn nhạo trên mặt biển, nhưng cảm giác đứng ở đầu thuyền đón gió thổi lất phất vẫn là rung động lòng người, đôi tay Lương Chân Chân nắm chặt hàng rào bảo vệ, sợ mình té xuống, nhưng người đàn ông phía sau lại thử gỡ ngón tay của cô, dụ dỗ bên tai cô, “Ngoan, buông tay ra, có anh ở đây, đừng sợ.”

Giọng nói của anh dường như mang theo chút mê hoặc, Lương Chân Chân cảm nhận được bờ ngực rắn chắc ấm áp của anh, như thể có lực, cường tráng như vậy, khiến cho tâm tình đang hồi hộp đập “thình thịch” của cô chợt an tĩnh lại.

Trong nháy mắt cánh tay dang rộng, lúc này cô mới cảm nhận được tâm tình của Rose (*) lúc đó, thật tuyệt vời! Hơn nữa không có bất kỳ buồn phiền nào về sau, bởi vì cô ấy biết, người đàn ông phía sau sẽ bảo vệ cô ấy.

(*) Một cảnh trong phim Titanic, cảnh Jack từ sau lưng ôm Rose giang rộng cánh tay trên mũi tàu Titanic đã trở thành hình ảnh điện ảnh kinh điển

Dưới bầu trời đêm đen nhánh, ánh sao đầy trời loé lên như ánh sáng dạ minh châu, chiếu sáng cả vùng đất, vầng sáng nhuốm lên một mảnh sáng bạc, ngày tốt cảnh đẹp như thế, sao có thể không có tác dụng?

Thiên thời, địa lợi, nhân hoà mọi thứ đều có, hôn triền miên cũng theo đó mà đến, như rượu ngon ngọt ngào đến tận sâu đáy lòng của hai người, eo của Lương Chân Chân lỏng bị hai cánh tay trắng kiện mạnh mẽ của anh siết chặt, vừa vặn làm cơ thể suy yếu đến mức không hoạt động được, hơn nữa có gió đêm dịu dàng vuốt ve, cô không uống, nhưng đã say.

Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh như ngó sen không kìm hãm được mà ôm cổ của Đằng Cận Tư, hơi ngược cầm chống đỡ nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng của anh, trong cổ họng thỉnh thoảng lại bật ra tiếng rên mềm mại dịu dàng. Tiếng rên, tiếng lòng mê người.

Hai người hôn như si như say, hoàn toàn quên hết thời gian, có tiếng bước chân vang lên “cộp cộp cộp”, không chỉ có một đôi, ngay sau đó chính là giọng nam hài hước, ‘Ui! Thì ra hai người ở trên này trình diễn RMS Titanic!’

Ngay lập tức Lương Chân Chân liền tỉnh táo lại, mặt đỏ bừng đẩy nhanh người đàn ông đang siết chặt lấy cô không chịu buông, hai người vẫn gần bó như cũ, như môi với răng, lưỡi linh hoạt dây dưa một chỗ, thế nào cũng không chịu tách ra.

Đằng Cận Tư bị ép buộc, bất đắc dĩ đành phải lưu luyến buông cái miệng nhỏ nhắn có hương vị ngọt ngào của nai con ra, mặt lạnh quết về phía bốn người đứng nơi xa, hơi lạnh “vèo vèo vèo” bắn tới, Lê Tử và Nam Cung thật là quá giết phong cảnh, cắt đứt thời gian triền miên êm đẹp!

“Tớ nói này A Tư, cậu không cần dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm người ta có được hay không? Nơi này lộ thiên, cậu lại không dám “người rảnh rồi chó quấy rầy” ở trên thuyền, ai biết các cậu đang tiến hành loại hình ảnh hạn chế đâu!” Quan Hạo Lê cố ý làm một bộ dạng tỏ thật sợ hãi, trong mắt lấp lánh nụ cười.

Lúc này Lương Chân Chân đang lúng túng, hai bên tai đều đỏ ửng, chỉ ước gì có cái lỗ để chui xuống, quá xấu hổ! Bác sĩ Quan làm sao biết lời của mình, không phải là ác ma nói cho anh ta biết chứ? Nghĩ đến đó cô không khỏi đưa tay nhéo bên hông anh một cái, giữa chân mày đều là nũng nịu quyến rũ.

“Nói nhảm!” Tròng mắt đen của Đằng Cận Tư lạnh thấu xương quết về phía anh ta, không vui nhếch môi, cùng một câu nói từ trong miệng nai nhỏ nói ra anh cảm thấy đáng yêu cảm động, mà từ trong miệng Lê tử thì thật khó nghe, làm cho người ta nổi da gà.

“Xi!” Tiết Giai Ny đứng ở một bên xem náo nhiệt không nhận được che miệng cười, năng lực giết người trong nháy mắt của Đằng thiếu thật đúng là không phải bình thường, về Quan Hạo Lê cô cũng nghe thấy, biết anh ta là bác sỹ tư nhân của nhà họ Đằng, cũng là bằng hữu không thể thiếu của Đằng thiếu, chẳng qua là vẫn chưa từng chính thức gặp qua.

Mà đêm nay, cô coi như là thấy được thần y Quan Hạo Lê tiếng tăm lừng lẫy trong truyền thuyết, thì ra là một dạng mỹ nam thích náo nhiệt đùa giỡn!

Quan Hạo Lê lỏng bấu môi, nếu cô bé xinh đẹp bên cạnh cũng vui vẻ, anh còn cho là mình giữ được một ít cảm giác thần bí, mình bị bại lộ quá nhiều cũng không phải là lựa chọn tốt, bình tĩnh, bình tĩnh.

“Cậu chủ, hiện tại ăn cơm hay là Lúc nữa?” Nam Cung Thần kịp thời giải vây.

“Em đói bụng rồi.” Lương Chân Chân chỉ muốn nhanh thoát khỏi tình cảnh lúng túng này, nhỏ giọng lầu bầu nói, âm thanh vừa vặn một mình Đằng Cận Tư nghe thấy.

Anh nhàn nhạt liếc Nam Cung một cái, “Hiện tại.”

161. Chương 162: Dạ Tiệc Ấm Áp Vui Vẻ Trên Du Thuyền

Trên boong tàu gió thổi hiu hiu, sáu người lỏng ngồi chung quanh một cái bàn, hai người một nhóm, thật là đặc biệt tương xứng, chỉ chốc lát sau, có nữ giúp việc bưng một khay thức ăn tinh xảo nối đuôi nhau mà đến, đều trải qua quá trình chế biến tỉ mỉ, giống như cho chúng mặc thêm một tầng trang phục hoa lệ, ngó qua, lập tức có thể khiến cho vị giác của mọi người dâng lên, chỉ mong được nếm thử ngay tức khắc.

Có vài món ăn nhìn qua rất bình thường, ví dụ như món ăn màu xanh lá nhìn qua rất bình thường trên bàn, đậu hũ non mềm trắng nõn với trang trí phía trên là mấy món rau màu xanh và đỏ, thực ra bên trong đậu hũ lại ẩn chứa bí mật lớn lao, khiến cho người ta không thể không bội phục tay nghề cao siêu của đầu bếp, chay mặn phối hợp rất hoàn mỹ.

Ngoài ra, dĩ nhiên không thể thiếu thịt kho tàu, Phật khiêu tường*, cua đồng hấp cùng một số món ăn tinh hoa Trung Quốc nổi danh, đầy trên bàn gần như đầy đủ các món ăn ngon từ Nam ra Bắc, trong khiêm nhường thấy xa hoa, vật liệu đều được lấy từ nơi sản xuất trực tiếp tới, vốn người bình thường không được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

*Phật khiêu tường: nguyên gốc 佛跳牆, là món ăn nổi tiếng của Phúc Kiến (Trung Quốc), được chế biến cầu kỳ, đòi hỏi nhiều nguyên liệu và gia vị đặc biệt. Ở Việt Nam còn có tên gọi khác là Phật nhảy tường, bụt leo tường, Phật trèo tường. Vốn là món ăn bổ dưỡng nhưng qua Việt Nam thành ý nghĩa khác vì các thành phần của món ăn giúp tăng khả năng sinh lý :)2

“Ba cô gái nhỏ xinh đẹp, đây là bình Bồ Đào Tửu, bình thường được A Tư cất giữ trong hầm rượu quý, sản xuất tại trang trại rượu nho tư nhân vùng Tuscany nước Ý của A Tư, là độc nhất vô nhị đó...! Anh ấy không dễ dàng lấy ra để chiêu đãi người khác, cho tới bây giờ tôi và Nam Cung cũng chưa từng được hưởng thụ phần đối xử tôn quý như vậy, không ngờ hôm nay được dựa vào ánh sáng của các cô, thật là vinh hạnh đó!”

Quan Hạo Lê cười híp mắt điều chỉnh không khí trên bàn cơm, đây là sở trường của anh ta.

“Khụ!” Tròng mắt đen của Đằng Cận Tư lạnh lẽo lườm Lê tử, kêu ai là cô gái nhỏ xinh đẹp đây? Đáng đánh đòn!

“Chị dâu nhỏ, em kính chị một ly, sau này mong chị ở bên Đằng ca thổi chút gió bên gối*, nói tốt cho em vài câu nha!” Quan Hạo Lê cố ý làm ra vẻ ai oán, lại kêu một tiếng ‘Đằng ca’ buồn nôn như vậy.

*Thổi gió bên gối: Người ta thường ví von những lời người vợ nỉ non tĩ tê bên tai chồng lúc ngủ là “Thổi gió bên gối”. Con gió này tuy nhỏ, nhưng lại có sức huỷ hoại cực mạnh, con gió này có thể khiến người ta thành, cũng có thể khiến người ta bại.

Mặc dù đây không phải là lần đầu nghe thấy Quan Hạo Lê gọi cô là ‘chị dâu nhỏ’, nhưng Lương Chân Chân vẫn cảm thấy rất không tự nhiên, dù sao cũng ngay trước mặt Giai Ny và Cát gia, khiến cho cô có chút không thích ứng, nhưng người ta cũng gờ cái ly lên trước mặt rồi, cô không thể phụ tấm lòng thành của người ta, nhưng bình thường không phải anh ta vẫn gọi là ‘A Tư’ sao? Làm sao lại đổi thành ‘Đằng ca’ rồi? Lời nói lộ liễu như thế!

“Ừm, anh vẫn nên gọi tôi là Chân Chân thôi.” Cô đỏ mặt nói, rõ ràng anh ta nhiều tuổi hơn cô, gọi mình như vậy cảm giác không được tự nhiên, cứ xưng hô ngang hàng thì tốt hơn.

Mặt Đằng Cận Tư đen đi vài phần, tròng mắt hơi híp lại liếc Quan Hạo Lê có thâm ý khác, cậu muốn làm gì? Hả?

Nam Cung Thần đã không nhịn được mà quay mặt đi chỗ khác rồi, chỉ thấy được bả vai kia rung động kịch liệt, có thể thấy được đang cố hết sức chịu đựng, trong lòng cảm thán: tự gây nghiệt, không thể sống.

So sánh với vui mừng của anh ta, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên lại có chút không rõ ràng, nhưng họ có thể nhìn ra: Đằng Cận Tư rất cưng chiều Chân Chân, mỗi khi nhìn về phía cô ấy, khoé mắt đuôi mày đều có chút dịu dàng quyến luyến, không lạnh lùng vô tình như khi nhìn về phía những người khác, có thể để lộ người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo dịu dàng như nước chăm chú nhìn vào như thế, khiến cho các cô vốn cũng là nữ sinh có chút hâm mộ, quả nhiên là một người kiếm chế một người nha!

“Em nào dám chứ! Người bên cạnh chị chính là bạo quân tàn ác, không cần thận, lập tức bị anh ta không tiếng động ‘rắc rắc’ rồi.” Quan Hạo Lê lqd nắm cổ khoa chân múa tay một hồi, sinh động như thật nói.

“Hừ!” Đằng Cận Tư phối hợp hừ lạnh hai tiếng, hôm nay Lê tử cố ý tìm đến bối móc khuyết điểm của anh sao? Muốn chết!

“Cũng được mà.” Lương Chân Chân vô cùng thẹn thùng mím môi lắm lắm một câu, thật ra thì có đôi khi anh rất tốt, không kinh khủng như bác sỹ Quan nói.

Lời của cô lập tức mang tới phản ứng mãnh liệt không giống nhau của mấy người đang có mặt, Quan Hạo Lê đang gấp một miếng bèo ngư, dừng luôn bên khoé miệng, mắt trũng to giống như chuông đồng, hai tay run rẩy dữ dội; Nam Cung Thần cũng giật mình há to mồm, quan hệ giữa cậu chủ và Lương tiểu thư đã có tiến bộ lớn, thậm chí đã bắt đầu bảo vệ cho nhau?

Điềm tốt! Cuối cùng tay cậu chủ đã làm tan mây thấy ánh trăng rồi (đồng nghĩa với sau cơn mưa trời lại sáng hay cầu vồng sau cơn mưa – chỉ sự lạc quan), niềm hy vọng của lão phu nhân chỉ sợ càng tăng thêm rồi.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên không kinh ngạc nhiều lắm, dù sao Lương Chân Chân không chia sẻ với họ sự căn hận, chán ghét Đổng Cận Tư khoảng thời gian trước, chỉ nghe cô nói qua, nên không ý thức được sự thay đổi mạnh mẽ, chỉ biết về thời gian hai người ngọt ngào, cho nên khi thấy tình hình bây giờ chỉ cảm thấy là điều tất nhiên, sẽ không khiếp sợ và kinh ngạc quá lớn, đồng thời ở trong lòng mong Chân Chân được hạnh phúc.

Chấn động nhất là bản thân Đổng Cận Tư, nai con bảo vệ anh mà nói có ý nghĩa vô cùng trọng đại, điều này cho thấy nai con đã thử tiếp nhận anh, thậm chí đã thích anh, phát hiện bất ngờ này khiến cho tâm tình anh vui mừng khác thường, nếu như không phải cố kỵ hiện tại nhiều người, anh sẽ trực tiếp ôm nai con lên đùi, hung hăng hôn cái miệng nhỏ đáng yêu của cô.

Thấy mọi người lộ vẻ mặt kinh ngạc, Lương Chân Chân mới ý thức được vừa rồi mình nói điều gì, xấu hổ cắn môi cúi thấp đầu, rất xấu hổ...

“Anh thích.” Khoé môi Đổng Cận Tư chậm rãi nhếch lên, thoáng hiện vẻ tươi cười tà mị, giọng nói nhàn nhạt, lại lộ ra niềm vui sướng, bàn tay to lớn đưa qua nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

“Buông ra đi..., nhiều người đang nhìn kìa.” Lương Chân Chân cúi đầu nhỏ giọng lầu bầu, ngược mắt lườm người đàn ông đang nắm tay cô, trong mắt bộc lộ vẻ xinh đẹp và quyến rũ nhìn thẳng Đổng Cận Tư.

“Này này! Chân phi cười một tiếng khuynh thành, cười lần nữa liền khuynh quốc nha!” Cát Xuyên cười ha hả trêu ghẹo nói.

“Thì ra biệt danh của chị dâu nhỏ là Chân phi à? Rất xứng với bạo quân tàn ác của chúng ta rồi, đàn ông cứng rắn như sắt thép, phụ nữ nhu nhược như nước, chắc chắn hoàn mỹ nha!” Quan Hạo Lê cười cực kỳ mập mờ.

“Có tin không, tôi ném cậu vào trong nước để cảm nhận một chút cảm giác?” Đổng Cận Tư cắn răng, trong con mắt đen nhánh như đêm tối lộ ra chút lạnh lùng, người đàn ông om sòm này, không nói lời nào trong một phút khiến anh ta không sống nổi nữa?

“Bác sỹ Quan, hôm nay tôi cũng cảm thấy anh nói hơi nhiều một chút, không phải vì bên cạnh anh có hai người đẹp khiến cho anh hưng phấn đến mức huyết dịch khắp người cũng tuôn trào chứ? Đừng chối, tôi nhiều lần thấy anh nhìn chằm chằm người đẹp Tiết rồi.” Lời nói của Nam Cung Thần thành công giết Quan Hạo Lê ngay lập tức rồi.

Mắt anh híp lại nắm chặt tay quét ánh mắt sắc bén “Vù vù” về phía Nam Cung Thần, bánh bao xá xíu chết tiệt! Cậu tới kéo phía sau chân tôi như vậy sao?

Lê lừa đảo, tôi đang cứu cậu đó! Cậu không thấy cậu chủ nổi lên ý muốn giết cậu hay sao? Vẫn không biết điều như thế, đầu cậu có phải vẫn có chút không rõ ràng không? Nam Cung Thần bắn cho anh ta một ánh mắt “Khinh bỉ”.

Bánh bao xá xíu! Tôi muốn hấp với kho tàu cậu, sau đó sẽ thêm nước mà nấu, thuận tiện lấy cây gậy chọc cậu nát bươm! Xem cậu còn ở đó mà lên mặt với tôi! Quan Hạo Lê hừ hừ.

Hừ! Có bản lãnh thì cậu cứ tới! Chỉ cần một đầu ngón tay tôi cũng có thể nghiền Lê lừa đảo mỏng manh thành nát bầy, phi hôi yên diệt (chết vĩnh viễn, không thể siêu sinh, không thể sống lại)!

Ít nhất tôi còn có khả năng thưởng thức cái đẹp, còn cậu thì sao? Từ đầu chí cuối chỉ là món ăn trong bụng mọi người, bánh bao bị thương!

Lúc bọn họ đang trao đổi ánh mắt ‘hừ hừ’ thì Tiết Giai Ny bị sặc một hộp Bò Đào tửu trong cổ họng, ho đến mức đỏ mặt tía tai, nhìn rất đáng thương!

“Giai Ny, cậu không sao chứ?” Lương Chân Chân lqđ ân cần nói.

Tiết Giai Ny lắc đầu, lông mày run sợ không vui liếc Nam Cung Thần, người này trêu đùa Quan Hạo Lê thì cũng thôi đi, tại sao còn liên quan đến cô chứ! Cô đi theo bọn họ nhưng không quen!

Cát Xuyên đang ngồi gần vội vàng đưa cho cô một ly nước, tay kia vỗ sau lưng cô, hơi ra sức, bực tức nói với Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê: “Nhìn dung mạo cùng dáng vẻ hai người xinh đẹp như hoa, không làm tình nhân * của nhau thật đáng tiếc, rất xứng với nhau đó! Mới vừa rồi hai người trao đổi ánh mắt như vậy, tôi đã bị cảm động rồi, thật sự là đắm đuối đưa tình cảm động trời đất nha!”

*nguyên văn nghĩa Hán Việt là Đoạn bối, trong tiếng Anh là Brokeback, xuất phát từ bộ phim Brokeback Mountain (tên tiếng Việt ‘Chuyện tình sau núi’ là bộ phim về chuyện tình của hai anh chàng cao bồi) thì brokeback có nghĩa ám chỉ đồng tính (thường là nam) hoặc một trạng thái cảm xúc mà ban đầu hai người đàn ông chẳng bao giờ nghĩ mình là gay cho đến khi họ gặp được nhau.

Coi như không nhìn thấy ánh mắt giết người của bọn họ nhìn về phía mình, tiếp tục tươi cười rạng rỡ nói: “Này này! Đừng có giống như chúng tôi thù địch nhìn chị đây, người ta đã sớm có bạn trai, hai người các anh chắc vẫn muốn làm cơ (từ lóng người đồng tính = gay) thôi, chỉ tưởng tượng các anh ôm ôm ấp ấp nhau cùng một chỗ đã cảm thấy đẹp mắt, ôi...”

Nghe thế, Lương Chân Chân không nhịn được ‘ha ha’ nở nụ cười, lời Cát gia quá nặng rồi.

Tâm tình Đằng Cận Tư lqđ cũng vui vẻ theo, nắm tay Lương Chân Chân càng chặt, không phải giận, mà là kìm nén, anh từng nghe nai con nói qua tính tình Cát gia ngay thẳng, tùy tiện giống như nam sinh, nên mới có biệt danh MAN (đàn ông) như vậy, không ngờ hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền, hoàn toàn thành công giết chết Lê tử và Nam Cung, một câu cũng không nói nên lời.

Cô bé này còn có thể tạo ra lực sát thương!

“Nam Cung, bây giờ đến phiên cậu ra tay, nhanh đi đào góc nhà người ta, phát huy phẩm chất tốt đẹp có một không hai cùng tinh thần quần quýt bám đuôi, thành công bắt trái tim người đẹp Cát làm tù binh, khiến cho người đàn ông của người đẹp không chiến mà bại.”

Quan Hạo Lê hí hóp đôi mắt nhỏ thoải mái nói, anh không ngờ hai người bạn tốt của Lương Chân Chân lợi hại như vậy, hoàn toàn không giống cô, mồm miệng lanh lợi khiến cho anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa, cái gì cũng dám nói, rất thẳng thắn!

162. Chương 163: Không Được, Buổi Tối Em Chỉ Có Thể Là Của Anh.

“Hừ!” Lỗ mũi Cát Xuyên hừ hừ, miệng vẽ lên cực kỳ tự tin nói: “Góc tường của tôi các anh khỏi phải nghĩ đến đi, tôi đây không có hứng thú với mấy người đàn ông xinh đẹp, tôi đây chỉ thích đàn ông thô thiển mãnh liệt.”

Ý ở ngoài lời: Các anh? Căn bản sẽ không đùa giỡn!

Thật ra thì, Đỗ Tri Hàng nhà cô cũng không được coi là mẫu đàn ông điển hình, chỉ là người đàn ông Sơn Đông, nhưng là người đàn ông khí khái.

Khoé môi Tiết Giai Ny cong cong gợn ngón tay cái lên với Cát Xuyên, Cát gia! Biểu hiện hôm nay của cậu rất tốt! Tổ vừa thêm một lần nữa thừa nhận cậu, một chữ: Khen!

Tính đến thời điểm hiện tại tại Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đều là cao thủ tình trường, cho tới bây giờ chưa có bị người phụ nữ... Nói đúng ra phải là một nữ sinh nhỏ bé chưa dứt sữa đả kích cho không còn lời nào để nói, quả thực quá mất mặt rồi!

Anh ta liếc mắt nhìn Nam Cung Thần đang ở bên cạnh, lúc nên nói sao cậu không lên tiếng? Đừng có như ông già ở đúng lúc mấu chốt có được không vậy!

“Đừng híp mãi ánh mắt mê mẩn người đó nhìn tôi... tôi thích phụ nữ, không muốn bị hiểu lầm là gay giống cậu, không chịu nổi đâu!” Nam Cung Thần chán ghét nhìn anh ta một cái, sau đó nhảy ra một câu, “Đục khoét góc tường nhà người ta cần phải bí mật tiến hành cậu có hiểu không? Luôn ồn ào như vậy sao lay chuyển được?” (chú thích: Thật ra thì bác sỹ Quan đơn thuần làm mất xéch quyền rũ, (o))

Quan Hạo Lê đang lột cua đồng của anh ta, ăn gạch cua nhiệt tình, hoàn toàn không ngờ tới Nam Cung Thần sẽ nói ra như vậy, một đồng gạch cua liền phun ra ngoài toàn bộ, lồm tồm bắn lên trên cánh tay trắng nõn của Tiết Giai Ny đang ngồi cạnh anh ta, vàng vàng, nhìn... có chút ghê tởm.

“Anh!” Tiết Giai Ny tức giận nhìn người bên cạnh phun cơm tung toé vào người khác, “Không muốn ăn thì đừng ăn! Lãng phí lương thực! Phun tung toé khắp nơi nhìn cực kỳ ghê tởm! Vàng không à.”

“Ha ha ha...” Mọi người trên bàn cùng cười rộ lên, Lương Chân Chân cười đến mức khoé miệng không thể khép lại được, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực Đằng Cận Tư, mà Đằng Cận Tư luôn luôn ăn nói có ý tứ, cũng ngoài dự đoán cười rộ lên, bộ mặt dịu dàng đi rất nhiều.

Cát Xuyên thiếu chút nữa thì vỗ bàn, Nam Cung Thần che miệng cười đến mức bả vai run rẩy, anh chỉ sợ cười quá mức sẽ dẫn tới “dao giải phẫu nhà họ Quan”, cho nên cố gắng khiêm tốn một chút.

Nét mặt Quan Hạo Lê giống như ăn hoàng liên (một vị thuốc đông y rất đắng), cuống quýt rút khăn giấy ra lau chùi vết bắn trên tay Tiết Giai Ny, “roẹt roẹt” dùng sức, thiếu chút nữa lau tay cô đỏ ửng.

“Đừng lau, anh cho rằng tay tôi là tảng đá sao? Dùng lực mạnh mẽ như vậy để làm gì?” Tiết Giai Ny lấy cánh tay ra, tức giận nói.

“Thật là, đối với người đẹp mà cũng không biết dịu dàng một chút.” Nam Cung Thần thêm mắm thêm muối nói, bình thường anh đấu võ mồm với Lê tử, hiếm có khi nào chiếm thế thượng phong, mà hôm nay, rõ ràng quá sáng khoái rồi! Cơ hội tốt như vậy sao anh có thể không lợi dụng thật tốt chứ?

“Nam Cung Thần! Cậu cố ý đúng không hả? Đừng hả hê, sẽ có lúc cậu phải khóc.” Quan Hạo Lê cắn răng nghiêng lợi nói.

“Giọt nước mắt cạ cạ, lời nói này khiến cho người ta tưởng tượng xa xôi hết bài này đến bài khác nha! Ngoa tử, chúng ta đi toilet chứ?” Cát Xuyên cười hì hì, lần nữa làm ghen hống Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần.

“Ừm.” Lúc Tiết Giai Ny đứng dậy không quên hung hăng trừng mắt nhìn Quan Hạo Lê một cái.

Lương Chân Chân nhìn hai cô, cũng đứng dậy theo, “Tớ cũng muốn đi.”

Sau đó, ba người bạn thân liền nắm tay nhau theo nhân viên phục vụ đi toilet, bàn cơm to như vậy, chỉ còn lại ba người đàn ông, vẫn là Đằng Cận Tư mở miệng trước, “Hai người bạn của nai con cũng không tệ lắm, hai người các cậu cũng nên suy xét chuyện lớn của bản thân rồi.”

“Cậu chủ, người ta chứng mất chúng tôi.” Nam Cung Thần nói tiếp

“Về điểm này coi như cậu cũng có tiền đồ đó!” Đằng Cận Tư hừ lạnh.

Quan Hạo Lê cũng phụ họa: “Cậu đấy! Phải có chí hướng cao xa, chỉ định làm cái bánh bao xá xíu mà được à?”

Nam Cung Thần đang chuẩn bị phản bác lại thì bị Đằng Cận Tư ngăn trở, lạnh lùng liếc hai người bọn họ, “Được rồi, cũng nói ít đi một câu, bỏ ra chút nỗ lực hành động thực tế.”

Vì vậy, hai người lại ghen hống lần nữa, bưng ly rượu của mình bắt đầu uống rượu giải sầu, mà trong phòng rửa tay, ba nữ sinh trò chuyện thân mật về đề tài riêng tư, thảo luận một hồi lâu mới đi ra ngoài.

Xét về tổng thể mà nói bữa cơm này vẫn còn là vui vẻ, cũng tạo nên tác dụng rất trọng yếu, hơn nữa chút tình tiết nào đó về sau còn làm cơ sở nền tảng.

Cơm nước xong, đã gần 11 giờ rồi, Lương Chân Chân không để cho Giai Ný và Cát gia đi về, dù sao trên du thuyền hào hoa nhiều phòng như vậy, ngu sao mà không ở lại!

Hai người cũng biết cô thành tâm mời, liền đồng ý, coi như trải nghiệm miễn phí một lần đi!

Lương Chân Chân vốn muốn ngủ chung cùng bạn tốt, thuận tiện nói một chút lời trong lòng, nhưng người nào đó đen mặt không chịu, còn nói một người ngủ không được, tịch mịch.

“Nai con, em quên trước khi đến đây đồng ý với anh cái gì à?” Đằng Cận Tư thổi khí nóng ở bên tai cô.

“Ừm.. Cái gì?” Bên trong trái tim Lương Chân Chân quét qua từng đợt tê dại, vô tội giương cặp mắt mông lung như sương mù nhìn anh.

Đằng Cận Tư thừa dịp lúc người khác không để ý, tính trừng phạt cắn một cái lên vành tai mướt mà của cô, “Em nói, tối nay bồi thường thật tốt cho anh.”

Hai gò má Lương Chân Chân đỏ ửng lên, cô nhớ đến, tình cảnh khi đó mà cô chỉ có thể đáp ứng trước, bằng không làm thế nào...

“Nhưng, đã rất lâu em không tán gẫu cùng Giai Ný và Cát gia rồi.” Cô cắn môi ai oán nói.

“Không được, buổi tối em chỉ có thể là của anh, nói chuyện phiếm, để ban ngày tiến hành đi, ngoan...” Giọng nói trầm thấp khêu gợi của Đằng Cận Tư kéo thật dài âm cuối, mỉa mai hoặc câu người.

Vì vậy, Lương Chân Chân cứ bị sắc dụ như thế rồi, hai người ở trong ‘phòng tổng thống’ sang trọng nhất trên du thuyền, sau khi tắm xong, cô bị một người đàn ông thú tính nào đó hung hăng đè ép cả đêm, có khi còn cố ý trêu chọc cô, lúc sâu lúc cạn treo buộc hứng thú, khiến cho cô mềm giọng cầu xin tha thứ, mới bằng lòng cho cô thoải mái thật sâu một chút.

Đến gần bình minh, cô hôn mê bất tỉnh sau một hồi run rẩy cực hạn, toàn thân đều bị che kín bởi dấu vết sưng ái, cực kỳ mê người.

Mấy ngày sau, Đằng Cận Tư tạm thời giao công việc của công ty cho trợ lý Nam Cung và Tổng giáo đốc thường vụ Tô Hào Lâm thay mặt phụ trách, bản thân liền dẫn nai con ngồi máy bay tư nhân của mình bay đi trạm thứ nhất – Anh quốc.

Ngồi trên máy bay, Lương Chân Chân cảm thấy rất áy náy, cô lừa gạt mẹ Diệp nói trường tổ chức sinh hoạt trại hè, muốn đi chừng nửa tháng, mẹ Diệp còn ôn hoà dặn dò cô chơi vui vẻ, đừng nhớ bà gì gì đó.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt hiền lành của mẹ Diệp khi đó, cô cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, ôi....

163. Chương 164: Nai Con Vs Hợp Bảo Bảo

“Sao vậy?” Đằng Cận Tư mơ hồ nghe thấy người bên cạnh thở dài, không khỏi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi.

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, “Không có việc gì đâu, buồn ngủ quá, em muốn ngủ một chút, còn bao lâu mới đến vậy!”

“Chừng sáu tiếng nữa, tới đây, anh ôm em ngủ.”

“Ừm.” Đây là lần đầu tiên Lương Chân Chân ngồi máy bay trong thời gian dài như vậy, mặc dù có không gian hoạt động nhưng vẫn cảm thấy rất ngột ngạt, chơi một lúc liền không thấy hứng thú, buồn ngủ yếu ớt tựa vào ghế sa lon, hai người đã có nhiều lần thân mật hành động gần bó, cho nên cô cũng không nói thêm gì nữa, nghe lời rúc đầu vào trong lòng anh, nhắm hai mắt lại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Dù sao cô cũng không cần lo lắng ngồi quá trạm dừng, khi đến nơi đương nhiên anh sẽ đánh thức mình, thật tốt đẹp.

Tới Luân Đôn lúc 8 giờ sáng, máy bay trực tiếp đậu trên sân thượng tầng ba nhà Thư Nhĩ Hách, Lương Chân Chân vượt vượt ánh mắt mờ mịt, mặc cho Đằng Cận Tư dắt đôi tay nhỏ bé rời máy bay, kìm nén

chừng mười tiếng đồng hồ, rốt cuộc có thể thoải mái hoạt động gân cốt, không khí bên ngoài thật trong lành!

“Đây là đâu? Không phải sân bay sao?” Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, đây là toà biệt thự hai, ba tầng kiểu châu Âu, khung cảnh tao nhã mê người, thật là đẹp!

“Đây là sân thượng tầng cao nhất nhà Thư đại ca, chúng ta trực tiếp đi xuống là được.” Đằng Cận Tư dắt tay cô đi xuống cầu thang.

Cái gì? Máy bay trực tiếp đậu trên sân thượng nhà người ta rồi, cô còn ngây ngốc cho rằng sẽ đậu xuống sân bay, nhưng mà, cứ xông vào nhà người khác như vậy có thể không được hay lắm đâu! Cô vừa đi vừa thấp thỏm, không biết rằng hai chân đã đi vào, không còn đường quay lại.

Trong phòng ăn tầng một, Úy Hợp Hợp mặc chiếc tạp dề in hình HELLOKITTY vừa vặn, ngâm nga một ca khúc nhỏ ở đó vung nổi múa xềng, tối hôm qua cô đánh cuộc thua anh Hoàng, cho nên anh ấy muốn cô làm bữa sáng cho anh ăn, nó cho oai là muốn rèn luyện tài nấu nướng của cô, đáng giận nhất là khi cô gọi điện tố cáo với ba mẹ, nói anh Hoàng khi dễ cô, kết quả bọn họ không những không giúp mình, còn nói cái gì mà con gái vốn phải biết nấu cơm, tức giận!

Thật ra thì không phải cô hoàn toàn không biết gì, lúc còn ở nhà đã học mẹ tráng trứng, làm cơm trứng gà, nấu mỳ sợi, những thứ khác quá khó cô không thể nào học được.

Cô đã chiên kỹ bốn cái trứng ốp la, thêm một cái nữa là OK, sau đó thêm miếng bánh mỳ và sữa tươi, thêm một miếng pho mát, thế là đã hoàn thành một bữa ăn sáng phong phú rồi! Cũng không phải quá khó nha!

Sau khi chuẩn bị xong những thứ này, cô nghe thấy có tiếng bước chân từ trên cầu thang truyền xuống, trong lòng suy đoán là anh Hoàng, vui mừng bỏ trứng ốp la vào trong mâm rồi bưng ra ngoài.

“Hừ! Xem thường người ta, anh cũng là...” Lời tiếp theo cô còn chưa nói xong, liền ngây dại.

Trời ạ! Hai người này từ đâu chui ra? Người đàn ông cô biết, là bạn của anh cả, Đằng Cận Tư, còn người con gái... Chẳng lẽ là người phụ nữ trong truyền thuyết phá thân trai tân của anh ấy, chị nai con hả?

Cái mâm trong tay cô cũng theo đó mà rơi xuống, trứng ốp la vỡ nát nhũn như con chi chi nằm trên mặt đất, âm thanh giòn vang này thành công đánh thức một nhà ba người Thư Nhĩ Hoàng và Thư Nhĩ Hách còn đang ngủ ở trên lầu.

Lương Chân Chân không ngờ vừa xuống cầu thang cô liền chạm mặt một cô gái không khác cô nhiều lắm, xinh đẹp tinh xảo như búp bê sứ, nhất là cặp mắt to long lanh hoạt, lấp la lấp lánh, rất đáng yêu.

“Oa! Chị là chị nai con sao?” Úy Hợp Hợp tò mò nhìn Lương Chân Chân chăm chăm, cùng là cô bé thiên chân khá ái (bộ mặt hồn nhiên ngây thơ), thật ra thì cô và Lương Chân Chân bằng tuổi, nhưng hai người lớn lên trong hai gia đình có hoàn cảnh khác xa nhau nhiều lắm.

Một người từ nhỏ ngậm thìa vàng mà lớn lên, có sự thương yêu của ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại và cha mẹ, lại còn có hai người anh trai coi cô như công chúa nhỏ mà cưng chiều bảo vệ, dĩ nhiên Thư Nhĩ Hoàng cũng luôn bên cạnh yên lặng bảo vệ cô; người còn lại xuất thân từ gia đình đơn thân (mồ côi cha hoặc không có cha), năm năm tuổi mẹ bệnh qua đời sau được một người tốt bụng nhận nuôi dưỡng, với lòng biết ơn, trôi qua cuộc sống nghèo khổ bình thường.

“Cô bé chính là người anh nhắc đến với em Úy Hợp Hợp.” Đằng Cận Tư đứng bên cạnh giải thích.

Úy Hợp Hợp liên tục gật đầu không ngừng, “Đúng đó, đúng vậy, em ngưỡng mộ chị đã rất lâu rồi.”

“Em ngưỡng mộ người nào đã lâu? Hả?” Đột nhiên từ chỗ ngoặt trên cầu thang truyền tới một giọng nam trầm lạnh lạnh, mơ hồ có chút không vui, vợ mình ở sau lưng mình nói với người đàn ông khác “tôi ngưỡng mộ anh đã lâu” *, anh có thể tiếp tục vui vẻ được sao?

*Trong tiếng Hoa ‘em ngưỡng mộ chị đã lâu’ và ‘tôi ngưỡng mộ anh đã lâu’ đều là

“Anh Hoàng, người ta nói chính là chị nai con á.” Úy Hợp Hợp bất mãn chu mỏ, oán hận nhìn chăm chăm người đàn ông đang từ trên cầu thang xuống.

Ánh mắt Lương Chân Chân cũng theo âm thanh liếc nhìn qua, người đàn ông đang đi tới toàn thân màu đen tuấn mỹ, anh ta có đôi mắt như lưỡi câu, hẹp dài, lúc khẽ héch lên giống như có thể thu lấy hồn phách người khác, không giống như ánh mắt lạnh lùng của Đằng Cận Tư, anh ta giơ tay nhắc chân khiến cho người ta có cảm giác biếng nhác tùy tiện, tác phong nhanh nhẹn.

Trong lúc cô nhìn đến mắt hờn, thỉnh linh lòng bàn tay bị người ta nắm một cái, rất đau! Cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, nắm người ta làm gì?

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc cô một cái, dám ở trước mặt anh nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác? Còn lộ ra nét mặt cực kỳ háo sắc? Hừm?

(o)... Cô chỉ thường thức soái ca một chút thôi mà! Nào có lộ ra nét mặt cực kỳ háo sắc chứ?

“A Tư, anh ghen tuông ghê quá đó!” Thư Nhĩ Hoàng nhếch môi lên thoáng lộ ra nụ cười trêu tức.

“Giống nhau cả thôi, cũng không biết người nào đó mới sáng ra đã bắt đầu ăn dấm lung tung.” Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, xem ra anh hoàn toàn hiểu cảm nhận của anh ta, không ngờ nai con và Hợp Hợp đúng là rất “ăn nhịp”!

“Ha ha ha... Không dễ dàng đó!” Thư Nhĩ Hoàng cười ha ha đi xuống, cánh tay to tùy tiện khoác lên vai anh, rất giống bộ dạng hai anh em.

Úy Hợp Hợp vội vàng lại gần Lương Chân Chân, mở to đôi mắt tròn vo hỏi: “Chị nai con, chị biết làm cơm không?”

“Ừm.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, con nhà nghèo nào mà không biết làm cơm chứ.

“Quá tốt rồi, vậy chị dạy em nha.” Úy Hợp Hợp vui vẻ kéo tay cô đi tới phòng bếp, lúc gần đi không quên chỉ vào cái mâm bễ cùng trứng ốp la rơi trên mặt đất nói với chồng: “Giao cho anh! Xử lý sạch sẽ đó.”

164. Chương 165: Làm Điểm Tâm

Hai cô gái nắm tay nhau đi vào bếp, lưu lại hai người đàn ông đứng trong phòng khách nhìn nhau, đuôi chân mày Đằng Cận Tư liếc thâm thúy nhếch lên, trực tiếp đi về phía ghế sa lon ngồi xuống, hai chân vắt chéo chờ nai con làm xong bữa sáng, nói thật, đúng là anh rất muốn nếm thử tay nghề của nai con một chút.

“Này... Anh cứ vô tình vứt bỏ tôi như vậy?” Thư Nhĩ Hoàng bắt mẫn la ầm lên.

“Đây là do vợ cậu dặn cậu làm.” Đằng Cận Tư liếc anh ta một cái, cầm báo lên dựa vào ghế sa lon lật xem.

Lúc Thư Nhĩ Hách dắt con trai xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy em trai cầm cây chổi quét rác ở đó, không khỏi kinh ngạc nhú chân mày, giọng nói mềm dẻo của Brian, con trai năm tuổi của anh thốt lên, “Chú nhỏ, chú đang làm gì vậy?”

“Chú nhỏ quét nhà.” Thư Nhĩ Hoàng chỉ có thể híp mắt trả lời đứa cháu nhỏ năm tuổi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem buổi tối phải trừng phạt bé cưng Hợp thật tốt.

“A, ba, con thấy chú nhỏ giống như con ong mật trong câu chuyện xưa tối hôm qua, vo ve vo ve...” Brian bé nhỏ vừa nói vừa khoa chân múa tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lóng lánh tia sáng hưng phấn.

O()o Sắc mặt Thư Nhĩ Hoàng đen lại xanh, xanh rồi đen, anh biết lời cháu nhỏ nói hoàn toàn là lời nói vô tâm, chỉ là đùa nhỏ thôi! Điều thích sự việc mới lạ để tự bản thân lý giải và bình luận.

“Khụ...” Thư Nhĩ Hoàng và Đằng Cận Tư cũng không nhịn được mà ho nhẹ, trí tưởng tượng của đứa nhỏ thật phong phú!

Brian bé nhỏ không hiểu vì sao cha và chú Đằng cùng ho khan, đôi mắt đen như ngọc thạch lóe ra tia nghi hoặc.

Thư Nhĩ Hách diendan không muốn tiếp tục dây dưa đề tài này, dắt tay con đi về phía ghế sa lon, liếc mắt nhìn em trai, “Sáng sớm thấy “keng” một tiếng vang lên, là kiệt tác của em?”

Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy ngày hôm nay là ngày xui xẻo của anh, trong lòng có nỗi khổ không nói nên lời, “Anh trai, anh cảm thấy có khả năng sao? Là cục cưng Hợp bị cô dâu mới của A Tư đột nhiên đi từ trên lầu xuống dọa sợ, cho nên mới lỡ tay đánh đổ bữa sáng tân tân khổ khổ (cay đắng, khổ sở) làm xong.

“Cô dâu mới của A Tư? Ủa? Sao không thấy người đâu?” Thư Nhĩ Hách rất nhanh nhảy bắt được từ then chốt, tươi cười rạng rỡ nhìn Đằng Cận Tư.

“Cô ấy bị em dâu kéo vào bếp.” Đằng Cận Tư cười cười.

“Như vậy sao được? Hai người vừa mới xuống máy bay nhất định mệt mỏi, điểm tâm để cho chị dâu làm được rồi, Brian, nhanh lên lầu gọi mẹ xuống.” Thư Nhĩ Hách cương chiêu sờ đầu con trai nhỏ.

“Vâng.” Brian sung sướng chạy lên tầng hai.

“Thư đại ca, không có chuyện gì, em cũng muốn ném thử tay nghề của nai con một chút.” Trái lại Đằng Cận Tư nói sự thật.

“Đại ca, Hợp Hợp thích gây sự, anh cứ kệ cô ấy đi.”

“Vậy để cho ba người phụ nữ cùng nhau nấu cơm, vừa đúng theo nhu cầu của chúng ta.” Thư Nhĩ Hách cười ha ha.

Bên trong phòng bếp, Ủy Hợp Hợp dùng cùi chỏ dựa vào cánh tay Lương Chân Chân, đôi mắt tròn vo linh động nhìn cô, “Chị nai con, chị thật lợi hại! Em nghe Thư đại ca nói tầng băng lớn nhà chị từ nhỏ vô cùng ghét phụ nữ, vốn không có hứng thú với phụ nữ, gấp đến nỗi bà nội Đằng ngày ngày thắp hương bái Phật phù hộ anh ấy không phải là – GAY.” Một chữ sau cùng, Ủy Hợp Hợp nói rất nhỏ, gần như ghé vào bên tai Lương Chân Chân nói.

“Hả?” Lương Chân Chân ngạc nhiên há mồm, mặc dù cô từng nghe nói anh không có hứng thú với phụ nữ, nhưng không biết còn có câu chuyện xưa như vậy, anh lại có thể – bị hoài nghi là GAY? ồ()o

“Thật ra thì, lúc đó cũng có rất nhiều người hoài nghi đó, chị nghĩ xem! Một người đàn ông ba mươi tuổi, nhìn thấy phụ nữ liền chán ghét, một chút ý tứ thân cận cũng không có, khó tránh khỏi sẽ khiến cho người ta cảm thấy anh ấy... không được.” Ủy Hợp Hợp nói đến đoạn sau thì không nhịn được mà mắc cỡ đỏ bừng mặt, dù sao vẫn là nữ sinh nhỏ ngây ngô, không thể bình chân như vại.

Trên trán Lương Chân Chân cũng nhanh đỏ mồn như thóc rồi, anh chỗ nào không được chứ? Mỗi lần anh đều nghiền ép mình cả người vô lực, thậm chí nhiều lần thiếu chút nữa thì ngất đi, rõ ràng thể lực tốt kinh người, nơi nào đó cũng ... vô cùng lợi hại.

“Anh ấy không phải GAY.” Cô nhỏ giọng nói.

“Em đương nhiên biết rồi, khối băng lớn sau khi gặp được chị nai con liền biến thành đàn ông chân chính rồi, hì hì... Em rất muốn nghe chuyện cũ của anh chị, tối nay hai chúng ta ngủ chung, chị kể cho em nghe một chút được không?” Ủy Hợp Hợp là người có mặt cười điển hình, hai bên má còn có lúm đồng tiền nhỏ khả ái, cả người tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Được.” Lương Chân Chân cười mấp máy môi, Đằng Cận Tư không lừa cô, chung sống với Ủy Hợp Hợp thật sự rất tốt, cá tính thẳng thắn đáng yêu, tâm không sắc sảo, rất hợp với cô.

Đối với việc ngủ chung mà cô ấy nói, cô rất hoài nghi có bao nhiêu khả năng, đầu tiên không nói tới người đàn ông kia của mình, chỉ sợ Thư Nhĩ Hoàng cũng sẽ không đồng ý, ý muốn chiếm hữu của đàn ông đều rất mạnh. ()

“Hợp Hợp, ở đây có bột mỳ, bột nở và men không?” Lương Chân Chân nghĩ mọi người đều là người trong nước, không bằng trước tiên làm làm chút bánh quẩy, hơn nữa đây là lần đầu tiên mình làm món ăn gì đó cho anh ấy ăn, không thể quá mức qua loa rồi.

Ủy Hợp Hợp chớp chớp mắt, gạt đầu một cái, rồi lại lắc đầu: “Có bột mỳ, nhưng không có hai cái sau.”

“Vậy... có khoai tây, trứng gà, bắp, chân giò hun khói, hành lá, hạt tiêu không?”

“Có, chị dâu Ninh thích ăn mấy món ăn từ bắp, cho nên trong nhà lúc nào cũng chuẩn bị sẵn.” Ủy Hợp Hợp vội vàng mở phòng bếp tìm nguyên liệu nấu ăn.

“Ừ, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu làm bánh trứng bắp cùng khoai tây viên.” Lương Chân Chân cong khóe môi mỉm cười, rất nhuần nhuyễn bỏ từng nguyên liệu nấu ăn vào trong chén, sau đó bắt đầu gọt vỏ khoai tây, cắt thành bẻ rộng một ly (cm) bỏ vào trong nồi nấu...

Còn Ủy Hợp Hợp đứng ở bên cạnh ghé đầu xem điều mới lạ, thỉnh thoảng cắn đầu ngón tay trầm tư, “Chị nai con, những thứ này chị phải dạy hết cho em.”

Lương Chân Chân cười gật đầu, “Được!”

Khi vợ Thư Nhĩ Hách, Ninh Sương, đi vào phòng bếp thì bánh trứng của Lương Chân Chân đã đặt trong mâm, còn khoai tây viên cũng cùng lúc hoàn thành xong.

“Không tệ đấy! Hiện tại có rất ít cô gái trẻ tuổi còn có khả năng nấu nướng tốt như vậy.” Ninh Sương cười ha hả nói.

“Chị Ninh, chị đang nói chính em sao!” Má Ủy Hợp Hợp phồng lên tròn trịa, bộ dạng tủi thân.

165. Chương 166: Cùng Nhau Nhận Định Về Cô Dâu Nhỏ

Ninh Sương yêu thương sờ đầu Ủy Hợp Hợp, “Bé cưng Hợp của chúng ta không tồi nha, biết khiêm tốn xin chỉ bảo, tiền đồ vô lượng (tương lai không có giới hạn – đây hứa hẹn) đó!”

“Hi hi...” Cảm xúc của Ủy Hợp Hợp tới nhanh đi còn nhanh hơn, nụ cười rạng rỡ khiến cho người khác cũng vui sướng theo.

Ba người ở trong phòng bếp bận rộn một hồi, sau đó bùng phần chén đĩa của mình đi ra ngoài, Ninh Sương vỗ vỗ bả vai con trai, “Brian, ra phòng khách, gọi cha cùng hai chú vào ăn điểm tâm.”

“Vâng.” Brian lập tức nghe lời chạy đến phòng khách truyền đạt lại chính xác ý của mẹ, sau đó giống như con quay chạy tới phòng ăn ngồi bên cạnh mẹ, hai bàn tay nhỏ bé đặt trên bàn, vì vóc dáng còn nhỏ, chỉ lộ ra một cái đầu, tội nghiệp vuốt bụng nói: “Mẹ, con đói bụng rồi.”

“Con trai ngoan, muốn ăn cái gì? Những thứ này đều do dì nhỏ kia làm, muốn nếm thử một chút không?” Ninh Sương chỉ vào hai món bánh trứng bắp và khoai tây viên đang tỏa ra mùi thơm trên bàn.

Brian bé nhỏ lập tức gật đầu, trong ánh mắt đen láy đều là chờ đợi, Ninh Sương liền gấp mỗi thứ một ít, đưa lên môi thổi rồi mới dứt cho bé, để tránh cho bé bị bỏng.

“Ngon... bầy.” (ăn ngon) * trong miệng Brian dứt đầy thức ăn, nói mơ hồ không rõ, sau đó mắt nhìn thẳng về phía Lương Chân Chân, “Mẹ, con không muốn gọi chị ấy là dì nhỏ.”

*Trong tiếng Hoa số bảy(七) và ăn(吃) phát âm khá giống nhau.

Ninh Sương buồn bực, “Tại sao vậy?”

“Bởi vì chị làm bữa ăn sáng rất ngon, lớn lên con muốn kết hôn với chị ấy.” Brian nhỏ bé nói rất nghiêm túc. Ủy Hợp Hợp: “Ha ha ha...”

Lương Chân Chân: “...” Về mặt rất , lần đầu tiên được một bé trai năm tuổi thổ lộ. o()o

Khi ba người đàn ông đi vào bếp rất kỳ quái nhìn vẻ mặt khác nhau của mấy người phụ nữ trên bàn, còn có một bộ mặt nghi ngờ không hiểu của cậu bạn nhỏ, cười lớn tiếng nhất so với mọi người là Ủy Hợp Hợp lqđ, đã gục xuống bàn không đứng lên nổi rồi.

“Hợp Hợp, có chuyện gì mà cười đến vui vẻ như vậy?” Thư Nhĩ Hoàng kéo ghế ngồi bên cạnh vợ mình.

“Ha ha... Brian nói muốn cưới chị nai con, ha ha, khiến em buồn cười chết rồi.” Ủy Hợp Hợp dứt khoát ngã vào trong lòng chồng, “Ha ha ha” vui vẻ không ngừng.

“Phụt! Brian bé nhỏ, cháu đúng là tinh mắt đó! Nhưng chị ấy là hoa đã có chủ rồi, cháu phải gọi bằng dì.” Thư Nhĩ Hoàng vui vẻ giáo dục cháu nhỏ.

“Cháu muốn gọi là chị, cha từng nói, chỉ cần là nữ sinh chưa kết hôn, đều có thể theo đuổi, cháu muốn cạnh tranh công bằng với chú ấy.” Brian nói rõ ràng.

Một câu nói lại khiến ọi người cười vang lần nữa, chỉ có sắc mặt của Đằng Cận Tư thối ra, anh lại có thể bị một bé trai năm tuổi khiêu chiến? Lại còn là con trai của Thư đại ca, khiến cho anh không có biện pháp gì.

Sau khi cười xong, Thư Nhĩ Hách nghiêm nghị nói với con trai: “Cha có nói những điều này nhưng điều kiện đầu tiên phải cùng độ tuổi, nói cách khác con có thể theo đuổi những em gái ở nhà trẻ, còn chị lớn thì không thể, bởi vì khi con lớn lên thì đồng thời họ cũng lớn lên, đó là một khoảng cách vĩnh viễn không thể bước qua, hiểu chưa?”

Brian có vẻ đắm chiêu vận lông mày dày như hai con sâu bướm nhỏ, trong cảm nhận của cậu, người cậu ngưỡng mộ tôn sùng nhất trừ ông nội chính là cha rồi, hơn nữa mỗi lời cha nói đều rất có đạo lý!

“Được rồi.” Brian bắt đầu dĩ lâu bầu một câu.

“Ngoan, về sau giúp mẹ chọn một nàng dâu vừa xinh đẹp lại vừa biết nấu cơm được không?” Ninh Sương cứng chiều sờ sờ đầu con trai.

“Được, lấy chị làm tiêu chuẩn.” Brian hào khí ngất trời (nguyên văn hào khí vạn trượng) chỉ vào Lương Chân Chân.

Đằng Cận Tư lqd bá đạo ôm lấy người bên cạnh, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Ngoan, ai cũng không được giành em đi, em chỉ có thể là của anh đây.”

Lương Chân Chân then thùng oán hận trừng mắt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm không nói ra được, cô đã dần dần quen anh cường thế bá đạo, ít nhất lời anh nói là quan tâm chính mình.

“Nếu không thì như thế này? A Tư cậu nhanh chóng cưới em dâu vào cửa, hai người sinh con gái gả cho con trai nhà chúng ta là được, vẹn toàn đôi bên – chuyện tốt!” Thư Nhĩ Hách cười sang sảng nói.

“Đúng vậy, tôi thấy đây là một biện pháp khả thi.” Ninh Sương vội vàng phụ họa lời chồng, cười dịu dàng hào phóng.

“Rất tốt! Chúng ta nhân lúc đã nói xong, cùng nhau nhận định cô dâu nhỏ, hơn nữa giao tín vật lẫn nhau, sau này lớn lên cũng có được cái bảo đảm.” Thư Nhĩ Hoàng cũng chen vào một câu.

“Có thể.” Đằng Cận Tư lời ít mà ý nhiều gật đầu một cái.

Lương Chân Chân chỉ hận không thể chôn đầu xuống dưới bàn, sao đột nhiên lại trò chuyện về vấn đề này chứ!

Chỉ là, gả cho anh? Có khả năng sao? Bối cảnh gia đình của anh và mình chênh lệch quá xa, hơn nữa anh cũng chưa có đề cập tới việc gặp mặt người nhà của anh, vừa nghĩ tới diễn biến gặp mặt hào môn thế gia trong phim truyền hình, cô không nhận được mà cả người run rẩy, rất sợ ngày đó đến, sợ cha mẹ và người thân của anh xem thường cô, sẽ dùng tiền để đuổi một cô gái nghèo như cô.

Nghĩ đến đây, tâm tình của cô lại không thể ức chế sự mất mát rồi.

Nhưng lần này Đằng Cận Tư không phát hiện ra sự khác thường của cô, bởi vì anh đang thưởng thức bữa sáng tự tay cô làm, lẽ ra anh luôn cực kỳ kén chọn thức ăn, cũng xem trọng món ăn ngon thịnh soạn, nhưng Puck.lqd hai món ăn đơn giản này lại khiến cho anh cảm thấy không tệ, mùi vị rất tốt, nghĩ tới tài nấu nướng của nai con lại có thể tốt như vậy, trong lòng không khỏi vui mừng trở lại.

Cả bàn mọi người tán dương tài nghệ nấu ăn không tệ của Lương Chân Chân, dĩ nhiên không quên khích lệ món trứng ốp la đầu tiên của Hợp Hợp ăn ngon, bữa sáng vô cùng náo nhiệt như vậy mà trôi qua, tâm tình mọi người vô cùng tốt, chỉ có Lương Chân Chân, ở trong lòng đã có một ám ảnh nhỏ.

“Định ở nước Anh mấy ngày?” Thư Nhĩ Hách hỏi.

“Ừm, ba bốn ngày đi, sau đó đi bốn quốc gia Pháp, Thụy Sĩ, Italy, New Zealand.” Đăng Cận Tư hơi trầm ngâm nói, những địa điểm du lịch này vẫn là do Lê tử giúp anh định ra, nói là có vẻ thích hợp để tình nhân cùng nhau đi.

“Wa! Thật lãng mạn nha! Em cũng muốn đi như vậy, em cũng muốn đi! Anh Hoàng..” Ủy Hợp Hợp ôm cánh tay chồng làm nũng, đôi mắt to tròn vo nhấp nháy.

Thư Nhĩ Hoàng nhéo nhéo Hợp Hợp trong lòng mình, “Em định đi làm kỳ đà cản mũi?”

“Chúng ta cùng nhau đi, sau đó tách ra chơi! Có được không vậy ~” Giọng nói ngọt ngào của Ủy Hợp Hợp sắp chảy thành nước rồi.

166. Chương 167: Tại Sao Em Không Vui Về Nhà Tối?

“Được, chúng ta cũng đi du lịch vòng quanh thế giới.” Thư Nhĩ Hoàng gật đầu một cái, trong con người đen như mực là cứng chiều mệnh mỏng vô bờ.

“Hả...Ừm!” Ủy Hợp Hợp vui vẻ ôm cổ chồng, chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn ấn một nụ hôn lên gương mặt anh ấy, trong mắt không giấu được niềm vui.

Đăng Cận Tư khẽ cau mày nhìn về phía nai con đang ngồi bên cạnh mình, cánh tay vững vàng ôm hông cô, dùng lực nhẹ nhàng từ từ vuốt ve, dường như muốn nói: tại sao em không vui về nhà tối?

Lương Chân Chân khẽ cúi đầu giận dữ trốn mắt nhìn anh, bàn tay hướng vào khe hở giữa chân hai người, âm thầm bấm anh một cái, khiến ôi mỏng của anh mím chặt, chân mày cũng nhăn càng sâu, trong lòng thầm nghĩ: không ngờ lực tay của nai con lớn đến vậy.

Thật ra thì trong lòng Lương Chân Chân rất vui, từ trước tới nay cô vẫn có ước mơ được du lịch ra nước ngoài, cảm thấy đối với bản thân mình đây là thứ xa xỉ hạng nhất không thể nào thực hiện được, nhưng hôm nay mơ ước đã thành sự thật, thật ra cô đã cực kỳ thỏa mãn, được thử nghiệm máy bay tư nhân phiên bản xa hoa, lại nói, cuộc sống mấy ngày nay lúc trước ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Giống như một giấc mộng hoa lệ mà cực kỳ lãng mạn, mỗi sáng sớm thức dậy cô chỉ sợ đây chỉ là ảo giác trong đầu mình tưởng tượng ra, vốn không tồn tại.

Ở lại Luân Đôn năm ngày, Lương Chân Chân cảm nhận được người nhà Thư Nhĩ Hách nhiệt tình cởi mở, Thư Nhĩ Hoàng và Ủy Hợp Hợp ân ái đùa giỡn, bọn họ cực kỳ thân cận với mình, coi cô như người trong nhà, một chút cũng không xem thường cô, càng không nhìn cô qua kính màu, khiến cho cô rất cảm động, rất hài lòng, trong đầu không khỏi thắc mắc: Bạn bè anh thân thiện như vậy, còn người nhà của anh thì sao? Có thể như vậy hay không?

Dĩ nhiên, vấn đề này chỉ tồn tại trong đầu cô, cho dù như thế nào thì cô cũng không có dũng khí để hỏi.

Ngoại trừ nhận được đối xử chân thành hữu nghị, cô và Đăng Cận Tư còn tay trong tay đi thăm mấy thắng cảnh cổ tích và địa điểm nổi danh của Luân Đôn, ví dụ như : Big Ben, tháp Luân Đôn, viện bảo tàng Anh quốc và giáo đường St.Paul, v.v... còn chụp vài tấm hình lưu niệm, tuy người nào đó có vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cô vẫn rất vui vẻ, bởi vì hiện tại việc anh đang đi cùng với mình đều là việc anh chưa từng làm trong quá khứ, anh có rất nhiều lần đầu tiên với mình, mỗi lần nhớ tới những điều này, khóe môi cô lại nhếch lên, ngọt ngào xua tan đau khổ nhàn nhạt, tất cả mọi thứ ngày hôm nay đã trở thành hồi ức tốt đẹp sau này của cô.

Trong lúc này còn bị chị Ninh và Hợp Hợp lôi kéo cùng nhau dạo phố, mua rất nhiều thứ xa xỉ trở về, cô cảm thấy mình quá bại gia rồi! Ra ngoài đi dạo hai lần liền tiêu mất mấy triệu. o()o

Tuy nhiên trong túi lớn túi nhỏ này lại có một cái áo sơ mi nam và cà vạt – làm quà tặng cho người nào đó, thật ra thì lúc đầu cô không định mua, bởi vì hai người kia mua áo sơ mi cho người đàn ông của mình, thuận tiện lôi kéo cô, xúi giục cô mua một cái, cô suy nghĩ một chút, nếu Đăng Cận Tư thấy hai người kia đều có quà tặng, mà mình không có, nhất định sẽ mất hứng, cho nên... Thôi cứ mua đi, dù sao cũng là tiêu tiền của anh, đưa người ta mua quà tặng hẳn là được!

Ai ngờ, sau khi người nào đó nhận được quà tặng lại có chút hưng phấn quá độ, hưng hăng nghiền ép cô cả buổi tối, lực đạo nặng nề rõ ràng khiến cho cô phát run, còn ở bên tai nói “sủng ái” cô, đáng ghét quá đi!

Thế cho nên cả đêm cô đều ở trong trạng thái kích động cực độ nửa khổ sở nửa vui thích không thể tự thoát ra được, phóng túng. Hậu quả chính là sáng ngày thứ hai không bò dậy nổi, ngủ thẳng tới tận chiều, khiến cho cô xấu hổ khi mở cửa đi ra ngoài, không ngờ, Hợp Hợp cũng giống cô, trên cổ, xương quai xanh của hai người đều tím bầm xen lẫn vết hôn, thật kinh hãi!

Hai người gặp nhau ở hành lang, liếc nhìn lẫn nhau, rồi yên lặng xuống lầu.

Tuy chỉ có ở chung trong năm ngày ngắn ngủi, nhưng từ lúc bắt đầu không được tự nhiên, cô đã dần dần dung nhập vào gia đình lớn ấm áp mỹ mãn đó, ba người phụ nữ cũng thường xuyên ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, Ninh Sương còn truyền thụ cho hai cô một chút cách kiểm soát chồng (nguyên văn ‘ngự phu chi thuật’), nói chính xác là không bị người đàn ông ăn gấu gao, thời điểm thích hợp cũng cần phải vung vẩy nắm tay nhỏ của mình, Ủy Hợp Hợp ngồi một bên tròn to mắt nhìn chăm chăm nghe rất hưng phấn, còn Lương Chân Chân thì thỉnh thoảng lộ ra bộ dạng e lệ xấu hổ.

Cô nghĩ đến khoảng thời gian hai người mới quen không lâu, cô đã đạp chân làm thương tổn chỗ kia của anh, khụ... Tuy nhiên, sau đó mình cũng phải bỏ ra giá cao, nhưng tóm lại cũng coi như là khi dễ rồi. O(_)O

~Mọi người thường nói: thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không tàn. Rất nhanh, đã tới giờ phúc chia tay, Lương Chân Chân vốn là người sống rất tình cảm, lúc này cũng khó tránh khỏi bị thương.

Thật may là có Brian bé nhỏ, cậu bé khả ái này, mặc dù bé không hiểu hàm nghĩa của chia tay, nhưng biết chị mình thích sắp rời đi, ngọt ngào ngây thơ nói: “Dì nhỏ, cháu muốn hôn tạm biệt dì.”

“Phụt!” Hai người Thư Nhĩ Hoàng và Ủy Hợp Hợp cùng bật cười.

Hai vợ chồng Thư Nhĩ Hách và Ninh Sương thì không biết làm thế nào nhìn con trai, yêu cầu này, dường như rất khó thực hiện đó!

Khóe miệng Đằng Cận Tư hưng hăng giật giật hai lần, sắc mặt đen xì, tiểu tử thối, mới mấy tuổi đã biết hôn tạm biệt rồi hả? Cái miệng nhỏ nhắn của dì nhỏ chỉ có thể là của chú đây, cháu đừng mơ tưởng!

Nét mặt Lương Chân Chân tựa như “ ”, vốn cô vẫn còn thương cảm, kết quả bị Brian bé nhỏ chọc cho dở khóc dở cười, bé vẫn chưa biết cái gì gọi là hôn tạm biệt! Mới là bé trai năm tuổi... Giáo dục bây giờ sao sớm vậy!

Brian không hiểu vẻ mặt của mấy người lớn sao kỳ quái vậy, phòng má nói: “Cha, con thấy cha hôn tay các dì khác, mẹ, con cũng thấy các chú khác hôn tay mẹ, tại sao con không thể hôn tay dì nhỏ chứ?”

Mọi người liền đỏ mặt cười như thác...

Thì ra “hôn tạm biệt” trong miệng Brian chỉ là hôn tay thôi! Quả nhiên là mấy người bọn họ tư tưởng tà ác rồi, cháu nó vẫn chỉ là đứa bé rất đơn thuần.

“Có thể.” Lương Chân Chân dịu dàng vươn tay, vừa rồi cô cũng nghĩ sai lệch, rất không thuần khiết.

Brian dùng hai cái tay mập mập bé nhỏ có da có thịt nắm lấy bàn tay trắng nõn mịn màng của Lương Chân Chân, đi tới gần dán lên chút nước miếng trên mu bàn tay cô, sau đó buông ra, để lộ hàm răng trắng bóng, vô cùng dễ thương.

Nhờ Brian đáng yêu, tâm tình nặng nề của mọi người thư thái đi rất nhiều, lúc gần đi, Lương Chân Chân còn cúi xuống hôn lên khuôn mặt bé nhỏ tròn vo, “Brian, thật ra thì dì cũng rất thích cháu, bye bye.”

Thư Nhĩ Hoàng và Ủy Hợp Hợp cũng tạm biệt cả nhà anh trai chị dâu, lên đường đi du lịch, vốn Hợp Hợp kiên trì muốn đi cùng hai người Lương Chân Chân, nhưng Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy như vậy không ổn, liền dụ dỗ cô đi theo hướng ngược lại, vẫn đi mấy địa điểm đó, chỉ là địa điểm khởi đầu khác nhau mà thôi.

Ủy Hợp Hợp không vượt qua được kiên trì của anh, mơ mơ màng màng bị lừa chạy đi.

Còn Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư đi điểm tiếp theo: quê hương của cỏ Lavender – Provence nước Pháp, một loại cỏ có thể khiến cho người ta quên đi mọi phiền não, thoát khỏi gông cùm của cuộc sống thực tế, bắt đầu một cuộc sống đơn giản thoải mái không lo lắng.

Ngồi giữa cánh đồng cỏ Lavender mênh mông bát ngát, con người chợt nảy ra ý nghĩ muốn ngắm hoa nở hoa tàn trước sân, cuộc sống thanh thản vô ưu vô lo.

Trước khi tới, Lương Chân Chân bởi vì chuyến đi này mà làm đủ mọi bài tập, tra xét rất nhiều tài liệu, là con gái mà! Điều hướng tới lãng mạn, mà mà Provence với cánh đồng cỏ Lavender giống như đại dương liền tương đương với phát ngôn của lãng mạn, Giai Nỵ và Cát gia còn dẫn dò cô nhiều lần phải chụp vài bức hình mang về, hơn nữa phải chụp khi nhảy múa thật đẹp giữa cánh đồng Lavender, như vậy mới bỏ công đi xa ngàn dặm một chuyến chứ!

Trên máy bay, cô ngồi ê mông trên ghế sa lon vẫn nghĩ tới ý định này, không đề phòng bị người đàn ông bên cạnh ôm cô ngồi vào trong lòng, bấu môi đập anh hai cái, “Làm gì vậy!”

“Nghĩ gì thế? Nghĩ gì mà mê mẩn như vậy?” Cầm Đằng Cận Tư tựa trên vai cô, hô hấp ấm áp dày đặc phun lên cổ cô, dẫn tới một hồi cảm giác tê tê dại dại.

“Người ta đang nghĩ cánh đồng Lavender rồi cuộc trông như thế nào? Chắc so với trong TV còn đẹp hơn.” Lương Chân Chân say mê nói.

“Ngoan, còn mấy giờ nữa em có thể tự mình kiểm chứng.”

“Ừm, em biết mà, nhưng vẫn không nhận được mà tưởng tượng về cảnh tượng đẹp đẽ đó.”

Đằng Cận Tư thấy suy nghĩ của cô hoàn toàn bay tới Provence rồi, không kìm được trừng phạt liếm bên trong tai cô, “Nai con, sau này em phải sinh thật nhiều con gái lớn lên giống em.”

“Ghét! Đột nhiên nói tới cái này làm gì?” Lương Chân Chân nũng nịu bóp mu bàn tay anh.

“Anh thấy em rất thích con nít.” Trong giọng nói của người nào đó hình như có vị chua.

“Anh nói Brian á, bé thật đáng yêu, chẳng lẽ anh không thích thằng bé sao?”

“Ách... Anh không thích bé trai, thích bé gái giống như em.” Đằng Cận Tư rất cố chấp.

“À? Cái này... Cũng không phải do em có thể quyết định.” Lương Chân Chân đỏ mặt cúi đầu xuống, mấy chữ cuối cùng nhỏ bé như ruồi muỗi yếu ớt khiến cho người ta nghe không rõ.

Hơn nữa, chữ bát () còn chưa có chỗ đứng lên đâu, tại sao anh nói như là chắc chắn muốn kết hôn với cô, như vậy sẽ khiến cho cô tạo thành ảo giác, thậm chí khiến cho cô ước ao và hướng tới tương lai tốt đẹp. Nhưng ngộ nhỡ, sau khi về nước, người nhà của anh tới tìm cô, bắt đầu làm nhục cô, đến lúc đó anh vẫn còn có thể trước sau như một thương tiếc mình sao?

167. Chương 168: Nai Con, Anh Yêu Em

“Cái gì?” Đằng Cận Tư không nghe rõ cô nói gì, nên hỏi lại một lần nữa.

“Không có gì đâu... em buồn ngủ quá, muốn chớp mắt yên tĩnh một chút, đến nơi anh gọi em nha.” Lương Chân Chân nũng nịu cong môi, giọng nói mềm mại uyển chuyển, đôi tay ôm chặt lấy eo của anh, nhắm mắt lại, dán chặt gò má vào trong lồng ngực cường tráng mạnh mẽ của anh, chỉ cảm thấy bình yên cùng ấm áp trước nay chưa từng có.

Chỉ là, phần ấm áp này có thể duy trì được bao lâu đây? Lòng cô chợt bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ dĩ vãng kia không dám sinh cảm tình với anh, chính là sợ không có chỗ dựa, không có cảm giác an toàn, bàng hoàng và bất lực, sợ bản thân mình nhất thời không sáng suốt đơn phương rơi vào, sau đó bị đau khổ và hoang mang vô cùng.

Đã từng không biết bao nhiêu lần cảnh báo cho bản thân đây chỉ là trò chơi trong chốc lát của kẻ có tiền, anh chỉ coi mình là công cụ làm ấm giường mà thôi, nhưng dần dần, cô phát hiện sự tình tiến triển không

giống như dự tính của mình, cuối cùng, vẫn không tự chủ được mà đắm chìm vào trong sủng nịch khôn cùng và nhu tình tràn ngập.

Ồi... Cô nhẹ giọng thở dài một hơi, giống như cảm thán lại giống như thở dài.

“Sao vậy?” Đàng Cận Tư nghe thấy người trong ngực thở dài một cái, đưa tay định đẩy đầu của cô.

“Ừm, không cần kéo tóc người ta đâu, em chỉ cảm thán một chút, chuyên cơ (máy bay riêng) thật thoải mái, ngực của anh cũng rất ấm áp...” Sau khi Lương Chân Chân nói xong, đầu lại cọ xát trong ngực anh, toàn bộ trong mũi đều là mùi cỏ xanh đàn ông của anh, rất dễ chịu, rất ấm lòng

Khóe môi Đàng Cận Tư chậm rãi nhếch lên, lộ ra đường cong lưu loát tuyệt đẹp, vào giờ phút này, tâm tình của anh vô cùng tốt, cánh tay khẽ khép lại, ôm càng chặt người trong ngực.

Hai người cứ gần bó kề cận bên nhau như vậy, thiên trường địa cửu (vĩnh viễn – lâu dài như trời đất – mãi mãi) cũng không bao giờ tách ra.

Provence, thủ đô của cỏ Lavender, thật sự quá đẹp!

Lương Chân Chân đứng ở giữa biển hoa Lavender ngào ngạt hương thơm, tâm tình kích động cùng rung động trước nay chưa từng có, nhìn từng mảng từng mảng lớn Lavender màu tím đậm như đại dương mênh mông, chúng đón gió nở rộ, thung lũng xanh biếc như sắc màu trang sức cực kỳ rực rỡ, giống như mình đang chìm trong thế giới thần thoại của quốc gia lãng mạn, tâm tình bỗng nhiên bình an tĩnh lặng lại, trong nháy mắt phiền não trôi xa rồi.

“Thật là đẹp!” Cô không kiềm chế được phát ra tiếng cảm thán, khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mùi thơm thanh nhã cùng hương thơm cỏ xanh được đốt cháy, đan vào nhau phiêu đảng trong không khí, có một mùi vị ngọt ngào.

“Nếu thích thì nói, hàng năm cũng có thể đến.” Giọng nói Đàng Cận Tư trầm thấp nồng đậm, chỉ cần nai con của anh vui vẻ, làm điều gì cũng có thể, tới đây là một chuyện quá dễ dàng.

Lương Chân Chân sau vui vẻ chính là phiền muộn, hàng năm cũng có thể đến sao? Anh chỉ là nói cho có thôi hả? Nào có khả năng như vậy chứ? Đối với tương lai cô chỉ cảm thấy phía trước một mảnh mờ mịt, cảm thấy không rõ phương hướng của mình, không biết cuối cùng mình sẽ đi về hướng nào? Càng không biết lựa chọn lần này của mình có chính xác hay không?

Đột nhiên cô thấy bản thân mình thật đáng ghét, luôn luôn lo được lo mất, hạnh phúc tới quá dễ dàng, cô từ cô bé lẹ lẹ lập tức biến thành công chúa đi giày thủy tinh, mặc dù bên tai có lời hứa của anh, nhưng hứa hẹn này giống như từng chuỗi từng chuỗi bong bóng trong suốt, nhẹ nhàng khẽ thổi, sẽ tan thành mây khói, không có cảm giác chân thực.

Đột nhiên, cô liếc thấy trên đường nhỏ có hai cô bé chừng bảy tám tuổi đang chạy trốn thật hạnh phúc, trên đầu buộc hai bím tóc kiểu sừng dê, theo bước chân của các bé mà tung bay, trên tay đang cầm một bó cỏ Lavender hương thơm ngào ngạt, tiếng cười xa xa dễ nghe như chuông bạc trong trẻo vang tới bên tai cô, dường như cô cũng bị các bé cuốn hút, khóe miệng không ngăn được khẽ nhếch lên, bắt buộc bản thân bỏ những suy nghĩ thương cảm ra sau đầu, nếu không có cách nào đoán trước được tương lai, còn không bằng nằm thật chặt hiện tại, nghĩ nhiều hơn cũng không làm nên chuyện gì.

Nên như thế nào liền như thế đó đi, ít nhất vào giờ phút này cô đang hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

“Anh cầm máy chụp hình.” Cô cố gắng nhét máy chụp hình vào trong tay người đang đứng cạnh mình Đàng Cận Tư, tay ngọc thon thon nhẹ nâng làn váy trắng quét đất, thừa dịp lúc anh không để ý, nhấc chân chạy trốn về phía trước.

Cô một thân váy trắng cứ tùy tiện thoải mái chạy trên con đường nhỏ giữa cánh đồng Lavender, mái tóc dài đen bóng như thác nước tung bay theo gió, cùng làn váy trắng hơi hơi bay lên, bỗng bồng bồng tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

Đàng Cận Tư tức giận nhìn máy ảnh tele (Máy ảnh có ống kính tiêu cự dài, ống kính tầm xa) nặng trĩu trong tay, rất muốn kích động vứt bỏ, nhưng lúc này Chân Chân đang chạy trốn quay đầu lại hô to với anh: “Máy ảnh phải cầm cho chắc đó! Bên trong có rất nhiều hình ảnh quý giá.”

Hai tay cô nâng váy, vẻ mặt xinh đẹp khi quay đầu lại đã chạm khắc thật sâu trong đầu anh, “Ngoảnh đầu nhìn lại cười một tiếng, mê hoặc chúng sinh.” * dùng để hình dung về cô vào lúc này là thỏa đáng nhất, sợi tóc sáng mềm như tơ lụa đen bóng đón gió nhảy múa, vài sợi thỉnh thoảng nhẹ nhàng bay ngang khuôn mặt cô, xa xa nhìn qua, cô giống như yêu tinh hoa vậy.

*Câu nói này dùng để miêu tả vẻ đẹp của một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc – Dương Ngọc Hoàn – Dương quý phi. Biệt danh của Chân Chân là “Chân phi” nha các nàng.

“Chờ anh.” Cổ họng anh căng thẳng, giọng nói đã khàn khàn.

“Không cần, anh đuổi theo em đi.” Lương Chân Chân xoay người lộ ra hai lúm đồng tiền mê người, cảm giác hưng phấn, khóe môi hơi nhếch, mặt mày toát lên tình cảm khiến cho cả người cô lộ ra dáng vẻ sinh động hoạt bát, dí dỏm đáng yêu.

Nói xong, liền không thèm để ý tới người đàn ông ở phía sau, mặc sức chạy nơi gió mát ẩm áp trong khóm hoa, giống như mọi phiền não đều đã vứt lại, trong lòng tràn đầy niềm vui.

Đằng Cận Tư giao máy ảnh cho người phụ trách kiêm hướng dẫn viên du lịch của bọn họ, đuổi theo yêu tinh màu trắng đang bay lượn trước đó, trong lòng mắt đen bắn ra ánh sao sáng chói mắt.

Lương Chân Chân vốn nói giỡn, chưa từng nghĩ tới người có thân phận như vậy sẽ chạy cùng cô giữa đồng ruộng, cô chân ngắn dĩ nhiên không chạy thoát được con sói xám to lớn nào đó chân dài, không bao lâu đã bị anh bắt được.

“Hừm? Rất thích chơi đùa?” Cánh tay anh vững vàng nhốt chặt hông của cô, đôi môi dán sát bên tai cô thổi hỗn hển kịch liệt, lồng ngực phập phồng không ngừng, Lương Chân Chân bị anh nhốt chặt trong ngực cũng thở dốc không đều đặn, đã rất lâu không có chạy như vậy rồi, thật sảng khoái!

“Chơi rất vui.” Cô thở hỗn hển trả lời.

“Còn muốn chơi?” Đằng Cận Tư quay người trong ngực lại để cho cô đối mặt với mình, vì nguyên nhân chiều cao, anh chỉ có thể khẽ cúi đầu, ngón tay nâng cằm sáng bóng của cô lên, ngưng mắt nhìn da thịt mềm mại tinh tế như bụi phấn, giữ lấy tầm mắt của cô, một khắc cũng không rời đi.

“Em cảm thấy chạy bộ ở đây rất thoải mái nha, cả người cũng thấy vui vẻ, nhất là trong biển hoa xinh đẹp này, cảm giác rất đặc biệt.” Lương Chân Chân lẩm bẩm.

“Cả người cũng thấy vui vẻ? Thật sao?” Đằng Cận Tư nhảy cảm bắt được câu mấu chốt, trong giọng nói mang theo ý cười, ngón tay càng mập mờ vuốt ve cánh môi mềm mại như cánh hồng của cô.

Lương Chân Chân lập tức hiểu được ý của anh là gì, cong môi giận dữ trừng mắt liếc anh một cái, sắc mặt! Đồ xấu xa! Lời người ta nói rõ ràng là nghiêm chỉnh, sao lại phải xuyên tạc ý của người ta! Đáng ghét quá đi!

“Ghét! Người ta hoàn toàn không có ý này!” Gò má cô hồng giống như ánh bình minh.

“Vậy ý của em là gì?” Đằng Cận Tư cười đến mị hoặc câu người, đuôi mắt hẹp dài khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ mặt quyến rũ.

“Không để ý tới anh nữa!” Lương Chân Chân giả vờ tức giận nắm tay đấm anh hai cái, cúi đầu không để ý đến anh.

“Không được.” Người nào đó bá đạo tuyên bố, cúi đầu tìm đúng cánh môi mềm mại của cô, ngậm trong miệng nhẹ nhàng mút. Hút, liếm, liếm, nhu tình tràn ngập trong nụ hôn sâu triền miên ở nơi đây.

“Ừm...” Lương Chân Chân cảm nhận được nụ hôn triền miên của anh êm ái như mưa phùn, cánh tay tự nhiên đưa ra ôm lấy cổ của anh, thử hôn trả lại anh, cô vẫn luôn ở vị trí bị động, nếu yêu, vậy phải lưu lại chút hồi ức tốt đẹp chứ?

Quá trình mới là quan trọng nhất, ở Provence cực kỳ lãng mạn này, cô không muốn chạy trốn trái tim mình, yêu anh, sẽ phải cho anh biết, thương anh, sẽ phải dùng hành động nói cho anh hay.

“Nai con, anh yêu em.” Đàng Cận Tư thở hắt hắt buông môi cô ra, âm thanh kiên định có lực, anh không biết tại sao mình lại nói ra những lời tâm tình buồn nôn thế này, hoàn toàn xuất phát từ bản năng, tình đến nồng đậm liền thoải mái thốt lên thành lời.

Trong lòng Lương Chân Chân ngọt ngào, giống như ngồi trên đám mây, lâng lâng, hạnh phúc ngọt ngào khiến cho cô không nhận được che hai gò má đỏ bừng, không nhận được “Ha ha” cười ngây ngô, không nhận được muốn khiêu vũ.

“Em cũng thế...” Giọng nói của cô nhỏ đến mức một trận gió có thể thổi bay đi.

Đàng Cận Tư kích động, lại một lần nữa chiếm lấy đôi môi đỏ mọng trơn bóng của cô, không giống như mưa phùn triền miên vừa rồi, giờ giống như mưa to gió lớn nóng bỏng mãnh liệt, đôi tay càng ghì chặt hông của cô, hận không thể nhét cô vào trong lòng mình, ngày ngày bao bọc.

Trong biển hoa màu tím mênh mông bát ngát, hai người ôm hôn thâm tình, ánh trời chiều lúc chạng vạng nơi chân trời chậm rãi rơi xuống, vàng sáng mở ra một hình ảnh làm say lòng người, hình ảnh nhu mì, trong gió đêm lất phất, Lavender vui vẻ lắc lư, giống như bức tranh sơn dầu khổng lồ, dập dờn sắc màu sắc sỡ thuộc về chính mình.

Hướng dẫn viên du lịch đi cùng bọn họ thấy hình ảnh duy mỹ này cũng ngây dại, ngơ ngác một lúc mới giờ máy ảnh lên liên tục chụp lại để hình ảnh này tồn tại mãi mãi.

168. Chương 169: Ngoan, Ăn No Mới Có Hơi Sức

Buổi tối, hai người vào ở trong trang trại rượu nho lân cận, đơn giản mà sạch sẽ, khắp nơi lộ ra ấm áp và thoải mái, ông chủ là người địa phương chừng bốn mươi tuổi, vô cùng nhiệt tình hiếu khách.

Trên đường đi xem phòng, Lương Chân Chân lôi kéo ống tay áo nhỏ của Đàng Cận Tư nhỏ giọng nói: “Điều kiện nơi này rất tốt, em thích.”

“Thích? Nếu không anh mua lại nó? Sau này hàng năm đều tới một lần.” Đàng Cận Tư ghé vào tai cô gái nhỏ bên cạnh mà nói, trong con ngươi của anh có màu xanh của lá nho trong sân nhà, thâm thúy giống như hiểu lòng người vậy.

“Không cần đâu, anh xem ông chủ nơi này rất tốt, nếu mua nhà của ông ấy thì ông ấy sẽ đau lòng.” Cô cúi mắt xuống không dám nhìn vào ánh mắt của anh, sợ mình rơi vào vòng nước xoáy tối tăm cuối cùng không đời nào thoát ra được.

“Vậy nơi khác?” Đàng Cận Tư nhíu mày.

“Ôi..., tùy anh đó!” Lương Chân Chân nũng nịu trừng mắt nhìn anh, kéo tay anh đuổi theo sát bước chân của ông chủ phía trước, hai người trên đường cười đùa rất vui vẻ, giống như tình nhân bình thường, làm chuyện bình thường nhất.

Trở về phòng, chuyện thứ nhất là thoải mái để chịu ngâm nước nóng, rửa đi mỗi một toàn thân, trong lúc đó, hai người khó tránh khỏi một hồi quần quýt, nếu không phải người mời đi ăn cơm gỗ cửa hai lần, chỉ sợ tối nay cũng không chuẩn bị ra ngoài.

“Đây là địa bàn của người ta, sẽ trở thành chuyện cười của người ta đó.” Lương Chân Chân bị anh hôn đến ý loạn tình mê, nhưng vừa nghe thấy tiếng gõ cửa liền tỉnh táo hơn phân nửa, vừa đắm đắm vừa vùi đầu vào cổ người đàn ông nào đó.

“Ai dám cười nhạo anh?” Đàng Cận Tư lqd vô cùng khí phách nói.

“Trước mặt không dám, nhưng vùng trộm cười thì có thể.”

Đàng Cận Tư ngẩng đầu, tròng mắt đen u ám liếc nhìn người phụ nữ thẹn thùng trong ngực, “Cơm nước xong, chúng ta lại tiếp tục.”

“Bại hoại!” Lương Chân Chân cau gợn nhéo nhéo phần thịt bên hông anh, trong lòng cảm thán đáng người của anh sao tốt vậy! Ngay cả thịt dư cũng không có, sờ lên da dẻ rõ ràng, tốt...

“Sờ có cảm giác được không?” Một âm thanh hài hước của người đàn ông nào đó vang lên bên tai cô, khiến cô mắc cỡ tai cũng đỏ ửng, vội vàng thu tay lại, nói thầm nhỏ nhỏ: “Ăn cơm thôi!”

“Được, ăn no mới có hơi sức.” Đằng Cận Tư có tiếng cũng có miếng nói lời lưu manh.

~(@_@)~ Người này! Càng ngày càng sắc, trước kia sắc lạnh lùng, bây giờ là sắc lưu manh. (o)

Lúc ăn cơm tối, ông chủ còn cố ý lấy ra chai Bồ Đào Mỹ Tửu (rượu nho) trân quý của ông ta, nói là chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, là hàng độc của nhà này, tuyệt đối không có phiên bản.

Lương Chân Chân rất vui vẻ nói cảm ơn với người ta, giữa chân mày không giấu được niềm vui sướng, khuôn mặt nhỏ bé nhờ uống rượu mà đỏ bừng, là loại bánh lái màu đỏ hấp dẫn, quyến rũ bức người.

Đằng Cận Tư yêu thương cô, sợ cô uống say, nhiều lần ngăn cản cũng bị cô gạt ra, nắc rượu nói lầm bầm: “Ghét! Hôm nay người ta vui vẻ thôi! Hơn nữa rượu Bồ Đào này uống không say.”

“Ngoan, loại rượu này tác dụng chậm ảnh hưởng tương đối lớn.” Đằng Cận Tư len lén giấu đi một chai, kết quả bị Lương Chân Chân phát hiện, nhào tới muốn cướp, lại thành đứng tư thế ôm ấp yêu thương tiêu chuẩn, không những không cướp được rượu, mà trái lại thân thể bị siết chặt, không cách nào nhúc nhích.

Đằng Cận Tư dứt khoát ôm lấy eo cô, nói tiếng “Xin lỗi” với ông chủ. Liền về phòng trước.

“Ừm... Thả em xuống đi! Em có thể tự đi.” Lương Chân Chân không thuận theo uốn éo người, mặc dù nước ngoài rất cởi mở, nhưng dù sao nơi này cũng là trang trại rượu nho tư nhân của người ta, quá hào phóng không được tốt!

“Không, anh lại thích ôm em.” Một người đàn ông nào đó đồng ý nói, không để ý chút nào đến ánh mắt của người khác, nhanh chóng sải bước ôm nai con vào phòng, vừa vào cửa liền lộ ra vẻ mặt cuồng dã của mình.

Trực tiếp để cô trên cửa, nụ hôn dày đặc như hạt mưa chi chít rơi xuống, ngọn lửa trong cơ thể Lương Chân Chân cũng nhanh chóng bốc cháy rồi, vừa mới uống rượu Bồ Đào thân thể cũng rất mẫn cảm không tưởng tượng nổi, làn da trắng nõn lộ ra màu phấn hồng say lòng người, hấp dẫn không tiếng động tản mát ra, chống đỡ sau lưng lại là cánh cửa thô ráp, có chút đau, không thoải mái.

Đằng Cận Tư đã ấn nhẫn rất lâu, mới ôm hôn giữa cánh đồng hoa, đến khi tấm thì kì kèo ma sát, đã chọc ghẹo khiến cho anh giống như tên đã lên cung mà không bắn ra được, bởi vì vừa rồi mới tắm xong, trên người cô tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, hòa lẫn mùi thơm rượu Bồ Đào say lòng người, khiến cho khí huyết của anh dâng trào.

Bàn tay to lớn cố định hai tay cô ở trên đỉnh đầu, áo sơ mi cũng bị đẩy lên tận cổ, cách viền ren áo ngực cúi đầu liếm trái anh đào dựng đứng trên ngực cô, đầu lưỡi linh hoạt vẽ từng vòng dọc theo, lưu lại từng dấu vết ẩm ướt.

“Ừm...” Lương Chân Chân không nhận được rên rỉ từng tiếng, đầu lưỡi của anh giống như mang theo sự phong phú của hoa mà nhảy múa trên phần đầy đặn của cô, khiến cho cô nhanh chóng chịu không nổi, chỉ cảm thấy trong cơ thể truyền tới từng đợt rồi lại từng đợt luồng điện, kích thích cô muốn được âu yếm thêm nữa.

“Ngoan, có phải rất muốn không?” Giọng nói khàn khàn mê hoặc của Đằng Cận Tư cất giấu tình dục nồng đậm, trong tròng mắt đen sâu thẳm lấp lánh nhiều ngọn lửa nhỏ sáng ngời, giống như muốn thiêu đốt người phụ nữ bé nhỏ trong ngực.

“Ừm...” Cảm giác lạnh lẽo bất ngờ trước ngực khiến Lương Chân Chân rùng mình, sau đó liền bị hai cánh môi ấm áp ngậm chặt, giày vò bừa bãi. Lại giày vò, cô rất khó chịu, nhất là phía dưới ——

Đột nhiên, chuông điện thoại di động bất ngờ vang lên, khiến hai người cả kinh, nhất là Đằng Cận Tư, rất hận không thể đập nó nát bét, ai to gan giết phong cảnh như vậy!. Dám gọi điện thoại cho anh vào lúc này?

Anh không để ý tới, tiếp tục thưởng thức nai con mềm mại ngọt ngào trước ngực, nhưng tiếng chuông kia dứt khoát không tha, vang lên không ngừng, giống như dấu hiệu đoạt mệnh, nếu không tiếp nó cũng không bỏ qua.

“Nhanh nghe điện thoại đi!” Lương Chân Chân e lệ đẩy người đàn ông vẫn đang gặm cắn trước ngực cô.

“Mặc kệ nó.” Đàng Cận Tư bá đạo nói, ngón tay cũng dần dần trượt xuống vùng đất u mật kia.

Mới vừa ngừng nghỉ tiếng chuông lại vang lên rồi, nhưng mà càng kỳ quái chính là, điện thoại của Lương Chân Chân cũng vang lên, gần như đồng thời hai chiếc điện thoại di động cùng hòa âm, âm thanh thật nóng nhiệt âm ỉ!

“Có thể là có việc gấp.” Lương Chân Chân đẩy người đàn ông đang nằm bất động trên người cô.

“SHIT!” Đàng Cận Tư nhỏ giọng mắng một câu về phía chiếc điện thoại, ôm cả người nai con mềm yếu đi tới, cầm điện thoại lên, muốn nhìn một chút coi ai CALL liên tục như muốn đoạt mệnh.

169. Chương 170: Câm Miệng! Ai Cho Phép Em Nói Như Vậy!

Editor: Puck

Khi thấy tên người gọi tới trên điện thoại là Nam Cung thì trong lòng Đàng Cận Tư xẹt qua chút kinh ngạc, cậu ta đã đi theo mình nhiều năm, luôn luôn rất thức thời, sao hôm nay lại gọi không ngừng như vậy? Chẳng lẽ thật sự bị nai con nói đúng? Là có việc gấp gì đó?

Ấn nút nghe, đầu bên kia lập tức lqđ truyền tới giọng nói lo lắng của Nam Cung Thần.

Cậu chủ, lão phu nhân xảy ra chuyện. .

Trong nháy mắt Đàng Cận Tư rùng mình, trên đỉnh đầu giống như bị tạt một chậu nước lạnh tới tận tim, rõ ràng bà nội rất tốt, làm sao có thể... gấp chuyện không may?

“Nói rõ ràng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” * Đọc truyện sớm nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn * Anh nghe thấy giọng nói của mình khê run, bà nội là người thân duy nhất trên thế giới này của anh, cũng là bậc bề trên trong nhà anh kính yêu nhất, anh không hy vọng bà có bất kỳ sơ xuất hay bất trắc nào.

Lúc chàng vạng lão phu nhân trồng hoa ở ngoài sân, có thể là do ngồi chồm hổm quá lâu, lúc đứng dậy đã bị choáng, không cẩn thận vấp ngã, trước tiên đã được chú Phúc đưa đi bệnh viện rồi, chẳng qua bác sĩ nói bà cụ đã lớn tuổi, té ngã rất nguy hiểm, rất dễ... trúng gió.

Nam Cung Thần vội vàng nói qua đại khái sự tình một lần, vì anh biết ý nghĩa của Đàng lão phu nhân với cậu chủ, cho nên anh mới gọi điện thoại liên tục, gọi cho tới khi nào cậu chủ nhận mới thôi.

Trúng gió? Khi nghe tới chữ này thì chân mày Đàng Cận Tư cau chặt lại, bà nội quá yêu thích những bảo bối ở sau nhà, thật sự khiến anh lo lắng rồi!

“Tôi sẽ lập tức chạy về, đưa địa chỉ lqđ bệnh viện cho tôi.” Nói xong anh liền cúp điện thoại, sắc mặt nghiêm túc nói không nên lời.

Bởi vì Lương Chân Chân ngồi trên giường, cho nên không nghe thấy lời Nam Cung nói trong điện thoại, nhưng nhìn qua sắc mặt cực kỳ không tốt của Đàng Cận Tư, cô nhìn không được nhẹ giọng hỏi thăm, “Sao vậy?”

“Bà nội nhập viện rồi, chúng ta phải lập tức chạy về.” Đàng Cận Tư vừa nói vừa mặc lại quần áo, giữa hai chân mày dường như phủ lên một tầng u sầu không tan được.

“Ừ.” Lương Chân Chân rất vui mừng vì anh nói là “Chúng ta” chứ không phải “Anh”, ít nhất lúc này anh không vứt mình lại, nhưng ở mặt khác, cô cũng có chút lo lắng mơ hồ, cứ có cảm giác bản thân sợ hãi một thứ gì đó sẽ đến vào phút cuối cùng, sau khi mặc quần áo xong, hai người liền vội vã rời đi, bởi vì đã quá muộn nên không kịp chào hỏi chủ nhà, chỉ để lại tờ giấy.

Trên máy bay, chân mày Đàng Cận Tư vẫn nhíu lại, kể từ sau khi nhận điện thoại vẫn không giãn ra, sắc mặt càng thêm nặng nề và bi thương mà trước nay chưa từng có, căng đến mức, giống như tùy lúc sẽ bộc phát ra.

Đột nhiên, anh cảm thấy có một đôi tay nhỏ bé xoa lông mày của anh, phản xạ có điều kiện đưa tay bắt lấy, sức lực lớn đến mức Lương Chân Chân bị đau kêu một tiếng, “Đau!”

“Nai con...” Cánh tay dài của anh vòng qua ôm chặt lấy cô vào trong lòng mình, đầu vùi thật sâu vào cổ của cô, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô tỏa ra, trong lòng không khỏi yên ổn rất nhiều.

Anh yếu ớt, sâu trong nội tâm rất yếu ớt, từ nhỏ anh đã bị mẹ vứt bỏ, gần như không được hưởng thụ một chút tình thương của mẹ, mà cha lại suốt ngày lưu luyến gái bán hoa (gái làng chơi), cho tới bây giờ vẫn yêu cầu nghiêm khắc đối với anh, chưa từng khích lệ anh hay ôm anh hôn anh, ngay cả tình thương cơ bản nhất của người cha cũng không có.

Còn thường mang mấy người phụ nữ lộn xộn lung tung về nhà, thường xuyên quấy nhiễu anh, khiến cho ngay từ nhỏ anh đã sinh ra cảm xúc chống cự nghiêm trọng, từ từ tăng lên thành chán ghét phụ nữ, may mà không gây ra hậu quả nghiêm trọng. Khi đó đang ở dưới quê Đẳng lão phu nhân trở lại, nuôi nấng cháu nội bảo bối bên cạnh mình, với tính cách hiền lành cùng tình yêu thương từ từ khiến cho đứa bé trai cô độc lạnh lùng, không thích nói chuyện, chỉ thích núp ở trong phòng cả ngày trở nên sáng sủa, trên mặt cũng có nụ cười đã lâu chưa thấy.

Có thể nói nếu không có Đẳng lão phu nhân hết lòng dạy dỗ, thì cũng không có Đẳng Cận Tư ngày hôm nay, trong trí nhớ lúc thời niên thiếu của anh, tất cả thời gian tốt đẹp và vui vẻ đều là sống chung với bà nội; tất cả thống khổ và kinh khủng đều do cha mẹ anh, vẫn là nỗi đau trong lòng anh, thành vết thương tổn cứng rắn chôn sâu trong lòng anh, không nói với người khác, chỉ lúc nửa đêm không có ai mới một mình liếm láp vết thương.

Anh vẫn cho rằng, bà nội vẫn làm bạn của anh, mặc kệ tới khi nào, bà vẫn là cây trụ tinh thần của anh, bởi vì biết bà nội ở đây, anh sẽ an tâm không ít, nhưng hôm nay lại nói rằng bà nội có khả năng bị trúng gió, điều này không thể nghi ngờ đã phá hủy ý chí của anh, càng thêm sự thật tàn khốc: bà nội đã lớn tuổi, tùy thời đều có thể rời xa anh, sau đó trên thế giới này chỉ còn lại một mình anh, gần như không có nơi nương tựa rồi.

Lương Chân Chân cảm giác xương trên người mình sắp bị gãy cả rồi, sức của anh thật lớn, cảm giác này thật không bình thường, cô chưa từng thấy khía cạnh luống cuống như thế của anh, giống như đã xảy ra sự kiện rất trọng đại.

Trong lòng cô suy đoán: không lẽ lqđ bà nội anh... bị bệnh qua đời rồi? Nhìn bộ dạng bi ai của anh như vậy, chắc chắn bà ấy cực kỳ quan trọng với anh, nếu không, người luôn luôn tỉnh táo lạnh nhạt như anh sao có thể đột nhiên trở nên luống cuống như thế?

Trong đầu chợt nghĩ tới tình cảnh lúc mẹ mình qua đời, cho đến bây giờ khi nhớ tới vẫn là tâm tình đặc biệt bi thương, thương tổn trong lòng cô vĩnh viễn không thể san bằng, cô có thể hiểu được tâm tình của anh bây giờ, chắc chắn rất khó chịu.

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve phía sau tấm lưng rộng lớn: “Bà đã lớn tuổi, cũng sẽ có lúc...” (họa phúc)

“Câm miệng! Ai cho phép em nói như vậy!” Đang vui đầu vào cổ cô, Đẳng Cận Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, trong tròng mắt đen bắn ra tia sáng hung ác lạnh lùng, giống như lúc nào cũng có thể nuốt sống cô vậy.

Bà nội vẫn còn ở bệnh viện tiến hành đợt kiểm tra cuối cùng, chưa cho kết luận, cho nên sâu trong lòng anh vẫn hy vọng bà nội không có việc gì, tinh thần đang ở trạng thái căng thẳng cao độ, vẫn cứ khăng khăng không biết Lương Chân Chân đang nói câu an ủi anh, mà không biết rằng những lời này chính là nỗi lo sợ của anh! * Đọc truyện nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn * Chạm cũng không thể chạm vào!

Lương Chân Chân không ngờ phản ứng của anh lại lớn như vậy, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của anh giống như dao găm cắt từng dao từng dao vào lòng cô, lảng trí* cô khi vừa mới bắt đầu nảy sinh tình yêu.

*Lảng trí: hình phạt thời xa xưa, trước tiên chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Phút trước còn dịu dàng triền miên, vậy mà bây giờ ——

Chung quy là do cô hy vọng hảo huyền (nguyên gốc: si tâm vọng tưởng), trong hốc mắt, nước mắt mơ hồ theo khóe mắt không tiếng động mà chảy xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt...

170. Chương 171: Tôi Van Anh Được Không? Đừng Đi Theo Tôi Nữa

Editor : ChiMy

Dường như trước mắt cô xuất hiện một lớp hơi nước mờ lung mờ mịt, che đi ánh mắt của cô, làm cho cô không thấy rõ mặt của anh, lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhẹ rung động mấy cái, toàn bộ uất ức trong lòng hóa thành nước mắt nóng bỏng.

Ý tốt của mình lại bị anh trách cứ nghiêm nghị như thế, điều này cũng làm cho cô hoàn toàn hiểu rõ tình cảnh của mình, thì ra cuối cùng mình cũng không bằng người nhà của anh, ngay cả tư cách quan tâm cũng không có, thật là đáng thương mà! Cô hơi nhếch môi, gắt gao cắn miệng, cho đến khi trong miệng có vị tanh của máu, cô mới chậm rãi thả lỏng ra một chút.

Cúi đầu đi qua Đàng Cận Tư, đi tới bên cạnh ghế sofa một ngồi xuống, xoay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc cho nước mắt chảy xuống dọc theo gương mặt, những ngày hạnh phúc luôn ngăn ngủi, thoáng chốc, cô còn chưa kịp quay lại vị trí của mình, thì đã rơi vào cảnh ngộ này.

Mà giờ phút này trong đầu Đàng Cận Tư rồi một nùi, anh thấy ánh mắt long lanh ngập nước của nai con thì cả người lập tức tỉnh táo, anh hiểu cô có ý tốt an ủi mình, mà mình thì vô cùng kích động, nhưng bây giờ tâm trạng của anh rất tệ, không có dư thừa tinh lực mà đổ dành cô, giải thích với cô.

Anh nghĩ muốn chờ qua khoảng thời gian này, sẽ tìm một cơ hội nói rõ ràng với cô, cũng miễn xảy ra cái tình trạng này lần nữa, cho nên khi nhìn thấy cô ngồi qua một bên thì cũng không có lên tiếng ngăn cản, có lẽ lúc này cô cách xa mình, mới là an toàn nhất.

Sau vài tiếng, hai người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, một đường chưa chớp mắt trở lại thành phố C, vào lúc mấy bay hạ xuống, Lương Chân Chân vượt hai mắt sưng đỏ của mình, trở về rồi, những ngày hạnh phúc và vui vẻ trước đây giống như là một giấc mơ, hôm nay, cũng nên tỉnh lại.

Cô nắm chặt bàn tay hít vào một hơi thật sâu: Lương Chân Chân, nên cởi đôi giày thủy tinh ra rồi, đừng có mà vọng tưởng, cô bé lọ lem vĩnh viễn là cô bé lọ lem!

Ít nhất mày còn được đi một chuyến du lịch miễn phí không phải sao? Ít nhất mày gặp được Provence một ít ngắm vô tận màu tím biển hoa không phải sao? Ít nhất mày từng được cưng chiều, thương yêu qua không phải sao?

Biết rất rõ ràng bản thân sẽ không có kết quả tốt đẹp trong tình yêu, tại sao lòng của cô có thể đau như vậy đây? Giống như bị một đôi tay bóp chặt, cô đau đến không thở nổi rồi, cảm giác hít thở không được nhất thời làm cô tỉnh táo lại, khiến cô ngừng suy nghĩ.

Đàng Cận Tư không hiểu sao nai con có nhiều nước mắt chảy mãi không hết như vậy, mắt sưng đỏ giống như con thỏ, trong lòng thật sự vừa thương yêu vừa phiền não, anh nhìn thấy cô ngồi yên bất động ở đó, giọng điệu thoáng hòa hoãn, “Nên đi rồi.”

Lương Chân Chân lại hiểu câu “Nên đi rồi” thành anh để ỉn rời đi, uất ức trong lòng không khống chế được bắt đầu cuộn trào lên, cô chỉ biết hít thở, không để ỉn khóc lên, không muốn làm cho anh cảm giác mình cả ngày lẫn đêm chỉ biết khóc, cô muốn làm ỉn trở nên kiên cường hơn, cho dù chỉ có một mình, cũng có thể sống rất tốt.

Trên cõi đời này, không có ai xa ai thì sống không nổi, một người múa đơn, vẫn có thể rất đặc sắc.

Cô, có thể!

“Tôi còn muốn lại ở lại một lát.” Cô xoay mặt đi để khỏi nhìn mặt anh, chỉ muốn cho đoạn hồi ức tốt đẹp này ở trong đầu thêm một lát, không hy vọng là vì anh bảo mình đi, thì mình phải đi.

Đàng Cận Tư gấp gấp đi đến bệnh viện thăm bà nội, liền bảo tài xế lái xe đi trước, để Nam Cung Thần ở lại với nai con, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò cậu ta thay mình chăm sóc cho cô thật tốt.

“Cậu chủ, vậy có cần đưa Lương tiểu thư đến bệnh viện không?” Nam Cung Thần hỏi.

“Không cần, trở về biệt thự Lan Đình uyển đi.” Sau khi Đặng Cận Tư nói xong, dừng một chút lại tiếp tục nói: “Thôi, tốt hơn là theo ý cô ấy đi, cô ấy thích đi đâu thì cậu đưa cô ấy đến đó, chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

“Dạ, tôi hiểu rồi.” Nam Cung Thần gật đầu, anh hiểu mấy ngày nay cậu chủ cần ở lại chăm sóc lão phu nhân, khẳng định sẽ không có thời gian quan tâm đến Lương tiểu thư, ép buộc cô ở bên cạnh mình sẽ khiến cô cảm thấy tẻ nhạt, còn không bằng để cho cô ấy trở về nhà của mình. Đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn để được đọc truyện nhanh nhất

Nhưng, lúc này là lúc cậu chủ yếu đuối nhất, chẳng lẽ cậu ấy lại muốn một mình chịu đựng tất cả, mà không nói cho Lương tiểu thư, lãng phí cơ hội tốt để thúc đẩy tình cảm của hai người sao?

Lương Chân Chân nghe thấy tiếng động cơ xe, trong lòng liền hiểu: anh thật sự không cần mình nữa, đi thật rồi.

Tinh thần cô hoảng hốt đi xuống máy bay chuyên dụng hào hoa, từ từ chậm rãi đi xuống, ngược lại không ngờ tới lại thấy Nam Cung Thần đứng ở phía trước đợi cô, không muốn quan tâm đến anh, trực tiếp đi qua người anh ta.

“Lương tiểu thư, mời lên xe.” Nam Cung Thần rất kỳ quái sao nhìn bộ dáng của Lương Chân Chân rất đau lòng? Hai người không phải nên đi chơi rất vui vẻ sao? Giống như là đi hưởng tuần trăng mật vậy, yêu đương nồng thắm! Sao lại là tình huống này?

Anh thật sự không hiểu, có điều thân phận của anh lại không tiện hỏi tới, chỉ có thể chậm chậm chờ đợi đáp án.

“Tôi không muốn lên xe, anh tránh ra!” Lương Chân Chân không nhận được trả lời, anh nghĩ thật sự rất chu đáo, cũng bye bye rồi, còn bảo người đưa mình trở về, chẳng lẽ chính cô không có chân sao? Sẽ không biết đi bộ sao? Cô không muốn theo anh ta!

“Lương tiểu thư, nhìn sắc mặt của cô không được tốt lắm, vẫn nên lên xe đi.” Nam Cung Thần tận tình khuyên nhủ, anh đúng là một trợ lý toàn năng, ngoài việc xử lý các công việc của cậu chủ, còn phải chăm sóc bạn gái của cậu ấy, thật là khổ mà!

“Không cần anh quan tâm!” Lương Chân Chân đi nhanh về phía trước, hôm nay cô bỗng nổi lên tính phản kháng, nói gì cũng không muốn lên xe của anh, muốn nhờ vào đôi chân của mình đi trở về.

Trên trán Nam Cung Thần đầy vạch đen, tôi cũng không muốn quan tâm đâu! Nhưng hết cách rồi, cậu chủ đã ra thánh chỉ, tôi có thể không nghe theo sao? Trừ phi hoàng hậu nương nương ngài ban cho tôi thêm một thánh chỉ, bằng không tôi có mười đầu cũng không đủ chém.

Nhưng một khi Lương Chân Chân đã quật cường thì thật đúng là không phải ngoan cố bình thường, mặc cho Nam Cung Thần nói khô cả miệng rồi mà cũng không chịu lên xe, cố tình anh lại không dám “Động thủ” với cô, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau cô, nói hết lời hữu ích cũng không cách nào đã động đến trái tim của giai nhân, anh vô cùng buồn bực tại sao hai người này vừa đi du lịch một chuyến lại xảy ra chuyện rồi! Đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn để được đọc truyện nhanh nhất

“Bà nội của tôi ơi, tôi van xin cô, lên xe được không? Đi như thế mãi sẽ không chịu nổi đâu.”

“Tôi van anh được không? Đừng đi theo tôi nữa.” Lương Chân Chân không thể nhận được nữa nói, nước mắt không khống chế được chảy xuống, tại sao anh ta lại theo đuôi cô như vậy? Tại sao không thể để cho cô một mình yên tĩnh?

171. Chương 172: Ma Chương

Editor: ChiMy

(theo cách gọi của đạo Phật là chương ngại do ma quỷ gây ra)

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Lương Chân Chân đang giàn giụa nước mắt, không hiểu cô bị gì đây? Cho dù không muốn mình đi theo cũng không cần thiết phải khóc chứ? Cứ làm như bị mình phụ bạc vậy, nếu bị cậu chủ biết, như vậy biết làm sao?

“Được rồi, bà cô ơi, tôi sợ cô rồi được chưa.” Anh mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến cậu chủ, nhất định là cô dâu mới giận dỗi rồi, cứ nhiên lựa vào lúc then chốt này, thật đúng là âm ỉ.

Lương Chân Chân nửa cắn môi trừng mắt liếc anh một cái, sau đó xoay người không hề quan tâm tới anh ta nữa, quật cường đi về phía trước, vào tháng 7 thành phố C cực kỳ nóng bức, giống như là cái lò lửa lớn đang nung toàn bộ địa cầu, hơn nữa vào lúc giữa trưa, mặt trời gay gắt đến nỗi làm cho người ta không thể chịu được.

Nam Cung Thần nóng lòng, mồ hôi trên trán càng chảy nhiều hơn, anh lau mồ hôi một cái, ngẩng đầu nhìn mặt trời như quả cầu lửa, ngay cả anh cũng sắp không chịu nổi, chứ nói chi là bóng người đang đi phía trước, đoán chừng cầm cự không được bao lâu sẽ té xỉu.

Quả nhiên anh đoán không sai, Lương Chân Chân cảm thấy mình sắp cạn kiệt sức lực rồi, vốn tâm trạng không tốt, lại đi dưới ánh nắng chói chang thời gian dài như vậy, quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi, mắt nhìn cảnh vật phía trước đã có chút mơ hồ không rõ, cô biết mình không thể kiên trì được nữa, kiên trì nữa kết quả chỉ có thể là té xỉu trước mặt mọi người.

Cho nên, cô nghĩ nên bắt xe taxi mà đi, nhưng làm cho cô không nghĩ tới, không có một chiếc taxi nào chạy ngang, ngược lại đưa tới một chiếc xe chính phủ bảng số xe màu đen có gắn cờ đỏ, cô cho là người ta chỉ trùng hợp ngừng lại ngay ở đây, nhưng không ngờ vào lúc cửa sổ xe kéo xuống, cô nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Lương tiểu thư, nơi này không tiện bắt xe, có cần tôi chở cô đi một đoạn đường không?”

Lương Chân Chân lúng túng nhìn Quý Phạm Tây đột nhiên xuất hiện, anh cứ nhiên xuất hiện ngay lúc mình cần giúp đỡ nhất, khóe mắt liếc thấy Nam Cung Thần sắp chạy tới, không khỏi gật đầu nói một tiếng, “Được, làm phiền anh.”

“Lương tiểu thư, vẫn nên để tôi đưa cô về nhà.” Nam Cung Thần chạy đến nỗi thở không ra hơi, sớm biết thì đã không nên nghe lời cô đứng xa cô, bây giờ thật là đang thử thách anh thi chạy trăm mét, trời nóng như vậy, thật muốn giết người mà!

“Không cần, nói cho cậu chủ của anh biết, tôi rất khỏe, không cần anh ta quan tâm.” Cô mím môi nói, cũng không quay đầu lại chui vào sau xe.

“Này! Nhưng. . . .” Nam Cung Thần rất buồn bực, lúc gần đi cậu chủ đã dặn dò mình phải chăm sóc Lương tiểu thư thật tốt, kết quả cô ấy không chịu lên xe của mình ngược lại lên xe của Quý Phạm Tây, bây giờ anh phải quay về ăn nói sao đây?

Chẳng lẽ sau bữa tiệc lần trước hai người vẫn còn liên lạc sao? Nếu bị cậu chủ biết được, vậy chẳng phải là muốn mở ra một cuộc chiến đẫm máu sao!

Anh bất đắc dĩ nhìn chiếc kia đi mất, mà xe của mình đậu rất xa nơi này, chỉ có thể bắt một chiếc taxi.

Ngồi trên xe, tâm trạng của Lương Chân Chân đã bình tĩnh lại, hai bàn tay nắm lại ngồi ngẩn người.

Quý Phạm Tây nhìn qua kính thấy được vẻ mặt hoảng hốt của cô, trong lòng suy đoán tâm trạng của cô nhất định có liên quan tới người đàn ông đó, rất muốn quan tâm cô, lại cảm thấy mình không có lập trường đó.

“Muốn đi đâu?” Giọng nói của anh dịu dàng ôn hòa, mang theo gió xuân ấm áp.

“Đưa tôi về nhà là được, cảm ơn.” Lương Chân Chân nhanh chóng nói một cái địa chỉ, bây giờ cô không muốn đi đâu, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc.

“Ừ, không cần khách khí, tôi cũng chỉ tiện tay mà thôi.” Quý Phạm Tây nhìn ra tâm trạng của cô không tốt, không muốn nói nhiều, cũng không nói gì nữa.

Anh mới đi họp ở tỉnh rồi về, vừa đứng lúc chạy qua con đường kia, từ xa xa anh đã nhìn thấy trên lối đi bộ có một bóng lung màu trắng, giống như Lương Chân Chân, cho nên anh liền cố ý lái xe chậm lại, cho đến nhìn thấy cô xoay người đi tới ven đường định bắt xe thì mới chắc chắn là cô, trong lòng đã có chủ ý, dừng xe ở bên cạnh cô.

Không biết vì sao, mỗi lần vừa nhìn thấy cô, mình sẽ không kiềm chế được muốn đến gần, giống như bị ma nhập không kiềm chế được, biết rõ cô đã là phụ nữ của Đằng Cận Tư, nhưng anh vẫn không muốn cứ buông tha như vậy, loại si mê này ngay cả anh cũng không rõ ràng nguyên nhân là gì.

Đến trước cửa nhà, Lương Chân Chân nói tiếng: “Cám ơn.” lần nữa. Mới mở cửa xe đi xuống, nhưng không ngờ đột nhiên Quý Phạm Tây mở miệng, “Em có đếm dọc đường đi em đã nói cám ơn bao nhiêu lần rồi không, nếu thật sự muốn cám ơn tôi, không bằng mời tôi ăn bữa cơm?” Câu nói sau cùng, nửa đùa nửa thật.

Lương Chân Chân không ngờ tới đường đường là thị trưởng lại có thể muốn mình mời anh ăn cơm, ngăn người một chút, ngay sau đó gật đầu, “Được.” Lại nói người ta cũng đã giúp cô nhiều lần, thật sự làm cho cô có chút băn khoăn, mời một bữa cơm cũng là việc nên làm.

Quý Phạm Tây cười rất tao nhã lịch sự, trong lòng vô cùng vui mừng, có lần sau gặp mặt, như vậy những lần tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rồi.

Dĩ nhiên, những chi tiết này Nam Cung Thần không biết, anh chỉ từ xa nhìn thấy Quý Phạm Tây đưa Lương Chân Chân đến cửa nhà, sau đó liền lái xe rời đi, một mình Lương Chân Chân đi vào nhà.

Xác định xong những chuyện này anh liền bảo tài xế quay đầu đi, mặc dù cậu chủ đã trở về, nhưng đều đặt hết tâm tư vào trên người lão phu nhân, ở công ty còn một ít chuyện anh phải trở về xử lý, vội vàng xoay xở!

Diệp Lan rất kỳ quái sao con gái đi trại hè lại trở về sớm như vậy, dường như chỉ mới đi một tuần lễ thôi? Không phải nói nửa tháng sao? Hơn nữa nhìn sắc mặt con bé phờ phạc, dọa đến trái tim bà nhảy loạn.

“Chân Chân à? Con bị sao vậy?”

“Mẹ Diệp, hình như con bị cảm nắng rồi, đau đầu quá, không ngừng đổ mồ hôi.” Lương Chân Chân vào nhà gục ở trên ghế sofa không chịu đứng lên, cả người mệt lả như không còn sức.

“Cái con bé này, mùa nóng còn đi trại hè làm gì, mau vào phòng nằm đi, mẹ Diệp bưng chén nước muối vào cho con.” Diệp Lan dìu con gái đang nằm trên ghế sa lon không chịu đứng lên vào trong phòng, sau đó vào phòng bếp làm cho cô một ly nước muối không mặn không nhạt, bổ sung lượng nước cho cơ thể.

Lương Chân Chân yếu đuối nằm ở trên giường, làm nũng nói: “Mẹ Diệp, mẹ thật tốt.”

Diệp Lan yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con gái, “Con bé ngoan, con là con gái của mẹ, mẹ không tốt với con thì tốt với ai?”

“Dạ.” Lương Chân Chân đáp một tiếng, kéo bàn tay đầy vết chai của mẹ Diệp áp vào trên gương mặt mình, trong lòng đầy tràn ấm áp thân tình.

Đột nhiên, cô liền nghĩ tới người đàn ông kia, cũng không biết bây giờ anh như thế nào đây? Chắc bà nội anh rất quan trọng đối với anh, bằng không anh cũng sẽ không đau lòng như vậy.

Mình thật là bị dính ma chương rồi, đến lúc này còn không đành chỉ được trái tim nhớ tới anh.

Trước cửa bệnh viện tốt nhất thành phố C, xe mới vừa dừng hẳn, Đằng Cận Tư liền nhanh chóng chạy vội vào, trong lòng cầu nguyện bà nội nhất định không có việc gì, tuyệt đối không thể!

Trên hành lang, Quan Hạo Lê mặc áo blouse màu trắng vừa từ trong phòng bệnh ra ngoài, liền nhìn thấy bạn tốt đang lo lắng đi tới, liền vội vàng tiến lên ngăn anh lại, “A Tư, cậu tỉnh táo một chút, bà nội mới vừa ngủ, hiện tại bà cần nghỉ ngơi.”

Đằng Cận Tư chỉ đành phải dừng bước, trong giọng nói hơi run rẩy, “Bà nội có khỏe không?”

Quan Hạo Lê bờ vai của anh an ủi, “Yên tâm đi, bà nội ở hiền sẽ được trời phù hộ, bà không có gì đáng ngại, chỉ là người già lớn tuổi, té một cái đựng vào eo, may mà là bùn đất, tình huống gãy xương cũng không nghiêm trọng lắm, ở bệnh viện quan sát mấy ngày nữa để xem xét thêm.”

“Cậu không phải là đang an ủi tôi chứ?” Trong giọng nói của Đằng Cận Tư lộ ra sự nghi ngờ, lúc trước Nam Cung nói với anh rất nghiêm trọng, mặc dù nói còn chưa có kết quả cuối cùng, nhưng bác sĩ hoài nghi bà nội có khả năng bị đột quỵ mà?

“Bộ dáng của tôi giống như là đang an ủi cậu sao?” Quan Hạo Lê tức giận trừng mắt liếc anh một cái, ngay sau đó giải thích: “Lúc Nam Cung gọi điện thoại cho cậu, bà nội vừa mới té xuống, bà nằm trên mặt đất đau đến kêu hừ hừ, nửa ngày không đứng lên nổi, trong lúc đưa đến bệnh viện vẫn vô cùng đau đớn, nói thật, lúc ấy mấy người chúng tôi cũng đều rất lo lắng. Sau khi đến bệnh viện, liền đưa đến phòng cứu cấp, gọi mấy bác sĩ nổi tiếng trong khoa chỉnh hình tiến hành chẩn đoán bệnh, có điều không có kết quả nhanh vậy thôi. Cậu cũng biết, người lớn tuổi sợ nhất chính là bị ngã, tỷ lệ đột quỵ rất lớn, lúc ấy cũng không phải là có ý hù dọa cậu, mà là để cho cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau cơn mưa mặt trời lại sáng rồi, chúng ta nên vui mừng không phải sao?”

Lòng của Đằng Cận Tư đã căng thẳng mười mấy tiếng vào giờ phút này đã thả lỏng, anh thở phào nhẹ nhõm, thật may là bà nội không có việc gì, nếu không, anh thật không biết mình phải làm sao.

“Ừ, tôi vẫn muốn vào thăm bà nội một lát.” Giọng nói của anh bình tĩnh hơn rất nhiều so với lúc trước.

“Đi đi.” Quan Hạo Lê hiểu rõ tâm trạng của anh, mới vừa rồi ngăn cậu ta lại là bởi vì cảm xúc của cậu ta đang kích động, mà bây giờ, hiển nhiên đã bình tĩnh lại.

Hơn nữa, lấy tính tình của A Tư, không được vào nhìn thấy bà nội chắc chắn sẽ không an tâm, phần tình cảm này đã trải qua rất nhiều năm, đã ăn sâu bén rễ, không cách nào dao động.

Thấy dáng vẻ ngủ say của bà nội, nghe tiếng hít thở đều đặn của bà, rốt cuộc trái tim đang treo lơ lửng ở giữa không trung của Đằng Cận Tư cũng buông xuống, trong đầu không tự chủ được dần hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khác, không biết hiện tại cô ấy như thế nào đây?

172. Chương 173: Tôi Rất Khỏe, Anh Không Cần Quan Tâm Tôi

Editor: ChiMy

Ra khỏi cửa phòng bệnh, Đằng Cận Tư liền gọi một cú điện thoại cho nai con, tiếng chuông điện thoại di động reo thật lâu mới có người nhận, bên trong truyền đến một giọng nói không còn hơi sức “Alô. . . .”

Anh hoảng hốt, sao giọng nói của nai con lại yếu ớt như vậy? Giống như bị bệnh vậy?

Giờ phút này Lương Chân Chân đang nằm trên giường ngủ, hình như cô bị cảm nắng nhẹ, cả người mềm nhũn một chút hơi sức cũng không có, rất nhức đầu, mới vừa rồi mẹ Diệp cầm một chai thuốc cho cô uống..., mùi vị nồng nặc đến nỗi làm cô xém chút phun ra, dứt khoát bịt chặt lỗ mũi uống vào, đến bây giờ trong bụng cũng còn không thoải mái, vốn là cô sắp ngủ thiếp đi, nhưng trong mơ màng bị tiếng chuông đáng ghét đánh thức, đưa tay sờ thật lâu mới sờ tới nơi không ngừng phát ra âm thanh.

Nai con. Đằng Cận Tư nhẹ giọng gọi một tiếng.

Lương Chân Chân nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh quen thuộc, khẽ sửng sốt một chút, hai giây sau rất quả quyết cúp điện thoại, sau đó mở nhật ký cuộc gọi ra, quả nhiên là anh!

Dường như trong đầu hiện lên cái gì, lại dường như không có gì, cô nắm điện thoại di động kinh ngạc nhìn chằm chằm cái tên đó đến gần người, cứ có cảm giác có cái gì đó không đúng, cô chưa kịp suy nghĩ ra, điện thoại lại vang lên rồi.

Đằng Cận Tư rất buồn bực, tại sao nai con vừa nghe thấy giọng của anh thì cúp máy? Dừng hai giây gọi tới lần nữa.

Tại sao cúp điện thoại? anh không vui hỏi.

“Không có, không cần thận ấn sai nút.” Lương Chân Chân nhỏ giọng lầu bầu nói, không phải đã chia tay rồi sao? Anh còn gọi điện thoại tới đây làm gì? Còn dùng cái giọng nói bá đạo đó, thật là quá ghê tởm!

Sao giọng nói lạ vậy? Vẫn còn khóc sao? Đẳng Cận Tư cau mày, nước mắt của nai con cũng quá nhiều, mới vừa rồi ở trên máy bay, mình hơi to tiếng, nhưng đó là do tình huống đặc biệt, không thể trách anh.

Lương Chân Chân nửa cắn môi không nói lời nào, tại sao người này lại như vậy! Rốt cuộc anh muốn làm gì đây! Lúc thì làm cho cô tuyệt vọng, lúc lại cho cô hi vọng! Đáng ghét chết mà!

“Không có, tôi có chút không thoải mái, không muốn nói chuyện.” Trong giọng nói của cô tràn đầy uất ức.

khó chịu chỗ nào? Đẳng Cận Tư nhíu mày càng chặt, chẳng lẽ nai con bị bệnh sao?

“Tôi rất khỏe, anh không cần quan tâm, vẫn nên xử lý tốt. chuyện của bà nội anh đi, cúp máy đây.” Nói xong, Lương Chân Chân liền cúp điện thoại, chỉ sợ anh lại gọi tới, cô tắt nguồn luôn.

Bây giờ trong lòng cô rất rối bời, cần yên tĩnh một chút, tốt nhất mấy ngày nay anh bận đến không có thời gian đến tìm mình, như vậy mới có thể làm cho cô suy nghĩ rõ ràng những chuyện đã xảy ra trong thời gian này.

Đặt điện thoại di động vào trong ngăn kéo cửa tủ đầu giường, nhắm mắt lại ngủ, đầu của cô vẫn còn rất đau, có lẽ đến ngày mai, rất nhiều chuyện liền có thể hoàn toàn chấm dứt.

Trong hành lang Đẳng Cận Tư nghe điện thoại di động truyền đến tiếng “Tút tut tut”, gọi lại lần nữa thì nghe thấy “Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa”, anh hơi tức giận, nai con nói cô rất tốt, nhưng rõ ràng nghe giọng nói rất không tốt, còn nói không cần phải quan tâm tới cô? Cô là phụ nữ của mình, có thể không quan tâm sao?

“A Tư, cậu đứng lý ở đây làm gì vậy? Nếu không đi vào nghỉ ngơi một chút đi?” Quan Hạo Lê vỗ bờ vai của anh.

“Không cần, tôi ngồi một lát là được rồi.”

Quan Hạo Lê ngồi chung một chỗ với anh trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, rất kỳ quái nói: “Chị dâu nhỏ đâu? Không tới đây chung với cậu sao?”

Anh thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, cố tình nhắc tới người mà Đẳng Cận Tư đang lo lắng buồn bực.

“Không có.”

“Không phải là cậu muốn dẫn cô ấy tới gặp bà nội sao? Đây chính là cơ hội tốt! Bà nội ngã bệnh nằm viện, chị dâu nhỏ vừa đúng nghỉ hè, không cần đi học, có thể đến chăm sóc, thuận tiện còn có thể bồi dưỡng thêm tình cảm, vẹn cả đôi đường!” Quan Hạo Lê nháy mắt ra hiệu nói.

“Có thể được sao?” Đẳng Cận Tư nghi ngờ nhìn về phía anh, cho nai con tới bệnh viện chăm sóc bà nội sao?

“Sao lại không thể được? Bà nội bị bệnh đang rất suy yếu, rất cần người thân quan tâm và chăm sóc, từ lâu bà đã hy vọng có cháu dâu chẳng lẽ cậu còn không biết sao? Vừa đúng lúc mượn cơ hội này mang chị dâu nhỏ tới trước mặt bà nội, để cho bà tự mình phát hiện cháu dâu tương lai đơn thuần và tốt bụng, đây không phải là rất tốt sao?”

Đẳng Cận Tư hơi trầm ngâm rồi nói: “Nhưng, hiện tại nai con cũng rất suy yếu.” Mới vừa rồi nghe giọng nói của cô không ổn lắm, nếu như muốn cô tới chăm sóc bà nội, có phải hơi hiếp người quá đáng hay không?

“Phốc!” Quan Hạo Lê thiếu chút nữa phun, trong tròng mắt không giấu được ý cười, “Là cậu mấy ngày trước không biết kiểm chế à? Chẳng lẽ. Có sao?”

Đẳng Cận Tư liếc anh một cái, liền đem chuyện xảy ra trên máy bay và lúc này nói cho Lê tử nghe.

“Tôi nói hai người các cậu thật đúng là không khiến người khác yên tâm, chuyện rất rõ ràng là hiểu lầm! Không biết lúc ấy chị dâu nhỏ khẳng định muốn an ủi cậu mấy câu, nhưng không ngờ vừa đúng đụng vào

vết thương của cậu, rất vô tội làm vật hy sinh, trong lòng có thể không uất ức sao? Nhắc tới chuyện hai người ai cũng không sai, nhưng đã sinh ra hiểu lầm. Nói trắng ra đúng là bởi vì không biết chuyện mà gây họa, nếu như chị dâu nhỏ biết những chuyện này, tôi nghĩ cho dù thế nào cô ấy cũng sẽ không nói câu kia.” Quan Hạo Lê nghiêm túc phân tích nói, lời ngầm chính là: A Tư, cậu phải nói chuyện xưa của mình ra.

“Tôi suy nghĩ một chút đã.” Về mặt của Đằng Cận Tư hơi lạnh, anh không phải người am hiểu kể chuyện xưa, một khoảng thời gian dài như vậy, anh không biết nên mở miệng như thế nào, hơn nữa đối mặt với nai con, anh càng không biết nên mở miệng như thế nào.

“A Tư, chuyện như vậy có thể xảy ra một lần, thì có thể xảy ra lần thứ hai, lần thứ ba thậm chí nhiều hơn, chẳng lẽ không phải cậu hi vọng chị dâu nhỏ có thể hoàn toàn hiểu rõ cậu sao? Yêu một người sẽ phải yêu hết toàn bộ, không đơn giản chỉ có một phần như bây giờ, chỉ khi đem mặt yếu ớt nhất của bản thân cho đối phương biết, mới thật sự là đầy đủ, cũng chỉ có như vậy, hai người mới có thể càng thêm hiểu rõ nhau, hoàn toàn dung nhập vào nhau trong cuộc sống, tình cảm cũng sẽ tăng lên.”

Đằng Cận Tư mím môi thành một đường thẳng, lời nói của Lê tử rất có lý, sau này không chừng sẽ còn xảy ra tình huống giống như vậy, tính tình của anh cũng không phải là nói không chế thì có thể không chế được nổi, kết quả như thế sẽ đều khiến tâm trạng của cả hai người đều không tốt, hơn nữa, mình cũng định mang nai con đến gặp bà nội rồi.

Có lẽ, đúng như Lê tử nói, đây là một cơ hội rất tốt.

173. Chương 174: Dẫn Em Đi Gặp Mặt Một Người

Editor: ChiMy

Vừa vặn lúc này y tá trưởng đi tới tìm anh để nói về tình trạng cơ thể của bà nội, cùng với một số việc uống thuốc, anh liền đi theo, nghĩ tới ngày mai hẳn đi tìm nai con, hôm nay suy nghĩ quá rối bời.

Buổi tối, Đằng lão phu nhân tỉnh dậy, nhìn thấy cháu trai ở bên cạnh, đương nhiên tâm trạng rất vui mừng, ăn một chén cháo trắng nhỏ, sắc mặt cũng đỡ hơn một chút so với trước đây.

“Bà nội, eo còn đau không?” Đằng Cận Tư ân cần hỏi han.

“Ôi. Người đã già, cơ thể không còn dùng được nữa, khá hơn nữa được vật cũng không thể lập tức dựng sào thấy bóng a!” Đằng lão phu nhân thở dài.

“Trước kia bà luôn cảm giác mình cơ thể vô cùng tốt, ngày ngày chăm sóc vườn hoa bảo bối của bà, không yên lòng thì cho người khác giúp bà quản lý, cần gì phải tự mình động tay, từ giờ trở đi, bà phải nghe cháu, đi dạo một chút không sao, nhưng không thể giống như trước nữa rồi.” Đằng Cận Tư chau mày lại nói.

Vừa rồi bác sĩ cũng đã nói, nhìn cơ thể người già khỏe mạnh vậy thôi, nhưng sau khi té một lần, sẽ tổn thương nặng nề đến cơ thể, chỉ thích hợp đi ra ngoài tản bộ, đi dạo một chút, làm một ít động tác đơn giản, tốt nhất đừng quan tâm đến chuyện trong vườn nữa, nhất là lúc khom lưng nhỏ cổ lấp đất, đều không nên.

Đằng lão phu nhân liếc mắt nhìn cháu trai, giọng nói ai oán nói: “Để cho bà nhàn rồi cũng được, cháu mau mau cưới cháu dâu cho bà đi, sau đó để cho cô ấy sinh một đứa cho bà, bà bảo đảm sẽ không quan tâm tới chuyện trong vườn nữa.”

Đằng Cận Tư nâng trán, anh biết tâm bệnh của bà nội vẫn luôn là anh, nói chuyện gì cũng có thể lập tức chuyển đề tài, thật may là lúc này anh đã có người phụ nữ mà mình thương yêu, cũng chuẩn bị dẫn cô đến trước mặt bà nội, mặc dù trong lòng suy đoán hai người đã gặp mặt rồi, nhưng rốt cuộc hàn huyên những thứ gì anh lại không biết, nghĩ tới vừa đúng nhân cơ hội này thăm dò xem thái độ của bà nội đối với nai con.

“Bà nội, cháu chuẩn bị ngày mai sẽ mang cô ấy sang đây gặp bà.” Khoé môi anh mang theo ý cười.

“Ngày mai? Tốt, là cô gái như thế nào đây?” Trong lòng Đằng lão phu nhân tựa như gương sáng, nhưng trên mặt lại giả vờ làm như không biết gì cả, bà muốn nghe thử ý kiến của cháu mình.

“Cô ấy à! Đơn giản tốt bụng, thẳng tính đáng yêu. . . . Bà nội bà gặp rồi biết.” Đàng Cận Tư nhìn dáng vẻ của bà nội, liền biết rõ là bà cố ý thử mình, cũng không muốn vạch trần, tính toán yên lặng theo dõi biến hóa.

“À. . . .” Đàng lão phu nhân cố ý kéo dài âm điệu đáp một tiếng, trong lòng mắng nói: thẳng nhóc thú! Thì ra cháu cố ý lừa gạt bà nội của cháu à! Những thứ này bà sớm đã biết, còn cần cháu nói sao.

“Bà nội, bác sĩ nói hiện tại bà cần nghỉ ngơi nhiều, có cái gì không thoải mái nhất định phải nói ra, như vậy mới có thể mau hết bệnh.”

“Rồi. . . . Lần này ở trên giường bệnh thật là khổ mà! A Tư ngày mai buổi sáng nhất định phải mang cháu dâu đến đây, bà nội muốn sáng sớm gặp cô ấy, nếu như xinh đẹp động lòng người, nói không chừng bệnh của bà sẽ mau hết.” Đàng lão phu nhân thở dài một hơi.

“Được, cháu bảo đảm sáng sớm ngày mai sẽ mang đến.” Đàng Cận Tư cười trả lời.

Hai bà cháu vừa rãnh rồi hàn huyên một hồi, cho đến khi Đàng lão phu nhân buồn ngủ, mới dần dần buông tay cháu trai ra, hài lòng tiến vào phòng đẹp.

Nhìn bà nội thỏa mãn ngủ, Đàng Cận Tư có loại dự cảm, cảm giác của bà nội đối với nai con cũng không tệ lắm, bằng không bà cũng sẽ không bắt mình sáng sớm ngày mai phải mang nai con đến, nghĩ như vậy, tâm tình của anh tốt hơn nhiều.

Sau khi hết bận, anh lấy điện thoại di động ra vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại, đột nhiên nghĩ đến điện thoại của nai con đã tắt máy, hơn nữa bây giờ cũng đã 11h, chắc cô đã ngủ rồi, liền chuyển sang gọi điện thoại cho Nam Cung, hỏi cậu ta tình huống hôm nay như thế nào.

Nam Cung Thần đang trên giường làm vận động pít-tông, “này nọ í é í é” vô cùng hăng hái, đột nhiên một tiếng chuông dồn dập vang lên, tiếp theo là âm thanh giống y như một thái giám hét lên “Hoàng thượng giá lâm”, làm anh sợ đến thiếu chút nữa mềm nhũn, cuống quýt sờ tới điện thoại di động ấn nút nghe.

Cậu chủ, cậu có chuyện gì sao? Trong giọng nói cộc nhả mang theo chút nịnh nọt.

“Hôm nay anh đưa nai con về tới nhà an toàn không?” Đàng Cận Tư hỏi.

Trong lòng Nam Cung Thần rơi “Lộp bộp”, thậm chí, chẳng lẽ nhanh như vậy cậu chủ đã phát hiện? Không thể nào! Cậu ấy vẫn luôn ở bệnh viện, chẳng lẽ cậu ấy gắn camera trên người mình hay sao?

đúng vậy. anh quyết định đánh cuộc một lần, mặc dù không phải tự mình lái xe đưa, nhưng cũng gián tiếp đưa mà, cho đến khi nhìn thấy Lương tiểu thư an toàn vào nhà anh mới rời đi.

“Trong lúc đó anh có phát hiện cô ấy khó chịu chỗ nào hoặc là sắc mặt không ổn hay không?”

không có. Nam Cung Thần nói xong lại cảm thấy mình trả lời quá qua loa, ngay sau đó bổ sung: lúc ấy mặt trời rất nóng, dưới ánh mặt trời chói chang Lương tiểu thư đi một đoạn đường, có thể sẽ có triệu chứng bị cảm nắng.

“Bị cảm nắng? Dưới ánh mặt trời chói chang đi một đoạn đường?” Đàng Cận Tư nhíu mày, cô đang chà đạp cơ thể của mình sao?

ừ, có lẽ là ngồi lâu ê chân, cho nên Lương tiểu thư muốn hoạt động gân cốt một chút, kết quả bên ngoài mặt trời quá gay gắt, cô ấy đi một hồi liền không chịu nổi rồi lên xe, vì vậy trên người có thể bị cảm nắng.

Đàng Cận Tư nghe nói xong thì nhíu mày, trong lòng anh hiểu thì ra chuyện là như vậy, nhất định là nai con cảm thấy mình bị uất ức, bị cảm nắng sao? Không trách được giọng nói của cô suy yếu, không biết bây giờ cô đã đỡ hơn chưa? Điện thoại của cô vẫn tắt máy, anh nghĩ mình cũng không thể hơn nữa đêm chạy tới nhà cô gõ cửa chứ?

Thôi, để cho cô nghỉ ngơi một đêm thật tốt, sáng sớm ngày mai đi tìm cô, tối nay anh ngủ không được, trong ngực không có cơ thể ấm áp quen thuộc, cứ có cảm giác không quen.

Cho tới khi trời mới vừa tờ mờ sáng, anh đã rời giường, mang hai con mắt gấu mèo 0.0 lái xe chạy thẳng tới nhà nai con, thật may là trong điện thoại di động của anh còn địa chỉ mà lần trước cô nhắn tới, bằng không anh còn phải cho người giúp anh tra địa chỉ.

Lương Chân Chân cũng một đêm ngủ không ngon, rất nhiều nguyên nhân dây dưa cô, làm cho cô lặn qua lộn lại cũng không ngủ được, vốn là buổi chiều đã ngủ nhiều giờ, đến buổi tối cơ thể cũng đã khoẻ hơn, ngồi xem TV với mẹ Diệp một lát, hàn huyên một chút việc nhà liền đi ngủ.

Vậy mà, một đêm cô đều lặn lộn khó ngủ, nhiều lần cũng muốn mở máy xem anh có gọi điện thoại ình hay không, nhưng vẫn nhịn được, cứ như vậy nhịn hơn nửa đêm, cuối cùng vẫn chống đỡ nổi ngủ thiếp đi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, cô đã tỉnh dậy, cảm thấy đầu rất nhức, liền đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, đang chuẩn bị mở cửa sổ hít thở một chút không khí mới mẻ lúc sáng sớm, lại đột nhiên phát hiện dưới lầu có một chiếc Land Rover màu đen, mà bên cạnh xe có một bóng người cao lớn quen thuộc, huyết thái dương của cô không nhịn được nhảy dựng lên “Thình thịch”, cặp mắt tròn to không thể tin.

Đằng Cận Tư? Anh, sáng sớm đứng ở dưới lầu nhà mình làm gì?

Thật may là lúc này trời mới vừa tờ mờ sáng, trong chung cư người tới người lui không nhiều lắm, bằng không khẳng định mấy bà cô kia sẽ bu lại xung quanh anh, nhìn anh soi mói một phen.

Đang ở lúc cô rối loạn, khoe mắt liếc thấy anh lấy điện thoại di động ra bấm, cô không khỏi đi tới cầm điện thoại di động lên, mở máy, lập tức nhận được vài cái tin nhắn, đều do một người gửi.

Nai con, anh đến ngay cửa nhà em.

Nai con, xuống lầu.

Nai con, em không xuống anh sẽ đi lên gõ cửa.

.

Cô chỉ trả lời một câu: anh muốn làm gì?

Bên kia lập tức trả lời: em xuống anh sẽ nói cho em biết, nếu không anh sẽ làm ọi người đều biết, cho tất cả mọi người biết em là phụ nữ của Đằng Cận Tư!

Khốn kiếp! Anh lại uy hiếp tôi! Lương Chân Chân tức giận bĩu môi.

Ngoan, mau xuống đây. Bây giờ lại đổi sang chiến lược dụ dỗ.

Cuối cùng, Lương Chân Chân dưới uy quyền của anh vẫn phải xuống lầu, dù sao đây là chung cư cô đã sinh sống vài chục năm, thật sự rất nhiều người đều biết cô, cô không thể bị người gièm pha, hiện tại mới rạng sáng 6 giờ, không có nhiều người, nếu lát nữa sẽ không như vậy, đến lúc đó cô thật đúng là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đằng Cận Tư nhìn cô đội mũ bộ dáng lén lút sợ hãi gặp phải người khác thì lập tức khó chịu, mở cửa xe, “Lên xe.”

“Đi đâu? Anh. Lại tới tìm tôi làm gì?” Lương Chân Chân không hiểu hỏi.

“Dẫn em đi gặp mặt một người.” Đằng Cận Tư chuyên tâm lái xe, có một số việc anh sẽ từ từ giải thích với nai con.

Lương Chân Chân chuyển động ngón tay trong lòng tràn đầy nghi ngờ, vốn cô cho rằng hôm nay chính là ngày cô và Đằng Cận Tư hoàn toàn chia tay, kết quả sáng sớm người ta đã chờ dưới lầu nhà cô, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ ép cô ngồi lên xe, còn thần bí nói muốn mang cô đi gặp một người?

Đây rốt cuộc là tình huống thế nào gì đây? Cô không phải còn chưa tỉnh ngủ chứ?

Lúc đèn đỏ, cô không cẩn thận đạp đầu, không nhịn được “A!” một tiếng, vượt cái trán bị đụng tới đau.

“Em lớn như vậy rồi, cũng không biết chăm sóc mình thật tốt.” Đằng Cận Tư lại gần đẩy tay của cô ra, giúp cô xoa nhẹ mấy cái, trông mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm cô, đắm đuối đưa tình.

Lương Chân Chân rất kinh ngạc cư nhiên anh có hai con mắt gấu mèo 0.0 rồi, giống như suốt đêm không ngủ, nhưng sự thâm tình trong mắt cũng không phải giả, lòng của cô lại không không chế được cuồng loạn, xen lẫn đau lòng.

Cô mím môi nói thầm trong lòng: anh đừng đối với tôi như vậy có được hay không? Tựa như thời tiết tháng sáu, lúc sấm chớp bùng bùng lúc thì trời xanh mây trắng, năng lực chịu đựng của tôi có hạn, thật sự không chịu nổi.

174. Chương 175: Bà Nội, Thì Ra Hai Người Biết Nhau À?

Editor: ChiMy

Đằng Cận Tư nhìn bộ dạng của nai con, trong lòng vừa đau lòng vừa buồn cười, bàn tay xoa trên trán cô dần dần trượt xuống trên gương mặt mềm mại của cô, dùng sức nhéo một cái, cho đến khi nhìn thấy cô mở to đôi mắt ngập nước tức giận nhìn mình, mới chậm rãi buông tay, còn thêm một câu, “Cảm giác rất tốt.”

“Làm cái gì!” Lương Chân Chân quệt mồ hôi cánh tay đáng ghét của anh ra, trong đôi mắt đen tràn đầy uất ức.

“Thì muốn nhéo em.” Đằng Cận Tư vô liêm sỉ nói.

“Đáng ghét! Chỉ biết khi dễ tôi.” Lương Chân Chân làm bộ muốn đánh anh, tay mới vừa đưa tới liền bị anh chặn lại, “Ngoan, đừng lộn xộn, bị cảnh sát giao thông nhìn thấy ghi giấy phạt bây giờ.”

Lương Chân Chân khinh bỉ trừng mắt liếc anh một cái, giấy phạt? Không phải anh không sợ trời không sợ đất sao? Sao lại sợ một cảnh sát giao thông nhỏ nhoi chứ! () thật biết lừa người!

Một đoạn nhỏ trên đường đi đã rút ngắn đi khoảng cách của hai người rất nhiều, Lương Chân Chân lắc ngón tay không hề để ý đến anh nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy má trái của mình nóng hừng hực, thỉnh thoảng có ánh mắt nóng bỏng nhìn sang khiến cô rụt người, cô liền cố ý quay mặt qua chỗ khác nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Trong lòng vẫn có chút buồn bực sao thái độ của anh chuyển biến nhanh như vậy, anh bây giờ thật giống như trở về lúc đi du lịch, làm cho cô có loại ảo giác, chuyện trên máy bay hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Hai mươi phút sau, xe chậm rãi dừng ở cửa bệnh viện, trong lòng Lương Chân Chân bắt đầu không yên rồi, anh. Không phải là mang mình tới gặp người nhà chứ? o()o

“Em.” Lương Chân Chân lay cửa xe không chịu xuống xe, ngập ngừng không nói ra lời.

“Thích ngồi ở trên xe sao?” Đằng Cận Tư nhíu mày nhìn nai con ngồi yên một chỗ không nhúc nhích.

“Không phải. Em. Anh muốn làm gì đây?” Cô ô ô a a nửa ngày mới nói ra mấy chữ.

“Có xuống xe hay không?”

“.” Lương Chân Chân cúi đầu không nói lời nào, cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt để gặp người lớn mà! Hơn nữa bây giờ hình tượng của cô quá tùy ý, mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt, giày màu trắng hơi cũ, buổi sáng đi xuống gấp, tóc cũng chưa kịp buộc lên, toàn bộ xõa ở sau ót,.

Đang ở cô lúc âm thầm suy nghĩ, đột nhiên cảm giác có một đôi tay để ngang qua dưới đầu gối của cô, cô kinh ngạc ngược mắt, “Anh làm gì thế?”

“Em đã không chịu đi, vậy để anh ôm em xuống.” Đằng Cận Tư nở một nụ cười tà mị.

“Buông tôi ra! Tự tôi đi.” Lương Chân Chân xấu hổ dấm lên bờ ngực rắn chắc của anh, không đánh anh đau ngược lại làm đau tay mình.

Đằng Cận Tư nghe lời buông cô ra, trông mắt đen thâm thúy như ánh sao ban đêm, “Đừng lo lắng, bà nội rất tốt, nhất định bà sẽ thích em.” Dứt lời, liền dắt tay nhỏ bé của cô đi vào bệnh viện.

“Nhưng.” Lương Chân Chân có chút tự ti cúi đầu xuống, chuyện như vậy cũng không phải là do anh quyết định, anh cũng không thể đại diện cho suy nghĩ của người lớn! Chỉ tưởng tượng cảnh gặp mặt thôi mà trong lòng cô đã thấp thỏm không yên, rất sợ sẽ bị xem thường.

“Không có nhưng nhị gì hết, tin tưởng anh.” Đằng Cận Tư dắt cô sải bước lên trước.

“Chờ một chút! Tôi muốn thay quần áo! Mặc như vậy có phải sơ sài quá hay không?” Lương Chân Chân kéo tay của anh không để cho anh đi về phía trước, cần môi nhìn đồ thể thao trên người mình.

“Không cần, bà nội chỉ thích người như em vậy.” Đằng Cận Tư nói xong liền không để ý tới sự giãy giụa của cô nữa, kéo cô đi tới phòng bệnh của bà nội, anh đã hứa sáng sớm sẽ mang nai con tới, không nhanh lên bà sẽ tức giận .

Tại sao anh có thể khẳng định như vậy! Không phải ai cũng nói lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, chứ nói chi là người cao quý nhà giàu như Đằng lão phu nhân, nhất định chọn lựa cháu dâu rất nghiêm khắc , mình. Rất rõ ràng không có hy vọng, nhưng dưới sức lực của anh, cô chỉ có thể bị động đi theo phía sau anh.

Cho đến khi tới trước cửa phòng bệnh cao cấp, Đằng Cận Tư mới dừng lại bước chân, mà tim của Lương Chân Chân cũng đập càng lúc càng nhanh, cô chưa kịp nói gì, liền bị kéo vào.

Người có tiền ở phòng bệnh thật xa hoa, giống như một căn hộ gần trăm mét vuông, cái gì cũng có. Mắt thấy lập tức sẽ được nhìn thấy diện mạo của Thái hậu, trong lòng Lương Chân Chân suy nghĩ lần đầu gặp mặt nên nói gì mới có thể để lại một ấn tượng tốt cho bà, còn nữa, nên gọi cái gì mới ổn đây?

“Bà nội, mang người đến cho bà này.” Từ đầu đến cuối Đằng Cận Tư vẫn nắm chặt tay của Lương Chân Chân, ngay cả khi đứng trước mặt bà nội cũng như thế.

Khóe miệng của Lương Chân Chân cong lên thành một nụ cười, từ từ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy bộ dáng của người thì những lời chuẩn bị nói ra khỏi miệng toàn bộ nuốt lại xuống vào trong cổ họng, kinh ngạc há to mồm, không tự chủ bật thốt lên, “Bà à, tại sao bà lại ở đây?”

Sau khi nói xong cô lập tức ý thức được có cái gì không đúng, liếc nhìn bà lão làm vườn ngồi trên giường bệnh, nhìn khuôn mặt người đàn ông bên cạnh khó hiểu, trong mắt càng nghi ngờ. (dĩ nhiên, Đằng Cận Tư “khó hiểu” là cố ý giả bộ.)

“Khụ. Cô bé à chúng ta lại gặp mặt.” Đằng lão phu nhân cười đến hòa ái dễ gần.

“Bà nội, thì ra hai người biết nhau à?” Đằng Cận Tư làm bộ như vừa hiểu ra.

“Thằng nhóc thú! Cháu cứ giả vờ đi, thì ra cháu cũng biết rồi, còn cố ý lừa bà già này!” Đằng lão phu nhân thở phì phò nói.

Đằng Cận Tư vội vàng tiến lên một bước, vỗ sau lưng bà nội. “Bà nội, bà đừng tức giận, lúc trước cháu cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

(o) đây là cái tình huống gì? Lương Chân Chân mê mang lần nữa, cô chưa kịp nói chuyện, lão phu nhân đã nói với cô, “Cô bé, có phải cháu đã nói chuyện trong vườn hoa của chúng ta cho A Tư nghe hay không?”

“Cháu. cháu chỉ muốn hỏi nhà bà ở đâu, xong rồi đi thăm bà, lúc ấy anh ấy cũng không nói bà là là. Là.” Lương Chân Chân nhỏ giọng nói, bây giờ trong đầu cô rối một nùi, sao đột nhiên bà lão làm vườn thay biến thành bà nội của anh? Nhớ lại cuộc nói chuyện của hai bà cháu anh lúc nãy, thì ra lúc đầu mình nói với anh, anh đã đoán được, có điều vẫn giấu trong lòng không nói cho cô biết, còn làm hại cô lo lắng lâu như vậy, quả thực là hư quá đi!

“Hừ! Bà già tôi không chấp nhận với cháu, đi tới đây cho bà nhìn.” Bộ dáng của Đằng lão phu nhân rất hiền hòa, nói cũng không có lực uy hiếp gì, ngược lại làm cho người ta cảm thấy bà giống như là lão ngoan đồng (người già nhưng tính cách trẻ con).

Lương Chân Chân ngẩng đầu nhìn bà một cái, sau đó lại nhìn Đằng Cận Tư đang đứng bên cạnh cô, sau khi lấy được ánh mắt khích lệ của anh mới chậm rãi đi tới, không biết vì sao, khi biết người làm vườn lần

trước chính là bà nội, tất cả sự tự ti và sợ hãi dọc đường đi đều biến mất không thấy, chỉ còn lại một chút lo lắng và thấp thỏm.

Nghĩ đến lần trước chắc là bà lão cố ý thử dò xét mình, cũng không biết ấn tượng của bà đối với mình như thế nào, cô vẫn nhớ hình như mình nói chuyện không biết khiêm tốn, o()o, chắc bị trừ điểm rồi.

“Hà? Sao cảm giác cháu còn gầy hơn lần trước vậy? Chẳng lẽ A Tư ăn hiếp cháu sao?” Đàng lão phu nhân rất tự nhiên nắm tay của cô.

“Không có, anh ấy đối với cháu rất tốt.” Lương Chân Chân liền vội vàng lắc đầu, tiếp theo nói nhỏ một tiếng, cũng vì vậy mà gương mặt đỏ ửng, hồng hào, giống như đánh một lớp phấn làm say lòng người.

Đàng cận nghe thấy lời nói của nai con, khoe môi cũng không kiềm được nhếch lên, quả nhiên là bà nội thích nai con, nếu như vậy, anh cũng không cần lo gì nữa.

“A Tư, cháu nhanh đi làm đi, có cháu dâu theo bà nói chuyện phiếm là được.” Đàng lão phu nhân cười ha hả nói, có mấy lời bà muốn nói riêng với Lương Chân Chân nói, mặc công A Tư ở đây vướng chân vướng tay.

~(@_@)~ Cháu dâu. Mặt của Lương Chân Chân đỏ lên lần nữa, cô chưa từng nghĩ tới buổi gặp mặt hôm nay sẽ như vậy, không chỉ bà nội là bà lão làm vườn lần trước cô gặp, còn bị gọi là “Cháu dâu”, chẳng lẽ những thứ này có nghĩa là mình đã được chấp nhận sao? Tại sao cô cứ có cảm giác không thật, cảm giác hào môn (nhà giàu quyền thế) không phải là như vậy.

Hơn nữa, cha mẹ anh và những người khác trong nhà đâu? Tại sao không thấy ai cả?

“Được, tuân lệnh, vậy cháu đến công ty trước.” Lúc gần đi Đàng Cận Tư cho Lương Chân Chân một ánh mắt “Không cần sợ”, làm cho cô yên tâm không ít.

Đợi sau khi anh rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Đàng lão phu nhân và Lương Chân Chân rồi.

“Cô bé, cháu thích A Tư không?” Đàng lão phu nhân rất nghiêm túc hỏi, mặc dù bà rất thích Lương Chân Chân, nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của A Tư, trong lòng bà vẫn có tính toán.

“Thích.” Lương Chân Chân rất kiên định gật đầu một cái, cô đã đoán được nhất định bà sẽ hỏi cô một vài vấn đề.

“Vậy cháu thương nó không? Cái loại tình cảm yêu thương toàn tâm toàn ý?”

“Dạ, cháu yêu anh ấy.” Lúc trả lời những lời này, trên mặt cô như đánh thêm một tầng phấn hồng, hoàn toàn là một bộ dáng cô gái nhỏ rơi vào tình yêu. Nếu như nói trước kia không thể xác định, nhưng sau lần du lịch trước cô đã có thể xác định 100% lòng của mình rồi, cho tới bị khi bị anh la lớn, mình mới đau lòng như vậy, bởi vì đã từng có, sẽ rất sợ mất đi, một khi mất đi, cô thậm chí sẽ hoài nghi mình còn dám đi yêu một người nữa hay không.

Vốn lần này cũng đã rất cẩn thận rồi, nhưng cô vẫn không lấy lại được tim của mình, lặng yên không tiếng động chìm sâu vào, cô nghĩ, cuộc sống phải có một tình yêu oanh liệt mới có ý nghĩa, mới có thể lưu lại những kỉ niệm tốt đẹp, sao cô có thể không buông mình ra đây?

175. Chương 176: Nai Con, Em Học Xấu

Editor: ChiMy

Đàng lão phu nhân nhìn ánh mắt của cô không mê mang giống như lần trước ở sau vườn vậy, mà có một loại kiên định và chân thành, trong lòng bà liền hiểu mấy phần, chắc hẳn mấy ngày nay tình cảm giữa hai người đã tăng lên không ít.

“Chân Chân, A Tư là một đứa bé đáng thương, bà già này không thể chăm sóc cho nó cả đời, cái gánh nặng này đành phải giao cho cháu, nhất định phải đối xử với nó thật tốt biết không?” Trong lúc bắt chột Đàng lão phu nhân bỗng trở nên thương cảm.

Trong lòng Lương Chân Chân có chút nghi vấn đối với câu nói “A Tư là một đứa bé đáng thương”, nhưng lại không tiện hỏi, chỉ có thể gật đầu một cái, rất trịnh trọng lên tiếng: “Dạ, cháu hiểu rồi.”

“Về sau cháu hãy giống A Tư gọi bà là bà nội.”

“Vâng, bà nội.” Lương Chân Chân rất ngoan ngoãn kêu một tiếng, giọng nói mềm dẻo trong veo.

“Ngao, bên cạnh A Tư chỉ thiếu một người con gái đơn thuần lương thiện giống như cháu vậy, đừng nhìn nó đã 30 rồi, thật ra thì cuộc sống rất đơn giản, trước khi biết cháu thì nó rất chán ghét phụ nữ, ngày ngày cũng chỉ biết tới công việc, một chút xiu giải trí cũng không có, không biết bà đã cho người đưa bao nhiêu thiếu nữ vào trong phòng nó, nhưng lần nào cũng bị nó đuổi ra ngoài, còn nói với quản gia vừa nhìn những người phụ nữ này đã thấy ghê tởm, cháu nói xem có phải là nó muốn làm bà tức chết không?” Đàng lão phu nhân cứ nói về chuyện cũ mãi không ngừng.

“Nhìn những người phụ nữ này đã thấy ghê tởm? Tại sao vậy?” Về mặt của Lương Chân Chân kinh ngạc, cô nghe nói qua Đàng Cận Tư ghét phụ nữ, hơn nữa cũng nghe Hợp Hợp nói Đàng lão phu nhân đã từng thấp hươg bái Phật phù hộ cháu trai bà không phải cá GAY, xem ra lời đồn đãi quả nhiên là thật, có điều, tại sao lại như vậy chứ?

Ai tới nói cho cô biết? Cô thật sự rất muốn hiểu rõ.

Đàng lão phu nhân từ từ thở dài một cái, “Cháu muốn nghe chuyện hồi nhỏ của A Tư không?”

“Muốn.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, tròn mắt đen trong sáng thuần khiết, giống như ôm lấy hứng thú rất lớn, cô muốn biết tất cả về anh, rất muốn hiểu rõ tuổi thơ và cuộc sống của anh như thế nào.

“Năm ấy A Tư mới ba tuổi đã bị mẹ ruột vứt bỏ, bất kể nó khóc cầu xin người đàn bà kia thế nào thì người đàn bà đó cũng không chịu nhìn nó một cái, lấy một tư thế quyết tuyệt rời khỏi nhà họ Đàng, dĩ nhiên những thứ này cũng có liên quan rất lớn đến đứa con trai lằng nhằng của bà, hai người kết hôn hai năm cũng xem như ngọt ngào, hòa thuận, đến năm thứ ba thì bắt đầu cãi lộn không ngừng, không dứt. Càng làm cho bà tức giận là thằng con chết tiệt của bà ngày ngày mang một đám phụ nữ về nhà, tương đương với việc gián tiếp dung túng đám phụ nữ này giở trò đồi bại với A Tư, chuyện này đã khiến cho tâm hồn trẻ thơ của nó bị tổn thương, làm cho nó từ đó vừa thấy phụ nữ đã chán ghét, không khỏi sinh ra mâu thuẫn trong lòng, bà đã mời tới nhiều bác sĩ tâm lý, tất cả họ đều nói tình trạng này không khả quan lắm, có thể cả đời này sẽ không có cách nào thích phụ nữ; cũng có khả năng đột nhiên gặp được một cô gái đặc biệt, sau đó bệnh sẽ tốt hơn.”

“Mất thấy tuổi của A Tư càng lúc càng lớn, vẫn còn vừa nhìn thấy phụ nữ đã ghê tởm, bà già này gấp đến độ tóc bạc, ngày ngày tụng kinh bái Phật cũng không có tác dụng, may mà năm nay nó gặp được cháu, mới gỡ được mối lo lớn nhất của bà già này đây!” Đàng lão phu nhân cảm khái không thôi.

Lương Chân Chân đã hoàn toàn sợ ngây người, cô chưa bao giờ nghĩ tới tuổi thơ của anh lại như vậy, cô vẫn cho rằng những đứa trẻ nhà giàu có cuộc sống rất tốt, tựa như cá tiểu hoàng đế quần áo đưa tới tay cơm dâng tới miệng, không ngờ. Đáy lòng của cô chợt dâng lên một sự đau lòng, ba tuổi bị mẹ ruột vứt bỏ, sau đó bị những người phụ nữ ba mình mang về nhà giở trò đồi bại, lúc đó anh sẽ có bao nhiêu tuyệt vọng đây! Nhỏ như vậy, lại không được hưởng thụ tình thương của mẹ cũng không được hưởng thụ tình thương của cha, có cha mẹ còn đáng thương hơn không có, thật đáng thương đó!

“Hoá ra là như vậy.” Cô tự lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một loại cảm giác phức tạp.

Đàng lão phu nhân nói tiếp: “Lúc xảy ra những chuyện đó, đúng vào lúc bà ở ẩn, bởi vì thời gian đó bà vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau mất chồng, chỉ cảm thấy cuộc sống không có chút ý nghĩa nào, không còn hy vọng, chỉ ước gì có thể đi cùng ông ấy. Trước khi rời khỏi nhà họ Đàng, cuộc sống của gia đình con trai bà vẫn hạnh phúc, bà cũng yên tâm dọn về biệt thự ở nông thôn dốc lòng hướng Phật, chỉ muốn ở nơi thế ngoại đào nguyên, an hưởng tuổi già, thậm chí ngăn tất cả liên lạc với thế giới bên ngoài, không muốn để ý đến những chuyện phàm tục. Như thế qua mấy năm, tâm linh của bà cũng mở rộng không ít, đối với Phật học cũng lĩnh ngộ được càng ngày càng sâu sắc, nghĩ tới không thể vẫn cứ trốn tránh thực tế mãi được, chuyện cũ đã qua, người sống nên cố gắng sống thật tốt mới đúng, cho dù thời gian còn sót lại không nhiều lắm, nhưng cũng nên lạc quan mà sống, vì suy nghĩ này mà bà quyết định lên xe, chuẩn bị trở về nhà họ Đàng, thăm cháu trai bảo bối của bà, còn có con trai con dâu.”

“Ai ngờ, trong nhà đã xảy ra biến cố lớn như vậy, những năm bà không có ở đây, trên mặt A Tư không bao giờ xuất hiện nụ cười ngây thơ chất phác và vui vẻ nữa, trở nên lạnh lùng cô đơn, không thích nói chuyện, haizz. Giống như những đứa trẻ mắc chứng tự kỉ.”

“Vậy sau đó thì sao?” Lương Chân Chân hoàn toàn nghe đến mê mẩn rồi, trong tròng mắt đen như ngọc thạch đầy nước mắt, thì ra thân thể của anh là như vậy, trong lòng như bị ai nhéo đau.

“Sau đó thế nào hả, bà liền ở với A Tư, hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau hơn hai mươi năm, có một số việc đã xảy ra, hoàn toàn không có cách nào trừ tận gốc, chỉ có thể thông qua thời gian mà lặng xuống, cho tới nay nguyện vọng lớn nhất của bà chính là A Tư có thể hạnh phúc, nếu không bà sẽ không có mặt mũi gặp ông nội của nó.” Khuôn mặt của Đổng lão phu nhân đầy thương cảm.

Lương Chân Chân đột nhiên nghĩ đến một đoạn ở trên máy bay, đối với anh mà nói bà nội phải là một người cực kỳ quan trọng, cho nên mới vừa nghe thấy bà ngã bệnh nằm viện, anh mới trở nên thất thường như vậy, mà mình còn tưởng rằng.

O()o thì ra là hai ngày qua mình lo lắng không đâu, anh một lòng nhớ đến bà nội, khẳng định không ngờ tới mình sẽ suy nghĩ tới phương diện kia, trong nháy mắt chân tướng bị vạch trần, thật xấu hổ mà!

“Bà nội, vậy ba mẹ anh ấy đâu?” Cô thủy chung không thể giải thích vì sao cha mẹ ruột có thể quyết tuyệt đối xử với con cái của mình như thế?

“Chỉ sợ người phụ nữ kia đã sớm kết hôn với người đàn ông khác, tốt nhất là cô ta vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt của bà! Về phần ba của A Tư, mười lăm năm trước bị tai nạn giao thông, nhà họ Đổng, chỉ còn lại hai bà cháu thôi.”

“Hả! Bà nội, thật xin lỗi, cháu không phải cố ý muốn nhắc tới chuyện cũ đau lòng của bà.” Lương Chân Chân vội vàng nói, cô chưa từng nghĩ tới nhà anh chỉ có hai người anh và bà nội, quá. quá ngoài dự đoán của cô rồi.

“Không có việc gì, đã sớm trôi qua rồi, hiện tại bà nội chỉ chờ cháu sinh cho nhà họ Đổng mấy đứa chất bảo bối nữa thôi, mặc kệ là con trai hay con gái, bà nội cũng thích.” Đổng lão phu nhân cầm tay của Lương Chân Chân.

Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ mặt, vốn cô rằng muốn vào hào môn thế gia (gia đình quyền thế giàu có) rất khó, ít nhất cũng phải điều tra thân phận, thậm chí sẽ khi dễ thân thể của cô, nhân cơ hội nhục nhã cô, để cho cô biết khó mà lui, lại không có ngờ tới tình huống nhà anh lại khác với những nhà khác như vậy, làm cho cô ngạc nhiên, trong lòng càng thêm vui mừng, chỉ hận hiện tại không thể lập tức nhào vào trong ngực anh, nói cho anh biết mình vui vẻ bao nhiêu.

“Vâng.” Cô đỏ mặt đáp một tiếng.

Một ngày này, Lương Chân Chân đều ở trong bệnh viện, hầu hạ Đổng lão phu nhân ăn cơm, nói chuyện phiếm giải buồn với bà, phần lớn thời gian đều lấy Đổng Cận Tư làm đề tài, trò chuyện vui vẻ, vui vẻ hòa thuận.

Gần sáu giờ tối, Đổng Cận Tư tan làm tới bệnh viện, nhìn thấy bà nội và nai con cùng tán gẫu rất vui, trong lòng cực kỳ vui vẻ, tựa như hòa tan sau một ngày làm việc mệt mỏi, buổi tối, anh và Lương Chân Chân kiên trì muốn ở lại bệnh viện với bà nội, kêu y tá đặt một cái giường bên ngoài phòng khách.

Đổng lão phu nhân không còn cách nào, chỉ đành phải mặc kệ bọn họ, miệng của cô nhóc này thật đúng là ngọt ngào, làm cho bà nhớ lại lúc mình còn trẻ, haizz. Thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, năm tháng không buông tha người nào cả!

Trên giường bệnh nhỏ hẹp, hai người Đổng Cận Tư và Lương Chân Chân ôm nhau ngủ, tứ chi tựa như dây leo quấn quanh thật chặt, như muốn khảm đối phương vào sâu trong cơ thể của mình.

“Thật xin lỗi.” Gương mặt của Lương Chân Chân dính vào trên ngực của anh, ngón trở vô ý thức vẽ thành vòng tròn.

“Ngoan, anh cũng có lỗi.” Đàng Cận Tư ôm cô gái vào trong ngực thật chặt, trong lòng biết khẳng định bà nội đã nói hết với cô rồi, cũng tốt, để cho cô hiểu rõ toàn bộ về mình.

“A Tư.” Đột nhiên Lương Chân Chân ngẩng đầu, kêu một tiếng thật nhỏ.

Đàng Cận Tư cau mày, vuốt ve gương mặt mềm mại của nai con, “Ngoan, anh thích nghe em gọi anh là – Tư.”

“Không muốn, người ta cảm thấy gọi A Tư thân mật hơn.” Cô nũng nịu cong môi.

Đàng Cận Tư nhìn cô một cái thật sâu, sau đó ghé vào bên tai cô nói một câu, lập tức mặt của Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ bừng, há mồm cắn một cái trên ngực anh, “Bại hoại!”

“Nai con, em học xấu.” Một người đàn ông cười đến tà ác, cúi đầu bắt lấy môi của cô.

“Ừm. Đùng lộn xộn, bà nội đang ngủ ở phòng bên cạnh đấy.” Lương Chân Chân lầu bầu nói.

“Không, là em đốt lửa trước.” Nói xong, liền mạnh mẽ hôn xuống, thẳng đến khi người trong ngực yêu kiều thở hổn hển mới buông cô ra, ôm lấy cô thật chặt, nơi này quả thật không thích hợp làm chuyện đó, khụ.

Yên lặng mấy phút sau, Lương Chân Chân lẩm bẩm nói: “A Tư, hai ngày nữa, anh có thể theo em đi gặp một người không?”

176. Chương 177: Không Sờ Phải Ra Ngoài

Ngón tay của Đàng Cận Tư luồn vào trong mái tóc dài đen nhánh của cô, hôn lên thái dương của cô, “Ừ, đi đâu?”

“Khu mộ Tây Sơn.” Giọng của Lương Chân Chân hơi buồn, đầu chôn ở trong ngực anh, tham lam ngửi mùi vị ấm áp trên người anh, mặc dù anh có gia thế hiển hách, nhưng vẫn cô độc, cũng không được hưởng thụ qua sự quan tâm và yêu mến của cha mẹ; mà mình mặc dù cuộc sống nghèo khổ, nhưng ít nhất còn được hưởng thụ qua tình thương ấm áp của mẹ, mặc dù rất ngắn ngủi, nhưng mẹ rất thương cô, vừa đúng mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của mẹ, cô muốn mang anh đi gặp mẹ, nói ẹ đang ở trên thiên đường biết, hiện tại cô rất hạnh phúc.

Thật ra tuổi thơ của hai người bọn họ đều có nhiều thiếu sót, đều là những đứa bé khát vọng được yêu thương.

“Ừ.” Ngón tay của Đàng Cận Tư dừng một chút, ngay sau đó gật đầu, anh cũng rất muốn biết tất cả về nai con.

“A Tư, em muốn nghe chuyện lúc anh đi học, có thời gian nói cho em nghe một chút đi.” Đầu ngón tay của Lương Chân Chân tiếp tục vẽ thành các vòng tròn.

“Anh muốn nghe em nói trước.” Người đàn ông nào đó bá đạo nói, không quên bắt lấy bàn tay nhỏ bé không yên phận, chơi đùa ra lửa anh sợ mình sẽ không nhịn được, đã vài ngày chưa đụng cô, nơi nào đó đã sớm kêu gào, nhất là lần trước ở Provence chưa được thỏa mãn, nó đã sớm bất mãn rồi.

“Thật sao.” Giọng nói của Lương Chân Chân ngọt ngào, quyến rũ làm tim của người nào đó mềm nhũn, biết anh không dám làm loạn, cố ý bấm ngón tay gãi ngứa trong lòng bàn tay anh, chơi đến vui vẻ không thôi, trong lòng vui sướng hài lòng, thỉnh thoảng “Hành hạ” anh, cũng là một niềm vui thú! Bình thường đều là mình bị anh chơi đùa đến chết đi sống lại, tối nay thật là một cơ hội tốt trời cho!

“Phá nữa, chúng ta sẽ ra bên ngoài đến.nhà vệ sinh.” Đàng Cận Tư cắn vành tai mướt mà của cô, giọng nói khàn khàn rất có tính uy hiếp.

Trong lòng Lương Chân Chân rơi “Lộp bộp”, kí ức trong nhà vệ sinh cô vẫn còn rõ ràng, vẫn còn nhớ thật lâu trước đây ở trong nhà vệ sinh của khách sạn Đế Hào Tư, kích thích đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, được rồi, phòng vệ sinh trong bệnh viện quá nguy hiểm, không cẩn thận sẽ truyền khắp cả bệnh viện, đến lúc đó cô sẽ không còn mặt mũi gặp người khác, vẫn nên yên phận ngủ đi.

Đột nhiên, nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu, bấu môi lấy tốc độ sét đánh đặt trên môi anh một nụ hôn, sau đó hai cánh tay ôm thật chặt eo của anh, lầu bầu nói: “Ngủ.”

Trên môi của Đằng Cận Tư còn lưu lại hương vị ngọt ngào của cô, không cam lòng sờ đầu nhỏ của cô, muốn nếm thêm phần ngọt ngào này, nhưng Lương Chân Chân cố tình không nghe theo ý nguyện của anh, đầu nhỏ ở trong lòng anh lắc lư nhất định không chịu ngẩng đầu, xúc cảm ngứa ngáy khiến tim của Đằng Cận Tư cũng ngứa theo, cả người nóng lên, dục hỏa đốt người.

“Ngoan, chúng ta ra bên ngoài?” Anh nhỏ giọng dụ dỗ nói.

“Không được, em buồn ngủ quá, mắt không mở ra được.” Lương Chân Chân nói xong ngáp một cái phù hợp với hoàn cảnh, sau đó không còn bất kỳ động tác gì, yên lặng ngủ.

“Vậy em sờ nó.” Người đàn ông nào đó thấy mưu kế không cách nào được như ý chỉ có thể đổi thành dụ dỗ.

“Không sờ.” Giọng nói rất kiên quyết.

“Không sờ phải ra ngoài.” Đằng Cận Tư hung hãn nói bên tai cô, vừa nói vừa làm bộ muốn ôm cô đi ra ngoài, Lương Chân Chân không có cách nào, chỉ có thể bị anh nắm lấy bàn tay đưa đến chỗ nào đó, cảm xúc nóng bỏng làm cô muốn rút tay về, nhưng khổ nỗi sức lực của người nào đó quá lớn, cô —— không thể làm gì.

Vì vậy, đêm nay, có đủ loại yêu.

“Động đây một cái.” Trong giọng nói của người đàn ông nào đó không kiên nhẫn.

“Nó đang động đây mà, càng lúc càng lớn.” Cô gái nào đó nhỏ giọng kêu lên.

“Anh muốn tay em động đây, di chuyển lên xuống.” Giọng nói của người đàn ông nào đó cực kì tức giận.

“Ghét.” Cô bé con nào đó hoàn toàn bất đắc dĩ chỉ có thể nghe lời động đây, gương mặt đỏ bừng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lương Chân Chân cảm thấy đủ rồi, đang chuẩn bị thu tay lại, nhưng

“Tiếp tục.”

“Còn bao lâu nữa chứ?” Cô thật muốn khóc.

“Ngoan, nó thích em sờ nó.”

“.” Tay cô run lên, thật may là mình mới vừa cắt móng tay, bằng không đụng đến bảo bối của anh, tối nay mình đừng hòng ngủ, còn không biết anh sẽ nghĩ ra cách gì để chinh mình đây. ()

Đêm dài đằng đẵng, thật sự là hết sức mê người, Lương Chân Chân cảm thấy còn không bằng sớm đồng ý đi ra ngoài với anh, biến thành như bây giờ căn bản không phải là dự đoán ban đầu của cô!

Trải qua sau mấy ngày điều dưỡng, rõ ràng sắc mặt của Đằng lão phu nhân tốt hơn nhiều, hơn nữa bởi vì tâm trạng vui vẻ, nhìn bà cũng có tinh thần hơn, cả ngày la hét đòi xuất viện, nói không quen ở bệnh viện, cả người đều khó chịu, nhất là mùi thuốc trong đây, bà nghĩ thấy không thoải mái.

Sau khi Đằng Cận Tư liên tục xin chỉ bảo của bác sĩ chữa trị cho bà nội và Lê tử, mới đồng ý với yêu cầu của bà nội, đón bà đến biệt thự Lan Đình Uyển ở, vừa đúng ngày trước Hạ Đông chính là người hầu hạ bà, giao cho bà ấy chăm sóc trong lòng anh cũng yên tâm hơn, còn đặc biệt mời hộ sĩ đến ngày đêm làm bạn, tùy thời ghi chép tình trạng sinh hoạt hàng ngày của bà nội.

Vốn Đằng lão phu nhân cũng không vui lắm, cứ có cảm giác giống như đang ngồi tù, mỗi lời nói cử động đều bị người khác nhìn chăm chăm, bị người khác yêu cầu, không tự do chút nào, nhưng trong lòng bà cũng biết tình trạng cơ thể mình, biết A Tư cũng vì hiếu thảo, liên đồng ý, cũng may là có Hạ Đông và cháu dâu làm bạn, cũng không nhàm chán lắm.

Bên trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn “Bác Nguyên”, Thẩm Bác Sinh đang chuyên chú xem tốc độ cổ phiếu của công ty tăng gần đây, giữa hai lông mày lơ đãng toát ra sự vui sướng, gần đây công ty hoạt động rất tốt, dĩ nhiên là chuyện đáng vui vẻ.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, vội vàng đưa tay bắt máy.

Tổng giám đốc Thẩm, bên ngoài có vị Lâm tiên sinh nói có hẹn trước với ông, có cho anh ta vào không?

Thẩm Bác Sinh hơi trầm ngâm, Lâm tiên sinh? Hình như ông không nhớ rõ có hẹn vị nào tới gặp ông, chắc không phải là.

“Được, cho anh ta vào. Còn nữa, trong lúc chúng tôi nói chuyện, không cho phép bất kỳ người nào khác vào quấy rầy.” Giọng nói của ông nghiêm túc, thư ký thừa vâng, nghĩ thầm vị Lâm tiên sinh này thật đúng là vị khách quý, được Tổng giám đốc Thẩm coi trọng như vậy.

Không bao lâu, tiếng gõ cửa liền vang lên, ông buông công việc trên tay xuống, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen đi tới, đeo mắt kính gọng vàng, trên tay còn cầm một cặp hồ sơ, khiêm tốn nói: “Tổng giám đốc Thẩm, chuyện ông muốn tôi điều tra đã điều tra xong.”

“Lâm tiên sinh, ngồi xuống rồi nói.” Thẩm Bác Sinh đứng lên chỉ vào cái ghế đối diện nói, đây là ông cố ý mời thám tử tư, đặc biệt điều tra chuyện mười tám năm trước, kể từ khi nhìn thấy Lương Chân Chân, ông thường mơ thấy Tiểu Vũ, lần nào trong mơ cô ấy cũng khóc nhìn mình, bộ dáng muốn nói lại thôi, giống như có lời gì muốn nói với ông.

Điều này làm cho ông lo lắng, càng nghĩ càng thấy chuyện mười tám năm trước có gì đó không đúng, liền tìm một thám tử tư có tiếng, muốn anh ta giúp mình tra rõ sự thật năm đó, hôm nay đột nhiên người này tới, tất nhiên là đã tra ra có kết quả.

“Tổng giám đốc Thẩm, ông suy đoán không sai, chuyện năm đó quả thật có nhiều điểm nghi vấn, tôi cố ý điều tra tài liệu tai nạn xe cộ mười tám năm trước của tiểu thư Lương Vũ, cảm thấy rất khả nghi, rất nhiều thứ đều không phù hợp, hơn nữa theo lời nói của người chứng kiến năm đó, thi thể đó đã hoàn toàn biến dạng, căn bản không có cách nào phân biệt rõ rốt cuộc là ai, người tới chứng thực thân phận của cô ấy nghe nói là một người phụ nữ hơn 40 tuổi, tự xưng là mẹ của cô ấy, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, một mực chắc chắn đó chính là con gái của mình, còn không cho những người khác khám nghiệm tử thi, nói như vậy là bất kính với con gái của bà, mọi người thấy bà ta khóc đau lòng như vậy, liền tin lời nói của bà ta, sau chuyện của tiểu thư Lương Vũ, tất cả giấy tờ thủ tục đều do bà ta làm.” Trình thám Lâm đem nói chuyện mình điều tra được ra.

Thẩm Bác Sinh hơi trầm ngâm, người phụ nữ hơn 40 tuổi? Mẹ của Tiểu Vũ ? Không thể nào! Mẹ của cô ấy yếu ớt vẫn dưỡng bệnh tại Vân Nam, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Trong đầu không tự chủ được dần hiện ra một gương mặt, anh thật sự không muốn tin tất cả chuyện này là do mẹ ông sắp đặt, nhưng tính cách của mẹ ông vô cùng rõ ràng, bà không thích Tiểu Vũ, bà thích người vợ hiện tại của mình.

“Có chứng cứ xác thực không?” Có lẽ trong lòng ông đã khẳng định sự thật kia, nhưng vẫn muốn thấy được chứng cứ làm mình hoàn toàn tin tưởng, năm đó ông và Tiểu Vũ yêu nhau thật lòng, nhưng thực tế có quá nhiều trở ngại, ông đã từng nghĩ tới muốn dẫn cô bỏ trốn, đi đến một nơi không ai biết bắt đầu lại lần nữa, nhưng vừa tìm được cách, Tiểu Vũ đã gặp nạn.

“Có, đây là tài liệu tai nạn xe cộ năm đó, tổng giám đốc Thẩm ông có thể xem.” Trình thám Lâm đưa cho ông một túi tài liệu.

Thẩm Bác Sinh chỉ thoáng lật một trang, lòng liền rét lạnh, quả nhiên là. mẹ, trong lòng anh dâng lên một loại đau đớn không có cách nào nói ra lời, Tiểu Vũ, là anh có lỗi với em, là sự ích kỷ của anh hại em.

“Vậy có tra được chỗ ở của Tiểu Vũ không? Cô ấy. Có ở đây không?”

Trình thám Lâm lắc đầu một cái, “Không có ở đây, ngay từ lúc mười ba năm trước đã bệnh qua đời, có điều.”

“Có điều sao?” Thẩm Bác Sinh vừa tuyệt vọng như bắt được một thứ.

“Bà ấy có một đứa con gái.”

“Cái gì? Nó. Tên gì? Hiện tại. Ở đâu?” Thảm Bác Sinh kích động đến lời nói không được rõ ràng.

177. Chương 178: Cha Con Gặp Nhau

Editor : ChiMy

“Cô ấy tên Lương Chân Chân, năm đó cô ấy năm tuổi, sau khi mẹ qua đời thì được một nhà họ Diệp nuôi dưỡng đến nay.” Trình thám Lâm móc tiếp một xấp tài liệu từ trong túi ra đưa cho ông.

Cái tên Lương Chân Chân giống như một tia sấm sét đánh vào đầu Thảm Bác Sinh, ngón tay ông run rẩy nhận lấy xấp tài liệu, run rẩy mở ra, đột nhiên ở trong đó có một tấm hình của Lương Chân Chân khi còn bé, cô gái nhỏ cột hai bím tóc đáng yêu, cười đến vui vẻ như vậy, gương mặt kia, tương tự người đó trong trí nhớ, hoàn toàn là phiên bản nhỏ của bà.

Đột nhiên ông nhớ lại lúc mấy tháng trước trong tiệc tối gặp được cô, tại sao nó nói mẹ nó tên Diệp Lan mà không phải Lương Vũ đây? Chẳng lẽ có nỗi khổ tâm gì hay sao?

Nếu như lúc ấy nó nói tên “Lương Vũ” này ra, chỉ sợ mình sẽ lập tức nhận nó, bất luận là từ tương mạo cho đến tuổi tác, nó đều là con gái của mình, mặc dù đáng dấp giống Tiểu Vũ hơn, nhưng cũng nhìn thấy bóng dáng của mình, không cần hoài nghi quan hệ huyết thống.

“Lương Chân Chân. Thì ra nó thật đúng là con gái của tôi và Tiểu Vũ, thật tốt quá.” Thảm Bác Sinh không nhịn được rơi nước mắt.

“Tổng giám đốc Thảm, nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi trước.” Trình thám Lâm đứng dậy tạm biệt.

“Lâm tiên sinh, lần này thật sự cảm ơn anh, về sau có gì cần thì cứ nói với lão Thảm tôi.” Thảm Bác Sinh thật lòng thành ý nói.

“Tổng giám đốc Thảm khách khí rồi, tôi chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi.”

Sau khi Thảm Bác Sinh đưa mắt nhìn ông rời khỏi đây, không còn ý định làm việc nữa, đem tài liệu ra xem xét tỉ mỉ, trong lòng tràn đầy cảm khái, thì ra những năm này hai mẹ con Tiểu Vũ vẫn ở thành phố C, đây đúng là ý nói chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, đại khái dù thế nào mẹ mình cũng không ngờ được Tiểu Vũ sẽ sống dưới mí mắt của bà, năm đó lúc bà làm ra loại chuyện đó, có biết Tiểu Vũ mang thai không?

Ông cũng không muốn nghĩ nữa, điều duy nhất có thể xác định là cho dù thế nào cũng muốn tìm đứa con gái đã thất lạc mười tám năm trở về, không thể để nó ở bên ngoài chịu khổ, ông muốn bù lại tất cả những gì mình đã thiếu, ông sẽ dùng hết tất cả khoảng thời gian còn sống để đền bù cho nó, thương yêu nó, sẽ không để cho nó phải chịu một chút xú uất ức nào.

Không thể bảo vệ tốt cho Tiểu Vũ là lỗi lầm suốt đời không thể tha thứ của ông, đứa con gái duy nhất của bọn họ, dù như thế nào ông cũng phải bảo vệ cho tốt, chuyện cũ mười tám năm trước tuyệt đối không thể tái diễn lần nữa!

Khu mộ Tây Sơn, Lương Chân Chân một thân đồ trắng, trong tay đang cầm một bó hoa bách hợp trắng, yên tĩnh đứng ở trước bia mộ của mẹ, khom lưng đặt bó bách hợp lúc sống mẹ thích nhất lên trước mặt mẹ, cô biết khi còn sống mẹ luôn mong đợi người đàn ông kia tới đón mẹ trở về, ẹ cuộc sống đoàn tụ, nhưng mà cuối cùng ông ta cũng chưa từng xuất hiện, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện.

Ở sâu trong lòng cô, cô hận ông, cô cảm thấy ông là người đàn ông vô trách nhiệm, sau khi chơi đùa một người phụ nữ dịu dàng tốt bụng như mẹ xong thì chẳng thèm quan tâm, thật là hết sức ghê tởm, không có lương tâm!

“Mẹ, con là Chân Chân, mẹ ở trên thiên đường có tốt không?” Mỗi lần Lương Chân Chân nhớ tới gương mặt ưu buồn của mẹ khi còn sống, trong lòng đều cảm thấy quặn đau.

Đằng Cận Tư đứng ở bên cạnh cô, mặc một cái áo sơ mi đen cùng quần tây, bàn tay ấm áp bao bọc lại bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của người bên cạnh, kiên định nhìn về phía bìa mộ nói: “Bác yên tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với nai con, mãi mãi đối xử tốt với cô ấy.”

Trong lòng Lương Chân Chân ấm áp, lúc này mới nhớ tới mình còn chưa chính thức giới thiệu anh với mẹ, thẹn thùng nói: “Mẹ, anh ấy là Đằng Cận Tư, đối với con rất tốt, con đã tìm được hạnh phúc của mình.” Lúc nói xong câu này, khóe miệng cô vẫn cong lên, đó là một nụ cười hạnh phúc.

Ngày hôm qua Thẩm Bác Sinh xem qua tài liệu liền biết hôm nay là ngày giỗ của Tiểu Vũ, sáng sớm đã đến tiệm bán hoa mua hoa bách hợp mà bà thích nhất khi còn sống, trên đường tới ông tưởng tượng rất nhiều cảnh tượng khi cha con gặp nhau, ông phải mở miệng thế nào, nên lấy phương thức nào tới nói cho Chân Chân biết nó chính là con gái của mình, là ở trước mộ Tiểu Vũ sao? Hay là tìm chỗ khác nói chuyện đây? Trong lòng ông rất thấp thỏm, càng tới gần khu mộ trong lòng càng lo lắng.

Tiểu Vũ có trách mình hay không? Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông tới thăm bà.

Xe chậm rãi dừng ở trên đường, vừa liếc mắt một cái ông đã thấy có một nam một nữ đứng trước bìa mộ của Tiểu Vũ, rõ ràng cô gái đó chính là Chân Chân, còn người đàn ông, không thể nghi ngờ là bá chủ thương giới Đằng Cận Tư, ông không khỏi kinh ngạc, loại người đàn ông kiêu ngạo lạnh nhạt này sao lại tới khu mộ này với Chân Chân?

Mặc dù ở trong bữa tiệc ông từng gặp Chân Chân, sự cứng chiều đó không phải giả, nhưng có thể duy trì được bao lâu đây? Cũng giống như ông, năm đó cũng nói những lời thề son sắt cho người phụ nữ mình yêu được hạnh phúc, cùng cô xây dựng một gia đình mỹ mãn, nhưng cuối cùng vẫn là đã trắng xe cát biển Đông, mọi chuyện luôn biến hóa khó lường, ông không hy vọng Chân Chân cũng đi lên con đường của mẹ nó.

Thừa dịp tất cả còn kịp, ông muốn nghĩ biện pháp ngăn cản, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Mắt thấy bọn họ xoay người chuẩn bị rời đi, Thẩm Bác Sinh vội vàng mở cửa xe đi lên bậc thang, ba người vừa đúng chạm mặt.

Lương Chân Chân có chút ấn tượng đối với ông, nhớ mang máng lần trước ở buổi tiệc gặp được ông bác này, ông còn kỳ quái nhìn mình chằm chằm thật lâu, hơn nữa hỏi một vài vấn đề kỳ quái, hình như là nhận lầm người, không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp ông ở đây lần nữa, hơn nữa trên tay ông còn cầm một bó hoa bách hợp mà mẹ mình thích nhất khi còn sống.

Cô lại cảm thấy là mình quá lo lắng, rất nhiều người thích hoa bách hợp, đâu phải chỉ có một mình mẹ cô? Nói không chừng vừa đúng ông cũng có thân thích đã qua đời thích bách hợp trắng.

Nghĩ cũng coi như đã từng gặp mặt một lần, còn là trưởng bối, cô liền lễ phép cười, coi như chào hỏi, lúc chuẩn bị đi qua.

“Chân Chân, con có thể đi lên với bác không?” Thẩm Bác Sinh suy nghĩ hồi lâu, lúc thấy con gái cười với mình, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng, trong giọng nói tràn ngập tha thiết chờ đợi và cầu xin.

Không đợi Lương Chân Chân có phản ứng gì, Đằng Cận Tư đã bắt mắt, ánh mắt bén nhọn quét về phía Thẩm Bác Sinh, trông mắt đen thâm trầm như nước, giống như một lớp sương mỏng mờ mịt.

178. Chương 179: Cha Con Gặp Nhau (Hai)

Editor: ChiMy

Trong lòng Đằng Cận Tư thắc mắc Thẩm Bác Sinh biết nai con khi nào, còn nói chuyện thân thiết như vậy? Tại sao? Chỉ tưởng tượng thôi, anh đã nổi giận, ánh mắt nhìn về phía ông ta càng bức mình, chỉ hận không thể đâm ông ta mấy nhát, giọng nói lạnh lùng vang lên, “Thẩm tiên sinh muốn làm gì?”

Lương Chân Chân cũng kinh ngạc nhìn Thẩm Bác Sinh, lời nói của ông ta thật kỳ quái!

Sau khi Thẩm Bác Sinh nói xong mới phát hiện mình có chút đường đột, nếu như ngay ở đây nói cho Chân Chân biết mình chính là cha ruột của nó, nó có thể nghĩ mình bị tâm thần hay không? Còn có người đàn ông bên cạnh nó, ánh mắt như muốn lảng tránh mình, dịch ý đối với mình vô cùng mãnh liệt, hoàn toàn chính là một loại ham muốn chiếm giữ đối với người phụ nữ của mình.

Nói thật, nếu đó chỉ là một người đàn ông bình thường, ông sẽ vui mừng giúp con gái, nhưng cố tình anh ta là Đằng Cận Tư, ông không vui mừng nổi, tương lai sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi, trong lòng ông không nắm chắc.

“Bác tới đây thăm một người bạn cũ, bà ấy tên Lương Vũ, bởi vì không biết địa chỉ của bà ấy ở đâu, cho nên muốn nhờ Chân Chân dẫn đường.” Thẩm Bác Sinh tìm một lý do rất sứt sọ, lúc nói chuyện hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Lương Chân Chân, ông cố ý nói như vậy, muốn xem thử phản ứng của cô.

Lương Chân Chân kinh hãi, Lương Vũ? Ông ta biết mẹ sao? Sao ông ta biết mẹ được? Lần trước ánh mắt của ông nhìn mình cũng rất kỳ lạ, giống như là xuyên qua mình nhìn thấy một người khác, chẳng lẽ người đó chính là mẹ? Tính toán tuổi tác, ông ta biết mẹ cũng là một chuyện rất bình thường, nhưng vì sao trước kia chưa bao giờ thấy ông tới đây?

Liên tiếp mấy vấn đề vây quanh cô, chiếm hết suy nghĩ của cô, làm cho cô chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, mắt to mê mang nhìn ông, tràn đầy nghi vấn, “Bác biết mẹ cháu sao?”

Cô cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn hỏi, vẫn còn nhớ khi còn bé trong nhà chỉ có cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, một người thân hay bạn bè cũng không có, các bạn xung quanh đều có cậu, dì, cô, chú rất nhiều thân thích có thể qua lại, cô vô cùng hâm mộ, còn chạy đi hỏi mẹ về ba, kết quả làm mẹ khóc, từ đó về sau cô cũng không dám hỏi nữa.

Thời gian trôi qua vài chục năm, đột nhiên có người xuất hiện tự xưng là bạn của mẹ cô, cô có thể không kích động sao?

“Ừ, không chỉ có biết, mà còn rất thân.” Đột nhiên Thẩm Bác Sinh nghĩ đến có thể lợi dụng điều này để hẹn con gái ra nói chuyện riêng.

“Vậy trước kia sao cháu chưa từng thấy bác tới thăm. mẹ?” Lương Chân Chân nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

Bỗng nhiên trên mặt Thẩm Bác Sinh trở nên bi thương, đây đúng là vết thương trong lòng ông, mỗi lần nhớ tới, ông đều cực hận bản thân mình, chắc chắn một mình Tiểu Vũ nuôi dưỡng con gái đã chịu rất nhiều cực khổ, nếu không phải như vậy sao bà còn trẻ đã ngã bệnh qua đời, để lại đứa con gái nhỏ mới năm tuổi sống cô đơn trên đời, nhất định là bà sẽ không yên lòng, trong lòng nhất định rất hận mình.

Nếu như không có người nhà họ Diệp tốt bụng nuôi dưỡng Chân Chân, ông không biết đời này mình có còn cơ hội gặp lại con gái hay không, càng không biết mình còn có thể diện đi gặp Tiểu Vũ trên thiên đường không.

“Bởi vì cũng mới gần đây bác mới biết tin tức của mẹ cháu, bị che mắt thật lâu.” Về bi thương trên mặt Thẩm Bác Sinh không phải giả, ông đang rơi vào trong trạng thái tự trách bản thân mình.

“À?” Lương Chân Chân càng thêm nghi ngờ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Chẳng lẽ thân thể của cô sắp mở ra sao?

Đằng Cận Tư nhíu mày nhìn về phía Thẩm Bác Sinh, chẳng lẽ ông có quan hệ gì với mẹ nai con sao? Rốt cuộc mười tám năm trước đã xảy ra chuyện gì? Người ba vô trách nhiệm của nai con là ai?

“Không bằng chúng ta hẹn khi nào gặp mặt nói chuyện được không?” Thẩm Bác Sinh suy nghĩ rất muốn nói cho cô biết mình chính là cha ruột của cô, nhưng lại sợ chuyện quá đột ngột sẽ dọa cô, hơn nữa hiện tại cũng không phải là cơ hội tốt.

“Không được!” Đằng Cận Tư không chút suy nghĩ từ chối, trời mới biết ông ta có suy nghĩ xấu xa nào, anh không yên lòng để nai con gặp riêng ông ta.

“A Tư.” Lương Chân Chân bĩu môi kéo ống tay áo của anh, lớn như vậy nhưng đây cũng là lần thứ nhất cô gặp “bạn” của mẹ, hơn nữa nhìn ông có vẻ rất thân quen với mẹ, chắc sẽ biết rất nhiều chuyện, chỉ

cần những gì về mẹ, cô đều muốn biết, muốn hiểu, càng muốn biết. người ba mà cô chưa từng gặp mặt là ai.

Nghe giọng nói nũng nịu của nai con, nhìn vẻ mặt và bộ dáng mong đợi của cô, lập tức lòng của Đằng Cận Tư mềm nhũn, mím môi không nói lời nào, vẻ mặt dịu lại rất nhiều so với vừa rồi.

Thẩm Bác Sinh nhìn bộ dáng của con gái, cũng chợt nhớ tới trước kia Tiểu Vũ cũng thường nũng nịu với mình như vậy, không khỏi nhìn cô chăm chăm, lần này Đằng Cận Tư thật sự tức giận, một tay ôm lấy nai con vào trong ngực, trong tròng mắt đen phát ra sự lạnh lẽo khiếp người, đáng chết! Ông ta dám nhìn chăm chăm nai con đắm đuối!

“Khụ.” Thẩm Bác Sinh che miệng ho nhẹ hai tiếng, Đằng thiếu gia thật ghen quá, cũng không biết tình yêu của anh dành cho Chân Chân có thể duy trì được bao lâu? Nếu có thể vĩnh viễn yêu cô bảo vệ cô cả đời thì tốt, nhưng thật sự quy tắc hào môn khiến trong lòng ông sinh ra sợ hãi, tình cảm kiên định của bọn họ mà nói, cũng chỉ như mây bay mà thôi.

“Buông ra đi..., đây là khu mộ đấy.” Lương Chân Chân nhỏ giọng nói lầm bầm, trong lòng lại chảy qua một dòng nước ấm, cảm giác được người khác yêu thương bảo vệ thật tốt.

“Mới vừa rồi là Thẩm mỗ mạo muội, chỉ vì Chân Chân có dáng vẻ rất giống mẹ cô ấy, cho nên. Có chút luống cuống.” Thẩm Bác Sinh chân thành mà xin lỗi.

Lỗ mũi của Đằng Cận Tư hừ hừ, chẳng thèm ngó tới ông, vì nhìn mặt mũi của nai con, miễn cưỡng nhin xuống không nổi giận.

Lương Chân Chân đã có kinh nghiệm, cho nên cũng không có quá kinh ngạc, ngược lại cảm thấy hứng thú về mối quan hệ của ông và mẹ hơn, chẳng lẽ, ông chính là của mình.

“Được, mấy ngày nay cháu đều rảnh rồi.” Đột nhiên cô rất muốn biết chuyện của mười tám năm trước, vô cùng muốn biết thân thế của mình, muốn biết rốt cuộc người đàn ông độc ác bạc tình vứt bỏ mẹ và cô là ai!

“Đây là danh thiếp của bác, bất cứ lúc nào cháu gọi điện thoại tìm bác cũng được.” Thẩm Bác Sinh vội vàng móc danh thiếp từ trong bóp của mình ra đưa cho cô, trong lòng vui vẻ không thôi.

Đuôi mắt Lương Chân Chân liếc thấy trong bóp của ông có một tấm ảnh, mặc dù rất nhỏ, nhưng cô gái trẻ tuổi kia ——

179. Chương 180: Có Anh Là Được Rồi

Editor : ChiMy

Cô chưa kịp thấy rõ, Thẩm Bác Sinh đã đóng bóp da lại, sau khi cô nhận lấy danh thiếp trong lòng còn đang suy nghĩ cô gái trong tấm hình kia có phải mẹ của cô không, rất muốn mở miệng hỏi nhưng lại sợ quá mức đường đột, chỉ đành phải giữ sự nghi ngờ ở trong lòng.

Lương Chân Chân vốn muốn để A Tư đi xuống trước, mình và Thẩm Bác Sinh đi đến trước mộ của mẹ, nhưng người đàn ông nào đó không muốn, cứ phải dính một chỗ với cô không xa rời nhau, cho nên, ba người đứng ở trước mộ Lương Vũ lần nữa.

Thẩm Bác Sinh nhìn tấm hình nhỏ trên bia mộ, trong lòng vô cùng xúc động, đàn ông không dễ rơi nước mắt, nhưng ông không nhận được rơi vài giọt nước mắt đau lòng, Lương Chân Chân nhìn thấy thì trong lòng càng nghi ngờ hơn.

“Chân Chân, bác muốn ở lại đây một mình với mẹ cháu một lát.” Giọng nói của Thẩm Bác Sinh hơi nghẹn ngào, mười tám năm trôi qua, ông có rất nhiều điều muốn nói với Tiểu Vũ, đó là những chuyện riêng thuộc về bọn họ.

Đằng Cận Tư cau mày kéo Lương Chân Chân đi, cho đến khi ngồi lên xe, Lương Chân Chân mới nghiêng người sang nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “A Tư, em rất sợ.”

“Sợ cái gì?” Đằng Cận Tư vừa lái xe vừa nhìn qua cô.

“Em cảm thấy mình rất mâu thuẫn, một mặt rất muốn biết cha ruột của mình là ai, một mặt khác lại sợ khi biết rồi, thật ra thì em rất muốn hỏi năm ấy tại sao ông ta lại vứt bỏ mẹ và em, nếu không thương, tại sao còn muốn để mẹ mang thai em. . . .” Lương Chân Chân nhỏ giọng ngập ngừng nói, khi còn bé lúc cô bị người khác ức hiếp luôn hy vọng ba sẽ từ trên trời rơi xuống, như siêu nhân giúp cô giải quyết mọi chuyện, sau đó người một nhà sống chung với nhau thật hạnh phúc.

Nhưng cho tới bây giờ mơ ước đó cũng không thể thành sự thật, cuộc sống không hề vui vẻ, sau khi mẹ bệnh qua đời, cô cũng biết ước mơ đó không bao giờ có thể thực hiện, trong lòng hiểu rõ mình là đứa trẻ bị vứt bỏ.

“Ngoan, vậy thì không cần ba, có anh là được rồi.” Đằng Cận Tư nhẹ nhàng nói, nếu như đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tới giành nài con với anh, anh sẽ không chấp nhận! Anh tình nguyện nài con chỉ phụ thuộc vào một mình anh, chỉ thuộc về một mình anh.

Lương Chân Chân nửa cắn môi trừng mắt liếc anh một cái, đưa tay nhéo cánh tay của anh, biết anh đang lái xe, không dám làm gì mình.

“Càng ngày càng biết làm chuyện xấu?” Đằng Cận Tư lạnh giọng hừ hừ.

“Nào có, da anh dày như thế, nhéo lại không đau, với lại em cũng đâu có dùng sức quá mạnh đâu.” Lương Chân Chân bĩu môi nói xong thì cảm thấy có chuyện lạ, đột nhiên cô phát hiện, ở trước mặt anh lá gan của mình càng lúc càng lớn, hình như chắc chắn anh sẽ không làm gì mình, loại cảm giác được cưng chiều này đối với cô mà nói là một cảm giác mới lạ trước nay chưa từng có, làm cho cô vô cùng hưởng thụ và mê đắm.

“Không đau? Chết rồi kìa.” Đằng Cận Tư liếc mắt nhìn cánh tay của mình.

“Chết rồi sao? Em xem nào.” Lương Chân Chân vội tiến tới, vừa siết chặt, vừa sờ, phá đến Đằng Cận Tư không thể chuyển tâm lái xe, hai người một đường đùa giỡn trở về, điều chỉnh lại không khí phiền muộn vừa rồi trở nên vui vẻ nhẹ nhõm.

Thẩm Bác Sinh ngồi hai tiếng ở trước mộ Lương Vũ, nói rất nhiều lời, ông hoàn toàn mất đi hình tượng cứng chạch khiêm tốn bình thường, lúc gần đi, ông thề ở trước mặt người phụ nữ mình yêu: “Tiểu Vũ, anh nhất định sẽ để cho Chân Chân nhận tổ quy tông, mười tám năm trước anh phụ em, mười tám năm sau, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với con gái của chúng ta, sẽ không để cho nó phải chịu một chút đau khổ và uất ức nào.”

Nói xong những lời này, ông liền xuống núi, trực tiếp trở về nhà họ Thẩm, ông muốn tìm mẹ, vô luận như thế nào ông cũng phải thuyết phục bà tiếp nhận Chân Chân, cháu gái ruột thịt của bà, chờ sau khi xử lý tốt tất cả chuyện trong nhà, ông lập tức bắt tay chuẩn bị chính thức công bố nhị tiểu thư của nhà họ Thẩm.

Khung cảnh bên trong nhà họ Thẩm tuyệt đẹp, bóng cây um tùm, mỗi ngày đều có người giúp việc chăm sóc cây cỏ hoa lá, nhìn rất vui tai vui mắt, cảnh vật xanh biếc đan xen hợp lý giữa ba ngôi biệt thự, ngôi biệt thự ở giữa mang phong cách cổ xưa, trang trọng tao nhã, không nghi ngờ chút nào chính là chỗ ở của Thẩm lão phu nhân; ngôi biệt thự bên trái sang trọng tráng lệ, đó là nơi ở của một nhà ba người Thẩm Bác Sinh, đứa con trai lớn của bà; căn biệt thự bên phải vừa nhìn đã biết mới được xây dựng lại không lâu, phong cách đặc biệt, chính là con trai nhỏ của bà tự mình thiết kế.

Nhớ ngày đó, cho dù thế nào Thẩm lão phu nhân cũng không đồng ý để con trai nhỏ đi học kiến trúc, học cái đó rất cực khổ! Hơn nữa trong nhà có công ty lớn lại không thừa kế, cần gì phải đi học mấy cái kiến trúc bỏ đi đó! Nhưng từ nhỏ Thẩm Bác Nhân đã là một thằng nhóc nghịch ngợm, không giống anh trai Thẩm Bác Sinh cứng chạch khiêm tốn, càng không muốn đi học quản lý tài chính mà mình không thích, lúc điền nguyện vọng anh giấu gia đình đi thi ngành kiến trúc, sau khi bị mẹ biết, còn cãi một trận ầm ĩ với bà, nói gì không thích kinh doanh, trong nhà có một mình anh hai thừa kế sự nghiệp là đủ rồi, làm gì còn phải buộc anh cạnh tranh với anh trai? Đây không phải là đang ly gián quan hệ của hai anh em sao?

Lời này vừa nói ra, thiếu chút nữa đã làm mẹ anh giận đến phát tác bệnh tim tại chỗ, cũng may anh trai Thẩm Bác Sinh vẫn luôn ở bên cạnh nháy mắt với ông, để cho ông bớt cái một tí. Sau đó, Thẩm lão phu

nhân qua cơn tức cũng nghĩ thông suốt, chức vị Tổng giám đốc chỉ có một, bà không thể để hai đứa con trai cạnh tranh với nhau, có một người chủ động lựa chọn rút lui cũng coi như là một quyết định sáng suốt.

Về phần con lớn nhất Thẩm Bác Sinh vẫn luôn là niềm tự hào của bà, từ nhỏ đã vô cùng ưu tú, đầu óc linh hoạt, là nhân tài kinh doanh, công ty do nó quản lý, lợi nhuận tăng lên không ít, càng phát triển càng lớn, nghĩ đến điều này, bà cũng đồng ý với lựa chọn của con trai nhỏ, dù sao cũng là do bà mười tháng mang thai sinh ra được, sao có thể không thương.

Cũng may Thẩm Bác Nhân cũng không hề chịu thua kém, sau khi du học từ Anh quốc trở về, hợp tác với vài người bạn mở ra một văn phòng thiết kế, trải qua thời gian mấy năm cũng đã tạo ra một vùng đất ình, cho tới bây giờ đã là kiến trúc sư nổi tiếng trong và ngoài nước, bao nhiêu người nổi tiếng xếp hàng tìm anh thiết kế nhà cửa.

Thẩm Bác Sinh mới vừa xuống xe, ngoài ý muốn thấy em trai có mặt ở nhà, không giống bình thường hay tìm nó nói chuyện liên miên, sắc mặt nặng nề đi tới nhà chính.

“Ừa, anh hai, sắc mặt anh không tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?” Thẩm Bác Nhân gọi anh trai lại, ở trong nhà này, người anh kính trọng nhất là anh hai của anh, năm đó nếu không có anh hai giúp một tay, anh sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay.

“Anh tìm mẹ có chút việc, ngày khác chúng ta nói chuyện tiếp.” Thẩm Bác Sinh cũng không quay đầu lại nói, bóng dáng nhanh chóng đi vào trong vườn cây xanh lá.

Vội vã như vậy? Chắc không có chuyện gì lớn chứ? Anh hai luôn luôn là người chững chạc, hiếm có lúc gấp gáp như vậy, hơn nữa vào giờ này? Không phải anh nên ở trong công ty sao?

Nếu như không phải hiện tại anh đã hẹn gặp mặt với khách hàng nói về bản thiết kế, anh thật sự muốn về nhà nghe thử anh hai tìm mẹ có chuyện lớn gì, thôi, hay là chờ tối quay về rồi nói.

Giờ phút này Thẩm lão phu nhân đang cắn hạt dưa xem ti vi, người đã già rồi, thật đúng là không có chuyện gì làm, muốn đến công viên đi dạo một lát, lại cảm thấy không ý tứ lắm, thấy những bà lão xấp xỉ tuổi bà đều ở trên quảng trường khiêu vũ uốn éo người, trong lòng bà liền khinh bỉ, thật mất mặt mà! Bà không thể mất mặt vậy được.

Đột nhiên bà nghe ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, vội kêu người giúp việc đi xem thử, là ai trở về, chẳng lẽ là con trai nhỏ đi rồi quay lại?

“Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.” Thẩm Bác Sinh sải bước đi vào, ánh mắt ra hiệu tất cả người giúp việc lui ra.

“Nói đi, chuyện gì quan trọng đến nỗi muốn tất cả người giúp việc lui ra?” Thẩm lão phu nhân liếc con lớn nhất một cái.

Thẩm Bác Sinh cũng không quanh co lòng vòng, dứt khoát nói: “Mẹ, con luôn luôn kính trọng mẹ, mẹ nói gì con cũng đều nghe theo, chỉ có một lần duy nhất là chuyện của Tiểu Vũ năm đó, con không vâng lời mẹ một lần, cũng không bao lâu, Tiểu Vũ đã không thấy tăm hơi, con rất muốn biết chân tướng chuyện này.”

Lòng của Thẩm lão phu nhân rơi “Lộp bộp”, chuyện năm đó vẫn luôn là nỗi ám ảnh trong lòng bà, cho tới bây giờ ưu nhả như bà, trước mặt người ngoài bà luôn dịu dàng hào phóng, duy chỉ có đối với con hồ ly tinh mê hoặc con trai bà, bà đã bỏ hết mặt mũi làm ình trở nên âm hiểm ác độc.

“Đây cũng là chuyện xảy ra rất lâu rồi, không phải đã sớm nói với con là cô ta xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn đã chết rồi sao? Chẳng lẽ con không tin tưởng lời nói của mẹ?” Bà giả bộ bình tĩnh nói.

“Năm đó Tiểu Vũ không có chết, cô ấy mang thai, là mẹ ép cô ấy đi có đúng hay không?” Thẩm Bác Sinh nói từng chữ từng câu đều mang theo đau đớn, một là người phụ nữ ông yêu, một là người mẹ ông kính trọng, ông không muốn chuyện thành như bây giờ.

Thẩm lão phu nhân cố gắng che giấu biểu tình hốt hoảng, trong lòng lại gợn sóng, bà vẫn luôn cho rằng chuyện năm đó bà làm không chê vào đâu được, sẽ không có người biết, yên ổn qua nhiều năm như vậy, sao

đột nhiên Bác Sinh lại hỏi bà?

Chẳng lẽ là con tiện nhân Lương Vũ kia trở về rồi sao? Không thể nào! Cô ta đã đồng ý với mình vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt Bác Sinh, nếu không mạng sống của người nhà cô ta khó giữ được, chẳng lẽ cha mẹ cô ta chết rồi, cô ta không còn sợ nữa? Còn dám trở về đầu độc con trai của bà?

“Có phải con tiện nhân Lương Vũ kia trở về hay không ? Cô ta nói cái gì với con? Cô ta là con hồ ly tinh! Cũng biết ly gián tình cảm của mẹ con chúng ta, Bác Sinh con không thể tin tưởng cô ta, cô ta là loại phụ nữ không biết đã lên giường của bao nhiêu đàn ông, trong bụng mang thai còn không biết là con hoang của ai! Sao con có thể tin tưởng lời cô ta nói được?” Thấm lão phu nhân nói.

Lòng của Thấm Bác Sinh lạnh lẽo, vô cùng đau đớn nói: “Mẹ, Tiểu Vũ là một cô gái tốt, con không cho phép mẹ chửi cô ấy, từ đầu đến cuối cô ấy chỉ có một người đàn ông là con, hơn nữa, cô ấy không có trở về, cô ấy đã bị bệnh qua đời 13 năm rồi, mẹ nhấm tâm sĩ nhục một người đã không còn trên đời này sao? Mẹ, con thật sự vô cùng thất vọng.”

“Mẹ. mẹ không có, là cô ta đáng đời, cô ta đáng đời!” Lời nói của Thấm lão phu nhân đã không còn mạch lạc, vẻ mặt cũng kích động khác thường, vừa nghĩ tới gương mặt oán giận của Lương Vũ, bà không nhìn được rùng mình.

“Mẹ, con tìm được con gái của con và Tiểu Vũ, con sẽ dẫn nó trở về nhà họ Thấm, tuyên bố với mọi người nó là con gái của Thấm Bác Sinh, con sẽ hết lòng bù đắp với nó, cũng hi vọng mẹ có thể tiếp nhận nó.” Từ trong lời nói của mẹ Thấm Bác Sinh đã biết được tất cả, còn nhiều lời ông cũng không muốn nói thêm nữa.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Nhà họ Thấm sẽ không nhận đứa con hoang đó!” Thấm lão phu nhân kích động la ầm lên.

Trong đôi mắt của Thấm Bác Sinh hiện ra sự nghiêm túc và kiên định, “Mẹ, hôm nay con tới không phải để xin phép mẹ, mà là nói ẹ biết kết quả, mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, con đều sẽ làm như vậy.”

“Bác Sinh, con không thể tin tưởng lời nói của một phía của đứa con hoang đó, không thể nuôi con gái thay người khác!” Thấm lão phu nhân gấp đến độ hét lên.

“Mẹ, mẹ nói sai rồi, là người khác đã thay con nuôi con gái 13 năm, hiện tại con muốn nhận lại con gái trở về. Còn nữa, con đã không phải là đứa con trai mười tám năm trước để mặc ẹ quyết định rồi, trước khi làm bất cứ chuyện gì con đã suy nghĩ chu đáo.”

Lời nói của Thấm Bác Sinh giống như là một cây kim đâm vào trong lòng của Thấm lão phu nhân, làm cho huyết Thái Dương của bà nhảy lên “Thình thịch”, ngón tay run rẩy nói: “Con. Hôm nay có phải con muốn làm mẹ tức chết hay không ta?”

“Con không dám, chỉ là con tới nói trước với mẹ một tiếng, lời nên nói đã nói xong, con không làm phiền mẹ nghĩ ngợi nữa, tạm biệt.” Giọng nói của Thấm Bác Sinh vang lên có lực, nói xong, liền xoay người rời đi.

“Con.” Thấm lão phu nhân giận đến thiếu chút nữa ngất đi, đây là bà tạo nghiệt gì đây! Sao nuôi hai đứa con trai, không ai có thể làm cho bà yên lòng.

Rất nhanh, nhà họ Thấm liền nổi lên một trận mưa to bão táp, Thấm Bác Sinh không cho bất cứ ai xen vào. Ông sắp xếp chu toàn nhưng vẫn không thể hoàn toàn triệt để, ví dụ như vợ và con gái Thấm Quân Nhã của ông, ngoài mặt không nói gì, thật ra thì trong đáy lòng vô cùng căm hận.

Nhất là Thấm Quân Nhã, quả thật cô cảm giác mình đang nằm mơ, Lương Chân Chân lại là em gái cùng cha khác mẹ với cô? Sao lại có chuyện ly kì như vậy?

Không! Chuyện này không thể nào! Cô không tin, cô không chịu đối mặt với thực tế, nhưng sự thật đặt ngay trước mắt, làm lòng cô trở nên tê dại.

Chiều thứ bảy, Thấm Bác Sinh bất ngờ nhận được điện thoại của Lương Chân Chân, hai người hẹn gặp mặt tại quán cà phê.

180. Chương 181: Con Có Thể... Tha Thứ Cho Ba Không?

Sàn nhà bằng gỗ mang đậm phong cách cổ xưa, rèm cửa sổ màu đỏ thẫm, cả vật dụng bên trong quán cà phê cũng lấy gỗ làm yếu tố chủ đạo, cảnh vật xung quanh tao nhã mộc mạc, bên trong phòng bố trí rất độc đáo lại thêm suối nước chảy từ từ âm nhạc chậm rãi du dương, ánh sáng ấm áp mềm mại nhẹ nhàng nhuộm thành một vầng sáng nhàn nhạt, tạo nên một phong cảnh khác biệt.

Thẩm Bác Sinh và Lương Chân Chân ngồi đối diện nhau ở vị trí gần cửa sổ, tầm khoảng ba giờ chiều, khách trong phòng cà phê không quá đông.

Tâm tình Lương Chân Chân thấp thỏm dùng cái thìa nghịch cà phê nâu bên trong cái ly, cô suy nghĩ kỹ vài ngày, hay là quyết định hẹn gặp Thẩm Bác Sinh trò chuyện một chút, có một số việc không phải nói không thêm nghĩ đến nữa là có thể làm cho nó biến mất được, nếu như không có ngày đó ở trước mộ mẹ gặp phải ông, có thể cô cũng sẽ không khẩn cấp muốn biết thân thế của mình như vậy.

Hiện giờ cơ hội này đang ở trước mắt cô, dĩ nhiên cô phải nắm chắc cơ hội này thật tốt, lúc này cũng đã biết rõ nguyên nhân kết quả, mấy ngày trước cô còn cố tình về nhà hỏi mẹ Diệp về chuyện của mẹ, nhưng mẹ Diệp nói cô cũng không rõ lắm, thời điểm mẹ chuyển đến bụng đã rất lớn rồi, không ai biết bà có kết hôn hay không, cũng chưa từng nghe qua bà nhắc đến chồng hay người nhà, nhưng là một người sống cố gắng rất ngoan cường, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh a!

“Bác và mẹ cháu có quan hệ như thế nào? Là kiểu bạn bè rất thân thiết hay là...” Lương Chân Chân hỏi rất thẳng thắn, mặc dù hỏi như vậy đối với một trường bối hình như có chút không thích hợp, nhưng bây giờ cô không muốn quanh co lòng vòng.

Thẩm Bác Sinh không ngờ tới cô sẽ hỏi như thế, hơi ngẩn người một chút, hôm nay ông tới cũng là chuẩn bị nói cho cô biết chân tướng năm đó, trước sau gì cũng phải nói.

“Ta và mẹ con đã từng là người yêu của nhau, chúng ta quen biết nhau trong một bữa tiệc, lúc đó cô ấy là khách quý được chủ nhân bữa tiệc mời tới để chơi đàn Piano, một bộ váy màu trắng, giống như Thiên sứ giáng trần, lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ, ta liền sinh tình cảm với cô ấy.” Nói xong đoạn này, Thẩm Bác Sinh lo lắng thở dài một cái.

Trên mặt Lương Chân Chân khó nén nổi kinh ngạc, thì ra là mẹ còn có thể đàn dương cầm? Bọn họ đã từng là người yêu? Chẳng lẽ mình chính là con gái... của ông? Nghĩ đến đây, lông mày cô không khỏi nhíu lại, nếu như đây là sự thật, cô lo lắng mình có chút khó có thể chấp nhận.

“Ngay cả ông trời cũng chiếu cố ta, có lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ tốt đẹp, ngay sau đó lại có lần thứ hai rồi lần thứ ba, ta và Tiểu Vũ đối với nhau đều có cảm tình, về mặt tính tình nói chuyện cũng rất hợp, bắt đầu hẹn hò rất tự nhiên, cùng ở một chỗ với cô ấy là quãng thời gian khó quên nhất cũng là những ngày tốt đẹp nhất của ta, dần dần, ta không thể tự kiềm chế mà yêu cô ấy. Nhưng tại thời điểm đó có rất nhiều vấn đề xen ngang vào giữa chúng ta, ta cần thời gian từ từ đi giải quyết...”

“Lúc ấy bác đã kết hôn?” Lương Chân Chân đột nhiên cắt ngang lời nói còn chưa nói xong của ông, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm ông, cô nhớ ông có một người con gái tên Thẩm Quân Nhã, tuổi cô ấy lớn hơn mình, nói như vậy mẹ là người thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của người ta?

Không trách được khi còn bé có ấn tượng mẹ giống như bị người nào đó mang là tình nhân. Tình nhân, còn nói cô là loại con hoang, lúc ấy còn nhỏ tuổi cô không thể hiểu hết ý tứ của những lời này, nhưng vừa nhìn thấy mẹ khóc cô cũng dám khẳng định không phải lời hay gì, khi đó mẹ đã rất khổ, chỉ cần là chưa lập gia đình mẹ cũng rất dễ dàng bị hoài nghi là cái thân phận không chịu nổi đó.

“Đúng vậy, nhưng chẳng qua đó chỉ là một cuộc hôn nhân gia tộc*, căn bản giữa ta và cô ấy không có tình cảm gì, cho đến khi gặp Tiểu Vũ, ta mới nhìn thấy hy vọng từ cuộc sống tù túng, là cô ấy làm cho cuộc sống của ta trở nên nhiều màu sắc, để cho ta cảm thấy tiếp tục tồn tại cũng là một chuyện hạnh phúc vui sướng.

(*: cuộc hôn nhân do gia đình hai bên sắp đặt)

“Cháu hiểu, bác cho là tìm được cảm xúc mới mẻ trên người mẹ cháu, làm bản thân bác hài lòng rất vui vẻ và hạnh phúc, nhưng bác đã từng suy nghĩ ẹ cháu một chút nào chưa? Bà ấy vui vẻ sao? Mẹ chỉ bằng lòng

một tình yêu mù quáng. Tình nhân sao?” Lương Chân Chân kích động nâng cao âm lượng, tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Khóe miệng Thẩm Bác Sinh nhếch lên một nụ cười khổ sở, giữa hai lông mày nhíu thành chữ “xuyên()” thật sâu, ông làm sao không biết những điều này, vẫn còn nhớ Tiểu Vũ còn vì vấn đề âm ỉ này với mình mà không được tự nhiên, mình lúc ấy còn hứa hẹn với cô ấy nhất định sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng anh yêu cô, cho nên không muốn để cho cô chịu ủy khuất.

“Không có, ta đúng là yêu cô ấy, hơn nữa lúc ấy ta cũng nghĩ thỏa thuận ly hôn xong, chuẩn bị ly hôn sau đó sẽ lập tức cưới cô ấy làm vợ; cho dù không thể ly hôn, ta cũng muốn mang cô ấy cao chạy xa bay, chúng ta rời bỏ cuộc sống của chính mình, chính là kế hoạch tương lai tốt đẹp để cho chúng ta tràn đầy hy vọng vào cuộc sống, nhưng ai biết...” Nói đến đây, Thẩm Bác Sinh chứa đầy sự đau đớn trên khuôn mặt.

Ngón tay mảnh khảnh của Lương Chân Chân không tự chủ xiết chặt cái thìa, run giọng hỏi: “Bác vì lợi ích gia tộc mà từ bỏ mẹ cháu?”

“Không phải, Chân Chân, không phải như vậy.” Thẩm Bác Sinh liếc vội vàng lắc đầu, nói tiếp: “Ngay khi hai chúng ta lập kế hoạch cho tương lai tốt đẹp của mình lúc chuẩn bị thực hiện thì bị thay đổi, tai họa xảy ra, ta vừa đến NewYork công tác thì nhận được tin Tiểu Vũ xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, đợi đến khi ta quay trở lại, ngay cả nhìn mặt cô ấy lần cuối cùng cũng chưa được nhìn, chỉ còn lại một hộp tro cốt.”

“Tại sao có thể như vậy?” Lương Chân Chân ghen ngào.

“Ngay lúc đó ta tin là thật, cho rằng Tiểu Vũ bị tai nạn thật bất hạnh, sau đó thì ta không gượng dậy nổi, suốt hai năm kể từ sau khi Tiểu Vũ qua đời sống trong đau khổ mới bình thường trở lại, mới chấp nhận được sự thật cô ấy đã không còn trên cõi đời này. Nhưng không nghĩ tới ý trời đã định sâu xa, mười tám năm sau ta lại gặp lại con lần nữa, con và Tiểu Vũ quả thật đúng là từ một khuôn mẫu khác ra, khiến cho ta hết sức ngạc nhiên, sau khi hết kinh ngạc chính là sinh ra hoài nghi đối với sự cố tai nạn xe cộ năm đó, cho nên ta cố ý tìm thám tử tư điều tra chuyện này, chân tướng lại làm cho ta càng thêm đau khổ.”

Thì ra là như vậy! Hèn chi khi ông nhìn thấy mình lại thấy thất thần như vậy; hèn chi lại hỏi cha mẹ mình tên gì; hèn chi mình lúc ấy còn cảm thấy ông rất thân thiết.

“Chân Chân, thật xin lỗi, mười tám năm trước ta không thể bảo vệ tốt mẹ con, là lỗi của ta; mười tám năm sau, ta sẽ cố gắng hết sức có thể chăm sóc con, nuông chiều con, che chở cho con, sẽ không để con chịu nửa phần ủy khuất nào, con có thể... tha thứ cho ba không?” Về mặt Thẩm Bác Sinh trùng xuống bị thương, trong giọng nói hoàn toàn là khẩn cầu chân thành.

(p/s: lúc đầu mình để Chân Chân xưng hô là cháu-bác, nhưng sau khi biết sự thật Chân Chân tức giận với ông nên mình để xưng hô giữa hai người là ông-tôi nha)

181. Chương 182: Lên Xe, Anh Dẫn Em Đi Hóng Gió

Lòng của Lương Chân Chân tự nhiên căng thẳng, mặc dù đoán được ông ấy có thể là cha ruột của mình, nhưng nghe được từ chính miệng ông nói ra, vẫn còn có chút không tiếp nhận nổi, trong lòng rối một nùi, ngón tay kim lòng không đậu nắm chặt chiếc ly, biểu cảm trên khuôn mặt lại càng để lộ ra đáy lòng rối loạn và bất an của cô.

Cô mím môi không nói gì, trong đầu đã từng vô số lần tưởng tượng được gặp nhân vật người cha này, đã từng tưởng tượng cha là người như thế nào? Tại sao ông lại muốn bỏ vợ bỏ con? Ông có phải là loại người bội tình bạc nghĩa không chịu trách nhiệm hay không?

Nhưng chân tướng sự việc lại không giống với trong suy đoán của cô, thì ra ông vẫn cho rằng mẹ đã qua đời, cũng không phải là không cần mẹ con cô nữa, thời điểm lúc cô bắt đầu dần dần mềm lòng, trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh: Coi như không phải là ông ta làm hại, nhưng cũng là người nhà của ông làm hại! Hung thủ gián tiếp mà thôi!

“Là người nhà của bác ép mẹ cháu rời đi đúng không?” Cô đột nhiên hỏi.

Thẩm Bác Sinh nhắm mắt lại cực kỳ thống khổ, rồi lại mở ra, trong giọng nói dường như ẩn chứa tình cảm phức tạp nồng đậm, “Đúng vậy, cho nên ta muốn đền bù mười tám năm này ta đối với con thiếu sót tình thương của cha, ta hy vọng con có thể cho ta một cơ hội.”

“Xin lỗi, tôi năm nay đã mười chín tuổi, tình thương của cha không phải nói bù đắp là có thể bù đắp được, những lúc tôi bị khi dễ cần sự giúp đỡ, ông ở đâu? Năm ấy mẹ bị bệnh qua đời, lúc tôi bơ vơ không nơi nương tựa trở thành cô nhi, ông ở đâu? Trong mười tám năm qua, tôi đã vô số lần tưởng tượng ông xuất hiện, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng một lần đạt được, những ngày khó khăn gian khổ kia đã qua, bây giờ tôi đã có cuộc sống riêng của mình, cũng có người thương yêu tôi thương yêu mẹ Diệp, tôi đang sống rất tốt.” Giọng nói Lương Chân Chân từ kích động dần dần trở nên bình tĩnh.

“Chân Chân, thật xin lỗi, là lỗi của ba, ta cũng rất đáng tiếc khi bỏ lỡ thời thơ ấu của con, để cho con chịu nhiều khổ sở như vậy, ở trước mặt mẹ con ta đã thề, nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, thương yêu con, tin tưởng ba được không?” Thẩm Bác Sinh vô cùng thành khẩn nói, đối với đứa con gái thất lạc gần mười chín năm này, trong lòng ông đều là tràn đầy áy náy, chỉ ước gì đem toàn bộ yêu thương của mình đều dồn lên người cô, đem cô nâng niu trong lòng bàn tay của mình như tiểu công chúa, nhưng ông quên Chân Chân đã không còn là cô gái nhỏ, cái ước mơ những năm tháng được làm cha ấy đã trôi qua.

“Tin tưởng? Bác có biết hai chữ này có trọng lượng nhiều như thế nào không? Năm đó mẹ cũng chấp nhận tin tưởng ông, nhưng kết quả thế nào? Nhà giàu có gia thế thật đáng sợ, vừa nghĩ tới mẹ, lòng tôi lại thấy sợ hãi.” Lương Chân Chân lạnh lùng nói. Nói cho cùng, nhà họ Thẩm chính là hung thủ giết hại mẹ, vừa nghĩ tới Thẩm Quân Nhã là chị cùng cha khác mẹ với cô, cô không khỏi rung mình một cái.

Trong lòng Thẩm Bác Sinh biết cho dù nói gì cũng vô ích, muốn Chân Chân dễ dàng chấp nhận ông như vậy chắc chắn là một giấc mơ không có thật, chỉ đành phải âm thầm thở dài một cái, quả nhiên là gây nghiệp chướng không thể sống được!

“Chân Chân, ta hiểu muốn con lập tức tiếp nhận sự thật này sẽ có chút khó khăn, ba không ép con, chỉ cần con bằng lòng, cánh cổng nhà họ Thẩm bất cứ lúc nào cũng chào đón con.” Ông thành khẩn nói.

“Cảm ơn... tôi cần yên lặng một chút.” Ngón tay Lương Chân Chân vô lực rơi xuống mặt bàn, hiện tại trong đầu cô rất hỗn loạn, thì ra sau khi biết được chân tướng sẽ khiến cho người ta phiền não nhiều như vậy, sự thật so với trong tưởng tượng của cô tất cả đều không giống nhau, càng làm cho cô không ngờ đến chính là mình và Thẩm Quân Nhã lại có thể là chị em ruột cùng cha khác mẹ?

Cô cũng có thể tưởng tượng ra sau khi Giai Nỵ biết được sẽ kịch liệt phản ứng chuyện này, quá mức khác so với dự liệu của người ta ở ngoài, cô cần thời gian để tiêu hóa một chút.

“Được, vậy ta đi trước, bất cứ lúc nào cũng chờ điện thoại của con. Còn một việc, người đàn ông Đặng Cận Tư kia quá lạnh ngạo (lạnh lùng và kiêu ngạo) đáng sợ, ta không muốn nhìn thấy con bị tổn thương.” Thẩm Bác Sinh biết mình không có quyền gì đối với việc bình luận chuyện tình cảm riêng tư của con gái, nhưng ông nói những lời này cũng là xuất phát từ tấm chân tình, dùng góc độ khách quan để suy nghĩ.

Lương Chân Chân không vui nói, “Ít nhất anh ấy luôn xuất hiện những lúc tôi cần giúp đỡ nhất, đối với tôi cũng vẫn rất tốt, cũng không làm phiền đến ngài phải bận tâm.”

Thẩm Bác Sinh lo lắng thở dài một cái, đứng dậy đi về phía quầy thu ngân, thanh toán toàn bộ tiền sau đó nhìn thoáng qua chỗ Lương Chân Chân ngồi, giữa hai lông mày hiện lên đầy tang thương cùng thở dài thương xót, ông không phải là một người cha đứng nghĩa.

Đợi sau khi ông đi, Lương Chân Chân liền rơi vào trong trầm tư, lúc trước khi chưa gặp bà nội của A Tư, cô đối với Đặng gia cũng cực kỳ sợ hãi, rất lo lắng sẽ bị xem thường và khinh bỉ, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện bà nội Đặng là một người vô cùng hòa nhã dễ gần, một bà lão lương thiện ấm áp, mặc dù xuất thân quyền quý, nhưng cho tới bây giờ đều không tự cao tự đại, đối với cô cũng rất tốt.

Về phần A Tư, anh đối với mình càng vô cùng cưng chiều, rằng cô có thể tin tưởng và dựa vào người đàn ông này, mặc dù ngoài mặt thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trong lòng rất ấm áp, cho nên sẽ biểu hiện lãnh khốc cao ngạo cũng là do có liên quan đến thân thể của anh, suy nghĩ một chút cũng thấy thật đau lòng a!

Mặc dù ông là cha trên danh nghĩa của mình, nhưng chưa từng làm tròn nghĩa vụ của một người cha chút

nào, ông có tư cách gì tới yêu cầu mình chứ? Hơn nữa, mình không phải là mẹ năm đó, A Tư cũng không thể nào là ông năm đó, hoàn toàn không thể so sánh.

Cô nhẹ nhàng bưng cà phê lên khế nhấp một hớp, nâng cằm nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, ngồi một mình yên lặng khoảng nửa tiếng, điện thoại di động liên vang lên, vừa nhìn thấy điện thoại gọi đến hiện lên, khoe môi cô liền giương lên một nụ cười ầm ập.

“A Tư, anh tan sở rồi sao?”

“Ừ, ở đâu? Anh tới đón em.” Giọng nói của Đằng Cận Tư đậm chất khàn khàn xuyên qua sóng điện thoại truyền tới, có tác dụng khiến lòng người dễ chịu thoải mái.

Lương Chân Chân nhanh chóng thông báo địa chỉ, chờ anh đến đón mình, không chờ đến mười phút, một chiếc xe Bugatti sang trọng phong cách thể thao ngay lập tức dừng ở cửa, cô vẫn còn ở đó nhìn xung quanh sao lại không thấy Cayenne của anh, kết quả điện thoại của một người đàn ông lại gọi đến.

“Ra ngoài.”

“Anh ở đâu thế? Sao em không nhìn thấy xe của anh?” Cô thấy khó hiểu hỏi.

“Đổi xe.” Một giọng nam không mặn không nhạt.

“Ừm.” Người có tiền ngay cả xe cũng nhiều, cô cũng đã thấy ba chiếc, tất cả các bản đều là số lượng có hạn trên thế giới, thật là xa xỉ quá!

Cô ra cửa liền nhìn thấy Đằng Cận Tư ngồi ở đó bên trong chiếc Bugatti sang trọng, không khỏi kinh ngạc hỏi, “Hôm nay sao lại đổi thành xe thể thao?”

“Lên xe, anh dẫn em đi hóng gió.”

182. Chương 183: Đua Xe (1)

Huyentrang138

Lương Chân Chân thất dậy an toàn ỉnh, ngón tay vô thức nghịch vạt áo, không hiểu nhìn về phía người nào đó, “Đi đâu hóng gió vậy? Trước đây chưa từng thấy anh lái xe thể thao.”

Đằng Cận Tư đưa tay vuốt mái tóc rối của cô, “Rất lâu rồi không lái mà thôi, ngoan, đợi anh dẫn em đi chơi hoạt động kích thích nhất.” Anh nhìn ra về u sầu giữa hai hàng lông mày của nai con, cũng không hỏi cô, muốn mang cô đi trút bỏ hết một chút, để cho cô vứt bỏ hết những chất chứa phiền não ở trong lòng đi.

“A! Không phải đi hóng gió sao?” Trong đôi mắt to long lanh nước của Lương Chân Chân tràn ngập nghi ngờ, tại sao cô lại cảm thấy mấy chữ “hoạt động kích thích” này khiến cho cô trong đầu liên tưởng a! o()o quả nhiên là không đoàng hoàng.

“So với hóng gió còn thú vị hơn.” Đằng Cận Tư nghiêng đầu về phía cô một nụ cười mỉ hoặc đến tận cùng, ngay sau đó không nói nhiều nữa, chỉ chuyên chú vào lái xe.

“Ghét! Bắt đầu thừa nước đục thả câu.” Lương Chân Chân bĩu môi lườm anh một cái, cô đột nhiên cảm thấy A Tư hôm nay so với ngày thường tà mị (không đoàng hoàng) hơn một chút, động tác cong môi cười yếu ớt kia khiến cho hồn cô nhanh chóng chạy mất, nơi trái tim cũng không nhận được đập loạn “thình thịch thình thịch”, ánh mắt càng giống như bị trúng độc đường như đang theo dõi nhìn gò má đường nét rõ ràng của anh.

Cho đến khi thay bằng một giọng nam hài hước, “... Vóc dáng anh rất đẹp sao?”

“Hừ...” Lương Chân Chân hừ hừ lỗ mũi, quay đầu đi không thèm nhìn đến anh, trong lòng lại không thể không thừa nhận người nào đó rất tuần tú, ấy là cái kiểu giữa lạnh lùng cứng rắn và tà mị, nhất là khi cười, khoe môi cùng đuôi mắt nhếch lên đó, khiến cho tất cả cảnh vật chung quanh mình cũng chợt phai nhạt, chỉ có anh mới là nguồn thấp sáng tất cả.

Ngoài cửa sổ vẫn như cũ là một chốn sầm uất, gần tối, đèn nê ông nhiều màu sắc hai bên đường đã ở đó lóe ra vẻ đẹp vốn thuộc về nó, sáng lạng chói mắt làm cho người ta không cảm nhận được sự chân thật của nó, hư hư ảo ảo, thật thật giả giả, không cách nào phân biệt thấu triệt từng cái một.

Sự yên lặng trong chốc lát này lập tức gọi lên thương cảm trong Lương Chân Chân, không phải bản thân cô, mà là người mẹ an nghỉ ở dưới kia, năm đó mẹ chắc hẳn cũng yêu sâu đậm lắm, mới có thể liêu lĩnh như vậy, không để ý tới ánh mắt người đời, chỉ vì một người đàn ông đã kết hôn, thậm chí bằng lòng mang thai đứa con của ông.

Không biết năm đó lúc mẹ bị mẹ của người đàn ông mình yêu tìm đến cửa, trong lòng bà có suy nghĩ gì, lại chịu những ủy khuất kinh khủng, suy nghĩ một chút đến tình cảnh đó trong lòng cô cũng thấy sợ, cảm thấy không có cách nào nhìn được, cái loại vũ nhục đó chỉ sợ còn khó chịu hơn so với kim châm gấp trăm lần, so với mẹ, cô còn được hạnh phúc, cô còn gặp được người tốt.

Nghĩ đến đây, không tự chủ được lại lần nữa liếc mắt nhìn người đàn ông đang chuyên chú lái xe một cái, nếu như không phải là ở trên xe, chỉ sợ cô đã sớm chủ động tới ôm lấy anh, dịu dàng tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, nói cho anh biết: Cô rất yêu anh rất thương anh.

Đối với việc thiếu sót gần mười chín năm tình thương của cha cô mà nói, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, loại cảm giác đó nói không nên lời cũng không biết nói thế nào.

Tại sao là Thẩm Bác Sinh? Tại sao là cha của Thẩm Quân Nhã? Tại sao sự thật lại như vậy?

Xe chậm rãi dừng lại ở một nơi xa lạ, hàng rào sắt, đám người,... Khiến cho cô hoa hết cả mắt, nơi này... Tại sao có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc?

Trường đua xe sao? Đây là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô, trên đường đua từng chiếc một nhiều loại xe thể thao đủ mọi màu sắc, mặc áo vét tông hoặc là trang phục mấy người đàn ông mặc để đua xe, còn có mấy người đẹp đứng bên cạnh mấy người đàn ông, chỗ nào cũng là váy cực ngắn cộng thêm dây thắt lưng Lace, dáng người *** khiến người ta phun máu mũi, khuôn mặt trang điểm cũng là để phối hợp với chủ đề của cuộc đua xe, cực kỳ xinh đẹp.

Đống lửa hai bên đang bùng cháy sáng quắc, lửa nóng vù vù phun lên mặt người, có một thứ làm cho người ta rơi vào trầm luân kích thích.

“Nơi này... là trường đua xe?” Lương Chân Chân kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, anh mang mình tới chỗ này làm gì? Chẳng lẽ anh nói hoạt động kích thích chính là đua xe? Người đàn ông như anh cũng chơi đua xe sao?

Câu hỏi này lấp đầy suy nghĩ vây quanh cô, đôi mắt to ngập nước sóng gợn lăn tăn nhìn chằm chằm Đằng Cận Tư, rất muốn biết.

“Ừ, thích không?” trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư phản chiếu ra một vùng nước mênh mông, cả người tỏa ra một thứ ánh sáng êm dịu.

Khi giọng nói đầu độc hấp dẫn (sexy) mà tràn đầy từ tính phả ra, Lương Chân Chân ngốc nghếch hồ đồ gạt đầu một cái, thật ra thì cô chưa nói đến thích hay không thích, chẳng qua là trong lòng mỗi người khó tránh khỏi sẽ cất giấu một phần tinh thần mạo hiểm nho nhỏ như vậy, ví dụ như: Leo núi thám hiểm, đua xe, nhảy Bungee, v.v... một loạt hoạt động vừa kích thích lại HHG. (có ai hiểu HHG là gì ko, mình ko hiểu), Lương Chân Chân cũng không ngoại lệ, trên TV nhìn thấy hình ảnh như vậy quá nhiều, cô cũng đã từng nghĩ tới, hơn nữa cảm thấy con gái đua xe đặc biệt xinh đẹp, trong lòng cũng đã từng mơ ước qua, dĩ nhiên, chỉ là mơ ước mà thôi.

Cô cảm thấy đời này mình với đua xe là vô duyên, trong đầu con người có thể mơ ước rất nhiều rất nhiều thứ, có thể đủ tiền thực hiện lại càng ít, thường thường những thứ kia chỉ có thể thỉnh thoảng nằm mơ giữa ban ngày, thoáng qua rồi biến mất.

Vậy mà, kể từ sau khi quen biết Đằng Cận Tư, cuộc sống của cô đột nhiên trở nên nhiều màu sắc hơn, rất nhiều việc trước kia muốn mà không dám nghĩ tất cả đều xuất hiện trước mắt, để cho cô tự mình thể nghiệm, đây là một loại cảm giác rất tuyệt, khiến cho lòng cô cũng bị ám áp lấp đầy.

Đặng Cận Tư dịu dàng vén mấy sợi tóc lộn xộn trên trán hất ra sau đầu, ở trên trán đầy đặn bóng loáng của cô ẩn xuống một nụ hôn, “Ngoan, đua xe là một cách trút bỏ phiền muộn rất tốt.”

Chỉ một câu nói này, Lương Chân ngay lập tức đã hiểu, hiểu vì sao anh đột nhiên có suy nghĩ muốn mang cô đến nơi này, trong nháy mắt trong lòng cô tràn đầy cảm động, một dòng nước ấm dọc theo tứ chi chảy xuôi ra, trong mắt cũng bốc hơi nổi lên một tầng hơi nước, mờ mịt trở thành dòng nước trong suốt.

“A Tư...” Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào, mặc dù anh không có an ủi mình cũng không hỏi mình tình huống hôm nay, nhưng mấy ngày qua anh vẫn giúp đỡ mình, cô biết anh không nói quá nhiều, nhưng hành động tốt nhất của anh đã đủ để cho cô cảm động phải rơi nước mắt.

“Ngoan, chờ anh đi thay quần áo.” Lòng bàn tay Đặng Cận Tư khẽ vuốt nhẹ khóe mắt cô, gạt đi dòng nước mắt đang chậm rãi chảy ra, anh không muốn nhìn thấy cô khóc, những ngày qua anh cũng nhìn ra vẻ buồn rầu không vui trong mắt cô, đối với việc xưng hô với người cha này.

Cho tới bây giờ anh không cảm thấy gì, nhưng anh hiểu nai con có phần khi dễ tấm lòng kia của ba cô.

Bởi vì, anh cũng đã từng như vậy.

183. Chương 184: Đua Xe (2)

Huyentrang138

“Dạ.” Lương Chân Chân gạt đầu một cái, khóe môi chậm rãi nở ra một nụ cười vui vẻ ấm áp, cô không khóc, trong lòng cô rất vui vẻ, rất rất vui vẻ.

Đặng Cận Tư mở cửa xe đi ra ngoài, lập tức mang đến một trận tiếng huýt sáo của đàn ông cùng tiếng thét chói tai của phụ nữ, người đàn ông như vậy, bất kể đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm của sự chú ý, mỗi lời nói hành động của anh cũng làm cho người ta cực kỳ mê muội, đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra được.

“Trời ạ! Đó không phải là Đặng thiếu sao? Sao anh ta lại tới đây?”

“Tôi không bị hoa mắt đấy chứ! Đúng là Đặng thiếu! Không phải anh ta không chơi đua xe sao?”

“Thật không thể tin được! Thời gian qua đi đã tám năm, vậy mà tôi lại một lần nữa được nhìn thấy thần thoại của chúng ta xuất hiện!”

...

Bởi vì sự xuất hiện của anh, trong nháy mắt nam nam nữ nữ trong trường đua nhốn nháo, từng người một mắt mở thật to, không nhận được hô to, có chút mất khống chế.

Thấy tình huống như vậy, trong lòng Đặng Cận Tư dâng lên một luồng cảm giác quen thuộc, chẳng qua là đối với người phụ nữ thét chói tai, anh luôn luôn không thích, tám năm trước đã như vậy, tám năm sau vẫn như thế, còn chưa đợi anh hành động, ngay lập tức một gã đàn ông diêm dúa lờ lẹt mặc quần áo màu đỏ thoải mái đi tới, vô cùng tôn kính nói, “Đặng thiếu, không biết ngài tối nay đại giá quang lâm, muốn bắt đầu không? Hay là...”

Ông ta là chủ nhân nơi này, cũng là cao thủ đua xe ở đây, nhưng so sánh với vị cao quý giống như kiểu vương giả trước mắt này, ông ta chỉ có thể xem như một con tép, cũng từ đáy lòng bội phục sát đất vị cao thủ đua xe thần thoại đẳng cấp này.

Tám năm trước, giới đua xe đột nhiên xuất hiện một vị thiếu niên lạnh lùng tuần tú kỳ lạ, nhờ vào can đảm tuyệt vời cùng kỹ thuật phiêu di hoàn mỹ nhất mà đoạt giải nhất, hơn nữa liên tiếp đạt được giải thưởng và tất cả vinh quang khác, rất nhanh liền trở thành thần thoại bất bại trong giới đua xe. Còn có ba vị thiếu niên cùng nhóm với anh, bốn người giống như hình với bóng, ba người kia cũng tôn anh làm đại ca, về phương diện lái xe cũng hơn một chút, nhưng tình cảm bốn người bọn họ rất tốt khiến cho người ta phải hâm mộ, bất kỳ ai cũng không thể chen vào được, chỉ có thể than thở và kính trọng.

Lại nói, năm đó không nói đến chuyện trận thi đấu kia, chỉ cần có bốn người họ xuất hiện, chắc chắn sẽ thắng, nhất là đại ca của ba người kia, lại là nhân vật đỉnh nhất trong giới đua xe, không ai có thể bằng được, cũng không ai có thể vượt qua, anh vẫn giữ kỷ lục cho đến nay cũng chưa có người nào có thể phá vỡ.

Thần thoại là đại danh từ dành cho anh, có một hội người hâm mộ khổng lồ.

Nhưng điều làm ọi người thắc mắc khó hiểu là, đoạt được vô số giải thưởng cùng vinh dự “Thần thoại”, lại có thể trong một buổi tối tuyên bố mình từ nay rời khỏi giới đua xe, ngay cả ba người huynh đệ kết nghĩa kia của anh rời khỏi theo, lúc ấy rất nhiều người bóp cổ tay thở dài, chơi đua xe hay thật a! Nói rời khỏi liền rời khỏi, aiz...

Về sau lại truyền ra anh ta là người thừa kế duy nhất của Đằng gia, tức thiếu gia của tập đoàn Đế Hào Tư, mọi người lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra là như vậy a! Đoán chừng người ta vừa mới bắt đầu thái độ tham gia hoạt động này chẳng qua cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, không nghĩ tới vừa ra tay đã đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, cuộc so tài tay không. Cũng khó trách người ta sẽ rút lui, phải quản lý một tập đoàn kinh tế tư bản Đế Hào Tư khổng lồ như vậy, việc đó phải bỏ ra bao nhiêu sinh lực và tế bào não a! Đâu còn có thời gian nhàn rỗi để đi chơi đua xe?

Hơn nữa, người ta cũng được gọi là thần thoại bất bại, đã không có gì lớn hơn so với vinh dự đặc biệt này rồi, như vậy mà nói tựa như trong tiểu thuyết võ hiệp, cao thủ đều im lặng.

Ngay cả đối thủ cũng không có, không bằng rút lui trước.

Nguyên nhân thật sự có phải là đây hay không? Trừ người trong cuộc và ba huynh đệ của anh ra, chỉ sợ không ai biết.

Ánh mắt Đằng Cận Tư nhàn nhạt liếc người đàn ông bên cạnh một cái, “Rất lâu rồi không có chơi, luyện tay một chút mà thôi.”

Người đàn ông mặc quần áo màu đỏ lập tức hiểu, thì ra hôm nay Đằng đại thiếu gia rảnh rồi, phải hoảng sợ rồi, đột nhiên có hứng thú đua xe, vội vàng nở ra một nụ cười sáng lạn, “Phòng thử quần áo của ngài còn cất giữ, quần áo năm đó còn ở đây.”

Dứt lời, ông ta làm một động tác mời, Đằng Cận Tư liền đi theo ông ta đến phòng thử quần áo, mạn bất kinh tâm* hỏi một câu, “Tôi nay đánh cược bao nhiêu?”

*: thờ ơ không quan tâm.

“Vẫn như cũ.” Người đàn ông mặc quần áo màu đỏ cười hì hì nói.

“Được, vậy thì cứ như cũ.” Đằng Cận Tư thuận miệng đáp một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Vâng, đợi tôi sẽ đi thông báo cho các anh em.” Người đàn ông mặc quần áo màu đỏ trên mặt tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng âm thầm sợ hãi, tuy nói con người Đằng đại thiếu gia tám năm nay chưa hề đụng đến đua xe, nhưng kỹ năng lái xe năm đó cũng đủ khiến ọi người kinh hãi khiếp sợ, đối với việc anh đến đây cũng không dám tùy tiện cư xử, mỗi một người đều thấy kích động cùng thấp thỏm.

Lương Chân Chân ngồi trong xe chờ anh, đối với việc anh xuống xe liền mang theo sự reo hò của tất cả mọi người dường như đã sớm trở thành chuyện bình thường, bất kể anh đi đến đâu con người đó đều làm ọi người nhìn chăm chú, thật sự là... có đủ huênh hoang khoáng lạc.

Nhưng mà, anh cũng không có nhìn những mỹ nữ nóng bỏng kia à, (*__*) trong lòng cô nhất thời cực kỳ vui vẻ, sinh ra một đóa hoa.

Tầm khoảng mười phút sau, liền nhìn thấy một Đằng Cận Tư so với ngày thường khác nhau hoàn toàn, áo da thâm màu dấm nắng, quần thường, so với mặc âu phục áo sơ mi anh đẹp trai và hấp dẫn (sexy) hơn.

Cửa xe mở ra, anh đi vào ngồi, dịu dàng nhìn nai con, “Có sợ hay không?”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, gần đây quả thật cô phải đè nén quá lâu, rất nhiều chuyện tích tụ trong đầu cô, kìm nén đến nổi trong lòng cô khó chịu, cho nên cần một nền tảng như vậy đi phát tiết và thả lỏng tâm tình của mình.

“Có anh ở bên em, em sẽ không sợ.” Cô nghe được giọng nói của mình rất chắc chắn.

“Được.” Đàng Cận Tư đối với nai con hoàn toàn tin tưởng, chỉ chờ lá cờ trong tay cô gái kia vung xuống——

Xe thể thao đã nóng sẵn, dường như đã vào đến vạch xuất phát, ngay sau đó chuẩn bị tốc độ cao nhất phóng ra ngoài.

Lương Chân Chân cảm giác cả thân thể mình chợt ngã về phía sau, gió mạnh đập vào mặt cô thổi trúng mắt cô mãi không mở ra được, vô cùng ngạt thở cảm giác nhanh chóng cuốn hết tất cả vào miệng mũi cô, ngón tay gắt gao túm chặt, cắn chặt hàm răng, toàn thân cũng căng thẳng lên, quả nhiên là đủ kích thích!

Đàng Cận Tư cùng người đồng hành đi về phía trước, lúc rẽ cua, kỹ năng thành thạo, Lương Chân Chân cũng không khống chế được nữa luôn miệng hét ầm lên, cô có một loại ảo giác sắp bị văng ra khỏi cửa xe.

184. Chương 185: Đua Xe (3)

Huyentrang138

“A”

Lương Chân Chân không nhịn được kêu thành tiếng thét chói tai, đã rất lâu rồi không được hô to thoải mái vui vẻ tràn trề như vậy, mấy ngày nay đè nén buồn bực ở trong lòng, hôm nay cũng nhân cơ hội này hô to, thật là sảng khoái!

Đàng Cận Tư hiểu cô, hiểu cô cần phải phát tiết mình, cũng đã từng trải qua một khoảng thời gian đau thương, làm sao có thể không hiểu rõ cái loại tâm tình phức tạp đó, khi đó anh còn nhỏ tuổi quá, không có cơ hội như vậy, cũng không ai cho anh cơ hội như vậy, mãi đến về sau này trong lúc vô tình tiếp xúc với hoạt động thể thao hạng nhất này, liền không thể tự kiềm chế mà yêu thích, một lần chơi liền nghiện, tựa như thuốc độc vậy, bỏ cũng không xong.

Nếu như... năm đó không phải là bởi vì bà nội hạ tội hậu thư, chắc chắn anh sẽ không lựa chọn rút lui, anh hiểu được bà nội đang lo lắng cái gì, chính vì anh biết, cho nên mới không thể không lựa chọn cách này, anh không thể để cho bà nội mỗi ngày đều vì mình mà lo lắng thấp thỏm.

Mà hôm nay, anh vì nai con, lần nữa quay trở về nơi này, tâm trạng giống như là kích động cùng phấn khích.

Xe của anh tốc độ càng lúc càng nhanh, từ 100 km/h tăng lên 200 km/h (chỗ này m ko rõ lắm, câu nguyên gốc của nó là : một trăm con ngựa một trăm con ngựa đi lên thêm.) Lương Chân Chân chỉ cảm thấy máu cả cơ thể cũng dồn hết lên não, nhìn thấy con đường phía trước đều giống như không phải là thẳng, khuôn mặt bị gió tạt vào khiến cho đỏ bừng, ngón tay càng thêm gắt gao túm chặt dây nịt an toàn, chỉ sợ thả lỏng tay mình sẽ bay ra ngoài.

Hai bên đường đua đều là núi, sử dụng đồng lửa chiếu sáng đêm không hết, ai cũng không biết phía trước có thể có sự cố ngoài ý muốn phát sinh hay không, cái này giống như một trận đánh bạc liều mạng, hễ có một chút xiu sơ sót, cũng có thể xe hỏng người chết.

Lương Chân Chân mặc dù là người ngoài ngành, nhưng cô cũng không phải người ngu, trong lòng hiểu cái này phải có một trăm phần trăm chuyên chú mới được, cho nên cô không dám nhìn đến người đàn ông bên cạnh, cô sợ mình sẽ làm anh phân tâm, chỉ có thể hơi mở mắt nhìn về phía trước, đột nhiên từ trong gương xe nhìn thấy một góc nơi người phụ nữ trong một chiếc xe thể thao màu đỏ giang hai cánh tay ở đó lớn tiếng reo hò, có vẻ như rất vui thích, cô chợt có một loại xúc động, thật là nhớ một lần phóng túng này của mình.

Đưa tay cởi dây buộc tóc trên đầu ra, thoát khỏi trói buộc, mái tóc kia giống như lụa đen mềm mại óng ả liền buông ra xung quanh bay tung lên, cảm giác sung sướng ngập tràn theo đỉnh đầu Lương Chân Chân rót thẳng vào toàn bộ lỗ chân lông, cô cảm giác mình muốn bay, vào lúc này giống như cô có thể ném đi tất cả phiền não, chỉ là mình chân thật nhất.

“A...A...”

Đặng Cận Tư cảm giác được tóc nai con phất qua khuôn mặt vui vẻ của anh, giống như một người đang khiêu vũ, vui vẻ và thoải mái, tầm mắt không khỏi nhìn lên gò má cô, con ngươi đen nhánh giống như ngôi sao lấp lánh rực rỡ tô điểm trên bầu trời cướp đoạt đi tai mắt người ta, đáy mắt sáng lên ngập tràn vui vẻ, người bên cạnh, một chỗ rẽ, đem xe lao ra ngoài.

Phía trước chính là chướng ngại vật vì đua xe mà đặc biệt thiết kế, Đặng Cận Tư không giảm tốc độ chút nào, đạp chân ga, lao tới.

Đoạn đường này, Lương Chân Chân thật sự cảm nhận được cái gì là kích thích, toàn bộ lỗ chân lông của cô như mở ra, gió lạnh vù vù rót vào, có một thứ cảm giác vô cùng tinh tế, càng làm cho cô cảm thấy thân thể thật giống như đứng trên bờ vực một điểm giới hạn.

Lúc gần về tới đích, cả thân xe giống như cũng nghiêng về theo, lúc bánh xe ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai, bị sợ đến mức bên trong lồng ngực của Lương Chân Chân giống như đánh trống thông thường đập dữ dội, lại vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng, vội vàng xoay người muốn ôm lấy Đặng Cận Tư, nhưng lại không với tới thân thể của anh, hai tay chỉ có thể bám lấy thật chặt cánh tay của anh, cả cơ thể cũng dần tới.

Đặng Cận Tư bởi vì cơ thể của cô dính sát mình, hai tròng mắt nhìn thẳng phía trước vẫn sắc bén như cũ, không thả lỏng một chút nào, một khắc kia khi xe vượt qua chướng ngại vật, cánh tay dài của anh bắt lấy, đem nai con kéo đến ngồi trên đùi của mình, để cho cô và anh cảm nhận được sự gần gũi kích thích và điên cuồng nhất.

“A...” Lương Chân Chân chỉ đành phải ngoan ngoãn ngồi trên đùi của anh, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cùng anh cảm nhận phần vui sướng khi vượt qua điểm cuối kia.

Không nghi ngờ gì nữa, Đặng Cận Tư là người đầu tiên vượt qua điểm cuối, hai bên đường đua nhanh chóng vang lên tiếng hoan hô cùng âm thanh huýt sáo sôi động, giống như là sức nóng một vụ nổ vừa diễn ra, lá cờ của bảo bối đua xe khua vài cái, lưu loát thu hồi động tác, cũng chứng tỏ sự gay cấn của cuộc so tài.

Đối với tiếng hoan hô bên ngoài, Đặng Cận Tư cũng không có quá nhiều biểu cảm, đã quá sớm quen thuộc, hơn nữa anh cũng không thích náo nhiệt, so với những người hoan hô nhiệt liệt, anh có cảm giác với người trong ngực hơn, cảm đặt ở trên bờ vai gầy yếu của cô, “Nai con, không sao.”

Lương Chân Chân quả thật còn có chút chưa trở lại bình thường, trái tim vẫn còn đang nhảy loạn “thình thịch thình thịch”, nhìn thấy cảnh một đám nam nam nữ nữ ngoài xe kia cô cảm thấy không thành thật lắm, chợt nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp quen thuộc, giọng nói này mới đến đã biết rõ, cũng an toàn rồi, mới vừa rồi kích thích đến mãnh liệt như vậy, cũng nhanh chóng biến mất như vậy.

“A Tư, em không sao, vừa rồi... em rất thích.” Cô thở gấp nói nhỏ, sao có thể không thích, sôi nổi như thế, rung động lòng người như vậy, chỉ sợ cô cả đời cũng sẽ nhớ cho kỹ, vĩnh viễn cũng nhớ cách an ủi mình của người đàn ông này, anh chính là một bông hoa anh túc, mình đã càng ngày càng lún sâu.

Nghe được câu trả lời của cô, Đặng Cận Tư nâng hông của cô đem cô quay lại đối mặt với mình, đưa tay sờ lên gương mặt vì lạnh mà ửng đỏ của cô, còn có cánh môi lạnh như băng, chậm rãi vuốt ve cực kỳ yêu thương.

Người đàn ông mặc bộ quần áo màu đỏ (Hong Y) vừa xuống xe liền nhìn thấy cảnh tượng ướt át như vậy, ho nhẹ một tiếng suy nghĩ mình có nên tới quấy rầy hay không, gần đây Đặng thiếu không gần nữ sắc nhưng lại có phụ nữ thật sự, mà thoát nhìn là một người phụ nữ bình thường, từ vẻ bên ngoài không nhìn ra được điểm gì đặc biệt, chẳng lẽ ứng với câu tục ngữ: mỗi người đều có sở thích ăn chay riêng sao?

Anh đưa ánh mắt về phía người hầu, ý bảo họ mang phần thưởng tới đây, cho dù Đặng đại thiếu gia hôm nay là tới chơi hay là thể nào, nếu đã đánh cược, tự nhiên muốn có chơi có chịu.

Lương Chân Chân đối với đám người vây xem ngày càng nhiều, vẫn còn có chút xấu hổ, chui vào trước ngực anh, đưa tay véo thắt lưng hoàn mỹ của anh, dùng hành động nói cho anh biết bên ngoài thật nhiều người.

“Đặng thiếu, quy tắc cũ đã nói rồi, đây là năm trăm vạn tiền mặt.”

Đặng Cận Tư cũng không thèm nhìn những thứ bên ngoài kia, lạnh nhạt nói: “Các người chia đi.”

“Cái này...” Người đàn ông Hồng Y lộ vẻ mặt khó xử, mặc dù sớm đoán được sẽ có kết quả này, nhưng vẫn là làm khó ông ta một chút.

“Quy tắc của tôi, ông hiểu.” Đằng Cận Tư tròng mắt đen đều không gợn sóng, nhưng trong giọng nói đã lạnh thêm ba phần, anh luôn luôn không thích nói quá nhiều lời, hướng chỉ tới nay bản thân tới đây chính là để tìm kiếm kích thích, anh căn bản sẽ không quan tâm đến tiền, về phần nói như vậy trước trận đấu là chuyện của bọn họ đều chỉ vì để cho bọn họ nghiêm túc đối với trận thi đấu, không muốn để cho bọn họ cảm thấy rằng anh chẳng qua là tới vui đùa một chút mà thôi.

“Vâng.” Người đàn ông Hồng Y cười cười, ai sẽ cùng với tiền làm cho khó dễ? Đằng thiếu gia thể hiển hách không chút quan tâm đến phương diện nhỏ bé này, nhưng bọn họ không giống nhau, ngày ngày liều mạng, vẫn là cần một chút tiền vốn.

Dừng một chút, Đằng Cận Tư nhìn ông ta một cái, “Chuyện tối nay, đừng để lộ ra, coi như tôi chưa từng tới.”

“Đằng thiếu yên tâm, đây là địa bàn của tôi, người khác sẽ vì tôi mà nể mặt.”

“Ông là một người thông minh.” Nói xong, anh liền đánh tay lái chuẩn bị rời khỏi trường đua xe, anh chỉ thích quá trình đua xe, không thích bị người vây quanh reo hò, hơn nữa trường đua còn có nhiều phụ nữ nóng bỏng ăn mặc hở hang như vậy, vừa nhìn thấy anh tất cả đều tràn đến đây, thực sự là khiến cho anh khó có thể chấp nhận.

Nhìn chiếc xe phong cách Bugatti kia rời đi, người đàn ông Hồng Y thở dài: Quả nhiên là Đằng thiếu a! Cho dù lúc cách đây tám năm, tài lái xe hoàn mỹ của anh khiến cho người ta khâm phục, hơn nữa thói quen vẫn như lúc trước không thích cảnh náo nhiệt, thật là làm cho người ta khó hiểu.

Tiếng reo hò náo nhiệt dần dần cách xa màng nhĩ, Lương Chân Chân lúc này mới từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, cánh tay vòng lên cổ anh, tự lẩm bẩm nói: “Thì ra là anh còn có thể đua xe.”

“Cái đó đều là vui chơi hồi còn học đại học.” Đằng Cận Tư cười đem xe dừng ở một bãi đất trống không có người, dường như anh đối với nơi này rất quen thuộc, từng góc một đều rất rõ ràng.

“Ừm... Vậy cuộc sống đại học của anh nhất định rất phong phú sao, có phải có rất nhiều mỹ nữ theo đuổi anh?” Lương Chân Chân chớp chớp đôi mắt to, một dáng vẻ ngây thơ vô hại.

Nụ cười bên môi Đằng Cận Tư càng sâu hơn, cứng chiều véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, “Ghen sao?”

“Mới không có, người ta chẳng qua là chỉ hỏi một chút thôi.” Người nào đó mạnh miệng nói, thật ra thì đối với việc người mình yêu được hoan nghênh như vậy trong lòng vẫn là có chút ghen tức nho nhỏ, nhưng mà khiến cho cô vui vẻ đó là mình mới là duy nhất của anh.

Tình huống này, trong xe nhanh chóng dâng lên một tia hơi thở mập mờ, không khí giống như bốc cháy lên một loại nóng bỏng, một bên cây cối xanh um tươi tốt, bóng cây loang lổ, lá cây xuyên qua in trên mặt người, bóng mát thấp thoáng.

“... Ừ?” Đằng Cận Tư môi mỏng trơn bóng cong lên một nụ cười nhộn nhạo, cả người bày ra một vẻ đẹp mỉa mai hoặc, Lương Chân Chân nuốt một ngụm nước bọt, cô đã trúng mỹ nam kế mất rồi.

Không chút suy nghĩ liền nhào tới, chặn lại lời nói anh sắp muốn nói ra khỏi miệng. Lần nào cũng biết chọc cô cười, cô chính là đang ghen nha, đây là tâm lý bình thường của phụ nữ có được hay không.

Đằng Cận Tư không ngờ đến nai con sẽ chủ động chặn miệng mình, chỉ là kỹ thuật hôn môi của cô cần phải nâng cao, hoàn toàn cần loạn một trận không có chút trình tự nào.

185. Chương 186: Bảo Bối, Tối Nay Em Quá Nhiệt Tình

Vào đêm mùa hạ gió thổi hiu hiu, lá cây phát ra âm thanh “rì rào rì rào”, giống như lời thì thầm giữa hai người yêu nhau, trăng sáng trên bầu trời cũng lặng lẽ lộ ra hình dáng nhỏ bé, ánh sáng màu bạc nhạt tỏa ra

chiếu lên thân thể hai người đang ôm hôn nồng nàn, có một loại hoàn mỹ cùng lãng mạn không nói thành lời.

Đặng Cận Tư hôn có phần dữ dội, một là bị nai con chủ động trêu chọc. Đẩy lên tới, hai là nguyên nhân do mới vừa rồi đưa xe, máu khắp người đã sớm bắt đầu sôi trào, chỉ còn thiếu một ngọn lửa như vậy.

“Ừm...” Tới nay Lương Chân Chân vậy mà bằng mọi giá chủ động, dưới sự dẫn dắt của anh, dần dần bắt đầu hôn đáp lại anh một cách nhiệt tình, đầu lưỡi dường như đi theo tiết tấu của anh, đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau thật chắc, hô hấp càng trở nên dồn dập, trước kia mỗi lần đều là Đặng Cận Tư chủ động dẫn dắt, Lương Chân Chân bị động tiếp nhận, hưởng thụ sự vuốt ve và hôn môi của anh, mà lần này, cô muốn chủ động, muốn nói cho anh biết trong lòng mình vô cùng vui vẻ, muốn nói cho anh biết mình thương anh rất nhiều.

“Bảo bối, tới nay em quá nhiệt tình.” Đặng Cận Tư bị nụ hôn vụng về của cô làm cho sắp nổi điên, hết lần này tới lần khác bàn tay nhỏ bé của cô còn đưa vào trong quần áo của mình không an phận sở loạn một trận, trêu chọc khiến ngọn lửa trong lòng anh bốc lên “vù vù”, bụng dưới nóng rang chỉ muốn được cắn nuốt cô.

“A Tư...” Lương Chân Chân cũng thở hổn hển không nói thành lời, dịu dàng than nhẹ, mềm mại đáng yêu như giọt nước, ngón tay vuốt ve lưng tung lồng ngực to lớn của anh, nhất là cái điểm nhô lên, cô một lát xoa xoa, một lát xiết chặt, có chút hưởng thụ cái loại giày vò đó. Cảm giác được giày vò, không trách được anh thường thích cắn nơi đó của mình, thì ra là có chuyện như vậy a!

Đặng Cận Tư cũng không nhịn được nữa, đem quần trên người nai con cởi ra một cách dễ dàng, để ở một bên, điều chỉnh chỗ ngồi thấp xuống, lật người đem cô đè ở dưới.

“Có thể có người không...” Lương Chân Chân vẫn còn có chút lo lắng, dù sao nơi này cách trường đua cũng không phải là quá xa, nếu như có xe đến đây sẽ nhìn thấy bọn họ, phóng túng quá đi!

“Ngoan, sẽ không.” Đặng Cận Tư trấn an nói, đôi môi nóng rực một lần nữa đặt lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn đang nói lầm nhảm, hút hết ngọt ngào. Được sự đồng ý, ngón tay lướt qua eo cô, di chuyển lên ngọn núi trắng như tuyết mềm mại cao vút của cô, tùy ý vuốt ve, giống như là đang cố ý trừng phạt sự càn quấy mới vừa rồi của cô, đầu nhọn nhỏ bé phẫn nộ đang bị vùi vùi kẹp giữa ngón tay của anh, nhanh chóng dựng đứng lên, giống như là đáp lại sự trêu chọc của anh.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lương Chân Chân không nhịn được co rúm một cái, bên trong cơ thể nóng như lửa, khiến cô không kiềm chế được “Ừ...” một tiếng, thân thể vận vẹo uốn éo càng thêm khó chịu, anh thật nặng, giống như một ngọn núi dường như đang đè ở trên người mình, hơn nữa cảm giác trống không trong cơ thể khiến cho cô khó chịu.

Từ nơi mềm mại bên trên tay Đặng Cận Tư một đường dạo chơi xuống phía dưới, bàn tay ấm áp vuốt ve thân thể mềm mại không ngừng run rẩy phía dưới người, nhẹ nhàng không nhịn được nắm chặt eo thon mềm mại như tơ lụa, mặc dù đã thưởng thức qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần lại mang cho anh xúc cảm cùng hưởng thụ tất cả làm cho anh rung động không dứt, phía dưới cũng đang kêu gào mãnh liệt, mà cảnh xuân đẹp như vậy, dĩ nhiên là muốn từ từ thưởng thức.

Ngón tay thô lẹ của anh chậm rãi trượt xuống phía dưới, thăm dò ngày càng nhiều da thịt trên người cô, bàn tay mơn trớn nơi ấy khơi lên một trận suy nghĩ tê dại, vốn là đã bị anh khai phá rất nhiều lần Lương Chân Chân lúc này càng thêm động tình mãnh liệt, bàn tay nhỏ bé giống như cá chạch cọt tới cọt lui trên người của anh, bấp bênh không tự chủ muốn cong lên, rên rỉ uốn éo thân thể khó chịu.

Tiếng rên kia kiều mị. Tiếng rên khiến cho xương của Đặng Cận Tư cũng mềm nhũn ra, ngón tay trượt xuống mép quần lót của cô, cảm nhận được sự ướt át, liền biết người phía dưới đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng cởi quần lót cản trở kia xuống, nai con cũng rất phối hợp duỗi chân.

“Ừm... A Tư...” Trong giọng nói của Lương Chân Chân giống như một bọc nước, câu nhân tâm huyền (có thể hiểu là hút hồn người khác).

Đặng Cận Tư thở hổn hển nhanh chóng đứng dậy cởi quần dài của mình ra, vừa đứng lúc nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc, cánh môi đầy đặn mềm mại đã sớm bị mình hôn làm cho sưng nhẹ, phía trên

còn dính một chút nước miếng trong suốt, đôi mắt to ngập nước lúc này giống như những con sóng trong veo sâu thẳm, khiến lòng người menh mông mịt mù.

Trên da thịt trắng nõn tô điểm vài đóa hoa màu hồng, nhất là khối mềm mại trước ngực kia, một viên quả hạch run run rẩy rẩy dựng đứng lên, cảnh tượng phía dưới càng làm cho huyết mạch anh muốn phun ra ——

“Bảo bối, còn nhớ rõ lần trước em đáp ứng anh thế nào không?” Anh thở hổn hển đè lên cô, đầu lưỡi ẩm ướt lướt qua chiếc cằm mượt mà của cô, liếm. Ở trên cổ cô liếm, đầu lưỡi linh hoạt tìm đến nút cài áo ở trên cổ cô mà anh tặng cô được gia công từ đá cẩm thạch, tức tốc di chuyển đến xương quai xanh của cô, tà yêu khác thường.

“Cái gì...” Lương Chân Chân hơi thở đã hoàn toàn không ổn định, cô đã cảm thấy một vật mạnh mẽ để ở lối vào của cô, nhưng hết lần này tới lần khác nó không đi vào, chỉ ở đó chần chừ.

“... Gọi anh là gì?” Đằng Cận Tư cũng chịu đựng rất khổ sở, nhưng anh chính là muốn treo ngược cô.

“A Tư...” Người phụ nữ nào đó thần trí đã hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả một tiếng trong cổ họng phát ra cũng hút hồn.

“Không đúng.” Người đàn ông nào đó mất hứng, tiến vào một chút, chính là không muốn cô được thoải mái, hơi hột giầy vào cô.

“Tư...” Lương Chân Chân rốt cuộc cũng nghĩ ra, lần đó ở bệnh viện, cô làm nũng phải gọi anh là “A Tư”, nói rằng xưng hô như vậy càng lộ ra vẻ thân mật, người nào đó không được tự nhiên sau đó liền đồng ý, trước tiên chính là mỗi lần khi ở trên giường, đều phải gọi anh một từ, ưm...

Nghe được câu trả lời hài lòng, tâm tình Đằng Cận Tư vui vẻ, liền động thân, thân thể của cô bị sự trì hoãn của anh làm cho... vật cứng rắn nóng bỏng chìm vào cô cực kỳ xiết chặt. Đến mức yên tĩnh. Kính, hai người đồng thời phát ra một tiếng kêu rên thoải mái.

“Bảo bối, anh còn muốn nghe.” Anh vừa luật động điên cuồng, vừa đưa đầu lưỡi ra khẽ cắn vành tai nhạy cảm của cô, khiến cho cô thở gấp liên tục, hai cánh tay ôm thật chặt tấm lưng cường tráng mạnh mẽ của anh, thừa nhận mỗi một lần chạm xuống của anh đều mạnh mẽ kiên định, đôi chân thon dài không tự chủ quăn lấy thắt lưng hoàn mỹ của anh.

Cô khẽ mở mắt nhìn lên bầu trời đầy sao menh mông vô tận, bốn phía một vẻ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc càng lúc càng cuồng nhiệt của hai người, đan vào nhau, tạo nên một bản giao hưởng, mê hoặc lòng người.

Cảm giác ở ngoài trời quả thật có chút không giống nhau, nhìn thấy những đốm sao ở đó đang lấp lánh, thật đẹp và lãng mạn.

Giống như đây chính là cái gọi là lấy trời đất làm chứng, tới giám định tình yêu của hai người.

“Tư... nhẹ một chút...” Giọng nói của cô tựa như mềm mại tựa như quyến rũ, vừa giống như hương về người đàn ông ở bên trên làm nũng, vừa giống như lời dụ dỗ mềm mại đáng yêu. Giọng nói mềm mại ấy giống như là một thứ âm nhạc chui vào tai Đằng Cận Tư, trong nháy mắt chọc đến ngọn lửa cao ngất trong trái tim kia của Đằng Cận Tư, chỉ ước gì được hung hăng sủng ái cô, làm sao có thể nhẹ xuống được?

“Ngoan, như vậy không thoải mái sao?” Giọng nói mị hoặc ồm ồm của anh lướt qua ở bên tai cô, tần số luật động ngày càng tăng nhanh, thật giống như muốn chạm đến nơi sâu nhất của cô.

“Ừ...” Lương Chân Chân há mồm cắn một miếng xuống bờ vai của anh, học cách anh mỗi lần gặm nhấm mình gặm nhấm lại anh, chỉ muốn trên người anh cũng xuất hiện nhiều loại vài chấm quả dâu tây, không muốn mỗi lần xong việc sau đó đều là trên người mình một mảng tím bầm đan xen, mà anh lại hoàn toàn không tổn hại gì ()

Cho nên cô quyết định tối nay phải tạo thêm mấy đốm, nhất là ở cổ, có cách rồi, thực tế động tác đứng lên cũng dễ dàng hơn, chỉ là sự nhiệt tình của cô cũng tăng thêm dưới sự nhiệt tình của người đàn ông, hung mãnh (hung dữ và mạnh mẽ) điên cuồng khiến cho Lương Chân Chân cũng không dám lơ đãng nữa.

Trong gió đêm se lạnh, tiếng ngâm nga nhẹ nhàng dai dẳng bay ra ngoài xe, len lỏi vào trong những cành lá cây rậm rạp.

Dưới bầu trời đêm sáng chói, thỏa mãn cùng kích tình của anh tất cả đều được buông thả trong cơ thể yêu kiều mềm mại của cô, hai người cùng nhau đạt tới đỉnh vui sướng cao nhất...

Sau khi xong việc, hai người ôm nhau không ngừng thở dốc, mồ hôi trên người càng dày thêm như mưa rơi, hai cánh tay từ từ bắt lấy, ôm chặt người phía dưới, “Nai con, anh yêu em.”

Giọng nói khàn khàn tràn đầy tình cảm của anh vang lên ở bên tai cô, mặc dù đây không phải lần đầu tiên nghe anh thổ lộ chuyện này, nhưng được anh yêu thương, mình thật may mắn, trong lòng không khỏi xúc động vô cùng, vươn cánh tay quấn chặt cổ của anh, đôi môi khẽ mở, “Tư, em cũng yêu anh.”

Cô đã hưởng thụ quá nhiều sự yêu thương của anh, mỗi lần đều là bị động nhận lấy, mà hôm nay cô cũng muốn chủ động một lần, dừng cảm thổ lộ tình cảm của mình với anh.

“Nai con...” Đẳng Cận Tư hận không thể nhập cô vào trong cơ thể của mình, mấy chữ này anh đã đợi rất lâu rồi, liên tục nghe được lời nói tình cảm của nai con, đáy lòng anh dâng trào mãnh liệt, vô cùng xúc động, chỉ muốn đem cô đặt xuống phía dưới tiếp tục hưng hăng sủng ái, nhưng anh biết nơi này không được, sau đó ôm trọn thân thể yêu kiều mềm mại của cô, điều chỉnh chỗ ngồi cao lên, quần đã không thể mặc được nữa, chỉ có thể dùng áo da bọc cô lại, để cho cô tựa vào trong ngực mình.

“A Tư, em chỉ có anh.” Lương Chân Chân mềm mại tựa vào trong ngực anh, lời nói yếu ớt, về việc có nhận ba hay không, có trở về Thẩm gia hay không, cô vẫn rất mâu thuẫn, nhận, nói không chừng sẽ dính đến phiền toái, suy nghĩ đến Thẩm Quân Nhã một chút, cô đã cảm thấy nhức đầu; không nhận, trong lòng lại cảm thấy mất mát thiếu sót, dù sao cũng là ước mơ nhiều năm như vậy.

Đẳng Cận Tư đương nhiên hiểu được ý nghĩa của câu nói kia, dịu dàng nói, “Bảo bối, anh vĩnh viễn là chỗ dựa cho em.”

“Ừ.” Lương Chân Chân giống như chú mèo con nhẹ giọng lên tiếng.

Không biết, cuộc đời này, dù sao vẫn có nhiều biến cố, khiến cho người ta không thể đoán trước được.

186. Chương 187: Anh Muốn Trở Về Rồi Sao?

Huyentrang138

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, chẳng mấy chốc, nghỉ hè trong tầm tay đã biến mất lặng lẽ, ngày 1 tháng 9, vừa đúng lúc hàng vạn học sinh bước vào cổng trường.

Hai tháng này Lương Chân Chân vẫn luôn ở trong trạng thái ngọt ngào thoải mái, trên mặt tràn ngập hai chữ hạnh phúc, bạn thân Giai Ny và Cát Gia thỉnh thoảng vẫn trêu chọc cô qua điện thoại, nói cô là cô gái nhỏ hạnh phúc đắm chìm trong tình yêu, cảnh xuân tươi đẹp, thần sắc khuôn mặt giống một tiểu nữ nhân kiều mỵ.

Giai Ny còn nói: Ho khan... kích tình thì kích tình, nhưng vẫn phải chú ý... Thực hiện các biện pháp phòng tránh, dù sao cậu mới đại học năm thứ hai, hơi sớm một chút.

Lương Chân Chân hồn dỗi trừng mắt nhìn bạn tốt một cái: Giai Ny! Cậu lại giấu cợt mình, chúng mình mỗi lần đều có... Cái đó. Nói xong cô liền mắc cỡ khuôn mặt đỏ bừng, trừ lần đó ở trường đưa xe, trên căn bản đều có làm các biện pháp, còn nhớ rõ sau đó cùng A Tư nói về tình huống này, anh nói không sao, mấy ngày đó là kỳ an toàn của cô, đáy lòng cô nhất thời vui mừng, cũng không có chú ý nhiều lắm, nên không suy nghĩ nữa.

Mặc dù trong thời gian này bà nội cũng thường ám hiệu bà muốn ôm chắt, nhưng cô vẫn còn là học sinh a, cho nên cô và A Tư cùng nhau thương lượng là được rồi, sau khi tốt nghiệp sẽ suy nghĩ thêm chuyện kết hôn cùng sinh con để cái.

O()o Thật ra thì cô cảm thấy tốt nghiệp liền kết hôn sinh con để cái có hơi quá sớm, nhưng nghĩ đến trong lòng bà nội mong muốn có chắt, cô liền đồng ý.

Trong thời gian hai tháng này, Thẩm Bác Sinh cũng gọi cho cô nhiều cuộc điện thoại, muốn hẹn cô đi ra ngoài nói chuyện một chút, nhưng đều bị cô cự tuyệt, về người cha này, cô thật sự không có nhiều cảm giác, nhớ năm đó người của Thẩm gia đều không thích mẹ, trăm phương ngàn kế muốn đuổi mẹ đi, hôm nay khẳng định cũng không thích mình. Nhất là Thẩm Quân Nhã, còn có Thẩm gia lão phu nhân năm đó đuổi mẹ đi, chỉ sợ cũng ghét mình, nếu như vậy cần gì phải đi đến cái nơi gọi là “nhà” chứ, cô như bây giờ không phải là vô cùng tốt hay sao?

Hơn nữa, nếu cô đến Thẩm gia, vậy mẹ Diệp làm sao bây giờ? Anh trai còn không biết lúc nào thì có thể trở về, cô không thể ích kỷ bỏ lại mẹ Diệp như vậy.

Giai Ny đối với chuyện Thẩm Quân Nhã là chị cùng cha khác mẹ của cô tỏ ra kinh ngạc như trong dự đoán của cô, một buổi chiều thứ tư gần tới khai giảng, hai người hẹn nhau đến quán cà phê “Cua queo”, lúc đó Cát gia vẫn còn ở quê Thanh Đảo, phải mấy ngày nữa mới có thể trở về thành phố C cùng cô hai người cùng nhau tám chuyện.

“Chân Chân cậu biết không? Ban đầu lúc cậu nói với mình mình cho rằng ngày đó là ngày Cá tháng tư, thiếu chút nữa không nhắc được đầu lưỡi.” Tiết Giai Ny bưng cả phê lên khẽ nhấp một hớp.

“Đừng nói là cậu, đến mình cũng cảm thấy ông trời là đang nói đùa mình, dính líu quan hệ với ai không dính, lại là Thẩm Quân Nhã.” Lương Chân Chân thở dài một cái, cái thìa khuấy cả phê một mẻ.

“Vậy cậu định làm như thế nào? Thẩm tiện nhân tất nhiên rất ghê gớm, nhưng cũng không thể để mặc cho cô ta một mình chiếm dụng (chiếm giữ và sử dụng) tình thương của cha thuộc về cậu, chúng ta nên tranh giành hay đoạt lại, không thể để cho cô ta được lợi đúng không?” Tiết Giai Ny nghiêm túc nói.

“Phốc! Cậu có thể đừng đưa ra một vài ý tưởng ngu ngốc có được không, mình rất nghiêm túc muốn nghe ý kiến của cậu.” Lương Chân Chân liếc bạn thân một cái.

“Lời của mình nói còn chưa đủ nghiêm túc sao?” Tiết Giai Ny vẽ mặt khoa trương.

Lương Chân Chân hờn dỗi vỗ cô một cái, “Ai nha! Nhanh lên một chút cho thêm một cái đề nghị nữa đi.”

“Chân Chân, mình biết cậu vẫn rất muốn tìm được ba, bắt kể trước kia ông ấy và mẹ cậu đã xảy ra chuyện gì, đó đều là ân oán của đời trước, không liên quan gì đến cậu, chỉ cần ông ấy thật lòng đối xử tốt với cậu, thật lòng thích đứa con gái này, mà cậu lại cảm thấy thành ý làm một người cha của ông ấy, tại sao không cho ông ấy một cơ hội chứ?” Thật ra thì cũng là cho bản thân cậu một cơ hội.

Làm bạn thân tri kỷ, Tiết Giai Ny vô cùng hiểu suy nghĩ trong lòng Lương Chân Chân, từ nhỏ cô ấy vô cùng hâm mộ những đứa trẻ có ba mẹ kia, trong lòng vẫn luôn mong mỗi người cha chưa bao giờ xuất hiện có thể từ trên trời giáng xuống, hôm nay mong muốn rốt cuộc cũng được thực hiện, suy nghĩ đến vấn đề này được một nửa rồi lại cắt ngang, khiến cho cô ấy do dự, cho nên hiện tại cô ấy cần một động lực thúc đẩy.

“Giai Ny, không phải cậu rất ghét Thẩm Quân Nhã sao?”

“Chân Chân ngốc, cậu là cậu, Thẩm Quân Nhã là Thẩm Quân Nhã, các cậu là hai con người không liên quan đến nhau chút nào!”

“Còn có mẹ Diệp, mình...”

“Ngu ngốc a! Ai nói cậu nhận cha thì phải đến ở nhà họ Thẩm, coi như cậu đồng ý, người đàn ông của cậu nhất định còn chưa đồng ý đâu, phụ nữ quen biết nhau cũng chỉ là một hình thức mà thôi, đại diện cho cậu lại thêm một trưởng bối danh chính ngôn thuận yêu thương cậu, về phần mẹ Diệp, cậu vẫn là con gái của bà a! Nếu như ba cậu yêu cầu cậu hoàn toàn rời khỏi Diệp gia, cái đó không đồng ý cũng được!” Tiết Giai Ny nghiêm túc phân tích nói.

“Ách... được rồi.” Lương Chân Chân nhú lông mày suy nghĩ một chút, Giai Ny nói như vậy quả thật rất có đạo lý, A Tư sẽ không đồng ý mình rời khỏi anh ấy, hơn nữa cô cũng không cam lòng rời khỏi anh.

Về phần hoàn toàn rời khỏi Diệp gia, cái đó càng không thể nào, mẹ Diệp đối với cô yêu thương không cầu lợi như vậy, cô thể cả đời muốn làm con gái bà.

Sau khi cùng Giai Ny tán gẫu xong, Lương Chân Chân trong lòng thông suốt hơn rất nhiều, tất cả mù mịt giống như đột nhiên có lời giải, lập tức dễ dàng, hai người chia tay nhau ở cửa, về nhà của mình.

Mấy ngày nay A Tư đi Châu Âu công tác, cô liền dọn sang nhà mẹ Diệp ở cùng, vừa dịp giúp đỡ bà.

Lúc ăn cơm tối, Lương Chân Chân đang suy nghĩ có nên nói chuyện cô đã tìm được cha ruột ẹ Diệp hay không, vẫn ở đó cắn chiếc dưa trâm ngâm.

“Nha đầu Chân Chân, Huân nhi vừa mới gọi điện thoại về đây bảo, nó cuối tuần về phải được nghỉ phép đến một tháng, nói không chừng còn có cơ hội được công ty điều động trở về, không bao giờ... phải đi Argentina nữa.” Khuôn mặt mẹ Diệp vui sướng, con trai rời khỏi nước lâu như vậy, bà rất nhớ a!

“Anh muốn trở về sao?” Lương Chân Chân ngạc nhiên ngẩng đầu, trong lòng cảm khái: Hóa ra cũng đã nửa năm trôi qua rồi!

“Đúng vậy! Mặc dù vẫn không thể xác định ở lại bao lâu, nhưng trở lại một chuyến cũng tốt a, aiz ...” Diệp Lan thở dài nói.

Lương Chân Chân biết mẹ Diệp vì nhung nhớ mà sốt ruột, lần này đã hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng con trai sắp được trở về rồi, chuyện về ba vẫn là để sau này hãy nói đi. Về phần anh trai, cô chỉ mong ước công việc của anh ngày càng thuận lợi, cũng sớm tìm được người phụ nữ tên Thiên nữ thuộc về mình.

187. Chương 188: Oan Gia Ngõ Hẹp

Đối với việc anh trai trở lại, cô không có cảm giác gì đặc biệt, phần ngây ngô yêu say đắm kia đã sớm không còn nữa, hiện tại cô đã yêu người khác, lòng thầm nghĩ không bao giờ nhớ đến người đàn ông... như anh nữa, có một số việc, đã qua thì vĩnh viễn cũng không thể trở lại ban đầu được, thời gian vốn không đợi ai, trôi qua trong nháy mắt.

Ngày khai giảng hôm ấy, ba người bạn rốt cuộc lại gặp lại nhau, hai tháng không thấy, dường như có một đồng nói không hết lời, sau khi làm xong thủ tục, ba người liền khoác tay nhau đi trong sân trường, phía dưới kia là một con đường phong cảnh trồng cây ngô đồng tuyệt đẹp. dien~dan~le~quy~don

“Tớ muốn nói nha, kỳ nghỉ hè này Ngoa tử dù bụi trần cũng không thay đổi của chúng ta đâu rồi, không gặp được Mr Right của cậu hay sao? Cậu giống như Như Hoa vài thập kỷ trước vậy, cuộc sống cả ngày khô khan buồn tẻ, quả thật là rất vô nghĩa.” Cát Thiển lẩm bẩm với vẻ mặt khoa trương.

“Tớ thấy sau này nên gọi cậu là thím Cát thì đúng hơn.” Tiết Giai Ny tức giận liếc cô một cái.

“Hừ! Thím Tiết, hai chúng ta như nhau.” Cát Xuyên hừ hừ.

“Trời ạ, hai người đừng âm ỉ nữa, buổi tối cùng nhau ăn cơm không?” Lương Chân Chân cười híp mắt nói.

“Được thôi, bỗng nhiên tớ thực sự rất thèm đồ ăn Nhật Bản, các cậu có hứng thú không?” Cát Xuyên dẫn đầu bày tỏ thái độ.

“Ok, tớ cũng lâu rồi chưa ăn.” Tiết Giai Ny gật đầu một cái.

“Ừ, vậy thì đi nhà hàng “Tùng Ký”, nghe nói chỗ đó hương vị rất ngon, phong cảnh cũng rất tao nhã.”

Sau khi nhất trí đạt được ý kiến, ba người liền bắt một chiếc taxi chạy thẳng tới —— nhà hàng Tùng Ký.

Bên trong thiết kế trang trí mang phong thái hương vị Nhật Bản, gỗ, trúc, cỏ, đá khắp nơi có thể thấy được, đặc biệt gỗ nguyên chất cùng cây trúc chiếm đa số, làm cho thị giác con người ta được hưởng thụ một cảm giác trong lành.

Những vách ngăn, là những bức bình phong cao cỡ nửa người, Tatami... cùng với cô gái Nhật Bản mặc ki-mo-no, đi guốc gỗ kêu “kẹt kẹt kẹt” trên sàn gỗ, mỗi một cử chỉ đều mang đậm phong cách nghi thức của người Nhật.

Cho dù là phong cảnh có tốt đẹp hơn đi nữa, nhưng vẫn đụng phải người không muốn gặp, tâm trạng cũng sẽ giảm đi rất nhiều, ba người các cô vừa mới bước vào liền chạm mặt đụng vào đám người đi cùng Thẩm Quân Nhã, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

“Ồ! Đây không phải là tiểu thư Lương Chân Chân sao? Gần đây bám vào người giàu có sao? Lại dám tới nơi này hoang phí, cũng đúng, nói cho cùng cô cũng coi như là con gái riêng của nhà họ Thẩm chúng tôi, ba tôi chắc ít nhiều cũng cho cô tiền tiêu vặt.” Thẩm Quân Nhã chanh chua nói, hơn nữa còn nhấn mạnh ba chữ “con gái riêng” này.

Một đám con nhà giàu bên cạnh cô ta lập tức ồn ào cười lớn, nhìn về phía Lương Chân Chân vẻ mặt thích thú tràn đầy giễu cợt khinh bỉ.

Tiết Giai Ny đang chuẩn bị nói gì đó thì lại bị Lương Chân Chân ngăn cản, cô có ranh giới cuối cùng của mình, cô cũng không phải cây hoa, có thể mặc cho người khác khi dễ nhục mạ, cho nên, đến lúc cần phải ra tay thì vẫn phải ra tay.

“Đó là đương nhiên, ba đối với tôi quả thật rất tốt, còn nói sau này tất cả mọi thứ đều chia cho tôi một nửa, tôi cũng không thể phụ tấm lòng tốt của ba được không phải sao?” Lúc nói chuyện khéo miệng cô từ đầu đến cuối đều mỉm cười.

Thẩm Quân nhã không nghĩ tới mấy tháng không gặp, cô liền trở nên mồm miệng lạnh lợi như vậy, lại dám nói chuyện như vậy với mình, tức giận đến nỗi môi cũng run lên, nhưng cô không phải là Phương Y Nhu, tức giận cũng có thể nhịn.

“Ba ngày không gặp, phải nhìn lại bằng con mắt khác xưa, cái loại tình nhân này. Người phụ nữ khi được sủng ái còn tự đắc vui vẻ, không chỉ có da mặt dày, kỹ thuật làm tổn thương người khác cũng giỏi hơn thì phải, thật là một cuộc lột xác không nhỏ!” Những câu nói mang theo sự châm chọc, ánh mắt ác độc dường như muốn đâm thủng Lương Chân Chân.

“Chớ ngoan không chặn đường, hôm nay là ngày không được như ý, vào cửa liền đụng phải một con chó điên đang cắn bậy khắp nơi, ầm ỉ!” Tiết Giai Ny bĩu môi, hừ lạnh nói.

“Đồ tiện nhân! Đến lượt cô chen miệng vào sao? Một chút hứng thú cũng không có! Đáng đời bị đàn ông vứt bỏ!” Thẩm Quân Nhã cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu thua ai, đối với tình thần biết người biết ta trăm trận trăm thắng đều rất hiểu, rất nhanh trước đó đã phái người đi điều tra chuyện của Tiết Giai Ny, nắm đúng chỗ đau của cô mà xuống tay.

Tiết Giai Ny gắt gao mím chặt môi, đây đúng là một vết sẹo trong lòng cô, rõ ràng rất yêu nhau, hơn nữa còn có nền tảng ba năm tình cảm, hai người thậm chí hứa hẹn tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn, ngay cả tương lai cũng đã tính xong, nhưng gần đến kỳ thi tốt nghiệp trung học buổi tối hôm đó anh lại đột nhiên nói ra lời chia tay, nói không thích kiểu con gái như cô...

Lương Chân Chân cầm tay bạn tốt, động viên cô, con ngươi màu đen lạnh lùng quét về phía Thẩm Quân Nhã, “Hôm nay tôi không có tâm trạng gây chuyện với cô, có một số việc không nói ra không có nghĩa là không ai biết, làm người phải có lương tâm, chẳng lẽ cô không sợ đêm quỷ đến gõ cửa sao?”

Câu nói đằng sau với những từ châu ngọc gõ vào trong lòng Thẩm Quân Nhã, khiến cho cả người cô ta giật mình, ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm về phía Lương Chân Chân, giống như đang suy nghĩ về ý nghĩa trong lời nói của cô, chẳng lẽ cô ta biết điều gì sao?

“Cô cũng đừng bêu rếu lung tung cho tôi! Còn một việc, tôi muốn cô tốt nhất là biết rõ một chút, ba tôi thừa nhận cái loại con hoang như cô nhưng không có nghĩa là nhà họ Thẩm thừa nhận! Chớ vọng tưởng được vào cửa nhà họ Thẩm, cô không xứng đáng.” Thẩm Quân Nhã cố ý nói sang chuyện khác, nói mấy lời

này là muốn cho Lương Chân Chân biết khó mà lui, cô tuyệt đối không thể để cho Lương Chân Chân vào nhà họ Thẩm cùng cô chia sẻ tất cả mọi thứ vốn thuộc về cô, tuyệt đối không được!

Đứng ở một bên Cát Xuyên thực sự không nhịn được, hai bạn tốt đều bị khi dễ, sao cô có thể bỏ mặc, “KAO! Cô có cái gì đặc biệt chứ! Có tư cách gì đứng ở đây khoa tay múa chân? Khó chịu thì rút ngay cho bà? Thấy lão nương cô cũng ngán, bộ dạng gương mặt thì xấu xí! Còn không biết xấu hổ chạy đến nơi này mắng này mắng nọ, thật là không biết xấu hổ!”

Những lời nói thẳng rõ ràng này hoàn toàn khiến cho Thẩm Quân Nhã giận xanh mặt, dù sao cô ta cũng là “Danh môn khuê tú” (con gái nhà danh giá), ngược lại bị nói toàn những lời ác độc, nhưng cách nói chuyện của Cát Xuyên khiến cô ta thật đúng là nói không lại, cho nên chỉ có thể giận đến run người.

“Đồ tiện nhân! Cô cầm miệng cho tôi!”

Cát Xuyên cắt ngang cô ta một cái, “Đồ tiện nhân, cô mắng ai đó?”

“Mắng cô đấy!” Thẩm Quân Nhã thực sự bị công kích cho tức giận rồi.

“Ồ.... Thì ra là đồ tiện nhân cô mắng tôi à!”(Câu này Cát Xuyên cũng là mắng lại TQN đó ạ) Về mặt khuôn mặt Cát Xuyên bỗng nhiên bình tĩnh.

Lúc này Thẩm Quân Nhã mới ý thức được mình bị mắng, giận đến nỗi chỉ muốn nhào qua tát vào mặt cô gái này, nhưng cô hiểu mình không phải là người đàn bà chanh chua, không thể tự hủy hoại hình tượng của mình ở nơi công cộng, hít một hơi thật sâu sau đó hung dữ nhìn về phía Lương Chân Chân.

“Thì ra là tình nhân. Tình nhân cũng có di truyền, thật là dê tiện!”

188. Chương 189: Tạo Hóa Trêu Người

Huyentrang138

Lương Chân Chân có thể dễ dàng tha thứ cho việc cô chửi mình, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho cô ta sỉ nhục người mẹ đã qua đời của mình, nắm tay không tự chủ được siết chặt, hận không thể đi đến cho cô ta hai bạt tai lớn.

“Thẩm Quân Nhã, chính cô dê tiện thì có, có hay không tự mình biết rõ nhất, chớ đi nơi nào cũng khoe khoang chỉ số thông minh thấp kém như vậy làm người ta buồn nôn, thật khiến người khác xem thường!” Tiết Giai Ny lạnh giọng nói.

Cát Xuyên cũng giúp đỡ theo, “Đồ tiện nhân cô tốt nhất nhanh chóng biến khỏi trước mặt tôi, nếu không tôi cũng không dám đảm bảo sẽ làm ra những chuyện gì quá đáng đâu, thành tích Taekwondo đai đen, tôi mà xuống tay cho tới bây giờ đều không biết nặng nhẹ.” Vừa nói vừa bẻ các khớp xương ngón tay, phát ra tiếng kêu giòn vang “lộp bộp”, thực sự giống như muốn chuẩn bị đánh một người.

Thẩm Quân Nhã giận đến nỗi sắc mặt biến thành màu đen, cô ta biết hiện tại mình đang ở trong tình thế bất lợi, cùng với Lương Chân Chân, Tiết Giai Ny cùng người phụ nữ kia hai người đứng một chỗ thoát nhìn giống như là nữ thổ phỉ, bất kể là nói chuyện hay nét mặt thay đổi, cũng làm cho cô sợ hãi ba phần.

Trong lòng biết nếu còn mắng tiếp như vậy đối với cô sẽ là bất lợi, chỉ ảnh hưởng đến hình tượng công chúng của cô, liền cao ngạo hất cằm lên rồi đi, cô nhất định sẽ lựa chọn biện pháp thích hợp hơn, tuyệt đối không thể để Lương Chân Chân cái loại con hoang dã này vào cửa nhà họ Thẩm cô, hơn nữa không cho phép cô ta với mình cùng nhau chia sẻ người ba yêu quý cùng tài sản!

Ba người thấy Thẩm Quân Nhã chủ động rời đi, liền vào phòng, vốn là tâm trạng vui vẻ tới ăn món ăn Nhật Bản, nhưng ai biết sẽ gặp phải một con gián đáng ghét ác độc, đem toàn bộ tâm trạng tốt đẹp gần như phá hỏng hết.

“Chân phi, Hoa tử, hai cậu đừng để những lời chanh chua của người đàn bà kia ở trong lòng, đó chính là mong muốn của cô ta. Đừng vì bất mãn mà dẫn đến mất cân bằng nội tiết, đạo đức cái gì chứ! Lão nương lần sau tìm người thân không biết quý không hay đánh cho cô ta một trận, xem cô ta còn dám láo xược như thế hay không! Tự mình là giỏi lắm sao, tự mình hơn người khác cũng là một điểm hoàn toàn sai lầm! Đáng đời bị thất bại!” Cát Xuyên an ủi hai người bạn thân sắc mặt u buồn.

“Ừ, tớ sẽ không dễ dàng bị mấy câu nói kia đánh bại đâu, nếu cô ta không muốn tớ trở về nhà họ Thẩm như vậy, tớ vẫn sẽ cứ về cho dù cô ta không muốn!” Lương Chân Chân lúc nói lời này, trong mắt thiếu chút hừng hực ý chí chiến đấu, vốn là trước kia cô còn đối với Thẩm Quân Nhã có chỗ tối kỵ, nhưng lần này tất cả đều tan thành mây khói.

Đối với kẻ địch hạ thủ lưu tình chính là tàn nhẫn với bản thân mình, cho nên cô quyết định sẽ không bao giờ... muốn rút lui nữa.

Trong đầu Tiết Giai Nỵ không tự chủ được nhớ lại chuyện cũ, vẫn còn nhớ vừa lên trung học đã gặp nhau, cô và anh không đánh nhau thì không quen biết, anh là học sinh chuyển trường, vừa đến đã cướp đi danh hiệu thành tích đứng đầu lớp của cô, lại đi theo cô khắp nơi, khiến cho cô rất tức giận, do bạn thân giết dây đề nghị cùng anh viết thư khiếu kiện.

Dần dần thành quen, bất tri bất giác, cô đã bị lạc mất trái tim của mình, không tự chủ được bị sự xuất sắc của anh làm cho hấp dẫn.

Phải nói, anh hiện tại là người yêu duy nhất trong đời cô, mặc dù tình yêu trung học đó rất ngây ngô, thời gian và địa điểm hẹn hò đều rất bị hạn chế, trên căn bản phần lớn thời gian đều là ngồi trong phòng học cùng làm bài tập, hai người bọn họ cũng rất quý trọng thời gian từng giây từng phút chung sống bên nhau không để gì có được.

Thời gian mỗi khi ngày nghỉ đến, hai người không muốn đối mặt nhất chính là ly biệt, muốn dính ngả vào nhau thật lâu không muốn tách ra, anh sẽ ở bên tai cô nói rất nhiều lời ngọt ngào, khiến cô ngượng ngùng không dứt, trong lòng khi đó, đều là anh lấp đầy, lại thường xuyên giả bộ không biết làm bài, cầu xin anh giảng đi giảng lại từng bước ình, ngón tay nghịch ngợm quần lấy vạt áo anh, thất thành một cái nơ.

Rừng cây nhỏ trong trường học là nơi hai người thường đến, buổi tối mùa hè nóng bức, gió đêm thổi nhẹ, lá cây phát ra âm thanh “xào xạc”, một đôi tình nhân bên kia ở bên trong hẹn hò có thể là đang hôn môi, hai người bọn họ cũng không ngoại lệ, như thường lệ mua một hộp kem, dứt cho nhau ăn anh một miếng em một miếng, thật là ngọt ngào, lại thêm lời thề “Năm tay nhau, vợ chồng cùng nhau chung sống đến già.”, chỉ tiếc—— tạo hóa trêu người.

Cho tới bây giờ, cô cũng không muốn đụng vào cờ vây mà cô thích nhất năm đó, như vậy chỉ thêm gợi lên rất nhiều ký ức vô cớ, lúc học trung học, chỉ cần cô không muốn làm bài tập, sẽ lại lấy bàn cờ ra ngồi đối mặt với nhau đánh cờ một trận, phần lớn kết quả mỗi lần là cô thua anh thắng, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đùa ăn vạ, phá hoại bộ phận kia, anh chỉ cứng chiêu cười cười, để cho cô...

Ba năm trường cấp ba từng chút từng chút cuộc sống tạo thành bức tranh sinh động mà đẹp đẽ, giống như bức tranh thủy mặc để lại dấu ấn thật sâu trong tâm trí cô, đối với tương lai hai người càng thêm tràn đầy mơ ước, vào lúc cả người cô đang tràn đầy hạnh phúc, anh đột nhiên nói chia tay với cô, còn nói... Đã thích người con gái khác.

Đương nhiên là cô không tin, cho là anh có cái gì khổ tâm, hỏi anh rất nhiều lần, nhưng thái độ của anh rất dứt khoát, còn đem mình cười nhạo một phen, đoạn ký ức cô nói ấy cho đến bây giờ dường như vẫn còn mới mẻ.

“Tiết Giai Nỵ, anh vẫn cho là em đối với chuyện tình cảm là người dứt khoát gọn gàng, không nghĩ tới em lại dây dưa không dứt khoát như vậy, đã nói không thích em, cần gì phải dây dưa liều chết mối quan hệ này với anh chứ? Chẳng lẽ em muốn anh mắng em em mới cam tâm? Trong thế giới tình cảm vốn là không có tại sao, cũng không có cái gì là lỗi, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, hiện tại anh nói cho em biết sự thật không tốt sao? Mau thi tốt nghiệp trung học, anh đã không còn yêu em.”

Bởi vì trước kia quá rầm rộ, nên trong trường không ai không biết hai người bọn họ, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học đột nhiên chia tay đều làm cho tất cả các bạn học bàn tán suy đoán không thôi.

Rất nhanh, trong trường học khắp nơi lưu truyền công chúa nhỏ kiều ngạo xinh đẹp Tiết Giai Ny bị học sinh dụ dỗ như ngọc Quan Cảnh Duyệt bắt chia tay, thậm chí còn nói Quan Cảnh Duyệt theo đuổi cô là bởi vì đánh cược với người khác, căn bản cũng chưa từng yêu, đơn giản chỉ là vui đùa một chút mà thôi...

Một loạt lời đồn nhanh chóng truyền ra trong sân trường, Tiết Giai Ny đã không chịu nổi những lời đồn đại chỉ trích vô căn cứ, trốn về nhà ôn bài, cũng là cố ý trốn tránh người kia, khoảng thời gian đó đối với cô mà nói không thể nghi ngờ là từ Thiên đường bị người ta vớt xuống địa ngục, bị thảm không cách nào hình dung.

“Giai Ny, cậu làm sao thế? Sắc mặt cậu không được tốt, có phải...” Lương Chân Chân nhíu mi lại hỏi, đưa tay cầm tay bạn tốt, phát hiện lạnh như băng như sắt.

“Không sao.” Tiết Giai Ny lắc đầu một cái, nhưng khóe mắt vẫn yên lặng không lên tiếng chảy xuống một giọt nước mắt, cô cũng không nhớ rõ mình đã bao lâu không khóc, dù là người con gái kiên cường đi chăng nữa, cũng sẽ có lúc yếu ớt bất lực.

189. Chương 190: Khéo Gặp

Huyentrang138

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nam quen thuộc, Tiết Giai Ny vội vàng cầm khăn giấy lau đi mấy giọt nước mắt nơi khóe mắt, nếu như cô nhớ không lầm, giọng nói này rất giống một người đàn ông om sòm.

“Chị dâu nhỏ, từ xa tôi đã nhìn thấy bóng lưng của cô, không ngờ quả nhiên là mấy người...” Quan Hạo Lê “bá” một cái mở cửa gỗ ra, cười híp mắt nói, nói được một nửa phát hiện tình hình giống như có cái gì đó không đúng, miệng liền dừng lại.

Lương Chân Chân tức giận lườm anh một cái, người này sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện lại xuất hiện lúc này, thật là gặp quỷ! Thật không đúng lúc!

“Thời điểm nên xuất hiện thì không xuất hiện, thời điểm không nên xuất hiện thì hết lần này tới lần khác gặp phải.”

Quan Hạo Lê nghiêng người dựa vào khung cửa, ánh mắt soi mói, lướt qua một lượt ba người ở trước mặt mình, với sự am hiểu cùng kinh nghiệm từng trải của anh rất nhanh liền cảm giác được cái gì, hơn nữa mới vừa rồi trên đường tới đây anh nghe được không ít người đi đường bàn tán ầm ĩ ở đó, ngay sau đó liền tưởng đến một trong ba người các cô chính là nhân vật chính.

“Lần này là lỗi của tôi, cho dù cô ta là ai, tôi đều thay các cô ra mặt xem bộ dạng hung dữ như thế nào?” Anh vỗ ngực nói.

“Không phiền anh phải quan tâm, chuyện này tự chúng tôi có thể giải quyết.” Tiết Giai Ny giọng lạnh lùng cự tuyệt nói, cô biết người đàn ông này không phải là người xấu gì, nhưng vào giờ phút này, cô một chút cũng không muốn nghe anh ta ầm ĩ.

“Tâm tình Tiết mỹ nữ dường như không được tốt thì phải?” Quan Hạo Lê có thâm ý khác nhìn cô.

“Họ Quan nhà anh P chuyện.” Tiết Giai Ny cắt ngang lời anh, người đàn ông này sao không có mắt nhìn như vậy chứ!

Quan Hạo Lê hơi híp mắt, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô cảm thấy có chút quen mặt, anh cũng không để ý nhiều lắm, chỉ nhìn thấy khuôn mặt dài của cô, cho đến khi cách đây không lâu lúc anh đi viếng em họ, mới nhớ tại sao lại cảm thấy quen mặt.

Di vật bên trong của em họ Quan Hạo Lê có một quyển nhật ký, trong trang cuối cùng có kẹp hình một cô gái, tấm hình đó rõ ràng chính là Tiết Mỹ nữ trước mắt, từ tấm hình đến câu phía dưới kia “Anh yêu em nhất Tiểu Ny”, cho thấy hai người bọn họ hẳn là người yêu.

Anh còn lật xem quyển nhật ký kia, bên trong mỗi một ngày A Duyệt đều ghi lại tình cảm sâu đậm với cô, từ lúc vừa mới bắt đầu yêu nhau ngọt ngào cho đến khi bắt đầu dĩ phải chia tay sau này, A Duyệt giống như hạ quyết tâm rất lớn, tình nguyện mình bị cô độc thống khổ, một mình tình nguyện âm thầm chịu đựng tất cả, tình nguyện yêu thương cô gái hận anh cả đời, cũng không muốn cô biết mình đã mắc căn bệnh hiểm nghèo giai đoạn cuối, sống không quá hai tháng, còn nhờ mấy người bạn thân nhất nhóm giúp anh giấu giếm, để cho cô vẫn lầm tưởng anh vẫn đang đi học ở thành phố khác, vẫn sống rất tốt.

Câu nói cuối cùng anh ghi trên quyển nhật ký đó là: cô gái yêu dấu, quên anh đi, hãy đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, anh vẫn mãi yêu em.

Về người em họ này, anh cũng không phải thân thiết lắm, từ nhỏ cha mẹ A Duyệt vì làm nhiệm vụ cho đất nước mà đều hy sinh, cũng bởi vì ông nội qua đời sớm, nên sau đó anh được ông bà ngoại nhận nuôi lớn bên cạnh, vì vậy hai anh em họ rất ít cơ hội được gặp nhau. Bi kịch lớn nhất chính là hai ông bà cụ lần lượt qua đời năm ấy, anh được xét nghiệm mắc bệnh nan y, giống như toàn bộ mọi chuyện bi thương nhất của thế giới đột nhiên giáng xuống người anh, khiến cho anh không thể chịu đựng được.

Tìm kiếm trong điện thoại di động của anh vẫn tồn tại dãy số của một người anh họ, anh biết đó là người thân duy nhất trên đời này của anh, có thể nhờ người giúp đỡ cũng chỉ có anh ấy, ông bà ngoại trước lúc qua đời có dặn dò đi dặn dò lại nhất định phải gọi điện thoại cho anh họ, anh ấy sẽ giúp đỡ anh hoàn thành bài vở và bài tập còn lại, nhưng——

Có một số việc thật sự không có cách nào dự đoán trước được, có lẽ đây đều là tất cả do ông trời đã sắp đặt từ trước, thật ra thì anh rất thông suốt, duy nhất không bỏ được chính là cô gái mình yêu mến, mỗi lần nghĩ tới đây mà, đã từng cảm thấy ông trời đối với mình không công bằng, cho anh thời gian quá ngắn, còn không kịp yêu cô thật nhiều, cho cô hạnh phúc, mình đã phải rời khỏi cái thế giới này mãi mãi.

Tiết Giai Ny cảm thấy rất kỳ lạ tại sao Quan Hạo Lê vẫn nhìn cô chằm chằm, cái ánh mắt thăm dò tra xét đó khiến cho trong lòng cô rất không thoải mái, không nói được là cảm giác gì.

“Này! Không cho phép tiếp tục nhìn chằm chằm vào Giai Ny nhà tôi.” Lương Chân Chân bắt đầu bảo vệ.

“Đúng vậy nhìn người đẹp đều phải thu lệ phí, Hoa tử của chúng tôi không phải dễ dàng theo đuổi như vậy.” Cát Xuyên cũng thuận miệng phụ họa nói.

“Cát, gia.” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi liếc nhìn cô.

“Tôi ngược lại cảm thấy đề nghị này rất hay.” Quan Hạo Lê đột nhiên lên tiếng, khước miệng nhếch lên một nụ cười tà, có thâm ý khác, anh muốn biết tất cả mọi chuyện giữa cô và A Duyệt, rất muốn biết rốt cuộc cô là người phụ nữ như thế nào, càng muốn biết cô đối với tình cảm của A Duyệt như thế nào.

Ôm một loạt nghi vấn này, anh quyết định theo đuổi cô, khiến cô phải cầu xin mình cởi quần áo.

Lời này vừa nói ra, lập tức mang theo ánh mắt đầy nghi hoặc của ba cô gái, nhất là Lương Chân Chân, hết sức quả quyết nói: “Không được!”

Cô có suy nghĩ của cô, Giai Ny hiện tại tâm trạng không được tốt, hơn nữa bác sĩ Quan không phải khẩu vị của Giai Ny! Hai người bọn họ làm sao có thể có tương lai phát triển chứ! Mặc dù đều là họ Quan, nhưng tính tình cũng kém nhau quá xa à!

“Tại sao không được? Tôi thích người nào, muốn theo đuổi ai là quyền của mình, chị dâu nhỏ cô cũng nên đứng về phía tôi bên này mới đúng, chẳng lẽ cô không cảm thấy tôi là người đàn ông tốt ngàn năm có một sao?” Quan Hạo Lê cười híp mắt nói.

Lương Chân Chân và Cát Thiển cùng nhau lắc đầu nhất trí ý kiến, còn lại khuôn mặt không biểu cảm của Tiết Giai Ny nhìn Quan Hạo Lê, trong lòng buồn bực người đàn ông âm ỉ này rốt cuộc muốn làm cái gì đây! Thực sự không phải là nói nhảm chứ!

“Ồ! Hôm nay thế nào chỉ có một mình anh tới đây?” Cát Thiển cố ý nói sang chuyện khác, cô lo lắng nếu còn tiếp tục quần lầy vấn đề này nữa, Hoa tử sẽ giận đến nổ tung, cho nên...

Ai ngờ Quan Hạo Lê cố ý xuyên tạc ý của cô, cười đến mập mờ, “Ồ! Thì ra là Cát mỹ nữ nhớ nhung bánh bao xá xíu (chỉ Nam Cung Thần đó ạ) của chúng tôi rồi sao, yên tâm, tôi nhất định sẽ đem ý của cô truyền đạt lại chính xác không sai sót, chẳng lẽ hai người mấy ngày qua đã âm thầm tìm hiểu nhau sau lưng chúng tôi sao?”

Cát xuyên bị lời của anh chọc đến nổi trận lôi đình, “quẹt” một cái đứng dậy chuẩn bị đánh anh, “Nhớ ông nội nhà anh ý! Lão nương ghét bánh bao xá xíu! Anh cút ngay đi!”

“Hắc... ha ha...” Lương Chân Chân che miệng cười “ha ha”, Tiết Giai Ny cũng bị Cát Xuyên chọc cho buồn cười, còn Quan Hạo Lê thì giật mình trợn to hai mắt, đợi lúc Cát Thiển đứng lên liền nhảy chạy ra ngoài, trong lòng than vãn: Quả nhiên là cực phẩm phụ nữ bạo lực mà!

190. Chương 191: Trong Mắt Anh, Em Chính Là Người Như Vậy Sao?

Editor. Puck

Sau trò khôi hài này, cảm xúc của ba người rõ ràng là tốt hơn nhiều, Quan Hạo Lê phụ trách chọc cười và thanh toán, không hề nhắc tới chuyện theo đuổi Tiết Giai Ny, chỉ khác là ba người vừa rồi đang nói đùa, còn trong lòng anh hiểu rõ đó là lời nói nghiêm túc.

Không biết vì sao, đột nhiên anh có hứng thú với Tiết Giai Ny, cảm giác này khiến cho anh thấy rất thú vị, đáng thử.

— — Puck — —

Sáng thứ bảy, Lương Chân Chân lăn mấy vòng ở trên giường, vẫn chống đỡ thân thể đau nhức mà rời giường, tối hôm qua A Tư đi công tác từ châu Âu trở về, mấy ngày không thấy, hai người kích tình như lửa, giường co cả đêm, đến gần sáng anh mới bỏ qua ỳnh, khiến cho hiện tại toàn thân cô ê ẩm căng ra một mỗi, nhất là bắp đùi, không có cách nào khép lại bước đi rồi.

Vừa nghĩ tới mấy tư thế mắc cỡ chết người tối hôm qua, mặt của cô liền bốc cháy lên, so với phần đánh má hồng vẫn còn say lòng người, chuyện như vậy quả nhiên là khổ sở cũng vui vẻ, tư vị trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ được.

“Đáng ghét quá đi! Mỗi lần anh đều sáng khoái tinh thần rời giường đi làm, để lại người ta nằm ở trên giường không bò dậy nổi.” Lương Chân Chân lườm bầu lườm người rời giường, nhìn đồng hồ, còn có một giờ nữa anh trai xuống máy bay rồi, tối hôm qua mẹ Diệp nói với cô muốn cùng nhau ra sân bay đón anh trai, cho nên dù cô có mệt cũng phải bò dậy.

Tìm trong tủ quần áo một chiếc váy dài mặc vào, như vậy có thể che giấu tư thế đi quái dị của cô rồi. o()o

Đang chuẩn bị xuống tầng dưới, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói quen thuộc trong thư phòng truyền đến, không khỏi kỳ quái, hôm nay A Tư lại có thể không đi công ty?

“Sao hôm nay Diệp Thành Huân lại trở về nước rồi hả?” Những lời này thành công khiến Lương Chân Chân dừng bước lại, có chút không hiểu sao A Tư lại biết hôm nay anh trai sẽ trở lại, tối hôm qua mình chuẩn bị nói cho anh biết, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Gương mặt Nam Cung Thần ở đầu điện thoại bên kia đỏ mồ hôi như thác, cái này... tôi cũng không rõ lắm, dường như nửa năm nay biểu hiện của anh ta ở công ty HIC rất tốt, giành được tán thưởng của lãnh đạo công ty, lần này cố ý điều động anh ta trở lại quản lý khu vực lúc trước.

“Không phải nói trong vòng hai năm không cho phép trở lại sao?” Trong giọng nói của Đăng Cận Tư có chút không vui, mặc dù anh và nai con đã xác định tâm ý lẫn nhau, nhưng vừa nghĩ tới người đàn ông Diệp Thành Huân kia sắp trở về, trong lòng anh cũng rất khó chịu.

Cậu chủ, chuyện này... không phải do chúng ta có thể quyết định, dù sao anh ta cũng là nhân viên HIC. Nam Cung Thần thận trọng tìm từ, anh không dám nhiều lời, sợ không cẩn thận chọc giận cậu chủ, người gặp nạn cũng chỉ có thể là anh.

Đăng Cận Tư trầm mặc, anh cũng hiểu sự thật này, gần đây sự chú ý của mình đều tập trung trên người nai con, quên mất còn có một người như vậy tồn tại, kết quả đột nhiên anh ta sắp trở về rồi.

Hô hấp Nam Cung Thần có chút ngưng lại, không hiểu rốt cuộc ý của cậu chủ là gì, có một câu vẫn giấu trong lòng anh, do dự băn khoăn rốt cuộc có nói ra hay không, kết quả anh vẫn không nhìn được.

Cậu chủ, thật ra thì tôi cảm thấy bây giờ đối với cậu mà nói Diệp Thành Huân đã không còn quan trọng nữa, hiện giờ tình thế đang nghiêng về phía cậu, người trong lòng Lương tiểu thư cũng là cậu, còn Diệp Thành Huân chỉ là anh trai của cô ấy mà thôi.

“Đừng tưởng rằng nói vài lời hữu ích tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu, nên làm như thế nào thì trong lòng cậu hiểu rõ!” Đăng Cận Tư hừ lạnh, khi đang chuẩn bị cúp điện thoại thì đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Chỉ thấy vẻ mặt bức tức của nai con xuất hiện ở cửa, tức giận chỉ trích: “Năm đó việc anh trai đi Argentina là anh nhúng tay vào hả?”

Đăng Cận Tư không ngờ cô sẽ thức dậy sớm như vậy, theo kinh nghiệm trong quá khứ, lúc này nai con vẫn còn ở trên giường ngủ, chẳng lẽ cô chuẩn bị đi sân bay đón Diệp Thành Huân?

“Sao em đã dậy?”

“Trước tiên em hỏi anh nói, chuyện của anh trai có liên quan đến anh phải không?” Cảm xúc của Lương Chân Chân có chút kích động, mặc dù cô đứng ở ngoài cửa chỉ nghe được mấy câu, nhưng trong mấy câu ngắn gọn đó không khó để phân tích một vài đầu mối quan trọng, không trách được lúc đó cô còn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái và trùng hợp, anh trai vừa mới rửa sạch oan khuất liền bị điều đến địa phương xa xôi Argentina, thời gian hoàn toàn phù hợp không chệch vào đâu được!

Thì ra toàn bộ mọi chuyện đều là người đàn ông bên gối này khởi xướng! Đáng hận là chính mình bị giấu diếm trong thời gian dài như vậy, còn cảm kích anh! Cảm thấy anh lòng từ bi cứu anh trai trong nước sôi lửa bỏng.

“Đúng, anh không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện ở thành thị này, hơn nữa không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện trước mặt em, đối với anh ta cách xa nơi này mới là lựa chọn tốt nhất.” Giọng điệu Đăng Cận Tư lạnh nhạt, nếu bị nai con nghe được, vậy cũng không cần giấu diếm.

Lương Chân Chân giận đến mím chặt môi, sao anh có thể đường hoàng nói vậy? Chẳng lẽ có quyền có thể là có thể một tay che trời, không muốn nhìn thấy người nào thì phải hoàn toàn đuổi anh ta ra khỏi thành phố này sao? Anh trai cũng không có bất kỳ sai lầm gì, lại tự dưng bị mình liên lụy, bị điều đến Argentina nơi xa xôi như vậy, không người thân, không bạn bè, cuộc sống nhất định rất đau buồn.

Mà tất cả, đều do mình gián tiếp gây nên, điều này khiến cho cô làm sao có thể nhịn?

“Anh! Làm sao anh có thể nói nhẹ nhàng như thế? Anh trai không có lỗi, không nên nhận đối xử bất bình đẳng như vậy, anh không có quyền làm thế!” Giọng nói Lương Chân Chân có chút kích động, cô chỉ đơn thuần xúc động cho số phận của anh trai.

Thấy cảm xúc khác thường của cô như thế, trong lòng Đăng Cận Tư dâng lên một dòng ghen tức cùng không vui cực lớn, thì ra trong lòng nai con còn đang suy nghĩ về Diệp Thành Huân người đàn ông chết tiệt kia! Quả thật không tự chủ mà xiết chặt.

“Không có quyền? Hừ! Em có tin không anh có thể khiến cho cả đời anh ta cũng không thể tiếp tục đặt chân lên thành phố C!” Anh cũng cảm tức.

Trong lòng Lương Chân Chân run lên, “Anh không thể làm như vậy! Anh ấy là anh trai em.”

“Anh trai? Anh trai không có bất kỳ liên hệ máu mủ? Ngoài miệng nói vậy, sợ trong lòng không cho là như vậy! Ăn mặc như vậy chẳng lẽ muốn tới sân bay đón anh ta? Tình cũ chưa dứt?” Giọng nói của Đằng Cận Tư lạnh lùng như sương, trong con ngươi tỏa ra tia lạnh lẽo khiến người.

Lương Chân Chân không thể tin được mà nhìn anh, trong đôi mắt đen lấp lánh chứa đầy ủy khuất và ảm ướt, tự giễu: “Trong mắt anh, em chính là người như vậy sao?”

191. Chương 192: Bỏ Lỡ Cơ Hội

Editor: Puck

Nhìn trong mắt nai con chưa đầy uất ức, lòng Đằng Cận Tư không khỏi xoắn chặt lại, nhưng vừa nghĩ tới cô không để ý bản thân không khỏe lại dậy sớm như thế để đi sân bay đón Diệp Thành Huân, trong lòng anh rất khó chịu, liền mặt lạnh không nói lời nào.

Trong lòng Lương Chân Chân tràn đầy bi thương, người này không phân rõ phải trái! Rõ ràng chính là lỗi của anh, cậy vào bản thân quyền lớn thế lớn mà có thể khi dễ người như thế sao? Nếu hôm nay không phải mình vô tình nghe thấy, có phải anh định giấu diếm mình cả đời không?

Cô đã không còn thích anh trai rồi, đối với anh ta chỉ có tình thân, tại sao anh lại không chịu tin tưởng mình chứ? Chẳng lẽ trong mấy tháng này cuộc sống ngọt ngào không đủ chứng minh sao? Anh vẫn không rõ tâm ý của mình sao?

“Mặc kệ anh tin hay không, anh ấy chỉ là anh trai em.” Nói xong, cô liền xoay người rời đi, bỏ qua đề tài này, chắc chắn không có chút ý nghĩa nào, chỉ thêm không thoải mái mà thôi.

“Muốn anh tin em, vậy đừng đi đón anh ta.” Đằng Cận Tư lạnh lùng nói, anh cũng không biết tại sao đột nhiên lại sinh ra ham muốn giữ lấy mảnh liệt như vậy, dù một chút xiu anh cũng không muốn nai con đi gặp Diệp Thành Huân, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy không thoải mái, thế cho nên ghen tuông ngập trời khiến cho anh nói ra một chút suy nghĩ nói một đằng làm một nẻo.

“Anh ấy là anh trai em, tại sao anh lại không thể lựa chọn tin tưởng em chứ? Nếu như đi cùng với anh phải trả giá là cách xa mọi người, không tự do có người thân, vậy em tình nguyện không cần.” Sắc mặt Lương Chân Chân tràn đầy khổ sở, câu nói sau cùng dường như là một quyết định khó khăn, cô không hiểu ngọt ngào tới hôm qua của hai người rốt cuộc đi nơi nào, thời gian như một cái nháy mắt, tất cả đã tan thành mây khói.

Nhìn bề ngoài là anh trai trở về nước làm ảnh hưởng tình cảm giữa hai người, nhưng trên thực tế lại là bởi vì do không tin tưởng lẫn nhau, hai người yêu thương lẫn nhau không phải nên tín nhiệm lẫn nhau sao? Tại sao vì một người đột nhiên xuất hiện mà có thể dễ dàng phá hủy tình cảm lẫn nhau như vậy? Như giày giẫm trên băng làm cho người ta nơm nớp lo sợ?

Không chỉ thế! Chuyện như vậy có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, cô muốn tình yêu ngang hàng được tôn trọng, chứ không phải lqđ động một chút là bị hoài nghi, bị hiểu lầm như vậy.

“Em nói cái gì?” Đằng Cận Tư nổi giận, tiếp sát, mạnh mẽ nắm lấy cằm của cô, u ám trong tròng mắt đen phát ra ý lạnh khiến người, nai còn lại còn nói tình nguyện không cần!

Đôi mắt to ngập nước của Lương Chân Chân mờ mịt sương mù, mím chặt môi không nói lời nào, trong lòng có thứ gì đó “Bộp” một cái vỡ nát.

“Giữa chúng ta ngay cả tin tưởng tối thiểu cũng không có sao?” Trong giọng nói của cô có chút ghen ngạo, sương mù một vòng lại một vòng, che mờ cặp mắt của cô.

Đằng Cận Tư nhìn bộ dạng hai mắt đăm lẹ của cô, có một kích thích muốn ôm chặt cô vào trong ngực cứng chiều thật tốt, nhưng lý trí nói cho anh biết tuyệt đối không thể, một tay kia siết chặt nắm đấm, giống như đang rất cố gắng kiềm chế bản thân.

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau như vậy, cuối cùng vẫn là Đằng Cận Tư mềm lòng, ánh lửa trong tròng mắt đen nhanh chóng tan mất. Thật ra thì anh không có cảm giác bản thân mình làm sai, phong cách cư xử của anh từ trước tới nay đều bá đạo như vậy, ban đầu vẫn xuống tay lưu tình với Diệp Thành Huân, nếu không, cả đời này anh ta cũng đừng mơ tưởng tới việc bước vào thành phố C lần nữa rồi.

Nhưng khi anh nhìn thấy vẻ mặt đau thương cùng uất ức trên mặt nai con thì trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là do bản thân mình suy nghĩ quá nhiều? Tin tưởng? Anh rất muốn tin tưởng cô, nhưng ghen tuông vẫn thủy chung như hình với bóng nơi đáy tim, khiến cho anh không cách nào suy nghĩ theo lý trí.

Lập tức buông cầm cô ra, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi thư phòng, lập tức xuống tầng dưới, cho đến khi dưới tầng truyền đến âm thanh xe rời đi, lúc này Lương Chân Chân mới như trút được gánh nặng ngồi sững trên mặt đất, ôm đầu gối ngơ ngẩn cả người.

Ước chừng mười mấy phút sau, cô đứng lên, dùng bàn tay xoa lung tung khóe mắt, hít vào một hơi thật sâu rồi xuống tầng dưới, cô đã đồng ý với mẹ Diệp là cùng nhau đi sân bay, hướng chỉ cô vốn không thẹn với lương tâm, cần gì phải che giấu?

— — Puck — —

Sân bay thành phố C, người người tấp nập, Diệp Lan lo lắng cùng chờ đợi đứng ở lối ra, ánh mắt nhìn chung quanh, chỉ mong sớm được nhìn thấy bóng dáng ngày nhớ đêm mong một chút; còn vẻ mặt Lương Chân Chân lạnh nhạt, không có chút cảm giác vui sướng nào, nhưng trên mặt không biểu hiện quá rõ ràng, nếu không nhất định mẹ Diệp sẽ hỏi mình.

Đối với cô mà nói đứng ở chỗ này giống như một loại dày vò, tất cả tâm tình tốt đã bị Đằng Cận Tư người đàn ông khôn kiếp làm hỏng gần như không còn rồi, tại sao anh muốn phương thức xử lý cực đoan như vậy chứ? Tại sao có hiểu lầm không thể ngồi xuống hàn huyên một chút? Giấu ở trong lòng chỉ khiến cả hai bên đều khó chịu, cứ thế này mãi, hiểu lầm sẽ giống như quả cầu tuyết càng lúc càng thêm lớn, đến một ngày nào đó, nó sẽ “Bùm” một tiếng vỡ vụn.

Thật may là giờ phút này cô che giấu rất tốt, hơn nữa toàn bộ tinh lực của mẹ Diệp đều tập trung ở việc tìm kiếm bóng dáng con trai, cho nên không chú ý tới sắc mặt cô không thích hợp.

“Mẹ, Chân Chân.” Diệp Thành Huân liếc mắt một cái liền nhìn thấy mẹ anh ta cùng Chân Chân đang đứng ở đằng kia chờ anh a, mặt vui vẻ giờ giờ cánh tay lên về phía họ, vui sướng đi tới.

“Huân, rốt cuộc con cũng trở lại.” Diệp Lan kích động đi lên trước ôm lấy con trai, trong giọng nói không che giấu niềm vui sướng, đưa tay sờ sờ khuôn mặt vẫn thon gầy như cũ của con trai, đau lòng nói: “Ở nước ngoài ăn không quen sao? Gây quá, con nhìn xem mặt mũi này gò má này, đã lồm xồm.”

“Mẹ, đâu có nghiêm trọng như mẹ nói thế, trong công ty vẫn có nhiều người trong nước, thỉnh thoảng mọi người cũng tụ tập một chỗ nấu cơm, đàn ông mà, ăn nhiều cay đắng mới tốt.” Diệp Thành Huân cười cười, hơn nữa năm kinh nghiệm này khiến cho anh ta càng thêm thành thực hơn so với trước kia, toàn thân cũng toát ra dáng dấp đàn ông thành thực, càng thêm phong trần tuấn lãng.

Liếc nhìn em gái bên cạnh, vui vẻ reo gọi: “Chân nha đầu, nhìn thấy anh trai không vui sao? Sắc mặt sao không được tốt vậy?” Nói xong đưa tay sờ lên trán cô, kết quả bị Lương Chân Chân tránh ra, tay của anh ta dừng giữa không trung, có chút xấu hổ.

“Không có việc gì cả..., có thể tối hôm qua em ngủ không ngon, hơn nữa do trời quá nóng, tinh thần có chút không tốt, cho nên thoát nhìn có vẻ không thoải mái, thật ra thì em rất vui vẻ.” Lương Chân Chân ép buộc bản thân lộ ra nụ cười coi như vui vẻ, nhưng đáy mắt vẫn đau thương.

Còn tiết lộ tâm tình của cô.

192. Chương 193: Em Thích Người Khác?

Editor: Puck – *****

cô phát hiện bây giờ mình có chút mâu thuẫn khi tiếp xúc với anh trai, cho dù là anh em, cô vẫn có phản xạ có điều kiện muốn chống lại, có lẽ giữ khoảng cách với một người nào khác cũng tốt.

“Chân Chân?” Diệp Thành Huân nhíu mày hỏi, hơn nửa năm không gặp, trong ấn tượng dường như cô em gái nhỏ đã đột nhiên trưởng thành, cả người cũng đã lộ ra vẻ quyền rũ của người phụ nữ, khóe mắt đuôi mày cũng đã lộ ra sắc thái kiêu diễm, khiến cho anh vốn định kiềm chế lòng mình nhưng nhịn không được mà bắt đầu chọn rộn.

Diệp Lan cũng phát hiện con gái có điều gì không đúng, một câu đã nói rõ chân lý: “Chân nha đầu, con là người không biết giấu cảm xúc.”

“Mẹ Diệp, con... biết cha ruột là ai.” Lương Chân Chân biết không có cách nào giấu diếm được nữa, có một số việc vừa nhìn chính là giấu đầu hở đuôi, cô chỉ có thể tìm lý do thích hợp để nói ra, vừa đúng mượn cơ hội nói chuyện cha ruột xuất hiện ọi người biết, vẹn toàn đôi bên.

Quả nhiên, cô vừa nói ra, hai mẹ con Diệp Lan đều sững sờ, có chút phản ứng không kịp, vẫn là đầu óc Diệp Thành Huân xoay chuyển nhanh, kinh ngạc hỏi: “Cha ruột? Ông ấy tới tìm em?”

Lương Chân Chân gật gật đầu, cô không nói dối, chỉ là đổi chỗ sự tình một chút mà thôi, dù sao đều là chuyện phiền não trong lòng cô, nói cái nào cũng vậy.

“Chân nha đầu, ông ấy định đón con về nhà sao? Yên tâm, mẹ Diệp tôn trọng ý kiến của con, ở đây bất cứ lúc nào cũng là nhà của con.” Diệp Lan cầm tay con gái, bà biết từ nhỏ Chân Chân đã mong đợi có một người cha, hôm nay phần nguyện vọng này rốt cuộc cũng được thực hiện, nên vui vẻ mới đúng, chỉ là nghĩ đến con bé sẽ phải rời khỏi cái nhà này, trong lòng vẫn vô cùng khổ sở, dù sao đã nhiều năm như vậy, bà đã sớm coi con bé là con gái ruột thịt của mình.

“Mẹ Diệp, con sẽ không xa mẹ, kể cả con nhận ba, mẹ vẫn là mẹ Diệp của con, vĩnh viễn không thay đổi.” Lương Chân Chân cầm lại tay mẹ Diệp, nói vô cùng thành khẩn, cô chưa bao giờ nghĩ tới tìm được ba thì không cần mẹ Diệp nữa.

“Con bé này, mẹ Diệp hiểu.”

Diệp Lan thở dài một hơi không tiếng động, trong nháy mắt hiểu nguyên nhân cảm xúc không đúng của Chân Chân, nhưng bà lại không có lập trường đi đánh giá chuyện này, dù sao chút chuyện cũ cũng không phải vài ba lời là có thể nói rõ được, huống chi máu mủ tình thâm, không có đứa bé nào lại không nhớ nhung cha mẹ ruột của mình.

“Ông ấy là người ở đây sao?” Diệp Thành Huân đột nhiên lên tiếng, anh không hy vọng mình vừa trở về, Chân Chân sẽ rời khỏi thành phố C, anh còn có rất nhiều điều muốn nói với cô, có lẽ tìm được cha ruột là chuyện tốt đối với cô, đối với mình cũng tốt, như vậy trên danh nghĩa bọn họ không phải là anh em, anh có thể quang minh chính đại theo đuổi cô.

“Ừm.” Lương Chân Chân đáp một tiếng, trong lòng đắn đo không biết bây giờ có nên nói cho anh biết cha ruột của mình là ai hay không, suy nghĩ một chút vẫn là không nên, không thể lập tức cho quá nhiều ‘kinh ngạc vui mừng’, nếu không sẽ không chịu nổi, chuyện về Thẩm Quân Nhã để tìm cơ hội khác rồi nói thôi.

“Mặc kệ quyết định của em ra sao, anh cùng mẹ vĩnh viễn là người thân của em.” Diệp Thành Huân như anh cả vỗ vỗ bả vai em gái, cười đến vẻ mặt cũng nhuốm gió xuân.

“Ừm, em biết rõ, hôm nay là ngày tốt lành anh trở về, chúng ta không đề cập đến những chuyện ồn ào kia nữa, về nhà thôi, em rất muốn ăn đồ ăn mẹ Diệp làm.” Lương Chân Chân cười hì hì làm nũng, trong lời nói đã không còn mất mát như vừa rồi.

Diệp Lan và Diệp Thành Huân thấy cô có vẻ không muốn nhắc lại chuyện này nữa, liền bỏ ý nghĩ định hỏi lại, ba người bắt một chiếc taxi đi về nhà.

Buổi tối lúc ăn cơm, Diệp Lan và Diệp Thành Huân đều cảm thấy Lương Chân Chân không yên lòng, mặc dù hay nói hay cười đùa, nhưng trong cái tươi cười ấy cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó, sâu trong đáy mắt không thấy vui sướng chút nào, giữa hai chân mày còn lộ vẻ u sầu nhàn nhạt.

Hai mẹ con rất tự nhiên cho rằng Chân Chân đang rầu rĩ chuyện cha ruột, thử nghĩ đổi lại là một người khác, sau mười chín năm cha đột nhiên tới tìm mình, mình có thể lập tức tiếp nhận dễ dàng sao?

Dĩ nhiên cần một khoảng thời gian để bình thường trở lại mới được.

Lại không biết Lương Chân Chân buồn rầu là vì chuyện lúc đó giữa cô và Đằng Cận Tư, đã qua một buổi chiều, anh không gọi điện cũng không có gửi tin nhắn ình, chẳng lẽ anh thật sự không cần mình nữa? Khốn kiếp! rõ ràng chính là anh không đứng trước, không tin tưởng bản thân mình chút nào! cô đã nói rõ ràng như thế rồi, anh còn muốn cô phải như thế nào nữa?

Ăn xong bữa cơm, cô nhìn điện thoại vô số lần, mỗi lần có tiếng động là cô lập tức ấn vào một chút xem có phải là anh không, nhưng lần nào cũng đều thất vọng, không phải là tin nhắn nhầm chán từ 10086* gửi tới thì chính là tin của những người bạn học khác, tuyệt nhiên không thấy tung tích của anh.

(*) 10086: Đường dây nóng phục vụ khách hàng của viễn thông Trung Quốc.

Diệp Lan kêu con trai ra tay, để cho anh khuyên răn Chân Chân, đừng để chuyện buồn bực trong lòng, theo ý bà, hai anh em từ nhỏ đã rất thân thiết, không giấu nhau chuyện gì, hơn nữa giữa những người trẻ tuổi nói chuyện cũng dễ dàng.

Sau khi ăn xong, một mình Diệp Lan ở trong bếp bận việc, Lương Chân Chân và Diệp Thành Huân ngồi trên ghế salon xem tivi, cô cầm điện thoại di động thật chặt trong tay, thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, hành động kỳ quái này khiến Diệp Thành Huân sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ Chân Chân biết yêu rồi hả? Tối nay tần suất cô nhìn điện thoại di động cũng quá thường xuyên, không giống đang đợi điện thoại của cha, ngược lại giống như là đang đợi bạn trai...

Nhận thức này khiến cho anh đột nhiên hoảng hốt, em gái anh bảo vệ bao nhiêu năm rồi cuộc cũng trưởng thành, càng lớn càng xinh đẹp đáng yêu, quyến rũ mê người, điều khiến anh vui nhất chính là Chân Chân thích mình, trước kia anh không rõ tâm lý của bản thân, coi Thẩm Quân Nhã là người tình trong mộng mà si mê, cho đến khi anh bị người ta vu cáo ăn trộm bí mật thương mại ngày đó, chỉ có Chân Chân nghĩa vô phần cổ* đứng ra gánh tội thay cho anh, kể từ đó trở đi, anh hoàn toàn tỉnh táo.

(*) nghĩa vô phần cổ: làm việc nghĩa không chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước.

Nhất là thời gian hơn nửa năm ở Argentina này, anh đã nghĩ rõ ràng mọi chuyện, cũng nhận thấy rõ tâm ý của bản thân, anh thích Thẩm Quân Nhã, nhưng anh yêu Chân Chân.

Trở về lần này, anh nhất định phải tìm cơ hội thổ lộ cùng cô.

“Chân Chân, em... đang đợi điện thoại của ai sao?” Diệp Thành Huân dò hỏi.

“không có, em chỉ theo thói quen thôi.” Lương Chân Chân cười cười, ngay sau đó bỏ điện thoại sang một bên, giả bộ thật sự nghiêm túc nhìn điện thoại.

Diệp Thành Huân hoài nghi nhìn cô, “Em thích người khác?”

193. Chương 194: Sinh Bệnh Nằm Viện

Editor: Puck

Trong lòng Lương Chân Chân “hồi hộp”, cảm xúc của cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Thậm chí ngay cả anh trai cũng nhìn ra? Ngay lập tức gật đầu, “Ừm, em đã có người mình thích.”

Diệp Thành Huân không ngờ được cô sẽ trả lời thản nhiên như vậy, trong lòng ngưng trệ, thì ra trong thời gian hơn nửa năm mình không có ở đây, trong lòng Lương Chân Chân đã có người khác, không được, nhất định không thể, Chân Chân là của anh!

“Anh ta là người như thế nào? Đối tốt với em không? Có học chung trường với em?” Diệp Thành Huân hỏi liên tiếp, nếu không phải kiêng dè hiện đang ở nhà, anh ước gì bây giờ có thể nói rõ ràng cùng Chân Chân, để cô cho bản thân mình thêm một cơ hội.

“Anh, em hy vọng anh có thể chúc phúc cho em... em đã không còn là đứa trẻ ba tuổi nữa rồi, biết mình muốn gì, cũng biết lựa chọn cuộc sống sau này ỳnh. Tuổi mẹ Diệp không còn trẻ, bà vẫn mong anh nhanh chóng cưới con dâu vào cửa, nếu trở lại, vậy thì nắm chặt đi!” Mấy câu trước Lương Chân Chân lqđ nói vô cùng nghiêm túc, mấy câu sau lại có chút dí dỏm đáng yêu.

“Chân Chân...” Diệp Thành Huân chợt kích động cầm tay của cô, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng bỏng, đôi môi ngập ngừng dường như muốn thốt ra điều gì đó.

Giác quan thứ sáu bén nhạy của nữ sinh nói cho Lương Chân Chân, dường như giấc mộng trước kia của cô đột nhiên trở nên chân thật, trong lòng không khỏi rung mình, ông trời rất thích đùa giỡn kiểu quỷ thần khiến xui với cô, cô tuyệt đối không thích!

“Anh, anh ngồi máy bay trong thời gian dài như vậy, chắc đã mệt mỏi, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.” Không đợi Diệp Thành Huân mở miệng, cô liền chặn miệng của anh trước, có một số việc tốt nhất không bao giờ nói ra ngoài, chuyện đã qua liền mãi mãi không tồn tại nữa, tất cả mọi người đều nhìn về phía trước không phải tốt hơn sao?

Nói xong, cô liền đứng dậy đi về phía toilet, dội qua chút nước lạnh rồi trở về phòng ngủ, nằm trên giường vẫn do dự mãi mà không gửi tin nhắn đã sửa soạn rất lâu đi, thế cho nên cả buổi tối cô nằm ở trên giường trần trọc, đếm cừu nhỏ thật lâu mới đi ngủ.

Cũng thao thức như cô còn có Diệp Thành Huân, lẫn qua lộn lại suy nghĩ người trong lòng Lương Chân Chân đến tốt cùng là ai? Vẹn vẹn hơn nửa năm cô có thể hoàn toàn quên mình? Không thể nào! Anh không tin, không tin Chân Chân có thể hoàn toàn quên mình, anh nhất định phải biết rõ người đàn ông kia là ai, chỉ cần một ngày Chân Chân chưa kết hôn, anh muốn cạnh tranh công bằng cùng anh ta!

— — Puck — —

Rạng sáng ngày hôm sau, Lương Chân Chân mang theo hai con mắt gấu mèo tới trường học, cũng qua vài ngày yên tĩnh, mấy ngày này Diệp Thành Huân gọi điện hẹn cô ra ngoài ăn cơm cũng đều bị cô lấy lý do bài tập bận rộn khéo léo từ chối rồi.

Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên vô cùng tán thành cách làm của cô, ngoài việc Diệp công tử thực sự là anh trai không nói đến, thấy thế nào cũng không thích hợp với Chân Chân, huống chi tiền án quá tệ! Nhắc tới khiến cho người ta chán ngán! Hoàn toàn không thể so sánh với Đằng Cận Tư, một trên trời, một dưới đất, lại càng không nói đến người kia phong thái nổi bật vóc người mạnh mẽ cùng khí chất tuyệt vời cao quý, tùy tiện thế nào cũng có thể đánh nhốt Diệp công tử vào mười tám tầng địa ngục.

Sáng thứ tư, Lương Chân Chân đang trong giờ học, đột nhiên điện thoại di động vang lên, cô vội vã lấy ra chuẩn bị nhấn nút tắt, nhưng trên điện thoại báo gọi tới là: nam bảo mẫu.

Cô chân chừ lưỡng lự hai giây mới nhấn nút nghe, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Lương tiểu thư, cậu chủ ngã bệnh nhập viện rồi, nhưng cậu ấy không chịu phối hợp với thầy thuốc để trị liệu, đòi về công ty. Nam Cung Thần luôn cả lơ lất phát cũng có lúc nghiêm túc khó thấy, cậu chủ mà anh ta luôn luôn vô cùng ngưỡng mộ đã mắc bệnh rồi, đối với anh ta mà nói đó là đả kích không nhỏ.

Nhất thời nhịp tim Lương Chân Chân rơi mất nửa nhịp, ngay sau đó lại cảm thấy có điều gì không đúng, người kia sao lại ngã bệnh nằm viện được? Nhất định là phối hợp nhau cố ý lừa mình, ngay sau đó lạnh lùng nói: “Tôi đang trong giờ học, không có thời gian nghe anh nói chuyện vô ích.”

Nghe nói vậy, Nam Cung Thần hơi sốt ruột, nếu như không phải tận mắt anh nhìn thấy, chỉ sợ cũng khó tin chuyện này là thật, chắc Lương tiểu thư cũng ôm thái độ hoài nghi với việc này.

Lương tiểu thư, mấy ngày nay lqđ cậu chủ không ăn không uống, ngày nào cũng liều mạng làm việc, coi như cậu ấy là người sắt, thân thể cũng sẽ chịu không nổi, cậu cố tình không nghe lời của bất kỳ ai, sau khi đưa đi bệnh viện cũng không chịu phối hợp với bác sỹ điều trị, cứ kêu gào đòi về công ty, tôi phải vụng trộm sau lưng cậu chủ len lén gọi điện cho cô, bây giờ người có thể khuyên bảo cậu chủ cũng chỉ có cô.

“Bệnh viện nào? Tôi... chỉ có thể thử một lần.” Trong nháy mắt trái tim Lương Chân Chân thắt chặt lại, không ăn không uống, ngày nào cũng liều mạng làm việc, anh thật sự coi mình là mèo máy Đôrêmon à! Có thể làm việc liên tục trong 24 giờ liền mà không cần nghỉ ngơi sao?

Trong lòng Nam Cung Thần thở phào nhẹ nhõm, Bệnh viện nhân dân số một, phòng bệnh cao cấp 908 dãy B tòa nhà A.

“Được, tôi tới ngay.” Lương Chân Chân cúp điện thoại xong liền chào một tiếng cùng Giai Ny và Cát Xuyên, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài từ cửa sau, dọc theo đường đi gần như là chạy chậm đến cổng trường học, đón taxi chạy thẳng tới bệnh viện nhân dân số một.

Ngồi trên xe, cô thúc giục tài xế nhiều lần chạy nhanh lên, lòng như lửa đốt muốn nhìn thấy anh nhanh một chút, nói thật, cô chưa từng thấy bộ dạng bị bệnh của anh, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

— — Puck — —

Bên trong phòng bệnh cao cấp 908 dãy B tòa nhà A, người đàn ông nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt vẫn toát ra ý lạnh dọa mấy cô y tá sợ tới mức không dám tới gần để truyền nước biển cho anh.

“A Tư, cậu có thể có chút phối hợp không? Bị bệnh phải tiêm thuốc, đây là lẽ thường cậu hiểu không? Liều chết chống đỡ chỉ khiến cậu nằm viện lâu hơn thôi, việc gì phải thế?” Quan Hạo Lê tận tình khuyên nhủ.

Đặng Cận Tư lạnh lùng liếc anh ta một cái, giọng điệu kiên định, “Tôi không sao, tôi muốn xuất viện.”

“Cậu đừng ép buộc tớ phải kinh động đến bà nội, nếu bà cụ biết cậu vất vả vì công việc mà nằm viện, hừ...” Quan Hạo Lê thấy khuyên nhủ vô dụng, liền dứt khoát thay đổi phương thức.

“Cậu biết hậu quả!” Đặng Cận Tư lqđ quét mắt nhìn anh ta một cái, tràn đầy uy hiếp, nói xong liền chuẩn bị đứng dậy xuống giường, gặp quỷ! Anh mới không cần ở lại bệnh viện khiến người ta chán ghét!

Quan Hạo Lê tiến lên một bước định ngăn cản lại, người này sao một chút cũng không tự biết chứ! Thân thể dù tốt cũng không thể chà đạp thành bộ dạng này được!

Đang lúc hai người tranh chấp không xong, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lương Chân Chân đầu đầy mồ hôi xuất hiện ngay cửa.

194. Chương 195: Nhanh Chóng Về Giường Nằm Xuống

Editor: Puck

“Anh không nằm ở trên giường, định đi đâu đây?” Cô tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Đặng Cận Tư, sắc mặt anh thoát nhìn rất tái nhợt, quả nhiên là bảo mẫu nam không lừa cô, nhưng tình cảnh trước mắt là xảy ra chuyện gì? Anh đang muốn rời khỏi bệnh viện sao?

Vốn cô không định dễ dàng tha thứ cho anh như thế, nhưng vừa nhìn thấy anh để cho bản thân tiều tụy không chịu nổi như vậy, trong con mắt thâm thúy tối tăm hiện đầy tia máu đỏ ửng, phía dưới mắt hiện lên từng vết xanh đen, râu dài hơn trước, bây giờ trông anh như một ông chú chán chường, nhìn thấy khiến lòng cô ẽ ảm, căn bản không có cách nào tức giận với anh.

Người phụ nữ khi yêu sẽ trở nên mềm lòng, nhất là trước mặt người đàn ông mình yêu, nghe nói anh đổ bệnh, bản năng của người mẹ ẩn giấu sâu trong đáy lòng cô liền phát ra, không có cách nào ức chế.

Trong lòng Quan Hạo Lê len lén thở phào nhẹ nhõm, A di đà Phật, vị cứu tinh tới quá đúng lúc rồi!

Sắc mặt Đằng Cận Tư lúng túng, sao đột nhiên nai con lại xuất hiện ở đây? Nhất định là Nam Cung hoặc cái miệng rộng trước mắt này nói, ánh mắt không khỏi liếc qua Quan Hạo Lê.

“Khụ... A Tư, đừng giả tính con nít ra đây! Người này mệt nhọc quá nhiều cộng thêm ăn uống không theo quy luật cùng uống rượu không kiểm soát dẫn tới bệnh bao tử tái phát, nếu không kịp thời chữa trị, chỉ sợ sẽ càng thêm nghiêm trọng, về sau khả năng tái phát sẽ thường xuyên hơn, cứ như vậy mãi, chắc chắn thân thể sẽ không chịu nổi.” Quan Hạo Lê trịnh trọng nói, thật ra anh cố ý nói cho Lương Chân Chân nghe.

“Chữa trị sẽ tốt hơn sao?” Lương Chân Chân chau mày hỏi lại, vừa nghe giống như rất nghiêm trọng, mặc dù bản thân cô không bị bệnh bao tử, nhưng bên người có quá nhiều người, hơn nữa trong tiểu thuyết cũng nói có nhiều BOSS lớn bị bệnh bao tử, bởi vì bình thường bọn họ cực kỳ bận rộn, cứ bận rộn một chút sẽ quên ăn cơm, thời gian lâu dài, sẽ dễ dàng bị bệnh bao tử.

“Dĩ nhiên không thể chữa hết, bệnh bao tử cần cẩn thận điều dưỡng, không có cách nào trị tận gốc.” Quan Hạo Lê trả lời.

Cô quả nhiên là Tiểu Bạch *, bệnh bao tử dĩ nhiên là không có cách nào chữa trị tận gốc.

(*) Tiểu Bạch: ngây thơ, trong trắng

“Không nghiêm trọng như vậy.” Đằng Cận Tư không vui nhịu mày, Lê tử nói quá cường điệu.

Quan Hạo Lê sắp bị anh làm tức chết, người này có đầu óc không vậy! EQ * gần như bằng không, đến lúc nào rồi mà còn cậy mạnh, thỉnh thoảng người đàn ông tỏ ra yếu thế một chút cũng là cần thiết! Như vậy mới có thể xúc tiến tình cảm giữa hai người có hiểu hay không?

(*) EQ: viết tắt của Emotional Quotient – chỉ số cảm xúc, là một thuật ngữ dùng trong đo nghiệm tinh thần nhằm xác định trí thông minh cảm xúc.

“Anh nhanh chóng về giường nằm xuống đi! Lớn như vậy rồi mà còn không biết chăm sóc bản thân thật tốt, công việc quan trọng cũng không thể so sánh được với thân thể!” Lương Chân Chân lập tức tiến lên kéo anh đi tới bên cạnh giường bệnh, vào lúc này cũng chỉ có cô có can đảm đó, nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm bị vứt ra ngoài ngũ mã phanh thây *.

(*) ngũ mã phanh thây: hay ngũ mã phân thây, là một hình phạt tàn bạo thời xưa, buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội.

Về mặt Đằng Cận Tư có chút không tự nhiên, mặt đen xì, nhưng vẫn mặc cho nai con kéo mình đi tới bên cạnh giường, thật ra thì việc anh bị bệnh có liên quan rất lớn đến nai con, ngày đó sau khi tức giận rời nhà anh liền mượn công việc bận rộn để ngăn nỗi nhớ nhưng cô trong đầu óc, nhưng dù làm cách nào, cũng không thể áp chế nỗi nhớ nhưng cô trong lòng mình.

Quan Hạo Lê ở một bên che miệng chặc chặc cảm thán: Quả nhiên là một vật khác một vật!

“Đi ra ngoài cả đi.” Đằng Cận Tư muốn ở một mình cùng nai con, không muốn bị quấy rầy, nhất là Lê tử người đàn ông om sòm này, nghe anh ta lải nhải lâu như vậy, đầu anh cũng phình to.

“Bác sỹ Quan, sắc mặt anh ấy dường như không được tốt lắm, có cần tiêm không?” Lương Chân Chân vẻn môi trợn mắt liếc anh một cái, sau đó nhìn về phía Quan Hạo Lê.

Quan Hạo Lê không nhìn vào ánh mắt cảnh cáo của bạn tốt đang quăng tới, gạt đầu nhiệt tình sắp xếp mọi chuyện, “Đương nhiên là cần, vào bệnh viện nào mà không cần tiêm với uống thuốc, chỉ có điều...” Anh có chút khó xử cau mày.

“Chỉ có cái gì?” Lương Chân Chân vội vàng nói tiếp.

“Ôi... có người không chịu phối hợp đó!” Quan Hạo Lê cảm thán một tiếng.

Đặng Cận Tư vừa định nói, lại bị một đôi tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy, đôi mắt to ngập nước nhìn anh chăm chăm, không cho anh nói chuyện, còn bản thân cô thì cười híp mắt nói với Lê tử: “Anh ấy nhất định sẽ phối hợp.”

“Vậy thì tốt quá, nước thuốc đã chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ đợi ra lệnh một tiếng.” Quan Hạo Lê tươi cười rạng rỡ nói, ánh mắt bảo hai y tá đang sợ đến mức run lấy bầy đứng ở trong góc có thể làm việc.

“Các cô đừng sợ, thật ra thì A Tư là người tốt.” Lương Chân Chân ôn tồn tỏ sắc mặt vui vẻ nói với hai y tá xinh đẹp bị hù dọa không ít.

Không ngờ những lời này của cô khiến cho toàn thân Quan Hạo Lê nổi da gà, thầm nghĩ do cô chưa thấy vẻ mặt không có nhân tính của A Tư, thủ đoạn đẫm máu của anh người bình thường không thể so sánh, có thể so với Atula đó!

So sánh với phản ứng mãnh liệt của anh ta, Đặng Cận Tư vẫn bình tĩnh hơn nhiều, vẻ mặt cũng dần hiền hòa, rất phối hợp nằm trên giường.

Lúc này cô y tá xinh đẹp mới run run rẩy rẩy đi đến, bắt đầu pha chế thuốc theo ghi chú tiêu chuẩn, có lẽ vừa rồi sợ quá mức, cho tới bây giờ tay vẫn còn run, trong lòng than thở: Người đàn ông này hình như là lão đại xã hội đen! Tính tình quá kinh khủng!

“Các cô đi ra ngoài, để tôi.” Quan Hạo Lê thật sự nhịn không nổi rồi, hai cô y tá này rèn luyện còn thiếu sót, trường hợp lớn vẫn chưa thấy nhiều, chỉ có chút bệnh nhỏ như vậy mà cũng run rẩy không ngừng, nếu thấy vết thương do đạn bắn chắc ngất xỉu?

Hai cô y tá xinh đẹp nghe được câu này, nhanh chóng buông nước thuốc trong tay xuống rồi chạy thật nhanh, mặc dù rất khó thấy được trai đẹp như vậy, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất!

Lương Chân Chân nhìn hai y tá nhỏ chạy trốn chết, trong lòng suy nghĩ: chẳng lẽ lúc đầu mình nhìn thấy A Tư cũng như vậy? Không! Tuyệt đối không sợ đến mức như vậy, tố chất tâm lý của cô tốt hơn so với các cô ấy.

Sau khi tiêm xong, Đặng Cận Tư buồn ngủ rồi, mấy ngày nay thời gian ngủ của anh tổng cộng chưa tới sáu giờ, gần như thức trắng đêm không ngủ, toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, tự coi mình thành người sắt dùng mãnh rồi.

Khi thấy nai con xuất hiện tại phòng bệnh, trong lòng anh rất vui vẻ, cũng rất hưởng thụ sự quan tâm của cô, so với lời nói của người khác còn có tác dụng hơn, ngay cả lúc ngủ thiếp đi vẫn còn nắm chặt tay cô không chịu buông.

“Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện một chút?” Quan Hạo Lê dùng khẩu hình miệng nói.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật gật đầu, mặc dù có điểm không thích mồm mép của bác sỹ Quan, nhưng thật ra là người tốt, quan hệ vô cùng thân thiết với A Tư, giống như quan hệ giữa cô cùng Giai Ny và Cát gia vậy.

195. Chương 196

Truyện không có chương 196

196. Chương 197: Anh Cho Rằng Vẫn Chỉ Có Một Mình Anh

Editor: Puck

Trên ban công, Quan Hạo Lê hỏi thẳng: “Lại cãi nhau?”

Lương Chân Chân không vui liếc mắt nhìn anh ta, cái gì gọi là lại cãi nhau? Chẳng lẽ bọn họ thật sự hay ầm ĩ sao? Rõ ràng đây là lần đầu tiên mà!

“Mới là lần đầu tiên.”

“Lần đầu tiên? Tôi nhớ trước kia có một lần, dường như chiến tranh lạnh nửa tháng?” Quan Hạo Lê lười biếng tựa người vào lan can, tỏ thái độ đùa giỡn.

“Lần trước vốn chưa có ầm ĩ có được không hả? Là anh ấy không để ý tới tôi.”

“Khụ... A Tư này kỳ thật có vẻ ương bướng, đã nhận định cái gì thì chắc chắn không chịu buông tay, cũng không biết biểu đạt tình cảm như thế nào, nói tóm lại chính là chất phác, khô khan, không thú vị, bá chủ, không nói đạo lý, không hiểu tình thú, đầy đủ tư tưởng chủ nghĩa đàn ông.”

Lương Chân Chân nghe được trực tiếp nhủ mày, hiện tại cô rất hoài nghi có phải anh ta là bạn tốt của A Tư không, sao có thể nói anh ấy đến mức không chịu nổi vậy? Chất phác với khô khan nghe giống như ngu ngốc vậy. o()o

“Anh đang khen anh ấy hay chửi anh ấy vậy?” Cô có chút không vui.

Trong lòng Quan Hạo Lê cười trộm, chị dâu nhỏ, cái này gọi là chiến thuật tâm lý, cho nên tôi chê bai anh ấy chính là muốn quan sát phản ứng của chị, xem ra dự liệu của tôi không sai, chị đã yêu A Tư rồi.

“Chắc chị cũng đã nhìn ra, A Tư luôn thích mềm không thích cứng, chỉ cần chị cùng với anh ấy nói chuyện thật tốt, nũng nịu không nhọc gì đó một chút bảo đảm anh ấy không biết làm gì với chị, phụ nữ không phải am hiểu cái này sao, sau này gặp phải chuyện như vậy bản thân chị dẫn đo đúng mực một chút, bất cứ vấn đề gì cũng có thể trao đổi thật tốt, đừng cứ mỗi lần náo loạn lại chiến tranh lạnh, lần một lần hai cũng thôi đi, nhiều quá hai người cũng chịu không nổi, cũng không cần thiết.”

Lương Chân Chân im lặng, anh ta nói cái gì mà thoải mái, nũng nịu, không nhẽo? Cũng phải tùy trường hợp có được không chứ? Đâu phải tình huống nào cũng có thể áp dụng! Lại nói lần này bởi vì anh ấy không tin tưởng cô, cô nào còn tâm tình mà đi nũng nịu không nhẽo?

“Nũng nịu cũng cần xem trường hợp, chứ không phải lúc nào cũng áp dụng, lại nói lần này là do anh ấy không tin tôi.” Sau khi nói câu sau cùng Lương Chân Chân cụp đầu xuống, vẻ mặt như đưa đám.

Quan Hạo Lê đã nghe Nam Cung nói nguyên nhân chủ yếu của sự việc lần này là do một người đàn ông tên là Diệp Thành Huân, là người anh trai trên danh nghĩa của Lương Chân Chân, hơn nữa chị ấy cũng từng thích anh ta, đoán chừng đây mới là điều mà A Tư để ý nhất.

“Ách... Nhiều khi lòng ghen tỵ của người đàn ông còn mãnh liệt hơn so với người phụ nữ, giống như phản ứng kịch liệt của A Tư vậy, chỉ có thể nói một vấn đề: đó chính là anh ấy đang sợ hãi.”

“Sợ hãi?” Lương Chân Chân nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì quá mức quan tâm, nên sợ mất đi chị.” Quan Hạo Lê nói từng câu từng chữ, “Thật ra thì A Tư rất cô đơn, chỉ có điều phương thức thể hiện có chút cực đoan, chứ anh ấy là người tốt.”

Đáy lòng Lương Chân Chân hơi rung động, kể từ sau khi biết hoàn cảnh sinh trưởng của anh, cô liền đau lòng thay cho anh, hiểu tính tình hiện tại của anh cũng gần bó mật thiết tới cuộc sống khi còn thơ ấu, khó tránh khỏi bao dung cho anh nhiều hơn, cho dù phong cách xử sự của anh có chút cực đoan, cô cũng tha thứ rồi, ời...

“Tôi biết rõ anh ấy là người tốt, tôi chỉ hy vọng anh ấy có thể tin tưởng tôi, mỗi người đều có quá khứ không phải sao? Nhưng quá khứ dù sao cũng chỉ là quá khứ, không thể đại biểu cho hiện tại và tương lai, con người luôn phải nhìn về phía trước.” Cô thở dài một hơi.

“Về vấn đề này hai người nên tâm sự một chút, A Tư cũng không phải người đã man không hiểu chuyện, đang nổi nóng nên anh ấy không thể khơi thông, chỉ khi nào anh ấy tỉnh táo lại, mới nên nói chuyện, hai người ở chung một chỗ, tin tưởng là tối thiểu, bất cứ vấn đề gì đều có biện pháp giải quyết, trong lòng có

cổ đại nhất định phải nhỏ tận gốc kịp thời, nếu không mọc rễ nảy mầm sẽ lưu lại tai họa ngầm.” Quan Hạo Lê nói chân thành.

“Ừm, tôi biết rõ, cảm ơn anh.” Lương Chân Chân thành khẩn gật đầu.

“Chị dâu nhỏ, tôi rất coi trọng hai người!” Quan Hạo Lê lưu manh chớp chớp đôi mắt, khôi phục lại dáng vẻ cà lơ phất phơ như trước.

~(@_@)~Gò má Lương Chân Chân nhin không được mà đỏ bừng lên, trước kia còn cảm thấy xưng hô “Chị dâu nhỏ” rất kỳ cục, hôm nay nghe lại thấy lọt tai, thật sự .

Quan Hạo Lê gơ tay nhìn đồng hồ, “Tôi có chút việc đi trước, A Tư giao cho chị đó.”

“Ừm, bà nội đã biết chưa?”

“Chưa biết, chúng tôi đang tính lừa gạt bà cụ thì tốt hơn.”

Lương Chân Chân gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

— ———Puck—— —

Chờ sau khi Quan Hạo Lê rời đi, cô liền vào phòng bệnh, nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường bệnh, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, không nhin được muốn đưa tay lên vuốt chân mày đang nhíu chặt của anh, tại sao khi ngủ anh cũng không buông lỏng xuống chứ?

Cô độc... Thật ra thì mỗi người đều là một hòn đảo hoang, những lời này thật đúng, cô ngồi bên mép giường, ngón tay mảnh khảnh khẽ xoa giữa hai chân mày của anh, dọc theo ngũ quan góc cạnh rõ ràng của anh chậm rãi xuống phía dưới, cũng không biết anh đang nghĩ gì, ngay cả trong lúc ngủ cũng nghiêm túc như vậy.

“Nai con...” Đột nhiên Đằng Cận Tư nói mơ thành tiếng, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve trên mặt anh, nắm chặt trong tay, đặt lên ngực anh.

Lương Chân Chân cảm nhận được chỗ đó truyền đến tiếng vang “Thịch thịch thịch...”, gương mặt có chút nóng lên, một dòng nước ấm lạnh lẽ chảy qua trái tim cô, vênh môi nhỏ giọng lẩm bẩm: người đàn ông khó tính!

Vốn định đứng dậy rót ly nước uống, kết quả anh nắm tay cô thật chặt không buông, ngay sao đó dùng tay khác chọc lên cánh tay anh, đơn thuần chỉ là đùa vui, nhưng không ngờ người nào đó đang ngủ đột nhiên mở mắt.

“A... Sao anh đột nhiên thức dậy vậy?” Lương Chân Chân ô ô a a nói, người này sao nói tỉnh liền tỉnh chứ!

Đằng Cận Tư chỉ nhìn cô một cái, ngay sau đó nhắm mắt lại, không có ý buông tay cô ra, giọng nói buồn bực: “Anh cho rằng chỉ có mình anh.”

Chỉ một câu nói này, liền triệt để bắt lấy trái tim Lương Chân Chân làm tù binh, nổi giận bĩu môi mặc kệ cho anh nắm thật chặt tay mình, bình tĩnh nhắm mắt lại.

Nằm trên người anh, thật ra thì mấy ngày nay cô cũng không ngủ ngon, thường mất ngủ.

Có thể là do thói quen, thật sự là một di chứng rất đáng sợ, khiến cho cô không có cách nào từ bỏ, dường như dần dần xâm nhập vào cuộc sống của cô.

197. Chương 198: Bây Giờ Anh Muốn Ăn Em

Lúc ăn cơm tối, có người bưng cháo đã được nấu kỹ vào, để trên bàn, rồi lui ra ngoài, để lại gian phòng cho hai người.

Lương Chân Chân bưng cháo lên, đưa cho người đàn ông nào đó ngồi ở trên giường, “Bác sỹ nói rồi, bây giờ anh chỉ thích hợp ăn thức ăn thanh đạm, bảo dưỡng dạ dày.”

Đặng Cận Tư nhàn nhạt liếc nhìn qua chén cháo trắng đó, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, “Cả người anh mềm nhũn rồi, em dứt cho anh ăn.”

Lương Chân Chân hít vào một hơi thật sâu, được rồi, người ngã bệnh là người lớn nhất, cô thừa nhận! Không phải bón cơm sao? Trước kia không phải cô chưa từng bón, CASE nhỏ mà thôi!

“Được.” Cô mỉm cười bưng chén cháo trắng trên bàn lên, múc một muỗng nhỏ, nhẹ nhàng thổi, đưa đến bên miệng anh, cuối cùng, Đặng Cận Tư ăn được vài miếng liền không chịu ăn nữa.

“Há mồm, còn có nữa chén.”

“Ăn không ngon, miệng đắng.”

“Bây giờ anh là bệnh nhân, phải nghe lời, ăn nhanh một chút.” Lương Chân Chân lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn không vui mừng lắm mà nói, anh đúng là tự xem bản thân mình là người sắt rồi! Đã té xỉu đến mức nhập viện, còn không chịu ăn cơm cho tốt!

“Quá khó ăn, muốn ăn đồ ăn em làm.” Đặng Cận Tư bĩu môi, kiên quyết không ăn, bản thân anh cũng khá kén ăn, đối với cháo trắng không có mùi vị gì này luôn không có cảm giác, nhìn cũng không có khẩu vị.

“Anh...” Lương Chân Chân tức giận có suy nghĩ muốn cầm chén ném lên người anh, là đại thiếu gia sống trong nhung lụa, quá kén ăn rồi!

~(>_

198. Chương 199: Liên Tiếp Gặp Người Quen

Editor: Puck

“Không phải, vậy còn anh? Đến thăm bạn?” Lương Chân Chân lắc lắc đầu, ôn tồn hỏi, cô không ngờ ở bệnh viện cũng có thể gặp Quý Phạm Tây, thế giới đột nhiên trở nên thật nhỏ bé.

“Là cha tôi sinh bệnh nhập viện rồi.” Giọng nói của Quý Phạm Tây có chút thương cảm, giữa hai chân mày cũng có thêm một chút u sầu nhàn nhạt.

Trong lòng Lương Chân Chân sáng tỏ, con cái mong muốn nhất chính là cha mẹ khỏe mạnh, những thứ khác không yêu cầu gì, chỉ mong khỏe mạnh.

“Rất xin lỗi, tôi không biết là bác trai, đã khá hơn chưa?”

“Ừm, tốt hơn nhiều, đoán chừng thêm một thời gian nữa là có thể xuất viện.” Đáy mắt Quý Phạm Tây lộ ra vẻ mệt mỏi, kể từ sau khi cha anh sinh bệnh nằm viện, cả người anh đã tiêu tụy không ít, chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và văn phòng nhà nước, thời gian này lại có nhiều chuyện khiến anh xoay xở không xuể, các chuyến công tác liên tiếp đã bị anh đẩy nhiều lần liên tục, thật may là bệnh tình của cha anh đã hơi ổn định một chút, nếu không anh cũng không rõ mình có chịu đựng được không.

Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu anh cảm thấy cả thể xác và tinh thần mỗi một, trước kia khi ở quân đội, khổ nữa mệt nữa anh cũng có thể kiên trì, cảm thấy là đàn ông phải tự mình cố gắng, những rèn luyện thân thể này phải có đủ, thật may là có những thứ này làm nền, hôm nay anh mới có thể chèo chống, chỉ có điều vào lúc này, anh đặc biệt hy vọng có thể có một cô gái thiện lương giống như trong tranh vẽ, đốt một ngọn đèn, làm một phần canh nóng, chờ anh về nhà, làm ấm áp sự lạnh lẽo đã lâu trong tâm hồn anh.

Ảo ảnh trong đầu đột nhiên xuất hiện trước mắt, anh mừng rỡ đồng thời lại cảm thấy có chút buồn bã, ngay cả người anh thích, hình như người ta đã sớm là danh hoa có chủ, chỉ hận đã quen biết quá muộn.

“À, vậy thì tốt rồi, bác trai đã lớn tuổi, khó tránh khỏi sẽ có đau đớn bệnh tật, anh cũng đừng quá đau lòng, sau khi xuất viện phải dặn dò bác trai bảo dưỡng thân thể thật tốt!” Lương Chân Chân an ủi.

Khóe miệng Quý Phạm Tây nhếch lên một nụ cười yếu ớt, thật là một cô gái lương thiện, tại sao ông trời lại đùa giỡn anh như vậy? Rõ ràng đã không thuộc về anh, còn để cho anh gặp cô nhiều lần như thế, ý là anh không nên buông tay sao?

“Đi đâu? Nếu không tôi thuận tiện đưa em đi một đoạn?” Hai người cùng đi về phía cửa chính.

“Không cần đâu, anh đã mệt mỏi như vậy rồi, vẫn nên về sớm nghỉ ngơi đi, tôi đi sang siêu thị bên cạnh, rất gần.” Lương Chân Chân vuốt vuốt sợi tóc bên má, trên mặt nở nụ cười làm ấm lòng người, trong tròng mắt đen trong suốt lộ ra vẻ mệnh mông.

Quý Phạm Tây mê muội định đưa tay gạt mấy sợi tóc xanh vẫn tung bay trên trán cô, đáy mắt không tự chủ mà lộ ra tình cảm nồng nàn khó có thể khống chế, dường như có ý tứ đấu tranh khổ sở.

“Phạm Tây, Chân Chân... Hai người?” Thẩm Bác Sinh vừa đi vào bệnh viện liền nhìn thấy cô con gái nhỏ cùng con trai người bạn tốt đang đứng chung một chỗ, hơn nữa, ánh mắt Phạm Tây nhìn về phía Chân Chân ngập tràn tình ý, ông là người từng trải, đương nhiên hiểu ra ý tứ, không khỏi nghi ngờ bọn họ quen biết nhau như thế nào.

Cho tới bây giờ nét mặt của Phạm Tây đối với tiểu Nhã vẫn là qua loa lạnh nhạt, chưa bao giờ có ánh mắt nóng bỏng lưu luyến, ôi... Tính tình tiểu Nhã quả thật quá mức ương ngạnh, lại do bản thân mình quá nuông chiều con bé ngay từ khi còn nhỏ; còn Chân Chân, quá giống mẹ con bé, đơn thuần lương thiện, dịu dàng xinh đẹp, chỉ liếc mắt thôi là có thể khiến cho đàn ông sẵn sàng nảy sinh ý muốn bảo hộ, khiến cho người ta muốn phải bảo vệ con bé, sủng ái con bé.

“Chú Thẩm.” Quý Phạm Tây vẫn chưa kích động, chuyện anh không thích Thẩm Quân Nhã chỉ sợ chú Thẩm đã rõ ràng từ sớm, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu đã bị bắt gặp, vậy anh khỏi cần giải thích thêm nữa, vẹn toàn đôi bên!

Lương Chân Chân cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người đang tới, đến tận cùng hôm nay là ngày gì? Tại sao vừa ra khỏi cửa liền liên tiếp đụng phải người quen như vậy? Nhất là người này, hiện tại trong lòng cô dù ít dù nhiều vẫn có chút mâu thuẫn, vừa mâu thuẫn vừa rối rắm, trong tiềm thức không muốn nhìn thấy ông ta.

Thẩm Bác Sinh đến gần hai người, từ sâu thẳm trong nội tâm mà nói, Phạm Tây và Chân Chân đứng chung một chỗ rất xứng đôi, trai tài gái sắc, hơn nữa ông tin tưởng rằng Phạm Tây nhất định rất thương Chân Chân, đối xử với con bé rất tốt, có thể căn cứ theo tính tình tiểu Nhã, quá mức cố chấp, không phải cứ nói buông tay liền buông tay, ôi... Trong lòng ông âm thầm thở dài một hơi, chuyện giữa các con gái, ông không thể quản quá nhiều, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

“Phạm Tây, ba cháu đã đỡ hơn chưa? Chú đến chơi cùng ông ấy mấy ván, tránh cho ông ấy lại buồn bực.”

“Ba cháu chờ chú lâu rồi, không có ai cùng ông ấy đánh cờ, quả thật ba cháu có chút ngán ngẫm, luôn muốn ra ngoài đi dạo.” Quý Phạm Tây cười nói, mặc dù anh không thích Thẩm Quân Nhã, nhưng đối với bạn của cha mình, anh kính trọng từ đáy lòng, không xử sự theo chức vụ, họ đều đáng cho anh học tập.

O()o Tại sao đột nhiên người trên toàn thế giới đều giống như có quan hệ họ hàng cả với nhau vậy? Từ nội dung nói chuyện trên trời dưới đất đến cách nhìn, quan hệ quen thuộc không phải bình thường, không trách được lúc trước Quý Phạm Tây nói anh và Thẩm Quân Nhã có quan hệ quen biết, thì ra là vậy...

“Tôi đi trước.” Lương Chân Chân cảm thấy đứng ở đây rất không được tự nhiên, giống như là người ngoài cuộc vậy, không cách nào hòa hợp được.

“Chân Chân... Con còn không chịu tha thứ cho ba sao?” Trong giọng nói của Thẩm Bác Sinh không che giấu buồn bã, trong thời gian hơn hai tháng nay, cứ vài ngày ông lại gọi cho cô một cuộc điện thoại, hy vọng có thể nhờ vào đó mà tăng cường tình cha con, nhưng nhiều lần cô đã khéo léo từ chối, ông nghĩ chỉ cần chờ thêm một chút, dù sao tình thân đã thiếu hụt suốt mười chín năm không phải nói bù đắp là có thể bù đắp, cần một thời gian hòa hoãn, tất cả chương ngại vật trong nhà ông đã có thể dọn sạch giúp cô, chỉ cần cô đồng ý về nhà, lúc nào cũng hoan nghênh.

Hôm nay đột nhiên gặp mặt, khiến cho ông có suy nghĩ tâm tư con gái càng lúc càng xa cách, ngay cả một ánh nhìn cũng không dành inh, càng khiến trong lòng ông khó chịu, nghĩ tới không bằng bây giờ nói rõ luôn.

Quý Phạm Tây hoàn toàn bối rối, có chút không rõ ràng rốt cuộc đây là tình huống gì, chú Thắm là ba của Lương Chân Chân? Chuyện này từ khi nào?

Lương Chân Chân nhìn mấy sợi tóc mai hai bên má ông cũng đã có sợi bạc, trong lòng có chút không đành lòng, chậm rãi nói: “Không có, bây giờ đầu óc tôi rất hỗn loạn, cho tôi thêm một chút thời gian được không?”

Nghe được những lời này của cô, Thắm Bác Sinh rất vui vẻ, cuối cùng cũng có tiến triển, “Được, bất cứ lúc nào ba đều hoan nghênh con về nhà.”

“Ừm, tôi đi đây.” Ngay sau đó Lương Chân Chân không nhìn hai người nữa, bước nhanh ra khỏi bệnh viện, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt kinh ngạc của Quý Phạm Tây.

199. Chương 200: Bản Chất Hung Hãn

Editor: Puck

Sau khi thấy bóng lưng Lương Chân Chân rời đi, Quý Phạm Tây khó hiểu hỏi: “Chú Thắm, chuyện gì xảy ra vậy? Chân Chân là con gái chú?”

Thắm Bác Sinh gật gật đầu: “Trước đây không lâu chú cũng mới biết Chân Chân là cô con gái nhỏ của mình đã thất lạc nhiều năm, năm đó chú có lỗi với mẹ con bé, bây giờ con bé có thể tha thứ cho chú đã khiến cho chú cảm thấy cực kỳ an ủi, ôi...”

Quý Phạm Tây hiểu đại khái, đây là đoạn tình yêu lúc còn trẻ của chú Thắm, làm người vai dưới như anh không có quyền đòi hỏi hay phán xét, chỉ có điều trong lòng lại thêm thương tiếc Lương Chân Chân, từ nhỏ không có ba, cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, chắc những ngày đó rất khổ cực.

Mà xét theo phương diện khác, trong lòng lqđ anh lại có chút mừng rỡ khó tả, Chân Chân lại là con gái của chú Thắm, điều này có phải là ông trời ban cho anh một cơ hội? Trước kia cha anh và chú Thắm chỉ hy vọng con trai con gái hai nhà cùng kết liên cành, vừa đúng hôm nay chú Thắm cũng nhìn thấy tình ý của anh dành cho Chân Chân, khởi đầu rất tốt.

“VẬY... Quân Nhã cô ấy có biết không?” Anh nhíu mày hỏi, mặc dù anh cũng không biết Thắm Quân Nhã và Lương Chân Chân đã từng nhận biết nhau như thế nào, nhưng theo cảm giác của anh, hình như Thắm Quân Nhã cực kỳ không thích Lương Chân Chân, giống như có một oán hận không thể giải thích nổi đối với cô ấy.

“Ừm, trong nhà đều đã biết.” Thắm Bác Sinh có chút buồn bực, sao cậu ta lại chỉ hỏi tới tiểu Nhã

“Chú Thắm, thứ lỗi cho cháu lảm chuyện, Quân Nhã đối với Chân Chân có... thái độ thù địch, mặc dù cháu không hiểu là vì cái gì, có lẽ do mấy lần tiếp xúc đợt trước, hình như hai người không hợp nhau.” Quý Phạm Tây nói hết toàn bộ lo lắng trong lòng ra, nói cho cùng, anh vẫn có khuynh hướng nghiêng về phía Lương Chân Chân, không hy vọng cô ấy bị thương tổn.

“Thái độ thù địch? Sao tiểu Nhã lại biết Chân Chân? Sao lại có thái độ thù địch với con bé?” Trên mặt Thắm Bác Sinh tràn ngập nghi vấn, tiểu Nhã lớn hơn Chân Chân ba tuổi, hơn nữa hai người không học cùng trường, hoàn cảnh từ nhỏ cũng không giống nhau, sao lại quen biết?

“Cháu không rõ lắm, thành phố C nói lớn là lớn, nói nhỏ thì cũng là nhỏ, cách thức hai cô ấy quen biết nhau có rất nhiều kiểu, cụ thể ra sao cháu chưa từng hỏi, chỉ đột nhiên nhớ tới mà thôi.”

Thắm Bác Sinh trầm mặc không nói, trong đầu hồi tưởng lại lúc tiểu Nhã nghe được mình nói đã tìm được con gái thất lạc nhiều năm, về mặt con bé khi đó quả thật rất khiếp sợ, nhưng ông vẫn cho rằng con bé khiếp sợ vì đột nhiên lòi ra một cô em gái, mà không nghĩ tới hai người đã biết nhau, còn có tiếp xúc?

Tối về ông phải tìm tiểu Nhã hàn huyền một chút, mặc kệ trước kia có chuyện gì không vui, từ nay về sau phải xóa bỏ, giữa chị em ruột phải sống hòa thuận cùng nhau mới đúng, từ nhỏ Chân Chân đã chịu nhiều khổ cực, trở về nhà họ Thẩm để hưởng phúc, chứ không phải chịu khi dễ.

Sở dĩ Thẩm Quân Nhã không nói cho ba mình việc mình biết Lương Chân Chân, nhưng thật ra trong lòng đã giấu diếm một kế hoạch nham hiểm, hơn nữa lần trước tại tiệm ăn “Tùng ký” bị ba người làm cho nhục nhã ngược trở lại, đối với cô ta oán hận càng sâu, vừa nghĩ tới cô ta là em gái mình, tương lai còn chia đều tài sản của cha mình với mình, cô liền hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Dựa vào cái gì! Dựa vào năm đó mẹ cô ta là hồ ly tinh chen vào giữa cha mẹ mình, mười chín năm sau, tiểu hồ ly trở lại muốn cướp đi tình thương và gia sản của cha vốn thuộc về một mình cô! Tuyệt đối không thể nào! Cô nhất định phải tìm cách khiến cho cô ta không thể trở về nhà họ Thẩm! Khiến cho tất cả mọi người đều biết cô ta chính là một tình nhân dâm tiện không ngóc đầu lên được!

“Ừm, chú biết rõ chuyện này, dù sao tiểu Nhã và Chân Chân cũng là chị em ruột, sao có thể mang thù.” Thẩm Bác Sinh cười vỗ vỗ bả vai Quý Phạm Tây, ý bảo anh không cần lo lắng.

Đáng tiếc ông đã đánh giá quá cao cô con gái lớn của mình, không ngờ tâm địa của con bé lại nhỏ như vậy, không nghĩ tới con bé thù hận Chân Chân sâu sắc như thế, càng không hiểu nổi nguyên nhân mọi chuyện rốt cuộc là vì cái gì...

Thế cho nên khi xảy ra chuyện đó, khiến cho ông hối hận không thôi, đối với con gái nhỏ lại càng áy náy ngày ngày hành hạ trái tim ông, người lập tức già đi mười mấy tuổi.

— — Puck — —

Bên trong phòng bệnh cao cấp 908, Lương Chân Chân xách theo hai túi lớn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vẫn cho rằng Đằng Cận Tư đang nằm trên giường bệnh, kết quả —

Người nào đó lại có thể ôm máy tính nghiêm trang làm việc ở đây, bên cạnh còn có Nam Cung Thần đáng chết! Không cần phải nói nhất định là cậu ta mang laptop tới, không khỏi buông túi trong tay xuống, tức giận đi tới, dùng dũa trách cứ một trận: “Này! Cậu không biết bây giờ anh ấy là bệnh nhân sao? Đối với bệnh nhân quan trọng nhất chính là chú trọng nghỉ ngơi! Hơn nữa anh ấy vì mệt nhọc quá độ mà té xỉu nằm viện, cho nên phải ngăn chặn toàn bộ công việc gây phiền nhiễu! Là một người mang chức danh trợ lý, bây giờ chính là lúc mà cậu cần phát huy đầy đủ tác dụng! Ông chủ bày mưu tính kế ở ngoài ba ngàn dặm, ngồi đó chỉ huy là được, bằng không nuôi nhóm người tài giỏi này làm cái gì?”

— — |||

Trên trán Nam Cung Thần hiện lên từng vạch đen, xem ra về sau anh còn phải nhận biết thêm về Lương tiểu thư, trước kia đúng là anh có mắt không trông, vẫn cho rằng cô là người phụ nữ dịu dàng hiền thực, nhu nhược nhỏ nhắn, không ngờ sau vẻ nhu nhược nhỏ nhắn còn ẩn giấu dã man hung hãn, quả nhiên là mắt anh kém cỏi rồi.

Sau khi ngạc nhiên qua đi chính là mừng rỡ, trong lòng ngực Đằng Cận Tư tràn đầy tình cảm vui sướng, thì ra nai con quan tâm đến mình như vậy, khóe miệng không kiềm chế được mà vểnh lên, khụ... Thật ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cứ Nam Cung, là do anh kêu cậu ta mang máy tính tới.

“Được rồi, cậu về đi, mấy ngày nay công chuyện ở công ty cậu toàn quyền xử lý, đừng đến phiền tôi nữa.” Anh khép máy tính lại, giao nó cho người nào đó đang u mê đứng bên cạnh.

“Cậu chủ...” Nam Cung Thần kinh ngạc há to mồm, cái gì gọi là đừng làm phiền đến cậu chủ, là do cậu chủ gọi điện gọi mình tới đây chứ, không chơi chính người như vậy! Nhà tư bản chủ nghĩa quá bóc lột giai cấp nhân dân lao động rồi!

Ánh mắt anh u oán chọc về phía đằng kia, kết quả lọt vào nhà tư bản đang ngồi trên giường liếc xéo, giống như đang nói: còn không đi? Ngày nghỉ cuối tuần có muốn nghỉ hay làm hả?

Uy hiếp! Đây tuyệt đối là uy hiếp lqđ rành rành! Nam Cung Thần lệ rơi đầy mặt muốn bạo phát, lại bất đắc dĩ với ngày nghỉ quá mê người, chỉ có thể bỏ khí tiết xuống mà khom người, cười đến vui vẻ, “Xin cậu

chủ yên tâm, tôi đảm bảo trong lúc cậu chủ nằm viện sẽ không xuất hiện trước mặt cậu chủ cùng phu nhân, thuộc hạ xin cáo lui.”

Lương Chân Chân bị câu nói “Phu nhân” kia kích thích đến đỏ mặt, nũng nịu dậm chân, cầm túi trên đất vào phòng bếp.

Còn tâm tình Đăng Cận Tư rất tốt, dùng khẩu hình nói: Hừ! Còn không mau cút đi!

Nam Cung Thần lập tức lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét mà rời khỏi phòng, lúc chuẩn bị đi còn không quên đóng kín cửa lại.

200. Chương 201: Em Ăn Của Anh Đó. . . .

Editor: ChiMy

Bên trong phòng bếp, Lương Chân Chân đang dùng thìa khuấy nồi cháo nhỏ, đột nhiên cảm giác có hai cánh tay ôm lấy mình từ phía sau, không khỏi la lên: “Trời ơi! Đừng quậy mà, anh mau lên giường nằm nghỉ đi, đợi lát nữa là được rồi.”

Đăng Cận Tư không để ý tới lời nói của cô..., cố chấp ôm chặt cái eo thon nhỏ của cô, đặt đầu trên vai của cô, lồng ngực dính sát vào lưng của cô, không biết vì sao, anh rất thích cảm giác nai con như vậy, thích nhìn bộ dáng cô đeo tạp dề loay hoay ở trong phòng bếp.

“Không, nằm ở trên giường rất chán, anh thích ở đây.” Giọng nói của anh buồn buồn, trầm thấp mà dỗi dằn từ tính, hơi thở ấm áp phả lên trên cổ của Lương Chân Chân, làm cô cảm thấy tê dại.

“Anh ở đây làm em không thể xoay người được..., anh bị bệnh phải nằm nghỉ ngơi mới tốt.” Lương Chân Chân cảm giác da của mình trở nên càng ngày càng nhạy cảm, anh chỉ nhẹ nhàng hít thở, mình cứ cảm giác như bị điện giật, cả người tê dại, thậm chí có thể cảm nhận được trong lồng ngực của anh truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ.

“Anh rất thích lời em vừa nói.” Đăng Cận Tư khẽ hôn một cái vành tai mềm mại của cô, trong giọng nói tràn ngập hương vị làm say lòng người.

~(@_@)~ Trong nháy mắt gò má của Lương Chân Chân ửng hồng, iệng lâu bầu nói: “Đi ra nhanh lên!”

Đăng Cận Tư rất hài lòng khi nhìn thấy cô e thẹn như thế, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, đột nhiên cảm thấy lần này bị bệnh nằm viện cũng rất đáng, chắc. Lê tử nói đúng, tìm đúng xương sườn mềm của nai con, không chỉ có thể thúc đẩy tình cảm của hai người, còn có thể nảy sinh hiệu quả không thể ngờ tới.

Đợi sau khi anh rời khỏi đây, Lương Chân Chân nhếch môi cười khúc khích, trong lòng ngọt ngào, bỗng nhiên những bất mãn đối với anh trước đây tan thành mây khói, ưm. Quả nhiên mình quá mềm lòng, hoàn toàn không có sức chống cự với anh.

Khoảng chừng nửa giờ sau, đợi cháo nguội bớt, ăn sẽ không bị phỏng, Lương Chân Chân hoàn toàn không trông cậy vào người nào đó có thể tự lo ình, vẫn nên để cô, được rồi, bởi vì anh là bệnh nhân, cô không thèm so đo, có điều —

Hành động anh ăn thật khiếp người mà! Vừa ăn vừa nhìn mình, ánh mắt kia. nhìn chăm chăm, ánh mắt sáng ngời lấp lánh có hồn nhìn mình, đuôi mắt hơi híp lại, quyến rũ lòng người.

Thật ghê tởm mà! Khóe môi anh dính một ít cháo trắng, anh. Anh vậy mà dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại, bộ dáng tà tứ làm tim cô đập mạnh, trong lúc bất chợt miệng đắng lưỡi khô, có một loại kích động muốn đè anh xuống. o()o

Ác ma đã được thăng cấp thành yêu nghiệt rồi! Làm cho người ta run sợ, nhờ vậy mà biết được, thì ra mỗi người đều có hai mặt. Trong tình huống bình thường, chỉ thể hiện ra một mặt, một mặt còn lại cất giấu sau

trong lòng mỗi người, thời điểm thích hợp mới có thể biểu hiện ra ngoài, làm cho người khác không kịp trở tay.

Trong nháy mắt trong căn phòng bốc lên hơi thở mập mờ, quanh quẩn ở trên người hai người, một vòng lại một vòng, làn sóng điện nhộn nhạo mê người, hô hấp của Lương Chân Chân hơi gấp gấp, mới vừa mức một muỗng cháo đưa lên khoe miệng của người đàn ông nào đó, chợt chuyển hướng đưa vào trong miệng mình, sắp chết khát rồi! Không kịp uống nước thì ăn chút cháo cũng được mà.

“Em ăn của anh đó. . . .” Đằng Cận Tư nhú mào.

“Đây là do em nấu, em muốn ăn thì ăn.” Lương Chân Chân hung hăng nói, nhân tiện trợn mắt lên giận dữ nhìn người đàn ông đối diện, đáng ghét!

“Thật ra thì, anh muốn nói, em ăn nước miếng của anh.” Đằng Cận Tư cười đến lưu manh.

Lương Chân Chân mấp máy môi, quyết định lấy ra các lý do của nữ lưu manh để chối bỏ, “Em không ngại, dù sao cũng không phải là chưa từng ăn qua.” Sau khi nói xong, vẫn cảm thấy hơi chột dạ, không khỏi có chút bội phục mình không biết lấy can đảm từ đâu mà dám đùa giỡn A Tư! (o) thật sự là một tiên phong lớn, dường như hiệu quả cũng rất tốt, sau này vẫn nên thử thêm nhiều lần, tựa như lời của Cát gia và Giai Ny nói, làm người không thể vĩnh viễn không thay đổi, vào lúc thích hợp nào đó cũng nên thay đổi.

Quả nhiên, những lời này khiến trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư dấy lên hai ngọn lửa nhỏ, nai con của anh đã bị dạy hư, trước kia nhất định cô sẽ không bao giờ nói những lời như thế, hơn nữa nhất định sẽ đỏ mặt lên mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh, thuận tay nhéo da của anh, hôm nay. Đã học được cách đùa giỡn anh.

Xã hội tiến bộ, con người cũng tiến bộ, anh và nai con cũng “Tiến bộ” , đúng là chuyện tốt!

“À. Thì ra nai con rất thích ăn nước miếng của anh.” Bộ dáng của Đằng Cận Tư như bừng tỉnh hiểu ra.

“Quý mới thích ăn nước miếng của anh!” Lương Chân Chân bửu môi nói.

Đằng Cận Tư lấy cái chén trong tay cô ra, cúi người chuẩn bị hôn cô, vào lúc bốn cánh môi sắp chạm vào nhau, điện thoại của Lương Chân Chân vang lên.

“Buông em ra đi! Em muốn nghe điện thoại.” Lương Chân Chân dùng tay đẩy ngực anh ra, trong lòng buồn bực không biết lúc này ai gọi điện thoại cho cô?

“Ngoan, anh lấy giùm em.” Đằng Cận Tư người cao tay dài, dễ dàng lấy điện thoại di động trên bàn tối, khi nhìn tên hiển thị trên màn hình điện thoại, rõ ràng rất mất hứng.

Nhìn nét mặt của anh, trong lòng Lương Chân Chân mơ hồ đoán được là ai, quả nhiên, có điều, lúc này anh trai gọi điện thoại cho cô làm gì? Rất không đúng lúc!

Đang chuẩn bị xuống giường đi sang chỗ khác nghe điện thoại, nhưng lại bị người nào đó kéo lại, cô không thẹn với lương tâm, đương nhiên không cần lo lắng anh nghe được cuộc nói chuyện của anh trai với cô, cho nên lập tức nhấn nút trả lời, “Anh à, có chuyện gì không?”

Chân Chân, tối nay có về nhà không? Anh dẫn em đi ăn tôm om (tôm rim, đặc sản của Trung Quốc) em thích nhất. Giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Thành Huân vang lên.

“Hả. Bữa khác đi, hôm nay em không về được.” Sắc mặt của Lương Chân Chân khó xử, uyển chuyển từ chối, kết quả cánh tay bị người đàn ông nào đó nhéo một cái, nghiêm mặt nhìn cô.

Chân Chân, bây giờ em đang ở chung với bạn trai sao? Nếu không ngày mai dẫn theo cho anh gặp, anh giúp em nhìn thử, nếu như không đối xử tốt với em gái bảo bối của anh, chúng ta không cần anh ta. Diệp Thành Huân không tức giận chút nào, cười ha hả nói.

Sắc mặt của Đằng Cận Tư tối vừa đen, nhếch môi cười đến âm hiểm, em gái bảo bối! Hừ! Diệp Thành Huân dám gọi nai con như vậy?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, anh ta có tình ý với nai con

201. Chương 202: Hứa Hẹn Cả Đời

Editor: ChiMy

Nghe được lời nói của Diệp Thành Huân, Lương Chân Chân hơi khó xử, liếc mắt nhìn sang người đàn ông đối diện, trên mặt anh giăng đầy mây đen, môi mỏng mím thật chặt, cho thấy. bây giờ anh đang rất tức giận.

“Anh, còn có chuyện gì nữa không?” Cô cố ý nói sang chuyện khác, không muốn nói nhiều về vấn đề kia, thật sự làm cô không biết nên trả lời thế nào, với tính tình của A Tư, chắc chắn sẽ không đi gặp anh trai.

Đầu tiên, vốn tính cách của anh lạnh lùng, có rất ít bạn bè, anh cũng không có hứng thú làm quen thêm nhiều bạn mới, cũng không thích những nơi ăn chơi náo nhiệt, nói tóm lại, cuộc sống vô cùng đơn điệu; tiếp theo, anh không thích anh trai, đây là chuyện không phải chỉ vài ba lời nói là có thể giải quyết, đoán chừng phải cần thời gian rất dài, tựa như Vạn Lý Trường Thành không thấy được đích.

Bên kia điện thoại Diệp Thành Huân rõ ràng cảm thấy Chân Chân lúng túng, cô thậm chí còn không muốn trả lời vấn đề của anh, có vẻ không muốn nói chuyện với anh, nhận thức này làm cho anh cảm thấy rất là thất bại, chẳng lẽ từ đây về sau Chân Chân sẽ hoàn toàn thuộc về người đàn ông khác sao?

Không! Anh không cam lòng! Rất không cam lòng! Tại sao ông trời luôn bắt công với anh? Luôn thích đùa giỡn với anh như vậy? Đến tận cùng là người đàn ông như thế nào đã bắt sống trái tim của Chân Chân nhanh như vậy? Làm cho cô mất đi sự kiên trì với mình?

cũng không có chuyện gì, mẹ nói muốn làm sủi cảo, kêu chúng ta về nhà, còn nhớ khi còn nhỏ không? Mỗi lần làm sủi cảo, em đều ở bên cạnh phụ mẹ làm, làm cho cả người toàn là bột mì, thoáng một cái, em đã từ một cô bé nhỏ trở thành một cô gái lớn rồi, thời gian trôi qua thật nhanh!

Đột nhiên Diệp Thành Huân sinh ra cảm khái, anh biết hiện tại rất khó tìm được lý do gì để Chân Chân đồng ý gặp anh, chỉ có tình thân là nhược điểm của cô, không thể trách anh hèn hạ, trừ cái biện pháp này, anh không nghĩ ra còn có cách nào tốt hơn, có sức thuyết phục hơn cách này.

Đặng Cận Tư hừ lạnh nói thầm trong lòng: Diệp Thành Huân ơi Diệp Thành Huân! Quả nhiên anh cũng rất thông minh! Nắm được nhược điểm của nai con, biết cách nào có thể làm cho cô ấy đi vào khuôn khổ, tôi đã xem thường anh rồi!

Lương Chân Chân lo lắng liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện, đưa tay cầm lấy tay của anh, mắt to ngập nước tựa như một dòng nước suối trong veo, giống như đang nói: anh phải tin tưởng em.

“Được, tối mai em sẽ về nhà, anh à, anh mãi mãi là anh trai của em.” Câu nói sau cùng cô muốn nói cho hai người đàn ông này nghe, hi vọng Đặng Cận Tư tin tưởng cô, cũng hi vọng anh trai có thể hiểu có một số việc một khi trôi qua thì vĩnh viễn không quay về được.

Ước chừng một giây đồng hồ, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói vui sướng của Diệp Thành Huân, Cô bé ngốc, anh đương nhiên là anh của em.

Lúc nói câu này, anh đang hết sức kiềm nén tâm trạng của mình, bây giờ vẫn chưa có cơ hội để tỏ tình, qua điện thoại càng khó nói, hơn nữa dường như bên cạnh cô còn có người khác, cho nên anh chỉ có thể khắc chế kích động muốn bật thốt lên, tối mai, chính là cơ hội cuối cùng của anh rồi, anh nhất định phải nắm chặt!

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Lương Chân Chân thở phào nhẹ nhõm, từ ngày anh trai trở về tới hôm nay, thái độ của anh đối với mình thân mật hơn trước kia rất nhiều, nhất là ánh mắt của anh lúc nhìn mình, làm cho cô hơi sợ, cô không phải người ngu, đương nhiên hiểu vậy là có ý gì, nhưng cô không thể hiểu nổi, tại sao trước kia anh có thể không nhìn mình, một lòng tôn Thảm Quân Nhã làm nữ thần.

Vậy mà hôm nay, anh chuyển hết tất cả tình cảm đến trên người mình, biết rõ cô đã có người mình thích, còn như vậy.

Cô thật sự không hiểu, cũng rất mờ mịt, thật đúng là tạo hoá trêu người, quanh đi quẩn lại, rõ ràng vẫn đứng tại chỗ, nhưng người và vật đều không còn.

“Đang cảm thán tạo hoá trêu người sao?” Đằng Cận Tư tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, một câu đã nói trúng, sắc mặt tối tăm.

Lương Chân Chân ngẩng đầu nhìn về phía anh, “Ừ, quả thật em đang cảm thán tạo hoá trêu người, lúc em thích anh ấy thì anh ấy không thích em...lúc em không còn thích anh ấy thì anh ấy lại thích em, cảm giác như đang chơi trốn tìm, có ý gì đây? Huống chi, những thứ tình cảm ngây ngô đó đã sớm một đi không trở lại, thời gian không chờ ai cả, tình cảm cũng tương tự, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, chúng ta không thể nào cứ mãi sống ở trong quá khứ. A Tư, trong thế giới của em đã sớm không còn anh ấy, tất cả chua, ngọt, khổ, cay đều không hề liên quan đến anh ấy, hiện tại, người em yêu, muốn làm bạn cả đời người, là anh.”

Giọng nói của cô nghiêm túc trước nay chưa từng có, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng phất qua trái tim của Đằng Cận Tư, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng bay lượn nơi nào đó trong tim, vô cùng tốt đẹp.

“A Tư, anh tin em không?” Lông mi cong dài như cánh bướm khẽ chớp ở trên gương mặt trắng nõn, tròng mắt đen trong suốt nhìn chằm chằm vào người đàn ông đối diện, cô thẳng thắn với anh, hy vọng được anh tin tưởng, hai người ở bên nhau, sự tin tưởng rất quan trọng, nếu không sau này có thể sẽ gặp nhiều đau khổ hơn, phải cùng nhau đối mặt mới được.

Ở trong tròng mắt đen trong suốt Đằng Cận Tư thấy được cái bóng của mình, sóng mắt rung chuyển, làm cho anh rung động, nai con nói người cô yêu, muốn làm bạn cả đời là mình, không có gì có thể làm anh kích động đến thế.

“Anh tin.” Anh ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại ngửi mùi thơm ngát trên mái tóc cô, hương thơm lượn lờ trong không khí, thấm vào ruột gan.

Hai cánh tay của Lương Chân Chân chủ động ôm lấy eo của anh, tự lẩm bẩm, “A Tư, hai người ở chung một chỗ quan trọng nhất chính là tin tưởng lẫn nhau, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể không tin em, cho dù có nghi vấn, cũng phải nói ra, được không?”

“Ừ.” Đằng Cận Tư gật đầu một cái, anh cũng hiểu đạo lý này, nhưng khi thời điểm xảy ra chuyện, cũng rất khó không chế được cảm xúc của mình, cứ có cảm giác như lệch khỏi quỹ đạo, cứ suy nghĩ theo chiều hướng xấu, rõ ràng trong lòng anh rất muốn tin tưởng kia mà, có thể do vừa nhìn thấy sự thật đặt ở trước mắt, anh vẫn không tự chủ được ——

“Anh đồng ý với em rồi đó, móc méo, một trăm năm không thay đổi.” Lương Chân Chân nghịch ngợm đưa ngón út ra, vẫn không quên đóng dấu, trong lòng ấm áp

202. Chương 203: Bà Xã, Anh Nghe Lời Em

Gần tới hôm sau, Lương Chân Chân nấu cháo xong, liền chuẩn bị về nhà giúp mẹ Diệp làm sủi cảo, trong lòng Đằng Cận Tư vẫn có chút không vui, anh dự liệu tối nay Diệp Thành Huân sẽ có hành động, để một mình nai con trở về thì không an toàn, anh rất lo lắng!

“Yên tâm đi, em ăn xong sủi cảo sẽ trở về, bằng không em mang mấy cái về cho anh nha? Bỏ nhân đi, ăn da sủi cảo thôi? Em tự gói đó!” Lương Chân Chân mở to mắt, một bộ dáng vô hại.

Cô biết A Tư đang lo lắng cái gì, về ý định của anh trai, cô không đáp lại được, chỉ hy vọng anh trai có thể sớm ngày gặp đúng người, trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, mình và anh, đã sớm chỉ còn lại tình thân thôi.

Đằng Cận Tư ho khan một tiếng, “Nhân cũng muốn ăn.”

Lương Chân Chân nở nụ cười, vươn năm móng vuốt trắng nõn nà vỗ vỗ lên khuôn mặt lạnh cứng của người đàn ông nào đó, “Ngoan, anh không thể ăn dầu mỡ, em sẽ cố ý gói mấy cái sủi cảo thanh đạm cho anh.”

--|||

Mặt Đàng Cận Tư chảy đầy vạch đen rồi, sủi cảo thanh đậm? Nai con đối với mình thật đúng là tốt mà!

“Đi sớm về sớm.” Anh lớn tiếng nói.

“Ừ..., nhớ phải ăn hết cháo đó ~” Lương Chân Chân không quên dặn dò, sau đó in xuống trên má của anh một cái hôn chuồn chuồn lướt, cô cảm thấy A Tư bị bệnh giống như một đứa trẻ to xác, trong sự khó chịu lộ ra sự đáng yêu, (*___*) hì hì.

Cô chưa kịp đứng dậy, liền bị người đàn ông vững vàng ôm lấy, ôm chặt trong ngực hôn hít triền miên, đầu lưỡi linh hoạt bay múa khuấy đảo ở trong miệng cô, làm cho cô mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể bắt lực theo anh, gắt gao bám chặt vào quần áo bệnh nhân ở trên người anh, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Cuối cùng, hai người đều thở dốc tách ra, Lương Chân Chân hơi chu môi tựa vào trong ngực của anh, ngón tay vẫn nắm chặt áo của anh như cũ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một lớp phấn hồng, tăng thêm mấy phần quyến rũ.

“Đừng đi, có được hay không?” Giọng nói khàn khàn của Đàng Cận Tư nỉ non ở bên tai cô, tạo ra một dòng sóng điện từ nhộn nhạo, “Hưng phấn” kích thích trái tim nhỏ bé của Lương Chân Chân, cô ép buộc mình phải kiên định, không thể trúng mỹ nam kế của A Tư, nếu không tối nay đừng nghĩ tới chuyện được về nhà.

“Đáng ghét! Dám dùng mỹ nam kế với em!” Lương Chân Chân oán hận nhéo anh một cái, đứng dậy chuẩn bị đi.

Đàng Cận Tư dùng ánh mắt u oán nhìn cô gái nhỏ trước mắt, đôi môi đỏ mọng khê cong trên khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt long lanh, quyến rũ làm anh muốn vuốt ve, trên khuôn mặt nhỏ bé còn tình ý chưa dứt, diễm lệ chết người.

Anh thật hận không thể kéo cô qua, đặt ở phía dưới súng ái thật nhiều, trong tròng mắt đen lóng lánh hiện lên hai ngọn lửa nhỏ u ám, nhỏ giọng nói, “Ba giây.”

Nếu như ba giây sau nai con còn chưa rời đi, anh không thể bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Lương Chân Chân lập tức hiểu được được ý của anh, cười hì hì xoay người đi ra phòng bệnh, sau khi đi ra ngoài lại quay về mở cửa ra một khe hở nhỏ, thò đầu nhỏ vào, dí dỏm nói: “Em sẽ nhớ anh.”

Đột nhiên Đàng Cận Tư có loại kích động muốn nhảy xuống giường bắt cô lại, nai con đang muốn chơi trốn tìm với anh sao? Nhưng anh mới vừa có hành động, cửa liền “Bùm” một tiếng đóng lại, anh chỉ biết nằm lại trên giường, nhưng lại cảm thấy đói bụng, ngay sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp, bưng cháo ra ăn..., đang ăn, anh lại cảm thấy vô vị, nhất là bên trong phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại có một mình, suy nghĩ đó làm anh cảm thấy thâm trầm đến đáng thương.

Không vui buông chén xuống, cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho nai con: không có ai ở bên cạnh, thật đáng thương.

Giờ phút này Lương Chân Chân mới vừa lên xe, nghe được tiếng điện thoại di động kêu, vội mở ra, khoe miệng không kiềm chế được nhếch lên, ngón tay mảnh khảnh linh động nhấn một hàng chữ: ngoan, nghe lời ~ ngủ một giấc, em đã về rồi!

Không có em ở trong ngực, không ngủ được.

~(@_@)~ Trong đầu Lương Chân Chân tưởng tượng về mặt giờ phút này của A Tư, khoe môi vẫn nhếch lên, trong lòng sung sướng tràn đầy ngọt ngào.

Tài xế taxi thấy vẻ hạnh phúc của cô qua kính xe, không khỏi lên tiếng trêu ghẹo: “Cô gái nhỏ rất hạnh phúc đây!”

“Ừ, rất hạnh phúc.” Lương Chân Chân nở một nụ cười chân thành với ông, cô hi vọng phần hạnh phúc này có thể kéo dài, năm tháng tĩnh lặng, có thể tìm đúng người làm bạn cả đời, là chuyện rất may mắn!

Tựa như có câu “Chỉ mong nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.” Cô mong đợi điều tốt đẹp này.

Ngón tay nhanh chóng nhấn mấy chữ: Đáng ghét! Lại chọc người ta. ()

Thật sự không ngủ được, anh nhớ em.

Lời tâm tình trần trụi! Trong lòng Lương Chân Chân ngọt ngào, đối với việc A Tư một người đàn ông như núi băng bị khai phá ra một mặt tà mị yêu nghiệt, trong lòng cảm giác tự hào dâng trào “Vụt vụt”, tâm tình vui sướng không thể diễn tả bằng lời.

Ngoan nào ~~ không ngủ được thì ăn cháo, nếu chán quá thì xem TV, em sẽ trở về sớm, nha! Không cho phép làm việc! Không cho phép kêu Nam Cung Thần mang máy tính tới, bị bệnh phải nghỉ ngơi thật tốt.

Đằng Cận Tư đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Nam Cung thì tay run run, nai con thật đúng là hiểu rõ anh, vậy mà cũng bị cô phát hiện, nhưng cả ngày anh đã không chạm qua máy vi tính, bước tiếp theo của kế hoạch, tình huống cổ phiếu của công ty anh.

Không cho cậu ta tới đây cũng được, gọi điện thoại hỏi một chút vẫn có thể, nếu quá bất đắc dĩ, thì gọi Lê tử đến giải buồn với mình.

Bà xã, anh nghe lời em.

Sáu chữ này hoàn toàn khiến Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ bừng cả gương mặt, cả người nóng như lửa, lòng của cô nóng rực, khóe mắt đuôi mày đều không che giấu được sự vui sướng và ngọt ngào, giờ phút này cô giống như đang ở trong một khoảng bong bóng màu hồng, cảm giác lâng lâng, tâm tình nhộn nhạo.

Bại hoại! Càng ngày càng nói năng ngọt xớt!

Đằng Cận Tư ngồi ở trong phòng bệnh sờ lỗ mũi một cái, chau mày lại gửi năm chữ qua: Em không thích phải không?

Thích, dĩ nhiên là thích rồi! Càng ngày em càng thích anh. Lương Chân Chân nói ở trong lòng

Nói vậy, nhưng cô lại xấu hổ không dám gửi, bấm rồi lại xóa, xóa lại bấm, cuối cùng gửi một tin: Thích. Em về nhà rồi, làm sủi cảo cho anh ăn đó

~~Bên kia quả quyết trả lời một câu: Anh muốn ăn em hơn.

203. Chương 204: Cô Gái Nhỏ Trong Tình Yêu

Editor: ChiMy

Lương Chân Chân đỏ mặt ném điện thoại di động vào trong túi xách, người này da mặt càng ngày càng dày, cô có chút không đỡ được, nhất là cái loại dụ dỗ rõ ràng đó, ôi trời. Cô không thể thần nhiên nói tiếp, cho nên quyết định không trả lời tin nhắn của anh.

Móc tiền lẻ từ trong ví tiền ra đưa cho tài xế, sau đó xuống xe, vừa vào cửa chính chung cư liền đụng phải mấy bà cô hàng xóm, vì vậy, liền có cuộc đối thoại như sau.

“Bé Chân, gần đây nhìn tinh thần của cháu rất tốt nha! Có phải bởi vì anh trai đã trở về hay không?”

“Tôi thấy sắc mặt của bé Chân hồng hào, chắc là bởi vì có người yêu đó? Ông Tiểu Phi ở nhà bên cạnh cũng như vậy, lúc chưa có người yêu thì không biết gì, lúc có người yêu thì tinh thần lúc nào cũng vui vẻ ngọt ngào, những cô gái nhỏ trong tình yêu đúng là giống nhau mà!”

Lương Chân Chân (về mặt rất): “.”

“Bà xem đi, nói tới con gái nhà người ta xấu hổ rồi.”

“Từ nhỏ da mặt của bé Chân đã mỏng, có điều chuyện này cũng rất bình thường thôi, hiện tại sinh viên đại học có đối tượng, thật ra thì cũng rất tốt, biết trước mấy năm, hiểu rõ lẫn nhau mới có thể biết người đó có đáng giá để mình giao phó cả đời hay không, cái này cần phải trải qua cả một quá trình.”

.

Mắt thấy mấy bà cô trong chung cư trò chuyện càng ngày càng hăng say, Lương Chân Chân lúng túng rất muốn trốn về nhà, chẳng lẽ cô không giấu được suy nghĩ của mình đến như vậy sao? Đi đến chỗ nào cũng bị người khác nhìn ra, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu ! O()o

“Bé Chân, có thời gian nhớ mang thằng nhóc đó về đây xem thử, vừa đúng giúp có thể giúp con tham khảo một chút!” Các bà cô hàng xóm nhiệt tình cười ha hả nói.

Trong lòng Lương Chân Chân vẫn còn đang suy nghĩ cái từ “Thằng nhóc” này, khụ. A Tư đã là đại thúc (chú) rồi, để sớm giải thoát, cô chỉ đành phải trái lương tâm cười nói: “Dạ, được ạ, mấy dì ơi, mẹ Diệp đang ở nhà chờ con về làm sủi cỏ, con đi trước nha!”

“Mau đi đi.” Họ cười ha hả phát tay, đều làm cha mẹ của người khác, rất hiểu cái tâm trạng hy vọng con cái về nhà.

Được giải thoát Lương Chân Chân lập tức chạy về phía nhà mình, cô đợi mình ổn định lại, nhất là ở trước mặt anh trai, vẫn không nên biểu hiện mình rất hạnh phúc thì tốt hơn, như vậy đối với anh là một kích thích quá lớn.

Trong phòng bếp nhỏ của nhà họ Diệp, Diệp Lan đang đeo tạp dề nhào bột, Lương Chân Chân rón rén đi vào, ghé sát vào người bà, “Mẹ Diệp, con tới giúp mẹ nè, nhân thịt đã băm xong chưa?”

“Ừ, băm xong rồi, con lau bàn ăn đi, đợi mẹ làm sủi cỏ, phòng bếp quá nhỏ, không có cách nào xoay người.” Diệp Lan hòa ái dễ gần nói.

“Dạ, chưa gì con đã ngửi thấy mùi thơm của sủi cỏ rồi, tối nay con nhất định sẽ ăn sạch luôn, buổi trưa con cố ý không ăn cơm để dành bụng về ăn nè.” Lương Chân Chân cười đến vui vẻ không thôi.

Bởi vì trên tay Diệp Lan dính đầy bột mì, không có cách nào yêu thương cưng chiều xoa tóc của con gái như bình thường, chỉ cười, “Đứa nhỏ ngốc, ăn uống tốt là nhiệm vụ chính khi về nhà.”

“Dạ, đó là đương nhiên rồi!” Lương Chân Chân cười ha hả cầm khăn lau đi lau lại cái bàn sạch sẽ, sau đó bưng một cái tô thịt băm thật lớn đi ra, cầm một chén nhỏ múc nửa bát bột mì, chuẩn bị chà cán bột xong, rửa tay, chuẩn bị làm sủi cỏ.

Ánh mắt của Diệp Thành Huân vẫn đuổi theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô, nhìn vẻ mặt cô đầy sung sướng không thuộc về mình, trong lòng khó chịu như bị dao cứa, rõ ràng Chân Chân ngồi ở trước mắt mình, nhưng anh lại có cảm giác cô cách mình rất xa, cô không lệ thuộc vào mình như trước đây, thỉnh thoảng còn lộ ra sự xa cách.

Sau một tiếng, rốt cuộc đã gói xong toàn bộ sủi cỏ, Diệp Lan bưng vào phòng bếp, một phần để chiên, một phần để nấu, muốn ăn cái gì cũng có.

Trong phòng khách, Lương Chân Chân ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã cắn hạt dưa, cầm cái điều khiển tivi tùy tiện nhấn một bộ phim hoạt hình, Diệp Thành Huân đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, “Em vẫn giống như lúc nhỏ, thích xem những thứ này.”

“Thỉnh thoảng xem một chút thôi mà.” Lương Chân Chân vẫn cắn hạt dưa như cũ, không nhìn anh.

“Chân Chân.” Diệp Thành Huân tựa như nỉ non một tiếng, đưa bàn tay tới, hình như muốn sờ mặt của cô, Lương Chân Chân sợ đến đứng bật dậy, để túi hạt dưa xuống, “Em đi toilet.” Sau đó, đi như chạy trốn.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt của cô, tim của Diệp Thành Huân giống như bị kim đâm, tại sao bọn họ trở thành như vậy? Tại sao không thể trở về như lúc ban đầu? Bàn tay nắm chặt lại, gân xanh nổi lên.

Lúc ăn sủi cỏ, Diệp Lan cảm thấy rõ ràng con trai không yên lòng, không khỏi cười nhạo nói: “Đi nước ngoài hơn nửa năm, không ăn quen sủi cỏ trong nhà làm sao?”

“Mẹ, làm sao có thể chứ? Lúc ở nước ngoài ngày nào con cũng nhớ món ăn mẹ làm, gần một năm rồi con chưa được ăn sủi cỏ ngon đến vậy.” Vẻ mặt của Diệp Thành Huân thay đổi cực nhanh, lẩn lộn ở trên thương trường mấy năm như vậy, chút bản lĩnh này vẫn phải có.

“Nhìn bộ dáng buồn bã ủ rũ của con, không vừa ý chuyện công việc sao?” Diệp Lan ân cần hỏi thăm.

Diệp Thành Huân lắc đầu một cái, “Không phải, công việc rất tốt, hiện tại lãnh đạo rất coi trọng con.”
Dừng một chút, nói tiếp: “Là vấn đề tình cảm cá nhân.”

Lương Chân Chân đang ăn sủi cảo thiếu chút nữa bị nghẹn, rốt cuộc anh trai muốn làm gì? Anh sẽ không nói gì ở ngay trước mặt mẹ Diệp chứ?

Nghe nói như thế, Diệp Lan lập tức hăng hái lên, bà đã sớm mong đợi con trai lập gia đình rồi, sau đó sinh cho bà một đứa cháu mập mạp, cũng tránh cho bà ở nhà nhàm chán cả ngày.

“Huân con thích cô gái nào rồi sao? Trong thành phố này sao? Quen biết lúc nào? Đã bắt đầu qua lại chưa?”
Bà hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

Diệp Thành Huân có thâm ý khác liếc mắt nhìn Chân Chân ở đối diện, rất nhanh dời tầm mắt đi, “Mẹ, mẹ hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn con trả lời mẹ cái nào trước đây?”

Nhịp tim của Lương Chân Chân chợt tăng nhanh, rõ ràng sủi cảo rất ngon, nhưng cô cảm thấy khó có thể nuốt xuống, rõ ràng lần này anh trai trở về đã thay đổi rất nhiều, không tao nhã lịch sự yên tĩnh giống như lúc trước. Có lúc, cô thậm chí cũng cảm thấy anh hơi xa lạ.

“Cái thằng nhóc này, thích thì theo đuổi đi, thời điểm thích hợp mang về nhà để mẹ gặp, nếu như thích hợp thì kết hôn sớm đi, có người chăm sóc con, mẹ cũng yên tâm.”

“Mẹ, cô ấy là người của thành phố này, chúng con đã biết nhau nhiều năm rồi, thật ra thì cô ấy.”

204. Chương 205: Bà Xã, Em Mau Trở Về

Editor: ChiMy

Lòng của Lương Chân Chân chợt cuồng loạn, nắm chặt chiếc đũa trong tay, lông mày cũng nhíu chặt lại.

“Thật ra thì cô ấy là bạn gái hồi cấp ba của con, tối hôm trước họp lớp gặp lại, thấy có cảm giác, đột nhiên cũng nhớ tới tình cảnh ở trường học khi đó, bởi vì còn trẻ không hiểu chuyện, cho nên đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện và người quan trọng, bây giờ trở về nhớ tới, cảm thấy đó là một loại tiếc nuối không cách nào bù đắp được.” Diệp Thành Huân thở dài từ từ nói, anh nhìn ra được sự căng thẳng của Chân Chân, cô đang lo lắng mình sẽ nói lung tung ở trước mặt mẹ sao? Cô cứ không tin mình như vậy? Trước khi tất cả mọi chuyện chưa được xác nhận, sao anh có thể nói thẳng chuyện mình thích cô ở trước mặt mẹ được.

Diệp Lan không có chú ý tới dòng nước ngầm giữa con trai và con gái, tập trung tinh thần vào chuyện lớn cả đời của con trai, “Bây giờ cô ấy có bạn trai chưa? Nếu như bây giờ hai người các con có cảm giác với nhau, thật ra thì vẫn có thể.”

“Cô ấy có bạn trai rồi.” Diệp Thành Huân thở dài một tiếng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Lương Chân Chân đang cúi đầu ăn sủi cảo, thật ra thì anh chỉ tùy tiện tưởng tượng ra một người.

“Như vậy à. Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, vẫn nên thuận theo tự nhiên thôi.” Diệp Lan gấp sủi cảo vào trong chén của hai đứa con, ý bảo bọn họ ăn nhiều một chút.

Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ, cấp ba anh trai làm gì có bạn gái? Chuyện này hoàn toàn là do anh bịa ra! Từ đầu tới cuối nữ thần trong lòng anh là Thẩm Quân Nhã, ngay cả cô cũng có ấn tượng tốt với cô ấy, không ngờ. Cô ta lại là loại phụ nữ đó! Còn trời đất xui khiến đó là chị cùng cha khác mẹ với cô, ông trời cũng thật biết đùa cô!

Đối với lời nói của anh, cô không muốn nghe tiếp nữa, rõ ràng mình đã nói với anh rất rõ ràng rồi, tại sao anh giống như không nghe thấy? Ngược lại cứ nói những lời đó, có ý nghĩa sao?

Vào lúc cô ngồi không yên muốn rời khỏi, âm báo tin nhắn của điện thoại di động vang lên, là A Tư gửi tới: Bà xã, anh đói bụng đến nỗi cả người như nhũn ra, hơn nữa sắp chán đến chết rồi, em mau trở về.

“Xi”, Lương Chân Chân không nhịn được bật cười, hai mẹ con Diệp Lan đều không hiểu nhìn về phía cô.

Cô che miệng ho một tiếng, “Mẹ Diệp, anh trai, con đi trước, có một. bạn học ngã bệnh nằm viện ở đây, con đi thăm bạn ấy.”

“Mấy giờ rồi con còn đi ra ngoài à? Bạn gì quan trọng như vậy? Không phải là bạn trai chứ?” Diệp Lan cười híp mắt nói, bà cũng là người từng trải, thấy rất rõ ràng sự vui vẻ trên mặt Chân Chân gần đây, cũng hiểu ra con bé đã rơi vào bể tình rồi.

“Mẹ Diệp, mẹ biết rồi còn hỏi.” Mặt của Lương Chân Chân lộ vẻ e thẹn, vốn cô không có ý định nói ra sớm như vậy, hành động của anh trai ép cô không thể không làm như vậy, có lẽ, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho anh hoàn toàn bỏ cuộc.

“Ha ha. Bé Chân xấu hổ, người có thể bắt sống trái tim của Chân Chân nhà chúng ta thật không đơn giản! Có cơ hội dẫn nhà ẹ xem một chút.”

“Dạ, mẹ Diệp lại chọc con rồi.” Lương Chân Chân gắt giọng, lấy tốc độ cực nhanh trả lời tin nhắn: Lập tức về liền.

Sau đó, đứng dậy vào phòng bếp tìm một cái bình thủy trước kia dùng, giả bộ ột ít sỏi cỏ vào, xách theo chuẩn bị ra cửa.

“Chân Chân, anh đi cùng với em, tối rồi, con gái ra ngoài một mình không an toàn.” Diệp Thành Huân vội vàng đứng lên.

Lương Chân Chân vội vàng khoát tay, “Anh, không cần đâu, tự em đi được rồi, bây giờ còn sớm mà.”

Trong lúc hai người giằng co, Diệp Lan nói một câu công bằng, “Chân Chân, để Huân tiễn con ra xe đi, sau khi đến bệnh viện gọi điện thoại ẹ, buổi tối nhớ trở về trường học sớm biết không?”

Nếu người lớn đã lên tiếng, Lương Chân Chân chỉ đành phải đồng ý, vẫy tay với mẹ Diệp liền đi ra ngoài, Diệp Thành Huân đi theo phía sau cô, hai người một trước một sau đi ra chung cư.

“Chân Chân, em ghét anh sao?” Sau khi đi được một đoạn đường, đột nhiên Diệp Thành Huân lên tiếng, không khí tối nay có chút ngột ngạt, không có gió, tựa như tâm trạng của anh, trầm buồn khó hiểu.

“Không có, sao em ghét anh được.” Lương Chân Chân ngạc nhiên sao anh lại nói ra những lời này.

Diệp Thành Huân nhếch miệng lên cười khổ, “. Giữa chúng ta, thật sự không có một chút khả năng nào sao?”

“Anh à, có một số việc một khi bỏ qua thì vĩnh viễn cũng không thể tìm về cảm giác ban đầu, hơn nữa, chúng ta là anh em.” Lương Chân Chân thở dài.

“Chúng ta không phải là anh em! Không phải là em đã tìm được cha ruột rồi sao? Không phải từ nhỏ em đã mong ông ấy xuất hiện sao? Tại sao không nhận lại ông ấy? Tại sao không trở về với ông ấy?” Cảm xúc của Diệp Thành Huân khá kích động.

Lương Chân Chân nhìn phản ứng kì lạ của anh, kinh ngạc há to mồm, “Anh.”

Diệp Thành Huân tự biết mình lỡ lời, cảm xúc lắng xuống nói: “Thật xin lỗi, Chân Chân, anh. anh chỉ là quá quan tâm em.”

Lương Chân Chân nghe xong lời này cả người đều nổi da gà, lập tức chặn lại một chiếc taxi, chui vào không quay đầu lại, ngăn cách Diệp Thành Huân ở bên ngoài cửa sổ, tối nay anh khiến cô kinh hoàng, giờ phút này rốt cuộc cô đã hiểu rõ lo lắng của A Tư.

Haizz. Ngay cả cô cũng hơi rầu rĩ, sao lại trở nên như vậy chứ? Ôm bình thủy ngăn người, cười tự giễu, không ngờ tối cũng có một ngày mình biến thành miếng mồi ngon, cuộc sống thật châm chọc.

Diệp Thành Huân đứng tại chỗ hơi tức giận, nhưng cho dù anh có gọi thế nào, Chân Chân cũng sẽ không trở lại, không khỏi cảm thấy thất bại, cố tình điện thoại di động trong túi đứng lúc vang lên.

Anh cuống quýt lấy ra, người gọi tới: Thẩm Quân Nhã.

Do dự hai giây mới ấn nút nghe, “Thẩm tiểu thư à?”

Chà! Nửa năm không gặp, anh Diệp trở nên lạnh nhạt như vậy rồi sao ? Thẩm Quân Nhã giấu cợt cười nói.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Thành Huân không có tâm trạng nói chuyện với cô.

Có rảnh không? Chiều mai ra quán cà phê ngồi một lát?

205. Chương 206: Bụng Dạ Xấu Xa (3000)

Editor: ChiMy

Diệp Thành Huân không biết trong lòng Thẩm Quân Nhã có tính toán gì, kể từ sau khi hai người chia tay, đã không còn liên lạc nữa rồi, mỗi lần nhớ tới một người như thế, anh đều cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, từ trung học cấp hai, cô chính là người tình lý tưởng trong lòng mình, mỹ lệ, hào phóng, ưu nhã, quyến rũ, các nam sinh trong trường học đều say đắm cô, cô chính là công chúa ở trên cao, đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp để bọn họ chiêm ngưỡng, cúng bái.

Có lẽ do tuổi trẻ bồng bột, vừa gặp anh đã chung tình với cô, trừ cô ra thì ở trong mắt của anh bất kỳ nữ sinh nào cũng giống nhau, chỉ có cô gái nhỏ thỉnh thoảng hay lộn xộn bên cạnh anh, cô ình cảm giác giống như là một đứa em gái nhỏ, thanh tú, yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra một mặt dí dỏm đáng yêu, nhưng lúc đó anh hoàn toàn không có ý gì với cô, tự động quên luôn những điều tốt đẹp về cô, hôm nay nhớ lại, đúng là mình có mắt không trông!

Nhà có con gái mới lớn, thời gian mấy năm, Chân Chân đã trở thành một cô gái, lúc này anh mới giật mình, cô mới là một viên ngọc thượng đẳng (hảo hạng) ẩn giấu bên cạnh mình, anh đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất để có được cô, thế cho nên trong nháy mắt cô đã rời xa mình, thuộc về một người đàn ông khác.

Anh ghen tỵ, thậm chí là tức giận, mỗi lần nghĩ như vậy, trong lòng anh đều đau thất lại.

Ở bên kia điện thoại Thẩm Quân Nhã không nghe thấy tiếng trả lời, rất lạnh nhạt nói thêm một câu, Là chuyện về em gái Lương Chân Chân của anh, trong khoảng thời gian anh không ở đây, đã xảy ra không ít chuyện đó!

Nhắc tới Lương Chân Chân, Diệp Thành Huân liền không có cách nào bình tĩnh, hơn nửa năm này anh giống như bị ngăn cách ra khỏi cuộc sống của cô, xảy ra chuyện gì anh cũng không biết, cũng không thể nào biết được, cố tình lúc này có người muốn nói cho anh biết, dĩ nhiên anh sẽ không từ chối.

“Được, chiều mai mấy giờ, ở đâu?” Anh khẳng định nói.

Ba giờ, gặp ở chỗ cũ.

Cúp điện thoại xong, khóe môi của Thẩm Quân Nhã chậm rãi cong lên thành một nụ cười ác độc, Diệp Thành Huân, quả nhiên tôi đoán không sai, anh thích con tiểu tiện nhân Lương Chân Chân đó! Rất tốt! Chắc hẳn anh cũng không muốn nhìn thấy cô ta nằm ở phía dưới người đàn ông khác, kể từ đó, chúng ta đã có thể đạt thành nhận thức chung rồi, và có nhu cầu chung.

Trên xe taxi, đột nhiên Lương Chân Chân cảm thấy hơi buồn nôn, lấy tay vỗ nhẹ ngực, chẳng lẽ lúc nãy ăn sủi cảo quá nhiều sao? Cứ có cảm giác buồn nôn, cẩn thận nhớ lại hai ngày nay đã ăn gì, hình như chưa ăn

thức ăn độc hại nào? Có điều ăn nhiều loại thức ăn hơn, huhu. Cô sẽ không bị ngộ độc thức ăn chứ?

Đi vào bệnh viện, vừa mới ngửi thấy mùi thuốc sát trùng gay mũi, cô lại bắt đầu cảm thấy buồn nôn rồi, vội vàng chạy đi hít thở sâu vài cái, cái cảm giác đó cũng chỉ duy trì được một lát, mấy phút sau đã đỡ hơn nhiều, nghĩ tới mấy ngày sau không được ăn đồ lung tung nữa!

Bên trong phòng bệnh, Đằng Cận Tư mới vừa nói chuyện điện thoại với Thư đại ca đang ở Luân Đôn, biết được đã tìm thấy hành tung của tứ đệ Mạc Đông Lăng, đang tiến hành truy lùng, không ngoài dự đoán, trong vòng một tuần lễ sẽ có kết quả, làm cho anh yên tâm.

Tính toán ngày, tứ đệ đã mất tích hơn tám tháng rồi, cũng không biết trong thời gian này cậu ta sống như thế nào? Không có bị ngược đãi hay là chịu khổ cái gì chứ? Một khi để cho anh tra ra người mua đó là ai, Hừ! Anh sẽ khiến người đó không còn thấy được mặt trời ngày mai!

Còn có nhị đệ và tam đệ luôn tự do tự tại ở bên ngoài, còn chưa chịu về nhận tội, đã như vậy đừng trách anh ra tay độc ác, gửi một bức thư cho hai người bọn họ, kỳ hạn chót là một tuần!

Bây giờ Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn đã chuẩn bị lên đường về rồi, thật ra thì trong lòng bọn họ đều hiểu, nếu như đại ca thật lòng muốn bọn họ trở về, sao có thể ở bên ngoài tự do hơn nửa năm được! Nói đến chuyện này, còn phải cảm ơn người chị dâu chưa từng gặp mặt, nếu không nhờ cô ấy hấp dẫn sự chú ý của đại ca, phân tán suy nghĩ của anh ấy, chỉ sợ. Hậu quả rất nghiêm trọng.

Nghe nói, chị dâu rất nhỏ tuổi.

Nghe nói, chị dâu xinh đẹp động lòng người.

Nghe nói, bề ngoài chị dâu mềm yếu nhưng cất giấu một trái tim dũng cảm.

Cho nên, mấy người bọn anh cũng cực kỳ mong đợi, cũng âm thầm lên kế hoạch nên dùng phương thức nào để gặp mặt.

“A Tư, em đã trở về.” Lương Chân Chân xách theo bình thủy đẩy cửa vào, vừa đứng lúc nhìn thấy Đằng Cận Tư đang đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía cô, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bụng của anh đói đến xẹp lép.” Lúc Đằng Cận Tư xoay người, trên mặt đã đổi thành một biểu tình hờn tủi, giống như tổ cáo nai con vứt bỏ mình.

“Gạt người, là ai gửi tin nhắn nói đói bụng đến cả người nhũn ra, cả người nhũn ra mà anh còn có hơi sức đứng dậy à.” Lương Chân Chân trách mắng, đi tới bên cạnh bàn mở bình thủy ra, vừa ngửi thấy mùi, cô lại bắt đầu cảm thấy buồn nôn rồi, không khỏi có chút kỳ lạ.

Đằng Cận Tư nhìn thấy cô có cái gì không ổn, lời đã đến miệng liền nuốt trở vào, đi tới nắm hai bờ vai của cô hỏi “Sao vậy? Không khỏe sao?”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, “Không có sao, có thể là gần đây ăn quá nhiều rồi, dạ dày có chút không thoải mái.”

“Nếu không thì gọi Lê tử tới đây?” Đằng Cận Tư cau mày, bác sĩ anh tin tưởng nhất là bạn tốt của mình.

“Không cần đâu..., đây là tật xấu của em, về sau chú ý ăn uống là được rồi, cho nên, em quyết định mấy ngày nay sẽ ăn cháo với anh.” Giọng nói của Lương Chân Chân êm dịu, lướt qua trái tim của Đằng Cận Tư, làm cho anh cảm thấy vô cùng sung sướng và hạnh phúc.

Nếu như lúc này Quan Hạo Lê hoặc là Đằng lão phu nhân ở đây, tất nhiên có thể phát hiện ra sự khác thường của Lương Chân Chân, cũng sẽ không bị cô nói qua loa rồi cho qua như vậy. Có lẽ, rất nhiều chuyện vốn đã là ý trời, cuộc sống cũng không có nếu như, xảy ra chính là xảy ra, trở thành sự thật không có cách nào xoá sạch.

Buổi tối, dĩ nhiên Lương Chân Chân không nghe lời mẹ Diệp trở về trường học, cô cũng không bỏ được A Tư, không bỏ được anh ở trong bệnh viện một mình, hai người đã hoàn toàn lâm vào trong tình yêu cuồng nhiệt, chỉ ước gì từng phút từng giây đều không xa nhau, có đối phương ở bên cạnh, trong lòng sẽ thấy yên ổn và bình tĩnh, sinh ra cảm giác hạnh phúc.

Lúc ngủ, hai người chen chúc trên chiếc giường bệnh nhỏ hẹp, ôm nhau mà ngủ, dĩ nhiên người nào đó sẽ không chịu nhường nhường, hai tay làm chuyện xấu khắp nơi, không phải sờ chỗ này thì sờ chỗ kia, miệng cũng không rảnh rỗi, cắn đông mút tây, chơi đùa đến cả người Lương Chân Chân mềm thành một vũng nước, thở gấp không chịu theo, đưa tay hung hăng nhéo eo của anh một cái, bĩu môi nói: “Đừng quậy! Bác sĩ nói mấy ngày nay anh phải chú ý nghỉ ngơi, không thể. Không thể.”

Nói đến chỗ này, mặt cô cháy đỏ rực, thật là đáng ghét! Ngã bệnh cũng không nhường nhường!

“Không thể làm gì?” Đằng Cận Tư tà mị cong môi lên, anh chính là thích trêu chọc cô, nhìn hai gò má đỏ rực của cô thì tâm trạng anh rất tốt.

“Bại hoại! Biết rõ còn hỏi em! Bụng dạ xấu xa!” Lương Chân Chân nũng nịu muốn đẩy anh ra.

“Được rồi, ngủ.” Đằng Cận Tư nhẹ nhàng hôn môi cô một cái, sóng mắt lưu chuyển, nhìn Lương Chân Chân nằm trong lòng anh, ồm một tiếng nhào vào trong ngực anh, chôn đầu ở trước ngực anh, gương mặt ngọt ngào hạnh phúc.

Đằng Cận Tư cũng biết tình trạng cơ thể của mình, tráng kiện đến đâu cũng cần nghỉ ngơi, thời gian trước anh làm việc quá độ, quả thật những ngày này cần phải nghỉ ngơi thật tốt, suy nghĩ vì cuộc sống hạnh phúc sau này, nhịn một đêm cũng rất đáng. Chỉ cần ôm nài con, chính là thuốc ngủ tốt nhất của anh, có thể thoải mái ngủ một giấc đến sáng.

Ánh đèn trong phòng dần dần tối xuống, hai người ôm nhau ngủ trên giường rất yên ổn, tiếng hít thở đều đặn chậm rãi vang lên trong căn phòng yên tĩnh, yên bình mà tốt đẹp.

Những ngày có em bên cạnh, cho dù trời mưa cũng thấy vui vẻ; những ngày không có em bên cạnh, bầu trời trong xanh không mây, cũng không cảm thấy có gì thú vị.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc.

Ba giờ chiều hôm sau, trong quán cà phê cao cấp Tinh Duyệt, Thẩm Quân Nhã mặc một chiếc đầm đỏ, làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp của cô, tư thế ngồi đoan trang, mỉm cười ưu nhã tựa như thực nữ, mắt nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi sọc xanh đen ở đối diện, khóe miệng chậm rãi cong lên, “Hơn nửa năm không gặp, chín chắn không ít, ngay cả phong cách cũng thay đổi?”

Diệp Thành Huân biết trước kia mình chỉ mặc áo sơ mi trắng, mặc dù trong lòng cảm khái, nhưng dù sao cũng là quá khứ rồi, anh đã không còn cảm giác với cô, liền bưng cà phê lên uống một ngụm, “Con người luôn không ngừng thay đổi, tôi cũng không thể nào cứ dừng lại dậm chân tại chỗ, xã hội này đã dạy tôi rất nhiều thứ, ép tôi không thể không chín chắn trưởng thành.”

Sắc mặt Thẩm Quân Nhã thay đổi, nhưng ngay lập tức khôi phục tự nhiên, dùng cái miệng nhẹ nhàng gắp cà phê trong ly, ý vị sâu xa nói: “Chắc hẳn anh còn chưa biết?”

“Biết cái gì?” Diệp Thành Huân rất tự nhiên hỏi lại.

“Em gái bảo bối của anh đã tìm được cha ruột rồi, như vậy hai người không phải là anh em rồi.” Thẩm Quân Nhã cường điệu hai chữ “anh em”, dường như có ngụ ý.

“Biết rồi.” Diệp Thành Huân gật đầu một cái, anh không hiểu sao Thẩm Quân Nhã lại biết? Theo như anh biết Chân Chân sẽ không nói lung tung?

Thẩm Quân Nhã nắm thật chặt cái muỗng trong tay, biết? Diệp Thành Huân biết? Ngược mắt nhìn về mặt của anh một cái, anh biết mà còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

Không khỏi thử hỏi một câu, “À. Vậy anh biết cha cô ấy là ai chẳng?”

206. Chương 207: Âm Mưu

Editor : ChiMy

Diệp Thành Huân hoài nghi nhìn Thẩm Quân Nhã ở đối diện, trong lòng càng thêm nghi ngờ, hôm nay cô tìm mình ra chỉ để nói những điều này? Sao đột nhiên cô ấy có hứng thú với chuyện của Chân Chân như vậy?

Nhưng ánh mắt sáng quắc của cô nhìn mình chằm chằm, hình như rất quan tâm đến vấn đề này, vì vậy rất quả quyết hỏi ngược lại, “Em biết sao?” Vốn chỉ ôm tâm trạng thử hỏi, cũng không ngờ tới ——

Cô thành thật trả lời: “Dĩ nhiên, bởi vì cô ấy là em gái của em.”

“Em nói cái gì?” Giọng nói của Diệp Thành Huân không tự chủ lớn hơn rất nhiều, rõ ràng rất kích động, thật sự là em gái của cô sao? Chuyện cười gì đây? Tại sao lại như vậy?

Thẩm Quân Nhã đã sớm dự đoán được anh sẽ có phản ứng này, đùa giỡn cái miệng trong tay, “Cô ấy là đứa con do ba tôi và người phụ nữa khác ở bên ngoài sinh ra.”

Thật ra thì, cô rất muốn nói khó nghe hơn nữa, nhưng cố kỵ việc phải thương lượng kế hoạch lớn, chỉ đành phải dùng lời tương đối bình thường để diễn tả, sắc mặt cũng nguy trang rất bình tĩnh.

Diệp Thành Huân hoàn toàn sững sờ, nói như vậy, Chân Chân là em gái ruột cùng cha khác mẹ với Thẩm Quân Nhã sao? Ông trời thật đúng là đùa giỡn anh! Đầu tiên thì anh thích người chị, sau đó lại thích cô em.

“Đây là sự thật sao?” Anh hơi khó mà tin được đây là sự thật, cũng nhất thời hiểu được vẻ mặt buồn bã của Chân Chân ở sân bay, khẳng định cô cũng không ngờ tới chân tướng sự tình là như vậy, vậy mà trở thành em gái của Thẩm Quân Nhã?

“Đương nhiên là thật, chuyện như vậy em sẽ lấy ra đùa giỡn hay sao? Nói thật, lúc em biết cô ấy là em gái của em cũng sợ hết hồn, người cha vĩ đại mà em vô cùng kính trọng cũng sẽ.” Thẩm Quân Nhã vừa nói vừa nặn ra vài giọt nước mắt khổ sở, cố ý khiến bản thân trở nên thật đáng thương.

Diệp Thành Huân yên lặng, mặc dù anh chưa trải qua chuyện như vậy, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút, vẫn sẽ có chút rối rắm, dù sao cũng người cha mình đã kính trọng nhiều năm, đột nhiên biết được ông ấy cũng không tốt như trong tưởng tượng của mình, nhất định sẽ hơi khó chịu.

“ Vậy cha em có ý gì?”

Thẩm Quân Nhã lau nước mắt một cái, “Đương nhiên là ba em muốn đón con gái thất lạc nhiều năm về nhà, chỉ tiếc đã qua hơn hai tháng, người ta còn không thêm để ý tới ông ấy, làm cho ông ấy suốt ngày chán nản, em nhìn đến trong lòng khó chịu, anh nói xem em và mẹ em cũng không có ý kiến rồi, cô ấy còn muốn chúng tôi thế nào đây?”

“Cuộc sống lúc nhỏ của Chân Chân rất khổ, vốn cơ thể mẹ cô ấy không được tốt, một người độc thân mang theo đứa trẻ sống không dễ dàng, chắc hẳn cô ấy nhất thời không thể nào chấp nhận được đột nhiên xuất hiện một người là cha của mình.” Dù sao Diệp Thành Huân và Lương Chân Chân cũng lớn lên cùng nhau, vẫn tương đối hiểu rõ tính cách của cô.

“Cũng bởi vì khi còn bé trải qua cuộc sống cực khổ, cho nên ba em mới muốn bù đắp cho cô ấy! Trở về làm nhị tiểu thư nhà họ Thẩm không phải rất tốt sao, như vậy mặc kệ cô ấy đi tới đâu cũng sẽ không có người xem thường cô ấy, càng không cần vì tiền mà đi làm loại chuyện đó.” Thẩm Quân Nhã tiếp tục diễn thành một người chị tốt, câu nói sau cùng nói rất nhỏ.

“Em đừng nói Chân Chân lung tung!” Giọng nói của Diệp Thành Huân cao lên.

Bàn tay của Thẩm Quân Nhã nắm chặt váy, trong lòng càng hận Lương Chân Chân hơn, vốn người đàn ông anh tuần dượt đang này thuộc về mình, nhưng hôm nay lại một lòng hướng về Lương Chân Chân, sao cô có thể không tức giận đây? Đường như trong một đêm thế giới đã đảo lộn, khiêu chiến với sự kiêu ngạo và tự

tin của cô, người đàn ông cô yêu không muốn liếc mắt nhìn cô, ngược lại cảm thấy hứng thú Lương Chân Chân có vẻ ngoài xấu xí!

Người đàn ông trước kia xem cô là nữ thần trong lòng cũng thay đổi, không để ý tới cô nữa, cũng thờ ơ trước nước mắt và sắc đẹp của cô, trái tim cũng hướng về đứa em gái Lương Chân Chân của anh ta!

Đàn ông thì cũng thôi đi! Nhiều lắm cô chỉ tức một chút! Nói không chừng sau này còn có thể gặp được người tốt hơn, chuyện làm cho cô vô cùng tức giận chính là Lương Chân Chân là đứa con hoang do ba cô và người phụ nữ khác sinh ra! Tin tức này giống như là sấm sét giáng xuống đầu cô, quăng một tảng đá cứng vào mặt hồ tĩnh lặng, làm cho cô vô cùng phẫn nộ, không thể bình tĩnh!

Tại sao? Tại sao cô ta từ vệt con xấu xí đã nhảy đến trung tâm sân khấu! Không chỉ mê hoặc bọn đàn ông xoay quanh, mà còn cướp đi người ba và tài sản thuộc về cô! Nghĩ đến đây, cô cảm thấy máu cả người mình đều đang sôi trào, có loại kích động muốn đẩy cô ta vào chỗ vạ kiếp bất phục.

Nhưng mà, bây giờ cô phải nhịn, trong lòng cô đã có một kế hoạch, nhưng kế hoạch này phải có Diệp Thành Huân phối hợp mới được, nếu không sẽ không có cách nào tiến hành được.

“Cũng khó trách, thời gian trước anh không có ở trong nước, dĩ nhiên không biết những chuyện xảy ra trong thời gian này.” Thẩm Quân Nhã ưu nhã bưng ly cà phê lên khẽ nhấp một miếng.

Sự tò mò của Diệp Thành Huân bị gọi lên, mặt trầm xuống hỏi “Chuyện gì?”

“Lúc ấy khắp nơi ở thành phố C đều đồn đãi là nhìn bề ngoài cô ấy thanh thuần đáng yêu, thật ra thì công phu quyến rũ đàn ông rất lợi hại, bị rất nhiều đàn ông bao nuôi qua, thường. cả đêm không về.”

“Không thể nào! Những thứ này đều là lời đồn!” Diệp Thành Huân nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên.

Thẩm Quân Nhã giả vờ lộ ra biểu tình sợ hãi, mang theo tiếng khóc nức nở: “Cũng không phải là em nói, anh dữ với em làm cái gì? Dù sao cô ấy cũng là em gái của em, em có thể nhìn cô ấy đi vào trong ngõ cụt sao? Nói cho anh nghe những chuyện này cũng chỉ hi vọng anh có thể khuyên nhủ cô ấy, trở về nhà họ Thẩm sớm, cũng tránh ình chịu khổ cực như vậy, rất nhiều người nằm mơ cũng muốn có một người ba giàu có từ trên trời rơi xuống, cô ấy có phúc, đã có sẵn còn không cần.”

“Chân Chân là người rất có chủ kiến, cô ấy sẽ không nghe lời anh khuyên.” Cảm xúc của Diệp Thành Huân dần dần bình tĩnh lại, thật ra thì, trong lòng anh vẫn luôn rất rõ ràng, phí giải phẫu 60 vạn kia của mẹ tuyệt đối không phải tự nhiên chui ra, đối với hành vi bán mình của Chân Chân làm cho anh rất đau lòng, đồng thời cũng cảm thấy vô lực, tất cả đều là bị thực tế bắt buộc, đây cũng là nguyên nhân anh ra sức phấn đấu như thế, anh chỉ muốn ẹ và Chân Chân có điều kiện sống tốt.

Trước khi đến Argentina, anh cũng từng nghi ngờ, có điều vẫn không muốn tin đây là sự thật mà thôi, hôm nay nghe Thẩm Quân Nhã nói như vậy. Nói ra rõ ràng như vậy, anh vẫn cảm thấy rất xúc động, càng không có cách nào tưởng tượng sao Chân Chân gắng gượng qua được, đừng nói cô chỉ là một cô gái, ngay cả anh là đàn ông, cũng chưa chắc chịu nổi lời đồn như vậy.

Chỉ sợ, cũng nhờ người đàn ông kia sử dụng quyền lực đè ép tất cả tin tức này xuống, nếu không phải như thế, Chân Chân còn có thể sống ở thành phố C không?

“Cho dù không nghe cũng phải khuyên! Bây giờ cô ấy còn trẻ, rất xinh đẹp, cho nên người đàn ông kia vẫn cưng chiều cô ấy, đối xử tốt với cô ấy, khi nào người đàn ông kia kết hôn, cô ấy muốn khóc cũng không kịp. Anh cũng biết, ở thành phố C, Đẳng thiếu gia chính là biểu tượng cho vương giả, anh cảm thấy lấy thân phận và địa vị của anh ta có thể lấy Lương Chân Chân sao? Đàn ông mà! Chỉ nhất thời ham mới mẻ, nào có mấy ai nghĩ tới sau này.” Thẩm Quân Nhã cố ý châm dầu vào lửa.

Diệp Thành Huân cau mày, Đẳng thiếu gia đối với anh mà nói, quả thật chính là như sấm bên tai! Sao anh có thể không biết, dù thế nào anh cũng không nghĩ đến Chân Chân sẽ cùng anh ta. Đây rõ ràng là chuyện không có tương lai, sao Chân Chân lại ngu như vậy đây?

Mặt anh lộ vẻ khổ sở, hai tay ôm đầu, mày nhíu chặt một chỗ, không biết làm sao mới phải.

Thẩm Quân Nhã rất hài lòng khi nhìn thấy bộ dáng này của anh, bình tĩnh tự mở miệng, “Thật ra thì, cũng không phải là không có biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Diệp Thành Huân liền vội vàng hỏi.

“Trước tiên em hỏi anh...anh ghét bỏ cô ấy không? Có phải chỉ cần cô ấy nguyện ý trở lại bên cạnh của anh, anh sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời hay không?” Thẩm Quân Nhã tiếp tục giả làm người tốt, lời này nói ra chính cô cũng không biết cô muốn nôn cỡ nào, thật may là cô chịu đựng được.

“Anh sẽ không ghét bỏ cô ấy.” Diệp Thành Huân lắc đầu một cái, Chân Chân làm vậy là vì cứu mẹ, anh không có tư cách gì ghét bỏ cô?

Câu trả lời khẳng định này làm cho Thẩm Quân Nhã ghen tỵ, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ, “Vậy thì tốt, đột nhiên em nghĩ ra một phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường, vừa có thể làm cho cô ấy cách xa Đằng thiếu gia lại làm cho hai người hòa hợp như lúc ban đầu, cũng không biết anh có chịu phối hợp hay không.”

“Biện pháp gì?” Nếu quả thật có biện pháp tốt, anh đương nhiên đồng ý thử.

“Thật ra thì, rất đơn giản, chỉ cần hai người chụp ảnh thân mật là được.” Ngoài mặt Thẩm Quân Nhã giả bộ lạnh nhạt bình tĩnh, trong lòng thì đang gầm thét: Lương Chân Chân! Kết cục khi đắc tội tao không phải mày có thể chịu đựng nổi đâu!

“Chụp ảnh thân mật?” Diệp Thành Huân hơi buồn bực.

“Đúng, kế hoạch cụ thể là như vậy.” Thẩm Quân Nhã nhẹ giọng nói.

Sau khi nghe xong, Diệp Thành Huân trầm mặc, tất nhiên biện pháp này có thể được, nhưng hành vi quá mức. bỏ ổi, đến lúc đó nhất định Chân Chân sẽ trách mình.

Thẩm Quân Nhã chỉ sợ anh không chịu phối hợp với mình, chỉ đành phải giả bộ đáng thương, “Em cũng biết rõ đây là hạ sách! Nhưng không phải là không có biện pháp khác sao? Anh cho rằng em muốn sao! Chân Chân là em gái ruột của em, sao em có thể hại cô ấy? Hơn nữa, không phải là em hiểu tính cách của anh sao? Cảm thấy anh và cô ấy rất xứng đôi, đến lúc đó em còn có thể nói vài lời tốt đẹp ở trước mặt ba em.”

Quả thật cô rất dụng tâm tính toán, lời này đã nói trúng lòng của Diệp Thành Huân rồi.

207. Chương 208: Chúc Mừng Cô Mang Thai

Editor: ChiMy

“Được.” Ở trước sự hấp dẫn lớn như vậy, rốt cuộc anh vẫn phải khuất phục, tự mình an ủi mình, có lẽ làm như vậy thật sự là chuyện tốt, cô không thể nào đi theo người đàn ông kia cả đời, sớm muộn cũng sẽ rời đi, đã như vậy, vì sao không cắt đứt sớm đây? Cũng bớt khổ sở hơn.

Đáy mắt Thẩm Quân Nhã thoáng qua một tia cười lạnh, rốt cuộc con cá đã mắc câu, kế hoạch cũng coi như thành công một nửa, chỉ cần Diệp Thành Huân ngoan ngoãn phối hợp với mình, còn sợ Lương Chân Chân không trúng kế sao? Đến lúc đó cô thật sự muốn xem, cô ta còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại ở thành phố C!

“Anh cảm thấy chọn ngày nào tương đối thích hợp đây?” Cô giả bộ vô tội hỏi.

Diệp Thành Huân suy nghĩ một chút, mấy ngày nay tan học xong Chân Chân sẽ chạy đến bệnh viện, nói không chừng sẽ qua đêm ở bệnh viện, đoán chừng nếu muốn gọi Chân Chân ra ngay trước mặt Đằng thiếu gia là không thể nào, cho nên đợi mấy ngày nữa tương đối tốt hơn.

“Cuối tuần đi, ngày do em quyết định, anh phối hợp với em là được. Ngoài ra, em phải đồng ý với anh, sau khi đạt được mục đích, tòa soạn báo phải ngừng đăng chuyện này ngay lập tức, không để cho Chân Chân tiếp tục bị đẩy vào trong dư luận.” Anh nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi, em biết chừng mực.” Thẩm Quân Nhã cười đến lạnh nhạt, trong lòng hừ lạnh: Diệp Thành Huân, chẳng lẽ anh không biết lòng ghen tỵ của phụ nữ rất mãnh liệt sao? Hơn nữa anh còn ở trước mặt bạn gái cũ là tôi quan tâm một cô gái tôi hận thấu xương như vậy, là anh khơi thù hận của tôi lên đấy!

Nghe được câu trả lời của cô, trong lòng Diệp Thành Huân bình tĩnh lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian cũng không còn sớm, liền đứng dậy tạm biệt đi về.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Thẩm Quân Nhã nhếch miệng lên thành một nụ cười ác độc, Lương Chân Chân! Bây giờ mày hạnh phúc bao nhiêu, đến lúc đó sẽ bị thảm gấp đôi! Lần trước không thể làm gì mày, là sai lầm của tao, nhưng lần này tao nhất định sẽ làm cho danh tiếng của mày bị huỷ, rơi vào vạn kiếp bất phục!

Ngược lại tao muốn nhìn xem, những người đàn ông kia thấy được một mặt lạnh lùng của mày như thế còn có thể yêu mày, cưng chiều mày trước sau như một hay không? Người ta thường nói trào cang cao té cang đau, tao mỗi mắt mong chờ!

Ba ngày sau đó, Đằng Cận Tư xuất viện, vốn Quan Hạo Lê muốn để cho anh ở lại hai ngày nữa, khó có dịp bắt được anh chịu ngoan ngoãn nằm viện, nhưng ai biết đây đã là cực hạn của anh rồi, nếu không phải có nai con vẫn ở cùng với anh, chỉ sợ ngày hôm sau anh đã trở về công ty.

Lương Chân Chân nhìn tinh thần của anh gần đây tốt hơn nhiều, không suy yếu giống như lúc đầu, hơn nữa biết rõ tính tình cố chấp của anh, nếu để cho anh nằm hơn hai ngày là chuyện không thể nào, liền yên tĩnh giúp anh thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

“Không vui sao?” Bàn tay của Đằng Cận Tư kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, ánh mắt nóng rực rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, cô khẽ hạ mí mắt, dường như trong con ngươi đen láy trong suốt mang theo hơi nước, sóng gợn lăn tăn, lông mi thật dài nhẹ nhàng nháy mắt hai cái, anh cảm thấy trái tim của mình giống như được lông vũ mềm mại phất qua, tê tê, mang theo cảm giác run rẩy.

“Sau khi xuất viện anh phải chăm sóc mình thật tốt, nhất định phải ăn cơm đúng giờ, công việc bận rộn cũng phải chú ý kết hợp vừa làm vừa giải trí, không nên xem mình như người máy, không nghỉ không ngủ. Về sau còn như vậy, em sẽ nói cho bà nội biết, để bà dạy dỗ anh!” Lương Chân Chân đưa ngón tay thon dài ra dùng sức chọc chọc vào lồng ngực của người đàn ông nào đó, bủn rủn uy hiếp nói.

“Được, anh nghe lời em.” Sâu trong khóe mắt của Đằng Cận Tư xuất hiện ý cười ấm áp, nai con như vậy thật đáng yêu.

“Đây chính là anh nói đó! Phải giữ lời đó, ngày nào em cũng sẽ giám sát anh.” Lương Chân Chân cười đến ngọt ngào.

Nam Cung Thần vừa đi đến cửa liền nghe được bên trong căn phòng truyền đến giọng nói vui vẻ của cậu chủ và Lương tiểu thư, giơ tay lên gõ cửa, ho nhẹ một cái, bày tỏ anh đã tới theo chỉ thị.

“Vào đi.” Trong lòng Đằng Cận Tư biết rõ là ai, là anh gọi điện thoại bảo Nam Cung tới đón anh xuất viện.

“Cậu chủ, cần tôi lấy đồ gì không?” Nam Cung Thần chân chó (nịnh nọt) nói.

Đằng Cận Tư liếc mắt nhìn hai cái túi trên bàn, “Những thứ kia, cậu mang ra xe trước đi, chúng tôi sẽ ra sau.”

“Vâng, vì thần lui ra ngoài trước.” Nam Cung Thần lưu loát khiêng hai túi lớn đi ra ngoài.

“Phốc!” Lương Chân Chân bị bộ dạng của anh ta chọc cười, ôm cánh tay của Đằng Cận Tư nói: “Từ chỗ nào mà anh tìm được một kẻ dở hơi như vậy? Thật buồn cười! Vui hơn những trợ lý có nề nếp khác.”

“Ừ, Nam Cung là người rất thú vị.” Từ trước đến giờ Đằng Cận Tư rất có tự tin đối với ánh mắt nhìn người của mình, nhất là trợ lý đã theo anh chín năm, năng lực làm việc không thể nghi ngờ.

Lương Chân Chân vô cùng đồng ý với cách nói của anh, vừa bắt đầu cô rất ghét anh ta, cảm thấy người này rất đáng ghét, sau khi tiếp xúc lâu ngược lại cảm thấy anh ta rất đáng yêu, thuộc về kiểu phô trương (thích thể diện).

Bởi vì nguyên nhân có tiết, liền trực tiếp đến trường học, trước khi xuống xe vẫn không quên dặn dò Nam Cung Thần, “Anh nhớ mỗi ngày phải thức giục A Tư ăn cơm đúng ba bữa đó! Nếu không, sẽ. . . . phạt anh không được ăn cơm.”

Sau khi nói xong, cô liền chạy vào trường học, để lại Nam Cung Thần đang sững sờ và nụ cười vui vẻ của Đằng Cận Tư.

“Cậu chủ, nhất định tôi sẽ rất cố gắng rất nghiêm túc thức giục cậu ăn cơm, nếu không tôi sẽ chịu đói bụng như cậu, sao mà tàn nhẫn vậy!” Nam Cung Thần xụ mặt khóc ròng nói.

Tâm trạng của Đằng Cận Tư rất tốt liếc anh một cái, nhắm mắt lại không hề quan tâm đến anh ta nữa, tựa vào trên ghế sau nghỉ ngơi.

Sau khi trở về công ty nhìn một đồng tài liệu báo cáo và các loại phương án thiết kế, và một đồng tài liệu cần anh ký, tay anh ký đến nỗi muốn nhũn ra, thật vất vả giải quyết xong, kết quả Nam Cung Thần lại mang thêm một xấp tới đây.

“Cậu chủ, đây là bản thảo đã sửa chữa phương án cuối cùng về phổ thương mại ở thành phố D, cần cậu ký duyệt. Còn có buổi lễ khánh hành khách sạn Đế Hào Tư ở Cairo (thủ đô Ai Cập), người phụ trách bên kia mời cậu qua cắt băng.” Nam Cung Thần báo cáo từng công việc.

“Lúc nào?” Đằng Cận Tư dang ký tên ngẩng đầu hỏi.

“Tám giờ sáng ngày 15 tháng 9 ở Cairo, cho nên tối mai cậu phải lên máy bay là phương án tốt nhất, cũng không cần quá gấp gáp.”

“Được, anh đi sắp xếp đi, sau khi xong chuyện rồi về đây.” Đằng Cận Tư tiếp tục vui đùa ký tên, tích lũy quá nhiều công việc cũng không phải chuyện tốt, tay anh mỏi đến tê dại, tối nay về bảo nai con xoa bóp cho anh mới được.

Lương Chân Chân phát hiện một chuyện lạ, những ngày này cô thường xuyên buồn nôn, buổi trưa đến phòng ăn với Giai Ny và Cát Xuyên, ngửi mùi thức ăn nồng nặc, cô lại bắt đầu không thoải mái, cảm thấy dạ dày sôi trào lên.

Thật may là họ không đến vào giờ cao điểm, bạn học xung quanh cũng không còn nhiều, chỉ có hai bạn tốt nhìn thấy phản ứng khác lạ của cô, mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng bởi vì đang ở nơi công cộng nên để cô đi tìm chỗ ngồi trước, họ phụ trách mua cơm giúp cô.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái liền đi tìm chỗ ngồi, trong lòng âm thầm suy đoán đến tột cùng mình bị gì đây? Mấy ngày trước cô vẫn cho rằng mình ăn quá nhiều, trước kia cũng có tình huống ăn xong đau bụng buồn nôn, nhưng lần này thời gian hơi dài, hơn nữa không giống tình huống lần trước lắm. . . .

Lúc Tiết Giai Ny và Cát Xuyên bưng cơm đến đây, Lương Chân Chân còn đang chống cằm ngẩn người, hình như có chuyện nghĩ không ra.

“Chân Chân, bao lâu rồi bạn chưa có cái đó?” Tiết Giai Ny dè dặt âm lượng, vừa đúng chỉ có ba cô có thể nghe được.

“Mình. . . . Hình như hai tháng rồi không có tới.” Lương Chân Chân suy nghĩ một chút, nửa căn môi nói, bị Giai Ny hỏi như vậy, trong đầu cô rối tinh rối mù, chẳng lẽ. . . . Cô thật sự. . . . Mang thai? Đều do mình sơ ý, chỉ nghĩ rằng cái đó không có tới thì giảm bớt một lần đau đớn, cũng không để ý nhiều, dù sao có rất nhiều người hai tháng mới có một lần, không tính là chuyện lạ.

“Dấu hiệu nguy hiểm, hiện tượng buồn nôn kéo dài bao lâu rồi?” Cát Xuyên nhíu mày hỏi.

“Mới gần đây thôi, mới bắt đầu mình tưởng do ăn bậy bạ, cho nên. . . . Không có để ý lắm, không ngờ mãi cho đến hôm nay vẫn còn buồn nôn.” Lương Chân Chân hơi ảo não, cô nhớ mỗi lần cô làm với A Tư đều sử dụng biện pháp an toàn! Sao sẽ. . . . trúng thưởng đây?

“Ni Mã (*)! Đàn ông đều là bọn khốn kiếp!” Tiết Giai Ny hận đến cắn răng nghiến lợi.

(*)Ni Mã là chữ phiên âm của “animal” tiếng Anh, có nghĩa là súc vật

Trong nháy mắt, ba người bọn họ không nói gì, nhất là Lương Chân Chân, cắn chiếc đĩa ngồi ở đó kinh ngạc ngẩn người, mặc dù chưa đến bệnh viện chẩn đoán chính xác, nhưng một loạt triệu chứng này đã chứng tỏ: cô có thể mang thai!

Đứa bé này, tới không đúng lúc rồi, cô vẫn chưa tới 20 tuổi, vừa mới lên năm thứ hai đại học, căn bản chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, thậm chí còn hơi sợ, cô vẫn hi vọng cho con của mình một gia đình hạnh phúc, mà không phải chưa kết hôn đã có con, sinh ra xong lại phải suy nghĩ cái khác, như vậy sẽ làm cô cảm thấy rất thiếu cảm giác an toàn, trong đầu thỉnh thoảng thoáng qua tình cảnh lúc nhỏ mình và mẹ sống nương tựa vào nhau, cô không muốn như vậy, không muốn để con của cô gặp lại ác mộng năm đó của bản thân.

“Chân phi, nếu không đến bệnh viện khám thử xem? Đợi kết quả chẩn đoán chính xác rồi tính tiếp?” Cát Xuyên cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Lương Chân Chân.

“Buổi chiều không có tiết, bọn mình đi với bạn, nếu như thật sự có, bạn thương lượng với bạn trai bạn nên xử lý như thế nào, đừng kéo dài.” Tiết Giai Ný khuấy cơm trong chén, không ăn vào ***.

“Ừ.” Lương Chân Chân cúi đầu đáp một tiếng, trước mắt cũng chỉ có biện pháp này.

Bữa cơm trưa này, dường như ba người không hề ăn tới, nhất là Lương Chân Chân, chỉ cảm thấy dạ dày đảo lộn, nhìn thức ăn cũng không có một chút xiu nào muốn ăn ***.

208. Chương 209: Để Cho Cô Ấy Nghe Điện Thoại!

“Em đi đây, *** một khắc (khoảnh khắc) đáng ngàn vàng, nắm chặt thời cơ cho tốt!” Thẩm Quân Nhã giờ máy chụp hình trong tay mình lên, tâm trạng rất tốt bước ra khỏi phòng.

“Chờ một chút, áo của Chân Chân.” Diệp Thành Huân liếc mắt nhìn người nằm ngủ ngon lành ở trên giường, trong lòng có một loại kích động không nói ra được, giờ nào phút nào cũng đang quặn rũ anh.

Thẩm Quân Nhã quay lại nở một nụ cười quặn rũ với anh, “Anh Diệp, chẳng lẽ anh là Liễu Hạ Huệ sao? Cô gái anh yêu đang nằm ở bên cạnh anh, anh còn thờ ơ sao?”

Cô cố ý dùng ngôn ngữ kích thích anh, muốn anh làm ra chuyện cảm thú với Lương Chân Chân, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn, mặc kệ nói thế nào, cô đã đạt được mục đích, chuyện còn lại chính là photoshop hình ảnh, sau đó đưa cho tòa soạn báo, chắc hẳn sáng sớm ngày mai trang đầu của báo chí sẽ gây ra một trận sóng gió lớn nhất từ trước đến nay! Vừa mới nghĩ tới cô đã thấy vui vẻ không thôi.

Nét mặt của Diệp Thành Huân rất khó xử, quả thật anh rất yêu Chân Chân, nhưng nếu anh thừa lúc cô hôn mê làm loại chuyện đó, chẳng phải là không bằng cảm thú hay sao? Nếu quả thật làm vậy, chỉ sợ giữa anh và Chân Chân càng không có tương lai, cô sẽ hận mình cả đời, bởi vì còn sáng suốt, cho nên cuối cùng anh không thể làm chuyện khiến Chân Chân đau khổ hoặc hận mình cả đời.

Thâm tình nhìn dáng ngủ ngây thơ đáng yêu của cô gái, đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ cong lên hấp dẫn của anh, như muốn phá hủy lý trí của anh, ngay tiếp theo một tia lý trí cuối cùng cũng sắp bị phá hủy, tầm mắt không tự chủ được nhìn từ cằm cô xuống, dọc theo chiếc cổ trắng nõn tuyệt đẹp, chạm rài dờ xuống, bởi vì chần chừ ngay ngực cô, đường rãnh giữa bầu ngực như ẩn như hiện càng thêm kích thích người khác phun máu mũi, hầu kết của anh chuyển động hai cái, xoay mặt không dám nhìn nữa, anh là một người đàn ông bình thường, khó tránh khỏi sẽ có nhu cầu kia, nhất là đối với cô gái mình thích, rất dễ mất khống chế.

Trong nháy mắt miệng đắng lưỡi khô làm cho anh cảm thấy dưới bụng mình dâng lên nhiệt độ quen thuộc, kêu gào muốn có được, anh hơi phiền muộn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, rút một điều thuốc ra, đốt, từ từ khạc ra từng vòng khói, muốn nhờ vào đó mà bình ổn những xao động lo lắng trong lòng mình, nhưng tình cảnh này, vô luận anh hút bao nhiêu điều thuốc cũng không có tác dụng gì.

Quá mức mập mờ! Hút mãi, sau lưng liền truyền đến tiếng ho khan của Chân Chân, anh lập tức dập tắt tàn thuốc, đến gần bên giường, ngồi xuống, bàn tay không kiềm được vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, mê muội vuốt ve hai cánh môi đỏ mọng ướm ất, có một loại xúc động mãnh liệt muốn vuốt ve âu yếm.

“Chân Chân, anh yêu em, trước kia là do anh không có mắt, không phát hiện được vẻ đẹp của em, bỏ lỡ cơ hội tốt nhất có được em, còn để cho em chịu khổ nhiều như vậy, đều là anh không tốt, chúng ta không nhắc đến những chuyện xảy ra trước kia nữa, sau này sống với nhau thật tốt, được không?” Diệp Thành Huân tự lẩm bẩm.

Đương nhiên Lương Chân Chân ngủ mê man trên giường sẽ không trả lời anh, tác dụng của thuốc mê rất lớn, có thể khiến người khác không thể nào tỉnh dậy, suy nghĩ giống như bị người khác bỏ bùa.

Sau khi nói xong, Diệp Thành Huân khẽ cúi người, muốn nếm thử hương vị ngọt ngào mà anh đã khao khát vô số lần trong mơ, lúc bốn cánh môi cách nhau khoảng 1cm, đột nhiên điện thoại ở trong túi của Lương Chân Chân rung lên, Diệp Thành Huân giật mình vội vàng ngồi thẳng người, giống như mình bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu.

Giờ này còn ai gọi điện thoại cho Chân Chân? Anh lấy điện thoại di động trong túi cô ra, khi thấy màn hình hiện chữ “A Tư” thì trong lòng anh đắn đo vài giây, do dự rất cuộc nhận hay không, cuối cùng vẫn nhấn nút trả lời, nếu muốn hoàn toàn phá hư quan hệ của anh ta và Chân Chân, để cho bọn họ sớm chia lìa, không thể nghĩ ngờ việc nửa đêm nghe điện thoại của Chân Chân là biện pháp tốt nhất, có thể làm cho người khác suy nghĩ, làm cho người khác hiểu lầm.

Nai con, đã ngủ chưa? Đẳng Cận Tư mới vừa xuống máy bay liền gọi điện thoại cho Lương Chân Chân, mặc dù đáy mắt không che giấu được sự mệt mỏi, nhưng bây giờ anh rất muốn gặp được người nào đó, đợi tài xế tới lập tức chạy đến trường học đón cô.

Kết quả, bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam khàn khàn xa lạ, “Chân Chân đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Nhất thời Đẳng Cận Tư như bị sét đánh, máu cả người như ngừng chảy, năm ngón tay cầm điện thoại di động càng siết chặt, như muốn bóp vỡ nó, sắc mặt tối tăm, trong nháy mắt nhiệt độ xung quanh xuống thấp dưới 30 độ, trong tròng mắt đen bắn ra ý lạnh thấu xương như muốn đông tất cả thành đá.

Tài xế rung mình một cái, Đẳng thiếu tức giận, đây là điềm báo giông bão sắp tới.

Diệp Thành Huân. Phản ứng đầu tiên của Đẳng Cận Tư chính là anh, trừ anh ta ra anh thật sự không thể nghĩ được giờ này còn có ai ở bên cạnh nai con!

Đầu kia truyền đến sự yên lặng ngán ngửi, cũng tương đương với việc chấp nhận sự thật này, hai người đàn ông này đều không nói thêm gì nữa, hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí Diệp Thành Huân có thể cảm nhận được một áp lực vô hình truyền từ trong điện thoại ra, khí thế mạnh mẽ khiến anh không thể chịu đựng nổi, vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại——

Để cho cô ấy nghe điện thoại! Giọng nói của Đẳng Cận Tư giống như tảng băng ngàn năm, sự tức giận trong lòng ngực cuộn cuộn như nước sông, gầm thét, rống giận, như muốn phá hủy hết lý trí của anh.

“Đẳng tiên sinh, Chân Chân mệt mỏi, đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai anh hãy gọi lại.” Diệp Thành Huân nói xong liền cúp điện thoại, anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “mệt mỏi”, chính là muốn để cho Đẳng Cận Tư hiểu nhầm, sau đó phối hợp với trang đầu báo chí sáng mai, anh ta sẽ hoàn toàn cắt đứt với Chân Chân chứ?

Quả nhiên cuộc gọi này rất đúng lúc, khóe miệng anh nhếch lên cười, ánh mắt phức tạp liếc nhìn người đang ngủ say trên giường, “Chân Chân, em đừng trách anh, anh chỉ vì muốn tốt cho em, đàn ông như vậy không thể là chồng em, anh ta cũng không thể yêu em cả đời, nhiều nhất chỉ vui đùa một chút mà thôi, em là một cô gái, không chơi nổi với anh ta đâu.”

Nói xong, anh liền mặc áo vào giúp Lương Chân Chân, ôm cô ra khỏi khách sạn, bắt taxi về nhà.

Mà ở bên kia, Đặng Cận Tư ném điện thoại di động xuống mặt đất, vỡ tanh bành, vẻ mặt âm trầm dọa người, nếu như giờ phút này có người nào dám chọc giận anh, chỉ sợ sẽ bị chết rất thảm.

“Chân Chân mệt mỏi, đã ngủ rồi.” Mấy chữ này giống như một lưỡi dao sắc bén khứa vào tim của anh, máu tươi đầm đìa, đau đến anh muốn mất đi tri giác, môi mím chặt thành một đường thẳng, anh đã đồng ý với nai con là phải tin tưởng cô, nhưng lúc này anh thật sự không biết mình nên lấy lý do gì để tin tưởng cô đây?

Bây giờ đã gần rạng sáng, cô không ở trong phòng ngủ ngược lại ngủ ở bên cạnh Diệp Thành Huân, hơn nữa giọng nói của Diệp Thành Huân khàn khàn, rất rõ ràng là hơi thở nhiễm tình dục, vừa nghĩ tới cảnh nai con nằm ở trong ngực anh ta, anh đã muốn giết người, sự thô bạo ngủ yên trong lòng anh xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn.

Không được, Đặng thiếu gia dịu dàng đã lâu nay chuẩn bị đại khai sát giới rồi.

Đó là suy nghĩ trong lòng tài xế, anh cảm thấy hôm nay mình rất xui xẻo, đáng lẽ là Nam Cung tiên sinh tới đón Đặng thiếu gia, kết quả tạm thời anh ấy có chuyện không tới được, liền do anh tới đây. Bỗng nhiên, đụng phải chuyện kinh khủng. như vậy, a di đà Phật, lần sau anh phải đi xin một lá bùa bình an mang theo bên người, để bảo đảm bình an.

Sáng sớm ngày hôm sau, tờ báo buổi sáng của thành phố C bán hết rất nhanh, cho tới trưa đã bán sạch hết, mọi người ríu rít nghị luận âm ỉ về nội dung trên trang đầu tờ báo, bàn tán sôi nổi, tiến hành phá huỷ và chỉ trích nhân vật nữ trên ảnh chụp.

Mà Lương Chân Chân, cô còn đang nằm ở trên giường ngủ ngon lành say sưa, khi tỉnh lại đã gần trưa, nhìn xung quanh một vòng, là căn phòng nhỏ của mình, trên giường mình, không khỏi mờ mịt, vuốt đầu cẩn thận nhớ lại tối hôm qua xảy ra chuyện gì, hình như lúc ngủ nhận được điện thoại của nhân viên khách sạn, nói anh trai uống say không về nhà được, gọi cô tới đón, sau đó cô đi ngay.

Sau khi đến khách sạn, cô chuẩn bị gọi nhân viên giúp đỡ, sau đó ——

Cô không còn nhớ gì nữa, cô không hề có ấn tượng gì với chuyện sau đó, cẩn thận kiểm tra lại quần áo trên người mình, rất đầy đủ, hơn nữa trên người cũng không có bất kỳ khó chịu nào, hẳn là không có xảy ra cái gì, có điều cô vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì ?

Tại sao cô không có một chút xíu ấn tượng nào? Trong lòng cứ có dự cảm xấu, lắc đầu, trời ơi! Không nghĩ nữa, thức dậy đánh răng rửa mặt ăn điểm tâm

~~Bởi vì hôm nay là chủ nhật, cô không cần đến trường học, liền cầm mấy cái bánh bao ngồi ở trên ghế salon xem ti vi, vừa hay nhìn thấy trong phim truyền hình nữ chính làm cơm hộp đem đến công ty cho nam chính, cô nhanh trí, cảm thấy cái biện pháp này rất tốt.

A Tư nói tối hôm qua anh sẽ về, hiện tại khẳng định đã đến công ty, cái tên cuồng làm việc này, không cần đoán cũng biết anh đang ở đâu, đứng dậy đi về phía phòng bếp, chuẩn bị một chút thức ăn, ngâm nga bài hát hơn một giờ, sau đó chia ra bỏ vào trong hộp giữ ấm, còn mặc một bộ đồ đẹp, cười híp mắt ra cửa.

209. Chương 210: Cho Anh Ấy Một Bất Ngờ

Ngay giữa buổi trưa, trong chung cư rất ít người, Lương Chân Chân vui vẻ xách theo hộp cơm đi ở trên đường nhỏ, lấy tay che mắt nhìn mặt trời nắng rực, nóng quá đi! Vẫn không nên đi bằng xe buýt, tránh cho thức ăn bị ôi thiu cũng không hay.

Bắt chiếc xe taxi rồi nói địa chỉ tập đoàn Đế Hào Tư, cô lấy điện thoại di động ra do dự có nên nhắn tin hay gọi điện thoại cho anh biết mình đang đến công ty hay không, suy nghĩ một chút, thôi được rồi, không bằng lặng lẽ cho anh ấy một bất ngờ. O(_)O

~Quãng đường ngắn ngủi mười mấy phút, cô cảm thấy tài xế liếc nhìn cô vài lần, nhìn cô giống như quái vật, làm cho cô rất khó hiểu, cả người ngồi ở đó đều không thoải mái, rất nhanh đã đến nơi.

Nhìn toà cao ốc tập đoàn Đế Hào Tư cao vút, Lương Chân Chân hơi sợ sệt, cô phải đi đâu tìm A Tư đây? Hơn nữa với quần áo của cô, đi vào có vẻ lồi thối lếch thếch?

Nhớ tới lần trước có một lần đến khách sạn Đế Hào Tư tìm A Tư giúp đỡ, kết quả bị nhân viên tiếp tân và bảo vệ khinh miệt, thiếu chút nữa đuổi cô ra ngoài, may mà lúc ấy Nam Cung Thần xuất hiện kịp thời, nhưng lần này, không biết mình có gặp được tình huống tương tự hay không? Chắc công ty lớn sẽ cư xử tốt hơn chứ? Trong lòng cô âm thầm nghĩ.

Lắc khuôn mặt nhỏ nhắn đứng một hồi, đột nhiên có một loại kích động muốn xoay người, nhưng người đã đi đến cửa, cơm hộp cũng đã chuẩn bị xong, không vào không khỏi quá lãng phí, huống chi mình cũng có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, không tự chủ sờ cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ, thật thần kỳ! Nơi này có một đứa nhỏ.

Khóe miệng không nhịn được cong lên thành một nụ cười ấm áp, hai ngày nay cô cũng đã nghĩ thông suốt, không phải bà nội vẫn rất muốn ôm chắt ư, có lẽ nghe tin tức này, bà sẽ rất vui vẻ.

Cô đi lên bậc thang, tự tin đi vào bên trong đại sảnh, tìm nhân viên tiếp tân, rất lễ phép hỏi “Chào cô, tôi muốn gặp Đằng Cận Tư, có thể làm phiền cô dẫn tôi đến gặp anh ấy không?”

Nhân viên tiếp tân nhìn chằm chằm cô mấy giây như nhìn người ngoài hành tinh, rốt cuộc cô gái này là ai? Lại dám gọi thẳng tên của tổng giám đốc? Còn to tiếng muốn mình dẫn cô ta đi gặp!

Phải biết đi làm từ sáng hôm nay đến bây giờ, cả tập đoàn đều bị bao trùm bởi một áp lực khổng lồ, toàn bộ công ty đều nơm nớp lo sợ, bởi vì không cẩn thận sẽ bị cơn bão táp của tổng giám đốc quét tới, làm không tốt sẽ chết không có chỗ chôn, thời gian một buổi sáng, đã có vài người bị đẩy đến “Biên cương”, hoàn toàn không có đường sống quay về, chính là trực tiếp cuốn gói cút xéo....

Trong lúc quan trọng này đột nhiên xuất hiện một cô gái, vừa mở miệng đã gọi thẳng tên của tổng giám đốc, còn biểu hiện đáng vẻ rất quen thuộc với tổng giám đốc, điều này làm cho cô hơi khó xử, đành phải mở miệng theo công thức hóa, “Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không? Công ty chúng tôi quy định là phải có hẹn trước mới có thể gặp tổng giám đốc, nếu không tôi cũng không có biện pháp.”

Trong lòng Lương Chân Chân thở dài một cái, trong công ty lớn đều phải hẹn trước giống nhau, chẳng lẽ thật sự cô phải đi về sao? Cúi đầu, thật không cam lòng mà!

“Không thể dần xếp một chút sao?” Cô chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa.

“Không được, quy định của công ty chúng tôi rất nghiêm khắc, không cẩn thận sẽ bị đuổi việc.” Nhân viên tiếp tân lắc đầu nói.

Được rồi, cô có thể hiểu được sự khó xử của người đẹp này, ít nhất người này tốt hơn người ở khách sạn lần trước nhiều, nói chuyện lễ phép, có đạo lý, không có xem thường cô.

Mất mát xoay người đi ra đại sảnh, chợt nhanh trí, có thể nhờ một người giúp đỡ, Nam Cung Thần thì không được rồi, ngày nào anh ta cũng đi theo bên cạnh A Tư, nói cho anh biết chính là nói cho A Tư biết, vậy sẽ không có bất ngờ, cho nên cô quyết định gọi điện thoại cho bác sĩ Quan, nhất định anh ta sẽ có biện pháp để mình gặp A Tư.

Giờ phút này Quan Hạo Lê còn nằm ngủ nướng ở trên giường lớn, tối hôm qua anh ở “Hoàng Triều Thịnh Yên” chơi đến gần ba giờ sáng mới trở về, cả người anh mệt mỏi không còn sức, vừa ngủ đã ngủ thẳng đến trưa, cho nên anh còn chưa kịp xem báo hôm nay.

Trong mơ màng điện thoại di động vang lên, anh không thèm nhìn đã bắt máy, “Alô?”

Bác sĩ Quan, tôi là Lương Chân Chân.

Những lời này khiến Quan Hạo Lê lập tức tỉnh táo, trong lòng nghi vấn: Sao đột nhiên chị dâu nhỏ lại gọi điện thoại cho anh?

“Chị dâu nhỏ, có chuyện gì sao? Sáng sớm làm phiền giấc ngủ ngon của người khác!” Anh ngáp một cái.

O()o Rõ ràng đã trưa rồi, sáng sớm cái gì?

Đã giữa trưa rồi, thật ra thì tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện.

“Buổi trưa sao? Thời gian trôi qua thật nhanh mà! Giúp một tay? Chị dâu nhỏ cần tìm tôi giúp một tay?” Trong giọng nói của anh mang theo ý cười.

Là như vậy, bây giờ tôi đang ở trước cửa tập đoàn Đế Hào Tư, bởi vì không có hẹn trước, người ta không cho tôi vào, cho nên tôi chỉ có thể nhờ người khác giúp đỡ!

“Sao chị không gọi điện thoại cho A Tư? Bảo đảm anh ta sẽ tự mình xuống dưới lầu đón chị.”

Lương Chân Chân thở dài, bác sĩ Quan thật ngu ngốc! Nếu có thể gọi điện thoại cho A Tư thì tôi tìm anh làm gì?

Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ, cho nên không muốn anh ấy biết.

Quan Hạo Lê chợt hiểu ra, trong lòng khen ngợi hành động lần này của Lương Chân Chân, rốt cuộc cô gái nhỏ bắt đầu chủ động ra chiêu rồi, hiện tượng tốt! Dựa vào điều này anh có thể giúp cô một tay.

“Không thành vấn đề, cứ để tôi lo, chị đưa điện thoại cho tiếp tân, tôi nói giúp chị.”

Ừ, cảm ơn anh! Lương Chân Chân vui vẻ nói.

“Người trong nhà mà, nhưng mà, lần sau chị cũng phải giúp tôi một lần mới được.” Quan Hạo Lê cười đến gian trá, trong lòng anh còn nhớ thương em gái Tiệt đấy.

Giờ phút này Lương Chân Chân chỉ muốn gặp A Tư, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều đã đồng ý, xoay người đi về phía trước, đưa điện thoại di động cho tiếp tân.

Tiếp tân vốn cho rằng cô đã đi rồi, không ngờ cô trở lại, còn để cô nghe điện thoại, nghi ngờ nhận lấy điện thoại di động, lúc nghe được giọng nói bên trong, con người chợt mở to, OMG! Là bác sĩ Quan bạn tốt nhất của tổng giám đốc?

Ba phút sau, tiếp tân trả lại điện thoại di động cho Lương Chân Chân, cẩn thận nói: “Lương tiểu thư, xin mời đi theo tôi.”

“Ừ, cảm ơn.” Lương Chân Chân nở một nụ cười ngọt ngào, đi theo cô ấy vào thang máy.

210. Chương 211: Câm Miệng! Cô Không Xứng Gọi Tên Tôi!

Theo chỉ thị của Quan Hạo Lê, Aimee đưa cô vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý, đây là lần đầu tiên cô ấy được hưởng cơ hội đối xử như vậy, nhưng là do Lương Chân Chân ban tặng, trong lòng tràn đầy nghi vấn, vừa rồi trong điện thoại bác sĩ Quan nói mơ hồ, chỉ cường điệu một trọng điểm, chính là phải chăm sóc thật tốt vị Lương tiểu thư này, cô ấy là khách quý của tổng giám đốc.

Sau khi cô đưa Lương Chân Chân lên tầng sáu mươi tám khu vực làm việc riêng của tổng giám đốc trở lại, trong lúc vô tình mở báo ra, trông mắt kinh ngạc cũng muốn rớt ra! Người phụ nữ này quá lợi hại!

Đối với người không biết chút gì - Chân Chân với tâm tình vui vẻ đi ra thang máy, Aimee nói đây là tầng làm việc riêng của tổng giám đốc, người khác không thể tùy ý bước vào, cô nhìn bốn phía xung quanh, ở đây lắp đặt thiết bị với phong cách khiêm tốn lộ ra xa hoa, giống như bản thân A Tư vậy, quả thật rất phù hợp với tính cách của anh.

Thật lớn! Một tầng này là của anh, thật sự đầy đủ khí thế, cô xách theo hộp giữ ấm tìm kiếm xem phòng làm việc của tổng giám đốc lqđ rốt cuộc là ở đâu, đột nhiên nghe được phía sau lưng có người gọi cô, giọng nói rất quen thuộc.

“Lương tiểu thư?!” Nam Cung Thần mới từ trong kẽ nứt của băng tìm được đường sống trong chỗ chết, bị sợ đến mức nhịp tim còn chưa khôi phục, đang chuẩn bị đi phòng trà tìm một ly cà phê an ủi, kết quả liếc mắt nhìn thấy Lương Chân Chân mang theo một cái túi lớn mờ mịt ở đó, trong nháy mắt tim liền nhấc lên, bà cô nhỏ của tôi! Đây rốt cuộc là tình huống gì? Sao cô lại lên được tới đây? Phía dưới không có ai cản cô lại sao? Cũng không có ai gọi điện thoại thông báo một tiếng, làm việc như thế nào vậy!

Càng khiến cho anh không thể giải thích được vì sao chính là, tình huống trước mắt như vậy mà cô còn rêu rao chạy đến công ty, không muốn sống hay sao chứ!

“Nam Cung Thần, phòng làm việc của A Tư ở đâu? Nơi đây thật lớn.” Lương Chân Chân vui vẻ nhìn anh, đôi mắt đen trong suốt như nước, vô tội mà đơn thuần.

Nam Cung Thần có một kích động muốn khóc, nhìn dáng vẻ bà cô này không giống như là cố ý giả bộ? Chẳng lẽ trong chuyện này dieendaanleequuydonn có ẩn tình gì sao? Nhưng lúc này cảm xúc cậu chủ nóng nảy khác thường, anh rất lo lắng Lương tiểu thư vào sẽ không chịu nổi, dù sao thì cô chính là ngọn nguồn của mọi chuyện.

“Bà cô, sao hôm nay lại dám ra cửa?” Gương mặt anh sầu lo.

“Vì sao tôi lại không dám ra cửa?” Lương Chân Chân bị anh ta làm cho không hiểu vì sao, hoàn toàn không hiểu ý của anh ta là gì, tự động lý giải thành anh ta động kinh, ngay sau đó nói: “Tôi muốn gặp a Tư, cậu dẫn tôi đi.”

Trên trán Nam Cung Thần đổ mồ hôi như thác, bà cô nhỏ, đây là muốn lấy mạng của tôi sao? Mang bà cô đi gặp cậu chủ, đoán chừng tôi sẽ bị chặt đầu, thay vì như vậy còn không bằng thừa dịp bị kịch chưa xảy ra cứ để cho cô rời khỏi nơi này trước.

“Khụ... Cậu chủ không có ở đây, chị nên đi về trước đi.” Anh cảm giác mình đang nói dối với ý tốt.

Lương Chân Chân hoài nghi nhìn anh ta, không tin tưởng lắm lời anh ta nói, từ lúc bắt đầu thấy cô thần kinh người này đã bắt đầu không bình thường như vậy rồi, rõ ràng là trốn mất bịa đặt! Cô mà tin tưởng anh ta mới là lạ!

“Hừ! Anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi à? Dễ bị lừa gạt như vậy!” Cô liếc anh ta một cái, dừng một chút, chớp chớp đôi mắt trong veo, “Chẳng lẽ a Tư xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Thần rất muốn gạt đầu, không sai! Tâm tình cậu chủ vô cùng không tốt, có thể so sánh với sự tức giận của con sư tử đực, càng giống như Sa tăng đến từ địa ngục, cả phòng làm việc đã bị kết một lớp băng thật dày, đi vào cũng có cảm giác bản thân đang ở chỗ kẽ nứt tảng băng đó, không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục *, chết không có chỗ chôn!

(*) Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Thật ra thì không phải vậy...” Anh hơi nhúc nhích đầu lqd vò đầu bứt tai, mặc dù giờ phút này cảm kích Lương tiểu thư vẫn chưa biết chuyện gì, giống như không phải do anh nói cho cô biết cái gì, ngộ nhỡ vượt quyền, sẽ bị đánh chết.

“Rốt cuộc là có phải hay không? Sao hôm nay anh lấp ba lấp bắp vậy? Làm người khác khó chịu vì thèm, phiền chết!” Lương Chân Chân trợn mắt giận dữ nhìn anh ta, không hề để ý đến phản ứng của anh ta, tự lo đi về phía trước, gấp đến mức Nam Cung Thần vội vàng đi theo, nhỏ giọng nói: “Bà cô à, cầu chị, hôm nay thật sự không được, cậu chủ, cậu ấy... tâm tình không tốt.”

“Ồ kìa! Không có việc gì đâu! Tôi sẽ xử lý.” Đuôi mắt Lương Chân Chân nhìn thấy năm chữ to “Văn phòng Tổng giám đốc”, vui sướng chạy tới, lúc đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì bị Nam Cung Thần kéo lại.

Lúc hai người đang đứng ngoài cửa người kéo ta lùi, bên trong truyền đến âm thanh lạnh lùng uy nghiêm, “Lăn vào đây!”

Giọng nói dờn núi lấp biển dọa hai người ngưng động tác, trong lòng Lương Chân Chân hiện lên chút nghi hoặc, sao a Tư tức giận ghê vậy? So với việc cô thần nhiên, Nam Cung Thần lại sợ đến mức chân cũng mềm nhũn, run run rẩy rẩy đẩy cửa ra.

Khi bóng dáng Lương Chân Chân cùng Nam Cung Thần xuất hiện trước mắt Đằng Cận Tư thì nét mặt ba người khác nhau, khí áp thấp bên trong căn phòng đủ để khiến cho người ta thở không nổi.

“Cậu đưa cô ấy tới?” Giọng nói của Đằng Cận Tư lạnh giống như từ đầm băng ngàn năm ở địa ngục, lạnh thấu xương.

Nam Cung Thần vội vàng xua tay, “Không phải. Cậu chủ, tôi thề, tôi còn chưa sống đủ, là Lương tiểu thư tự mình tới, tôi cũng vừa mới gặp cô ấy ở trên hành lang.”

“A Tư, em...” Lương Chân Chân hơi kỳ quái sao anh lại cau kính như vậy, khi đang chuẩn bị nói chuyện, lại tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo, cảm thấy cả người cũng bắt đầu rung mình, cảm giác giống như lần đầu tiên nhìn thấy anh vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà sợ hãi.

“Cút!” Đằng Cận Tư nhẹ nhàng phun ra một chữ, lại bao hàm lực uy hiếp, giống như một trận mưa đá đập tới, không hề lưu tình.

Nam Cung Thần đứng ở một bên vội vàng ra hiệu cho Lương Chân Chân, ý bảo cô đi ra ngoài cùng mình, nhưng người nào đó vốn không có ý định rời đi, đứng đằng kia không động đậy chút nào, đứa bé đáng thương, chắc bị dọa đến sợ.

Vì lý do an toàn, anh từ từ rút lui trước, muốn giải quyết từ đầu đến cuối chuyện giữa hai vợ chồng, đóng cửa lại mà giải quyết cho tốt, ôi... A di đà Phật, Lương tiểu thư, bản thân tự cầu phúc đi!

“A Tư, anh làm sao vậy?” Lương Chân Chân Die nda nl e q uu ydo n xách theo hộp giữ ẩm định tiến lên, kết quả bị ánh mắt lạnh như băng của anh làm cho khiếp sợ đứng tại chỗ, hai chân không tự chủ bị đóng lại trên mặt đất, vẻ mặt khó hiểu, rốt cuộc A Tư làm sao đây? Tại sao bây giờ anh xem như xa lạ thế? Hoàn toàn không cưng chiều cô giống như bình thường, là người yêu của cô, nếu không phải biết anh là con độc nhất, cô còn muốn hoài nghi có phải anh có anh em song sinh, còn bản thân mình chỉ đi nhầm văn phòng mà thôi.

“Câm miệng! Cô không xứng gọi tên tôi!” Trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư bắn ra ý lạnh khiếp người, khiến tình cảm vui sướng của Lương Chân Chân khi nhìn thấy anh bị tưới lạnh thấu tim.

“Em...” Lương Chân Chân bị dáng vẻ của anh dọa sợ đến mức bờ môi run rẩy, ngập ngừng nói nhưng không biết mở miệng như thế nào, không trách được vẻ mặt xoắn xuýt quái gở của Nam Cung Thần; trách không được khi anh ta nghĩ tất cả biện pháp ngăn cản mình tới tìm anh; không trách được mà nói tâm tình của anh không tốt.

Thì ra anh ta không bị động kinh, cũng không lừa gạt mình, chỉ có điều cô không nghĩ ra đến tột cùng là vì cái gì? Tại sao sau khi từ Cairo trở về anh lại thay đổi thành thế này? Tại sao anh lại hung dữ quá mức như vậy?

Uất ức trong lòng chồng chất, toàn bộ tích ở trong lồng ngực cô, mang theo tiếng “Không xứng với”, tất cả tràn vào trong đôi mắt, nước mắt uất ức giống như sợi trân châu bị cắt đứt cuộn trào mênh mông.

“Không cho phép khóc! Nhìn bộ dạng nhu nhược đáng thương này của cô, chắc hẳn mỗi lần đều như vậy nên bắt được trái tim đàn ông hả? Hoa lê đài vũ, mơ tưởng hão huyền quyến rũ đàn ông?” Đằng Cận Tư đứng lên đi về phía cô, ngón tay thô lỗ nắm lấy cằm của cô, khóe miệng thốt ra châm chọc lạnh lẽo, mỗi một chữ đều giống như đinh đóng vào trong lòng Lương Chân Chân.

“Anh nói oan em.” Mắt to ngập nước của Lương Chân Chân dâng lên một màn hơi nước, trong lòng tràn đầy bi thương.

Đằng Cận Tư cười như ác ma chuyển thế, tăng thêm sức lực trong tay, “Oan uống cô? Cô dám nói tôi oan uống cô! Bản thân làm gì tới hôm qua chẳng lẽ đã quên nhanh như vậy?”

Trong nháy mắt trong lòng Lương Chân Chân lạnh xẹt qua dự cảm xấu, hồi tưởng từ khi mình từ cửa bước ra đến nơi này, dọc theo đường đi ngược lại bị vài ánh mắt khác thường của vài người, lúc đó cô vẫn không biết có chuyện gì, chỉ coi mọi người có lòng hiếu kỳ nặng, chỉ nhìn đôi mắt cô mà thôi, liên tưởng đến lời nói của Nam Cung Thần cùng biểu hiện lúc này của A Tư, cô không khỏi hoài nghi rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

“Anh đã đồng ý sẽ tin tưởng em, cho dù có hiểu lầm cũng sẽ nói ra, anh không thể... đối với em như vậy.” Cô ngăn nước mắt, dằn vế diềm đậm đắng yêu.

Nụ cười lạnh trên khóe môi Đằng Cận Tư từ từ lan ra, trong tròng mắt đen đầy tia máu không thấy chút tình ý, lạnh lùng đến mức khiến người ta sợ hãi, nhìn dằn vế Lương Chân Chân như đang nhìn người xa lạ.

211. Chương 212: Rời Khỏi Thành Phố C

Đợi đến khi hai cô chạy tới bệnh viện thì đã hơn bảy giờ tối, khi thấy sắc mặt hoàn toàn trắng bệch của Chân Chân đang nằm trên giường bệnh, trong lòng hai cô không khỏi bị nín chặt, tự nhiên sinh ra cảm tình với Quý Phạm Tây, người đàn ông này thực sự rất tốt, khiến cho người ta vĩnh viễn thấy được hình tượng Quý công tử ôn nhuận như ngọc, phong thái tao nhã, làm lãnh đạo thành phố mà anh tuyệt đối không tự cao tự đại, ngược lại gần dân hiền lành, làm quan trong mấy tháng ngắn ngủi, đã đạt được danh tiếng tốt trong đại đa số dân chúng.

“Thị trưởng Quý, cảm ơn anh.” Giọng nói của Tiết Giai Ny chân thành, nếu như không phải có anh đột nhiên đi ngang qua, cô lqđ không thể tưởng tượng nổi sự cố của Chân Chân sẽ như thế nào, mặc dù đứa bé không còn, nhưng mạng cứu về rồi không phải sao?

Chỉ cần còn sống, là còn hy vọng.

“Các cô tạ ơn tới tạ ơn lui thì về sau cũng không giúp được các cô, chỉ là một cái nhắc tay thôi, hơn nữa, tôi là thị trưởng, là quan phụ mẫu của các cô, về lý nên thương cảm dân tình, quan tâm tới từng dân chúng thành phố C.” Quý Phạm Tây cười đến tao nhã lạnh nhạt, thật ra thì anh không có vĩ đại như vậy, vẫn có chút lòng riêng, giống như xé chiều nay anh vốn phải đi thị sát công việc dưới huyện, cuối cùng bởi vì chuyện của Lương Chân Chân mà lần đầu tiên anh sử dụng tới chức quyền, thay đổi công việc thị sát sang ngày mai, đối với suy đoán không giải thích được của những người trong ủy ban thành phố, anh cười trừ, không thêm để ý.

“Ừ, thị trưởng Quý, ngài quả thật là người tốt, quan lớn thanh liêm trăm năm khó gặp, cho người tốt như vậy làm quan là may mắn của thành phố C chúng ta.” Cát Xuyên cười hì hì vuốt mông ngựa.

“Khụ...” Quý Phạm Tây che miệng ho nhẹ mấy tiếng, sau đó nhìn đồng hồ, “Tôi còn có chút việc đi trước, các cô chăm sóc tốt cho Chân Chân, yên tâm, chuyện này tôi sẽ giữ kín.”

Lương Chân Chân nhìn anh với vẻ cảm kích, “Em tin tưởng anh.”

Một câu nói này liền khiến Quý Phạm Tây đủ hài lòng, nhếch miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, phát phát tay với các cô, đi ra.

Đợi sau khi anh đi, Tiết Giai Ny đổ cháo gà trong hộp giữ nhiệt ra trong chén, bưng đến trước mặt Lương Chân Chân, “Ăn chút đi, mùi vị không tệ.”

“Tổ ăn không vô.” Lương Chân Chân lắc lắc đầu, cô chỉ cảm giác cả người mình lạnh lẽo như băng, trong miệng cũng không có vị gì, thấy cái gì cũng không có khẩu vị.

Cát Xuyên ngồi bên mép giường nắm lấy tay cô, “Chân phi, chúng tớ hiểu, nhưng bây giờ thân thể cậu rất suy yếu, không ăn chút đồ sao được? Dinh dưỡng theo không kịp, đã gầy thành như thế này rồi.”

“Thật sự không được thì uống chút canh đi, đợi đến lúc cậu muốn ăn thì chúng tớ hâm nóng lại.” Tiết Giai Ny dịu dàng nói, người phụ nữ dễ non giống như ở cử, phải chăm sóc thật tốt, ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng bổ dưỡng, nhìn dằn vế Chân Chân thế này, cô thật sự rất lo lắng, trừ bỏ đau đớn ngoài thân thể, chỉ sợ trong lòng, mới đúng là đau nhất!

“Ừm.” Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ các bạn là vì tốt lành, bưng chén lên miễn cưỡng uống hai ngụm, rót cuộc uống không nổi nữa, đau đớn trên thân thể sao so sánh được với trong lòng, bé con của cô,

mới nhỏ như vậy, đã hóa thành một vũng máu không còn nữa, bé con chắc chắn sẽ trách cô không xứng làm mẹ, đều nói mỗi đứa bé là thiên sứ trời cao phái tới, nhưng cô không bảo vệ tốt cho thiên sứ đó.

Mặc dù Tiết Giai Ny không biết rõ cuộc trước khi xảy ra tai nạn xe cô đã trải qua những chuyện gì, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được cô ấy nhất định là bị người đàn ông Đằng Cận Tư kia làm tổn thương, giọng điệu tờ báo sáng nay như vậy, nói Lương Chân Chân không đáng giá một đồng, dâm dăng dơ bẩn không chịu nổi, hơn nữa tiếng tăm lừng lẫy của Đằng thiếu cũng bị người ta cười nhạo bị đội nón xanh...

Cô đại khái nhìn qua bài viết đó, giận đến thiếu chút nữa chộp nó nát bươm, hoàn toàn nói vớ vẩn! Rõ ràng là có người cố ý lqđ vu khống, đưa tin cũng thuần túy là gièm pha, người này hiển nhiên rất thù hận Lương Chân Chân, muốn hủy diệt cô ấy hoàn toàn.

Về phần vai nam chính Diệp Thành Huân khốn kiếp trong vụ xì căng đan, cô tuyệt đối không ngờ anh ta sẽ liên kết với Thẩm Quân Nhã hại Chân Chân, quả thật chính là kẻ cặn bã biến chất! Chết vạn lần cũng không thấy tiếc!

“Chân Chân, thật ra chuyện này là do con tiện nhân Thẩm Quân Nhã cùng thằng Diệp Thành Huân khốn kiếp kia thông đồng cùng nhau làm ra.” Cô cảm thấy Chân Chân có quyền biết rõ chân tướng, trong lòng âm thầm cảm thấy hai tên chó chết này chính là một đôi bỉ ổi kết hợp!

Ngón tay Lương Chân Chân nắm chặt cái chăn đơn, Thẩm Quân Nhã, lại là cô ta! Sao cô ta hận mình như vậy? Còn anh trai... Cô thật sự không muốn suy nghĩ nữa, thành phố này, đột nhiên giống như không còn chỗ cho cô đặt chân.

“Tớ đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá.” Trong giọng nói của cô tràn đầy khổ sở.

“Ừm, mệt thì ngủ một giấc, chúng tớ ở đây với cậu.” Tiết Giai Ny nắm chặt tay cô, nói cho cô biết: chúng tớ vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường nhất của cậu.

“Chân phi, mấy ngày nay cậu cần toàn tâm toàn ý bảo dưỡng tốt thân thể, không cần để ý đến chuyện bên ngoài.” Cát Xuyên lqđ khó có được dịu dàng, đối với cảnh ngộ của bạn tốt, cô chỉ có thể cảm thán hai chữ trong lòng: Trắc trở.

Vốn đang nhìn hai người hạnh phúc, nhưng đột nhiên phát ra một tin tức mạnh mẽ như vậy, cho dù là trái tim của người nào cũng không chịu nổi gánh nặng, Chân phi lại còn gặp phải tai nạn xe cô, bé cưng mới có hai tháng cứ như vậy mà không còn, đối với cô ấy mà nói không phải trái tim người bình thường nào cũng có thể chịu được đả kích liên tiếp như vậy, chỉ sợ đau đớn đã sớm xâm nhập vào tận xương tủy.

“Ừ.” Lương Chân Chân giống như con đũa diều rúc vào trong chăn, thân thể cuộn tròn lại, trong môn tâm lý học đây là biểu hiện của một cảm giác không an toàn.

Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không tiếng động thở dài một hơi.

Lại nói về Quan Hạo Lê sau khi cúp điện thoại của Lương Chân Chân, liền lăn trên giường ngủ đến gần ba tiếng mới dậy, mặc áo ngủ thẳng lưng đi xuống tầng dưới, trong phòng bếp đã sớm có Phỉ Dung chuẩn bị sữa nóng cùng bánh mì thô cho anh, bưng ly thủy tinh đi về phía ghế sofa trong phòng khách, hai chân thon dài đặt vắt chéo trên bàn trà, nhàn nhã cầm báo lên.

“Phụt!” Anh phun toàn bộ hơi sữa tươi ra ngoài, trong nháy mắt chân mày nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ một tiếng không được, anh còn nhớ rõ ba giờ trước Chân Chân gọi điện thoại cho anh, nói muốn cho A Tư một bất ngờ, giọng nói của cô hoàn toàn vui sướng, thậm chí vui vẻ đó còn lây sang anh, đây tuyệt đối không phải là giả vờ!

Mà bài báo này đã phát hành từ sáng, Die nd da nl e q uu ydo n Lương Chân Chân đi tìm A Tư trước chắc đã không thấy, nếu không sao cô có thể vui mừng được? Đồng thời, cũng cho thấy một điểm quan trọng: Cô không biết chuyện này!

Có hai khả năng: Một, tối hôm qua cô uống say, bị Diệp Thành Huân lừa lên giường, sau đó Diệp Thành Huân khôi phục lại toàn bộ hiện trạng, khiến cho cô không có chút cảm giác nào; Hai, cô bị người ta tính kế, mà người đó hiển nhiên là cùng một phe với Diệp Thành Huân.

Anh là người ngoài cuộc, đầu óc có thể phân tích rõ ràng chuyện này, cũng căn cứ vào chút chi tiết cho ra phán đoán tương đối chuẩn xác, nhưng A Tư không giống vậy, anh ta là một người đàn ông có ham muốn chiếm hữu rất mãnh liệt, anh ta muốn tình yêu phải toàn tâm toàn ý mà không hề giữ lại, thêm nữa không thể trộn lẫn chút giả dối nào, bởi vì bản thân anh ta là một người thuần túy, theo đuổi gì đó cũng hơi cực đoan.

Bài báo này vừa đưa tới, đương nhiên A Tư sẽ bị tổn thương lớn, anh ta sẽ có cảm giác mình bị người phụ nữ mình yêu thương phản bội, lấy tính tình của anh ta nói không chừng sẽ làm ra việc gì đó khiến anh ta phải hối hận cả đời.

Chết tiệt! Do bản thân mình không đọc báo hôm nay, đưa Lương Chân Chân vào miệng cạp, anh vội vàng trở về phòng thay quần áo, trong lòng cầu nguyện toàn bộ còn có thể cứu vãn được.

Đáng tiếc, anh vẫn chậm một bước.

Sau khi nghỉ ngơi trong bệnh viện hai ngày, Lương Chân Chân cảm thấy thân thể dần dần ấm áp, cô rất cảm ơn hai người bạn thân của mình, hai ngày nay họ ngày ngày hầm canh gà, canh cá diếc, còn có trứng gà luộc đường đỏ, trứng gà luộc rượu nếp làm thức ăn bổ dưỡng cho cô ăn, mặc dù mỗi một lần cô chỉ ăn một ngụm nhỏ, tựa như mèo ăn, nhưng trong lòng rất ấm áp.

Coi như bị toàn thế giới vứt bỏ, cô vẫn còn có bọn họ không phải sao?

“Giai Ny, Cát gia, tớ muốn rời khỏi nơi đây.” Đặt chén trở về bàn, Lương Chân Chân từ từ mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc nói không nên lời.

“Rời khỏi đây? Đi ra ngoài giải sầu lại còn đi thời gian dài?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại một câu.

“Rời đi thời gian dài, mỗi một chỗ ở đây đều giống như cơn ác mộng của tớ, tớ sợ khi bước ra khỏi phòng bệnh này tớ sẽ nhận không được mà sụp đổ, biện pháp tốt nhất chính là cách xa nơi này.” Trong giọng nói của cô vẫn mang theo giọng mũi, ở nơi nào đó trong lòng, thật sự mệt mỏi.

“Cũng tốt, thay đổi hoàn cảnh có thể sẽ quên được một số chuyện không vui.” Cát Xuyên thở dài một hơi.

“Vậy cậu định đi đâu chưa?” Tiết Giai Ny cau mày.

Lương Chân Chân cúi mắt, lông mi lqđ thật dài tạo thành một cái bóng mờ trên gương mặt trắng nõn, “Nơi nào cũng được, chỉ cần không phải là ở đây.”

Đúng lúc này, truyền đến một tiếng gõ cửa, “Vào đi.” Cát Xuyên cho là y tá tới đây tiêm thuốc cho Chân phi, kết quả là Quý Phạm Tây xách theo một túi trái cây lớn tiến vào.

“Chân Chân, hai ngày nay khá hơn chút nào không? Hôm qua bận rộn quá không tới thăm em được.” Anh đặt túi trái cây lên trên bàn.

“Ừm, em đỡ hơn rồi, anh bận rộn vậy không cần phải đến, có Tiết Giai Ny cùng Cát gia vẫn ở cùng em đó thôi.” Giọng nói của Lương Chân Chân vốn mềm mại mượt mà, đối với người đàn ông này, trong lòng cô tràn đầy cảm kích, cảm thấy không thể báo đáp.

Quý Phạm Tây nhìn cô một chút, sắc mặt tốt hơn nhiều so với ngày hôm kia đưa tới bệnh viện, giống như vô tình hỏi: “Vừa rồi ở ngoài cửa anh không cẩn thận nghe thấy các em nói muốn rời khỏi đây?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của ba người cũng thay đổi, lại có thể bị anh nghe thấy.

212. Chương 213: Chia Tay Ở Sân Bay

Editor: Puck

“Thị trưởng Quý, ở cổ đại sẽ có hai biện pháp xử lý người nghe lén bí mật, ngài muốn biết không?” Cát Xuyên cười híp mắt.

Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny có chút không hiểu sao Cát gia lại đột nhiên nói những lời này, đều nghi ngờ nhìn về phía cô.

Quý Phạm Tây mím môi tao nhã, “Nói nghe một chút.”

“Hoặc là ‘rắc rắc’ diệt khẩu, hoặc là kéo vào nhập bọn.” Dáng vẻ Cát Xuyên xuất sắc, cười như tên trộm.

“Tôi thấy lựa chọn sau tốt hơn.” Trong mắt Quý Phạm Tây ẩn chứa nụ cười.

“Cát gia...” Lương Chân Chân lqd giận liếc bạn tốt một cái, cô ấy đang nói bậy bạ gì vậy! Gì mà kéo anh vào nhóm? Cô không định nói nơi mình muốn đi cho người khác trừ hai cô, bao gồm cả ân nhân đã giúp cô nhiều lần Quý Phạm Tây.

“Chân phi, cậu đừng nóng vội, nghe tớ nói hết, OK?” Ý Cát Xuyên bảo cô đừng gấp, cô nói vậy là có lý do của mình, cũng không định nói đùa.

“Đầu tiên, thị trưởng Quý đã biết; thứ hai, cậu lựa chọn rồi đi, tất nhiên phải tạm dừng việc học, cho dù có tớ và Ngoa tử giúp cậu, nhưng cũng rất bé nhỏ, không lẽ cậu định buông tha việc bản thân cực khổ cay đắng để thi đậu đại học, chạy đến ở trong một thành thị nhỏ không tên không tuổi, sau đó tìm công việc bình thường sống cả đời? Cậu cảm thấy có khả năng không? Hoặc đó thật sự là cuộc sống mà cậu muốn sao?”

“Ý của tớ là, rời khỏi, có thể. Nhưng phải tiếp tục đi học, không thể vì vậy mà mơ ước bị bẻ gãy, ở trong nước, có thể sẽ phiền toái, cho nên, tớ chọn ra nước ngoài du học.”

Tiết Giai Ny gật gật đầu, “Tớ đồng ý với ý kiến của Cát gia, bây giờ cậu mới học đại học năm hai, nếu cứ đi như vậy cho xong việc, tùy tiện tìm một công việc, nói không chừng cậu sẽ hối hận cả đời, dieendaanleequydonn không thể nghĩ ngờ ra nước ngoài tiếp tục việc học là biện pháp tốt nhất, để làm phong phú bản thân, khiến mình trở nên mạnh hơn.”

“Chân Chân, em có hai người bạn rất tốt, các cô ấy không chỉ quan tâm đến hiện tại của em, còn lo lắng cho tương lai của em.” Quý Phạm Tây đột nhiên mở miệng nói.

Lương Chân Chân mím môi trầm tư, thật ra thì hai ngày nay cô đã nghĩ tới chuyện này, mỗi lần nghĩ đến sự khổ luyện trong ba năm học cấp ba, nỗ lực cố gắng quá nhiều, đau khổ trong lòng kia chỉ bản thân mình mới biết, rốt cuộc được như ý nguyện thi đậu vào trường đại học trong lý tưởng, lựa chọn chuyên ngành mình thích, lúc này mới được một năm, cô có thể hoàn toàn buông tay sao?

Mặc dù cực kỳ không cam lòng, nhưng giữa cá và chân gấu không thể có cả hai, luôn phải bỏ qua một cái.

“Tớ chỉ là cô gái nghèo, đối với tớ mà nói, ra nước ngoài học rất không thực tế.” Cô lắc lắc đầu, Cát gia và Giai Ny suy nghĩ quá nhiều vì cô, nhưng có vài việc nói ra thì đơn giản nhưng làm lại rất khó khăn.

“Anh có thể giúp em.” Quý Phạm Tây nói.

“Không, anh đã giúp em quá nhiều, đây không phải là chuyện nhỏ, em không thể làm phiền anh nữa.” Lương Chân Chân quả quyết cự tuyệt nói.

“Thế còn chú Thẩm? Nếu như do chú ấy ra mặt, có phải trong lòng em sẽ dễ chịu hơn không?” Quý Phạm Tây phát hiện tính cô rất bướng bỉnh, hơn nữa không muốn nhận ân tình của người khác, là một cô gái tốt có trái tim lương thiện.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đồng thời thán phục trong lòng: Thị trưởng Quý lại có thể biết chuyện Thẩm Bác Sinh thật sự là cha ruột, xem ra quả đúng là nhà họ Thẩm và nhà họ Quý quen biết qua mấy đời, trao đổi thông tin lẫn nhau.

“Tớ thấy được, không phải chú ấy lqd vẫn cảm thấy thiếu cậu mười tám năm sao? Vừa đúng lúc cần chú ấy hoàn lại.” Tiết Giai Ny tỏ vẻ đồng ý.

“Đồng ý.” Cát Xuyên giơ tay ăn ý.

“Tớ cảm thấy không thỏa đáng, ông ấy dù sao vẫn là... Người ba đó, tớ không muốn nhiều người biết.” Trong tiềm thức Lương Chân Chân không muốn nghĩ rằng thật ra bản thân mình là họ “Thẩm”, điều này khiến cho cô cảm thấy rất ghê tởm.

“Chân Chân, tớ sẽ không bỏ qua cho con nhỏ bỉ ổi đó, lòng dạ độc ác như vậy, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt, về phần ba của cậu, ở thành phố C chú ấy đối nhân xử thế không tệ, chỉ cần nói rõ ràng sự việc với chú ấy, chú ấy chắc sẽ không nói toạc ra đâu, bao gồm cả người nhà của chú ấy.” Nét mặt của Tiết Giai Ny rất cảm hận.

Quý Phạm Tây cau mày, nghe giọng điệu của Tiết Giai Ny, dường như trong chuyện này Thẩm Quân Nhã không thể không liên quan, chán ghét cô ta ở đáy lòng không khỏi lại thêm một phần, đồng thời cảm thán sao lòng dạ cô ta rắn rết như vậy? Chân Chân là em gái của cô ta!

“Chuyện này có liên quan tới Thẩm Quân Nhã?” Anh hỏi.

Cát Xuyên hừ lạnh một tiếng, “Đâu chỉ là có liên quan! Toàn bộ là do chính cô ta làm ra! Con nhỏ hèn hạ ác độc! Tôi đây chỉ muốn tát cô ta vài cái, trái tim bị chó ăn!”

“Tôi hiểu, chuyện này giao cho tôi xử lý đi. Tính tình chú Thẩm tôi có thể đảm bảo, các cô cứ yên tâm, ông có người con gái như Thẩm Quân Nhã tôi cũng thấy rất kỳ quái, Chân Chân, việc quan trọng nhất của em là chăm sóc thân thể cho tốt, chuyện còn lại anh sẽ giúp em làm, sau khi xong anh sẽ nói lại cho các em biết.” Quý Phạm Tây nói xong liền rời đi.

Anh nghĩ tính tình Thẩm Quân Nhã hư hỏng, nhưng lại không ngờ cô ta có thể ác độc đến mức này, quả thật không thể dùng suy nghĩ của người thường mà lường được, giống như lời Cát Xuyên nói, trái tim của cô ta đã bị chó ăn hết.

— — Puck — —

Sau khi Thẩm Bác Sinh nghe Quý Phạm Tây nói xong thì kinh hãi đến mức co quắp ngã xuống ghế sa lon, vẻ mặt khổ sở suy nghĩ mơ hồ, tự lẩm bẩm: “Nghịch chương, đúng là nghịch chương!”

Ông không ngờ người tính kế Chân Chân lại là do một tay cô con gái lớn tiểu Nhã điều khiển, trong suy nghĩ của ông, mặc dù tính tình tiểu Nhã được nuông chiều một chút, các phương diện khác đều rất tốt, từ nhỏ đến lớn rất nghe lời, phương diện đối nhân xử thế cũng rất thỏa đáng, ít nhất so với con gái nhà họ Phương, con bé tốt hơn nhiều.

Lần trước Phạm Tây nhắc nhở ông tiểu Nhã không hòa hợp với Chân Chân, ông cũng không để ý nhiều, sau khi trở về còn cố ý tìm con bé tâm sự, lúc ấy con bé mỉm cười đồng ý với ông, còn nói từ trước tới nay bản thân vẫn mong chờ một cô em gái.

Chẳng lẽ mọi thứ đều là giả? Vẻ khéo léo hiểu lòng người nhiều năm ở trước mặt mình như vậy đều là nguy trang sao? Đối với em gái của mình, sao con bé có thể quyết tâm độc ác được như vậy? Không ngại tiến hành cách gièm pha hủy diệt?

“Chú Thẩm, cháu hiểu trong nhất thời chú không thể nào tiếp thu sự thật này, nhưng quả thật nó đã xảy ra, chú buồn phiền cũng không thể thay đổi, bây giờ nếu muốn một biện pháp giải quyết, đề nghị mà cháu nói với chú, chú cảm thấy có thể được không?” Quý Phạm Tây bình tĩnh nói.

“Phạm Tây, cháu nghĩ rất chu đáo, chỉ cần vì Chân Chân, chú cũng sẽ không thể chối từ mà phối hợp, chỉ có điều, chú muốn gặp con bé, làm một người cha, chú đã không làm tròn bổn phận rồi.” Thẩm Bác Sinh đột nhiên cảm thấy mình làm người rất thất bại, muốn bảo vệ cũng không bảo vệ cho tốt, ngược lại bị chính người nhà mình làm tổn thương sâu sắc, năm đó Tiểu Vũ như vậy, bây giờ lại rơi xuống đầu Chân Chân, cả đời này ông đều thiếu nợ hai mẹ con con bé, mãi mãi không trong sạch.

“Chú Thẩm, chuyện này cháu không thể tự mình làm chủ, còn phải hỏi ý của Chân Chân, tình hình của cô ấy thật sự không tốt, không bằng lòng gặp bất kỳ ai, bao gồm cả mẹ nuôi của cô ấy, mấy ngày nay ở bệnh viện chăm sóc cho cô ấy là hai người bạn thân, tình cảm rất tốt với Chân Chân, là bạn tốt chân chính của cô ấy.”

“... Vậy thì tốt, có người chăm sóc cho con bé chú cũng yên tâm, xảy ra chuyện như vậy chắc chắn là con bé không chịu gặp mặt chú rồi, tiểu Nhã nó... thật sự làm cho chú quá thất vọng!” Về mặt Thẩm Bác Sinh đau xót, có một cảm giác cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

“Chú Thẩm, vậy cháu đi trước, để tạo cho Chân Chân một hoàn cảnh tốt đẹp mới, tránh cho người khác quấy nhiễu, người biết chuyện này càng ít càng tốt, nhất là Thẩm Quân Nhã.” Lúc gần đi, Quý Phạm Tây vẫn không quên lặp lại một lần nữa.

Thẩm Bác Sinh gật gật đầu, “Chú hiểu, cháu cứ yên tâm đi.”

Quý Phạm Tây liếc mắt nhìn chú Thẩm đang cúi đầu ngồi trên ghế sa lon, bỗng nhiên có cảm giác ông ấy đã già đi vài tuổi rồi, hai bên tóc mai đã bạc trắng, hơi thở dài, cất bước đi ra.

— — Puck — —

Sau khi biết tin tức Quý Phạm Tây đã làm xong mọi chuyện, Lương Chân Chân cũng không biểu hiện ra có bao nhiêu vui vẻ, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, có người nào muốn rời khỏi quê hương nơi mình đã sinh ra và lớn lên mười chín năm, bắt đầu cuộc sống tha hương một mình bơ vơ không nơi nương tựa?

Chỉ có điều nếu không rời đi, trái tim của cô sẽ đau, nỗi đau khắc cốt ghi tâm luôn luôn đi cùng cô, hơn nữa mỗi lúc đêm khuya yên tĩnh, cô sẽ gặp phải cơn ác mộng, trong mộng luôn có một đứa bé cao giọng khóc, nhiều lần đều khiến cô tỉnh giấc, đầy mồ hôi, run rẩy bầy cuộn mình trên giường.

Cô cũng không dám suy nghĩ đến người đàn ông kia, ánh mắt lạnh lẽo cùng giễu cợt của anh giống như ngàn vạn thanh kiếm đâm thủng cô, nơi nào đó trong lòng bị xé rách, đau, thật sự đau quá...

Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên yên lặng dọn dẹp hành lý đơn giản dù bạn tốt, Quý Phạm Tây lái xe chở cô đến sân bay, dọc theo đường đi, đều là Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên lăm nhăm dằn dò này kia, Lương Chân Chân chỉ mỉm cười gật đầu.

Đang lái xe, bỗng nhiên Quý Phạm Tây lqd thấy cảm động, tình bạn giữa ba cô gái thật sự khiến cho anh sinh lòng xúc động, bỗng nhiên nhớ lại cuộc sống của mình lúc ở trường quân đội, thật sự rất giản dị.

“Chân Chân, một mình cậu ở bên ngoài nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu như muốn ăn món gì trong nước thì gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ gửi cho cậu hoặc có thể tự mình mang sang cho cậu, còn nữa, lúc tâm tình không tốt cần một người chia sẻ, cho dù có chênh lệch giờ giấc cũng phải gọi điện thoại cho tớ, biết không?” Tiết Giai Ny ghen ngào nói.

“Ừm, cậu nói lần thứ năm rồi, lỗi tại tớ sắp mọc vết chai rồi.” Lương Chân Chân nhếch miệng lộ ra nụ cười rõ ràng, lúc này cô tuyệt đối không được khóc, phải cười mà lên máy bay, cười mà rời khỏi đây.

213. Chương 214: Cuối Cùng Anh Vẫn Đánh Mất Cô

Tiết Giai Ny giận dữ lườm cô một cái, nhìn nụ cười trên mặt bạn tốt, lòng cô càng lúc càng chua xót, đoạn đường đi này hai người vẫn gắn bó làm bạn, còn thân hơn so với chị em ruột, có mấy lời không nói trong lòng cũng hiểu.

“Dám ghét bỏ tớ, về sau tớ còn muốn lải nhải cả đời.” Cô hừ hừ, thu nước mắt lại.

“Thời gian cũng không còn nhiều lắm, Chân phi, lên đường xuôi gió, chăm sóc bản thân thật tốt.” Cát Xuyên kịp thời ngắt đoạn đối thoại không dứt giữa hai người, chia ly luôn làm cho người ta đau khổ, hơn nữa đối với Chân phi mà nói, giờ phút này cô ấy miễn cưỡng cười vui cũng là để cho lqd họ khỏi lo lắng, lời nên dặn Ngao tử đã nói quá nhiều rồi, cô không muốn lải nhải thêm nữa, đơn giản một chút ngược lại tốt hơn, khóc sụt sùi sẽ chỉ khiến cho lòng cô ấy càng khó chịu mà thôi.

“Đã ở chỗ xét vé rồi.” Quý Phạm Tây mở miệng đúng lúc, mặc dù anh cũng muốn nói gì đó với Chân Chân, nhưng ba chị em tốt nhà người ta đang nói lời từ biệt, anh không có bất kỳ lập trường gì mà đi quấy rầy.

Lương Chân Chân kéo vali hành lý nhỏ vẩy vẩy tay với ba người bọn họ, “Tôi đi đây.”

“Bảo trọng.” Tất cả thiên ngôn vạn ngữ trong nội tâm Quý Phạm Tây đều hóa thành hai chữ, trong mắt thoáng hiện qua rất nhiều tình cảm, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại, có lẽ lần rời đi này mà nói là lần bắt đầu mới đối với Chân Chân, nói không chừng cơ hội của mình đã thật sự tới.

“Ừm.” Lương Chân Chân gật đầu lia lịa, thoáng nhìn cảm kích đối với Quý Phạm Tây, người đàn ông này đã giúp cô nhiều lần lắm, khiến cho cô không có cách nào hoàn trả lại, cũng may mắn mình còn gặp được người tốt.

Xoay người, dứt khoát tiến vào cửa kiểm tra an ninh, giờ khắc này nước mắt “ròng ròng” chảy xuống, theo gương mặt trời vào trong miệng, mùi vị mặn mặn thấm ướt tận trong lòng cô, chua xót như vậy.

Nhưng cô không thể quay đầu lại, cũng không thể quay đầu, muốn cho Giai Ny và Cát Xuyên nhớ nụ cười của cô, mà không phải đáng về nước mắt mờ mờ, cho nên, cô đi rất nhanh, lúc ngồi lên máy bay, cô lấy điện thoại ra gửi ẹ Diệp một tin nhắn: Mẹ Diệp, xin tha thứ cho đứa con gái bất hiếu này.

Sau đó tắt máy, lấy sim điện thoại ra, bẻ gãy, trực tiếp ném vào trong túi rác, từ nay về sau, cô muốn cắt đứt quan hệ, bắt đầu cuộc sống du học sinh mới nơi đất khách, toàn bộ nơi này, cô phải học được quên đi cùng bỏ xuống.

Khi máy bay cất cánh, không biết vì cái gì, nước mắt cô đột nhiên sôi trào mãnh liệt, không ức chế được mà gào khóc, cảm xúc bị thương lây đến một đứa bé ngồi cạnh cô, miệng méo xệch nín lấy vạt áo của mẹ khóc “Oa oa”, cảm giác giống như bị người bắt nạt.

“Cực cực, đang yên lành sao con lại khóc?”

“Hu hu... Dì ấy khóc rất đau lòng, hu hu...”

“...” Mẹ đứa bé búi ngủi nói: cực cực nhà mình thật là bé gái có tâm địa thiện lương, nhìn thấy người khác khóc, trong lòng con bé cũng không thoải mái.

Trong sảnh chính sân bay, sau khi mấy người Tiết Giai Ny đưa mắt nhìn bóng lưng Chân Chân hoàn toàn biến mất, mới xoay người rời đi, trong nháy mắt, đều cảm thấy trong lòng trống trải, lẫn trầm mặc không nói.

Khi bọn họ đi qua một cây cột lớn, phía sau lộ ra bóng dáng của một người đàn ông trung niên, ông ấy chính là Thẩm Bác Sinh, tối hôm qua Phạm Tây gửi cho ông một tin nhắn: Chín giờ sáng mai Chân Chân lên máy bay.

Cho nên ông đẩy lùi công việc để chạy tới, chỉ muốn len lén nhìn thấy con gái là được, ông không yêu cầu gì xa vời, nhìn thấy vẻ mặt gương cười của Chân Chân, thiếu chút nữa ông đã không nhận được, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được nguyện vọng mãnh liệt trong lòng, chỉ cần con bé qua được, ông cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Cũng trong lúc đó, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng sáu mươi tám tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, có hai người đàn ông đang đánh nhau.

“Bảo mẫu ba chân cút ngay cho tôi! Làm trể nải chuyện quan trọng cậu gánh vác được trách nhiệm sao?” Quan Hạo Lê gầm thét với Nam Cung Thần đang ngăn không cho anh vào cửa.

“Cậu chủ đã nói, chỉ cần là anh tới, nhất định phải ngăn không gặp.” Nam Cung Thần cũng rất uất ức, nhưng cậu chủ đã lên tiếng, anh cũng không có cách nào, liên tiếp mấy ngày, không khí trong phòng làm việc đều rất thấp, anh đã nhanh chóng chịu không nổi.

Quan Hạo Lê hận không thể vung một quyền tới, cố nén ý nghĩ trong lòng, hết sức nhẹ nhàng nói: “Tôi đã tra ra chân tướng sự tình rồi, nếu như A Tư không muốn hối hận cả đời mà nói, sẽ khiến cho anh ta vĩnh viễn đóng cửa không thấy!”

“Ai ôi! Nói chuyện thì nói đi, động tay đánh người làm gì? Mặt của tao là bằng hiệu của tao, đánh hỏng mày bồi thường nổi sao?” Nam Cung Thần đột nhiên thét lên một tiếng.

Quan Hạo Lê cả kinh nhìn cậu ta như nhìn quái vật, gặp quỷ, anh đâu có lấy mắt của cậu ta một cọng lông tơ! Cho dù giống như anh khiếm nhã với cậu ta, nhưng khi nhìn thấy trong mắt cậu ta chợt lóe lên ánh sáng nào đó thì trong nháy mắt liền hiểu, thì ra cậu nhóc này hiểu rõ, biết dùng thuật che mắt hấp dẫn sự chú ý của người nào đó.

“Ông đây liền đánh mày, ai ày lqđ cản ông đây! Không biết rằng việc quân trẻ nãi một phút là gây ra mạng người sao? Con mịa mày còn muốn ông đây thương tiếc cả đời hay sao?” Anh cũng phối hợp dùng sức vỗ mấy cái bốp bốp trên cánh tay cậu ta, tiếng vang “giòn giã” vang vọng bên trong căn phòng yên tĩnh trống trải.

Nam Cung Thần nhe răng nhếch mép với anh ta, vãi ~ cậu không thể nhẹ tay một chút à, coi cánh tay tôi đây là tay heo hủ! Còn vỗ thành nghiệm rồi!

Quan Hạo Lê làm như không thấy, cơ hội khi dễ cậu ta đưa tới cửa như thế anh có thể dễ dàng bỏ qua sao, đương nhiên là muốn nhân cơ hội áp bức ngon lành một phen!

Lúc hai người đang chơi đến quên trời quên đất, cửa phòng làm việc mở ra, gương mặt đen thui tiêu điều xơ xác của Đổng Cận Tư lộ ra, lạnh lùng trách mắng: “Hai người các cậu diễn đủ chưa!”

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Thần lập tức hóa đá, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi, chắc sẽ phải lập tức hy sinh vinh quang rồi.

“Chuyện này do Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân hợp tác đạo diễn, Lương Chân Chân hoàn toàn không biết, cô ấy cũng là người bị hại!” Quan Hạo Lê lạnh lùng mở miệng, hoàn toàn không sợ khí lạnh toát ra từ trên người Đổng Cận Tư.

“Cậu lặp lại lần nữa!” Tròng mắt đen của Đổng Cận Tư nheo lại, nai con không biết chút nào? Cô ấy cũng là người bị hại?

“Lời hay không nói lần hai, đây là kết quả do tự tôi đi điều tra trong mấy ngày, dường như thằng cha Diệp Thành Huân rất hối hận, bây giờ đang la hét khắp nơi bị Thẩm Quân Nhã tính kế, hại thảm em gái mình, hai đứa hèn hạ trở mặt thành thù trong nháy mắt, thật là chuyện buồn cười, ban đầu không biết tại sao còn làm! Hiện giờ lại hối hận, cũng vô dụng!” Giọng Quan Hạo Lê mắng thô lỗ.

“Thẩm Quân Nhã là chị cùng cha khác mẹ của nai con.” Đổng Cận Tư đột nhiên thốt ra một câu.

Sau khi ngậy ra Quan Hạo Lê cười to, “Bị chính chị mình và người anh thanh mai trúc mã cùng lớn lên từ nhỏ kết hợp bán đứng, còn không được người yêu tha thứ, lại bị làm nhục cùng chửi bới, yêu cầu rút khỏi tâm mắt của anh ta, chắc chắc chắc... Bi kịch lớn nhất thiên hạ cũng chỉ vậy mà thôi! Tôi đoán cô ấy đã chết tâm rồi.”

Lòng Đổng Cận Tư chợt níu chặt lại, anh nhớ tới vẻ mặt mờ mịt lúc đó của nai con, cùng với ánh mắt uất ức khổ sở, thì ra không chỉ một mình anh đau, chỉ sợ nỗi đau trong lòng cô càng sâu, cô vốn vui mừng phấn chấn vội đưa hộp cơm tiện lợi ỉnh, kết quả –

Nghĩ đến đây, anh không khỏi lập tức đi về phía cầu thang chuyên dụng của mình, anh muốn đi tìm cô, muốn nói cho cô rằng anh hiểu lầm cô, cầu xin cô tha thứ cho anh.

“Này! Lúc nói xin lỗi thái độ phải thành khẩn, đừng mang cái mặt căng cứng, người ta là cô gái nhỏ, khả năng chịu đựng trong lòng tương đối kém, trải qua biến cố lớn lần này sợ rằng đã mất hết can đảm, nói không chừng nhất thời xúc động mà vỡ mộng, quyết định đến am ni cô quy y xuất gia rồi.” Quan Hạo Lê ở phía sau anh hô to, trong lòng cảm thán: May cho những nỗ lực trong mấy ngày này của mình không bị uổng phí.

Nhưng đứng là vẫn chậm một bước, Đổng Cận Tư lật cả thành phố C lên vẫn không tìm được vị trí của Lương Chân Chân, tra lqđ danh sách hành khách trong tất cả các chuyến bay cùng đường sắt, đều không có bất kỳ ghi chép xuất nhập gì của cô, điện thoại cũng không có tín hiệu, cô giống như tự nhiên bốc hơi khỏi thế giới này rồi, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Vì thế anh thậm chí còn đi gặp Thẩm Bác Sinh cùng Diệp Lan, hai người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không thôi, đầy mắt đau lòng khiến cho anh không nhìn ra manh mối nào, hơn nữa khi nhìn thấy tin nhắn nai con

gửi cho Diệp Lan thì dường như trong lòng có cái gì đó rơi ầm ầm xuống tận đáy, khiến lòng tự tin trước kia của anh bị đánh trúng nát bấy, xem ra, nai con thật sự rất hận mình.

Thẩm Bác Sinh đã trà trộn trên thương trường nhiều năm như vậy, bản lĩnh diễn trò dĩ nhiên là vô cùng thành thực, nhất là ông vốn không tán thành việc Chân Chân ở chung một chỗ với Đằng Cận Tư, quá không đáng tin! Ngược lại ông có vẻ tán thành Quý Phạm Tây, cảm thấy cậu ta và Chân Chân đứng cùng một chỗ xứng đôi hơn.

Đi đại học F tìm hai người bạn tốt của nai con, muốn biết được đến cùng cô ở đâu từ họ, ngược lại bị mắng xối xả, vốn Đằng Cận Tư hiểu rõ tính tình nóng nảy của hai cô nhóc này, nhưng xét thấy là vì bất bình dùm nai con, anh nhin.

Anh đã gần như tìm khắp tất cả người gần gũi với nai con, nhưng kết quả đều là: Không biết hoặc không rõ ràng lắm.

Điều này khiến cho anh cảm thấy lqđ rất thất bại, ngay cả bà nội cũng gọi điện răn dạy anh mạnh mẽ một hồi, yêu cầu anh nhất định phải tìm cháu dâu trở về.

Nhưng anh không tìm thấy cô, tìm khắp trong nước, thậm chí kéo dài phạm vi tìm kiếm ra nước ngoài, cũng không có một chút tin tức gì của cô, cũng không có người tên Lương Chân Chân này.

Ròng rã ba năm, anh vẫn không ngừng tìm kiếm cô, nhưng thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền *, cuối cùng anh vẫn đánh mất cô.

(*) thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền: Bích Lạc – khoảng không xanh biếc trên trời – nơi tận cùng của trời, Hoàng Tuyền – dưới suối vàng, âm phủ - nơi tận cùng của đất. Ý của câu này là A Tư đã tìm nai con khắp chân trời góc bể.

214. Chương 215: Ba Năm Sau Gặp Lại (một)

Sân bay thành phố C, trong một tích tắc khi máy bay hạ cánh xuống, trong lòng Lương Chân Chân dâng lên muôn vàn xúc động, xa cách ba năm, cô vẫn còn trở lại, trở lại vùng đất đã từng mang tới cho cô những cơn ác mộng cùng vết thương, trong thời gian ba năm ở đại học Columbia, cô đã quyết tâm nâng cao bản thân, không buông tha từng ngày chủ nhật lẫn ngày nghỉ, những bạn học khác đã ra ngoài mua sắm shopping hoặc nói chuyện yêu đương du lịch, chỉ có mình cô cứ ngâm mình cả ngày trong thư viện và phòng tự học, trong thời gian này ngoại trừ chuyên tâm học chuyên ngành văn học hiện đại, còn rèn luyện môn học mình yêu thích nhất là múa, kiêm cả hai môn.

Thời gian ba năm này của cô quả thật rất phong phú, mỗi ngày đều là một quá trình học tập, chỉ có điều đến đêm khuya yên tĩnh, cô đơn giống như dây leo quấn cô thật chặt, khiến cho cô hít thở không thông. Cơn ác mộng thường xuyên bám lấy cô, trong mộng, ánh mắt lạnh lẽo hoài nghi cùng lời nói châm chọc khó nghe của người đàn ông kia, cùng với cục cựa còn chưa kịp chào đời đã hóa thành vũng máu, trộn lẫn nhau trong đầu cô, khiến cả người cô đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể ôm chăn run rẩy.

Còn nhớ rõ khi vừa tới trường học, trong lúc vô tình nghe được Lương Vịnh Kỳ hát bài hát kia “Thì ra yêu thương là đau khổ thế này”, cô không ức chế được đau khổ mãnh liệt trong lòng, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc bù lu bù loa, bạn học đi qua nán lại bên cạnh nhìn cô, nhưng cô không nhìn được, lo lắng đau đớn ấy liên tiếp xé rách cô, khiến cho cô đứng không vững, nước mắt giống như vỡ òa, không có tận cùng.

Em mở mắt lại không cảm giác được bình minh

Ăn được một nửa gì đó nhưng không giải thích được lại khóc một trận

Em nhin nhin không muốn thời gian trở nên quá dài.

Cũng liên quan đến anh

Nếu không lại bắt đầu suy nghĩ lung tung
Không ánh sáng mặt trăng và mặt trời em loay hoay không biết lý do
Tìm bạn nói chuyện nhưng tất cả không giúp được gì
Cho rằng có anh ở bên cạnh mới là thói quen
Anh từng ở trong lòng em
Bây giờ không cùng một chỗ
Thì ra tình yêu là đau khổ thế này còn khó tưởng tượng hơn
Nước mắt luôn không nghe lời
Hạnh phúc trốn âm thầm
Quá nhiều đạo lý gượng ép tất cả đạo lý đều giống nhau
Lúc nói rất đơn giản
Khi yêu lại đúng là lộn xộn
Không ánh sáng mặt trăng và lqd mặt trời em loay hoay không biết lý do

.

Chỉ muốn trở nên kiên cường để có thể quên đi
Không sao cả đau lòng chỉ cần học cách chống cự

.

Cho nên, trong lòng cô âm thầm thề mình nhất định phải trở nên mạnh mẽ, đặc biệt phải nâng năng lực của bản thân lên, phải làm một cô gái độc lập tự chủ, không cần phụ thuộc vào bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể sống tốt.

Về sau, cô nghe Giai Ny nói, sau khi mình rời đi, anh đã điều tra chân tướng sự việc đồng thời huy động tất cả lực lượng đi tìm mình, nghe thấy mấy điều này, cô không có cảm giác vui vẻ, chẳng qua chỉ cảm thấy tạo hóa trêu ngươi, có vài tổn thương, một khi đã xảy ra thì không có cách nào bù đắp nổi, không phải chỉ bằng vài ba lời là có thể hóa giải, hướng chỉ, chắn giữa bọn họ còn có một đứn trẻ không thể ra đời, đây là một khoảng cách không cách nào có thể vượt qua.

Giai Ny còn nói, anh dùng cách gây ông đập lưng ông trừng trị Thẩm Quân Nhã một phen, tác dụng không quá nặng, chỉ coi như cho cô ta một bài học, điều này khiến cho cô ấy (Giai Ny) không hài lòng, ước gì giết chết con đĩ Thẩm! Nhưng ông trời luôn có đức hiếu sinh, có lẽ Thẩm Quân Nhã làm chuyện xấu nhiều rồi, có một buổi tối uống hơi nhiều rượu trong quán bar, say lảo đảo đi ra, lại bị một đám công nhân ở công trường bên cạnh thay phiên, chuyện này vừa vắn bị một ông cụ qua đường nhìn thấy, làm người phải có lương tâm đã gọi 110 báo cảnh sát, kết quả, chuyện này liền lên trang đầu báo ngày hôm sau.

Từ nay về sau, Thẩm Quân Nhã lqd liền không bước ra khỏi cổng, hoàn toàn triệt để làm cô gái oán giận nơi khuê phòng.

Có lẽ bởi vì cô quá lương thiện, không thể gặp máu tanh, mặc dù trong lòng cũng rất hận cô ta, nhưng cuối cùng không thể lộ ra vẻ mặt cười vui đối với chuyện này, hận một người quá mệt mỏi, cô không muốn mình cứ sống trong hận thù cả ngày, cô sợ có một ngày hận thù sẽ cắn nuốt lòng mình, trở nên giống như Thẩm Quân Nhã ác độc mà không có tính người.

Cô không hỏi xem chuyện này có quan hệ gì đến anh không, là anh sai người làm hay có chút quan hệ đến bản thân anh? Cô đã quyết định sẽ bắt đầu lại lần nữa, sẽ vứt bỏ tất cả.

Cô và anh, nhất định đã trở thành người lạ.

Còn về người đàn ông Diệp Thành Huân kia, Giai Ny nói anh ta chủ động xin điều đến nơi khác, một năm mới về nhà một lần, mỗi cô nhếch lên một nụ cười lạnh, cách làm của anh ta vừa làm tổn thương chính

mình vừa làm tổn thương mẹ Diệp, trên căn bản gia đình nhỏ ấm áp sụp đổ, khiến ình tha hương, còn anh ta thì không chịu nổi áp lực dư luận cùng đạo đức lên án mà chạy trốn khỏi thành phố C, để một mình mẹ Diệp thân thể yếu kém nhiều bệnh tật ở lại thành phố C.

Còn nhớ đêm hôm đó, cô và Giai Ný nói chuyện điện thoại, hai người hàn huyên rất nhiều, cuối cùng lúc cúp máy cô ấy do do dự dự một hồi lâu không biết định nói cái gì, mình lại như bị quỷ xui ma khiến hỏi cô ấy, còn cầu xin cô ấy có chuyện cứ nói, đừng có dè dặt.

Ồi... Nghĩ lại nếu như cô không hỏi, Giai Ný cũng không nói, có lẽ bây giờ cô vẫn còn ở Manhattan không trở lại.

Chân Chân, đi Diệp nhập viện rồi, bác sỹ nói di ấy vất vả quá độ cùng bệnh cũ tái phát, tình huống... rất nghiêm trọng, hơn nữa, bên cạnh di không có người thân, rất đáng thương. Giọng Giai Ný hơi nặng nề.

“... Chuyện khi nào?” Giọng nói của cô run run, mẹ Diệp là người tốt, con trai của mẹ phạm sai lầm không có chút xú quan hệ gì với mẹ, chắc hẳn ba năm nay mẹ cũng không được tốt, nếu không cũng sẽ không vất vả quá độ, chắc chuyện năm đó mẹ đã biết.

Chưa xót trong lòng nhàn nhạt lướt qua, cuối cùng cô không thoát khỏi tình thân ràng buộc, cũng không có cách nào hạ quyết tâm không quan tâm tới mẹ Diệp, dù sao mẹ đã dưỡng dục cô mười mấy năm, đối xử với cô rất thật tình, yêu thương cô, không trộn lẫn chút tạp chất nào, cũng chính bởi vì phần tình thương vĩ đại này của mẹ, cô không kiên quyết hạ quyết tâm được.

Đã hai ngày rồi.

“Ngày mai tớ trở về.” Giọng nói của cô lạnh nhạt.

Ở bờ bên kia đại dương rõ ràng Tiết Giai Ný rất hưng phấn, giọng nói kích động không thôi, Chân Chân, cậu nói cậu lqđ sẽ trở lại? Có thật không? Người ta nhớ cậu muốn chết rồi, ngày nhớ đêm mong, đã tương tư thành tật rồi! Máy giờ bay? Máy giờ đến? Tớ kêu Cát gia cùng đi sân bay đón cậu.

“Đợi xác định xong rồi báo cho cậu biết.”

Trong lòng Lương Chân Chân ấm áp, ba năm này, cô vẫn siêng liên lạc với Giai Ný cùng Cát gia, thỉnh thoảng Quý Phạm Tây cũng gọi điện cho cô, ngoài ý muốn của cô chính là trong ba năm đại học này, Thẩm Bác Sinh lại tới trường học thăm cô, ông không nói chuyện về Thẩm Quân Nhã trước mặt cô, cũng không hỏi cô có tha thứ gì đó không, chỉ hỏi cô sống có được không? Đã quen cuộc sống bên này chưa, lại còn cố ý mang theo một hòm lớn đặc sản quê hương sang, lúc gần đi, chỉ yêu cầu ôm cô một cái, dặn dò cô phải tự chiều cố bản thân thật kỹ.

Mắt nhìn theo bóng lưng của ông, cô chợt nhớ đến bài văn “Bóng dáng sau lưng” của Chu Tự Thanh lúc học năm đầu trung học, trong đó có một đoạn miêu tả bóng lưng cha tập tễnh leo qua hàng rào đường sắt mua cho con trai quả quýt, lúc học đến đoạn này cô đã nghĩ rốt cuộc cha mình ở đâu? Là người như thế nào? Ông có thể làm chuyện bình thường như thế này vì con gái không?

Bây giờ, nhìn hòm đồ mang theo đặc sản quê hương, hơn nữa bên trong đựng toàn đồ cô thích ăn, đột nhiên cảm thấy trong khóe mắt hơi nóng, trong lòng không tiếng động nói: Ba, cảm ơn ba.

Đi theo dòng người chậm rãi rời khỏi khoang máy bay, trong hô hấp đều là mùi vị quen thuộc của thành phố này, rời đi ba năm, trái lại nó càng trở nên phần hoa hơn, sân bay dường như đã được tu sửa, tất cả đều là bộ mặt mới tinh.

Hai giờ trước, trong phòng làm việc tổng giám đốc tầng sáu mươi tám tập đoàn Đế Hào tư, Đằng Cận Tư mặc áo sơ mi đen mang bộ mặt mệt mỏi ngồi dựa lưng trên ghế sa lon, ba năm nay, anh ngày nhớ đêm mong cô gái nhỏ nhỏ xinh đẹp yếu đuối đó, huy động toàn bộ lực lượng tìm cô, nhưng cô giống như biến mất, vốn không tìm được người tên Lương Chân Chân này.

Trừ bỏ bất chấp tất cả mà làm việc, anh không biết làm thế nào mới có thể chống cự nổi tương tư đã khắc cốt ghi tâm này, kể từ sau khi nai con rời đi, chất lượng giấc ngủ của anh càng lúc càng giảm xuống, giống như quay lại lúc trước khi gặp cô, thường mất ngủ đến tận khuya, hơn nữa dễ dàng gặp ác mộng, trong

mộng mẹ giống như một bà phù thủy nhẩn tâm, vứt bỏ anh; nai con trong mộng càng khiến anh lo lắng, hai mắt cô đắm lệ lắc đầu, nói cô bị oan uổng...

Anh rất muốn nói: anh tin em, chỉ cần em quay về bên anh, em muốn anh làm gì cũng được, chỉ có điều nai con cứ khóc, từng bước lui về sau, cho đến... tuyệt vọng.

“Cậu chủ, vừa rồi bên sân bay báo tin tức, máy bay riêng của ngài gặp chút trục trặc, tạm thời không thể cất cánh, nếu như sửa chữa thì ít nhất phải lui lại năm giờ, mà tiên sinh Dennis bên New York kia đang chờ lqd ngài ký hợp đồng, chỉ sợ... thời gian sẽ không kịp.” Nam Cung Thần đột nhiên đi tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Đằng Cận Tư.

“Vậy kiểm tra xem gần đây có chuyến bay nào.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức gọi điện hỏi một chút.” Nam Cung Thần vội vàng gọi một cú điện thoại cho người phụ trách sân bay, biết được sau một tiếng có một chuyến bay đi New York, từ nơi này đến sân bay mất ít nhất nửa giờ, cho nên vừa đúng lúc.

Ngồi trên xe chạy ra sân bay, Đằng Cận Tư xoa chân mày hỏi: “Vẫn không có tin tức của nai con sao?”

215. Chương 216: Ba Năm Sau Gặp Lại (hai)

Nam Cung Thần rất quả quyết lắc đầu, “Không có.”

Anh cũng thấy rất lạ không biết đến cùng thì ba năm nay Lương tiểu thư đi đâu, sao giống như không tồn tại trên thế gian này mà bốc hơi rồi? Một chút tăm hơi cũng không có, chẳng lẽ đã sửa lại tên, đổi thân phận mới?

Mặc dù một lần lại một lần nữa thất vọng, nhưng Đằng Cận Tư vẫn không nhịn được mà hỏi mỗi ngày, cuộc sống luôn phải kéo dài hy vọng đúng không?

Trong lòng anh hiểu chắc chắn là nai con rất hận anh, bằng không sẽ không biến mất hoàn toàn như vậy, vốn không cho anh một chút hy vọng để bù lại, mỗi lần nhớ tới ánh mắt uất ức đau lòng của cô, tim của anh cũng đau theo, nai con, chỉ cần em trở lại, em muốn anh làm gì anh cũng đồng ý.

Chuyện quá khứ là anh đã sai, bởi vì không tin tưởng nên anh đã phải trả một cái giá cao đau đớn thê thảm như vậy, trong ba năm rời anh đi, em sống tốt không? Nếu ông trời cho anh gặp lại em, anh chắc chắn sẽ không buông tay nữa, anh sẽ dùng hết khả năng để che chở cho em, thương em, yêu em.

Trong đại sảnh sân bay, ba cô gái hưng phấn ôm nhau, dường như có quá nhiều điều muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên bắt đầu nói từ đâu, giữa hai chân mày nhuộm đầy sung sướng cùng vui vẻ, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

“Chân Chân, hơn một năm không gặp, cậu càng xinh đẹp hơn đó, quả nhiên là học múa có khác! Cả khí chất đã bay lên một cấp độ mà chúng tớ không có cách nào vượt qua, phóng khoáng mà thoát tục, trong lành lịch sự tao nhã!” Tiết Giai Ny kích động nói, trong thời gian ba năm này cô mượn danh nghĩa đi du lịch qua thăm Chân Chân mấy lần, bởi vì đi nhiều quốc gia, hơn nữa cô thông minh, nên không bị người của Đằng Cận Tư phát hiện.

Lương Chân Chân giận dữ lườm cô một cái, nói chế nhạo: “Đây là muốn cho người ta biết bây giờ cậu chính là tiểu Lạc phát thanh viên đài DJ nổi tiếng nhất thành phố C, đoán chừng sẽ làm kinh động đến trông mắt một đám người, dịu dàng uyển chuyển rất không hợp với cậu rồi.”

“Phụt! Tớ đã nói trước rồi, dieendaanleequuyddoon Ngoa tử là yêu nữ hai mặt tiêu chuẩn, bình thường tính cách thô kệch dã man, một khi đã tập trung làm việc, con người thay đổi hoàn toàn, giọng nói kia, mỗi lần nghe thấy đều khiến cho tớ nổi da gà đầy người, buồn nôn đến vậy.” Cát Xuyên nói phụ họa, vẻ mặt quái dị phong phú.

Tiết Giai Ny nhe răng nhếch miệng nhìn hai người chăm chăm, cắn răng nghiêng lợi, “Hai người các cậu... muốn ăn đòn phải không?” Vừa nói vừa làm ra vẻ vung tay chuẩn bị đánh hai cô.

“Ôi trời! Nhìn dáng vẻ giương nanh múa vuốt của cậu coi, hôm nào tớ lộ ra Microblogging * giúp cậu? Gặp gỡ chính cậu?” Cát Xuyên đưa tay bắt lấy đôi tay đang múa may của cô ấy, cười đến sáng láng.

(*) Microblogging: là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như các câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video. Phần mềm có hạn chế rất thấp về nội dung để khuyến khích mọi người đăng bài thường xuyên. Ở Trung Quốc, các mạng lớn như Twitter, Facebook và Google + đều bị kiểm duyệt nên nhiều người trong nước sử dụng các mạng thay thế như Sina Weibo, Tencent Weibo, Sohu Weibo, NetEase Weibo và Fanfou.

“Cậu còn muốn phương án tuyên truyền ngày mai không đây?” Tiết Giai Ny hung dữ nói, cảm giác nắm lấy điểm yếu của người nào đó thật sướng khoái, có thể lấy ra uy hiếp bất cứ khi nào. O(_)O

~Lời này vừa nói ra, Cát Xuyên lqđ lập tức ngậm miệng, cũng không quên ra sức trợn mắt nhìn vẻ mặt của một người phụ nữ cười đến hả hê, do bản thân mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, tìm cô ấy tuyên truyền giúp một kỳ mới ra lò của tạp chí mới, lỡ một bước thành hận ngàn đời!

Nhìn dáng vẻ dõ dỏi của hai bạn, Lương Chân Chân không nhịn được mà che miệng cười trộm, vừa mới tốt nghiệp đại học, hai người bạn tốt đã nhao nhao ra cổng trường tìm được công việc như mong muốn, Giai Ny là phát thanh viên của đài DJ nổi tiếng nhất thành phố C mà cô ấy thích, còn Cát gia tiến vào tòa soạn “Danh Dương” nổi danh nhất thành phố, từ nhân viên thực tập phòng thị trường dần dần được bố trí thành nhân viên chính thức, cũng được cấp trên tán thưởng, thật tốt!

Thoảng một cái, tất cả mọi người đều có công việc, thật ra thì cô cũng mới phỏng vấn một công việc không tệ tại NewYork, chỉ có điều mẹ Diệp bị bệnh, cô chỉ có thể bỏ qua phần đãi ngộ tốt để trở về nước, nếu có thể, cô muốn đợi đến sau khi mẹ Diệp khỏi bệnh, lại rời khỏi nơi này.

“Đi thôi, tớ rất nhớ món ăn trong nước, mỗi lần nhớ tới, tớ đều nhịn không được mà chảy nước miếng không ngừng, ở nước ngoài món ăn Trung Quốc thật sự rất khó ăn.” Lương Chân Chân thở dài nói.

Tiết Giai Ny giúp cô kéo vali hành lý, “Đó là đương nhiên rồi, mùi vị món ăn ở trong nước mới là ngon nhất, Chân Chân, lần này cậu trở về sẽ không đi nữa chứ?”

Cát Xuyên cũng là bộ dạng mong chờ nhìn cô, từ từ nói: “Nước ngoài dù tốt hơn nữa, cũng không bằng ở nhà.”

Chỉ một câu nói này, dieendaanleequuyddoon khiến nội tâm kiên định mấy năm nay của Lương Chân Chân bị đánh tan rối tinh rối mù, trong mắt như bị bụi bay vào, rát rát, cô hít vào một hơi thật sâu, “Tớ sẽ suy nghĩ.”

“Lăn lộn trong tòa soạn một năm chính là khác trước rồi! Nói chuyện cũng có nghệ thuật hơn rất nhiều, hắc hắc hắc, Cát gia của chúng ta bắt đầu đi theo con đường thực nữ rồi.” Tiết Giai Ny ở một bên trêu ghẹo, nhưng lúc này ngàn vạn lần không thể buồn bã, Chân Chân rất vất vả mới trở lại, nên vui mừng mới đúng.

“Cậu ấy đã bắt đầu phát triển theo hướng loly, tớ không phải đang khẩn trương hưởng ứng sự kêu gọi của Đảng và nhân dân, nhanh chóng thích ứng với khuynh hướng phát triển của xã hội hiện đại đa dạng hóa?” Cát Xuyên rầm rì liếc cô ấy một cái.

“Phì! Tớ phát hiện công lực đấu võ mồm của hai cậu càng lúc càng phát triển, lượng từ ngữ càng lúc càng kinh người rồi!” Lương Chân Chân vừa mới buồn rầu đã bị đánh bay trong nháy mắt, cô phát hiện chỉ cần ở chung một chỗ với hai cô ấy, tâm tình của mình sẽ trở nên tốt đẹp rất dễ dàng, có thể quên đi nhiều sầu não.

Ba người cứ cười đùa suốt đường đi ra khỏi đại sảnh sân bay như vậy, hôm nay Tiết Giai Ny lấy chiếc xe ferrari màu đỏ như lửa mà cha cô đưa cho tới đón bạn tốt, để cho cô ấy đón gió tấy trần, ăn một bữa cơm thật ngon.

Chiếc Cayenne dài màu đen phiên bản xa hoa chậm rãi đậu tại bãi đậu xe của sân bay, Đằng Cận Tư mở mắt, trong con ngươi màu đen như mực dính vài tia máu, hiển nhiên là do thường thức đêm, đưa tay vuốt

vuốt trán muốn giảm bớt mệt mỏi mỗi ngày liên tiếp.

“Cậu chủ...” Nam Cung Thần nhỏ giọng nói, đối với cậu chủ giống như Biển Mệnh Tam Lang * vẫn không thương tiếc bản thân mà làm việc điên cuồng suốt ba năm nay, anh vô cùng đau lòng cùng sợ hãi, bác sỹ Quan còn có Đẳng lão phu nhân tìm cậu chủ nói chuyện, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, anh biết cậu chủ vì quá nhớ thương Lương tiểu thư, trong lòng cậu chủ đau đớn, khó chịu nên không có cách nào giải quyết, chỉ có thể mượn công việc để phát tiết.

(*) Biển Mệnh Tam Lang (Chàng ba liều mạng): là ngoại hiệu của Thạch Tú, một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Ồi... Tự cổ đa tình không dư hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ *! Cũng không biết đến khi nào Lương tiểu thư mới có thể xuất hiện, lúc nào thì mới có thể tha thứ cho cậu chủ, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ thân thể cậu chủ sẽ gánh chịu không nổi.

(*) Tự cổ đa tình không dư hận,

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ

Câu trên: ‘Tự cổ đa tình không dư hận’, ‘không’ có nghĩa là ‘chỉ’(only) chứ không phải ‘không’ (not), câu này có thể hiểu là ‘Kẻ đa tình từ ngàn xưa chỉ còn lưu lại mối hận’. Đây là câu phương ngôn thường xuất hiện trong văn học cổ Trung Quốc.

Câu dưới: ‘Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ’, xuất xứ từ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, nghĩa là ‘Nỗi hận này dài đằng đẵng biết bao giờ nguôi’.

Hai câu này vốn dĩ không liên quan gì đến nhau, người ta dùng qua nhiều thế hệ, nhưng cũng chẳng biết nó từ đâu ra. Sở dĩ họ ghép hai câu đó với nhau vì nó tương đồng và nối tiếp về mặt nghĩa! Đây cũng là hai câu mà Trư Bát Giới ngâm nga khi bị thất tình trong Tây Du Kỳ (phiên bản Hồng Kông – TVB năm 1996 có Trương Vệ Kiện đóng).

Đẳng Cận Tư vốn nhìn thẳng không chớp mắt suốt đường đi đến phòng khách quý, coi như anh sắp qua cửa kiểm tra an ninh thì đột nhiên quay đầu nói với Nam Cung Thần: “Cậu có nghe thấy vừa rồi có giọng nói của nai con không?”

(o) A! Về mặt Nam Cung Thần ngây ngô, vừa rồi anh vẫn vì cậu chủ mà âm thầm sầu lo, vốn không chú ý đến cảnh vật và người xung quanh, dù sao anh cũng không có vấn đề gì, nhìn giống như không nhìn.

Đối với vấn đề này, anh rất hoài nghi có phải cậu chủ vì nhớ nhung quá độ mà xuất hiện ảo giác không, sao Lương tiểu thư lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Rõ ràng là không thể!

“Không có.” Anh quả quyết lắc đầu.

Chẳng lẽ vừa rồi thật sự là mình nghe lầm? Trong lòng Đẳng Cận Tư buồn bực, nhưng giọng nói kia đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của anh, sao có thể nghe lầm? Anh nhíu mày trầm tư.

Là nai con! Nhất định là nai con! Trong đầu anh đột nhiên rõ ràng, xoay người bước nhanh ra cổng ngoài sân bay, mặc cho Nam Cung Thần ở bên cạnh kêu thế nào cũng không để ý tới, gấp đến nỗi Nam Cung Thần lqđ toát đầy mồ hôi, OMG! Cậu chủ hoàn toàn gặp ma rồi! Có một cảm giác như chim sợ cành cong, vừa nghe thấy tiếng động gì liền cho rằng đó là Lương tiểu thư. O()o

“Cậu chủ, còn có hai mươi phút để làm thủ tục!” Anh không quên nhắc nhở BOSS đại nhân anh mình thân võ của mình, đây chính là đang vội vàng đi NewYork bàn bạc ký kết hợp đồng công việc, không thể chậm trễ!

Tâm tư của Đẳng Cận Tư đã sớm bay đi rồi, một lòng chỉ nhớ tới giọng nói quen thuộc đó, hoàn toàn xem thường Nam Cung Thần đang la to, khi anh chạy tới cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy một chiếc ferrari màu đỏ như lửa chạy qua, chỗ ngồi cạnh tài xế không phải nai con thì là ai?

Mái tóc đen dài như lụa của cô ấy đã bị cô ấy cắt ngắn rồi, càng thành thực và quyến rũ hơn trước kia, cũng càng đẹp, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười thản nhiên càng làm cho anh không dời mắt được.

“Nai con.” Anh đã không khống chế được phần nhớ nhung đã cất giấu nơi đáy lòng được nữa, chỉ nghĩ đến không thể buông tay, cũng không thể để mặc cho cô biến mất ngay bên cạnh mình được.

Nhưng chiếc xe kia vốn không để ý đến anh, tốc độ càng lúc càng nhanh, đảo mắt đã biến mất, anh gấp đến mức mất lý trí nhắc chân đuổi theo, nhưng dù anh chạy nhanh đến mấy cũng không thể đuổi kịp xe thể thao, vẫn còn phải nhìn cô biến mất ngay trước mắt mình.

Lương Chân Chân đang nói chuyện vui vẻ với các bạn, đột nhiên nghe thấy có một người gọi “Nai con.”

Xưng hô này của một người đặc biệt nào đó, giọng nói trầm thấp đầy sức hút quen thuộc khiến cả đời cô cũng không thể quên được, đã sớm chôn sâu trong đáy lòng cô, rõ ràng có một cảm giác mãnh liệt muốn nhìn qua kính chiếu hậu, nhưng cô vẫn nhịn xuống.

“Chân Chân, anh ta... đuổi theo phía sau.” Tiết Giai Ny nhìn qua gương chiếu hậu thấy một người đàn ông đang nhanh chóng lqđ đuổi theo, nhưng tốc độ của anh ta sao bì kịp với xe thể thao? Tồn công vô ích mà thôi.

Ngón tay Lương Chân Chân xoắn lại, mím chặt môi, không nói một lời, cho dù cô nhớ người xưa, thật ra một khi tạo thành tổn thương, liền tạo thành khoảng cách không thể nào phai mờ, cô không có dũng khí vượt qua nó, càng không muốn dẫm vào vết xe đổ! Yêu khắc cốt ghi tâm một lần như vậy là đủ rồi, cô không thể chịu đựng lần thứ hai.

Tiết Giai Ny thấy cô không nói lời nào, liền hiểu, nhấn mạnh chân ga, tốc độ nhanh hơn, ném Đằng Cận Tư ra ngoài tầm mắt.

216. Chương 217: Lái Xe, Đuổi Theo.

Dừng lại tại chỗ Đằng Cận Tư gấp đến mức có kích động muốn cướp một chiếc xe để đuổi theo, nhìn nai con biến mất một lần nữa trước mắt mình nhưng không làm gì được, cảm giác này rất không tốt, khiến cho anh cảm tức, lấy điện thoại ra bấm số của Nam Cung Thần, để cho cậu ta lập tức lăn ra đây, cũng lái xe tới đây.

Nam Cung Thần có một dự cảm, chẳng lẽ cậu chủ thật sự thấy Lương tiểu thư rồi hả? Sau đó bị Lương tiểu thư mắng ột trận? Nhất thời trong lòng anh bắt đầu tưởng tượng, hiểu rõ ký hợp đồng lần này chỉ có thể lui lại sau, trong lòng cậu chủ, rõ ràng là Lương tiểu thư xếp thứ nhất.

Khi anh thấy cậu chủ mặt lạnh lqđ đứng giữa đường, trong lòng không khỏi bật chuông báo động lên, mở cửa xe lấy lòng nói: “Cậu chủ, mời lên xe.”

Đằng Cận Tư sải bước nhanh, “Lái xe, đuổi theo.”

, đuổi theo gì? Ngài có thể cho tôi một chỉ thị rõ ràng không? Mơ hồ như vậy khiến trí não của tôi xoay không kịp đó, tôi có vẻ ngu dốt.

Khi đi đến một ngã tư đường thì Nam Cung Thần yếu ớt hỏi: “Cậu chủ, cho chỉ thị phương hướng.”

Đằng Cận Tư cũng biết mù quáng lượn quanh trên đường như vậy nhất định sẽ không có kết quả gì, thành phố C là địa bàn của anh, anh muốn tìm một người, vô cùng dễ dàng.

“Điều tra động thái mới nhất của nhà họ Diệp cùng nhà họ Thẩm, tôi muốn biết nguyên nhân nai con trở về, còn nữa, cô ấy ở cùng một chỗ với Tiết Giai Ny, Cát Xuyên, chắc hai nữ sinh này vốn vẫn biết chỗ của nai con, chỉ có điều hai cô ta diễn trò quá tốt, lại có thể lừa dối được tôi.”

“Cậu chủ, không phải hai cô ấy diễn trò quá tốt, là suy cho cùng ngài không hạ nhãn tâm được, thật ra thì ngài có nhiều biện pháp nhưng không dùng.” Nam Cung Thần nhỏ giọng nói tiếp.

Đúng vậy! Cho dù còn nhớ nai con, nhưng cũng không thể vì tìm cô ấy mà không từ thủ đoạn, như đối với hai người Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân, lấy tác phong làm việc của anh tuyệt đối sẽ khiến cho bọn họ hối hận vì đã đến trên đời này, nhưng vừa nghĩ tới bọn họ độc ác nữa, bỉ ổi nữa, đó vẫn là người thân của nai con, tâm địa cô thiện lương, nhất định sẽ không hy vọng anh đuổi cùng giết tận người thân của cô, cho nên... anh hạ thủ lưu tình, chỉ cho bọn họ một giáo huấn suốt đời khó quên.

Vậy mà, khiến cho anh không ngờ tới chính là, sau khi Thẩm Quân Nhã uống rượu say lại có thể bị công nhân trên công trường bên cạnh thay phiên, chuyện này không hợp với suy nghĩ của anh, dùng lời Lê tử nói, ai thêm để ý tới chuyện này! Đã sớm là người thân kinh bách chiến *, khéo cả đêm chơi NP * ấy chứ, chỉ là đổi thân phận đám công tử nhà giàu hoặc đám cao bồi hợp đêm mà thôi.

(*) thân kinh bách chiến: thân trải qua trăm trận đánh

NP: ngôn ngữ mạng, 1 nữ xxx với nhiều nam hoặc ngược lại

“Trở về nhà họ Đằng.” Đằng Cận Tư đột nhiên mở miệng, anh muốn trở về nói cho bà nội biết nai con trở lại, chuyện này nếu được bà nội giúp một tay có thể sẽ làm chơi ăn thật.

“Vâng.” Nam Cung Thần theo lời quay lại hướng đi tới nhà họ Đằng, có Đằng lão phu nhân tham dự, chắc hẳn sẽ rất thú vị.

Trong phòng lập phương, ba nữ sinh tìm một phòng bao lịch sự tao nhã ngồi xuống, bày đầy một bàn lớn đồ ăn ngon, người xem hoa cả mắt, nước miếng chảy ròng ròng.

Đối với Lương Chân Chân, người ba năm chưa về nước ném món ăn ngon mà nói, cô vốn định sau khi trở về việc đầu tiên là bằng bất cứ giá nào phải ăn một bữa, bất chấp hình tượng, nhưng tâm tình tốt của cô bị người đàn ông kia làm hỏng rồi, sao khi trở về lại nhìn thấy anh? Nhất thời trong lòng sinh ra chút phiền muộn.

Tiết Giai Ny cùng Cát Xuyên là người thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy điểm mấu chốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thở dài một tiếng không thể thấy: ý là không thể làm gì. Đây là nút thắt trong lòng Chân Chân, người khác không có cách nào giúp một tay, chỉ có thể nhờ thời gian để người ta từ từ quên lãng.

Nhìn ra thị trường Quý có tình ý với Chân Chân, hơn nữa anh ấy là đại biểu của người đàn ông tốt trong xã hội hiện đại vốn không nhiều, vừa vặn hai nhà còn là quan hệ nhiều đời, thật sự rất xứng đôi.

“Chân Chân, bàn lớn này hôm nay đều là tớ vì cậu mà gọi, ném thử một chút món tôm đậu hũ ma bà, món ăn nhà bọn họ mới ra, mùi vị không tệ đó! Còn nữa món cá trích cậu thích ăn nhất, cà tím cháy tỏi, ừm, tôm hùm thơm cay, sườn chua ngọt, thịt bò luộc, cánh gà kho tàu, v.v... đều là món mà cậu thích ăn, hôm nay phải bỏ suy nghĩ xuống mở rộng miệng mà ăn!” Tiết Giai Ny cười híp mắt, vẫn không quên gấp thức ăn cho bạn tốt.

“Tớ có thể đóng gói không?” Lương Chân Chân nhìn một bàn đầy đồ ăn, tỏ vẻ đáng thương hỏi, đoán chừng cô có muốn ăn hết cũng không có bao tử lớn như vậy mà nhồi.

Tiết Giai Ny xụ mặt nghiêm trang nói: “Không thể, phải xử lý hết toàn bộ!”

“Phụt! Cậu cho rằng trên bàn này toàn là kẻ địch của cậu à! Còn xử lý toàn bộ? Ôi... sau lưng người phụ nữ điệu dáng luôn ẩn giấu một vẻ mặt dũng mãnh quyền thế, khiến cho người ta không thể khinh thường.” Cát Xuyên chặc chặc thở dài nói.

Tiết Giai Ny giận quá hóa cười, mườì phần chế nhạo, “Đương nhiên rồi! Giống như người nào đó, bên ngoài hung hãn lqđ nhưng thật ra trong lòng lại che giấu nũng na nũng nịu, ông xã, người ta rất nhớ anh ~” Cô học theo giọng Cát Xuyên bình thường vẫn gọi điện thoại cho bạn trai của cô ấy, giống như đúc, nhất là giọng nói, còn triền miên hơn ba phần so với Cát Xuyên, khiến xương cốt người ta cũng đã tê rần.

Toàn thân Cát Xuyên nổi đầy da gà, tức giận liếc mắt nhìn bạn tốt, nhe răng, “Cậu muốn ăn đòn phải không? Ba năm nay đàn ông theo đuổi cậu cũng không phải là ít, trong đó có một người lại càng bám riết không tha, thường xuyên chạy tới trường học an ủi cậu, chỉ sợ trái tim cậu như sắt thép cũng đã hơi dao

động? Hừ hừ... Đừng định vụng trộm tiến tới với anh ta sau lưng tớ, lúc nào cũng phải báo cáo tình hình chiến đấu mới nhất.”

Những lời này đã hấp dẫn Lương Chân Chân thành công, đang cắn miếng thịt tôm hùm ngon miệng hỏi: “Tớ nghe theo ý tứ của Cát gia, Giai Ny cậu động lòng rồi hả?”

“Chân Chân, cậu đừng nghe cô ấy bịa chuyện mù quáng, chuyện làm không chu đáo cũng bị cô ấy làm như thật, quả thật chỉ sợ thiên hạ không loạn.” Tiết Giai Ny ho nhẹ che giấu chút xiu bối rối nơi đáy lòng, nói thật, cô không rõ đến tột cùng mình có cảm xúc gì với Quan Hạo Lê, rõ ràng không thích kiểu công tử cột nhà phong lưu không nghiêm chỉnh, nhưng ba năm nay, năm ngày ba bữa anh luôn xuất hiện bên cạnh mình, giống như kẹo cao su đuổi cũng không đi, thật sự là hận không thể đánh anh vài cái.

Cô đã từng cạy bản thân có đai đồ Taekwondo, định quật ngã anh, để anh biết khó mà lui, kết quả không ngờ nhìn anh giống như bác sỹ nhỏ nhả yếu đuối nhưng bản lĩnh vô cùng cao, dễ như trở bàn tay đã chế ngự cô, lại còn... nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô!

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy rất oán giận, lần đầu đánh người ngã xuống ngược lại để cho bản thân lâm vào hoàn cảnh xấu, còn bị hôn đến mê muội trời đất xoay chuyển, mặc dù sau đó cô có tát anh một cái, mắng một câu “Đồ lưu manh!” nhưng tâm tình cô vẫn hồng hồng, có một phiền não không nói ra được, cứ có cảm giác tất cả mọi chuyện rời khỏi quỹ đạo theo dự tính, phát triển theo một phương hướng không rõ, cảm giác xa lạ đó khiến cho cô có bản năng muốn chống lại.

“Ừm... Nhưng mà tớ rất muốn biết người đàn ông đó là ai? Người có thể nhiễu loạn tâm trí Giai Ny của chúng ta rất ít ỏi, tớ bắt đầu có hứng thú rồi.” Lương Chân Chân làm ra dáng vẻ cảm thấy rất hứng thú.

“Khụ... Người này, thật ra thì cậu cũng biết.” Cát Xuyên mắt tự nhiên ho hai tiếng.

“Tớ cũng biết? Ai vậy?” Lương Chân Chân cười khanh khách hỏi.

“Chính là bác sỹ Quan đáng ghét, trình trọng tuyên bố, tớ không hề động tâm với anh ta.” Tiết Giai Ny thở dài, thật ra cô không nói cho Chân Chân biết cũng là có lý do, dù sao quan hệ giữa Quan Hạo Lê và Đảng Cận Tư không tầm thường, nhắc tới anh ấy, Chân Chân sẽ nghĩ tới người đàn ông kia, cũng bởi vì rất hận người đàn ông phụ tình, cô cũng không có sắc mặt tốt với Quan Hạo Lê, thường chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Lương Chân Chân giật mình há to mồm, trước kia cô có từng nghĩ bác sỹ Quan và Giai Ny trở thành một đôi, hơn nữa bác sỹ Quan cũng đã nói muốn theo đuổi Giai Ny, nhưng cô cho rằng chỉ là nói giỡn, lại không ngờ anh ta nói thật, ngoài dự đoán của cô.

“Ồ...” Cô đáp một tiếng, giọng nói lqđ buồn bực hạ xuống tiếp tục bởi cơn, giống như hai cô ấy phỏng đoán, cô lại nhớ tới người đàn ông kia, người đàn ông khiến cho cô đau lòng.

Tiết Giai Ny trừng mắt liếc Cát Xuyên, giống như đang nói: chỉ tại cậu lắm mồm!

Cát Xuyên trả lại cho cô một nét mặt “Cậu có thể lừa gạt được nhất thời nhưng không lừa được một đời, Chân Chân không yếu đuối như trong tưởng tượng của chúng ta, cậu ấy chỉ cần một thời gian để thích ứng thôi.”

Ăn xong một bữa cơm, Lương Chân Chân vuốt ve cái bụng tròn vo, cười nói: “Lâu lắm rồi không ăn no, thật sướng khoái!” Cô biết các bạn tốt lo cô suy nghĩ lung tung, liền dùng cách thức này nói cho các cô ấy biết mình rất tốt.

“Cô gái ngốc, ai bảo cậu thoáng một cái ăn nhiều như vậy, lúc nào muốn ăn chúng ta có thể tới.” Tiết Giai Ny lườm cô một cái.

Lúc Lương Chân Chân cười lên lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào động lòng người, cô bỏ thìa xuống, cầm khăn giấy lau miệng, “Biết rồi, về sau tớ sẽ dính vào phú bà nhỏ này rồi, không lo ăn uống.”

Cát Xuyên vội vàng giơ móng vuốt, “Còn có tớ, còn có tớ, hai chúng ta bám lấy cậu ấy, hết ăn lại uống.”

“Cậu lẩn đi!” Tiết Giai Ny nhe răng toét miệng đánh Cát Xuyên, Cát Xuyên vội vàng trốn ra sau lưng Lương Chân Chân, ba người cười đùa thành một nhóm, rất vui vẻ.

Sau khi vui vẻ ăn đồ ăn Trung Quốc, Lương Chân Chân liền chuẩn bị đến bệnh viện thăm mẹ Diệp, Tiết Giai Ny cùng lqđ Cát Xuyên hò hét muốn cùng đi với cô, thịnh tình cô không thể từ chối, hơn nữa cô có chút gần quê lòng kinh hãi *, dường như trong lòng có chỗ khó có thể bước đi, có bạn tốt bên cạnh sẽ cảm thấy trong lòng kiên định.

(*) Gần quê lòng kinh hãi: người xa quê lâu ngày khi về lại sẽ cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Đối với mẹ Diệp, trong lòng cô vẫn còn áy náy, từ biệt ba năm, chưa bao giờ cô gọi điện thoại hay gửi một tin nhắn cho bà, chỉ vì cô sợ mình sẽ không kháng cự được sự thân thiết đó, càng không muốn bại lộ hành tung của mình, chỉ có thể nhờ hai người bạn tốt thỉnh thoảng đến thăm mẹ Diệp, thay mình góp chút lòng hiếu thảo.

217. Chương 218: Theo Đuổi Một Lần Nữa

Càng đến gần cửa phòng bệnh, sợ hãi trong lòng Lương Chân Chân càng bộc phát mãnh liệt, không biết vì sao, cô đột nhiên hơi sợ gõ mở cánh cửa kia, chần chờ hai phút, cô vẫn gơ tay lên.

Vài giây sau, bên trong truyền đến một âm thanh yếu ớt một mội, “Vào đi.”

Trong nháy mắt cổ họng Lương Chân Chân nghẹn ngào, đây là giọng nói của mẹ Diệp sao? Sao nghe già nua vậy? Trong nháy mắt, ngũ vị tạp trần trong lòng cô tuôn ra, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Diệp Lan nằm trên giường vài ngày liên tiếp, gân cốt toàn thân đã mềm nhũn, nhân dịp hôm nay khá hơn một chút, lqđ liền xuống giường đi vòng vòng, rót ỉnh ly nước, nghe thấy người gõ cửa còn tưởng y tá đến tiêm ỉnh.

Vậy mà, lúc cửa mở ra, trong nháy mắt cả người bà tê dại, ba năm trước đây khi bà nhìn thấy tờ báo đã kinh ngạc đến tột đỉnh, không hiểu vì sao con gái lại có thể nằm chung trên một giường với con trai, còn bị chụp ảnh, mà tin bài phía dưới lại càng ô uế không chịu nổi, cô con gái vô cùng khéo léo trong hình dung của bà thành người phụ nữ lẳng lơ phóng đảng, nói con bé leo lên giường của rất nhiều đàn ông, nói con bé đề tiện không biết xấu hổ cùng các từ ngữ khó nghe cũng được sử dụng, bà vốn không tin những thứ này đều là thật, trước tiên gọi điện thoại cho con trai, hỏi thẳng bé coi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bà nhớ rõ dáng vẻ ôm đầu khổ sở của thằng bé, càng nói càng giống như sấm sét giữa trời quang nổ tung trong đầu bà.

“Mẹ, con nhất thời bị quỷ ám, bị người ta lừa gạt mới làm ra chuyện tổn thương Chân Chân như vậy, con... yêu em ấy, con vốn cho rằng làm như vậy có thể khiến cho em ấy hoàn toàn thoát khỏi người đàn ông kia, trở lại bên cạnh con, lúc ấy Thẩm Quân Nhã còn nói rất hay với con, còn nói Chân Chân là em gái cô ta sẽ không hại em ấy, con người cô ta như vậy con vốn không nên tin tưởng, kết quả... tạo thành sai lầm lớn.”

Ngón tay Diệp Lan không ức chế nổi mà run rẩy, bà cũng không phản đối suy nghĩ của Huân nhi dành cho Chân Chân, chỉ cần bé Chân cũng thích nó, hai người tình đầu ý hợp kết thành vợ chồng, bà cũng vui khi việc thành, thật sự không nghĩ đến con trai lại có thể chọn áp dụng một phương pháp xử lý cực đoan như thế, nhất thời bà có một nỗi buồn bực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tát thẳng bé một cái, “Con lại đối xử với em gái của con như vậy? Phối hợp với người khác đốt lửa để hãm hại con bé? Yêu? Con xứng để nói ra chữ này sao?”

Diệp Thành Huân cũng không ngờ người mẹ vẫn dịu dàng hiền thực lại có thể nổi giận lớn như vậy, chỉ có thể liên tục nói xin lỗi, “Mẹ, con xin lỗi, đều do con sai, mẹ đánh con mắng con cũng được, đều do con sai.”

“Đánh con mắng con có tác dụng không? Có thể đổi thành em gái trong sạch của con chưa từng xảy ra chuyện này?” Giọng nói Diệp Lan nghẹn ngào, “Người đàn ông tên Đằng Cận Tư là chuyện gì? Thật sự đúng như trên báo nói sao?”

Diệp Thành Huân không chịu nổi sự ép hỏi của mẹ, liền nói tất cả nguyên nhân hậu quả, bao gồm cả chuyện Chân Chân vì món viện phí khổng lồ mà bán mình.

Diệp Lan lập tức xui lơ trên ghế sa lon, ban đầu bà đã cảm thấy có điểm nghi ngờ, lại không ngờ tới chuyện như thế này, sao Chân Chân lại ngốc như vậy? Con bé ngốc, mẹ Diệp tình nguyện không phẫu thuật, cũng không cần con đi bán thân thể của mình.

Sau khi biết được những chuyện này, bà cảm thấy thật sự có lỗi với con gái, khiến cho con bé chịu nhiều khổ cực như vậy, còn phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, dưới cơn tức giận bà đã đuổi con trai đi, nói nhìn thấy thằng bé trong lòng liền khó chịu, chỉ cần một ngày bé Chân không trở lại, thằng bé cũng không cần bước vào cửa nhà một bước!

“Chân... con.” Giọng bà run run gọi một tiếng, ngón tay vừa cầm cái ly lên run rẩy, bà nằm mơ cũng không nghĩ lại có thể gặp mặt được con gái ngày nhớ đêm mong nhanh như vậy, một mặt là khó có thể che giấu mừng rỡ, mặt khác là áy náy ùn ùn kéo đến, đan vào một chỗ, khiến cho bà nửa bước cũng khó đi.

Quả nhiên là mẹ Diệp đã già nua đi rất nhiều, hai bên tóc mai đã điểm bạc, ở trong đầu đầy tóc đen kia, có vẻ khác thường bất ngờ, đáy lòng cô hơi ề ảm, có thứ gì đó đột nhiên xông lên trong hốc mắt, hơi nóng.

Giọng nói của cô hơi nghẹn ngào, “Mẹ Diệp...”

Nghe giọng xưng hô quen thuộc, Diệp Lan cũng không nhận được nữa, lão đảo đi lên trước, hai tay tràn đầy nếp nhăn cùng vết chai run run vuốt ve gò má thon gầy của con gái, chỉ muốn biết ba năm nay con bé có tốt không.

“Đứa ngốc này, quá ngốc rồi...” Bà thì thào tự nói, trong mắt xuất hiện nước mắt, vừa nghĩ tới con bé vì xoay sở chi phí phẫu thuật ỉnh mà bán thân, trong lòng đau đớn giống như bị người ta chọc một dao, bà vẫn coi bé Chân là con gái ruột thịt của mình, đối tốt với con bé cũng là mình cam tâm tình nguyện, đáng trách con bé từ nhỏ đã khiến cho người ta yêu thương, mà bà vốn muốn có một cô con gái, không nghĩ tới con bé lại lấy lý do vì mình đối xử tốt với con bé để đền ơn, thật sự quá ngốc rồi.

“Mẹ Diệp.” Nước mắt của Lương Chân Chân cũng không nhận được nữa mà sôi trào mãnh liệt, mọi thứ trên thế gian này đều có thể thay đổi, chỉ có tình thân là mãi mãi không đổi thay, cho dù con cái đi rất xa, cha mẹ vẫn vĩnh viễn lo lắng cho con, đây là tình yêu không vụ lợi.

Diệp Lan ôm con gái đang khóc như mít ướt vào ngực, giọng nghẹn ngào, “Mẹ Diệp đều biết, con bé ngốc, sao con có thể giấu toàn bộ uất ức ở trong lòng chứ? Mẹ Diệp lớn tuổi, có điều trị được hay không cũng lqđ không quan trọng, nhưng con còn trẻ! Lúc ấy con mới mười tám tuổi, là thời gian đẹp như hoa của cả đời con gái, lòng mẹ Diệp, rất đau, cực kỳ đau...”

Lương Chân Chân vùi đầu trong ngực bà khóc càng lớn hơn, trong phút giây này, dường như tất cả uất ức của cô đã bật ra, bí mật đè nén trong lòng cô nhiều năm như vậy rốt cuộc được nói ra, cô được tự do, mặc dù thời kỳ đã từng cô đơn vô dụng cùng đau lòng đã rời đi, nhưng dù sao vẫn còn tồn tại chân thật, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ chôn sâu trong lòng mình, không nghĩ tới mẹ Diệp vẫn biết, bà đau lòng, cảm thấy hổ thẹn với cô...

Cô đột nhiên cảm thấy mình rất bất hiểu, ba năm nay mẹ Diệp nhất định rất khổ sở, vừa đau lòng vì hành động việc làm của con trai, vừa đau lòng con gái, cảm thấy áy náy với con gái, nhiều cảm xúc phức tạp như vậy hành hạ bà, khiến cho bà phải chịu nhiều dày vò.

“Mẹ Diệp, xin lỗi... xin lỗi...” Cô khóc như đứa bé, nước mắt giống như vỡ đê, thấm ướt quần áo của Diệp Lan.

“Bé ngốc, chúng ta là người một nhà.” Chỉ vắn vắn câu nói này liền khiến nước mắt của Lương Chân Chân tràn lan không thể dừng lại được, dựa lên vai bà cố gắng trút hết những uất ức cùng đau lòng của bản thân trong vài năm nay.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đứng ở phía sau lưng hai người cũng bị chút bi thương này lây đến, gơ tay lau khóe mắt, lặng lẽ lui ra ngoài, để gian phòng lại cho hai mẹ con đã xa cách từ lâu, họ có quá nhiều điều trong lòng muốn nói.

Nhà họ Đằng.

Đằng lão phu nhân đang chăm sóc mấy bồn hoa của mình, đối xử với chúng như đối xử với con mình vậy, hết lòng chăm sóc, cũng bởi vì như thế nên cây cối trong nhà họ Đằng sinh trưởng rất tốt, một vùng màu xanh âm áp khắp nơi.

“Lão phu nhân, thiếu gia trở lại.” Hạ Đông đi tới thấp giọng nói, kể từ sau khi Lương Chân Chân rời đi, Đằng Cận Tư liền để cho bà trở lại nhà họ Đằng, tiếp tục chăm sóc bà nội.

“Trở về để làm gì? Bây giờ tôi thấy nó liền tức giận!” Đằng lão phu nhân thở phì phò nói.

Hạ Đông buông tay không nói, kể từ sau khi Lương tiểu thư rời đi, lão phu nhân rất có ý kiến với thiếu gia, nhất là sau ba năm, vẫn không thấy bóng dáng của Lương tiểu thư, khó trách trong lòng lão phu nhân không thoải mái, đây là cô gái đầu tiên mà bà thấy có thiện cảm, hơn nữa trong cảm nhận của bà, Lương Chân Chân vô cùng xứng đôi với a Tư, một cương một nhu, thấy thế nào cũng đẹp mắt.

Nhưng mà, khi hai người sắp nhanh chóng truyền ra tin vui, không biết tên khốn khiếp khốn kiếp nào gây ra hiểu lầm lớn như vậy, khuấy đảo làm thất bại chuyện của a Tư cùng cháu dâu chắc chắn của bà, lòng của bà! Thật lạnh quá lạnh.

Về sau bà biết được vì chuyện này mà Lương Chân Chân để non, mất đi đứa bé chưa kịp chào đời, bà tức giận đến mức thiếu chút nữa tàn nhẫn nhéo lỗ tai cháu nội, chắt nội bảo bối của bà đó! Nếu như còn sống, cũng có thể chạy lung tung trên đất rồi... (chuyện này tạm thời nói sau.)

“Bà nội.” Đằng Cận Tư đi nhanh tới, ý bảo Hạ Đông có thể đi xuống.

Đằng lão phu nhân không để ý đến anh, tiếp tục chăm sóc bồn hoa của mình.

“Hôm nay cháu thấy nai con rồi.” Đằng Cận Tư biết bà nội thích nghe tin tức như thế.

Quả nhiên –

“Cháu dâu đã về? Con bé ở đâu? Cháu không đuổi theo con bé chạy đến tìm bà già như bà làm cái gì?” Về mặt Đằng lão phu nhân không vui nhìn cháu nội.

Sắc mặt Đằng Cận Tư tối đen, đây không phải là không có cách gì mới đến tìm bà giúp một tay sao.

“Bà nội, cô ấy không để ý đến cháu, nhất định là trong lòng hận cháu.” Giọng nói của anh hơi rầu rĩ.

“Cũng khó trách, lúc ấy chắc cô gái nhỏ lqđ vô cùng uất ức, bằng không sẽ không vừa đi liền là ba năm.” Đằng lão phu nhân thở dài.

“Bà nội, nửa tháng nữa chính là sinh nhật tám mươi tuổi của bà, cháu muốn... lợi dụng cơ hội này, theo đuổi nai con lần nữa.” Đằng Cận Tư biết bà nội luôn luôn không thích những thứ danh hão này, cho nên mới cố ý tới đây xin ý kiến của bà nội.

Đằng lão phu nhân buông cây kéo trong tay xuống, đưa tay nhéo cánh tay cháu nội một cái, “Thằng nhóc hồ đồ! Coi như bà già này vì hạnh phúc cả đời của cháu liền ngoại lệ một lần, lần sau không thể chiều theo lệ này nữa!”

218. Chương 219: Nếu Không Buông Tay Tôi Sẽ Báo Cảnh Sát!

Khóe miệng Đằng Cận Tư cong lên, “Có bà nội ra mặt, trong lòng cháu còn có nền tảng.”

“Đừng cao hứng quá sớm, thoát nhìn cô nhóc đó nhu nhu nhược nhược, thực ra thì tính khí rất bướng bỉnh, chưa chắc đã coi trọng mặt mũi bà già này.” Đằng lão phu nhân cho cháu nội mình chuẩn bị một phương án phòng ngừa.

“Cháu biết.” Đàng Cận Tư nhú mày, anh biết rõ tính tình của nai con, cũng biết rõ đây là một trận đánh ác liệt, nhưng dù khó khăn thế nào anh cũng muốn tìm nai con về, cô chỉ có thể là của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất mà cả đời anh nhận định, không thể thay thế.

Sau khi ăn cơm trưa cùng bà nội lqđ xong, Đàng Cận Tư mới rời khỏi nhà họ Đàng về công ty, về chuyện ký hợp đồng cùng tiên sinh Dennis bên NewYork, anh đã phái Tổng giám đốc điều hành Tô Hào Lâm toàn quyền giải quyết, bây giờ anh tập trung tinh thần vào nai con, đâu còn rảnh rỗi đi quản chuyện khác? Trong lòng anh thề: Lần này dù thế nào cũng không để cho cô rời khỏi mình, cho dù dùng phương thức nào, cho dù phải trả giá cao như thế nào, anh đều vui vẻ chịu đựng.

Trên xe, Nam Cung Thần nói tin tức đã điều tra được cho cậu chủ: “Cậu chủ, lúc này Lương tiểu thư đang ở bệnh viện với mẹ Diệp, nghe nói bệnh cũ tái phát với vết vảy quá gây nên, tạm thời chưa thể xuất viện; bên nhà họ Thẩm không có chuyện gì, tất cả bình thường.”

“Tiếp tục phái người chăm chú theo dõi, nói cho những người đó làm việc cẩn thận, đừng để cô ấy phát hiện.” Đàng Cận Tư trầm giọng nói, xem ra nai con trở về lần này là do mẹ Diệp ngã bệnh, quả nhiên đúng như anh dự đoán trước, nai con là người rất coi trọng tình thân.

“Thuộc hạ đã rõ.” Nam Cung Thần gật đầu.

Trong bệnh viện, hai mẹ con ngồi chung một chỗ trò chuyện đã xảy ra trong ba năm từng ly từng tỵ, rất nhiều xúc động, Lương Chân Chân nói chuyện Thẩm Bác Sinh giúp đỡ khi mình đi học ở nước ngoài ẹ Diệp.

“Ông trời có mắt, khiến bé Chân tìm được một người cha tốt, mặc kệ năm đó giữa ông ấy và mẹ con xảy ra chuyện gì, cũng đã là chuyện quá khứ rồi, chỉ cần hiện tại ông ấy đối xử tốt với con, có một số việc nên để nó qua đi, cứ níu mãi trong lòng chỉ khiến thêm đau lòng mà thôi, người còn sống thì phải sống cho tốt, biết không?” Diệp Lan nắm tay con gái thở dài nói.

“Dạ, mẹ Diệp, con hiểu.” Lương Chân Chân gật gù đầu, vấn đề này cô đã từng cân nhắc, từ sau lần nhìn thấy bóng lưng của ông, trong lòng đã coi ông như là ba rồi, chỉ có điều không có cơ hội gọi thẳng ra miệng mà thôi.

“Con vẫn là đứa bé biết lý lẽ, mẹ Diệp yên tâm, ba năm thoáng cái đã qua! Bé Chân của chúng ta đã lớn lên thành thiếu nữ rồi, càng ngày càng xinh đẹp cũng càng ngày càng có khí chất hơn, chỉ có điều gầy hơn trước kia, mấy năm nay ở nước ngoài chắc không quen hả?”

“Mẹ Diệp...” Trong giọng nói của Lương Chân Chân có chút nghẹn ngào, nghiêng đầu hiền thực tựa vào vai bà, ôm lấy cánh tay bà, giống như nhớ lại lúc hồi nhỏ vậy, có thể tha hồ rúc vào trong ngực mẹ làm nũng

Còn nhớ lúc mình tới nước Mỹ, thật sự không quen! Nhất là thức ăn ngày ba bữa, trong vài ngày thiếu chút nữa thì ói ra, sau tìm người hỏi thăm khu phố người Hoa ở đâu, chạy đến đó ăn một bữa món ăn Trung Quốc, biết rõ không ngon như món ăn trong nước, nhưng đối với cô mà nói đã là món ngon thiên thượng nhân gian * khó thấy.

(*) Thiên thượng nhân gian: Trên trời (thượng giới), dưới trần gian (Hạ giới)

Ngoại trừ việc ăn không quen, tiếp theo chính là chưa quen cuộc sống ở đây, cô đơn vô biên vô hạn cùng đau thương như tấm lưới dày đặc, bọc kín cô không có một kẽ hở, khiến cho cô không có chỗ trốn. May sao, sau khi nhập học chương trình học tập bận rộn khiến cho cô bớt đi cô đơn hiu quạnh, theo thời gian chậm rãi trôi đi, cô đã quen với cuộc sống một mình.

“Bé ngoan, lần này trở về thì đừng đi nữa, sau này mẹ Diệp sẽ làm đồ ăn ngon cho con hằng ngày, nước ngoài dù tốt hơn nữa, đâu so sánh được với ở nhà!” Diệp Lan nắm tay cô thật chặt, vết chai chằng chịt nơi lòng bàn tay giống như nguồn nhiệt vĩ đại, bao lấy Lương Chân Chân, khiến cho cô luyện tiếc khi rời khỏi vòng ôm ấm áp này.

Nói thật, cô không định trở về, mặc dù cách ngăn vô hình với mẹ Diệp đã biến mất không còn thấy bóng dáng, nhưng... người đàn ông kia, cô không muốn gặp lại anh ta, một chút cũng không muốn!

Nếu ở lại, chắc chắn sẽ phải gặp anh ta, điều này cô không muốn. Nhưng vừa nghĩ tới tuổi mẹ Diệp đã lớn, mình cũng không thể bỏ bà lại mà rời đi, như vậy quá bất hiếu. Sau khi cân nhắc, cô gật đầu đáp ứng,

“Vâng.”

Thế lực của người đàn ông kia khổng lồ quá mức, nếu như anh ta cố ý tìm mình, chỉ sợ đi rồi vẫn sẽ khiến anh ta tìm được, thay vì như vậy còn không bằng thả nhiên đối mặt, dù sao cô đã không thích, nhìn thấy thì có quan hệ gì? Huống chi, mình đã không còn là Lương Chân Chân mềm yếu dễ khi dễ ba năm trước đây rồi!

Nghe được câu trả lời khẳng định của con gái, Diệp Lan rất vui vẻ, hôm nay là ngày vui nhất trong ba năm nay của bà.

Lương Chân Chân nghĩ đến hai ngày tới phải đưa sơ yếu lý lịch lên trên mạng rồi, nếu quyết định ở lại, như vậy tìm việc lqđ là nhiệm vụ chủ yếu, cô phải độc lập tự chủ trước mới được.

Lúc ăn cơm tối, cô ra khỏi bệnh viện tới tiệm cháo bên ngoài mua phần cháo dinh dưỡng ẹ Diệp, tên lỗi đi bộ, cô vừa đi vừa nhắn tin cho bạn tốt, mấy ngày nay cô ở trong bệnh viện với mẹ Diệp, hôm khác gặp lại.

Bỗng nhiên, cô đụng phải một bức tường thịt, vội vàng cúi thấp đầu nói xin lỗi, “Thật ngại quá.” Nghiêng người muốn rời đi, nhưng bóng dáng kia cũng cố tình di động theo cô, hơn nữa, hương vị này... rất quen thuộc.

Cô không khỏi ngẩng đầu lên, quả nhiên là anh ta, vẻ mặt nhanh chóng lạnh đi mấy phần, “Tránh ra.”

Thân mình Đằng Cận Tư không chịu di chuyển chút nào, ngược lại ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đáng người ngày nhớ đêm mong, thoát nhìn tóc ngắn của cô tạo thêm cho cô càng sạch gọn nhanh nhẹn, cả người cũng lộ ra vẻ đẹp của cô gái thành thị, quyến rũ xinh đẹp, chính là tuổi thanh xuân dào dạt; xem xét lại mình, đã già thêm ba tuổi.

“Nai con.” Trong giọng nói của anh chứa đầy tình cảm, nếu là Lương Chân Chân trước đây, nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt ngọt ngào e lệ; nhưng cô bây giờ, cho dù trong lòng có nổi sóng, nhưng trên mặt không có biến hóa tình cảm gì, trong tròng mắt đen như nước suối trong suốt chỉ còn lại lạnh nhạt.

“Tiên sinh, tôi nghĩ anh nhận nhầm người.” Giọng nói hồ hững giống như đang nói chuyện với người xa lạ.

“Nai con, anh biết em hận anh, hận anh không tin em, mà ba năm nay giờ nào khắc nào anh cũng hối hận, một ngày không có em, anh chịu rất nhiều tra tấn, ăn không ngon, ngủ không yên, uống không được, không có ngày nào trôi qua vui vẻ.” Đằng Cận Tư cũng không tức giận, ngược lại nói chân thành nồng nàn, đều nói phụ nữ phải dễ dàng, để ôm được người đẹp về, anh quyết định lần này phải bất cứ giá nào.

Lương Chân Chân chỉ ngược mắt lạnh lùng liếc anh một cái, nơi đáy lòng ít nhiều cũng hiện lên chút kinh ngạc, ba năm không gặp, ngược lại anh càng ngày càng biết nói lời ngon tiếng ngọt rồi, chỉ có điều, cô đã không còn là cô gái bé nhỏ coi anh là mạng sống duy nhất rồi, mỗi khi nhìn thấy anh, sẽ khiến cho cô nhớ lại lúc trước anh gây ra tổn thương ình cùng với một đứa bé chưa ra đời liền hóa thành vũng máu mà cách xa cô, đây là đoạn hồi ức đau khổ, cũng là vết sẹo trong lòng cô không có cách nào liền lại.

“Lời của anh nói khiến cho tôi thấy buồn nôn.” Vẻ mặt không chút thay đổi cô nói, nghiêng người chuẩn bị đi qua bên cạnh anh.

Sắc mặt Đằng Cận Tư hơi tối, nhưng anh vẫn không buông tha, tiến lên một bước nắm lấy tay cô, “Nai con, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút.”

“Buông tay! Đây chính là trên đường lớn, nếu không buông tôi sẽ báo cảnh sát!” Lương Chân Chân thật sự rất tức giận, chẳng lẽ anh quên rằng đã từng gia tăng thêm tổn thương trên người mình hay sao? Quên mất mấy lời nói khiến người ta đau lòng sao? Quên mất ánh mắt khinh bỉ cùng không tin tưởng sao?

Còn có... đứa bé thuộc về bọn họ, cũng khó trách, khẳng định anh còn không biết chuyện này, mà cô cũng không định nói cho anh biết, có một số việc trong quá khứ đã thay đổi rồi, cô không muốn cứ dừng lại ở quá khứ, đứa bé biến mất coi như lưỡi dao sắc bén chặt đứt tất cả tình cảm giữa bọn họ, cô sẽ cố quên.

“Nai con, anh không có ác ý, em cho anh thêm một cơ hội được không?” Đằng Cận Tư cau mày, cho dù thế nào anh đều lqđ không định buông tay, anh cho rằng mình chỉ cần thừa nhận sai lầm, bày tỏ thái độ rõ ràng, là có thể cho bản thân thêm một cơ hội theo đuổi cô, nhưng anh không biết rằng, vát ngang giữa họ là một vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của anh.

Khóe miệng Lương Chân Chân nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh, “Năm đó anh nào có cho tôi một cơ hội? Bây giờ anh lại chạy tới nói lời này không cảm thấy rất buồn cười sao? Tránh ra! Tôi không rảnh để quan tâm tới đại thiếu gia như anh.”

Đằng Cận Tư đang nắm tay cô thoảng buông lỏng, quả nhiên là nai con vẫn còn canh cánh chuyện năm đó trong lòng, khổ sở trong lòng cũng nói lên một vấn đề, trong lòng nai con vẫn có mình, nếu không cô sẽ không thể để ý chuyện này như vậy, cho dù đã qua ba năm, cô vẫn không có cách nào giải thoát được.

“Anh biết rõ trong lòng em còn oán hận anh, chỉ cần em đồng ý, đánh anh mắng anh cũng được, chỉ có điều đừng không để ý đến anh.” Anh nói thông thả, hình như còn có vẻ uất ức mơ hồ. Bây giờ quả thật là nai lqđ con đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía mình cũng không còn đăm đúi đưa tình, trong veo động lòng người, mà là lạnh lẽo vô tình, tỏ ra lạnh lùng không nói gì.

“Xin lỗi, tôi đã sớm không còn tâm tình đó rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Lương Chân Chân không mang theo chút tình cảm, cánh tay dùng sức định hất tay của người đàn ông nào đó, về mặt chán ghét.

219. Chương 220: Không Muốn Nhớ Tới Cơ Ác Mộng

Nam Cung Thần ngồi ở trong xe nhìn thấy rõ ràng tình huống bên ngoài, nắm chặt tay sốt ruột thay cậu chủ, Lương tiểu thư thay đổi thật lớn, hình tượng thổ trắng nhỏ bé nhu nhược trước đây đã cách cô ấy khá xa rồi, lạnh lùng đến mức anh cũng không thể tin được, tục ngữ nói thật hay: Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khản *, quả nhiên là đúng thật!

(*) Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khản: Không gặp mặt ba ngày, lúc gặp lại thì nhìn bằng cặp mắt khác.

Đằng Cận Tư bị ánh mắt chán ghét của cô làm tổn thương, cô ấy cứ ghét mình như vậy sao? Trong lòng có một nỗi lqđ đau nhất thời không nói được, nhưng tay vẫn không chịu buông ra, cố chấp nắm lấy cô, trong lòng có một nguyện vọng mãnh liệt muốn ôm người ngày nhớ đêm mong thật chặt.

Đây là lần đầu tiên Lương Chân Chân thấy anh dây dưa đến chết, nhịn không được cơn tức “vun vút” bốc lên, một tay khác rảnh rồi không chút suy nghĩ đánh tới.

“Bốp” một tiếng giòn vang lan tỏa đến giữa hai người, Đằng Cận Tư có chút không dám tin nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, cô lại có thể đánh mình?

Khiếp sợ giống vậy còn có Nam Cung Thần, sững sờ hai giây sau mới phản ứng kịp, trong miệng chặc chặc thở dài: Quả nhiên là Lương tiểu thư đủ mạnh mẽ! Ở trên đời này có can đảm đánh cậu chủ cũng chỉ có một mình cô, nhất là vùng tay, đây chính là một sự can đảm!

Nhất thời, anh sùng bái Lương Chân Chân từ đáy lòng, coi cô là thần tượng trong lòng mình.

Lương Chân Chân vốn tưởng rằng một cái tát này có thể kích thích anh ta tức giận, vừa lúc ngả bài nói rõ, sau đó hoàn toàn bái bai, tốt nhất là chết già cũng không liên quan đến nhau!

Cũng không ngờ tới, khiếp sợ trong mắt anh ta nhanh chóng khôi phục thành lạnh nhạt, giọng điệu buông lỏng nói: “Em đánh đi, em đánh sao cũng được, chỉ cần em có thể hết giận, chỉ cần em không rời khỏi anh.”

Lương Chân Chân hoàn toàn bị anh đánh bại, bắt đầu cảm thấy người này còn vô lại hơn so với kẻ vô lại! Hoàn toàn không có cách nào khai thông, giận đến mức tay bắt đầu run lên, đánh anh ta cũng vô dụng, chẳng lẽ muốn cô đâm cho anh ta một dao thì trong lòng mới thoải mái?

Nhưng mà, cô có thể nhẫn tâm sao? Cô thật sự không biết...

“Người đã qua, chuyện đã qua, tôi coi như là cơn ác mộng, không bao giờ muốn nhắc tới nữa, xin anh đừng đến dây dưa với tôi, tôi không trèo cao nổi!” Giọng nói của Lương Chân Chân thật bình tĩnh, mỗi một câu một chữ khiến lòng Đằng Cận Tư nguội lạnh, khiến cho anh cứng đờ trong nháy mắt.

Hai người cứ giằng co lẫn nhau như vậy, trong mắt một người tràn đầy đau xót, trong mắt người kia bình tĩnh lạnh nhạt.

Sau khi tan tầm Quý Phạm Tây tính tới bệnh viện thăm mẹ nuôi của Chân Chân, thuận tiện đưa Chân Chân đi ăn cơm, đón gió tẩy trần cho cô, vừa tới cửa bệnh viện liền nhìn thấy hai bóng người quen thuộc trên lối đi bộ, xem ra Chân Chân bị quần lấy, không khỏi bỏ giỏ trái cây vừa mua xong vào trong xe, đi nhanh qua.

“Buông cô ấy ra!” Một tay anh kéo Lương Chân Chân đến bên cạnh mình, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo liếc nhìn Đằng Cận Tư.

Đằng Cận Tư rất khó chịu! Quỷ tha ma bắt lại có thể thừa dịp lúc mình phân tâm đoạt mất nai con! Anh ta là cái thá gì? Dựa vào cái gì mà chạy tới trông coi chuyện của mình?

“Thị trưởng Quý? Anh thật nhàn hạ! Rảnh rỗi nhàn chán chạy tới quản chuyện của người khác!” Giọng nói của anh lạnh lùng như sương giá, so với lúc nói chuyện cùng Lương Chân Chân tưởng là hai người.

“Như nhau cả! Đằng thiếu được xưng là người bận rộn lại có thể chạy đến đường cái bắt nạt phụ nữ, thật khiến cho người ta lau mắt mà nhìn.” Quý Phạm Tây cũng không phải ngồi không, trả lời lại một cách mỉa mai.

“Thị trưởng Quý quả nhiên là giỏi tài ăn nói! Anh không đi làm đại sứ ngoại giao (Phân) thật sự là đáng tiếc!” Dường như trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư toát ra hơi lạnh, dồn ép Quý Phạm Tây trực tiếp, coi như anh (QPT) chuẩn bị mở miệng phản kích thì đã bị người kéo vạt áo, anh (QPT) không khỏi thôi kích động, che chở Lương Chân Chân đi rồi.

Hành động của hai người đã đả kích Đằng Cận Tư thật sâu, nhất là động tác nai con vừa kéo vạt áo của Quý Phạm Tây, phải thuộc về riêng anh mới đúng, đó là bà xã của anh! Lại có thể bị người ta mang đi ngay trước mặt anh, mà anh lại không thể cố tình tiến lên đoạt cô lại, bởi vì anh biết rõ trong lòng nai con hận anh, không muốn nhìn thấy anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh không khỏi rất thất bại, xem ra đúng như bà nội từng nói, tính tình nai con rất bướng bỉnh, lqđ con đường anh đuổi theo bà xã còn rất dài, lát nữa anh muốn đi tìm Lê tử, để cho cậu ta dốc túi truyền tất cả kinh nghiệm cùng bí quyết, mặc kệ bỏ ra cái giá cùng cố gắng gì, anh đều phải mang nai con trở về.

Đối với tình cảnh vừa rồi trong lòng Nam Cung Thần vẫn còn run sợ, trong lòng cảm thán: Thị trưởng Quý thật sự là cổ phiếu tiềm lực, lại có thể không biến sắc mà ẩn núp nhiều năm như vậy, anh vốn cho rằng anh ta chỉ là một người đàn ông bị người phụ nữ say đắm lúc nhất thời, nhưng không ngờ phần say đắm này lại kéo dài đến hiện tại, thật đúng là tình sâu ý nặng! Sức quyến rũ của Lương tiểu thư thật lớn! Không chỉ thành công tiến vào trong lòng cô đơn lạnh lẽo trống rỗng của cậu chủ, càng mê hoặc thị trưởng Quý năm lần bảy lượt giúp đỡ.

Trên xe, tròng mắt đen của Đằng Cận Tư khép hờ nhìn chăm chú bóng dáng của hai người chạy càng lúc càng xa ngoài cửa sổ xe, cho đến lúc biến mất nơi khúc quanh, mới bảo Nam Cung Thần lái xe rời đi.

Mấy phút sau, dường như anh chợt nghĩ ra cái gì, giọng điệu lạnh lẽo hỏi: “Sao Quý Phạm Tây lại biết nai con trở lại? Sao tin tức của anh ta lại nhanh nhẹn vậy? Còn nữa, nai con và anh ta, rốt cuộc là quan hệ gì?”

Đang nghiêm túc lái xe, Nam Cung Thần bị sợ đến mức thiếu chút nữa đạp nhầm chân phanh, âm thầm suy nghĩ coi có nên thẳng thắn với cậu chủ để được khoan hồng, nói hay không nói hậu quả sẽ như thế nào? Anh liên tục suy nghĩ, cuối cùng quyết định chỉ nói một nửa, nói nhiều quá ngược lại sẽ khiến cậu chủ trách anh không kịp thời thông báo tin tức, đến lúc đó thật sự thành trộm gà không xong mà còn mất nắm gạo.

“Cậu chủ, ngay từ ba năm trước đây, thị trưởng Quý cùng Lương tiểu thư đã quen biết, hơn nữa, nhà họ Quý và nhà họ Thẩm là quan hệ nhiều đời, chắc cũng bởi vì như thế, ai người mới quen biết.” Anh lựa lời cẩn thận, không dám nói nhiều, anh không dám làm chuyện nhổ lông trên đầu ông hổ.

Đằng Cận Tư nhú mày trầm tư, không nói thêm lời nào, anh cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, năm nai con rời đi còn chưa chính thức nhận Thẩm Bắc Sinh, quen biết Quý Phạm Tây từ đâu? Còn nữa,

nếu như chỉ là quen biết? Tại sao cô lại nói tin tức mình trở về cho anh ta biết đầu tiên?

Anh thật sự không biết, quan hệ giữa bọn họ trở nên tốt như vậy từ lúc nào!

“Sợ rằng không đơn giản như vậy, phái người điều tra cho tôi, tôi muốn biết tình huống chân thực, mặt khác, trong khoảng thời gian này chú ý chặt chẽ tất cả chuyến bay, nhà ga cùng bến xe cho tôi, nếu nai con lại biến mất, tôi sẽ hỏi tội cậu!”

Nam Cung Thần cả kinh cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng ký giấy cam đoan, “Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ tuyệt đối canh giữ thật chặt chẽ tất cả các lối ra, khiến cho không bay ra được dù chỉ một con chim nhỏ.”

Mua xong cháo từ tiệm cháo đi ra, Lương Chân Chân và Quý Phạm Tây đi song song trên lối đi bộ.

“Vừa rồi, cảm ơn anh.”

“Em... về sau định làm sao? Chuyện như vậy, chỉ sợ sẽ có lần thứ hai và thứ ba.” Quý Phạm Tây hỏi quan tâm.

Lương Chân Chân mấp máy môi, lộ ra nụ cười thanh lịch tao nhã. “Bất cứ chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết, nói cho cùng thì em không thể bởi vì sợ anh ta quấy nhiễu mà trốn đi tha hương! Cần đối mặt thì sớm hay muộn cũng phải đối mặt, vả lại, nơi này là nơi em sinh ra nuôi lớn em, rời đi ba năm, đột nhiên em rất nhớ nó, hơn nữa em cũng đồng ý với mẹ Diệp, không đi.”

Quý Phạm Tây nhìn nụ cười thanh lịch tao nhã như đóa hoa sen của cô, trong lòng có thứ gì đó bị xúc động lên dây cung, giống như sợi lông vũ mềm mại phất qua trái tim anh, khuấy động lên một gợn sóng, cho dù đã qua ba năm, anh vẫn không cách nào che giấu phần tình yêu nơi đáy lòng dành cho cô, mỗi lần nhìn thấy cô, sẽ nảy sinh cổ vũ điên cuồng, ức chế không nổi.

Cô của ba năm sau, càng trở nên trưởng thành và nữ tính hơn, sau khi cắt tóc ngắn, khiến cho cô càng thêm xinh đẹp quyến rũ, lộ ra vẻ đẹp tri thức.

Nghe được cô nói muốn ở lại, trong lòng rất mừng rỡ, ít ra cũng ở chung một thành thị, sau này cơ hội gặp mặt cũng nhiều hơn, cũng thuận tiện hơn rất nhiều so với ở hai nơi cách xa nhau.

“Về sau, nếu như anh ta lại quấy nhiễu em, em có thể gọi điện nhờ anh giúp đỡ, anh xuất thân từ bộ đội, đánh thắng được anh ta.” Quý Phạm Tây bỗng nhiên chớp mắt, khóe môi khẽ nhếch lên.

Lương Chân Chân bị anh chọc cho cười “hì” một tiếng, trêu ghẹo nói: “Thị trưởng đại nhân, phụ nữ nhỏ bé như tôi đây lqđ không dám trề nải thời gian quan tâm tới dân sinh xã tắc của ngài! Nhờ đâu bị dẫn tới cảm giận tập thể thì làm thế nào? Sẽ gây ra bạo động đó!”

Giác quan thứ sáu của cô luôn rõ ràng, đối với ánh mắt của Quý Phạm Tây nhìn mình, không phải cô không hiểu, mà mình cũng có ấn tượng tốt với anh, chỉ có điều trước mắt cô không có tâm tư đó, hướng chỉ cô đã là “Tàn hoa bại liễu” trong mắt người đời, không xứng với thị trưởng Quý anh tuần thông thái, vốn đã đủ rối loạn, cô không muốn thêm phiền, càng không muốn để ỉn lâm vào cục diện bế tắc.

Quý Phạm Tây cũng là người thông minh, sao có thể không hiểu ý của cô, cười thờ dãi, “Ồi... Thị trưởng cũng là người mà! Cũng có thất tình lục dục, cũng muốn ăn cơm, ngủ, có không gian cá nhân, không chỉ biết có mỗi công việc, nói vậy, còn không bằng đi làm người máy, cam đoan hiệu suất sẽ cao hơn gấp trăm lần so với hiện tại.”

Lời của anh hàm xúc ý tứ tự giễu, thâm ý trong đó đương nhiên Lương Chân Chân nghe hiểu, nhưng cô không có cách nào lqđ đáp lại, chỉ có thể khẽ mỉm cười để chuyện này nhạt đi, cô bây giờ, đã không muốn nói tới tình yêu rồi, rất tổn thương.

Hai người cứ trầm mặc như vậy suốt đoạn đường tới phòng bệnh Diệp Lan, lúc đi tới cửa, lại có thể nghe thấy giọng nói chuyện từ bên trong, Lương Chân Chân không khỏi khó hiểu là ai tới đây.

220. Chương 221: Không Biết Xấu hổ, Khốn Kiếp!

Cô và Quý Phạm Tây liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, đẩy cửa đi vào, quả nhiên là Thẩm Bác Sinh đang ở bên trong, đang trò chuyện rất vui vẻ với Diệp Lan.

“Chân Chân, Phạm Tây? Sao hai người các con lại đi chung?” Thẩm Bác Sinh kinh ngạc nhìn một nam một nữ đang đi tới, trong lòng thắc mắc chẳng lẽ ba năm nay hai người đã bắt đầu qua lại rồi sao ?

Về mặt của Lương Chân Chân rất , xem ra là bị hiểu lầm rồi, thật may là Quý Phạm Tây mở miệng kịp thời, “Bác Thẩm, cháu gặp Chân Chân ở trước cửa bệnh viện, nên cùng nhau đi vào.”

“À.” Thẩm Bác Sinh ý vị sâu xa nhìn hai người một cái, cảm thấy hai người bọn họ đứng chung rất xứng đôi, trai tài gái sắc, nếu quả như thật có thể thành, cũng là một chuyện vui.

“Mẹ Diệp, đây là cháu con mua, mẹ ăn chút đi.” Lương Chân Chân lúng túng đi đến bên giường của mẹ Diệp, muốn đánh vỡ không khí lúng túng vừa rồi, kết quả nhìn thấy mẹ đưa mắt ra hiệu, muốn cô kêu “Ba” , nhưng từ này khiến cho cô cảm thấy xa lạ, rất nhiều lúc không kêu ra miệng.

Trong lòng Quý Phạm Tây biết ở lại nữa sẽ chỉ làm Chân Chân thêm lúng túng, liền buông hoa tươi và trái cây trong tay xuống, “Di Diệp, di nghỉ ngơi cho khỏe, cháu còn có chút việc đi trước đây.”

Thẩm Bác Sinh đứng dậy, “Bác đi với con.” Ông muốn hỏi chuyện giữa Phạm Tây và Chân Chân, người làm cha như ông không thể không biết gì về chuyện của con gái được? Con gái lớn tiểu Nhã, chính là ví dụ điển hình, con gái khéo léo hiểu chuyện trong cảm nhận của ông lại có thể làm ra chuyện đó với em gái ruột của mình, ông vô cùng thất vọng về nó, nhìn nó lâu chút, cũng sẽ làm cho ông khó chịu.

“Phòng bệnh này nhỏ, quả thật không thể giữ mấy người ngồi lâu một chút, bé Chân, con đi tiễn bọn họ đi.” Diệp Lan cười đến hòa ái hiền lành, bà cũng muốn cho Chân Chân tiếp xúc với ba mình nhiều hơn, mới vừa rồi hai người nói chuyện với nhau, bà thấy Thẩm Bác Sinh là một người tốt, mặc dù là ông chủ của một công ty lớn, nhưng lời nói bình dị gần gũi, lúc nói chuyện về Chân Chân còn hơi nghẹn ngào, có thể thấy được ông ấy thật lòng thương yêu Chân Chân, bà cũng làm mẹ, sao không hiểu được tâm trạng của ông.

“Không cần, Chân Chân mới từ nước ngoài trở về, khẳng định cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ, ngài. . . . cũng phải chú ý sức khỏe.” Lương Chân Chân vẫn không gọi tiếng “Ba” ra, khi sắp nói ra cổ họng như bị nghẹn lại, có một loại cảm giác nói không ra lời.

Có một câu nói này đã làm Thẩm Bác Sinh hài lòng, ông cũng không cầu quá nhiều, chuyện như vậy chỉ có thể từ từ, gấp cũng không được, nói tóm lại, ba năm nay, quan hệ giữa ông và Chân Chân đã cải thiện rất nhiều.

Đợi sau khi hai người rời đi, Diệp Lan nắm tay của con gái, an ủi nói: “Mẹ Diệp hiểu, cho dù là máu mủ ruột thịt, nhưng thất lạc mười tám năm, khó tránh khỏi lạnh nhạt, từ từ thích ứng là tốt rồi.”

Lương Chân Chân gật đầu một cái, “Dạ, mới vừa rồi ông ấy nói gì với mẹ?”

“Cũng không có gì, chỉ hỏi bệnh tình của mẹ, còn hỏi chuyện lúc nhỏ của con, bao gồm cả người mẹ đã mất của con, có thể thấy, ông ấy cũng là người thâm tình, chỉ tiếc ý trời trên người!” Diệp Lan thở dài nói.

Chỉ tiếc mãi cho đến khi mẹ bệnh qua đời cũng không biết chân tướng sự việc năm đó, buồn bực sâu não mà chết, cô chợt nghĩ đến mình, chẳng lẽ thật sự tất cả đều là ý trời sao? Mỗi đoạn tình cảm đều phải trải qua đau khổ sao? Là không bệnh mà mất hay là tu thành chánh quả đây?

Buổi tối, hai mẹ con ngủ chung lặng lẽ trò chuyện với nhau, Diệp Lan khen ngợi Quý Phạm Tây là người tốt, lại có mối quan hệ sâu sắc với nhà họ Thẩm, biết gốc biết rễ, cũng nhìn ra được anh ta rất thích Chân Chân, vậy thì thử qua lại xem.

Lương Chân Chân nửa làm nũng nửa giận lẩm bẩm cho qua chuyện này, trước mắt cô chưa có tâm tư kia, tình yêu ngọt ngào đến đâu cũng không thiếu sự trắc trở, cô đã kiệt sức, cũng mất đi can đảm để yêu.

Trở về được ba ngày nay, Lương Chân Chân kéo hai đứa bạn thân đi ăn vặt ở thành phố C, cô muốn ăn bù tất cả đồ ăn ngon cho ba năm không ở đây, hưởng thụ mùi vị thơm ngon, mà quên mất dạ dày của mình có chịu được hay không.

Vì vậy, báo ứng đã tới, còn cố tình vào ngày cô đi phỏng vấn ở đài truyền hình, lúc ra cửa, còn chưa có cảm giác đặc biệt gì, cô đeo đồ trang sức trang nhã, cố ý chọn một cái áo đầm CHANEL màu trắng, ưu nhã hào phóng, biểu hiện rõ sự tài trí thành thực của phụ nữ, mang giày cao gót năm phân, soi gương mỉm cười, cầm túi xách ra cửa.

Bởi vì là sáng sớm, trên đường kẹt xe gay gắt, lúc ra cửa Lương Chân Chân chỉ kịp ăn bánh tiêu, ngay cả nước cũng chưa uống..., không biết là do gió lạnh thổi vào bụng hay là kẹt xe làm cho cô không thoải mái, bụng đau từng đợt, cô khẽ khom lưng ôm bụng, trong lòng hiểu rõ dạ dày của mình không được tốt, hơi không chú ý nó sẽ bày sắc mặt cho cô xem, có điều nó cũng thật biết chọn thời gian mà! Cố tình phát tác vào lúc này! Cô đã hẹn gặp mặt người phụ trách của đài truyền hình vào lúc chín giờ, nếu trễ thì thảm rồi!

Vậy mà, ông trời giống như đang cố ý đối nghịch với cô, bụng càng đau dữ dội, cô có cảm giác cô đã ăn đến hồng dạ dày rồi, nhưng bây giờ đã đi được nửa đường rồi! Hơn nữa không còn thời gian đi phỏng vấn. . . .

Không được! Cô phải “nhẫn”, đau bụng chỉ là tạm thời, nói không chừng chốc lát nữa là hết, nhưng càng đến gần đài truyền hình, bụng cô càng đau hơn, trên trán liên tục đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể cố gắng hết sức dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Lúc tài xế thối tiền thì thấy sắc mặt của cô trắng bệch, tốt bụng nói một câu, “Cô à, sắc mặt cô không tốt lắm, hay là xin lãnh đạo nghỉ đến bệnh viện khám đi.”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, nói tiếng cảm ơn rồi xuống xe, đi chưa được hai bước đã ngồi chồm hổm ở trên mặt đất không đi được, thật là đau mà! Cô không phải bị viêm đại tràng chứ? OMG!

Đang trong lúc cô nghĩ nên làm gì bây giờ, đột nhiên bị ai ôm lên, cô sợ đến nỗi thét chói tai, đến khi thấy rõ người tới thì không khỏi giãy giụa kịch liệt.

“Khốn kiếp! Buông tôi ra!” Bụng càng quặn đau hơn, cho nên, trong lòng cô hận chết Đằng Cận Tư.

“Nai con, bây giờ sắc mặt của em không tốt, cần phải đến bệnh viện.” Đằng Cận Tư cau mày nói, không để ý tới sự giãy giụa của cô.

“Thả tôi xuống, tôi muốn vào phỏng vấn.” Lương Chân Chân vốn muốn thét vào mặt anh, đáng tiếc bụng rất đau, ngay cả lời nói cũng yếu ớt không có sức, giống như đang làm nũng.

Đằng Cận Tư ôm cô xoay người đi tới chiếc Cayenne xa hoa của mình, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng cựa mạnh, em phải đến bệnh viện, người em đổ đầy mồ hôi rồi.” Vừa nói còn sờ lưng của cô, động tác rất tự nhiên, nhưng Lương Chân Chân lại xù lông rồi, chỉ hận không thể tát anh mấy bạt tay, rốt cuộc da mặt của người này đã dày đến mức nào rồi! Mấy ngày trước đã nói rõ ràng như vậy rồi, sao anh làm như không có chuyện gì, một chút cũng không bị ảnh hưởng?

Chỉ tiếc bây giờ cả người cô không còn sức, tối đa cũng chỉ có thể mắng cho thoải lòng, “Không biết xấu hổ khốn kiếp! Tôi có thể tự đi bệnh viện, anh thả tôi xuống.”

Đằng Cận Tư bị cô mắng đến sắc mặt rất thúi, nhưng vẫn không buông ra như trước, đi tới bên cạnh xe, sớm đã có tài xế mở cửa xe ra, anh ôm cô ngồi xuống, không có ý định buông ra.

Lương Chân Chân đau bụng gay gắt, cũng không có tinh lực làm âm ỉ với anh, thấy anh ôm eo của mình không buông ra, giận đến muốn đập anh nằm bẹp dí, lại bất đắc dĩ cả người không còn sức, đánh cũng không đánh nổi, chỉ có thể cắn cánh tay của anh một cái, hung hăng giải toả.

“Hừ!” Ngay cả da cũng dày nữa, Đằng Cận Tư cũng cảm thấy hơi đau đớn, nhưng anh chịu đựng, mặc cho nai con cắn.

Vốn là, trong lòng Lương Chân Chân hận không thể cắn anh chảy máu, nhưng vẫn không làm được, cô tự an ủi mình: thấy máu rất ghê tởm, cô cũng không phải là quái vật, muốn ăn thịt anh. . . .

Thả ra, trên đó có một dấu răng lõm xuống rất sâu, vô cùng bắt mắt, Lương Chân Chân cắn môi chuyển qua vị trí bên cạnh cửa sổ, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ không muốn để ý tới người khác, từng đợt đau đớn trong bụng làm cô không còn hơi sức nói chuyện.

Đặng Cận Tư nhiều lần muốn mở miệng nói gì, vừa nhìn thấy bộ dáng cô quay lưng về phía mình, liền nghẹn ở trong cổ họng, nghĩ rằng không thể gấp, từ từ mới tốt.

Yên lặng một hồi lâu, đột nhiên Lương Chân Chân nghĩ đến cái gì, quay đầu sang hỏi “Anh cho người theo dõi tôi?”

Nếu như không phải, sao đột nhiên anh trùng hợp xuất hiện ở chỗ này? Trên đời này làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy? Huống chi nhất định anh rất bận, làm sao rảnh rỗi không có chuyện gì chạy đến đài truyền hình?

“Không có, anh chỉ trùng hợp đi ngang qua thấy em ngồi chồm hổm trên mặt đất, liền kêu tài xế dừng xe.” Đặng Cận Tư bình tĩnh trả lời.

“Hừ.” Lương Chân Chân hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, cô mới không tin chuyện hoang đường của anh! Chuyện theo dõi như vậy tuyệt đối là tác phong của anh! Không chừng mang tâm tư quỷ rối!

“Nai con, anh.” Anh vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đã bị Lương Chân Chân cắt đứt.

“Tôi không muốn nghe.” Cô bịt lỗ tai tựa vào trên ghế ngồi, một chữ cô cũng không muốn nghe, mới vừa rồi là do cô không có sức phản kháng bị anh đưa vào xe, hoàn toàn ngoài ý muốn, sau khi xuống xe cô và anh vẫn là người lạ như cũ.

221. Chương 222: Không Sao, Tôi Sẽ Không Bỏ Qua.

Năm phút sau, xe dừng ở trước cửa bệnh viện cách đài truyền hình gần nhất, Lương Chân Chân vội vàng mở cửa xe, lao đảo nghiêng ngã đi xuống, kết quả chưa đi được mấy bước, đã bị người nào đó ôm lên lần nữa rồi, cô gấp đến độ không ngừng ngắt anh, đánh anh.

“Thả tôi xuống, Đặng Cận Tư.” Cô cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chằm chằm, trong mắt lóe ra sự tức giận.

“Nai con, nếu như em muốn ồn ào để tất cả mọi người đến vây xem, anh cũng không ngại, cơ thể em không thoải mái, anh ôm em đi không phải đỡ dùng sức sao? Hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn em, như vậy có thể giảm bớt thời gian khổ sở của em.” Đặng Cận Tư chau mày lại nói, cô gái này thật là càng ngày càng làm cho anh nhức đầu.

Lương Chân Chân quyết định không nói gì, mỗi lần nói một câu cô đều sẽ đau hơn, thật sự không còn sức rồi, mặc dù anh nói đúng, nhưng anh vẫn không thể nào hiểu chính xác ý của mình, hoặc là nói rằng anh cố ý làm bộ như không biết cô ghét anh, không muốn nhìn thấy anh.

Một người đàn ông đẹp trai cao ráo mặc áo sơ mi đen ôm một người phụ nữ mặc đầm trắng bước đi ở trên hành lang bệnh viện, khiến rất nhiều người quay đầu lại nhìn, chủ yếu là bởi vì hai người này quá mức nổi bật, màu sắc trắng đen tương xứng, còn có ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, phong cách mãnh mẽ bản lĩnh và dáng người cao lớn của người đàn ông làm cho các cô y tá tròn to mắt, hăm mộ người phụ nữ trong ngực anh ta muốn chết.

Lương Chân Chân xem thường nhếch môi, thấy trai đẹp lập tức hò hét, chẳng lẽ họ không biết có một câu nói là biết mặt không biết lòng sao? Thật ra thì bề ngoài anh tuấn của người nào đó ẩn giấu một trái tim khôn khiếp! ()

Sau khi bác sĩ xem qua triệu chứng của Lương Chân Chân, hơi trầm ngâm, “Cũng may, không có chuyện gì quá lớn, bởi vì đường tiêu hoá không tốt thôi, chích một mũi là được rồi.”

Đặng Cận Tư vừa nghe, chân mày liền nhíu lại, nai con đau đến lợi hại như vậy, còn nói không có gì? Trong giọng nói mơ hồ có chút không vui, “Bác sĩ, cô ấy đau bụng dữ như vậy sao chỉ là do đường tiêu hoá không tốt được?”

Câu hỏi của anh khiến ông bác sĩ rất là bất mãn, ông khám chữa bệnh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bị người khác chất vấn, ngay sau đó giọng nói cũng không được tốt, “Ăn quá nhiều nên dạ dày không chịu nổi, toàn bộ chất đồng tắc nghẽn ở bên trong, không phải tiêu hóa không tốt thì là cái gì?”

Bác sĩ nói quá rõ ràng, khiến Lương Chân Chân cảm thấy hơi ghê tởm, nghĩ đến mấy ngày trước mình cố ăn, hoàn toàn không cố kỵ chút nào, các loại món ngon chua, ngọt, cay, đều ăn xuống bụng, nhất là cay, đã lâu chưa ăn, nên không chịu nổi.

“Tôi đi toilet.” Cô biết đây là kết quả do cái miệng của mình, quả nhiên không thể nhất thời ham ăn, còn phải suy nghĩ xem dạ dày có chịu được hay không, ba năm đã thích ứng với món ăn Tây, đột nhiên trong vòng ba ngày toàn ăn món ngon Trung Quốc, quả nhiên là kỳ lạ, haizzz. Xem như là một bài học!

Vốn bác sĩ sắp xếp cho Lương Chân Chân ở phòng bệnh bình thường, nhưng Đặng Cận Tư lại cho người ta đổi sang một phòng bệnh cao cấp, một phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp và một phòng vệ sinh, vô cùng hào hoa khí phái!

Lương Chân Chân cực kỳ bất mãn đối với cách làm của anh, chỉ vô hai chai nước biển mà thôi, liền cố ý vào phòng bệnh cao cấp, thật là xa xỉ, hoàn toàn không coi tiền ra gì!

Lúc y tá đến châm kim cho cô, ánh mắt không hề rời khỏi Đặng Cận Tư, Lương Chân Chân nhìn kim tiêm sắc bén thì hơi run sợ, chỉ sợ không cẩn thận châm sai chỗ thì mạng nhỏ của cô xong rồi, tốt bụng nhắc nhở: “Cô y tá, cô phải châm vào tay của tôi, không phải mặt của anh ta, có thể dời mắt sang đây được không?”

“Thật xin lỗi, tôi biết rồi.” Y tá đỏ mặt giống như tôm luộc, cúi đầu bắt đầu tập trung tinh thần châm kim, lúc châm vào mạch máu, Lương Chân Chân có cảm giác cô ấy đang trả thù mình, dùng dùng, châm kim thôi mà vang lớn tiếng vậy sao?

Vì vậy, tất cả thù hận trong lòng đều đổ dồn vào trên người Đặng Cận Tư, anh chính là đầu sỏ gây nên tất cả!

Lúc trước khi ra cửa, y tá còn xấu hổ liếc mắt nhìn Đặng Cận Tư, ánh mắt đưa tình đắm đuối khiến Lương Chân Chân dựng tóc gáy, các cô gái bây giờ, quả nhiên không giống bọn cô lúc trước.

“Em ghen.” Đặng Cận Tư hơi nhếch khóe môi lên, dường như tâm trạng rất vui vẻ, mới vừa rồi khi nói chuyện với y tá, giọng nói của nai con không được vui, anh nghe được.

Lương Chân Chân nằm ở trên giường trợn mắt, thiếu chút nữa bị sặc bởi nước bọt của mình, sao người này vẫn tự kiêu như vậy? Cô nói câu đó là bởi vì sợ chính mình không cẩn thận bị người ta mưu sát, căn bản không có liên quan tới việc ghen!

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ suy nghĩ cho an toàn của mình, làm anh hiểu lầm, hoàn toàn là ngoài ý muốn.” Cô không vui nói.

Đặng Cận Tư cũng không tức giận, tâm trạng rất tốt ngồi ở bên giường của cô, vừa định kéo bàn tay nhỏ bé của cô đã bị hất ra, Lê tử nói phải kiên quyết thi hành biện pháp quấn chặt lấy, cho dù bị đánh bị mắng cũng phải lộ ra khuôn mặt tươi cười, lúc theo đuổi phụ nữ nhất định phải vô sỉ, không thể làm một chính nhân quân tử.

“Nai con, anh muốn theo đuổi em lần nữa.” Anh nghiêm túc nói thật.

Lương Chân Chân liếc anh một cái, giọng điệu rất kiên quyết, “Tôi có quyền từ chối.”

“Không sao, anh sẽ không bỏ cuộc.” Đặng Cận Tư bình tĩnh trả lời.

“Ngày hôm qua tôi nói chưa đủ rõ ràng sao? Giữa nam nữ cần tình đầu ý hợp mới có thể đến với nhau, dựa hái xanh sẽ không ngọt.” Lương Chân Chân cố gắng hết sức để bình tĩnh.

“Em yên tâm, anh sẽ không ép em, nhưng mà, anh cũng sẽ không bỏ cuộc.” Thái độ của Đặng Cận Tư rất rõ ràng, dù thế nào anh cũng sẽ không bỏ cuộc.

“Anh. . . .” Lương Chân Chân bị anh đánh bại, dứt khoát đắp chăn đi ngủ, nhưng vừa nằm xuống, điện thoại liền vang lên.

Cô hơi bức bối lấy điện thoại từ trong túi xách ra, giọng điệu không dịu dàng như lúc trước, “Alô?”

Bên kia ngắt người một chút, hình như có chút không dám tin người đến phỏng vấn trẻ còn dùng giọng điệu này để nói chuyện, lập tức có ấn tượng không tốt về cô.

Cô là Lương Chân Chân phải không? Biết hiện tại mấy giờ rồi chưa? Nói đến phỏng vấn mà đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, nhận được điện thoại thì có giọng điệu như thế. Không được, cô ý mình du học từ nước ngoài trở về nên cảm thấy hơn người sao? Ngay cả quan niệm thời gian cũng không có! Nữ sinh đại học sĩ diện như cô tôi đã gặp nhiều rồi, ra ngoài tìm việc làm, trừ trình độ học vấn, nhân phẩm cũng rất quan trọng! Đừng tưởng rằng không có cô thì không được !

Lương Chân Chân lập tức bối rối, thảm rồi! Cô đã đến trễ thậm chí còn quên gửi tin nhắn hoặc là gọi điện thoại để nói rõ tình huống với người phụ trách, nhận được điện thoại của người ta còn dùng giọng điệu. . . . Kết quả bị người ta hiểu lầm là cái loại chảnh chọe, trời ạ! Sao hôm nay cô xui xẻo như vậy!

“Chủ nhiệm, không phải như vậy, tôi. . . .” Cô còn chưa nói hết, bên kia đã cúp điện thoại, cô gấp đến độ muốn khóc, nửa căn môi rất ảo não, sao chuyện trở nên như vậy chứ?

Đằng Cận Tư nhìn hai mắt cô ứa nước mắt thì rất là đau lòng, chỉ ước gì có thể ôm cô vào trong ngực an ủi, đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ phái Nam Cung đi điều tra xem người mới vừa gọi điện thoại dạy dỗ nai con một trận là ai, cho người đó nghỉ việc đi! Dám mắng người phụ nữ của anh! Thật là to gan!

“Ngoan, đừng khóc, còn nhiều công việc, người như vậy không xứng để em làm việc cho họ.”

“Đều là do anh làm hại! Nếu không phải anh bắt tôi đến bệnh viện thì nói không chừng bây giờ tôi đã phỏng vấn thành công; nếu không phải anh cố ý chọc giận tôi như vậy, tôi sẽ không dùng cái giọng điệu đó để nghe điện thoại, tôi chán ghét anh! Tôi không muốn gặp anh nữa! Tránh ra!”

Giờ phút này Lương Chân Chân đổ hết sai lầm lên người Đằng Cận Tư, mặc dù trong lòng biết không có liên quan đến anh, nhưng vẫn tức giận anh! Từ ban đầu gặp anh, mình liền không ngừng gặp rắc rối, mặc dù hưởng thụ sự thương yêu và che chở của anh, nhưng cũng gặp không ít chuyện oan ức, nhất là ba năm trước đây, giống như một thanh dao nhọn khoét sâu vào tim cô, cho dù qua nhiều năm như vậy, mỗi lần nhớ tới, cô vẫn cảm thấy lòng đau như cắt, đứa bé đã mất, giống như một vết thương không có cách nào khép lại trong lòng cô.

“Nai con. . . .” Đằng Cận Tư rất uất ức, anh ôm cô tới bệnh viện là bởi vì sắc mặt cô rất xấu, cho dù miễn cưỡng chống đỡ thì chỉ sợ cũng không có cách nào tham gia phỏng vấn, còn lời nói vừa rồi, hoàn toàn là phát ra từ trong lòng của anh, sao lại thành cố ý chọc giận cô đây?

“Mời anh ra ngoài có được hay không? Tôi muốn yên tĩnh một mình.” Lương Chân Chân bình tĩnh lại không ít, mỗi lần vừa nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng cô sẽ cuộn cuộn lên rất nhiều chuyện cũ, hành hạ cô, mặc dù tự nhủ không nên suy nghĩ nữa, để lòng bình tĩnh như mặt nước, nhưng dù sao đã từng yêu, giữa bọn họ cũng có quá rất nhiều kỉ niệm tốt đẹp, giống như một thước phim nhựa không ngừng chiếu ở trong đầu cô, làm cho cô không thể nào quên.

Cổ tình cái thành phố này còn tràn đầy hơi thở của anh, thỉnh thoảng vô tình gặp được anh ở trên phố lớn ngõ nhỏ, làm cho trái tim bình tĩnh của cô bắt đầu cuồng loạn, quả nhiên cô không đủ mạnh mẽ, chẳng lẽ thật sự như Giai Ny nói, muốn quên một đoạn tình cảm thì biện pháp tốt nhất chính là bắt đầu một đoạn tình cảm mới?

222. Chương 223: Gặp Chuyện Ở Quán Bar

Đằng Cận Tư nhìn chăm chú cô mấy giây liền xoay người đi ra ngoài, lấy điện thoại di động ra bấm số của Nam Cung Thần.

Cậu chủ, cậu có dặn dò gì? Nam Cung Thần lập tức chân chó (nịnh nọt) hỏi.

“Điều tra cho tôi người phụ trách ở đài truyền hình là ai, hẹn người đó nói chuyện một chút. . . .” Đằng Cận Tư dặn dò cận kề một lần.

Nam Cung Thần gật đầu Cậu chủ yên tâm, chuyện này nhất định tôi sẽ bí mật làm.

“Ừ.” Đằng Cận Tư gật đầu một cái, anh tin tưởng Nam Cung Thần sẽ làm tốt chuyện này, sau khi cúp máy đẩy cửa đi vào, phát hiện nai con đã nhắm mắt lại ngủ, rất rõ ràng không muốn nói thêm một câu nào với anh.

Anh từ từ đến gần giường, nhẹ giọng nói: “Nai con, anh biết bây giờ trong lòng em rất oán hận anh, ba năm nay cả ngày lẫn đêm giây phút nào anh cũng nhớ đến em, có lẽ đây là do ông trời trừng phạt anh! Trừng phạt anh không tin tưởng em.”

Sau khi nói xong anh khẽ cúi người, đặt một nụ hôn ở trên trán của Lương Chân Chân, “Nai con, nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe được tiếng bước chân rời đi, âm thanh khép cửa lại, dường như lông mi của người ngủ trên giường khẽ run mấy cái, mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà kinh ngạc ngẩn người, trong lòng có một loại cảm giác nói không rõ.

May mắn lần này vấn đề không lớn, chỉ là ăn quá nhiều, cho nên dẫn đến tình trạng dạ dày khó chịu và tiêu hóa không tốt, sau khi truyền nước biển xong cô cảm thấy tốt hơn nhiều, trên đường trở về trong lòng cô dặn mình mấy ngày nay phải ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ ăn thức ăn nhẹ, kị món cay và lạnh, để tránh xảy ra tình trạng tương tự lần nữa.

Haizzz. Hôm nay ra trận bất lợi! Xem ra cô không có duyên với công việc ở đài truyền hình, tối về tiếp tục nộp sơ yếu lý lịch, hai ngày liên tiếp cô nhận được không ít lời mời phỏng vấn, nhưng không có công việc nào khiến cô vô cùng hài lòng, cho nên cô rất băn khoăn, đây chính là bước đầu tiên cô bước ra xã hội, phải lựa chọn cẩn thận.

Buổi tối thứ sáu, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên vừa tan việc liền gọi điện thoại cho Lương Chân Chân đang chăm sóc mẹ Diệp ở bệnh viện, la hét đòi kết thúc cuộc sống đầy tớ, buổi tối muốn ra ngoài quẩy.

Lương Chân Chân không muốn đến loại địa phương đó, vừa ồn vừa quậy, ánh đèn chói mắt và âm nhạc điếc tai gai óc thật sự sẽ làm cho người ta hỏng mắt, nhưng gần đây cảm xúc của cô không ổn định, trong lòng rất phiền não, có lẽ, thỉnh thoảng phóng túng một chút cũng rất cần thiết trong nhu cầu cuộc sống.

Trong quán bar “Tả Mị Hữu Chuyển”, một chiếc Ferrari màu lửa đỏ vững vàng dừng lại, ba người đẹp với phong cách khác nhau bước ra từ trong xe, cô gái bên phải mặc chiếc váy ngắn màu đen Lace (viền tơ) ôm sát mỏng, vô cùng gợi cảm; cô gái ở giữa mặc áo rộng hở vai và quần lụa mỏng, ngọt ngào quyến rũ; cô gái bên trái mặc áo cánh dơi màu trắng, quần bó sát với màu sắc rực rỡ, xinh đẹp tự nhiên.

Rất dễ nhận thấy, ba người đẹp này chính là Tiết Giai Ny, Lương Chân Chân và Cát Xuyên, vừa mới xuống xe, liền dẫn tới chín mươi phần trăm cái quay đầu, Lương Chân Chân cực kỳ mất tự nhiên kéo chiếc váy ngắn chỉ đủ che mắt cái mỏng, than vãn nhéo cánh tay của bạn tốt, “Cái váy này ngắn quá!”

Tiết Giai Ny lại gần bên tai cô, trêu chọc nói: “Chân Chân, bạn ở nước Mỹ ba năm nay mà còn ngại vậy sao, chẳng lẽ bạn chưa từng tham gia party trong trường học mỗi tuần tổ chức một lần sao? Mình nghĩ chắc chắn ở đó còn náo nhiệt hơn bây giờ nhiều lắm?”

“Rất ít tham gia, cho dù đi, mình cũng không ở lại được mấy phút thì rời khỏi đó rồi.” Lương Chân Chân nói thật.

“Bạn đúng là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, cho nên tối nay chị sẽ dẫn bạn thả lỏng, mặc dù rất náo nhiệt ồn ào, nhưng vẫn có thể giải tỏa áp lực.” Tiết Giai Ny cười đến phoi phới.

“Trời ơi. Minh.” Lương Chân Chân vừa định mở miệng nói gì, liền bị Tiết Giai Ny và Cát Xuyên kéo vào, cô nghĩ tới sống ở đâu thì ở yên đây, chỉ cần không gặp chuyện phiền toái gì là tốt rồi.

Lương Chân Chân vốn tưởng rằng Giai Ny sẽ thuê một căn phòng riêng, mọi người ngồi chung một chỗ uống rượu tâm sự, thật không nghĩ đến cô ấy kéo mình đến quầy bar, động tác thông thạo ngồi lên ghế nhỏ, cười tủm tỉm chào hỏi người pha rượu, cô kinh ngạc đến muốn rớt con mắt xuống, thì ra sau khi cô rời khỏi thành phố C, người này ngày ngày đi ngâm rượu đây!

Hứng thú liếc mắt nhìn Cát Xuyên một cái, “Hai người là khách quen của nơi này?”

“Dĩ nhiên không phải, thỉnh thoảng tới đây giải tỏa thôi, bạn cũng biết đó, cuộc sống có lúc rất áp lực, làm cho người ta không thể nào giải quyết.” Cát Xuyên bất đắc dĩ buông tay.

“Lần nào cũng chỉ có hai người đi sao? Cũng gan quá đi! Lỡ gặp phải người xấu thì làm sao?” Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rằng Cát gia nói rất đúng, nhưng buổi tối hai cô gái tới loại địa phương này, rất không an toàn.

“Chắc chắn không đâu! Tri Hàng và bác sĩ Quan đã làm hộ hoa sứ giả vài lần, hơn nữa mình Giai Ny đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, người bình thường không đến gần tụi mình được.”

“Cũng đúng! Chân Chân mày không thể làm cho bản thân thả lỏng được, không nghĩ đến cái gì, không cần quan tâm cái gì, phiền não cũng được bi thương cũng được, thừa dịp đêm nay xóa bỏ toàn bộ, quên hết sạch sẽ, sau đó bắt đầu lại lần nữa.” Tiết Giai Ny đưa cocktail cho cô.

“Ừ, mình thử một chút.” Lương Chân Chân nhận lấy ly rượu, đặt ở bên môi khẽ nhấp một miếng, kết quả cô bị sắc đến liên tục ho khan, Cát Xuyên vỗ lưng của cô, “Chậm một chút.”

Có lẽ là do duyên cớ ba người bọn họ quá mức nổi bật, khiến rất nhiều người đàn ông tới đây mời mọc, cũng không có một ai thành công, ôm đầy hi vọng đi tới, kết quả lại thất vọng mà về.

Lương Chân Chân đã uống vài ngụm rượu, con mắt trong suốt hiện ra vẻ mê ly, gò má đỏ bừng, đôi môi khẽ cong lên, dáng vẻ xinh đẹp kích thích Hormone của những người đàn ông kia, mà bản thân cô lại hoàn toàn không biết, nắc rượu hỏi “Hộ hoa sứ giả tối nay của hai người đâu?”

“Tối nay không nhắc tới đàn ông, phụ nữ chúng ta sẽ thống trị!” Tiết Giai Ny giơ cái ly lên cười đến vô cùng vui vẻ, ba người rất ăn ý cạn một ly, vừa uống vừa chơi đùa.

Không biết, tất cả đều trở thành phong cảnh trong mắt người khác, trên sôpha trong góc quán bar, mấy công tử có tiền ở thành phố C đang ngồi ở đó, trong đó có một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đỏ ngồi bắt chéo hai chân nhàn nhã nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, híp nửa mắt nhìn về phía ba cô gái đang đùa giỡn ở quầy bar, khóe môi chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười độc ác.

“Hứa thiếu, người phụ nữ kia không phải là Lương Chân Chân sao? Biến mất ba năm trở về rồi, còn quyến rũ hơn so với trước kia nữa, hahaha. Da thịt nõn nà thật sự làm cho người khác thêm thuồng mà!” Một thiếu gia Phú nhị đại cười nói thô bỉ.

“Hứa thiếu, tối nay là cơ hội tốt, vừa đúng lúc báo thù năm đó.” Trong mắt một người đàn ông khác lộ ra vẻ ác độc.

“Đúng vậy!” Mấy người đàn ông bên cạnh cũng rói rít phụ họa.

Người đàn ông được gọi là Hứa thiếu từ từ nắm chặt ly rượu trong tay, thật ra anh là bạn học của Lương Chân Chân, cũng chính vào năm đó lúc cô bị Phương Y Nhu hãm hại thì anh là một trong những người đàn ông bị ổi trên chọc cô, cũng bắt đầu từ lúc đó, cuộc đời của anh đã hoàn toàn thay đổi, vốn là con trai lớn của cục trưởng, trong một đêm gia đình gặp biến cố lớn, cha bị bắt phán xử ở tù chung thân, trong một đêm mẹ và anh trở nên nghèo rớt mồng tơi, dưới sự bắt đắ dĩ mẹ liền dẫn anh đến cầu xin ông ngoại đã đoạn tuyệt quan hệ — ông trùm thuốc phiện của Đông Nam Á.

Ba năm nay anh đã trải qua sự đào tạo và cuộc sống vô cùng bi thảm, nhất là hai năm đầu, cơ hồ mỗi đêm trời tối đều phải duy trì cảnh giới cao nhất, còn thiếu chút nữa đã khiến anh bị bệnh thần kinh, cũng may là tố chất tâm lý của anh tốt, cuối cùng đã vượt qua được, cũng nhận được sự tin tưởng của ông ngoại, tiếp quản bộ phận buôn bán.

Trở lại thành phố C lần nữa, anh liền trăm phương ngàn kế bắt đầu lên kế hoạch, hi vọng một ngày có thể báo thù!

“Báo thù? Không gấp được.” Hứa Kiến bưng ly rượu lên nhấp một miếng, chậm rãi nói, ánh mắt cũng không rời khỏi Lương Chân Chân, trong lòng anh có một loại khát vọng muốn cô mãnh liệt, mặc dù ba năm trước đây cô là phụ nữ của Đằng Cận Tư, nhưng anh vẫn rất muốn nếm thử mùi vị của cô, muốn biết rốt cuộc cô có ma lực gì mà có thể mê hoặc Đằng thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy đến xoay vòng vòng.

“Hứa thiếu!” Một người đàn ông trong đó nóng nảy, kết quả chạm phải ánh mắt lạnh buốt của Hứa Kiến, vội vàng im miệng.

“Chẳng lẽ mày quên hai cô gái bên cạnh Lương Chân Chân không phải là dạng hiền lành gì, với công phu mèo cào của tụi bây chưa chắc đánh thắng được họ, càng đừng nói tới người luôn núp trong bóng tối giúp đỡ bọn họ! Được rồi, đừng làm ồn nữa, Tam Lộc, mày thử qua xem có mời được tụi nó qua đây không.”

“Vâng” Một người đàn ông áo đen đứng ở phía sau Hứa Kiến nghe lệnh đi về phía ba người Lương Chân Chân, thái độ khiêm tốn lễ độ nói: “Hứa thiếu của chúng tôi thấy ba vị tiểu thư uống rất sáng khoái, thật lòng muốn kết bạn, không biết ba vị có thể nể mặt hay không?”

Tiết Giai Ny giương mắt liếc anh một cái, giọng điệu rất là khinh thường, “Hứa thiếu, Hứa thiếu từ đâu tới?”

Trong mắt Tam Lộc chợt lóe lên, ngay sau đó khôi phục sự lạnh nhạt, “Xem ra, ba vị không nể mặt rồi phải không?”

“Nói cho Hứa thiếu gì đó của anh biết! Bà đây không rảnh chơi với anh ta, kêu anh ta tìm người khác đi!” Cát Xuyên lạnh giọng nói, trong quán bar thường gặp nhất chính là loại người trăm phương ngàn kế, nhìn thấy liền phiền!

“Hừ! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Vậy đừng trách tôi không khách khí!” Giọng nói của Tam Lộc trở nên hung dữ, đưa tay ra muốn bắt lấy Cát Xuyên.

Quan Hạo Lê ngồi ở góc khác trong quán bar cầm điện thoại lên gọi cho bạn tốt, “A Tư, chạy tới quán bar ‘Tả Mị Hữu Chuyển’ nhanh lên, chị dâu nhỏ bị người khác ức hiếp.” Ngay sau đó tắt máy đi về phía ba người các cô.

223. Chương 224: Gặp Chuyện Ở Quán Bar (hai)

Đằng Cận Tư nhíu chặt chân mày, nai con bị người khác ức hiếp ở quán bar? Sao cô lại chạy đến quán bar? Không kịp ngẫm nghĩ nữa liền gọi Nam Cung Thần cùng nhau đi tới “Tả Mị Hữu Chuyển”, gọi điện thoại di động cho cô cũng không có người nhận, trong lòng càng nóng nảy lo lắng, chỉ hận không thể lập tức bay qua, một đường chạy như bay vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, Nam Cung Thần sợ đến trái tim nhảy loạn “Bùm bùm”, sau này đánh chết anh cũng không dám ngồi xe của cậu chủ nữa, sẽ xảy ra án mạng.

Mà bên kia quán bar, bởi vì Tam Lộc hành động vô lễ, làm Cát Xuyên tức giận, muốn dùng mảnh khoé ném anh qua vai, chỉ tiếc cô khinh địch, người có thể được Hứa Kiến nhìn trúng mang theo bên cạnh thì sao có thể là kẻ bất lực? Không có bản lĩnh thì sao có thể lăn lộn trong giới hắc đạo?

“Khốn kiếp! Buông tôi ra!” Cát Xuyên không ngờ mình mới ra tay đã bị giữ chặt, nhìn dáng dấp người nọ là có chuẩn bị mà đến, cố ý đến gây sự!

“Cô nhóc, chỉ dạy dỗ cô một chút mà thôi! Nói chuyện đừng quá phách lối!” Tam Lộc ác độc ghé vào bên tai cô nói, quả nhiên là da mịn thịt mềm, bởi vì giấy giũa mà dẫn tới ma sát làm cho trong lòng của anh dâng lên một trận nóng ran, ánh mắt càng thêm bỉ ổi.

Tiết Giai Ny giận đến cầm chai rượu lên đập về phía đầu của anh, đáng tiếc Tam Lộc vô cùng gian trá, lấy Cát Xuyên làm búa đỡ đạn, khiến cho Tiết Giai Ny không dám có động tác khác, chỉ có thể mắng: “Đồ bỉ ổi! Buông bạn của tôi ra! Ở thành phố C, mấy người chọc giận tôi có hậu quả gì không phải là thứ anh có thể chịu đựng nổi, đừng có quá phận!”

“Chặc Chặc Chặc. Quả nhiên đại tiểu thư nhà họ Tiết quá tự tin rồi! Tối hôm nay tôi nhất định phải thử xem, gương mặt của cô em này, thật là mềm mà!” Tam Lộc vừa nói vừa sờ soạng ở trên mặt Cát Xuyên, lập tức bị cô tức giận mắng, “Tiện nam! Lấy bàn tay của anh ra!”

Lúc này Lương Chân Chân đã uống đến mức đầu óc không được tỉnh táo, nằm ở trên quầy bar hỗn loạn, không rõ xung quanh đang xảy ra những chuyện gì, lúc mơ hồ mở mắt nhìn thấy Cát gia bị một người đàn ông ôm ở trong ngực, bộ dáng của người đàn ông kia thật xấu, kém xa Đỗ Tri Hàng! Đột nhiên, cô cảm thấy có gì đó không ổn, trong nháy mắt giật mình, chẳng lẽ gặp phải sắc lang rồi sao? Nên làm cái gì đây?

Không biết vì sao, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu cô lại là bóng dáng của người đàn ông kia, rõ ràng mình rất hận anh, không muốn nhìn thấy anh, nhưng vì sao còn muốn nhờ anh giúp đỡ? Có lẽ, chính là một loại cảm giác, làm cho cô cảm thấy ở chung với anh rất an toàn, cho dù trời sập xuống, cũng có anh giúp mình chống đỡ.

“Cái tên biến thái này! Buông Cát gia ra nhanh lên!” Lương Chân Chân tức giận mắng, hoàn toàn không quan tâm tới giờ phút này mình tay trái gà không chặt, Nê Bồ Tát quá hà —— tự thân nan bảo (*).

(*) Tạm dịch là: Bồ tát bằng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân mình (một câu thành ngữ bên TQ)

Trong lòng Tiết Giai Ny hiểu rõ ràng tối nay người đàn ông này cố ý đến gây sự, hơn nữa chỗ bọn họ còn có một đồng đồng bọn, chọc giận anh ta thì người thua thiệt chỉ có thể là ba người các cô, bản lĩnh của Cát gia không khác gì cô, lại bị giữ chặt dễ như trở bàn tay như thế, khẳng định mình không thể cạy mạnh, hơn nữa Chân Chân không có sức tự bảo vệ mình, uống đến say như vậy, đoán chừng để cô ấy chạy cũng chạy không nổi, nếu như không gọi người tới giúp, hậu quả không tưởng tượng được.

Đầu nhanh chóng chuyển động, Chân Chân lạnh tay lẹ mắt muốn tiến lên đòi lại công đạo cho Cát gia, cô gái nhỏ hoàn toàn không nhìn kĩ tình huống, cứ xông lên như vậy còn không phải là tự tìm chết sao!

Liếc về phía bóng dáng càng lúc càng đến gần kia thì trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, khẳng định anh ta đã gọi điện thoại thông báo cho Đằng Cận Tư, cho nên ngay lúc này, họ chỉ cần trì hoãn thời gian là được.

Quan Hạo Lê nóng lòng, nhưng cố tình lúc này trong quán bar đặc biệt nhiều người, đám người này làm giảm tốc độ bước chân của anh, lúc đi qua sàn nhảy, còn bị nhiều cô gái hấp dẫn lôi kéo, dù sao anh cũng là khách quen của nơi này, cũng rất nhiều người biết anh thích chơi, nhưng tình huống bây giờ không ổn, anh vội vàng đi qua cứu người!

“Cút ngay!” Anh không nhận được đẩy những người phụ nữ kia ra, lo lắng đi về phía bọn Tiết Giai Ny, một là người phụ nữ anh thích, một là người phụ nữ của anh em tốt, còn có một người là bạn thân của hai người này, cho nên, nhiệm vụ của anh rất quan trọng.

Tam Lộc chỉ đề phòng trước mặt, không ngờ tới gặp phải công kích từ phía sau, Tiết Giai Ny nhanh chóng tiến lên kéo Cát gia lại, giao tên tiện nam kia cho Quan Hạo Lê xử lý.

“Mày! Dám đánh lén tao!” Tam Lộc tức giận nhìn chằm chằm Quan Hạo Lê, người này nhìn qua yếu đuối, không giống như là người luyện võ, nhưng rõ ràng thủ pháp vừa rồi của anh ta làm cho anh không thể nào đánh trả, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc anh ta có bao nhiêu khả năng, Hứa thiếu có phải người tới đây giúp mình hay không?

Quan Hạo Lê ghét bỏ vỗ tay một cái, ” Từ trước đến giờ bản thiếu gia khinh thường ra tay với những thứ cận bã của xã hội, ức hiếp phụ nữ? Đúng là sỉ nhục giới tính của mày!”

Hứa Kiến ngồi ở trên ghế sa lon, đốt một điếu thuốc, híp mắt nhìn về phía Tam Lộc, khoe miệng cười độc ác, “Mấy người đi qua, giáo huấn Quan Hạo Lê một chút!”

“Dạ, nhất định không làm Hứa thiếu thất vọng.” Bên cạnh có mấy người vợ vàng đứng lên, đồng loạt đi tới.

Tiết Giai Ny vẫn nhìn chăm chăm vào trong góc nào đó, nhìn thấy có mấy người đàn ông đứng dậy đi tới, vội nháy mắt với Quan Hạo Lê, ý bảo anh đề cao cảnh giác, người ta có chuẩn bị mà đến.

“Xem ra mấy người cũng là người lẫn lộn ở bên ngoài?” Quan Hạo Lê đùa giỡn liếc Tam Lộc một cái, trong lòng suy nghĩ sao những người này lại để mắt tới bọn Giai Ny, nói xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng ở trong quán bar này, nhiều nhất chính là người đẹp quyến rũ, mấy người các cô tuyệt đối không phải là người gây chú ý nhất, nếu nói là vừa đúng khẩu vị của mấy người đàn ông này, cũng không tránh khỏi quá gượng ép.

Chẳng lẽ do họ không cẩn thận chọc phải người nào? Cho nên bị người ta theo dõi?

“Hừ! Mày không có quyền biết, biết điều thì ngoan ngoãn tránh ra, nếu không ày kêu cha gọi mẹ.” Tam Lộc nhìn thấy đồng bọn của mình đi tới, trong lòng nhất thời nắm chắc, nói chuyện cũng lớn lối mấy phần.

“Giai Ny, ba người bọn em đứng qua một bên, không ai được nhúng tay, cũng không cần sợ, A Tư đang trên đường tới rồi.” Quan Hạo Lê nói nhỏ vào bên tai của Tiết Giai Ny, anh đã chuẩn bị sẵn sàng lấy một địch năm, không phải là đánh nhau sao? Ai sợ ai? Lúc ở trường học cũng thường đánh một bầy một đám, coi như là ôn lại một lần thôi.

224. Chương 225: Được Cứu

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Quan Hạo Lê hiểu rõ rằng đợi chờ mình là một trận đánh ác liệt, hai hàng lông mày không khỏi rét lạnh, chỉ mong A Tư có thể đến kịp trước khi mình chống đỡ không nổi, nếu không sau đó hậu quả rất nghiêm trọng, rõ ràng những người này cố ý tới kiếm chuyện, tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình.

Một người đấu với năm người đúng là quá sức, cho dù bản lĩnh của Quan Hạo Lê tốt hơn nữa, anh sử dụng dao giải phẫu lưu loát, nhưng dù sao năm người này đều không phải là kẻ vô dụng, hơn nữa nhiều chiêu ác độc, cảm giác như không đánh anh tàn phế sẽ không bỏ qua.

Tiết Giai Ny ở bên cạnh nhìn thấy thì vô cùng nóng nảy, khi thấy có một người đàn ông cầm chai rượu lên đập về phía đầu của Quan Hạo Lê thì không nhịn được cao giọng hô: “Cẩn thận phía sau!”

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng nguy hiểm như vậy, trước kia gặp phải loại chuyện như vậy ở quán bar, chỉ mình cô đã có thể quật ngã những tên đàn ông bỉ ổi kia; nhưng tối nay, rõ ràng là gặp phải người cố ý gây chuyện, trước tiên phải một người tới đây thăm dò, sau khi thấy bọn cô ít người thì hợp nhau tấn công, đúng là một đám người cặn bã bại hoại!

Mắt thấy Quan Hạo Lê sắp không duy trì nổi, lồng ngực và mặt bị trúng vài quyền, bước chân cũng bắt đầu lảo đảo, nhưng những người này không hề có ý dừng lại, trên mặt còn cười ác độc, trong lòng Tiết Giai Ny rất nóng nảy, nếu còn đánh nữa, Quan Hạo Lê sẽ thật sự tàn phế, cổ tình bên cạnh có nhiều người xem náo nhiệt như vậy, nhưng không có ai giúp một tay, đúng là không còn tình người!

Nhất là ở nơi tốt xấu lẫn lộn như vậy, mọi người đã quá quen thuộc đối với cảnh đánh nhau này, chỉ cần không có liên quan gì tới mình, liền vắt giò ngồi xem, chỉ sợ rước họa vào thân. Ông chủ quán bar cũng rất quen thuộc với Quan Hạo Lê, nhưng hắn không đặc biệt nổi với Hứa thiếu, hướng chi giữa họ còn có giao dịch bí mật, tùy tiện chọc phải thì hắn phải gánh chịu hậu quả, sau khi cân nhắc thiệt hơn thì hắn chỉ có thể lựa chọn mắt nhắm mắt mở, nhưng vừa nghĩ tới Đàng thiếu gia, trong lòng lại bắt đầu run lên, đều là nhân vật lớn mà hắn không chọc nổi! Áp chế hắn ở nhiều phương diện, làm cho hắn không thể nào đặt mình ở bên ngoài, suy nghĩ vẫn nên gửi tin nhắn cho Đàng thiếu gia, kết quả hắn mới vừa soạn tin nhắn chuẩn bị gửi đi, điện thoại di động đã bị người khác giật lấy.

“Hứa thiếu.” Hấn kinh ngạc mở miệng, lúc tiếp xúc được ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông trước mặt thì trong lòng nhất thời lướt qua một dự cảm xấu, chân không nhịn được run lên.

“Ồ! Chuẩn bị lên báo tin à?” Hứa Kiến tà ác nhếch môi, nụ cười kia làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Không có, không có. Tay tôi run ần sai chữ.” Giọng nói của ông chủ quán bar run rẩy.

Hứa Kiến ý vị sâu xa nhìn hấn một cái, buông tay, điện thoại di động rơi xuống đất, sau đó hết sức vừa lòng ngồi ở trước mặt hấn, tiếp tục xem kịch hay, đoán chừng Đằng Cận Tư cũng sắp đến rồi, trước khi anh ta đến có thể đánh cho bạn tốt Quan Hạo Lê của anh ta gần chết, còn ba người phụ nữ bên cạnh kia, anh thật lòng cảm thấy rất hứng thú, nhưng tình huống hôm nay hơi đặc biệt, không sao, còn nhiều thời gian, anh có kiên nhẫn từ từ chơi với các cô!

“Thanh Tràng, cho toàn bộ người không liên quan rời khỏi đây, còn nữa, không cho phép báo cảnh sát! Nếu không, hãy chuẩn bị đóng cửa đi, nửa đời sau trôi qua ở trong ngục giam.” Anh uy hiếp nói.

“Hứa thiếu. Yên tâm, tôi biết rõ nên làm như thế nào.” Ông chủ quán bar sợ đến hai chân không ngừng run rẩy, chỉ đành phải nghe theo lời dặn dò của anh ta, nhanh chóng cho nhân viên và bảo vệ sơ tán đám người, sau đó đóng cửa ngừng kinh doanh.

*

Lương Chân Chân bị trường hợp bạo lực trước mắt dọa đến lập tức tỉnh táo, ôm chặt cánh tay của Cát Xuyên, hai chân không nhịn được run lên, không hiểu sao mọi chuyện lại trở thành như vậy, Tiết Giai Ny gắt gao cắn chặt môi, cô nhiều lần muốn xông lên giúp Quan Hạo Lê, nhưng lần nào cũng bị Cát gia ngăn cản “Ngoa tử! Bạn xông lên chỉ tạo thêm gánh nặng cho bác sĩ Quan thôi, bản lĩnh của mấy người đàn ông kia không phải là mình và bạn có thể chống đỡ được, muốn giúp anh ấy thì biện pháp tốt nhất chính là bảo đảm sự an toàn của mình.”

“Nhưng. Anh ấy không chịu được rồi, chẳng lẽ bạn bắt mình mở to mắt nhìn anh ấy bị đánh chết sao?” Tiết Giai Ny nức nở nói, từ trước đến nay cảm xúc mà mình không dám thừa nhận đã bộc phát, cũng hiểu mình quan tâm anh ta, chỉ là không muốn đối mặt mà thôi.

“Giai Ny.” Lương Chân Chân nhìn thấy khóe mắt của bạn tốt chảy nước mắt, trong lòng đã hiểu Giai Ny thích bác sĩ Quan, nhưng họ đứng bên cạnh lại không giúp ích được cái gì, loại cảm giác này thật khó chịu.

“Đằng Cận Tư đáng chết! Sao anh ta còn chưa tới!” Tiết Giai Ny giận dữ mắng, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm người đàn ông kiên trì không ngã xuống.

Lòng ngực của Quan Hạo Lê bị đập đến mấy lần, khóe miệng đã tràn ra tia máu, cả người chồng chất vết thương, trong lòng cười khổ nói: quả nhiên là già rồi, một mình đấu năm thật là con mẹ nó vất vả, cũng sắp mất mạng rồi.

Ý thức trong đầu bắt đầu mơ hồ, thỉnh thoảng bị đá một cước té xuống đất, cả người không còn sức lực, ngã trên mặt đất thật lâu không bò dậy nổi, một đôi giày da sáng bóng dừng lại ở trước mặt anh, đá mặt của anh, “Đứng lên! Sao không đứng dậy được rồi hả ? Còn tưởng rằng mày ngon lắm? Thì ra chỉ có vậy thôi? Đồ gà”

Nhất thời mấy người đàn ông kia cùng cười ầm lên, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Quan Hạo Lê bị người khác sỉ nhục như vậy, trong lòng thật sự hận không thể lột da bọn chúng, tối nay chỉ có thể coi là mình xui xẻo! Mấy thằng bạn đều đến “Hoàng Triều Thịnh Yến”, không có ở đây, bằng không sẽ đánh cho bọn chúng rơi răng đầy đất!

Tiết Giai Ny không nhìn được nữa rồi, vọt tới, đẩy người đàn ông sỉ nhục Quan Hạo Lê ra, tức giận nói nói: “Mày mới là gà! Cả nhà bọn mày đều là gà! Lấy nhiều đánh ít thì có gì hay ho! Có can đảm mày cũng lấy một chọi năm thử đi!”

Lúc Quan Hạo Lê thấy Tiết Giai Ny xông tới thì trong lòng liền thầm nghĩ không tốt, cảm động thì cảm động, nhưng cô gặp phải năm người đàn ông như sói như hổ, mặc dù ít nhiều đều bị thương, nhưng vẫn dư sức ức hiếp cô, âm thanh khàn khàn trách mắng: “Giai Ny!”

“Trời ơi! Thì ra là nhân tình à! Anh thích như vậy, nếu không suy nghĩ đi với anh đi, bảo đảm mỗi đêm cho em dục tiên dục tử.” Gã đàn ông kia cười đến bĩ ối, trong mắt càng hiện rõ sự dâm dục.

“Hừ! Dục con mẹ mày!” Tiết Giai Ny đá chân bất ngờ, mũi chân vừa đúng đá trúng cằm của gã đàn ông kia, sức lực lớn đến thiếu chút nữa cằm hắn ta bị trật khớp, rên lên một tiếng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hung hãn nói: “Tiểu tiện nhân! Tôi nay tao coi thử mày có bao nhiêu bản lĩnh! Còn hai con này, mang hết đi cho tao!”

Bốn gã đàn ông bên cạnh lập tức hưng phấn, bộ dáng của ba cô gái này đều rất đẹp, dáng dấp người nào cũng tươi ngon, chắc hẳn mùi vị kia vô cùng tuyệt vời, chỉ tưởng tượng thôi bọn họ đã chà sát tay không nhịn được.

Cát Xuyên và Lương Chân Chân nhìn chằm chằm hai gã đàn ông đang đến gần, trong lòng hiểu tới nay chạy trốn không khỏi nể nang, nhưng mà cũng không thể đứng ở chỗ này bó tay chờ chết, phải nghĩ biện pháp gì mới được. Nhưng đúng là cách xa lực lượng, yếu không địch lại mạnh, nhất định một mình Cát Xuyên không đấu lại hai người, chưa được mấy quyền đã bị giữ chặt, Lương Chân Chân gấp đến độ cầm chai rượu lên ném về phía hai người kia, chỉ tiếc xác suất ném trúng quá ít.

“Cút ngay!” Trong giọng nói của cô khó có thể che giấu được sự hoảng sợ và lo lắng, bước chân lão đảo lùi về phía sau, trong lòng mắng tên đàn ông không gì không làm được, sao còn chưa xuất hiện?

“Ngoan, đừng sợ, anh sẽ yêu thương em.” Gã đàn ông kia thô bỉ cười nói, đưa tay muốn sờ gò má mềm mại của Lương Chân Chân, lại bị cô né ra.

Xe vừa mới dừng lại, Đằng Cận Tư liền chạy như bay vào quán bar, mới vừa vào tới liền nhìn thấy cả người Lê tử đầy vết thương nằm trên mặt đất, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cũng bị người khác giữ chặt, còn nai con mà anh luôn thương nhớ, đang bị người khác trêu đùa, ngọn lửa tức giận bốc lên trong lòng anh, đi tới từng bước từng bước, có lẽ do khí thế của anh quá mạnh mẽ, những người muốn ngăn anh lại vừa mới đến gần đã bị ném sang một bên.

Lương Chân Chân cũng nhìn thấy anh, lòng vẫn luôn căng thẳng chợt buông lỏng, người đàn ông muốn giở trò khiếm nhã với cô đã bị anh đá một cước ngã trên mặt đất không bò dậy nổi.

“Ngoan, không sao, đừng sợ, có anh ở đây.” Đằng Cận Tư kéo Lương Chân Chân đang hoảng sợ vào lòng, dịu dàng an ủi nói.

“Huhu.” Rốt cuộc cô không nhịn được khóc lên, không thể không thừa nhận, mình vẫn có cảm giác an toàn khi ở trong lồng ngực ấm áp của anh, hình như có anh ở đây, mình sẽ không sợ.

Đương nhiên mấy gã đàn ông kia biết tiếng tăm lừng lẫy của Đằng thiếu gia, lấy bản lĩnh của anh, dù là Hứa thiếu tự mình động thủ, cũng chưa hẳn đánh thắng được, chớ nói chi là mấy người bọn họ, liếc nhìn nhau chuẩn bị rút lui, đáng tiếc ——

Đằng Cận Tư không cho bọn họ như nguyện, sử dụng ánh mắt ý bảo Nam Cung Thần cho bọn họ một trận dạy dỗ khó quên trong đời, tròng mắt đen quét một vòng ở trong quán bar trống trải, xem ra, người cầm đầu của bọn họ đã đi rồi.

Rất tốt! Nhất định anh sẽ tra được, chuyện tới nay sẽ trả lại gấp mười lần, ngược lại anh rất muốn biết người cầm đầu đám người lẩn lộn ở trên đường nào! Dám giương oai ở trên địa bàn của anh, chán sống!

“A Tư, rốt cuộc cậu đã tới, xương cả người tôi đều sắp gãy, thật lo lắng mình sẽ đi đời nhà ma, chúng ta mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.” Quan Hạo Lê cười toét miệng tự giễu nói.

Không đợi anh nói xong, liền bị Tiết Giai Ny trách móc, “Anh nói nhảm cái gì vậy !”

225. Chương 226: Hôn Dị Dàng Triền Miên

Editor : ChiMy

Quan Hạo Lê bĩu môi không nói thêm gì nữa, Giai Ny nói như vậy là bởi vì quan tâm mình sao? Xem ra lần bị thương này cũng đáng giá, ít nhất đã khiến quan hệ của hai người có tiến triển, bất cứ chuyện gì đều có hai mặt, có được tất có mất, có mất tất có được, xác định bên nào ình thu hoạch lớn hơn.

Lâu rồi Đằng Cận Tư không có niềm vui đánh nhau như vậy, chớ nói chi là những người này đã ức hiếp nai con và hai bạn tốt của cô, còn đánh Lê tử bị thương, chỉ một người trong đó đã đủ để anh giết không tha rồi !

Xử lý xong những người này, anh liền kêu Nam Cung Thần dẫn bốn người họ đi ra ngoài trước, mình còn có chút chuyện muốn hỏi bọn họ, chuyện tối nay khẳng định không thể cứ cho qua như vậy, muốn chạy trốn sao? Tuyệt đối không thể nào!

“Là ai bảo tụi bây làm như thế? Ở trên địa bàn của Đằng thiếu gia tôi mà tụi bây cũng dám ra tay sao?” Trong giọng nói lạnh thấu xương của anh lộ ra sự uy nghiêm và khí phách, làm cho người khác không thể không tuân phục dưới khí thế mạnh mẽ của anh.

Lúc đầu những người đó còn mạnh miệng, về sau liền không chịu nổi, “Là Hứa thiếu, là Hứa thiếu bảo chúng tôi làm như vậy.”

Hồi lâu, trong miệng Đằng Cận Tư mới phun ra hai chữ, “Hứa Kiến?”

Khi thấy mấy gã đàn ông kia không ngừng gật đầu trả lời thì khóe miệng anh nhếch lên nụ cười lạnh, “Chỉ bằng hần ta? Còn muốn báo thù? Không khỏi suy nghĩ viễn vông rồi ! Không phải là chỉ núp ở Đông Nam Á làm ít buôn bán thôi sao? Đã phách lối thành ra như vậy rồi? Thật đúng là quá xem trọng mình!”

Đối với cái tên Hứa Kiến này, anh vẫn có chút ấn tượng, năm đó sau khi hần ức hiếp nai con, mình đã sai người tố cáo cha của hần, muốn cho hần đổi sang một hoàn cảnh khác, để cho hần chịu những ngày nghèo khổ, nhưng không ngờ tới chính là mẹ hần lại là con gái của ông trùm một nhánh nào đó ở Đông Nam Á, có điều đã sớm đoạn tuyệt quan hệ mấy năm, sau khi trải qua biến cố gia đình, bà ta đã dẫn con trai đi cầu xin cha mình.

Lúc Nam Cung nói với anh chuyện này, anh hoàn toàn không để ý, chỉ là cháu ngoại của một ông trùm Đông Nam Á, anh không cần phải lo lắng, nhưng không ngờ tới ba năm trôi qua, ngược lại hần ta giỏi rồi, dám trở về báo thù?

“Cầu xin Đằng thiếu gia bỏ qua, chúng tôi cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi.” Mấy người kia nằm trên mặt đất cầu xin nói.

“Bây giờ có một cơ hội ở trước mặt mấy người, tôi cần một trong số những người ở đây đi báo tin cho Hứa Kiến, nói cho hần ta biết bây giờ tôi rất tức giận, chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi rồi muốn bỏ đi hay sao, trên đời không có chuyện dễ như vậy!” Giọng nói của Đằng Cận Tư làm cho người khác cảm thấy có một áp lực vô hình.

Năm người nhìn nhau, trong nháy mắt hiểu ý của Đằng Cận Tư, bọn họ phải cạnh tranh cơ hội sống sót duy nhất, nếu không chỉ có một con đường chết. Vì vậy, năm gã đàn ông cố gắng chống đỡ cơ thể đã không bò dậy nổi, đánh nhau, chỉ có người cuối cùng có thể đứng lên, mới có tư cách rời đi.

Đằng Cận Tư ưu nhã ung dung đi ra ngoài, trước khi ra cửa vẫn không quên nhìn xung quanh quán bar một lượt, nơi này, nên thay chủ rồi.

Nam Cung Thần báo cảnh sát theo lời dặn của cậu chủ, cảnh sát ra mặt giam cầm bốn người lại, lúc xe cứu thương chạy tới, cả người Quan Hạo Lê đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhìn về mặt của Tiết Giai Ny, ngược lại anh an ủi cô rằng mình không sao, vết thương nhỏ mà thôi.

Thật ra thì Tiết Giai Ny rất muốn nói: cái gì mà vết thương nhỏ! Cả người anh đều biến dạng rồi! Trên người anh có chỗ nào mà không có máu, khuôn mặt cũng bầm dập! Cô biết anh rất đau, nhưng anh không

muốn làm ình lo lắng, cô cố gắng thả lỏng an ủi mình, trong lòng không khỏi chua xót, anh lãng mạn rất không đúng lúc, nhưng lại cố tình làm cô cảm động.

Đằng Cận Tư vốn muốn đưa Tiết Giai Ny và Cát Xuyên về nhà trước, nhưng Tiết Giai Ny không chịu, nói muốn ở lại bệnh viện chăm sóc Quan Hạo Lê, vừa rồi ba cô gái đều bị kinh sợ, giờ phút này nên về nhà tắm nước nóng ngủ một giấc là tốt nhất, nhưng bởi vì quan hệ đặc thù của hai người, anh chỉ có thể đồng ý.

Vừa đúng lúc này bạn trai Đỗ Tri Hàng của Cát Xuyên vội vã chạy đến, biết được hôm nay bạn gái gặp chuyện ở quán bar, rất đau lòng, nắm tay của cô hỏi han ân cần, chỉ sợ cô bị ức hiếp, trong mắt bộc lộ ra sự quan tâm và tình yêu say đắm khiến Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân nhìn thấy đến trong lòng cũng ề ảm, ở trong ba người, Cát gia là người hạnh phúc nhất, cô ấy và Đỗ Tri Hàng biết nhau từ nhỏ, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, cho dù qua nhiều năm như vậy, cảm tình của hai người vẫn giống như lúc ban đầu.

Năm nay vừa tốt nghiệp, hai người đã lên kế hoạch mua nhà kết hôn, đi vào hàng ngũ hôn nhân, hạnh phúc đến làm cho người khác ghen kị, tình yêu chung thủy này khiến Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân thấy được hi vọng, vô luận như thế nào, cõi đời này có trăm ngàn loại tình yêu, luôn có một loại hạnh phúc tốt đẹp.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, nét mặt của Lương Chân Chân vẫn ngơ ngác như cũ, vẫn chưa hồi hồn lại.

“Nai con, em làm sao vậy?” Đằng Cận Tư còn tưởng rằng cô bị dọa bởi chuyện tối nay ở quán bar, ôm eo của cô dịu dàng hỏi.

“Không có gì, tôi muốn về nhà.” Lương Chân Chân cụp mí mắt xuống, che giấu cảm xúc ở đáy lòng, tình yêu như vậy, với cô mà nói, quá xa không thể chạm vào.

Trên đường trở về, Lương Chân Chân đều nghiêng đầu ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, Đằng Cận Tư lo lắng nhìn cô nhiều lần, có một loại kích động muốn ôm cô vào ngực, nhưng lại sợ làm cô sợ, nên phải nhịn sự kích động này.

Xe dừng ở dưới lầu nhà cô, Lương Chân Chân vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, cho đến khi Đằng Cận Tư mở cửa xe giúp cô, cô mới ý thức được đã về đến nhà, vội vàng chuẩn bị xuống xe, nhưng không ngờ bước hụt, vừa đúng dịp ngã vào người đàn ông nào đó.

“Sao vậy? Vẫn còn sợ sao?” Anh rất phối hợp ôm cả người cô vào trong ngực, chống lên cái trán của cô hỏi.

“Không có.” Lương Chân Chân lắc đầu một cái, thật ra thì vào lúc Đằng Cận Tư xuất hiện, cô không còn sợ nữa, tinh thần hoảng hốt là bởi vì thấy Cát gia và bạn trai của cô ấy ngọt ngào ân ái, trong lòng bỗng sầu não.

Đằng Cận Tư đưa tay nâng cằm của cô lên, bình tĩnh nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, “Nai con. . . .”

Lương Chân Chân vội vã ngẩng đầu lên nhìn anh, trong tròng mắt đen lộ ra sự thâm tình vô hạn, làm cô giằng co, làm cho cô không tránh thoát được, trong lòng có một âm thanh tự nói với mình không nên, rõ ràng mày nên hận anh ta, tại sao có thể vì chút ơn huệ này đã mềm lòng rồi?

Một âm thanh khác lại nói cho cô biết, Lương Chân Chân, mày hãy thừa nhận đi! Mặc dù ba năm trôi qua, trong lòng mày vẫn thích anh, nếu không, sao vào giây phút nguy hiểm người đầu tiên mày nghĩ tới chính là anh ấy? Sao mày cảm thấy bình tĩnh vào lúc anh ấy xuất hiện?

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, đem bóng dáng của đối phương đặt vào trong mắt mình, bóng đêm mờ lung, gió thổi nhẹ nhẹ, lá kêu xào xạc, dường như ánh trăng màu bạc đang phủ một tấm lụa mỏng lên vùng đất, cảnh đẹp như thế, chính là thời cơ tốt để người yêu nhau ước hẹn.

Đằng Cận Tư muốn hôn người trong ngực, tối nay cô giống như một con nai con bị hoảng sợ, sợ mà vô dụng, làm cho anh đau lòng không dứt, đồng thời anh còn phát hiện lúc nai con nhìn thấy mình thì rất vui vẻ, cảm giác mong đợi mình tới phát ra từ sâu trong lòng, điều này nói rõ trong lòng cô vẫn có mình.

Vào giây phút nguy hiểm con người thường bộc lộ cảm xúc chân thật nhất, bởi vì khi đó không hề che dấu suy nghĩ trong lòng.

Khi đôi môi của hai người dán chặt ở một chỗ, Đằng Cận Tư khắc chế bản thân mình không được hung hăng chà đạp. Trần trọc mút đôi môi đỏ mọng, hết sức dịu dàng và triền miên, nụ hôn đầu tiên sau ba năm, anh muốn nai con lưu lại cảm giác tốt đẹp, muốn cho cô cảm nhận được sự thay đổi của mình.

Cả người của Lương Chân Chân vô lực tựa vào trong lòng anh, bị động thừa nhận nụ hôn dịu dàng triền miên, từ từ mút, nhẹ nhàng liếm, đầu lưỡi miêu tả hình dáng đôi môi của cô, một hồi mút một hồi cắn, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, chui vào khoang miệng của cô, chiếm đoạt mỗi một tắc không khí và sự ngọt ngào bên trong, dây dưa đầu lưỡi của cô, cùng múa, cùng trầm luân.

“Ừm.” Cô khó kiềm chế phát ra một tiếng rên mềm mại đáng yêu. Ngay cả cô cũng giật nảy mình, trong nháy mắt trong đầu tỉnh táo không ít, tối nay cô bị sao đây? Sao lại mặc cho anh hôn mình đây? Mà mình còn đáng chết hưởng thụ nụ hôn âu yếm của anh, rõ ràng không nên như vậy!

“Nai con, anh yêu em, chúng ta bắt đầu lần nữa có được hay không?” Trong giọng nói trầm lắng khàn khàn của Đằng Cận Tư tràn đầy gợi cảm, lộ ra sự quyến rũ, câu mất lòng của Lương Chân Chân.

Trong lòng cô rối loạn như mớ bòng bong, nhất định là do tối nay mình bị kinh sợ quá độ, rất tự nhiên xem anh là cọng cỏ cứu mạng duy nhất, đối với sự xuất hiện của anh, trong lòng vui mừng, bởi vì cô biết mình đã an toàn.

Chẳng lẽ. Cô còn chưa quên được anh, sâu thẳm trong tim vẫn thích anh sao?

Không! Không phải như thế! Tối nay xảy ra rất nhiều chuyện ngoài dự đoán của cô rồi, hoàn toàn không có cách nào dùng suy nghĩ của người thường mà suy đoán, cô biểu hiện ra không phải là cảm xúc chân thật nhất của mình.

“Không. Tôi phải lên lầu.” Lương Chân Chân cuống quýt đẩy anh ra, xoay người chuẩn bị lên lầu, cánh tay lại bị kéo lại, không khỏi tức giận trừng mắt về phía anh

226. Chương 227: Bóng Đêm Quyên Rũ

Đằng Cận Tư không cử động, vẫn kéo chặt cánh tay của cô như cũ, chân thành nói: “Nai con.”

“Khuya lắm rồi, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi.” Lương Chân Chân muốn hất bàn tay của anh ra, nhưng bởi vì sức lực không bằng anh, ngón tay của anh tựa như sắt thép, không có cách nào rung chuyển, không đẩy anh ra được ngược lại bị anh kéo vào trong ngực, xoay người trực tiếp đè ở trên xe.

“Này, anh làm gì thế?” Lương Chân Chân đưa tay đẩy người đàn ông đang đè trên người mình, anh cao hơn mình một cái đầu, cho nên mỗi lần cô đều phải ngẩng đầu nhìn anh, trong lúc vô hình đã tạo cho cô thành một cảm giác bị áp bức, hơi thở nóng rực của anh phả vào trên mặt mình, hơi ngứa, tê dại, khơi dậy một dòng điện quen thuộc.

Nhất là trông mắt đen như mực nhìn chăm chú vào mình đắm đuối đưa tình thì tim của cô không khống chế được đập nhanh hơn, ở trong đêm tối yên tĩnh âm thanh “thình thịch” vang lên thật rõ ràng, vừa đúng lúc liếc thấy trong mắt người đang ôm nào đó có nụ cười như có như không, Lương Chân Chân mắc cỡ đến gương mặt đỏ bừng, tức giận nói: “Tránh ra! Đồ quỷ sứ đáng ghét!”

“Nai con, anh muốn hôn em nữa rồi.” Đằng Cận Tư nhỏ giọng nói, mang theo chất độc đầu độc cô, tối nay không khí rất tốt, anh phải nắm chặt, nói không chừng sẽ tiến triển rất tốt.

O()o Trong lòng Lương Chân Chân nói thầm: người này thật sự không có da mặt mà! Đưa tay nhéo anh, không chút nào phát hiện hành động của mình có chút mơ hồ làm nũng.

“Ui. Đau.” Trên mặt Đằng Cận Tư làm ra dáng vẻ rất khổ sở, thật ra thì anh biểu hiện ra đau như vậy, là do cô vừa nhéo đúng vị trí anh bị người khác đánh trúng.

Lương Chân Chân cho là mình nhéo trúng vết thương của anh, vội vàng buông tay, hơi lo lắng hỏi: “Đau lắm hả?”

“Ừ.” Đẳng Cận Tư chau mày lại gật đầu một cái, lúc nào đó lời nói dối cũng có ý tốt, còn có thể tăng tiến tình cảm giữa hai bên, có sao mà không làm đây?

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Lương Chân Chân áy náy, mới vừa rồi cô tận mắt nhìn thấy một mình anh đấu với năm gã bại hoại, mặc dù kết quả cuối cùng là anh thắng, nhưng trong quá trình anh cũng bị những tên tiểu nhân gian trá kia đánh trúng, bị thương là chuyện rất bình thường.

“Em phải bồi thường cho anh.” Người đàn ông nào đó mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

“Hả. Bồi thường cái gì?” Lương Chân Chân kinh ngạc mở miệng, không hiểu trong lòng anh có mưu kế gì.

Đẳng Cận Tư chỉ chỉ miệng mình, “Hôn anh.”

“Nằm mơ đi! Giở trò lưu manh à! Tránh ra nhanh lên! Nếu không, tôi.” Lương Chân Chân còn chưa có nói xong đã bị người nào đó ngăn miệng lại, “Ừm ừm” mấy tiếng kháng nghị, sau đó từ từ không còn âm thanh, cơ thể cũng càng ngày càng mềm, bị động thừa nhận nụ hôn mãnh liệt của anh, không giống với sự dịu dàng triền miên vừa rồi, bây giờ có vẻ cuồng dã mãnh liệt hơn.

Lương Chân Chân cảm thấy đầu lưỡi của anh đang đảo lộn trong khoang miệng của mình, quây đến cô sắp không thở nổi, tức giận cắn lưỡi của anh, nhưng không ngờ động tác này như cổ vũ Đẳng Cận Tư, anh kích động, kích động rồi, từng té bào trên người đều đang reo hò, kêu gào. Anh hôn người trong ngực thật sâu, khát vọng quá lâu, cũng nhẫn nhịn quá lâu, giờ phút này anh chỉ muốn tập trung hoà vào cô, giống như muốn hút hết toàn bộ hơi thở của cô, điên cuồng hút, mút lấy, kịch liệt mang theo phương thức nhẫn tâm như vậy đã thể hiện ra một mặt bá đạo của Đẳng Cận Tư.

“Ừm.” Lương Chân Chân cảm thấy mình sắp không thở được, cô buồn bực là mình không ghét nụ hôn của anh một chút nào, thậm chí còn hơi thích, làm cho cô có loại ảo giác, hai người vẫn giống như trước kia, chưa xảy ra chuyện gì, thật sự đối với cô mà nói cái loại tình yêu tin tưởng đối phương quá mức tốt đẹp, làm cho người ta có ước ao và ảo tưởng đối với tương lai, từng một lần, cô tin tưởng ông trời ưu ái cô, thương yêu cô như vậy, hơn nữa không bị người nhà của anh ghét bỏ, nhưng đồng thoại cuối cùng chỉ là đồng thoại, chuyện tình đẹp đẽ không cẩn thận cũng sẽ bị tàn phá.

Mà đêm nay, cô không phủ nhận mình đã dao động lần nữa, từ lúc đầu dịu dàng triền miên đến bây giờ kịch liệt cuồng dã, không thể nghi ngờ là tình cảm xúc động ở dưới đáy lòng cô, thôi, coi như là lần cuối cùng buông thả mình đi! Cồn rượu trong cơ thể còn chưa hoàn toàn tản đi, kích thích Hormone trong người cô, ở dưới bóng đêm say lòng người, cô muốn phóng túng một lần cuối cùng.

Sau khi nghĩ thông suốt, cô trở nên chủ động, thử đáp lại anh, đồng thời đưa hai cánh tay ra vòng cổ của anh, học lại động tác của anh, cắn mút lại đôi môi anh, loại cảm giác tê dại ấy giống như một dòng điện nhỏ, chạy dọc trong cơ thể của anh, từ lòng bàn chân dọc theo bắp chân, từ đầu dọc xuống phía dưới cổ. Hình như muốn tập hợp ở nơi nào đó, thiêu đốt, thậm chí. Nổ tung.

Loại cảm giác này rất xa lạ, rất mới lạ, rất mê người, rất kích tình, rất tốt đẹp.

Đối với sự nhiệt liệt đáp lại của nai con, Đẳng Cận Tư rất vui vẻ, hôn càng thêm hung mãnh, có một loại kích động muốn nuốt cô vào bụng, trong cơ thể dâng lên sự nóng rực quen thuộc, bàn tay không khống chế được đưa vào trong quần áo của cô, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve nơi mềm mại đầy đà trước ngực cô, cảm nhận quả anh đào của nai con đang từ từ đứng thẳng ở trong tay anh, cảm nhận cơ thể của cô đang trở nên mềm mại ở trong ngực anh, loại trải nghiệm này khiến cho anh rung động, khiến cho anh kích động, làm cho anh rất có cảm giác thành tựu, làm cho anh khó có thể miêu tả.

Tóm lại, ở trong bóng đêm mập mờ, tất cả đều trở nên tươi đẹp.

“Ừ.” Giọng nói uyển chuyển mềm mại của Lương Chân Chân giống như là chất phụ gia, khiến phía dưới chỗ nào đó của Đẳng Cận Tư dựng lên một cái lều nhỏ, đang vận sức chờ phát động.

Đột nhiên, trong hoàn cảnh yên tĩnh vang lên một loạt tiếng bước chân và giọng nói, tiếng vang đột ngột này kéo Lương Chân Chân đang trong một mảnh mê tình ra ngoài, giùng giàng muốn đẩy người đàn ông ở trước mắt ra, “Có người. . . . Có người tới.”

Trong lòng Đằng Cận Tư thầm mắng một tiếng đáng chết! Hơn nửa đêm không ở nhà, ra ngoài làm cái gì! Cắt đứt chuyện tốt của anh, suy nghĩ một chút thôi là thấy căm tức.

“Nai con, chúng ta. . . .” Anh biết tình cảnh này đã không còn thích hợp để tiếp tục chuyện mới vừa rồi, nhưng trong lòng vẫn còn chút chờ mong.

Lương Chân Chân buông mí mắt xuống, làm ình bình tĩnh lại, “Tôi phải trở về.” Nói xong, liền không để ý tới Đằng Cận Tư nữa, cúi đầu chuẩn bị đi lên lầu, sau khi đi mấy bước phát hiện người nào đó còn đi theo ở phía sau, không khỏi hơi tức giận, “Anh đừng suy nghĩ nhiều, tuyệt đối không thể nào!”

Cô vốn cho là những lời này sẽ làm anh tức giận rồi đi, không ngờ tới anh lại cười, “Nghĩ gì vậy? Không phải em nói cho Tiết Giai Ny mượn một bộ quần áo tắm rửa sao? Anh chỉ tốt bụng nhắc nhở em thôi.”

“Anh. . . . anh đứng ở chỗ này, tôi lấy xuống đưa cho anh.” Lương Chân Chân đỏ mặt, đàn ông thú! Thật là quá đáng! Dám nhạo báng cô!

“Anh cảm thấy đứng ở chỗ này bị người khác nhìn thấy sẽ không được hay lắm.” Đằng Cận Tư giả vờ khó khăn nói.

Lương Chân Chân bị anh làm cho tức giận, quay người đi lên lầu không hề quan tâm đến anh nữa, trong lòng hung hăng mắng anh một trận, người đàn ông ghê tởm! Thật là đáng hận!

Dáng người của cô và Giai Ny không khác nhau lắm, cho nên hai người có thể mặc chung quần áo, tùy tiện tìm hai bộ quần áo đựng vào trong túi, mở cửa, đưa cho Đằng Cận Tư đứng chờ ở ngoài kia.

“Anh khát quá, em không mời anh vào nhà ngồi một chút sao?” Anh nhượng mảy, đáy mắt có ý cười.

“Đi thông thả, không tiễn!” Lương Chân Chân đưa túi vào tay anh, giọng điệu rất cứng rắn, đối với cái loại vô sỉ này, cô không thể mềm lòng, nói là khát nước, ai biết được rốt cuộc trong bụng anh có ý xấu gì!

Cho nên, phương pháp xử lý sáng suốt nhất là đuổi anh đi, mắt không thấy, trong lòng tỉnh táo.

Nghe được âm thanh cửa đóng lại, trong mắt Đằng Cận Tư thoáng qua một tia bất đắc dĩ, ngay sau đó xoay người xuống lầu, mặc kệ nói thế nào, tối nay cũng là một tiến triển rất tốt, anh không thể quá mức vội vàng, phải cho nai con một quá trình thích ứng, phải chinh phục lòng của cô trong yên lặng, để cho cô dần dần quên mất chuyện không vui trước đây.

Từ chuyện hôm nay, anh rất có lòng tin có thể bắt lấy trái tim của cô lần nữa, còn có một chiêu chính là sinh nhật của bà nội, đến lúc đó anh muốn cầu hôn nai con ở trước mặt mọi người, cho nên trước đó anh phải cố gắng tìm cách.

So sánh với Đằng Cận Tư tràn đầy lòng tin, Lương Chân Chân nằm ở trên giường, tâm trạng rối bời, đưa tay sờ cánh môi bị sưng, nhắm mắt lại trong đầu đều là hình ảnh hai người hôn nhau vừa rồi, cô rất thích cũng rất hưởng thụ.

Rõ ràng là không nên, ba năm ở đại học Columbia, giờ phút nào cô cũng tự nhủ phải quên anh, nhưng cổ tình chạy không khỏi sự ràng buộc của số mệnh, vừa mới trở về nước đã gặp được anh, hơn nữa liên tiếp vô tình gặp được anh và được anh giúp đỡ, làm cho lòng của cô không thể nào cứng rắn, nhất là chuyện mới vừa xảy ra ở quán bar.

Haizzz. Thật là phiền, đối với anh, bây giờ cô yêu hận đan xen, tâm tình rất phức tạp, biết rõ trong lòng mình không thể nào quên được anh ngay, sau khi buông thả cũng nên bình tĩnh lại rồi.

Ngày mai, cô sẽ chính thức đi làm ở đài truyền hình, bắt đầu cuộc sống của thành phần tri thức sáng chín chiều năm (chín giờ sáng đi làm, năm giờ chiều tan làm), hi vọng sau này, hai người sẽ ít vô tình gặp nhau, tối nay xem như một giấc mơ thôi.

227. Chương 228: Ừm. Thả. Tôi Ra

Đứng ở trước cửa đài truyền hình, Lương Chân Chân rất là cảm khái, ngày hôm trước lúc nhận được điện thoại gọi cô đến phỏng vấn, cô còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng đã bị quét xuống rồi, nhưng người phụ trách bên kia nói vừa đúng lúc còn thiếu một người cuối cùng, sau khi suy nghĩ trình độ học vấn của các thí sinh, liền để lại cho cô.

Đáng được ăn mừng chính là cô đã phỏng vấn thành công, thời gian thử việc là ba tháng, kì thực tập kỳ này cô cần phải làm từ trợ lý phóng viên lên, những người lãnh đạo sẽ nhìn biểu hiện của cô trong ba tháng này, nếu như biểu hiện tốt thì có thể chuyển lên làm nhân viên chính thức, cô hi vọng mình có thể làm công việc người chủ trì kênh truyền hình mà cô yêu thích; biểu hiện không tốt chỉ có thể rời đi.

Cô hít một hơi thật sâu, cất bước đi vào, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, Lương Chân Chân, cố gắng lên!

Còn có một cô gái khác cùng làm thủ tục nhận chức với cô, năm nay mới vừa lên đại học năm 3 đã ra ngoài thực tập, bởi vì tuổi tác tương tự, rất nhanh hai người đã quen thuộc.

“Xin chào, tôi tên là Lâm Tịnh, đến từ thành phố L, là trợ lý phóng viên mới tới, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp!” Cô gái mặc chiếc áo đầm vải chiffon màu xanh nhạt với nụ cười rực rỡ làm cho người khác cảm thấy phần chân tình thật.

“Tôi tên là Lương Chân Chân, rất hân hạnh được biết cô.” Lương Chân Chân nở lại một nụ cười tươi với cô ấy, cô rất có cảm tình với cô gái tên Lâm Tịnh này.

Buổi trưa lúc hai người ăn cơm chung ở phòng ăn, Lâm Tịnh nhỏ giọng nói cho cô biết, “Nói cho cô biết, những người đàn ông chủ trì ở đài chúng ta đều rất đẹp trai, hơn nữa còn rất trẻ tuổi, trong đó nam trưởng ban kênh tin tức là đàn anh của tôi đây! Cho nên tôi tới chỗ này, cũng bởi vì anh ấy.” Lúc nói câu này, trong mắt cô ấy lộ ra tình cảm của một cô gái nhỏ.

Trong lòng Lương Chân Chân thở dài một cái, yêu đơn phương thường làm cho người khác phiền muộn, nhưng cô gái này lại ôm lấy nhiệt huyết và lòng tin mãnh liệt về tương lai, sự hoạt bát và tinh thần phần chân của cô như có thể lây sang bên cạnh người.

“Thích thì đừng cảm theo đuổi, người ta thường nói nữ theo đuổi nam chỉ cách một tầng lụa mỏng, cố gắng lên!” Lương Chân Chân cười híp mắt cong môi.

“Ừ, cảm ơn..., bây giờ mục tiêu quan trọng của tôi chính là theo đuổi anh ấy.” Lâm Tịnh cười đến ngọt ngào, đột nhiên khoe mắt liếc thấy cái gì, vội ngưng ngưng cúi đầu, giận dữ gắp thìa.

Lương Chân Chân hiểu kỳ quay đầu nhìn, ở cửa có một nam một nữ sóng vai đi tới, bưng khay của mình, nói cười ríu rít, nam đẹp trai tuấn lãng, nữ xinh đẹp quyến rũ, có thể nói một đôi bích nhân (xúng đôi), nhìn lại cô bé đối diện một cái, đột nhiên cô nghĩ đến mình, cũng đã từng ngây ngốc thầm mến anh trai như vậy, cho dù biết lòng anh có người khác, vẫn không hề chùn bước bỏ ra một tấm chân tình, cuối cùng, trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

Cho nên, cô thật sự không muốn nhìn thấy một cô gái hoạt bát đáng yêu như Lâm Tịnh bị thương tổn, nhưng bản thân lại không có bất kì lập trường, hay tư cách để nói gì.

“Có phải cảm thấy tôi rất ngu hay không.” Yên lặng một lúc lâu Lâm Tịnh đột nhiên mở miệng.

“Hả. Sao có thể vậy được? Mỗi người chúng ta đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, có điều. Nếu như biết rõ là không thể nào, vẫn cố chấp sẽ chỉ làm mình khổ sở mà thôi.” Khóe môi của Lương Chân Chân khẽ nâng lên, gương mặt lạnh nhạt.

Lâm Tịnh rất nghiêm túc nhìn cô chằm chằm mấy giây, “Tôi cảm thấy cô là một người có chuyện xưa.”

“Xi!” Lương Chân Chân không nhịn được bật cười, tư thái ưu nhã vén lại tóc bị rơi xuống, “Tôi cũng từng thầm mến một người đàn ông.”

“Sau đó thì sao? Hai người?” Trong đôi mắt to của Lâm Tịnh lộ ra sự hứng thú.

“Không có sau đó.” Giọng nói của Lương Chân Chân bình thản không gợn sóng, có một số việc đã qua cô cũng không muốn nhắc lại, huống chi anh còn tổn thương mình như vậy, cho dù không phải cố ý, nhưng anh cũng không thoát khỏi liên quan, hôm nay nhớ lại tình cảm thâm mến ngày thơ ấu kia, thật là vô cùng châm chọc.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Lâm Tịnh hơi ngượng ngùng gãi đầu, ở trong suy nghĩ của cô, phản ứng của Lương Chân Chân không có gì hơn hai loại tình huống: một, đối tượng cô thâm mến không thích cô, thích người khác rồi, hai, đối tượng cô thâm mến đã vắng mặt trên đời này rồi. Vì vậy cho dù là loại nào, cũng đã nhắc đến chuyện cũ đau lòng của người ta.

“Không có sao.” Lương Chân Chân cười cười, có điều khe liếc mắt nhìn sang hướng khác “VẬY còn cô? Cô vẫn cố chấp hay dừng cảm bước về phía trước?”

Lâm Tịnh nhìn hai người kia một cái, trong mắt thoáng qua vẻ kiên định “Tôi sẽ không bỏ qua, chỉ cần một ngày anh ấy chưa kết hôn, tôi vẫn còn hy vọng, hơn nữa bọn họ cũng không có công khai thừa nhận là người yêu.”

Lương Chân Chân bị lay động bởi quyết tâm của cô ấy, suy nghĩ của Lâm Tịnh cũng không sai, nam chưa cưới nữ chưa gả, ai có thể nói trước được tương lai? Dù là kết hôn thể non hẹn biển cũng có thể thay lòng, huống chi là tình huống như thế?

Vừa đi làm có rất ít công việc, đơn giản làm vài việc vặt hoặc làm quen với một ít chế độ công nhân cùng điều lệ thưởng phạt của đài, làm việc chung với các đồng nghiệp, mấy ngày trôi qua, cô đã quen biết thêm hai đồng nghiệp mới, một là phóng viên kênh tin tức giải trí Hoắc Đình Hương, đến sớm hơn cô năm tháng, tính tình ngay thẳng, là “Bà tám” được trong đài công nhận, chuyện gì mới mẻ cũng không chạy khỏi hỏa nhãn kim tinh của cô ấy; còn có nam phóng viên Bùi Thụ An cùng kênh với các cô, chức vụ cao hơn các cô, là người vô cùng nhiệt tình, lấy việc giúp người làm niềm vui.

Đồng thời cô còn biết, học trưởng mà Lâm Tịnh thâm mến là Tống Tử Quân – nam trưởng ban kênh tin tức, có quan hệ mập mờ với hần là Trình Hiểu Nhân - nữ trưởng ban kênh văn nghệ tổng hợp, hai người là một đôi tuấn nam tinh nữ mà cả đài công nhận, sao Lâm Tịnh có thể nhúng tay vào?

Haizzz. Chuyện tình cảm thường làm cho người ta nhức đầu nhất, Lương Chân Chân lo ình còn chưa xong, hoàn toàn không có sức đi quan tâm người khác. Mỗi ngày tan làm cô đều đến bệnh viện thăm Quan Hạo Lê và bạn tốt Giai Ný một chút, có một lần gõ cửa đi vào cô nhìn thấy gương mặt Giai Ný đỏ bừng đang gọt trái cây, mà người nào đó nằm ở trên giường lại là gương mặt vừa lòng thỏa mãn, lấy kinh nghiệm từng trải cho cô biết: hai người này vừa làm ra chuyện cấm trẻ nhỏ.

Ngày thứ năm đi làm, cô đi theo mấy vị tiền bối chạy đến hiện trường lấy tin tức, cơ bản đã học được một số quy trình, cũng học được một chút kiến thức thực tế, làm cho cô cảm thấy rất có thu hoạch, sau khi xong việc mọi người lục đục tan việc, nhớ tới Giai Ný nói với cô muốn ăn bánh ngọt Tô Ký, liền chuẩn bị bắt xe tới mua.

Không bắt được xe taxi, ngược lại bắt tới một chiếc Cayenne màu đen xa hoa, không cần nhìn bảng số xe cô cũng biết đây là xe của ai, đây chính là chiếc xe sang trọng có một không hai trên thế giới, là xe mà Đẳng thiếu gia chuyên dụng.

“Lên xe.” Cửa sổ xe quay xuống, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Lương Chân Chân rất muốn nói, “Cám ơn, không cần, tôi có thể tự thuê xe.” Nhưng cô hiểu nói ra cũng vô ích, Đẳng Cận Tư chắc chắn sẽ không để ình vứt bỏ anh đi, không chừng sẽ làm ra hành động gì, mà ở trước cửa Đài Truyền Hình, cô không thể quá mức nổi bật, dù sao mình cũng từng có tiền án, ầm ĩ sẽ làm chuyện cũ hiện ra ở trong đầu của mọi người lần nữa, như vậy mất nhiều hơn được, cho nên, cô chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe.

“Đi làm ở đây đã quen chưa?” Đẳng Cận Tư hỏi một câu rất tùy ý.

“Cũng được, đến cửa hàng bánh ngọt Tô Ký trước.” Lương Chân Chân nghĩ thầm: chỉ cần là chỗ không có anh đều tốt, làm cho tôi cảm thấy mình đã thật sự thoát khỏi anh, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.

“Sau này, mỗi ngày anh tới đón em đi làm.”

“Không được!” Lương Chân Chân không chút suy nghĩ đã từ chối, ngày ngày đón cô đi làm? Giỡn cái gì vậy? Nếu như bị đồng nghiệp trong đài nhìn thấy, nhất định sẽ bị nghiêm hình bức cung, nhất là bà tám nhiều chuyện Hoắc Đình Hương, chuyện gì qua miệng cô ta đều bị nói quá lên, hơn nữa sau khi trải qua lời của cô ấy, nhất định mọi người sẽ biết hết.

Về mặt của Đằng Cận Tư hơi âm u, kể từ sau đêm đó, nai con lại bắt đầu hờ hững với anh, làm cho anh rất buồn phiền, những ngày qua trên căn bản hai người cũng chỉ gặp mặt ở trong phòng bệnh của Lê tử, cũng không có cơ hội để nói chuyện, hôm nay anh thừa dịp mình rảnh rỗi vội vàng tới đón cô tan việc, còn tưởng rằng sau này mỗi ngày đều như vậy, ai ngờ không chỉ không chiếm được trái tim của giai nhân, mà còn bị từ chối, trong lòng thất vọng buồn bã.

“Chuyện anh đã quyết định không ai có thể thay đổi.” Anh hơi tức giận nói.

“Anh. Tôi có quyền từ chối! Anh cũng không phải là gì của tôi!” Lương Chân Chân rất không hài lòng với giọng điệu ép buộc của anh, tại sao mỗi ngày anh phải tới đón cô đi làm? Từ ba năm trước đây hai người cũng đã hoàn toàn bye bye! Sao anh làm như không có việc gì? Giống như chuyện ba năm trước đây chưa từng xảy ra vậy?

Những lời này thành công khiến Đằng Cận Tư ghen hờn, không biết vì sao, anh chỉ cảm thấy cực kỳ chói tai, trong nháy mắt, sắc mặt đen thui, dứt khoát dừng xe, nghiêng người sang nhìn Lương Chân Chân, muốn nhìn ra gì đó từ trong ánh mắt của cô, nhưng anh thất vọng.

Bởi vì trên đường lớn, rất nhanh phía sau đã truyền đến tiếng kèn không vui, từng tiếng từng tiếng đánh vào lòng người, Lương Chân Chân vừa mới chuẩn bị mở miệng kêu anh lái xe, kết quả ——

Miệng bị chặn lại, “Ừm. Thả. Tôi ra.” Giọng nói của cô đứt quãng, cái ót bị bàn tay anh giam cầm không thể nhúc nhích, giữa răng môi đều là mùi vị của anh, đè lên làm cô không thể hô hấp.

228. Chương 229: Chiến Huống (Tình Huống Chiến Đấu) Kịch Liệt

Đương nhiên Đằng Cận Tư sẽ không buông cô ra, ngược lại càng hôn sâu hơn, mang theo sự trừng phạt xâm chiếm, hung hăng mút lấy cái lưỡi mềm mại ngọt ngào của cô, một bàn tay cố định cái ót của cô, một bàn tay khác đưa về phía sau lưng của cô, trong đầu óc anh có một cơn tức giận đang kêu gào, khiến cho anh không thể nào tỉnh táo lại, cho dù bên tai vang lên những âm thanh chói tai, anh cũng không thêm để ý chút nào, chỉ chuyên chú hôn người trong ngực .

“Ừm.” Lương Chân Chân ra sức giùng giàng, khốn kiếp! Khốn kiếp! Đột nhiên anh lên cơn điên gì vậy! Dừng xe ở trên đường lớn rồi bắt đầu hôn cô, chẳng lẽ anh không nghe thấy những tiếng kèn đình tai nhức óc vang lên ở xung quanh sao?

Cho dù cô đẩy hay néo thế nào, bên ngoài ẩm ỉ thế nào, anh cũng giống như đắm chìm trong trong thế giới của mình, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn khác biệt, Lương Chân Chân hơi gấp gáp, chỉ đành phải dùng sức cắn anh, cho đến khi giữa răng môi truyền đến mùi máu tươi, Đằng Cận Tư mới chậm rãi buông cô ra, khi thấy đầy mắt nai con có sự sợ hãi và hận thì trong lòng biết mình lại làm hư chuyện rồi.

“Nai con.” Trong giọng nói trầm thấp của anh tràn đầy hối tiếc và bi thương.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh.” Lương Chân Chân quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh, cô không thể nào tưởng tượng nếu như lúc này đổi sang một hoàn cảnh khác, anh sẽ làm ra chuyện gì đối với mình, mạnh mẽ, dữ dội? Giống như ba năm trước đây lần đầu mình và anh gặp nhau vậy sao? Vốn cô thật sự đã quên, nhưng hành động vừa rồi của anh đã làm cho cô nhớ lại những mặt khó chịu kia, tựa như đang có hàng nghìn cây kim nhỏ đang đâm vào trong tim của mình.

Lúc xuống xe, Lương Chân Chân vô cảm nói một câu, “Chúng ta gặp nhau lần nữa vốn là sai lầm, hôm nay là lần cuối cùng, tôi không muốn kéo dài sự sai lầm này tiếp.”

Nói xong, cô lập tức quay đầu đi, để lại Đằng Cận Tư với vẻ mặt tối tăm, hai hàng lông mày như dính chặt lại, trong lòng mắt lộ ra vẻ u buồn chưa bao giờ có, thở nhẹ một hơi, đi theo.

Đi tới cửa phòng bệnh, Lương Chân Chân giơ tay lên vừa mới chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến một tiếng “Ừm ừm” quen thuộc, mềm mại đáng yêu uyển chuyển, làm mê lòng người, điều đó khiến cho cô rất là bối rối, không biết mình nên xoay người rời đi hay là tiếp tục đứng chờ ở chỗ này, rất rõ ràng lúc này đi vào thì không ổn lắm, đang không biết làm sao thì Đằng Cận Tư đi tới.

Xa xa, anh đã nhìn thấy nai con đứng ở trước cửa mím môi suy nghĩ chuyện gì đó, hơi thắc mắc tại sao cô không đi vào, không khỏi hỏi “Sao vậy?”

Cũng chính bởi vì những lời này của anh, âm thanh mập mờ bên trong lập tức ngừng lại, ngay sau đó chính là giọng nói nũng nịu của cô gái, “Quý dâm tặc! Tôi hận anh!” Không cần đoán cũng biết lời này xuất phát từ trong miệng của ai.

Đằng Cận Tư chau mày lại, ngay sau đó lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra, che miệng ho một tiếng, “Lê tử, đi vào được không?”

“Vào đi.” Giọng nói của Quan Hạo Lê hơi khàn khàn, còn có chút mơ hồ không vui, dù sao anh ta cũng đang làm một chuyện mà mình rất vui thích, đột nhiên bị người khác cắt đứt, sao có thể vui được, rất rõ ràng còn hơi bất mãn.

Tiết Giai Ny thấy Chân Chân và Đằng Cận Tư đi vào chung, gương mặt đỏ hơn, tốt rồi! Bị bạn tốt bắt gặp hai lần rồi, đều tại tên dâm tặc Quan Hạo Lê đáng chết, mỗi lần đều lừa dối mình, nô dịch mình, nói cái gì mà cả người đều bị gãy xương, vừa động dậy liền đau, không thể tự mình ăn cơm và tắm, còn thiếu chưa nói không thể đi vệ sinh, ghê tởm nhất chính là anh không ấy cô y tá xinh đẹp trẻ tuổi phục vụ, muốn mình dứt cơm cho anh, lau người cho anh, suy nghĩ một chút thôi đã thấy hận rồi.

Năm ngày nay từ sáng đến tối mình phục vụ bên cạnh, mình hoàn toàn là một nô tì chính hiệu rồi, có lúc còn bị anh đùa giỡn, thật là khó chịu! Nhưng cố tình mình bị anh ta ăn đến gắt gao, ai kêu vết thương và máu bầm trên người anh ta là thật! Mỗi lần tức giận cũng không thể nào xuống tay độc ác, quả nhiên là lên nhằm thuyền giặc!

“Ôi! Sao hôm nay hai vợ chồng nhỏ cùng tới vậy? Thì ra mới vừa rồi cũng chiến hướng rất kịch liệt!” Quan Hạo Lê liếc mắt một cái đã thấy khoe miệng của bạn tốt bị cắn đến chảy máu, chắc chắn chắc. Nụ hôn này có bao nhiêu kịch liệt đây! Xem ra chuyện đánh nhau ở quán bar lần trước đã mở đường tình cho anh và A Tư, không thể không nói, anh vô cùng may mắn vì mình bị thương, mặc dù khó tránh khỏi đau đớn, nhưng rất vui vẻ, mấy ngày nay ở chung với Giai Ny những ngày tháng hạnh phúc mà anh chưa từng dám hy vọng, hận không thể vẫn tiếp tục như vậy, hưởng thụ sự bình yên khó có được này.

Đằng Cận Tư liếc anh một cái, “Mới sống thoải mái mấy ngày, lại bắt đầu lằng lằng (ý chỉ điên điên khùng khùng) rồi hả?”

Quan Hạo Lê là một cao thủ nhìn mặt nói chuyện, rất nhanh đã nhìn thấu giữa hai người có cái gì không ổn, về mặt đau khổ thở dài một cái, “Tôi biết rõ cậu hâm mộ tôi, người anh em, nếu không như vậy đi, bữa khác tôi thuê vài tên lực sĩ, đánh cậu tàn phế, bảo đảm để cho cậu nằm trên giường một tháng không xuống giường được, ngày ngày không thể nhúc nhích tay chân, chỉ có thể mời người khác tới hầu hạ.”

Anh nói chuyện luôn rất văn vẻ, năng lực bắt chước rất tốt, nói chuyện như nghiêm túc lại chọc cười mọi người, vốn tâm trạng của Lương Chân Chân không tốt, cũng không biết tại sao, nghe được câu “Đánh cậu tàn phế” , vẫn không nhịn được bật cười, cười xong mới phát hiện ra mình không nên cười sung sướng như vậy, lập tức nghiêm mặt lên, đặt bánh ngọt ở trên bàn, “Giai Ny, mình đi trước.”

“Chân Chân, chờ mình một chút.” Tiết Giai Ny cũng nhìn thấu không khí lạ giữa hai người, vừa đúng lúc cô muốn tìm Chân Chân trò chuyện một chút, không thể nghĩ ngờ tối nay là cơ hội tốt nhất.

Đằng Cận Tư vừa mới chuẩn bị đuổi theo liền bị Quan Hạo Lê kéo lại, “Ngồi xuống, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Có phải cậu kéo nhầm người hay không?” Đàng Cận Tư nhếch lông mày lên liếc anh một cái.

“Tôi không phải bị bệnh mù màu, tôi vẫn phân biệt rõ đàn ông và phụ nữ, nói thử xem có chuyện gì xảy ra? Theo lý thuyết hai người nên tiến triển không tệ chứ? Đêm hôm đó ai nấy đều thấy được chị dâu nhỏ vội vã cuống cuống đối với cậu, sao mới qua vài ngày, lại bắt đầu giận dỗi rồi hả?” Quan Hạo Lê nhàn nhã tự đắc nằm ở trên giường, phân tích đầu vào đầu ra giúp bạn tốt.

“Tôi mới vừa cường hôn cô ấy ở trên xe.”

Quan Hạo Lê bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, “Tôi là người mù sao? Khóe miệng cậu bị thương rõ ràng như vậy, tôi có thể đoán được, nói trọng điểm!”

Đàng Cận Tư liền nói hết chuyện đã qua một lần, sau đó, rất tự giễu cười nói: “Có phải tôi rất ngu hay không? Lại chọc giận nai con.”

229. Chương 230: Yêu Hận Đan Xen

Editor: ChiMy

“Chắc. Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cậu, tôi cảm thấy chị dâu nhỏ vẫn còn tình cảm với cậu, bằng không đêm hôm đó cô ấy sẽ không có vẻ khẩn trương và quan tâm đến cậu như vậy, nguyên nhân cuối cùng là gì đây? Có cái gì trở ngại cô ấy sao? Cậu suy nghĩ cẩn thận một chút, ba năm trước đây còn xảy ra chuyện gì khiến cho cô ấy không bỏ qua được, rồi chuông phải do người buộc chuông, tôi cảm thấy phải tìm được chỗ mấu chốt trong chuyện này mới được.” Quan Hạo Lê cau mày.

“Ba năm trước đây. Chỉ xảy ra một chút chuyện nhỏ, trước đó chúng tôi vẫn luôn rất tốt, không thể nào có những vấn đề khác.” Đàng Cận Tư rất quả quyết trả lời.

“Nếu như chỉ là như vậy, thì dễ dàng hơn nhiều, phụ nữ mà! Chính là muốn dễ dàng, hơn nữa phải có kiên nhẫn, một ngày nào đó cô ấy sẽ bị cậu làm cho rung động, tiếp xúc với cô ấy cũng không thể quá rêu rao, Đài Truyền Hình không thiếu những phóng viên giải trí, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Quan Hạo Lê trầm ngâm, tình huống cụ thể xảy ra năm đó anh cũng đã nghe Nam Cung nói rõ chi tiết, không hề bỏ sót! Chẳng lẽ trong đó còn xảy ra những chuyện gì mà bọn họ không biết sao?

Đàng Cận Tư bày tỏ trong lòng đã hiểu, trong lòng biết có một số việc không thể gấp được, nhất là trong chuyện bắt lại trái tim của nai con, chỉ có thể từ từ.

Trong công viên gần bệnh viện, đèn đường mờ mờ, hai cô gái sóng vai đi cùng nhau, gió đêm êm ái thổi qua cơ thể của các cô, mang theo sự mát mẻ, khiến cho lòng người vui vẻ, nhưng mặc dù như thế, giữa hai lòng mày của Lương Chân Chân vẫn không che giấu được sự phiền muộn.

“Trong lòng vẫn không vượt qua được chuyện đó sao?” Tiết Giai Ny cầm tay của bạn tốt, thật ra thì cô cũng nhìn ra được Chân Chân còn tình cảm với Đàng Cận Tư, chỉ là bị cô ấy cố ý chôn ở đáy lòng mà thôi, dù sao đã từng chịu thương tổn như vậy, mặc dù không phải do anh ta trực tiếp tạo thành, nhưng cũng xem như là gián tiếp.

Loại đau đớn này, đối với phụ nữ mà nói là rất nặng nề, gặp chuyện không tốt chính là chuyện lớn cả đời, hơn nữa mấy ngày mà cô ấy yếu ớt bất lực nhất, người cô thích nhất không ở bên cạnh, dả kích liên tiếp đã tạo thành một bóng ma trong lòng cô ấy, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiêu trừ.

“Giai Ny, có lúc mình thật sự chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, tìm một người đàn ông bình thường, cứ sống cả đời như vậy.” Lương Chân Chân tìm một băng ghế ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh như nước.

Tiết Giai Ny ngồi xuống bên cạnh cô, nắm tay của cô, “Ừ, mình cũng từng muốn như vậy, nhưng hôm nay đi tới bước này, chúng ta đã thân bất rày(*) rồi, rất nhiều chuyện đều do ý trời, làm cho chúng ta không

thể chạy trốn. Cũng như mình này, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thích cái loại hoa hoa công tử (người đàn ông đào hoa) nói năng ngọt xớt như Quan Hạo Lê, một khoảng thời gian rất dài, mình vẫn không thể hoàn toàn quên đi người kia, cứ có cảm giác ông trời cố ý trêu đùa mình, giống như trong phim truyền hình thường diễn như vậy, bởi vì anh có nỗi khổ tâm cho nên vạn bất đắc dĩ rời xa mình, một mình đến nơi khác cố gắng.”

(*)“Thân bất vô kỷ ”

Thân = là thân tâm, là lý trí của mình

Bất = không

Vô kỷ = không tùy tâm, không có kỷ luật.

Trong truyện và phim thường dùng “Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ” ý nói người trong giang hồ nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật.

Nói đến chỗ này, khóe miệng cô nhếch lên cười khổ, “Từ một lần ảo tưởng vài năm sau, anh sẽ lấy một tư thái ưu việt xuất hiện ở trước mặt mình lần nữa, nhưng bốn năm trôi qua rồi, anh vẫn không xuất hiện, cũng không hề liên lạc, hoàn toàn như bốc hơi trên thế giới này, mà trong lúc đó, mình gặp được Quan Hạo Lê, từ ghét đến không ghét, rồi đến thích, ngay cả chính mình đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giống như là đang nằm mơ vậy. Chân Chân, chúng ta nên nhìn về phía trước, quá cố chấp với quá khứ sẽ chỉ làm cho chúng ta càng thêm khổ sở mà thôi, nó giống như gông xiềng, giam cầm chúng ta mà thôi.”

Lương Chân Chân cầm lại tay của bạn tốt, đây là lần đầu tiên Giai Ny chủ động đề cập với cô về người đàn ông kia, có thể thấy được cô ấy đã thật sự buông xuống, với Giai Ny mà nói, thừa nhận thích một người thật không dễ dàng, cô ấy cất giấu sự kiên cường và ẩn nhẫn (ngấm ngầm chịu đựng) ở sâu trong lòng, làm cho người khác đau lòng.

“Ừ, mình hiểu.” Sau khi nói xong, cô lập tức xoay chuyển, quệt mồ hôi gắt giọng: “Ôi chào! Mình phát hiện có phải bạn là thuyết khách do bác sĩ Quan phái tới hay không?”

“Phốc. Con nhỏ này bạn cũng đừng xuyên tạc ý của mình, mặc dù Quan Hạo Lê và Đằng Cận Tư là bạn tốt, nhưng mình vẫn bên phe bạn, năm đó mình hận anh ta nghiện rượu nghiện lợi, nếu không phải là bạn kéo mình lại...mình đã sớm xách dao đi chém anh ta rồi, chẳng lẽ bạn lại quên mất?” Tiết Giai Ny hừ nói.

“Dĩ nhiên nhớ rồi..., haizz. Thời gian trôi qua thật là nhanh, thoáng một cái đã qua ba năm, trước khi trở về nước mình đã tính toán không liên quan gì tới anh ta nữa, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, nhưng kế hoạch luôn biến hóa khó lường, kể từ khi bị anh ta bắt gặp ở sân bay, sau đó xảy ra đủ thứ chuyện, nhất là đêm hôm đó ở quán bar, mình kinh ngạc phát hiện mình vẫn. Quan tâm anh ta, cái nhận thức này làm ình cảm thấy rất xấu hổ, rõ ràng bị anh ta làm tổn thương như vậy, rõ ràng cũng rất căm hận anh ta, nhưng sâu trong lòng vẫn có suy nghĩ đó, mình rất sợ. Thật sự rất sợ, Giai Ny, bạn nói xem mình có đáng bị khinh thường không? Tại sao còn chưa quên được anh ta?” Cảm xúc của Lương Chân Chân có chút kích động.

“Chân Chân, bạn biết không? Yêu một người sâu đậm, mới có thể hận sâu như thế, yêu hận đan xen , một ngày nào đó bạn không còn cảm giác với anh ta, có thể thần nhiên đối mặt, như vậy bạn cũng không còn hận anh ta. Đạo lý rất đơn giản, bạn sẽ hận một người xa lạ sao?” Giọng điệu của Tiết Giai Ny bình thản, nhưng từng chữ đều đánh vào trong lòng của bạn tốt.

Lương Chân Chân cười khổ, đúng vậy! Giai Ny nói rất có lý, yêu hận đan xen.

“Cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục quá đáng sợ, mình không dám thử lần thứ hai, hơn nữa, mình cũng không còn là thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, cuộc sống không có nhiều cái ba năm như vậy, mình phải suy nghĩ nghiêm túc.”

“Không sai, yêu đương và kết hôn hoàn toàn không giống nhau, lúc còn trẻ yêu đương oanh liệt thế nào cũng không sao, nhưng nhất định phải lựa chọn đối tượng kết hôn cẩn thận, đây là chuyện lớn cả đời, phải nghiêm túc, chúng ta đã qua cái tuổi bông bột rồi.”

.....

Hai người ngồi ở trên ghế dài trong công viên trò chuyện rất nhiều rất nhiều, mặc dù họ không thể xác định tương lai của mình, nhưng sau khi bày tỏ tình cảm trong lòng mình, trong đầu đã có suy nghĩ rõ ràng.

230. Chương 231: Tặng Hoa Gây Ra Sóng Gió.

Suốt mấy buổi sáng, trên bàn làm việc của Lương Chân Chân đều nhiều thêm một bó hoa tươi, mỗi ngày không giống nhau, hơn nữa đều là loại hoa quý hiếm vận chuyển từ các quốc gia trên thế giới tới, như Lan Hồ Diệp cánh hoa đỏ mọng, Tường Vi trắng, hoa hồng xanh, hoa forget me not bên bờ sông Đa Nuyép, hoa Bách Hợp Firenze, hoa Tulip đỏ rực của Hà Lan, v.v... khiến cho các đồng nghiệp trong đài truyền hình hâm mộ muốn chết, mọi người rồi rít suy đoán người tặng hoa nhất định là Đại thiếu gia đời thứ hai hoặc là công tử gia tài bạc vạn, nếu không thì ai có năng lực mỗi ngày thay đổi hoa cỏ quý báu đa dạng chứ, hơn nữa đều còn tươi mới động sương!

“Chao ôi, đây không khỏi quá rêu rao chứ? Mới đến đài vài ngày! Liền cố ý khoe khoang nói cho chúng ta biết phía lqđ sau cô ta có chỗ dựa vững chắc bao nhiêu!” Đồng nghiệp Giáp khinh miệt hừ hừ.

“Được rồi! Người ta có tư cách, cô hâm mộ ghen tỵ có ích gì? Có thời gian bát quái không bằng nhanh chóng đi của một phú nhị đại không được sao?” Đồng nghiệp Ất nửa đùa nửa thật nói.

“Tư cách gì? Không phải là đáng vẻ thanh ê hoặc như hồ ly tinh sao? Cô không thấy đức hạnh của Bùi Thụ An sao, trước kia cô ta đều nịnh bợ chúng ta, bây giờ ngược lại, cả ngày đi theo phía sau Lương Chân Chân và Lâm Tịnh hai con hồ ly tinh, không biết bận rộn gì mà chạy ngược chạy xuôi, lại không biết rằng người ta chỉ lợi dụng cô ta làm chân chạy mà thôi! Còn giống như mừng rỡ gì đó!”

“Ôi... phải nói bậc cửa trong đài chúng ta càng lúc càng thấp, người hay quỵ đều vào được, còn không biết có phải dùng quan hệ gì không, ít ngày trước lúc tan việc tôi còn thấy cô ta lên một chiếc limousine, mặc dù không thấy rõ ràng, nhưng mà tôi có cảm giác mãnh liệt, người đàn ông kia tuyệt đối không giàu thì cũng cao quý!” Giọng điệu đồng nghiệp Bính chanh chua.

Đồng nghiệp Giáp cười lạnh: “Này còn phải đoán! Không chừng chính là tình nhân được bao nuôi, gì mà sinh viên! Còn không biết trình độ học vấn có phải mua được không!”

“Đủ rồi đó! Làm việc đi! Có thời gian rảnh rồi ghen tỵ người ta, còn không bằng tự đề cao năng lực bản thân, còn về Bùi Thụ An, người ta lấy việc giúp người khác làm niềm vui, tâm tư tốt, ban đầu không phải các cô cũng lợi dụng người ta? Quá đáng hơn các cô còn lợi dụng tình cảm của người ta, chẳng lẽ sau khi khiến người ta đau lòng còn muốn cô ấy tiếp tục làm đầy tớ ấy người?” Lúc trưởng ban Ninh đi tới vừa vặn nghe thấy vài đồng nghiệp nói xấu sau lưng người khác, không khỏi tức giận trách cứ các cô ấy một lần.

Trong văn phòng lập tức hoàn toàn yên lặng, mấy nữ phóng viên bát quái bĩu môi, không hề lên tiếng nữa, dieendaanleequydonn trưởng ban Ninh được trong đài công nhận là nữ cường, là phóng viên cao cấp bí mật của kênh giải trí văn nghệ tổng hợp, chỉ cần cô ấy tự ra tay nắm bắt tin tức, gần như chưa từng thất bại.

Lâm Tịnh từ phòng uống nước đi ra vừa lúc nghe bọn họ nói chuyện một phần, đợi sau khi các cô ấy yên tĩnh liền lặng yên không tiếng động trở lại khu vực làm việc của mình, cô và Lương Chân Chân vừa vặn là mặt đối mặt, để ly xuống, đi đến bên cạnh cô ấy, nhỏ giọng nói: “Chân Chân, rất nhiều người trong đài đoán cô có một bạn trai có tiền đấy.”

Trong lòng Lương Chân Chân buồn bã, cô biết chức vụ trước mắt của bản thân chỉ là người mới, không cần thận sẽ dẫn tới chỉ trích không đáng, nhất là nơi tràn đầy tinh thần giải trí bát quái như đài truyền hình, cô chỉ có thể lưu ý khắp nơi, nhưng Đằng Cận Tư lại cố ý đối ngược với cô, cô càng muốn khiêm tốn, anh lại càng không để cho cô khiêm tốn, ngược lại đưa cô lên đầu sóng ngọn gió.

“Tôi nghĩ có thể người tặng hoa đưa sai địa chỉ rồi, tôi không có bạn trai, cũng không biết là ai tặng.” Giọng nói của cô rất bình thản, nhưng trong lòng lại chửi rủa người khác.

“Hả? Không phải cô nói đùa chứ? Hoa quý báu như vậy sao có thể gửi sai địa chỉ? Hơn nữa... người ta lại tặng liên tiếp!” Lâm Tịnh không thể tin há to mồm.

“Mọi việc đều có khả năng, trên đời này không có cái gì là tuyệt đối.” Lương Chân Chân bĩu môi cười yếu ớt, tiếp tục sửa sang tin bài của mình, giống như không hề cảm thấy có chút hứng thú nào đối với chuyện này.

Lâm Tịnh cảm thấy đáng vẽ của cô ấy chính là không muốn nói nhiều liên trở lại chỗ ngồi, cô đột nhiên cảm thấy lqđ Lương Chân Chân còn thần bí khó lường hơn trong tưởng tượng của mình, mặc dù cô ấy lớn hơn cô một tuổi, nhưng lại giống như đã trải qua rất nhiều chuyện, có một vẻ tang thương cùng u buồn không giống với bạn cùng trang lứa, khiến cho cô rất khó hiểu.

Lúc nghỉ ngơi buổi trưa, Lương Chân Chân chạy đến tầng trên cùng trên sân thượng gọi điện thoại cho Đằng Cận Tư, có mấy lời phải nói rõ ràng, còn để mặc như vậy sẽ khiến cho anh ta tiếp tục tặng hoa ình, cô đoán chừng hằng ngày sẽ phải nghe mấy chuyện linh tinh, thật sự khiến cho người ta không thể nào chịu được rồi.

Bận rộn cả buổi sáng, Đằng Cận Tư đang định thời gian buổi trưa ngồi trên ghế chợp mắt một chút, vừa mới nhắm mắt lại, điện thoại di động cá nhân của anh vang lên, thấy tên người gọi điện đến hiện lên, tâm tình rõ ràng rất vui vẻ.

Nai con, thích hoa đó không?

Lương Chân Chân hít vào một hơi thật sâu, quả nhiên là người này một điểm tự hiểu cũng không có, rất quả quyết phủ nhận, “Không thích! Chỉ cần bất cứ vật gì của anh, tất cả đều không thích! Xin anh đừng nên lãng phí tiền bạc cùng sức người sức của nữa, thật sự không cần thiết.”

Nhất thời đầu bên kia điện thoại truyền đến trầm mặc, cô biết anh chắc chắn tức giận, đây cũng chính là hiệu quả mà cô muốn, vốn đã kiệt sức, vết thương chồng chất, hai người cần gì phải cứng rắn tiến đến với nhau chứ? Đó không phải là khiến cho bản thân mình ngột ngạt sao? Cô chỉ muốn có một thời gian bình tĩnh, sắp xếp sửa sang lại suy nghĩ.

Em đừng tưởng như vậy là có thể chọc giận anh, không thể nào, mỗi ngày anh đều muốn đưa hoa tới, em thích hay không thích, đều không quan hệ gì đến anh, tùy em xử lý.

Đằng Cận Tư mới nghe mấy lời kia, dieendaanleequuydonn tâm tình quả thật không tốt, nhưng sau mấy phút tĩnh táo, liền kiềm chế cảm xúc luống cuống, Lê tử nói rồi, theo đuổi nữ sinh phải kiên nhẫn, thủ đoạn chơi xấu đều phải dùng tới, hơn nữa da mặt phải dày, chấp nhận bị chửi mắng đánh đập, phải học tập anh ta, đuổi theo duy nhất chính là ba năm, không tức giận chút nào.

Anh cũng sẽ không đi lãng phí thời gian ba năm, cho bản thân nhiều nhất là ba tháng, đây là giới hạn thấp nhất, thật ra anh hy vọng rút ngắn xuống còn một phần ba, dĩ nhiên, thời gian càng ngắn càng tốt.

“Anh... Anh nhiều tiền không có chỗ tiêu sao? Nhiều đứa trẻ ở vài nơi nghèo khổ không có tiền ăn cơm không có tiền đi học, anh có thời gian rảnh rồi đi tặng hoa còn không bằng mang tiền quyên góp cho chúng!” Lương Chân Chân tức giận nói.

231. Chương 232: Hợp Ý.

Anh thích tiêu tiền ở trên người em, anh vui. Sắc mặt Đằng Cận Tư tối tăm, trong lòng nai con anh chính là người không có lòng nhân ái sao?

Bà nội tin Phật, hàng năm tập đoàn Đế Hào tư cũng quyên góp một số tiền lớn cho chùa miếu Phật giáo cùng nơi miền núi nghèo khó trong cả nước, anh vốn chuẩn bị lấy danh nghĩa bà nội lập một quỹ từ thiện, nhưng bà nội không muốn phô trương, chỉ muốn không ai biết đến làm một chút chuyện tốt vì xã hội thôi.

Dùng lời bà nội nói, lúc bản thân ăn không no mặc không ấm, cho dù muốn trợ giúp những đứa bé đáng thương kia cũng hữu tâm vô lực, bây giờ bản thân có khả năng, lấy tiền dư thừa làm chút chuyện tốt cũng là việc nên làm, có lẽ đối với bản thân mà nói mấy ngàn đồng không đáng vào đâu, nhưng đối với đứa trẻ nơi vùng núi mà nói, là vô cùng quan trọng.

Lương Chân Chân không có biện pháp nào với cách chơi xấu của anh, vốn định mắng anh, nhưng lập tức nghĩ ra có mắng cũng không tốt, người như thế chính là không có cách nào khơi thông, dieendaanleequuydonn hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt ôn hòa nói: “Anh yên tâm, về sau tôi sẽ đưa những bó hoa này cho dì quét dọn trong đài chúng tôi, nói cho dì ấy biết có người thăm mền dì ấy đã lâu, không dám ra mặt thổ lộ, vừa nghĩ ra.”

Nai con, em không nên ép anh. Đầu điện thoại bên kia Đăng Cận Tư cắn răng nghiêng lợi.

“Là anh ép buộc tôi trước đây chứ! Anh có biết anh làm như vậy đã gây ra cho tôi ảnh hưởng nghiêm trọng cỡ nào, bây giờ mọi người đều thảo luận âm ỉ về tôi, hoài nghi tôi dựa vào người có tiền giàu có, cho rằng tôi tham lam hư vinh, cố ý rêu rao khoe khoang, mấy chuyện linh tinh nói không dứt bên tai. Anh cũng không nghĩ lại, tôi là nhân viên mới được tuyển dụng có thể phách lối như vậy sao? Cái này tương đương với việc gián tiếp tạo ra kẻ địch cho bản thân, đặt mình vào tình huống nguy hiểm, bị người đổ kị, bị người tính toán, nói không chừng ngày nào đó tôi bị người ta đuổi ra rồi, đến lúc đó có phải anh sẽ vui vẻ không hả?” Giọng nói Lương Chân Chân hơi lạnh lùng.

Đăng Cận Tư nghe xong chân mày nhíu lại, anh thật sự không ngờ tới mấy điều nai con nói, sao anh tặng hoa cho người phụ nữ anh thích lại có thể dính dáng tới nhiều việc như vậy? Thật sự làm cho anh buồn bực, hoàn toàn mất hết quyền tự do.

Anh không biết, anh thực sự không suy tính đến những tình huống ấy, nếu không, em đổi công việc khác đi? Đài truyền hình lqđ không thích hợp với em, chỗ ấy quá nhiều thị phi, không tốt. Anh nói nghiêm túc.

O()o Rốt cuộc người này có hiểu rõ tình huống không! Hoàn toàn không phân biệt rõ trọng điểm! Vấn đề của cô bây giờ không phải là công việc ở đài truyền hình thích hợp hay không thích hợp, mà là anh đừng tặng hoa nữa!

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm ý của tôi, tôi rất thích công việc ở đài truyền hình, càng không bởi vì một chút xiu thất bại nho nhỏ mà buông tay, tôi tự nhận mình làm việc rất quy củ, giữ khuôn phép, còn anh thì sao? Âm thầm tặng cho tôi một quả bom tấn, đẩy tôi lên đầu sóng ngọn gió.”

Nai con, em cố ý xuyên tạc ý của anh... anh chỉ đơn thuần tặng hoa cho em, cũng không nghĩ tới sẽ dẫn đến một loạt chuyện như vậy, chỉ có thể nói những người đó quá đổ kị rồi. Đăng Cận Tư nhíu mày.

“Hừ! Không trách được tứ chi anh phát triển như vậy, thì ra là có chuyện như thế, không nói chuyện cùng anh nữa, tôi phải đi làm, đừng gọi điện lại!” Lương Chân Chân bĩu môi thở phì phò, đàn ông thối tha! Rõ ràng chính là lỗi của anh!

Nghe được từ trong điện thoại truyền đến tiếng “tút tut”, hai chân mày của Đăng Cận Tư nhíu lại thành chữ xuyên, ý nghĩa phía sau của tứ chi phát triển có phải là... đầu óc ngu si? Nai con lại có thể mắng anh đầu óc ngu si?

Ngón tay siết chặt điện thoại, dieendaanleequuydonn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, đáng chết! Đây là lần đầu tiên có người dám mắng anh như vậy, nếu đổi thành người khác, anh đã sớm xuống tay rồi!

Cầm điện thoại bàn, bấm số của Nam Cung Thần, “Dùng tốc độ nhanh nhất lần tới đây!”

Đang bớt chút thời gian tốt đẹp gửi tin nhắn, Nam Cung Thần bị cậu chủ găm lên giận dữ dọa sợ tới mức phát run, trong lòng thấp thỏm không yên: Chẳng lẽ cậu chủ có cặp thiên lý nhãn? Lại có thể biết mình đang làm gì?

Vội vàng để điện thoại di động xuống, đứng dậy tiến về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, “Cậu chủ, ngài tìm tôi?”

“Từ ngày mai trở đi, không cần đưa hoa tới đài truyền hình nữa.”

Trong lòng Nam Cung Thần hơi hồi hộp, không phải cậu chủ ní mặc kệ trời mưa, mưa đá rớt xuống hay sấm chớp đùng đùng vẫn phải kiên trì bền bỉ sao? Sao mới kiên trì có một tuần đã từ bỏ rồi? Hơn nữa sắc mặt cậu chủ không được tốt, nói vậy chắc lại có liên quan tới Lương tiểu thư, OMG! Coi như cậu chủ hoàn toàn rơi vào lưới tình rồi, nhưng Lương tiểu thư cố tình không có ý định dễ dàng tha thứ cho cậu chủ như vậy, hai người đang chơi trò trốn tìm, một người tìm một người trốn...

“Vâng, thuộc hạ hiểu.” Anh khom người gật đầu, chuẩn bị lui ra, lại bị gọi lại.

“Chờ một chút, cậu đi kiểm tra một chút gần đây có tiết mục ca kịch nào biểu diễn ở thành phố C không, nhanh chóng đưa lên cho tôi.” Đằng Cận Tư như có điều suy nghĩ chống cằm.

Mặc dù trong lòng Nam Cung Thần đầy nghi ngờ, nhưng anh không dám hỏi nhiều, không hiểu sao đột nhiên cậu chủ lại có hứng thú với ca kịch, chẳng lẽ đây cũng là hợp ý với Lương tiểu thư?

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Màn ảnh chuyển đến phía Lương Chân Chân, cô vừa mới cúp điện thoại xong đang chuẩn bị xoay người đi, đột nhiên nghe thấy tiếng cười của đàn ông từ một chỗ nào đó truyền đến, rõ ràng như vậy, hù dọa cả người cô run rẩy.

“Ai? Người nào trốn ở kia giả thần giả quỷ? Mau ra đây!” Cô tức giận hỏi, trong lòng cũng dâng lên chút cảnh giới, nếu nói như vậy nội dung cuộc điện thoại vừa rồi của cô bị người trốn ở một nơi bí mật gần đó nghe được, đáng giận! Rất đáng giận rồi! Lại còn có loại người không biết vô liêm sỉ điên cuồng nghe lén!

“Tiểu sư muội, đừng khấn trương, không phải anh cố ý muốn nghe trộm điện thoại của em, anh tới đây trước, hơn nữa, nơi này là thế giới bí mật của anh.” Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quần tây đen đi ra từ bên cạnh, rõ ràng đó là Tổng Tử Quân, trưởng ban của kênh thời sự chạm tay có thể bỏng! Cũng là người đàn ông mà Lâm Tịnh luôn thầm mến nhiều năm!

Lương Chân Chân kinh ngạc, đây lqđ là lần đầu tiên cô tiếp xúc với Tổng Tử Quân ở khoảng cách gần như vậy, tuy nói đều là đồng nghiệp trong một đài, nhưng dù sao thân phận của người ta cũng không giống mình, cho nên bình thường rất ít có cơ hội gặp mặt.

“Anh... ý của anh là, tôi xâm chiếm địa bàn của anh? Quấy rầy anh nghỉ ngơi?” Cô có vẻ rối rắm, đang cố gắng hiểu ý tứ trong lời nói của Tổng Tử Quân, nói thật, cô rất lo lắng cho bản thân, lời nói vừa rồi bị anh ta nghe thấy sẽ gây ra hậu quả gì, anh ta sẽ không bán đứng mình? Có phải sẽ náo loạn ồn ào khắp nơi?

232. Chương 233: Bí Mật Của Nhau.

Tổng Tử Quân gật gật đầu, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười có thâm ý khác, khiến cho người ta không rõ rốt cuộc anh có chủ ý gì, nếu như không phải hôm nay ngẫu nhiên gặp được, ngay từ đầu anh sẽ không để ý tới phóng viên nhỏ học việc này, lại cố tình để cho anh nghe được nội dung cuộc điện thoại của cô, thật sự là trời xui đất khiến!

Không thể không thừa nhận, lời nói vừa rồi của cô khiến cho anh ngoài ý muốn, mấy ngày nay anh nghe được không ít phiên bản đồn đãi về cô, trong tiềm thức liên kết luận cô nằm trong hàng ngũ người phụ nữ tham lam hư vinh háms tiền, những thứ hoa lạ kia quá mức rêu rao, phách lối khiến cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của nó, trên căn bản nhiều người chỉ từng nghe tên gọi chứ chưa từng thấy qua, chứ đừng nói tới giá tiền khiến người ta thần phục, không làm cho người ta đổ kỵ mới là lạ.

Anh vốn không có nhiều lqđ hứng thú với mấy chuyện này, ra ngoài xã hội đã lâu, kiến thức tự nhiên rộng rãi, cũng luyện thành bản lĩnh bình tĩnh tự nhiên, anh đã từng thấy mấy nữ sinh cậy quyền cậy thế nhưng không thể trách, lại không ngờ sự thật không phải như lời đồn đãi kia, khiến cho anh ngoài ý muốn, đồng thời cũng cảm thấy thú vị, không khỏi muốn trêu chọc cô.

“Em nói cũng không sai, anh vốn nghỉ ngơi ở bên trong, kết quả bị giọng nói oang oang của em đánh thức, muốn không nghe cũng khó!” Tổng Tử Quân lười biếng thỏa mãn dựa người ở trên tường.

Lương Chân Chân ngạc nhiên há mồm, cái gì với cái gì chứ? Bí mật của cô bị người ta nghe, ngược lại thành lỗi của cô, cô quấy rầy anh ta nghỉ ngơi, là cô ép buộc anh ta nghe sao? OMG! Người đàn ông này thật là cực phẩm!

“Trưởng ban Tổng, quấy rầy anh nghỉ ngơi là lỗi của tôi, nhưng trước đó tôi cũng không biết đây là thế giới bí mật của anh, mà anh lại vừa vặn nghe được nội dung lời nói của tôi, tất cả đều là vô ý, không bằng làm một trao đổi, anh không nói ra, tôi cũng không nói ra, giữ bí mật lẫn nhau, thế nào?” Giọng nói của cô chân thành thân thiện, đôi mắt trong như nước nhìn thẳng về phía người đàn ông đang dựa vào tường, cô thật sự không đoán ra suy nghĩ của anh ta, không biết trong hồ lô của anh ta đựng cái gì.

“Ách... Em tên là Lương Chân Chân? Anh nhớ cùng tiến vào với em còn có một phóng viên nhỏ, đáng đáp rất đơn thuần.” Tổng Tử Quân không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cố ý nói sang chuyện khác.

“Ừm, cô ấy tên là Lâm Tịnh, dieendaanleequuydonn đến từ đại học M thành phố L, hơn nữa, là tiểu sư muội đúng nghĩa của trưởng ban Tổng đấy.” Hai bên má Lương Chân Chân lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, cô không hiểu tại sao Tổng Tử Quân lại nói sang chuyện khác liên quan đến Lâm Tịnh, nhưng mà đã nói tới, cô cũng cần nói giúp như vậy.

Mắt Tổng Tử Quân khép hờ, lướt qua mặt Lương Chân Chân vài giây, muốn phát hiện chút gì đó từ trong ánh mắt của cô, lại phát hiện bên trong hoàn toàn trong veo, trong veo sạch sẽ không chút tạp chất.

“Xem ra em hiểu rất nhiều về anh, chẳng lẽ... em luôn vụng trộm thăm mền anh?” Tổng Tử Quân nhú mày, cười đến đáng ăn đòn.

Lương Chân Chân nhin cơn kích động đến mức muốn nhảy lên, vì cái gì mà người đàn ông này còn tự luyện hơn người khác? Cô biết anh ta, biết chút chuyện của anh ta hoàn toàn là do Lâm Tịnh nói, bên người còn có một người phụ nữ thăm mền anh ta, ngày ngày chú ý đến bất kỳ hành động gì của anh ta, cô không muốn biết cũng khó khăn!

“Trưởng ban Tổng, nếu tôi nhớ không nhầm, anh đã có bạn gái chứ? Trưởng ban kênh giải trí văn nghệ tổng hợp Trình Hiểu Nhân tiểu thư cùng với anh được mọi người trong đài công nhận là một đôi tuần nam mỹ nữ, nếu cô ấy nghe được những lời này, tôi có thể thê thảm rồi. Khả năng của tôi còn ít, không chịu nổi giày vò này, cả ngày sống trên đầu sóng ngọn gió sẽ ép điên người, tôi thật sự không chịu nổi.”

Về mặt cô đau khổ, mặc dù không biết người đàn ông này có chủ ý gì, nhưng cô muốn tỏ rõ lập trường của mình trước, lại nói không phải vừa rồi anh ta cố ý nghe nội dung cuộc điện thoại của mình sao? Sao còn nói như vậy?

Chẳng lẽ cố ý trêu mình chơi?

Phải nói rằng Tổng Tử Quân luôn được mọi người tặng bốc đã thành quen, cũng có thói quen chung quanh mình có lqđ một đám oanh oanh yến yến mền mộ mình, đột nhiên nghe thấy lời nói của Lương Chân Chân, lòng tự ái phái nam khó tránh khỏi hơi bị hạ xuống, đồng thời mang tới cho anh hứng thú nồng đậm, nghe nội dung cuộc điện thoại vừa rồi của cô, người đàn ông ở đầu kia nhất định là công tử có tiền địa vị cao quý, ngay cả người đàn ông như vậy mà cô cũng không chịu nể mặt mũi, thật đúng là người phụ nữ khác biệt, chính xác là hơi không giống người bình thường.

“Chuyện hôm nay anh có thể giữ bí mật, nhưng em, nợ anh một món nợ ân tình.” Anh nhàn nhã vênh vác đứng thẳng lên, dường như chuẩn bị rời đi.

“Hả... Cái gì?” Nét mặt Lương Chân Chân chỉ có thể dùng vô cùng kinh ngạc để hình dung, rốt cuộc đầu người này cấu tạo từ cái gì! Rõ ràng là anh ta nghe lén nội dung cuộc điện thoại của cô, còn ngược lại uy hiếp cô thiếu một món nợ ân tình của anh ta, quả thật là... không có đạo lý!

Tổng Tử Quân nhú mày nhìn cô, “Sao? Dường như Lương tiểu thư không muốn, em hy vọng anh thông báo bốn phía giúp em?”

“Được, tôi đồng ý.” Trong lòng Lương Chân Chân thầm mắng: đừng phải một tên vô lại, cô có thể có cách gì! Chỉ có thể nhận tội, ai bảo cô còn muốn tiếp tục làm việc ở đài truyền hình!

“Vậy thì một lời đã định, nội dung anh còn chưa nghĩ ra, chờ anh nghĩ kỹ rồi sẽ tìm em.” Tống Tử Quân vui vẻ tươi cười đi xuống cầu thang, lúc đi được một nửa lại quay đầu lại, “À, đúng rồi! Anh thấy lát nữa em hăng xuống thì tốt hơn, miễn ọi người thấy chúng ta đồng thời đi xuống, sẽ ngộ nhận là chúng ta bí mật hẹn hò ở trên đó, đến lúc đó, ngay cả anh nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, giải thích cho bạn gái cũng không được, rất phiền toái!”

Lương Chân Chân thiếu chút nữa bị hấn chọc giận đến mức muốn thở không nổi, tên vô lại này chính là kẻ nói năng thận trọng bình thường trên TV sao, dieendaanleequydonn nam trưởng ban lễ độ hướng nội Tống Tử Quân? Hoàn toàn không giống như bản thân anh ta, kém quá xa!

Nhìn bóng lưng anh ta đi càng lúc càng xa, Lương Chân Chân hận không thể xông lên phía trước mạnh mẽ đập hấn hái cái, nghe răng nhếch miệng mắng anh ta, nhưng không ngờ người nọ rất thức thời quay lại mỉm cười với cô, thu hết động tác nhỏ của cô vào trong mắt, nụ cười kia khiến cho cô rợn tóc gáy trong nháy mắt, dựa vào tường than thở một tiếng, sao đột nhiên cô có cảm giác muốn từ chức.

Ông trời chê cô phiền lòng còn chưa đủ nhiều hay sao? Sự kiện này nối tiếp sự kiện kia đến, vốn định khiêm tốn, phải khiêm tốn, nhưng lại không thể bắt đầu khiêm tốn.

233. Chương 234: Tối Đây, Anh Nói Cho Em Biết.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Lâm Tịnh liền lại gần hỏi cô đã đi đâu, đôi mắt to xoay chuyển không ngừng, trên mặt viết mấy chữ cảm thấy hứng thú to đùng, Lương Chân Chân bất đắc dĩ đỡ người trên ghế, dĩ nhiên là cô không thể nói chân tướng sự thật, tốt nhất nên vĩnh viễn nát vụn ở trong bụng, cô cũng cầu nguyện mình không phải gặp lại tên vô lại này, có gặp cũng không cần xuất hiện cùng lúc, đáng tiếc cô đã nghĩ quá tốt đẹp, cùng làm chung một kênh trong đài truyền hình, nào có đạo lý không tiếp xúc?

“Hơi buồn bực, tôi đi ra ngoài hóng mát một chút, kết quả thấy một con gián lớn, lấy đi tất cả tâm tình tốt của tôi rồi.”

“Hả! Cô còn sợ hãi gián?” Khuôn mặt Lâm Tịnh kinh ngạc.

“Ừ, lá gan của tôi tương đối nhỏ, tôi đều hơi sợ loài bò sát.” Lương Chân Chân bưng chén nước lên uống một ngụm, cô lqđ nói thật, chỉ sợ nếu Lâm Tịnh biết cô so sánh bạch mã hoàng tử trong lòng của cô ấy với con gián, chắc sẽ chém mình.

“Hà hà... Lần sau thấy gián thì kêu tôi, tôi bảo đảm sẽ tiêu diệt hết bọn chúng.” Lâm Tịnh cười ha hả nói.

Lương Chân Chân đang uống nước thiếu chút nữa thì bị sặc, khẽ mỉm cười với cô ấy, sau đó gật đầu. Hài chí, cô yên tâm, chuyện như vậy tôi cũng hữu tâm vô lực, trừ tìm cô ra tôi cũng chỉ có thể tìm cô.

Hai người trò chuyện một chút, Hoắc Đình Hương ra ngoài làm bài phỏng vấn trở về phần khởi chạy tối, “Nói cho các cô biết một tin tức tốt làm phấn chấn lòng người! Tối ngày một trong rạp hát lớn Tương Thượng diễn vở nhạc kịch “Carmen”, là kim đồng ngọc nữ trong giới nhạc kịch Brandon? Giovanni Norwich cùng Victoria? Duy Kim tự mình ra trận, đội hình minh tinh còn không chỉ có từng này đâu! Tuyệt đối là một bữa tiệc mãn nhãn sang trọng, không xem thật sự đáng tiếc!”

“Oa! Vé vào cửa bán dễ không? Có phải rất đắt không? Nghe thấy những tên tuổi minh tinh hàng đầu này, tôi liền có cảm giác vé vào cửa chính là ngân phiếu ngàn vàng khó kiếm.” Đầu tiên Lâm Tịnh hưng phấn tốt độ, sau hưng phấn chính là buồn bã, mặc dù thích, nhưng vé vào cửa quá đắt, tiêu phí không nổi, làm không tốt vé vào cửa tương đương với tiền một tháng lương của cô, mua xong cũng chỉ có thể đi ăn không khí rồi.

Nhắc tới điểm mấu chốt, Hoắc Đình Hương cũng ngừng công kích, lắc lắc thẻ phóng viên treo trên cổ, “Bé tiểu Lâm, dieendaanleequuydonn bé quả nhiên là chộc trúng chỗ đau đó! Vé vào cửa lần này không chỉ đắt, mà còn hiếm! Nghe nói đã bán rất sớm trước đó tranh giành mà không còn, hơn nữa có một nửa là dự định cho trước rồi, ôi... Tôi đã nhờ bạn bè hỗ trợ nghĩ biện pháp, cũng không biết có hy vọng không, chỉ có thể chờ tin tức thôi.”

Cảm xúc của Lương Chân Chân cũng giống như Lâm Tịnh, từ kích động dần dần chuyển thành buồn bã, đối với loại hình nghệ thuật múa này, là tình yêu duy nhất của cô, trong thời gian học ba năm tại đại học Columbia, trừ việc học mấy bộ môn chuyên ngành của mình, cô còn học thêm môn múa, lúc ở NewYork, đã từng đi xem mấy vở múa lớn, đối với vở nhạc kịch “Carmen”, cô vẫn muốn đi xem, kết quả luôn bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bỏ lỡ, không ngờ tới: Có một cơ hội tốt sẽ xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa nhà mình, nhưng cơ hội để cô có được vé lại rất xa vời, đây thật sự là chuyện rất thương tâm, biết rõ ràng nó gần trong gang tấc, nhưng lại bị tấm vé vào cửa mỏng manh ngăn cản ở ngoài, trong đầu cô thoáng hiện ra rất nhiều bóng dáng, là người có khả năng tương đối lớn lấy được vé vào cửa, chỉ có điều, mình thật sự vì vé vào cửa mà tìm bọn họ sao?

Có thể hơi quá không? Cô thực sự không thể bỏ qua thẻ diện, trên đường tan việc trở về, cô gọi điện thoại cho bạn tốt Giai Ny, đây là người duy nhất mà cô có thể mở miệng ra.

“Giai Ny, vé vở nhạc kịch “Carmen” vào tối ngày mốt, cậu có thể mua được không?”

Tớ cũng rất muốn đi xem, chỉ nghe nói vé vào cửa rất hiếm, cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được, cho nên tớ cũng chỉ có thể hết sức cố gắng thử xem, dù sao đội ngũ diễn viên đợt này quá mạnh mẽ, tất cả lqđ mọi người đều muốn đi hưởng thụ bữa tiệc này, khẳng định vé vào cửa sẽ bị tranh đoạt đến phát điên. Tiết Giai Ny cũng không dám bảo đảm với bạn tốt.

“Ừ, tớ hiểu.” Lương Chân Chân gật gật đầu, giao thiệp của Giai Ny rộng hơn cô, nếu như cô ấy cũng không có cách nào, cô cũng chỉ có thể nghĩ cách khác.

Chân Chân, nếu như tớ không lấy được ở đây, cậu có thể hỏi ba mình một chút hoặc là... Tiết Giai Ny có ngụ ý.

Trong nháy mắt, Lương Chân Chân hiểu người bạn tốt không nói tên ra là ai, trầm ngâm một hồi, “Để nói sau, tớ không muốn làm phiền người khác.”

Tiết Giai Ny cũng không nhiều lời, cô biết tính tình của Chân Chân, bướng bỉnh quá mức cùng cứng nhắc, không phải trong lúc nhất thời có thể thuyết phục cô ấy, may mà cô ấy không coi cô là người ngoài, bạn bè, chính là tuy hai mà một.

Sau khi cúp điện thoại xong, cô đi cục Thủy lợi gặp cậu của mình, có đôi khi trong nội bộ chính phủ có phát vé vào cửa, nói không chừng có thể có hai tấm, nhưng kết quả là cậu của cô nói cho cô biết vốn là có, nhưng em họ cô muốn đi, nói là muốn cùng bạn học đi xem, thật sự làm cô buồn chết, vội vàng gọi điện thoại cho em họ, muốn nói em ấy đưa lại vé ỉnh, còn cam kết mời em ấy ăn bữa tiệc lớn, các loại áp bức dụ dỗ đều dùng hết, cuối cùng cho rằng thuyết phục được, không ngờ người ta nói một câu, “Chị, sao chị không nói sớm một chút, em ra giá cao bán cho bạn học rồi, đủ cho em ra ngoài một chuyến tiêu xài!”

Tiết Giai Ny thiếu chút nữa lqđ thì bị em ấy làm cho tức chết, vô cùng hào phóng nói: “Em bán cho người khác bao nhiêu tiền, chị đưa cho em nhiều gấp đôi, nhanh đi lấy vé mang trở lại.”

Cô em họ lập tức vui vẻ, được rồi! Tuân lệnh, chị chờ nhé, em lập tức mang vé trở lại, trừ bỏ gấp đôi tiền, chị đáp ứng cho em cái gì đều phải có!

“Được.” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi trả lời, con nhóc thôi! Thật sự là giết người không đền mạng mà!

Quan Hạo Lê đang ngồi trên giường chơi game nhàn nhạt liếc nhìn cô, “Anh đánh cuộc, vé mua rồi không trở lại.”

Tiết Giai Ny nhe răng trợn mắt liếc anh ta, làm ra vẻ chuẩn bị đánh anh ta, vừa đúng lúc em họ gọi điện thoại tới, khóc nói: chị, em thua thiệt lớn, bạn học gạt em nói muốn đi xem cùng bạn trai, kết quả cô ấy lại bán qua tay cho người khác, tiền gấp đôi, hu hu... Em muốn tìm cô ấy đòi bồi thường phí tổn thất kinh tế!

O()o Quả thật chính là một đạo sấm sét lớn vang âm âm, sấm sét đánh Tiết Giai Ny ngoài khét trong sống, người trẻ tuổi bây giờ đều có đầu óc kinh doanh, quá biết nắm bắt thời cơ, hoàn toàn nhường con bé như thế là đủ rồi!

Không tiếng động thở dài một hơi, ngồi tê đít trên ghế sa lon, trong đầu tìm cách kiếm được vé hoặc là người có năng lực mua được vé, sau khi sàng lọc toàn bộ, phát hiện hy vọng rất mong manh, ánh mắt đột nhiên chuyển đến “chém giết” người đàn ông còn ở đằng kia, mấy bước đi tới ngồi bên cạnh giường anh ta, oán giận nói: “Đều tại cái miệng ăn măm ăn muối của anh! Chơi tốt trò chơi của anh không được sao, sao phải chen miệng lung tung, đáng ghét chết đi!”

Quan Hạo Lê cũng không tức giận, cười híp mắt bỏ máy chơi game Sony PS3 mới nhất trong tay xuống, ôm lấy cái eo thon nhỏ của người phụ nữ mình yêu, “Thật ra thì suy đoán của anh là có đạo lý, em nghĩ xem, em họ của em có thể bán vé cho người khác, vậy người khác cũng có thể bán vé cho người muốn hơn chứ!”

Tiết Giai Ny suy nghĩ một chút, dieendaanleequuydonn cảm thấy anh nói có đạo lý, nhưng lại cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng, “Sao anh lại đoán được vé mua rồi sẽ không hoàn lại? Nhỡ đâu người ta thật lòng muốn xem?”

“Nhưng em có nghĩ tới không, nếu thật lòng muốn xem biểu diễn người ta sẽ bán vé cho em sao? Chính cô ta thật vất vả dùng giá ới mua được, hơn nữa đây là cơ hội ngàn năm có một, đổi lại là em, em sẽ bỏ sao?”

“Đương nhiên là không.” Tiết Giai Ny trả lời không chút do dự.

“Vậy không là được rồi, cũng chỉ có hai tình huống này, cũng không nói đến tình huống kia, vé bán đi nhất định không thu lại được.” Quan Hạo Lê nhún vai tao nhã, bên môi lộ ra nụ cười cứng chiều.

Tiết Giai Ny nhũu mày trừng mắt liếc anh, trút hết tất cả oán giận trên người anh, “Quạ đen! Dù sao anh cũng không thoát được trách nhiệm!”

Ý cười bên môi Quan Hạo Lê càng lớn hơn, đưa tay ôm lấy cô vào trong lòng mình, cắn lỗ tai cô nói: “Anh có cách để cho các em đi xem buổi diễn.”

“Cách gì?” Trong nháy mắt ánh mắt lqđ Tiết Giai Ny phát sáng, ánh sáng lấp lánh nhìn chằm chằm một tên con trai, không biết giờ phút này cô đã thành một “Món ăn ngon” hợp khẩu vị.

“Tới đây, anh nói cho em biết.” Giọng nói của Quan Hạo Lê giống như có chứa ma lực, kêu gọi Tiết Giai Ny dựa sát vào trong ngực anh.

Phụ nữ khi yêu, quả nhiên chậm chạp hơn lúc bình thường nửa nhịp, cũng không lạnh lợi, không cẩn thận liền bị chiếm mất cánh môi, bị hôn đến choáng váng đầu óc, cả người không tự chủ được mềm thành một vũng nước, đổ vào trong ngực anh mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Quan Hạo Lê là người đàn ông đã thân kinh bách chiến, thủ đoạn dụ dỗ dĩ nhiên là hạng nhất, tuy tính khí Tiết Giai Ny có bao nhiêu dũng mãnh, nhưng dù sao cô cũng chỉ là cô gái nhỏ ngây ngô, tuy trước đây có cuộc tình đơn thuần, chỉ cầm tay, hôn môi gì đó, chừng mực lớn hơn không hề có.

Cho nên, cô giống như không có chút kinh nghiệm tiếp xúc với đàn ông, hoàn toàn không chống đỡ được sự hành hạ của cao lqđ thủ tình trường Quan Hạo Lê, riu rít ươm ươm bị người khác hôn đến mức hai gò má ửng hồng, cho đến khi trước ngực bị người ta vuốt ve, mới giật mình thấy bản thân hư hỏng, dùng hết sức đẩy anh ra, tức giận nói, “Anh gạt người, anh nhất định là cố ý lừa dối em!”

“Không có, anh nói có cách là anh biết người nào có vé, nhưng anh ta có chịu bán cho em hay không thì anh không biết.”

“Ai?”

“A Tư.” Khóe môi Quan Hạo Lê lộ ra một nụ cười phóng túng.

234. Chương 235: Vé Vào Cửa Xem Buổi Biểu Diễn

Tiết Giai Ny liếc anh một cái, có chút không dám tin tưởng, “Sao anh ta có thể có vé? Chẳng lẽ anh ta còn có năng lực biết trước?”

Quan Hạo Lê yêu thương vuốt ve gương mặt cô, “Em phải tin tưởng, một khi người đàn ông nghiêm túc, tuyệt đối không thể khinh thường năng lực, bây giờ a Tư quyết tâm theo đuổi Lương Chân Chân, hơn nữa không đạt mục đích không bỏ qua, vì cô ấy, cậu ta có thể làm bất cứ chuyện gì, đương nhiên sẽ tìm ra rất rõ ràng những thứ mà cô ấy yêu thích cùng hứng thú, bất cứ lúc nào cũng làm thật tốt chuẩn bị chu đáo.”

“Nhưng một khi tạo thành tổn thương, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, giống như một chiếc gương, anh cảm thấy sau khi rớt bể vẫn có thể dính lại hoàn hảo thành dáng vẻ không chút tổn hại sao?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại, về chuyện đùa nhỏ, cô không thể nói cho Quan Hạo Lê, đây là nỗi đau trong lòng Chân Chân, trừ khi ngày nào đó cô ấy nghĩ thông suốt mà tự nói ra, bằng không cô sẽ tiếp tục giữ kín bí mật này thay cô ấy.

“Em nói chuyện ba năm trước đây? Đây chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, do a Tư quan tâm Lương Chân Chân quá mức, hơn nữa cũng do tính cách của bản thân cậu ta, khó tránh khỏi khi bị nghe thấy cùng nhìn thấy một vài quan niệm che mờ đôi mắt, nhưng điều này không nói lên cậu ta không yêu cô ấy, chính là bởi vì quá yêu, cho nên mới sợ mất đi, cũng trở nên không có lý trí.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh phân tích.

Trong lòng Tiết Giai Ny thở dài một hơi, cô cũng biết đạo lý này, nhưng sự thật không chỉ có như vậy, ngày đó Chân Chân làm hộp cơm tình yêu hết sức phấn khởi đi tìm Đằng Cận Tư, muốn cho anh ta một kinh ngạc, cũng muốn nói cho anh ta biết chuyện bé cưng, kết quả lại... bị anh ta hiểu lầm, bị anh ta sỉ nhục, còn bị anh ta đuổi ra khỏi phòng làm việc, điều này giống như cho Chân Chân một kích trí mạng, khiến cho trong nháy mắt cô ấy té ngã từ trên Thiên Đường xuống địa ngục, chênh lệch quá lớn.

Thảm nhất chính là, cô ấy mất hồn mất vía đi tới đầu đường còn bị tai nạn xe cộ, nếu như không phải thị trưởng Quý kịp thời chạy đến, nói không chừng đã một xác hai mạng rồi, đối với người phụ nữ mà nói, đây là đau đớn cực hạn rồi, sao có thể dễ dàng quên đi?

Nhưng những điều này cô không thể nói, chỉ trách con đi Thảm cùng tên khốn kiếp Diệp Thành Huân kia tạo nghiệt, nếu như không phải bọn chúng cố ý hãm hại, con gái xinh đẹp của cô bây giờ cũng sắp ba tuổi rồi, ôi....

“Nói cách khác, nếu như Lương Chân Chân thấy a Tư cùng người phụ nữ khác trần trụi nằm ở trên giường, hơn nữa lúc gọi điện qua lại là người phụ nữ kia nhận, hơn nữa nói với cô ấy mấy lời mập mờ không rõ, em cảm thấy Lương Chân Chân sẽ như thế nào? Cô ấy còn có thể có lý trí tin tưởng tất cả đều là giả? Có thể tin a Tư bị người khác hãm hại?”

Nghe nói vậy, Tiết Giai Ny không vui, giọng nói lạnh lùng, “Tình huống của đàn ông và phụ nữ không thể vợ đùa cả năm, theo như lời anh nói đàn ông có thể trắng trợn lạc lối hả? Lý do sai đường chính là bị người khác hãm hại?”

Quan Hạo Lê rất oan uổng méo xệch miệng: “Ny Ny, em cố ý xuyên tạc lời của anh, anh chỉ ví dụ, không phải nói tình huống như vậy đều là bị hãm hại, nhưng a Tư, anh có thể lấy nhân cách ra bảo đảm, trừ Lương Chân Chân, cậu ta không có bất kỳ một người phụ nữ nào khác, khả năng cả đời này cũng sẽ không có, cậu ta là người rất cố chấp, một khi đã nhận định chuyện gì chính là cả đời.”

“Vậy còn anh?” Tiết Giai Ny theo dõi ánh mắt của anh, giọng điệu rất nghiêm túc.

“Anh...” Quan Hạo Lê gãi gãi đầu, “Em cũng biết, anh vốn là người ham chơi, cho nên cuộc sống riêng... hơi loạn, chuyện sau này anh thật sự không có cách tạo ra cam kết vào bây giờ, nhưng sẽ cố gắng đối xử tốt nhất với em.”

Anh không ngờ Tiết Giai Ny lại chuyển đề tài đến trên người anh nhanh như vậy, hỏi vấn đề cũng khiến cho anh phản ứng không kịp, trong lòng không khỏi hơi khinh bỉ mình, uống công bình thường anh vẫn còn tự xưng là đại tình thánh, ngay cả một cô nhóc cũng không giải quyết được, nhưng điều này cũng không thể trách anh, chơi đã nhiều năm như vậy, đột nhiên không có điều gì báo trước đi yêu một người phụ nữ, khi anh còn chưa kịp thời suy nghĩ rõ ràng hiểu rõ tất cả mọi chuyện, đã bị Tiết Giai Ny hỏi cho rối bời. Đối

với tương lai, anh thật sự còn chưa nghĩ đến, cảm giác quá mức xa vời, hơn nữa chuyện nhà còn rất nhiều, rất phiền toái, tạm thời anh không xác định hay tính toán chuyện kết hôn, cho nên, không dám đưa ra cam kết cả đời đó.

Những lời này Tiết Giai Ny nghe vào trong lòng, không mang đến chấn động gì đặc biệt lớn, có chút không giống như cô dự đoán, dường như rất tùy ý, không chạm đến đáy lòng cô. Không biết vì sao, đột nhiên đáy lòng cô bốc lên vị chua đậm đặc, thì ra mọi người đều ích kỷ, một khi yêu, sẽ nghĩ anh ta chỉ thuộc về mình, không thể chia sẻ với bất kỳ ai.

“Em đi về, có chuyện gì anh tìm cô y tá đi.” Tiết Giai Ny đứng dậy, cầm giỏ rồi đi ra ngoài, cô cũng cần tỉnh táo một chút, suy nghĩ kỹ quan hệ giữa hai người, thông qua nói chuyện vừa rồi, kiểu nhân tố thời gian luôn đi kèm với cô không xác định, khiến cho cô sợ hãi.

“Ừ, trên đường chú ý an toàn.” Quan Hạo Lê không giữ cô, bởi vì trong đầu anh cũng rất loạn, nếu như ép buộc cô lưu lại, hiệu quả sợ rằng hoàn toàn ngược lại, còn không bằng cho nhau chút không gian, bình tĩnh lại.

Lúc xoay người, trong lòng Tiết Giai Ny dâng lên chút chua xót, anh không giữ mình lại, chẳng lẽ trong lòng của anh, chưa từng nghĩ tới sau này sao? Hay là nói... chỉ là vui đùa một chút mà thôi?

Đêm nay, hai người đều thức trắng đêm khó ngủ, lòng rối bòng bong.

Lương Chân Chân đợi một ngày cũng không thấy tin tức của bạn tốt, không khỏi hơi kỳ quái, trong lòng xem ra không có hy vọng gì rồi, nhưng theo lý thuyết thì Giai Ny nên gọi điện thoại lại cho cô chứ?

Suy nghĩ một chút, có lẽ cô nên gọi điện thoại hỏi tình hình, vừa mới chuẩn bị lật tay, nó liền vang lên, chẳng lẽ đây là cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông*?

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Người có lòng thì suy nghĩ giống nhau, thường dùng để chỉ tình cảm giữa nam và nữ. Tương tự câu Tâm ý tương thông.

Nhìn tên người gọi tới trên điện thoại, tâm tình giống như xuống dốc không phanh, thật sự không muốn nhận, nhưng nó cứ cố tình vang lên không ngừng giống như bùa đoạt mệnh, hết cách rồi, cô chỉ có thể nhấn nút nghe.

“Anh có thể có chút tự mình hiểu lấy không! Không phải không có việc gì cũng gọi điện đến đây quấy nhiễu tôi có được lqđ không! Cẩn thận tôi đi kiện anh!” Cô tức giận dùng dũa một chập.

Đầu điện thoại bên kia dừng lại hai giây, anh cho là em rất muốn vé vào cửa buổi diễn tối mai, xem ra... em một chút cũng không cần, vậy anh... chỉ có thể ném.

235. Chương 236: Muốn Hay Không Muốn?

Lòng Lương Chân Chân hơi “hồi hộp”, lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh có vé vào cửa buổi biểu diễn nhạc kịch “Carmen” tối mai? Quan trọng nhất là... sao anh lại biết là mình muốn?!

“Chờ một chút, anh có ý gì?”

Nghe không hiểu? Mà anh nhớ có vài lời thế này: lời hữu ích không nói hai lần, cho nên, anh không muốn lặp lại. Giọng nói của Đằng Cận Tư rất lạnh nhạt, anh chính là muốn có ý treo ngược hứng thú của nai con, hiểu rõ yêu thích và hứng thú của cô, sau đó nắm giữ thật chặt, như vậy có thể gia tăng cơ hội sống chung của hai người, xúc tiến tình cảm.

“Anh đang uy hiếp tôi?” Lương Chân Chân hầm hừ dẩu môi, đàn ông thôi! Anh ta cố ý gọi điện thoại tới đây khoe khoang đó! Có vé thì rất giỏi à! Nhà tư bản cực kỳ độc ác, thật quá đáng!

Anh uy hiếp em làm gì? Anh chỉ trần thuật sự việc thôi, phải biết rằng bây giờ trên thị trường ngay cả bóng dáng của vé vào cửa cũng không nhìn thấy rồi, đừng nói là vùng tiền như rác, chính là ngàn vàng cũng

chưa chắc mua được, ôi... đáng tiếc cho tấm vé khách quý VIP này, cũng không được người ta coi là quý hiếm, xem ra số mệnh của nó chính là trở về thùng rác. Đằng Cận Tư cố ý dùng giọng điệu than thở nói.

“Anh...” Lương Chân Chân bị lời nói thờ ơ của anh làm tức giận đến mức phổi muốn nổ tung, cô vì vé vào cửa mà rầu rĩ hai ngày rồi, nhưng anh có vé lại muốn ném vào thùng rác! Quá ghê tởm!

Chỉ có điều, xét theo góc độ khác, anh có vé chính là có hy vọng, nhưng mà làm thế nào để có vé tới tay đây? Anh chắc chắn sẽ không dễ dàng đưa ình, nói không chừng còn bắt cô làm một vài yêu cầu vô lễ.

Thời gian của anh rất quý giá, chưa tới năm phút nữa lại có một hội nghị quan trọng, cho nên, anh chỉ cho em ba giây, muốn hay không muốn? Nếu không muốn anh liền xé bỏ ném vào trong thùng rác, dù sao anh giữ lại cũng vô dụng. Giọng nói của Đằng Cận Tư trầm thấp tà mị, anh biết nai con yêu tha thiết ca múa bao nhiêu, cũng biết mức độ yêu thích có bao sâu đậm đối với nhạc kịch gì đó của cô, khó gặp được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là cô muốn nhìn đã mắt rồi. Giống như một fan bóng đá vậy, đúng lúc gặp giải thi đấu Euro đặc sắc, tất nhiên ước gì mình được đến tận nơi thưởng thức.

Nếu đây chỉ là một buổi diễn nhạc kịch bình thường, Lương Chân Chân cũng liền thôi đi, cần gì phải ăn nói khép nép với người đáng ghét này? Nhưng mà, buổi nhạc kịch “Carmen” tối mai tuyệt đối là ngàn năm một thuở đấy! Những nghệ sỹ tham gia buổi diễn đều là người cô vô cùng yêu thích, hơn nữa cô vẫn rất yêu thích Carmen hào phóng, là hình tượng không bị gò bó mà đầy sức quyến rũ thần bí, điệu múa bài hát Tây Ban Nha trong đó, giai điệu nhiệt tình mà thêm vài phần hoang dã, khắc họa vô cùng rõ nét tính cách thẳng thắn cùng mạnh mẽ của Carmen.

“Muốn.” Cô gần như cắn răng lqđ nghiêng lợi mà nói, vì cô yêu thích nhạc kịch, cô hoàn toàn vì bất cứ giá nào.

Đằng Cận Tư ở đầu điện thoại bên kia, khóe miệng nhếch nhẹ, cong lên chút đường cong nhộn nhạo, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, nai con rất mê mẩn những thứ kia, xem ra sau này còn phải bắt tay vào làm từ nhiều hướng, anh chắc chắn nắm bắt được trái tim nai con lần nữa.

Được, 7 giờ tối mai gặp nhau ở cửa nhà hát lớn. Sau khi nói xong, anh không đợi Lương Chân Chân trả lời liền cúp máy luôn, ngay sau đó phân phó Nam Cung Thần chuẩn bị bắt đầu hội nghị, lúc này vẻ mặt của anh vẫn rất vui vẻ, khóe miệng vẫn luôn nhếch lên, khiến cho tim gan cả đám nhân viên cao cấp của công ty run sợ, không hiểu hôm nay BOSS xướng tuồng gì, ít ngày trước còn là mây đen giăng đầy, khí áp thấp, hôm nay lại chuyển quang đăng trong nháy mắt, làm cho người ta không thể thích ứng.

Trong lòng Nam Cung Thần suy đoán nhất định chuyện này có liên quan đến Lương tiểu thư, bỗng nhiên, anh vô cùng nhớ nhung mấy ngày hạnh phúc mỹ mãn giữa cậu chủ và Lương tiểu thư ba năm trước, lúc đó tâm tình cậu chủ vô cùng tốt, ngay cả anh cũng nhẹ nhõm thoải mái đi nhiều, sau giờ làm việc mọi người ngồi chung một chỗ uống rượu, thỉnh thoảng anh còn dám mở miệng nói vài câu đùa giỡn; nhưng kể từ sau khi Lương tiểu thư rời đi, từ đó sắc mặt cậu chủ đầy mây đen dày đặc, mây đen cuộn cuộn, rất hiếm khi nhìn thấy quang đăng, thế cho nên anh cũng phải đẩy tinh thần lên mười hai phần, làm việc cẩn thận mọi chỗ, anh chỉ sợ đột nhiên mặt rồng nổi giận đầy bản thân mình đi biên cương, ôi...

Tổng hợp lại một loạt nguyên nhân trên, trong lòng anh rất hy vọng cậu chủ và Lương tiểu thư có thể tốt như lúc ban đầu, như vậy, áp lực của anh cũng giảm bớt đi một nửa, a di đà Phật!

“Này... này...” Lương Chân Chân kêu hai tiếng với điện thoại, nhưng phát hiện là vô ích, chỉ còn lại tiếng “Tút tut tut”, trong lòng oán hận đến mức muốn đánh anh vài quyền, 7 giờ tối mai gặp lại tại cửa nhà hát lớn? Rốt cuộc anh muốn làm cái gì! Hôm nay mang vé ình không được sao? Còn nữa, anh lại có thể không vì vậy mà ép buộc mình làm chuyện gì...

Một loạt vấn đề quẩn quanh cô, cho tới khi có người đi tới bên cạnh mà cô cũng không biết.

“Chân Chân, cô đang nghĩ gì vậy?” Lâm Tịnh vỗ vỗ cánh tay cô, cô bị sợ đến mức run run, thấy rõ ràng người đi đến thì ôm ngực giận dữ mắng: “Nhóc Tịnh, cô cứ không tiếng động đi tới đây chính là muốn hù chết tôi hả! Có biết dọa người như vậy chính là hù chết người không!”

Gương mặt Lâm Tịnh, “Tôi không âm thầm, chỉ trách cô nghĩ đến chuyện gì quá mê mẩn thôi! Hắc hắc... không phải đang len lén gọi điện thoại cho tình nhân chứ, sau khi cúp điện thoại còn chưa đã ngứa?”

(o)... Lương Chân Chân nói xấu ở trong lòng: suy nghĩ của cô nhóc này thật sự có thể là một bước nhảy, vẫn chưa thỏa mãn là từ có nghĩa rất rộng, mồ hôi đổ như thác rồi...

“Tôi quyết định sẽ thỏa mãn một chút tâm lý YY * của cô, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của một tên quỷ chán ghét, trong lòng đang suy nghĩ lần sau chữ anh ta thế nào.”

(*) YY: dâm đẳng

“Hả... thật sao? Thật ra thì tôi cảm thấy người đàn ông này rất thông minh, anh ta đang từ từ xâm nhập vào đáy lòng cô, cố ý dùng ngôn ngữ kích thích cô, cố ý chọc giận cô, khiến cho cô chán ghét anh ta, nhưng quang minh chính đại chán ghét anh ta thì cô cảm thấy không đành lòng, muốn lqđ phản kích lại anh ta, cứ như vậy, hai người sẽ cùng xuất hiện nhiều hơn, khó tránh khỏi giữa xung đột sẽ nảy sinh cảm tình, hơn nữa, tôi xem nét mặt của cô, không giống như thật sự ghét bỏ đó!” Lâm Tịnh cười hề hề như tên trộm.

Lương Chân Chân hơi bất đắc dĩ nhìn cô, nâng trán, “Tôi sẽ đề nghị với trưởng đài để cho anh ta mở một chuyên mục cho cô.”

Lâm Tịnh ngạc nhiên, “Chuyên mục gì?”

“Chuyên mục chuyên gia chuyên nghiệp cố vấn tình cảm tâm lý, cô nhóc, tôi rất coi trọng cô.” Về mặt Lương Chân Chân nghiêm chỉnh vỗ vỗ bả vai cô ấy, sau đó đi đến phòng làm việc, để lại Lâm Tịnh đang ngỡ ngàng.

236. Chương 237: Thật Sự Cứ Khó Khăn Như Vậy Sao?

“Chân Chân, tôi biết cô chỉ cố ý giễu cợt người ta thôi, chờ tôi một chút, đi nhanh vậy làm gì?” Sau khi Lâm Tịnh kịp phản ứng vội vàng đi theo.

Lúc Lương Chân Chân đi đến khúc quanh, vừa định quay đầu lại nhìn Lâm Tịnh, không đề phòng va chạm cùng một người đối diện, “A!” Cô bật mũi trợn mắt liếc nhìn người đi tới, “Anh đi...” (cũng không nhìn đường sao?) mấy chữ cuối chỉ dám nuốt vào cổ họng.

Tổng Tử Quân lạnh nhạt nhún mày, “Là cô đụng tôi trước, nào có ai vừa đi đường lại còn quay đầu lại, không đụng vào tường đã coi như cô may mắn.”

“Anh! Nói chuyện không thể dễ nghe một chút sao?” Lương Chân Chân cắn môi nói từng chữ một, lúc trước không biết anh ta, còn cảm thấy anh ta là một người đàn ông biết kiềm chế có chiều sâu, sau khi biết rồi, mới phát hiện anh ta là người vô lại tự luyện siêu cấp!

“Tôi nói đều là sự thật, tốt bụng lại cho là lòng lang dạ thú! Còn nữa...” Anh đột nhiên nghiêng người, lại gần bên tai lqđ Lương Chân Chân, sử dụng giọng nói trầm thấp cuốn hút như lúc dẫn chương trình bình thường nói: “Đường như ánh mắt nhìn tôi của đồng nghiệp phía sau cô không được thân thiện, không phải cô ấy có thù oán gì với cô chứ?”

Trong lòng Lương Chân Chân thầm nghĩ không tốt, chắc chắn là Lâm Tịnh hiểu nhầm gì đó, đều do kẻ vô lại này! Ngay sau đó không vui tròng mắt liếc nhìn anh ta.

Tổng Tử Quân lơ đãng nhún nhún vai, tươi cười rạng rỡ đi qua bên cạnh cô, đến lúc đi đến bên cạnh Lâm Tịnh, còn cười híp mắt chào hỏi với người ta, “Tôi nhớ cô, Lâm Tịnh, tiểu sư muội cùng trường với tôi.”

Sau khi nói xong, còn đá lông nheo với người phụ nữ còn đang sững sờ đứng đó, hai tay nhét túi phóng khoáng rời đi.

Lương Chân Chân nắm chặt tay ở trong lòng, tên vô lại này! Thật sự quá cực phẩm rồi! Rõ ràng là mình nói cho anh ta biết chuyện này, anh ta lại có thể trắng trợn quyến rũ Lâm Tịnh trước mặt mình như thế, nhưng cô vẫn không thể nói sự thật cho Lâm Tịnh biết, bởi vì cô đã đồng ý sẽ giữ bí mật chuyện ngày hôm đó, hơn nữa nói ra chỉ sợ sẽ khiến cho Lâm Tịnh hiểu lầm thêm, thật sự khiến người ta căm tức!

“Trời ạ! Trưởng ban Tổng lại có thể gọi tôi là tiểu sư muội! Anh ấy còn nhớ tôi!” Lâm Tịnh hoàn toàn kích động rồi, cặp mắt bắt đầu tỏa ra ánh sao màu hồng phấn.

“Tiểu Tịnh, chẳng lẽ cô không cảm thấy anh ta không phù hợp với hình tượng trong lòng cô sao?” Lương Chân Chân rất muốn thức tỉnh cô ấy, loại đàn ông này thật sự không thích hợp với cô ấy.

“Ở trong cảm nhận của tôi hình tượng anh ấy là số một, nhưng trải qua chốc lát vừa rồi, trong khoảnh khắc đã trở nên đầy đặn hơn, càng làm cho tôi thêm mê muội hơn trước kia!” Lâm Tịnh khép hai tay, làm ra dáng vẻ háo sắc.

(o) Lương Chân Chân hoàn toàn bị cô ấy đánh bại, thở dài chuẩn bị trở về phòng làm việc, kết quả lại bị Lâm Tịnh kéo lại, vẻ mặt thành khẩn hỏi, “Chân Chân, cô nói thật cho tôi biết, đồ quỷ sứ đáng ghét mà cô nói vừa nãy có phải là Tổng sư huynh không?”

“Không phải, cô yên tâm, tôi không có hứng thú với Tổng sư huynh, anh ta không phải là kiểu người mà tôi thích.” Trong lòng Lương Chân Chân cảm thán cô nàng này hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma rồi, hoàn toàn không thể quay lại.

“Cô không gạt tôi?” Lâm Tịnh không yên lòng hỏi lại một lần nữa.

“Tôi thề tên quỷ đáng ghét kia là người khác.” Lương Chân Chân thành thật nghiêm túc nói.

Mà lúc này Đằng Cận Tư đang ký hợp đồng cùng khách hàng không ngờ hắt xì, sờ sờ lỗ mũi, trong nháy mắt trong đầu nhớ tới một cô gái bé nhỏ đáng yêu, từ nay đến 7 giờ tối mai còn đến mười mấy tiếng, anh phát hiện ra thời gian trôi qua thật chậm

“Ừ, tôi tin tưởng cô.” Mấy đen trên mặt Lâm Tịnh tản ra trong nháy mắt, tâm tình tốt đẹp.

Trong lòng Lương Chân Chân thầm nghĩ: xem ra sau này vẫn nên giữ khoảng cách với Tổng vô lại thì tốt hơn, chỉ riêng Lâm Tịnh đã đủ để cho cô đối phó rồi, nhờ đâu bị đồng nghiệp khác có lòng nhìn thấy lại tuyên truyền thêm, điều này thật sự khiến cho cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cho nên, vẫn chú ý một chút mới tốt.

Lúc ăn cơm tối, Tiết Giai Ny gọi điện thoại đến.

Chân Chân, tớ đã hỏi rất nhiều người, nhưng không mua được vé, lần này thật sự có tiền cũng không mua được!

“Ừm, thật ra tớ cũng đoán được kết quả này, không quan trọng, vừa rồi có một tên khốn kiếp gọi điện thoại cho tớ, anh ta nói có vé, còn là vé khách quý VIP, cậu nói xem có phải khiến cho người ta tức giận?” Lương Chân Chân bắt đầu kể nỗi khổ tâm với bạn tốt.

Ồi... xã hội bây giờ, chỉ cần có tiền có quyền có thế thì tất cả đều thông suốt không đáng ngại, đúng rồi, anh ta không bối vậy mà cầu xin cậu làm gì chứ? Mặc dù tối hôm qua Tiết Giai Ny biết chuyện Đằng Cận Tư có vé, nhưng cô phải tỏ vẻ làm như không biết, chuyện tình cảm, phải để bản thân hai người tự giải quyết, người khác không có quyền đi can thiệp.

“Không có, đây cũng là điều tớ kỳ quái, anh ta nói 7 giờ tối gặp ở cửa nhà hát lớn, chẳng lẽ tối đó sẽ có yêu cầu vô lễ gì đó?”

Ồ... Trước mặt mọi người, chắc sẽ không đâu.

Hôm nay rõ ràng Tiết Giai Ny không có tâm trạng, kể từ tối hôm qua sau khi rời khỏi bệnh viện, cô liền không đi đâu, làm tổ ở nhà một ngày, người nào đó gọi điện thoại cho cô, cô chỉ tùy tiện nói vài câu cho có lệ rồi cúp máy, tâm tình thực sự không tốt.

Lương Chân Chân đã nhận ra bạn tốt không yên lòng, ân cần hỏi han: “Giai Ny, cậu làm sao vậy? Quan Hạo Lê anh ta khi dễ cậu?”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc mấy giây, Tiết Giai Ny liền nói toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua cho bạn tốt biết, dĩ nhiên bỏ bớt đoạn thảo luận về Chân Chân cùng Đằng Cận Tư, chỉ nói tới chính cô.

Chân Chân, người phụ nữ một khi yêu liền dễ dàng trở nên lo được lo mất, hy vọng có thể được quan tâm, hy vọng mình là duy nhất của anh ta, càng hy vọng có thể có một tương lai bảo đảm, cậu nói có phải tớ đã nghĩ quá nhiều không?

“Không có, suy nghĩ của cậu rất bình thường, chúng ta đã không còn là cô gái nhỏ mười tám mười chín tuổi, vốn không thể chơi cái gọi là trò chơi tình yêu, dĩ nhiên hy vọng có thể gặp được một người thật lòng lắng thương mình, yêu mình, là người đàn ông của cả đời mình.” Giọng Lương Chân Chân bình thản, đối với tương lai của mình, cô giống như không nhìn thấy rõ, gặp gỡ một người đàn ông thật sự khó khăn như vậy sao?

Ừ, tớ hiểu, có một số việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, tớ biết nên làm như thế nào, chúng ta... đều phải thật hạnh phúc. Tiết Giao Nhị gần từng tiếng, âm điệu chậm rãi du dương, vừa tự nhủ, cũng là nói với bạn tốt.

Buổi tối, Lương Chân Chân ở trên giường lật qua lật lại, trong đầu giống như chiếu bộ phim chuyện trước đây giữa cô và người nào đó, có vui vẻ có khổ sở, đan xen lẫn nhau.

Nghĩ đến tối mai gặp mặt anh ta, mối quan hệ thật sự hỗn loạn lộn xộn, sao lại giống như không dứt?

237. Chương 238. Thì Ra Em Nhiệt Tình Như Lửa Vậ

Thời gian thoáng một cái, rất nhanh đã đến chiều hôm sau, Lương Chân Chân nhìn điện thoại di động một chút, 5 giờ, còn nửa giờ nữa là tan tầm, nghĩ tới việc đợi tới 7 giờ xem diễn nhạc kịch, tâm tình vẫn có chút kích động nho nhỏ.

Nhưng khiến cho cô buồn bực chính là cả ngày Đảng Cận Tư lại có thể không gọi điện hay gửi tin nhắn cho cô, yên tĩnh khiến cho cô có cảm giác: không phải mình nghĩ sai chứ? Có muốn chứng thực lại với anh một chút không? Có phải anh thả bom mình không?

“Chân Chân, tiểu Tịnh, lúc tan tầm các cô có việc gì không? Mấy người chúng ta đi karaoke chứ? Dù sao không xem được buổi nhạc kịch tối nay, phải tìm cho mình một chỗ khác để vui chơi chứ? Chủ nhật ngày mai, có thể tha hồ chơi đùa!” Hoắc Đình Hương đột nhiên bu lại, cười hi hi nói.

“Được! Đã lâu rồi tôi không đi KTV, vừa dịp tối nay buông lỏng một chút, sau đó ngày mai ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy.” Lâm Tịnh lắng lập tức đưa tay tán thành, cười đến giống như một đóa hoa.

“Ngại quá, tối nay tôi có việc không đi được, nếu không, để ngày khác tôi mời khách?” Về mặt Lương Chân Chân có lỗi, đối với việc đợi đi xem nhạc kịch, cô nghĩ không nên đi rêu rao khắp nơi, sóng gió tặng hoa vừa mới chìm xuống, cô không muốn lại có bất kỳ chỉ trích gì, mọi việc khiêm tốn một chút luôn không sai.

“Có việc... chắc không phải có hẹn hò với bạn trai chứ?” Hoắc Đình Hương cười đến mập mờ, mắt to tròn chuyển quanh, dường như rất hứng thú với chuyện này.

Lương Chân Chân sợ nhất chính là cô ta sôi nổi tám chuyện vô cùng vô tận để tiêu khiển, một khi bị cô ta để mắt tới, chính là vô cùng khó để thoát khỏi, hơn nữa nói không chừng ngay cả một chút xíu chi tiết nhỏ trong cuộc sống cũng bị cô ta bắt được đuôi.

“Không đâu, hẹn gặp bạn thân ăn cơm buổi tối, bình thường mọi người bận rộn làm việc, khó có được chủ nhật để gặp mặt.” Cô chỉ có thể nói lời nói dối có ý tốt.

“À, như vậy hả, vậy tôi chỉ có thể trở về chơi kiếm hiệp tình duyên của tôi rồi, ngày không có đàn ông quả nhiên không thú vị, tôi phải hưởng ứng lời kêu gọi của mẹ tôi, để cho bà nhanh chóng thu xếp cho tôi đi xem mắt, ôi... bà đây cảm hận lấy chồng!” Hoắc Đình Hương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Ba người cứ vừa nói vừa cười dọn dẹp đồ chuẩn bị tan tầm như vậy, bởi vì không ở chung một khu, nên tại bến xe bus chia ra, lúc chờ xe, Lương Chân Chân nhận được điện thoại của Thẩm Bác Sinh, bảo chủ nhật ngày mai, muốn cô về nhà ăn cơm tối.

Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ ràng có một số việc cuối cùng cũng không tránh khỏi, sâu trong lòng cô đã dần dần đón nhận người cha này, chỉ có điều, trở về căn nhà kia, cô vẫn cảm thấy là lạ, rất khó chịu.

Suy nghĩ một chút, sớm muộn cũng sẽ có ngày như vậy, trốn được mừng một cũng không tránh được đêm rằm.

“Dạ, được.” Câu trả lời của cô khiến cho Thẩm Bác Sinh vui vẻ không thôi, mong đợi nhiều năm như vậy, cô con gái nhỏ cuối cùng cũng đồng ý về nhà, dĩ nhiên là trong lòng kích động không dứt, bữa tối ngày mai nhất định phải vui vẻ hòa thuận.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng sáu mươi tám tòa cao ốc tập đoàn Đế Hào tư, Đằng Cận Tư khoa chân múa tay ký một văn kiện cuối cùng, khép tài liệu lại, lấy hai tờ vé khách quý VIP trong ngăn bàn ra, đứng dậy đi ra ngoài.

“Nam Cung, lái xe tới nhà hát lớn.”

“Vâng.” Nam Cung Thần lập tức đuổi theo, “Cậu chủ, ngài còn chưa ăn tối.”

“Đi trước rồi nói, tối nay có phải bên trong nhà hát lớn sẽ đông nghẹt người?” Đằng Cận Tư nhíu mày hỏi.

“Ồ... khả năng tương đối lớn, cần... dọn dẹp thích hợp sao?” Nam Cung Thần biết cậu chủ luôn không thích nơi quá náo nhiệt, cũng giống như ba năm trước đây khi cậu chủ và Lương tiểu thư hẹn đi xem phim, đều hưởng thụ phòng VIP riêng.

“Không cần.” Đằng Cận Tư vuốt vuốt chân mày, anh biết nai con không thích cổ ỷ, nếu không anh sẽ đặt bao hết, đặc biệt biểu diễn vì cô, đáng tiếc, anh không thể làm vậy.

Nam Cung Thần không nói gì nữa, cậu chủ vì Lương tiểu thư, cái gì cũng bỏ ra! Ông trời phù hộ, người có tình sẽ thành thân thuộc đi!

Cửa nhà hát lớn, Lương Chân Chân ôm hộp Popcorn lớn ở đó ăn, ngược đầu nhìn chung quanh, tên đàn ông khôn kiếp! Sẽ không thả bom cô chứ! Sao còn chưa tới?

Gửi một tin nhắn qua: Chẳng lẽ anh quên mất ngày hôm qua đã nói gì à?

Liên có trả lời lại rất nhanh: Thì ra nai con đã không kịp chờ đợi muốn gặp anh à! Ngoan, trên đường hơi kẹt xe, nhiều nhất mười phút nữa.

Không biết xấu hổ! Người nào không kịp chờ đợi muốn gặp anh chứ! Tôi lo lắng anh tới chậm làm trễ thời gian biểu diễn! Quá tự luyện! Lương Chân Chân nói xấu trong lòng, hàm răng dùng sức cắn Popcorn, coi nó là đối tượng làm hả giận.

Mất thấy mười phút đã qua, Lương Chân Chân vẫn không thấy bóng dáng của tên đàn ông nào đó, dieendaanleequydonn cô đã ăn xong một hộp Popcorn rồi, không ăn cơm chiều chính là đói! Định đi tới siêu thị nhỏ bên cạnh mua gì đó lấp đầy bụng, vừa đi qua liền liếc thấy hai bóng người quen thuộc: Tổng Tử Quân cùng Trình Hiểu Nhân!

Hai người đó tay trong tay thân mật đi tới bên này, rất dễ nhận thấy là cũng tới đây mua đồ ăn! Về mặt Lương Chân Chân đau khổ âm thầm lẩm bẩm một câu: Oan gia ngõ hẹp! Sau đó khẽ nghiêng người qua, để cho dòng người che chắn cho mình, nhưng cố tình vừa vặn lại chính là Đằng Cận Tư xuất hiện.

Cho nên, tình thế trước mắt cô rất bất lợi, nếu như cô cứ đứng bất động như vậy để Đằng Cận Tư tới đây gọi cô, dĩ nhiên sẽ bị Tổng Tử Quân tên vô lại đó phát hiện, đến lúc đó anh ta bắt được nhược điểm của mình rồi, không được! Tuyệt đối không được! Đầu tiên cô phải né tránh bọn họ mới được, chờ sau khi bọn họ đi thì đi vào.

Ngay sau đó chen vào giữa dòng người, bước nhanh về phía Đằng Cận Tư, không nói lời nào liền cầm cánh tay anh kéo lqđ đến bên trong một con hẻm nhỏ, có thể do đi quá nhanh, tim của cô vẫn nhảy loạn đập “Thình thịch”, không hề để ý tới mình còn cầm tay một người đàn ông, càng xem nhẹ khoảng cách giữa hai người lúc này.

“Nai con, thì ra em nhiệt tình như lửa vậy? Vội vã kéo anh đến hẻm nhỏ không người như thế, không phải là muốn...” Mặc dù Đằng Cận Tư không hiểu, nhưng anh rất thích được cô cầm tay, càng vui mừng khi gần

cô như thế, suýt nữa cắn lỗ tai cô mà nói, toàn bộ hô hấp nóng rực gần như phả lên lỗ tai cô, giọng nói mê hoặc đến cực điểm.

Lương Chân Chân lập tức kịp phản ứng, vội vàng hất tay của anh ra, lui về phía sau hai bước, nhìn anh chằm chằm, “Không cho nói lung tung!”

238. Chương 239. Không Đau, Thật Sự Không Đau

Editor: Puck

Đằng Cận Tư hết sức phối hợp liếc nhìn chung quanh, giọng nói lười biếng tự nhiên. “Chẳng lẽ anh nói sai sao? Ừm... chính em nhìn xem.” Anh vừa nói ánh mắt liền liếc sang chỗ sâu trong hẻm, vừa đúng chỗ có một cặp đôi đang đóng cảnh uyên ương triền miên, mặc dù bị che, nhưng có thể thấy đại khái, dường như hôn rất kịch liệt.

Mặt Lương Chân Chân đỏ ửng lên, tức giận trừng mắt liếc anh, “đồ bại hoại *!”

(*) nguyên văn: sắc phơi tử

“Anh không ngại sắc thêm chút nữa.” Đằng Cận Tư lần người đến gần thêm, sâu trong tròng mắt đen phát ra ánh sáng không đằng hoàng, cố ý cường điệu chữ “sắc” đó.

“Này...” Lương Chân Chân bị lqđ anh bức phải lui về sau hai bước, mặc dù là cô ép buộc kéo anh tới đây, nhưng không phải do tình huống đặc biệt sao? Nếu như bị đồng nghiệp đài truyền hình nhìn thấy cô và Đằng thiếu tiếng tăm lừng lẫy đi chung, vậy không phải sẽ gây ra sóng to gió lớn sao!

Đằng Cận Tư tự động coi thường tiếng “Này” kia của cô, bức cô tới góc tường, làm ra vẻ muốn hôn cô, đây là việc anh muốn làm mỗi ngày, nhưng lại chỉ có thể cố nén, hôm nay rất vất vả mới có cơ hội như vậy, dĩ nhiên không thể bỏ lỡ.

“Dừng lại! Tôi kéo anh tới chỗ này là bởi vì nhìn thấy đồng nghiệp trong đài, tôi không muốn ngày mai phải lên trang đầu!” Dưới sự kích động Lương Chân Chân đưa tay bịt kín miệng anh, chỉ sợ anh thật sự hôn xuống, nơi này hẻo lánh vậy, nhờ đâu chọc giận anh, chọc cho tính dã man của anh phát tác, vậy thì thảm rồi!

Thật ra thì cô không nói, Đằng Cận Tư cũng mơ hồ đoán được đại khái, tuy nói rằng anh rất không thích hành động che che giấu giấu chuyện giữa hai người của nai con như vậy, giống như anh không thể gặp người khác, nhưng anh cũng không thích cái gì mà giật tít trang đầu, cảm

239. Chương 240. Làm Gì Đó! Ăn Cơm Cho Xong Đi

Lương Chân Chân chỉ có cảm giác má phải mình vẫn luôn bị thiêu đốt nóng bỏng, cô cũng biết người đàn ông này không phải vào xem biểu diễn, rõ ràng lãng phí một tấm vé, luôn nhìn cô chăm chăm làm gì! Trên mặt cô không nở hoa, vị trí của hai người lại cố tình là ở hàng trước, có chút mờ ám nào đều sẽ bị người ngồi sau nhìn thấy rõ ràng, không nhận được đưa tay nhéo đùi anh một cái, nhẹ giọng trách mắng: “Nhìn trước mặt.”

Đằng Cận Tư bị đau đến nhú máu, nhân cơ hội bắt lấy tay nhỏ bé của cô, mặc cho cô giãy thế nào cũng không chịu buông ra, Lương Chân Chân nhìn thấy cảnh đặc sắc, không muốn phân tâm, liền mặc cho anh nắm tay mình, mãi cho đến khi buổi biểu diễn kết thúc.

Trong lúc này, người nào đó đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội ăn đậu hũ nào, không phải siết chặt chính là sờ sờ, khiến cho cả người Lương Chân Chân ngứa ngáy, thật muốn đánh người! Cô vẫn nói với mình: nhìn... chờ sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì tìm anh tính sổ!

Không thể không nói, vở nhạc kịch “Carmen” này không chỉ diễn hay, hát cũng tốt, có hiệu quả rung động lòng người, khoảnh khắc khi âm nhạc dần dần dừng lại kia, tiếng vỗ tay vang lên như sấm ở trong nhà hát, đây là một kiểu khẳng định cùng tán thành.

Trong lòng Lương Chân Chân rất thỏa mãn, dieendaanleequuydonn không hổ là có tiếng tăm, diễn đúng thời hạn, vừa mới chuẩn bị đứng dậy rời đi, lại bị Đằng Cận Tư kéo lại, “Đợi lát nữa đã, lúc này quá nhiều người, anh sợ em bị chen lấn.”

~(@_@)~Trên mặt cô nổi lên hai chỗ đỏ ửng khả nghi, người này nói năng càng ngày càng buồn nôn rồi, nhưng mà trước mắt đi ra ngoài quả thật không phải là lựa chọn tốt, nói không chừng còn gặp phải tên vô lại Tổng Tử Quân.

Thật ra thì, vừa rồi ở cửa siêu thị nhỏ, trong nháy mắt lúc cô đi qua bên người Tổng Tử Quân, khước mắt anh ta liếc thấy cô, chỉ có điều lúc anh ta nghiêm túc tìm lại không thấy bóng dáng của cô, cho nên anh ta không dám chắc đó là cô, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, anh ta nhớ Lâm Tịnh từng nói với anh các cô không có vé.

Dòng người đi gần hết, Đằng Cận Tư mới dắt Lương Chân Chân ra khỏi nhà hát lớn, gió đêm hơi lạnh nhẹ nhàng thổi qua, có một sự thoải mái cùng mát mẻ không nói nên lời, Lương Chân Chân gạt tóc bị gió thổi loạn bên má, nhỏ giọng hỏi ra điều mà mình đã giấu ở trong lòng rất lâu, “Rõ ràng anh không thích xem thứ này, cần gì phải buộc mình ngồi ở đó? Không khó chịu sao?”

“Chỗ nào có em là tốt nhất, nơi không có em cho dù khá hơn nữa cũng không tốt.” Những lời này của anh tuy rằng luẩn quẩn quanh miệng, nhưng có thể nói là chân tình thật sự, dường như trong lời nói có ẩn chứa thở dài mơ hồ.

Trong lòng Lương Chân Chân run lên, thật sao? Nhưng tại sao lúc trước anh không tin mình chứ? Chỉ cần là chút xíu tin tưởng, có lẽ kết quả không phải vậy, chẳng lẽ đây chính là tạo hóa trêu ngươi sao? Bất cứ tình cảm gì cũng khó có khả năng thuận gió, luôn phải trải qua trắc trở chồng chất mới được? Nhưng trắc trở qua đi sẽ làm cho người ta kiệt sức!

“Tôi đói rồi, để cảm ơn vé vào cửa của anh tối nay, tôi quyết định mời anh ăn khuya, đi thôi.” Cô hơi trốn tránh nói sang chuyện khác, nụ cười rục rịch.

Đột nhiên, bụng Đằng Cận Tư “Ừng ục” vang lên, cực kỳ phối hợp hưởng ứng lời của cô, điều này làm cho anh hơi ảo não, khẽ cau mày, “Buổi tối anh không ăn cơm.”

“Khụ... thật ra thì, tôi cũng vậy chưa ăn cơm, đi thôi, muốn ăn gì?” Lương Chân Chân cố tỏ vẻ thoải mái nói.

“Anh chưa từng để cho phụ nữ mời.” Giọng nói của Đằng Cận Tư rất nghiêm túc.

“Vậy anh cứ coi như tối nay phá lệ một lần đi, nếu không, tôi sẽ có cảm giác mình nợ anh một nhân tình.” Một câu nói cuối cùng, đây mới là điều mấu chốt cô muốn nói, vẫn cho rằng anh tặng vé mình sẽ đưa ra

yêu cầu vô lễ gì, kết quả cái gì người ta cũng chưa nói, ngược lại có vẻ như cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Cho nên, cô liền muốn mời anh ăn cơm, cứ như vậy mình sẽ không thiếu nợ anh.

“Anh bằng lòng cho em ngoại lệ, mà anh lại càng mong muốn được em nợ nhân tình.” Câu trả lời của Đằng Cận Tư khiến Lương Chân Chân hơi hỗn loạn, rõ ràng người này không muốn không khí thoải mái hơn, luôn kéo chủ đề của cô về vị trí ban đầu.

“Anh thích ăn hay không, dù sao tôi vẫn muốn ăn cơm, sau tối nay anh muốn để tôi mời khách cũng không có cửa!” Cô nói dứt khoát xong xoay người đi về phía trước, mặt sưng lên thở phì phò nói.

Đằng Cận Tư không còn cách nào khác chỉ có thể đi theo cô, hai người cứ đi một trước một sau như vậy, làm nổi bật dưới đèn đường, hai bóng dáng một dài một ngắn đan xen lẫn nhau trên mặt đất, kéo dài thật dài.

Hai người cứ một đường đi như vậy tới khu vực thức ăn ngon trên đường gần đó, hai bên đường bày các món ăn ngon đầy đủ hương sắc, quay nướng, ma lạt thang, toan lạt phần *, đậu hũ thối Thiệu Hưng...

(*) Ma lạt thang: tên chung của các món đồ cay nóng nguồn gốc từ Tứ Xuyên – Trùng Khánh.

Toan lạt phần: là tên gọi chung của món ăn nhẹ truyền thống người Hán làm từ bột chua (nguyên liệu chính là bột khoai tây) của Trùng Khánh, tỉnh Tứ Xuyên, tỉnh Quý Châu và những nơi khác. Đặc điểm của nó: cay, ngọt, thơm, chua và dầu nhưng không nhờn.

Vừa nghe mùi này, Lương Chân Chân liền chịu không nổi, thèm ăn đến mức chảy nước miếng, nhưng vừa nghĩ tới bao tử người nào đó không tốt, không thể ăn cay, nhất là lúc đang đói bụng, ăn không tốt chỉ sợ sẽ dẫn tới phát bệnh đau bao tử, sau cân nhắc, cô liền bỏ đi ý định muốn ăn những món đó.

“Nếu không thì đi ăn món ăn Hoài Dương chứ? Nghe nói nhà phía trước mặt cũng không tệ lắm, mùi vị rất chính tông.” Lương Chân Chân chỉ vào một nhà hàng mang phong cách cổ xưa có vẻ tinh xảo nói.

“Ừ.” Đúng là Đằng Cận Tư cũng đói bụng, hơn nữa vừa rồi còn nghe thấy nhiều món ăn ngon như vậy, bụng của anh đã sớm kháng nghị nghiêm trọng rồi.

Hai người đẩy cửa bước vào, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, lập tức có nhân viên phục vụ đi tới hỏi bọn họ muốn ăn món gì.

“Ồ... Thịt viên đầu sư tử, đậu hũ Bình Kiều, gà nấu Gansi, xiu mại phỉ thúy, canh bánh bao * mỗi thứ một phần.” Lương Chân Chân lật giở thực đơn, gọi mấy món ăn nhẹ ngon miệng.

(*) Thịt viên đầu sư tử: là món thịt viên có đường kính từ 5 đến 10cm, thịt viên lớn nên so sánh với đầu sư tử.

Đậu hũ Bình Kiều: Bình Kiều là thị trấn cổ thuộc Hoài An thời vua Càn Long. Đậu hũ Bình Kiều là món ăn lừng danh của vùng Giang Tô.

Gà nấu Gansi: các nguyên liệu để làm nên món ăn gồm đậu hũ, gà, giảm bông, măng và tôm bóc vỏ. Tất cả đều được thái nhỏ, mỏng khoảng 1mm chế biến thành món súp với mùi hương quyến rũ.

Xiu mại phỉ thúy: vì nhân có rau trộn nên có màu xanh ngọc giống phỉ thúy

Canh bánh bao: thay vì bánh bao nhân thịt, nhân ngọt hay không nhân, trong món này, nhân bánh bao gồm có thịt và súp, khi ăn cắn một góc bánh và mút hết súp bên trong rồi mới ăn đến vỏ bánh, lý do vì sao thì a Tư sẽ giải thích dùm.

Lúc này đã qua giờ ăn cơm, dieendaanleequuydonn cho nên khách trong tiệm không nhiều, món ăn được đưa lên rất nhanh, hai người nhanh chóng khởi động, nếu không ăn, bụng lại kêu ọc ọc.

Nhìn vẻ ngoài đẹp đẽ, canh bánh bao khéo léo xinh xắn, Đằng Cận Tư không còn kịp chờ nước canh nguội đi liền gấp một cái bỏ vào trong miệng, cắn một miếng nuốt xuống, bỗng đến mức thiếu chút nữa anh phải nhổ ra, toét miệng thở.

“Phụt!” Lương Chân Chân bị dánh vè của anh chọc cười, vội xé mấy tờ khăn giấy đưa cho anh, tiện tay rót cho anh một chén nước sôi để nguội, “Chậm một chút, nước canh phải đợi lạnh một lúc rồi ăn, nếu không nước canh bên trong sẽ bắn tung tóe làm bỏng miệng.”

Đằng Cận Tư làm một hơi uống hết sạch nước lạnh, để ly xuống tỏ ý còn muốn, Lương Chân Chân lại rót cho anh một chén, lúc đưa cho anh lại bị anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Cô ngây ngốc, ngay sau đó cau mày trừng mắt liếc anh, “Làm gì đó! Ăn cơm cho xong đi.”

240. Chương 241

“Miệng phỏng rồi, không ăn được.” Giọng điệu của Đằng Cận Tư hơi buồn bã, điều này làm cho Lương Chân Chân thiếu chút nữa phun hết thức ăn trong miệng ra, đúng là sấm sét cuồn cuộn, anh vậy mà đang làm nũng với mình, thật là khiến cho cô không thể thích ứng.

“Đáng đời, ai kêu anh ăn nhanh như vậy, cũng đâu có ai hối hức anh.” Cô bĩu môi, liếc anh một cái.

“Nai con, anh còn muốn uống nước.” Trong giọng nói của Đằng Cận Tư đầy oan ức, hai tròng mắt đen mong chờ nhìn Lương Chân Chân.

Ai nói chỉ có phụ nữ mới là họa thủy (hồng nhan họa thủy - kẻ gây tai họa) đây! Đàn ông yêu nghiệt còn hơn cả phụ nữ! Thật sự làm cho tim gan người ta loạn lên rồi, vẫn nhắm mắt làm ngơ, Lương Chân Chân không để ý tới anh, chỉ cúi đầu lo ăn cơm, muốn coi thường sự nhộn nhạo quanh quẩn ở trong lòng mình, nhưng người nào đó vẫn cố tình nhìn chằm chằm cô, không có ý định bỏ qua.

“Trên mặt tôi không có mọc hoa, nhìn cái gì mà nhìn! Ăn cơm nhanh lên.” Lương Chân Chân cố ý hung dữ nói, sau đó gấp cho anh rất nhiều thức ăn, chất đống trong chén của anh giống như một tòa núi nhỏ.

Đằng Cận Tư khẽ cau mày, “Ăn không được, miệng đau, nhưng bụng rất đói.”

Xem như Lương Chân Chân đã thấy rõ mục đích tối nay của anh, luôn dung thủ đoạn như vậy có ý gì đây? Bây giờ bọn họ không phải là người yêu, làm như vậy sẽ gọi lại chuyện cũ trước kia, làm cho cô thêm thương cảm mà thôi, chẳng lẽ anh cho rằng làm những điều này thì có thể nối lại tình xưa sao?

“Ăn không vô thì đừng ăn.” Cô chột tức giận, giận anh, cũng giận mình, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi đến quầy tính tiền, kết quả bị Đằng Cận Tư kéo lại, “Anh đi.”

“Không được! Đã nói là do tôi mời khách.” Lương Chân Chân cũng rất bướng bỉnh, kiên trì không chịu.

“Em mời khách, anh trả tiền, giống nhau.” Suy nghĩ của Đằng Cận Tư xoay chuyển rất nhanh, cũng kiên trì không để cho cô trả tiền.

Trong lúc hai người giằng co chưa xong, phục vụ rất quyết đoán nhận lấy thẻ vàng trên tay của Đằng Cận Tư. Phải biết rằng, gặp phải tình huống nam nữ tranh nhau trả tiền, phục vụ đều thu tiền của nam, đây là định luật không thay đổi, cho nên Lương Chân Chân không thể trả tiền theo tính toán, cô tức giận đến phỏng má, nhưng cố tình không có chỗ phát tác, chỉ có thể nắm chặt tay thở phò đi ra ngoài.

“Nai con, chờ anh một chút.” Đằng Cận Tư la lên ở sau lưng cô, nhưng Lương Chân Chân đang tức giận sẽ không để ý đến anh, chỉ lo đi về phía trước, cũng may người anh cao chân anh dài, chưa bao lâu đã đuổi theo cô, lấy lòng nói, “Nai con, đừng giận, nếu không lần sau đến lượt anh mời khách, em trả tiền?”

“Được! Lần sau anh còn như vậy tôi sẽ lập tức trở mặt với anh!” Lương Chân Chân dùng sức hất bàn tay anh nắm lấy cánh tay mình ra, không chút nào ý thức được mình đã bị anh gài bẫy, đồng nghĩa với việc đồng ý hẹn anh lần sau.

Đằng Cận Tư lại cảm thấy cô đáng yêu khác thường, không để cho cô trả tiền cũng có thể làm cô giận đến như vậy, không biết có phải là do Lương Chân Chân không muốn vì vậy mà thiếu anh cái gì, dù sao trước mắt hai người không có chút quan hệ nào, anh giúp mình lấy được vé khách VIP, lại không thấy anh muốn

tiền hay nói lên bất kỳ yêu cầu vô lễ nào, điều này khiến cho cô hơi bần khoản, nên muốn mời anh đi ăn cơm, ai ngờ anh lại giành trả tiền, chuyện này thuộc về vấn đề nguyên tắc, đương nhiên cô tức giận.

“Ừ, em muốn sao cũng được.” Giọng nói cứng chiều của anh giống như một xô nước đá, dập tắt lửa giận trong lòng của Lương Chân Chân, rất nhanh cô bình tĩnh lại, “Khuya lắm rồi, tôi phải về nhà.”

“Nai con, chúng ta trò chuyện một chút được không?” Đằng Cận Tư cảm thấy trong lòng nai con vẫn có anh, nhưng vì sao mỗi lần đến thời khắc mấu chốt cô đều trở nên rất lạnh nhạt, giống như cố ý trốn tránh, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến cô không muốn tiếp nhận người yêu của mình lần nữa, rốt cuộc khúc mắc của cô là cái gì? Giống như Lê tử từng nói, tâm bệnh cần phải chữa bằng tâm được, anh phải biết rõ vướng mắc trong này mới được.

“Tôi mệt rồi, muốn về nhà ngủ.” Lương Chân Chân cố ý trốn tránh vấn đề này, cô sợ mình sẽ không nhận được nói ra chuyện đùa nhỏ, nhưng cô không muốn nói, chuyện đó tương đương với một vết sẹo chôn dưới đáy lòng, cô không muốn nhắc lại.

“Được, anh đưa em về.” Mặc dù Đằng Cận Tư rất muốn giữ cô lại, nhưng sau khi đã trải qua nhiều việc như vậy, anh cũng hiểu, ép buộc là vô ích, hơn nữa đối với nai con mà nói, anh muốn cô cam tâm tình nguyện.

Thấy anh đồng ý dễ như vậy, ngược lại Lương Chân Chân cảm thấy ngoài ý muốn, gương mặt liếc anh một cái, nửa cần mồi đi theo anh lên xe, dọc theo đường đi, cô vẫn chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ, trông mắt đen không hề có tiêu cự nhìn chằm chằm ngọn đèn đường ở xa, chỉ tiếc dù cho có náo nhiệt sầm uất hơn nữa, ầm ập rục rịch hơn nữa, cũng không thuộc về cô, nhắm mắt lại khẽ tựa vào trên ghế ngồi, hưởng thụ cảm giác yên bình trong giây phút này.

Lúc xe ngừng lại, cũng không có ai mở miệng nói chuyện trước, cũng không có ai mở cửa xe, bên trong không gian tĩnh mịch chỉ nghe được tiếng hít thở đều đặn của hai người, dường như không có ai muốn phá vỡ sự yên tĩnh tốt đẹp này.

“Tôi đi đây.” Lương Chân Chân mở miệng trước, nghiêng người mở cửa chuẩn bị đi, lại bị Đằng Cận Tư nắm lấy cánh tay trái.

“Nai con, anh sẽ không buông tay, cũng sẽ không ép buộc em làm bất kỳ chuyện gì em không thích, anh vẫn sẽ theo đuổi cho đến khi em đồng ý mới thôi.” Giọng nói của Đằng Cận Tư khàn khàn, sâu đậm, lộ ra sự kiên định.

Lòng của Lương Chân Chân hơi rung động, cuống quýt tránh thoát bàn tay của anh, nghiêng người xuống xe, không thể phủ nhận, những lời này của anh đã khuấy động lên một gợn sóng lớn trong lòng cô, nếu như ba năm trước đây anh luôn mạnh mẽ chiếm đoạt mình, ít nhất mình còn có lý do hận anh, nhưng bây giờ anh lại thay đổi chiến thuật, làm cho cô không thể hận nổi.

Cho tới lúc cô lên lầu, bước chân hơi hỗn loạn, cảm giác có một ánh mắt thâm tình đang nhìn mình chăm chú ở sau lưng, làm cho cô hít thở không thông, sau khi vào nhà, cô liền tựa vào trên cửa mở to miệng thở phào nhẹ nhõm.

“Bé Chân, con làm sao vậy?” Vừa đúng lúc Diệp Lan đi ra từ trong phòng để rót nước uống..., nhìn thấy con gái tựa vào trên cửa che ngực, còn tưởng rằng con bị cái gì dọa sợ.

“Không có sao, có thể là do con lên lầu quá gấp, nên hơi khó thở, mẹ Diệp, mẹ còn chưa ngủ à?” Lương Chân Chân nở nụ cười ngây thơ, cô không muốn làm cho mẹ Diệp lo lắng.

241. Chương 242: Gia Yển Nhà Họ Thẩm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thẩm) (Một)

“Ừ, người lớn tuổi, chất lượng giấc ngủ càng lúc càng không tốt.” Diệp Lan thở dài, đi tới bên cạnh máy đun nước, rót nửa ly nước ấm uống.

Lương Chân Chân đi tới ôm bờ vai của Diệp Lan, “Mẹ Diệp, mẹ không già chút nào, ở trong lòng con, mẹ mãi mãi là người mẹ tốt nhất.”

“Cái con bé này, nói năng ngọt xớt.” Diệp Lan cười ha hả sờ đầu của con gái, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, ai cũng lớn rồi, mà bà, cũng già rồi.

“Mẹ Diệp, Thẩm. Ba gọi điện thoại kêu con ngày mai đến nhà họ Thẩm ăn cơm, con đồng ý rồi.” Lương Chân Chân cảm thấy cần phải nói chuyện này cho mẹ Diệp, mẹ là người thân nhất của mình, nên được hưởng cái quyền đó.

“Nên đồng ý, dù nói thế nào, chỗ đó cũng là nhà của con, ba con cũng thật lòng thương yêu con, mẹ nghĩ, chuyện năm đó ba con cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, chuyện cũ đã qua, người sống phải sống cho tốt, con hãy nghe lời khuyên của mẹ Diệp, hãy bỏ qua hết chuyện cũ, mỗi ngày sống thật vui vẻ.” Diệp Lan từ ái nói.

“Dạ, con hiểu rồi.” Lương Chân Chân mấp máy môi, ôm cánh tay của Diệp Lan, tựa đầu vào trên vai của bà làm nũng, “Mẹ Diệp, buổi tối con muốn ngủ chung với mẹ.”

“Được.” Diệp Lan cười cầm tay của con gái, sự ấm áp lan toả khắp cả nhà.

Bởi vì là Chủ nhật, Lương Chân Chân ngủ thẳng đến gần trưa mới dậy, sau khi rửa mặt xong, cô đứng ở trước tủ quần áo thật lâu cũng không biết nên chọn quần áo nào cho thích hợp, nhà họ Thẩm cũng được xem là gia đình quyền quý ở thành phố C, lần đầu tiên gặp mặt, cô nên ăn mặc trang trọng một chút mới được.

Trong lòng thật sự rất thấp thỏm, liền gọi điện thoại cho Giai Ny, hi vọng cô có thể giúp mình, hai người thảo luận một hồi, cuối cùng, Giai Ny chỉ nói bốn chữ: đơn giản trang nhã.

Lương Chân Chân suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể như vậy, ngay sau đó tự tìm một bộ đầm xanh nhạt từ trong tủ quần áo, nhiều bông hoa may thành làn váy, đường vòng cung tuyệt đẹp, tung bay nhẹ nhàng, mặc trên người vô cùng đơn giản, cô soi gương, rất thực nữ, rất đơn giản, cô cư xử trang nhã một chút nên là OK rồi.

Lúc chuẩn bị ra cửa, chợt nhận được điện thoại của thị trưởng Quý, khoe miệng cô cong lên cười yếu ớt, trêu chọc nói: “Thị trưởng đại nhân, sao hôm nay đột nhiên nhớ đến dân thường như tôi đây?”

khụ. Mấy ngày trước tôi đến thành phố W học tập trao đổi, tối hôm qua mới vừa trở về. Quý Phạm Tây che miệng ho nhẹ một tiếng, trong lời nói có sự nhẹ nhõm vui sướng, thật ra thì anh càng muốn nói là: tôi có thể hiểu là nhiều ngày không gặp tôi, cho nên nhớ tôi sao? Nhưng anh không dám nói, sợ vừa nói ra sẽ phá hư quan hệ bạn bè của anh và Chân Chân hiện nay.

“Haha. Đùa với anh thôi..., biết anh là người bận rộn.” Lương Chân Chân thật lòng xem anh là bạn, cho nên mỗi lần gặp mặt hay nói chuyện phiếm, cô đều cố gắng điều chỉnh không khí thật thoải mái.

Chân Chân, bây giờ tôi đang ở dưới lầu nhà em. Quý Phạm Tây chợt nói.

“Hả? Nhưng hôm nay tôi không rảnh, nếu không bữa khác tôi mời anh ăn cơm.” Sau khi Lương Chân Chân kinh ngạc thì trở nên lạnh nhạt.

Tôi cố ý tới đón em đến nhà họ Thẩm.

Lương Chân Chân nghi ngờ, ngay sau đó hiểu ra, nhất định là. Ba kêu anh ta tới, nhất định là do ba lo lắng cho mình, sợ mình không qua được cửa này, cho nên bảo Quý Phạm Tây tới đây động viên cô.

“Ừ, tôi lập tức xuống lầu.” Nói xong, cô liền cầm túi xách lên chào mẹ Diệp.

Hôm nay Quý Phạm Tây không có mặc tây trang, áo sơ mi, chỉ mặc một bộ đồ đơn giản màu xám nhạt, không che giấu được vẻ phong thần tuấn lãng của anh, còn xinh đẹp thoải mái hơn đáng kể bình thường, tà tà dựa vào trên thân xe, ánh mặt trời vàng óng ánh, làm cho xung quanh người anh tỏa ra một vòng sáng màu vàng nhạt, ấm áp, nhìn cũng rất thoải mái.

“Anh chờ lâu chưa?” Lương Chân Chân áy náy.

Quý Phạm Tây mở cửa xe cho cô, “Không lâu lắm, mấy phút mà thôi, lên xe đi, bên ngoài nắng lắm.”

“Ừ, anh Quý, cảm ơn anh.” Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Lương Chân Chân nói rất chân thành.

“Không gọi tôi là thị trưởng đại nhân nữa sao?” Quý Phạm Tây cố ý chế nhạo cô.

Lương Chân Chân đỏ mặt, ngay sau đó mặt giãn ra cười tươi, “Trước kia là tiểu nữ ngu ngốc không hiểu chuyện, cho nên mạo phạm thị trưởng đại nhân, kính xin bỏ qua cho tiểu nhân đi, tha thứ cho tiểu nữ đi, trời ơi, như vậy làm cho tôi cảm thấy rất áp lực đó! Vẫn gọi anh Quý cho thân thiết.”

“Ừ.” Quý Phạm Tây gật đầu, cũng không trêu chọc cô, trong mắt chan chứa tình cảm, thật lòng khen ngợi nói: “Hôm nay em rất đẹp, xinh đẹp như công chúa.”

“Anh Quý, anh đang cố ý chọc em sao? Em chính là vịt con xấu xí chính cống.” Lương Chân Chân khoa trương há mồm, cô phát hiện mình càng ngày càng có tinh thần tự chê bản thân.

Trong chuyện cổ tích cuối cùng vịt con xấu xí sẽ biến thành thiên nga trắng. Quý Phạm Tây nói thầm trong lòng, nhưng anh hiểu có mấy lời nói ra không thích hợp, thu hồi tâm tình của mình mới là cách làm của người thông minh.

“Cô bé ngốc, không nên tự chê bai mình, mỗi người chúng ta ở trên đời này đều là độc nhất vô nhị (*).” Anh như một người anh trai vuốt tóc của Lương Chân Chân, chọc cho cô một hồi nháy mắt, “Làm tóc em rồi lên, đợi lát nữa em sẽ thành trò cười.”

(*)độc nhất vô nhị : có một không hai.

“Đừng lo, người của nhà họ Thẩm không có đáng sợ như vậy, hai năm nay Thẩm Quân Nhã và mẹ cô ấy vẫn ở Côn Minh, rất ít quay về, còn Thẩm lão phu nhân, người lớn tuổi, khó tránh khỏi sẽ trở nên khó tính, nói gì thì em cũng nghe lỗ tai này lọt qua lỗ tai kia, đừng để ý quá.” Quý Phạm Tây cười đến vô hại.

Lương Chân Chân gật đầu một cái, thì ra Thẩm Quân Nhã và mẹ cô ấy không có ở nhà, vậy cũng chỉ có Thẩm lão phu nhân thôi, năm đó bà ép mẹ rời đi, nhất định bà không thích mình, nhất định anh Quý nói vậy là an ủi mình, cô cũng tự nói với bản thân đừng để ý đến những lời khó nghe.

“Thật ra thì, em còn có một người chú, là một kiến trúc sư tương đối nổi tiếng ở trong nước, quan hệ của chú ấy với ba em rất tốt, vợ và con của chú ấy cũng không giống như mẹ con Thẩm Quân Nhã, rất dễ gần.”

“Ừ, còn ai khác không?” Lương Chân Chân hỏi.

“Không có”

Lương Chân Chân thở phào nhẹ nhõm, may mắn không phải là một gia tộc lớn, nếu không cô sẽ không chịu được.

Dọc theo đường đi, hai người trò chuyện vui vẻ, bất tri bất giác, đã đến cửa nhà họ Thẩm, Lương Chân Chân xuống xe, bước chân hơi chần chờ, thở dài, sợ cái gì chứ? Trước sau cũng phải đối mặt, hơn nữa cô rất muốn gặp nữ cường nhân (*) trong lời đồn - Thẩm lão phu nhân.

(*)nữ cường nhân: người phụ nữ mạnh mẽ

242. Chương 243: Gia Yển Nhà Họ Thẩm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thẩm) (Hai)

Lương Chân Chân đi theo Quý Phạm Tây vào nhà họ Thẩm, trong lòng không khỏi cảm thán nơi này quá mức hoa lệ và phô trương, so sánh mà nói, cô thích phong cách cổ xưa mà trang nhã ở nhà họ Đằng hơn, giống như cảm giác mà Đằng lão phu nhân mang đến cho người khác, làm cho người ta không tự chủ được muốn tiếp cận, nghĩ như vậy, đáy lòng cô chợt hơi áy náy, cô nhớ lúc mới về nước bà nội Đằng đã gọi điện thoại cho cô, bảo cô rảnh rồi qua thăm bà, nói thì nói như thế, nhưng cô lấy thân phận gì mà đi đây?

Hơn nữa, cô không ngờ tới ba năm trôi qua rồi, bà nội Đằng vẫn đối xử thân thiết với mình như vậy, lời nói cũng từ ái như thế, nghe nói năm xưa bà cũng là một nữ cường nhân (*) kia mà, tại sao chênh lệch nhiều như vậy?

(*)nữ cường nhân: người phụ nữ mạnh mẽ, cường hãn

Bà càng đối xử tốt với mình, càng làm cho mình cảm thấy áy náy, càng không dám gặp bà, sợ mình sẽ không nhận được nói ra nỗi khổ mình đã chịu đựng nhiều năm, đối với thân tình, cô không có sức kháng cự.

“Anh Quý, đây là chị họ nhỏ của em sao?” Đột nhiên, từ bên đường nhỏ có một cậu thanh niên mười tám mười chín tuổi như ánh mặt trời đi tới, tươi cười rạng rỡ nói.

“Chân Chân, đây là Thẩm Tuấn Diệu, con trai của chú hai em, năm nay mới vừa lên năm nhất.” Quý Phạm Tây giới thiệu cho Lương Chân Chân.

“Chị họ, hoan nghênh về nhà.” Trên mặt Thẩm Tuấn Diệu tươi cười rực rỡ, trong mắt đầy chân thành và thiện ý, điều này làm cho Lương Chân Chân vốn căng thẳng đã thả lỏng không ít, khóe môi chậm rãi nhếch lên mỉm cười, như một đóa hoa bách hợp thanh thuần.

“Tuấn Diệu, cảm ơn em.” Cô chợt có thiện cảm với đứa em họ mới gặp mặt này.

Đúng lúc này, Thẩm Bác Sinh đi ra từ trong nhà, nhìn thấy ba người bọn họ đứng ở ngoài cửa, cười ha hả, “Sao đứng ở đây hết vậy, mau vào nhà.”

Ba người nghe lời đi vào, trong lòng Lương Chân Chân đã bớt căng thẳng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh, dù sao vẫn còn một nhân vật nặng kị chưa xuất hiện, có điều, cô không ngờ tới cha mẹ của Quý Phạm Tây cũng ở đây, chín người ăn cơm, chỉ có ba tiểu bối(*), một bàn đều là bề trên(**), đúng là Alexandros(***)

(*)tiểu bối: vai vế nhỏ

(**)bề trên: ý nói kính trọng

(***)Alexandros III của Macedonia, được biết rộng rãi với cái tên Alexandros Đại đế, là Quốc vương thứ 14 của nhà Argead ở Vương quốc Macedonia, nhưng ít dành thời gian cho việc trị quốc tại quê nhà Macedonia.

Cũng may chú hai và thím hai cho cô cảm giác rất gần gũi, cá tính của chú hai Thẩm Bác Nhân hài hước khôi hài, thím hai Bạch Nhược dịu dàng hiền thực, biểu hiện rất hoan nghênh cô.

“Chân Chân, đây là nhà con, sau này thường xuyên về nhà biết không?” Bạch Nhược kéo tay của cô yêu thương nói, bộ dáng của con bé này trong veo như nước, vừa nhìn đã biết khéo léo hiểu chuyện, thật là đáng yêu.

“Dạ, cảm ơn thím hai.” Lương Chân Chân cười biết điều.

“Người một nhà không cần nói cảm ơn, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Bạch Nhược cười ha hả dắt cô đến phòng ăn, Thẩm Bác Sinh nhìn thấy tình cảnh này dĩ nhiên là vui vẻ không thôi, ông chỉ hy vọng có thể cho Chân Chân một không khí gia đình.

Vào lúc tất cả mọi người ngồi xuống, Thẩm lão phu nhân thông dong tới chậm, bày ra thái độ cao quý không ai bì được, nghiêm mặt không nói lời nào, động tác cầm bát đũa cũng vô cùng nặng nề, như hận không thể đập bể.

“Mẹ, đây chính là Chân Chân, cháu ngoại của mẹ.” Thắm Bác Sinh rót ly trà cho mẹ, trong lòng ông, vẫn hi vọng mẹ có thể chấp nhận Chân Chân, ông không hy vọng Chân Chân chịu chút uất ức nào, nhất là ở trong nhà này.

Thắm lão phu nhân nhận lấy ly trà con trai đưa tới, ưu nhã uống một hớp, trầm mặc không nói gì, giống như đồng ý với lời của con. Thắm Bác Sinh thấy thế, vội nháy mắt cho Chân Chân, hi vọng cô có thể gọi một tiếng bà nội.

Trong lòng Lương Chân Chân hơi đấu tranh, cho dù cô không muốn, nhưng cô hiểu suy nghĩ trong lòng của ba, ba hi vọng người một nhà có thể sống hòa thuận vui vẻ, ngay sau đó nhếch lông mày, mở miệng, “Bà nội.”

“Hừ! Kêu bắt đắc dĩ như vậy, nhà họ Thắm của chúng tôi không hiếm lạ những người không rõ nguồn gốc, ở trong lòng tôi, vĩnh viễn chỉ có một cháu gái là Tiểu Nhã.” Thắm lão phu nhân nghiêm khắc hừ nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, Lương Chân Chân chỉ cảm thấy hai má nóng hừng hực như bị thiêu đốt, khó chịu như bị một bạt tai ở trước mặt mọi người, thật ra thì cô từng nghĩ Thắm lão phu nhân sẽ làm cô khó xử, nhưng không nghĩ đến sẽ có biến chuyển như vậy, làm cho cô không kịp trở tay.

Sắc mặt của Thắm Bác Sinh không tốt, vẫn còn nhớ khuya ngày hôm trước ông tìm mẹ tâm sự, hi vọng mẹ có thể chấp nhận cháu gái Chân Chân này, mặc kệ trước kia mẹ đã làm gì, nhưng tóm lại vẫn là mẹ của mình, cho nên ông hi vọng người một nhà có thể sống hòa thuận, vừa mới bắt đầu Thắm lão phu nhân vẫn chưa đồng ý, nhưng sau khi nghe con trai khuyên nhủ, bà đã gật đầu. Mà vì phòng ngừa mẹ làm khó dễ, Thắm Bác Sinh đã mời một nhà ông Quý đến làm khách, nghĩ tới trường hợp có người ngoài ở đây, mẹ sẽ kiêng dè một chút, như vậy cũng sẽ giảm bớt áp lực của Chân Chân, dù sao không phải chỉ có người trong nhà.

“Bà Thắm, Chân Chân không hề gọi bắt đắc dĩ, chỉ là trước nay cô ấy chưa từng gọi qua từ này, mất 22 năm thân tình, đối với cô ấy mà nói, rất là nặng nề, cần một quá trình thích ứng.” Quý Phạm Tây chau mày lại nói, anh cũng không ngờ đến Thắm lão phu nhân sẽ sỉ nhục Chân Chân ở trước mặt mọi người.

Thắm lão phu nhân liếc anh một cái, quay đầu nhìn về phía Lương Chân Chân, “Hai mẹ con một đức hạnh (*), đều quyến rũ đàn ông! Có điều theo tình hình trước mắt, đúng là trò giỏi hơn thầy, con gái hơn mẹ quá cổ nhiều, thành công cướp đi bạn trai của cháu gái tôi, đúng là không biết xấu hổ!” Giọng nói chói tai ác độc, lời nói như có gai, đâm Lương Chân Chân đến thương tích đầy mình, cả người giống như rơi vào trong hầm băng, cô lạnh đến run lấy lấy.

(*)đức hạnh: thường mang nghĩa xấu

“Đủ rồi! Mẹ, chuyện năm đó đều là sai lầm của con, Tiểu Vũ và Chân Chân đều vô tội, sao mẹ có thể ác độc chửi họ như vậy? Sự trang nhã ung dung bình thường của mẹ đâu rồi? Bộ dáng bây giờ của mẹ còn giống như một phu nhân danh môn sao?” Thắm Bác Sinh lạnh lùng trách mắng, ông đã không có cách nào suy nghĩ tới lòng hiếu thảo của mình, bên cạnh một người mẹ như vậy, ông không còn tâm tình hiếu thuận.

“Con. Con. Con hoàn toàn bị hồ ly tinh che mờ mắt!” Thắm lão phu nhân tức giận đến cả người phát run.

Lương Chân Chân không thể tiếp tục khống chế tâm trạng của mình, cắn chặt môi chạy ra ngoài, cô không muốn ở đây, một giây cũng không, vốn mang ước mơ tốt đẹp vào giờ phút này hoàn toàn sụp xuống.

“Chân Chân.” Quý Phạm Tây lo lắng đuổi theo, vốn là một buổi tiệc tốt, cứ bị tan rã như vậy.

243. Chương 244 Gia Yếu Nhà Họ Thẩm (Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Thẩm) (Ba)

Vợ chồng họ Quý liếc nhau một cái, trong lòng đồng thời thở dài, bữa cơm hôm nay đúng là khiến người ta khắc sâu vào trí nhớ, Thẩm lão phu nhân còn sắc bén hơn so với tin đồn, nói chuyện hoàn toàn không chừa lại một đường sống nào, làm cho lòng người lạnh lẽo.

“Mẹ, mẹ làm con quá thất vọng!” Thẩm Bác Sinh tức giận đứng dậy, đối với ông mà nói, bữa cơm hôm nay có ý nghĩa vô cùng trọng đại, ba năm nay, lần đầu tiên Chân Chân chịu đặt chân vào cửa nhà họ Thẩm, ông đã làm xong tất cả công tác chuẩn bị, chỉ muốn tạo cho nó một không khí gia đình, để cho nó thích nơi này, còn bên mẹ, ông đã hạ mình cầu xin bà có thể chấp nhận Chân Chân, dù nói thế nào đó cũng là cháu gái ruột của bà.

Thật sự không nghĩ đến, mẹ lại lừa gạt mình, ngoài mặt đồng ý với mình chấp nhận Chân Chân, đợi nó vào cửa thì hung hăng làm nhục nó, lời nói như nói với một người hoàn toàn xa lạ, không! Còn không bằng người xa lạ!

“Sao số tôi khổ như vậy! Nuôi một con bạch nhãn lang (*)! Thà muốn con hồ ly tinh kia cũng không muốn người đã sinh ra và nuôi mày” Thẩm lão phu nhân vô cùng đau đớn đập bàn, không hề cảm thấy mình làm sai chỗ nào, ở trong suy nghĩ của bà, nhà họ Thẩm là danh môn thế gia, thân phận của Lương Vũ không xứng vào nhà họ Thẩm, con gái do người đàn bà kia sinh ra càng không xứng mang họ Thẩm, chỉ là tiểu dã chủng mà thôi, không hề có bất kì quan hệ gì với nhà họ Thẩm của bọn họ.

(*)Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có ‘điều bạch nhãn’ thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

“Nếu như có thể, con thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với mẹ.” Giọng nói của Thẩm Bác Sinh bi thống, trải qua chuyện vừa rồi, đoán chừng cả đời Chân Chân cũng sẽ không muốn đặt chân vào nơi này, nó thiện lương như vậy, vô tội như thế, còn gọi mẹ một tiếng “Bà nội”, nhưng mẹ lại sỉ nhục nó, không chỉ sỉ nhục nó mà còn sỉ nhục người mẹ đã mất của nó, ngay cả ông còn cảm thấy khó chấp nhận, chớ nói chi là Chân Chân, cũng không biết bây giờ nó như thế nào.

“Mày.” Mẹ Thẩm giận đến cơ thể run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, nhưng Thẩm Bác Sinh hoàn toàn không nhìn bà, trực tiếp đi ra khỏi phòng ăn, không khí bên trong quá áp lực, làm cho ông không thể chịu đựng.

Trong khoảng thời gian ngắn, những người khác trên bàn cũng rối rít rời tiệc, Thẩm Bác Nhân nhìn mẹ đang ngồi tê liệt trên ghế, “Mẹ, lần này mẹ đã làm anh trai tổn thương, anh ấy đã rất cố gắng để người một nhà có thể sống hoà thuận, nhưng mẹ lại đập nát cơ hội duy nhất này rồi.”

“Muốn mẹ thừa nhận đứa con gái do hồ ly tinh sinh ra, không có cửa đâu!” Giọng nói của Thẩm lão phu nhân sắc bén cay nghiệt, hận không thể bóp vỡ cái ly trong tay.

“Mẹ, mẹ đã lớn tuổi như vậy, tại sao không an hưởng tuổi già? Nhất định u mê không tỉnh ngộ như vậy?” Thẩm Bác Nhân thở dài, kéo tay của vợ đi ra ngoài, nhớ năm đó lúc ông kết hôn với Nhược Nhược, cũng gặp không ít trắc trở, nói gì mẹ cũng không đồng ý cho ông cưới Nhược Nhược – một giáo viên có xuất thân bình thường, sử dụng rất nhiều thủ đoạn ngăn cản mình, còn tự ý làm chủ thay ông, đăng báo nói ông sắp đính hôn với một tiểu thư nào đó, làm hại Nhược Nhược đau lòng muốn chết, thiếu chút nữa đã làm mất đứa con của bọn họ.

Thật may là có anh trai ra mặt giúp, đề sự kiện đó xuống. Đề xuống rồi, còn giúp ông thoát đi ma quỷ(*) của mẹ, thậm chí giúp ông thuyết phục mẹ đồng ý hôn sự của ông và Nhược Nhược, sau đó ông còn hỏi sao anh trai làm được, anh chỉ vỗ bờ vai của mình, “Anh không hy vọng bị kịch tái diễn lại một lần nữa, chúc hai em hạnh phúc.”

(*)ma quỷ: nanh vuốt ma quỷ

Đến nay anh vẫn còn nhớ sự thăng trầm bi thương dưới đáy mắt của anh trai, dày đặc đến mức như không thể tan ra, trong nháy mắt ông đã hiểu, ông cũng biết một chút về chuyện cũ của anh trai, mặc dù khi đó học đại học ở bên ngoài, nhưng mỗi lần khi về nhà cũng nghe không ít tin đồn.

Chỉ chốc lát sau, trong đại sảnh của nhà họ Thẩm chỉ còn một mình lão phu nhân, bà tức giận đến cả người phát run, hất toàn bộ bát đĩa trên bàn xuống đất đất, hoàn toàn mất hết bộ dáng đoan trang quý phái của một quý bà, chỉ còn lại hình tượng của một người đàn bà chanh chua đang rất tức giận.

“Lão. Lão phu nhân.” Người hầu hạ bà nửa đời run rẩy nói.

“Đi! Tất cả đều đi hết cho tao! Tao không cần mấy người thương hại, đều là một đám bạch nhãn lang! Sớm biết có ngày hôm nay, tao không nên sinh chúng mày ra.” Thẩm lão phu nhân đã hoàn toàn mất trí rồi.

Người giúp việc chỉ đành phải nhỏ giọng lui ra, bà hiểu rất rõ tính cách của Thẩm lão phu nhân, cả đời hiếu thắng, làm cho lòng tự trọng của bà rất nặng, thà bà phụ người khác chứ không cho người khác phụ bà.

Quý Phạm Tây đuổi theo một đường, rất nhanh đã đuổi kịp Chân Chân, kéo cánh tay của cô, móc một cái khăn tay từ trong lòng ngực ra đưa cho cô, anh biết bây giờ mình nói gì cũng không thích hợp, chỉ có thể không tiếng động an ủi cô.

Lương Chân Chân nhận lấy khăn tay anh đưa tới, lau nước mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Em muốn rời khỏi nơi này.”

“Ừ, bây giờ anh dẫn em đi.” Tâm trạng của Quý Phạm Tây cũng không tốt, anh không ngờ tới Thẩm lão phu nhân nói chuyện khó nghe như vậy, ngay cả người mẹ đã qua đời của Chân Chân cũng không bỏ qua.

Lúc hai người chuẩn bị lên xe, Thẩm Bác Sinh đi tới, “Chân Chân, là lỗi của ba, ba rất xin lỗi con, để cho con chịu oan ức lớn như vậy, từ nay về sau, ba sẽ không kêu con về nhà họ Thẩm nữa, chỉ hi vọng, mỗi tuần con có thể đồng ý ăn hai bữa cơm với ba.” Diên nđan lē-quý-đôn

Lương Chân Chân rũ mắt không nói gì, nơi này, đã trở thành cơn ác mộng trong lòng cô, kiếp này, cô sẽ không đặt chân vào nơi này, còn về phần ba, cô biết chuyện ngày hôm nay không phải lỗi của ba, dù sao cũng vì cô tin tưởng ba nên mới tới, kết quả lại bị sỉ nhục bởi “Bà nội” trên danh nghĩa của cô, nghĩ như vậy, cô thật hận không thể hung hăng tát mình một cái.

Trong lòng Thẩm Bác Sinh thầm thở dài một hơi, ông biết chuyện vừa rồi đã tạo thành ám ảnh trong lòng Chân Chân, một khi không còn tin tưởng, sẽ rất khó xây dựng lại, haizzz. Ông đã tạo nghiệt gì đây!

“Phạm Tây, chăm sóc Chân Chân thật tốt.” Ông vỗ vai của Quý Phạm Tây.

“Yên tâm đi, chú Thẩm.” Quý Phạm Tây trịnh trọng gật đầu một cái.

“Ừ.” Sau khi nói xong, ông đi tới xe của mình, thoát nhìn bóng lưng tang thương như thế.

Lúc một nhà Thẩm Bác Nhân và vợ chồng họ Quý đi ra, vừa đúng lúc nhìn thấy hai chiếc xe rời đi theo hai hướng ngược nhau, liếc mắt nhìn nhau, sau đó lái xe của mình rời đi.

Vốn sẽ có một bữa tiệc gia đình ấm áp, nhưng kết thúc như thế, thật là khiến người ta lạnh thấu tim.

244. Chương 245: Gặp Lại Ở Câu Lạc Bộ

Quý Phạm Tây yên tĩnh lái xe, bất chợt liếc nhìn Chân Chân, xem tâm trạng của cô, “Muốn đi đâu?”

“Chỉ cần rời khỏi chỗ này, đi đâu cũng được.” Về mặt của Lương Chân Chân chán nản, cô không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào, thật ra thì cô cũng không đau lòng, chẳng qua chỉ cảm thấy

tâm trạng rất phức tạp, thậm chí cảm thấy buồn cười, rõ ràng đã biết Thẩm lão phu nhân là loại người gì, nhưng mình lại còn ôm một tia hi vọng chờ mong bà có thể chấp nhận mình?

Đều là phu nhân danh môn, quyền thế của nhà họ Đằng còn lớn hơn nhà họ Thẩm, nhưng bà nội Đằng ôn hòa thiện lương, bình dị gần gũi; mà còn bà ấy lại ý mình cao quý, không xem ai ra gì, sao lại khác biệt lớn như vậy? Người không phải là bà nội của cô thì đối xử với cô thân thiết, ngược lại bà nội của cô thì nói năng cay nghiệt?

Khóe miệng cô nhếch lên cười giễu, trên đời này có tram loại tình thân, cố tình cô lại gặp được loại ác liệt nhất..., ông trời thật đúng là ưu đãi cô!

“Tôi muốn đến phòng vũ đạo.” Đột nhiên cô mở miệng nói, đây là một cách phát tiết (*) đặc biệt của cô, lúc trước khi học ở đại học Columbia thì mỗi khi tâm trạng của cô không tốt, cô sẽ đến phòng vũ đạo của trường học, múa ba-lê liên tục, cho đến khi mình kiệt sức, cô mới dừng lại.

(*)phát tiết: giải toả, trút ra

“Được.” Mặc dù Quý Phạm Tây hơi kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu một cái, anh nhớ mang máng ở trong một câu lạc bộ cao cấp có một phòng múa chuyên biệt, đi chỗ đó khẳng định không sai.

Xe dừng ở trước cửa “Câu lạc bộ cao cấp Cảnh Uyển”, Quý Phạm Tây vẫn còn hơi kinh ngạc sao Chân Chân muốn tới đây, người bình thường khi tâm trạng không tốt sẽ lựa chọn đến bờ sông hóng gió một chút hoặc là ngồi ở trong quán cà phê yên tĩnh một hồi, mà hiển nhiên Chân Chân khác, cô tới phòng vũ đạo làm gì? Chẳng lẽ khiêu vũ?

Ôm tràn đầy nghi vấn, anh đi theo cô vào câu lạc bộ, sau khi hỏi mới biết phòng vũ đạo đã đầy người, Lương Chân Chân cần môi đứng ở đằng kia, trong lòng như có đầy bụng túi thân không cách nào nói ra.

Quý Phạm Tây nhìn đến đau lòng, “Cô à, người luyện múa nhiều như vậy, sắp xếp một chỗ không được sao?”

“Không, tôi muốn một căn phòng vũ đạo riêng.” Lương Chân Chân chen vào nói, cô cần một không gian đơn độc—để múa đơn.

Nhân viên lễ tân và Quý Phạm Tây đồng thời kinh ngạc nhìn về phía cô, dường như không hiểu cô muốn gì, người bình thường tới đây đều để học múa, mà cô.

“Xin hỏi, cô có phải là hội viên cao cấp của chỗ chúng tôi không? Công ty có quy định, chỉ có hội viên cao cấp mới có thể được hưởng quyền lợi có một phòng vũ đạo riêng.”

Lương Chân Chân mím môi lắc đầu một cái, cô quên mất nơi này không phải là ở trường học, không phải chỉ cần cô nói với người hướng dẫn vài lời là được, rời khỏi trường học không thể hành động tùy ý như vậy rồi.

“Bây giờ có thể làm hội viên cao cấp không?” Quý Phạm Tây cau mày, đều do bình thường anh không thích tới chỗ như thế này, đồng nghiệp hẹn anh qua nhiều lần, đều bị anh lấy cớ từ chối.

“Tiên sinh, thật xin lỗi, chế độ của câu lạc bộ chúng tôi tích lũy theo tiêu phí, không thể làm ngay.” Nhân viên lễ tân lễ phép nói, chợt cô cảm thấy nhìn người đàn ông đẹp trai này rất quen mắt, cảm giác đã từng gặp qua ở đâu đó.

“Anh Quý, thôi, chúng ta đi thôi.” Trong lòng Lương Chân Chân đã không còn ôm bất kỳ hy vọng gì, đây là thực tế trong xã hội, không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Đúng lúc Đằng Cận Tư hẹn vài người bạn trong thương trường tới đây đánh bóng chày, mặc đồ thể thao màu trắng, đội mũ lưỡi trai, xinh đẹp phóng khoáng, gương mặt lập tức nhìn thấy một nam một nữ đứng ở trước quầy, đôi mắt đen hẹp dài híp lại, lộ ra thần sắc nguy hiểm, sau khi nghe nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, liền đi qua, lạnh giọng nói: “Cho cô ấy một căn phòng vũ đạo riêng, tốt nhất.”

Nhân viên lễ tân nhìn thấy người tới liền tròn mắt, “Đằng. Đằng thiếu gia, ngài yên tâm, tôi lập tức làm ngay.” Đây chính là khách hàng lớn trong câu lạc bộ của bọn họ, là khách quý mà ông chủ dặn

dò phải đối xử đặc biệt, trong tay anh ta cầm thẻ vàng hoàng đế VIP, trong câu lạc bộ chỉ có ba thẻ, anh chính là một người trong số đó.

Lương Chân Chân không ngờ sẽ gặp Đằng Cận Tư ở đây, lúc nhìn quần áo anh mặc thì biết anh đến đánh bóng chày, trước kia cô cũng biết anh có sở thích này, nhưng vẫn không có cơ hội nhìn thấy tận mắt, không ngờ hôm nay bắt gặp anh ăn mặc hưu nhân, màu trắng cô chưa từng thấy qua, cộng thêm gương mặt khôi ngô, thêm vài phần lạnh lùng, dáng người cao ngất, đã đoạt đi tầm mắt của mọi người.

“Cám ơn.” Giọng nói mềm mại của cô giống như một ly rượu ngon rót vào trong cổ họng của Đằng Cận Tư, có một loại thoải mái không nói nên lời, anh không biết sao nài con lại ở chung một chỗ với thị trưởng Quý, cũng không biết tại sao nhìn tâm trạng của cô giống như đưa đám, càng không biết cô muốn một căn phòng vũ đạo riêng để làm gì; cho dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, cho dù trong lòng rất chua, nhưng anh không muốn nghi ngờ cô nữa, chỉ muốn cho cô những gì cô muốn.

Đằng Cận Tư không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, liền xoay người đi, dứt khoát đến nỗi Lương Chân Chân không kịp thích ứng, hẳn với tính cách của anh không phải là như vậy, trong thoáng chốc, phục vụ đi tới dẫn cô đi đến phòng vũ đạo.

“Anh Quý, cảm ơn anh đưa em đến đây, em muốn một mình ở lại được không?” Đôi mắt to ngập nước của cô tựa như một dòng nước trong veo, trong suốt đến khiến người ta không kiềm chế được hăm sâu vào trong đó.

“Ừ, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, đừng có chuyện buồn gì cũng giữ trong lòng được không?” Quý Phạm Tây cứng chùi sờ đầu của cô, người kia cũng có thể xoay người rời đi được, đương nhiên anh cũng được, cách phát tiết cảm xúc của mỗi người không giống nhau, có vài người thích bày tỏ, nhưng có vài người thích giấu ở trong lòng, chúng ta không thể nào thay đổi người khác, chỉ có thể lựa chọn tôn trọng.

Lương Chân Chân gật đầu một cái, “Ừ, em biết rồi.”

Nhìn bóng lưng của cô dần dần biến mất, lúc này Quý Phạm Tây mới xoay người rời đi, gần đây anh bận nhiều việc, đã quên mất việc rèn luyện sức khỏe, xem ra anh cũng phải làm một cái thẻ hội viên, thường xuyên đến nơi này rèn luyện cơ thể mới được.

Nhân viên lễ tân cười tủm tỉm làm thẻ hội viên giúp anh, đợi sau khi làm xong tất cả, người ta đã đi xa, cô mới nghẹn ngào gào lên, “A a a! Anh là thị trưởng Quý! Tôi chết mất, tôi quên muốn ký tên rồi!”

245. Chương 246: Múa Đơn Cô Độc

Quý Phạm Tây đi về phía trước chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Đằng Cận Tư đang nghiêng người dựa vào tường, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười lạnh, “Thì ra là Đằng thiếu gia chỉ cố làm ra vẻ tự nhiên, thật ra thì đứng chờ ở đây là có mục đích riêng sao?”

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc anh một cái, “Tôi chỉ muốn xác nhận anh không đi vào cùng mà thôi, có đôi khi, vẫn nên biết điều thì tốt hơn.”

“Tôi nghĩ người nên biết điều phải là Đằng thiếu gia anh mới đúng, từ ba năm trước vào lúc anh không tin tưởng Chân Chân, anh đã mất đi tư cách ở bên cô ấy!” Đối mặt với tình địch, Quý Phạm Tây không hề yếu thế.

“Thị trưởng Quý, anh có tư cách gì đứng ở đây phê bình tôi?” Trong mắt Đằng Cận Tư phát ra ý lạnh khiếp người, khóe môi hơi nhếch lên thể hiện rõ sự vô tình, sự dịu dàng và si tình của anh đều chỉ dành cho một người, đó chính là nai con của anh, trừ ở trước mặt cô và người thân nhất anh mới thể hiện ra bộ mặt chân thật, còn những người khác chỉ có thể thấy gương mặt máu lạnh vô tình của anh.

Trong lòng anh nghĩ thầm: Sao Quý Phạm Tây biết được rõ ràng như thế? Chẳng lẽ giữa anh ta và nai con đã quen thuộc đến mức không còn gì giấu nhau rồi sao? Nghĩ như vậy, đột nhiên anh cảm thấy cực kỳ khó

chịu, thật hận không thể hung hăng đánh người đàn ông ở trước mắt.

“Nếu như anh có thể tự mình hiểu lấy, thì nên cách xa Chân Chân, thương tổn anh gây ra cho cô ấy đã vượt qua sự hiểu biết của anh, mà cố tình những thứ đó mới làm cho Chân Chân đau lòng thấu xương.” Quý Phạm Tây cũng không phải ăn chay lớn lên, sau sự ôn hoà cũng có một mặt cương nghị của đàn ông.

Đằng Cận Tư neho trông mắt đen lại, lời nói của Quý Phạm Tây có ý gì? Chợt anh nhớ đến Lê tử từng bảo anh nhớ lại ba năm trước còn xảy ra chuyện gì qua, nhưng cho dù như thế nào mình cũng không nghĩ ra, bây giờ nghe giọng điệu Quý Phạm Tây, chẳng lẽ anh ta biết gì?

“Nói rõ ràng cho tôi! Nói cái gì mà tôi không biết đã làm tổn thương nai con sâu nhất?” Khuôn mặt của anh tàn bạo, ý lạnh trong trông mắt đen như muốn xuyên thấu Quý Phạm Tây.

Mà hiển nhiên Quý Phạm Tây sẽ không giải đáp câu hỏi của anh, hừ lạnh một tiếng, “Tôi sẽ không thay Chân Chân nói chuyện mà cô ấy không muốn nói cho anh, tự anh suy nghĩ thật kỹ đi!”

Dứt lời, anh liền đi qua anh ta, muốn đi phòng Gym rèn luyện cơ thể.

Đằng Cận Tư siết chặt quả đấm, cố nén kích động muốn đánh anh ta, anh biết chỉ dựa vào vũ lực sẽ không giải quyết được vấn đề, hơn nữa anh đánh nhau sẽ khiến nai con không vui, mặc kệ anh ta có quan hệ gì với nai con, dù sao hai nhà bọn họ cũng có quan hệ nhiều đời, vì vậy, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không những cố gắng trước kia đều uổng phí.

Nhưng mà anh thật sự không nghĩ ra mình còn làm chuyện gì thương tổn đến nai con? Chẳng lẽ còn có chuyện nghiêm trọng hơn việc không tin tưởng hay sao? Là trước hay là sau chuyện đó?

Một loạt vấn đề xoay quanh anh, cho nên anh không còn tâm trạng chơi bóng, đánh xuống, anh hoàn toàn không có tâm trạng, thua liên tiếp, làm cho người khác mở rộng tầm mắt.

“Đằng thiếu gia, đừng nói anh nhường cho tôi chứ? Trận bóng này anh còn chưa phát huy được một phần ba bình thường, rất rõ ràng, tôi không dám đảm đương!” Tổng giám đốc tập đoàn Đường Vũ cười ha hả trên ghế nói.

“Bình thường, chúng tôi đều thua, chẳng lẽ là ngày hôm nay cơ thể của Đằng thiếu gia khó chịu sao?” Tổng giám đốc tập đoàn Viễn Sơn vội vàng nói tiếp.

“Mấy người chơi đi, tôi đi trước.” Đằng Cận Tư buông gậy bóng chày trong tay xuống, cầm khăn lông lên vừa đi vừa lau mồ hôi, để lại mấy người trố mắt nhìn nhau.

Đi tới trước cửa cầu lạc bộ dường như Đằng Cận Tư chợt nghĩ đến cái gì, xoay người lại đi vào trong, hỏi nhân viên lễ tân nai con đang ở phòng vũ đạo nào, anh đi qua tìm.

Xa xa, anh đã nghe bên trong truyền đến tiếng nhạc du dương chậm rãi, chỉ tiếc đang đóng cửa, anh không thể nhìn rõ ràng, chỉ có thể nhìn thấy được một bóng dáng màu trắng xuyên qua lớp kính mờ nhỏ như cánh quạt, khiêu vũ linh hoạt theo tiết tấu âm nhạc, mặc dù anh không biết một tí gì về vũ đạo, nhưng anh biết cô đang múa ba lê, chỉ có múa ba-lê mới nhón chân lên, dùng mũi chân chống đỡ sức nặng của cả người.

Động tác chuyển động của cô nhanh chóng liên tục, thỉnh thoảng duỗi người; thỉnh thoảng đá chân; thỉnh thoảng nhảy lên; thỉnh thoảng xoay tròn, hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới của cô, nhảy đến quên mình, kỹ thuật múa duyên dáng uyển chuyển giống như một con thiên nga trắng xinh đẹp, múa đơn
. . . cô độc.

Cô độc, không sai, chính là từ này, mặc dù chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ, nhưng anh vẫn nhìn thấu sự cô độc của cô, mỗi một động tác, từng cái xoay tròn, đều làm tim của anh đau như bị ai nhéo, nai con như vậy, hoàn toàn mới với anh, anh không biết cô múa đẹp như vậy, với kỹ thuật của cô e rằng từ nhỏ đã bắt đầu luyện múa, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Thì ra mình còn chưa đủ hiểu rõ cô, mặc dù biết cô có học múa ở đại học Columbia ba năm, nhưng anh không biết cô có nhiệt tình với nhảy múa như vậy, múa chói lọi rực rỡ như thế, từng cái động tác cũng cho thấy tình cảm của cô, tận tình múa ở bên trong một căn phòng vũ đạo to như vậy, cô đang dùng sinh mạng để nhảy múa, giải tỏa tâm trạng của mình.

Anh hoàn toàn rung động, một màn này cũng đã khắc sâu vào trong đầu của anh, trọn đời khó quên, nai con như vậy làm cho anh liên tưởng đến mình, càng làm cho anh thêm đau lòng, thật muốn ôm cô, muốn hỏi rốt cuộc cô đã chịu oan ức gì, mà đau lòng như thế?

Ở trong thế giới của cô, tất cả đều như bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn lại sự giao thoa của ánh đèn và cô, phối với âm nhạc đau buồn, anh chỉ cảm thấy vô cùng thương cảm, không tự chủ nắm chặt quyền, mím chặt môi cố nén kích động muốn đẩy cửa vào, anh thật sự muốn nói cho cô biết: thế giới của em không hề cô độc, còn có anh, sẽ mãi mãi ở bên cạnh em. Diển diễn lên quý đôn

Ngón tay đã nhấn vào chốt cửa, nhưng vẫn buông ra, xúc động là ma quỷ, anh không thể xông vào như vậy, anh phải cho nai con một không gian riêng, cô vừa nói “Cám ơn” với mình, anh không thể để cho cô cảm thấy mình là một kẻ bỉ ổi nói không giữ lời.

Trong lòng anh âm thầm thề, về sau sẽ không để cho nai con múa một mình nữa, một màn đó quá khác ngoài.

Lui về phía sau hai bước, xoay người, lẳng lặng rời đi, rốt cuộc tâm trạng cũng không thể bình tĩnh lại.

246. Chương 247: Tiệc Thọ Tám Mười Của Đẳng Lão Phu Nhân (Một)

Thứ hai, Lương Chân Chân đi làm như thường, buổi chiều hôm trước một mình cô múa gần ba giờ đồng hồ ở phòng vũ đạo, cho đến khi cả người không còn sức, té ở trên sàn nhà sáng bóng, cô cứ nằm trên mặt đất chừng nửa giờ đồng hồ mới đứng dậy thay quần áo, dường như rất lâu rồi cô chưa từng thoải mái như vậy, vẫn còn nhớ lần múa đợt trước đã cách bấy giờ hơn một năm, trong quá trình múa cô dùng ngôn ngữ của thân thể để phóng thích toàn bộ cảm xúc của bản thân, không biết bao nhiêu lần, cho đến khi mình mệt mỏi không cử động được nữa, cũng không suy nghĩ được nữa, chuyện này sẽ thành quá khứ.

Đây cũng chính là cách giải tỏa đặc biệt của cô, bởi vậy khi còn nhỏ cô không có thời gian để buồn khổ, sau khi học xong mỗi một phút mỗi một giây cô đều dành cho việc học nhảy múa, cho nên mỗi lần bị người khác ức hiếp, tâm trạng không tốt thì cô sẽ thúc giục bản thân tập múa hết lần này đến lần khác, lâu ngày, đã hình thành thói quen này, vẫn bầu bạn với cô vài chục năm.

Dù chỉ múa đơn, cô cũng có thể làm được rất tốt.

Mở lịch làm việc, cô nhìn công việc hôm nay của mình, phải ra ngoài với một vị tiền bối, sau đó trở về viết bản thảo phỏng vấn, một tuần mới đã đến, bắt đầu bận rộn rồi đây.

Lương Chân Chân, cố gắng lên! Không thể bị bất kỳ khó khăn nào đánh ngã! Trong lòng cô tự nhủ.

Cầm cốc đi lấy nước, làm cho mình ly trà hoa cúc, nhìn mấy đóa hoa cúc nhỏ trôi bồng bềnh trong cốc nước trong suốt, khóe miệng cô hiện ra ý cười nhàn nhạt, thời gian ngâm càng lâu, nó liền lộ ra vẻ mộc mạc trong veo, trên mặt nước giống như được tô điểm bằng cánh hoa nhỏ màu vàng nhạt, trong lành dễ thương.

Khi Tổng Tử Quân đi tới vừa đúng lúc nhìn thấy Lương Chân Chân cười nhìn hoa cúc nhỏ bên trong cốc nước, trong mắt anh dần dần hiện lên ý cười nhẹ nhàng, thật là một cô gái ngốc nghếch đáng yêu, trà hoa cúc đó có gì mà nhìn? Còn nhìn đến say sưa như vậy?

“Khụ” Anh không nhận được ho khan một tiếng, Lương Chân Chân giật mình thiếu chút nữa làm rơi cái cốc trong tay, khi thấy người tới thì tức giận trừng mắt liếc anh một cái, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đúng rồi, buổi tối thứ sáu tuần trước, cô ở đâu?” Đột nhiên Tổng Tử Quân hỏi.

“Ồ Tại sao tôi phải nói cho anh biết?” Trong lòng Lương Chân Chân rét lạnh, anh ta hỏi câu này là có ý gì? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh ta thật sự nhìn thấy mình? Thật may là cô phản ứng nhanh, không có thuận miệng nói ra.

Tổng Tử Quân neho đôi mắt đào hoa lại, mặt cười không có ý tốt, “Hình như tôi nhìn thấy cô ở trước cửa nhà hát lớn.”

“Chắc anh nhận lầm người rồi? Tối thứ sáu tôi đi ăn cơm dạo phố với bạn, sao có thể xuất hiện ở cửa nhà hát lớn được, mặc dù tôi cũng rất thích ca kịch, đáng tiếc không có vé.” Lương Chân Chân ra vẻ anh đang nói chuyện hoang đường.

“Thật sao? Chẳng lẽ cô có chị em nào khác?” Tổng tử Quân chưa từ bỏ ý định hỏi.

Lương Chân Chân nhìn anh một cái, khóe môi hơi nhếch lên, “Có. Cũng không nói cho anh biết.” Sau đó quay đầu lại rời đi, để lại người đàn ông với vẻ mặt kinh ngạc, đợi đến khi bóng lưng của cô hoàn toàn biến mất, Tổng Tử Quân mới bắt đầu rót coffee, trong lòng thầm nghĩ: Lương Chân Chân, quả nhiên rất thú vị!

Bận bịu ở ngoài cả ngày, Lương Chân Chân mệt mỏi, cánh tay đau nhức, thừa dịp lúc chưa có chuyện gì làm cô tìm băng ghế đá ngồi xuống, duỗi chân, duỗi lưng một cái, trong đầu suy nghĩ toàn bộ quy trình hôm nay, suy nghĩ rõ ràng, chờ lát trở về mới có thể viết bài trôi chảy.

Đinh linh linh - tiếng chuông điện thoại kéo cô từ trong suy nghĩ ra ngoài, lấy ra nhìn: Bà nội Đăng? Lúc này bà gọi điện thoại cho mình làm gì? Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng cô vẫn bắt máy.

“Bà nội Đăng.”

Cái con bé này, mấy năm không gặp, xa lạ với bà nội rồi, đã nói bao nhiêu lần rồi, trước kia gọi bà là cái gì thì bây giờ vẫn gọi vậy. Giọng điệu oán trách của Đăng lão phu nhân giống như đứa con nít. Diên nđ dân lêu quý đôn nđ

Trong lòng Lương Chân Chân cảm thấy ảm áp, đúng là bà nội hoà ái dễ gần, nhưng hiện tại cô thật sự không kêu ra hai chữ “Bà nội” được, dù sao đã chia tay với người nào đó rồi, không còn quan hệ kia, đương nhiên thân phận cũng cách xa một chút, không thể nào giống như trước đây không chút cổ kị nào.

“Gần đây bà khoẻ không? Mấy chuyện nhỏ cỏ xới đất bà hãy để cho người làm vườn làm đi, đừng quá mệt nhọc.” Cô cố ý nói sang chuyện khác.

Sao Đăng lão phu nhân lại không hiểu tâm tư của cô, rõ ràng đứa nhỏ này đang trốn tránh vấn đề của bà, bà cũng lười vạch trần cô, dứt khoát tiếp tục theo lời của cô, người lớn tuổi, chắc chắn là năm này không bằng năm trước, mỗi ngày đều bị quản lý nghiêm khắc, không thể làm cái này, không thể làm cái kia, haizzz. Già rồi, sống không còn ý nghĩa.

“Bà nội Đăng, sao bà có thể nói như vậy? Bà sống. rất có ý nghĩa với anh ấy, người già, giữ gìn sức khoẻ là quan trọng nhất..., đối với con cháu mà nói, cũng là một loại may mắn!” Lương Chân Chân thật lòng nói, ba năm trước khi bà bị bệnh, cô còn nhớ vô cùng rõ ràng, cũng từ lúc đó trở đi cô mới biết được hoàn cảnh sống của anh, biết được tuổi thơ của anh còn thê thảm hơn mình, không được cha mẹ yêu thương, thậm chí bị vứt bỏ. Còn bị những người đàn bà lớn tuổi hơn quấy nhiễu.

đừng nói nữa, A Tư thẳng nhóc thúi kia ngày ngày chỉ biết đến công việc, không biết về thăm bà già này, đàn ông không phải là tri kỷ của phụ nữ, chỉ khổ cho bà già này, ngày nào cũng ở nhà một mình, sắp buồn chán tới bệnh rồi. Giọng điệu của Đăng lão phu nhân buồn bã thê lương, Lương Chân Chân nghe đến đau lòng.

(Đăng Cận Tư uất ức nói: bà nội, mỗi tuần cháu đều về nhà năm ngày, đánh cờ, nói chuyện phiếm với bà, như vậy mà bà còn nói cả ngày cháu chỉ biết công việc..., cháu thật sự còn oan hơn cả Đậu Nga.)

(Đăng lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt liếc cháu trai: thẳng nhóc thúi! Cháu thì biết cái gì! Cái này gọi là mưu kế, cháu cho rằng đoạt bà xã về dễ dàng như vậy, không sử dụng chút mưu kế sao được?)

“Bà cũng có thể ra ngoài hoạt động một chút mà! Cả ngày ở nhà buồn chán rất khó chịu.” Cô cũng không biết nên an ủi cái gì cho tốt, nói thế nào cũng thấy không thích hợp.

Haizzz. Không ai đi cùng, cũng không ai muốn đi chung với bà già 80 tuổi này. Đàng lão phu nhân cố ý ra vẻ đáng thương.

Trong lòng Lương Chân Chân vẫn rất thích bà nội hiền lành này, nghe bà nói đến đáng thương như vậy, không khỏi nói: “Vây cuối mỗi tuần cháu qua thăm bà một chút.”

Thứ Đàng lão phu nhân muốn chính là những lời này của cô, trong lòng cười hả hê, nhưng mà ngoài mặt vẫn bình tĩnh, Chân Chân, cháu không thể lừa gạt bà già này, đã nói thì phải làm! Trước đây cháu cũng đồng ý tới thăm bà, nhưng chưa tới lần nào, hơn nữa vừa đi chính là ba năm, làm bà nội giận đến cầm roi mây ra đánh tên nhóc A Tư khôn khiếp! Dám để đánh mất cô dâu của mình.

O()o Đầu của Lương Chân Chân đầy vạch đen, đồng thời trong lòng cũng cảm khái trong ba năm mình rời đi rất thiếu tình nghĩa, trừ liên lạc với Giai Nỵ và Cát gia, người biết được hoàn cảnh của cô chỉ có Quý Phạm Tây và Thẩm Bác Sinh.

“Bà nội Đàng, thật xin lỗi, trong ba năm ở nước ngoài, cháu chỉ muốn bắt đầu cuộc sống của mình lần nữa, cho nên.” Cô muốn nói lại thôi.

Ừ, bà nội hiểu, trở về là tốt rồi, ba năm này bà nội cũng rất lo lắng cho cháu, bây giờ có một cơ hội đền bù cho cháu, cháu không đồng ý chính là không cho bà nội mặt mũi, bà nội sẽ đau lòng. Giọng điệu của Đàng lão phu nhân càng ngày càng bị thương.

Lương Chân Chân chợt có cảm giác tự chui đầu vào lưới, nhưng tình thế bây giờ làm mình không thể từ chối, chỉ có thể bắt đắc dĩ, dù bất cứ giá nào.

“Cơ hội gì?” Cô hỏi cẩn thận, chỉ sợ bà nội Đàng muốn cô đồng ý cho Đàng Cận Tư theo đuổi, vậy thì thật là làm khó cô.

Thứ sáu tuần này là sinh nhật tám mươi tuổi của bà nội, cháu sang dự sinh nhật của bà nội có được hay không? Chỉ có một nguyện vọng đơn giản như vậy, cháu nhất định phải đồng ý, nếu không bà nội sẽ rất đau lòng. Rõ ràng Đàng lão phu nhân đang giở trò.

--|| Trong lòng Lương Chân Chân đang đấu tranh, sinh nhật của bà nội Đàng, lẽ ra cô nên đến dự để tỏ lòng thành, có điều sẽ khó tránh khỏi gặp người nào đó, đến lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Cháu.” Thật ra thì, cô cảm thấy mình không nên đi, nhưng dù thế nào cũng không nói ra miệng lời từ chối được, chỉ đành phải đồng ý, “Ừ, cháu sẽ đi, ở nhà họ Đàng sao?”

Vẫn chưa xác định địa điểm cụ thể, chờ quyết định rồi bà nội sẽ gọi điện thoại cho cháu.

“Dạ.” Cúp điện thoại xong, Lương Chân Chân mới phát hiện có cái gì không ổn, nhưng rốt cuộc là chỗ nào không ổn, tóm lại cô có cảm giác rơi vào bẫy, lắc đầu, có khả năng là do mình suy nghĩ nhiều, mặc kệ nói như thế nào, bà nội Đàng đối xử thật lòng với cô, cho dù có mục đích gì, thì đó cũng là muốn thúc đẩy cô và Đàng Cận Tư.

Chỉ cần mình bền lòng, người khác nói gì cũng vậy, hướng chỉ mọi người sống chung ở một thành phố, muốn sau này không gặp là điều không thể làm được, gặp nhiều hơn một lần hay gặp ít đi một lần cũng không khác nhau mấy, nghĩ thông suốt điều này cô cảm thấy không sao, đi thì đi chứ, cũng không phải là lên núi đao xuống biển lửa.

Nghe thấy cô đồng ý, rõ ràng Đàng lão phu nhân ở bên kia điện thoại rất vui vẻ, trước tiên gọi điện thoại cho cháu trai, nói cho nó biết tin vui, sau đó hai bà cháu mới bắt đầu lên kế hoạch một cách bí mật, chờ đợi đến thứ sáu.

Tuần này đối với Lương Chân Chân mà nói, rất bận rộn và phong phú, đi theo tiền bối ra ngoài thu thập tin tức đã học được không ít thứ, ngày ngày trải qua cuộc sống sáng chín chiều năm, sau khi tan việc thì hẹn ăn cơm, đi dạo phố với Giai Nỵ và Cát Xuyên, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng thứ tư khi cô vừa đến đài, cô liền thấy đồng nghiệp tụ tập với nhau lại một chỗ đang thảo luận chuyện gì đó, đến gần mới nghe rõ mấy câu.

“Này, các cô có nghe nói không, gần đây Đảng lão phu nhân chưa bao giờ lộ mặt lại muốn tổ chức đại thọ tám mươi tuổi! Chẳng lẽ là vì muốn cho mình sống lâu trăm tuổi nên mới mạo hiểm như vậy? Thật quá khó tin?”

“Thôi đi! Đoán mò cái gì? Người ta cũng sống đến 80 tuổi, còn không cho phép bà ta phách lối một lần như vậy sao! Thật ra tôi hi vọng bữa tiệc không hạn chế người tham gia, như vậy tôi mới có phúc phận đi vào ngó xem.”

“Đi vào làm gì? Chẳng lẽ cô còn muốn xảy ra chuyện tình một đêm với Đảng thiếu gia sao? Nhưng anh ta chỉ thủ thân như ngọc (giữ mình) vì một người, nghĩ cũng đừng hồng nghĩ, hoàn toàn không cho ai cơ hội.”

Mấy người các cô đang trò chuyện rôm rả, nhìn thấy Lương Chân Chân đi tới liền tự giác ngậm miệng lại, chỉ cần người sống ở thành phố C hơn ba năm, hầu như đều biết Đảng thiếu gia đã từng có xì căng đan với bạn gái tên Lương Chân Chân, mặc dù tin tức gièm pha kia đã được loại bỏ sạch sẽ, nhưng dù sao nó đã từng xuất hiện qua, để lại ấn tượng cho rất nhiều người, chỉ cần châm ngòi, chuyện cũ ẩn giấu ba năm nay sẽ lặn lên nổi lại trên mặt nước.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều suy đoán sao đột nhiên Lương Chân Chân biến mất ba năm đã trở về, sau khi trở về có nổi lại duyên phận với Đảng thiếu gia hay không, đây đã trở thành một trong những chủ đề được mọi người chú ý nhất.

Lương Chân Chân chỉ có thể thầm than một tiếng ở trong lòng: người sợ nổi tiếng, heo sợ mập, mỗi ngày đều có một đồng phiền phức tìm đến cô, Hoắc Đình Hương cái loa trong đài đi tới, mặt cười mờ ám ngồi ở trên bàn làm việc của cô, “Chân Chân, thì ra cô có quá khứ vang dội như vậy! Đúng là làm cho người khác nhìn với cặp mắt khác xưa, nghe nói Đảng thiếu gia là một người máu lạnh vô tình, cảm giác khi yêu đương với anh ấy ra sao? Có phải cả ngày đều nơm nớp lo sợ trong lòng hay không?”

“Vấn đề của cô quá nhiều, hơn nữa không có chút ý nghĩa nào, lo làm việc đi, chuyện nhiều năm trước nhắc lại làm gì?” Trong nụ cười của Lương Chân Chân mang theo mấy phần xa cách, điều này cho thấy rõ cô không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

Máu lạnh vô tình? Cô tự thấy lời này miêu tả không đúng, rõ ràng anh có hai mặt, tốt, xấu đều là anh, cũng từng có thái độ tồi tệ, cũng từng rất thương yêu mình.

Hoắc Đình Hương làm bộ như không nghe thấy lời của cô, vẫn ngồi tại chỗ không chịu đi như cũ, năm ngoái cô mới từ vùng khác chuyển đến đây, dĩ nhiên không biết chuyện cũ của Lương Chân Chân và Đảng Cận Tư, hơn nữa những bài báo liên quan đến chuyện đó đều bị tiêu hủy, căn bản không thể kiểm chứng, hai ngày nay cô nghe được vài tiền bối nói tới, không khỏi gợi lên hứng thú của cô.CHIMY

“Chân Chân, trước đó vài ngày, sáng sớm ngày nào trên bàn của cô cũng xuất hiện những loại hoa quý, chẳng lẽ là.” Cô kinh ngạc há to mồm.

“Haha. Không trách được cô không thích sư huynh Tống như vậy, thì ra là trong lòng đã có đối tượng!” Lâm Tịnh cũng phụ họa theo.

“Có thể tạm ngừng đề tài này không? Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại.” Lương Chân Chân cố nén kích động muốn nổi giận, giọng điệu kiên định, cầm bài viết lên đứng dậy đi tìm tiền bối thỉnh giáo.

Hoắc Đình Hương và Lâm Tịnh liếc nhau một cái, đồng thời nhún vai một cái, xem ra lời nói vừa rồi đã chạm trúng điểm mấu chốt rồi.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng 68 tập đoàn Đế Hào Tư.

Đảng Cận Tư bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa lon, nghe Nam Cung Thần liệt kê một chuỗi danh sách dài, “Vậy thì những người này đi, hôm nay anh hãy xác định rõ thời gian, phát thiệp mời đến trong tay mỗi vị khách quý. Còn nữa, cả nhà anh Thư ở Luân Đôn, hai anh em Niệm Châu và Tuyết Hồ ở Manhattan, Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp ở Hồng Kông, vợ chồng Thiên Tập Vũ và Quế Noãn Yên ở thành phố W, đều đến vào tối mai, anh gọi điện thoại kêu nhân viên sắp xếp, đưa tất cả bọn họ đến khách sạn, cung cấp phục vụ tốt nhất.”

“Vâng, tôi hiểu.” Nam Cung Thần gật đầu một cái, anh biết những người này đều là bạn của cậu chủ.

“Còn có ba người bọn Dịch Tiêu, họ có nói khi nào đến không?” Ngón tay anh vân vê chân mày, mặc dù bốn người bọn họ là anh em kết nghĩa, nhưng trên tay mỗi người đều mang gánh nặng gia nghiệp, giống như anh, không thể nào vứt bỏ những thứ này để theo đuổi thứ mình thích, đây chính là thực tế.

“Nhị thiếu nói là chờ sau khi Tiểu Tiểu Tả tan học sẽ tới đây, còn Tam thiếu và Tứ thiếu chắc mấy ngày nữa mới tới.” Nam Cung Thần đáp lại.

“Khụ. Cũng làm khó Dịch Tiêu rồi, bản thân anh ta chính là người thích ăn chơi, nhưng kể từ sau khi có con gái, rõ ràng đã bị trói buộc, cố tình đưa con gái đó còn là đóa hoa tuyệt thế, không chỉ khó hầu hạ còn đặc biệt ỷ lại vào anh ta, hahaha, quan hệ rất mập mờ mà!” Quan Hạo Lê ngồi ở bên kia ghế sofa thở dài nói.

Đằng Cận Tư liếc anh một cái, “Cậu có thể nói nghiêm túc hay không? Bọn họ là cha con.”

Quan Hạo Lê lơ đãng bắt chéo hai chân, cười đến nhộn nhạo, “Cũng không phải là cha con ruột, có quan hệ gì đâu?”

“Phốc!” Nam Cung Thần không nhịn được che miệng, “Bác sĩ Quan, anh đã giải quyết xong vấn đề cá nhân rồi sao? Có thời gian rảnh rồi nói nhảm còn không bằng suy nghĩ biện pháp đối phó, không thể bỏ lỡ cơ hội.”

“Ai mượn anh nhiều chuyện!” Quan Hạo Lê cắn răng nghiêng lợi trừng mắt liếc anh một cái.

“Tôi cảm thấy Nam Cung nói rất có đạo lý, có vấn đề nhất định phải giải quyết, thích người ta nhất định phải phụ trách tới cùng, Tiết Giai Ny không giống những người phụ nữ trước kia cậu chơi đùa, hơn nữa, cô ấy là bạn tốt của nai con, cậu có chừng mực cho tôi.” Đằng Cận Tư đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi phun ra.

Quan Hạo Lê lấy bật lửa trong tay anh, cũng đốt một điếu, hút mạnh một hơi, “Chơi cái P *! Tôi cũng đã đưa bản thân mình vào chơi, xem ra ngày mai phải ra tay ngoan độc.”

(*) Cái P: Là cái mông đó các tình yêu

Đằng Cận Tư không nói lời nào, trong con ngươi lóe ra sự u ám làm cho người khác nhìn không hiểu, từng vòng từng vòng khói bay ra từ trong miệng và trong lỗ mũi, quanh quẩn trước mắt anh, làm mờ tầm mắt của anh.

Tiệc sinh nhật lần này của bà nội, anh cũng nên xuống tay ngoan độc?

247. Chương 248 : Tiệc Thọ Tám Mười Của Đẳng Lão Phu Nhân (Hai)

Sáng thứ sáu, Lương Chân Chân gọi điện thoại cho bà nội Đằng, chúc bà sinh nhật vui vẻ, Đằng lão phu nhân cười ha hả đón nhận, không quên dặn dò cô phải đến bữa tiệc đúng bảy giờ tối nay, ăn mặc xinh đẹp một chút, còn nói đến lúc đó sẽ cho người tới đón cô.

“Bà nội Đằng, cháu tự đi được rồi, không cần cho người đến đón đâu.” Cô rất nghi ngờ người tới đón cô là ai, từ đây đến khách sạn Đế Hào Tư cũng không xa, cô có thể đi một mình.

Vậy cũng không được, bà mặc kệ, hôm nay bà lớn nhất, bà nói gì cháu cũng phải nghe lời. Tính cách trẻ con của Đằng lão phu nhân vẫn không thay đổi như cũ.

Cười bất đắc dĩ, Lương Chân Chân chỉ đành phải đồng ý, liếc mắt nhìn bộ đồ mình đang mặc trên người, áo tay ngắn và quần dài bình thường, ăn mặc rất đơn giản, phóng viên phải thường xuyên ra ngoài săn tin tức! Xem ra sau khi tan việc cô phải về nhà thay một bộ quần áo khác, bằng không ăn mặc như vậy đến bữa tiệc nhất định sẽ bị xem như sinh vật lạ.

Cô đã không có bất kỳ lý do nào trốn tránh, tối ngày hôm qua, Hợp Hợp gọi điện thoại cho cô nói đã đến thành phố C rồi, muốn cô chiêu đãi bọn họ tận tình, còn nói tối nay nhất định phải gặp cô, nghe giọng điệu của cô ấy hưng phấn vui vẻ như vậy, sao mình có thể nhẫn tâm từ chối đây! Lúc ấy đã đồng ý rồi.

Cúp điện thoại xong, cô suy nghĩ tất cả mọi chuyện lại một lần, cứ có cảm giác đây là một cái bẫy liên hoàn, nhưng cố tình lại hợp tình hợp lý như thế, làm cho cô không tìm ra một chút sơ hở nào.

Hơn nữa bạn tốt Giai Ny đã bị Quan Hạo Lê lừa gạt nên đồng ý rồi, ngay cả Cát gia, cũng không biết ai đã thuyết phục, đồng ý muốn đi, có điều vừa đúng lúc hôm qua cha của Đỗ Tri Hàng cảm thấy cơ thể khó chịu, đưa đến phòng cấp cứu, mẹ cô vội vàng gọi hai người bọn họ về nhà, sau khi bệnh viện chẩn đoán chính xác mới biết được là bị Viêm ruột thừa cấp tính - Acute appendicitis, đã thủng rồi, cần phải làm giải phẫu ngay lập tức. Nghe thế, toàn bộ người một nhà thở phào nhẹ nhõm, vẫn may là không phải những bệnh nặng khác.

Sau khi trở về muốn rời khỏi sẽ không dễ dàng như vậy, cha mẹ hai bên nhà họ Đỗ và nhà họ Cát liên kết thúc giục hai người nhanh chóng đi đăng ký kết hôn, hôn lễ có thể kéo dài đến năm sau mới làm, nhưng phải nắm giấy hôn thú trong tay, nếu không không cho phép hai người ở chung.

“Cát gia, cậu còn do dự cái gì, nhà ở cũng mua xong rồi, giấy hôn thú còn phải đợi tới khi nào đây? Dù sao hai người đã sớm ở chung N năm, chỉ thiếu cái hình thức mà thôi.” Lương Chân Chân chế nhạo bạn tốt.

Được rồi, mặc dù trước kia mục tiêu của mình là 25 mới kết hôn, 27 tuổi sinh con, bây giờ xem ra, kế hoạch biến hóa khó lường mà! Sớm hơn hai năm so với mong đợi. Cát Xuyên thở dài nói.

“Được rồi! Người phụ nữ sắp kết hôn, cả ngày ngâm mình ở trong hũ mật, đừng tới kích thích những người độc thân như chúng tôi, chịu không nổi mà!”

Thật ra thì, Đảng thiếu gia và thị trưởng Quý cũng rất si tình, Chân phi, cậu nên suy nghĩ cho kĩ! Nhất là tối nay, nhất là đêm nay, sẽ thực sự đưa ra quyết định lựa chọn cuộc sống trong tương lai của cậu.

“Cậu mau đến cục dân chính đi, mình phải làm việc rồi.” Lương Chân Chân cười cúp điện thoại, cô đồng ý tham gia bữa tiệc này là vì bà nội Đảng, với lại buổi tối nhiều người như vậy, anh ta dám ép buộc mình hay sao? Xem những biểu hiện gần đây của anh, chắc không đâu.

Buổi chiều lúc làm việc, tổng biên tập gọi cô đến phòng làm việc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi tối nay có phải có sẽ đến dự tiệc thọ tám mươi tuổi của Đảng lão phu nhân hay không.

Lương Chân Chân kinh ngạc hai giây, ngay sau đó kịp phản ứng, nghề này chính là như vậy, bất cứ lúc nào cũng bắt lấy tin tức, không buông tha cho bất ai hay cái gì.

“Ừ, nhưng tôi đi dưới danh nghĩa riêng.” Cô nói rất khéo léo.

Tổng biên tập ngẩng đầu nhìn cô một cái, hiểu ý trong lời nói của cô, nhưng tối nay là cơ hội ngàn năm có một, nếu như có thể nắm được tin tức đầu tiên, chắc chắn ngày số lần truy cập vào trang web và tỉ lệ người xem TV sẽ tăng lên rất nhiều, cho nên, bà hy vọng có thể thuyết phục Lương Chân Chân phối hợp với mình.

“Làm một phóng viên kì cựu, mặc dù có một số việc đã bị thủ tiêu không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng nó vẫn khắc sâu ở trong lòng tôi, bao gồm vài bài đăng ở trên diễn đàn đại học F, hình như tôi từng xem qua một chút.” Bà ta cười đến không có ý tốt.

Lương Chân Chân cố nén sự không vui trong lòng mình, Tổng biên tập nói như vậy tương đương với việc uy hiếp cô, nhưng bà ta quên mất chuyện này đã qua ba năm, đối với cô mà nói đã sớm không còn đau khổ rồi, thời gian ấy lúc phát sinh mới khổ sở, bây giờ tất cả đều đã qua, nhắc lại thì có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ cô còn phải đeo những thứ này trên lưng cả đời sao?

“Chuyện đã qua tôi đã không còn để ý, bị sỉ nhục, bị xúc phạm, bị mắng, bị chửi bới qua, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi đã học được cách bình tĩnh, dù sao cuộc sống luôn gặp phải những chuyện khó khăn mới giúp ta hoàn thiện bản thân, bà nói đúng không?” Cô cười đến lạnh nhạt.

“Tôi có thể cho cô tiền lương rất cao, thậm chí là. Chuyển cô đến chức vụ người chủ trì kênh giải trí tổng hợp, không phải lúc tới nơi này cô điền chức vụ là người chủ trì kênh tin tức sao? Hiện tại có một cơ hội rất tốt đặt ở trước mặt cô, tại sao cô không tự mình lựa chọn.” Tổng biên tập không hổ là người từng trải trong kinh doanh, cho dù biện pháp này thất bại, cũng lập tức bổ sung biện pháp khác.

“Cám ơn Tổng biên tập nâng đỡ, kiến thức của tôi nông cạn, sợ rằng không thể đảm nhiệm.” Lương Chân Chân từ chối khéo léo, đối với một người mới mà nói, quả thật sự hấp dẫn này rất lớn, nhưng cô không thể làm như vậy, lương tâm của mình cũng không cho phép cô làm ra loại chuyện như vậy, Đằng lão phu nhân là trưởng bối mà cô kính trọng, bà xem cô như cháu gái, trên danh nghĩa là bà nội của cô, cho dù hấp dẫn hơn gấp bao nhiêu lần, sao cô có thể làm ra loại chuyện đó?

Bị từ chối nhiều lần, mặt của tổng biên tập không nén được tức giận, mặt đen lại, dường như nổi gân xanh lên, “Lương Chân Chân, cô có biết tôi có thể cho cô thu dọn đồ đạc đi ngay lập tức hay không?”

“Tôi biết rõ, nhưng tôi không thể đồng ý, tổng biên tập, chẳng lẽ chị chưa nghe nói qua Đằng thiếu gia là ai sao? Không biết mức độ quan trọng của Đằng lão phu nhân ở trong lòng của anh ấy sao? Chị cảm thấy anh ấy sẽ cho phép ai tiết lộ tin tức buổi tiệc vui vẻ tối nay ra ánh sáng cho truyền thông sao?” Giọng nói của Lương Chân Chân thật bình tĩnh, không hề sợ hãi uy nghiêm của tổng biên tập, nếu như bởi vì chuyện này mà cô bị sa thải, như vậy thì cô không còn lời nào để nói, sẽ thu dọn đồ đạc đằng hoàng rồi rút đi, từ đó không bao giờ bước vào giới truyền thông nữa.

248. Chương 249 : Tiệc Thọ Tám Mười Của Đằng Lão Phu Nhân (Ba)

Tổng biên tập lạnh lùng nhìn cô, trong lòng cũng khâm phục sự ngay thẳng của cô, nếu như không phải bởi vì chuyện này, nói không chừng bà sẽ tán thưởng cách làm người của cô, có thể tùy việc mà xem xét, biểu hiện của cô không đạt tiêu chuẩn, làm cho tâm trạng của bà không vui, cứ lãng phí một cơ hội tốt một cách vô ích như vậy, cổ tình cô còn nói rất có đạo lý, Đằng thiếu gia là ai sao bà có thể không biết? Cũng bởi vì quá rõ ràng cho nên mới không dám đi vượt râu cọp, nhưng không thể nghi ngờ Lương Chân Chân là ứng cử viên tốt nhất, dù chọc giận đến anh ta, Đài Truyền Hình cũng không phải chịu ảnh hưởng gì, nhìn trên nhiều phương diện, Đằng thiếu gia vẫn còn tình cảm với Lương Chân Chân.

“Chỉ chụp mấy tấm hình mà thôi, tôi bảo đảm sẽ không nói năng bừa bãi.” Bà lấy lui làm tiến, cầu xin lần cuối cùng.

Lương Chân Chân rất quả quyết lắc đầu một cái, không thể làm chính là không thể làm, nửa tấm hình cũng không được, “Xin lỗi, tổng biên tập, tôi không thể làm được.”

“Bốp” một âm thanh vang lên, may là tổng biên tập cố giữ bình tĩnh, cũng bị cô làm cho tức giận không nhẹ, ném tài liệu trong tay xuống đất, giọng điệu không tốt nói: “Đi ra ngoài!”

Về mặt của Lương Chân Chân hơi bất đắc dĩ, cô chỉ muốn giữ phép tắc công việc mà thôi, không muốn bị liên lụy vào trong vòng xoáy, cũng giống như chuyện hôm nay, tổng biên tập muốn lợi dụng quan hệ của cô và Đằng Cận Tư, hơn nữa thông qua chuyện này còn có thể nhìn ra thái độ của Đằng Cận Tư đối với cô, vẹn cả đôi đường, bất luận kết quả ra sao, Đài Truyền Hình đều được hưởng lợi.

Chỉ tiếc Đài Truyền Hình đã nhìn lầm cách làm người của cô, cho dù cô muốn làm người chủ trì, nhưng cô thật sự không làm được chuyện trái lương tâm để một bước lên trời, cũng không thêm khát như vậy.

Khom lưng nhặt những tờ giấy rơi trên đất lên, may mắn không bị tổn hao gì, kẹp vào trong cặp hồ sơ, để lại trên bàn, sau đó xoay người rời đi, cũng không quên đóng cửa lại, một loạt động tác này đã cho thấy rõ cô được giáo dục rất tốt.

Vừa về tới phòng làm việc, hai thành phần bát quái Lâm Tịnh và Hoắc Đình Hương đã bu lại, “Tổng biên tập tìm cô! Chắc không phải là thăng chức chứ?”

Lương Chân Chân đỡ trán, lười phản ứng lại với họ, “Ngược lại, rất có thể tôi sẽ bị sa thải rồi, không ngờ duyên phận đồng nghiệp của chúng ta ngắn như vậy.”

“Chân Chân, cô đang nói đùa sao?” Lâm Tịnh khoa trương há to mồm.

“Tôi cũng không tin, mặc dù cô vẫn chưa trở thành nhân viên chính thức, nhưng biểu hiện gần đây của cô rất tốt mà, trưởng ban còn nói năng lực của cô không tệ! Hơn nữa, đừng nói là tổng biên tập. sa thải cô chứ?” Hoắc Đình Hương nói mấy chữ cuối cùng rất nhỏ. Diên dãn lê quý đôn nnn

“Không biết nữa, dù sao tổng biên tập không muốn gặp tôi, thứ hai tuần sau cơ hội chúng ta gặp nhau rất mong manh.” Lương Chân Chân giang tay ra, cô lo lắng là có đạo lý, mới vừa rồi tổng biên tập tức giận đến như vậy, hơn nữa cô còn nói thêm câu “Lương Chân Chân, cô có biết tôi có thể cho cô thu dọn đồ đạc đi ngay lập tức hay không?” Rất rõ ràng, bà ấy muốn sa thải mình để như trở bàn tay, hơn nữa bây giờ cô chỉ mới là thực tập sinh, không có bất kỳ quyền lợi nào.

Lâm Tịnh và Hoắc Đình Hương nhìn nhau, nhíu lông mày, nửa tin nửa ngờ với lời nói của cô, Hoắc Đình Hương tinh khôn phát hiện có chỗ không đúng, “Tổng biên tập gặp cô chưa được mấy lần, cô có chuyện gì mà khiến bà ấy không muốn gặp?”

“Cho nên, tôi cũng rất mù mịt.” Lương Chân Chân thở dài, dĩ nhiên cô không thể tùy tiện nói chuyện vừa rồi cho người khác biết, im lặng không nói, mới là cách làm của người thông minh.

“Không thể nào, sao nghe chuyện này kì lạ như vậy?” Lâm Tịnh khoa trương cảm khái.

Lương Chân Chân không nói thêm gì nữa, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc trên bàn, cô luôn tự mình biết mình, trước khi tan làm sẽ có người đến thông báo với mình tuần sau không cần đi làm nữa, rồi thanh toán tiền lương.

Vậy mà, không có thông báo nào như trong suy đoán của cô, mở hộp thư nhiều lần cũng không thấy thư nào mới, không khỏi thắc mắc: chẳng lẽ tổng biên tập quên cô rồi?

Vào giờ tan việc cô lấy hết đồ đạc ít ỏi của mình đựng vào trong một cái hộp, hôm nay không có thông báo không có nghĩa là thứ hai không có, nên chuẩn bị sẵn sàng.

Một chiếc Aston Martin one-77 màu xanh ngọc kiểu dáng mới nhất khoe khoang dừng ở trước cửa Đài truyền hình, một người đàn ông mặc tây trang màu trắng ưu nhã tựa vào trên thân xe, một gương mặt baby làm điên đảo chúng sinh, trong con ngươi màu xanh nhạt là một vẻ tinh khiết, lúc khẽ giương môi, sẽ làm người khác nghĩ đến tám chữ: Phong Hoa Tuyết Đại, độc nhất vô nhị (*).

(*): hào hoa phong nhã, có một không hai

Sự xuất hiện của anh làm một nhóm người vây xem bàn luận xôn xao, dĩ nhiên, 99% đều là phụ nữ, từ trẻ đến già, chỗ chết người nhất chính là đối với ai anh ta cũng có vẻ mặt ôn hoà, cười đến hồn nhiên ngây thơ, làm cho người ta có loại kích động muốn chạy đến néo mắt anh.

“OMG! Bạch mã hoàng tử! Nhìn khuôn mặt này vóc dáng này thật là quá hoàn mỹ! Còn hơn Chung Geun-Hee! Trái tim nhỏ của tôi lại bắt đầu loạn nhịp.” Trong đám người có một cô gái khoa trương nói, hai mắt toả ra ánh sáng màu hồng.

“Tôi đoán anh ấy là con lai Trung-Mỹ! Con ngươi màu xanh đẹp mê ly, sắp câu mắt hồn của tôi rồi!” Cô gái thứ hai vô cùng kích động.

“A a a! Nhất định anh ấy là minh tinh! Tôi phải tìm ảnh của anh ấy để xin chữ ký.” Cô gái Bính hết sức phấn khởi.

.

Lúc Lương Chân Chân và Lâm Tịnh, Hoắc Đình Hương đi ra cửa, liền thấy được cảnh tượng hùng vĩ này, không khỏi cảm thán hiệu ứng trai đẹp thật là kinh khủng, bu quanh đến nước cũng không chảy lọt vô được. ChiMy

“Không thể không thừa nhận, người đàn ông kia thật sự rất đẹp trai ! ! Chắc không phải người ở thành phố này? Hình như chưa từng gặp qua, cũng chưa nghe nói đến nhân vật này.” Hoắc Đình Hương chống cằm suy tư nói.

“Hai người có phát hiện hay không, anh ấy đang. cười với chúng ta.” Lâm Tịnh lấp ba lấp bắp nói một câu.

“Khụ. Chú ý hình tượng thực nữ! Cô đã quên sư huynh Tống của cô sao?” Lương Chân Chân tức giận ho khan, nhìn cũng chưa nhìn đến người đàn ông phía trước.

Chuyện kì lạ xảy ra, người đàn ông kia đi về phía ba người bọn cô, vừa đi vừa nói với đám người vây xem, “Xem đủ chưa? Còn không chịu đi nữa tôi sẽ báo cảnh sát, tội rất lớn, xâm phạm. Tự do của tôi.”

Khóe miệng anh nở một nụ cười rất dịu dàng, giọng nói cũng rất dịu dàng, cũng không biết tại sao, lại làm cho người ta có cảm giác rợn cả tóc gáy, theo động tác móc điện thoại di động ra của anh, đám người vây xem kia lập tức biết điều rút lui.

“Trời ạ! Anh ấy không chỉ cười với chúng ta, còn đi về phía chúng ta, đây không phải là thật chứ? Giống như đang nằm mơ vậy.” Hoắc Đình Hương kích động đến đầu lưỡi run lên.

Lâm Tịnh cũng thế, hai người đều mắt hình trái tim, vẻ mặt rất háo hức, chỉ có Lương Chân Chân tương đối lạnh nhạt, bộ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm người đàn ông càng đi càng gần trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi vấn: anh ta là ai? Những người bên cạnh mình, không thể nào quen biết nhân vật như thế, chẳng lẽ là bạn của Đằng Cận Tư?

Cũng không đúng! Bình thường bên cạnh anh chỉ có bác sĩ Quan nói năng ngọt xớt, sau đó chính là trai bao Nam Cung Thần, cô chưa từng nghe nói qua về những người khác.

“Hai người đẹp bên cạnh, có thể nhường chỗ một chút không? Tôi muốn. nói chuyện riêng với cô ấy một chút.” Người đàn ông cười đến dịu dàng, con ngươi màu xanh nhạt khẽ nháy, phương hướng rõ ràng là Lương Chân Chân.

Lần này, Hoắc Đình Hương và Lâm Tịnh đều kinh ngạc, không thể tin nhìn Lương Chân Chân, giống như đang nói: thì ra hai người quen biết sao?

Lương Chân Chân cũng rất mờ mịt, giọng điệu không vui nói: “Anh à, tôi nghĩ anh nhận lầm người rồi, tôi không biết anh, xin tránh ra được không? Tôi không có thời gian.”

Người này chính là Nam Hoa Cẩn, nghe lệnh của Đằng lão phu nhân đặc biệt tới đón Lương Chân Chân đến bữa tiệc, về phần tại sao cho anh đến đón, đương nhiên là có nguyên nhân, anh là chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng lẫy lừng quốc tế, người sáng lập thương hiệu “Phi Sắc”, người bình thường muốn mời anh thiết kế quần áo là chuyện không thể, bởi vì anh đã xác nhận, một năm chỉ tiếp nhận ba đơn hàng, còn lại nhất định không bàn nữa.

Vào ba năm trước đây, anh đã muốn gặp mặt người phụ nữ trong lòng của đại ca, rất muốn biết rốt cuộc là kiểu phụ nữ gì có thể bắt sống được trái tim lạnh lẽo của đại ca, làm cho anh từ một con người lạnh lùng kiên cường biến thành người đàn ông si tình.

“Tôi là Nam Hoa Cẩn, cháu nuôi của Đằng lão phu nhân, nghe lệnh của bà nội tới đón cô.” Nam Hoa Cẩn làm động tác mời rất lịch sự, tư thái ưu nhã thỏa đáng, rất rõ ràng anh ta xuất thân từ gia đình quý tộc ở phương Tây.

Hoắc Đình Hương và Lâm Tịnh hoàn toàn sững sờ, rõ ràng ánh mắt nhìn về phía Lương Chân Chân có sự hâm mộ và sùng bái, ngay sau đó chán nản rời đi, haizzz. Cùng là người nhưng số phận khác nhau! Người so với người thật là muốn tức chết mà.

“Anh. Có thể bình thường hay không? Đứng ngay ngắn có được hay không?” Lương Chân Chân không thể làm gì, hôm nay coi như cô xong đời, bị một người đàn ông đẹp trai con lai bắt chuyện ở trước cửa Đài Truyền Hình, còn phải ngồi trên chiếc xe phong cách của anh ta rời đi, đoán chừng lại bị người ta nghị luận âm ỉ, thật đúng là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, rõ ràng rất muốn làm việc khiếm tốn, nhưng cô tình lại bị đẩy vào trong vòng xoáy trung tâm, thật là tức chết cô!

Vốn cho rằng bà nội sẽ cho Đăng Cận Tư tới đón mình, nếu như là anh, mình còn có thể yêu cầu anh ta, nhưng bây giờ là một người đàn ông không quen biết, còn là cháu nuôi của bà nội Đăng. o()o

“Tôi đứng như thế có vấn đề sao?” Trong mắt Nam Hoa Cẩn có sự đùa giỡn, quả nhiên chị dâu khác người khác! Cùng với đại ca, hoàn toàn là hai loại người, hai người tổ hợp lại, quả thật bù đắp cho nhau.

Lương Chân Chân cảm thấy không cần thiết nói với anh ta nữa, vẫn nên tranh thủ thời gian lên xe đi, đứng ở đây nhiều hơn một giây đồng hồ, tần số nguy hiểm của cô sẽ tăng thêm mấy phần.

249. Chương 250: Thu Hoạch Bất Ngờ (1/3)

“Không có vấn đề, nhưng anh không cảm thấy anh đứng ở đây rất chói mắt sao? Tỷ lệ xảy ra xì căng đan ở trước cửa Đài Truyền Hình tương đối cao.” Lương Chân Chân liếc anh một cái, cất bước đi về phía trước, nhưng trong lòng khẳng định đã bị rất nhiều đồng nghiệp nhìn thấy cảnh tượng này, thật là xui xẻo, nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Suy đoán của cô không sai, chuyện lớn như vậy sao mà không bị ai nhìn thấy được? Cũng bởi vì chuyện này, phần lớn phái nữ trong Đài đều hâm mộ và ghen tỵ với cô, sau đó từ từ chuyển thành hận, ông trời thật không công bằng, tại sao lại để cho một mình cô chiếm được nhiều người đàn ông ưu tú như vậy?

Vì vậy, trong lúc vô hình có rất nhiều người oán hận cô.

Còn nam đồng nghiệp nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ có thể cảm thán cùng người không cùng mạng, tại sao mình không thể đầu thai trở nên cao to đẹp trai đây? Tổng Tư Quân cơ hồ mất lạnh nhìn Lương Chân Chân lên xe của Nam Hoa Cẩn, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, tiệc thọ tám mươi của Đăng lão phu nhân sao? Đăng thiếu gia? Cô đúng là lợi hại! Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, đi về phía xe của mình.

“Tôi không cảm thấy xì căng đan ầm ĩ có gì không tốt? Với lại cũng lâu rồi tôi chưa lên trang đầu tạp chí, tất cả mọi người sắp quên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành này của tôi rồi.” Nam Hoa Cẩn nháy con mắt màu xanh nhạt trong veo.

“Nhầm chán.” Lương Chân Chân nhỏ giọng thầm thì một câu, trong lòng nói: Tai hại! Cô không hiểu rốt cuộc bà nội Đăng muốn làm gì, sao cho một người hoàn toàn xa lạ đến đón mình.

“Chị dâu nhỏ, chị thật sự không biết tôi sao?” Nam Hoa Cẩn hơi thất bại, sắc đẹp của anh vẫn luôn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, cố tình cô gái xinh đẹp dịu dàng trước mắt này không hề liếc tới anh, phải nói cô cũng không tính là xinh đẹp nhất, nhưng trên người lại có khí chất khiến cho người khác yên tâm, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân hấp dẫn đại ca?

Trong lòng Lương Chân Chân “Lộp bộp”, tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, “Ai là chị dâu nhỏ của anh! Tôi không biết anh, đừng lôi kéo tôi mà làm quen!”

“Phốc!” Nam Hoa Cẩn mím môi cười vui vẻ, thì ra sau vẻ dịu dàng còn cất giấu một mặt dã man! Xem ra cuộc sống của đại ca muôn màu muôn vẻ! Không trách được khoảng thời gian có cô, đại ca đã quên truy cứu lỗi lầm của bọn anh.

“Cười cái gì cười? Tôi nói anh đi về hướng kia, anh đi nhầm rồi!” Lương Chân Chân không hiểu anh muốn chở mình đi đâu, không phải anh đưa mình trở về thay quần áo sao?

“Không đi nhầm.” Nam Hoa Cẩn rất bình tĩnh.

“Này! Nhất định là anh không biết đường, tôi nói là quẹo bên phải mà! Sao anh quẹo qua bên trái? Hoàn toàn ngược hướng có biết hay không?” Lương Chân Chân la ầm lên.

Nam Hoa Cẩn không hề bị cô ảnh hưởng, xe chạy vững vàng, “Bây giờ chúng ta đến ‘Phi Sắc’, đã chuẩn bị xong lễ phục cho chị rồi, tự tôi sẽ tạo hình cho chị, chị là trường hợp đặc biệt đó!”

Lương Chân Chân tỏ vẻ im lặng, cô cũng biết bà nội Đăng có tính toán khác, thôi, hôm nay bà lớn nhất, toàn bộ nghe lời bà, có điều, sao cô cảm thấy tên “Phi Sắc” nghe rất quen tai, nhưng không nhớ ra được là nghe qua ở đâu.

Trong lúc chạy, anh nhận được một cú điện thoại, Lương Chân Chân nghe anh nói chuyện còn thỉnh thoảng nhìn về phía mình, liền đoán được bên kia điện thoại là ai, nói qua nói lại, bọn họ đều cùng một phe!

“Đại ca, anh yên tâm, người đã ở trên xe rồi, tuyệt đối mang người đến an toàn.”

“Ừ, tốt.”

“Chị dâu nhỏ rất thú vị đó!”

Nói những lời này lập tức nhận lấy ánh nhìn căm tức của Lương Chân Chân, “Nói chuyện thì lo nói chuyện đi, đừng có kéo tôi vào!”

Kết quả người ta nói một câu làm cô xấu hổ tới mặt đỏ đến cả mang tai, “Tôi có nhắc tới cô sao? Chẳng lẽ cô không nghe thấy tôi kêu là ‘chị dâu nhỏ’, nếu như cô muốn chiếu theo số vào chỗ ngồi, tôi cũng không có biện pháp.” Nam Hoa Cẩn cười đến ngây thơ như đứa trẻ.

“Anh.” Lương Chân Chân cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thật anh không có nhắc tới tên của mình, là do mình chiếu theo số vào chỗ ngồi, toi rồi! O()o

Năm phút sau, xe chạy tới khu thương mại sầm uất nhất thành phố C, được xưng là thế giới của người giàu, người nghèo chỉ có thể đứng ở đằng xa xem thế nào, đó là những chi phí họ không thể với tới.

Không trách được cô cảm thấy tên “Phi Sắc” hơi quen, ba năm trước đây Đăng Cận Tư từng dắt cô tới nơi này, mà Nam Hoa Cẩn trước mắt chính là ông chủ ở đây, còn là chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng tầm quốc tế! Không trách được anh ta hỏi mình có biết anh ta hay không, lúc ấy sao nghĩ được nhiều như vậy.

Vẫn còn nhớ vào năm nhất, cô và Giai Ny từng thảo luận về anh qua, vốn cho rằng hoàn toàn không thể gặp mặt, nhưng bây giờ lại xuất hiện trước mắt cô, thật giống như đang nằm mơ. Hơn nữa, anh ta còn gọi mình là chị dâu nhỏ, chọn lựa lễ phục cho mình, thiết kế tạo hình cho mình.

Cô chỉ có thể nói, từ khi biết Đăng Cận Tư, những thứ cô vốn cho là xa vời không thể chạm tới, trong nháy mắt trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, muốn gặp mình tinh cũng trở thành chuyện dễ dàng, rất nhiều thứ phức tạp đều bị đơn giản hóa.

Ước chừng nửa giờ sau, Lương Chân Chân nhìn mình trong gương, trông mắt đen vô thức tròn to, đây. Thật sự là cô sao? Hoàn toàn như hai người khác nhau, làm cho hơi không thoải mái, nhất là váy dài tơ lụa màu trắng dài, cổ áo thiết kế hình chữ V xẻ sâu xuống, nổi bật lên bộ ngực mê người của cô, có thể thấy rõ đường rãnh ngực. Diến nđàn n-lê-quý, đôn n

Gương mặt vô thức đỏ lên, sao cô có thể mặc như vậy đi ra ngoài? Nắm chặt làn váy cắn môi nói: “Có thể thay bộ khác không?”

“Không thể!” Nam Hoa Cẩn trả lời rất quả quyết, lúc anh thiết kế cái đầm này đã từng suy nghĩ có người nào có thể mặc lên sự tinh túy của nó không: thánh khiết, cao quý và quyến rũ.

Hôm nay, hiển nhiên anh đã tìm được chủ nhân thích hợp nhất với cái đầm này, hai thứ kết hợp mới có thể làm hiện lên sự hoàn mỹ sáng chói của cô ra ngoài, cô ra sân tuyệt đối sẽ làm toàn bộ dấy lên cao triều, anh đã đồng ý với bà nội, tối nay phải cho cô làm nữ chính.

Lương Chân Chân đỏ mặt kéo làn váy, mặt không được tự nhiên, “Hở hang quá, tôi không quen.”

“NO, cái này không gọi là hở hang, mà là SEXY, làm một thành phần tri thức đã tốt nghiệp và đang đi làm tại thành phố lớn mà nói, cái này hoàn toàn không tính là cái gì, về sau có thể cô sẽ gặp nhiều trường hợp lớn hơn thế này, tập làm quen là được rồi.” Nam Hoa Cẩn dỗ dành cô.

“Nhưng.” Lương Chân Chân vừa mới chuẩn bị mở miệng đã bị Nam Hoa Cẩn trách móc, “Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên lên đường, đừng tới trễ.”

Được rồi, sống ở đâu thì ở yên đấy, cô liếc mắt vào bóng hình quyến rũ trong gương, hít một hơi thật sâu, cô phải học được cách thích ứng, hôm nay cô phải đi theo con đường xinh đẹp ưu nhã, tối nay, là trận đầu.

Bên trong phòng tiệc trên lầu hai của khách sạn Đế Hào Tư, những khách quý được mời đều đã lục tục có mặt, bảo vệ đứng thành hai hàng ở lối vào, để phòng ngừa xảy ra chuyện, cẩn thận kiểm tra thiệp mời, đối chiếu tên và hình ảnh của từng vị khách quý, để ngừa có người xấu lẫn vào, lừa gạt vượt qua kiểm tra.

Nam Cung Thần dặn dò bọn họ phải canh giữ nghiêm ngặt lần nữa, bữa tiệc tối nay nhất định phải đạt được hệ số an toàn cao nhất, bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, và lại nghiêm cấm những phóng viên nhà báo đi vào.

Tối nay Đằng Cận Tư vẫn mặc màu đen như cũ, mặc dù toàn trường có rất nhiều đàn ông đều mặc tây trang đen, nhưng không ai có thể mặc màu đen mà hiện lên vẻ xa hoa như vậy, thể hiện rõ ràng hơi thở của vương giả.

“A Tư, sao Tiểu Cẩn và Chân Chân chưa tới? Cháu thử gọi điện thoại hỏi xem?” Đằng lão phu nhân lo lắng hỏi, tối nay làm thọ tinh, bà mặc một bộ sườn xám màu đen thêu phượng hoàng và hoa mẫu đơn bằng tơ tằm, mặc dù hai bên tóc mai đã bạc, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn như trước, mặt mũi hiền lành làm cho bà có vẻ xuất chúng trong đám người cùng lứa.

“Bà nội, cháu mới vừa gọi điện thoại cho tam đệ, nó nói sẽ lập tức tới ngay.” Trong lòng Đằng Cận Tư cũng rất gấp, mới vừa rồi ở trong điện thoại tam đệ cười bí hiểm, còn không chịu chụp trộm hình nài con cho anh nhìn, bảo là muốn cho anh một bất ngờ, vì vậy, bây giờ anh vô cùng mong đợi.

“À, vậy thì tốt.” Nghe lời nói của cháu trai, Đằng lão phu nhân yên tâm không ít.

Đột nhiên, trong đại sảnh ồn ào huyền ảo yên tĩnh lại, trước cửa Nam Hoa Cẩn mặc tây trang màu trắng và Lương Chân Chân mặc lễ phục màu trắng kéo dài xuống đất đang đi tới.

Sau ba giây đồng hồ, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn Lương Chân Chân chăm chú, thật sự làm cho người khác kinh diễm!

Bộ lễ phục này cho dù đằng trước hay sau lưng, đều thiết kế cổ chữ V xẻ sâu xuống, có điều sau lưng xẻ sâu hơn đằng trước nhiều lắm, từ bờ vai kéo dài đến phần eo, lộ ra mảng lớn phần lưng trắng nõn như ngọc, eo thon nhỏ không đầy một nắm tay làm cho người khác cảm thấy chỉ hơi dùng sức sẽ làm nó gãy mất.

Theo từng bước từng bước đi của cô, rãnh ngực xẻ sâu kích thích giác quan của tất cả đàn ông ở đây, hận không thể nhào qua xé nát nó, ít nhất đó chính là suy nghĩ của Đằng Cận Tư vào lúc này, trong tròng mắt đen hiện lên sự ghen tức, anh khó chịu, vô cùng khó chịu!

Nài con là của anh, chỉ có thể là của một mình anh, tất cả những gì tốt đẹp của cô chỉ có thể thuộc về một mình anh, ai cũng không được dòm ngó!

Đáng chết! Ai chọn cho cô bộ đồ này! Sao có thể ăn mặc hở hang như vậy? Anh mang tâm trạng không vui đi về phía cô.

250. Chương 251. Khốn Kiếp! Thả Tôi Xuống! (2/3)

Trong lòng Lương Chân Chân cũng rất thấp thỏm, kể từ khi vào phòng tổ chức tiệc, gần như tất cả ánh mắt đàn ông ở đây đều như keo dán trên thân thể cô, trần trụi như vậy, dường như muốn xuyên qua trang phục thật mỏng trên người cô để nhìn cô, khiến cho cả người cô không được tự nhiên, có cảm giác muốn chui xuống hố, thật sự không quen!

Trên hai gò má mềm mại trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng, làm nổi bật lên sự thẹn thùng quyến rũ vô cùng, cô như một đóa sen trắng nở rộ, ánh sáng say mê người, đôi mắt to ngập nước tinh khiết sạch sẽ, trong

veo tới mức khiến lòng người rung động không thôi, hơn nữa dáng người hoạt bát uyển chuyển, không tiếng động hấp dẫn tất cả đàn ông ở đây.

Vào giờ phút này, cô đẹp đến mức đoạt tâm hồn người.

Thấy phản ứng ở đây như thế, trong lòng Nam Hoa Cẩn rất hài lòng, đây chính là lễ phục do anh tự mình chọn, tự mình tạo hình, đương nhiên là muốn nhất mình kinh nhân * mới được, chỉ có điều, mục đích của anh đã đạt được, nhưng dường như... chộc giận đại ca, nhìn thấy anh ấy tức giận đứng đờ đẫn đi tới, giả bộ như không thấy hết nhìn đông tới nhìn tây, đôi mắt xanh tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc trong đám người, đi lánh nạn là tốt nhất, bingo! Anh đã nhìn thấy nhị ca, nhanh chóng đi đến chỗ anh ấy.

(*) nhất mình kinh nhân: Thành ngữ Trung Quốc có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chẳng có tiếng tăm gì, bỗng nhiên có hành động khiến mọi người phải kinh ngạc.

Bởi vì anh biết rõ, bây giờ toàn bộ lực chú ý của đại ca đều tập trung trên người chị dâu nhỏ, mình cách xa chị ấy mới là thượng sách, nếu như cứ đứng bất động tại chỗ, ngược lại sẽ gặp nạn.

Đúng như cậu ta dự đoán, bây giờ Đằng Cận Tư không rảnh để ý đến cậu ta, mắt thấy tam đệ chạy đi dưới mí mắt anh, ngoại trừ lạnh lùng liếc cậu ta anh không còn cách nào, bây giờ đối với anh mà nói quan trọng nhất là nai con.

Không để ý tới sự kinh ngạc trong ánh mắt mọi người, anh trực tiếp đi tới bế ngang người cô lên, trông mắt đen lạnh lùng quét một vòng bốn phía những người đàn ông đang đám đuối, tuyên bố công khai người phụ nữ trong ngực là đồ sở hữu của anh, những người khác khỏi phải mơ ước cùng ý nghĩ phóng túng, sau đó, sải bước tới phòng thay đồ phía sau phòng tiệc.

“Anh định làm gì? Thả tôi xuống nhanh lên!” Đổ ửng trên mặt Lương Chân Chân còn chưa bớt, đôi môi đỏ mọng dẫu lên, dáng vẻ tức giận đặc biệt khiến người ta yêu thương, vốn hôm nay cô đã đủ tạo ra tin đồn, người đàn ông này còn cố tình ôm lấy cô trước mặt mọi người, xem ra hiểu lầm quá độ rồi, dám chắc mọi người sẽ cho là mình cùng anh ta vẫn có quan hệ mập mờ không rõ.

“Mang em đi thay quần áo.” Trong giọng nói trầm thấp cuốn hút của Đằng Cận Tư mơ hồ lộ ra giận dữ, giọng điệu chắc chắn là không cho cự tuyệt, mới vừa rồi ánh mắt những người đó nhìn về phía nai con, khiến cho anh hận không thể moi con người của họ ra, ai cho phép bọn họ nhìn! Vẻ đẹp của nai con chỉ có thể thuộc về một mình anh!

“Anh... thả tôi xuống, tôi không muốn thay quần áo.” Lương Chân Chân nắm chặt tay đám lồng ngực của anh, người đàn ông này vẫn bá đạo trước sau như một! Hỏi cũng không hỏi ý kiến của cô, liền tự tiện thay cô làm chủ?

Mặc dù vừa rồi lúc mặc vào cô cũng cảm thấy rất không thích ứng, muốn đổi, nhưng được Nam Hoa Cẩn giảng giải một hồi, cô cũng hơi bình tĩnh chút, tự an ủi mình: Không phải chỉ là một bộ lễ phục dạ hội kêu gọi sao? Sao không thể mặc?

Vừa vào phòng tiệc, liền bị rất nhiều người mang theo ánh nhìn chăm chú, ít nhiều gì cô vẫn còn có chút không thích ứng, nhưng mặc thì đã mặc rồi, cô chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, thật ra trái tim vẫn luôn đánh trống lớn.

“Phải đổi.” Đằng Cận Tư cắn răng nghiêng lợi, người phụ nữ đáng chết, cô cứ thích bị người đàn ông khác đám đuối nhìn chăm chăm như vậy sao? Trước cũng hở, sau cũng hở, hoàn toàn bị người đàn ông khác nhìn thấy hết!

Hơi sức của Lương Chân Chân không lớn như anh, thoát không được, chỉ có thể bị anh siết chặt trong ngực, chủ yếu là người chung quanh quá nhiều, càng giãy dụa càng khiến người khác chú ý, nói không chừng còn có thể chọc giận người đàn ông nào đó, hơn nữa tối nay là tiệc mừng thọ bà nội Đằng, cô không muốn cướp đi danh tiếng của bà, cho nên cô vẫn còn sáng suốt làm tổ không động đi, chờ đến chỗ ít người lại nói.

Về mặt Đằng lão phu nhân mỉm cười nhìn a Tư ôm Chân Chân đi, trong lòng cảm thán: đây thật sự là một đôi oan gia vui vẻ, đứng chung thấy thế nào cũng xứng đôi, hy vọng bữa tiệc lần này có thể thúc đẩy hai người, cũng coi như hoàn thành chuyện lớn trong lòng bà!

“Bà nội, thấy thế nào? Tạo hình của chị dâu nhỏ có phải đủ kinh ngạc không? Ánh mắt đại ca đã trợn trắng rồi, hi hi...” Nam Hoa Cẩn cười híp mắt ôm cánh tay Đằng lão phu nhân.

“Ừ, không tệ.” Đằng lão phu nhân gật gật đầu.

Con mắt xanh nhạt của Nam Hoa Cẩn chớp chớp, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn, “Bà nội, chúng ta qua bên kia ăn chút gì trước, lặng lẽ đợi tin lành của bọn họ.”

Dứt lời, liền kéo Đằng lão phu nhân đi về phía bữa tiệc, bà cháu hai người vừa nói vừa cười, dường như cực kỳ hài lòng với tình trạng vừa rồi, thật ra thì, bọn họ đã thương lượng từ trước, cố ý để Lương Chân Chân ăn mặc hấp dẫn quyến rũ, khiến Đằng Cận Tư ghen tức nồng đậm... Về phần sau này sẽ phát triển như thế nào, vậy phải xem chính bọn họ giải quyết ra sao rồi.

Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân đi thẳng về phòng thay quần áo phía sau phòng tiệc, vừa ra khỏi phòng khách chính, người phụ nữ trong ngực lập tức bắt đầu ra sức phản kháng, “Khốn kiếp! Thả tôi xuống!”

Lúc này trên hành lang yên tĩnh không có một bóng người, Lương Chân Chân mới dám giãy dụa phản kháng, thân thể lắc lư không thuận theo, đôi tay càng nắm càng đánh anh, ồn ào đến mức Đằng Cận Tư không có cách nào để đi bộ, chỉ có thể dừng lại, cắn răng nói: “Lộn xộn nữa, em phải tự mình gánh chịu hậu quả!”

Giọng nói mờ ám gợi cảm của anh, giống như nhiễm phải tình ý, trong tròng mắt đen như hồ sâu lộ ra ánh sáng âm u, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ lộn xộn không ngừng trong ngực.

Lương Chân Chân là người từng trải, sao không hiểu ý tứ trong lời nói của Đằng Cận Tư, nhưng hôm nay cô đã không còn là cô gái nhỏ ba năm trước đây bị hù dọa mà sẽ thỏa hiệp, vừa rồi ở phòng khách là vì mặt mũi bà nội Đằng, dù sao tối nay bà mới thật sự là nhân vật chính, không thể giọng khách át giọng chủ. Lúc này không có người, cô đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chấp nhận sự nguy hiểm của anh!

“Đằng Cận Tư! Anh làm rõ tình huống được không! Hai chúng ta đã sớm không còn quan hệ, hôm nay tôi tới đây là vì bà nội Đằng, nửa điểm quan hệ với anh cũng không có! Tôi ăn mặc trang điểm không tới phiên anh khoa chân múa tay!” Cô gọi cả tên họ của anh, cố ý xa lánh mối quan hệ giữa bọn họ, mặc dù thân thể gần trong gang tấc, nhưng lại giống như cách xa cả một cây cầu.

Thời gian giống như dừng lại một giây này, trong không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm và lạnh buốt, Đằng Cận Tư không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn người phụ nữ trong ngực anh đang giãy dụa muốn rời đi, từng bước từng bước một, ép cô tới góc tường.

251. Chương 252. Thiên Lôi Câu Động Địa Hỏa * (đã Lâu~~)

(*) Thiên lôi câu động địa hỏa: nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất)

Nghĩa bóng: Âm chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân

“Em thích bộ trang phục này như vậy? Tình nguyện tiếp nhận ánh mắt toan tính trần trụi trắng trợn kia của đàn ông trong phòng khách cũng không đồng ý đối?” Hai tay Đằng Cận Tư chống vách tường, vây Lương Chân Chân giữa hai cánh tay mình, hơi cúi đầu mắt nhìn cô, khí thế mạnh mẽ bá đạo bao trùm cô.

“Tôi... tôi không có!” Lương Chân Chân tức giận nói, bây giờ cô hoàn toàn hết đường chối cãi, nói như thế nào cũng giống như không thích hợp, cắn nửa vành môi về mặt uất ức trừng mắt nhìn anh, đôi mắt đỏ đẫm trong suốt giống như nước suối, dao động mệnh mông, khiến người ta rung mình.

“Không có? Vậy thì đi vào đối.” Đằng Cận Tư nhíu mày, giọng nói vẫn khẳng định trước sau như một.

“Đối hay không đối là tự do của tôi, anh quả thực là già mồm át lễ phải! Nguyên nhân không phải như vậy, tôi không phải bởi vì thế mà cố ý mặc bộ trang phục này, chỉ là trùng hợp mà thôi.” Lương Chân Chân nhất định cố chấp, kiên quyết không vì thế lực hung ác mà khuất phục!

Tròng mắt đen nguy hiểm của Đằng Cận Tư khép hờ, sắc đen nơi đáy mắt càng thêm phẳng lặng, lửa nóng trong lồng ngực bốc cháy, bình tĩnh nhìn cô chăm chăm mấy giây, “Mặc kệ nguyên nhân là gì, hậu quả đều giống nhau.”

Lương Chân Chân bị lời của anh nói làm cho nghẹn gần chết, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cô cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện với anh, không thêm nói thêm nữa câu, lẳng phí nét mặt.

Đột nhiên, cô phát hiện người nào đó vẫn nhìn chăm chăm vào trước ngực mình, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt đầu đen sì, cảnh tượng này hơi có chút cảm giác hoạt sắc sinh hương *, ngay cả chính cô cũng cảm thấy lộ liễu quá, một nửa mềm mại lộ ra ngoài khiến cho cô nhìn thấy cũng sợ hết hồn, trong lòng cực kỳ rối rắm, nếu không thì nghe anh một lần, đi vào đổi bộ trang phục?

(*) hoạt sắc sinh hương: hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của người phụ nữ (ẩn dụ so sánh)

Khi trong lúc đầu cô vẫn đang rối rắm, một người đàn ông nào đó tiến đến gần, hầu kết chuyển động hai cái, giọng nói nhỏ nhẹ cuốn hút vang lên bên tai cô, “Đây là em cố ý quyến rũ anh đó.”

“Không có!” Lương Chân Chân phản bác theo bản năng, gấp quẻ! Cô mới không cố ý ăn mặc như vậy để hấp dẫn anh, cô không nhầm chán như vậy.

“Có, em lại có thể không mặc áo lót bên trong, cổ áo còn mở lớn như vậy, biết rất rõ ràng rằng giờ phút nào anh cũng nghĩ tới em, nhớ nhung em, biết rất rõ ràng tình yêu sâu đậm của anh dành cho em, mỗi một lần nhìn thấy em đều cố nén kích động muốn hôn em, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, trước mặt người phụ nữ mình yêu mến, rất khó khống chế nổi bản thân.” Trong giọng nói trầm thấp khàn khàn của Đằng Cận Tư tràn ngập ghen tức, trong con mắt đen như mực nhộn nhạo chút ủy khuất.

Trong nháy mắt đầu óc Lương Chân Chân trống rỗng, gò má đỏ bừng, không biết là vì câu trước “Em không mặc áo lót” hay là vì một đoạn thoại dài phía sau, nói tóm lại, nét mặt bây giờ của cô là khiếp sợ, vốn cho rằng anh sẽ tức giận bùng bùng dạy dỗ mình, lại không nghĩ rằng phương pháp của anh trái ngược lại, khiến cho cô trở tay không kịp.

Mặc dù trong lòng cảnh báo lần nữa mình và anh không thể nào, nhưng dù sao anh cũng là mối tình đầu chân chính trên ý nghĩa của mình, cũng là người đàn ông đầu tiên của mình, khoảng thời gian kia cùng anh, trải qua đau khổ và tốt đẹp, từng đau lòng, cũng từng vui mừng, để lại một hồi ức khắc cốt ghi tâm, không thể không thừa nhận, mỗi khi đối mặt với anh thì sâu trong lòng mình vẫn có cảm giác, cô luôn lừa mình dối người về chuyện người phụ nữ đồng trinh, dù sao cũng là người đàn ông đầu tiên đoạt đi tấm thân xử nữ của cô, sao cô có thể quên?

Lời nói thẳng thắn cùng ánh mắt thâm tình của anh khiến cho cô khó có thể chống đỡ, ngập ngừng xê dịch đôi môi nơi: “Tôi... đi thay quần áo.”

Thân thể vừa mới đứng thẳng liền bị Đằng Cận Tư đè xuống trên tường, chờ đón chính là hơi thở cỏ xanh nhàn nhạt tản mát trên người anh, giống như dệt lên một tấm lưới dày đặc, khiến cho cô không có cách nào hô hấp.

“Ừm...” Lương Chân Chân nắm quyền ngăn ở giữa hai người, nhưng quả đấm nho nhỏ sao có thể ngăn trở được khí thế xâm nhập mạnh mẽ của Đằng Cận Tư, chính xác không lầm xâm chiếm lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, môi mỏng mạnh mẽ mang theo ý tứ trừng phạt hôn cô, mút lấy cô, đầu lưỡi như lửa nóng càng dùng sức mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc xâm lược trong miệng thơm tho của cô.

Hôn cô có chút vội vàng, hôn đến hơi cuồng dã; hôn đến có chút mạnh mẽ, trần trọc thành thực. Hút môi lưỡi của cô, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng, không cho cô có chút không gian suy tư, cả người mơ mơ màng màng mặc cho anh định đoạt, thân thể mềm yếu kỳ quái, nếu không phải lưng dựa trên tường, cô lo lắng bản thân đã sớm ngã xuống rồi.

“Ừm ừm...” Cô thử từ chối vài cái, nhưng nụ hôn nóng bỏng của anh vẫn như hình với bóng, lưỡi linh hoạt càn quét mỗi một chỗ ngọt ngào trong miệng cô, đến chỗ nào thì lửa cháy lan rộng ra đến đó, bọn họ có thể cảm nhận tiếng tim của mình đập càng lúc càng nhanh, trái tim cô đập “Thịch thịch thịch”, cảm giác nóng ran trong cơ thể càng lúc càng dày đặc.

Đằng Cận Tư không để ý tới sự kháng cự của cô, nụ hôn này là tình cảm đã ẩn núp sâu trong cơ thể anh bộc phát ra, cuộn trào mãnh liệt trút ra, chỉ cần vừa tiếp xúc với nai con, mình sẽ không thể khống chế nổi cuộn cuộn trong lòng, hôn cô, giờ phút này đây là việc anh muốn làm nhất, chỉ ước gì nụ hôn này có thể kéo dài thiên trường địa cửu *, vĩnh viễn không tách ra.

(*) Thiên trường địa cửu: nghĩa đen trời đất dài lâu, nghĩa bóng: mãi mãi

Bị anh hôn kịch liệt như vậy, đầu óc Lương Chân Chân đã sớm thành một đồng bột nhào, mất đi khả năng suy xét bình thường, tay vốn đẩy ngực anh ra thì nay không có sức đặt lên lồng ngực anh, cách lớp áo sơ mi thủ công màu đen của anh, cảm nhận tiếng tim đập như sấm cùng nhiệt độ cơ thể càng lúc càng nóng.

Dần dần, ý chí của cô bắt đầu hỗn độn, đã không rõ được giờ phút này đến tột cùng thì mình đang làm cái gì, môi lưỡi giống như không thể điều khiển tự động đi theo tiết tấu của Đằng Cận Tư kề sát với anh mà dây dưa...

Trên hành lang yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của nụ hôn nóng bỏng giữa hai người đan vào một chỗ, suy nghĩ trôi chốc người bay bổng bên tai bọn họ, một mảnh kiều diễm mập mờ.

Cảm thấy cô gái bé nhỏ trong ngực sắp thở không nổi, Đằng Cận Tư thoáng buông lỏng cánh môi hơi sưng của cô ra, chớp mũi hai người đối diện với nhau khe thở hỗn hển, phà lên trên gương mặt nhau, hơi ngứa, tê tê, giống như một chiếc lông vũ êm ái đang vuốt ve, khiến cho người ta kim lòng không được mà run rẩy.

“Nai con, anh yêu em.” Giọng nói nhỏ nhẹ cuốn hút của anh mang theo mê hoặc tràn đầy, môi mỏng lúc mở lúc đóng đang phả ra hơi thở chui vào trong lỗ mũi, trong miệng Lương Chân Chân, có một hương vị mê tình.

Thổ lộ tâm tình này ngược lại khiến Lương Chân Chân tỉnh táo, ý thức được vừa rồi mình đã làm cái gì, xấu hổ và giận dữ muốn cắn lưỡi tự sát, sao cô có thể bị nam sắc của anh đầu độc? Môi với răng đều là mùi vị của anh, tràn đầy khắp khoang miệng của cô, khiến cho cô cảm thấy xấu hổ, cố tình lúc này anh lại còn nói lời tâm tình kích thích như thế, cho dù cô rất không muốn thừa nhận, nhưng cảm xúc ngọt ngào vẫn dâng trào trong cô.

Không! Cô không thích cảm giác này, một chút cũng không thích.

Tại sao sau ba năm, cô vẫn không có cách nào chạy thoát khỏi bàn tay ma quỷ của anh? Tại sao số mệnh vẫn muốn bọn họ dây dưa không dứt? Tại sao mình không thể bắt đầu cuộc sống mới lần nữa chứ?

Nhìn nét mặt mê man lại sợ hãi của cô gái bé nhỏ trong ngực, trái tim Đằng Cận Tư đã đau, đôi tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, “Nai con, nhìn anh, chuyện trước kia hãy để cho nó là quá khứ được không? Anh thề, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ yêu em, cưng chiều em, thương em, cho em tin tưởng tuyệt đối, được không?”

Không biết vì sao, Lương Chân Chân đột nhiên rất muốn khóc, vành mắt mở to ê ẩm, cảm giác khó hiểu.

Đằng Cận Tư không do dự nữa, rên sát khi còn nóng, một lần nữa che lấy cánh môi mềm mại của cô, không giống như nụ hôn nóng bỏng vừa rồi, lần này là nụ hôn hết sức triền miên, giống như đối đãi với bảo bối mình quý trọng nhất, dùng đầu lưỡi tinh tế miêu tả khuôn hình đôi môi đầy đặn của cô, liếm, mút lấy, như mưa phùn gió mát an ủi cõi lòng lo lắng của cô.

Anh hôn rất kiên nhẫn, từng bước từng bước một công thành chiếm đất, đầu lưỡi tiến đến quán quýt lấy cái lưỡi thơm tho của cô, kiên nhẫn dụ dỗ cô không cần né tránh, đi theo cảm giác của mình đi.

Cảm thấy càng lúc Đằng Cận Tư càng hôn đến tà mị, trong lòng Lương Chân Chân như mở bong bóng, quay đầu muốn rời khỏi anh, lại bị bàn tay của anh nâng gáy, cái lưỡi bị anh hút lấy đến tê tê dại dại, thân thể đã sớm mềm thành một vũng nước rồi, thật may là một tay khác của anh vòng trên eo của chính cô, không để cho cô đứng không vững.

“Ừ...” Trong cổ họng không nén được khẽ rên ra tiếng, chỉ cảm thấy dưỡng khí trong phổi đã bị anh hút hết, khiến cho cô giống như choáng váng lại còn lóa mắt, trong cơ thể nóng ran khó chịu...

Giọng nói mềm mại đáng yêu của cô giống như liều thuốc công hiệu mạnh đánh vào sâu trong lòng Đằng Cận Tư, khiến cho máu cả người anh cũng bắt đầu sôi trào, bàn tay cầm eo thon của cô không nhịn được

nữa dần dần chuyển lên trên, chuyển đến tấm lưng ngọc trần trụi, giống như thiên lôi câu động địa hỏa, đã không không chế nổi, nộ hỏa cũng theo đó mà sâu hơn.

Ngón tay thô ráp của anh nhẹ nhàng vẽ lên da thịt nhẵn nhụi mềm mại, xoay vòng lưu luyến không thôi, chọc cho người trong ngực khẽ run một trận, Lương Chân Chân muốn kêu anh đừng vuốt ve lưng mình, môi lại bất đắc dĩ bị anh ngậm thật chặt, chỉ đành phát ra tiếng kháng nghị từ kẽ răng, không biết âm thanh kháng nghị đó của bản thân dưới nộ hỏa triền miên thành âm thanh ngậm nga ham muốn câu người.

“Để... Ừm...”

Đằng Cận Tư giả vờ không để ý tới ý đồ của cô, giống như được khích lệ, ngón tay chạy sau lưng cô càng thêm mãnh liệt.

252. Chương 253. Thế Lửa Dữ Dội (hì Hi...)

Mặc dù thời gian đã trôi qua ba năm, nhưng cảm giác mà nai con mang lại cho anh vẫn là rung động, sờ phía sau lưng trần của cô mình đã không chịu nổi, trong cơ thể có một luồng khô nóng đang chạy lung tung, nhất là chỗ nào đó phía dưới, đã bắt đầu kêu gào muốn làm loạn.

Trong ba năm Lương Chân Chân cũng chưa trải qua chuyện tình ái, ở phương diện này đương nhiên không phải là đối thủ của Đằng Cận Tư, bị anh trêu chọc thử hồn hển, đột nhiên, cô cảm thấy đầu ngón tay anh vạch mép váy bộ lễ phục phía trên ngực ra, trực tiếp chui vào trong quần áo cô, đặt tay lên chỗ mềm mại cách miêng dán ngực của cô.

Không khỏi uốn éo người muốn tránh ra, cố sức muốn tay Đằng Cận Tư rời khỏi dưới áo của cô, lại đổi lấy anh càng trêu chọc càn rỡ hơn, đầu ngón tay ma quỷ vẫn vẽ đỉnh nhọn trên ngực cô, chọc cho cô dđđl(qđđ không ngừng run nhẹ, mà lưỡi của anh cũng tìm được càng lúc càng sâu, khiến cho đầu óc cô hoàn toàn choáng váng, trên người giống như bị bắt lửa cháy phừng phừng lên.

Lúc này, đột nhiên trong đầu cô nảy ra một người nhỏ bé, nhắc nhở cô không thể tiếp tục làm như vậy.

“Ừm,...” Tất cả giây dựa cùng chống chọi đều có vẻ hơi vô lực, ngược lại càng giống như dụ dỗ cấp độ sâu sắc, phải biết, cự tuyệt của người phụ nữ sẽ chỉ khiến người đàn ông càng thêm hưng phấn.

Lúc này Đằng Cận Tư liền có cảm giác đó, cả người giống như một cây đuốc, càng cháy càng mạnh, càng đốt càng nguy hiểm, chưa thỏa mãn với áp sát cùng ve vuốt chậm rãi, mà tăng thêm sức lực vuốt ve bộ ngực sữa của cô, cảm giác mềm mại khiến cho đáy lòng anh khó chịu hít sâu, ba năm chưa từng chạm vào, dường như nó lớn hơn một chút so với trước, khiến cho anh yêu thích không buông tay, quả hạch nhỏ mé người lặng lẽ đứng thẳng trong lòng bàn tay anh.

“Ừ...” Lương Chân Chân không kìm hãm được khẽ bật ra một tiếng, lưỡi thơm tho bị anh dẫn dụ nhảy múa, bản thân lại mất ý thức thêm một lần nữa, không phân biệt được phương hướng, chỉ có thể vô lực leo lên trên người anh, giống như người chết đuối bắt được cây cỏ cứu mạng duy nhất.

Lúc cô gần như thiếu dưỡng khí môi mỏng của Đằng Cận Tư buong môi cô ra, hôn dày đặc một đường từ khóe môi của cô đến vành tai mượt mà, cổ trơn mịn, lưỡi ẩm ướt liếm láp xương quai xanh xinh đẹp, hôn đến lưu luyến quên về.

Môi đỏ mọng của Lương Chân Chân khẽ nhếch, không ngừng thở khẽ.

“Nai con... Nai con...” Đằng Cận Tư vừa mút cắn da thịt mềm mại của cô, vừa động tình nỉ non gọi tên của cô, một tay khác chuyển qua hông cô, cách lớp vải vóc mỏng manh, tùy ý vuốt ve, ngón tay thô ráp quần quanh bên cạnh chỗ xẻ tà ở lưng.

Đột nhiên, anh ôm cô lên, sải bước đi tới phòng thay quần áo cách vài mét bên cạnh, vung chân đá văng cửa, đi vào, thuận tay đóng cửa, khóa lại.

Đề Lương Chân Chân với vẻ mặt mê tình không biết làm sao lên ghế sa lon, nhìn đôi mắt to mông mênh mờ mịt của cô, trong đầu nhộn nhạo một hồi, chỉ hận không thể cưng chiều cô thật tốt, ngón tay kéo mạnh, vì vậy, một bộ dạ phục giá trị xa xỉ nào đó cứ hy sinh như thế, ngón tay thon dài chậm rãi trượt xuống cái mông vênh cao của cô.

“Ngừng... Ngừng...” Lương Chân Chân thở hổn hển nói cản trở mơ hồ không rõ, trong nháy mắt khi cô nghe được tiếng vải vóc bị xé rách, trong đầu lập tức tỉnh táo, cô lại có thể bị anh hôn đến mức thiếu chút nữa mất đi thần trí, ngay cả tiến vào đây từ lúc nào cũng không biết, một khi phụ nữ động tình, quả nhiên rất đáng sợ, tối mình mình thế nào đây? Một chút cũng không để ý, quá thất sách rồi!

Đến bước này, sao Đằng Cận Tư có thể dừng lại được, ngón tay đã thâm nhập vào không gian bí mật âm u phía dưới, thở hổn hển cắn lỗ tai người phụ nữ trong ngực, “Nai con, em không ở đây ba năm, ngày ngày đêm đêm anh đều nghĩ đến em, rất nhiều đêm, anh nhớ em đến mức ngủ không được, chỉ có thể nhờ vào tắm nước lạnh để giải quyết, đêm nay, cho anh, được không?”

Anh đã động tình kịch liệt, trong tròng mắt đen dấy lên vài ngọn lửa nhỏ, trong giọng nói thô ráp khàn khàn mơ hồ mang theo chút khẩn cầu, anh từng nói sẽ không ép buộc cô nữa, tự nhiên không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết.

Lời nói rõ ràng như thế khiến Lương Chân Chân cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng, đồng thời trong lòng cũng dâng lên chút vui mừng, mặc dù biết anh không có hứng thú với người phụ nữ khác, nhưng nghe chính miệng anh nói cảm giác không giống nhau, trên phương diện này mà nói, coi như cô gặp được một người đàn ông đặc biệt.

Sự trầm mặc không lên tiếng của cô khiến Đằng Cận Tư mừng rỡ khác thường, ngón tay trực tiếp trượt vào, phát hiện bên trong đã thấm ướt một mảnh, xem ra nai con cũng có tình ý với anh, bằng không cô sẽ không như vậy.

“Dừng...” Lương Chân Chân chợt căng cứng người, ba năm chưa từng như vậy, cô thật sự không quen với việc này, chất lỏng chảy ra bắp đùi càng khiến cho mặt cô đỏ tới mang tai, cảm giác khác thường quen thuộc kích thích đầu dây thần kinh của cô thật sâu.

Theo tần số hoạt động ngón tay anh càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc của Lương Chân Chân càng ngày càng kịch liệt, thân thể mảnh khảnh uốn éo rung động đến dữ dội, bởi vì cô phát hiện ra vật cứng chống đỡ ở bắp đùi cô, điều này khiến cho cô nhớ lại một vấn đề rất nghiêm trọng: đứa bé.

Vừa nghĩ tới đứa bé đã biến mất, cô liền không nhận được mà khinh bỉ bản thân, cảm hận ý chí của mình không kiên định, lại có thể bị anh mê hoặc tâm trí, mê muội trong tình cảm dịu dàng của anh đến mức không có cách nào tự kiểm chế, thiếu chút nữa thì...

“Dừng!” Cô mạnh mẽ cắn cánh môi đã sưng, không thể cho mình ngâm nga ra tiếng, đưa tay kéo tay đang làm chuyện xấu của Đằng Cận Tư, cô phải ngăn cản anh, phải dừng lại!

Nhưng cô không nghĩ tới chính là anh lại có thể cởi quần nhỏ của cô, hơn nữa thứ chống đỡ dưới thân mình càng lúc càng lớn, cảm xúc nóng rực khiến cho tinh thần cô nhộn nhạo, nhưng cuối cùng vẫn bởi vì chuyện đứa bé mà khôi phục lý trí, dùng sức túm chặt quần nhỏ của mình, “Không được đụng vào tôi!”

Đằng Cận Tư cho là cô đùa giỡn mình, vừa rồi rõ ràng cô đã đồng ý, cho nên, anh thử giam lại miệng nhỏ của cô lần nữa, bây giờ giống như tên đã lấp vào cung không bắn không được.

“Không! Anh buông tôi ra!” Lương Chân Chân ra sức giãy dụa, cặp mắt sưng mù đầy đặc, ánh mắt của cô đầy sưng mù.

“Nai con.” Đằng Cận Tư kinh ngạc nhìn cô, không hiểu cô như thế nào.

Khóe miệng Lương Chân Chân chậm rãi nhếch lên lộ ra nụ cười đau khổ, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, “Anh biết không? Giữa chúng ta... từng có một đứa bé.”

253. Chương 254. Nai Con, Xin Lỗi (phải Nhìn ~)

Đối với Đằng Cận Tư mà nói, những lời này giống như đòn cảnh cáo, cả người cũng bối rối, trong nháy mắt toàn bộ nhiệt độ lạnh dần, tình ý trong lòng mắt đen cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại tràn đầy khiếp sợ, “Em... nói gì?”

Giọng nói của anh hơi run run, giống như đang rất gắng sức kiềm chế tâm tình của mình, ngón tay luống cuống buông ra, trong thân thể hoàn toàn lạnh lẽo, đứa bé? Nai con nói giữa bọn họ từng có một đứa bé? Tại sao anh lại không biết chút gì?

“Còn nhớ ngày đó, tôi đã dành nhiều giờ ở nhà làm cho anh một hộp cơm tình yêu, vui vẻ tới cửa công ty tìm anh, bởi vì định cho anh một bất ngờ, nên không gọi điện thoại trước cho anh, ngay cả Nam Cung Thần cũng không nói cho biết, sợ anh biết trước, kết quả bị ngăn lại ở tầng một đại sảnh, cũng may tôi nghĩ tới Quan Hạo Lê, cầu xin anh ta nói vài lời với tiểu thư trực ban mới dẫn tôi lên.” Giọng Lương Chân Chân bình tĩnh, khéo môi khẽ nhếch, lộ ra nụ cười thê lương.

Nhìn vậy trái tim Đằng Cận Tư nhúu chặt lại, anh không quen nai con như vậy, lúc này anh tình nguyện mong cô khóc lớn, dieendaanleequydoôn cũng không muốn thấy dáng vẻ lạnh nhạt tỉnh táo của cô, nhất là nụ cười nơi khéo miệng cô, làm hai mắt anh đau đớn sâu sắc.

“Tôi mang theo hộp cơm tiện lợi cao hứng phần chần đi vào phòng làm việc tìm anh, dọc theo đường đi tôi đều nghĩ sẽ mở miệng nói với anh chuyện đứa bé như thế nào, anh biết không? Khi tôi ở trên taxi đã từng tưởng tượng ra rất nhiều khả năng, về mặt giặt mình của anh, nét mặt hưng phấn, về kinh ngạc... Mãi cho đến phút chốc khi nhìn thấy anh, tôi vẫn vui vẻ không thôi, mặc dù đứa bé này tới không báo trước, tới vội vàng, khiến cho tôi không biết làm sao, nhưng tôi vẫn chuẩn bị nghênh đón bé, dù sao bé cũng là kết tinh tình yêu của chúng ta, là một sinh mạng nho nhỏ.” Nói đến đây, nét mặt Lương Chân Chân đau thương, đây là chuyện quá khứ khổ sở mà cô không muốn nhớ lại, nhưng hôm nay cô lại không thể không nói ra.

“Nai con... xin lỗi, anh không biết, anh không biết lúc đó em có thai.” Về mặt Đằng Cận Tư vô cùng ảo não, giống như đứa bé đã làm sai chuyện, khổ sở gãi đầu.

Lương Chân Chân làm như không nghe thấy lời anh nói, dừng một chút, tiếp tục nói: “Còn nhớ lúc đó bác sĩ nói chúc mừng tôi sắp làm mẹ thì trong lòng tôi bàng hoàng cùng luống cuống, suốt một buổi chiều, tinh thần tôi không tập trung, đứng ngồi không yên, suy nghĩ kỹ nhiều cách giải thích, muốn gọi điện thoại nói cho anh biết tin tức này, nhưng vừa đúng lúc anh tắt máy.”

Đằng Cận Tư nhúu mày nghĩ lại mấy ngày đó anh làm gì, hình như đi Cairo cất bằng khách sạn thành khách sạn mới, lúc nai con gọi điện thoại anh đang ở trên máy bay, cho nên không nhận được, rồi cuộc anh nghĩ tới, trước khi anh đi Cairo, mấy ngày đó thân thể nai con đúng là khó chịu, thỉnh thoảng nôn mửa, cô nói ăn đau bụng, anh cũng không hoài nghi, bởi vì anh vẫn cho rằng các lqd biện pháp an toàn của mình làm rất tốt, cho dù ngẫu nhiên phóng túng cũng là kỳ an toàn của nai con, hơn nữa phương diện này anh không hề hay biết, không có một chút kinh nghiệm nào, rất khó liên tưởng đến mặt này.

Nếu lúc đó anh nói triệu chứng bệnh của nai con cho Lê tử nghe, có lẽ cậu ta sẽ phát hiện có gì không đúng, như vậy sẽ không xảy ra một đồng chuyện phía sau, nai con sẽ không bị oan uổng, cũng sẽ không rời khỏi mình ba năm, càng sẽ không để ý tới mình, hận mình; nếu như cuộc sống có thể làm lại, anh nhất định sẽ không để cho những bi kịch này xảy ra.

Chỉ tiếc rằng, trên đời này vĩnh viễn không có thuốc ăn năn hối hận, sai lầm chính là sai lầm rồi, trả giá cao vĩnh viễn là đau xót cùng cực.

“Lúc đó anh trên máy bay, tắt máy, chờ đến khi anh xuống máy bay gọi điện thoại cho em, đã là rạng sáng rồi, anh vội vã muốn gặp được em, muốn nghe giọng nói của em, kết quả, điện thoại do Diệp Thành Huân nhận, anh... tâm tình rất tệ, sáng hôm sau lại còn nhìn thấy bài báo như vậy, anh... không tỉnh táo nổi.” Nét mặt Đằng Cận Tư rất khổ sở, thân thể trống không yếu ớt, có một cảm giác cực kỳ vô lực, chỉ cảm thấy ông trời đang cố tình đùa bỡn anh một trận.

“Ha ha... Hóa ra là như vậy.” Nụ cười nơi khéo môi Lương Chân Chân càng khổ sở, cười đến mức nước mắt chảy ra, không ngừng lăn xuống từ khéo mắt, trong mắt hoàn toàn buồn bã.

Trên đời này luôn có rất nhiều chuyện mà bản thân không thể làm chủ, được người nào đó tin tưởng, bị ai đó phản bội cũng không biết bao nhiêu, người yêu mà mình thân mật nhất không tin, người thân mà mình d&d#l*q&d tin nhiệm nhất đâm mình một dao từ sau lưng, cảnh tượng phổ biến đến cỡ nào, tôi không phải là người của anh, anh cũng không phải là người của tôi.

“Nai con, lúc đó em phải nói cho anh biết.” Đàng Cận Tư giơ tay lên định lau nước mắt trên gương mặt Lương Chân Chân, nhưng cô nghiêng đầu tránh ra.

“Nói cho anh biết? Nói cho anh biết như thế nào? Anh có cho tôi cơ hội sao? Cho tới bây giờ anh vẫn luôn bá đạo độc chiếm, đã nhận định chuyện gì thì vốn không nghe lọt ý kiến của người khác, nếu lúc đó tôi nói tôi mang thai, có phải anh sẽ cho rằng đó là con hoang của người khác? Cần gì chứ? Biết rõ nói ra cũng uổng công, tôi cần gì phải tự rước lấy nhục?” Lương Chân Chân cười đến thê lương tuyệt vọng, trong tròng mắt đen lấp lánh nước mắt trong suốt.

“Nai con, xin lỗi, là lỗi của anh, do anh không bảo vệ tốt cho em, do anh để cho em chịu uất ức...” Đàng Cận Tư ôm chặt cô vào trong ngực, giọng nói hơi nghẹn ngào, anh không đành lòng chứng kiến nét mặt thê lương tuyệt vọng của nai con, trong tim co rúm lại kịch liệt, đau đớn từng cơn từng cơn.

“Xin lỗi có ích không? Nó có thể khiến cho tất cả đều như chưa từng xảy ra sao?” Giọng nói của Lương Chân Chân lạnh nhạt xa xăm, giống như từ trên trời nhẹ nhàng tới, khiến cho người ta không rõ tung tích của nó.

Đàng Cận Tư vẫn ôm chặt lấy cô như cũ, khổ sở trong lòng không hề ít hơn cô, anh cho là nai con tới bệnh viện bỏ đứa bé, dù sao cô đã phải chịu uất ức như vậy, còn bị mình đuổi khỏi phòng làm việc, ngay lúc đó chắc chắn cô không còn hy vọng, trong cơn tức giận đã bỏ đứa bé.

“Nai con, không quan trọng, về sau chúng ta sẽ có rất nhiều đứa bé xinh đẹp, các con cũng sẽ bình an ra đời, khỏe mạnh lqđ đến trên đời này, anh sẽ cưng chiều các con, thương yêu các con vô hạn, để cho các con trở thành đứa nhỏ hạnh phúc nhất trên thế giới.” Anh nói cưng chiều vô hạn, trong giọng nói không che giấu được đau khổ.

Lương Chân Chân nằm trong ngực anh khóc không thành tiếng, giọng nói đứt quãng, “Sao lại.. không liên quan, đứa bé không phải... tôi bỏ, là con... tự mình biến mất, nhất định không thích người mẹ là tôi, trách tôi... không bảo vệ tốt cho con, con mới nhỏ như vậy, liền... hóa thành một vũng máu mà rời khỏi tôi, đau quá... thật sự đau quá.”

Trong đầu Đàng Cận Tư hoàn toàn mờ mịt, anh không hiểu lời nai con nói là có ý gì, cô không đi bệnh viện phá thai, vậy... sao không có đứa bé? Chẳng lẽ đây chính là chuyện mà ngày đó Quý Phạm Tây nói anh không biết sao?

“Sau đó, đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của anh không ức chế run rẩy được, vừa muốn biết chân tướng lại sợ hãi nếu biết.

“Tôi bị xe đụng, đứa bé... đã không còn.” Lương Chân Chân tránh khỏi ngực của anh, giơ cánh tay lên lau nước mắt, trên lông mi đen như cánh bướm vẫn còn vương nước mắt, khiến cho người ta nhìn thấy phải đau lòng, trong tiếng nói mang theo giọng mũi nặng nề, bình tĩnh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Chín chữ này giống như sét đánh ngang tai nổ tung trong đầu Đàng Cận Tư, rốt cuộc hiểu ngày đó lời Quý Phạm Tây nói với anh có ý gì, cái gọi là “Tổn thương anh gây ra cho cô ấy vượt xa những gì anh biết, mà những điều đó mới khiến Chân Chân đau thấu xương.”

Cho đến giờ phút này, anh mới chân chính hiểu được, hiểu tất cả chân tướng sự thật, hiểu vì sao nai con lại hận mình như vậy, dieendaanleequydoonn hiểu tổn thương trong miệng cô là cái gì.

Thì ra, anh mới là đầu sỏ bóp chết đứa con của mình.

Thì ra, anh gây ra tổn thương nặng nề như vậy cho cô.

Thì ra, anh mới là người đâm cô sâu nhất.

Rốt cuộc tai nạn xe cộ năm đó có bao nhiêu nghiêm trọng, nai con thoát khỏi nguy hiểm như thế nào, quãng thời gian đó cô có bao nhiêu đau khổ và tuyệt vọng, anh đã không dám đi tìm kiếm chân tướng, lúc cô cần

anh nhất thân thể yếu ớt nhất, anh không những không ở bên cạnh cô, ngược lại còn giận cô phản bội, thật sự buồn cười, buồn cười quá mức rồi...

Sống ba mươi hai năm, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy có một cảm giác thất bại sâu sắc, ông trời đùa giỡn anh quá độc ác.

Anh há miệng thở dốc, rất muốn nói gì đó, nhưng tất cả những lời an ủi đã quá yếu ớt rồi, một khi tạo thành tổn thương, chính là không có cách nào bù đắp nổi, nó giống như một khối u ác tính, chôn giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ khiến cho nó nổ tung.

Lần đầu tiên, đôi mắt anh ửng hồng, nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ giá lạnh ở trước mặt, đưa tay muốn lau hết vệt nước mắt còn lưu lại nơi khóe mắt, nhưng ngón tay lại run rẩy không ngừng, đánh mất dũng khí muốn vỗ về cô.

Anh đứng lên, tìm một bộ váy trắng thanh lịch trong tủ quần áo, giúp Lương Chân Chân cởi bỏ bộ y phục đã rách nát trên người, sau đó mặc cho cô, thân thể hơi nghiêng về phía trước, rơi xuống một nụ hôn lên đôi mắt cô, “Nai con, xin lỗi.”

Trong giọng nói chất chứa bao nhiêu lqđ thâm tình cùng đau đớn, đan chung vào nhau, khiến cho anh tiều tụy đi không ít.

Trong quá trình thay quần áo, Lương Chân Chân không nói gì, ngoan ngoãn giống như con rối gỗ, nghe tới câu “Xin lỗi” kia thì trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp.

Đợi đến sau khi nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi cùng âm thanh đóng cửa, cô mới ngồi tựa vào ghế salon kinh ngạc ngẩn người.

254. Chương 255. Cháu Dâu Trước.

Ước chừng mười phút sau, cô đứng dậy đi vào toilet, rửa mặt sơ qua, sửa lại đồ trang sức, lấy hộp phấn vồ nhẹ lên mặt, tăng thêm một chút đỏ ửng, để trông nó không nhợt nhạt và mệt mỏi.

Tối nay là yến tiệc mừng thọ bà nội Đảng tám mươi tuổi, cô phải lên tinh thần, chuyện đã qua không còn tồn tại nữa, chỉ có điều vừa mới khơi ra chuyện cũ đau lòng của cô, giống như một vết sẹo phủ đầy bụi đột ngột bị vạch trần, đã từng là nỗi đau quá đẫm máu, mặc dù thời gian thử thách đã khép lại, nhưng nhớ lại lần nữa, vẫn sẽ khiến cho người ta rơi vào cảnh đau đớn kỳ lạ.

Trong gương lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, cô không thể để cho bà nội Đảng nhìn ra sơ hở, chuyện này không thích hợp để nói cho bà biết, đứa bé là điều mà bà đã từng mong đợi nhất, hơn nữa bà đã lớn tuổi, chỉ sợ không chịu nổi chân tướng đánh vào, hơn nữa hôm nay còn là sinh nhật của bà, nên thật vui vẻ mới đúng.

Về chuyện đứa bé, càng ít người biết càng tốt.

Trong phòng tiệc, hoàn toàn náo nhiệt, y hương tấn ảnh *, ăn uống linh đình, trên mặt mỗi người tràn đầy nụ cười vui vẻ, hoặc hé miệng cười nhẹ nhàng, hoặc cười ha ha, hoặc cười quỵn rũ...

(*) y hương tấn ảnh: là thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, cảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở yến tiệc xa hoa.

Một đời người, đều không giống nhau, tối nay là một đêm vui vẻ.

Lương Chân Chân vừa đi vào sảnh chính, liền bị Tiết Giai Ny bắt được, lôi cô qua một bên, quan tâm hỏi: “Chân Chân, cậu sao vậy? Thoạt nhìn sắc mặt không tốt.”

Đối với bạn tốt, từ trước đến giờ cô không hề giấu diếm gì, cho dù là chuyện vui hay không vui cũng có thể chia sẻ cho nhau, nhếch miệng lên lộ ra nụ cười khổ như có như không, “Giai Ny, tớ nói chuyện... đứa bé cho anh ta.”

Đuôi chân mày của Tiết Giai Ny không tự chủ nháy mấy cái, khó trách được sắc mặt Chân Chân nhìn khó coi như vậy, mặc dù có son phấn che giấu, nhưng vẫn không che giấu được đau thương nơi đáy lòng, lập tức

nắm lấy tay cô ấy, cảm xúc kích động, “Chân Chân, có phải tên khốn kia buộc cậu nói? Thật quá đáng! Bây giờ tớ sẽ đi dạy dỗ anh ta.”

“Không phải, là tự tớ nói, Giai Ny, tớ không sao, tớ đã vượt qua được giai đoạn gian nan nhất, bây giờ đã là gì chứ? Thật ra nghĩ lại, nói ra cũng là một cách giải thoát, đau khổ tạm thời có thể đổi lấy thoải mái vĩnh viễn, rất có lời.” Nụ cười của Lương Chân Chân rất yếu ớt.

“Chân Chân...” Tiết Giai Ny nhú mày, giờ phút này cô không biết nói gì để an ủi bạn tốt, có vài khổ sở người khác vĩnh viễn không có cách nào chia sẻ, chỉ có thể một mình thừa nhận.

“Được rồi, tớ thật sự không có việc gì, đừng làm dáng vẻ mặt mày ủ ê, hôm nay Giai Ny rất đẹp, nếu như vẻ mặt phong phú hơn nữa thì tốt hơn. Tớ muốn đi tìm bà nội Đăng, hôm nay là sinh nhật của bà, từ lúc đi vào cho đến giờ tớ vẫn chưa gặp bà.” Trái lại Lương Chân Chân an ủi bạn tốt, nhanh chóng thu hồi đau thương nơi đáy mắt, làm thành dáng vẻ thật vô tội.

“Chân Chân, nếu thật sự không chống đỡ nổi, chúng ta rời đi sớm một chút.” Tiết Giai Ny nói rất chân thành, luôn luôn giấu vẻ mệt mỏi của mình dưới lớp trang điểm, Chân Chân như vậy càng khiến cho cô đau lòng.

“Ừ, tớ biết.” Lương Chân Chân gật đầu, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười phát ra từ nội tâm, có bạn thân như thế, thật hạnh phúc.

Nhìn bóng lưng bạn tốt đi xa, Tiết Giai Ny nhú mày, cũng không biết bữa tiệc tối nay đối với Chân Chân mà nói, đến tốt cùng là khởi đầu tốt hay là... Sau khi Đăng Cận Tư biết chuyện đứa bé sẽ làm ra chuyện gì? Khiến cho cô cảm thấy kỳ lạ là cho đến giờ cũng không nhìn thấy anh ta, chẳng lẽ không chịu nổi đả kích cho nên rời đi?

Không thể nào! Tối nay là tiệc sinh nhật bà nội anh ta, anh ta không thể nào đột nhiên rời đi, nhưng anh ta không xuất hiện là xảy ra chuyện gì? Lúc này anh ta phải làm một số việc khiến cho Chân Chân cảm động mới đúng, bằng không cô sẽ khinh bỉ anh ta.

Đăng lão phu nhân đang bị một nhóm người vây quanh chúc thọ, thấy Lương Chân Chân đổi trang phục đi tới, trong lòng vui vẻ không thôi, chính là sao chỉ có một mình đi tới? Khụ... Sao có cảm giác nhân vật đổi chỗ?

“Tối đây, giới thiệu cho mọi người một chút, đây là cháu dâu trước của tôi Lương Chân Chân.” Đăng lão phu nhân cười ha hả kéo tay Lương Chân Chân, thân mật giống như đối xử với cháu gái ruột của mình.

Trong nháy mắt mọi người liền hiểu rõ, toét miệng cười “ha ha”, hơn nữa vừa rồi bọn họ đã tận mắt thấy Đăng Cận Tư ôm cô ấy đi vào, sau khi ra ngoài thì đổi trang phục, cho dù là ai cũng sẽ mơ màng lung tung, nghĩ tới phương diện nào đó.

“Lương tiểu thư quả nhiên là đoan trang trời sinh! Cho dù mặc trang phục như thế nào cũng khiến cho người ta kinh ngạc, khí chất tốt, không biết là thiên kim tiểu thư nhà nào?” Có một vị phu nhân trong đó cười không có ý tốt.

“Ai cho cô lá gan lớn mà hỏi như vậy trước mặt tôi? Thiên kim nhà danh giá thì tốt sao? Cô không biết quy củ nhà họ Đăng đúng không?” Không đợi Lương Chân Chân trả lời, Đăng lão phu nhân liền tức giận, nghiêm giọng trách cứ, lời này là điều mà bà ghét nghe nhất, vô cùng ngu xuẩn!

Vị phu nhân kia bị quả mắng đến mặt xanh mét, cúi đầu không dám nói nữa, tên tuổi Đăng lão phu nhân vang danh khắp chốn, mặc dù gần đây bà ít xuất hiện, rất ít lộ diện trước công chúng, nhưng uy nghiêm cùng mạnh mẽ vang dội của bà đã tạo thành từ khi còn trẻ, đây chính là tiêu chuẩn của nữ cường, không phải người bình thường có thể so sánh.

“Bà nội, chúng ta qua bên kia ăn chút gì đi, thật đói...” Lương Chân Chân như cô gái nhỏ ôm cánh tay Đăng lão phu nhân, hờn dỗi nói, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, thật ra thì người phụ nữ kia nói không quá nghiêm trọng, nhưng bà nội Đăng liền bảo vệ mình như vậy, còn giới thiệu với người ngoài mình là cháu dâu trước của bà, tương đương với giúp cô tránh được lời đồn đại, dù sao nhiều người ở đây đã tận mắt nhìn thấy Đăng Cận Tư ôm cô ra phía sau, hơn nữa bây giờ cô lại đổi bộ quần áo, mọi người sẽ nghĩ lệch.

Trong lòng cô thật sự rất cảm động bà nội Đăng đã suy nghĩ chu toàn cùng hết sức giữ gìn, giống như mình thật sự là người nhà lqđ của bà, để cho suy nghĩ của cô sôi trào, trong lòng ngực lấp đầy ấm áp, giờ phút này, cô rất muốn gọi bà một tiếng “Bà nội”, bà nội cô thật lòng thương yêu.

“Ừ.” Đăng lão phu nhân gật gật đầu, cùng Lương Chân Chân cách xa nhóm người a dua nịnh hót.

255. Chương 256. Đăng Thiếu Đi Đâu?

“Chân Chân, sao thằng nhóc thú vị a Tư lại bỏ cháu một mình ở đây? Nó chạy đi đâu?” Đăng lão phu nhân ăn một miếng salad trái cây, nghi ngờ hỏi.

Trong lòng Lương Chân Chân đã dự đoán trước bà nội Đăng sẽ hỏi vấn đề này, mỉm cười nói, “Anh ấy, không có nói cho cháu, có thể đi chuẩn bị một món quà sinh nhật thần bí cho bà thôi?”

Trong lòng Đăng lão phu nhân lại nghĩ, chắc a Tư đi chuẩn bị màn cầu hôn Chân Chân, nó nói muốn cầu hôn vào tối nay, ý nghĩa tương đối đặc biệt, lập tức nói có ngụ ý: “Quà sinh nhật tốt nhất mà nó cho bà, chính là kết hôn sớm, điều này sẽ khiến cho bà vui vẻ hơn bất kỳ điều gì.”

Đối mặt với ánh mắt triu mến của bà nội Đăng, Lương Chân Chân có phần không dám nhìn thẳng, mới trải qua chuyện vừa rồi, cô không biết trong lòng Đăng Cận Tư nghĩ như thế nào, giống như giờ phút này anh đi đâu, cô cũng không rõ ràng, đối với anh, chút tình cảm phức tạp nơi đáy lòng vẫn như hình với bóng, ném không hết, không bỏ được, tiền cũng không được, lui cũng không xong...

Trong lúc cô vẫn còn đang suy tư xem trả lời như thế nào, thì âm thanh từ phía sau lưng truyền đến khiến cho cô nhanh chóng xoay người

“Chị nai con!” Từ phía sau lộ ra một cái đầu của Úy Hợp Hợp hoạt bát với bộ dạ phục màu đỏ rực, cao hứng kéo tay cô, thấy Đăng lão phu nhân thì thân thiết kêu lên: “Chào bà nội Đăng, chúc bà phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, thân thể khỏe mạnh!”

“Ha ha... Miệng đứa nhỏ này thật ngọt.” Đăng lão phu nhân tươi cười hiền lành, bà biết cô gái nhỏ này, tên là Úy Hợp Hợp, là vợ của bạn a Tư, nghe nói cùng Chân Chân nhất kiến như cố *, tình tình hai người hợp nhau vô cùng.

(*) nhất kiến như cố: mới quen đã thân, gặp lần đầu đã quen thân, mới quen như đã lâu.

“Hợp Hợp, hôm nay em thật xinh đẹp.” Lương Chân Chân ca ngợi từ trong thâm tâm, ba năm trước đây Hợp Hợp như một nụ hoa chớm nở, bây giờ cô đã nở rộ thành đóa hoa hồng xinh đẹp, kiều diễm mê người, mặt mày tràn đầy ngọt ngào, chắc Thư Nhĩ Hoàng vô cùng sủng ái cô, hai người hạnh phúc tốt đẹp, thật tốt.

Trên mặt Úy Hợp Hợp lộ ra nụ cười ngượng ngùng, cười nói ngọt ngào tinh tế: “Chị nai con chị chỉ biết trêu ghẹo em, hôm nay lqđ chị mới thật sự làm kinh ngạc hoàn toàn đó! Chỉ có điều Đăng đại ca quá hẹp hòi rồi, cũng không để cho tụi em nhìn thêm vài lần, liền ôm chị đi, hi hi... Có phải anh ấy đã khi dễ chị không?”

Một câu cuối cùng, Úy Hợp Hợp dí dỏm đáng yêu chớp chớp mắt, cười đến mập mờ, Lương Chân Chân giận dữ lườm cô một cái, quả nhiên là bị dạy bậy!

Đăng lão phu nhân thấy hai người trò chuyện vui vẻ, liền cùng bạn già đã lâu không gặp ngồi xuống ghế salon tán gẫu, xã hội bây giờ là của người trẻ, bọn họ bị rút lại phía sau rồi.

“Bái bai bà nội Đăng ~” Úy Hợp Hợp lộ ra hai lúm đồng tiền bên má, có da có thịt vẫy vẫy tay với Đăng lão phu nhân, khiến cho tâm tình bà cụ rất tốt.

Đợi sau khi bà nội Đăng đi xa, Lương Chân Chân cưng chiều gõ nhẹ lên trán Úy Hợp Hợp, “Cô nhóc hư!”

Mỗi khi cô ở chung với Giai Ny và Cát gia, cứ có cảm giác mình là em gái, có lúc dường như cô muốn làm chị! Vừa đúng lúc Ủy Hợp Hợp nhỏ hơn cô mấy tháng, càng giống như đứa bé hơn cô, cho nên cô đương nhiên tự coi mình là chị.

“Em hư chỗ nào, rõ ràng là mấy người đàn ông hư!” Ủy Hợp Hợp chu cái miệng nhỏ nhắn không thuận theo, nhân tiện trừng mắt Thư Nhĩ Hoàng đang nhìn cô, khiến cho Thư Nhĩ Hoàng không giải thích được, anh chọc bảo bối nhà anh như thế nào?

“Khụ... Như thế.” Lương Chân Chân bị cô ấy đùa đến buồn cười, cùng một chỗ với Hợp Hợp, cả người cô cũng nhẹ nhõm đi không ít, cô ấy là cô gái có thể làm cho người ta vui vẻ.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm nhóm chị Tuyết Hồ chơi, bọn họ đều rất muốn biết chị.” Ủy Hợp Hợp kéo cô tới bàn tiệc nào đó, một đám cả trai lẫn gái đứng đó, trừ một nhà ba người Thư đại ca, còn lại cô không biết. O()o

“Chân Chân, đã lâu không gặp.” Thư Nhĩ Hách cười đến tao nhã lịch sự, anh sống hàng năm ở Luân Đôn, đã sớm mưa dầm thấm dất trở thành một quý ông nước Anh hoàn toàn

“Thư đại ca, chị Ninh.” Lương Chân Chân khẽ cong môi, tươi cười trong sáng.

“Chị, chị, chị quên em à!” Đột nhiên, từ trong đám người chui ra một đầu nhỏ, đương nhiên đó là Brian con trai của Thư Nhĩ Hách và Ninh Sương, năm nay đã tám tuổi rồi.

Giọng nói thanh thúy vang dội của bé khiến cho tất cả mọi người ha hả cười vang, ký ức về chuyện lý thú của người nào đó lqd ba năm trước đây vẫn còn mới mẻ, vẫn nhớ một người bạn nhỏ tuyên bố sau khi lớn lên muốn kết hôn với Lương Chân Chân, khiến Đằng Cận Tư giận đến mức ghen tuông quá độ.

“Brian bé nhỏ, cao hơn nhiều đấy.” Lương Chân Chân bị bọn họ cười đến mức hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn trấn tĩnh lại, ngồi xổm xuống sờ tóc bé trai.

“Chị, em đã trưởng thành, mẹ nói em là nam tử hán rồi, hơn nữa bây giờ em còn đẹp trai hơn chú!” Brian mới cao một mét ba uốn ngực nhỏ tự tin nói.

“Phụt!” Mọi người lại phun lần nữa, Lương Chân Chân cũng bị bé chọc cho che miệng cười vui vẻ, hòa tan một ít không thoải mái cất giấu trong lòng.

“Con trai ngoan, mấy ngày trước không phải con nói với mẹ thích Carrie năm nhất sao?” Nụ cười trên mặt Ninh Sương vạch trần con trai.

Trên mặt Brian bé nhỏ nhanh chóng hiện lên một đám mây lửa, bất mãn trừng mắt liếc mẹ, ngập ngừng giải thích: “Đó là bởi vì chị không có ở đây, trong lòng con vẫn luôn thích chị.”

Lương Chân Chân cứng chiều vô hạn sờ khuôn mặt bé nhỏ bóng loáng của Brian, “Chị với mẹ em là người đồng trang lứa, em thích chị giống như thích mẹ vậy, khác với Carrrie, chờ sau này khi em chân chính lớn lên, em sẽ rõ ràng.”

Brian lắc đầu, “Không hiểu.” Sau đó đi về phía cha bé xin chỉ bảo.

“Đúng rồi, sao không thấy a Tư? Cậu ta lại có thể để cô vợ yêu bé nhỏ * một mình ở đây, bản thân thì không thấy đâu?” Đột nhiên Cảnh Niệm Châu mở miệng hỏi.

(*) Cô vợ yêu bé nhỏ: nguyên gốc tiểu kiều thê

Ba chữ “tiểu kiều thê” khiến sắc mặt Lương Chân Chân khẽ thay đổi, cô biết những người này đều là bạn của Đằng Cận Tư, người ta cũng chỉ thân mật đùa giỡn cùng cô, nhưng nếu như lần đầu tiên không lqd giải thích, nói không chừng sẽ có lần thứ hai lần thứ ba, nhưng tâm tình cô bây giờ không thích hợp nói điều này, chỉ sợ Đằng Cận Tư cũng thế.

“Bây giờ chúng tôi không phải quan hệ kia.” Giọng nói của cô rất nhẹ, cũng rất nghiêm túc.

Chân mày Cảnh Niệm Châu nhếch lên thâm thúy, giữ vững trầm mặc, không nói thêm gì nữa, trong lòng suy nghĩ a Tư đi đâu đây? Lại gây ra tuồng gì? Không phải vừa rồi còn rất tốt sao? Hai người đi vào thời

gian dài như vậy, còn đổi bộ quần áo ra ngoài, theo lý thuyết nên làm rồi, sao lại có thể... còn không phải quan hệ kia?

“Chị nai con, em giới thiệu cho chị, soái ca vừa nói lung tung lộn xộn tên là Cảnh Niệm Châu, là anh em ruột với chị Tuyết Hồ; còn người đàn ông đẹp trai lại thành thực này là anh hai em Thiên Tập Vũ, chị xinh đẹp như chim nhỏ nép vào bên cạnh là bà xã của anh ấy Quế Noãn Yên.” Ủy Hợp Hợp cười hì hì giới thiệu từng người.

“Bà xã, còn có anh.” Thư Nhĩ Hoàng đứng một bên bị lạnh nhạt.

Ủy Hợp Hợp kiêu ngạo liếc anh, “Người ta không biết anh!”

“Khụ...” Mấy người bên cạnh đã tập thành thói quen với cảnh tượng này, có thể biến Thư Nhĩ Hoàng thành đề bảo cũng chỉ có Ủy Hợp Hợp, ngược lại, cũng thế.

“Tôi tên Lương Chân Chân, rất hân hạnh được biết các anh chị.” Lương Chân Chân mỉm cười nói sang chuyện khác, rất rõ ràng, nhóm người này đều là con cưng của trời, cho dù là từ quần áo hay nói năng, đều vô cùng có tu dưỡng.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Chỉ tiếc luôn vô duyên không gặp, nghe nói ba năm này em học ở đại học Columbia?” Cảnh Niệm Châu kinh ngạc.

“Ừ, đúng, vừa mới trở về nước không lâu.” Lương Chân Chân gật gật đầu.

“OMG! Em lại có thể gặp người dưới mí mắt của anh ba năm? Hai ta còn không ngẫu nhiên gặp mặt được một lần trên đường? Hơn nữa em biết không? Ba năm này, a Tư đi Manhattan không ít lần, đã từng đi qua cổng đại học Columbia không dưới một lần.” Giọng Cảnh Niệm Châu đầy kích động.

Trong lòng Lương Chân Chân có một sợi dây khẽ lay động, cười đến thanh nhã như sen, “Manhattan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, không gặp được cũng bình thường.”

“Anh già, ba năm ở cùng một thành phố là một cơ hội tốt với anh mà anh cũng không nắm chắc được, ôi... bỏ lỡ cơ hội!” Cốc Tuyết Hồ nhân cơ hội chế nhạo anh mình.

“Ha ha... lời này nếu để cho Đằng đại ca nghe được, đoán chừng anh Niệm Châu gặp nạn rồi.” Ủy Hợp Hợp cười ha ha.

Mấy người đàn ông khác cũng che miệng cười trộm, đồng thời trong lòng đều buồn bực a Tư đi đâu đây? Rốt cuộc hai người này xảy ra chuyện gì? Lẽ ra sau ba năm gặp lại, hiểu lầm đều được cởi bỏ, đúng ra phải tốt đẹp như lúc ban đầu rồi.

Cảnh Niệm Châu liếc mắt nhìn cô em nhỏ của mình, “Em chính là đối đãi với đại ca mình như vậy? Trực tiếp biến thành vật hy sinh?”

Cốc Tuyết Hồ vội vàng cười hì hì làm anh vui lòng, “Đây không phải là người ta đang suy tính chuyện lớn cả đời anh sao, anh phải biết, cha cùng mẹ ngày ngày ở bên tai em cổ động, để cho em lựa chọn chị dâu.”

“Hừ! Đừng lôi kéo theo anh!” Cảnh Niệm Châu rất bất đắc dĩ với việc cha mẹ bức hôn, hơn nữa cha thích nói thẳng nhóc Thiên Tập Vũ kia đã có con trai, anh thì ngay cả bà xã còn chưa có, thật là giận dễ sợ! Nhớ năm đó thiếu chút nữa thì tiểu Yên chọn mình.

Lương Chân Chân giữ vững tâm tình bình tĩnh với sự đùa giỡn của bọn họ, nhìn dáng vẻ hai anh em bọn họ trêu ghẹo lẫn nhau đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ.

“Chị dâu nhỏ, đại ca anh ấy ở đâu? Dạ tiệc phải chính thức bắt đầu, anh ấy phải đi ra chủ trì toàn bộ!” Nam Hoa Cần lqđ đột nhiên đi tới, lo lắng hỏi.

“Tôi thật sự không biết.” Lương Chân Chân thật mờ mịt lắc đầu.

256. Chương 257. Chuẩn Bị Cầu Hôn

Quay về cảnh lúc trước, sau khi Đằng Cận Tư rời khỏi phòng thay quần áo, liền một mình đi ra ban công, đứng nơi gió lạnh thổi, muốn để cho tâm tình của mình bình tĩnh lại, thì ra giữa anh và nai con từng có một đứa bé, nếu như đứa bé kia vẫn còn, bé đã ba tuổi rồi, bé lớn lên sẽ giống ai? Giống nai con nhiều hơn hay giống anh nhiều hơn?

Anh cứ vẫn ảo tưởng như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đáng chết, rõ ràng bây giờ là cuộc sống một nhà ba người hạnh phúc, nhưng lại bị anh làm hỏng toàn bộ, lúc đó nếu như anh có thể lý trí một chút xíu, có phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy?

Hai tay ôm đầu về mặt khổ sở tựa vào trên lan can, đột nhiên nghĩ đến điều gì, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Nam Cung Thần, “Tra rõ ràng cho tôi ngày nai con tới tìm tôi ba năm trước đây, tất cả các vụ tai nạn giao thông xảy ra trên đoạn đường gần tập đoàn Đế Hào tư, cần phải tra ra... là chiếc xe nào đụng phải nai con, bao gồm bằng ghi hình chi tiết, bằng tốc độ nhanh nhất.”

Mặc dù trong lòng Nam Cung Thần tràn đầy nghi vấn, nhưng anh vẫn rất chuyên nghiệp đáp ứng, Cậu chủ yên tâm, tôi sẽ đi điều tra ngay bây giờ.

Anh không phải kẻ ngu, đương nhiên nhận ra đau thương trong giọng nói của cậu chủ, còn có câu “Chiếc xe đụng phải nai con” mấu chốt kia, trách không được Lương tiểu thư luôn luôn không chịu tha thứ cho cậu chủ, hóa ra sau khi cô ấy rời đi đã bị tai nạn xe cộ, rốt cuộc tai nạn xe cộ năm đó có bao nhiêu nghiêm trọng, đã khiến cho cô ấy mất đi cái gì?

Đột nhiên trong lúc này, anh cũng rất tò mò, rốt cuộc chân tướng vạch trần trong nháy mắt khiến cho chuyện trở nên đơn giản hóa hay vẫn là phức tạp hóa rồi? Đêm nay cậu chủ và Lương tiểu thư có thể hòa hảo như lúc ban đầu không?

Nam Cung Thần thở dài trong lòng, cất bước đi ra sảnh chính, lại bị Quan Hạo Lê kéo, “Sao mặt mày ủ dột vậy? A Tư đâu? Vừa rồi tôi thấy Lương Chân Chân đi ra ngoài nhưng không thấy a Tư, điều này cũng ... quá kỳ lạ đi?”

“Cậu chủ vừa gọi điện thoại cho tôi, anh ấy kêu tôi điều tra các vụ tai nạn xe cộ xảy ra trên đoạn đường gần tập đoàn lqđ Đế Hào tư ba năm trước đây.”

Quan Hạo Lê ngạc nhiên liếc anh, “Cậu ấy không nói đùa chứ? Bây giờ để cậu điều tra những thứ này làm gì?”

“Anh cảm thấy thế nào?” Nam Cung Thần hỏi ngược lại, về mặt không hề có ý đùa giỡn.

“Trời!” Quan Hạo Lê nhìn cậu ta chằm chằm mấy giây, rồi sau đó lên tiếng hô, cau mày nắm quyền, “Không trách được!” Anh liền đoán được nhất định đã xảy ra chuyện mà bọn họ không biết, chỉ có điều tuyệt đối không ngờ rằng sẽ là tai nạn xe cộ, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Lương Chân Chân đi ba năm này, Giai Ny nhiều lần muốn nói lại thôi về mặt tức giận, nhất định là có liên quan đến chuyện này!

“Nam Cung, cậu ra ngoài gọi điện, tôi đi tìm a Tư.” Nói xong, Quan Hạo Lê liền đi tới phía sau phòng tiệc, trên đường đụng phải Mạc Đông Lăng, bị anh ta kéo đi uống rượu, anh chỉ hoảng sợ nói mình mắc tiểu, sau đó đi thật nhanh, thấy vẻ mặt mê man của Mạc Đông Lăng phía sau anh: có gì đó không đúng! Rất không thích hợp rồi!

Nông Dịch Tiêu từ phía sau đi tới, một tay vỗ vỗ vào bả vai tứ đệ, trêu nói: “Em đây là vì người kia biến mất mà người tiểu tụy sao? Nhìn ngây người?”

“Tới địa ngục đi! Em chỉ cảm thấy Lê tử có gì đó không đúng, à? Con gái bảo bối của anh đâu? Một giây đồng hồ không nhìn thấy con bé anh không sợ bị người khác lừa chạy? Một cô bé hồn nhiên thiện lương như vậy!” Mạc Đông Lăng chế nhạo cay độc ngược lại.

“Hừ! Bớt giọng điệu quái gở cay độc ở đây đi! Con bé nói không thích nơi quá nóng nực, đi sau phòng nghỉ ngơi phía sau nghịch máy tính rồi.”

“Chắc chắc chắc...”

Nông Dịch Tiêu liếc xéo anh ta, “Có rảnh rồi thì suy nghĩ xem bản thân đã xảy ra chuyện gì, ba năm trước rốt cuộc bị người nào mua? Thật sự một chút ấn tượng cũng không có?”

Nhắc tới chuyện này trong lòng Mạc Đông Lăng còn tức, ban đầu cũng chỉ là muốn đùa giỡn, kết quả nhị ca và tam ca lại có thể thừa dịp đại ca gọi điện thoại đi chẳng thèm quan tâm đến anh, đúng là khốn nạn không có lương tâm! Một chút tình nghĩa anh em cũng không có!

“Khỏi phải nói cho em chuyện này!” Anh thở phì phò hừ lạnh, sau đó xoay người đi.

“Này! Lăng tử bé nhỏ, đừng như vậy chứ, nhị ca đồng ý với em, chuyện này cứ để anh lo, tuyệt đối sẽ điều tra rõ ràng cho em, tìm ra năm đó rốt cuộc phù thủy già đông lạnh đưa cho em là ai, cho cô ta hình phạt quát roi hầu hạ.” Nông Dịch Tiêu đuổi theo.

...

Rời khỏi phòng tiệc, Quan Hạo Lê không cần tốn sức liền tìm thấy Đằng Cận Tư trên ban công, là bạn bè hơn hai mươi năm, chút hiểu biết này vẫn phải có, “A Tư.” Anh chậm rãi đi tới.

Đằng Cận Tư thở dài dằng dặc, “Lê tử, tôi... vốn từng có một đứa bé.”

Bước chân Quan Hạo Lê dừng lại, chân mày nhíu lại càng sâu, chân tướng hóa ra là như vậy? Quá tàn khốc! Nếu nói như vậy, ngày đó Lương Chân Chân nói chuyện vui mừng ngạc nhiên không chỉ đơn giản là đưa hộp cơm tiện lợi như vậy, mà còn muốn nói cho a Tư biết cô mang thai.

Anh thở dài thật dài, không trách được a Tư trốn ở đây không ra, bây giờ chắc chắn cậu ấy rất luống cuống, rất đau khổ, rất thương tâm, đáng vẻ như vậy mà ra sảnh trước, sẽ bị rất nhiều người nhìn ra đầu mối, nhất là bà nội.

“A Tư, cậu không thể như vậy, tối nay là sinh nhật tám mươi tuổi của bà nội, tất cả mọi người đều đang chờ cậu chủ trì mọi chuyện, hơn nữa cậu đã từng nghĩ chưa, còn có một người cũng đang khổ sở giống cậu, bởi vì đây là một quá khứ đau đớn kịch liệt, cô ấy gần như phải nhớ lại tình cảnh lúc đó.” Quan Hạo Lê trầm giọng nói.

“Nai con, nai con cô ấy... trong lòng nhất định cực kỳ hận tôi.” Khóe miệng Đằng Cận Tư lộ ra nụ cười khổ sở.

“Càng là lúc này cậu càng phải làm điều gì đó, không thể cứ gạt bỏ sang một bên như vậy, lúc người yếu ớt nhất mới dễ dàng bị cảm động.”

Đằng Cận Tư thò tay vào trong túi áo, chậm rãi lấy ra một hộp gấm nhỏ, “Tôi định tối nay cầu hôn nai con, nhưng...”

“Cái gì là không thể chứ, a Tư, tôi hỏi cậu, lúc cậu có ý định cầu hôn có phải đã nghĩ đến khả năng bị cự tuyệt, nếu bị cự tuyệt lqđ cậu sẽ buông tha sao?” Quan Hạo Lê nóng nảy.

“Sẽ không.” Đằng Cận Tư trả lời rất quả quyết.

“Vậy cậu còn do dự cái gì? Hôm nay là cơ hội tốt trăm năm khó gặp một lần, cho dù là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa, đều là có một không hai, cậu phải biết, đời người không chịu được ba năm lần thứ hai.”

Sau khi trầm mặc ngẩn ngui, Đằng Cận Tư thu hộp lại, “Lê tử, cảm ơn cậu, tôi biết nên làm như thế nào.”

Quan Hạo Lê vỗ vỗ bờ vai anh, “Giữa anh em, không cần chữ kia.”

257. Chương 258. Nai Con, Gả Cho Anh Được Không?

Bữa tiệc vẫn còn tiếp tục, trong phòng khách ánh đèn như mộng như ảo, nhẹ nhàng bao phủ lên trên mặt mỗi vị khách nam nữ, hôm nay Đằng lão phu nhân làm thọ tinh, đứng ở trung tâm sân khấu cảm ơn mỗi vị khách quý có mặt ngày hôm nay.

Đặng Cận Tư là cháu nội duy nhất của Đặng lão phu nhân, còn một ít lời nói xã giao đương nhiên là do anh nói, mỗi lời anh nói thốt ra từ tâm huyết đều mang theo tình cảm sâu đậm với bà nội, ngắn gọn chặt chẽ, lại khiến cho các vị khách quý cảm thấy cảm động chất phác, cũng chứng thực tình cảm hai bà cháu quả thật rất tốt.

Nhân viên phục vụ đã đẩy tới bánh ngọt năm tầng xa hoa, kế tiếp chính là cầu nguyện, tất cả mọi người đều dâng lên lời chúc phúc chân thành nhất với Đặng lão phu nhân.

“Tôi tuổi đã cao, tâm nguyện lớn nhất bây giờ chính là thấy a Tư kết hôn, bánh ngọt hôm nay để nó và Chân Chân cùng cắt, coi như tạm thời thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm của tôi.” Đặng lão phu nhân cảm khái nói, hôm nay bà có ý định thúc đẩy a Tư và Chân Chân, nếu sau tối nay có thể để cho hai người hòa hảo, bà liền cực kỳ thỏa mãn.

Lương Chân Chân cùng Hợp Hợp còn có Giai Ny đứng chung một chỗ, nghe được lời bà nội Đặng, sắc mặt khẽ biến thành lúng túng, xem ra đêm nay Đặng Cận Tư đã dự tính kế hoạch trước, liên hợp với bà nội Đặng bức cô đi vào khuôn khổ. Thoạt nhìn sắc mặt anh tốt hơn vừa nãy nhiều, cũng không biết lúc trước chạy đi đâu, nghĩ thông suốt rồi mới trở về?

Trong tiếng ồn ào của mọi người, cô chỉ có thể ngượng ngừng đi lên, lại bị yêu cầu nắm chung chuỗi dao cắt bánh ngọt với Đặng Cận Tư, bởi vì tối nay là sinh nhật bà nội Đặng, cô nhịn, mặc kệ là ba năm trước đây hay là ba năm sau, bà đều thật lòng với mình, bà cụ tốt như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

Thân hình cao lớn của Đặng Cận Tư đi tới dựa vào sau lưng cô, lồng ngực dán chặt vào lưng cô, khiến cho cô có cảm giác hơi thở phải nam của anh vây quanh, rõ ràng có rất nhiều tư thế, nhưng anh lại lựa chọn tư thế mập mờ nhất, dưới nhiều ánh mắt soi mói như vậy, cô chỉ có thể phối hợp.

Cô nhìn thấy trên mặt bà nội Đặng tràn đầy nụ cười vui vẻ, cũng nhìn thấy chúc phúc chân thành trong mắt Hợp Hợp, Giai Ny, còn có ánh mắt hoặc mập mờ hoặc ghen tỵ của những người xa lạ kia, khiến cho khuôn mặt cô nóng bừng như thiêu đốt, đầu cũng bắt đầu mờ mịt, mặc cho hai tay của Đặng Cận Tư đưa tới từ phía sau, nắm thật chặt tay cô, cùng cô nắm lấy chuỗi dao.

Cả quá trình cắt bánh ngọt chỉ có mấy phút, nhưng cô lại cảm thấy như trải qua mấy thế kỷ, hô hấp nóng rực của người nào đó phả vào bên tai cô, giống như một chiếc lông vũ êm ái phất qua, gây nên một cảm giác lqđ tê liệt, hơi ngứa, khiến cho tâm trí cô hoảng loạn, trong đầu đều là hình ảnh mập mờ trên hành lang vừa rồi, cô nhất định là trúng tà!

Cho đến khi trong phòng phát ra tiếng vỗ tay vang như sấm rền, cô mới ý thức được bánh ngọt đã cắt xong rồi, thân thể người nào đó cũng rời xa cô, giống như ý loạn tình mê vừa rồi chỉ thuộc về một mình cô, với cô mà nói, anh thật sự là ma túy, cai không được.

Không biết, với anh mà nói, cô cũng thế, vừa rồi ôm cô, trong lòng có một làn sóng không thể nào áp chế, nhưng vừa nghĩ tới cảnh nai con xảy ra tai nạn xe cộ mà sinh non, anh cảm thấy trong lòng khó chịu như bị kim châm.

Sau khi ăn xong bánh ngọt, người điều khiển chương trình tuyên bố khiêu vũ chính thức bắt đầu, cảm xúc của mọi người đều dân cao, từng đôi bắt đầu nắm tay vào trong sàn nhảy, Đặng Cận Tư đi tới bên cạnh người điều khiển chương trình, kể vào tai anh ta nói mấy câu, người điều khiển chương trình lộ vẻ mặt tươi cười gật gù đầu, bày tỏ tất cả OK, tuyệt đối không có vấn đề.

Lương Chân Chân đứng ở một bên nói chuyện với bà nội Đặng, Nam Hoa Cẩn cười híp mắt chui ra từ một bên, rất lịch sự mời cô khiêu vũ, “Chị dâu nhỏ, có thể mời chị nhảy một điệu không?”

Đặng lão phu nhân trừng mắt liếc anh ta, “Thằng nhóc hỗn láo không biết lớn nhỏ.”

“Bà nội, nếu đại ca tới tìm giết, bà phải che chở cho cháu.” Nam Hoa Cẩn chớp chớp cặp mắt màu xanh nhạt như ngọc lưu ly, giống một thiên sứ hồn nhiên ngây thơ.

“Được.” Lương Chân Chân lại có thể như có quỷ thần xui khiến mà gật đầu, cô cho rằng nên đồng ý bởi vì không muốn khiêu vũ cùng Đặng Cận Tư, cô sợ hai người vừa tiếp cận, sẽ nảy sinh ra tình cảm mà cô không có cách nào khống chế, trong lòng càng thêm mong đợi bữa tiệc này có thể kết thúc sớm một chút.

Đáp ứng của cô khiến Đăng lão phu nhân và Nam Hoa Cẩn đều ngoài ý muốn, người trước kinh ngạc càng nhiều, khóe miệng người sau chậm rãi nhếch lên lộ ra ý cười, “Em thật vinh hạnh vô cùng.”

Lịch sự lễ phép của anh ta khiến Lương Chân Chân cảm thấy rất thoải mái, lúc đang chuẩn bị đưa tay cho anh ta, đột nhiên bất thành linh bị một lực lớn kéo tới, mùi hương quen thuộc, lồng ngực quen thuộc, không cần đoán cũng biết là ai, anh vĩnh viễn bá đạo như vậy! Cô hơi cúi đưa tay đẩy ra, nhưng cuối cùng hơi sức khác xa nhau, bị anh nửa ôm nửa đưa tới sàn nhảy.

Điệu nhạc bên tai như cát vàng chậm rãi chảy ra, bước đầu tiên bước ra khiêu vũ chính là chìm trong ánh sáng lung linh. Các đôi nam nữ đang ôm nhau khiêu vũ chung quanh gần như là một tấm gương cho bọn họ, dẫn đường bọn họ phối hợp lẫn nhau, Lương Chân Chân học múa đã nhiều năm, đối với cô mà nói cảnh như vậy không hề xa lạ, thậm chí là thích.

Trước kia, cô đã từng nghĩ tới một ngày nào đó thể nhẹ nhàng nhảy múa một chỗ cùng người đàn ông mà mình yêu, ngay trong phòng khách nhà mình, nghe âm nhạc Thượng Hải xưa cũ, kiểu khiêu vũ làm cho người ta triền miên đắm mê; hoặc khúc múa Latin tình cảm mãnh liệt, hay điệu Tăng-gô phóng túng nhiệt liệt.

Tình hình bây giờ, khiến cho cô có bao nhiêu cảm xúc, cô tưởng rằng người đàn ông lạnh nhạt cao ngạo này không biết khiêu vũ, thật không ngờ anh lại có thể biết.

“Nai con, bây giờ anh chỉ biết điệu Waltz đơn giản, nhưng về sau anh sẽ cố gắng học tập nhiều hơn.” Đăng Cận Tư ghé vào lưng bên tai cô nhỏ giọng nói, điệu Waltz đơn giản này vẫn là anh lâm trận mới mài giũa * mà học được, lúc anh nói với Lê tử muốn học khiêu vũ, cậu ta cả kinh đến mức con người cũng sắp rớt ra, phải biết rằng từ nhỏ bọn họ đã có giáo viên chuyên môn dạy, bởi vì mỗi công tử quý tộc đều phải học, sau này đi xã giao, ký hợp đồng hay từ thiện đều phải biết khiêu vũ, nhưng Đăng Cận Tư lại cố tình không chịu học, lúc tuổi còn nhỏ anh đã thẳng thắn nói một câu: “Tôi không có hứng thú với phụ nữ, không có khả năng khiêu vũ với bọn họ.”

(*) lâm trận mới mài giũa: đồng nghĩa với nước đến chân mới nhảy.

Bây giờ, anh lại tự mình phủ nhận lời nói của chính mình, Quan Hạo Lê không kinh ngạc mới là lạ, nhưng ngạc nhiên thì ngạc nhiên, cậu ta vẫn dạy nghiêm túc, bởi vì vẻ mặt thoải tha của người đàn ông nào đó quá khó coi.

Thật ra thì, sau ngày Đăng Cận Tư nhìn nai con múa đơn một mình, anh liền thề muốn bản thân mình tiến vào thế giới của cô, không để cô tiếp tục một mình múa đơn, anh không thích cô đơn cùng trống vắng như vậy.

Trong lòng Lương Chân Chân chấn động, không hiểu lời anh nói là có ý gì, mím môi không nói lời nào, đi theo bước chân của anh xoay tròn theo tiết tấu âm nhạc, tung bay, phương diện này cô là cao thủ, đương nhiên có thể nhận ra bước nhảy của Đăng Cận Tư rất ngây thơ, giống như lần đầu tiên khiêu vũ, may mà anh là học sinh nghiêm túc, mặc dù khiêu vũ không đủ thành thạo, nhưng khả năng nắm bắt vô cùng tốt, từng động tác xoay người hay mở tay, đều nỗ lực kết hợp hoàn mỹ.

Điệu nhảy lại đổi, Lương Chân Chân hoàn toàn say mê rồi, đây là thế giới mà cô thích, khiêu vũ có thể khiến cho cô đưa bản thân vào một trạng thái, có thể tạm thời quên đi mọi phiền não cùng sầu lo, suy nghĩ gì đó có thể đều vô dụng, cái gì cũng không quan tâm, chỉ đơn thuần xoay tròn theo điệu nhạc, tung bay.

Đây là thế giới thần thoại chỉ thuộc về cô, nhưng hôm nay, có một người đàn ông tiến vào, cùng khiêu vũ với cô, không để cô tiếp tục cô đơn múa đơn, chỉ có điều, những điều này có thể lâu dài sao?

Dần dần, giữa sàn nhảy chỉ còn lại hai người bọn họ, tất cả mọi người đều tự giác lui ra, để sân khấu lại cho bọn họ, bởi vì đêm nay bọn họ hoàn toàn xứng đáng là nhân vật chính.

Nhìn cặp đôi khiêu vũ triền miên trong sàn nhảy, Nam Hoa Cẩn như có điều suy nghĩ chống cằm, “Chị ấy và đại ca rất xứng đôi, hơn nữa đây là lần đầu tiên cháu thấy đại ca khiêu vũ, cháu còn cho rằng chuyện này không thể xảy ra.”

“Một nhu một cương, đều là đứa bé xuất thân từ gia đình nhỏ có thiếu sót, hơn nữa đều có tâm hồn lương thiện, giống như số mệnh đã an bài làm bạn với nhau, từ sau khi biết Chân Chân, tính tình a Tư thay đổi

rất nhiều, không lạnh lùng cô độc giống như trước, cả người giống như được rót vào sinh mệnh mới, trở nên sinh động rất nhiều.” Đẳng lão phu nhân cảm khái nói.

“Đúng, quả thật đại ca không giống trước kia.” Nam Hoa Cẩn gật gật đầu.

Trong sàn nhảy, sau khi Lương Chân Chân xoay tròn vừa vặn ngã vào trong ngực Đẳng Cận Tư, bị anh ôm chặt eo, hai người cứ nhìn nhau chăm chăm thật sâu như vậy, giống như có ngàn vạn lời nói ngưng kết ở đó, xuyên qua ánh mắt truyền lẫn nhau.

Âm nhạc cũng dần dần đến giai đoạn kết thúc, điệu nhảy cũng theo đó mà kết thúc, lúc này Lương Chân Chân mới phát hiện chung quanh không có một người, không khỏi mắc cỡ đỏ bừng mặt, nhắc chân đi tới bên cạnh, nhưng cánh tay bị người nào đó kéo lại.

Giận dữ trừng mắt liếc người ta, khiêu vũ đã xong rồi anh còn định làm gì? Đều do anh không tốt, mê hoặc mình, khiến nhiều người nhìn hai người khiêu vũ, thật mắc cỡ!

Lại thấy đầu gối chân trái anh chậm rãi lui về sau quỳ xuống, trong lúc đó, tròng mắt đen của anh vẫn luôn luôn chăm chú nhìn bản thân, tình cảm dịu dàng trong đó khiến cho cô chết đuối, chỉ thấy giống như ma thuật anh lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn có vẻ hơi xưa cũ, vàng làm nền chung quanh lấp lánh một vòng kim cương Namibia *, ánh sáng lấp lánh, giống như giọt lệ trong suốt, theo tình ý nồng nàn từ đầu ngón tay rơi xuống, hút hết ánh sáng trăng sao, ấm áp lộng lẫy.

(*) Namibia: một quốc gia thuộc miền Nam châu Phi, tên cũ là Tây Nam Phi. Là đất nước có trữ lượng kim cương đứng thứ năm thế giới.

“Nai con, anh đã từng cho rằng, nơi cầu hôn cùng lời nói khi cầu hôn rất quan trọng, nhưng sau này anh mới ý thức được, điều quan trọng duy nhất... chính là em, mỗi ngày mỗi đêm ở bên cạnh em như dấu ấn chạm khắc vào trong lòng anh, yêu em, là chuyện mà anh muốn làm nhất trong đời này, nai con, gả cho anh được không?”

258. Chương 259. Chỉ Thuộc Về Bà Xã Tương Lai Của Anh.

Chương 259. Chỉ thuộc về bà xã tương lai của anh.

Editor: Puck

Về mặt tập trung của Đẳng Cận Tư rất động lòng người, trong giọng nói khàn khàn lời tỏ tình trầm ấm như dây đàn vô cùng tinh tế động lòng người, giống như hoa anh túc, khiến cho người ta không có cách nào tự kiềm chế, anh là người đàn ông duy nhất đã làm lòng cô nứt vỡ nhưng vẫn khiến cho cô muốn ngừng mà không được. Dưới ánh mắt thâm tình khẩn thiết của anh, Lương Chân Chân chỉ cảm thấy gò má nóng lên, tâm tư rối loạn, có cảm giác tay chân luống cuống.

Cô vốn cho rằng trải qua chuyện vừa rồi anh sẽ lựa chọn trốn tránh, hoặc cho nhau một thời gian ngắn bình tĩnh lại rồi bàn lại vấn đề giữa hai người, lại không ngờ tới anh dùng phương pháp trái ngược, lúc cô đang bàng hoàng bất lực lại cho cô một hứa hẹn cả đời.

Nói thật, lúc chứng kiến anh quỳ xuống trước mặt mọi người thì về mặt cô không thể tin, phải biết rằng anh là Đẳng thiếu lqđ luôn cao cao tại thượng, anh luôn đứng ở chỗ cao nhất trong đám người mà nhìn xuống thế giới này, bề ngễ thiên hạ *, không ai bì nổi, nhưng hôm nay anh lại quỳ xuống trước mặt nhiều người như vậy mà cầu hôn cô, còn nói một đoạn tình ý dài liên tục như vậy, nói không giạt mình cảm động tuyệt đối là giả.

(*) bề ngễ thiên hạ: bề ngễ = nhìn đời bằng nửa con mắt – ý chỉ sự kiêu ngạo.

Cô đã không biết vào giờ phút này tâm tình của mình là như thế nào, lúc thì hạnh phúc như đang bay trên mây, lúc lại bị phiền não thừa cơ chui vào chỗ trống, trong đầu giống như có ngàn vạn sợi tơ, khiến cho cô tâm hoảng ý loạn, không rõ suy nghĩ chân thật của mình.

“Nai con, đây là chiếc nhẫn của nhà họ Đằng truyền lại mấy đời, tên là “Theone”, chỉ thuộc về bà xã tương lai của anh.” Đằng Cận Tư lại bổ sung một câu, chiếc nhẫn này là bà nội cho anh, lúc đó nói rất rõ ràng, đây là dấu hiệu của nữ chủ nhân nhà họ Đằng.

Ngay tức thì, chung quanh liên tiếp truyền đến tiếng kinh hô cùng âm thanh hút khí, hôm nay có thể được mời tới đây thật sự là vô cùng may mắn, lại có thể tận mắt chứng kiến Đằng thiếu quý xuống cầu hôn gây náo động, hơn nữa còn là đáng vẻ khiêm tốn như vậy, khiến người ta làm sao có thể không khiếp sợ, làm sao có thể không cảm động, bây giờ ở đây đã có không ít thiên kim giàu có đã không nhận được mà che miệng rồi, trong lòng cũng hận sao người phụ nữ đang đứng trong sàn nhảy kia không phải là mình, có thể được Đằng thiếu cầu hôn, thật sự quá hạnh phúc!

Hốc mắt Úy Hợp Hợp hơi ướt át, rất cảm động đó! Thư Nhĩ Hoàng đứng ở bên cạnh cô vội khóa chặt hông cô, ôm chặt cô vào trong ngực, Hợp bảo bối của anh luôn đa sầu đa cảm, anh vẫn còn nhớ tới màn anh cầu hôn cô, cô khóc như thác đổ, làm hại anh phải vừa hôn vừa dỗ ngọt rất lâu.

Khóe miệng Tiết Giai Ny nhếch lên lộ ra nụ cười ảm áp, cô đang vui vẻ vì bạn tốt đồng thời cũng cảm thấy thương mình, dieenddaanleéquyddoonn trong lòng người phụ nữ luôn rối rắm cùng mâu thuẫn, cũng mơ ước có thể gặp được một người đàn ông tốt, được anh ấy nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, cưng chiều, yêu, yêu đến một giai đoạn, anh sẽ cầu hôn mình lãng mạn như vậy, sau đó nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, trôi qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng dù sao cũng chỉ có trong thần thoại, có bao nhiêu người phụ nữ có may mắn gặp được người đàn ông gần như tuyệt chủng giống vậy đâu? Chuyện xưa quá mức ảo mộng luôn làm cho người ta cảm thấy không thiết thực, hôm nay thấy bạn tốt hạnh phúc, trong lòng cô ề ề, không ngừng hâm mộ, không khỏi muốn tránh thoát khỏi người đàn ông nào đó, nhưng dường như càng ngày anh càng nắm chặt.

Trên mặt Đằng lão phu nhân hiện lên nụ cười khen ngợi, a Tư không hổ là cháu của bà, thật sự rất giỏi!

Trong lòng Lương Chân Chân rung động không thôi, câu “Bà xã tương lai” kia càng khiến trong lòng cô nổi lên một cơn sóng lớn, sôi trào mãnh liệt, kích động trái tim cô, khiến cho cô càng thêm hốt hoảng, ánh mắt không tự chủ liếc về chiếc nhẫn đặc biệt lại rất khác biệt kia, dấu hiệu của nữ chủ nhân nhà họ Đằng, bà xã của anh...

Thời gian dường như dừng lại, mọi người đều nín thở tập trung lắng lẽ chờ Lương Chân Chân nói ra ba chữ “Em đồng ý”, một giây, hai giây, ba giây...

Không biết người nào trong đám người ồn ào lên một câu, “Đồng ý nhanh lên một chút đi!”

“Đúng thế! Người đàn ông có thể quý lq xuống cầu hôn trước mặt nhiều người như vậy làm người ta cảm động nhường nào! Hơn nữa anh ấy còn là Đằng thiếu tiếng tăm lừng lẫy!”

“Gả cho anh ấy!”

...

Âm thanh cao thấp chung quanh nổi lên, Lương Chân Chân cảm giác đầu óc mình sắp nổ tung, trong phút chốc cảm giác hốt hoảng cuốn lấy cô, hơn nữa bị nhiều người ồn ào như vậy, cô bỗng nhiên hơi sợ hãi.

Thế cho nên cô làm ra một hành động khiến nhiều người ngạc nhiên trợn mắt, nâng váy chạy như chạy trốn ra khỏi sảnh chính, cô chạy rất nhanh, giống như chỉ sợ phía sau có ai đó đuổi theo.

Trong tròng mắt đen như mực của Đằng Cận Tư thoáng qua đau đớn nhàn nhạt, lặng lẽ biến mất nơi đáy mắt, trước khi cầu hôn anh đã dự đoán trước nai con sẽ từ chối, nhưng hoàn toàn không ngờ cô lại có thể chạy như vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khổ sở, đứng đây, cất chiếc nhẫn đi, mặc dù lần này thất bại, nhưng anh sẽ không nổi giận, cho đến khi cô nói ra “Em đồng ý” mới thôi.

Thấy bạn tốt chạy đi, Tiết Giai Ny vội vàng hắt tay Quan Hạo Lê muốn đuổi theo, kết quả bị Quan Hạo Lê giữ thật chặt, “Giai Ny, bây giờ Lương Chân Chân cô ấy cần bình tĩnh.”

“Buông em ra!” Tiết Giai Ny d#đ*!\$q@đ không vui trừng mắt liếc anh, dùng sức hắt anh ra, bây giờ cô cần nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này, hết sức bình tĩnh.

Quan Hạo Lê không có cách nào chỉ có thể buông tay cô ra, nhìn cô biến mất trước mắt mình, anh biết, vừa rồi Giai Ny bị xúc động, anh vốn nghĩ tối nay hàn huyên vui vẻ với cô một chút, nhưng nhìn tình thế trước mắt, chắc là không được, ôi... tình là vật chi, thật khiến cho người ta phiền não!

“Trời ạ! Không phải cô ấy nên nói “Em đồng ý”, sau đó giống như hoàng tử cùng công chúa sống hạnh phúc cùng nhau sao? Cô ấy... sao cô ấy lại chạy đi như vậy?”

“Đúng thế! Chẳng lẽ cô ấy mừng đến phát ngốc!”

“Tôi đoán cô ấy bị dọa sợ choáng váng, sau khi chạy đi chắc chắn sẽ hối hận.”

...

Trong đám người lại bắt đầu thảo luận âm ỉ, tất cả mọi người đều cảm thấy cảnh tượng kia thật khiến cho người ta khó tin, hoàn toàn không phù hợp với phát triển thực tế, rõ ràng nên đồng ý, chuyện tốt tối nay sẽ kết thành vợ chồng, nhưng kết quả nữ chính chạy.

Thật sự khiến người ta nghĩ không ra, không thể giải thích vì sao.

Đằng lão phu nhân không ngờ chuyện sẽ biến thành kịch vui, vội cho cháu trai thể diện, giống như đang nói: Cháu ngốc, sao không đuổi theo, bà xã của cháu thật sự chạy mất.

Đằng Cận Tư thất hồn lạc phách lqđ giống như được người ta thức tỉnh, nhắc chân đuổi theo, nhưng vẫn còn chậm một bước, đợi đến khi đuổi kịp ra bên ngoài thì vừa đúng lúc nhìn thấy thân thể xinh đẹp của nai con chui vào trong taxi.

“Nai con...” Anh vội vã la lớn, muốn cô không cần đi, nhưng sau khi cô nhìn thấy anh, ngược lại chạy nhanh hơn, xe taxi “Vèo” một cái khuất xa tầm mắt của anh.

Anh gấp đến mức định lái xe đi, còn chưa đi được mấy bước đã bị người kéo lại, “A Tư, cậu bình tĩnh một chút, thật ra tối nay cậu đã thành công hai phần ba rồi, còn sót lại một phần ba cậu chỉ cần nắm thật chặt thời cơ, tôi tin tưởng không bao lâu nữa.”

Quan Hạo Lê ở phía sau đi theo ra ngoài, kịp thời ngăn cản bạn tốt, anh nghĩ giả sử a Tư đuổi theo tới cửa nhà Lương Chân Chân, cô ấy cũng sẽ không để cho cậu ấy đi vào, hai người chỉ có thể cưỡng, sẽ không có chút tiến triển; ngược lại, nếu như cho nhau một không gian suy tính hiểu rõ vấn đề, nói không chừng sẽ tốt hơn.

Đằng Cận Tư liếc nhìn bạn tốt, hơi không hiểu, “Thành công hai phần ba?”

“Cậu suy nghĩ một chút, Lương Chân Chân chỉ chạy trốn, mà không phải trực tiếp từ chối, điều này nói rõ trong lòng cô ấy hốt hoảng, thậm chí có thể sợ, người phụ nữ luôn thiếu hụt cảm giác an toàn, hơn nữa các cậu vừa nói tối vấn đề đưa bé ba năm trước, từ đau khổ sang hạnh phúc, tối nay cô ấy đã trải qua quá nhiều cảm xúc dao động, chỉ sợ khó có thể lập tức thừa nhận.”

“Cầu hôn, chỉ là rót vào cho cô ấy một liều thuốc có công hiệu mạnh mà thôi, tôi tin tưởng, lời nói vừa rồi của cậu đã khiến cho cô ấy cảm động, hiệu quả vô cùng tốt.” Quan Hạo Lê phân tích rất lý trí.

“Nhưng tôi vẫn lo lắng cho nai con.” Đằng Cận Tư chau mày, anh tin lời Lê tử nói, nhưng vẫn không đủ tự tin.

Quan Hạo Lê vỗ bờ vai anh, “Tin tưởng tôi, có lúc cho nhau một không gian sẽ tốt hơn, có Giai Ny đi cùng cô ấy, cậu còn không thể yên tâm sao? Thêm nữa, tối nay là sinh nhật bà nội, cậu không thể đi như vậy.”

Đằng Cận Tư cau mày nhìn về phía phương xa, gật gật đầu, thật ra thì anh biết chuyện tối nay cần thời gian để từ từ tiêu hóa, chỗ bà nội, anh không dám nói cho bà biết, sợ rằng sau khi biết sẽ lột một lớp da của anh, đây không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng là sợ thân thể của bà không chịu nổi.

Hai người sánh vai quay trở lại phòng tiệc, trong lòng đều phiền muộn.

Trên taxi, Lương Chân Chân dựa vào ghế sau kính ngạc ngẩn người, không thể không thừa nhận, những lời tâm tình anh nói không phải là hay nhất, nhưng là chân thật động lòng người nhất, trong nháy mắt đó, cô cảm giác được tâm hồn mình khẽ run, tim đập như đánh trống.

Lúc anh gơ chiếc nhẫn ra nói “Bà xã tương lai của anh” thì cô thật sự bị mê hoặc rồi, ba chữ kia thiếu chút nữa thì thốt ra, vậy mà, tiếng ầm ĩ của đám người chung quanh kéo lý trí của cô lại, khiến trong lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi, tối nay, tâm tình của cô dao động quá lớn, từ đau khổ đến vui sướng, một ột thấp, lên lên xuống xuống, không có cảm giác chân thật.

Hai mắt không hề có tiêu cự nhìn ra ánh đèn nê ông muôn màu muôn vẻ ngoài cửa sổ, lòng của cô, thật loạn, quá loạn...

259. Chương 260. Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy (hoàng – Hợp Lái Thuyền ~)

Đằng lão phu nhân thấy hai người a Tư cùng Lê tử trở lại sảnh chính, trong lòng thở dài, ôi... cháu dâu vẫn chạy mất, cũng không biết chờ tới khi nào mới nhìn thấy hai đứa kết hôn.

“Bà nội, thật ra thì cháu cảm thấy đại ca đã thành công rồi.” Nam Hoa Cẩn nháy cặp mắt màu xanh nhạt như ngọc lưu ly.

“Hừ... cháu chỉ biết an ủi bà đây.” Đằng lão phu nhân bất mãn hừ hừ, bây giờ tâm tình của bà rất khó chịu, vốn tối nay tất cả đều hoàn mỹ, kết quả gần đến lúc mấu chốt, cháu dâu chạy mất, tất cả tâm tình tốt của bà bị khuấy đảo rối loạn.

Nam Hoa Cẩn giống như đứa bé ôm lấy cánh tay lqđ Đằng lão phu nhân, “Bà nội, vừa rồi bà có chú ý đến động tác rất nhỏ của chị dâu nhỏ không, khi đó môi chị ấy giật giật, ngón tay khẽ đưa ra, những điều này nói rõ chị ấy có cảm giác, thiếu chút nữa sẽ đồng ý rồi, nhưng người chung quanh náo động ầm ĩ, sau đó như vậy thôi! Cũng có khả năng khi bọn họ đi ra phía sau đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết? Khụ... Tuy nói chị dâu nhỏ thay quần áo rồi, nhưng mà cháu có cảm giác bọn họ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc này Đằng lão phu nhân mới liếc anh ta, “Thằng nhóc thú, quan sát rất cẩn thận đó!”

“Hi hi... Bà nội, đây là sở trường của cháu mà, bà yên tâm, cháu tin tưởng nhất định đại ca sẽ cưới chị dâu nhỏ về, chị ấy là một người phụ nữ thú vị.” Nam Hoa Cẩn cười rạng rỡ.

“Tam đệ (tam ca), chú (anh) lại nghĩ ra tư tưởng gì xấu, cười đến gian trá?” Nông Dịch Tiêu và Mạc Đông Lăng cùng đi đến.

“Bí mật.” Nam Hoa Cẩn gơ ngón tay đặt lên môi, cười đến ngây thơ.

Nông Dịch Tiêu cùng Mạc Đông Lăng rất không chấp nhận việc cậu ta thừa nước đục thả câu, đừng nhìn bộ mặt thiên sứ của người này, thật ra chính là ác ma, mỗi khi cậu ta lộ ra nụ cười ngây thơ như thiên sứ thì chắc chắn trong lòng đang tính mưu ma chước quỷ gì đó, tốt nhất đừng dính dáng đến cậu ta, nếu không! Chạy trốn không khỏi nặng.

“Không nói thì đẹp đi.” Hai người trăm miệng một lời, quyết định vẫn là sáng suốt không tham dự vào “Mưu ma chước quỷ” của cậu ta.

Đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly của Nam Hoa Cẩn nhìn lướt qua hai người, sau đó tập trung vào Mạc Đông Lăng, cười tủm tỉm đi đến, “Tứ đệ, tam ca có chuyện muốn thương lượng với em.”

Mạc Đông Lăng lộ vẻ mặt tránh không kịp, “Tam ca, em sức yếu, anh cứ tìm nhị ca đi.”

“Không, việc này chỉ có em mới có thể giúp một tay, yên tâm, lần này là vì...” Nam Hoa Cẩn đi tới nắm bờ vai của cậu a, ghé vào bên tai nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Lúc này đến lượt tâm tình của Nông Dịch Tiêu không vui, hai người bọn họ lại có thể bí mật trao đổi gì đó mà không nói cho anh! Để cho anh tức giận hơn nữa là thằng nhóc Mạc Đông Lăng kia lại có thể vô cùng phối hợp gặt đầu, không hề phản kháng hay tỏ ý không vui, thì ra hai người bọn họ mưu đồ bí mật rất Happy!

“Khụ... Làm nhị ca của các chú, anh kiên quyết không thể cho phép các chú đi gieo họa nhân gian, rốt cuộc là chuyện gì?” Nông Dịch Tiêu xụ mặt hỏi nghiêm túc.

Trong mắt Nam Hoa Cẩn cùng Mạc Đông Lăng đồng thời thoáng qua tia giảo hoạt, vô cùng ăn ý trả lại anh một câu, “Chính là không nói cho anh.”

“Các chú... Hừ!” Nông Dịch Tiêu giận đến nổi trợn mắt, hai thằng nhóc thú, thật sự càng ngày càng thích ăn đòn rồi, thay vì đứng đây chịu bực bội với bọn chúng còn không bằng đi chơi với con gái anh.

Bữa tiệc đã đến giai đoạn kết thúc, mọi người sinh lòng tiếc nuối với kết cục vội vã của chuyện vừa rồi, rõ ràng là một màn cầu hôn rất hoàn mỹ thật sự cảm động, sao có thể...

Đằng lão phu nhân đã nhiều năm không tham gia bữa tiệc như vậy, cả đêm nay, bà chỉ cảm thấy thân thể có chút ăn không tiêu, hơn nữa Chân Chân không đồng ý lời cầu hôn của a Tư, tâm tình của bà không được tốt, liền kêu Hạ Đông đưa bà về nhà họ Đằng nghỉ ngơi trước.

Người được mừng đại thọ đã đi rồi, những vị khách quý khác đương nhiên cũng rời rít rời khỏi sân khấu, Ủy Hợp Hợp đi tới trước mặt Đằng Cận Tư rất nghiêm túc nói với anh: “Đằng đại ca, tối nay biểu hiện của anh vô cùng tốt, em nghĩ chị nai con nhất định bị anh làm cảm động, anh không cần nản chí, chị ấy nhất định sẽ đồng ý gả cho anh.”

“Hợp Hợp, cảm ơn em.” Đằng Cận Tư vẫn có cảm tình tốt với cô bé thú vị này, xét về phương diện nào đó cô ấy khá giống với nai con, giống nhau ở tâm địa thiện lương, thẳng thắn đáng yêu.

“A Tư, cố gắng lên! Con đường đuổi theo bà xã thường tương đối gian nan.” Thư Nhĩ Hoàng vỗ vỗ bờ vai của anh, lúc này nói gì đều là dư thừa, nhớ tới năm đó anh đuổi theo bà xã nhà anh Ủy Hợp Hợp lqđ gian nan đường nào! Từ nhỏ bên người cô đã có nhiều người đàn ông ưu tú nhìn chăm chăm như vậy, nhất là Lục Thiệu Đình hơn cô hai tuổi, hai nhà không những gần nhau, mẹ hai bên còn là bạn tốt nhiều năm, thiếu chút nữa thì cho bọn họ ước định khi vừa sinh rồi, may mà mình dự kiến trước, lúc Hợp bảo bối tròn một tuổi, liền hạ dấu ấn của mình lên cho cô ấy.

Đằng Cận Tư sáng tỏ gật đầu, mỗi người đều có một tình yêu thuộc về mình, mức độ gian nguy trong đó không muốn người khác biết, mặc kệ như thế nào, anh sẽ không buông tha, nai con, là nguyện vọng của anh!

“Ghét!” Ủy Hợp Hợp âm thầm nhéo thịt bên hông của ông xã mình, nghe răng nhếch miệng với anh, cái gì gọi là đường theo đuổi bà xã tương đối khó khăn chứ!

Thư Nhĩ Hoàng dứt khoát bồng cô lên, đi tới phòng khách sạn, khiến Ủy Hợp Hợp vừa đám vừa đánh, thậm chí... cắn, nhưng người nào đó vẫn cứ thờ ơ, tiếp tục đi về phía trước, bước chân tăng nhanh rõ ràng.

“Vật nhỏ, chờ xem anh thu thập em như thế nào!” Anh cúi đầu cắn lên môi cô, trong mắt nhuộm đầy màu sắc tình dục.

Ủy Hợp Hợp làm chuyện xấu thò tay vào trong áo sơ mi của anh, núp lấy núm nhỏ nào đó chà đạp một hồi, rất hài lòng khi thấy tròng mắt đen của người đàn ông nào đó càng lúc càng thâm trầm, hừ! Ai nói chỉ có đàn ông hư, phụ nữ cũng có thể hư!

“Tiểu yêu tinh, em cố ý!” Giọng Thư Nhĩ Hoàng kỳ quái, Hợp Hợp của anh được anh cưng chiều càng lúc càng hư rồi, vốn là cô bé không hiểu chuyện giờ đã thành người phụ nữ thành thực như yêu tinh cổ quái, còn có thể làm chuyện xấu với anh, nhưng tính cách nhiều mặt của Hợp Hợp như vậy càng khiến cho anh yêu tận xương tủy, cũng là người chỉ thuộc về riêng anh.

“Rõ ràng chính anh trêu ghẹo trước. Thật khôi hài!” Ủy Hợp Hợp bất mãn chu môi, tay nhỏ bé vịn về lên da dẻ d\$đ*!@q&đ trước ngực anh, đây quả thực đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của Thư Nhĩ Hoàng, thật sự hận không thể giải quyết cô tại chỗ!

Thật vất vả đi đến cửa phòng, Thư Nhĩ Hoàng vội vã tìm thẻ phòng trong túi, lại phát hiện trước ngực có cảm giác ẩm ướt truyền đến, nơi nào đó phía dưới của anh càng mạnh mẽ lợi hại hơn, vật nhỏ đây là muốn chơi đùa với lửa!

Một tay anh ôm cô vào phòng, trực tiếp ấn cô lên trên cửa, thuần thực lột sạch cô, cũng không quan tâm về sau chiếc váy này còn mặc hay không, trực tiếp xé thành vãi rách ném trên đất.

“Đến... trên giường đi.” Ủy Hợp Hợp bị anh đè trên cửa hôn đến choáng váng mờ mắt, tuy nhiên không quên nhắc nhở người đàn ông của mình vị trí XXOO không đúng.

“Bảo bối, hôm nay sẽ cho em trải nghiệm một lần vui vẻ không giống như vậy.” Thư Nhĩ Hoàng thở hổn hển buông cánh môi cô ra, tình ý phun lên gáy cô, sau đó vùi đầu vào xương quai xanh của cô, mạnh mẽ hút, mút, gặm, cắn, sức lực lớn đến mức khiến Ủy Hợp Hợp mắc cỡ đỏ bừng mặt, tên xấu xa này! Vốn hư hơn cô gấp trăm lần! ()

Chỉ chốc lát sau, cô đã cảm thấy mình sắp bị thiêu đốt dưới lửa nóng trước đây chưa từng có của anh, cả người đã bị cháy sạch đến mềm yếu, lý trí hoàn toàn không còn, cho tới khi thân thể bị một vật khác thường xâm nhập, mới cảm thấy mình bị ăn khi bị đè trên cửa rồi.

Ủy Hợp Hợp ngược cổ mịn màng thở gấp, hai chân vòng quanh hông người đàn ông, mặc cho anh nông sâu chọc vào mình, bởi vì sợ hiệu quả cách âm không tốt, cô cắn môi chịu đựng không dám hô lớn tiếng, đè nén âm thanh ừ ừ a a càng thêm kích thích người nào đó, sức lực càng lúc càng không khống chế được, đỏ mắt mạnh mẽ xuyên qua cô.

“A...” Cô đè thấp giọng run rẩy lên, cảm thấy từng tế bào đều đang điên cuồng hô hào.

Lúc kết thúc, Thư Nhĩ Hoàng lui ra ngoài, dieendaanleequydonn hai ba cái lột sạch sẽ quần áo của bản thân, rời khỏi ôm ấp của anh, Ủy Hợp Hợp liền mệt mỏi tuột xuống, hai chân run lên chấm đất, vừa rồi... quá kịch liệt, đột nhiên, trên đùi giống như chảy ra một luồng chất lỏng nóng bỏng.

Không đợi cô kịp phản ứng, bản thân đã bị bế lên, ném đến trên giường lớn mềm mại, vừa mới dính vào giường cô liền “A!” thét lên chói tai, lại bị người đàn ông nào đó chặn lại.

“Hoàng, anh Hoàng... Ông xã...” Ủy Hợp Hợp lấy lòng làm nũng, vừa rồi anh dùng quá nhiều lực, hơn nữa đè ở trên cửa, lưng còn đau rát, tối nay có thể không muốn không?

Thư Nhĩ Hoàng cười đến mê hoặc người, “Bảo bối, là em chơi lửa trước, kẻ chơi lửa, nhất định phải bỏng tay, ngoan, kêu một tiếng ông xã nữa.”

“Người xấu!” Ủy Hợp Hợp lqđ kiêu ngạo hừ hừ, trong lòng cô biết tối nay mình không tránh thoát, cho nên không có ý định lấy lòng người khác nữa, cần phải có khí thế!

“Bảo bối, vậy tối nay sẽ hoàn toàn hư hơn một chút.” Thư Nhĩ Hoàng vừa nói vừa cắn chỗ đầy da mềm mại của cô, động thân, mạnh mẽ xuyên qua cô, bởi vì vừa rồi đã có một lần, bên trong cực kỳ ướt át, xông qua thịt non tầng tầng lớp lớp, dịu dàng bao quanh lấy anh, kích thích anh phần khởi lạ thường, động tác cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Sau đêm nay, Ủy Hợp Hợp hoàn toàn thấy được người đàn ông của mình rất hư, thật xấu! Một đêm dùng nhiều tư thế mắc cỡ như vậy giày vò cô, bắp đùi cũng co giật, hu hu...

260. Chương 261: Ban Đêm Ưu Sầu

Bên trong chung cư xa hoa ở trung tâm thành phố, trong ngôi nhà 201 trên tầng 19 tại toà nhà F, có hai cô gái trẻ tuổi ngồi trên sofa, hai người đều mặc áo thun đơn giản và quần đùi tựa vào trên ghế sa lon, trong tay cầm một lon bia, vừa uống vừa trò chuyện.

Rất hiển nhiên hai người này chính là Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny, bởi vì tình huống hôm nay đặc biệt, Lương Chân Chân gọi điện thoại cho mẹ Diệp, nói buổi tối không trở về, ở chỗ của Giai Ny, mẹ Diệp cũng không có nói gì, chỉ dặn dò họ là con gái phải chú ý an toàn, nghỉ ngơi sớm một chút. Cô khẽ gật đầu, tối nay nhất định là một đêm không ngủ, trong đầu rất rối loạn, thoáng cái xảy ra quá nhiều chuyện, cô không có cách nào tiêu hóa.

Bình thường đều là ba người ngồi chung uống bia tâm sự, nhưng bây giờ Cát Xuyên không có ở thành phố C, cho nên chỉ có hai cô với nhau, trên bàn có hơn mười mấy lon bia, đã tiêu diệt hết bảy tám lon, xem ra đêm nay có hi vọng tiêu diệt hết.

“Giai Ny, bạn nói xem rốt cuộc mình nên làm gì?” Sau khi Lương Chân Chân uống vài lon bia xong thì càng thêm chóng mặt, trong tròng mắt đen đầy hơi nước, như một lớp sương mù mê ly.

“Chân Chân, đêm nay chúng ta đừng suy nghĩ gì hết, không say không nghỉ, trò chơi tình yêu này, đúng là lừa bịp mà!” Tiết Giai Ny khí phách hươ tay lên, đứng lên xiêu xiêu vẹo vẹo, cô cũng đã uống mấy lon, hơn nữa ở trong bữa tiệc còn uống chút rượu đỏ và sâm banh, nhiều loại rượu phối hợp làm cơ thể cô bắt đầu lên men, say đến đầu óc không còn tỉnh táo.

Lương Chân Chân nhìn thấy bộ dáng của cô, không nhịn được nhếch môi cười khúc khích “Haha”, “Đúng, không suy nghĩ gì hết, đàn ông đều khôn kiếp! Không để ý tới bọn họ!”

Tiết Giai Ny đá văng một lon bia, lại khom lưng cầm lên một lon khác, mở nắp, đưa cho Chân Chân, “Uống, lâu rồi chúng ta không được uống vui vẻ, còn nhớ lần trước đến quán bar, chưa chơi đã thì đã bị một đám đàn ông chặn bả theo dõi, thật là chán!”

“Ừ, thật mất hứng, thật ra đêm hôm đó là một sai lầm.” Lương Chân Chân nhận lấy bia, uống một hớp, ngã ở trên ghế sofa, tự lảm bảm.

Tiết Giai Ny lập tức hiểu cô muốn nói đến cái gì, gật đầu một cái, ai nói không đúng đâu? Nếu như không phải bởi vì đêm hôm đó Quan Hạo Lê bảo vệ mấy người các cô mà đánh nhau bị thương nằm viện, cô cũng sẽ không đến bệnh viện chăm sóc anh ta mấy ngày, cũng đánh mất tim của mình, sau bốn năm lại thích một người đàn ông, cũng yêu anh ta, là chuyện cần rất nhiều can đảm. Hơn nữa, cô đã không còn là nữ sinh rồi, qua cái tuổi mơ mộng như trong truyện cổ tích, chỉ hy vọng có thể tìm đúng người, bên nhau cả đời.

Cô nắm lon bia, vẽ mặt cô đơn đứng lên cái bàn thủy tinh, hát lên bài sao khó khăn như vậy của Trương Tịnh, trong âm thanh mơ hồ mang theo sự ghen ngào, Lương Chân Chân nghe thấy thì mở nửa mắt nhìn bạn tốt từ đầu đến đuôi, lần đầu tiên cô nhìn thấy Giai Ny như vậy, chân thật đến khiến cô đau lòng.

Hôm nay lặp lại hôm qua

Năm nay tương tự năm ngoái

Chỉ có màu sắc son môi đã đổi qua mấy lần

Nhưng thành phố này không phát hiện

Có ít bạn bè tri kỷ

Nhưng trong lòng vẫn có khiếm khuyết

Dùng điều thuốc để chống lại ban đêm im ắng

Nước mắt chọt hôn lên mặt

Có bao nhiêu lần cắt đi mái tóc dài

Có bao nhiêu thời gian tuổi trẻ

Chỉ muốn giống như người khác

Yêu một người khó đến như vậy sao

Sự cô đơn dần dần hiện lên mái tóc dài

Nhìn thời gian trống rỗng

Rõ ràng có rất nhiều người đều cô đơn

Gặp đúng một người thật sự khó khăn như vậy sao

.

Cho dù một người đã từng hạnh phúc

Hạnh phúc ấy cũng như đối trá

“Cho dù một người đã từng hạnh phúc, hạnh phúc ấy cũng như đối trá.” Lương Chân Chân nỉ non hai câu ca cuối cùng, nơi nào đó trong lòng tìm thấy sự đồng cảm, quả thật như thế, nhiều bạn bè tri kỷ hơn nữa, cũng không thể bù đắp vào khiếm khuyết trong lòng, người yêu và bạn bè là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, gặp đúng một người bầu bạn, thật sự khó khăn như vậy sao?Diễnnđàn lê-quýđôn

Đằng Cận Tư, anh ta sẽ là chồng của mình sao? Là người có thể dắt tay cô cả đời sao? Quả thật lúc anh cầu hôn đã làm cho mình cảm động, thiếu chút nữa đã đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn hoảng hốt bỏ chạy. . .

Đối với anh, mình chưa hoàn toàn quên được, cho dù đáy lòng vẫn yêu anh, nhưng chuyện ba năm trước tựa như một khối u ác tính sinh trưởng ở trong lòng của mình, rõ ràng một giây trước anh còn ngọt ngào ân ái như thế, nhưng một giây sau anh lập tức trở mặt vô tình, đẩy mình xuống mười tám tầng địa ngục, mặc dù sau khi điều tra rõ sự việc anh đã hối hận, biết bản thân đã hiểu lầm, nhưng dù sao cũng đã từng tổn thương, không có cách nào thay đổi.

Nói đi nói lại, cô sợ nhất chính là điều này, cô không hy vọng bị kịch tái diễn một lần nữa, nhất là chuyện lớn quyết định cuộc đời sau này của mình, cô không thể chọn sai người.

“Giai Ny, bác sĩ Quan đối xử với bạn tốt không?” Lương Chân Chân mở đôi mắt mê ly nhìn bạn tốt, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Tiết Giai Ny hát xong thì vẻ mặt như đưa đám, lắc đầu một cái, “Cũng không phải là không tốt, có điều mình cứ có cảm giác thiếu thiếu thứ gì, làm cho mình không có cảm giác an toàn.”

Lương Chân Chân nhú mày, Giai Ny nói quá mơ hồ, cô hơi khó hiểu, điều duy nhất có thể giải thích chính là tình yêu của mỗi người đều khác nhau, đều có nỗi niềm khó nói, người khác vĩnh viễn không thể hiểu cặn kẽ, bây giờ chuyện duy nhất có thể làm, trừ uống bia vẫn là uống bia.

“Uống, say thì tốt, sáng sớm ngày mai, chuyện gì cũng quên hết.” Lương Chân Chân cũng đứng lên theo, cơ thể xiêu vẹo như muốn ngã, cầm lon bia muốn cùng lon với Tiết Giai Ny, hai người cứ vừa khóc vừa cười điên cuồng náo loạn thật lâu như vậy, cho đến khi trên bàn trống không, hai cô đã say, cả người mềm nhũn ngã ở trên ghế sa lon, ngủ một đêm trong tư thế khó coi.

Vào đêm đó, người đau lòng không chỉ có hai người bọn họ, kết thúc bữa tiệc Đằng Cận Tư giao hết công việc cho Nam Cung Thần xử lý, nói mình đi trước, Quan Hạo Lê, Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng đi theo anh, mạnh mẽ kéo anh đến “Hoàng Triều Thịnh Yển” .

Bởi vì Nông Dịch Tiêu có một đứa con gái bảo bối, dĩ nhiên không thể đi theo đám bọn anh lẩn lộn, nếu không con gái tức giận sẽ rất khủng bố, làm không tốt lập tức bỏ nhà trốn đi, trẻ em bây giờ! Người này so với người khác, không có biện pháp.

Vẫn quy tắc cũ, trong phòng bao “Hoàng cung” ở “Hoàng triều thịnh yển” vĩnh viễn đều thuộc về bọn họ, Quan Hạo Lê dặn phục vụ lấy hết rượu ngon nhất tới, không cho bất luận kẻ nào làm phiền.

“A Tư, tối nay, tôi và mấy người ở đây uống với cậu..., không say không về.” Quan Hạo Lê bày ra tư thế uống rượu.ChiMy

“Phốc! Bác sĩ Quan, anh quên. Đại ca không thể uống say.” Nam Hoa Cẩn nhỏ giọng nhắc nhở anh, sau khi uống rượu say đại ca giống như biến thành một người khác, rất khó tin.

Mạc Đông Lăng cũng vội vàng hứa theo nói: “Đúng vậy, chuyện như vậy không thể tùy tiện nói giỡn.”

Không biết, trong lúc ba người ba người thảo luận bí mật, Đằng Cận Tư buồn bực đã thủ tiêu một chai Whisky rồi, lúc đang chuẩn bị uống bình thứ hai thì bị Mạc Đông Lăng thấy được, vội vàng nhào qua giành với anh, “Đại ca, anh bình tĩnh đã, dù như thế nào đi nữa, anh cũng không thể chà đạp cơ thể của mình mà! Bình thường anh rất ít uống rượu, đổ ra từ từ thưởng thức, sao có thể uống một hơi hết sạch!”

Lời của anh có đạo lý, sau khi uống một chai Whisky nồng độ cao, cả người Đằng Cận Tư bắt đầu không tỉnh táo, sự vật trước mắt biến hoá khôn lường, đầu cũng bắt đầu choáng váng, nửa mở mắt liếc nhìn Mạc Đông Lăng ở bên cạnh, hành động khác thường đưa tay vỗ vỗ mặt của anh, “Tiểu Tứ, cậu thật biết săn sóc.”

—|||

Trong nháy mắt Mạc Đông Lăng hóa đá, trên trán đầy vạch đen, quả nhiên đại ca không thể uống rượu, nhất là lúc uống rượu say hoặc say chuẩn choáng, hoàn toàn giống như biến thành người khác vậy, rất quý dị.

Nam Hoa Cẩn lập tức lùi mình không lên tiếng, lúc này anh vẫn nên bo bo giữ mình thì tốt hơn, anh cũng không muốn bị đại ca gọi “Tiểu Tam.”

Lời này vừa nói ra, nhất định trở thành biệt danh mới của anh, nhất định sẽ bị nhị ca, Tứ đệ và bác sĩ Quan cười chết, cho nên bây giờ anh vẫn nên biết điều không nói chuyện, vào năm tốt nghiệp ấy, bọn họ may mắn được nhìn thấy tình cảnh đại ca uống rượu say một lần, thoáng một cái cũng đã mười năm rồi, năm tháng không buông tha cho bất cứ ai!

Quan Hạo Lê che miệng vụng trộm cười, anh vẫn cảm thấy sau khi A Tư uống rượu say rất đáng yêu, giống như là. đứa bé bự, khụ. Khụ.

“Đại ca, em vẫn luôn là tốt nhất, nhị ca và tam ca đều khốn kiếp.” Mạc Đông Lăng nhân cơ hội kể khổ.

Đằng Cận Tư híp tròng mắt hẹp dài lại, “Mấy người đều không phải là tốt nhất, nai con mới là tốt nhất, nhưng. . . . Con của chúng tôi không còn, cô ấy rất đau lòng.” Nói xong câu đó, trong mắt của anh đầy bi thương, ba người đàn ông bên cạnh đều u mê, đều có một loại kích động.

Trừ Quan Hạo Lê biết được chân tướng của sự việc, Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng đều rất ngạc nhiên, con? Con gì? Chẳng lẽ chị dâu nhỏ đã từng có con của đại ca, nhưng đã bị xoá sạch?

“Không phải xoá sạch, là bị sinh non do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn.” Quan Hạo Lê cũng biết hai người bọn họ sẽ nghĩ tới phương diện kia, vì vậy dùng khẩu hình nói cho hai người biết.

OMG! Rốt cuộc ba năm trước đây đã xảy ra những chuyện đặc sắc gì! Bọn họ lại có thể bỏ lỡ, không khỏi hâm mộ bác sĩ Quan vẫn làm bạn ở bên cạnh đại ca, haizzz. Quả nhiên là một câu chuyện xưa vừa ngọt ngào lại chua xót!

261. Chương 262: Phỏng Vấn Nhân Vật

Đêm nay, Đằng Cận Tư uống đến say mềm, nói nhảm không ít, ba người Quan Hạo Lê nghe đến tởm tặc, quả nhiên say rượu nói lời thật! Lúc A Tư không tỉnh táo vô cùng đáng yêu, làm cho người khác có một loại kích động muốn chà đạp, nhưng bọn anh vẫn nhịn được, không thể vì vui sướng nhất thời, mặc dù say, nhưng vẫn là sư tử, khi tức giận vẫn rất kinh khủng.

Hơn nữa, đại ca đang trong giai đoạn đau lòng, không thích hợp đùa giỡn.

Trên đường trở về, Mạc Đông Lăng thọt Nam Hoa Cẩn: Tam ca, anh nhất định muốn làm cho chuyện đại ca cầu hôn thất bại ra ngoài ánh sáng sao?

Nam Hoa Cẩn liếc cậu ta một cái: Nói chuyện đằng hoàng, đừng động tay động chân, làm ông trùm trong giới truyền thông chẳng lẽ cậu không thấy rõ mục đích sao? Tôi chỉ muốn tốt cho đại ca, cậu đâu phải chưa nhìn thấy dáng vẻ khổ sở vừa rồi của đại ca.

Tôi chỉ cảm thấy gạt đại ca chuyện này không tốt lắm? Sau này anh ấy biết sẽ rất tức giận. Mạc Đông Lăng nhú mày.

Cái này gọi là đổi bị động thành chủ động cậu có biết hay không? Uống cho cậu mỗi ngày đều trà trộn ở trong bụi hoa, chiêu theo đuổi phụ nữ này cũng không hiểu hả? Nam Hoa Cẩn khinh bỉ liếc cậu ta.

Nhưng anh nghĩ đến cảm xúc của chị dâu nhỏ chưa? Có thể chị ấy sẽ không chịu nổi áp lực của dư luận, tạo thành ảnh hưởng không tốt với chị ấy, đại ca yêu chị ấy như vậy, khẳng định không muốn dùng loại phương thức này ép buộc. Mạc Đông Lăng tỉnh táo phân tích, anh là ông trùm trong giới truyền thông, đối với bất kỳ tin tức giải trí nào anh đều phân tích theo chiều hướng chủ quan và khách quan, hơn nữa anh luôn xem xét thấu đáo hơn người bình thường, nếu không anh cũng không ngồi vào vị trí này khi còn trẻ tuổi như vậy.

Nam Hoa Cẩn vuốt vớ cầm trầm ngâm, quả thật Tứ đệ nói có đạo lý, nâng mắt ngó cậu ta, vậy cũng tốt, chính cậu xem mà làm, lúc nên ra tay thì ra tay.

Mạc Đông Lăng gật đầu một cái, vì chuyện hạnh phúc cả đời của đại ca, đương nhiên anh phải vội vàng giúp.

Quan Hạo Lê ngồi ở ghế sau mở miệng nói: “Hai người đang làm gì đây? Lo lái xe cho tôi đi, đừng hờ một tí lại liếc mắt đưa tình, tôi nhìn thấy mà trong lòng khiếp sợ, ai không biết hai người còn tưởng. Khụ.”

Hai người đồng thời nhếch miệng nhe răng trừng mắt về phía Quan Hạo Lê, “Tên bác sĩ độc miệng!” Rồi sau đó vừa cười tủm tỉm nói ra cùng lúc, “Chúng tôi gọi cái này là ăn ý, không cần lên tiếng cũng có thể trao đổi, cho anh ghen tỵ chết!”

“Không sao, tôi ăn ý với A Tư là được.” Quan Hạo Lê làm người khác ghen chết.

Vì vậy, Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng đồng thời xoay người sang chỗ khác không để ý tới anh, một người chuyên tâm lái xe, một người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày kế tiếp, lúc Lương Chân Chân mở mắt, chỉ cảm thấy đầu đau như nứt, cổ họng khô, buồn bực nhất chính là cô phát hiện mình và Giai Ny ngủ một đêm ở trên ghế sofa, bởi vì tư thế ngủ bất nhã mà dẫn đến hôm nay cả người đau nhức, say rượu quả nhiên là hại chết người.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào phòng khách, sắc sở rọi vào trên sàn nhà bằng gỗ, lưu lại một mảng ánh sáng, Lương Chân Chân hơi híp mắt lại nhìn ra phía ngoài một cái, hôm nay bầu trời thật đẹp, đưa tay đẩy bạn tốt ngủ say sưa ở bên cạnh, “Giai Ny, mau tỉnh lại, mặt trời lên rồi!”

“Ừm. Đừng làm phiền mình...mình còn muốn ngủ.” Tiết Giai Ny bất mãn lâu bầu nói.

“Được rồi, muốn ngủ cũng phải vào phòng ngủ mới được! Ngủ ở đây dễ bị cảm.” Lương Chân Chân vừa mới chuẩn bị đứng lên, lại phát hiện chân bị tê, đành phải ngồi xuống lại, giận dữ dậm dậm chân, tối hôm qua, thật đúng là sa sút.

“Sao mình ngủ ở đây?” Tiết Giai Ny vuốt đôi mắt lim dim, chống tay đứng dậy, kết quả gào lên một câu thật kinh khủng, “Trời ơi! Chân Chân, tối hôm qua mình đánh nhau với ai?”

—|||

Đầu Lương Chân Chân đầy vạch đen, cô gái này có lối suy nghĩ thật đặc biệt, làm cho cô không phản bác được, ho nhẹ một tiếng, “Bạn đang êm đẹp, đánh cái gì mà đánh?” DiennđannnLê-Quý-Đônnn

Tiết Giai Ny rất nghiêm túc kiểm tra cơ thể của mình một lần, phát hiện quả thật không bị thương chút nào, nhưng vì sao mà cả người đều đau nhức! Tối hôm qua cô đâu có làm gì? Lại không có đàn ông ở đây.

“Mình nhức đầu, đau cổ, cánh tay cũng đau xót, bắp đùi tê dại, chẳng lẽ tối hôm qua mình thi chạy Marathon sao?”

“Bạn uống say.” Lương Chân Chân tức giận liếc cô một cái, sao cô gái này uống say không giống người bình thường! Trí tưởng tượng thật quá phong phú.

Tiết Giai Ny nhìn cô chằm chằm, cau mày tự hỏi, bỗng nhiên trên mặt hiện lên biểu cảm thì ra là thế, “Chân Chân, tối hôm qua hai chúng ta đã bù lại chuyện nên làm vào đêm lễ tốt nghiệp đó, chỉ tiếc thiếu Cát gia, cũng thật may là không có nó, nếu nó ở đây, nếu hai bọn mình uống say tâm trạng không tốt sẽ thật sự đánh nhau, vậy bạn thê thảm rồi, còn phải chăm sóc hai người bị thương.”

“Buổi tối lẽ tốt nghiệp hôm đó hai người đã làm gì?” Khoé miệng của Lương Chân Chân chậm rãi nhếch lên.

“Hả. Minh nhớ ở trong vũ hội, bạn trai của Cát gia Đỗ Tri Hàng tới, sau đó, không biết sao Quan Hạo Lê cũng tới, sau đó chúng mình liền tách ra.” Lúc nhắc tới Quan Hạo Lê, rõ ràng cảm xúc của Tiết Giai Ny hơi bất ổn, cũng bởi vì nhắc tới tên của anh, làm cho cô lập tức nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Lương Chân Chân sáng tỏ vỗ bờ vai của bạn tốt, dí dỏm mở to hai mắt, “Này, chúng ta đã nói rồi đấy, sau khi uống say sẽ quên hết mọi phiền não.”

“Ừ.” Tiết Giai Ny nở lại một nụ cười với cô, duỗi lưng một cái, ôm cánh tay của Chân Chân, “Chân Chân, chúng ta đi tắm cùng nhau đi, trên người thật là thú, trong nhà cũng thú, xem ra hôm nay phải tổng vệ sinh rồi.”

“Được! Đợi mình nấu cơm cho bạn ăn.”

“Á đù! Hôm nay mình có lộc ăn, có thể nếm được món ăn do Chân Chân làm, đợi lát nữa mình phải chụp hình lại, cho Cát gia hâm mộ đến chết!”

.

Hai người cứ một đường cười đùa vào phòng tắm như vậy, giống như trở lại vào những năm tháng sinh viên, sau khi tắm xong dọn dẹp nhà, hai người liền đi xuống lầu mua thức ăn, Tiết Giai Ny giúp đỡ rửa rau nấu cơm, Lương Chân Chân cắt thức ăn xào thức ăn.

Bởi vì thức dậy đã trễ, khi mùi thơm thức ăn bay lên, bụng hai người đồng thời kêu lên rột rột, nhìn nhau cười một tiếng, Tiết Giai Ny ôm bụng khoa trương nói: “Chân Chân, mình cảm thấy có thể ăn hết ba chén lớn, mùi thơm này đã kích thích đến mình.”

“Ừ, xong ngay đây, bạn dọn cơm và chén đĩa ra trước đi, chờ mình mười phút là xong rồi.” Lương Chân Chân thúc giục bạn tốt đi ra ngoài, trong phòng bếp rất nhiều khói dầu.

Lúc ăn cơm, Tiết Giai Ny thật sự lấy điện thoại di động ra chụp hình mỗi món trên bàn, sau đó đăng lên Microblogging, còn cố ý tag Cát gia vào, muốn cho cô ấy thấy mà thèm.

Buổi tối, hai bạn tốt nắm tay nhau đi Shopping, hóa sự đau thương thành động lực mua sắm, cuối cùng xách một đồng lớn về nhà, một ngày cuối tuần đã qua, không có đàn ông, không có tình yêu, chỉ có bạn bè thân nhất.

Sáng thứ hai, Lương Chân Chân còn đang suy nghĩ nên đi làm hay không, lần trước rõ ràng tổng biên tập rất tức giận, nhưng cũng chưa nói sẽ đuổi việc cô, hai ngày nay cũng không hề có tin tức gì, tối hôm qua cô còn cố ý kiểm tra thư điện tử, không có, điện thoại và tin nhắn cũng không có, cho nên nói, hôm nay cô vẫn phải đi làm!

Mới vừa vào phòng làm việc, Lâm Tịnh và Hoắc Đình Hương liền bu lại, “Người đàn ông lai lần trước là ai vậy? Không phải là bạn trai bí mật của cô chứ?”

“Không phải, thật ra tôi cũng không biết anh ta, hôm đó là lần đầu tiên gặp mặt.” Lương Chân Chân trả lời lạnh nhạt.

Hoắc Đình Hương và Lâm Tịnh nhìn nhau, tựa như đang suy nghĩ lời của cô có đáng tin không, “Cho nên nói, cô thật sự đến tiệc thọ của Đảng lão phu nhân tào? Cô và Đảng thiếu gia Chẳng lẽ thật sự có cái gì sao?”

Lương Chân Chân nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoắc Đình Hương một cái, trong ánh mắt lạnh lùng, “Xin lỗi, tôi không muốn nói về đề tài này.”

Nhất thời, ba người lâm vào một khoảng yên lặng, Lâm Tịnh đánh vỡ sự yên lặng, “Vây cấp trên không có nói gì chứ?”

“Không có.” Cô lắc đầu một cái, bày tỏ không biết.

“Chân Chân, tôi thấy cô sợ bóng sợ gió, vội vàng thu dọn mọi thứ, làm việc cho giỏi mới là đúng, sao cấp trên cam lòng đuổi một nhân viên chăm chỉ như vậy đây?” Lâm Tịnh cười ha hả nói.

“Đúng vậy, đừng suy nghĩ nhiều, chuẩn bị tài liệu đi họp nhanh lên, vừa rồi ở trước cửa phòng làm việc của tổng biên tập đã nghe được một tin tức động trời, nghe nói, tuần này có một buổi phỏng vấn nhân vật quan trọng tài chính kinh tế, hình như là tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng.” Hoắc Đình Hương tự hiểu mình hỏi quá nhiều làm người khác mất hứng, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Cái này mà tin tức động trời gì? Không phải mỗi tuần Đài Truyền Hình đều cố định phỏng vấn một minh tinh hoặc thương nhân sao?” Lâm Tịnh hơi khó hiểu.

Hoắc Đình Hương lườm cô một cái, “Cô sai lầm rồi, những người bình thường kia đều không đánh nói, nhưng nhân vật này tuyệt đối làm cho người ta bon chen, là một cực phẩm (thượng hạng)!”

“Có thật không? Là ai vậy? Cô đừng làm ra vẻ thần bí nữa được không?” Lâm Tịnh nghi ngờ.

“Hừ! Bí mật. Thật ra thì tôi cũng không dám chắc là ai, chỉ là suy đoán mà thôi, được rồi, tôi vội làm việc đây.” Hoắc Đình Hương tự nhiên xoay người đi.

Để lại Lâm Tịnh mờ mịt buồn bực đứng ở đằng kia, cái cô Hoắc Đình Hương này, thật là đáng ghét! Lần nào cũng làm người ta khó chịu vì tò mò, nói được nửa câu đã chạy mất.

Lương Chân Chân tiếp tục dọn dẹp bài viết trên bàn, vẽ mặt bình tĩnh tự nhiên, cô luôn không có hứng thú với mấy chuyện này, hoàn toàn ngược lại với Hoắc Đình Hương thích tám chuyện.

262. Chương 263 : Phỏng Vấn Một Với Một

Thứ hai bình tĩnh trôi qua, tất cả đều như thường, mặc dù Lương Chân Chân rất thắc mắc thái độ của tổng biên tập, hình như người ta không tìm mình, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, cô cũng vui vẻ dễ chịu.

Lúc cô âm thầm cảm thấy may mắn, sáng ngày hôm sau vừa đến công ty, lập tức được thông báo tổng biên tập tìm cô, bước chân cô hơi dừng lại, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ đây chính là phương pháp quản lý? Trước tiên cho bạn chờ vài ngày, sau khi để bạn bình tĩnh lại sẽ vô tình đá bạn đi sao?

“Chân Chân, cô đừng lo lắng, nói không chừng là chuyện khác.” Lâm Tịnh đứng ở một bên an ủi cô.

“Ừ, chỉ mong vậy.” Lương Chân Chân nghĩ thầm: tám chín phần là chuẩn bị đuổi cô đi, đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng biên tập, hít thở sâu hai giây, gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến giọng nói mạnh mẽ, Lương Chân Chân đẩy cửa đi vào.

Tổng biên tập ngẩng đầu nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: “Ngồi đi, xế chiều hôm nay có một buổi phỏng vấn, tôi muốn cho cô đi.”

“Cái gì? Tôi đi?” Lương Chân Chân không thể tin chỉ mình, rốt cuộc tổng biên tập muốn làm gì đây?

“Chẳng lẽ cô cảm thấy tôi là loại người có thù tất báo sao? Không thể phủ nhận, tôi rất muốn lấy được tin tức buổi tiệc hôm trước, nhưng tôi cũng biết cô nói là thật, huống chi cô đã từ chối tôi chắc chắn như vậy, tôi cũng không có biện pháp! Trừ tính tình bướng bỉnh của cô mà nói, năng lực công tác của cô tôi vẫn rất xem trọng, cho nên, tôi muốn cho cô một cơ hội, chỉ cần làm xong cuộc phỏng vấn này, tôi sẽ phá lệ tuyển thẳng cô, nói cách khác cô không cần phải thử việc ba tháng nữa.” Tổng biên tập đan xen hai bàn tay vào nhau, mắt nhìn thẳng Lương Chân Chân ở đối diện, không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, mà biết cách dằn động, trước tiên nói chuyện lần trước ra.

Bà thông minh, cách nói như vậy sẽ khiến cho Lương Chân Chân cảm thấy áy náy, hơn nữa bà còn nói rất xem trọng năng lực làm việc của cô, điều này sẽ làm cho cô càng thêm ngượng ngùng, làm cho cô ngoài ý muốn là tổng biên tập còn nói cho cô cơ hội phỏng vấn, còn phá lệ tuyển thẳng cô, không khỏi làm cho cô cảm thấy kì lạ.

Chẳng lẽ chính là nhân vật thần bí mà Hoắc Đình Hương nói ngày hôm qua sao? Tại sao tổng biên tập muốn cô phỏng vấn? Một loạt vấn đề làm cho cô nghi ngờ.

“Tổng biên tập, tôi có thể hỏi người được phỏng vấn chiều nay là ai không?” Cô cảm thấy nên hỏi rõ ràng thì tốt hơn, không thể bị bắn bởi viên đạn bọc đường, sau đó bắn mình mà còn không rõ.

“Tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tư - Đằng Cận Tư, là do chúng ta tốn rất nhiều công sức mới mời được, đây chính là nhân vật làm mưa làm gió trong kinh tế chính trị, bởi vì anh ta chưa bao giờ chấp nhận bất kỳ phỏng vấn nào, đây là lần đầu tiên, nói cách khác một khi buổi phỏng vấn thành công, sẽ đoạt doanh thu đứng đầu bảng.” Giọng nói của tổng biên tập rất nghiêm túc.

Nghe thấy mấy chữ “tập đoàn Đế Hào Tư” thì Lương Chân Chân đã hiểu rõ, không trách được nhất định tìm cô, thì ra là chuyện như vậy, trong lòng không khỏi hơi bức bối, sự áy náy vừa rồi của cô lập tức tan thành mây khói, ngược lại cảm thấy lời nói của tổng biên tập làm cho người khác chán ghét.

“Tôi có thể không đi không?”

Dường như tổng biên tập biết trước cô sẽ nói như vậy, nhìn cô cười cười, “Lương Chân Chân, đây là thái độ mà một người mới nên có sao? Cô cho rằng những lời tôi vừa nói là để lấy lòng cô? Lôi kéo cô sao? Ra ngoài làm việc phải có trách nhiệm làm việc, có bao nhiêu người cứ trốn tránh như cô sao? Đài Truyền Hình không phải là nhà cô mở, không thể dựa vào sở thích và chuyện riêng tư của cô mà sắp xếp công việc phù hợp, sớm biết như thế, lúc bắt đầu cô không nên chọn nghề nghiệp này, cái gì cũng không làm được, uống cho cô tốt nghiệp ở nước ngoài, thật làm cho tôi cảm thấy thất vọng!”

Lương Chân Chân bị bà nói đến mặt lúc đỏ lúc trắng, lời của tổng biên tập đang chất vấn năng lực làm việc của cô, điều này làm cho cô cực kỳ khó chịu, giống như mấy năm nay học tập ở nước ngoài như không, không có bất kỳ học vấn thực tế, trong lòng lập tức không phục, không phải là phỏng vấn Đằng Cận Tư sao? Có gì đặc biệt hơn người! Anh ta cũng không phải là sinh vật lạ gì, cho nên nhất thời xúc động nói một câu, “Được, tôi đi.”

Nghe được câu này, trong lòng tổng biên tập vui mừng đến nở hoa, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh, quả nhiên phép khích tướng vẫn có tác dụng, “Được, chiều nay hai giờ, tôi đã hẹn với bên kia, đến lúc đó sẽ có xe trong đài đưa cô đi, tạm thời sẽ để cho Lâm Tịnh làm trợ lý của cô.”

“Vâng.” Lương Chân Chân nhún lông mày gật đầu một cái, cô đã dậm lao thì phải theo lao.

“Đây là vấn đề cần phỏng vấn, dĩ nhiên, cô vẫn có thể phát triển thêm, nhưng phải nhớ kỹ một điều, đây là cơ hội duy nhất phỏng vấn Đằng thiếu gia, phải hỏi đề tài mà khán giả thích.” Tổng biên tập đưa mấy tờ bản thảo cho cô, cô đưa tay nhận lấy, tùy tiện lật đi lật lại, lập tức có một loại kích động muốn bỏ trốn, nhưng chuyện đã không còn đường cứu vãn, bây giờ cô lại nói không đi, thì có vẻ chảnh chọe, cho nên, lần này cô chỉ có thể làm bất cứ giá nào.

Trở lại phòng làm việc, Lâm Tịnh và Hoắc Đình Hương liền vây quanh, “Như thế nào? Tổng biên tập nói cái gì?”

“Buổi chiều ra ngoài phỏng vấn, Lâm Tịnh, hai ta đi chung.” Lương Chân Chân chống cằm, cảm thấy vô lực.

Lâm Tịnh kinh ngạc há to mồm, trong giọng nói khó nén sự kích động, “Cô nói hai chúng ta đi? Có thật không? Thật tốt quá! Phỏng vấn ai vậy?”

Đang trò chuyện, tổ trưởng liền đi tới đây, “Hai giờ chiều, Lương Chân Chân và Lâm Tịnh đến tập đoàn Đế Hào Tư phỏng vấn, bây giờ nên chuẩn bị mọi thứ nhanh chóng, cuộc phỏng vấn lần này rất quan trọng, phải thành công.”

“Tổ trưởng, chỉ có hai chúng tôi đi sao?” Lâm Tịnh vui vẻ không thôi đồng thời cũng hơi thắc mắc, cô tưởng rằng Chân Chân nói hai ta đi chung là đi làm trợ lý cho một phóng viên có thâm niên, không ngờ tới chỉ có hai người bọn cô, loại cảm giác này đúng là làm cho người khác vừa mừng vừa lo!

Tập đoàn Đế Hào Tư không phải là người bình thường có thể vào được, không ngờ một thực tập sinh nhỏ nhoi như cô lại có thể đến chỗ đó phỏng vấn, thật là vô cùng may mắn.

“Kêu cô đi thì đi, hỏi nhiều làm gì?” Tổ trưởng không vui lườm cô một cái.

“Tuân lệnh! Tổ trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.” Đôi khi Lâm Tịnh rất trẻ con.

Hoắc Đình Hương đứng bên cạnh chứng kiến tất cả, trong lòng bách chuyển thiên hồi (*), Lương Chân Chân là người mới mà có thể nhận được cuộc phỏng vấn lớn như vậy, khẳng định là có nguyên nhân đặc biệt, ngay cả Tổng biên tập cũng muốn nhìn bộ cô ta, chẳng lẽ cô ta thật sự có quan hệ đặc biệt với Đảng Cận Tư sao?

(*)Bách chuyển thiên hồi: Trăm lần nghĩ ngợi

Nghĩ tới đây, cô không khỏi hơi ghen tỵ Lương Chân Chân, xuất thân từ gia đình bản dân như nhau, tại sao cô ta tốt số như vậy? Chẳng những quen biết Đảng thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy, còn có thể học đại học ở Columbia, không chừng trong này có chuyện mờ ám !

Đều nói lòng ghen tỵ của phụ nữ rất kinh khủng, có lúc thật sự chính là như vậy, một khi bộc phát ra, sẽ từ từ cắn nuốt nhân tính còn sót lại trong người.

Trước cửa tập đoàn Đế Hào Tư, Lương Chân Chân ngẩng đầu nhìn toà cao ốc cao chọc trời, đây là lần thứ hai cô tới nơi này, ấn tượng lần đầu tiên khắc sâu trong lòng, khó tránh khỏi cô hơi e sợ.

“Chân Chân, cô làm sao vậy? Đi thôi.” Lâm Tịnh kéo ống tay áo của cô.

“Ừ, không có việc gì, đi thôi.” Lương Chân Chân cười cười, chuyện đã qua thì cho qua đi, nghĩ nhiều hơn nữa chỉ tăng thêm phiền não, buổi tối mấy ngày trước, anh mới vừa cầu hôn mình, hôm nay. Lại tới phỏng vấn anh, còn hỏi nhiều vấn đề như vậy làm cho cô cảm thấy rất khó mở miệng, thật là thử thách người!

Nhân viên tiếp tân đã đổi thành người khác, không còn là cô gái ba năm trước, lần này cũng không có ai chặn cô không cho vào, vừa đi đến cửa đã thấy Nam Cung Thần.

“Lương tiểu thư, mời đi bên này, cậu chủ đang chờ cô ở trong văn phòng.”

“Là chờ chúng tôi.” Lương Chân Chân không vui sửa lại cách nói của anh ta, cái tên trai bao này, luôn thích nói chuyện mập mờ như vậy. ChiMy

Nam Cung Thần chỉ cười không nói, lời của anh nói không sai, cậu chủ nói rồi, chỉ cho phép một mình Lương tiểu thư đi vào phỏng vấn, những người khác chỉ có thể ở bên ngoài chờ.

Khi thang máy dừng ở tầng 68 thì Lâm Tịnh vẫn đang ở trong trạng thái khiếp sợ, “Trời ạ! Nơi này quá rộng rãi!”

Đi tới trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc thì Nam Cung Thần ngăn Lâm Tịnh lại, “Lâm tiểu thư, Đảng thiếu gia chỉ muốn phỏng vấn một với một, hơn nữa, cậu chủ rất ghét phụ nữ, điều này, chắc hẳn Lương tiểu thư rất rõ ràng.”

“Không phải nói do hai người chúng tôi cùng nhau phỏng vấn sao? Sao bây giờ lại thay đổi?” Lương Chân Chân bất mãn trừng mắt về phía Nam Cung Thần, cũng biết là bọn họ đang làm trò quỷ.

“Lương tiểu thư, lúc nhận phỏng vấn cậu chủ đã nói rõ ràng với tổng biên tập, chỉ nhận phỏng vấn một với một, tôi thấy có thể là Tổng biên tập của các cô nhớ nhầm, hay cô nghe không rõ lời của tổng biên tập?” Nam Cung Thần tốt bụng giải thích.

Lâm Tịnh thấy vậy, không khỏi kéo tay áo của Lương Chân Chân, “Yên tâm, không sao, tôi ở bên ngoài phòng nghỉ ngơi chờ cô.”

Lương Chân Chân nhú lông mày lại, trong lòng hiểu rõ ràng hôm nay nhất định phải phỏng vấn, hơn nữa đã đi tới cửa rồi, quay đầu nhìn Lâm Tịnh, “Ừ.”

Nam Cung Thần cười híp mắt mở cửa giúp cô, làm một tư thế xin mời, Lương Chân Chân hít một hơi thật sâu vào, cánh cửa này, cô đã từng thề sẽ không bao giờ bước vào nữa, nhưng không ngờ qua ba năm, cô vì công việc mà tới nơi này lần nữa, đúng là tạo hóa trêu người.

263. Chương 264: Phỏng Vấn Mập Mờ

Trong nháy mắt bước vào cửa, Lương Chân Chân chỉ cảm thấy chuyện cũ tái diễn lần nữa, ngón tay không tự chủ siết chặt váy, cô phải cố gắng bao nhiêu mới đi vào đây được.

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang nhìn ra ngoài cửa sổ đưa lưng về phía cô, anh luôn luôn mặc đồ màu đen, cũng chỉ có anh mới có thể tôn hết vẻ đẹp của màu đen, lúc anh im lặng đứng yên cả người toả ra sự lạnh lùng và uy nghiêm, nghe được tiếng bước chân, anh xoay người lại, thấy Lương Chân Chân đứng ở cửa không bước lên, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp, nhất định nai con đang nhớ lại chuyện không vui ba năm trước đây.

Anh biết buổi phỏng vấn hôm nay là công việc của nai con, ngay sau đó nhện ý muốn trong lòng xuống, không nói lời nào ngồi xuống ghế sa lon, chỉ vị trí đối diện, “Không phải muốn phỏng vấn sao? Có thể bắt đầu.”

Lương Chân Chân chờ một giây, liền đi tới đây, ung dung ngồi xuống đối diện anh, lấy máy ghi âm và laptop ra, lúc chuẩn bị mở miệng, nhìn thấy người đàn ông ở đối diện đang ưu nhã pha trà ở đó, “Uống trà hay uống cà phê?”

“Trà.” Mặc dù sống ở nước Mĩ ba năm, nhưng Lương Chân Chân vẫn chung thủy với lá trà, cô thích cái cảm giác đắng chát khi vào miệng, cảm giác ngọt ngào khi xuống cổ họng, nhất là trà ngon thượng hạng, có thể cảm nhận được vị ngon trong đó.

Đặng Cận Tư nâng mắt nhìn cô một cái, vốn anh cho rằng cô sẽ uống cà phê, một là bởi vì cô sống ở nước Mĩ ba năm; hai là bởi vì phần lớn các cô gái đều không thích trà, chê nó đắng.

Nai con của anh, quả nhiên không giống người khác, “Đây là trà xanh Lục An mới ra vào năm nay, không mua được trên thị trường, em nếm thử một chút.” Anh đưa tách trà đến trước mặt cô.

Lương Chân Chân chỉ có thể nhận lấy, trong nháy mắt nhận lấy ly trà, ngón tay hai người chạm vào nhau, nhiệt độ nóng bỏng, tay hai người đều run lên, chỉ cảm thấy có một luồng điện chạy dọc từ đầu ngón tay đến cả người, chui vào lục phủ ngũ tạng.

“Buông ra.” Lương Chân Chân không vui trừng mắt về phía người nào đó, bây giờ cô hoài nghi anh cố ý, rõ ràng có thể đặt ly trà ở trên bàn bên cạnh cô, nhưng anh cố tình muốn đưa cho cô!

“Nai con, em không bị phỏng chứ?” Đặng Cận Tư kéo tay của cô ân cần hỏi han.

“Buông ra! Tôi muốn bắt đầu phỏng vấn.” Lương Chân Chân tức giận dứt khoát không uống trà xanh Lục An thượng hạng này, dùng sức hất tay của anh ra, mình cũng không phải là loại tiểu thư nhà giàu ăn sung mặc sướng, nóng chút xịu như vậy thì có sao đâu? Nhện một chút sẽ hết đau.

Đặng Cận Tư tự biết là mình đi quá giới hạn rồi, ngay sau đó buông tay cô ra, nâng ly trà lên uống một hớp, “Bắt đầu đi.”

Lương Chân Chân mở máy ghi âm ra, để ở trên khay trà, mở laptop ra, cầm bút tùy thời ghi chép, cô đã sớm ghi nhớ trong đầu những vấn đề mà tổng biên tập đưa, có thể nói ra không cần suy nghĩ.

Trong quá trình phỏng vấn, Đặng Cận Tư có vẻ nhàn nhã, bình tĩnh, trả lời hết toàn bộ câu hỏi của cô, nhưng Lương Chân Chân biết, những điều anh nói đều là những điều mà bên ngoài đã biết, những gì chưa biết anh luôn biết cách nói tránh, có lúc còn quay cô vòng vòng.

Nửa giờ trôi qua, Lương Chân Chân rất là chán nản, anh quá thông minh! Phỏng vấn cái gì đây! Hoàn toàn không hề nói đến những điều quan trọng, những câu hỏi vừa rồi chỉ là những câu hỏi mở đầu, anh cứ qua loa cho xong như vậy, vậy kể tiếp những vấn đề quan trọng anh sẽ trả lời thế nào đây?

Cô dám đảm bảo nếu nội dung phỏng vấn vẫn tiếp tục như vậy, nhất định tổng biên tập sẽ giận dữ, hoàn toàn không có một chút xịu tin tức nào có giá trị.

Hít một hơi thật sâu vào, cô mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Đằng, nghe nói từ nhỏ anh đã chán ghét phụ nữ, không biết thói quen này đã được cải thiện hay chưa?”

Đằng Cận Tư nhàn nhạt liếc cô một cái, trong mắt là vẻ thâm tình, “Bởi vì một cô gái, tôi không còn ghét phụ nữ như trước nữa, nhưng mà, có thể tiếp xúc với tôi ở khoảng cách gần, chỉ có mình cô ấy.”

Trong lòng Lương Chân Chân rạo rực, câu hỏi này đã được cô sửa lại, nguyên văn câu hỏi gốc còn nguy hiểm hơn, ngay cả cô cũng bị đẩy vào, quả nhiên tổng biên tập không có tính người.

Bưng ly trà đã nguội ở trên bàn lên khẽ nhấp một miếng, làm trơn cổ họng khô khốc, trà xanh Lục An với lá trà non mịn, lưu lại hương thơm trong miệng, làm cho cả người thoải mái.

“Cái hỏi kế tiếp, người đàn ông xuất sắc nổi bật giống như tổng giám đốc Đằng vậy, trẻ tuổi anh tuấn lại đẹp trai, là kim cương vương lão ngũ (*) trong mắt rất nhiều phụ nữ, xin hỏi. mẫu người vợ lý tưởng trong lòng tổng giám đốc Đằng là gì?” Sau khi nói xong, Lương Chân Chân liền cảm thấy ánh mắt nóng bỏng lại mãnh liệt quét tới trên người mình, cuống quýt bỏ sung.

(*)Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Túm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ

“Câu hỏi này là tôi đại diện tất cả phái nữ ở thành phố C thậm chí khắp nơi trên cả nước, mọi người đều bỏ phiếu chọn đề tài này.”

“Thật sao?” Đằng Cận Tư chau lông mày lên, trông mắt nhìn sang Lương Chân Chân ở đối diện, hình như muốn nhìn ra điều gì từ trong ánh mắt của cô.

Giờ phút này Lương Chân Chân cực kỳ bối rối, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, những câu hỏi này đúng là hành hạ cô, nhưng cố tình. cô cũng hơi muốn biết đáp án, muốn nghe thử anh sẽ trả lời câu hỏi này thế nào.

“Lương tiểu thư là đang muốn hỏi cho mình sao.”

Dừng một chút, đột nhiên Đằng Cận Tư nói ra một câu như vậy, trong con ngươi đen như mực lộ ra chút ánh sáng đùa giỡn, câu hỏi này của nai con đúng là hỏi trúng lòng anh, không nhịn được muốn trêu chọc cô.

Sắc mặt của Lương Chân Chân thoát xanh thoát trắng, đây là cô tự mình đào hố rồi nhảy xuống sao? Còn có câu “Lương tiểu thư” kia làm cho cả người cô đều nổi da gà, không nhịn được ho “Khụ” một tiếng, “Tổng giám đốc Đằng, xin ngài nghiêm túc một chút được không? Chẳng lẽ ngài muốn tôi trở thành kẻ địch của toàn dân sao?”

Đằng Cận Tư nhún mày, lưỡi biếng tùy ý tựa vào trên ghế sa lon, “Người vợ lý tưởng trong lòng tôi, luôn lấy Lương tiểu thư là tiêu chuẩn, hơn nữa.”

“Ngừng!” Lương Chân Chân vội vàng cắt đứt lời của anh, người này càng nói càng thái quá, đề tài cũng càng kéo càng xa, xem ra lúc trở về cô phải cắt đoạn ghi âm này mới được.

Câu trả lời của anh khiến trong lòng Lương Chân Chân lặng lẽ lướt qua một tia ngọt ngào, nghĩ đến cảnh anh quỳ xuống cầu hôn mình, hai gò má không nhịn được đỏ lên, ngọt ngào thì ngọt ngào, nhưng dù sao cũng đang phỏng vấn, phải nghiêm túc mới được, cúi đầu ổn định lại tâm trạng của mình, ngược mắt nhìn về phía anh, “Trả lời nghiêm túc chút.”

“Tôi rất nghiêm túc.” Bên trong trông mắt đen như mực của Đằng Cận Tư là một mảnh sâu thẳm, tình cảm chân thành nhìn về phía người ở đối diện, anh phát hiện nai con đối với anh cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, trong mắt cô có vẻ giận dữ làm cho trái tim anh nhộn nhạo, thật muốn ôm cô vào trong ngực mà hôn.

Trong lòng Lương Chân Chân biết nhất định không hỏi được gì từ vấn đề này, thế nào anh cũng sẽ nhắc đến tên của mình, cho nên sáng suốt không hỏi nữa.

“Câu hỏi kế tiếp, công ty của ngài nằm trong top mười tập đoàn tài chính lớn nhất thế giới, là một tập đoàn xí nghiệp có thế lực khổng lồ, bên ngoài có lời đồn đãi tổng giám đốc Đằng là một người cuồng công việc, vậy xin hỏi sau này ngài dự định sắp xếp sao cho hài hoà giữa công việc và gia đình đây? Nếu như vì công việc, có thể lạnh nhạt vợ của ngài hay không?” Sau khi hỏi xong, Lương Chân Chân thật muốn giết chết tổng biên tập, thật biết chọn lựa câu hỏi, từng câu đều kiến huyết phong hầu (ý là thấy máu thì cổ họng đã khép lại).

Ánh mắt của Đằng Cận Tư thủy chung không rời Lương Chân Chân, những câu hỏi hôm nay đều giống như thiết kế đặc biệt cho cô, từng câu chữ đều rất sắc bén độc đáo.

“Làm việc điên cuồng cũng cần có lúc nghỉ ngơi, tôi đã tốn quá nhiều thời gian cho hoạt động của công ty, sau này, tôi sẽ giành nhiều thời gian hơn cho gia đình, sẽ giành nhiều thời gian hơn làm bạn với vợ của tôi.” Anh chậm rãi nói từng câu từng chữ, ánh mắt thâm tình đủ để làm Lương Chân Chân chết đuối.

O()o Nhìn mình chăm chăm không hề chớp mắt, làm hại tim cô muốn đập rộn lên, chủ yếu cũng là bởi vì những câu hỏi này quá sắc bén, trời ạ! Anh sẽ không cho là những câu hỏi này là do cô muốn hỏi chứ? chết rồi.

“Tốt lắm, buổi phỏng vấn hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn tổng giám đốc Đằng đã phối hợp, chờ chúng tôi chỉnh lý bản thảo xong sẽ gửi vào hộp thư của ngài, có vấn đề gì có thể gọi điện thoại.” Lương Chân Chân tắt máy ghi âm, nói kết thúc buổi phỏng vấn, mặc dù còn nhiều vấn đề chưa hỏi, nhưng cô thật sự không có can đảm.

“Tôi không thích nói chuyện qua điện thoại, vậy thì cô tự mình đến đây đi.” Đằng Cận Tư bày ra thái độ giải quyết việc chung, trong mắt bình tĩnh, không có nửa ý tứ đùa giỡn.

Lương Chân Chân nhìn anh hai giây, ngón tay nắm thật chặt, “Được.”

Cô thi dọn đồ xong chuẩn bị rời đi, cánh tay bị kéo lại, cả người ngã vào trong lòng ngực cường tráng, trong hơi thở đều là mùi hương phái nam trên người của anh, nồng đậm đến khiến cô muốn ngất, đầm lòng ngực to lớn của anh, “Buông tôi ra!”

“Nai con, có phải những câu hỏi vừa rồi là em muốn hỏi hay không?” Đôi môi của Đằng Cận Tư dán lên vành tai mượt mà của cô, nhẹ nhàng thổi ra, anh biết đây là vùng mẫn cảm của cô, liền cố ý trêu chọc cô.

“Không phải, là tổng biên tập đưa cho tôi.” Lương Chân Chân bị anh làm cho cả người run rẩy, dòng điện tê dại chạy dọc theo tứ chi của cô, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

“Sao anh lại cảm thấy là em hỏi thêm vào?” Người đàn ông nào đó càng thêm mập mờ lè lưỡi liếm gáy cô, rất vui vẻ cảm thấy người trong ngực run lên một trận.

264. Chương 265: Khốn Kiếp! Anh Hèn Hạ!

Lương Chân Chân bị lời nói và động tác của anh làm giận đến sôi máu, bên tai là vùng mẫn cảm của cô, mà cổ tình người đàn ông này hiểu rõ cơ thể của cô như lòng bàn tay! Thật sự làm cho cô rất tức giận, nghiêng đầu qua muốn né tránh anh, nhưng không ngờ đúng lúc đôi môi chạm sát qua khoe môi anh, nhất thời mặt cô đỏ rực.

Tạm thời không bắt bẻ, lập tức bị người đàn ông nào đó hôn, “Ừm. Ừm.” Cô lên tiếng phản kháng, chỉ tiếc sức lực của người đàn ông quá lớn, cô không tránh thoát, đôi môi bị anh dán chặt, ngay cả hô hấp cũng hơi khó khăn.

Rất nhanh hơi thở của hai người đan xen cùng nhau, vòng quanh lẫn nhau, vốn Lương Chân Chân chống hai cánh tay ở trước ngực anh cũng dần dần buông lỏng xuống, bị anh hôn đến đầu óc thiếu dưỡng khí, mà đáng chết là bản thân lại có thể đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng triền miên của anh, không có cách nào tự kiềm chế, cơ thể mềm đến giống như một vũng nước, chỉ có thể bất lực phụ thuộc vào anh.

Đặng Cận Tư dùng một tay vững vàng ôm chặt eo của cô, một tay cố định cái ót của cô, rất hài lòng khi thấy trên mặt cô đỏ ửng, dường như trái tim bị ngâm trong ánh mắt ngập nước của cô, càng thêm dùng sức hôn. Đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt thăm dò vào trong cái miệng nhỏ của cô, anh ngậm đầu lưỡi của cô, hấp thụ hương thơm của cô, càng mút càng cảm nhận được hương vị ngọt ngào, từng chút từng chút xuyên thấu qua hô hấp xâm nhập vào máu. Anh cảm thấy dường như cơ thể mình bị đun nóng với đường phèn, sắp hòa tan ở bên trong sự ngọt ngào say mê chết người của cô, không nỡ buông ra.

“Ừm.” Tiếng tim đập của Lương Chân Chân như sấm, một tiếng lại một tiếng, dường như muốn nhảy ra khỏi bộ ngực mềm mại của cô, hiện tại cô hoàn toàn ngã vào trong ngực của anh, mặc cho anh ham muốn, đầu lưỡi cũng bị ép buộc múa theo anh, loại cảm giác này, quen thuộc đến mức khiến mặt cô đỏ tới tận mang tai.

Một giây trước khi cô không thở nổi nữa, Đặng Cận Tư buông cánh môi mềm mại của cô ra, trán kề trán, thở hổn hển nói: “Nai con, cơ thể của em có phản ứng, em hoàn toàn không chán ghét anh.”

Lương Chân Chân đang mê loạn lập tức bị những lời này kích thích tỉnh táo, quệt mồ hôi trán: “Khốn kiếp! Anh hèn hạ!”

Cô cho là anh cố ý dùng phương thức này thử dò xét mình, thử xem mình vẫn còn yêu anh hay không, phương thức như thế làm cho cô rất là tức giận, thật là quá đáng!

“Nai con, anh không phải muốn thử em, anh thật sự không kìm lòng nổi, em sờ tim của anh xem, tần số đập cũng giống như em.” Đặng Cận Tư nắm tay của cô lên đặt ở vị trí trái tim mình, gương mặt nghiêm túc.

Lời tâm tình buồn nôn như vậy khiến sắc mặt Lương Chân Chân ửng hồng, anh giống như là ma quỷ ẩn sâu trong đáy lòng mình, động một chút là nhảy ra ngoài, quá nhiều cô đến tâm phiền ý loạn, kể từ sau khi dính vào, thì cũng không thể thoát ra được nữa.

“Tôi. Tôi phải đi đây, Lâm Tịnh vẫn còn ở bên ngoài chờ tôi.” Cô hốt hoảng tránh bàn tay anh đang nắm tay mình ra, cầm túi xách lên chuẩn bị đi, trong này hơi thở mập mờ càng ngày càng đậm, không đi nữa cô sợ mình sẽ bị lạc trong đó.

Đặng Cận Tư chợt ôm chặt cô từ phía sau lưng, cầm đặt trên bờ vai của cô, tự lẩm bẩm, “Nai con, tin tưởng anh được không? Từ nay về sau, em tự do, mà anh, là của em, anh sẽ đợi em, cho đến lúc em chấp nhận anh mới thôi.”

Cơ thể của Lương Chân Chân không nhận được run lên, câu nói “Em tự do, mà anh, là của em.” Làm cho cô rung động sâu sắc, nhất là từ giọng điệu trầm thấp khàn khàn của anh phát ra, càng thêm quyến rũ, cô biết, sâu trong lòng mình đã muốn hoà hiệp với anh, người đàn ông này, là độc hoa anh túc làm cho người khác muốn ngừng mà không được. ChiMy

“Tôi. Thực sự đi đây.” Giọng nói của cô khê run, trừu nói câu này ra thì không biết nên nói gì nữa.

“Nai con.” Đặng Cận Tư vùi đầu vào bên cổ của cô, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, chỉ hy vọng có thể hít thở mùi thơm của cô vào trong lỗ mũi, trong giọng lộ ra chút bi thương và bất đắc dĩ.

“Cái tên khốn kiếp này!” Đột nhiên Lương Chân Chân đẩy anh ra, chạy vội ra ngoài, anh đúng là tên khốn kiếp số một, ức hiếp cô lâu như vậy, nhưng vẫn không làm cho cô hận nổi, mỗi lần gặp gỡ, luôn làm cho tim của cô đập sót mất nửa nhịp, một lần lại một lần đắm chìm vào trong nụ hôn triền miên của anh, không cách nào kiềm chế được, đây cũng là vì yêu thôi.

Đặng Cận Tư đứng yên tại chỗ hơi lơ mờ, rõ ràng nai con đang chửi anh, tại sao anh cảm thấy đó là bước đầu tiên nai con mở ra cho anh? Ngón tay anh si mê vuốt môi của mình, phía trên này dính hương vị của nai con, hôm nay đáng giá là một ngày tốt để kỷ niệm.

Nam Cung Thần nâng mắt mà nhìn Lương Chân Chân vọt ra từ trong phòng làm việc của cậu chủ, trong lòng buồn bực: chẳng lẽ cậu chủ lại thừa cơ ức hiếp Lương tiểu thư sao? Còn làm cô tức giận chạy đến như vậy? Trên mặt hình như mang theo chút nước mắt, đôi môi. hơi sưng, chặc. Có tình ý!

Lâm Tịnh cũng thấy khó hiểu về cảm xúc khác thường của Lương Chân Chân, cùng với người vừa đi vào là hai người hoàn toàn khác nhau, hơn nữa đôi mắt cô đỏ lên, đôi môi sưng, rất khó để cho cô không liên tưởng đến chuyện gì đó, trong đầu không nhận được YY, đồng thời cũng không quên ân cần hỏi han: “Chân Chân, cô không sao chứ?”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, “Không có việc gì, có thể là bụi bay vào mắt tôi, cô chờ tôi một chút, tôi đi toilet.” Nói xong liền đi về phía toilet.

Bụi bay vào mắt, lời nói dối chất lượng kém, rõ ràng trên tầng làm việc này không dính một hạt bụi nào, bụi từ đâu mà ra, trong lòng Lâm Tịnh thầm nghĩ, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, cô cũng không tiện hỏi, mặt khác, có một điều cực kỳ quan trọng: lời đồn đãi kia! Đường như Chân Chân và Đặng thiếu gia thật sự có quan hệ đặc biệt, bằng không cô cũng sẽ không được mời đến tiệc thọ của Đặng lão phu nhân, cũng sẽ không được tổng biên tập cử tới đây phỏng vấn, hơn nữa môi của cô. Rất rõ ràng là bị hôn qua.

Trong phòng rửa tay, Lương Chân Chân nhìn cánh môi sưng lên của mình, cực kỳ tức giận, khốn kiếp! Mỗi lần hôn đều mạnh như vậy, muốn cô đi ra ngoài gặp người khác như thế nào đây! Mọi người có thể phát hiện ra cô có cái gì không đúng, nếu về đài truyền hình, khẳng định sẽ bị một đám người nghị luận âm ỉ, bắt buộc dĩ đành phải gọi điện thoại cho tổng biên tập, nói có chút không thoải mái, sẽ không về công ty.

Tổng biên tập cũng không phải là kẻ ngu, lúc này dĩ nhiên bà sẽ không hỏi nhiều, đồng ý rất sáng khoái.

Ra khỏi toilet, cô và Lâm Tịnh đi xuống lầu, trong lúc đó, cô vẫn luôn im lặng, Lâm Tịnh cũng không tiện hỏi cái gì, cho đến khi đi ra tập đoàn Đế Hào Tư, Lâm Tịnh mới nhỏ giọng hỏi “Vừa rồi phỏng vấn, thuận lợi không?”

“Ừ, Tịnh tử, cô về đài trước đi, tôi đã xin tổng biên tập nghỉ, tôi có chút không thoải mái, ngày mai mới về đài.” Lương Chân Chân gật đầu một cái.

“. Được, tôi biết rồi.” Lâm Tịnh cũng hiểu, bộ dáng này của cô nhất định không về đài được, nếu như bị bà tám Hoắc Đình Hương nhìn thấy, nhất định sẽ huyền não xôn xao, hơn nữa trong đài có một đồng nghiệp ghen tỵ với Chân Chân, sự thù hận của phụ nữ, có lúc rất kinh người.

“Tịnh tử, cảm ơn cô.” Lương Chân Chân rất chân thành nói, cũng may, cô không hỏi mình, bằng không cô thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

“Trời ơi! Giữa bạn bè không cần khách sáo!” Lâm Tịnh tuy tiện cười nói, tương đối mà nói, cô không có chút tâm cơ nào, tính cách tốt bụng hồn nhiên, còn chưa bị cái xã hội này vấy bẩn.

Sau khi Lương Chân Chân rời đi, trong phòng làm việc của Đặng Cận Tư có nhiều hơn hai người, theo thứ tự là Tam thiếu Nam Hoa Cẩn và Tứ thiếu Mạc Đông Lăng.

“Đại ca, vừa rồi anh và chị dâu nhỏ ở chung không tệ nha.” Mạc Đông Lăng bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sofa, cười đến mập mờ.

“Tam được, sau này cậu còn phải ra nhiều ý tưởng tốt hơn cái này.” Đặng Cận Tư nâng ly trà lên khẽ nhấp một miếng, trong trông mắt đen chứa một tia ngợi khen. Lần này nhờ có Tứ đệ ra cho anh sáng kiến này, để cho anh tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình, cứ như vậy, liền có thể danh chính ngôn thuận tiếp xúc thân mật với nai con, nếu như có thể mà nói, anh có thể vì nai con mà ngày nào cũng tiếp nhận phỏng vấn, cho dù những thứ này anh đều không muốn.

“Đại ca, mới vừa rồi tiểu Tứ còn muốn nghe lén ấy.” Nam Hoa Cẩn không vui tố cáo.

Mạc Đông Lăng thiếu chút nữa ném ly trà qua phía anh, nghiêng răng toét miệng trừng mắt về phía ác ma cười đến như thiên sứ, “Tam ca, rõ ràng là anh ghen tỵ!”

“Hừ! Quỷ mới thêm ghen tỵ cậu! Lần này chẳng qua là cậu chó ngáp phải ruồi mới nghĩ được một ý tưởng tốt mà thôi! Có gì đặc biệt hơn người!” Nam Hoa Cẩn bĩu môi khinh thường.

“VẬY CŨNG HƠN ANH, RA HẾT CHỦ Ý CÙI BẮP.” Mạc Đông Lăng thật vất vả mới bắt được “Vết thương” lòng của anh, đương nhiên muốn hung hăng rắc muối, đây chính là thú vui của anh em bọn họ, khác với người ta.

Đằng Cận Tư thấy hai người bọn họ tranh cãi âm ỉ, liếc hai người bọn họ một cái, “Tôi nói này tiểu Tam, tiểu Tứ, hai người vẫn còn là trẻ con sao? Anh em phải hoà thuận, cả ngày vừa thấy mặt đã cãi nhau, không thấy mệt mỏi à!”

Nam Hoa Cẩn hoàn toàn ngổn ngang trong gió, không thể tin nhìn về phía đại ca, hôm nay anh không uống rượu chứ? Sao trở nên không bình thường như vậy? Chẳng lẽ là quá vui mừng, cho nên. co rút.

(Đằng Cận Tư giận: Muốn chết sao! Tiểu Thần tử (Nam Cung Thần), kéo nó đi ra ngoài, đánh chết!)

Mạc Đông Lăng vẫn còn cười nghiêng ngả ở trên ghế sa lon, “Ha ha ha ha. Tiểu Tam, Tiểu Tam.”

265. Chương 266: Tình Cầm Bả Ra Bốn Phía

Sau khi về đến nhà Lương Chân Chân liền ngã xuống giường, trong đầu rối loạn, cô kinh ngạc vuốt ve đôi môi, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên đó thật dọa người, trên gương mặt không tự chủ được đỏ lên, cầm con thỏ bông ở đầu giường lên hung hăng giày xéo, coi nó như người nào đó.

Vào lúc cô đang chơi hăng hái, điện thoại vang lên, cô vừa nhìn là Hợp Hợp gọi tới, vội vàng nhận.

Chị nai con, chị tan việc chưa? Chị đồng ý đi chơi với em , ngày mai người ta phải về Hồng Kông rồi. Giọng nói của Úy Hợp Hợp ngây thơ đáng yêu, làm cho người nghe không đành lòng từ chối.

“Được, bây giờ em ở đâu?” Lương Chân Chân vội vàng bỏ dậy từ trên giường.

“Một mình em ở trong khách sạn, Hoàng và Đằng đại ca đi bàn chuyện công việc rồi, em chán quá!” Úy Hợp Hợp nũng nịu nói, đàn ông đều đáng ghét, bắt luận đi tới đâu cũng không quên công việc, còn dặn cô chờ anh ở bên ngoài nửa tiếng, bây giờ 40 phút còn chưa ra, cô không thêm chờ nữa, cô muốn đi chơi!

“Ừ, vậy mười phút sau em đến cửa khách sạn đợi chị...chị lập tức gọi điện thoại cho bọn Giai Ny, chúng ta cùng đi dạo phố nha?” Lương Chân Chân nhớ tới hôm nay Cát gia trở về thành phố C, vừa đúng lúc hẹn cả đám gặp mặt.

“Ừ, em thay quần áo rồi xuống ngay.”

Cúp điện thoại xong, Lương Chân Chân liền đứng dậy đi toilet, rửa mặt đơn giản, để cho sắc mặt mình tốt hơn một chút, môi cũng không còn sưng như vừa rồi, thôi, dù sao cô đều bị bọn họ thấy quá, bây giờ cũng không sao.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đều đã nghe Chân Chân nhắc tới Úy Hợp Hợp, ở trong bữa tiệc Tiết Giai Ny cũng đã nhìn thấy cô ấy, cho nên cũng không xa lạ, còn Cát gia là người tự nhiên, thuộc về mẫu hình thân thiện, hoàn toàn không cần phải lo lắng hai người không hợp.

Lúc Úy Hợp Hợp thay xong quần áo xuống lầu, còn do dự hai phút có nên gọi điện thoại hoặc là gửi tin nhắn thông báo cho ông xã không, đúng lúc cửa thang máy vang lên một tiếng leng keng, cô bỏ qua.

Mới vừa đi ra cửa khách sạn, liền nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng dừng ở trước mặt cô, cửa sổ xe quay xuống, bên trong có hai người đẹp cô quen biết, sau khi lên xe, bốn người liền bắt đầu tán gẫu, một đường cười nói đến đường dành riêng cho người đi bộ, tiến hành cuộc càn quét mãnh liệt.

Quả thật nhiều người có tình cảm mãnh liệt với mua sắm, hơn nữa mấy người các cô đều không phải là người lười nhàn, nhìn trúng lập tức mua, nhìn không thích thì lập tức đi, vì vậy, sau ba tiếng quét sạch toàn bộ, bốn người đều mang đầy bao lớn bao nhỏ, thật ra thì cũng không phải là thiếu những thứ này, hoàn toàn xem như phát tiết, nhưng mà loại này hình thức mua sắm này cũng có chỗ tai hại, mệt chết đi. Hơn nữa họ còn chưa ăn bữa tối, bụng đã sớm đói đến kêu rột rột, liền tìm một nhà hàng Trung Quốc tương đối nổi tiếng ở gần đó, mới vừa ngồi xuống liền không có hình tượng bắt đầu xoa chân, chỉ hận không thể quăng giày cao gót đi.

“Hợp Hợp, khẩu vị ăn của em như thế nào? Cay? Hơi cay? Lạt? Ngọt?” Lương Chân Chân vừa liếc nhìn thực đơn vừa nói.

“Em rất dễ ăn, cay và ngọt đều được.” Úy Hợp Hợp cười hì hì nói.

“Khụ. Đã nhìn ra.” Cát Xuyên cười đến không có ý tốt.

“Phốc! Cát gia suy nghĩ của bạn có thể dừng như vậy hay không! Mình cũng sắp không theo kịp rồi.” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ngụm nước trong miệng ra.

Cát Xuyên liếc cô một cái, “Thật sao? Phản ứng của bạn nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình đó!”

“Stop! Là do lời bạn nói làm người khác suy nghĩ mơ màng! Không tin thì bạn hỏi Chân Chân và Hợp Hợp đi?” Lỗ mũi của Tiết Giai Ny hừ hừ, dời tầm mắt sang hai người ngồi ở đối diện.

Vốn mới đầu hai người này còn chưa cảm thấy cái gì, nhưng càng nghe càng cảm thấy đối thoại của hai cô không ổn, làm người từng trải, liền lập tức liên tưởng đến phương diện nào đó.

Úy Hợp Hợp phản ứng chậm nửa nhịp chỉ vào Cát Xuyên, “Chị. Đúng là sắc nữ, người ta nói khẩu vị ăn uống, sao chị có thể liên tưởng đến phương diện kia? Bộ nhìn em rất cay sao?”

“Có câu tục ngữ, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, mặc dù nhìn Hợp Hợp em rất đáng yêu, nhưng cũng không có nghĩa em không có một mặt khiêu gợi? Thật ra thì chị cảm thấy, thỉnh thoảng phụ nữ phóng đảng một chút, đàn ông sẽ càng thêm thích.” Cát Xuyên cười đến như tên trộm.

“Cát gia, mình biết bạn đã lãnh giấy hôn thú, ngày ngày kích tình như lửa với người đàn ông nhà bạn, một ngày không gặp như cách ba thu, ước gì có thể dính nhau từng giây từng phút, gặp mặt lập tức bổ nhào, bạn hạnh phúc như thế, đây không phải kích thích bọn mình sao?” Tiết Giai Ny nghiêng răng nói.

Lương Chân Chân không nhịn được che miệng ho, quả nhiên hai người này gặp nhau là cãi vã, thật tài tình!

“Trời ạ! Chị thật sự phóng đảng sao? Đàn ông đều thích như vậy sao?” Úy Hợp Hợp là một cô gái ngoan ngoãn, lần đầu tiên cô gia nhập nói chuyện phiếm với ba người họ, cho nên không biết đây là cách nói chuyện bình thường của bọn họ, còn tưởng rằng Cát Xuyên đúng như lời Tiết Giai Ny nói vậy, không khỏi kinh ngạc há to mồm.

Lúc này đến phiên Cát Xuyên đầy vạch đen, hình tượng tốt đẹp của cô! Hoàn toàn bị huỷ diệt rồi, khóe miệng nặn ra nụ cười, âm thanh uốn éo, “Bé cưng Hợp Hợp, em cảm thấy chị là người như vậy sao? Đừng nhìn bề ngoài chị rất đàn ông, thật ra thì trong lòng người ta rất trong sáng, là một thực nữ (người con gái đẹp và thủy mị).”

“Phốc!” Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân đồng thời phun ra, giọng điệu làm nũng của Cát Xuyên khiến người nghe nổi da gà, nhất là hai chữ “ người ta ”, chịu không nổi mà!

Thấy hai cô phản ứng mãnh liệt như thế, Cát Xuyên hạnh phúc, sắc mặt tự nhiên nói với Hợp Hợp ngu ngơ: “Hai người bọn họ lên cơn, chúng ta đừng để ý tới họ, trước tiên hãy giải quyết vấn đề no ấm mới là quan trọng.”

Vì vậy, bữa cơm này ăn đến vô cùng hài hòa thú vị, ở trong nhà hàng, bốn người liên tục truyền ra tiếng cười và âm thanh khoa trương dẫn tới rất nhiều cái quay đầu nhìn, cố tình bốn người bọn họ đều trẻ đẹp, càng thêm hấp dẫn nhiều người ái mộ.

Ăn xong, Cát Xuyên đề nghị đi karaoke, ba người kia đều không phản đối, Ủy Hợp Hợp không biết là, điện thoại ở trong túi cô đã hết pin, cho nên Thư Nhĩ Hoàng vẫn không gọi được cho cô, gấp đến độ muốn báo cảnh sát, chạy xuống hỏi nhân viên tiếp tân, nói là nhìn thấy cô đi ra cửa, nhưng một thành phố C to như vậy, muốn anh đi đâu tìm? Quan trọng nhất Hợp Hợp là dân mù đường, anh rất lo lắng cô sẽ bị lạc đường, ngộ nhỡ túi xách của cô bị trộm hoặc rơi, nhất định cô sẽ khóc.

Nghĩ đến đây, anh càng thêm gấp gáp, chỉ có thể nhờ Đằng Cận Tư giúp đỡ, cho anh giúp một tay liên lạc với cảnh sát, bắt đầu tìm kiếm, nhất định phải tìm được Hợp Hợp của anh trước lúc trời tối, nếu không tần số nguy hiểm sẽ càng ngày càng cao, anh nghe nói có một lần sau khi cha mẹ vợ cãi nhau ở Manhattan, mẹ vợ giận đến chạy đi, sau đó cha vợ tìm suốt cả một ngày một đêm cũng không tìm được. Cho nên, anh rất sợ mình không tìm được Hợp Hợp, như vậy không chỉ không có biện pháp giao phó với bản thân, cũng không có biện pháp giao phó với cha mẹ vợ.

Trong lúc anh đang nóng lòng, đột nhiên Đằng Cận Tư nói: “Hợp Hợp ở thành phố C chỉ biết một mình nai con, có phải em ấy tìm cô ấy đi chơi hay không?”

Những lời này giống như đánh tỉnh người trong mộng, Thư Nhĩ Hoàng vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm số của Lương Chân Chân, lại phát hiện không có ai nghe máy, gọi liên tục nhiều cuộc cũng không có ai nghe, hoàn toàn làm cho anh buồn bực, không hiểu rốt cuộc tối nay là tình huống gì.

Trùng hợp lúc anh gọi điện thoại, Lương Chân Chân mới vừa vào KTV, bên trong mở âm thanh đặc biệt lớn, cho dù điện thoại đặt ở trong túi xách vang lên thế nào, cũng không nghe được.

Bốn cô gái chơi vô cùng High, một hồi thì cao giọng gào thét, một hồi thì hát tình ý, một hồi hát tình ca với nhau, hoàn toàn quên mất gọi điện thoại cho bạn trai hoặc ông xã để thông báo, trong khi mình chơi vui vẻ, mấy người đàn ông đều nóng nảy.

Lúc đi ra KTV, trời đã rạng sáng rồi, lúc này Ủy Hợp Hợp mới nghĩ đến mình vẫn chưa gọi điện thoại cho Hoàng, hơn nữa anh cũng không có gọi cho mình, không khỏi hơi tức giận, lúc vừa lấy điện thoại ra nhìn, điện thoại di động đã hết pin tắt máy, liền mượn điện thoại di động của Lương Chân Chân, mở ra xem thì có hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều là Thư Nhĩ Hoàng và Đằng Cận Tư gọi tới, hai người liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu rằng chuyện lớn rồi.

Giờ phút này Thư Nhĩ Hoàng đang đi khắp nơi tìm vợ, mắt thấy rạng sáng rồi, Hợp Hợp còn chưa có chút tin tức, tim của anh nhất thời lạnh lẽo, ngồi ở trên ghế dài trong công viên, mười ngón tay đan vào tóc, tràn đầy tự trách, đều do mình tạm thời có chuyện, không nói giữ lời, làm Hợp Hợp tức giận bỏ đi.

Trong lúc anh tuyệt vọng, điện thoại di động của anh vang lên, lúc này tiếng chuông điện thoại như cứu mạng anh, vừa nhìn thấy Lương Chân Chân gọi tới, vội vàng nhận.

Ông xã, thật xin lỗi, mới vừa rồi điện thoại di động hết pin rồi, bọn em ở KTV ồn quá, cho nên chị nai con không nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, anh đang ở khách sạn sao? Giọng nói của Ủy Hợp Hợp hơi sợ hãi, dù sao cũng là mình không đúng trước.

Nghe được giọng nói của bà xã, trái tim treo lơ lửng cả đêm của Thư Nhĩ Hoàng đã buông xuống rồi, nhưng đồng thời anh cũng rất tức giận, nhưng trong giọng nói vẫn bình thường, chờ lát về sẽ trừng trị cô! Đây là cố ý muốn anh gấp đến chết!

266. Chương 267: Lời Đồn Đãi

Lúc Tiết Giai Ny lái xe đưa Ủy Hợp Hợp đến cửa khách sạn, Thư Nhĩ Hoàng đã chờ sẵn ở đó, ba người các cô đều có dự cảm tối nay Hợp Hợp sẽ bị “trừng phạt” nghiêm khắc, nhìn đáng sợ người đàn ông của cô thì

đã biết tìm cô cả một đêm, trong lòng khẳng định rất nóng nảy.

Thấy bóng lưng hai người sóng vai rời đi, ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, đây là chuyện của vợ chồng người ta, chỉ có thể tự họ giải quyết, người khác không có cách nào giúp một tay.

Sau khi về đến nhà, Lương Chân Chân mệt mỏi ngã xuống, đối với chuyện ngày mai đến công ty có thể sẽ phải đối mặt với lời đồn đãi, cô chỉ có thể không để ý tới, người sống trên đời, đều sẽ gặp phải nhiều chuyện, nhất là sau khi đi làm, cạnh tranh lớn, chuyện cũng theo đó mà phức tạp hơn rất nhiều, mặc kệ là cái gì, cũng nên thích ứng không phải sao?

Ngày hôm sau, cô cầm bản thảo phỏng vấn đã chỉnh sửa lại đi tìm Tổng biên tập, sau khi bà xem, hơi trầm ngâm, “Đúng là có vài điều mới, nhưng không có nhiều như trong tưởng tượng của tôi, tổng giám đốc Đằng không có làm khó cô chứ?”

Trong lòng Lương Chân Chân cười lạnh: mấy điều mới này đã đủ khiến người xem sôi trào, còn không biết đủ hay sao? Vĩnh viễn chỉ muốn nhiều hơn?

“Cám ơn Tổng biên tập đã quan tâm, chúng ta đã sớm quyết định thời gian phỏng vấn là nửa tiếng, nếu như muốn hỏi hết các vấn đề thì cần tổng giám đốc Đằng tích cực phối hợp mới được, nhưng ngài cũng biết, những người có thân phận đó hoàn toàn không thể nào phối hợp với chúng ta, nhất là những vấn đề riêng tư như vậy, có thể trả lời một hai, đã là giới hạn.” Cô lạnh nhạt nói.

Tổng biên tập hơi cười nhìn vào hai mắt cô, hình như có thâm ý khác, “À. . . . cô vất vả rồi, bản thảo còn cần hoàn thiện, chỉnh sửa xong cô gửi qua hộp thư cho tôi là được, OK, không sao, cô đi làm việc đi.”

“Được, trước khi tan làm tôi sẽ gửi vào hộp thư của ngài.” Lương Chân Chân đứng dậy tạm biệt.

Từ phòng làm việc của tổng biên tập trở về phòng làm việc của mình, cô nghe được không ít lời ra tiếng vào, cô chỉ có thể lựa chọn mắt không thấy, lòng không phiền, mới vừa trở lại chỗ ngồi, Hoắc Đình Hương liền đi tới đây, “Nghe nói ngày hôm qua cô không khỏe sao? Khôi phục cũng nhanh quá! Hoàn thành một cuộc phỏng vấn lớn như vậy, có phải Tổng biên tập sẽ phải lập tức thăng chức cho cô hay không?”

Giọng nói của cô không có ý tốt, mơ hồ mang theo ý châm chọc, điều này làm cho Lương Chân Chân cực kỳ khó chịu, bắt đầu từ hôm qua tổ trưởng thông báo cô đi phỏng vấn, giọng điệu của Hoắc Đình Hương đã thay đổi, cô biết, đây là do ghen tỵ, dù sao thời gian cô ta tới làm việc lâu hơn mình, cho dù có cơ hội phỏng vấn cũng chỉ có thể dành cho cô ấy mà không phải mình, hiện tại tương đương với việc mình đoạt công việc của cô ấy, hơn nữa cô ra vào phòng làm việc của tổng biên tập mấy lần, làm mọi người dễ hiểu lầm.

“Đình Hương, có một số việc cũng không phải do tôi muốn, nếu thật sự có khả năng, tôi hi vọng chúng ta vẫn là bạn bè.” Trong lòng Lương Chân Chân thở dài một cái, cô biết bây giờ mình nói gì cũng không đúng, chuyện cạnh tranh chức vị như vậy quá phổ biến, cô không có cách nào yêu cầu người khác hiểu cô, nói quá nhiều chỉ làm ra vẻ mình kiêu cách.

Lâm Tịnh ngồi bên cạnh nhìn hai người một cái, cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải, giống như giúp ai cũng không đúng, Hoắc Đình Hương ghen tỵ cô hiểu, nói lời thật lòng, ai mà không hâm mộ Lương Chân Chân chứ! Mới vừa vào trong đài đã được tổng biên tập trọng dụng, còn được kêu đi phỏng vấn Đằng thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy, quả thật chính là chuyện tốt trời cho.

Hơn nữa, xem tình hình ngày hôm qua, nhất định giữa hai người có mờ ám, cô nghe từ chỗ Hoắc Đình Hương có tin đồn là: Chân Chân đã từng bị đồn là tình nhân của Đằng thiếu gia, kể từ sau ba năm trước đây báo chí tung ra hình khiêu dâm của cô và anh trai, liền biến mất tăm.

Tin tức này làm cho cô rất khiếp sợ, không ngờ Chân Chân còn có quá khứ “Huy hoàng” như vậy, cô nhìn cô ấy hoàn toàn không giống người như vậy! Làm sao sẽ.

Hoắc Đình Hương cắn môi, đúng là không nói gì nữa, xoay người đi, cô thừa nhận cô ghen tỵ đến muốn nổi điên, không có bất kỳ gia thế bối cảnh hay quan hệ, muốn có được cơ hội như Lương Chân Chân còn khó hơn lên trời, còn nhớ tháng trước mình may mắn tranh thủ được công việc trợ lý phỏng vấn, cũng chính là cùng phóng viên lâu năm trong đài đi phỏng vấn một nhân vật lớn, làm người ghi chép, ngay lúc đó mình

đã rất vui vẻ, trước kia luôn chạy ngoại cảnh, hoàn toàn không có cơ hội như thế, thật vất vả có được đương nhiên là rất quý trọng, nhưng ngay trước buổi tối đó, cô được cho biết là không cần đi, đã sắp xếp người khác.

Sau đó cô mới biết cô gái kia là con gái của một vị quan chức, gia cảnh lớn mạnh, dễ dàng đập mình xuống, cô rất hận, nhưng hận nữa cũng không có biện pháp, ai bảo mình là con tôm nhỏ đây?

Hôm nay lại đụng phải tình huống của Lương Chân Chân như thế, với cô mà nói, giống như là cơ hội tốt một bước lên trời, cô có thể không ước ao ghen tị sao? Trong lòng cũng biết mình và cô ấy không thể nào làm bạn bè, bởi vì cô không thể thản nhiên nói chuyện với cô ấy, vừa nhìn thấy cô sẽ không nhịn được muốn nói lời châm chọc, cái loại ghen tị đó không che giấu được.

Thấy Hoắc Đình Hương rời đi, Lương Chân Chân thở dài, cô thật lòng không muốn tạo quá nhiều kẻ địch, nhưng cố tình trời không chiều ý người, cô hoàn toàn không khiếm tốn được, thậm chí ngay cả cô cũng cảm thấy cơ hội tới quá nhanh, rõ ràng cô không có quan hệ và gia thế gì ở phía sau, lại bị người nghe sai đồn bậy nói lung tung, hiện tại tất cả mọi người trong đài đều biết có một nhân vật như cô rồi.

Nếu như tình thế vẫn phát triển như vậy, cô cảm thấy đây là đang buộc cô rời đi, buộc cô buông tha cho sự cố gắng học tập bốn năm, cuộc sống rắc rối nhiều chuyện không phải là sở thích của cô.

“Chân Chân, cô đừng suy nghĩ nhiều, Đình Hương cô ấy. Tính tình chính là như thế, mấy ngày là ổn thôi.” Lâm Tịnh an ủi cô nói.

“Ừ, không có việc gì, tôi hiểu.” Lương Chân Chân miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, trong lòng hiểu rõ ràng mấy ngày nữa sẽ ổn chẳng qua là cái cơ mà thôi, một khi đã có khoảng cách, sẽ rất khó khép lại, hơn nữa quan hệ của các cô cũng không bền chắc, càng thêm dễ dàng tan vỡ.

Cô quyết định không nghĩ những chuyện phiền não này nữa, chỉ tập trung chỉnh sửa bản thảo phỏng vấn, sửa xong cô phải gửi qua hộp thư cho tổng biên tập, đợi sau khi bà ấy xác nhận mình còn phải gọi điện thoại hẹn với Đặng Cận Tư, đi tìm anh thống nhất bản thảo, vừa nghĩ tới chuyện phải gặp anh, trong lòng đã cảm thấy bực bội, nói đi nói lại, tất cả nguyên nhân đều do anh, đều là anh tạo phiền phức cho mình.

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, cô cầm cái ly đi rót cà phê, đi tới trên ban công ngồi, từ từ uống, nhìn về phương xa, nhìn máy vi tính sáng đến giờ, cô cảm thấy mắt mỏi chết đi, vừa đứng lúc ra ngoài thả lỏng một chút.

Đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân, cô nghi ngờ buổi trưa mọi người không phải đều đang nghỉ ngơi sao? Ai còn tới ban công giống như cô, giọng nói quen thuộc vang lên, “Có lúc, tôi cảm thấy cô rất đặc biệt rất thú vị; có lúc, tôi cảm thấy rất có thể là cô giả bộ; có lúc, tôi lại cảm thấy cô không giống như vẻ bề ngoài, tính cách phức tạp như thế, rốt cuộc, cái nào mới là cô chân thật nhất đây?”

Tổng Tử Quân rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh cô, trong tay cũng bưng một ly cà phê, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, chậm rãi uống một hớp.

“Trưởng ban Tổng thật đúng là rảnh rỗi, không có việc gì đi tìm hiểu những thứ nhàm chán này sao?” Lương Chân Chân lạnh lùng liếc anh một cái, cô luôn luôn không thích loại người này, cảm giác anh rất kì lạ, mỗi lần ra sân đều không tiếng động, hơn nữa lời nói có nghĩa khác, làm cho người khác không thể hiểu, chỉ có thể nói, lòng dạ của anh ta quá sâu.

“Dĩ nhiên không nhàm chán, chẳng lẽ cô không biết tôi rất có hứng thú với cô sao?” Tổng Tử Quân cười đến vô tội.

“Hi vọng trưởng ban Tổng đừng nói đùa, tôi không muốn bị fan hâm mộ của anh tấn công.” Lương Chân Chân không vui nói, da mặt của người này thật dày, làm như nghe không hiểu.

Tổng Tử Quân kiểm chế cực tốt cười nói: “À. Ý cô nói đến cô gái Lâm Tịnh kia sao? Hai người là bạn à?”

Lương Chân Chân liếc anh một cái, rõ ràng anh ta cũng biết Tịnh tử thích anh, nhưng anh còn đùa giỡn mình như vậy, không giải thích được, chỉ có thể thấy rõ anh có tâm cơ khác hoặc là cố ý thêu dệt chuyện.

“Chúng tôi có phải là bạn bè hay không không liên quan tới trưởng ban Tổng, mặt khác, tôi không có một chút hứng thú nào với anh.” Giọng nói của cô không tốt chút nào về phía anh, sao người này giống như

du còn vậy!

“Thật sao? Ở đây không thể có bạn bè thật sự, hơn nữa hai người còn là đối thủ cạnh tranh, sớm muộn cũng có một ngày, sẽ vì chức vị mà trở thành kẻ địch.” Tống Tử Quân thu lại vẻ bất cần đời vừa rồi, nói rất chân thành.

“Thì ra trưởng ban Tống là người có kinh nghiệm phong phú! Bằng không cũng sẽ không tốt bụng nhắc nhở tôi như thế.” Lương Chân Chân thành công khiến anh ghen đến không còn lời nào để nói, sau đó đứng dậy mà rời đi, vốn muốn một mình tĩnh táo, kết quả xuất hiện một con ruồi bự đáng ghê, một mực “Ông ông ông” bên tai cô, ồn chết người.

Tống Tử Quân nửa híp mắt nhìn bóng lưng Lương Chân Chân, khoe miệng nhếch lên cười lạnh, anh thật muốn xem, cô có thể duy trì quan hệ như vậy với Lâm Tịnh được bao lâu? Ở đây, căn bản không tồn tại hai chữ bạn bè, tất cả đều là đối thủ cạnh tranh, mình không cố gắng tranh thủ, nhất định sẽ bị đào thải, trở thành vật hy sinh

267. Chương 268: Sỡ Sàng

Trở lại chỗ ngồi, Lương Chân Chân liếc mắt nhìn Lâm Tịnh đang gục xuống bàn ngủ say sưa, trong lòng thở dài, loại chuyện tình bạn như vậy chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nhất là quan hệ đồng nghiệp, tương lai xảy ra chuyện gì, không ai biết trước được, đương nhiên có thể trở thành bạn là tốt nhất, không thể trở thành bạn tốt là do không có duyên phận, không cưỡng cầu được, nghĩ thoáng là được rồi.

Buổi chiều, cô gửi bản thảo đã chỉnh sửa xong vào hộp thư của Tống biên tập, sau khi lấy được câu trả lời hài lòng của bà, liền chuẩn bị gọi điện thoại cho Đằng Cận Tư, hẹn thời gian sửa bản thảo với anh.

Đằng Cận Tư rất vui mừng khi nhận được điện thoại của cô, trong giọng nói khó nén sự kích động vui vẻ, nai con, mới vừa rồi anh đang nghĩ tới em, kết quả em đã gọi điện thoại tới rồi.

Lương Chân Chân hít một hơi thật sâu vào, sao người này trở nên giống như tên vô lại, nói chuyện cũng càng ngày càng buồn nôn, quyết định không để ý tới anh, thái độ giải quyết việc chung, “Tổng giám đốc Đằng, bản thảo phỏng vấn đã chỉnh sửa xong rồi, chúng ta nên hẹn thời gian để chỉnh sửa bản thảo cuối cùng.”

Vậy thì tối hôm nay. Đằng Cận Tư nói mà không chút suy nghĩ.

Đầu của Lương Chân Chân đầy vạch đen, có cảm giác muốn chém anh, anh coi cô như cái gì đây? Còn tối nay! Cô giận đến muốn đập điện thoại, nhưng vẫn nhịn được.

“Xin lỗi, 5 giờ rưỡi tôi đã tan việc, không muốn nói chuyện công việc vào buổi tối.” Cô cố gắng trả lời hoà nhã.

Ba giờ chiều mai, đúng lúc anh rảnh. Trong nháy mắt Đằng Cận Tư đã hiểu ý của cô.

“Được, vậy thì quyết định như vậy.” Lúc Lương Chân Chân đang chuẩn bị cúp điện thoại thì bị bên kia gọi lại.

nai con, sáng mai Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp bay về Hồng Kông, tối nay mời mọi người ăn một bữa cơm. Đằng Cận Tư biết tối nay mình lại gặp mặt nai con, cho nên mới vừa rồi mới bật thốt lên, nhưng không ngờ cô từ chối, đổi thời gian sang ngày mai, đương nhiên chuyện đó tốt hơn rồi, lại có thêm một cơ hội gặp mặt danh chính ngôn thuận.

Sự im lặng ngắn ngủi trôi qua, “Được, ở đâu?” Lương Chân Chân cảm thấy Đằng Cận Tư cố ý, không nói trước, chờ đổi thời gian hẹn chỉnh sửa bản thảo xong rồi mới nói, đúng là cố tình!

Khách sạn Đế Hào Tư. Người đàn ông nào đó rất vui vẻ, hình như anh có thể cảm thấy người bên kia điện thoại đang tức giận, vừa nghĩ tới tối nay có thể gặp cô, trong lòng thật vui mừng.

“Không thể chuyển sang nơi khác sao?” Thật sự là Lương Chân Chân rất không thích đến chỗ đó, thành phố C nhiều nhà hàng ngon đẳng cấp như vậy, tại sao cố tình cứ chọn khách sạn của nhà anh! Thật đáng ghét!

Đã quyết định xong rồi, nếu như em có ý kiến, có thể thương lượng lại với những người khác, anh không có ý kiến. Đằng Cận Tư làm ra một bộ dáng rất đại lượng.

Lương Chân Chân tức giận tới mức cúp điện thoại, anh nói thật đơn giản, thương lượng với những người khác? Không phải rõ ràng đây là chuyện không có hi vọng sao?

Nghe điện thoại truyền đến âm thanh “Tút tut tut”, khóe miệng của Đằng Cận Tư chậm rãi nhếch lên cười tà mị, nai con của anh, đúng là càng ngày càng đáng yêu, xem ra, tối nay phải chuẩn bị nhiều rượu, hơn nữa tốt nhất là loại rượu chỉ cần uống một chút lập tức dễ dàng say, người ta thường nói rượu vào lời ra, anh muốn biết sau khi uống rượu say nai con sẽ có bộ dáng gì, điều kiện tiên quyết là anh phải tỉnh táo.

Sắp đến giờ tan tầm, Hợp Hợp gọi điện thoại tới, nói ngày mai phải đi, tối nay mọi người cùng nhau gặp mặt, không được nói không đi. Cô đồng ý đồng thời còn thuận tiện hỏi một câu là ai chọn địa điểm, Hợp Hợp nói là cô chọn, bởi vì cô rất thích phòng ăn trên tầng cao nhất của khách sạn Đế Hào Tư, thức ăn cũng rất hợp khẩu vị của cô, nên chẳng thèm đến những chỗ khác nữa.

O()o Lương Chân Chân hoàn toàn bất đắc dĩ, nếu là Hợp Hợp chọn, cô còn có thể nói cái gì đây? Đi thì đi chứ, cũng không phải là ăn cơm riêng với anh, dù cho là ăn cơm riêng với anh, cô cũng không cần sợ! Nghĩ như vậy, nhất thời trong lòng thông suốt, có điều, có cần đem theo bản thảo phỏng vấn qua luôn hay không? Như vậy cũng tiết kiệm thời gian không cần đi thêm một chuyến vào ngày mai nữa.

Cái suy nghĩ này tồn tại mấy giây trong đầu cô liền bị bác bỏ, bớt việc thì bớt việc, nhưng lại gây chuyện cho bản thân, nếu như bị những người khác trong Đài biết tối nay mình đi tìm Đằng Cận Tư sửa bản thảo, đoán chừng ngày mai sẽ bùng nổ thêm chuyện mới, mỗi người đều nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén và đầy gai nhọn.

Cho nên, cô không nên gánh chịu sự nguy hiểm này, tình nguyện ngày mai đi thêm một chuyến nữa, gặp thêm một lần.

Trong phòng ăn xa hoa trên tầng cao nhất của khách sạn Đế Hào Tư, đèn treo thủy tinh rực rỡ lộng lẫy phát ra ánh sáng ấm áp, nhuộm ánh sáng rực rỡ cả một căn phòng, trên bàn tròn lớn ngồi theo thứ tự Đằng Cận Tư, Lương Chân Chân, Uy Hợp Hợp, Thư Nhĩ Hoàng, Quan Hạo Lê, Tiết Giai Ny, Nam Cung Thần, Nam Hoa Cẩn, Mạc Đông Lăng.

Vốn là Lương Chân Chân không muốn ngồi vào vị trí kia, nhưng bởi vì cô đến trễ, lúc vào phòng chỉ còn sót lại một chỗ trống đó, rõ ràng là tất cả mọi người cố ý để lại cho cô, nắm chặt túi xách miễn cưỡng đi tới.

“Chị dâu nhỏ, chị tới thật trễ, bụng của chúng tôi đã hát lên bài Không Thành Kế, vang lên ừng ục liên miên rồi.” Nam Hoa Cẩn cười híp mắt nói.

(*)Không Thành Kế: kế để trống thành, chiến thuật vườn không nhà trống.

“Khụ. . . . Có thể đừng gọi lung tung được không! Tôi có tên có họ.” Lương Chân Chân không vui trừng mắt liếc anh một cái, người đàn ông này đúng là có khuôn mặt lừa gạt, nhất là lúc anh ta cười lên, sẽ mê được một đồng nữ sinh thét chói tai không ngừng.

Về mặt của Đằng Cận Tư u ám, nai con gấp gáp phủi sạch quan hệ với anh như vậy, làm cho anh vô cùng khó chịu, trong nháy mắt không khí trên bàn giảm xuống âm độ, vẫn nhờ Nam Cung Thần nhanh trí, thừa dịp này dặn phục vụ bưng hết những món ăn đã chuẩn bị xong vào.

“Nhìn một bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị, mấy người còn có thể nhịn không vươn đũa ra được sao?” Mạc Đông Lăng khoa trương trêu chọc, vừa nói vừa đưa đũa ra gấp một đồng thịt kho tàu, “Món ăn ngon! Đúng là ngon! Vị thịt tươi mới, không ngấy, mùi vị thích hợp, ăn quá ngon mà !”

“Tiểu Tứ, nhìn bộ dáng tham ăn của cậu, giống như tám trăm năm chưa được ăn thịt vậy.” Nam Hoa Cẩn không nhịn được mở miệng chế nhạo anh.

“Tiểu Lăng tử, em phát hiện anh thật đáng yêu đó!” Ánh mắt của Úy Hợp Hợp híp thành trăng lưỡi liềm, hai lúm đồng tiền trên má lạng lẽ nở rộ, dí dỏm đáng yêu.

Mạc Đông Lăng giận dữ nhìn lướt qua cô, rồi sau đó nhếch môi cười quynh rữ, “Cục cưng Hợp Hợp, em đang đùa giỡn anh ở trước mặt mọi người sao? Anh không ngại em bỏ gian tà theo chính nghĩa, chạy về phía lòng ngực rộng lớn thoải mái của tôi, tôi bảo đảm, sẽ rất tốt.”

Thư Nhĩ Hoàng không vui, lạnh lùng trừng mắt về phía Mạc Đông Lăng ngồi đối diện anh, “Tiểu Tứ, tôi nay cậu có muốn tứ chi còn hoàn hảo ở đây không?”

“Phốc! Cả đám đều là phần tử bạo lực, ăn cơm, tất cả ăn cơm cho tôi, tôi đói bụng đến dạ dày cuộn lại luôn rồi.” Quan Hạo Lê đưa đĩa ra gấp một đồng thịt cá vào trong chén của Tiết Giai Ny, cũng tỉ mỉ lóc hết xương cá ra giúp cô.

“Anh Hoàng, em cũng muốn ăn cá, phải lóc sạch xương cá đó ~~” Úy Hợp Hợp làm nũng, thuận thế ngã vào trong khuỷu tay của vị hôn phu, một bộ dáng bé cưng ngoan ngoãn, chiêu này thử là trúng, cũng là pháp bảo giành chiến thắng của cô.

Lương Chân Chân ngồi ở bên cạnh thiếu chút nữa bị giọng nói ngọt ngào của cô làm cho giật mình, chỉ cảm thấy cả người đều nổi da gà, giật thót mình làm như không có chuyện gì xảy ra cầm đĩa lên bắt đầu gấp thức ăn, nhưng không ngờ đồng thời gấp một miếng đậu hũ với người nào đó, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt bắn ra tia lửa, giống như đang nói: buông ra! Là tôi gấp trước!

Nam Hoa Cẩn hứng thú nhìn hai người, nháy cặp mắt xanh lưu ly vô tội nói: “Tôi nói này, không phải là hai người cố ý chứ? Rõ ràng đĩa kia có đậu hũ vừa to vừa béo hơn, nhưng cố tình lại muốn giành miếng đậu hũ nhỏ, chẳng lẽ. . . . là vì tìm cơ hội thích hợp để liếc mắt đưa tình đám đuổi sao?”

“Đưa tình cái đầu anh!” Lương Chân Chân tức giận buông đĩa xuống, sao lời từ trong miệng Nam Hoa Cẩn nói ra, liền trở nên mập mờ không rõ như vậy!

“Mọi người đều nói có tật giật mình, nếu như trong lòng chị không có quỷ, sao lại tức như vậy? Phải rất bình tĩnh mới đúng chứ?” Nam Hoa Cẩn tiếp tục phân tích nói.

“Tôi có tật giật mình lúc nào? Anh đúng là đổi trắng thay đen! Rõ ràng là ngụy biện!” Lương Chân Chân giận đến gương mặt đỏ bừng.

“Được rồi, đừng nóng giận, anh nhường cho em được không?” Đằng Cận Tư rất thân thiết vỗ lưng của cô, cũng gấp miếng đậu hũ vừa rồi hai người tranh giành vào trong chén cô.

“Ai tức giận? Tôi đang êm đẹp tại sao phải tức giận, lấy ra, tôi không muốn ăn đậu hũ của anh.” Lương Chân Chân thở phì phò trả lại đậu hũ vào trong chén của Đằng Cận Tư lần nữa, cô hoàn toàn không có ý thức được giờ phút này trong giọng nói của mình mơ hồ mang theo ý làm nũng.

“Anh thích ăn. . . . đậu hũ em gấp cho anh.” Đằng Cận Tư rất bình tĩnh bỏ miếng đậu hũ đã nát thành mẩu vụn vào trong miệng, rất là say mê nuốt nó xuống, động tác kia, có hơi gợi tình.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cười vang, trình độ đối thoại của hai người này thật cao thâm!

Lương Chân Chân xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, phồng má tức giận trừng mắt về phía người nào đó, “Anh. . . . Không biết xấu hổ!”

“Tôi như thế nào đây? Đây vốn là em gấp cho anh.” Đằng Cận Tư rất vô tội hỏi ngược lại.

“Hừ! Tự anh hiểu!” Lương Chân Chân cắn môi không nói thêm gì nữa, không có biện pháp với lưu manh, còn không bằng tiết kiệm hơi sức.

268. Chương 269: Sau Khi Nai Con Uống Rượu Sa

Đằng Cận Tư gấp miếng đậu hủ cho cô lần nữa, “Ngoan, thích thì ăn nhiều chút.”

“Ai cần anh gấp thức ăn cho tôi! Tự tôi có tay!” Lương Chân Chân có loại kích động muốn đâm nát miếng đậu hủ trong chén ra, tức giận trợn trừng mắt nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô.

“Chị nai con, bớt giận đi ~~ đừng để ý tới bọn đàn ông xấu kia, uống chút canh hạ hỏa.” Ủy Hợp Hợp thân thiết múc cho cô một chén canh vệt bí đao.

“Khụ. Tiểu Hợp Hợp, em không nên vợ dũa cả nắm! Đừng quên người bên cạnh em cũng là đàn ông.” Mặc Đông Lăng thâm ý nhìn người bên cạnh cô một cái.

“Đừng kéo tôi vào...tôi không muốn nằm cũng trúng đạn.” Thư Nhĩ Hoàng hừ lạnh một tiếng.

“Đúng vậy, không được nói xấu anh Hoàng, anh ấy không giống với bọn anh.” Ủy Hợp Hợp bắt đầu bao che, điều này làm cho người nào đó cực kỳ vui vẻ, ở dưới bàn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, yêu thương vuốt ve, trong tròng mắt đen tràn đầy tình cảm dịu dàng ngọt ngào, đương nhiên những động tác nhỏ này không tránh thoát được hoả nhãn kim tinh của những người khác, rồi rít chép miệng cảm thán.

Đàn ông thì cũng thôi đi, trong lòng hai cô gái khác cũng xúc động, phụ nữ mà, nhìn người khác hạnh phúc có đôi có cặp, trong lòng nhất định sẽ liên tưởng đến mình, hơn nữa người đàn ông ngồi bên cạnh cũng có quan hệ mập mờ với mình, mọi cử động sẽ kiểm chế tim của các cô.

“Hai người có thể chú ý một chút không? Cố ý kích thích những người đàn ông độc thân như chúng tôi đây, thật là quá đáng.” Nam Hoa Cẩn thông thả vênh vào uống một ngụm rượu, mắt xanh liếc nhìn hai người bọn họ.

“Vừa đúng dịp hôm nay mọi người có mặt đông đủ, tôi muốn tuyên bố một chuyện.” Thư Nhĩ Hoàng không để ý tới lời nói mỉa mai của anh ta, chỉ thâm tình nhìn Hợp bảo bảo của anh, “Chúng tôi chuẩn bị kết hôn vào mừng tám tháng sau.”

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết rõ tình yêu của hai người bọn họ, kết hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng bây giờ nghe thấy, vẫn cảm thấy hơi hâm mộ, người có tình thành đôi, tất nhiên là một giai thoại tốt đẹp.

“Chị nai con, Giai Ny, em muốn hai chị làm phụ dâu của em, đến lúc đó nhất định phải tới!” Trên mặt Ủy Hợp Hợp tràn đầy then thưng và hạnh phúc.

“Ừ, nhất định.” Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny đồng thời gật đầu đồng ý, trong lòng đều đang cảm khái bạn bè bên cạnh từng người từng người đều đã kết hôn, mà họ vẫn dậm chân tại chỗ, khó tránh khỏi có chút thương cảm.

Ủy Hợp Hợp là một cô gái tinh tế, chưa bao giờ chỉ nghĩ tới mình mà coi thường cảm nhận của người khác, đối với chuyện tình cảm của Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư, cô cũng hơi mê mang, rõ ràng hai người rất yêu nhau, hơn nữa lần trước cảnh tượng Đằng đại ca cầu hôn và giải thích với chị nai con đều làm cho người khác rất cảm động, rõ ràng cũng rất hoàn mỹ, nhưng cuối cùng chị nai con bỏ chạy, cho tới bây giờ hai người còn chưa chính thức hòa thuận. Có lẽ, đúng như anh Hoàng nói vậy, tình yêu của mỗi người đều không giống nhau, tốt, xấu, hạnh phúc, khổ sở, người khác đều không thể phán xét, cũng không lý giải được, chỉ có người trong cuộc rõ ràng nhất.

“Chị nai con, thật ra thì, em cảm thấy. chị và Đằng đại ca rất xứng đôi, nếu hai người không kết hôn chắc chắn em sẽ khóc.” Ủy Hợp Hợp chu cái miệng nhỏ nhắn tội nghiệp nói.

Lương Chân Chân bị cô nói đến đỏ khóc đỏ cười, giận lườm cô một cái, chẳng lẽ cô gái nhỏ cũng đã bị tên khốn Đằng Cận Tư kia thu mua, “Nói lung tung cái gì vậy.”

Có nhiều người ủng hộ như vậy, lòng tin của Đằng Cận Tư lại tăng lên gấp đôi, trong lòng suy nghĩ phải làm sao mới có thể làm cho nai con ở lại tới nay, Lê tử và Tam đệ Tứ đệ cũng đề nghị tới nay anh lừa gạt nai con lên giường, cứ như vậy, chuyện sẽ dễ hơn rất nhiều, trước kia không dám làm như vậy là vì lo lắng nai con không thương mình, nhưng mấy lần tiếp xúc, anh phát hiện trong lòng nai con vẫn có mình, chỉ là

cô không muốn thừa nhận thôi, hơn nữa vì đứa con đã mất, trong lòng cô vẫn còn oán hận mình, không muốn tháo gỡ cái nút thắt đó, vẫn như đà điều trốn tránh tình cảm đối với mình, cho dù anh tiến công thế nào, đều sẽ bị cô bắn trở về, không có chút tiến triển nào, hôm nay, anh chỉ có thể sử dụng một đòn sát thủ cuối cùng, mặc dù hơi hèn hạ, nhưng chỉ cần ôm được người đẹp về, tiểu nhân (*) một lần cũng không sao.

(*)tiểu nhân: kẻ ti tiện bỉ ổi

“Nào, tất cả mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng, chúc Thư Nhĩ Hoàng tiên sinh và Uý Hợp Hợp tiểu thư hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long.” Quan Hạo Lê dẫn đầu nâng ly lên, nói sang chuyện khác.

“Khó trách anh họ Quan, nói chuyện như quan chức (*), chúc người khác đồng thời cũng nhân tiện sớm giải quyết chuyện lớn của mình đi, chúng tôi cũng đều chờ uống rượu mừng, nháo tân hôn!” Nam Cung Thần nháy mắt ra hiệu chế nhạo nói.

(*) Ở đây ý của Nam Cung Thần là Quan Hạo Lê đi lo chuyện thiên hạ

Tiết Giai Ný đỏ mặt, hạ mí mắt âm thầm nguyên rửa cái tên bảo mẫu ba chân Nam Cung Thần này! Không nói câu nào thì chết à! Thật là quá đáng ghét! Không có việc gì chạy tới chèn ép bọn họ làm gì?

“Thằng nhóc cậu tướng bản thân có thể thoát được ngày đó? Đến lúc đó cho cậu khóc.” Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc anh một cái, bởi vì lời nói của anh ta, Giai Ný cũng xấu hổ.

“Ôi! Thật hiếm thấy, bác sĩ Quan bắt đầu bảo vệ cô dâu của mình!” Nam Cung Thần cười đến đắc chí, sao có thể bỏ qua cơ hội đùa giỡn tốt như vậy?

“Ăn cơm cũng không ngăn được cái miệng của anh!” Tiết Giai Ný cắn răng nghiêng lợi liếc mắt nhìn người đàn ông lăm lăm ở bên cạnh.

“Được rồi, khó có dịp mọi người đông đủ, uống rượu, tối nay phải uống say mới được về, nhất là cô dâu và chú rể của chúng ta, nói trước tối nay bọn tôi muốn nháo động phòng (*) đấy!” Nam Hoa Cẩn chớp đôi mắt xanh lưu ly, hình như có thâm ý khác.

(*)nháo động phòng: quây phá trong đêm tân hôn của cô dâu và chú rể

Lời này vừa nói ra, những người khác lập tức ồn ào lên, hết người này đến người khác nâng ly lên mời rượu Thư Nhĩ Hoàng và Uý Hợp Hợp, huyền não rất vui vẻ, Thư Nhĩ Hoàng uống không ít rượu giúp bà xã, uống say đến đứng không vững, bưng ly rượu lên ra sức gọi Lương Chân Chân là chị dâu nhỏ, nhất định muốn uống rượu với cô.

Uý Hợp hợp muốn ngăn cản cũng không kịp, tối nay Đằng Cận Tư cũng uống không ít, bởi vì nguyên nhân anh không uống nhiều được, mọi người cũng không tiếp tục chuốc anh, hơn nữa cũng biết sau khi anh say rượu sẽ biến thành một bộ dáng khác, ách. Sẽ ảnh hưởng đến mọi việc.

Cho nên, trong lòng ngầm thừa nhận không cho anh uống nhiều.

Lương Chân Chân không hiểu tối nay mọi người làm sao, uống nhiều như vậy làm gì? Làm như sinh ly tử biệt, anh mời tôi...tôi mời anh, huyền não vô cùng vui vẻ, còn có người bên cạnh cô, một ly rượu trắng đầy, cứ uống hết một hơi như vậy? Anh làm như đó là nước lọc vậy! Chỗ chết người nhất chính là ông xã của Hợp Hợp, không có việc gì mời mình uống rượu làm chi? Cho tới lúc mọi người đều “tấn công” cô, không có ai cản rượu giúp cô, thật là khổ.

269. Chương 270: Bảo Bối, Đờng Phá

Nam Hoa Cẩn ném cho anh một cái ánh mắt cậu thật có tiền đồ, sau đó cầm khăn giấy lên lau miệng đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị gọi lại.

“Này! Tam ca anh đừng đi thật chứ? Chúng ta còn tỉnh thì phải phụ trách đưa bọn họ về thôi.” Mạc Đông Lăng vẫn có đủ trách nhiệm.

“Chắc chắc chắc. Sao cậu thích làm kỳ đà cản mũi như vậy? Rõ ràng đại ca rất tỉnh táo, bác sĩ Quan cũng chưa say, về phần Nhĩ Hoàng, vợ của anh ta có thể xử lý, cậu lo cái gì?” Nam Hoa Cẩn khoanh tay với vẻ mặt cậu thật rảnh.

“Tiểu Lăng tử, anh đừng nghe anh ta, anh Hoàng rất say, một mình em không thể xử lý được, anh giúp em một chút thôi.” Ủy Hợp Hợp bĩu môi giận dữ trừng mắt liếc anh ta một cái, người gì mà không tốt bụng chút nào!

Nam Hoa Cẩn thoải mái nhàn nhã ngáp một cái, “Vậy tôi có thể đi rồi, chơi đùa cả một đêm, tôi mệt rồi, bái bai.” Anh đưa lưng về phía mọi người phất phất tay rồi sải bước rời đi.

“Tam ca! Không phải anh chứ? Anh thật sự đi như vậy?” Sau khi anh đi thì Mạc Đông Lăng hô lên.

“Nếu không thì sao? Tôi nói giỡn làm gì? Ồi. Buồn ngủ quá, tôi phải đi ngủ để dưỡng nhan đây, ngủ ngon.” Nam Hoa Cẩn vừa đi vừa ngáp một cái, dường như anh thật sự rất buồn ngủ.

Còn lại sáu người nhìn nhau, bắt đầu giải tán, Nam Cung Thần phụ trách lái xe đưa Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny về, bởi vì anh biết rõ tối nay cậu chủ đã chuẩn bị ‘phòng tổng thống’ trong khách sạn với Lương tiểu thư, không cản trở về biệt thự Lan Đình Uyển.

Bởi vì Thư Nhĩ Hoàng uống quá nhiều, bước chân loạng choạng, Mạc Đông Lăng không thể làm gì khác hơn là áp toàn bộ sức nặng của anh ta ở trên người mình, nhưng cố tình dọc theo đường đi anh ta không đành lòng, cứ ngã nghiêng về phía Ủy Hợp Hợp, làm cô giận đến nhéo lỗ tai của anh, bại hoại! Đi bộ đành lòng cho em! Còn dám loạn quạng buổi tối sẽ cho anh ngủ trên sofa!

Ổng kính chuyển tới cửa toilet nữ, Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân đang muốn đi vào, phát hiện ở cửa ra vào mọi người nhìn anh với ánh mắt kì lạ, anh hiểu rõ, mình không thể đi vào, liền thả người trong ngực xuống, nhỏ giọng nói ở bên tai cô: “Làm sao đây? Anh không vào được, tự em có thể vào được không?”

“Có thể, dĩ nhiên có thể.” Lương Chân Chân mơ màng đứng lên từ trong ngực anh, một cánh tay khoác lên trên vai anh, vô cùng vô cùng khí phách, còn nấc rượu hai cái, dáng vẻ say khướt vô cùng đáng yêu, cực kỳ giống một con mèo nhỏ lưỡi biếng.

Đằng Cận Tư căng cổ họng, nai con như vậy thật sự làm cho anh yêu thích đến không thể tự kiềm chế được, ngay sau đó buông lỏng tay của cô ra, nhìn cô say khướt lảo đảo đi vào, anh có xúc động muốn dọn sạch chỗ này, mới vừa lấy điện thoại ra liền nghe thấy bên trong phát ra một tiếng vang lớn, sau đó là tiếng kêu hỗn loạn, anh không nhìn được vọt thẳng vào, lập tức nhìn thấy nai con té xuống đất, liền vội vàng đi tới ôm cô lên, nhất thời cả đám phụ nữ ở xung quanh sợ hãi kêu lên liên tiếp, nhất là những người phụ nữ vừa giải quyết xong bước ra ngoài, không hiểu sao trong lúc bất chợt xuất hiện một người đàn ông.

“Tất cả đều rút ra ngoài cho tôi!” Đằng Cận Tư nghe tiếng kêu của các cô thì rất là phiền, không vui rống giận.

Vì vậy, tất cả phụ nữ trong toilet đều hoảng sợ chạy trốn, tất cả đều sợ hãi khí thế mạnh mẽ của anh, trong khoảng thời gian ngắn, các âm thanh chói tai rồi rít vang lên, huyên náo trên hành lang làm mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn có người nói cho bảo vệ nghe có một người đàn ông đẹp trai biến thái xông vào trong toilet nữ.

Đợi sau khi mọi người rời đi hết, Đằng Cận Tư dịu dàng hỏi: “Nai con, té đau không?”

“Huhu. Cái mông đau quá, có phải nở hoa luôn rồi hay không?” Lương Chân Chân hoa mắt chóng mặt, nhưng cảm giác cái mông đau đớn vì ngã trên mặt đất rất mãnh liệt, vô ý thức muốn đưa tay sờ, lại bị một bàn tay to lớn bắt được.

Gương mặt Đằng Cận Tư đầy vạch đen, sau khi nai con uống rượu say đáng yêu giống như một đứa bé, từng về mặt đều làm cho lòng anh ngứa ngáy, mỗi động tác đều đang quyến rũ anh làm chuyện xấu.

“Ngoan, đi toilet trước.” Anh dịu dàng dụ dỗ nói.

“Ừm. Đau mà!” Lương Chân Chân nũng nịu bĩu môi, bộ dáng lả chã chực khóc, Đằng Cận Tư không có sức đề kháng với bộ dáng làm nũng của cô, đưa tay vuốt cái mông giúp cô, sau đó nửa ôm cô đi về phía phòng vệ sinh, trong lòng anh đang suy nghĩ có cần giúp cô cởi quần hay không?

Trong lúc anh do dự, Lương Chân Chân chống ngón trở lên lồng ngực của anh, hơi híp mắt lại lườm biếng nhìn anh chằm chằm, “Không cho vào! Cái tên dâm tặc này! Muốn nhìn lên người ta đi tiểu à, không có cửa đâu!”

—|||

Đằng Cận Tư đổ mồ hôi như thác, đầu đầy vạch đen, trong lòng cảm khái: làm người tốt, sao lại khó như vậy đây? Chỉ đành phải yên phận canh chừng ở ngoài cửa, qua một lúc lâu, mới nghe được bên trong truyền tới âm thanh, sắc mặt anh càng ngày càng đen, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu tưởng tượng xa vời, bụng dưới dâng lên một sự nóng rực quen thuộc.

Một phút đã qua, hai phút đã qua, bên trong vẫn không có động tĩnh, anh thật sự nghi ngờ có phải nai con ngủ thiếp đi hay không, gõ cửa, “Nai con, nai con.”

“Tôi không đứng dậy nổi.” Lương Chân Chân gào khóc ở bên trong, lúc ngồi chồm hổm xuống cô vịn vào một vật ở bên cạnh, lúc muốn đứng dậy lại phát hiện cả người không có sức, đầu óc càng thêm mê man, hoàn toàn không dùng sức được.

Vì vậy, cuối cùng anh vẫn mở cửa ra, ôm người ngồi chồm hổm trên mặt đất không dậy nổi lên, vừa ra cửa đã nhìn thấy mấy bảo vệ đi tới, anh làm như không có chuyện gì xảy ra đi về phía căn phòng của mình, kết quả bị gọi lại.

“Đằng trước! Đứng lại cho tôi! Biết đây là đâu không? Sao có thể cho anh tự tiện làm vậy? Không muốn sống phải hay không?”

Đằng Cận Tư không muốn quan tâm đến anh ta, bước nhanh đi về phía trước, mấy bảo vệ phía sau nổi giận, trong đó có một người kích động đuổi theo, “Con mẹ nó! Kêu mày đứng lại cho ông không nghe được hả!”

“Cút!” Anh quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn nhân viên bảo vệ không biết sống chết, trong tròng mắt đen bắn ra sát khí lạnh thấu xương.

Nhất thời nhân viên bảo vệ kia trợn tròn mắt, nói chuyện cũng không trôi chảy, lắp ba lắp bắp, “Đằng. Đằng thiếu gia. Thật xin lỗi, là tiểu nhân (*) có mắt như mù, đụng phải ngài, tiểu nhân đáng chết!”

(*)tiểu nhân: kẻ dưới, thấp kém

Mấy người khác cũng sợ đến hai chân phát run, nhất là người vừa mới mở miệng mắng chửi, run cầm cập, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, trong lòng bực bội muốn chết, đều do người phụ nữ kia nói ở đây có một tên biến thái đang làm loạn, mất đề trên trời sao! Ngay cả Đằng thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy cũng không nhận ra, đúng là bị mù! Còn làm liên lụy tới mấy người bạn họ!

“Sau này tất cả có chút đầu óc giùm tôi!” Đằng Cận Tư tức giận trách móc, ôm người trong ngực bước nhanh rời đi, cổ tay bàn tay nhỏ bé của cô không yên phận lay áo sơ mi của anh, nút áo đều sắp bị cô làm bung ra hết.

“Bảo bối, đừng phá.” Giọng nói của anh hơi khàn khàn, ẩn giấu nồng nặc tình dục, tính toán ra, đã hơn ba năm hai người chưa XXOO qua, anh đã sắp nhịn đến cực hạn, hơn nữa trải qua lần trước ở ngày sinh nhật của bà nội, chỉ cần anh ở gần cô, sẽ có một loại dục vọng muốn cô mãnh liệt, không kiềm chế được.

“Ừm. Anh gọi ai đó? Sao tôi lại là bảo bối của anh?” Lương Chân Chân vùi ở trong ngực anh, dùng đôi mắt quyến rũ nhìn anh chằm chằm, ngón tay vẫn vuốt nút áo tinh xảo trên áo sơ mi của anh như cũ, bộ dáng ngốc nghếch.

“Ngoan, em vẫn luôn là bảo bối trong lòng anh.” Đằng Cận Tư đã bị cô câu hết ba hồn bảy phách, lấy thể mở cửa phòng ra từ trong túi quần, mở cửa đi vào, trở tay khóa cửa, trực tiếp đi về phía phòng tắm.

“Hừ! Tôi mới không phải là bảo bối của anh, đàn ông các anh đều là bại hoại! Không có một người nào tốt! Một giây trước còn nói yêu người ta, một giây sau liền đẩy người ta vào địa ngục, đây là chuyện mà những tên khốn kiếp mới có thể làm! Thả tôi xuống!” Lương Chân Chân dùng sức đâm lồng ngực của anh, lỗ mũi khê hừ, cái miệng nhỏ nhắn cong cong, hình như rất uất ức.

“Được, anh là bại hoại, tôi khốn kiếp, trước kia đều là anh sai, ngoan, tấm trước có được hay không?” Đằng Cận Tư dịu dàng an ủi người trong ngực.

Đột nhiên Lương Chân Chân bắt lấy cổ áo của anh, cả người cũng nhào vào trên người anh, mắt to ngập nước nhìn anh chằm chằm mấy giây, “Sao tôi càng nhìn càng thấy anh giống tên khốn Đằng Cận Tư kia vậy? Nói, có phải hai người là sinh đôi hay không? Có phải anh ta phái anh tới hay không?”

Sắc mặt của Đằng Cận Tư càng lúc càng đen, làm nửa ngày nai con vẫn coi anh là người đàn ông khác, điều này làm cho anh rất khó chịu, nâng gương mặt mềm mại của cô, nói rất chân thành: “Ng ngoan, nghiêm túc nhìn kĩ xem rốt cuộc anh là ai?”

“Anh. Không phải là tên khốn Đằng Cận Tư kia sao? Anh cho rằng thay một bộ đồ khác thì tôi không nhận ra sao? Dù anh hóa thành tro tôi cũng nhận ra, Hừ! Anh lừa gạt tình cảm của tôi! Đùa giỡn tình cảm của tôi, còn làm hại tôi không còn con, huhu.” Nói xong, Lương Chân Chân mím miệng muốn khóc.

Đằng Cận Tư sốt ruột, dịu dàng hôn lên đôi mắt cô, “Bảo bối, đừng khóc, sao anh có thể lừa gạt và đùa giỡn tình cảm của em được? Còn đứa con, sau này chúng ta sẽ có thật nhiều, tin tưởng anh được không?”

“Không! Tôi không muốn tin tưởng anh! Đàn ông đều nói lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt phụ nữ.” Lương Chân Chân quệt mồ hôi tức giận đẩy anh ra, xoa người muốn rời khỏi, nhưng không ngờ bị người nào đó kéo vào trong ngực lần nữa, giam giữ miệng lại.

“Ừm. Ừm.” Cô kháng nghị không tiếng động, nhưng người nào đó không thêm quan tâm, sau khi say rượu nai con rất ồn ào, trừ việc trực tiếp chặn lại miệng của cô, anh thật sự không biết còn có biện pháp nào tốt hơn.

270. Chương 271. Ng ngoan, Em Sẽ Thích

Lương Chân Chân ưm ưm a a giờ quả đắm nhỏ kháng nghị, nhưng tiếc rằng người đàn ông này siết chặt tay cô, vốn không có cách nào lay động, nụ hôn nóng bỏng thiêu đốt khiến cả người cô nóng lên, cộng thêm do rượu, cô đã không còn ý thức để suy nghĩ, trong đầu hoàn toàn hỗn độn, trong cổ họng vô thức phát ra một tiếng rên nhẹ mềm mại đáng yêu.

Đằng Cận Tư gầm nhẹ một tiếng không thể tiếp tục đè nén bản thân, há mồm ngậm lấy cái lưỡi thơm tho trần trọc tàn sát bờ bãi, khiến cô nức nở nghẹn ngào kêu đau thành tiếng, uyển chuyển yêu kiều này càng khiến cho tròng mắt đen của anh càng thêm sâu thẳm, nhiều ngọn lửa sáng ngời lóng lánh, như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Môi lưỡi dẻo dai mạnh mẽ gỡ môi cô đang đóng chặt, tiến quân thần tốc càn quét miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, mạnh mẽ hôn cô mấy lần, không buông tha bất kỳ xó xỉnh nào, liếm láp, mút, hút lấy, dường như không khí xung quanh cũng tràn ngập màu sắc mập mờ. Cả người Lương Chân Chân mềm yếu, theo bản năng đưa tay ôm cổ người đàn ông, mắt to mơ màng hé nửa nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, khuôn mặt của anh rất anh tuấn, giống như được tỉ mỉ mài giũa, hoàn mỹ không khuyết điểm, còn có con ngươi đen vốn hờ hững lạnh lùng ngày thường, giờ phút này không hề lạnh lẽo chút nào, u ám như mực lưu luyến chậm rãi chảy tràn ra, làm say lòng người.

Cô cảm giác mình say kích liệt rồi, giống như biết mình đang làm gì, lại giống như không biết, suy nghĩ hơi bay bổng, cả người cũng hơi bay bổng, tất cả đều bày ra trạng thái không tỉnh táo, nhưng nhiệt độ trong cơ thể không ngừng cuộn cuộn truyền đến, khiến cô chịu hết nổi thở khê ra tiếng, hô hấp phả lên mặt người

đàn ông, màu hồng phấn hấp dẫn khoe sắc ra ngoài, trong nháy mắt hơi thở của hai người trở nên dồn dập, hôn, cũng càng nóng bỏng kịch liệt.

“Ừm...” Trong cổ họng Lương Chân Chân phát ra một tiếng rên nũng nịu, quần quanh Đẳng Cận Tư, khiến cho lực phủ ngũ tạng của anh bắt đầu sôi trào hăng hái, nơi nào đó phía dưới đã chống lên thành lều nhỏ, anh biết mình sắp bị cô ép đến cực hạn, sau khi nai con say càng thêm quyến rũ cùng ngang ngược hơn lúc cô tỉnh; tính cách phong phú của cô, sinh động đến mức khiến anh yêu thích không buông tay, chỉ muốn cất cô thật kỹ, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh.

Bàn tay Đẳng Cận Tư không nhận được vén váy cô lên, đưa tay vào phía trong, vuốt ve một vòng trên lưng ngọc trơn bóng trắng nõn, khiến người trong ngực càng thở gấp dữ dội, không tìm lòng được muốn gần anh hơn.

“Ừm... a...” Lương Chân Chân cảm thấy đầu ngực bị ngón tay thô ráp của người nào đó nắm lấy, dưới lực lớn xoa nắn, trái cây mềm oặt này chợt căng cứng, căng ra, có cảm giác kỳ lạ, cô càng thở gấp dữ dội, đã vậy miệng lại còn bị ngăn chặn, cảm giác hít thở không thông càng thêm mãnh liệt, đưa tay muốn đẩy anh ra, trong miệng càng phát ra tiếng “Ừm ừm...” kháng nghị.

Trong nháy mắt khi hai người sắp hít thở không thông, Đẳng Cận Tư buông lỏng cánh môi cô ra, ánh mắt sâu thẳm dần nóng rực, toàn thân bị dục vọng đời núi lấp biển tra tấn đau nhức, giọng nói khàn đục nỉ non bên tai cô, “Nai con, em đang cố ý hành hạ anh.”

“Rõ ràng... Là anh đang... hành hạ tôi.” Lương Chân Chân thở dốc không đều tố cáo, tên xấu xa này! Anh ta hại mình bây giờ toàn thân nóng lên, khô nóng khó chịu, dường như trong cơ thể có một đốm lửa đang đốt, thật trống rỗng, rất muốn... Tất cả đều do người đàn ông hư này mang đến, anh ta còn nói mình hạnh hạ anh ta, hừ! Đổi trắng thay đen!

Lời của cô giống như mồi lửa, nổ tung “Ầm” trong đầu Đẳng Cận Tư, ý của nai con là... Cô cũng rất khó chịu? Cho nên, đây là cô đang muốn mời gọi mình?

Tâm tình chợt vô cùng tốt, thuần thực lột sạch cô đang mơ hồ, thuận tiện cởi sạch trơn bản thân, ôm cô không mảnh vải che thân đến bồn tắm lớn.

Hai khối da thịt nóng như lửa áp sát vào một chỗ, lập tức sinh ra hiệu ứng mãnh liệt, Lương Chân Chân bị đốt cháy dưới cảm giác say, theo bản năng muốn đến gần nguồn nhiệt, hai cánh tay mịn màng ôm chặt cổ Đẳng Cận Tư, thân thể càng thêm mạnh mẽ cọ sát lên người anh, hai khối mềm mại trước ngực cọ qua cọ lại trên cơ bắp rõ ràng trước lồng ngực anh, anh đào đứng thẳng giống như mang theo dòng điện xẹt qua tinh thần và thể xác của anh, khiến cho anh run rẩy không thôi, chỗ nào đó ở phía dưới không ngừng kêu gào, vừa vặn chống đỡ ở phía trước cặp mông của Lương Chân Chân, thô ráp, nóng nóng, khiến cho cô rất không thoải mái, lắc lắc hai chân muốn xuống dưới, nhưng Đẳng Cận Tư ôm cô rất chặt, một là bởi vì cô uống say rồi, hai là bởi vì phòng tắm trơn trượt, sợ cô không đứng vững trượt chân xuống.

“Ngoan, chúng ta tắm xong rồi đi ra.” Giọng nói của anh khàn đục đến kỳ lạ, cảm giác ẩn nhẫn rất khó chịu đọng, mở vòi hoa sen, thử nước ấm xong rồi mới ôm người phụ nữ trong ngực tiến lên.

“Hu hu... Thật khó chịu...” Lương Chân Chân uốn éo người nói nghẹn ngào, nước ấm từ vòi hoa sen phun ra, khiến cô có cảm giác mình rơi vào trong một quả cầu lửa không cách nào tự kiểm chế, nóng quá, cảm giác trống rỗng trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, theo bản năng nói ra lời trong lòng mình, nếu lúc tỉnh táo bình thường, dù đánh chết cô cũng không nói ra những lời như vậy.

“Bảo bối, nhận thêm chút nữa được không?” Đẳng Cận Tư cảm giác thân thể trơn mượt của cô uốn qua uốn lại trong lòng mình, sắp ôm không được rồi, lập tức anh bị dục hỏa trêu ngươi, chỉ có thể tắm rửa đơn giản, lúc giúp cô lau người còn bị đôi mắt tròn xoe ngập nước uất ức nhìn anh chằm chằm, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên thật cao, lắc lắc mông không nghe theo, “Không chịu, cũng không nhận.”

“Yêu tinh bé nhỏ, em cố ý làm anh tức giận phải không?” Đẳng Cận Tư cắn răng nghiêng lợi nhìn cô gái có sắc mặt hồng hào trong ngực, đuôi mắt hơi nhếch lên lộ ra quyến rũ mờ ám mê người.

“Anh mới cố ý!” Lương Chân Chân khóc lóc ồn ào đấm anh, cắn anh, giống như con chuột nhỏ gặm chẳng chịt dày đặc trên người anh, vẫn không quên tập kích hai chấm đỏ nhỏ, ngậm trong miệng không chịu buông,

dùng răng mạnh mẽ giày vò, mùi vị mất hồn khó nhin đó khiến Đằng Cận Tư hít vào một hơi, đêm nay nai con nhiệt tình cùng chủ động không giống bình thường, đều nói người sau khi uống rượu sẽ lộ ra bản chất chân thật nhất, xem ra nai con không chỉ có tình với mình, còn nhớ nhung đối phương đến tận xương —— giống như anh.

Nhận thức này khiến anh mừng rỡ như điên, vội vàng cầm khăn tắm lớn quấn cô thật kỹ, đi thẳng ra ngoài, dù thế nào cũng không thể tắm rửa được nữa, tắm tiếp anh sẽ bị máu xông lên não mất, thả cô đang quấn khăn tắm lên trên giường, đứng dậy tìm máy sấy giúp cô sấy tóc, nhưng không ngờ cô lại nằm ở đó cười “Khanh khách”, nước như hạt ngọc trên sợi tóc vàng tung tóe khắp nơi, tạo ra từng vòng sóng gợn.

“Nghe lời, sấy khô tóc.” Giọng anh thô ráp cố định cô vào trong lòng mình, vén tóc cô sấy qua loa mấy cái, may mà lúc này cô để tóc ngắn, thoáng sấy một chút là xong, liền tranh thủ vớt máy sấy qua một bên, chuẩn bị áp đảo cô, không ngờ cô lại ôm cổ anh dán chặt trên người anh, cặp mắt lúng liếng đưa tình nhìn anh, ngón tay mảnh khảnh vẽ lên từng vòng tròn trên ngực anh, giọng nói ỏn ẻn: “Soái ca, vóc người anh rất đẹp.”

Ngón trở chậm rãi dọc theo lồng ngực anh đi xuống, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười quyến rũ hoàn toàn không giống vẻ ngây thơ trong sáng đáng yêu lúc bình thường, đúng là rượu có chỗ tốt, có thể biến một đóa hoa bách hợp ngây thơ trong sáng thành một đóa hoa hồng kiều diễm quyến rũ.

“Bảo bối, em biết mình đang làm gì không? Hả?” Đằng Cận Tư ôm lấy mặt của cô, phà hơi bên tai cô, yết hầu chuyển động kịch liệt, cử chỉ mờ ám này bị Lương Chân Chân phát hiện, nghiêng đầu quan sát yết hầu của anh, dường như rất có hứng thú, đưa lưỡi màu hồng nhậ ra liếm liếm.

Đằng Cận Tư gầm nhẹ một tiếng dè ngược cô xuống, hôn tinh tế dày đặc, hô hấp cũng càng nặng nề, từ môi, cằm, bên gáy đến xương quai xanh, mỗi một chỗ đều từ từ liếm, tinh tế gặm, cho đến khi người bên dưới ngâm nga không ngừng, uốn éo người nhiều hơn, nhưng anh biết đã ba năm rồi hai người chưa từng làm, đột nhiên đi vào nhất định sẽ khiến nai con khó chịu, mặc dù vừa rồi đã làm trò trước rồi, nhưng mà...

Tay của anh chậm rãi di chuyển xuống rùng rậm đen dày phía dưới, bên trong đã hơi ướt át, nhưng vẫn chưa đủ, ngón trở của anh chậm rãi thăm dò vào bên trong, vuốt ve qua lại dọc theo khe hẹp, sức lực không lớn cũng không nhỏ, dịu dàng như thế, điều này khiến Lương Chân Chân đang toàn thân như lửa thiêu làm sao chịu được? Động tình gay gắt, thân thể không tự chủ hướng lên trên, chà xát ngón tay anh, cầu xin nhiều hơn.

“Bảo bối, thích không?” Đầu anh vùi vào gáy cô, ngửi hương thơm trên người cô, ngón tay cũng không dừng lại.

Lương Chân Chân càng thở gấp gay gắt, cô định gạt đầu lại muốn lắc đầu, bởi vì vuốt ve đỉnh điểm đã gọi lên trống không càng lớn trong bụng cô, cô vừa định nói gì, lại đột nhiên phát ra một tiếng rên khê, “A...”

Chỉ vì, đầu ngón tay người nào đó đã thăm dò đi vào, chui vào một chút, còn hơi chuyển động bên trong, vân vê nhần. Cô định nói ngăn cản “Đừng...”, lại cảm thấy mình không muốn ngăn cản, hơi khó nhin cong chân lên lắc lắc, cặp mắt mờ mịt như sương mù hiện ra hơi nước lóng lánh, cứ nhìn không hề chớp mắt người đàn ông đang nằm trên người mình như vậy, thật giống như đang nói: Đồ đểu! Biết ngay anh sẽ ức hiếp tôi!

Muốn nói xấu, quả thật anh cũng hơi xấu, không đếm xỉa đến ánh mắt tội nghiệp của cô, đút trọn ngón tay vào, đẩy đưa qua lại, chỗ đó không thấy có bao nhiêu ẩm ướt, ngón tay ma sát thành trong mịn màng, Lương Chân Chân cảm thấy hơi đau, thân thể khom lên thành đường cong.

Anh biết cô đau, liếm khoe miệng của cô, hấp dẫn cô: “Ngoan, em sẽ thích.”

271. Chương 272. Tình Cảm Mãnh Liệt Ban Đêm ~

“Ừm...” Lương Chân Chân khẽ nhếch môi đỏ mọng nũng nịu một tiếng, âm thanh kéo dài thật dài, ngọt đến chảy nước.

Trong con người đen như mực của Đằng Cận Tư lập lòe nhiều đốm lửa nhỏ, cúi người ngậm viên anh đào ướt át tươi đẹp, lưỡi trơn trượt lượn vòng quanh trái nhỏ, trêu chọc, cho đến khi người nào đó “A a” ra tiếng, hình như không chịu nổi cả hai loại kích thích, nhưng anh vẫn không quan tâm như trước, đầu lưỡi bắt đầu di chuyển xuống dưới, linh hoạt lật, liếm, liếm cho đến khi đầy đà trước ngực cô ướt át toàn bộ, ngứa, tê tê, trong phòng mở nhiệt độ rất thấp, trên người hai người đều không một mảnh vải, khó tránh khỏi sẽ thấy từng đợt lạnh lẽo đánh tới, da thịt Lương Chân Chân lộ ra trong không khí nổi lên từng viên bi nhỏ, lạnh đến mức cô ra sức chui vào trong lòng anh, theo bản năng tới gần nguồn nhiệt ấm áp.

Phía dưới của cô đã chảy ra chất lỏng rồi, bên trong dần thích ứng với sự tồn tại của một ngón tay. Đằng Cận Tư vừa liếm láp quả hạch đứng thẳng, vừa dùng mu bàn tay xoay tròn ma sát, tìm kiếm một chút, thấy hơi thở hỗn hển không đều đặn của cô, bên môi nhếch lên nụ cười ranh ma xấu xa, đổi thành cong lại. Đối với ai đó mà nói, ngón tay của người nào đó càng thêm linh hoạt, cô đâu chịu được, tiếng ngậm nga đứt quãng mềm mại đáng yêu, thỉnh thoảng bật ra từ trong miệng nhỏ của cô.

Anh mang tư tưởng xấu lướt tinh tế trong hành lang kia, lúc đi ngang qua chỗ nào đó thì dùng sức nhào nặn, cô chịu hết nổi co rút nhanh một trận.

“Là nơi này sao?” Giọng anh trầm khàn hấp dẫn, quyến rũ mờ ám khác thường, dịu dàng hôn lên cằm cô, lưu lại vết nước trong suốt ở phía trên.

“Hu hu... người xấu...” Lương Chân Chân đã nói không ra lời, cô giống như bị anh dẫn vào cao triều ngăn ngủi, giống như công tắc trên người đã bị anh mở ra, cảm giác điện giật không ngừng tuôn về phía tứ chi bách hài trong cơ thể, thân thể khó kiềm chế co lại, muốn càng nhiều.

“Bảo bối, có phải rất thoải mái không?” Lúc này, anh giống như Satan quyến rũ mờ ám, nắm giữ nỗi khổ sở cùng sung sướng của cô, để cho cô rơi vào trong nước sôi lửa bỏng không cách nào tự kiềm chế.

Lương Chân Chân mím miệng, ai oán nhìn anh chằm chằm, tên xấu xa này! Anh chính là cố ý hành hạ mình, rốt cuộc ngón tay anh muốn chỗ nào? Hu hu... người xấu! Không cần vân vê chỗ đó...~~~~~

Đằng Cận Tư nhìn cặp mắt mọng nước cầu cô, giống như nước hồ lặn tằm, viết đầy uất ức, khiến cho anh đột nhiên mềm lòng, vội rút ngón tay ra, cắn lỗ tai cô nói nhỏ, “Bảo bối, đây là anh để cho em thích ứng trước một chút, ngoan, lập tức sẽ cho em.”

Sau khi nói xong, khẽ động thân, chậm rãi đi vào, mặc dù bên trong đã ướt át đầy đủ, nhưng vẫn không cách nào thích ứng được với khổng lồ của anh, hai người cũng rên thành tiếng, bởi vì đã ba năm chưa từng trải qua phương diện này, Lương Chân Chân cảm thấy hơi đau, giống như bị thứ gì đâm vào, khiến cho cô cực kỳ khó chịu, nhú chân mày ghen ngào nói: “Đồ xấu xa! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài nhanh một chút!”

“Bảo bối, nhịn một chút được không? Lập tức sẽ không đau, trước kia chúng ta từng rất nhiều lần, mỗi lần đều tốt đẹp.” Đằng Cận Tư dịu dàng hôn môi cô, bên tai, cằm, hôn đến khi cô lẩm bẩm mới chậm rãi đẩy vào, cảm giác rã rời đó khiến cho anh muốn động nhanh một chút, nhưng anh biết không thể chỉ lo cảm nhận của mình mà xem nhẹ nỗi đau, đồng thời trong lòng cũng vô cùng vui mừng, người phụ nữ dưới thân chỉ thuộc về anh, cho tới bây giờ đều chỉ thuộc về một mình anh, do anh khai phá, do anh thu thập, từ đầu đến cuối đều không qua tay người khác, cảm giác này vô cùng tuyệt vời.

“Ừ...” Lương Chân Chân ưm vài tiếng quyến rũ, cô dần dần cảm thấy không còn đau như vừa bắt đầu rồi, thay vào đó là một cảm giác bị lấp đầy phong phú, cô hơi không thích vận vẹo uốn éo.

Cô giãy dụa tương đương với cổ vũ Đằng Cận Tư, hiểu cô đã hết đau, ngay sau đó không hề thỏa mãn với chậm rãi tiến vào, muốn nhanh chóng luật động, nhưng nỗi đau vô cùng bao bọc lấy mình, thịt non mềm bốn phía tăng tăng lớp lớp trào dâng lên, giữ anh thật chặt, cúi người thì thầm bên tai cô, “Bảo bối, buông lỏng một chút, không cần giữ chặt như vậy, ngoan...”

Giọng nói của anh giống như mang theo đầu độc, khàn khàn quyến rũ, một tay nhẹ nhàng đặt lên da mềm mại trong đùi cô, ngón tay thô ráp chậm rãi mở ra dấu vết động tình ướt át phía trên, bên môi hiện ra một nụ cười rạo rực.

“Bảo bối, tin tưởng anh, em sẽ thích, thích anh sủng ái em.” Anh bắt đầu dụ dỗ rung động, trong tròng mắt đen như mực lộ ra tình ý dụ dỗ say lòng người, ngọn lửa ở chính giữa cũng cháy càng mạnh, động tác cũng nhanh hơn rất nhiều.

“A...” Lương Chân Chân bất ngờ không kịp đề phòng kêu thành tiếng, trong lúc đó, nặng nề khiến cho cô chỉ có thể vô dụng đưa hai cánh tay ôm tấm lưng cường tráng của anh thật chặt, hai chân cũng bị anh mở ra, vòng tay ngang hông gầy gò của anh, mềm mại trống rỗng thừa nhận từng va chạm ở phía dưới, rốt cuộc cũng không kiềm chế được tiếng rên trong miệng.

Động tác của anh càng lúc càng cuồng dã, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng dồn dập, nhưng đôi bàn tay to ấm áp vẫn dụ dỗ mà kiên nhẫn dỗ dành lấy từng tác da thịt của cô, đến mức gây ra thể lửa cháy lan trên đồng cỏ, tất cả đều phát triển theo phương hướng không khống chế được, cô nghe thấy cổ họng mình thốt ra tiếng rên nhỏ nhẹ mà quyến rũ, dần dần duy trì cùng tần số với giọng của anh, vui vẻ mà có chứa dòng điện khoái cảm truyền khắp toàn thân cô từng đợt một, cô hơi nheo mắt nhìn về phía trần nhà, ánh đèn màu vàng ấm giống như được bao phủ một vàng sáng, lúc sáng lúc tối, lát sau lại biến ra vô số ánh sáng, khiến cô nhìn không rõ.

“Nai con, anh yêu em...” Anh thở hổn hển nói.

Ý thức của Lương Chân Chân mơ hồ, cô không biết bây giờ là tình huống gì rồi, trong đầu mơ hồ nhớ ra gì đó, lại giống như không nhớ nổi cái gì, thật choáng váng, thật thoải mái, rốt cuộc người đàn ông hư này làm cái gì với mình? Không phải anh đang bắt nạt mình sao? Tại sao bản thân mình không thấy đau chút nào, ngược lại trong cơ thể dâng lên khoái cảm không cách nào nói ra, nhịp tim đập nhanh giống như ngựa hoang mất cương.

“Ừ...” Cô thoải mái hừ hừ, kết quả khiến người đàn ông phía trên càng thêm dùng sức mà mạnh mẽ đụng chạm, cô hơi không chịu nổi, móng tay dùng sức tóm lấy bả vai anh, xẹt qua mấy vết máu nhàn nhạt, kích thích anh càng thêm khó nhịn, động tác tùy ý liều lĩnh, chui vào trước ngực cô, mạnh mẽ gặm cắn.

Lương Chân Chân căng thẳng thân thể theo bản năng, phía dưới thoải mái giữ chặt, chặt đến mức anh gần như mất trí, liên tiếp không ngừng kêu tên của cô, động tác dụ dỗ mà cuồng dã, ở chung một chỗ với âm thanh thân thể giao hòa, tấu lên một khúc hòa âm hài hòa.

“Đau...” Cô liếc tròng mắt nhỏ đầy sương mù thấp giọng hô, người đàn ông hư này, cắn ngực cô thật đau, hơn nữa còn không ngừng làm chuyện xấu với cô, cảm giác đau cùng vui sướng khiến cho cô sắp ngất đi rồi.

“Ngoan, đau ở đâu? Là chỗ này sao? Hay chỗ này?” Đằng Cận Tư đột nhiên chậm động tác lại, chín cựa một sâu ôm lấy cô, cố ý cọ xát vách tường non mềm của cô, giọng nói khàn đục hấp dẫn.

“Hu hu... Người xấu...” Lương Chân Chân không tuân theo dùng chân nhỏ đạp mông anh, sau đó há mồm cắn bả vai anh, học dáng vẻ anh cắn mình vừa rồi, dùng răng gặm thịt của anh, vừa đúng lúc anh đột nhiên đâm mạnh một cái, nặng như vậy, sâu như thế, thật giống như đội bụng của cô lên.

“Bảo bối, còn đau không?” Đằng Cận Tư mặc cho cô cắn mình, anh thích cái miệng nhỏ nhắn dính vào trên người mình, đó là một kích thích khác biệt, tần số rung động chậm rãi tăng nhanh, bởi vì lúc ôm lấy nai con, chính anh cũng rất khó chịu, nhịn ba năm, từng giây từng phút anh không muốn nhịn, tối nay, anh nhất định phải mạnh mẽ đòi bồi thường lại.

Thân thể của cô vẫn luôn nhạy cảm, hơn nữa tối nay uống nhiều rượu, còn bị anh sủng ái mạnh mẽ cuồng dã như thế, nhanh chóng run rẩy bầu vú lên đỉnh điểm, anh cũng không muốn kiềm chế nữa, sau khi đụng mấy cái mãnh liệt, phóng thích nơi sâu nhất của cô.

Sau thật lâu, tiếng thở dốc của hai người mới dần dần bình phục, trên trán anh hiện đầy mồ hôi mịn, nhưng trong lòng lại vô cùng thỏa mãn, ôm chặt cô, em ái hôn lên gò má vẫn ửng đỏ của cô, cánh môi, vừa hôn, một chỗ nào đó lại bắt đầu hồi phục, anh biết nó đói khát đã lâu, rất vất vả mới được nhận chút mưa móc, sao có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Đêm nay, là kịch liệt chưa bao giờ có, sau khi Lương Chân Chân say rượu, nhiệt tình chủ động khiến trong thân thể Đằng Cận Tư có kích thích chưa bao giờ có, kêu gào giống như muốn thiêu đốt anh, anh biết anh nên thương tiếc cô nên dịu dàng một chút, nhưng quỷ tha ma bắt thay anh không khống chế được, ròng rã ba năm không hề đụng vào cô, mỗi đêm yên tĩnh anh nhớ nhưng cô đến thấu xương, không có cô ở trong ngực vốn không ngủ được, cơn ác mộng trong cuộc sống liên tục tới tìm anh, để cho anh ngủ không yên ổn, một cái nhăn mày một nụ cười của cô, mọi cử động đều chạm khắc sâu vào trong lòng anh, những ngày không tìm được cô, anh đau đớn không kiềm chế được.

Nai con, anh yêu em, anh không thể không có em, từ giờ trở đi, anh tuyệt đối không buông tay thả em ra, tuyệt đối không để cho em biến mất trước mắt anh một lần nữa, cuộc sống sau này, anh sẽ yêu thương, cưng chiều em gấp bội, tin tưởng anh được không?

Cho đến hừng đông, Đằng Cận Tư mới lưu luyến buông người trong ngực suýt nữa ngất đi ra, ôm cô đi vào nhà vệ sinh dội chút nước lạnh qua loa, liền ôm cô trở lại giường, chống người nhìn cô gái bé nhỏ đang vùi trong ngực mình ngủ say, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười ấm áp.

Năm tháng tĩnh lặng, anh chỉ muốn em, thế là đủ.

272. Chương 273. Đúng Dịp Ngoài Ý Muốn

Hậu quả của cả đêm tận tình và say rượu luôn luôn là ngày hôm sau khi rời giường đầu đau muốn nứt, toàn thân đau nhức, Lương Chân Chân cũng không ngoại lệ, xoa xoa đầu, cô hoàn toàn không có ấn tượng với lửa nóng triền miên đêm qua, cô vẫn cho rằng đó là di chứng sau say rượu, trong lòng còn âm thầm thề, về sau không uống rượu, thật khó chịu!

Còn nữa, rốt cuộc tối hôm qua cô trở về như thế nào? Sao không có chút ấn tượng nào? Mở mắt liếc nhìn trần nhà, phát hiện khác thường xa lạ, vốn không phải căn phòng của cô, kêu thầm trở mình, lại không ngờ chạm vào người đàn ông trần trụi ở sau lưng, bị sợ đến giật cả mình, ngón tay cầm góc chăn lên, hơi híp mắt xem xét bên trong, phát hiện mình và người đàn ông kia đều không một mảnh vải, trần trụi nằm chung trên một chiếc giường.

Cô cẩn mõi cẩn thận nhớ lại chuyện phát sinh đêm hôm qua, lại phát hiện đầu óc trống rỗng, nhớ mang máng sau khi mình uống say, la hét đòi đi nhà vệ sinh, sau đó xảy ra chuyện gì, cô thật sự không có ấn tượng. Thật ra thì cô đã biết trước đẳng cấp uống rượu của mình không được tốt, sau khi uống say mình đã man hào phóng hơn bình thường, sẽ nói một số lời bình thường không dám nói làm một số chuyện bình thường không dám làm, thật là...

Nhìn chung quanh căn phòng một vòng, rất rõ ràng là khách sạn, chẳng lẽ tối qua mình và người nào đó xảy ra tình một đêm?

OMG! Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, cô vén chăn lên chuẩn bị rời giường, lại phát hiện hai chân như nhũn ra, nhất là giữa hai đùi, giống như bị nghiền, có thể thấy tối qua kịch liệt đến cỡ nào, trong lòng cô hoàn toàn tê lương, có chút mê hoặc tối hôm qua là ai chủ động, sao cô có thể lên giường với một người xa lạ đây?

Chân còn chưa chạm đất, eo liền bị người đằng sau ôm lấy, cả người ngã nhào lên giường lần nữa, trên người còn bị một người đè lên, hai cặp mắt đối diện trong nháy mắt, “Nai con, em quên tối hôm qua đã làm gì anh sao?”

Giọng nói của Đằng Cận Tư mang theo giọng mũi nồng đậm, nói rất hài hước, anh vừa mở mắt đã nhìn thấy nai con cúi lưng chuẩn bị vùng trộm chạy trốn, không khỏi tức giận đưa tay vớt cô vào trong lòng mình, anh đã sớm nghĩ kỹ, không thể hoàn toàn nói thật chuyện tối hôm qua với cô, chỉ có thể lựa chọn một phương thức khác, đánh đòn phủ đầu.

Anh dự đoán không sai, Lương Chân Chân lương thiện đơn thuần vẫn bị anh lừa dối, ngây ngốc nhìn anh, “Tôi... tối hôm qua tôi làm gì vậy?” Thật ra thì khi cô thấy rõ ràng người đàn ông trước mắt là Đằng Cận Tư thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm không giải thích được, thậm chí còn âm thầm cảm thấy hơi may mắn, nếu là người đàn ông khác, cô thật sự không biết mình sẽ như thế nào.

“Em cảm thấy thế nào?” Đằng Cận Tư chống người dậy nhìn xuống cô, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười quyến rũ mờ ám.

Lương Chân Chân hơi e lệ với tư thế ở khoảng cách gần như vậy, nhú mào cố gắng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, Hợp Hợp gọi điện cho cô nói ngày mai phải về Hongkong, buổi tối mọi người tụ tập một chỗ ăn bữa cơm, cô đồng ý, địa điểm liền xác định tại khách sạn Đế Hào tư, trong lúc ăn mọi người đều trêu chọc cô, còn mời rượu cô, rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu, cô hoàn toàn không nhớ rồi, quả nhiên là tác dụng chậm của rượu đồ rất lớn, về sau cô hoàn toàn mơ hồ, đầu choáng váng không tỉnh táo.

Đột nhiên, cô mở to mắt nhìn về phía người đàn ông đang chống trên người mình, “Không đúng! Anh gạt tôi! Là anh... nhất định là do anh sắp xếp! Cho dù tôi uống say, Giai Ny cũng sẽ đưa tôi về nhà, sao có khả năng ở cùng với anh! Cho nên, là anh cố ý đúng không? Anh tên khốn kiếp này!” Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình đúng, quai hàm phình lên, trong con ngươi trong suốt như nước nhuộm lên một tầng oán hận.

Khuôn mặt Đằng Cận Tư hơi xúc động, quả nhiên là nai con rất thông minh, nhưng anh cũng không phải ngồi không, sắc mặt bình thường, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, khóe môi từ từ nhếch lên, khóe mắt liếc về phía dấu răng màu đỏ tím cùng vết hôn trên cổ mình, “Ừ, chính em nhìn đi, còn có trên lưng, có muốn anh xoay sang chỗ khác để em nhìn một chút không.”

Trời ạ! Dấu răng sâu như vậy và vết hôn, trong lòng Lương Chân Chân hoàn toàn tan vỡ rồi, vốn không có can đảm nhìn lưng của anh, rốt cuộc tối hôm qua mình phóng khoáng đến cỡ nào đây? Chẳng lẽ cô chủ động bỏ nhào lên anh? Không thể nào! Rõ ràng bản thân mình đã không còn thương anh, sao có thể làm ra chuyện đó?

Cô tức giận cắn môi, vẫn cảm thấy hơi không đáng tin, nhất định là người đàn ông này đã bày ra mưu kế gì để lừa dối mình rồi, liếc mắt nhìn vết hôn xanh tím đầy trên người mình, rõ ràng nhiều hơn trên người anh! Nói đi nói lại mình đều thua thiệt, chắc chắn đã sớm bị anh ăn sạch sành sanh, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn anh, “Khốn kiếp! Anh nhìn trên người tôi xem, rõ ràng còn kinh khủng hơn anh! Ma háo sắc! Biến thái!”

Vừa mắng vừa uốn éo thân thể muốn chống lại anh, lại không ngờ sức lực nam nữ chênh nhau quá lớn, hơn nữa mình bị đặt ở phía dưới, dù thế nào cũng không lay chuyển được chút gì, ngược lại khiến cho da thịt hai người ma sát, nổi lên từng dòng điện.

Đằng Cận Tư hít một hơi khí lạnh, buổi sáng khi rời giường đàn ông rất khó kiềm chế nổi, hơn nữa còn bị người phụ nữ mình yêu mền trêu chọc, nhưng anh phải nhịn, nếu không, chỉ biết sẽ làm hỏng chuyện sắp nước chảy thành sông.

“Nai con, anh là người đàn ông thân thể khỏe mạnh, hơn nữa trong lòng vẫn yêu em, sau khi bị em đụng ngã lại hôn lại cắn, em cảm thấy anh nhẫn nhịn được sao? Nói thật, anh rất thích đáng về dã man lại phóng túng của em tối hôm qua, anh đều thích từng câu từng chữ em nói, cũng cho anh thấy một mặt mà em không muốn người ta biết...” Anh không cứng rắn với cô, ngược lại đổi thành dịu dàng, kết quả còn chưa nói xong liền bị cắt ngang.

“Câm miệng!” Lương Chân Chân then quá thành giận, hai gò má tức giận đến đỏ bừng.

Nhưng Đằng Cận Tư lại cố tình không nghe theo, “Anh thích vẻ quyến rũ xinh đẹp của em tối hôm qua, thích em chủ động, thích...”

“Câm miệng! Tôi bảo anh câm miệng anh không nghe thấy sao?” Lương Chân Chân tức giận đến mức đưa tay che miệng anh, tên khốn kiếp này nói lời quá sắc. Chuyện này, cô nghe được mà mặt đỏ tới mang tai. Vốn tưởng rằng che miệng của anh thì anh sẽ đàng hoàng, ai ngờ đôi môi của anh không thành thật chút nào, chậm rãi ngọ nguậy trong lòng bàn tay cô, ngứa, cô vừa định buông tay, nhưng không ngờ người nào đó nhanh chân hơn cô một bước, bắt lấy tay cô hôn tinh tế lên từng ngón tay của cô.

“Buông ra, tôi nói anh buông ra! Đồ háo sắc!” Lương Chân Chân bị anh hôn đến cả người tê dại, hơn nữa vật cứng đang chống đỡ tại chỗ mềm mại của mình, giống như càng lúc càng trở nên lớn rồi, xấu hổ khiến cô đỏ mặt tới tận mang tai.

“Không buông, nai con, anh biết em vẫn còn có cảm giác với anh, nếu không tại sao sau khi uống rượu say tới hôm qua em không bỏ nhào vào người khác, mà lại cố tình chọn anh? Điều này nói rõ trong tiềm thức của em vẫn còn yêu anh đấy, cho dù em thừa nhận hay không thừa nhận, đêm qua vẫn là đêm tuyệt mỹ.” Lúc Đằng Cận Tư nói lời này xong vẫn không dừng hôn ngón tay cô, thâm tình nơi khóe mắt đuôi mày khiến trong lòng Lương Chân Chân giật thót, ngón tay bị anh liếm ướt nhèm nhẹp, hình như có dòng điện xuyên qua đầu ngón tay truyền vào tứ chi bách hài trong cơ thể, khiến cho cô run rẩy không thôi.

Từng câu từng chữ của anh giống như chuông báo động thức tỉnh lòng cô, tiết lộ ra ngoài bí mật cô giấu sâu tận đáy lòng không muốn thừa nhận, sắc mặt từ xanh thành trắng, từ trắng qua hồng, giờ phút này cô chỉ có một suy nghĩ: đó là thoát khỏi nơi đây, một phút cũng không muốn ở chung một chỗ với người đàn ông này, anh ta quá ghê tởm! Lại có thể đoán được lòng cô, nói từng câu từng chữ đều muốn ăn cô đến sít sao.

Đằng Cận Tư đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô, đương nhiên sẽ không để cho cô chạy như vậy, chuyện này đã thành công một nửa, còn một nửa phải không ngừng cố gắng, thừa dịp cháy nhà hôi của, một phát nắm chặt lấy tinh thần đang hoảng hốt của nai con!

“Cho dù... tối hôm qua sau khi say rượu tôi đụng ngã anh, nhưng người thua thiệt vẫn là tôi, anh làm ầm ĩ cái gì, chúng ta đều là người trưởng thành, coi như tối hôm qua là ... tình một đêm là được rồi, cũng không ai nợ ai! Anh nhanh chóng thả tôi ra, tôi phải về nhà.” Lương Chân Chân nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có tình một đêm là lý do từ chối tốt nhất, dù thế nào đi nữa bọn họ đã từng có rất nhiều lần rồi, nhiều thêm một lần cũng không có quan hệ gì.

“Cái gì? Tình một đêm?” Tròng mắt đen nguy hiểm của Đằng Cận Tư nheo lại, nai con chết tiệt! Cô biết mình đang nói gì sao? Cô thật sự không quan tâm tới chuyện xảy ra tối hôm qua?

Dưới ánh mắt soi mói tinh mịch lạnh thấu xương của anh, Lương Chân Chân hơi khiếp sợ, nhưng nghĩ lại, tại sao mình phải sợ! Người chiếm tiện nghi là anh có phải không! Anh còn lộ ra ánh mắt bị thương như vậy, thật đáng ghét! Càng nghĩ trong lòng cô càng không cam lòng, đấu tranh dữ dội, muốn rời khỏi nơi này.

Đằng Cận Tư bị cô uốn éo đến mức dục hỏa bốc cháy, đôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang lộn xộn của cô, muốn để cho cô yên tĩnh một chút, nhưng cô cũng không phải đèn đã cạn dầu, nhắc một chân định đá anh.

Ngoài ý muốn, chính là phát sinh ở đây sao ——

Vật nào đó ở phía dưới vốn chống đỡ ở chỗ mềm mại của cô sẵn sàng tấn công, còn thiếu một cơ hội tiến vào như vậy, vừa lúc cô tách hai chân ra muốn đá anh, vì vậy, nó rất tự nhiên tiến vào.

Cảm giác bỗng nhiên được bao trùm ấm áp khiến đầu Đằng Cận Tư choáng váng, toàn thân giống như bị bắt lửa, bốc cháy bùng bùng lên, anh hơi khó nhịn than nhẹ ra tiếng, ngoài ý muốn này, thật sự quá tốt!

Lương Chân Chân cũng trợn tròn mắt, qua một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, gương mặt nóng bỏng như tôm hùm lớn, chuyện này này... sao lại trùng hợp đến vậy?

273. Chương 274. Nai Con, Buông Lỏng Một Chút...

Cô cảm thấy rõ ràng anh đang tồn tại trong cơ thể mình, mỗi một lần mạch máu của anh đập nhịp nhàng đều khiến cho cô không nhịn được mà phát run, mỗi lần hô hấp, anh sẽ phản chấn sau đó nhẹ nhàng khẽ động, thân thể của cô nhanh chóng xụi lơ xuống, không còn chút hơi sức nào chống lại anh, chân định đạp anh cũng chậm rãi cong lên, có một rung động khó nhịn.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài nhanh lên một chút...” Giọng của cô hơi run rẩy, không nên như vậy, không thể như vậy.

“Nai con, anh đã tiến vào, em cam lòng để cho anh ra ngoài sao?” Ngón tay thô ráp của Đằng Cận Tư dịu dàng vuốt ve phần cuối bắp đùi của cô, vẽ vòng tròn trên chọc ở đó, lúc phỏng đoán không sai lắm, thân thể đột nhiên đẩy lên phía trước, đẩy đến mức Lương Chân Chân chịu hết nổi thốt tiếng ngậm khê, ngừng cổ “A...” một tiếng, uyển chuyển mà mềm mại đáng yêu.

“Anh... không biết xấu hổ...” Giọng Lương Chân Chân đứt quãng, bị anh kích thích đến tim gan cũng rung động rồi, người đàn ông hư này, nhất định là anh cố ý!

Đằng Cận Tư dịu dàng rung động, ngón tay chậm rãi lướt từng tác trên người cô, đẩy lên ngọn lửa nhỏ nhỏ lốm đốm, bùng nổ, dần dần có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, khiến hai thân thể đang dán chặt ở một chỗ cháy sạch nóng bỏng.

“Nai con, trong ba năm em rời đi, giờ phút nào anh cũng nhớ em, trong thời gian này anh chưa từng dừng vào bất kỳ người phụ nữ nào, anh không phải là Liễu Hạ Huệ, anh là đàn ông bình thường, em cảm nhận được không? Nó chỉ thích em, có cảm giác với em, cả đời này, cũng chỉ muốn em.” Anh thở hổn hển nỉ non bên tai cô, động tác dưới người vẫn không dừng, lúc động nhẹ nhàng, lúc lại nặng nề, khiến trong cổ họng Lương Chân Chân không ngừng phát ra tiếng rên vỡ vụn.

Cô xấu hổ thẹn thùng, kẻ xấu xa này! Vừa làm chuyện xấu với mình như vậy, vừa nói lời tâm tình trắng trợn bên tai mình, còn cố ý mấy cạ một sâu trên chọc mình chơi, uất ức trong lòng chồng chất, trong tròng mắt đen như phủ đầy sương mù mờ hồ, ngón tay mạnh mẽ véo hông của anh, giọng nói vỡ vụn, “Người... xấu...”

“Ngoan, đây là anh cưng chiều em, tin tưởng anh, em sẽ thích, anh đã nhịn lâu như vậy, cho anh.... Có được không?” Đằng Cận Tư hôn nóng bỏng lên khóe mắt, gương mặt, đôi môi cô, nuốt toàn bộ âm thanh a nững nịu của cô vào trong miệng.

Lời nói dịu dàng của anh khiến Lương Chân Chân hơi mềm lòng, quả đúng như lời anh nói, bản thân mình không hề ghét cảm giác này chút nào, cảm giác vui thích trong cơ thể đột sau mạnh hơn đợt trước, trong lòng cô vẫn còn thương anh, cho nên không từ chối hôn môi và vuốt ve của anh, cũng không bài xích chuyện thân mật nhất mà anh làm với cô, mặc dù tình cảm mãnh liệt tối hôm qua là do mình uống rượu say, nhưng còn bây giờ thì sao? Cô hoàn toàn giả bộ từ chối theo anh, nhưng lại cho anh một... cơ hội đúng lúc!

Ngẫm lại cũng cảm thấy vô cùng e lệ, đột nhiên, người đàn ông phía trên dùng sức xông tới và chạm với cô, cô không nhịn nổi kêu ra tiếng, hai chân cũng không kiềm chế mà vòng lên eo của anh, ngón tay vạch ra từng vết một trên lưng anh, vết thương mới thêm vào vết thương cũ, thật sự vô cùng chấn động tới cõi lòng người.

Anh dừng lại, nhẹ nhàng hôn mút cổ của cô, nói mơ hồ: “Thật chết người, nai con, buông lỏng một chút...”

Mặc dù tối hôm qua đã làm nhiều lần, nhưng hiện giờ cô vẫn chặt căng khiến cho anh có cảm giác kích thích quá mức mãnh liệt, anh thở hổn hển trong giây lát, thở chậm lại, rời ra một chút xú, rồi lại dùng lực đâm mạnh vào, cô há mồm kêu một tiếng, quỵn rũ đến mức xương cũng yếu mềm rồi.

“Đau... nhẹ... nhẹ một chút.” Hô hấp của cô hơi rối loạn, nói chuyện cũng đứt quãng.

“Ngoan, buông lỏng một chút, thưởng thức thật tốt, anh thật sự không nhịn được...” Dường như anh vẫn chịu đựng cực kỳ vất vả, nhưng lại không muốn nhìn thấy nai con khó chịu, dịu dàng hôn lên gương mặt cô, đầu lưỡi ướm át phốt qua môi cô, lại nhẹ nhàng ngậm mút, làm trơn cánh môi lạnh thành màu đỏ ửng đẹp đẽ lạ thường, hoàn toàn kiểu diễm bịn rịn. Trong lòng Lương Chân Chân có cảm giác khó nói nên lời, vừa phiền lo vừa ngọt ngào, mặc dù lúc anh lên tới đỉnh có chút đau, nhưng đồng thời kèm theo đó là vui thích khoái cảm, cô cảm giác mình hoàn toàn sa vào, đắm chìm trong sự mềm mại cùng tiến công mạnh mẽ phía dưới của anh.

Nghe cô mất kiểm soát than nhẹ, thỏa mãn trong lòng Đằng Cận Tư khó có thể diễn tả bằng lời, dục vọng của anh bị mềm mại của cô bao vây chặt chẽ lấy, ấm áp, trơn bóng như vậy, còn không ngừng co rút lại, giống như đang nhẹ nhàng hút mút lấy, khoái cảm trong cơ thể nhanh chóng quét tới, anh hôn cổ duyên

dáng của cô chuyển động điên cuồng, Lương Chân Chân hơi không kiềm chế được, lại cũng không thể tiếp tục dồn nén suy nghĩ chân thực của mình, khiến cho từng tiếng êm ái lại quyến rũ trực tiếp tiến nhanh chóng vào đáy lòng người nào đó, mạnh mẽ chạy nước rút vài cái, hai người đồng thời trào lên đỉnh núi sung sướng, giống như cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp sáng lạn nở rộ, sáng đến mức tận cùng.

“Ừ...” Lương Chân Chân mệt mỏi, sức lực toàn thân đều bị hút khô rồi, nhắm mắt lại mềm nhũn hừ hừ, công việc dùng thể lực này thật sự không phải là người làm, quá mệt mỏi!

Còn về mặt Đẳng Cận Tư thỏa mãn, ôm người phụ nữ trong ngực vào phòng tắm rửa ráy đơn giản một chút, đổi tắm ra giường, tiếp tục trở lại giường ngủ, ghé vào dáng vẻ đang nhắm mắt ngủ say hôn lên môi: Nai con, em là của anh, chỉ có thể là của anh đây.

Giấc ngủ này hơi dài, đợi sau khi hai người tỉnh lại lần nữa đã là màn đêm buông xuống rồi, Lương Chân Chân lười biếng lật người, đầu càng không tỉnh táo, rốt cuộc cô ngủ bao lâu? Chóng mặt hoa mắt, trên người đau nhức muốn chết, cả người mềm nhũn không có tí sức lực nào, đây là cô sinh bệnh sao?

“Bảo bối, đã tỉnh rồi hả?” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam, cô ngẩng đầu nhìn sang, trong nháy mắt, trí nhớ như thủy triều lao tới, cô nghĩ lại, tối hôm qua hai người kích tình cả đêm, buổi trưa sau đó cô tỉnh lại bị anh lấn lấn chọc chọc một lần, sau khi xong việc thì cô liền ngủ mất.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, cô thật sự váng đầu, tối hôm qua có thể đổ cho là say rượu mất lý trí, nhưng hôm nay thì sao? Hoàn toàn trong trạng thái tỉnh táo xảy ra quan hệ với anh, vốn giải thích không thông, xong đời, xong đời rồi!

“Tôi... tôi phải đi.” Cô cúi đầu nhắc chân lên chuẩn bị đi.

“Đi đâu? Bảo bối không đói bụng sao? Chúng ta đã trải qua một ngày chưa ăn cơm rồi.” Đẳng Cận Tư quỷ quái vênh môi, cố ý đọc hai chữ “Một ngày” thật nặng.

Nói chưa dứt lời, vừa nói đói bụng thì đúng là đói bụng rồi, một ngày chưa ăn cơm cũng đồng nghĩa với việc hai người ở trên giường một ngày, , tốt thật ! Cô lại có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy?

“Tôi có tên tuổi.” Cô không vui nhíu mày, người đàn ông này sao thích đặt biệt danh cho mình vậy, gọi nai con là được, sao cứ phải gọi mình là bảo bối buồn nôn như vậy? Cô nghe mà nổi da gà đầy đất.

“Bảo bối, em xấu hổ?” Đẳng Cận Tư không nhúc nhích chút nào, anh chính là cố ý, anh biết mình đã thắng lợi trong tâm mắt, nai con còn muốn né tránh khỏi lòng bàn tay anh tuyệt đối không dễ dàng như vậy rồi.

“Tôi đói rồi, muốn ăn cơm.” Lương Chân Chân dứt khoát nói sang chuyện khác, quan hệ của bọn họ đã đến mức này, thật sự bỏ không xong quan tâm còn loạn, càng ngày càng phức tạp.

Đẳng Cận Tư đứng dậy, ôm ngang người cô đi tới phòng thay đồ, gặp phải sự kháng lại của cô: “Thả tôi xuống, tôi có thể tự đi, anh... đừng nghĩ chuyện gì không đúng đắn.”

“Ngoan, cho dù anh nghĩ, cũng là có lòng mà không có sức, không vội, về sau chúng ta còn nhiều thời gian.” Anh cười đến tự tin, tâm tình thật tốt.

Lương Chân Chân nhở anh một phát, “Ma quỷ còn nhiều thời gian với anh! Không biết xấu hổ!”

Nghe cô tức giận mắng, Đẳng Cận Tư cũng không giận, ngược lại cười đến vui vẻ hơn, cúi đầu khẽ chạm miệng lên người đang hờn dỗi, kết quả bị cô mãnh liệt nhìn chăm chăm, trả lại ra sức đập vài cái chấm đỏ nhỏ trước ngực anh, hoàn toàn để phòng nhìn anh, anh cũng không làm gì, bình tĩnh tự nhiên đi vào phòng thay đồ, chọn một chiếc áo ngực có viền tơ màu hồng phấn trong một đồng áo ngực, đáng yêu mà không mất đi sự hấp dẫn.

“Bảo bối, anh cảm thấy cái này rất thích hợp với em.” Anh cười đến mập mờ.

“Khốn kiếp!” Lương Chân Chân chặn ngang đoạt lại, rống giận, trong lòng vô cùng khó chịu.

Đẳng Cận Tư cắn lỗ tai của cô nói đôi câu, sau đó đặt cô xuống, đi chỗ khác chọn quần áo cho mình, nếu tiếp tục giỡn nữa, nhất định là nai con sẽ tức giận, nói giỡn cũng có mức độ, chỉ cần nắm chắc mức độ đó, tất cả đều dễ nói chuyện.

Quả thật là Lương Chân Chân tức giận không ít, vừa mặc quần áo vừa mắng Đằng Cận Tư là thằng khốn khốn kiếp trong lòng, dùng tất cả các từ ngữ mắng chửi người dòn hết lên người anh, tức giận trong ngực rất mạnh mẽ, không biết giận bản thân bị anh bắt làm tù binh cả về thể xác và tinh thần hay giận anh trêu tức mình, nói ngắn gọn, bây giờ trong đầu cô vô cùng loạn, mọi chuyện giống như đã thoát khỏi quỹ đạo dự đoán trước, chênh lệch quá xa với suy nghĩ lúc trước của cô, rõ ràng không phải là như vậy, nhưng kể từ sau khi trở về nước, hình như mỗi một bước đều sai, sai vô cùng.

“Sao vậy?” Sau khi Đằng Cận Tư mặc quần áo chỉnh tề liền thấy nai con đang đứng ngẩn người ở đó, trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, là mình quá vội vã, nhưng nếu không làm như vậy thì không thể ép nai con nhìn rõ trái tim mình, anh cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

“Không sao.” Lương Chân Chân dẫu môi, nói nhẹ như nước chảy mây trôi, nhưng Đằng Cận Tư vẫn nghe ra uất ức trong lời nói của cô, xoay ngược người cô lại, để cho cô nhìn mình.

274. Chương 275. Thừa Nhận Nỗi Lòng

“Nai con, tin tưởng anh được không? Anh sẽ chăm sóc tốt cho em, thương em, yêu em cả đời, sẽ không để cho bất kỳ ai bắt nạt em.” Kiên định và thâm tình chân thành trong tròng mắt đen của anh khiến lòng Lương Chân Chân rung động, nơi trái tim cũng không kiềm chế được mà đập loạn, một âm thanh đang nói: tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy đi! Khó mà gặp được một người đàn ông thâm tình với mình như vậy, cho dù sau ba năm anh vẫn không thay lòng; một âm thanh khác lại đang nói: không thể đồng ý, cô quên chuyện ba năm trước đây? Cô quên vì sao không có đứa bé?

“Tôi đói rồi.” Cô cup mí mắt xuống, sợ nhìn thẳng sẽ chết chìm trong ánh mắt của anh.

Đằng Cận Tư thở dài trong lòng, hiểu có một số việc không phải lập tức có thể giải quyết, còn cần phải chiến đấu lâu dài, anh đưa tay nhéo gương mặt trơn mềm của Lương Chân Chân, “Được, chú mèo ham ăn, chúng ta đi.”

Nói xong liền nắm lấy tay cô, đi ra ngoài cửa, đi vài bước, Lương Chân Chân đột nhiên mở miệng, “Thật ra thì tôi hiểu, cũng biết trong lòng tôi còn không quên được anh, chuyện tối ngày hôm qua là có thể do sau khi tôi say mất lý trí, nhưng chuyện mới vừa rồi... không có bất cứ lý do gì để giải thích, tôi không định chạy trốn, chỉ có điều... cần thích ứng mà thôi. Anh cũng biết, chúng ta chia ra ba năm, ba năm này tôi hận anh nhiều hơn yêu, rõ ràng đã tính sau khi về nước sẽ không liên hệ với anh, nhưng cố tình lại không như mong muốn, luôn gặp anh ở các trường hợp ngoài ý muốn, bởi vì sự xuất hiện của anh, cũng quay rối lòng tôi đến hỗn loạn, để cho tôi không thể nào trốn tránh...”

Giọng cô êm ái nhẹ nhàng, giống như gió thổi ấm áp lướt qua trái tim Đằng Cận Tư, gây ra từng cơn sóng gợn, anh hơi không tin nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, rốt cuộc nai con đã tự mình nói ra tiếng lòng, quyết định tối hôm qua đúng là chính xác! Quan hệ của hai người tới đây là một bước nhảy vọt lớn.

“Nai con, mặc kệ bao lâu, anh đều đồng ý chờ, cho đến ngày em tiếp nhận anh mới thôi.” Anh kích động kéo hai tay cô, hai mắt lấp lánh như lưỡi câu nhìn cô chăm chăm, nóng bỏng lạ thường.

Lương Chân Chân bị anh nhìn đến mức hai gò má nóng lên, ngượng ngùng dẫu môi, “Đi thôi!”

“Ừ.” Vừa rồi tâm tình Đằng Cận Tư lo lắng, trong nháy mắt vui vẻ, kéo tay Lương Chân Chân tới thang máy chuyên dụng đi nhà hàng ở tầng cao nhất.

Lúc cửa thang máy vang lên âm thanh “Keng”, Lương Chân Chân đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng nghiêm trọng, nghiêng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh, “Bây giờ là buổi tối rồi hả?”

Đằng Cận Tư khẽ gật đầu, không hiểu nhìn về phía cô, “Sao vậy?”

“Một ngày hôm nay tôi không đi làm, hơn nữa tôi với anh đã hẹn xong chiều nay sửa bản thảo, tôi...” Lương Chân Chân rối bời rồi, d/d'l,q.đ đây là tương đương với cô vô duyên vô cớ nghỉ làm một ngày, cũng không

xin lãnh đạo nghỉ, không biết đám phụ nữ bát quái trong đài kia sẽ bàn luận về cô như thế nào, xong đời!
“Không có chuyện gì, ngày nào cũng có thể sửa bản thảo, lúc nào anh cũng có thể theo.” Đằng Cận Tư nói phản đối.

“Vấn đề không nằm ở đây có được không! Tôi không đi làm lại không xin lãnh đạo nghỉ.” Lương Chân Chân rất nóng nảy, đầu của cô thật sự bị xông ngạt rồi, lại có thể quên đi làm.

“Ngoan, nếu cô ta dám phê bình em, liền từ chức không làm nữa, có vài người không cần thiết phải phục vụ.”

Lương Chân Chân trợn mắt giận dữ nhìn anh, “Anh đừng nói chuyện không đau thắt lưng hả? Tôi chỉ là nhân viên nhỏ, sao có thể so sánh với ông chủ lớn? Hừ...” Nói xong liền mở túi tìm điện thoại di động, lấy ra vừa nhìn, điện thoại đã hết pin tắt máy, điện thoại màn hình lớn đa chức năng bây giờ không tốt, lượng pin không đủ dùng, một ngày là hết sạch.

“Nếu không thì dùng của anh đi?” Đằng Cận tư muốn lấy điện thoại di động trong túi ra đưa cho cô.

“Thôi, tôi về gọi lại.” Lương Chân Chân suy nghĩ một chút, sử dụng điện thoại của anh thì quá rõ ràng rồi, còn không bằng chậm lại một chút lúc về nhà thì gọi điện lại.

Đương nhiên là Đằng Cận Tư hiểu tâm tư của cô, cũng không nhiều lời, dắt tay cô đi tới nhà hàng, muốn tìm một gian phòng nhỏ gần cửa sổ, lúc ăn cơm còn có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao lấp lánh qua kính thủy tinh, lãng mạn mà đẹp mắt.

“Wa! Đây không phải là đại ca và chị dâu nhỏ sao? Sao giờ này hai người mới ra ngoài ăn cơm? Không phải là... từ tối hôm qua vẫn...” Không biết Mạc Đông Lăng cùng Nam Hoa Cẩn từ đâu xông tới, cực kỳ tùy tiện ngồi trên ghế sofa bên cạnh bọn họ, không hề cảm thấy có chút nào không ổn, nụ cười càng thêm phóng túng vô cùng.

Lương Chân Chân bị hai người cười đến mặt đỏ bừng, cúi đầu dùng dao cắt thịt bò bít tết, trong lòng âm thầm cầu nguyện bọn họ đi nhanh một chút, quá đáng ghét! Thật xấu hổ!

“Có phải lâu rồi không trừng phạt các cậu, ngứa da?” Đằng Cận Tư liếc nhìn hai người, không biết hai tai họ này từ đâu đột nhiên xông tới.

Nam Hoa Cẩn cùng Mạc Đông Lăng liên tục xua tay lắc đầu không ngừng, “Không có, không có, tuyệt đối không có! Chúng em vừa mới ăn xong, đang chuẩn bị tiến hành hoạt động tiếp theo, kết quả, đã nhìn thấy đại ca cùng chị dâu nhỏ rồi, đương nhiên là muốn tới đây lên tiếng chào hỏi.”

“Mấy người Hợp Hợp đâu?” Đột nhiên Lương Chân Chân thầm nghĩ.

“Khụ! Chị dâu nhỏ, chị tỉnh táo sao? Bây giờ đã tám giờ tối, mười giờ sáng nay Thư Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp đã lên máy bay, giờ này đã đến Hongkong rồi, nói không chừng lúc này cũng giống anh chị, đang ăn cơm tối đấy.” Mạc Đông Lăng che miệng ho khan một tiếng, cười hì hì nói.

“À...” Sắc mặt Lương Chân Chân khê biến thành lúng túng ra sức nuốt thức ăn vào trong miệng, xem ra mấy người Hợp Hợp cũng biết chuyện tối hôm qua mình ở cùng một chỗ với Đằng Cận Tư, chắc chắn là Giai Ny cũng biết, nói cách khác cô và anh đã trở thành đối tượng để mọi người thảo luận lúc rảnh rỗi, một ngày một đêm... Cô hoàn toàn không có mặt mũi gặp ai. o()o

“Hai người các cậu, nên đi đâu thì đi đi.” Đằng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, hai thằng nhóc này chính là cố ý, nếu còn mặc cho bọn chúng nói tiếp như vậy, nai con nhất định sẽ trở mặt với mình.

“Chị dâu nhỏ, chị nhìn đại ca một chút coi, ra vẻ hung ác, sao trái tim nhỏ bé yếu ớt bất lực của chúng em chịu được chứ?” Nam Hoa Cẩn nháy cặp mắt màu xanh ngọc lưu ly vô tội kêu rên.

Lương Chân Chân bị mắc một miếng thịt bò bít tết trong cổ họng, lên không được, xuống không xong, ho đến đỏ bừng cả mặt, Đằng Cận Tư vội vàng đưa cho cô một chén nước, thuận tiện vỗ lưng giúp cô thông khí.

“Khụ... khụ...”

“Cái này, chị dâu nhỏ, chị đừng kích động! Chúng em không giành với chị, từ từ ăn nhé, chúng em đi đây.” Nam Hoa Cẩn cùng Mạc Đông Lăng thức thời rời đi, nếu không đi, sợ rằng ánh mắt của đại ca sẽ băm bọn họ thành trăm mảnh.

“Cút – nhanh!” Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn hai người, nói quá nhiều!

“... Chúng em đi, đại ca, chị dâu nhỏ bái bai ~~~” hai người đứng dậy lui về sau mấy bước, cười híp mắt vẫy tay rời đi, chọc giận đại ca, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, bọn họ không dám mạo hiểm.

Sau khi hai người đi, Lương Chân Chân không còn muốn ăn cái gì, cầm khăn giấy lau miệng qua quýt, đứng dậy chuẩn bị rời đi, thật xấu hổ! Bây giờ cô chỉ muốn về thật nhanh, mất hết mặt mũi rồi, hình tượng dè dặt tốt đẹp trước kia đã không còn sót lại chút gì rồi, hu hu...

“Nai con, tam đệ và tứ đệ thích nói giỡn, em đừng coi là thật, bọn họ không có ác ý.” Đằng Cận Tư kéo cô.

“Mặc kệ bọn họ có ác ý không, bây giờ chắc chắn bạn bè của anh cùng bạn của tôi đều đã biết cả rồi, anh nói tôi... từ nay về sau... thế nào...” Lương Chân Chân xấu hổ dậm chân, dùng sức đẩy cánh tay anh đang nắm tay mình ra, dù thế nào thì mấy chữ phía sau cũng không nói ra miệng được.

Đằng Cận Tư vòng tay ôm lấy, nhốt cô vào trong ngực mình, ghé vào bên tai cô dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, đừng nóng giận, chuyện này người khác hâm mộ ghen ghét còn không được, nói rõ đòi hỏi của chúng ta tốt hơn người khác.”

“Anh... khốn kiếp!” Lương Chân Chân dùng sức đẩy anh ra, tức giận đập anh một phát, người đàn ông vô liêm sỉ này! Quả thật chính là lưu manh!

“Ngoan, đừng làm loạn nữa, trong phòng ăn nhiều người như vậy, em muốn để cho mọi người vây tới nhìn chúng ta sao?” Đằng Cận Tư không tức giận, cười đến vô cùng vui vẻ.

Lúc này Lương Chân Chân mới bình tĩnh lại, đưa tay véo mạnh một cái trên cánh tay anh, đau đến mức anh chau mày, nhe răng nhếch miệng kêu đau.

Hai người cứ ngắt véo vụng trộm như vậy ra khỏi khách sạn Đế Hào tư, Đằng Cận Tư lái xe đưa cô về nhà, trên đường, Lương Chân Chân tựa vào trên ghế nhắm mắt giả vờ ngủ, không để ý đến người đàn ông nào đó, vừa về đến nhà, liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mở cửa xe xông ra, không để ý tới người đàn ông phía sau lưng, chỉ để lại cho anh một bóng lưng yếu điệu.

“Nai con, ngủ ngon, nhớ mơ thấy anh.” Cô vừa mới đi đến khúc quanh cầu thang, sau lưng truyền đến giọng người đàn ông nào đó, cô nhin kích động muốn cãi lại, hít một hơi thật sâu, nói thầm trong lòng: Có quỷ mới mơ thấy anh!

Cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, nghĩ đến ngày mai đi làm phải đối diện với đám người kia, trong lòng vô cùng phiền não. Ngoài ra, cô còn phải nghĩ ra một cố chu đáo vẹn toàn mới được, nếu không thì không có cách nào giải thích nguyên nhân cô không đi làm nguyên một ngày với lãnh đạo.

Trong khi lẩn lẩn, ngày mai cô còn phải tìm Đằng Cận Tư sửa bản thảo, hu hu... Thật là phiền đó! Buồn bực lăn hai vòng trên giường, cầm con thỏ búp bê làm bạn với cô nhiều năm, gờ lên đỉnh đầu, tự lẩm bẩm: thỏ nhỏ, mày nói tao nên làm thế nào?

Đêm dài đằng đẵng, đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

275. Chương 276. Cố Ý Bối Móc

Sáng ngày hôm sau, Lương Chân Chân rời giường liền phát hiện mình mang theo hai con mắt gấu mèo dọa người, cho dù dùng phấn mắt hay kem chống nắng đều không thể che vết đen dày đặc, kêu rên một tiếng, trong lòng hận chết Đằng Cận Tư, đều bởi vì anh, làm hại mình buổi tối không ngủ được, lăn qua lộn lại như vậy trông trời sáng, khiến cho hôm nay cô không có cách nào ra cửa gặp người rồi.

Nhưng mà, hôm nay cô phải ra ngoài đi làm, lúc ăn bữa sáng, Diệp Lan nhìn chăm chăm con gái một lúc lâu, “Bé Chân, tối hôm qua con ngủ không ngon? Nhìn quầng thâm mắt này, giống như mắt gấu mèo.”

“Mẹ Diệp, tối hôm qua con phát hiện một bộ phim truyền hình đặc biệt đẹp mắt, sau đó liền ôm máy tính quên thời gian, cho nên...” Lương Chân Chân dí dỏm dụi dụi mắt, giống như nói để kết thúc chuyện này.

“Con bé này, phim truyền hình có thể xem lại vào hôm sau, thân thể mới quan trọng nhất.” Diệp Lan cương chiều nhìn con gái.

Lương Chân Chân đổ sữa đậu nành vào ly, đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, thân mật kéo cánh tay của bà, “Mẹ Diệp, bộ phim truyền hình đẹp mắt giống như thuốc độc, sẽ khiến cho mình nghiện, một khi đã dính vào là không thể dứt vãn được! Cho nên, con quyết định sau này sẽ kiềm chế một chút.”

Cô vừa nói vừa gặm bánh bao nhỏ, sau đó liếc nhìn đồng hồ, cuống quýt đứng dậy, “Mẹ Diệp, con đi làm, bye bye.”

Diệp Lan cười hiền lành: “Ừ, mau đi đi.”

Đi ra cửa phòng, cô liền thu lại nụ cười, bây giờ kỹ thuật nói láo của cô ngày càng cao, nếu như tối hôm qua thật sự xem phim truyền hình, rõ ràng chính là khổ sở vì tình, tình yêu, thật sự là chuyện khiến cho trái tim người ta bất tỉnh, hành hạ nhất định đến cõi lòng người ta. Thôi, có một số việc vốn không có cách nào để trốn tránh, nhất là trải qua một đêm hỗn loạn sau khi say rượu, cô chỉ có thể thản nhiên đối mặt.

Vừa từ trên xe buýt xuống, cô lại đồng thời gặp Lâm Tịnh, hai người cùng sóng vai đi về phía Đài truyền hình.

“Chân Chân, cô khỏe hơn chút nào chưa? Không phải cố ý vẽ hai con mắt gấu mèo đấy chứ?” Về mặt Lâm Tịnh cường điệu hỏi.

“Nếu không tôi vẽ cho cô hai con?” Lương Chân Chân tức giận liếc cô ấy.

“Này! Chọc cô chơi! Người ta muốn xem cô đã bình phục chưa, ngày hôm qua không bị sốt đến nghiêm trọng chứ? Quầng thâm ở mắt này không phải bị sốt mà ả à? Không thoải mái thì xin nghỉ phép một ngày đi, không có chuyện gì.”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi, tiểu Tịnh, cảm ơn cô.” Trong lòng Lương Chân Chân hơi băn khoăn, tối hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Lâm Tịnh đã lừa cô ấy là mình ngã bệnh, cô ấy cũng không hỏi gì nhiều mà lập tức tin tưởng mình, khiến trong lòng cô rất cảm động, cũng khiến cho cô ấy nảy thêm một tầng.

“Ồ kìa! Chúng ta là chị em tốt mà! Đổi lại là tôi ngã bệnh, cô nhất định cũng phải quan tâm tôi đấy.” Lâm Tịnh cười đến không hề sắc sảo, cánh tay thản nhiên khoác lên bả vai cô, nói ồn ào vào phòng làm việc.

“Ồ... Ai vậy? Sao lại mang theo hai mắt gấu mèo ra đây? Không phải bị phú nhị đại vứt bỏ khóc cả đêm chứ?” Một nữ đồng nghiệp trong đài nhìn thấy Lương Chân Chân không tốt thì nói chuyện âm dương quái khí *.

(*) âm dương quái khí: kỳ quái, quái gở, dở hơi. Là thành ngữ để giải thích, mô tả thái độ châm biếm, khó nắm bắt (Nhân vật, lời nói và việc làm lập dị, khác biệt với thông thường)

“Này! Cô nói hươu nói vượn gì vậy? Chân Chân cô ấy ngã bệnh thôi, không phải như các cô nghĩ.” Lâm Tịnh không chịu được cãi lại cho thỏa đáng.

“Nguyên nhân bên trong, ai biết được?” Khóe miệng nữ đồng nghiệp kia hừ lạnh một tiếng.

“Cô...” Lâm Tịnh giận đến mức muốn tìm cô ta tranh luận, kết quả bị Lương Chân Chân kéo lại, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tịnh, thôi, miệng mọc trên người người ta, chúng ta không để ý được, không cần thiết phải để ý tới.”

“Nhưng... Mấy cô ấy cũng hơi quá!” Lâm Tịnh còn bất bình thay cô.

Lương Chân Chân cho cô ấy một nụ cười chân thành, “Lời đồn đại trên cõi đời này nhiều lắm, nếu cô để ý từng cái một, vậy không phải sống một chết hả?”

Đột nhiên Lâm Tịnh hơi bội phục sự thông suốt của cô, bĩu môi, “Để ý thì cứ để ý, áp dụng vẫn thật sự khó khăn.”

“Đúng vậy! Có lẽ nghe được quá nhiều, cho nên thoải mái miễn dịch.” Lương Chân Chân mở lớn mắt, nói nhẹ nhàng tự tại, cô có quá nhiều kinh nghiệm với những chuyện này, từ ba năm trước cho đến bây giờ, sự kiện xảy ra bên người cô quá nhiều, các kiểu chửi rửa, chửi bới cùng sỉ nhục nhiều không kể hết, cô không biết nên hình dung lòng mình như thế nào, rõ ràng là một nữ sinh bình thường không thể bình thường hơn, nhưng từ sau khi biết Đằng Cận Tư, tất cả đều không giống nhau, cô lập tức từ thực vật cấp thấp sinh tồn trong tự nhiên vượt lên tới đỉnh.

Không phải cô không bức bối với những chuyện này, nhưng bức bối không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, người khác làm vậy là muốn đả kích cô, để cho cô khó chịu, mà biện pháp tốt nhất để đối phó với những điều này chính là thờ ơ, không thêm để ý, đường mình mình đi mặc kệ người ta nói, quả đấm đánh vào bông, hoàn toàn không có chút sức nào.

-

Trong phòng làm việc của tổng biên tập, Lương Chân Chân vô cùng thành khẩn nói rõ lý do ngày hôm qua nghỉ việc, biểu cảm và giọng điệu rất đúng mực, khiến người ta không có cảm giác đang nói dối.

“Cảm mạo nóng sốt? Thì không thể nói xin nghỉ trước sao? Nơi này của chúng ta không phải là sân chơi, muốn tới thì tới muốn đi thì đi, phải theo quy định chế độ hiện hành, nếu không, cho cô là trường hợp đặc biệt duy nhất, những người khác làm sao bây giờ? Đến chỗ lãnh đạo đòi ồn ào?” Giọng tổng biên tập du dương trầm bổng, ánh mắt có thâm ý khác.

“Thật lòng xin lỗi, là sơ sót của tôi, về sau nhất định sẽ không.” Lương Chân Chân tự biết đuối lý, giọng mềm đi nhiều.

Biết là tốt rồi, gần đây lời ra tiếng vào trong đài rất nhiều, nên chú ý một chút, chỗ tổng giám đốc Đằng, do cô sắp xếp, trước thứ sáu tuần này nhất định phải giao bản thảo cho tôi, cuối tuần phải phát hành rồi.”

Lương Chân Chân gật nhẹ đầu, “Tổng biên tập, ngài yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nộp bản hoàn chỉnh trước thứ sáu.”

“Vậy là tốt rồi, cô đi làm việc đi.”

“Vâng.” Cô đáp một tiếng liền đi ra ngoài, trong lòng lặng lẽ thở dài, mình mới tới đài được khoảng một tháng, xì căng đan liên bay đầy trời, huyền não mọi người đều biết, xem ra, hoàn cảnh công việc nơi này không còn thích hợp với cô, bên tai sẽ không có lúc nào yên tĩnh, cả ngày bị người ta bàn luận tới lui, rất khó chịu.

Chờ sau khi bản thảo buổi phỏng vấn này xong, cô liền chuẩn bị từ chức, thành phố C lớn như vậy, cô không tin mình không thể tìm được chốn dung thân.

Hoắc Đình Hương lạnh lùng nhìn bóng lưng Lương Chân Chân đi qua bên cạnh mình, lấy một danh thiếp từ trong túi xách ra, gửi một tin nhắn cho mã số trên đó: Lãnh tiên sinh, tôi đồng ý với anh, gặp ở quán cà phê bên cạnh trung tâm thương mại quốc tế vào buổi trưa.

Bên kia trả lời rất nhanh: được, một lát gặp.

Sau khi xem xong cô liền xóa hai tin nhắn, khéo miệng hiện ra nụ cười độc ác, Lương Chân Chân, tôi cũng muốn coi cô làm bạn bè, nhưng cô thật sự khiến cho người ta ghen tỵ, cùng xuất thân là con vịt xấu xí thấp hèn, tại sao cô có thể bầu lấy Đằng thiếu tiếng tăm lừng lẫy, còn được tổng biên tập coi trọng như vậy? Là nhân viên thực tập vừa bước vào đài đã có thể một mình đi ra ngoài phỏng vấn nhân vật cho tuần san tài chính và kinh tế, ngoại trừ quan hệ bám váy còn lấy gì để giải thích?

Càng làm cho người ta chán ghét là cô ra vẻ không sao cả với bất kỳ chuyện gì, thái độ thờ ơ không quan tâm, cô có tư cách gì mà làm như vậy? Chẳng lẽ trước kia cô không vì kẻ sinh nhai mà buồn phiền sao? Chẳng lẽ cô thật sự cho mình là Tiểu Long Nữ siêu phàm thoát tục sao? Càng như vậy, tôi càng hận cô, hận không thể kéo gương mặt giả nhân giả nghĩa của cô xuống!

Ngồi trên xe ta-xi, mí mắt phải của Lương Chân Chân vẫn nhắm không ngừng, cô có dự cảm có chuyện gì xấu, nhưng cụ thể là gì thì không nói ra được, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thành thị huyền ảo khiến cho cô có cảm giác bất lực, sau khi từ chức, cô định một mình đi đến thị trấn Ô ở đường phía Tây, cùng mấy thị trấn cổ Phượng Hoàng, thưởng thức một khoảng thời gian yên tĩnh bình an, cùng bình tĩnh lại bản thân

Cô vốn cho rằng sửa bản thảo sẽ tiến hành rất thuận lợi, nhưng Đằng Cận Tư cố ý tìm vụn vặt, lúc thì nói câu này không phải là câu thoại nguyên gốc của anh, lúc khác lại nói vốn không đúng, tóm lại chính là thiên thiêu vạn tuyển * - lựa chọn một chuyện trong một đống lớn vấn đề.

(*) thiên thiêu vạn tuyển: một ngàn người mới chọn được một người.

Lương Chân Chân dứt khoát buông bài viết trong tay xuống, “Anh cố ý đúng không? Cố ý bới móc?”

“Không có! Anh đang nghiêm túc chịu trách nhiệm với công việc của em, cố gắng đạt tới mức độ hoàn mỹ nhất.” Đằng Cận Tư khẽ nhàu mày, lưỡi biếng thoải mái vắt chéo hai chân ngồi dựa vào ghế sa lon.

“Nghiêm túc chịu trách nhiệm? Làm hoàn mỹ nhất? Đây nói rõ là anh đang xoi mói, nghiền ngẫm từng chữ một xoáy vào chuyện vụn vặt.” Lương Chân Chân rất tức giận, hai mắt gấu mèo long lanh có ẩn tượng rất tốt.

“Nai con, tối hôm qua ngủ không ngon?” Đằng Cận Tư không trả lời câu hỏi của cô, cố ý nói sang chuyện khác.

“Đằng Cận Tư! Xin anh đừng để chuyện riêng tư dính líu đến công việc được không? Thời gian của tôi rất quý giá, có thể nghiêm túc một chút?” Lương Chân Chân hít một hơi thật sâu, cố gắng chịu đựng để bản thân không nổi giận.

“Anh cảm thấy mình rất nghiêm túc, với công việc anh luôn cố gắng đạt tới chặt chẽ cẩn thận cùng thấu đáo, không tin em có thể hỏi Nam Cung.” Về mặt Đằng Cận Tư rất vô tội.

“Vậy thì tốt, chúng ta tiếp tục, tổng giám đốc Đằng, ngài cảm thấy còn có chỗ nào cần thay đổi sao?”

“Đương nhiên là có, anh cảm thấy có mười vấn đề cần phải đổi, còn có vấn đề thứ mười...” Về mặt Đằng Cận Tư chăm chú nhìn bản thảo phồng vắn, nói thẳng thắn.

276. Chương 277. Phát Sinh Biến Cố

Lương Chân Chân có cảm giác giận dữ sợ, nhưng lần nào cũng không có biện pháp, dù sao tổng biên tập rất coi trọng cuộc phỏng vấn này, cô chỉ có thể buông bỏ chút cảm xúc cá nhân, nghiêm túc thực hiện công việc.

Nhưng mà, có một câu ngạn ngữ nói thế này, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa, thật sự là cô nghe đến mức đầu cũng sắp nổ tung rồi, trong lòng hiểu được Đằng Cận Tư tuyệt đối là cố ý, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Tổng giám đốc Đằng, ngài muốn thay đổi hoàn toàn bản phỏng vấn sao? Hay nói rằng ngài đang nghi ngờ năng lực làm việc của tôi?”

Đằng Cận Tư nhếch mày liếc nhìn cô, “Cô Lương, cô đừng xử oan cho tôi, ý kiến này là do cô để tôi đưa ra.”

Tôi đây chẳng qua là lẽ phép định thuận miệng hỏi, tôn trọng ý kiến của anh mà thôi, ai biết anh sẽ chút chút quang quác nhiều như vậy! Lương Chân Chân tức giận trong lòng thầm nghĩ, nhưng miệng lại không thể nói ra như vậy.

“Tổng giám đốc Đằng, ngài gọi đây là đưa ra ý kiến sao? Rõ ràng là... bới móc.” Cô cắn môi oán hận nhìn anh chằm chằm.

“Cô Lương, tôi cảm thấy cô đang dùng việc công để trả thù cá nhân, rõ ràng tôi nghiêm túc phụ trách công việc, kết quả hết lần này tới lần khác cô nói tôi cố ý bới móc.” Đằng Cận Tư không vừa ý vạch ra lời nói không thỏa đáng của cô.

“Được, là tôi sai rồi, vậy xin hỏi, ngài còn có chỗ nào chưa hài lòng sao?” Lương Chân Chân cưỡng ép nở nụ cười, trong lòng cô đang cố gắng tách công việc cùng tình cảm riêng tư của mình ra, không thể làm rối lung tung ở một chỗ.

Đằng Cận Tư ra vẻ cảm bản thảo phỏng vấn sửa đổi lên nhìn từ đầu tới đuôi một lần nữa, sau đó chậm rãi để xuống, “Không có vấn đề gì nữa.”

Trong lòng Lương Chân Chân thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy bản thảo từ tay anh, bỏ vào trong túi, “Nếu không có vấn đề gì nữa, vậy tôi sẽ không quấy rầy công việc của tổng giám đốc Đằng, sau khi sửa xong tôi sẽ gửi đến hộp thư của ngài.”

Dứt lời, liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, cô cảm giác miệng mình cười sắp cứng, cảm giác gương cười thật khổ sở, sau này hẳn là việc có liên quan tới anh mình sẽ không thể nhận, quá giày vò người ta.

“Tôi nói rồi, tôi thích bàn công việc trước mặt.” Trong lòng Đằng Cận Tư đã sớm dự tính trước.

Đối xử với khách hàng chính là theo nguyên tắc thượng đế, Lương Chân Chân gật gật đầu, “Được, sau khi sửa xong tôi sẽ tới tìm anh.”

“Cung kính chờ đợi bất cứ lúc nào. Đã giữa trưa rồi, không bằng cô Lương lưu lại ăn bữa cơm trưa?”

“Cảm ơn tổng giám đốc Đằng có ý tốt, công việc trong đài của tôi còn tương đối nhiều.” Lương Chân Chân nói thầm trong lòng: lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết *, cô cũng không phải quá ngu ngốc, sẽ không bị lừa!

(*) lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết: Thành ngữ ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ ra, ai ai trong thiên hạ đều biết.

Cô cầm túi xách không để ý đến anh nữa, xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước liền truyền đến âm thanh trầm thấp cuốn hút của anh: “Nai con, tối hôm qua em mất ngủ?”

“Không có, tối hôm qua tôi ngủ rất ngon.” Cô trả lời rất bình tĩnh.

“Em lừa anh, nếu ngủ ngon sao quầng thâm dưới mắt lại lớn vậy? Em đừng cho bản thân áp lực lớn quá biết không? Anh không ép buộc em, nhưng anh chờ em.” Giọng Đằng Cận Tư kiên định mà thâm tình.

Ngón tay đang nắm chặt túi của Lương Chân Chân khẽ run, càng ngày anh càng am hiểu chiến thuật tâm lý rồi, tóm chặt lấy nhược điểm của mình, đâm vào giữa, cảm giác này rất đáng ghét, giống như không bình thường, trần trụi hiện ra trước mắt anh.

“Ừ, tôi đi đây.” Cô bước nhanh ra ngoài, việc đầu tiên khi trở về đài là giao bản thảo đã được sửa chữa khá nhiều cho tổng biên tập, hy vọng bà ấy có thể cho mình chút ý kiến, nhưng không ngờ bà ấy không nói gì cả, chỉ làm theo cô sửa. Nếu quý bà tổng biên tập đã không lên tiếng, cô cũng không có gì để oán trách, làm việc theo phân phó của lãnh đạo thôi!

Vốn cô định chờ sau buổi phỏng vấn này liền xin từ chức rời khỏi đài truyền hình, không hề nghe tới những lời đồn đãi thêu dệt kia, nhưng luôn có nhiều người không đồng ý buông tha cho cô, sáng hôm sau cô vừa tới đài liền nhìn thấy khá nhiều người tập trung một chỗ không biết đang nhìn cái gì bàn luận những gì, liếc nhìn về phía cô đều là ánh mắt khinh bỉ xem kịch vui, trong lòng cô chợt dâng lên dự cảm xấu, chẳng lẽ mí mắt phải nhảy ngày hôm qua thật sự linh nghiệm rồi?

Lâm Tịnh thấy cô vào phòng làm việc, liền tranh thủ giấu diếm thứ gì đó vào trong ngăn kéo, Lương Chân Chân hoài nghi liếc nhìn cô ấy, “Cô làm gì vậy?”

“Không làm gì cả.” Lâm Tịnh giả bộ bình tĩnh nói, nhưng hốt hoảng trong ánh mắt vẫn bị Lương Chân Chân phát hiện, lại liền tưởng tới ánh mắt của những người đó ở bên ngoài phòng làm việc, cô đoán nhất định là Lâm Tịnh biết chuyện gì, mà chuyện đó có liên quan đến cô, trong lòng liền có chủ ý.

“Hả? Đó là cái gì? Tiểu Nhu có phải cô rơi thứ gì đó không?” Cô dùng chiêu dương đông kích tây, thừa dịp Lâm Tịnh xoay người nhặt đồ trên đất, nhanh chóng mở ngăn kéo của cô ấy ra, lấy tạp chí mà cô ấy có ý đồ giấu đi, mở ra.

“Cái gì? Ở đâu?” Lâm Tịnh cô gái ngốc nghếch vẫn đi tìm, chờ đến lúc phát hiện không đúng, Lương Chân Chân đã mở tạp chí ra rồi, cô cuống quý nhào qua muốn cướp lại, “Chân Chân, cô hãy nghe tôi nói, đừng xem, đưa tin trên đó đều là thêu dệt vô căn cứ, không thể tin.”

Mặt Lương Chân Chân không có cảm xúc gì nhìn chằm chằm mấy chữ to màu đỏ: Tình nhân bí mật biến mất ba năm của Đằng thiếu trở về, mơ mộng chim sẻ biến thành phượng hoàng!

Phía dưới bài báo càng thêm khó coi, bao gồm tai tiếng ba năm trước đây cũng đào ra được, mặc dù chỉ là câu nói khái quát, nhưng đã đủ để khiến cho ký ức người ta vẫn còn mới mẻ, chuyện xảy ra gần đây càng làm cho người có lòng miêu tả sinh động như thật, hình dung cô là người phụ nữ hám giàu siêu cấp tôn thờ hư vinh, ngay cả hoàn cảnh gia đình nghèo khó của cô cũng bị lật ra, quả thật là chỗ nào cũng nhúng tay vào, tìm mọi cách chê bai cô, đả kích cô.

Sau khi xem xong, cô không giận dữ, cũng không vô cùng tức giận, ngược lại bình tĩnh, trong lòng cũng mơ hồ đoán được người này là ai, nhưng cô không đi đâm cô ta, cũng không định trả thù cô ta, có ý gì đây? Cuộc sống chính là như vậy, bạn không thể ép buộc tất cả mọi người thích bạn, luôn sẽ có một số người không vừa mắt hoặc hận bạn thấu xương, bạn có thể làm, trừ không đếm xỉa đến cũng chỉ không đếm xỉa, giống như bạn bị chó dại cắn, chỉ có thể đến bệnh viện tiêm vắc – xin phòng bệnh chó dại, mà không thể cắn lại nó một miếng, đạo lý giống nhau.

“Chân Chân, cô... không sao chứ?” Lâm Tịnh nhìn nét mặt của cô, cẩn thận hỏi.

“Không sao.” Lương Chân Chân khép tạp chí lại, đặt vào bên cạnh, sau đó cô cười đơn giản, mở mấy vi tính lên, bắt đầu vui đùa vào công việc, trong lòng có đau đớn khó tả

Đằng Cận Tư cũng nhìn thấy bài báo đưa tin không đúng này, so với Lương Chân Chân bình tĩnh, nhưng anh lại giận dữ, luôn có nhiều người ngày ngày nhàn rỗi không có việc gì làm lại thích bịa đặt sinh sự!

“Cậu chủ, tôi cảm thấy biện pháp tốt nhất để phá bỏ lời đồn chính là ngài tự mình tuyên bố với bên ngoài cô Lương là vị hôn thê của ngài.” Nam Cung Thần nhỏ giọng đề nghị.

“Không nhìn ra đó! Nam Cung cậu còn rất thông minh, đại ca, em cũng cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất, hơn nữa một lần vất vả cả đời nhàn nhã, chỉ có như vậy mới có thể vĩnh viễn chặn lại miệng những phóng viên bát quái kia, anh nghĩ đi! Cái gọi là bát quái, chính là một số người đoán mò phán đoán trong lúc rảnh rỗi, bởi vì họ không biết chân tướng sự việc, cả ngày chỉ biết thiên mã hành không * thêu dệt vô căn cứ, trí tưởng tượng càng phong phú, nội dung bát quái lại không đáng tin cậy, mà biện pháp tốt nhất để ngăn chặn những vấn đề này chính là nói ra chân tướng, làm cho bọn họ không có không gian để tưởng tượng.” Mạc Đông Lăng phân tích rất chuyên nghiệp.

(*) thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây (ví với căn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

Nam Hoa Cẩn chống cằm gật gật đầu, “Đại ca, tứ đệ nói rất có đạo lý, xét theo góc độ khác, việc này không chừng còn là một bước ngoặt rất tốt.”

“Bước ngoặt?” Chân mày Đằng Cận Tư nhíu lên, hơi khó hiểu.

“Đúng, anh có thể mượn cơ hội này tuyên bố với bên ngoài về quan hệ với chị dâu nhỏ, cũng mang ảnh chụp cầu hôn lần trước ra ánh sáng, cứ như vậy, hình ảnh chuyện trong nhà không phải là chân tướng cứng như thép sao? Còn có ai dám chất vấn? Kể từ đó, vừa phá bỏ lời đồn đồng thời giải quyết vấn đề khó khăn của đại ca, chẳng phải vẹn toàn đôi bên?” Nam Hoa Cẩn cười hì hì bưng chén lên.

“Ừ, không tệ, không tệ! Cứ làm như thế!” Đằng Cận Tư càng nghĩ càng cảm thấy bọn họ nói rất đáng tin, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề, “Cảnh lần trước anh cầu hôn không chụp lại.”

Mạc Đông Lăng lập tức che miệng ho nhẹ, “Đại ca, tam ca đã có kế hoạch trước.”

“Đại ca, là như vậy, lúc ấy em vốn nghĩ tới...” Nam Hoa Cẩn liền tranh thủ nói liên tục, tạo thành hiểu lầm chưa chắc không tốt.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta, bên môi chậm rãi mở ra tạo thành nụ cười ý vị sâu xa, “Thằng nhóc thúì! Cậu được lắm!”

“Đây không phải là em phòng ngừa chu đáo sao? Hà hà...” Nam Hoa Cẩn rất phối hợp cười khúc khích hai tiếng.

“Nam Cung, bây giờ cậu gọi điện cho các nhà truyền thông cho tôi, nói buổi chiều tôi muốn mở họp báo.” Đằng Cận Tư liếc về phía trợ thủ đắc lực của mình.

“Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.” Nam Cung Thần nhận lệnh lui ra, vừa đi ra khỏi phòng làm việc thì có thư ký tới nói cho anh biết, dưới quầy lễ tân tầng một có gọi điện thoại, có vị Thẩm tiên sinh muốn gặp tổng giám đốc Đằng.

Trong lòng anh suy nghĩ vị Thẩm tiên sinh này chắc chắn chính là ba của Lương Chân Chân – Thẩm Bác Sinh, lúc này ông ta đến tìm cậu chủ làm gì? Ôm đầy nghi vấn gõ cửa, “Cậu chủ, Thẩm Bác Sinh Thẩm tiên sinh đến thăm ngài, nói là muốn tìm ngài hàn huyên một chút.”

Đằng Cận Tư ngưng mày, dừng một chút, “Để cho ông ta tới phòng khách chờ tôi.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu.” Nam Cung Thần xoay người rời đi.

“Thẩm Bác Sinh? Ông ta tới làm gì?” Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng hơi khó hiểu, bọn họ còn không biết Lương Chân Chân chính là con gái ruột của Thẩm Bác Sinh.

“Ông ấy là cha ruột của nai con.” Đằng Cận Tư lạnh lùng ném ra một câu rồi đứng dậy đi.

“Cái gì? Chị dâu nhỏ lại là con gái nhà họ Thẩm?” Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng đưa mắt nhìn nhau, thấy chuyện càng ngày càng thú vị!

277. Chương 278. Bà Xã Được Nhận Định

Bên trong phòng khách, Đằng Cận Tư và Thẩm Bác Sinh ngồi đối mặt, quan sát lẫn nhau, trong mắt đều mang theo đánh giá kỹ, xét về khí thế, dĩ nhiên là Đằng Cận Tư hơn một bậc.

“Đằng thiếu, hôm nay tôi tới tìm cậu, là vì con gái tôi – Chân Chân, tôi không hy vọng con bé bị bất cứ tổn thương nào.” Thẩm Bác Sinh đi thẳng vào vấn đề, nói rất dứt khoát.

“Hà? Thẩm tiên sinh muốn nói gì?” Đằng Cận Tư tao nhã uống trà, nhú mày liếc Thẩm Bác Sinh, anh không có cảm tình với người đàn ông này,, mặc kệ năm đó có khổ tâm gì, cuối cùng ông ta lại từ bỏ nai con và mẹ của cô, làm cho hai người trải qua cuộc sống khổ cực, đây tuyệt đối không phải là việc làm của người đàn ông có trách nhiệm!

Thẩm Bác Sinh là lão giang hồ, từ thái độ của Đằng Cận Tư đối với ông là có thể cảm thấy người đàn ông này không thân thiện, nhưng mục đích tới đây lần này của ông không có gì khác, chỉ vì con gái của mình, cho nên có mấy lời phải nói.

“Đằng thiếu, Chân Chân là con gái của tôi, mặc dù con bé không muốn vào nhà họ Thẩm, nhưng dù sao con bé cũng là huyết mạch của nhà họ Thẩm tôi, tôi không hy vọng con bé bị bất kỳ ai ức hiếp, càng không hy vọng bị kịch ba năm trước tái diễn lần nữa, nếu như cậu không thể cho con bé hạnh phúc, hãy bỏ qua con bé được không? Con bé là cô gái đơn thuần lương thiện, chịu không nổi những lời đồn đại ác độc đó!” Thẩm Bác Sinh nói nửa thỉnh cầu nửa nghiêm nghị.

“Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ ông hiểu lầm, tôi yêu nai con, cũng nhất định sẽ cho cô ấy hạnh phúc, sự kiện lời đồn đại lần này tôi đã nghĩ ra biện pháp giải quyết rất tốt, cũng không phiền ngài bận tâm.” Tròng mắt đen của Đằng Cận Tư hơi khép, giọng nói rất kiên định, chuyện giữa anh và nai con đâu cần người khác xen

vào, cho dù cha của nai con cũng không thể, chứ đừng nói tới ông ta vốn không phải là người cha có trách nhiệm.

Thẩm Bác Sinh bị cậu ta phản bác lại không còn lời nào để nói, trong lòng thở dài nặng nề, ông cũng không cầu xin gì, chỉ hy vọng con gái có thể hạnh phúc, có thể gả cho một người đàn ông tốt yêu thương con bé, nói thật, Đằng Cận Tư không phải là con rể tốt trong cảm nhận của ông, người đàn ông này quá mức cường thế cùng bá đạo, cậu ta có thể cho Chân Chân cuộc sống yên ổn hạnh phúc sao?

“Tôi biết mình không làm nghĩa vụ của một người cha với Chân Chân, đây là tiếc nuối cả đời tôi, cho nên tôi hy vọng có thể dùng quãng đời còn lại của mình chăm sóc cho con bé thật tốt, bảo vệ con bé, Đằng thiếu, thứ cho tôi nói thật, cậu và Chân Chân chênh lệch quá lớn, không thích hợp. Hơn nữa cậu không cho con bé cuộc sống yên bình ổn định, thay vì như vậy chỉ bằng sớm ngày buông tay.” Ông nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cho rằng đây là vì tốt cho con gái, dù sao con bé và Đằng Cận Tư không phải là người cùng một thế giới.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn ông ta, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh, “Có thích hợp hay không không phải do tự ông tính toán, ông cũng không có bất kỳ tư cách gì mà huơ tay múa chân ở đây! Trước kia ông đã làm gì? Bây giờ chạy tới đây nói như vậy không cảm thấy quá muộn sao? Ông không tham dự vào cuộc sống trước năm mười tám tuổi của nai con, thì sau này không cần ông tới bình luận xằng bậy.”

“Xem ra tâm ý Đằng thiếu đã quyết, nhưng chuyện tình cảm chú trọng đôi bên tình nguyện, đơn phương chỉ làm hại người hại mình mà thôi.” Thẩm Bác Sinh hoàn toàn bất cứ giá nào.

“Thẩm tiên sinh, nể mặt nai con, tôi cho ông một cơ hội tự mình đi ra ngoài, thời giờ của tôi rất quý giá, không rảnh để nghe ông nói lung tung lộn xộn như thế, một người không biết chuyện có tư cách gì ở đây nói ầu nói tả? Ông cho rằng mình đúng sao? Vậy cũng chỉ là giải thích của cá nhân ông thôi!” Đằng Cận Tư rất không vui mừng, thù địch trong mắt thâm trầm như nước.

“Nếu như vậy, Thẩm tôi cáo từ.” Thẩm Bác Sinh tới đây vốn không ôm hy vọng quá lớn, chỉ muốn thử một chút coi có thể khuyên thành công không, trong lòng ông đã hạ quyết tâm muốn công bố thân phận nhị tiểu thư nhà họ Thẩm với công chúng, mặc kệ Chân Chân có thể trách ông hay không, ông cũng muốn nói cho mọi người biết Chân Chân không phải là “Chim sẻ” hay cô bé lọ lem, mà là thân phận thiên kim tiểu thư tôn quý.

Ngồi trên xe về công ty, ông gọi điện thoại cho thư ký, để cậu ta lập tức liên lạc với tất cả tạp chí lớn cùng bạn bè phóng viên, hai giờ chiều mời họp báo.

Tâm tình Nam Cung Thần thấp thỏm, bởi vì sắc mặt cậu chủ không tốt, từ lúc rời khỏi phòng khách cho đến giờ, vẫn luôn đen xì như nước sâu, môi mỏng mím chặt, giống như lúc nào cũng có thể bộc phát.

Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng cũng biết điều ngồi ở một bên không lên tiếng, trong thăm thẳm suy đoán có phải Thẩm Bác Sinh đã nói gì không nên chọc giận đại ca không, rất dễ nhận thấy, nội dung có liên quan đến chị dâu nhỏ, cho nên lúc này sáng suốt nên giữ yên lặng thì tốt hơn, bởi vì chỉ cần dính đến chuyện của chị dâu nhỏ, đại ca sẽ vui giận bất thường.

“Hai giờ chiều tiến hành họp báo như thường, tứ đệ, chuyện tiếp theo giao cho cậu.” Đằng Cận Tư trầm giọng nói.

“Đại ca yên tâm, em đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.” Về mặt Mạc Đông Lăng thành thật vỗ ngực.

Xế chiều hôm nay, là lúc mà tất cả các tạp chí lớn ở thành phố C và các phóng viên bận rộn nhất, bởi vì họ phải chia ra chạy tới hai buổi họp báo, một do chủ tịch tập đoàn Đế Hào tư tiếng tăm lừng lẫy Đằng Cận Tư triển khai, một người khác chính là tổng giám đốc Thẩm rất có danh vọng trong giới tài chính Thẩm Bác Sinh, phải biết rằng hai người này bình thường đều rất an phận, ngày hôm nay lại đồng thời tổ chức họp báo, thật sự khiến cho người ta khó lý giải, không khỏi ôm lấy hứng thú thật lớn với nội dung bọn họ sắp sửa nói ra.

Hiện trường rất hỗn loạn, mỗi một người đều muốn chen chân đứng phía trước, để chọn một góc hình tốt nhất cùng tin tức mới nhất, đương nhiên là muốn nắm chặt lấy cơ hội ngàn năm một thuở như thế.

Trong một sảnh chính tòa nhà tập đoàn Đệ Hào tư đã sắp xếp thỏa đáng, mấy trăm phóng viên chuyên nghiệp đang cầm máy chụp hình chờ ở đây, không nhìn được mà bàn tán xôn xao, không rõ Đẳng thiếu bán nút thắt gì, chẳng lẽ liên quan đến tạp chí buổi sáng?

Đúng hai giờ, Đẳng Cận Tư với bộ âu phục đen bước chân tao nhã đi ra từ thang máy, lập tức dẫn tới một nhóm phóng viên cầm máy chụp hình chụp cuống cuống, hận không thể lập tức nhào tới.

Nam Cung Thần đã dự liệu từ trước sẽ xuất hiện tình huống mất khống chế như vậy, cho nên anh đã sớm làm xong chuẩn bị khẩn cấp, sai mười mấy nhân viên an ninh tới, đứng kín mít một vòng, phòng ngừa phát sinh biến cố bất ngờ.

“Tất cả mọi người yên lặng!” Anh la lớn, nhưng phóng viên ở dưới vẫn rất kích động, hoàn toàn không coi lời của anh là quan trọng, đây là lần đầu tiên phỏng vấn Đẳng thiếu ở khoảng cách gần! Cơ hội tốt khó có được cỡ nào, đương nhiên là phải nắm thật chặt.

Đẳng Cận Tư cau mày đi lên bàn, cầm Microphone, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Rất thích âm ỹ sao? Vậy các người cứ âm ỹ, tôi không tiếp.” Nói xong liền tỏ ý định đi, đám phóng viên liền lập tức cầm miệng, âm thanh lập tức nhỏ đi nhiều, dần dần lặng ngắt như tờ.

Hai phút sau, anh mới chậm rãi mở miệng, “Hôm nay mời mọi người tới đây không phải để nói chuyện phiếm, tôi nói lời rất quan trọng, hy vọng mỗi người nghe rõ ràng rồi, từng câu từng chữ không cho phép sai lệch, nếu không, tòa soạn báo hay tạp chí của các người cứ chờ tuyên bố đóng cửa đi.”

Phía dưới truyền đến một trận âm thanh thổn thức cùng tiếng thán phục, ồn ào đều bị khí thế mạnh mẽ của Đẳng thiếu chấn áp, lại không dám lên tiếng, tất cả đều nín thở chờ đợi lời kế tiếp của anh.

“Lương Chân Chân là người phụ nữ duy nhất mà Đẳng Cận Tư tôi yêu đời này, là người phụ nữ tôi muốn nắm tay bên nhau đến già mà chết, cũng là bà xã mà tôi nhận định trong lòng.” Giọng Đẳng Cận Tư trầm thấp mà kiên định có lực, xuyên thấu vào tận trong lỗ tai mỗi người bên dưới.

Có thể suy nghĩ là biết, trong nháy mắt những phóng viên kia như bị nổ tung, mắt mở thật to, tràn ngập không thể tưởng tượng được, miệng vô thức mở lớn, “Trời ạ! Không thể nào!”

“Không phải tôi nghe nhầm chứ? Đẳng thiếu nói Lương Chân Chân là bà xã mà ngài ấy nhận định trong lòng?”

“Quả thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Đúng! Người phụ nữ tên Lương Chân Chân kia cũng quá lợi hại, lại có thể từ tình nhân thành công leo lên bà xã, dùng thủ đoạn gì chứ? Mẹ hoặc Đẳng thiếu đến thần hồn điên đảo như thế?”

Đột nhiên, “Bộp” một âm thanh vang lên, Đẳng Cận Tư dậm một dậm lên trên bàn, trông mắt đen lạnh lùng quét một vòng phía dưới, “Gọi các người đến đây, là để nghe tôi nói, không phải để nghe mấy người nói! Hiểu chưa?”

Kinh sợ làm ra tác dụng rõ rệt, người phía dưới đang xì xào bàn tán lập tức im miệng, vậy mà, luôn có mấy người cả gan giơ tay lên hỏi, “Đẳng thiếu, bối cảnh gia đình ngài sẽ cho phép người phụ nữ xuất thân từ tầng lớp thấp như Lương Chân Chân vào cửa sao? Hay là nói, ngài chỉ bị mẹ hoặc một lúc thôi?”

“Nam Cung, ném cô ta ra ngoài.” Giọng Đẳng Cận Tư lạnh lẽo như băng sương, không mang theo chút tình cảm tốt đẹp nào.

“Vâng” Nam Cung Thần gật đầu đi tới, ý bảo an ninh xử lý cô phóng viên nhỏ không biết sống chết ra ngoài, không ngờ cô nữ sinh nhỏ bé to gan lớn mật, “Đẳng thiếu, cử chỉ của ngài cho tôi thấy ngài đang trốn tránh vấn đề! Trong cuộc sống hiện thực nào có nhiều chuyện xưa cô bé lọ lem gặp bạch mã hoàng tử, tất cả đều là giả! Bị thương đều là những người phụ nữ đáng thương khổ khổ vì tình kia.”

“Chậm đã.” Đẳng Cận Tư chợt dặn nhân viên an ninh dừng tay, có thâm ý khác liếc mắt nhìn cô nữ sinh to gan lớn mật, bên môi chậm rãi nhếch lên lộ ra một nụ cười mờ ám quyền rũ

“Thật sao? Xem ra cô nghe không rõ ràng, vậy thì tôi lặp lại một lần nữa, Lương Chân Chân là người phụ nữ duy nhất mà đời tôi nhận định, là bà xã của tôi, cũng là cháu dâu mà bà nội tôi đã chọn lựa, giữa chúng

tôi, không tồn tại bất cứ vấn đề gì mà cô nói.”

278. Chương 279. Lời Thề Kiên Định

Lời này vừa nói ra, phía dưới hoàn toàn xôn xao, mọi người nghen hóng nhìn trần trối, tiếng hút khí liên tiếp, không thể tin nhìn người đứng trên bục Đằng Cận Tư, giọng điệu của anh một chút cũng không hề giống đang nói đùa, vẻ mặt nghiêm túc khiến cho lòng người sinh ra nghi vấn, đều không rõ đến tột cùng Lương Chân Chân có sức quyến rũ gì khiến cho Đằng thiếu bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không tiếc tổ chức họp báo thông báo với nhân dân cả nước về quan hệ giữa bọn họ, còn nói cô ta là bà xã do anh nhận định.

Vậy mà cảnh trên máy chiếu xuất hiện tiếp theo càng làm mọi người kinh ngạc, Đằng thiếu cảm nhận trong tay quỹ một chân cầu hôn Lương Chân Chân, những nhân vật nổi tiếng đứng từng vòng chung quanh, trong đó có cả Đằng lão phu nhân.

Hình ảnh rất đẹp mắt, Lương Chân Chân mặc bộ váy trắng đứng đó, đẹp đến thoát tục, cặp mắt đen trong suốt như nước giống như mờ mịt bởi một tầng sương mù mơ hồ, vừa nhìn đã thương.

“Trời ạ! Đằng thiếu lại có thể quỹ xuống cầu hôn? Thật không thể tưởng tượng nổi!” Trong đám người bộc phát ra từng tiếng hô kinh ngạc, đồng thời cũng giờ máy ảnh lên “Tách tách” chụp không ngừng, đều muốn nắm lấy hình ảnh đẹp đẽ trên màn hình này.

Đằng Cận Tư rất hài lòng khi nhìn thấy phản ứng của đám phóng viên, giơ tay lên, ý bảo bọn họ yên tĩnh lại, giọng nói lạnh nhạt mà đầy lực, “Tôi hy vọng, sau này có thể nhìn thấy bài báo khiến tôi hài lòng, về phần xì căng đan rêu rĩa bát quái và vu oan phỉ báng khác, từ khoảnh khắc này, hết thảy không được xuất hiện trở lại! Mọi người chắc cũng đều biết, tính khí Đằng thiếu không được tốt, tính nhẫn nại càng không có, hậu quả khi chọc giận tôi, không phải các người có thể chịu đựng nổi.” Tốc độ nói chuyện của anh rất chậm, mỗi một câu một chữ đều bao hàm ý uy hiếp, con người đen sắc sảo đảo qua mỗi người, khí thế cường đại khiến cho người ta không rét mà run.

Cũng trong lúc đó, bên trong sảnh chính tầng một tập đoàn “Bác Nguyên”, cũng tiến hành họp báo, hơn mười vị phóng viên cầm máy chụp hình bấm “Tách tách tách”, người nọ nói tiếp người kia lên hỏi.

“Tổng giám đốc Thẩm, nếu Lương Chân Chân là con gái ruột của ngài, vậy vì sao cô ấy họ Lương chứ không phải họ Thẩm?”

“Tổng giám đốc Thẩm, tin đồn bên ngoài, Lương Chân Chân không phải là con gái ruột của phu nhân ngài, chẳng lẽ là con riêng bên ngoài của ngài? Bởi vì không có thân phận, cho nên bây giờ mới công khai?”

“Tổng giám đốc Thẩm, ngài có phải là Trần Thế Mỹ hiện đại, bỏ vợ bỏ con?”

“Tổng giám đốc Thẩm, nghe nói con gái ngài – Lương Chân Chân – đã từng làm tình nhân, không biết tổng giám đốc Thẩm có biết tình hình, đáp lại như thế nào?”

...

Tất cả vấn đề giống như mũi nhọn bắn về phía Thẩm Bác Sinh đang đứng giữa sân khấu, sắc mặt của ông hơi đen, nhưng gờng càng già càng cay, rất nhanh liền trấn tĩnh lại rồi, hắng giọng rồi đáp: “Chân Chân quả thật không phải do phu nhân bây giờ của tôi sinh ra, nhưng mẹ của con bé là người phụ nữ quan trọng nhất đời Thẩm Bác Sinh tôi cũng là người tôi yêu sâu đậm nhất, không thể rằng long đầu bạc cùng bà ấy là chuyện mà tôi ăn năn trọn đời, chuyện cũ đều là quá khứ, đều đã qua, hy vọng mọi người vĩnh viễn không nhắc lại cũng như tăng thêm phỉ báng, đây là chuyện riêng của tôi, tôi có quyền giữ yên lặng không nói.” Giọng nói của ông đầy đau thương, hơi dừng lại, điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói tiếp.

“Ngoài ra, tôi cũng hy vọng Chân Chân có thể tha thứ cho người cha vô trách nhiệm là tôi đây, tôi thiếu hụt cuộc sống ngày trước của con bé, nhưng từ nay về sau tôi sẽ dùng khả năng lớn nhất của mình đi yêu

thương con bé, bảo vệ con bé không phải chịu bất kỳ tổn thương nào, lại càng không cho phép người khác bàn luận xằng bậy về con bé, chửi bới, vu oan con bé, tôi tin tưởng nhân cách con gái mình, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện hư ảo giả dối không có thật kia, có đôi khi tận mắt nhìn thấy hay chính tai nghe thấy chưa hẳn đã là thật, chứ đừng nói tới lời đồn của người qua đường một đồn mười mười đồn trăm!”

Thẩm Bác Sinh là thương nhân thành công, có thể ứng đối tự nhiên với các tình huống bất ngờ, mặc dù các phóng viên hỏi bèn nhẹn, nhưng ông vẫn có thể trả lời tốt, cho dù là từ mặt bên hay chính diện, đều khiến người ta không còn lời nào để nói.

“Tổng giám đốc Thẩm, chúng tôi biết ngài bảo vệ con gái, nhưng mọi người đều biết cô ấy lém phếng với tổng giám đốc tập đoàn Đệ Hào tư, ngài nói như vậy chẳng phải là giấu đầu hở đuôi? Còn nữa, tôi nghe nói tổng giám đốc Đằng cũng mở hộp báo, chẳng lẽ hai người hẹn trước?” Lại một phóng viên khác hỏi.

“Hẹn trước? Trí tưởng tượng của các vị phóng viên thật phong phú, chuyện gì cũng có thể bị mấy người liên tưởng chung một chỗ, cả ngày đoán tới đoán lui không thấy mệt? Tôi muốn nói cũng chỉ có thế, mọi chuyện đã phơi bày cả rồi, nếu các người thêu dệt vô cớ thêm, đừng trách Thẩm Bác Sinh tôi không khách khí! Từ nay về sau, nếu để cho tôi nghe thấy hoặc nhìn thấy bất kỳ tin tức không đúng nào về nhị tiểu thư nhà họ Thẩm, tôi sẽ dùng quy định pháp luật trừng trị nghiêm khắc đơn vị mắc phải! Tuyệt đối không nương tay!” Giọng nói và vẻ mặt của Thẩm Bác Sinh đều nghiêm khắc, hôm nay ông đã triệt để bằng bất cứ giá nào rồi, vì con gái mà không tiếc tự hủy hình tượng, để cho mọi người thấy một mặt khác của Thẩm Bác Sinh, cũng biết ông không phải là người đàn ông tốt mọi mặt như trong suy nghĩ của tất cả mọi người, sự thật và mơ ước luôn kém một bước.

Nhưng ông không hối hận, vì Chân Chân, ông tình nguyện làm như vậy, công việc mãi mãi không phải là vị trí thứ nhất trong cuộc sống, không khí hòa thuận trong gia đình mới mang đến vui vẻ cùng hạnh phúc cho mọi người, ông không yêu cầu quá xa vời, chỉ hy vọng có thể vì Chân Chân làm chút chuyện gì đó, để bù đắp chút tình thương của cha mà mình đã thiếu con bé nhiều năm.

Trên tầng hai siêu thị thương mại thành phố C, Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny nắm tay nhau đi dạo phố ở đây, vốn hôm nay hai người đều đi làm bình thường, sở dĩ có thể ra ngoài chơi là vì có quan hệ chặt chẽ với tin tức trên tạp chí buổi sáng.

Lương Chân Chân vốn không để ý tới chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách thánh hiền, nhưng lại có vài người không muốn buông tha cho cô, cố ý hay vô ý đi qua bên người cô, giọng điệu không tốt nói một chút sỉ nhục người, khi cô không thể nhịn được nữa thì tổng biên tập xuất hiện, trách cứ mấy người buôn chuyện một trận, sau đó để cho cô nghỉ một ngày, để cho cô ra bên ngoài giải sầu, không để ý tới tin tức bất nháo kia, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc *.

(*) Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc: Người ngay thẳng thì cho dù không cần giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Cụ thể hơn ví dụ bị vu vạ hay bị nghi oan hay bị nói xấu gì thì người ta không cần thanh minh thanh nga gì hết dần dà sự thật cũng được phơi bày.

Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Cô suy nghĩ một chút liền đồng ý, thay vì ở trong đài nghe mấy lời đồn đại dơ bẩn, còn không bằng ra ngoài hít thở một chút không khí mới mẻ, cũng giảm bớt phiền muộn trong lòng, một người nhàm chán đi dạo lung tung trong công viên, hành động tùy ý, không có mục đích, ai cũng không rõ bạn... bạn cũng không biết người khác, giống như ở trong một không gian song song không giao nhau, tự do tự tại.

Thấy điện thoại của Tiết Giai Ny, cô đã có thể đoán trước được cô ấy sẽ nói gì, không hổ là bạn thân nhất, dù lúc nào cũng chú ý đến cô, cho cô trợ giúp âm áp và thân mật nhất.

“Giai Ny, tớ không sao, cậu đừng lo lắng, tớ nhất định sẽ càng đề xuống càng dũng cảm.” Cô không muốn để cho bạn tốt lo lắng cho mình, gần đây tình cảm của cô ấy không thuận lợi, đều do bác sỹ Quan chết tiết kia, hại người ta rất nặng nề!

Chân Chân, đừng nói gì cả, cậu ở đâu? Tiết Giai Ny vốn không nghe lời của cô ấy, cô không thể nghe lời ăn ở hai lòng của Chân Chân, lúc này cô ấy cần nhất chính là bạn bè.

Trong lòng Lương Chân Chân chảy qua một dòng nước ấm, đã biết Giai Ny hạ quyết tâm, cũng không nhiều lời, “Công viên Cảnh Thái.”

Được, chờ tớ, trong vòng mười lăm phút chạy tới. Nói xong, Tiết Giai Ny liền cúp điện thoại, chạy đến phòng làm việc của lãnh đạo xin nghỉ nửa ngày, chạy nhanh như làn khói.

Hai người gặp mặt ở trong công viên, sau đó đi chầm chậm một giờ ở gần trung tâm thương mại, nói mua đồ phát tiết cho oai, kết quả chiến đấu hơi kinh người, đầy túi lớn túi nhỏ.

“Giai Ny, chúng ta tìm một quán cà phê ngồi một lúc đi, vừa khát vừa mệt!” Hôm nay lúc đi làm Lương Chân Chân mang giày cao gót, vẫn đi dạo đến bây giờ, quả thật hơi chịu không nổi.

“OK, tớ biết ở đường đối diện có một quán cà phê không tệ, chúng ta đi chứ?” Tiết Giai Ny kéo tay bạn tốt, nói thân mật.

“Ừ.” Lương Chân Chân cười gật đầu, kéo Giai Ny đi về phía thang máy, trên đường đi ra cửa vừa vặn đi qua mấy chỗ LCD, nhân vật trên đó cùng nội dung phông văn khiến hai người sợ ngây người.

“Lương Chân Chân là người phụ nữ duy nhất mà Đảng Cận Tư tôi yêu đời này, là người phụ nữ tôi muốn nắm tay bên nhau đến già mà chết, cũng là bà xã mà tôi nhận định trong lòng.” Những lời này giống như quả núi lớn ném về phía Lương Chân Chân đang bình tĩnh như nước hồ thu, khuấy động lên từng cơn sóng gợn.

Tiết Giai Ny trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, “Chân Chân, tớ cảm thấy lần này Đảng Cận Tư rất nghiêm túc, cậu nhìn nét mặt cùng giọng nói, thật khó tưởng tượng người đàn ông kiêu ngạo, lạnh lùng xa cách lại có thể nói ra lời chân thành cùng sâu sắc như vậy, còn có khí thế của anh ta, quá mạnh mẽ! Làm những phóng viên kia khiếp sợ chỉ có thể quỳ dưới chân anh ta, khí thế vương giả trời sinh!”

Lương Chân Chân không nói gì, khẽ cắn môi nhìn chằm chằm màn ảnh lớn, muốn nhìn rõ ràng người đàn ông trên đó, lông mày, ánh mắt, mũi, bờ môi của anh, kết hợp lại sao hoàn mỹ, giống như ông trời điêu khắc tỉ mỉ tạo ra, thật muốn sờ, cảm nhận nhiệt độ của anh.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh sẽ lựa chọn phương thức này để phá bỏ lời đồn đại, nói cho mọi người biết người phụ nữ anh yêu tên Lương Chân Chân, tương đương với tuyên bố cho toàn thế giới anh yêu cô, muốn ở chung một chỗ với cô, là bà xã anh thừa nhận.

Trong lòng bỗng có chỗ nào đó mềm yếu rồi, chậm rãi chảy qua một dòng nước ấm, hốc mắt cũng hơi ướt át, bên môi không tự chủ nhếch lên lộ ra nụ cười ấm áp, lời của anh khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc, cảm giác được một người che chở, thật tốt!

“Chân Chân, cậu mau nhìn bên kia! Đó không phải là ba cậu sao? Ông ấy cũng mở hộp báo, OMG! Bọn họ hẹn trước sao?” Tiết Giai Ny đột nhiên chỉ vào màn ảnh cách bọn họ khá xa kêu lên.

279. Chương 280. Cảm Giác Hạnh Phúc

Lúc Lương Chân Chân quay đầu nhìn, cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đúng là hai người này giống như hẹn trước, lại có thể mở hộp báo cùng một lúc, nói nội dung đều liên quan đến cô, Thẩm Bác Sinh thâm tình nói những lời kia khiến trong lòng cô có cảm giác không nói nên lời, không biết là nên vui mừng hay còn lo lắng, xem ra, cô không muốn nổi tiếng cũng khó rồi.

Thân phận nhị tiểu thư nhà họ Thẩm, dù một chút cô cũng không thêm khát, nếu như có thể, cô tình nguyện vẫn cứ trôi qua như vậy, nhưng... việc đời luôn khó có thể dự liệu.

“Chân Chân, cậu không sao chứ?” Tiết Giai Ny lo lắng kéo tay bạn tốt, cô biết cô ấy không thích cái gọi là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm, càng hiểu tâm tình mâu thuẫn trong lòng cô ấy, không khỏi hơi bận tâm.

“Không có việc gì, có nhiều thứ nếu như đã tồn tại, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể tiếp nhận, coi như hôm nay ông ấy không nói, thì một ngày nào đó cũng sẽ bị người biết, đến lúc đó không chừng lại gây ra sóng to gió lớn hơn bây giờ, thay vì như vậy không bằng hôm nay mở hết mọi chuyện ra, có lẽ là chuyện tốt.” Lương Chân Chân mỉm cười nhạt, cô tức giận ư? Có gì đáng giá mà tức giận? Ông ấy đúng là cha ruột của mình, ông nói những lời ấy cũng là sự thật, tiếp xúc với ông ấy ba năm gần đây, bằng trái tim mà nói, ông ấy thật lòng đối xử tốt với mình, cũng im lặng âm thầm giúp đỡ mình và mẹ Diệp.

Nói không cảm động tuyệt đối là giả, sâu trong đáy lòng cô sao lại không khát khao tình thương của cha, nhưng sự thật luôn kém quá xa mơ ước, sẽ có rất nhiều xiềng xích trói buộc chúng ta, để cho chúng ta không cách nào dừng cảm bước ra. Thân phận nhị tiểu thư của nhà họ Thẩm chỉ là danh hiệu hư ảo với nàng mà thôi, nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện cha của mình là người rất bình thường.

“Mặc dù Thẩm Quân Nhã rất đáng ghét, nhưng ba cậu vẫn rất tốt, trong công việc có danh tiếng, cũng tốt với cậu, không giống như người chỉ có bản lĩnh bên ngoài, ông ấy có thể nói ra trước mặt mọi người nói lên ông ấy là người đàn ông có thể đảm trách, bình tĩnh với các vấn đề của phóng viên, tiến lùi có mức độ, thà bị lật nghiêng hình tượng của mình cũng muốn nói ra sự thật, phần dũng khí này, không phải tất cả mọi người đều có thể làm được. Quay đầu lại nói tới người kia nhà cậu, quả thật là nhất minh kinh nhân! Xem ra anh ta quyết tâm muốn đưa cậu về nhà rồi, nói vào Microphone tuyên bố với thế giới cậu là bà xã mà anh ấy nhận định trong lòng, cậu còn chạy thoát?” Tiết Giai Ny cười hì hì trêu ghẹo, thấy bạn tốt hạnh phúc, cô thật lòng vui vẻ cho cô ấy.

(*) Nhất minh kinh nhân: hành động và lời nói khiến người khác kinh ngạc.

“Giai Ny, cậu rất biết trêu chọc người ta.” Trên mặt Lương Chân Chân nổi lên đồ ỉm khả nghi, xấu hổ liếc nhìn bạn tốt, ánh mắt không tự chủ dời đến một người khác trong màn hình, người đàn ông với vẻ tuấn tú phong độ, khi giơ tay cũng lộ ra khí phách vương giả, khiến cho người ta thán phục.

“Ái chà! Nhìn ánh mắt của cậu xem, nhìn thẳng vào anh ta, xuân tình dập dờn!” Tiết Giai Ny nháy mắt ra hiệu trêu chọc cô.

Hai gò má của Lương Chân Chân đỏ bừng, “Giai Ny! Tớ đâu có...”

“Được rồi được rồi! Biết da mặt cậu mỏng, biểu hiện hôm nay của hai người đàn ông này đều không tệ, đáng giá thêm điểm!” Trên mặt Tiết Giai Ny tràn đầy nụ cười vui vẻ.

“Đi, đi quán cà phê.” Lương Chân Chân vội vàng kéo tay Giai Ny đi ra ngoài, không vui buổi sáng đều bị cuốn đi rồi, chỉ còn lại ngoài ngọt ngào vẫn chính là ngọt ngào, trong lòng tràn ngập hạnh phúc mênh mông.

“Cô gái nhỏ then thùng.” Hai người vừa đi vừa cười đùa ra khỏi trung tâm thương mại, đi tới quán cà phê.

Dọc đường đi, đột nhiên Tiết Giai Ny nhớ tới điều gì, “Chân Chân, cậu và thị trưởng Quý, còn liên lạc nhiều không?”

“Thỉnh thoảng liên lạc, sao vậy?” Lương Chân Chân không hiểu sao đột nhiên Giai Ny lại hỏi tới vấn đề này, hơi buồn bực.

“Ngốc nghếch! Người sáng suốt cũng nhìn ra anh ấy thích cậu, chắc chắn anh ấy cũng nhìn thấy buổi họp báo vừa rồi, không chừng người ta đang ở đâu đó mà đau lòng đấy!”

“Tớ cũng cảm thấy anh ấy có tình cảm khác thường với tớ, cho nên gần đây vẫn một mực tránh né anh ấy, Quý đại ca là người tốt, nhất định sẽ gặp một nữ sinh tốt hơn tớ.” Lương Chân Chân mấp máy môi, cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể cảm thấy Quý đại ca đối xử khác thường với cô, cho dù là ba năm trước đây hay bây giờ, anh đều nghĩa vô phần cổ * trợ giúp mình, không cần bất kỳ báo đáp gì, là mình thiếu anh quá nhiều.

(*) nghĩa vô phần cổ: làm việc nghĩa không chùn bước.

“Ôi... Nếu tớ nói, trừ Diệp Thành Huân là đóa đào hoa thôi, hai đóa đào hoa khác đều là nhân trung chỉ long * số một số hai, rất khó được đó!” Tiết Giai Ny xúc động thở dài.

(*) nhân trung chỉ long: rồng trong biển người.

“Giai Ny, tớ muốn tìm một cơ hội mời Quý đại ca ăn cơm, tiện thể hàn huyên với anh ấy một chút.”

Tiết Giai Ny chống cằm suy nghĩ, “Cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn, để cậu nói rõ tâm tư của mình với anh ấy, dù sao cũng tốt hơn là để anh ấy đơn phương chờ đợi.

Suốt buổi chiều, hai người ngồi trong quán cà phê nói chuyện tình cảm và cuộc sống, tâm sự suy nghĩ trong lòng, vốn không để ý tới bên ngoài đang thảo luận hò hét ầm ĩ và suy đoán, thời gian trôi đi từ lúc nào không hay biết. Nhưng Lương Chân Chân biết, sau ngày hôm nay, cô liền hoàn toàn nổi danh, không khỏi thổ dài trong lòng, nói thật, cô không thích cảm giác đó, đi tới đâu cũng bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, xoi mói, một chút tự do cũng không có. Cô có thể tưởng tượng được giờ phút này đồng nghiệp trong đài đang làm gì, nơi đó là cái nôi bát quái, rất nhức đầu!

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— —

Cô đoán không nhầm, sau khi họp báo, trong đài truyền hình giống như nổ tung, cả đám đều tập trung lại một chỗ ghé tai bàn luận, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin được.

“Cô bóp tay tôi nhanh một chút, xem có phải tôi đang nằm mơ không, tin tức vừa rồi nhất định không phải là thật!” Nữ sinh Giáp kéo tay nữ sinh Ất để cô ta bấm mình, đau đến mức cô ta thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

“Thôi đi! Mở họp báo còn có thể là giả? Chính miệng Đằng thiếu nói rồi, Lương Chân Chân là người phụ nữ duy nhất mà anh ấy yêu cả đời, là bà xã trong lòng anh ấy, ánh mắt cùng giọng nói ấy có chỗ nào là giả?” Nữ sinh Ất hừ lạnh.

“Ôi! Các cô nói xem, tại sao Lương Chân Chân lại có điều kiện hậu hĩnh như vậy? Không chỉ được Đằng thiếu yêu thương thổ lộ, lại còn là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm, tin tức này cũng quá mạnh mẽ đi! Đến bây giờ tôi vẫn rơi vào sương mù không tiêu hóa được, thì ra bầu trời thật sự rất bánh xuông! Sao chuyện tốt như vậy không rơi xuống trên đầu tôi chứ?” Nữ sinh Bích rất cảm phẫn.

“Khoan hãy nói, bình thường cô ấy dấu đủ sâu, một chút ý tứ cũng không lộ ra, coi chúng ta là lũ ngu mà đùa giỡn, không trách được tổng biên tập coi trọng cô ấy như vậy, bối cảnh cũng quá sâu!” Mắt nữ sinh Đinh lộ vẻ hung ác.

...

Hoắc Đình Hương ngồi một bên nghe các cô ấy tranh luận ầm ĩ, quả đám nắm thật chặt, trong hai mắt bắn ra ánh sáng ác độc, Lương Chân Chân, thì ra mày không phải là con gái của kẻ nghèo hèn, là là thiên kim nhà quyền thế, uống công trước kia mày giả bộ trước mặt chúng tao, thật nham hiểm đáng ghét! Còn luôn miệng nói không có quan hệ gì với anh ấy, mày cố ý coi chúng tao như khỉ mà đùa giỡn sao?

Quả đám của cô càng nắm chặt, móng tay cắm sâu vào trong thịt, nhưng cô không cảm thấy đau, từng từng oán hận trong lòng chồng chất, mãnh liệt mà mệnh mông, cô cảm thấy trời cao quá bất công, tại sao có người nghèo khổ cả đời? Mà có người giàu có cả đời từ nhỏ?

Lâm Tịnh khẽ nhếch hàm ở đó ngẩn người, thần trí của cô vẫn chưa trở lại, buổi trưa nay đã khiến cho cô khiếp sợ quá nhiều! Phải nói là một ngày, từ tạp chí buổi sáng đến hai buổi họp báo lúc chiều, thật sự là “Vui mừng” liên tiếp, cô không thể không nói, Lương Chân Chân hoàn toàn xứng đáng là nữ chính của các vụ xì căng đan trong đài của bọn họ, kể từ khi cô ấy đến, danh tiếng dần dần lấn át Trình Hiểu Nhân – biên tập viên kênh giải trí. Cô mơ hồ nhớ rõ cô ấy đúng là người an phận, nhưng vì sao lại biến thành như thế này?

“Tiểu Tịnh, cô có cảm giác bị lừa gạt không?” Hoắc Đình Hương đột nhiên xông ra từ phía sau cô, cầm ghế ngồi bên cạnh cô.

“Lừa gạt cái gì?” Tâm tư Lâm Tịnh tương đối đơn thuần.

“Còn nhớ khoảng thời gian cô và Lương Chân Chân mới tới không? Quan hệ ba người chúng ta rất tốt, nhưng dần dần, cô ta che giấu chúng ta quá nhiều chuyện, mỗi lần hẹn đi chơi đều lấy lý do qua loa từ chối chúng ta, cô cảm thấy đây là chuyện mà bạn bè nên làm sao?” Hoắc Đình Hương cố ý khích bác ly gián.

“Đình Hương, Chân Chân không có nghĩa vụ nói toàn bộ cuộc sống riêng tư của cô ấy cho chúng ta biết, sau khi tan việc đều tự do, cô ấy muốn làm gì cũng không cần xin phép tôi, bạn bè vừa là một nhóm nhưng cũng là riêng lẻ.”

“Tôi thấy cô bị rót mật rồi! Không chừng ngày nào đó người ta bán đứng cô, cô vẫn còn kiếm tiền thay người ta! Cô cũng không thể tưởng tượng hai người đồng thời đến đài thực tập, nhưng dường như người ta thắng tiến nhanh lắm, đừng nói rằng năng lực của cô không bằng cô ta! Đều là sinh viên mới tốt nghiệp, dù kiến thức lý luận tốt, nhưng thiếu kinh nghiệm thực tế, lãnh đạo để cho cô ấy một mình phỏng vấn Đảng thiếu, trừ quan hệ bám váy đàn bà cô còn có thể cho là gì?” Hoắc Đình Hương vừa nói vừa quan sát sắc mặt Lâm Tịnh.

Lâm Tịnh rũ mi mắt không nói gì, sao cô lại không hiểu những đạo lý này, nhưng ghen tỵ có thể thay đổi được gì? Sẽ chỉ làm lòng người ta càng thêm hẹp hòi mà thôi, hướng chỉ trên người Lương Chân Chân không có dáng vẻ ngang ngược can rở, đáy lòng cô ấy lương thiện, khéo hiểu lòng người, lúc mình bị bệnh hay tâm tình không vui cũng sẽ quan tâm mình, để cho mình cảm thấy rất ấm áp.

“Tiểu Nhu, cô đừng bị một chút ân huệ ngày thường của cô ta lừa gạt, cô ta không chỉ có tâm kế, hơn nữa còn hiểu thu mua lòng người, nếu như cô ta thật sự tốt như trong tưởng tượng của cô, sao lại có nhiều người ghét cô ta như vậy.” Hoắc Đình Hương tận tình khuyên bảo.

280. Chương 281: Du Lịch Giải Buồn

“Hơn nữa, có lần tôi còn nhìn thấy cô ta và trưởng ban Tổng nói chuyện ở phòng trà nước, có vẻ rất thân thiết.”

“Cô nói cái gì? Chân Chân rất thân thiết với học trưởng sao?” Cảm xúc của Lâm Tịnh rất kích động, từ ngày đầu tiên cô vào trong Đài, đã nói rõ với Lương Chân Chân là mình thích Tổng Tử Quân, điều đó dường như đã trở thành bí mật được công nhận trong đài, cũng là ranh giới cuối cùng của cô, cô có thể không thêm quan tâm tới ánh mắt của tất cả mọi người mà chơi chung với Lương Chân Chân, nhưng không có cách nào không quan tâm chuyện Lương Chân Chân thân thiết với người trong lòng của mình, loại cảm giác này khiến cho cô rất không thoải mái.

Trong lòng Hoắc Đình Hương vui sướng, biết mình đã tìm được mấu chốt của Lâm Tịnh, thật ra thì cô cũng đã quan sát một thời gian dài mới phát hiện, mỗi lần cô ấy vừa nhìn thấy trưởng ban Tổng thì ánh mắt lập tức sáng lên, cái vẻ mặt si tình ấy còn đọng lại trong trí nhớ, mà đúng lúc có lần cô đến phòng trà nước nhìn thấy Lương Chân Chân và trưởng ban Tổng nói chuyện với nhau ở trong đó, liền dừng chân không đi tiếp, núp ở cửa nghe lén, đáng tiếc nghe không được rõ ràng lắm, không còn cách nào khác nên đành rời đi, không nghĩ tới lần này đã có tác dụng.

“Tôi cũng không rõ ràng lắm, nhìn xa xa thì dường như quan hệ của hai người rất tốt, thật ra thì! Chuyện như vậy thật khó nói, Lương Chân Chân vốn có gương mặt đáng yêu, đàn ông mà, đều thích như vậy.” Cô cố ý thêm mắm thêm muối nói.

“Đừng nói nữa.” Lâm Tịnh buồn bực ngắt lời cô, trong lòng cảm thấy khó chịu, dù ít hay nhiều thì phụ nữ nào cũng có tâm lý ghen tỵ, chỉ khác nhau về mức độ mà thôi.

“Được, tôi không nói nữa, dù sao cô hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng để bị người có lòng lợi dụng là được.” Hoắc Đình Hương thấy đã đạt được mục đích nên cũng không nhiều lời nữa, lúc xoay người nhếch miệng lên thành một nụ cười như ý, Lương Chân Chân, tôi muốn cô ném thử cảm giác bị người khác cô lập, gia thế lớn mạnh thì có ích lợi gì? Cũng không được hoan nghênh!

Nhà họ Đằng, Hạ Đông vui vẻ chạy ra sau vườn, “Lão phu nhân, tin tức tốt, tin tức tốt!”

Đằng lão phu nhân đang cầm cây kéo tu sửa cành lá thì dừng tay một chút, giả vờ giận trách mắng: “Hấp ta hấp tấp giống như con nít, chuyện gì mà làm cô vui vẻ như vậy?”

“Lão phu nhân, tôi vừa nhìn thấy thiếu gia tuyên bố Lương tiểu thư là vị hôn thê của cậu ấy ở trên truyền hình, còn nói rất nhiều lời, theo tôi thấy, chắc hai người cũng sắp kết hôn rồi.” Hạ Đông vui vẻ.

Đằng lão phu nhân để cây kéo xuống, “Thật sao? Rốt cuộc thằng nhóc này đã thông suốt! A Tư đi bước này rất hay, tính cách của bé Chân ấm áp tốt bụng hiền lành, rất dễ bị cảm động, nhất là vào lúc nó đau khổ bất lực, có một người nguyện ý vươn mình ra vì nó, còn tỏ rõ tâm ý đối với nó ở trước mặt mọi người, lời thề cam kết cả đời, phần lớn phụ nữ đều sẽ cảm động, đừng nói chi là Chân Chân dễ mềm lòng như vậy. Làm người phải nhanh nhẹn nhạy bén, một mực cố chấp mù quáng là không được, nhất định phải vừa đảm vừa xoa.”

“Dạ dạ, bà nói đúng! Thiếu gia thật sự quá thông minh! Khẳng định Lương tiểu thư không trốn thoát lòng bàn tay của cậu ấy.” Hạ Đông cười ha hả nói, bà từng ở biệt thự Lan Đình Uyển tiếp xúc với Lương Chân Chân một khoảng thời gian, trong lòng vẫn rất thích cô, là một cô gái tốt đơn giản, tốt bụng, không bị chiều hư.

“Thật ra trước đây tôi vẫn rất lo lắng, bây giờ xem ra là do tôi nghĩ nhiều, không hổ là cháu trai của tôi mà! Mỗi bước đi đều giống như đánh cờ, từ từ tấn công vào trái tim của bé Chân, làm cho nó không còn đường lui, buộc nó phải thừa nhận lòng của mình.” Tâm trạng của Đằng lão phu nhân rất vui vẻ, bà đã mong đợi từ lâu rồi, chỉ hy vọng lần này có thể thuận lợi.

“Tôi tin tưởng rất nhanh thiếu gia và Lương tiểu thư sẽ chim kết liền cành.”

“Lão phu nhân, bên Hồng Kông gọi điện thoại tới.” Ông quản gia Đằng Phúc của nhà họ Đằng đi tới.

“Hồng Kông?” Đằng lão phu nhân nghi ngờ, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ xem ai ở Hồng Kông, khi nghe thấy giọng nói trong điện thoại thì đã hiểu, thì ra là con bé Hợp Hợp kia muốn kết hôn, cố ý gọi điện thoại tới đây muốn mời bà qua chơi, bà vui vẻ nói chuyện với nó một hồi, cho mấy người trẻ tuổi chơi, bà không thể tham gia náo nhiệt, lớn tuổi cơ thể không tốt, không chịu được ồn ào, có lòng nhớ đến bà là đã rất tốt rồi.

Úy Hợp Hợp cũng hiểu rõ đạo lý này, chỉ có thể vậy thôi, sau đó gọi điện thoại cho chị nai con, bà Đằng không tới được, chị ấy và Đằng đại ca nhất định phải tới.

Cúp điện thoại xong, Đằng lão phu nhân sờ những bông hoa nhỏ mà bà chăm sóc mỗi ngày, “Đồng nhi, cô hãy lấy lịch ra xem ngày, xem ra tôi phải chuẩn bị trước rồi, lần này đám cưới của Hợp Hợp và Nhĩ Hoàng, nhất định lúc đó sẽ thúc đẩy tình cảm của hai người, thật tốt quá!”

“Ôi chào! Tôi sẽ đi ngay.” Hạ Đông vội vàng chạy đi tìm lịch, trừ tiệc thọ tám mươi tuổi của lão phu nhân lần trước, đã lâu nhà họ Đằng chưa có chuyện vui nào khác, quả thật tuổi của thiếu gia cũng không còn nhỏ, với độ tuổi này người bình thường đều đã kết hôn, đứa con cũng được mấy tuổi rồi, làm gì giống như bộ dáng bây giờ của cậu ấy, hoàn toàn không có chút tin tức!

Đằng lão phu nhân mang tâm trạng vui vẻ đi vào phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon xem ngày, định chọn một ngày hoàng đạo vào cuối năm, chờ A Tư cầu hôn thành công, nhất định phải lập tức kết hôn, sinh một đứa cháu nhỏ cho bà mới được.

Sau khi Lương Chân Chân cúp điện thoại, còn có cảm giác như mới tới hôm qua ăn cơm với bọn Hợp Hợp, bây giờ mới mấy ngày, bọn họ đã sắp kết hôn.

“Chân Chân, mình cảm thấy Hợp Hợp kết hôn rất đúng lúc.” Trong mắt Tiết Giai Ny toả ra ánh sáng.

“Tại sao rất đúng lúc?” Lương Chân Chân không hiểu uống một hớp cà phê.

“Bạn nghĩ xem, đúng lúc hai người có thể đến Hồng Kông tránh mấy tin đồn nhảm nhí này, không phải là chuyện tốt vẹn cả đôi đường sao? Hơn nữa, nói không chừng còn có thể va chạm tạo ra tình cảm mãnh liệt, sau khi trở về hai người cũng chuẩn bị kết hôn.” Tiết Giai Ny cười đến giống như tên trộm.

“Nói gì đó! Mình và anh ta. nào có nhanh như vậy?” Lương Chân Chân ngập ngừng nói, mặt đỏ lên.

“Woa! Rốt cuộc cô gái nhỏ cũng thừa nhận rồi!” Tiết Giai Ny kích động thét chói tai.

“Mình. Thừa nhận cái gì?” Lương Chân Chân đỏ mặt lầu bầu nói.

“Mới vừa rồi chính miệng bạn nói: bạn và anh ta nào có nhanh như vậy, điều này đã nói lên trong tiềm thức của bạn đã thừa nhận sau này gả cho anh ta? Cô bé, nói thật lòng đi!” Tiết Giai Ny cười nói.

Sắc mặt của Lương Chân Chân lung túng, “Giai Ny! Bạn thật xấu! Mình nói câu đó chỉ đơn giản để trả lời bạn thôi, nào có như bạn nghĩ.”

“Haha. Thật sao? Bạn chắc chắn không phải bạn muốn gả cho anh ta sao?” Người nào đó cười đến mặt mũi, chọc cho Lương Chân Chân thẹn quá hoá giận, đuổi theo muốn đánh cô, điên cuồng quây một trận.

Sau khi về đến nhà, Lương Chân Chân liền gọi điện thoại cho Tổng biên tập, bảo là muốn từ chức, dĩ nhiên Tổng biên tập đầy kinh nghiệm không chịu, đây chính là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa ở trong Đài, sau khi được mài dũa chắc chắn sẽ mang lại kết quả không thể ngờ tới, hơn nữa bối cảnh và điều kiện của cô, quá hiếm! Sao có thể nói buông tay là buông tay đây!

Chân Chân, Tổng biên tập biết gần đây cô rất cực khổ, chuyện công tác đã nhiều, còn phải đối phó với những tin đồn nhảm nhí, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, như vậy đi, tạm thời cô dừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, đi ra ngoài chơi hoặc đi du lịch đâu đó, thả lỏng cả người, sau khi cô trở về, tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi.

Vài phút sau, Lương Chân Chân mới chậm rãi mở miệng, “Vâng, cảm ơn Tổng biên tập.”

Nếu Tổng biên tập cũng đã nói như vậy, cô từ chối nữa thì có vẻ không biết điều, đoán chừng đây là chuyện tốt mà nhiều người có nằm mơ cũng không được, nhưng cố tình cô lại gặp được, thật sự là rất có sức hấp dẫn ! Hơn nữa quả thật cô cũng rất thích công việc ở Đài Truyền Hình này, muốn làm một trưởng ban, sau khi suy nghĩ lại, cô liền đồng ý, cho bản thân thêm một cơ hội.

Có lẽ, sau khi tham gia hôn lễ của Hợp Hợp, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng, trên đời này không có chuyện gì không vượt qua được, giống như Giai Ny nói vậy, nên đi du lịch giải buồn!

Trong phòng VIP Hoàng cung ở “Hoàng triều thịnh yến”, có sáu người đàn ông đẹp trai xuất sắc đang ngồi.

“A Tư, lần này ngay cả ông trời cũng giúp cậu, mới vừa tổ tình đã thành công, lập tức có cơ hội cùng nhau đi tham gia hôn lễ, đúng là cơ hội khó có được! Cậu nên nắm chắc, tốt nhất sau khi trở về hai người trực tiếp đến cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận.” Quan Hạo Lê bưng ly rượu khẽ nhấp một miếng.

“Bác sĩ Quan nói rất đúng! Bà nội luôn trông chờ ngày kết hôn của đại ca đó.” Mạc Đông Lăng vội vàng nói tiếp.

Đằng Cận Tư lắc lắc rượu đỏ trong tay, tròng mắt đen lạnh lạnh liếc nhìn năm người đàn ông, “Vừa đúng lúc tối nay mấy người đều ở đây, mỗi người phải nghĩ ra cho tôi một phương pháp hoàn mỹ lại lãng mạn.”

“Đại ca, phương diện này thì người rành nhất là Tứ đệ suốt ngày lưu luyến trong bụi hoa rồi, cậu ấy là thánh yêu được mọi người công nhận, còn có bác sĩ Quan đang chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, chắc hẳn kinh nghiệm sẽ rất phong phú.” Nông Dịch Tiêu nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, cười đến giống như một con hồ ly giáo hoạt.

“Nhị ca, lời này của anh thật không đáng tin! Ai mà không biết người có kinh nghiệm nhất chính là anh, cả ngày đều ở với con gái bảo bối, cưng chiều đến tận xương tủy, làm cho người khác nhìn đến ghen tỵ!” Mạc Đông Lăng hừ mũi nói.

“Tất cả đều nói ít một câu giùm tôi, tối nay ai cũng không chạy thoát.” Đằng Cận Tư ngang ngược phát tay, còn lại năm người chỉ có thể nghe lệnh mà làm.

281. Chương 282: Khẩu Thị Tâm Phi

Buổi tối trước khi đi Hồng Kông, Lương Chân Chân nhận được điện thoại của Đằng Cận Tư, bảo sáng ngày mai muốn tới nhà đón cô cùng đi đến sân bay, cô suy nghĩ một chút liền đồng ý, dù sao cũng đi chung, sớm muộn cũng phải gặp mặt, không cần quá kiêu cách.

Trên xe, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, trên đường Đằng Cận Tư thỉnh thoảng sẽ hỏi mấy câu quan tâm như tối hôm qua ngủ có ngon hay không..., cô thản nhiên đáp lại một hai câu thì không nói thêm gì nữa, cảnh tượng này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, làm cho cô không kịp thích ứng.

Đến sân bay, cô vốn cho rằng sẽ ngồi chung máy bay với bọn Giai Ny, kết quả hồ đồ bị anh kéo lên máy bay tư nhân của anh, lúc đóng cửa khoang cô mới chợt nhớ đến những người khác đâu? Tại sao chỉ có hai người bọn họ?

“Những người khác đâu? Bọn họ không đi sao?” Lương Chân Chân ngạc nhiên nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh.

“Bọn họ sẽ ngồi chuyến bay sau đến Hồng Kông, này, ăn bữa sáng trước đi.” Đằng Cận Tư vừa nói vừa đưa cho cô một cái hộp giấy màu trắng đẹp đẽ.

“Hả. . . .” Lương Chân Chân nhận lấy cái hộp, khéo môi nhếch lên thành một nụ cười mỉm, “Cám ơn.” Trong lòng ấm áp, có lúc chỉ một chi tiết nhỏ trong cuộc sống đã có thể làm cho người khác cảm động.

Bên trong là bánh ngọt Tô Ký và sữa tươi mà cô thích ăn nhất, sờ thử, vẫn còn nóng, không khỏi cảm động người đàn ông này thật tỉ mỉ chu đáo, bóc một miếng lên bỏ vào trong miệng, mềm mại ngon miệng, là khẩu vị cô thích, mơ hồ nhớ lại vào một buổi sáng nào đó của ba năm trước cô đã nhắc tới với anh, không ngờ anh còn có thể nhớ rõ ràng như thế.

Ăn bánh ngọt gần hết một nửa cô mới chợt nhớ tới quên hỏi anh, ngập ngừng mở miệng nói, “Anh. . . . Có muốn ăn một chút hay không?”

“Anh không thích ăn đồ ngọt.” Đằng Cận Tư lạnh nhạt từ chối, anh cảm thấy tâm trạng của nai con rất tốt, xem ra đã mua đúng bữa ăn sáng rồi, tối hôm qua tiếp thu ý kiến của quần chúng thực không tệ, rất có hiệu quả.

“Vậy. . . . anh không đói sao?” Lương Chân Chân bao lấy đầy miệng thức ăn hỏi.

“Anh uống một ly sữa tươi, rất tốt.”

“Ừm, dạ dày của anh không thoải mái, nhất định phải ăn điểm tâm.”

Đằng Cận Tư liếc cô một cái, khéo miệng nở nụ cười, “Nai con, em đang quan tâm anh sao?”

“Quý mới quan tâm anh.” Lương Chân Chân phồng má lườm bầu, cúi đầu tự nhiên ăn bữa sáng, không hề để ý tới người đàn ông nào đó nữa, đoạn đường này tâm trạng giống như máy bay đang tung bay ở giữa đám mây, rất tốt đẹp.

“Chẳng lẽ đây chính là khẩu thị tâm phi trong truyền thuyết sao?” Đằng Cận Tư ranh mãnh cười nói.

“Bại hoại!” Lương Chân Chân nửa cắn môi dưới thở hổn hển trừng mắt liếc anh một cái, bụng ăn hả hê, để đồ chưa ăn xong lên trên bàn, cầm khăn giấy lên lau miệng, sau đó bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, rất phù hợp với một câu châm ngôn: ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. . . .

Trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư nhuộm một vàng sáng rực chiều vô hạn, duỗi cánh tay dài ra, kéo cả người cô vào trong lòng mình, ngay sau đó liền bị cô kháng nghị, “Anh làm gì thế! Ngồi yên.”

“Ngủ đi, hơn hai giờ nữa mới đến, như vậy thoải mái hơn một chút.” Trong giọng nói trầm thấp khêu gợi của anh tràn đầy chất độc, làm cho người khác không tự chủ bị hút vào.

Lương Chân Chân mất tự nhiên vặn vẹo uốn éo ở trong lòng anh, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, cho dù đã lâu hai người không ở chung như vậy, nhưng vẫn còn cảm giác rung động như cũ, ngửi mùi hương đặc trưng trên người anh, cả người cũng bắt đầu thả lỏng, ngực của anh mang đến cho cô một loại cảm giác an toàn thoải mái.

Địa vị và ảnh hưởng của nhà họ Thư ở Hồng Kông đều vô cùng lớn, có địa vị cả hai nhà hắc bạch, cha của Thư Nhĩ Hoàng – Thư Yến Tả từng là bá chủ hai nhà hắc bạch oai phong một thời, được xưng là Thị huyết ma vương, cách làm việc tàn nhẫn, là người máu lạnh vô tình, vậy mà cố tình ông đã gặp được một khắc tinh trong sinh mệnh của mình—— cô gái Hoắc Nhĩ Phi hoạt bát dã man, vì vậy đã tạo nên một câu chuyện tình yêu truyền kỳ.

Trước khi kết hôn, Hoắc Nhĩ Phi đã có một đứa con là Thư Nhĩ Hách; sau khi kết hôn thì sinh được một cặp song sinh long phụng Thư Nhĩ Hoàng và Thư Cách Gia, nói ra thì rất kì lạ, hai đứa con trai nhà họ Thư đều không có hứng thú với giới Hắc đạo, cố tình đứa con gái Thư Cách Gia từ nhỏ đã la hét muốn làm lãnh chúa hắc đạo, khi còn bé tất cả mọi người cũng không để ý lắm, nghĩ rằng cô đang nói đùa, nhưng chưa từng nghĩ đến cô nói thật, bất luận ai khuyên cũng vô dụng, nhất định ương bướng ngang ngược đến cùng, làm mẹ cô Hoắc Nhĩ Phi lo lắng sốt ruột đến khóc, đây chính là cô con gái bảo bối duy nhất của bà!

Nhưng chuyện Thư Cách Gia đã quyết định thì sẽ không thay đổi, cô dùng thực lực và năng lực của mình thuyết phục cha mẹ, ở dưới sự dẫn dắt của cô, bang Viêm Ưng phát triển càng ngày càng tốt, gần như hưng mạnh, nhất là mấy năm này, cô đã trải dài thế lực sang đến châu Âu, theo lời cô nói, đây hoàn toàn là hành động bất đắc dĩ. Bởi vì, tất cả đều do bất cóc người đàn ông nào đó! Mặc dù cô đã rất mạnh mẽ, nhưng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (*), thân là lãnh chúa hắc đạo mà có một ngày cô đã thất bại, còn sinh một đứa con đẹp trai lại giữa hai dòng máu - Jere-my, năm nay đã sáu tuổi rồi, là một đứa con phúc hắc lạnh lợi tinh nghịch.

(*)Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương Vô quyết dày có móng tay nhọn.

Ở nhà Thư Nhĩ Hoàng đứng hàng thứ ba, từ nhỏ đã bị chị gái sinh đôi Thư Cách Gia chèn ép, buộc anh gọi chị, bởi vì lớn lên giống nhau, hai người còn thường xuyên giả dạng nhau trêu người khác, điều này cũng gián tiếp tạo nên tình cảm của hai chị em, tốt đến không còn lời nào để nói. Là đứa con út nhất lại kết hôn trễ nhất trong nhà, đương nhiên hôn lễ sẽ được tổ chức long trọng và xa hoa, kinh động cả Hồng Kông, người tới tấp nập, mọi người rồi rít cảm thán trên đời này lại mất đi một kim cương vương lão ngũ(*).

(*)Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Túm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ)

Bên trong phòng trang điểm, Uý Hợp Hợp mặc áo cưới màu trắng xa hoa ngồi nghiêm chỉnh phối hợp với thợ trang điểm, ngồi đến hai chân cô đều muốn chết lặng, huhu. Kết hôn đúng là không phải chuyện đùa!

“Hợp Hợp, hôm nay em thật xinh đẹp! Cả người đều bao phủ một vòng hào quang thánh khiết, quả thực là quá đẹp!” Tiết Giai Ny thật lòng khen ngợi.

“Nào có khoa trương như chị nói!” Uý Hợp Hợp thẹn thùng vắn ngón tay, tối hôm qua mẹ còn nói với cô, ngày phụ nữ kết hôn là đẹp nhất, bởi vì cô ấy sẽ cảm thấy một loại hạnh phúc từ trong ra ngoài, hơn nữa áo cưới còn có tác dụng, sẽ làm cả người tôn lên vẻ thánh thiện như tiên nữ trên trời.

“Đương nhiên là thật! Cô dâu lúc nào cũng đẹp nhất!” Lương Chân Chân cười nói tiếp, trên người cô mặc lễ phục phụ dâu do Nam Hoa Cẩn tự mình thiết kế, vừa người đến khiến cô ngạc nhiên, nhớ tới tình cảnh buổi sáng lúc xuống sân bay Đằng Cận Tư đưa lễ phục cho mình.

“Cái gì vậy?”

“Lễ phục phụ dâu.”

“Hả. tôi có mang theo rồi.”

“Đây là Tam đệ tự mình thiết kế cho em, sản phẩm của ‘Phỉ Sắc’, toàn thế giới chỉ có một cái duy nhất, bảo đảm em sẽ thích.” Đàng Cận Tư nhướn mày nói rất chân thành.

Đúng là Lương Chân Chân không nhận được lòng hiếu kỳ, mặc thử một chút, phát hiện quả thật rất đẹp, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ mặc giống ai, có điều. sao Nam Hoa Cần biết số đo của cô? Cô nhớ anh ta không có tìm mình đo qua?

“Ừ, rất vừa người, sao anh ta biết số đo của tôi?” Cô có chút nghi ngờ.

“Anh nói.” Đàng Cận Tư trả lời rất dứt khoát, không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn, nhưng mặt của Lương Chân Chân đỏ lên, giống như một trái táo, máu trong người dâng trào, thật hận không thể cắn nát miệng mình, hời thật dư thừa mà!

“Bảo bối, đừng cắn môi, anh nhìn thấy đau lòng.” Đàng Cận Tư vô liêm sỉ lại gần nói nhỏ bên tai cô.

“Anh bại hoại!” Lương Chân Chân xấu hổ sảng giọng.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, kéo suy nghĩ của cô trở về, giương mắt liền nhìn thấy Bri-an tám tuổi và Jere-my sáu tuổi chạy vào cùng nhau, đứng ở trước mặt Úy Hợp Hợp, trông mắt đen như bảo thạch nhìn chằm chằm cô không nháy mắt, “Mợ nhỏ (dì nhỏ), hôm nay thật là đẹp!”

“Hai đứa bé lanh lợi!” Úy Hợp Hợp sờ đầu của bọn họ, vẻ mặt cưng chiều.

“Hi hi.” Bri-an và Jere-my cười híp mắt chen chúc trước mặt cô, đáng yêu đến khiến cô chịu không nổi, nghĩ thầm sau này mình phải sinh một đứa con gái bảo bối đáng yêu hơn tất cả mọi người.

Đang lúc ấy thì chú rễ Thư Nhĩ Hoàng xuất hiện, một tay ôm lấy cháu trai, một tay ôm lấy cháu ngoại, “Bri-an, con là anh, mang em trai đi chơi một lát được không?”

“Dạ! Jere-my chúng ta đi thôi, nhất định chú nhỏ sẽ làm chuyện xấu với mợ nhỏ rồi, mỗi lần cha làm chuyện xấu với mẹ cũng nói với anh như vậy.” Bri-an mang bộ mặt bình tĩnh nói với em trai.

-_-|||

Đầu Thư Nhĩ Hoàng đầy vạch đen, bây giờ trẻ con trưởng thành quá sớm rồi.

Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny đứng ở một bên không nhận được phì cười, hai người dắt tay nhau đi ra, để lại không gian riêng cho hai vợ chồng người ta, chắc là có lời muốn nói.

Với tính cách của Đàng Cận Tư, chắc chắn anh không muốn làm phù rể, nhưng thấy bà xã của mình làm phù dâu, cho nên anh cam tình nguyện làm chuyện mình không thích, trước khi hôn lễ bắt đầu, mấy người bọn anh đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng sẽ nói đến cô gái truyền kì đặc biệt của nhà họ Thư —— Thư Cách Gia.

“Thật khó tưởng tượng ra Thư đại ca ôn nhu như ngọc lại có một người chị hung hãn khí phách như vậy, thật làm cho người khác giật mình!” Mạc Đông Lăng sinh lòng cảm khái.

“Trên đời muôn màu muôn vẻ! Không có kinh nghiệm mới thấy lạ thôi.” Nam Hoa Cần nhướn mày liếc anh một cái.

“Tiểu Lăng tử, thật sự là anh!” Đột nhiên, sau lưng truyền tới một giọng nữ xa lạ, mọi người cùng nhau quay đầu lại, đập vào mắt là một người phụ nữ mặc một chiếc đầm màu đỏ rực, xinh đẹp gợi cảm, đẹp không gì sánh nổi.

Mạc Đông Lăng hoàn toàn sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía cô, lại hoàn toàn không nghĩ ra đã gặp qua cô ta ở đâu, dường như không hề có chút ấn tượng nào, mê mang.

“Tiểu thư, tôi biết cô sao?”

282. Chương 283: Tình Yêu Tứ Giác Hỗn Loạn

Cô gái kia nhìn anh không hề chớp mắt, trong đôi mắt xanh thăm lóe ra nước mắt trong suốt, môi đỏ mọng hoạt động, “Tiểu Lăng tử, anh thật sự quên em sao?” Nét mặt đầy uất ức và bi thương, khiến cả đám đàn ông nhú lông mày trăm tư, đồng thời nhìn về người khởi xướng, đây là tuồng gì mới ra đây? Thì ra hồng nhan tri kỷ của Tiểu Tứ đã trải rộng khắp toàn cầu, đi đến đâu cũng có thể gặp gỡ? Còn là một người đẹp con lai xinh đẹp như vậy, OMG!

Trong lòng Mạc Đông Lăng cũng rất kinh ngạc, nhú lông mày nhìn về phía người đẹp trước mắt, vắt hết óc cũng không nhớ nổi cô là ai? Mặc dù trước đây anh chơi bởi trắng hoa rất nhiều, nhưng mỗi lần kết thúc đều nói rất rõ ràng với người ta, cũng cho không ít tiền chia tay, đều là người thức thời, cho dù gặp mặt lần nữa cũng sẽ không làm phiền, đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như vậy, cố tình bản thân anh không hề có một chút ấn tượng nào, hơn nữa con gái người ta còn lã chã chực khóc nhìn anh, thật giống như anh đã làm chuyện gì có lỗi với cô.

“À. Tôi nhớ ra rồi, ba năm trước đây trong một thị trấn nhỏ ở New Zealand, chúng ta từng có một cuộc gặp gỡ tình cờ.” Anh bỗng nhiên ngộ ra cười nói, kết quả chọc cho con gái người ta càng thêm đau lòng, nước mắt trong suốt đọng đầy trong khoé mắt, giống như một giọt kế tiếp sẽ rơi xuống.

“Anh thật là quá đáng!” Người đẹp mắt xanh cắn môi thở hổn hển nhìn anh chằm chằm, trong mắt bao hàm nhiều cảm xúc phức tạp, không giấu được tình yêu sâu sắc và nỗi nhớ nhung, cô tìm anh gần ba năm, nhưng lại không hề có tin tức, vốn cho rằng gặp nhau lần nữa sẽ giúp cho hai người nhạt lại khoảng thời gian tốt đẹp và hạnh phúc, nhưng không ngờ người ta đã hoàn toàn quên mất cô, sự mất mát trong lòng giống như một vật cứng đập một cái vào đầu cô.

Cô từng tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh khi hai người gặp lại nhau, nhưng không hề có cảnh này, ba năm, quả nhiên có thể thay đổi rất nhiều chuyện, là cô quá ngu ngốc rồi !

“Mật Mật, em làm sao vậy? Bọn họ ức hiếp em sao ?” Đột nhiên một người đàn ông khôi ngô mặc quân phục màu xanh đi tới, giữa hai lông mày hiện rõ hơi thở và sự hào phóng của quân nhân, thấy hai mắt Mật Mật đầm lệ đứng ở trước mặt một đám đàn ông xa lạ, không khỏi nhú mày, vẻ mặt không vui nhìn về phía Mạc Đông Lăng.

Anh chính là anh trai của Ủy Hợp Hợp – Ủy Học Nghiêu, là thiếu tướng trẻ tuổi của bộ binh chiến đấu, vốn đang thi hành nhiệm vụ trong quân đội, bởi vì hôn lễ của em gái cưng, không thể không xin phép nghỉ để tới đây, ở lại được một ngày thì phải đi tiếp, ngay cả vị hôn thê Thư Tinh Sở cũng oán trách anh dành quá ít thời gian cho cô, nhưng chức vụ quân nhân này là đặc biệt, anh cũng chỉ thân bất do kỷ.

“Em không sao, nhận lầm người mà thôi.” Mật Lạp Bối Nhi cố nén tâm tình của mình, lắc đầu một cái chuẩn bị rời đi, cô không biết rốt cuộc đời trước mình đã tạo nghiệt gì, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô đều không thuộc về cô, một người sắp kết hôn với chị họ, một người hoàn toàn quên cô.

“Mật Mật.” Ủy Học Nghiêu nóng nảy giữ cánh tay cô lại, mặc dù bọn họ đã giải trừ hôn ước rồi, nhưng vẫn còn tình cảm, dù anh đã quyết định buông tay, nhưng nhìn thấy cô bị uất ức, mình vẫn không nhịn được muốn giúp cô hả giận.

“Buông tôi ra!” Mật Lạp Bối Nhi khỏ sở hất tay anh ra, quả nhiên hôm nay cô không nên trở về nước, không chỉ gặp được Ủy Học Nghiêu có hôn ước từ nhỏ với cô, còn gặp được người ba năm trước đây tình cờ bị cô “mua” về - Mạc Đông Lăng, cũng bởi vì chung sống hơn nửa năm với anh, cô mới dần dần quên đi đau đớn, thử quên người đàn ông mà cô yêu đến khắc cốt ghi tâm, học được cách đón nhận một người đàn ông khác, sớm chiều ở chung với anh.

Nhưng dường như ông trời đang đùa giỡn cô, lúc cô quyết định muốn gả cho anh, anh biến mất không thấy, giống như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới, ba năm này, cô đi qua rất nhiều nơi, rốt cuộc cũng không gặp được anh. Lúc cô muốn buông tay, anh xuất hiện, cũng không biết cô, buồn cười đến dường nào!

“Này! Anh bị gì vậy? Không thấy người ta không muốn sao? Quân nhân mà lòi lòi kéo kéo như anh sao?” Mạc Đông Lăng rất khó chịu như bị trúng ta, đi lên trước một bước, lấy tư thái đàn ông khiêu khích nhìn Ủy Học Nghiêu.

Mật Lạp Bối Nhi vui mừng nhìn về phía Mạc Đông Lăng, anh nhớ ra rồi sao? Đã nhớ hết tất cả rồi sao?

“Anh là ai?” Ủy Học Nghiêu không vui nhìn Mạc Đông Lăng một cái, dường như người đàn ông này có quan hệ gì với Mật Lạp, nếu không cô ấy sẽ không dùng ánh mắt ấy nhìn anh ta, trong lòng “Lộp bộp”, rốt cuộc cô gái nhỏ mà anh bảo vệ nhiều năm đã trưởng thành, giữa bọn họ nhất định không thể nào, nhất định phải đường ai nấy đi.

“Anh quan tâm tôi là ai làm gì ! Quân nhân nên có phong thái quân nhân, đừng lấy mạnh hiếp yếu! Nhìn bộ dáng của anh.” Mạc Đông Lăng càng nhìn anh ta càng thấy quen, cứ có cảm giác giống như đã gặp qua ở đâu, nhưng lại cảm giác như chưa từng gặp.

Không phải chỉ một mình anh có cảm giác này, bọn Đằng Cận Tư và Quan Hạo Lê đều cảm thấy người đàn ông ở trước mắt hơi quen, rất giống một người bạn của bọn họ, nhưng cường tráng hơn, phong cách hoàn toàn khác nhau.

“Anh Nghiêu, anh đến lúc nào vậy?” Một cô gái dịu dàng mặc đầm hồng đi ra từ bên cạnh, rất tự nhiên kéo cánh tay của Ủy Học Nghiêu, khi thấy hốc mắt của Mật Lạp Bối Nhi ửng hồng thì trong lòng nồng nặc vị chua, thì ra là trong lòng anh Nghiêu vẫn thích Mật Lạp, vốn hai người bọn họ là một đôi, nhưng bởi vì chức vụ của anh Nghiêu đặc biệt, không thể cưới cô ấy, khoảng thời gian đó, cô thấy rõ ràng anh Nghiêu rất khổ sở, là mình ngày đêm bầu bạn với anh, nghe anh tâm sự, nghe anh nói hết nỗi khổ trong lòng, vượt qua khoảng gian đau khổ này.

Cứ tưởng rằng, đã qua thời kỳ cực khổ, giờ nhìn thấy cảnh tượng hôm nay, mới hiểu được mình đã quá ngây thơ rồi! Mặc dù rất đau lòng, nhưng ngoài mặt cô vẫn là làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Mật Lạp, em có khỏe không?” Đối với cô em họ này, cô rất ghen tỵ, ít nhất cô ấy có được tình yêu trọn vẹn của anh Nghiêu, khi còn bé bọn họ còn được cha mẹ hai bên đĩnh ước, chỉ một điều này này, đã làm cô rất ghen tỵ.

“Em rất khỏe, chị Tinh Sở, chúc hai người hạnh phúc.” Mật Lạp Bối Nhi nở một nụ cười, xoay người nhìn về phía Mạc Đông Lăng, nghiêm túc hỏi: “Anh thật không biết em sao?”

Mạc Đông Lăng rất mờ mịt nhìn chằm chằm cô hai giây, thật ra thì anh rất muốn nói “Biết”, nhưng nhìn vẻ mặt của cô, anh không nói ra không được, trong lòng có một cảm giác rất kì lạ, hình như đánh mất cái gì.

“Xin lỗi, tôi thật sự không biết cô.” Nói xong câu đó, anh cảm thấy nơi nào đó trong lòng co rúm lại một chút, cảm giác đau đớn mơ hồ, đây là vì sao ? Rõ ràng trí nhớ trống rỗng, rõ ràng anh không biết cô gái trước mắt, nhưng thấy cô khóc cô đau lòng, mình cũng sẽ khó chịu, chẳng lẽ đây chính là tam sinh tam thế (*) trong truyền thuyết? Cô giữ lại trí nhớ kiếp trước với mình, vẫn luôn tìm kiếm mình trong biển người mênh mông sao? Anh không nhận được bắt đầu ảo tưởng.

(*)tam sinh tam thế : ba đời ba kiếp

“Không có việc gì..., có lẽ tôi nhận lầm người, trên đời này có nhiều người giống nhau, tôi vẫn chưa gặp được anh ấy mà thôi.” Mật Lạp Bối Nhi mỉm môi cười yếu ớt, hôm nay là ngày tốt của anh Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp, nhất định cô phải thật vui vẻ, dù không vui cũng phải cười thật tươi, cô nhớ từng có người nói qua cô cười lên rất đẹp.

Nói xong, cô liền dứt khoát xoay người rời đi, không để ý tới bất cứ ai nữa, đều không phải là của cô, cần gì chấp nhất đây?

“Này. người đẹp, cô.” Mạc Đông Lăng há miệng, phát hiện mình nói gì cũng dư thừa, ngây ngốc nhìn bóng lưng của cô dần dần đi xa, trái tim xuất hiện một cảm giác mất mát khó hiểu.

“Anh Nghiêu, chúng ta cũng đi thôi, ba mẹ đều ở bên kia chờ anh đấy.” Thư Tinh Sở như chim nhỏ nép vào người đàn ông cao lớn bên cạnh, trên mặt tràn đầy ánh sáng hạnh phúc.

“Ừ.” Ủy Học Nghiêu đáp một tiếng, đi cùng với vị hôn thê gặp cha mẹ, anh hiểu bây giờ Mật Mật chỉ là em họ mà thôi, không hề có bất cứ quan hệ gì khác, yêu và không yêu chỉ là một suy nghĩ, anh đã sớm nghĩ xong, cũng đã quyết định. Hôm nay, nên hoàn toàn buông xuống, nếu không, rất có lỗi với vị hôn thê vẫn bầu bạn và giúp đỡ anh.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Đằng Cận Tư có thâm ý nhìn nhị đệ Nông Dịch Tiêu và Tam đệ Nam Hoa Cẩn, dùng khẩu hình nói: “Chẳng lẽ Tứ đệ quên mất khoảng thời gian ở chung với cô gái kia sao?”

Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn cũng đều cau mày, nếu sự thật là như vậy, cũng quá trùng hợp rồi!

“Tôi thấy chuyện này có 99% khả năng.” Quan Hạo Lê vẫn im lặng đột nhiên mở miệng.

Ba người kia lựa chọn im lặng không nói, là người trong cuộc Mạc Đông Lăng vẫn còn chưa trở lại bình thường, cho đến khi Thiên Tập Vũ và Quế Noãn Yên đi tới, anh mới tỉnh táo lại, “Anh. tốc độ lật lọng cũng quá nhanh đi? Ngay cả cô gái bên cạnh đã thay đổi?”

“Khụ. Tứ đệ, cậu nhìn rõ đi, anh ta là Thiên Tập Vũ, người mới vừa rồi, hẳn là anh sinh đôi của Ủy Hợp Hợp - thiếu tướng Ủy Học Nghiêu.” Đằng Cận Tư ho một tiếng, anh cũng chỉ đột nhiên nghĩ đến điều này.

“Vẫn là anh Đằng rõ ràng! Bằng không tôi bị oan rồi.” Thiên Tập Vũ cười ha hả nói.

“Ha ha ha ha.”

Trong lúc mọi người cười sang sảng ngênh đón hành khúc kết hôn——

283. Chương 284 : Gặp Phải Phóng Viên Bao Vây

Ủy Hợp Hợp mặc một bộ đầm cưới màu trắng khoác cánh tay của cha cô – Ủy Nam Thừa đang bước đi trên thảm đỏ trải đầy hoa tươi, ánh mặt trời vàng óng phủ lên trên người cô, nhuộm lên một vầng sáng nhàn nhạt, bao phủ cả người cô, thánh khiết mà cao quý, giống như công chúa trong đồng thoại.

Thư Nhĩ Hoàng mặc tây trang màu đen được chế tác tinh tế, anh tuần khôi ngô, con người đen nhánh đầm đui đưa tình nhìn về dáng người yếu điệu đang chậm rãi đi về phía anh, bờ môi nở một nụ cười dịu dàng, từ rất sớm trước kia anh đã nhận định Hợp Hợp, nhận định cô là người con gái anh muốn ở chung cả đời, trong lòng nghĩ nếu không phải cô sẽ không cưới, cố chấp nhiều năm như vậy, mặc dù đã trải qua rất nhiều khó khăn, cuối cùng vẫn ôm được người đẹp về như mong ước.

Giây phút này tâm trạng của Ủy Hợp Hợp cũng trầm bổng pháp phồng, từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở thành vợ của anh Hoàng, nhớ tới lúc mình tròn mười tuổi đã bị anh cưỡng hôn, đã định trước sau này sẽ dây dưa không ngớt, anh lấy một tư thái khác biệt xuất hiện trong từng giai đoạn của cuộc đời mình, chứng kiến quá trình trưởng thành của cô, giúp đỡ cô rất nhiều.

Rốt cuộc đã yêu anh khi nào, cô không nhớ rõ, có lẽ là hồi trung học, có lẽ là đại học, nói tóm lại không biết vào lúc nào đã có thói quen không thể rời khỏi anh, có lúc cô nghĩ, anh Hoàng rất xấu, anh cố ý bao dung, cưng chiều mình vô hạn, làm cho tính cách của mình trở nên kiêu ngạo nóng nảy không ai có thể chịu được, cũng vô tri vô giác thay đổi cuộc đời và cách suy nghĩ của cô, đối với mẫu người chồng lý tưởng, trước kia cô còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao không có ai lọt được vào mắt cô? Sau đó mới hiểu được tất cả là do người xấu nào đó, là do anh chiều hư!

Đợi đến khi cô ý thức được thì đã muộn, bởi vì trong lòng cô không thể có thêm người khác, tất cả suy nghĩ đều về anh, ngay cả khi đại ca và nhị ca nói tính tình của mình càng ngày càng vô pháp vô thiên, nhưng người nào đó vẫn rất tự hào nói: “Phụ nữ của tôi, dù ra sao tôi cũng thích.”

Nghe lời thổ lộ trắng trợn như vậy, có cô gái nào không vui, hạnh phúc chính là mỗi một ngày đều có nhiều chuyện nhỏ cộng lại, ngọt như mật.

Hai mắt Ủy Nam Thừa loé ra nước mắt trong suốt, nắm tay con gái cứng giao cho Thư Nhĩ Hoàng, “Hoàng, Hợp Hợp là đứa con gái ba thương nhất, sau này giao cho con, nó nghịch ngợm không hiểu chuyện, con phải chăm sóc nó thật tốt, quý trọng nó, tha thứ mọi thứ cho nó. . . . Ba mong ước các con mãi mãi hạnh phúc mỹ mãn.” Càng nói giọng điệu càng nghẹn ngào, con gái vẫn luôn là miếng thịt trong lòng anh, từ nhỏ tới lớn đều nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ hận không thể hái trăng và sao trên trời xuống cho nó, thoáng một cái, con gái đã lớn, đã đến tuổi lấy chồng, người làm cha thật đúng là không nỡ.

Ủy Hợp Hợp cũng không nhịn được rơi nước mắt, Thư Nhĩ Hoàng nắm tay bà xã, rất nghiêm túc nói với cha vợ: “Ba, ba yên tâm, Hợp Hợp vẫn luôn là báu vật trong lòng con, con nhất định sẽ yêu cô ấy, thương cô ấy, cưng chiều cô ấy, không để cho cô ấy chịu chút uất ức nào.”

“Ừ, ba tin tưởng con.” Ủy Nam Thừa trịnh trọng gật đầu một cái, nhiều năm như vậy, ông cũng nhìn thấy trong mắt, Nhĩ Hoàng đối với Hợp Hợp rất tốt, không hề mang theo chút tạp chất nào, bằng không ông đã không gả con gái cho nó!

Lương Chân Chân thấy cảnh tượng ấm áp hạnh phúc như thế, không nhịn được rơi nước mắt vui mừng, bên trong lòng của mỗi người phụ nữ đều mơ ước, được mặc áo cưới trắng tinh, khoác tay ba của mình, đi về phía người đàn ông sống cả đời với mình.

Ánh mắt của cô không tự chủ nhìn về vị trí phù rể, đúng lúc ánh mắt của anh cũng nhìn về phía mình, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, tạo thành dòng điện “xoẹt xoẹt xoẹt”, điện làm lòng người tê dại, cuống quýt dời tầm mắt, nhìn về phía một đôi vợ chồng giữa đài.

Tâm trạng của Đăng Cận Tư rất tốt, mới vừa rồi ánh mắt nai con nhìn về phía mình có phải nói rõ cô cũng mong muốn người đứng ở trên đài là cô và anh hay không, xem ra hôm nay rất thích hợp để cầu hôn, giống như bọn Lê tử nói, chỉ cần nắm chắc thời cơ tốt thì có thể đạt được hiệu quả cao, hơn nữa tỷ lệ thành công 100%, bởi vì hôn lễ của Hợp Hợp sẽ mang lại cảm xúc cho cô, lúc này cô vô cùng nhạy cảm và dễ dàng cảm động.

Ở trên đài, mục sư đang tuyên thệ lời thề kết hôn, sau đó cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau, cảnh tượng thật ấm áp cảm động, cả quá trình hôn lễ đều làm cho người khác cảm thấy như lạc vào một câu chuyện cổ tích, mọi người đều là khách mời phía dưới, hết sức chăm chú nhìn hoàng tử và công chúa kết hôn, chung sống hạnh phúc, tốt đẹp mà lãng mạn.

Sau khi hoàn thành tất cả nghi thức, hôn lễ cũng kết thúc, Ủy Hợp Hợp rúc vào trong ngực ông xã, ghé vào bên lỗ tai của anh nói nhỏ mấy câu, sau đó cầm hoa lớn tiếng nói: “Các chị em độc thân qua đây ~” gương mặt hạnh phúc.

Có không ít nam nữ chưa kết hôn ríu rít tới gần, muốn đón lấy bó hoa cô dâu tượng trưng cho hạnh phúc, người độc thân thì hy vọng có thể mau sớm gặp gỡ được một vị bạch mã hoàng tử; người có bạn trai thì hy vọng có thể kết hôn với người mình yêu, ước mơ mà mọi người hướng tới.

Thư Nhĩ Hoàng làm theo chỉ thị của bà xã, nhìn vị trí của Lương Chân Chân, chuẩn bị ném trứng, bó hoa cô dâu gồm màu hồng nhạt, màu xanh nước biển, lavender và đóa hoa màu trắng tinh khiết kết hợp, thanh nhã quyến rũ, biểu hiện ra vô hạn mơ mộng.

Vốn là Lương Chân Chân không có ý đón bó hoa cô dâu này, nhưng cổ tình này bó hoa này từ trên trời giáng xuống, theo bản năng, cô đưa tay đón lấy, lập tức làm mọi người chung quanh ồn ào lên, huyền não khiến cô không biết làm sao, hoa tươi làm nổi bật lên gương mặt đỏ ửng, hai má càng thêm đỏ ửng.

“Oa! Chị nai con, đây chính là bó hoa cô dâu tượng trưng cho hạnh phúc đó! Trong lòng có cảm xúc gì mau nói ngay đi!” Ủy Hợp Hợp cười híp mắt, cô hi vọng không lâu nữa có thể tham gia hôn lễ của Đăng đại ca và chị nai con, hi hi.

“Chị.” Lương Chân Chân mắc cỡ hai gò má đỏ bừng, ngập ngừng không biết nên nói gì, cầm hoa cô dâu trong tay giống như củ khoai lang nóng phồng tay, làm cho cô rất lung túng.

Trong lòng Đăng Cận Tư biết rằng thời cơ đã đến, bây giờ chính là lúc cầu hôn tốt nhất, tối hôm qua ý kiến của mấy người kia đã có tác dụng rồi, trong lòng không khỏi vui mừng, đẩy đám người ra đi về phía nai con.

Thư Nhĩ Hoàng thấy đã đạt được mục đích, lập tức ôm bà xã đi, để lại cho bọn họ quây phá đi, hôm nay đúng là một ngày vui.

Thấy Đăng Cận Tư càng ngày càng đến gần Lương Chân Chân thì phóng viên chạy tới bu quanh hai người đến nỗi nước chảy không lọt, đèn flash máy chụp hình không ngừng “tách tách tách”, ánh sáng vô cùng chói mắt, một loạt câu hỏi không ngừng vang lên.

“Lương tiểu thư, mấy ngày trước Đăng thiếu gia mở hộp báo tuyên bố cô là người anh ấy yêu nhất, còn nói cô là vị hôn thê của anh ấy, sau khi nhận được bó hoa cô dâu cô nghĩ như thế nào? Có phải sắp tới hôn lễ của hai người rồi hay không?”

“Lương tiểu thư, được người đàn ông xuất sắc như Đăng thiếu gia yêu, cô có cảm thấy đặc biệt ưu việt (*) hay không? Có cảm thấy tự hào hay không?”

(*)ưu việt: tự cho mình hơn hẳn người khác

“Lương tiểu thư, cô có cảm thấy mình xứng với Đăng thiếu gia không?”

“Lương tiểu thư, trước kia dường như chưa bao giờ thấy cô xuất hiện cùng với Đăng thiếu gia, lần này xuất ngoại tham gia hôn lễ của Thư Nhĩ Hoàng và Uý Hợp Hợp là ngẫu nhiên hay tất nhiên đây?”

“Lương tiểu thư, thân phận con gái riêng của cô làm sao có thể quen biết Uý tiểu thư danh giá của thành phố W vậy? Có phải bởi vì có quan hệ với Đăng thiếu gia hay không?”

.....

Câu hỏi càng lúc càng chói tai, trong nháy mắt Lương Chân Chân cảm thấy tay lạnh như băng, đó giờ cô không có kinh nghiệm đối phó với đám phóng viên, giờ phút này rơi vào trong vòng vây, bốn phía đều là những vách tường sắt thép, cô chạy không thoát, làm cho người ta hít thở không thông.

“Câm miệng! Tất cả đều dứt hết cho tôi!” Đăng Cận Tư tức giận quát lên, những phóng viên này thật đáng ghét, tốc độ lan tin cũng quá nhanh! Giống như mấy con ruồi chết tiệt, chỗ nào cũng nhúng tay vào, bay khắp nơi, kêu “Ông ơng” khắp nơi.

“Lương tiểu thư, cô không trả lời câu hỏi của chúng tôi có phải đồng nghĩa với việc chấp nhận hay không?” Các phóng viên đều là tiểu cường (con gián) đánh không chết, càng áp chế càng dung mãnh, căn bản không để ý tới Đăng Cận Tư đang rống giận, bắt được tin tức mới là tôn chỉ, những thứ khác đều không quan trọng!

Đám người vây xem càng ngày càng nhiều, Lương Chân Chân bị những người đó chen lấn đến sắp đứng không vững, vốn cô cố gắng đến gần Giai Ny, nhưng bị đám phóng viên này xô đẩy, bốn phía đều là Microphone, cô chỉ có thể chống tay ngăn cản, khó tránh khỏi bị đánh tới, đầu cũng bị những câu hỏi chói tai đó làm cho sắp nổ tung, chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Nai con!” Trong lòng Đăng Cận Tư nóng nảy, càng ngày càng nhiều người tới, đám phóng viên kia ùn ùn kéo tới như điên rồi, bao vây nai con rất chặt, ngay cả anh cũng không thể đến gần, mặc cho anh dùng sức như thế nào, cũng không chen vào được, giờ phút này anh hi vọng mình giống như nam chính có được một thân võ công giỏi như trong tiểu thuyết kiếm hiệp, xuất chiêu đánh ngã những người này, sau đó mang theo nai con bay khỏi nơi này.

Đáng tiếc, tiểu thuyết không phải thực tế, anh chỉ có thể gấp gáp lo lắng đứng nhìn, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

“Á!” Vốn ở giữa đám người đông nghẹt Lương Chân Chân mang giày cao gót đứng không vững, không biết bị ai đụng phải, cơ thể té xuống mặt đất, nhưng đám người kia còn không chịu tha cho cô, giống như ôn dịch bổ nhào về phía cô.

284. Chương 285: Bị Thương Nằm Viện

Trong nháy mắt hiện trường vô cùng hỗn loạn, Lương Chân Chân té trên mặt đất bị người lần tới lần lui, hoàn toàn không bỏ dây nỏ, mấy lần chống tay trên đất muốn bò dậy cũng không có sức, còn bị người ta giẫm đạp lên mấy lần, cảm giác đau đớn truyền khắp người, nước mắt lượn vòng ở trong hốc mắt, nhưng cô bất buộc mình nhịn xuống.

Bị giẫm thì cũng thôi đi, có một tòa núi lớn đè xuống người cô, ngã trên cơ thể yếu ớt của cô, cô đau đến chết lặng, muốn mở miệng cầu cứu, nhưng giọng của cô quá bé nhỏ, hơn nữa hoàn cảnh xung quanh quá ồn ào, giọng nói lớn hơn nữa cũng sẽ bị tiếng ồn ào xung quanh lấn át, cô có thể nghe thấy tiếng kêu “Cứu mạng” vang lên từ trong cổ họng mình, nhưng người khác lại không nghe thấy.

Đau. Đây là cảm giác duy nhất của cô vào lúc này, sự tối tăm vô hạn như muốn nuốt chửng cô, cô giống như một con cá chết chìm, cần dựa vào dưỡng khí để sống sót, âm thanh bên tai vang lên không ngừng, không biết khi nào mới kết thúc, khi nào mới có thể yên tĩnh lại.

Cô chợt nhớ trước kia ở trong TV hay báo chí cô đã từng xem qua tin tức giẫm lên người khác tương tự như vậy, lúc ấy còn chưa cảm thấy kinh khủng lắm, chỉ có khi tự mình trải qua thì mới có thể cảm nhận được cơn đau này, không cách nào hình dung.

“Đáng chết!” Đằng Cận Tư đã gần như nổi điên, nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, thoáng cái không nhìn thấy bóng dáng của nai con, rõ ràng cô đã ngã xuống đất, tình cảnh trước mắt hỗn loạn như vậy, nếu như cô xảy ra chuyện gì, tất cả những người này đều gánh không nổi!

Nói thì nói như thế, nhưng dù sao Hồng Kông không phải là địa bàn của anh, khi ở đây lực uy hiếp thường ngày tự động giảm bớt một nửa, trong lòng khó tránh khỏi hơi cảm thấy thất bại, biết rõ phụ nữ của mình bị ức hiếp nhưng không có cách nào đến gần, chỉ có thể lo lắng, cảm giác này vô cùng khó chịu!

“Đại ca, anh đừng lo lắng, tìm kiếm như vậy không phải là biện pháp, hiện trường quá hỗn loạn, đi vào chưa chắc ra được.” Nông Dịch Tiêu kéo cánh tay của đại ca, không cho anh đi vào giữa đám người đang chen chúc.

“Buông tay, tôi không thể để cho một mình nai con chịu khổ ở bên trong, hiện tại cô ấy cần tôi.” Đằng Cận Tư hất tay nhị đệ ra, liều mạng chen vào trong, anh phải mang nai con ra, nếu không, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình!

Nam Hoa Cẩn ở một bên vội vàng nháy mắt với Nông Dịch Tiêu, thay vì ở chỗ này khuyên đại ca, còn không bằng nghĩ biện pháp đuổi hết đám phóng viên điên cuồng này ra, quá kinh khủng! Vì lấy tin tức mới mà ngay cả mạng cũng không cần.

May mắn nhờ vóc dáng Đằng Cận Tư cao lớn, hơn nữa tập thể hình trong thời gian dài, sức rất mạnh, xuyên qua đám đông rốt cuộc tìm được Lương Chân Chân ngã trên mặt đất bị người ta giẫm đạp, trong nháy mắt sự đau lòng và tự trách bao trùm lấy anh, khom lưng ôm cô lên, “Nai con, thật xin lỗi, anh tới trễ, đau không?”

“Huhu.” Tay của Lương Chân Chân nắm chặt lấy vạt áo của anh, giống như là người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng, chui vào trong lòng anh nức nở nghẹn ngào khóc lên, trong lòng vô cùng uất ức, đau đớn trên người như hình với bóng. Nhưng lòng của cô đã yên ổn, hương vị quen thuộc bao phủ lấy cô, làm cho cô có cảm giác an toàn.

“Ngoan, kiên nhẫn một chút, bây giờ anh đưa em đến bệnh viện.” Đằng Cận Tư liếc thấy vết thương trên tay cô, vô cùng đau lòng, chỉ hận không thể lẳng trì (*) xử tử đám phóng viên đáng chết xung quanh!

(*)lẳng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó đến đầu.

Có lẽ là ánh mắt của anh quá mức dọa người, u ám lạnh lẽo, vô hình đông cứng người khác như bang đó, những đám phóng viên kia thu lại một chút, trong lòng biết rõ vết thương trên người Lương Chân Chân là do bọn họ gây ra, liền thức thời lui ra một bước nhỏ, nhưng vẫn có vài người không sợ chết cầm máy ảnh lên muốn chụp hình, Đằng Cận Tư giận đến đá một cước, ác độc uy hiếp nói: “Có tin tôi sẽ làm cho anh không thể cầm máy ảnh suốt đời hay không!”

Đang lúc ấy thì Nam Hoa Cẩm tìm được một cứu binh quan trọng đến, Thư Cách Gia mặc một bộ đầm màu đen, mắt lạnh hết mức, chỉ một ánh mắt kia thôi đã đủ giết hết một đám người, ở Hồng Kông, dường như không có ai không biết cô, thật sự là bởi vì danh tiếng của cô quá vang dội, tất cả mọi người đều nể mặt cô. Lạnh lùng quét mắt nhìn đám phóng viên, “Thế nào? Hôm nay gan của tất cả mọi người lớn hơn rồi, hôn lễ của nhà họ Thư mấy người cũng dám tới gây sự sao? Muốn tạo phản sao? Hay là nói, mấy người đều chán sống rồi? Muốn trải nghiệm một cuộc sống khác?”

Lời này vừa nói ra, chân của các phóng viên bắt đầu run lên, danh tiếng của lão đại bang Viêm Ung – Thư Cách Gia như sấm bên tai, già trẻ đều biết, mặc dù cô là phụ nữ, nhưng thủ đoạn không hề thua kém đàn ông, sự tàn nhẫn của cô không thể hiện ở phương diện bạo lực, mà là từ từ hành hạ người, làm cho người đó sống không bằng chết, thế cho nên có một biệt hiệu là “nữ tu la”.

Trừ năng lực bên ngoài của cô, chồng của cô còn lợi hại hơn —— lão đại xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy ở châu Âu, ai nghe danh đều biến sắc, chỉ có thể tuân theo một nguyên tắc: không chọc nổi thì chỉ có thể trốn. Hai người này ở chung một chỗ chính là cường cường liên thủ (mạnh kết hợp với mạnh), không thể chạm vào, nếu không bạn chết ra sao cũng không biết, gia thế hùng mạnh đến nỗi không ai có thể lay chuyển.

“Xin chị Thư ban ơn, chúng tôi không dám nữa, không dám nữa.” Những phóng viên kia liên tục cầu xin tha thứ, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến nhà họ Đằng ở thành phố C có quan hệ sâu xa với nhà họ Thư ở Hồng Kông như vậy, không chỉ qua lại thân thiết, thậm chí còn sử dụng thế lực hắc đạo giúp một tay, đúng là một tin tức lớn quan trọng, nhưng bọn họ không có can đảm viết, bởi vì Thư Cách Gia là một người nói được làm được, thật sự có thể bí mật giải quyết bọn họ.

“Ban ơn? Mấy người có tư cách sao?” Cô dùng tư thái nữ vương lạnh lùng liếc bọn họ một cái, ý tứ rất rõ ràng: Cút nhanh cho tôi!

Vì vậy, rất nhanh hiện trường được dọn dẹp sạch sẽ, Đằng Cận Tư nói một tiếng “Cám ơn” với cô, liền ôm cô gái trong ngực lao tới bệnh viện, vết thương của nai con rất nghiêm trọng, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

Trong bệnh viện, bác sĩ nói Lương Chân Chân bị giẫm lên và sợ hãi quá mức, xương ngón tay trái bị gãy, cần nằm viện quan sát một thời gian, đợi sau khi xác nhận tình trạng bệnh thì mới tiến hành điều trị.

Sau khi Đằng Cận Tư nghe xong thì vô cùng đau lòng, ngồi ở bên mép giường chăm chú nhìn nai con ngủ ở trên giường bệnh, giơ tay lên sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng tự trách, đều do anh không chăm sóc cô tốt, làm hại cô bị phóng viên vây quanh, còn xảy ra chuyện khủng bố như vậy, suy nghĩ một chút anh đã cảm thấy sợ, giải quyết không tốt, sẽ thật sự xảy ra án mạng.

“Nai con, đều tại anh không tốt, không chăm sóc em tốt, làm cho em bị thương nghiêm trọng như thế, em có thể đánh anh mắng anh, nhưng không được không quan tâm tới anh, tỉnh lại nhanh lên một chút được không?” Anh chân thành thâm tình cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, dán chặt lên gò má của mình, trong tròng mắt đen như mực là vẻ bi thương, một ngày tốt đã bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, chuyện cầu hôn chỉ có thể hoãn lại, hiện tại anh chỉ hy vọng nai con bình yên vô sự, không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Trong thời gian này, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny cùng với ba anh em Nông Dịch Tiêu, còn có vài người bạn tới tham gia hôn lễ của Hợp Hợp tới thăm Lương Chân Chân, ngay cả vợ chồng Thư Nhĩ Hoàng cũng tới, trong lòng mọi người đều không dễ chịu, rõ ràng là một ngày rất vui vẻ, nhưng đều bị những đám phóng viên đáng chết kia phá hỏng!

“Nhĩ Hoàng, Hợp Hợp, hai người về đi, hôm nay là ngày kết hôn của hai người, buổi tối cũng nhiều khách khứa, hai người không thể rời khỏi, nơi này có tôi là được rồi.” Đằng Cận Tư trầm giọng nói.

“Đằng đại ca, đều là em hại chị nai con, huhu.” Ủy Hợp Hợp mím môi khóc lớn lên, cô không ngờ mình ném hoa cô dâu cho Lương Chân Chân dẫn tới nhiều phóng viên như vậy.

“Không liên quan tới em, là do đám phóng viên, chuyện gì cũng thích hỏi rõ ngọn ngành, giống như mấy con đĩa bám chặt không buông.” Nhắc tới đám phóng viên, Đằng Cận Tư liền tức giận, về phần Hợp Hợp, cho

tới bây giờ anh không hề trách cô, thật sự là không hề liên quan tới cô, có ném hoa cô dâu hay không, đám phóng viên cũng sẽ tới, không hề khác nhau.

“Nhưng. . . . Trong lòng em vẫn rất khó chịu.” Ủy Hợp Hợp cắn môi tự trách, nếu như cô không ném hoa cô dâu cho chị nai con, nói không chừng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Em có ném hoa cô dâu cho nai con hay không, đám phóng viên cũng sẽ tìm cô ấy, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Hợp Hợp, nhất định Chân Chân không muốn thấy bộ dáng này của em, cô ấy hi vọng em là cô dâu đẹp nhất, chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, không có ai ngờ tới, đừng tự trách mình nha.” Tiết Giai Ny vỗ vai của Ủy Hợp Hợp, an ủi cô.

“Dạ, được rồi, em hiểu.” Về mặt của Ủy Hợp Hợp như đưa đám gặt đầu một cái, trong lòng vẫn không vui, ngay người một lúc liền rời đi cùng với ông xã Thư Nhĩ Hoàng, dù sao hôm nay cũng là ngày kết hôn của bọn họ, buổi tối còn có rất nhiều xã giao, không phân thân ra được.

Buổi tối, Đằng Cận Tư đuổi tất cả mọi người đi, một mình anh ở lại làm bạn với nai con, nằm nghiêng ở bên cạnh cô, lẳng lặng ngắm nhìn cô ngủ, bỗng dưng nơi nào đó trong lòng mềm xuống, cúi đầu khẽ hôn lên trên trán cô, lại phát hiện cô ngủ không yên ổn, vẫn nhíu chặt mày, vẻ mặt hốt hoảng, giống như đang mơ thấy ác mộng.

285. Chương 286: Mập Mờ Bên Trong Phòng Bệnh

“Đau, buông tôi ra, đau quá. . . .” Lương Chân Chân vô ý thức nỉ non ra tiếng, trong đầu đều là cảnh tượng kinh khủng mới vừa rồi, nhiều người xô lấn về phía cô như vậy, khuôn mặt xa lạ và những âm thanh chói tai, giống như một cái lưới lớn bao lấy cô, khiến cho cô không thoát thân ra được, cả người giống như bị một dây nịt vừa lớn vừa nặng đè, hít thở không thông.

Đằng Cận Tư đau lòng hôn gương mặt của cô, dịu dàng dụ dỗ nói ở bên tai cô: “Ngoan, đừng sợ, có anh ở đây.” Bàn tay dịu dàng khẽ vuốt ve lưng của cô, anh thật sự hy vọng có thể dờ hết toàn bộ vết thương trên người nai con đến trên người mình, anh tình nguyện gánh chịu hết tất cả đau đớn của cô.

Mặc dù có anh dịu dàng che chở, nhưng trong giấc mơ Lương Chân Chân vẫn còn lo lắng, giống như bị ác mộng quấn lấy, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng khẽ khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt đầy nước mắt, Đằng Cận Tư nhìn đến rất đau lòng, một đêm ôm cô vào lòng dịu dàng an ủi, cho đến khi sắc trời tảng sáng, người trong ngực mới dần dần yên tĩnh lại, lộ ra dáng ngủ ngon lành, anh cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lương Chân Chân mở mắt lập tức cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhìn thiết bị trong phòng không giống như ở trong khách sạn, giống như là. . . . bệnh viện, trên người truyền tới cảm giác đau đớn cũng làm cho cô nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô bị một đám phóng viên bao vây, các câu hỏi sắc bén chói tai thay nhau ra trận, sau đó không biết tại sao xảy ra một trận hỗn loạn, cô té ngã, còn bị người khác giẫm đạp, giật giạt ngón tay, phát hiện cánh tay bó thạch cao, không thể động đây.

Đôi mắt to trong suốt sáng ngời nhìn quanh một vòng trong phòng, phát hiện không có ai, cô nhớ hôm qua mình được Đằng Cận Tư cứu thoát, nhưng. . . . Anh ở đâu? Ở đây là Hồng Kông sao? Hôm qua bọn Hợp Hợp như thế nào rồi? Rất nhiều vấn đề quấy nhiễu cô, làm cho cô cảm thấy có khổ mà không nói thành lời, không ai quan tâm tới cô.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, trong lòng cô vui mừng, cho rằng ai đó trở lại, nhưng khi nhìn thấy thì là y tá trực ban.

“Lương tiểu thư, cô có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?” Cô y tá dịu dàng cười nói, thuận thực lấy bình thuốc và ống tiêm ra, chuẩn bị truyền nước thuốc cho cô.

“Cả người đều không thoải mái.” Giọng điệu của cô buồn buồn, tâm trạng không tốt cộng thêm vết thương ở tay, làm sao thoải mái được?

Cô y tá sưng sốt một chút, “Lương tiểu thư xin chờ một chút, tôi lập tức gọi bác sĩ chữa trị cho cô tới đây, có bất kỳ chỗ nào không thoải mái cô có thể nói với ông ấy, chúng tôi nhất định sẽ chữa trị cho cô tốt nhất, đây là Đảng tiên sinh đã dặn dò.”

Lương Chân Chân mấp máy môi, Đảng tiên sinh? Hừ! Tất cả đều do tên khốn Đảng tiên sinh kia gây ra! Mới buổi sáng tỉnh mơ đã bỏ lại mình không biết chạy đi đâu! Đáng ghét hết sức! Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, cảm giác giống như bị uất ức cực lớn, cảm giác lo sợ bất lực bao trùm lấy cô.

Vào lúc này, chỉ hơi đau đớn, nhưng vẫn không nhận được rơi nước mắt xuống, y tá sợ đến run tim, giọng nói cũng run lên, “Lương tiểu thư, đau lắm hả?” Cô gái này có thân phận và bối cảnh cô không thể đắc tội nổi, ngày hôm qua cô đã chứng kiến đáng về nỗi giận của Đảng tiên sinh, quá kinh khủng, không nhắc tới nữa, có thể được một người đàn ông khí phách như vậy che chở, là điều hạnh phúc nhất của người phụ nữ! ChiMy

“Cô đi ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình.” Lương Chân Chân không muốn trả lời câu hỏi kia của cô ấy, ra lệnh đuổi khách, một mình buồn bã nằm ở trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm nước thuốc chảy xuống từng giọt từng giọt.

Mười phút sau, cửa bị đẩy ra lần nữa, Lương Chân Chân rất tức giận nói: “Không phải đã nói không được tới làm phiền tôi sao? Tôi muốn ở một mình.”

Người tới chẳng những không tức giận ngược lại rất vui mừng, “Nai con, em đã tỉnh lại sao?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lương Chân Chân cắn môi thật không nói thêm gì nữa, quay đầu không để ý tới anh, đều do anh không tốt, làm hại mình lo được lo mất, tâm trạng bất ổn.

Đảng Cận Tư thấy bộ dáng uất ức của cô, trong lòng như bị ai nhéo, sai bước đi qua, đứng ở bên giường của cô, cầm cánh tay đang truyền thuốc của cô, “Sao vậy? Có phải rất đau hay không?”

“Không liên quan tới anh.” Lương Chân Chân dùng sức muốn tránh thoát tay của anh, lại bất đắc dĩ không khoẻ bằng anh, hơn nữa đang gần tiêm, càng không thể thoát ra, cố ý lạnh giọng trả lời.

“Nai con, anh biết em còn đang tức giận, có điều em yên tâm, anh nhất định sẽ mời bác sĩ giỏi nhất chữa cho em, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Đảng Cận Tư bảo đảm nói.

“Anh đi ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Trong lòng Lương Chân Chân rất uất ức, anh không thể hiểu ý của mình, có lúc cô cảm thấy anh giống như là một cao thủ tình trường, có thể nói ra những lời nói sắc sảo và những hành động khiến mình cảm động như vậy; có lúc lại cảm thấy anh như đầu gối, làm gì cũng không thể thông suốt.

Đảng Cận Tư không nói gì, chỉ nhìn cô một cái thật lâu, sau đó mở hộp cháo mình mới vừa ra ngoài mua về, vẫn còn bốc khói nóng nghi ngút, mùi gạo thơm ngon.

“Ngoan, ăn một miếng.” Anh dùng cái muỗng múc một miếng, đặt ở bên môi thổi, sau đó đưa tới khóe miệng của Lương Chân Chân, hai cánh tay của cô đều bị thương, trong thời gian ngắn không thể sử dụng, những việc dùng tay đều cần người khác thay thế.

Lương Chân Chân nghiêng đầu đi không để ý tới anh, người này nghe không hiểu tiếng người mà! Tại sao còn chưa đi ra ngoài? Đừng tưởng rằng một chút chuyện nhỏ mà có thể thu mua cô, tay mình không thể nhúc nhích còn không phải là nhờ anh ban tặng, đồ quý sứ đáng ghét!

“Anh đã tỉnh lại từ sớm, thấy em đang ngủ say, nên đi ra ngoài mua bữa ăn sáng, ngoan, đừng nóng giận, sau này anh đi ra ngoài nhất định sẽ nói cho em biết, hoặc là để lại tờ giấy nhỏ cho em, có được hay không?” Đảng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ nói, lúc đầu anh cho rằng nai con tức giận là vì chuyện phóng viên bao vây ngày hôm qua, nhưng sau đó nghe giọng điệu nói chuyện của cô không đúng lắm, bằng sự quan sát và mức độ hiểu biết của anh đối với cô, liền đoán được nguyên nhân cô thực sự tức giận là do mình không nói với cô một tiếng đã bỏ đi, anh có thể tưởng tượng được khi nai con tỉnh dậy phát hiện một mình cô ở trong một nơi hoàn toàn xa lạ, sẽ làm cho cô cảm thấy khổ sở mà không biết nương tựa ai.

Nói theo cách khác có thể nai con đã bắt đầu lệ thuộc vào anh, không thấy anh sẽ không yên lòng, loại cảm giác này thật tốt, làm cho anh vui mừng hơn bất cứ thứ gì, từ lúc bắt đầu đi trên con đường tình yêu đến bây giờ, bọn họ đã từ từ xâm nhập vào trái tim của đối phương, có thói quen ở cùng với nhau.

Đây là một di chứng rất đáng sợ, nhưng đối nam nữ đang đắm chìm ở trong tình yêu cuồng nhiệt, dù biết cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

O()o cái gì vậy! Sao đột nhiên anh lại trở nên thông minh như vậy rồi? Nhìn thấy mặt nhỏ mọn của mình, trên mặt nóng lên, đỏ đến tận mang tai, mạnh miệng nói: “Ai cần anh nói cho tôi biết, tôi nói cho anh biết, một chút tôi cũng không thêm!”

“Ừ, anh thêm em là được rồi, ngoan, mở miệng.” Trong con người đen như mực của Đằng Cận Tư hiện lên nụ cười âm ỉ, cô gái nhỏ mạnh miệng!

“Cười cái gì mà cười! Không được cười!” Lương Chân Chân xấu hổ la lên, tên bại hoại này cười đến xấu xa như vậy để làm gì? Cố tình hai cánh tay đều bị quán thạch cao rất chặt, bằng không nhất định cô sẽ đắm đến khi anh kêu lên.

“Được, không cười, chúng ta ăn cháo.” Anh múc từng muỗng cho ăn cô, tâm trạng rất tốt, lúc đầu Lương Chân Chân lúng túng cũng từ từ trở nên tự nhiên hơn rất nhiều, tạo nên khung cảnh đầy âm ỉ.

Sau khi ăn cháo xong, y tá trưởng gõ cửa đi vào, hỏi tình huống của Lương Chân Chân, dung thuốc sát trùng lên vết thương của cô, cũng dặn dò Đằng Cận Tư buổi tối lúc lau người cho cô phải chú ý sức lực, lúc thoa thuốc cũng phải cẩn thận, tránh để lại sẹo.

Lúc này Lương Chân Chân mới ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, hai cánh tay của cô đều bị thương, trên người cũng có nhiều chỗ bị trầy da, thời tiết nóng như vậy, không thể tắm, OMG! Cô có bao nhiêu xui xẻo đây!

Còn Đằng Cận Tư không phải suy nghĩ những thứ này, anh rất tự trách, tự trách mình không thể bảo vệ tốt cho nai con, làm cho cô bị thương nhiều như vậy, cảnh tượng ngày hôm qua như tái hiện trước mắt anh lần nữa, khiến cho anh đau lòng, hận không thể chặt đám phóng viên nhiều chuyện kia ra thành trăm mảnh, điều này cũng vang lên một hồi chuông báo động với anh, không thể khinh thường những phóng viên kia, người ta có nói con chó nóng nảy sẽ cắn người, đúng là không sai.

Khoảng mười giờ, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny cùng ba anh em Nông Dịch Tiêu đều tới, thật may là phòng bệnh rất rộng, bằng không với cơ thể của mấy người đàn ông bọn họ, chỉ sợ nhét không vô.

“Chân Chân, bạn khỏe hơn chút nào chưa? Có đau hay không?” Tiết Giai Ny đau lòng hỏi, cảnh tượng ngày hôm qua quá kinh khủng rồi, trên TV báo chí thường đưa tin sự cố thương vong do giẫm đạp, trái tim của cô cũng sắp treo tới cổ họng rồi, may mắn vấn đề không nghiêm trọng lắm, cảm ơn trời đất!

“Ừ, hôm nay khỏe hơn nhiều.” Lương Chân Chân không muốn làm cho bạn tốt lo lắng, sau khi mình bị thương đã khiến cho rất nhiều người không thoải mái, nhất là cô dâu Hợp Hợp, khẳng định trong lòng cô ấy càng đau lòng hơn, bởi vì xảy ra ở trong hôn lễ của cô ấy, tuy nói lúc ấy hôn lễ đã kết thúc, nhưng vẫn còn, các khách mời cũng chưa rời đi hết.

“Chị dâu nhỏ, chị không có việc gì là tốt rồi, tình hình ngày hôm qua đã dọa đại ca thê thảm, nếu như anh ấy bị bệnh tâm, chắc chắn sẽ phát bệnh ngay tại đó, haizzz. Tim của mấy người bọn em cũng nhảy” “Thình thịch“, chờ lần này em trở về phải chỉnh đốn lại đám ranh con trong công ty mới được, trăm ngàn lần không thể giống như đám phóng viên ngày hôm qua, điên cuồng như uống thuốc kích thích.” Mạc Đông Lăng biểu hiện nói.

Nam Hoa Cẩn ôm hai tay nghiêng người dựa vào bên cửa sổ, hừ lạnh một tiếng, “Đám người hôm qua đâu chỉ uống thuốc kích thích, hoàn toàn là một đám quỷ ăn thịt người, quá ngang ngược ác độc!”

“Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như thế, còn kinh khủng hơn trong lời đồn gấp mười lần, Tứ đệ, ông trùm giới truyền thông như cậu nên chỉnh đốn lại cho tốt.” Nông Dịch Tiêu bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sa lon.

“Nếu mấy người các cậu rảnh rồi thì đi xuống dưới sân thảo luận thoải mái, bệnh nhân cần yên tĩnh nghỉ ngơi, mấy người tranh cãi ầm ĩ, đau cả đầu.” Quan Hạo Lê liếc nhìn mấy người bọn anh một cái, đứng là mấy kẻ dở hơi, ngồi chung một chỗ thì lú lú rú rú không ngừng.

“Lê tử nói không sai, mấy người không có việc gì thì đi đi, nai con cần nghỉ ngơi.” Đằng Cận Tư một lòng thiên vị cô dâu.

Mạc Đông Lăng vội vàng ngồi xuống bên giường của Lương Chân Chân, nháy mắt ra hiệu nói: “Chị dâu nhỏ, trong khoảng thời gian này, chị hãy tận tình nô dịch anh của em, biến anh ấy trở thành một người hầu trung thành, còn chị xoay người làm chủ.”

“Phốc!” Ba người đàn ông trong phòng đều bật cười, còn đầu Đằng Cận Tư đầy vạch đen, tròng mắt đen lạnh lùng liếc nhìn cái đám không ngừng ầm ĩ một cái, trong ánh mắt bắn ra hai chữ: nói nhiều!

“Chị dâu nhỏ, chị xem, đại ca không vui, muốn dùng ánh mắt giết chết em, chị phải cứu em.” Mạc Đông Lăng giả vờ đáng thương.

“Tại sao tôi phải cứu cậu, là cậu tự tìm.” Khóe môi của Lương Chân Chân hơi vểnh lên, tức giận trừng mắt liếc nhìn Mạc Đông Lăng ngồi ở trên giường nói nhảm với cô, rất có phong thái nữ vương.

Lời này vừa nói ra, cả phòng đều cười, không cần nói Đằng Cận Tư là người cười đến vui vẻ nhất, không hổ là người phụ nữ của anh, rất mạnh mẽ !

“Chị dâu nhỏ, khí thế của chị càng ngày càng lớn, chúng tôi không làm phiền thời gian chị ở với đại ca nữa, nghỉ ngơi thật tốt!” Nam Hoa Cẩn đi tới cửa rồi chớp mắt với cô, con ngươi màu canh dập dờn, một mảnh ấm áp.

“Chân Chân, mình cảm thấy Mạc Tiểu Tứ nói rất có lý, nô dịch anh ta là việc nên làm, thừa cơ hội lần này khảo nghiệm anh ta một chút, xem anh ta có đáng giá để cậu giao phó cả đời hay không, có phải là người đàn ông cậu muốn sống chung cả đời hay không, cố lên!” Lúc gần đi, Tiết Giai Ny ghé sát vào tai bạn tốt nói thầm, chọc cho cô thẹn thùng, để lại đám đàn ông trong phòng nhìn mặt nhau, có chút không hiểu.

“Đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài cho tôi!” Đằng Cận Tư không cho bọn họ có bất kỳ cơ hội nào hỏi tới, đuổi toàn bộ ra khỏi phòng bệnh, thật là ồn ào muốn chết.

Mạc Đông Lăng bị thương rất sâu sắc, trong lòng thật lạnh, một mình dẫn đầu đi ở phía trước, lúc quẹo đụng vào một cô gái, hình như bộ dáng của cô ấy rất vội, bước chân vội vàng, không chú ý tới phía trước có người.

“Á!” Cô kêu lên một tiếng ngã nhào trên đất, giày cao gót bị trật.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Mạc Đông Lăng vội vàng đưa tay đỡ cô, đợi đến khi thấy rõ cô là ai thì nơi nào đó trong lòng mơ hồ đau một cái, ngay sau đó biến mất, làm cho anh không phân rõ rốt cuộc là chân thật hay là ảo giác.

Mật Lạp Bối Nhi cũng không ngờ gặp lại Mạc Đông Lăng ở trong bệnh viện, trong lòng hốt hoảng, muốn hất tay anh đang đỡ mình ra, lo lắng cất bước, cơ thể không khống chế được nghiêng về phía trước.

“Cẩn thận!” Mạc Đông Lăng tốt bụng nhắc nhở, đưa tay đỡ lấy eo của cô, để phòng ngừa cô ngã lần nữa, hai người cứ mập mờ ôm nhau như vậy.

Lúc bốn người phía sau đi tới thì đúng lúc nhìn thấy màn này, không khỏi nhú mày trầm tư, chẳng lẽ đây chính là duyên phận? Người mua Tứ đệ ba năm trước thật sự là cô gái người lai này? Thật không thể tưởng tượng nổi mà!

Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn liếc mắt nhìn nhau một cái, ý tứ không cần nói cũng biết: phải mau sớm điều tra rõ chuyện này, nếu như là thật, Tứ đệ có quyền biết rõ chân tướng, hơn nữa có vẻ bối cảnh của cô gái này thật không đơn giản!

Mật Lạp Bối Nhi, mẹ là Thư Từ Nhiễm - em gái ruột của thị huyết ma vương Thư Yên Tả, cha là Colin – một chi hệ quý tộc của hoàng gia Anh quốc, thân phận tôn quý, cô là con gái một, từ nhỏ đã nhận được muôn vàn cưng chiều.

Thư Nhĩ Hách và Thư Nhĩ Hoàng đều là anh họ của cô, Thư Cách Gia và Thư Tinh Sở đều là chị họ của cô, khi còn bé mẹ của cô đã định thân cho cô và Uý Học Nghiêu, nhưng sau đó Uý Học Nghiêu lựa chọn làm một quân nhân, nói cách khác phải từ bỏ tình yêu giữa anh và cô.

“Buông tôi ra.” Mật Lạp Bối Nhi đang rất vội, con trai đang ở trong phòng bệnh chờ cô, người làm mẹ như cô thật quá vô trách nhiệm, Mạc Mạc sốt cao 39 độ cô mới phát hiện, nó còn nhỏ như vậy, suy nghĩ một chút đã cảm thấy lỗ mũi ê ẩm.

Mạc Đông Lăng ngượng ngừng buông tay, “Chân cô bị trật rồi, cần giúp một tay không? Vừa đúng lúc tôi không có việc gì.”

“Không! Không cần!” Mật Lạp Bối Nhi vội vàng khoát tay từ chối, cô tuyệt đối không thể để cho anh nhìn thấy Mạc Mạc, tuyệt đối không thể cho anh biết giữa bọn họ còn có một đứa con trai, nếu như anh quên cô rồi, cô thà rằng sống với con trai cả đời.

Nói xong, cô liền hoảng hốt chạy đi, để lại Mạc Đông Lăng đang ngơ ngác, từ hôm qua tới hôm nay, anh nhớ rất rõ ràng đây là lần thứ hai mình gặp cô gái này, nhưng vì sao trong lòng luôn có một cảm giác là lạ, giống như đã từng quen biết, nhưng lại không nhớ ra đã gặp qua ở đâu.

“Nhị ca, Tam ca, tại sao tôi cảm thấy trong lòng mình rất trống trải?” Chờ sau khi bóng dáng của Mật Lạp Bối Nhi hoàn toàn biến mất, anh mới xoay người nhìn về phía bọn Nông Dịch Tiêu, không nhìn được tự lắm lắm, vẻ mặt không còn hăng hái như lúc nãy nữa, giữa hai hàng lông mày như nhiễm một tầng cô đơn.

Quan Hạo Lê nhíu mày trầm tư, nếu như năm đó người mua Mạc Tiểu Tứ thật sự là Mật Lạp Bối Nhi, điều này cũng có thể giải thích tại sao Thư Nhĩ Hách không tìm được chỗ ẩn thân của cậu ta rồi, bởi vì thường thường chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, anh ta khẳng định không ngờ Mạc Tiểu Tứ ở ngay dưới mí mắt của anh ta, xem ra, bọn họ cần phải tìm Thư đại ca hàn huyên chuyện này.

“Tứ đệ, đi về trước đi, nếu có duyên, hai người sẽ gặp lại.” Nông Dịch Tiêu vỗ bờ vai của anh, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Mẫu chốt không phải là gặp nhau, tôi cảm thấy mình có cảm giác với cô ấy, có một loại cảm giác quen thuộc không nói nên lời, hơn nữa, chỗ này của tôi, sẽ đau.” Mạc Đông Lăng nắm tay thành quyền, chậm rãi để tới vị trí con tim.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều không nói chuyện, vẫn còn đang suy nghĩ.

286. Chương 287: Nai Con Học Xấu

Lúc trở về, vẫn là hai chiếc xe, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny đi chung một chiếc, ba người bọn Nông Dịch Tiêu đi chung một chiếc, có điều tài xế từ Mạc Đông Lăng đổi thành Nông Dịch Tiêu, Nam Hoa Cẩn ngồi trên ghế cạnh tài xế, vẻ mặt rất rối rắm, rốt cuộc có nên nói chuyện Tứ đệ mất tích hơn nửa năm cho cậu ấy biết hay không đây?

Trong lòng rất là nghi hoặc tại sao lúc tìm được cậu ấy thì đầu của cậu ấy bị thương? Hơn nữa nghe nói lúc ấy hiện trường rất hỗn loạn, cũng chỉ tình cờ mới tìm được cậu ấy, một loạt vấn đề quá nhiều anh, không hiểu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Vốn bọn họ đều nghĩ nếu Tứ đệ đã bình yên vô sự, cho nên lựa chọn mất trí nhớ nhất định là bởi vì không muốn nhớ lại khoảng thời gian thống khổ đã trải qua, nên bỏ đi suy nghĩ muốn giúp cậu ấy tìm lại trí nhớ, nhưng không ngờ lại gặp được Mật Lạp Bối Nhi, trên đời này làm gì có ai giống Tứ đệ như đúc được, tình cảm của cô ấy đối với nó cũng không phải là giả, lúc đầu nhìn thấy nó mừng rỡ, càng về sau càng mất mát, bọn họ cũng đều thấy rất rõ ràng.

“Nhị ca, rốt cuộc có nên nói hay không?” Anh dùng khẩu hình hỏi.

“Trước hết cứ giấu, nếu lỡ kích thích nó thì sao?” Nông Dịch Tiêu có suy tính riêng của anh, bọn họ không ai biết rốt cuộc thời gian Tứ đệ biến mất hơn nửa năm đã xảy ra chuyện gì, nhưng tuyệt đối không thể kích thích cậu ta, vẫn phải suy nghĩ rõ ràng.

“Được, tôi hiểu.” Nam Hoa Cẩn gật đầu không nói thêm gì nữa.

Đối lập với không khí yên lặng của ba người bọn họ, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny trò chuyện hăng say trên xe.

“Em cảm thấy Mạc Tiểu Tứ rất giống như nam chính trong phim truyền hình, những chuyện đã trải qua thật sự rất thần kì! Ba năm trước bị bán đấu giá ở Las Vegas, từ đó không rõ sống chết, các anh phát động nhiều thế lực đi tìm kiếm, kết quả không thu hoạch được gì, hơn nửa năm mới có tin tức, sau khi trở về thì đầu bị thương không rõ nguyên nhân, lựa chọn mất đi một đoạn trí nhớ, ba năm trôi qua, đột nhiên xuất hiện một cô gái yêu cậu ta, nhưng cậu ta thì ngược lại, không nhớ rõ người ta.” Tiết Giai Ny phân tích đầu vào đấy.

“Nói chung thì chuyện là vậy, là anh đã kiểm tra cho cậu ta, cơ thể không có gì đáng ngại, nhưng cũng không giải đáp được nghi ngờ, muôn vật có nhân tất có quả, có điều không biết đối với Mạc Tiểu Tứ mà nói, là tốt hay là xấu đây?” Quan Hạo Lê thở dài.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Chuyển đi đến Hồng Kông này, thật đúng là khó quên.”

Quan Hạo Lê cầm tay của cô, “Ny Ny, chúng ta kết hôn đi.”

Tiết Giai Ny ngây ngốc nhìn về phía anh, cô mới vừa nói cái gì sao? Sao lại chuyển sang đề tài này? Hơn nữa có ai cầu hôn như anh hay sao? Vừa lái xe vừa trò chuyện về vấn đề của người khác rồi đột nhiên quăng ra một câu?

“Anh bị gì vậy? Lo lái xe đi!” Sắc mặt cô lúng túng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh tự nhiên.

“Ny Ny, anh nghiêm túc.” Vẻ mặt của Quan Hạo Lê cực kỳ nghiêm túc.

“Được rồi, mới vừa rồi chúng ta còn đang nói chuyện của Mạc Tiểu Tứ, suy nghĩ của anh xoay chuyển quá nhanh, em theo không kịp.” Tiết Giai Ny cười ha hả tránh vấn đề này, kết hôn là chuyện cả đời, mặc dù cô thương anh, anh cũng yêu cô, nhưng lời anh vừa mới nói là do nhất thời xúc động, tuyệt đối không phải đã suy nghĩ kĩ càng, trường hợp cũng không đúng, thiên thời địa lợi nhân hòa (*) đều không chiếm được.

(*) thiên thời địa lợi nhân hòa: điều kiện khí hậu, tình hình thời tiết, thời gian

Cô không phải loại phụ nữ quan trọng vật chất và lãng mạn, bạn trai nhất định phải cầm hoa quỳ xuống cầu hôn hay tạo ra một khung cảnh lãng mạn, nhưng ít nhất phải tạo bầu không khí chứ! Có lúc chỉ cần vài câu nói đơn giản thì đã có thể làm người khác cảm động rơi nước mắt, quan trọng hơn hình thức nhiều.

Trong lòng Quan Hạo Lê khẳng định Ny Ny xem lời nói của mình là câu nói đùa, thật ra thì trước khi đến Hồng Kông, anh đã suy nghĩ kỹ, nhưng vẫn khổ nỗi không tìm được cơ hội thích hợp, không biết nên mở miệng như thế nào, anh biết rất nhiều cách lãng mạn, nhưng không tìm được cách nào phù hợp với bọn họ, mới vừa rồi không biết chỗ nào trong lòng anh dâng lên sức mạnh, nói ra lời trong lòng.

“Ny Ny, mới vừa rồi không phải là anh nhất thời xúc động, ai cũng biết kết hôn không phải trò đùa, anh cũng không muốn lấy chuyện cả đời của hai chúng ta ra đùa giỡn, anh đã suy nghĩ thật lâu, chỉ chưa tìm được cơ hội thích hợp mà thôi, em có thể không trả lời anh ngay bây giờ, vẫn còn rất nhiều thời gian, anh nguyện ý chờ em.” Giọng nói của anh rõ ràng mà chân thành, giống như một ly rượu cam ngon ngọt, chậm rãi chảy vào trái tim của Tiết Giai Ny, ngọt ngào mà tốt đẹp.

Cô không nói gì, mím môi cúi đầu suy nghĩ, gả cho anh? Thật sự muốn gả cho anh sao?

Bên trong phòng bệnh ở bệnh viện, Lương Chân Chân nằm ở trên giường xem ti vi, thật nhàm chán, cô thật muốn ra ngoài dạo, từ buổi sáng đến tối, cô đã tiến bước từng tốp từng tốp người đến thăm cô, có một số là cô quen biết, một số cô chỉ từng gặp mặt, ngay cả tên cũng không biết.

Cảm động nhất là về Hợp Hợp, không giống như những phụ nữ mới kết hôn khác, lời kéo cô nói rất nhiều, còn mua cho cô một đồng đồ ăn ngon, đáng tiếc cô không thể ăn.

“Chị nai con, nhất định chị phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không trong lòng em sẽ rất khó chịu.” Ủy Hợp Hợp cong cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Trời ơi! Chị có sao đâu..., chỉ bị một chút vết thương ngoài da cộng thêm hai tay không thể cử động mà thôi, dù sao cũng có bảo mẫu hầu hạ miễn phí.” Lương Chân Chân nở nụ cười rục rỏ.

“Phốc ha ha. anh Hoàng anh có nghe hay không, sau này anh cũng phải làm bảo mẫu riêng miễn phí cho em, chuyện gì cũng phải nghe lời của em.” Ủy Hợp Hợp rất vui vẻ, hất cằm kiêu ngạo.

Thư Nhĩ Hoàng quăng một cái ánh mắt anh rất hại người cho Đằng Cận Tư, đều do anh, làm bảo mẫu còn kéo theo tôi, đúng là hãm hại mà !

Đằng Cận Tư liếc anh một cái, nhất định phải kéo theo anh! Ai bảo chúng ta là anh em?

Cho nên đợi sau khi hai người bọn họ rời đi, anh liền bắt đầu đút Lương Chân Chân ăn cơm, gọt trái cây cho cô, đời này đây là lần đầu tiên anh hầu hạ người khác, khó tránh khỏi có chút không quen, cho nên bên trong căn phòng thường truyền ra đối thoại như vậy.

“Ừm. miệng lớn quá! Miệng người ta nhét không vô.”

“Đáng ghét! Cơm rớt xuống quần áo của tôi rồi.”

“Không thể uống canh như vậy, sẽ chảy ra.”

.

Đến lúc ăn trái cây, Đằng Cận Tư chọn quả nho, bởi vì nó tròn vo, cho nên mỗi lần lúc ăn sẽ dùng tới tay của Đằng Cận Tư, tương đương với việc hôn ngón tay của anh, vì vậy, tư thế ăn quả nho rất mập mờ, ánh mắt anh nhìn thẳng cô, đôi môi đang mút lấy ngón tay, làm cho người khác mộng tưởng.

“Khụ. Không ăn nho nữa, tôi muốn ăn dưa cáp mật (*).” Lương Chân Chân nộ liễu nỗ chửi, tên bại hoại này! Anh tuyệt đối là cố ý!

(*)Dưa cáp mật: một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc

“Được.” Đằng Cận Tư đồng ý rất dứt khoát, cầm dao gọt trái cây lên cắt một miếng nhỏ đút cô ăn, kết quả chất lỏng từ dưa cáp mật chảy theo khóe miệng cô ra ngoài, có khuynh hướng rơi xuống, anh rất quả quyết lại gần, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm sạch sẽ.

Con người của Lương Chân Chân nhìn chằm chằm anh không nháy mắt, cảm giác tê dại vừa rồi còn dừng lại ở bên khóe môi, không nhận được lưỡi liếm, động tác xinh đẹp mà quyến rũ, làm Đằng Cận Tư nuốt một ngụm nước bọt, không chần chờ nữa mà hôn i lên.

“Ừm.” Tiếng kinh hô của cô đều bị anh nuốt vào trong bụng, đôi tay cẩn thận vòng qua cánh tay bị thương của cô, một tay nâng cái ót của cô, một tay nâng phía sau lưng của cô, hôn dịu dàng mà tỉ mỉ, giống như đang nâng niu bảo bối quý giá của mình, dây dưa triền miên.

Trong lòng Lương Chân Chân hơi run rẩy, trên môi truyền tới cảm giác ấm áp khiến cho cô cảm thấy rất thoải mái, thử đáp lại anh, lúc này hai người vừa mới ăn trái cây, trong miệng mang theo tư vị ngọt ngào, thấm vào lòng người.

Đằng Cận Tư vô cùng vui vẻ vì nai con đáp lại mình, bây giờ cô đặc biệt ngoan, đôi môi mềm mại hồng hồng mở ra, khiến cho anh cảm thấy kiêu ngạo vì mình đã chinh phục được cô, được an ủi vì cô đã chấp nhận mà. Đàn ông mà! Đều có dục vọng chinh phục đối với người phụ nữ mình yêu, đồng thời cũng mong đợi được người yêu thỏa mãn, hôn như vậy làm cho cả người anh đều cảm thấy sung sướng hạnh phúc.

Cái lưỡi trơn trượt linh hoạt cạy hàm rang của cô ra, dịu dàng quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô, lúc mút phát hiện đầu lưỡi truyền đến cảm giác hơi đau đớn, nai con cắn anh? Sau khi cắn anh cô liền bắt chước quấn lấy cái lưỡi của anh, giống như hương vị kẹo ngọt làm anh không muốn buông ra, trong nháy mắt tìm

của anh đều muốn hoà tan, nếu không phải cố kỵ bây giờ cô đang bị thương, thật muốn nhét cô vào trong ngực cứng chiều thật tốt.

Anh thích cô nghịch ngợm, thích cô chơi đùa, thích cô đáp lại, cánh tay từ từ buộc chặt, ôm cô càng chặt hơn, vui vẻ dùng sức gặm đầu lưỡi của cô. Cẩn mót, chiếm đoạt hô hấp của cô, cho đến khi cô thở không nổi, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nơi cổ họng bật ra tiếng ngâm khê mới buông lỏng cô ra, vừa định rời đi môi của cô, cô chợt trả thù cắn ở trên môi anh một cái, trong tròng mắt đen trong suốt hiện lên vẻ giảo hoạt vì đã thực hiện được, dí dỏm đáng yêu.

“Nai con học xấu?” Anh cong môi cười nhẹ, trong tròng mắt đen như mực loé ra ánh sáng.

“Hừ. . . . Chỉ cho phép đàn ông hư! Chỉ cho phép đàn ông khi dễ phụ nữ thôi sao? Anh cắn tôi nhiều lần như vậy, tôi chỉ cắn anh một cái? Anh không có lỗi.” Lương Chân Chân quệt miệng, thở phì phò nói.

“ Dĩ nhiên cho phép, lúc nào cũng hoan nghênh bà xã cắn chỗ này.” Đằng Cận Tư chỉ cánh môi của mình, nở nụ cười nhộn nhạo.

Lương Chân Chân đỏ mặt, anh gọi mình là bà xã, rõ ràng cô còn chưa đồng ý gả cho anh mà? Cái tên xấu xa này chỉ thích tự chủ trương, đáng ghét!

287. Chương 288: Lau Chùi Mập Mờ

“Tôi khát nước, muốn uống nước.” Lương Chân Chân chỉ ly nước trên bàn, cố ý nói sang chuyện khác.

Đằng Cận Tư đứng dậy bưng ly nước qua, bên môi nở một nụ cười xấu xa, trực tiếp uống vào miệng, thấy Lương Chân Chân trợn mắt há mồm, anh không nghe thấy mình nói muốn uống nước sao? Quá. . . . (phận rồi !)

“Ừm. . . .” Trong lòng Lương Chân Chân đang mắng anh, kết quả miệng bị chặn lại, anh. . . . anh vậy mà dùng miệng bòn cô uống nước!

Chỉ khoảng một phút, Đằng Cận Tư buông môi của cô ra, giọng nói khàn khàn hấp dẫn, “Uống ngon không?”

“Không ngon.” Lương Chân Chân tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, “Tôi mệt rồi, muốn ngủ.” Vừa nói vừa làm bộ như rất buồn ngủ, cánh tay không thể nhúc nhích thật khó chịu, thật chán, ăn cơm đi vệ sinh đều cần người khác giúp một tay, tuy nói hai người đã tiếp xúc thân mật rất nhiều lần, nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng khi anh cởi quần giúp mình đi vệ sinh.

Vấn đề quan trọng hơn đã tới, trước khi ngủ phải rửa mặt, bác sĩ dặn dò hai ngày nay không thể tắm, chỉ có thể lau cơ thể, sau khi lau xong còn phải xức thuốc, vừa suy nghĩ đã cảm thấy thật xấu hổ.

“Ừ, anh đi lấy nước.” Đằng Cận Tư để chân xuống, đứng dậy đi vào phòng tắm bưng một chậu nước nóng tới đây, giúp nai con cởi áo ngủ ra, thì bị cô kháng nghị, “Chờ một chút! Tôi. . . . Có một điều kiện, anh phải đồng ý với tôi, nếu không, tôi không lau.”

“Điều kiện gì?”

“Lúc lau mình anh phải nghiêm túc, không cho phép có bất kỳ ý xấu nào, càng không cho phép nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi, khi dễ tôi.” Lương Chân Chân bĩu môi bảo vệ quyền lợi của mình, mặc dù lát nữa trần trụi ở trước mặt anh, có một số chuyện phải nói trước, để tránh đến lúc đó lại bị anh ăn sạch sành sanh.

“Bà xã, anh là một người đàn ông bình thường, hơn nữa chỉ thích một mình em, nếu như mà anh không có một chút ý xấu nào với cơ thể của em, vậy chẳng phải anh là Liễu Hạ Huệ rồi sao? Thật sự là làm khó anh.” Về mặt của Đằng Cận Tư khoa trương nói.

Lương Chân Chân nóng nảy, “Anh. . . . Vậy tôi không lau, anh bưng nước đi đi.”

“Ngoan, không lau mình sao được, bác sĩ nói nhất định phải thoa thuốc, nếu không vết thương trên người sẽ không lành.”

“Huhu. . . . Anh ăn hiếp tôi, biết chắc anh sẽ ăn hiếp tôi mà! Tôi bị như vậy đều do anh gián tiếp làm hại, khổn kiếp. . . .” Lương Chân Chân mím miệng khóc “Oa” một tiếng, âm thanh chấn thiên động địa, khiến cho Đằng Cận Tư cũng không biết làm sao, dụi dằm dụi dỏ nói.

“Ngoan, đừng khóc, lúc nào thì anh nói muốn ăn hiếp em?”

“Mới vừa rồi rõ ràng anh nói. . . . sinh ra ý xấu với cơ thể tôi, còn nói tôi làm khó anh.” Hai mắt Lương Chân Chân đầm nước mắt kể tội.

“Nói không có nghĩa là anh sẽ làm mà, ý xấu có thể không chế được, được rồi, khóc như con mèo, nghe lời, cởi quần áo, anh bảo đảm sẽ không ép buộc em làm việc em không thích.” Đằng Cận Tư dụi dằm dụi dỏ nói.

“Có thật không?” Lương Chân Chân hoài nghi nhìn anh, thấy sự chân thành trong mắt anh nên đồng ý, trong quá trình lau, Đằng Cận Tư vẫn cố gắng khắc chế tay của mình, thật may là cách một lớp khăn lông, bằng không anh thật sự sẽ hoài nghi năng lực khống chế của mình mạnh như thế nào, thứ khảo nghiệm ý chí của anh nhất là thân dưới, đám lông rậm rạp màu đen làm cảm xúc của anh dâng trào, tay không tự giác được run lẩy bẩy, máu trong cơ thể đang sôi lên, kích thích thú tính núp sâu trong lòng.

Vậy mà, khảo nghiệm chỉ mới chính thức bắt đầu, lau xong cơ thể thì phải thoa thuốc, từ cổ đến mắt cá chân, cơ hồ đều có vết thương, anh cần dùng đầu ngón tay để bôi thuốc, sau đó chậm rãi thoa lên vết thương, sau hàng loạt động tác này, tay của anh đã hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển nữa, Lương Chân Chân cũng không chịu nổi, ngón tay của anh như lửa đốt da thịt của mình, để lại những ngọn lửa nhỏ, khiến cho cô miệng đắng lưỡi khô, trong lòng không khỏi oán hận mình, anh giữ lời không có ăn hiếp mình, nhưng ngược lại mình không nhịn được, trong lòng đã bốc lửa.

Thì ra không phải chỉ đàn ông mới có nhu cầu ở phương diện này, phụ nữ cũng giống vậy, có điều từ xưa đến nay, phụ nữ đều rụt rè hơn đàn ông, không có can đảm nói ra những lời xấu hổ.

“Được.” Rõ ràng giọng nói của cô hơi run rẩy, thậm chí mang theo chút than nhẹ mềm mại đáng yêu, Đằng Cận Tư nghe vào trong tai giống như là chất xúc tác, trêu chọc ý muốn mà anh vất vả đè nén xuống, nhưng anh biết mấy ngày này tình huống cơ thể của nai con không cho phép, thấy người cô đầy vết thương, trong lòng càng thêm tự trách, hận không thể tìm hết thuốc tốt nhất trên thế giới, chỉ mong cô hồi phục.

“Ừm, em nghỉ ngơi sớm đi.” Anh để thuốc xuống, giúp người trên giường buộc lại nút áo, đắp chăn lên, cúi người khế hôn ở trên trán cô, “Bảo bối, ngủ ngon.”

Nói xong những lời này anh liền vào phòng tắm, tắm nước lạnh, dập tắt dục vọng cuộn cuộn trong cơ thể mình, sau này bọn họ còn rất nhiều cơ hội, mà mấy ngày nay anh muốn để cho nai con nghỉ ngơi thật tốt.

Nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “ào ào”, trong lòng Lương Chân Chân cảm thấy ngọt ngào, co chân lại, nhắm mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười hạnh phúc.

Ngày hôm sau, sau khi làm kiểm tra, tiêm thuốc xong, Lương Chân Chân thật sự không chịu được nữa, quần quít lấy Đằng Cận Tư muốn đi ra ngoài dạo, hít thở không khí mát mẻ bên ngoài, ngày nào cũng thế thật muốn nghẹn chết người.

“Ừ, vậy chúng ta đi xuống dưới vườn hoa dạo một chút.” Đằng Cận Tư ôm eo của cô đi ra ngoài.

“Được! Bệnh viện thật chán, không có gì chơi.”

Nơi này cũng được xem là một trong những bệnh viện tốt nhất Hồng Kông, cảnh sắc trong vườn hoa làm say lòng người, chim hút hoa thơm, khắp nơi bộc lộ ra sức sống mạnh mẽ, đi tới đâu cũng có thể tùy ý thấy được hoa Tử Kinh đang nở rộ rực rỡ, tạo nên một bức tranh đầy sắc màu rực rỡ!

“A Tư, bác sĩ nói khi nào em có thể xuất viện vậy? Tay sẽ không bị tật gì chứ?” Lương Chân Chân lo lắng hỏi.

“Yên tâm, tuyệt đối không, cho dù ở đây trị không được, chúng ta có thể đến những chỗ khác, thậm chí là nước ngoài, nhất định sẽ khôi phục giống như trước kia.” Đàng Cận Tư xoay người của cô lại, tròn mắt đen nhìn thẳng mắt của cô, giọng nói nghiêm túc trước nay chưa từng có, anh cũng từng suy xét qua cái vấn đề này, điều anh nói đều là suy nghĩ trong lòng anh.

“Em tin tưởng anh.” Lương Chân Chân mím môi, bộ dáng khéo léo nghe lời, Đàng Cận Tư nhìn đến tâm hồn nhộn nhạo, ngón tay khẽ xoa gương mặt của cô, thuận tay vén một sợi tóc lên mái tóc cô.

“Nhớ nhà sao?”

“Ừ, nhưng hiện tại em không dám về nhà, mẹ Diệp sẽ lo lắng cho em, cơ thể mẹ không được khỏe, em không muốn làm cho mẹ lo lắng.” Đây là lời trong lòng của Lương Chân Chân.

“Bà xã, anh sẽ chăm sóc em cả đời, cửa biệt thự Lan Đình Uyển luôn mở rộng vì em.”

“Ai là bà xã của anh, người ta còn chưa đồng ý gả cho anh đấy.” Lương Chân Chân cúi đầu mắc cỡ đỏ bừng mặt, giọng nói nhỏ như ruồi muỗi, hôm nay người này bị trúng tà sao? Động một chút là gọi “bà xã bà xã”, càng ngày càng thuận miệng.

“Không gả cho anh, em còn muốn gả cho ai? Ai có gan hùm mật gấu vậy?” Đàng Cận Tư cười đến tự đắc, anh đã công bố khắp thế giới nai con là bà xã của anh, có ai dám tranh giành với anh sao? Chỉ sợ không tìm ra người to gan lớn mật như vậy!

“Tự kỉ cuồng!” Lương Chân Chân không để ý tới anh mà chỉ chú ý đi về phía trước, chợt phía trước có một bé trai hai tuổi chạy tới, vừa đứng đụng vào người cô, khổ nỗi cô không có cách đỡ lấy bé, nên để cho Đàng Cận Tư ở bên cạnh làm hộ.

“Cậu bạn nhỏ, em không sao chứ? Sao một mình chạy khắp nơi vậy? Ngộ nhờ ba mẹ của em không tìm được em thì làm sao đây?” Các câu hỏi liên tiếp của cô khiến cậu bạn nhỏ hơi kinh ngạc, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu nhìn về phía cô.

“Không đâu, mẹ nói rồi, mặc kệ Mạc Mạc ở đâu mẹ cũng có thể tìm được.” Bé trai non nớt nói, bộ dáng vô cùng dễ thương.

Không biết vì sao, Lương Chân Chân thích cậu bé trai đáng yêu này, “Mạc Mạc thật biết nghe lời.”

“Hi hi. Dì à, tay của dì bị gì vậy? Có phải cũng giống mẹ Mạc Mạc, ham chơi cho nên bị ngã hay không?” Trong đôi mắt đen như bảo thạch của bé trai dần nghi vấn.

“Đúng vậy! Dì không cẩn thận ngã xuống, cho nên bị thương rất nghiêm trọng, Mạc Mạc không thể giống như dì nha!” Lương Chân Chân bắt đầu dâng lên tình thương của mẹ, ngay cả Đàng Cận Tư đứng bên cạnh cô cũng nghĩ như vậy, nghĩ thầm: nhất định nai con đang nghĩ tới con, nếu như nó còn sống trên cõi đời này, chắc cũng đã lớn như vậy.

“Dạ, Mạc Mạc đã đồng ý với mẹ sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không được chọc mẹ không vui, phải làm một người đàn ông kiên cường, sau này lớn lên bảo vệ mẹ.” Giọng nói non nớt nhỏ nhẹ của cậu bé đáng yêu khác thường, để lại ấn tượng rất sâu sắc với người khác.

Lương Chân Chân rung mình, nghe giọng điệu nói chuyện của đứa trẻ này, hóa ra là xuất thân từ gia đình đơn thân, không trách được nhỏ như vậy đã hiểu chuyện, nhất định mẹ của bé rất vất vả, một thân một mình nuôi dưỡng nó lớn lên, haizzz. Trên đời nhiều đàn ông bạc tình như vậy sao?

“Mạc Mạc, tiểu tổ tông của tôi ơi, con chạy đi đâu rồi?” Đột nhiên, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đi tới, rõ ràng sau khi nhìn thấy bé trai thì thở phào nhẹ nhõm.

“Bà ơi, con không có chạy loạn, con nói chuyện với dì xinh đẹp này.” Mạc Mạc chạy tới ôm cổ bà nó, ngón tay út chỉ về phía Lương Chân Chân.

288. Chương 289: Như Vậy, Tin Tưởng Anh Được Không?

Thư Tử Nhiễm nhìn đôi nam nữ trước mắt, người đàn ông anh tuấn khôi ngô, cô gái dịu dàng xinh đẹp, có điều hai cánh tay quần băng không hợp với tổng thể.

“À, vậy Mạc Mạc nói tạm biệt với chú và dì nào, chúng ta phải về nhà rồi!” Bà cười ha hả hôn một cái lên gò má phúng phính của cháu ngoại.

“Tạm biệt chú và dì.” Mạc Mạc quơ quơ cánh tay nhỏ bé béo ú, cười đến vô cùng dễ thương.

“Ủ, báai bai!” Lương Chân Chân mỉm cười thân mật với bé, chợt nơi nào đó trong lòng trở nên mềm mại, đúng như suy đoán của Đằng Cận Tư, quả thật cô đang nhớ tới đứa con đã mất khi còn chưa thành hình trong bụng mình, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, nói không chừng nó cũng giống như Mạc Mạc, đáng yêu như vậy, làm người ta yêu thích như vậy.

Đợi sau khi bọn họ đi xa, Lương Chân Chân vẫn chưa lấy lại tinh thần, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, chậm rãi chảy dọc theo gương mặt xuống khóe miệng, mặn chát, giống nhau lòng của cô lúc này.

“Nai con, đừng khóc, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều con.” Đằng Cận Tư hơi lo lắng nhìn về phía cô, nếu như anh không đoán sai, nhất định đứa bé trai vừa rồi đã gọi lên nỗi ưu thương của cô.

Lương Chân Chân cắn môi nửa thẹn thùng nửa tức giận trừng mắt liếc anh một cái, “Da mặt dày! Sau này ai có rất nhiều con với anh chứ!”

Đằng Cận Tư đưa tay xoa vệt nước mắt trên mặt cô, môi mỏng khẽ mở, “Ngoan, anh sẽ cố gắng.”

“Đáng ghét! Anh nói cái gì !” Lương Chân Chân xấu hổ muốn đánh anh, nhưng khổ nỗi hai tay không có cách nào, trong lòng suy nghĩ chờ sau khi tay khoẻ lại sẽ báo thù.

“Nai con, anh nói thật.” Trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư lộ ra sự nghiêm túc.

Gần tối, mặt trời lặn xuống, chân trời nhuộm một mảng đỏ lớn, giống như đoá hoa hồng trên tờ giấy trắng, xinh đẹp động lòng người, tà tà rơi xuống, tôn lên vườn cây xanh lá, trên mặt đất hiện lên hai bóng dáng loang lổ, hai người cứ đứng đối mặt nhau như vậy, dường như cả người đều bao phủ lên một vòng sáng màu đỏ nhạt, duy mỹ mà lãng mạn.

“Còn rất xa.” Lương Chân Chân nhìn về phía khác, nhìn sườn núi thật cao, còn có con đường nhỏ uốn lượn bằng đá cuội, hoàn cảnh xung quanh rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài con chim hót líu lo, cùng với tiếng nói chuyện nhỏ của những người đi đường với nhau.

Đằng Cận Tư cũng không dây dưa vấn đề này nhiều, có một số việc chỉ có thể thuận theo tự nhiên, không nhất định phải nắm bắt rõ ràng.

“Đi thôi, ban đêm gió lạnh, chúng ta trở về phòng đi.” Anh không thể nắm tay của cô, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm eo của cô.

Lương Chân Chân đang nhìn chân trời chiều đến mất hồn, nghe được giọng anh nói, chợt nhẹ giọng mở miệng, “Em vẫn rất muốn hỏi, tại sao anh lại yêu em? Em thấy em không phải là cô gái xinh đẹp tuyệt trần, cũng không phải cô gái dịu dàng như nước, lần đầu chúng ta gặp mặt, lại là loại phương thức đó, em thật sự không hiểu, tại sao anh lại nhận định em?”

Anh quay đầu nhìn cô đầy dịu dàng, “Trên đời này có hàng ngàn loại phụ nữ, trong sáng, xinh đẹp, đáng yêu, quyến rũ, hoạt bát, thẳng thắn. . . . Anh đều không có hứng thú, có lúc anh thậm chí cho rằng mình sẽ không có cảm giác với bất cứ ai, cuộc đời này cứ trôi qua như vậy, nhưng, em đã xuất hiện, không vì sao cả, ngay cả chính anh cũng không hiểu tại sao lúc ấy phải giữ em lại, đây là câu hỏi khó trả lời nhất trên đời. Có lẽ, ngày đó đúng lúc thiên thời địa lợi nhân hòa đều tập hợp một chỗ, sớm hơn một chút, hoặc là trễ hơn một chút, kết quả đều sẽ không giống nhau, có thể anh không có cảm giác với em, hoặc là nhấn tâm đuổi em đi, nhưng kì lạ là sớm không gặp muộn không gặp, cố tình lúc ấy anh cảm thấy hứng thú với em, vì vậy, tất cả đều thuận nước đẩy thuyền. Từ từ, anh phát hiện mình yêu em, tham muốn giữ lấy em cũng càng ngày càng mạnh, tình yêu cũng nhờ duyên phận, nắm được sẽ không buông tay.”

Cô mờ mịt, nửa ngày không nói ra lời.

Anh cũng luống cuống, “Anh nói rất tối nghĩa khó hiểu sao?”

Cô lắc đầu một cái, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Không có, em chỉ không ngờ mà thôi.” Không ngờ anh sẽ nói ra lời trong lòng dài như vậy, từng câu từng chữ đều tiến vào đáy lòng của em, trọn đời không quên, nếu như chúng ta gặp nhau là ý trời, em thật lòng cảm ơn ông trời, cảm ơn ông trời giúp em vào lúc khó khăn nhất — gặp được anh, là anh.

Phía trước gặp một đôi vợ chồng già đang đi tới, chậm rãi đi dạo ở trong ánh nắng chiều, cái bóng nắm tay nhau của bọn họ thật dài, thời gian trôi qua như lắng đọng, ấm áp mà lãng mạn, tựa như lời trong một bài hát: Chuyện lãng mạn nhất trên đời mà em nghĩ đến, chính là từ từ già đi cùng với anh.

Hai tay anh nâng mặt của cô, xem như bảo bối trong lòng, nhẹ nhàng đặt xuống môi cô một nụ hôn, “Như vậy, tin tưởng anh được không?”

“Ừ.” Môi cô chậm rãi nở một nụ cười ấm áp, hai người sóng vai đi về phòng bệnh.

Sau khi ăn cơm tối xong, Thư Nhĩ Hách và Quan Hạo Lê, Tiết Giai Ny tới, hai người đàn ông đến tìm Đằng Cận Tư nói chuyện về Mạc Đông Lăng, Tiết Giai Ny phụ trách trò chuyện với Lương Chân Chân, nhưng cô hoàn toàn không biết, nghe thấy ba người bọn họ nói chuyện, rất là buồn bực, không hiểu nhìn về phía bạn tốt, “Tiểu Lăng tử bị sao vậy? Sao Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn không tới?”

“Bạn nghe nói qua chuyện Mạc Tiểu Tứ biến mất hơn nửa năm chưa?”

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, chuyện này cũng qua ba năm rồi, sao đột nhiên nhắc lại, chẳng lẽ hơn nửa năm cậu ta biến mất đã hóa thân trở thành một ác ma sao? Làm chuyện xấu gì không đúng hay sao?

“Ngày hôm trước ở trong hôn lễ của Hợp Hợp, em họ của Thư Nhĩ Hoàng – Mật Lạp Bối Nhi nhận ra Mạc Tiểu Tứ, dường như có tình cảm rất sâu đậm với cậu ta, nhưng Mạc Tiểu Tứ không biết cô ấy, cho nên con gái người ta rất mất mát, hôm qua gặp lại ở bệnh viện lần nữa, tình huống rất kì lạ, cho nên mấy ngày nay tất cả mọi người đều đang suy nghĩ có nên nói chuyện Mạc Tiểu Tứ mất trí nhớ cho cậu ấy biết hay không.” Tiết Giai Ny nói liên tục.

“Cái gì? Sao một chút mình cũng không biết?” Lương Chân Chân hoàn toàn giật mình.

“Bạn bị thương dĩ nhiên không biết những chuyện này.”

“Tại sao mình cảm thấy Tiểu Lăng tử thật đáng thương, mặc kệ hơn nửa năm cậu ấy biến mất đã xảy ra chuyện gì, cậu ấy cũng có quyền biết rõ mọi chuyện, những người khác không thể tùy tiện quyết định thay cậu ấy.” Lương Chân Chân nhíu mày nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy! Không thấy mấy người bọn họ đang thương lượng sao!” Tiết Giai Ny cũng thở dài, trong lòng cô âm thầm quyết định muốn tả chuyện xưa của Mạc Tiểu Tứ thành một quyển tiểu thuyết, bảo đảm rất dễ bán, trong lòng ngày ngất.

Bên này hai người lặng lẽ trò chuyện, trong phòng khách bên kia ba người họ cũng đang thương lượng bước kế tiếp nên làm như thế nào.

“Thư đại ca, nếu như Tứ đệ biến mất hơn nửa năm này đều ở cùng một chỗ với em họ anh Mật Lạp Bối Nhi, như vậy cũng có thể giải thích tại sao chúng ta không tìm được cậu ta.” Đằng Cận Tư ngồi trên ghế sa lon nói.

“Quả thật như thế, anh tìm rất nhiều nơi, còn bảo Cách Cách để ý giùm anh, nhưng mà, từ đầu đến cuối đều không có tin tức xác thực, phải nói quan hệ của Cách Cách và Mật Mật rất tốt, ngay cả chuyện mà em ấy không biết, chúng ta càng không thể biết được, có lẽ lúc ấy anh đã xem nhẹ cảm xúc của em ấy, haizzz.” Thư Nhĩ Hách thở dài.

“Cứ như vậy xem ra, chuyện của hai người bọn họ nắm chắc tám chín phần rồi, Mật Mật đúng là cô gái quyết đoán, mua Mạc Tiểu Tứ ở buổi đấu giá tại Las Vegas, cô nam quả nữ chung sống hơn nửa năm, nhất định tình cảm rất sâu sắc, nếu không cô ấy cũng sẽ không đau lòng như vậy.” Quan Hạo Lê phân tích nói.

Đằng Cận Tư bưng ly nước trên bàn lên, khẽ uống một hớp, “Chuyện này phải nói cho Tứ đệ, nó có quyền biết chuyện mình bị mất trí nhớ, còn có quyền được biết mình đã từng yêu, trước kia gạt nó là do lo lắng nó trải qua chuyện đau khổ, sau khi biết sẽ tạo thành bóng ma trong lòng, hiện tại đã rõ ràng mọi chuyện, không cần tiếp tục giấu giếm nữa.”

Yên lặng một hồi, đột nhiên Thư Nhĩ Hách nói: “Các cậu biết không? Mật Mật có một đứa con trai hai tuổi, cả nhà anh cũng gần đây mới biết, nếu không phải đột nhiên đứa bé đó ngã bệnh, chỉ sợ con bé ấy còn muốn tiếp tục gạt bọn anh.”

“Cái gì? Đứa con trai hai tuổi?” Quan Hạo Lê không nhịn được hô lên, Đằng Cận Tư cũng rất kinh ngạc, nhúu chặt mày, môi mím thành một đường thẳng.

“Không sai, tối qua cả nhà anh hỏi nó cha của đứa bé kia là ai, nhưng nó không nói, vừa hỏi sẽ khóc, làm trong lòng mọi người đều không thoải mái, thậm chí Cách Cách còn tuyên bố muốn giết cái tên bạc tình đó, khụ. . . .” Về mặt của Thư Nhĩ Hách rất nặng nề.

“OMG! Đứa nhỏ này sẽ không phải là của Mạc Tiểu Tứ chứ?” Gương mặt của Quan Hạo Lê đầy khiếp sợ.

Thư Nhĩ Hách lắc đầu một cái, “Không biết, Mật Mật không chịu nói, nếu như đứa bé thật sự là của Tiểu Tứ, ngược lại dễ dàng rồi.”

“Muốn biết bọn họ có phải cha con hay không, làm giám định ADN là được.”

Đằng Cận Tư cau mày, “Tôi cảm thấy trước mắt chuyện quan trọng nhất là nói mọi chuyện cho Tứ đệ biết, hơn nữa tra rõ nguyên nhân cậu ấy mất trí nhớ, bằng không chuyện chỉ càng thêm trở nên phức tạp, hơn nữa, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề.”

“Anh đồng ý với suy nghĩ của A Tư, trước hết anh sẽ giấu nhà họ Thư, nếu để cho mọi người biết đứa bé là của tiểu Tứ, đoán chừng sẽ náo loạn, nhất là em gái Cách Cách của anh, cô ấy không phải là người thích nói đùa.” Thư Nhĩ Hách than thở.

289. Chương 290 : Nói Chân Tướng Ra

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người họ đều im lặng, chuyển đi đến Hồng Kông này, đúng là xảy ra rất nhiều chuyện, xuất hiện nhiều đặc sắc, làm cho người ta sợ hãi than liên tục.

“Thời gian cũng không sớm, anh đi về trước đây, về chuyện Tiểu Tứ mất trí nhớ anh nhất định sẽ tra rõ.” Thư Nhĩ Hách đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tôi sẽ chọn thời gian nói cho Tứ đệ biết chân tướng, hi vọng chuyện có thể sớm ngày tra ra manh mối.”

“Ừ, chúng ta đi.”

Đợi sau khi ba người rời đi, Đằng Cận Tư đứng lên đi tới bên cửa sổ, hai tay nhét vào túi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhúu mày suy tư điều gì, Lương Chân Chân nhẹ nhàng đi tới, dán sát vào lưng của anh, giọng nói dịu dàng, “Còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi sao?”

“Ừ, phải suy nghĩ biện pháp giải quyết.” Đằng Cận Tư xoay người lại, cánh tay vòng qua eo của cô, cô nhu thuận tựa vào trong ngực anh, kết quả bị anh ôm ngang lên, không khỏi lên tiếng, “Anh làm gì thế!”

“Ngủ.” Đằng Cận Tư trực tiếp đặt cô lên giường, giúp cô kéo chăn, cúi người hôn một cái ở trên trán của cô, dịu dàng mà kiêu diễm.

“A Tư, anh cũng đừng quá lo lắng về chuyện của Tiểu Lăng Tử, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.” Lương Chân Chân nhẹ giọng nói, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Trong lòng Đằng Cận Tư cảm thấy ấm áp, bàn tay mang theo vết chai sờ mặt của người trên giường, “Được.”

Mạc Đông Lăng có dự cảm xấu, mấy ngày nay mí mắt trái vẫn nhảy không ngừng, giống như sắp xảy ra chuyện gì, cũng có khi trong đầu nhớ tới cô gái tên “Mật Mật”, cảm giác giống như đã từng quen biết.

Buổi tối, anh tắm xong ra ngoài, nhàn nhã thoải mái ngâm nga bài hát, ngẩng đầu liền phát hiện nhị ca, tam ca và bác sĩ Quan đều ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng của anh, anh sợ đến thiếu chút nữa hai chân đều run, đầu ngón tay chỉ về phía bọn họ, “Mấy người. mấy người muốn làm gì? Tôi không có sở thích về phương diện kia.”

“Phốc! Tôi nói này Tứ đệ, cậu đọc tiểu thuyết đam mỹ quá nhiều à! Có thể đừng suy nghĩ đen tối như vậy hay không?” Nông Dịch Tiêu nhạo báng anh.

“Nhị ca, thì ra anh đúng là thâm tàng bất lộ (*)! Ngay cả tiểu thuyết đam mỹ cũng biết, hahaha. Chẳng lẽ, anh mới chính là người che giấu kĩ nhất sao?” Mạc Đông Lăng bắt chặt lấy điểm mấu chốt trong lời nói của anh.

(*)thâm tàng bất lộ : giấu nghề, giấu tài, không để lộ tài năng.

“Tôi mù chữ sao? Xã hội bây giờ phát triển nhanh như vậy, có từ ngữ nào mà có thể thoát khỏi pháp nhãn (*) của tôi?” Nông Dịch Tiêu hừ lạnh nói.

(*)pháp nhãn : mắt thần (Phật giáo chỉ đôi mắt có thể nhận biết chân tướng của sự vật)

Quan Hạo Lê và Nam Hoa Cẩn liếc mắt nhìn nhau, Nông Dịch Tiêu này! Hoàn toàn quên mất mục đích chủ yếu hôm nay đến đây là làm gì ! Vừa gặp mặt đã đấu võ mồm, ngược lại hai người bọn họ thật giống như là một đôi, nếu không phải đột nhiên xuất hiện Mật Lạp Bối Nhi, xem chừng hai người bọn họ thích hợp với nhau hơn.

“Khụ! Hai người đều bị ngứa miệng sao? Ngày nào cũng đấu võ mồm mới vui có phải hay không? Theo tôi thấy, hai người các anh mới đúng là một đôi bắn ra tình cảm khắp nơi.” Quan Hạo Lê hí mắt nhìn hai người bọn họ.

“Bác sĩ Quan, anh đừng tùy tiện làm bẩn sự trong sạch của tôi!” Nông Dịch Tiêu và Mạc Đông Lăng đồng thanh nói, hết sức ăn ý.

Ngay cả Nam Hoa Cẩn cũng không nhịn được lên che miệng cười vui vẻ, trong con ngươi màu xanh lưu ly nhộn nhạo, lóng lánh ánh sáng ranh mãnh, “Được rồi mà! Biết hai người là bạn bè thân thiết, đừng khoe khoang sự ăn ý ở trước mặt chúng tôi nữa mà.”

Nông Dịch Tiêu và Mạc Đông Lăng bị nghẹn lời, nhìn chăm chăm nhau, quay mặt đi không nói gì nữa.

“Tiểu Lăng tử, cậu cảm thấy cô gái tên Mật Mật như thế nào? Mấy ngày nay trong lúc tiếp xúc cậu có cảm thấy cô ấy rất quen thuộc hoặc là. đã gặp qua ở đâu hay không?” Quan Hạo Lê khề ho một tiếng.

“Hả. Cô ấy rất đẹp, đúng là mẫu người tôi thích, mỗi lần nhìn thấy cô ấy tôi đều có cảm giác rất kì lạ.” Mạc Đông Lăng nghiêng đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Ba người kia liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thẳng nhóc này có cảm giác là tốt rồi, bây giờ đã thành công phá tan không khí lúc đầu, sẽ không còn vấn đề gì.

“Này, vậy cậu có nghĩ tới hay không, hai người đã từng là một đôi?” Nam Hoa Cẩn nháy đôi mắt xanh biếc.

Mạc Đông Lăng cười đến rất vui vẻ, “Đúng là Tam ca hiểu tôi, thật ra thì! Tôi cũng nghĩ như vậy! Nghĩ tới Mạc Đông Lăng tôi phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái tuấn lãng phi phàm, đi đến đâu đều có một đồng phụ nữ yêu thích, hơn nữa dường như tôi đã đi khắp thế giới, làm quen với nhiều người đẹp nước ngoài, quên cũng là chuyện rất bình thường chứ sao!”

-_-|||

Trên trán ba người đồng thời chảy đầy vạch đen, nếu như lời nói này bị người tên Mật Mật nghe được, còn không đau lòng chết sao! Quả thật đúng là kẻ bạc tình!

“Tứ đệ, là như vậy, cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ cậu đã mất đi một khoảng trí nhớ rất quý giá, sau đó quên mất người phụ nữ cậu yêu.” Nông Dịch Tiêu chịu đựng nói.

Mạc Đông Lăng kinh ngạc nhìn về phía anh, đưa tay sờ trán của mình, sau đó lại sờ anh ta, tức giận liếc anh một cái, “Tôi rất bình thường mà! Hơn nữa anh cũng không có phát sốt, giữ ban ngày ban mặt mà nói chuyện tào lao đây? Mất trí nhớ? Anh cho rằng đang đóng phim truyền hình sao? Nói chuyện như thật vậy.”

b

Ba người đổ mồ hôi như thác lần nữa, rốt cuộc tâm lý chịu đựng của người này có tốt không? Hay là đang cố ý giả ngu giả dại? Không chịu đối mặt với thực tế?

“Tiểu Lăng tử, mỗi người chúng ta đều có khả năng là nhân vật chính trong phim truyền hình, chỉ xem tình tiết của ai phong phú đa dạng hơn mà thôi, đúng như lời cậu vừa mới nói, cảm thấy giống như đã từng quen biết Mật Mật, chúng tôi cũng hoài nghi, cô ấy với cậu từng có một khoảng thời gian yêu say đắm khắc cốt ghi tâm, nhưng mà, cậu quên người ta.” Quan Hạo Lê dứt khoát đánh một liều thuốc mạnh, hơn nữa nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

“Cái gì? Yêu say đắm khắc cốt ghi tâm? Tôi còn quên người ta? Chuyện khi nào vậy? Trong mơ thôi.” Mạc Đông Lăng tự giễu cười nói, đứng dậy lấy rượu đỏ quý báu của mình ra, rót cho ba người bọn anh một ly, bưng ly rượu lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân vắt lên đặt trên bàn trà, cười như không cười nhìn ba người bọn họ.

“Tứ đệ, cậu cảm thấy chúng tôi thích đùa kiểu này với cậu sao? Còn nhớ ba năm trước đây bốn anh em chúng ta từng đánh cược một lần không? Người thua phải đặt mình làm vật phẩm bán đấu giá ở Las Vegas” Nam Hoa Cẩn ưu nhã bưng ly rượu lên.

Mạc Đông Lăng dừng động tác uống rượu lại, “Người thua phải đặt mình làm vật phẩm bán đấu giá ở Las Vegas? Là ai ra cái ý tưởng độc ác như vậy? Tam ca, không phải là anh chứ?”

Thiếu chút nữa Nam Hoa Cẩn phun ngụm rượu trong miệng ra ngoài, cầm khăn giấy lên lau khóe miệng một cái, cười đến ngây thơ, “Ý tưởng có một không hai như vậy, trừ tam ca của cậu ra, còn ai có thể nghĩ ra?”

“Cho nên nói, ý của mấy người là. Tôi bất hạnh trúng chiêu sao? Còn bị người ta mua đi? Sau đó gặp được Mật Mật, yêu đương oanh liệt với cô ấy?” Mặc dù Mạc Đông Lăng lựa chọn mất đi một đoạn ký ức, nhưng không có nghĩa anh là kẻ ngu, đương nhiên có thể phân tích ra hàm nghĩa trong lời bọn họ nói.

“Ừ, không sai, tình huống căn bản chính là như vậy, sau khi cậu bị người ta mua đi thì đại ca điều động rất nhiều thế lực đi tìm cậu, nhưng vẫn không hề có tin tức, kéo dài hơn nửa năm mới có tin tức cụ thể của cậu, sau khi tìm thấy cậu lại phát hiện cậu quên hết tất cả mọi chuyện trong lúc mất tích, bác sĩ Quan tìm rất nhiều bạn bè trong giới y học chẩn đoán toàn diện cho cậu, nhưng tình huống vẫn như cũ. Vì vậy, tất cả mọi người cho rằng cậu không muốn nhớ tới khoảng thời gian đau khổ đó, nên bỏ chữa trị, chỉ cần cậu sống vui vẻ, mấy cái khác không quan trọng.”

Nông Dịch Tiêu dừng một chút, tiếp tục nói.

“Ba năm này, thật bình thường, cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ rằng ở trong hôn lễ của Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp xuất hiện một cô gái xa lạ biết cậu, có tình cảm phức tạp với cậu như thế, không khỏi khiến cho chúng tôi tò mò, sau khi mấy người chúng tôi thương lượng, quyết định nói cho cậu biết chuyện mất trí nhớ, dù sao cậu cũng có quyền biết những chuyện này, cho dù cậu đã quên mất.”

Mạc Đông Lăng sững sờ, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Tại sao tôi cảm thấy đây là tình tiết mà chỉ trong phim truyền hình hoặc là trong tiểu thuyết mới có, mất trí nhớ, sao tôi mất trí nhớ? Mật Mật. Mật Mật? Tôi và cô ấy. Yêu nhau qua? Nếu quả thật là tình yêu khắc cốt ghi tâm, sao tôi lại quên?”

Ba người đều im lặng không nói, bọn họ không có cách nào giải đáp nghi vấn của anh, vốn chuyện này đã không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu Lăng tử, trên đời này có rất nhiều loại tình yêu, mỗi người đều trải qua không giống nhau, nói cho cậu biết những chuyện này, chỉ hi vọng ngày sau cậu sẽ không hối hận, gặp đúng người không phải chuyện dễ dàng, có thể gặp lại lần nữa càng không dễ dàng, bởi vì chúng tôi không ai biết lần sau gặp lại phải chờ đến lúc nào, bỏ qua, sẽ vô duyên vô phận.” Quan Hạo Lê trầm giọng nói, những câu nói phát ra từ đáy lòng.

“Tứ đệ, chúng tôi đi đây, tốt nhất cậu nên suy nghĩ xem làm như thế nào, chính cậu tự quyết định. Nhớ, chúng ta vĩnh viễn là anh em tốt nhất.” Nam Hoa Cẩn đứng dậy vỗ bờ vai của anh, ý bảo hai người khác cùng anh rời khỏi, để lại không gian cho Mạc Đông Lăng, bây giờ nhất định trong đầu cậu ấy rất loạn, cần yên tĩnh suy nghĩ.

Rất nhanh, trong phòng lớn như thế chỉ còn lại một mình Mạc Đông Lăng, rượu đỏ đã bị anh uống một nửa, còn một nửa gợn sóng nhộn nhạo ở trong ly thủy tinh, hết sức xinh đẹp hấp dẫn. Anh nhắm mắt lại, vuốt trán, mất trí nhớ? Anh vậy mà mất trí nhớ? Sao chuyện cầu huyết như vậy lại xảy ra ở trên người anh?

Mật Mật, Mật Lạp Bối Nhi, rốt cuộc cô là cô gái như thế nào? Rốt cuộc giữa mình và cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ, anh nên tự mình đi vạch trần bí ẩn này.

290. Chương 291. Cảm Giác Hạnh Phúc

Có lẽ ý trời trên người ở đây sao, đợi đến khi Mạc Đông Lăng muốn tìm đáp án này, Mật Mật đã mang theo con trai đi suốt đêm, không ai biết cô đi đâu; mà trong lúc này Tư Đồ Duệ - Trợ lý của Mạc Đông Lăng - cũng gọi điện thoại tới, nói có mấy vị cổ động cao cấp trong nội bộ công ty có biến động nhỏ, anh không thể không lập tức chạy về xử lý.

Vì vậy, một đôi người có tình cứ bỏ lỡ như thế, khi nào gặp lại, phải xem duyên phận giữa bọn họ như thế nào.

Những người khác vì lý do công việc đều lần lượt đi về, chỉ để lại hai người Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư, một người dưỡng bệnh trong bệnh viện, một người cùng dưỡng bệnh, thỉnh thoảng sẽ tới nhà họ Thư, ngày trôi qua nhàn nhã tự tại, cứ thế mãi, còn khiến cho người ta cảm thấy nhàm chán, cả ngày không có việc gì, lại không thể đi chơi, thật sự rất giãy vò người.

Trạng thái của Lương Chân Chân ngày dần tốt hơn, bác sĩ nói vết thương trên tay cô khôi phục rất nhanh, không bao lâu là có thể cất chỉ hoạt động tự nhiên, cô rất vui vẻ, ngửi mùi nước khử trùng trong bệnh viện nhiều thật sự không thoải mái.

“A Tư, em đã tốt hơn nhiều, có Hợp Hợp với em, anh cứ thoải mái về công ty đi.” Cô biết gần đây trong công ty của anh có một công trình lớn đang đến thời kỳ gấp gáp, Nam Cung Thần gần như ngày ngày gọi điện thoại nhiều lần tới xin chỉ thị của anh, hơn nữa mỗi tối đều có hội nghị video. Cô không phải đứa trẻ ba tuổi, hiểu được nặng nhẹ, anh đã không đi công ty nửa tháng, tài liệu cần phê duyệt chắc cả đống? Nghe mỗi lần anh gọi điện thoại hoặc nội dung của hội nghị, cũng biết hạng mục này rất quan trọng, trừ anh ra không ai có thể đưa ra quyết định sách lược.

“Ngoan, không cần lo lắng cho anh, thân thể của em mới là quan trọng nhất, trên đời này có buôn bán không hết tiền, nhưng cô đơn chỉ mình em, bảo anh sao cam lòng?” Đằng Cận Tư nói chân thành thâm tình.

“A Tư...” Trong lòng Lương Chân Chân chảy qua một dòng ấm áp, tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Cô có tài đức gì, có thể chiếm cứ anh như vậy? Anh vì cô làm tất cả, cô đều thấy trong mắt, ấm ở trong lòng, ba năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, nghĩ kỹ lại, vận mệnh nhất định gặp phải tránh không được, chỉ không thể thay đổi, cho dù phía trước chờ cô là cái gì.

Kiểm tra kết quả lần sau tốt hơn lần trước, bác sĩ rất hài lòng với trạng thái của cô, “Không tệ, vết thương khôi phục rất tốt, còn không tới hai ngày nữa có thể xuất viện.”

Nghe lời này, trong lòng hai người đều rất vui vẻ, Đằng Cận Tư càng thêm không chịu rời cô nửa bước, lúc cô xem ti vi anh dựa sát vách phòng triển khai hội nghị video, rất có khí phách vạch ra chiến lược từ cách xa ngàn dặm, trong lòng Lương Chân Chân vui rạo rực, đây là lúc cô nên kiêu ngạo đáng được ăn mừng, có thể gặp một người đàn ông ưu tú như vậy, là may mắn của cô.

Trong đêm này, cô đột nhiên tỉnh dậy, hoảng hốt kêu một tiếng, “A Tư.”

Anh hé mở mắt, dáng vẻ giống như mới ngủ, giọng nói khàn khàn dịu dàng, “Ngoan, thế nào?”

“Tay của em, có thể cử động, không đau.”

Anh bị cô làm cho hoàn toàn tỉnh táo, cuống quýt bật đèn kiểm tra tay cô, “Thật sự không đau sao?”

“Không đau.” Cô lắc đầu.

“Ừ, đợi ngày mai hỏi bác sỹ một chút, giờ ngủ trước, được không?” Trong lòng anh cũng vui mừng, nhưng đã quá nửa đêm bác sỹ trưởng đã tan làm, chỉ có thể đợi đến mai.

“Ừm...” Cô lên tiếng, đầu nhỏ chui vào trong ngực anh, khoe môi cong cong.

Ngày xuất viện, tâm tình Lương Chân Chân rất kích động, giống như chim nhỏ thoát khỏi nhà tù, rất vui sướng! Đằng Cận Tư bị vui vẻ của cô lây đến, cả ngày đều mặt mày sáng sủa.

Sân bay, Ủy Hợp Hợp kéo tay cô không buông, “Chị nai con, lần này chị tới Hồng Kông đều ở trong bệnh viện, lần sau nhất định phải tới chơi thật vui!

“Ừ, biết rồi.” Lương Chân Chân gật nhẹ đầu.

“Hy vọng lần sau đi thành phố C, là tham gia hôn lễ của hai người.” Thư Nhĩ Hoàng đứng ở bên cạnh cười nói.

“Chuyện này, sẽ nhanh chóng đăng lên báo.” Giọng Đằng Cận Tư rất nghiêm túc.

Lương Chân Chân đỏ mặt, hờn dỗi trừng mắt liếc anh, bốn người vẫy tay gặp lại, đều nói chia ly rồi lại tiếp tục họp mặt, thật đúng như đạo lý đó.

Sau khi xuống sân bay, lái xe tiểu Lý đã đậu xe chờ sẵn ở đằng kia rồi, Đằng Cận Tư dặn bảo cậu ta đưa Lương Chân Chân về nhà trước, biết cô xa nhà trong thời gian quá lâu, tất nhiên là nhớ nhưng mẹ Diệp rồi, mà bây giờ mình phải về công ty, tài liệu chất đống hơn mười ngày rồi, tối nay, nhất định phải làm thêm giờ.

“A Tư, anh đừng quá mệt nhọc, chú ý nghỉ ngơi.” Lương Chân Chân dịu dàng dặn dò, anh biết sau khi trở lại chắc chắn là anh sẽ rất bận, sẽ có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý.

“Ừ, anh nghe bà xã.” Khoe môi Đằng Cận Tư nâng lên một đường cong đẹp mắt.

“Ghét! Em đi đây.” Lương Chân Chân hờn dỗi quay người đi lên tầng trên rồi, đợi bóng lưng của cô hoàn toàn biến mất ở khúc quanh, Đằng Cận Tư mới để cho lái xe rời đi.

Diệp Lan nhìn thấy con gái về nhà, dĩ nhiên vui vẻ không thôi, trước đó nghe con bé nói đi tham gia hôn lễ một người bạn, có thể đi thời gian dài như vậy, khó tránh khỏi hơi bận tâm, thấy con bé bình an trở về tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

“Mẹ Diệp, con có chuyện muốn nói với mẹ.” Lương Chân Chân cảm thấy cần thiết phải nói chuyện giữa mình với Đằng Cận Tư cho mẹ Diệp, đều nói mẹ con liên tâm, giống như bạn bè thân mật khăng khít nhất, cái gì cũng có thể nói.

“Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của con, không phải nói cho mẹ Diệp biết con chuẩn bị kết hôn chứ?” Diệp Lan cầm tay con gái, nói hiền từ.

Lương Chân Chân cười hơi đỏ mặt, xem ra mẹ Diệp đã biết tin tức xôn xao huyên náo thời gian trước, đều do mình không nói chuyện trước đó cho mẹ biết, trong lòng không khỏi hơi áy náy, “Mẹ Diệp, là con gái bất hiếu, không nói chuyện trước đó cho mẹ, con và... Đằng Cận Tư làm hòa rồi.”

“Diệp Lan thở dài, “Con bé này, chuyện tình cảm chỉ có thể do con làm chủ, người khác không giúp được con, cứ theo suy nghĩ của mình là được, mẹ Diệp không biết cậu ta là người đàn ông như thế nào, nhưng hôm nay nhìn thấy cậu ta nói những lời đó trên truyền hình, những câu thật lòng, cảm giác rất có trách nhiệm.”

“Mẹ Diệp, mẹ thật tốt.” Lương Chân Chân nheo ngào ngã vào trong lòng Diệp Lan, cô cảm thấy mình có một người mẹ tốt, cho dù cô làm ra quyết định gì, mẹ vẫn luôn giúp đỡ cô, phần vô tư bao dung này khiến cho cô cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Con bé ngốc, kết hôn là chuyện cả đời, người kia sẽ cùng con cả đời, quan trọng là trong lòng con nghĩ như thế nào, có thích hợp hay không là do tự con tính toán, quan điểm của người bên cạnh chỉ có thể để làm tham khảo mà thôi.” Diệp Lan dịu dàng vuốt ve lưng con gái.

“Dạ, con hiểu.” Hốc mắt Lương Chân Chân hơi nóng.

Mấy ngày nay trên cả nước đón nhận trận mưa đặc biệt lớn mấy chục năm khó gặp, liên tục suốt bảy ngày, dẫn đến nhiều thành thị hoặc vùng núi có lũ lụt, tình huống rất nghiêm trọng. Thành phố C cũng không ngoại lệ, mưa mấy ngày liên tiếp khiến hệ thống thoát nước của đường phố đã không gánh vác nổi, tích không ít nước, người đi đường đều trang bị đầy đủ, âm thầm nói ông trời đang khóc, sao vẫn không ngừng, để cho cuộc sống có rất nhiều bất tiện.

Trong tòa thị chính ở trung tâm thành phố, tất cả mọi người đều rất bận, đi qua đi lại chuyển tài liệu.

“Thị trưởng Quý, đây là tin tức mới nhất từ huyện Thông truyền đến, đề đập bị vỡ đã nhanh chóng sửa gấp, nhanh nhất có thể hoàn thành vào ngày mai.” Thư ký tiểu Trương báo cáo tình hình mới nhất.

Hai tay Quý Phạm Tây chống đầu, đầu đầu xoa trán, trong đôi mắt hiện đầy tia máu màu hồng, mưa to mấy ngày liên tiếp đã nhiễu loạn khiến cho anh sụt đầu bể trán, “Ngày mai? Không thể nhanh hơn chút nữa sao? Huyện Thông là nơi gặp tai họa nghiêm trọng nhất, dân chúng ở đó đã mất đi nhà cửa vườn tược, chỗ ở tạm đã bố trí thỏa đáng chưa? Còn có thức ăn, phải đảm bảo dân chúng chỗ đó không bị đói bụng.”

Thư ký tiểu Trương tỏ vẻ khó xử, ấp úng nói không rõ ràng, “Thị trưởng Quý, ngài nói những thứ này đã làm, nhưng bởi vì đường cái bị hỏng, cho nên vào khu vực đó hơi khó khăn...”

Quý Phạm Tây nhíu mày liếc cậu ta, ánh mắt sắc bén, âm lượng lên cao một dB, “Khó khăn? Chút khó khăn này tính là gì? Lập tức gọi điện thoại tới quân đội địa phương cho tôi, điều động máy bay quân dụng vận chuyển vật tư, nhanh chóng vận chuyển về khu vực gặp nạn!”

“Vâng, tôi sẽ làm ngay.” Thư ký tiểu Trương sợ đến hơi run rẩy, đây là lần đầu tiên cậu thấy thị trưởng Quý ôn nhu như ngọc nổi giận lớn như vậy, trong lòng không khỏi bắt đầu đánh trống.

“Chờ một chút.” Quý Phạm Tây đột nhiên gọi thư ký đã đi vài bước lại, bị sợ đến mức cậu ta run bắn cả người không ngừng, “Chuẩn bị một chút, tôi muốn tự mình đi huyện Thông.”

Tiểu Trương không thể tin nhìn thị trưởng chuẩn bị đứng dậy, ngài... ngài ấy lại muốn tự mình đi khu vực gặp nạn? Tình huống chỗ ấy vô cùng nghiêm trọng, làm không tốt sẽ gây ra mạng người, lúc này những lãnh đạo tránh không kịp, nào có đạo lý tự mình ra trận?

“Thị trưởng Quý, ngài không thể đi, huyện Thông quá nguy hiểm, nước lũ vô tình, cũng không phải đùa giỡn!” Thư ký tiểu Trương nói phát ra từ nội tâm.

“Tôi cho cậu đi chuẩn bị.” Quý Phạm Tây lạnh lùng liếc cậu ta, lúc này anh nên tự mình ra tiền tuyến giám sát, nếu không ra lệnh còn không biết khi nào mới có hiệu quả, ngồi ở phòng làm việc chờ tin tức nhất định không được.

“Dạ, tôi đi ngay.” Thư ký tiểu Trương chỉ có thể làm theo, thật sự không biết thị trưởng Quý nghĩ như thế nào, cho dù làm đáng cũng không thể lấy tính mạng mình ra đùa giỡn chứ? Huyện Thông là khu vực miền núi, làm không tốt còn có thể gây ra đá lở, thật sự không phải đùa giỡn.

291. Chương 292. Đi Khu Vực Gặp Nạn

Nghỉ ngơi gần nửa tháng trở lại đài truyền hình làm việc, Lương Chân Chân cảm giác giống như đã mấy đời người, đi thẳng vào cũng gặp không ít đồng nghiệp cúi đầu bàn luận xôn xao, giống như đang thảo luận ại sao cô còn trở lại, đối với những ánh mắt khác thường, cô đã có thể thản nhiên đối mặt, lần này đi Hồng Kông trở lại, tâm tình đã khác nhau rất lớn.

Nếu như lúc nào cũng nghĩ đến cách nhìn của người khác như thế nào, chẳng phải mệt muốn chết?

Vừa ngồi xuống chỗ ngồi, Lâm Tịnh liền nói cho cô biết Hoắc Đình Hương đi ăn máng khác đến một tòa soạn khác, đi rất bất ngờ, trước đó không hề báo trước, Lương Chân Chân lạnh nhạt nói: “Người tìm chỗ cao mà đi nước tìm chỗ trũng mà chảy, tình thế xã hội bây giờ chính là như vậy, ai cũng lựa chọn quyền lợi.”

Trong lòng cũng hiểu đại khái lý do Hoắc Đình Hương đi, sự kiện tạp chí lần trước chắc không thoát được quan hệ với cô ta, người ở xã hội một đời, tất nhiên sẽ gặp rất nhiều loại người, muôn hình muôn vẻ, đếm cũng đếm không xuể, tốt, xấu, cũng chỉ là khách qua đường trong đời mà thôi, đừng quá chấp nhất là tốt rồi.

“Chân Chân, tâm tính cô tốt thật.” Lâm Tịnh cảm thán từ tận đáy lòng, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời, rõ ràng lúc đầu quan hệ của ba người vô cùng tốt, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Đình Hương bắt đầu nhắm vào Chân Chân rồi, đi tới mức độ ngày hôm nay, chức quyền thật sự đáng sợ vậy sao?

Không khỏi nhớ tới mấy lời ngày trước Hoắc Đình Hương nói với cô, mục đích của cô ta là gì đây? Nếu như để kích bác quan hệ giữa cô và Chân Chân thì quá đáng sợ!

“Được rồi, yên tâm làm việc.” Lương Chân Chân vỗ vỗ bả vai cô.

Lúc này, trưởng ban đi tới, “Tất cả mọi người dừng công việc trong tay, vào phòng họp.”

Lâm Tịnh lại gần bên tai Lương Chân Chân, “Tôi đoán là chuyện về huyện Thông xảy ra thiên tai, đã mấy ngày mưa vô cùng lớn rồi, nghe nói tình hình tai nạn rất nghiêm trọng.”

Lương Chân Chân nhú mày, dĩ nhiên là cô biết chuyện này, mưa to liên tục mấy ngày khiến rất nhiều nơi trong cả nước xảy ra lũ lụt rồi, thời tiết gần đây thật sự khiến cho người ta lo lắng, huyện Thông... Trong ấn tượng nó là một thôn nhỏ trong núi giản dị mà đẹp dễ.

Trên màn hình lớn trong phòng họp chiếu cảnh các nơi trong cả nước xảy ra nạn lũ lụt, nhà cửa bị hư hỏng, hoa màu ngập úng, dân chúng trôi dạt khắp nơi, không có chỗ đặt chân, không có thức ăn lót dạ, từng ống kính như thế đều khiến người ta bận tâm...

“Làm một người viết báo xứng với chức danh, cho dù là hoàn cảnh gian khổ cỡ nào, chúng ta cũng nên lao tới tiền tuyến, báo cáo tin tức chân thật nhất, phóng viên trong đài được phái đi huyện Thông trong quá trình phỏng vấn vô ý đã bị thương, cho nên bây giờ chúng ta muốn cử ra một người nữa để thay thế cô ấy, hy vọng các người có thể hăng hái tự tiến cử, đây là nhiệm vụ vinh quang.”

Giám đốc đứng ở phía trên mãnh liệt lên tiếng, phía dưới từng người cúi đầu yên lặng như tờ, cái đó là nhiệm vụ vinh quang nổi gì, rõ ràng chính là đi chịu chết! Không phải bọn họ không biết tình hình nghiêm trọng ở huyện Thông, TV đưa tin chưa hẳn đã chân thật, tình huống thực tế còn nghiêm trọng hơn như thế nhiều, bằng không đồng nghiệp đi tới đó sẽ không bị thương, làm không tốt chính là một đi không trở lại.

“Người tự nguyện đi tăng lương gấp đôi, nhiệm vụ hoàn thành trở về sẽ có tiền thưởng khác.” Giám đốc bắt đầu đưa ra các loại dụ dỗ, nhưng mà –

Phía dưới vẫn hoàn toàn trầm mặc, mặc dù có tiền có thể sai quỷ khiến ma, nhưng chuyện liên quan đến sống chết, nhất định phải cân nhắc trên nhiều phương diện mới được, sinh mạng quý giá, ai nguyện ý lúc tuổi còn trẻ lại chẳng hiểu làm sao bị mất tính mạng, còn không bằng hưởng thụ tốt cuộc sống.

Khi tâm lý của mọi người còn lung lay, Lương Chân Chân đột nhiên đứng lên, “Giám đốc, tôi muốn đi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sợ ngây người, không thể tin nhìn Lương Chân Chân, chẳng lẽ cô ta trúng tà? Đường đường là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm có đáng giá vì chút tiền ấy mà liều mạng? Quá không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Tịnh cũng kinh ngạc nhìn về phía cô, đưa tay kéo tay cô ở dưới bàn, dùng khẩu hình miệng nói: “Cô làm gì vậy? Đây không phải là chuyện đùa, rất nguy hiểm!”

Lương Chân Chân khẽ mỉm cười với cô ấy, giống như đang nói: Tịnh à, tôi biết rõ mình đang làm gì, cô không cần phải lo lắng cho tôi.

Giám đốc cũng không ngờ Lương Chân Chân sẽ đứng ra, ông đã sớm nghe thấy chuyện về cô, hiện tại người thành phố C đều biết rõ cô là nhị tiểu thư nhà họ Thẩm, còn là vị hôn thê của Đằng thiếu, thân phận hiển hách như thế chẳng lẽ vì chút tiền nhỏ kia, nguyên nhân cuối cùng gì thúc đẩy cô ấy tự động đi giết giặc đây?

“Lương Chân Chân, cô nghĩ kỹ chưa?” Giám đốc xác định lại một lần nữa, sau khi hỏi xong ông liền hỏi hận, ngộ nhỡ người ta nói không đi nữa thì làm thế nào?

“Dạ, nghĩ thông suốt.” Lương Chân Chân trả lời rất khẳng định, vẫn còn nhớ khi còn bé mẹ mang cô đi qua rất nhiều nơi, năm ba tuổi đã từng sống ở huyện Thông năm tháng, dân vùng đó vô cùng chất phác, không kỳ thị không chửi bới cũng không coi thường, đều thân thiện giúp đỡ cô và mẹ, để lại cho cô ấn tượng rất sâu sắc.

“Được, cô trở về phòng làm việc thu dọn một chút, buổi chiều lên đường, có xe chuyên dụng đưa cô đi.” Trong lòng giám đốc thật sự vui mừng, đồng thời liếc mắt nhìn xuống một đám cả nam lẫn nữ ở phía dưới không nói tiếng nào, “Xem từng người các cô các cậu xem, đáng vẻ như thế nào? Còn không bằng thân con gái! Thật sự làm cho người ta cảm thấy hổ thẹn!”

Có người thầm nói trong lòng: ngài còn không biết xấu hổ chửi mắng chúng tôi? Mỗi người đều tằm lạng nửa cân, đều vậy!

Trong toilet, Lương Chân Chân liếc nhìn mình trong gương, khoe môi hiện ra một nụ cười rõ ràng, thoáng một cái đã sắp hai mươi năm rồi, vẫn chưa có cơ hội trở lại huyện nhỏ xinh đẹp đó, lần đi này coi như làm tròn tâm nguyện nhỏ nhỏ của mình đi, vì bà con đáng thương, cũng vì để trong lòng yên ổn.

Đi tới khúc quanh, đột nhiên bị người gọi lại, “Lương Chân Chân, mấy ngày nay em có xem TV không? Em biết tình hình huyện Thông nghiêm trọng đến mức nào không?”

Tròng mắt đen của Tổng Tử Quân phức tạp nhìn Lương Chân Chân ở phía trước chằm chằm, dường như muốn tìm ra điều gì đó từ trong ánh mắt của cô, nhưng bên trong hoàn toàn tinh khiết trong veo.

“Cảm ơn trưởng ban Tổng có lòng tốt nhắc nhở, đương nhiên là tôi biết mình đang làm gì, nếu như không có chuyện gì khác tôi về trước thu dọn hành lý.” Giọng Lương Chân Chân nhẹ nhàng, cô phải đi có nguyên nhân, người nào khuyên cũng không được, chứ đừng nói chỉ là trưởng ban Tổng bụng dạ khó lường ngày từ ban đầu này, cô không hề có chút cảm giác tốt nào với anh ta.

“Lương Chân Chân...” Tổng Tử Quân đi lên trước kéo cánh tay của cô, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Đúng lúc ấy, Lâm Tịnh từ đối diện đi tới, thấy cảnh hai người lờ lờ kéo kéo không khỏi kinh ngạc há to mồm, trong mắt tràn đầy không thể tin, ánh mắt Tổng sư huynh nhìn về phía Lương Chân Chân, hoàn toàn chính là một người đàn ông nhìn về người phụ nữ mình thích mới có... Bọn họ? Bọn họ...

Chẳng lẽ những lời Đình Hương nói đều là thật? Cô không muốn tin tưởng, thậm chí còn cảm thấy Đình Hương cố ý khích bác quan hệ giữa cô và Chân Chân, nhưng hôm nay xem ra, sao tất cả chân thật làm sao, khiến cho cô không cách nào không hoài nghi.

“Chân Chân, cô làm tôi quá thất vọng!” Lâm Tịnh tức giận nói, sau đó xoay người chạy đi.

“Tiểu Tịnh, không phải như cô nghĩ, buông tôi ra!” Lương Chân Chân tức giận trừng mắt nhìn Tổng Tử Quân, người này có bệnh không! Cô cũng không nhận ra anh ta thích mình, không có phúc để hưởng!

“Em rất quan tâm đến cô ta?” Tổng Tử Quân hỏi ngược lại.

“Cô ấy là bạn của tôi, mà tôi và anh không có bất kỳ quan hệ gì, tôi không hy vọng cô ấy hiểu lầm.” Lương Chân Chân tức giận nhìn anh ta chằm chằm.

“Rất dễ nhận thấy, cô ta đã hiểu lầm, hơn nữa, trong lòng cô ta, em đã trở thành tiểu nhân nghĩ một đằng nói một nẻo.” Khóe miệng Tống Tử Quân chứa một nét cười lạnh.

“Tôi thấy anh chính là cố ý!” Lương Chân Chân rất tức giận, người này chính là vô lại điển hình!

Tống Tử Quân đột nhiên kéo lấy tay cô, trong mắt lộ ra dục vọng, “Anh chính là cố ý.”

“Bệnh thần kinh!” Lương Chân Chân tức giận dùng sức đẩy anh ta ra, vung tới một cái tát, tiếng vang trong trẻo vang vọng trong hành lang, bị mấy đồng nghiệp đi qua nhìn thấy, hai mặt nhìn nhau, trong lòng tràn đầy nghi vấn, trưởng ban Tống đúng là kẻ đa tình, ngay cả phóng viên thực tập bé nhỏ cũng không bỏ qua.

“Em!” Lửa giận của Tống Tử Quân phát ra, lại chỉ có thể nhìn Lương Chân Chân chạy đi ngay trước mắt anh, lạnh lùng liếc mắt nhìn đồng nghiệp đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt, xoay người đi thẳng, anh cũng không biết mình bị làm sao? Cảm xúc hơi khác thường.

Khi trở lại phòng làm việc Lương Chân Chân vốn định giải thích chuyện vừa xảy ra với Lâm Tịnh, nhưng cô ấy vừa thấy mình vào lại đi ra ngoài, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cô, coi cô như không khí, khiến trong lòng cô rất không thoải mái, không khí huyền não rất lúng túng, hơn nữa cô lại không còn thời gian, ngay sau đó cầm đồ đi, thanh giả tự thanh, nếu như Lâm Tịnh không muốn tin tưởng mình, vậy cũng không còn cách nào.

Nghe tin cô muốn đi huyện Thông phỏng vấn, mẹ Diệp vạn lần không muốn, rất nguy hiểm! Nhỡ xảy ra vấn đề gì, bà sẽ khiến người mẹ đã khuất của Lương Chân Chân thất vọng, nhưng Lương Chân Chân rất hiểu cách dùng tình dùng lý thuyết phục bà.

“Mẹ Diệp, con và mẹ con đã từng ở đó vài tháng, dân chúng chất phác, dân trong thôn rất nhiệt tình hiếu khách, trợ giúp chúng con rất nhiều, cũng cho mẹ con rất nhiều hy vọng về cuộc sống tốt đẹp, con chỉ muốn trở về xem một chút, muốn góp một phần sức lực non nớt. Con đã hai mươi ba tuổi rồi, có thể tự chăm sóc tốt cho mình, càng quý trọng sinh mạng tốt đẹp, nhất định sẽ nguyên vẹn không bị thương tổn gì mà trở về.”

“Haiz... Được rồi.” Mẹ Diệp thở dài, bà thật sự không biết Chân Chân và mẹ con bé từng ở đó mấy tháng.

“Mẹ Diệp, cảm ơn mẹ.” Lương Chân Chân nhào vào trong ngực của bà, cô còn rất nhiều chuyện chưa làm được, cô nhất định sẽ trở về.

Ngồi trên xe đi về phía huyện Thông, cô gọi điện thoại cho Đằng Cận Tư, kết quả không ai nghe, trong lòng suy đoán chắc anh đang họp hoặc đang bận, liền gửi một tin nhắn sang.

292. Chương 293. Gặp Lại Người Quen

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng sáu mươi tám tòa nhà chọc trời tập đoàn Đế Hào tư, điện thoại di động trong ngăn kéo vang lên “reng reng reng” vui vẻ, nhưng chủ nhân đang trong phòng họp nghe nhân viên miệng lưỡi lưu loát báo cáo tình hình công việc gần đây, thỉnh thoảng góp ý mấy câu, thời gian hội nghị hơi dài, sau một tiếng mới tan họp, sau khi tan họp Nam Cung Thần lại mang một đồng tài liệu chất đống trên bàn Đằng Cận Tư.

“Cậu chủ, những tài liệu quan trọng này đều cần ngài xem và ký tên.”

“Ừ, cậu nhanh chóng đi chứng thực nội dung cuộc họp vừa rồi.” Đằng Cận Tư mở một phần tài liệu phía trên ra, lấy bút máy “Roẹt roẹt” ký tên, thế cho nên quên nhìn điện thoại di động.

Ký được một nửa, anh chợt cảm thấy mắt mỏi, tay cũng mỗi nhừ sưng đau, trong đầu đột nhiên nhớ tới nai con dặn anh không thể ngồi máy vi tính trong thời gian dài, lúc mệt mỏi cần đứng dậy đi lại một chút, tốt nhất nhìn xem cảnh sắc ngoài cửa sổ, hóa giải một nhọc, nghĩ đến đây, anh không khỏi lười biếng duỗi lưng một cái, đi tới bên cửa sổ, liếc mắt quan sát toàn cảnh thành phố, tâm trạng hơi tệ.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, xoay người trở lại bên bàn, mở ngăn kéo lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho nai con, lại nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc.

A Tư, em đi huyện Thông rồi, đừng lo lắng, em sẽ chăm sóc tốt bản thân. Ngoại trừ vì công việc cần, còn có một nguyên nhân khác là em và mẹ đã từng ở đó mấy tháng khi còn bé, cho nên, em phải đi, chờ em trở lại có được không?

2 giờ 10 phút, bây giờ đã 4 rưỡi rồi, chân mày Đằng Cận Tư nhíu chặt, điện thoại ở đó không có tín hiệu, xem ra nai con đã vào khu vực núi, cô gái đáng chết! Chỗ nguy hiểm như vậy mà cô cũng dám đi? Đây là đùa giỡn sao? Trong lòng lo lắng chất chồng, quá nhiều khiến cho anh không cách nào yên lòng làm việc.

Bấm số nội bộ của Nam Cung Thần, kêu cậu ta đi vào, “Mấy ngày nay quan sát tỉ mỉ tình hình tai nạn ở huyện Thông, mặt khác, chuẩn bị vài xe đồ tốt, nhanh chóng vận chuyển qua đó cho tôi!”

Nam Cung Thần hơi mơ hồ, không phải hôm qua mới quyền góp mười triệu sao? Tại sao còn chuyển đồ qua? Lòng nhân từ của cậu chủ bệnh trưởng quá lợi hại, để cho anh có phần nghĩ không ra.

“Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.” Lúc anh xoay người chuẩn bị rời đi lại bị gọi lại.

“Từ giờ trở đi, huyện Thông xảy ra bất kỳ tình huống gì đều phải báo cáo cho tôi, không sót một chữ.”

“Cậu chủ, tôi có thể hỏi một câu... tại sao không?” Nam Cung Thần nơm nớp lo sợ nhìn về phía cậu chủ, quan sát vẻ mặt của cậu chủ, phát hiện sắc mặt anh nặng nề, giọng nói nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Nai con tới đó phỏng vấn.”

“Hả... Lương tiểu thư cô... cô ấy đi huyện Thông rồi hả?” Nam Cung Thần kinh hãi lần nữa, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

Đằng Cận Tư không trả lời, tương đương với chấp nhận, anh hiểu tâm tình của nai con, việc cần làm quả thật là hạng mục khó, nếu không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng thì thôi, một khi tình hình tai nạn trở nên nghiêm trọng, anh tuyệt đối không tiếc giá nào dẫn cô trở lại!

Huyện Thông.

Quý Phạm Tây chỉ mặc một chiếc áo mưa đứng trong trời mưa to gió lớn, nhìn phía xa đang sửa gấp đê đập, trong lòng cực kỳ nóng nảy, theo tin tức khí tượng mấy ngày nay, mưa to vốn không có khuynh hướng dừng lại, ngược lại càng rơi càng mạnh, đê đập vừa mới sửa xong lại bị tách ra rồi, thật sự rất khó tiến hành bước kế tiếp của trình tự làm việc, nhưng không tu sửa không được, một khi vỡ đê, không biết dưới hạ nguồn sẽ có bao nhiêu dân chúng và hoa màu gặp tai họa, nếu vậy thì thủy nạn kim sơn *! Hậu quả không thể chịu nổi.

(*) Thủy nạn kim sơn: lũ lụt ngập tràn

“Thị trưởng Quý, ngài vào trong bạt tránh mưa một chút đi, đồ xuống thân thể như vậy nhất định sẽ không chịu nổi.” Nhân viên công tác ở bên cạnh tận tình khuyên nhủ.

“Đội y bác sỹ và vật tư cứu viện đã đến rồi sao?” Quý Phạm Tây nhíu mày hỏi, bây giờ anh điều anh quan tâm hơn cả chính là cuộc sống của những người dân bị nạn ở đây có được đảm bảo không, mà chính anh, hiển nhiên không nằm trong phạm vi quan tâm của anh.

“Nói sáng mai có thể tới, thị trưởng Quý, nếu thân thể của ngài bị quật ngã rồi, vậy mấy người chúng tôi làm sao? Vào trong lều đi.” Nhân viên công tác không ngừng khuyên bảo.

“Ừ, phải người nghiêm túc gia tăng đốc thúc, mặc dù điều kiện gian khổ, nhưng dù khó khăn chúng ta cũng phải sớm ngày sửa xong đê đập.” Quý Phạm Tây cũng biết mình đứng đây không có tác dụng gì lớn, hơi không thể kháng cự được nhân tố ảnh hưởng không có biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu một cái, theo nhân viên công tác đi vào phía trong lều phòng hộ dựng tạm.

Sau khi vào trong lều phòng hộ anh cũng không nhàn rỗi, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho lãnh đạo cấp trên, đề xuất cảnh sát vũ trang quân đội tăng viện, còn chưa kịp nói xong, tín hiệu liên đứt, lòng anh gấp như lửa đốt, nhưng gặp phải mưa to gió lớn thiên tai, anh cũng bất lực, chỉ hy vọng phía trên nhanh chóng phái lực lượng chi viện, bây giờ đã có rất nhiều dân chúng bị thương, bị cuốn đi cũng không

ít, khiến cho lần đầu tiên anh cảm thấy rõ ràng sinh mạng sao yếu ớt như vậy, không cẩn thận sẽ biến mất ngay trước mắt bạn, bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Cùng lúc đó, bên trong phòng họp tòa thị chính, thư ký thị ủy đang triệu tập hội nghị khẩn cấp, thảo luận phương án cứu tế cùng phương án khẩn cấp dự bị, cũng kêu gọi toàn thể nhân viên quyền tiền giúp đỡ nạn dân gặp thiên tai...

Thị trưởng đã đích thân tới hiện trường khu vực gặp nạn rồi, anh đương nhiên không thể nhàn rỗi, tín hiệu tới huyện Thông không được, điện thoại cũng không gọi được, anh chỉ có thể căn cứ vài phương án cứu tế thông thường để phân bổ công việc, nối song song với cảnh sát vũ trang quân đội cùng lính nhảy dù, nghĩ tất cả các biện pháp đưa nhân viên cứu hộ và vật liệu tới khu vực gặp nạn, giảm bớt nhân viên thương vong mức nhỏ nhất.

Vốn hành trình đi chỉ cần ba giờ, nhưng bởi vì đường bị tàn phá nghiêm trọng, khiến cho xe chạy không tiện, nhiều hơn thời gian dự tính hai giờ, lúc tới huyện Thông đã là bảy giờ tối, mưa to vẫn tiếp tục trút xuống, gió lạnh xào xạc thổi trên làn da, nổi lên từng đợt da gà.

Sau khi xuống xe, Lương Chân Chân ôm chặt hai cánh tay, may mà trước đó cô đã chuẩn bị áo khoác thật dày, trong núi nhanh lạnh hơn trong thành phố nhiều, hơn nữa tình huống bão táp dữ dội mưa sa gió giật như hiện tại càng thêm lạnh lẽo, co thắt thật dài, vốn tốt đẹp đã không còn tồn tại, chỉ còn nghe thấy tiếng nước lũ gầm thét rống giận, chôn vùi tất cả tiếng cười vốn thuộc về nó.

Đi cùng cô còn một vị phóng viên nam trong đài, có bạn cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, dù sao cũng hơn một mình hăng hái, buổi tối hai người ngủ trong phòng ở đội cứu viện xây dựng tạm để hoạt động, Lương Chân Chân không ngủ được, khoác áo khoác đi đến bên cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi “rào rào” đập xuống đất ngoài cửa sổ, tâm tình cô rất phức tạp, ngược mắt nhìn lên bầu trời tối om, hình như sẽ không còn gặp khoảng không trong sáng bát ngát mệnh mông nữa rồi.

A Tư, bây giờ anh đang làm gì? Em biết rõ khi anh nhìn thấy tin nhắn nhất định sẽ sốt ruột sẽ lo lắng, nhưng không phải em tùy hứng, cũng không phải nhất thời xúc động, có một số việc, em phải làm vậy, cho em chút thời gian, tin tưởng em được không?

Sáng sớm ngày hôm sau, cô rời giường, mặc áo mưa rồi đi ra bên ngoài, đập vào mắt là cảnh tượng tan hoang do nước lũ đục ngầu và gió lớn cuộn cuộn tàn phá, sự đẹp đẽ trong trí nhớ đã mất trong tai họa của thiên nhiên, làm người ta tiếc hận và than thở.

Cô đi qua các phòng dựng tạm để hoạt động, bên trong truyền đến không ít tiếng khóc mắng cùng tiếng oán than dậy đất của người dân, người thì cảm thán lẽ trời bất công, hoa màu vất vả sắp đến mùa thu hoạch, nước lũ lại tới, hóa thành hư không hết thấy; có người ngồi đằng kia âm thầm rơi lệ, nhà cửa nhiều năm vất vả khổ cực làm thợ kiếm tiền xây dựng cứ bị phá hủy như vậy, ngay cả dê bò trong nhà, đều bị nước lũ cuốn trôi, ôi...

Còn có người ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc bù lu bù loa, con trai của chị và đứa nhỏ nhà cách vách ra sông bơi lội, kết quả đứa nhỏ nhà bên trở lại, nhưng con trai của cô rồi cuộc không trở lại, đây là nỗi đau sinh lý tử biệt, là nỗi đau mà một người mẹ không thể tiếp nhận.

Cái gọi là thiên tai khó tránh, chính là đạo lý này, vạn vật sinh trưởng, lý do của vạn vật, kết quả của vạn vật, chúng ta không phải là thánh nhân, dù là ai cũng không có cách nào đoán trước được một giây tiếp theo xảy ra điều gì, chỉ có thể hưởng thụ tốt mỗi một phút một giây hiện có.

Lương Chân Chân dựa theo trí nhớ muốn tìm chỗ đã từng sống lúc thơ bé, nhưng phía trước hoàn toàn là nước lũ đục ngầu, phía trên chấp chờn vài cọng cỏ lau và mảng lá cây xanh đậm, không có đường để đi, cô chỉ có thể nhìn về xa, nhúu mày trầm tư.

“Tiểu Lương, nghe nói trước mặt đang tu sửa kênh mương đập lớn, chúng ta đến chỗ đó xem một chút.” Đồng nghiệp tiểu Hồ nói.

“Ừ, được.” Lương Chân Chân lên tiếng đi theo phía sau anh ta.

Hai người đi thẳng tới gặp không ít chiến sỹ giải phóng quân đi qua đi lại, từ đầu đến chân không có chỗ nào sạch sẽ, trên mặt, trên quần áo nhuộm đầy bùn và nước bẩn, cả người đều ướt đẫm, nhưng tinh thần

bọn họ vẫn tỏa sáng, không câu oán hận nào chạy đi trợ giúp dân chúng đã mất của cải tài sản.

Lương Chân Chân lấy máy chụp hình ra ghi lại vĩnh viễn cảnh sinh động này, hốc mắt dần dần ướt át, đúng là một nhóm chiến sỹ gần gũi đáng kính, trong lòng âm thầm thề sau khi trở về phải viết một chuyên đề như vậy, đưa mặt chân thật nhất cho dân chúng.

“Chân Chân, sao em lại ở đây?” Giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng, Lương Chân Chân không thể tin quay đầu, “Quý đại ca?”

Quý Phạm Tây nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ xa, lúc đầu anh còn tưởng mình xuất hiện ảo giác rồi, sao lại có thể nhìn thấy Chân Chân ở đây? Nhất định là vì quá nhớ nhung mà xuất hiện ảo giác...

293. Chương 294. Rời Khỏi Đây Trong Lúc Này

“Chân Chân, em không thể ở đây, nhanh đi về.” Quý Phạm Tây lo lắng nói, anh biết rõ nhất nơi này nguy hiểm cỡ nào, nhưng làm thị trưởng anh có trách nhiệm ở nơi tiền tuyến giám sát quá trình tu sửa đập lớn và đảm bảo an toàn cho dân chúng vô tội.

“Quý đại ca, em không thể đi, em tới đây là vì công việc, truyền đưa tin tức mới nhất ở đây ra ngoài là công việc nhiệm vụ của em.” Lương Chân Chân rất quả quyết cự tuyệt.

Quý Phạm Tây hơi nhúc nhích đầu nhìn cô, “Chú Thẩm biết không? Đằng Cận Tư thì sao? Anh ta cũng yên tâm để một mình em tới đây?”

“Ba... ba không biết, a Tư, anh ấy... biết.” Lương Chân Chân đáp lại hơi chột dạ, chỗ a Tư, là cô tiền trạm hậu tầu, vốn không cho anh có bất kỳ cơ hội thương lượng.

“Anh ta biết còn cho phép một mình em tới đây? Em biết nơi này nguy hiểm cỡ nào không? Thấy đang gấp rút tu sửa đập lớn chưa? Một khi mưa to mấy ngày nữa tiếp phá hủy nó, tất cả làng mạc nơi này sẽ trở thành một vùng mênh mông, nếu đợi cứu hộ không kịp thời chạy tới, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể vùi thân ở đây. Còn nữa, chuyên gia khí tượng dự đoán, mấy ngày nay có thể xảy ra đất đá lở, anh đã để quân đội sơ tán dân chúng, đội y tế và vật tư cũng đang trên đường vận chuyển tới, em phải rời khỏi nơi này!” Giọng Quý Phạm Tây nghiêm nghị không cho cự tuyệt.

Nghe được ba chữ “Đất đá lở”, trong lòng Lương Chân Chân hơi hồi hộp, nói không sợ là giả, mấy thứ thiên tai và đất đá lở đã từng thấy trên TV, hiểm có đích thân tới hiện trường trải nghiệm, trước kia cô đã từng tưởng tượng nó nghiêm trọng đến cỡ nào, chỉ có điều ôm vài phần niềm tin, muốn ngắm lại khu vườn tuyệt vời trong trí nhớ.

“Không, em không thể rời đi.” Mặc dù trong lòng cô hơi lo lắng mơ hồ, nhưng khi đã quyết định làm việc gì, cô quyết không tùy ý sửa đổi.

“Chân Chân, đây không phải là chuyện đùa giỡn! Trước mặt thiên tai ở đây, sinh mạng không đáng giá một đồng! Em biết mình sắp gặp phải cái gì không? Anh lại không thể phân thân chăm sóc cho em...” Quý Phạm Tây nóng lòng nói.

“Quý đại ca, em không còn là đứa trẻ ba tuổi, trông anh có vẻ rất tiêu tụy, tự chăm sóc mình thật tốt, em đi qua bên kia xem.” Lương Chân Chân biết anh muốn tốt cho mình, nhưng đã đến đây, tuyệt đối không thấy không về.

Nói xong cô liền đi cùng đồng nghiệp nam trong dài đi về phía trước, lấy máy chụp hình ghi chép lại cảnh dân quân liều lĩnh ra sức tu sửa đập, đi tới nơi này mới phát hiện tin tức cảm động lòng người thật sự quá nhiều, nhiều đến mức cô không thể dùng máy chụp hình ghi chép lại chu toàn.

Quý Phạm Tây mím môi thở dài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chân Chân đi về phía trước, tính tình cô quật cường, sẽ không dễ dàng nghe người khác khuyên bảo, chỉ có thể dặn một nhân viên công tác chú ý mặt

thiết hành tung của cô, bảo vệ an toàn cho cô, ngàn vạn lần không thể để cho cô có chút xúu tổn thương nào.

Lúc xế chiều, mưa càng lúc càng lớn, mưa tầm tã kéo tới, kèm theo gió lớn vù vù, áo mưa ny lông bị thổi “Phành phạch” vang dội, có vài người cầm ô cũng bị cuốn bay, sợ đến mức vội buông tay, chỉ sợ cũng sẽ cuốn bay cả bản thân. Công nhân và chiến sỹ đang sửa gấp đê đập đang tranh thủ làm việc từng giây, một lòng chỉ nghĩ tới nhanh chóng sửa xong nó, để bảo đảm nhân dân ở hạ lưu không bị nước lũ làm hại.

Gió mạnh hơn rồi, mưa càng lúc càng nặng hơn, lộp bộp vỗ lên thân người, đau ê ẩm, đồng nghiệp tiểu Hồ khuyên Lương Chân Chân vào trong lều phòng hộ trú mưa mấy lần, nhưng cô không chịu, ánh mắt vẫn tập trung nhìn về phía những chiến sỹ và người dân đang tu sửa đập lớn, trên mặt chảy xuống không biết là nước mưa hay lệ nóng cảm động, tập trung một chỗ, lạnh lạnh.

Màn đêm chậm rãi phủ xuống, bốn phía đều rơi vào cảnh trời đất mù mịt, gió dữ quay cuồng, nước sông đục ngầu sóng lớn cuộn cuộn, phát ra tiếng rít gào gầm gừ nặng nề, một người dân công đang vận chuyển bao cát thể bởi vì quá tối, không nhìn rõ dưới chân, không để ý giẫm hụt, cả người té về sau.

“Bùm” một tiếng, văng lên một đồng bọ nước, anh ta lớn tiếng la cứu mạng, những người bên cạnh lộ ra vẻ mặt khổ sở, muốn đi cứu nhưng lại sợ đi cứu, đầu tiên không nói tới nước sông sâu, chỉ nhìn nó cuộn cuộn cùng tốc độ dâng trào là có thể dự đoán được tỷ lệ cứu người cao bao nhiêu, đó là vô cùng mong manh! Nhưng bên cạnh vẫn có một chiến sỹ giải phóng quân nhảy xuống, anh dũng không sợ nước lũ đục ngầu, mấy lần nhấp nhô đều không tìm được người, người chiến sỹ chỉ có thể bơi xuống dưới, cuối cùng, rốt cuộc ở ngoài mười lăm mét tìm được người dân công vừa té xuống, ý chí cố chịu đựng đỡ người dân công ra khỏi mặt nước, bơi vào bờ, nhưng bởi vì sóng gió quá lớn, thể nước chảy xiết, người được người chiến sỹ cứu, nhưng chính bản thân người chiến sỹ lại bị nước cuốn đi rồi.

Lương Chân Chân đứng ở bên bờ nhìn rõ ràng cảnh này, nước mắt như sương mù che cặp mắt cô, các chiến sỹ giải phóng quân đáng yêu, các anh là người đáng được đời này tôn kính nhất, cô lẩm bẩm trong lòng, đồng thời cũng cảm thán sinh mệnh yếu ớt, cứ trong nháy mắt như vậy, một sinh mệnh tươi đẹp biến mất trước mắt cô, hai chân không tự chủ định đi về phía trước, khoảng cách càng gần vị trí dao động lòng người, nhưng không ngờ bởi vì thời gian dài xói mòn mà mặt đất đã sụp xuống, cô vừa vận giẫm hụt, suýt chút nữa rơi xuống dòng chảy đục ngầu cuộn cuộn, ngay trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

“Em không muốn sống nữa sao?!” Quý Phạm Tây đứng ở phía xa chú ý cô, khi thấy cô không tự chủ bước ra phía trước thì bị sợ đến mức trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, mấy bước vọt tới kéo cô đến khu vực an toàn.

“Em... Em không cố ý, em không biết chỗ đất ấy trống rỗng.” Thật ra Lương Chân Chân rất sợ, tim vẫn nhảy “thịch thịch thịch” không ngừng, nếu như không có Quý đại ca ở phía sau kịp thời kéo cô lại, cô có thể giống như chiến sỹ giải phóng quân vừa rồi không, bị nước sông giận dữ nuốt không còn thấy bóng dáng tăm hơi? Ngay cả thi thể cũng không tìm được?

Nếu như vậy, mẹ Diệp và ba nhất định sẽ đau lòng muốn chết; Quý đại ca sẽ vô cùng tự trách trong lòng, trách bản thân không bảo vệ tốt cho mình; Giai Ny và Cát gia nhất định sẽ hận mình cả đời, sẽ nói thành quỷ cũng không bỏ qua; mà a Tư, trong lòng anh ấy sẽ đau, sẽ không cách nào thừa nhận, cũng sẽ không cách nào vứt bỏ người yêu.

Nghĩ tới đây, cô biết rõ mình nên sống tốt, cõi đời này còn có nhiều bạn bè và người yêu quan tâm thương yêu cưng chiều cô như vậy, coi như là vì họ, cô phải sống thật tốt.

“Không phải cố ý? Nếu như vừa rồi mắt anh không tinh tay anh không nhanh, em biết sẽ xuất hiện hậu quả nghiêm trọng gì không? Em để cho anh giao phó với chú Thẩm như thế nào? Em để cho anh... tha thứ cho anh như thế nào?” Cảm xúc của Quý Phạm Tây rất kích động, trong tròng mắt đen là yêu say đắm và cương chiều trần trụi.

“Quý đại ca, xin lỗi, sau này em sẽ không thế nữa.” Lương Chân Chân đã sớm cảm thấy Quý Phạm Tây có tình cảm với cô, chỉ có điều không cách nào đáp lại mà thôi, mà lúc này, cô càng cảm nhận rõ ràng phần tình cảm cực nóng trong mắt anh, nhưng cô vẫn không có cách nào đáp lại.

Tình yêu, không có ai đúng ai sai, càng không có chữ công bằng, có lúc trễ một bước sẽ phải bỏ lỡ cả đời. Nếu như, cô gặp người đàn ông Quý đại ca này trước, có lẽ cuộc đời cô đã không giống vậy, nhưng cuộc đời không có nếu như, chỉ nói một chữ duyên phận.

“Chân Chân, ngày mai em theo xe vật tư cứu viện trở về, nơi này không phải là nơi em ở lại, dù là công việc cũng không được! Công việc có thể đổi, nhưng sinh mạng không thể làm lại.” Giọng Quý Phạm Tây rất kiên định.

Chuyện tới lúc này, Lương Chân Chân cũng không thể không nói ra sự thật, cô tới nơi này không phải hoàn toàn vì công việc, “Quý đại ca, năm ba tuổi, mẹ đã từng dẫn em tới đây ở mấy tháng, quãng thời gian đó là lúc em vui vẻ nhất, bởi vì sẽ không bị hàng xóm và những người bạn nhỏ khác chửi là con hoang không có ba, dân chúng nơi đây rất thuần phác, trợ giúp không có lòng riêng, cũng khiến cho mẹ em tìm được lòng tin vào cuộc sống.”

Quý Phạm Tây không ngờ Chân Chân còn có một quãng thời gian quá khứ như vậy, nghĩ đến cuộc sống thơ bé của cô nhất định là sống đầu đường xó chợ, ném hết lạnh ấm thế gian, từng bị nhiều người chê cười, không khỏi càng thêm thương yêu cô.

“Chân Chân, anh hiểu rõ tâm tình của em, nhưng tình thế hôm nay em cũng thấy đấy, không phải người có thể không chế được, lúc nào cũng có thể xảy ra tình huống bất ngờ, tùy thời đều có thể thấy sinh mạng đang sống sờ sờ trước mắt chúng ta biến mất, em chịu được sao?” Đau lòng thì đau lòng, nhưng thực tế nghiêm trọng vẫn khiến anh tự hỏi lý trí.

Lương Chân Chân trầm mặc không nói, sao cô lại không biết những điều Quý đại ca nói, từng sinh mạng biến mất trước mắt cô, đều là khảo nghiệm đối với trái tim cô, để cho cô không có cách nào bỏ qua.

“Được, nếu ngày mai vẫn là tình trạng này, em trở về.” Cô tỏ vẻ thỏa hiệp và nhượng bộ, sinh mạng sao quý giá, cô không thể lấy ra đùa giỡn, phụ trách chính mình, cũng chính là phụ trách những người yêu và quan tâm cô.

Quý Phạm Tây thấy cô đồng ý, trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng vui mừng đồng thời kèm theo mất mát, lần từ biệt này, không biết khi nào mới được gặp lại, càng không biết lần sau gặp mặt, thân phận của cô sẽ là gì...

Khi anh vẫn còn đang mơ màng, giọng Lương Chân Chân lại vang lên bên lỗ tai anh: “Mượn lời anh khuyên em, anh cũng không nên ở lại chỗ này, đừng nói với em cái gì mà trách nhiệm của thị trưởng, anh là người phạm, không phải thần gì cả, điều kiện đầu tiên để phụ trách quần chúng nhân dân chính là bảo trọng tốt thân thể của mình. Hơn nữa, anh cũng phải suy nghĩ vì bác trai bác gái, còn có bạn bè quan tâm anh, chúng em đều hy vọng anh có thể tiếp tục kiên trì. Cho nên, muốn em có thể đi, anh cũng phải đi theo em.”

294. Chương 295. Gặp Phải Nguy Hiểm

“Chân Chân, anh không phải đang thương lượng cùng em, mà đang trần thuật sự thật, mặc kệ em có đồng ý hay không, ngày mai vẫn phải rời khỏi đây.” Quý Phạm Tây vừa dứt lời liền xoay người đi, bóng đêm càng lúc càng u ám, vừa vặn chen giấu cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt của anh, không cần quan tâm anh, không cần cho anh bất kỳ cái gì thấp thỏm chờ mong, như vậy sẽ khiến cho anh sinh ra chân tình không nên có với em, anh sẽ không khống chế nổi lòng mình mà yêu em, nhưng em, đã sớm thuộc về người khác.

“Quý đại ca...” Lương Chân Chân muốn mở miệng nhưng toàn bộ lời nói đều nuốt vào bên trong cổ, bóng lưng của anh nhìn cô đơn vắng vẻ như vậy, khiến cô không đành lòng, chân mày thanh tú nhíu lại, tình cảm của anh tinh tế mà dịu dàng, là bản thân không đáp trả nổi.

Ngay sau đó thở dài, trở lại chỗ của mình, bởi vì điều kiện hạn chế, cô chỉ có thể rửa mặt đơn giản, rồi nằm trên giường ngủ, nghe tiếng gió điên cuồng cùng tiếng mưa rơi kịch liệt bên ngoài, tâm tình không thể bình tĩnh, rất muốn gọi điện thoại cho a Tư, lại tiếc rằng một chút xíu tín hiệu cũng không có, điện thoại di động

tương đương với vật trang trí, chỉ có thể xem sách hoặc nghe nhạc, thật sự rất nhàm chán, lật người ngồi dậy, muốn đi tìm Quý đại ca hàn huyên một chút, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm.

Ồi... Thật phiền! Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại cũng không có ý tưởng gì hay, chẳng lẽ ngày mai thật sự phải rời khỏi nơi này? Không cam lòng, không cam lòng đâu! Lúc này cô cần nhất một người có thể nói chuyện trên trời dưới đất, đáng tiếc, cô chỉ có thể một mình tác chiến.

Cùng một bầu trời, Đằng Cận Tư cũng ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng vẫn nhớ tới nai con đang ở khu vực gặp nạn phía xa, không biết cô ấy trải qua như thế nào, không biết cô ấy ngủ có ngon không, không biết cô ấy có bị thương hay xảy ra nguy hiểm không...

Điện thoại bấm hết lần này đến lần khác, tất cả đều là không trong khu vực phục vụ, cấp bách đến mức anh chỉ muốn vứt điện thoại đi, Nam Cung Thần biết điều không lên tiếng, chỉ hết sức thu thập tin tức tình báo mới nhất, dẹp yên trái tim bất ổn và nóng nảy của cậu chủ, ôi... Anh càng ngày càng bội phục Lương tiểu thư rồi, không có việc gì chạy đi làm ở khu vực gặp nạn sao? Dù là trải nghiệm cuộc sống cũng không thể lấy chính sinh mệnh bản thân ra đùa giỡn! Hơn nữa khiến cho một đám người lo lắng cho cô, cư xử không trưởng thành.

Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại cho con gái không được, trong lòng rất nóng nảy, liền tự mình đi tìm Đằng Cận Tư, hy vọng có thể từ cậu ta biết được tung tích của con gái, tin tức chân thật dọa cho huyết hai bên Thái dương nhảy lên, vô cùng lo lắng, cảm xúc rất kích động.

“Cái gì? Chân Chân đi huyện Thông? Cậu... Sao cậu có thể để cho con bé đi chỗ nguy hiểm như vậy?”

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc ông ta, nếu nai con thương lượng trước với anh, anh tuyệt đối không để cho cô đi, mặc kệ là nguyên nhân gì, hơn nữa, đi chỗ đó lúc nào chẳng được, đâu cần chọn trong giây phút khẩn cấp? Nhưng cô tiền trạm hậu tẩu, vốn không cho anh có cơ hội nói “Không”, khiến anh ngồi đây lo lắng.

“Cô ấy không thương lượng trước với tôi, quyết định xong rồi mới nói cho tôi biết.” Giọng anh nhàn nhạt.

“Lấy năng lực của cậu, hoàn toàn có thể dẫn con bé trở lại.” Giọng Thẩm Bác Sinh sắc bén.

“Không sai, nhưng nai con cho tôi một lý do không thể đưa cô ấy về, cô ấy hy vọng tôi tin tưởng cô ấy.” Đằng Cận Tư không hề yếu thế nhìn về phía ông ta.

“Lý do gì có thể khiến cho cậu không bận tâm tới sinh mệnh Chân Chân?” Thẩm Bác Sinh vẫn còn kích động nho nhỏ.

“Khi còn bé cô ấy đã từng ở huyện Thông mấy tháng, đối với cô ấy mà nói, nơi ấy có ý nghĩa không bình thường, không phải chỉ một câu nói tôi và ông có thể khuyên được, hơn nữa, tính tình nai con quật cường, chắc ông cũng biết.”

“Từng ở mấy tháng...” Thẩm Bác Sinh không nhịn được tự lẩm bẩm, ông không ngờ tới điểm này, cuộc sống lúc bé của Chân Chân nhất định rất khổ cực, tiểu Vũ mang theo con bé ở rất nhiều nơi, nhất định là bị xem thường và giễu cợt không ít, nói đến đây tất cả đều do mình gián tiếp tạo thành.

“Ngài yên tâm, mặc dù tôi đồng ý tin tưởng nai con, nhưng mà tôi sẽ không mặc kệ cô ấy, mấy ngày nay tôi vẫn luôn quan sát tỉ mỉ tình hình thiên tai ở huyện Thông, chỉ cần có tình huống bất ngờ nào tôi sẽ lập tức dẫn cô ấy trở lại.” Trong lòng Đằng Cận Tư suy xét dù sao Thẩm Bác Sinh cũng là cha vợ tương lai, lời nói không thể quá mức, vẫn nên thích hợp mượng mà một chút.

Lời này của anh giống như cho Thẩm Bác Sinh một viên thuốc an thần, lòng bất ổn rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, con gái bảo bối của ông có người yêu thương, ông làm cha cũng có thể yên tâm.

“Có những lời này của cậu, tôi liền yên tâm, về sau, cậu nhất định phải cư xử tốt với Chân Chân.” Thẩm Bác Sinh nói lời phát ra từ đáy lòng, sau đó xoay người rời đi.

Đằng Cận Tư gạt đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng ông ta rồi đi dần xa, đột nhiên cảm thấy, ông ấy cũng là một người đáng thương, chuyện năm đó chỉ sợ ông ấy cũng không đồng ý, nhưng dưới áp lực gia đình, không còn cách nào chỉ có thể buông tha người phụ nữ mình yêu, không thể nghi ngờ là chuyện đau xót nhất.

So sánh ra mà nói, anh may mắn hơn ông ấy rất nhiều, đầu tiên bà nội vô cùng ủng hộ anh; tiếp theo, coi như tất cả mọi người phản đối, anh vẫn sẽ kiên định suy nghĩ của mình không lay chuyển được, nhận định rồi, chính là cả đời.

Sáng ngày hôm sau, Lương Chân Chân còn chưa rời giường, đã bị một hồi tiếng gõ cửa làm tỉnh, vuốt vuốt cặp mắt mờ mịt đứng dậy mở cửa, trong mơ hồ cô còn nhớ cậu thanh niên trẻ tuổi như con nít là thư ký bên cạnh Quý đại ca, còn có chức vụ gì đó.

“Phóng viên Lương, tôi là thư ký tiểu Liễu bên cạnh thị trưởng Quý, đặc biệt tuân theo giao phó tới đây đốc thúc ngài lên xe rời khỏi nơi này.” Cậu thanh niên mặt con nít cười ha hả tự giới thiệu bản thân, đồng thời nói ra mục đích tới nơi này.

“Cậu đi nói với anh ấy, anh ấy không đi tôi cũng không đi.” Lương Chân Chân căng lên với cậu ta.

Thư ký tiểu Liễu hơi khó xử nắm tóc, trong lòng suy đoán vị phóng viên Lương này có quan hệ gì với thị trưởng Quý, chẳng lẽ hai người có quan hệ bạn trai bạn gái chưa công bố? Bằng không thị trưởng Quý sẽ không đối xử quan tâm với cô ấy như vậy, mà cô ấy, cũng sẽ không nói ra những lời này.

“Chuyện này... Phóng viên Lương ngài đừng làm khó dễ tôi, thị trưởng Quý nói rồi, nhiệm vụ hôm nay của tôi chính là đưa ngài đi.”

“Vậy cũng được, cậu nghĩ ngây ngô như vậy thì ở chỗ này đi, tôi nhất định không đi.” Về mặt Lương Chân Chân tỏ ý mời cậu, thư ký tiểu Liễu rất gấp gáp, đều nói trên đời này chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, hôm nay anh đã nhận thức một người trong đó.

“Ôi...” Cậu há hốc miệng, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, suy nghĩ một chút, vẫn xoay người đi.

Lương Chân Chân vụng trộm khoa tay múa chân một tư thế chiến thắng, cô không phải cố tình gây sự, cứng rắn lời kéo Quý đại ca đi cùng là vì đã suy nghĩ kỹ, làm một thị trưởng, anh đã vô cùng xứng chức, giành rất nhiều phúc lợi cho dân chúng thành phố C, cũng đã cống hiến không ít, là đầy tớ không thể thiếu của nhân dân, cũng là người bạn cô không muốn mất đi, mấy ngày nay anh có bao nhiêu vất vả cô đều nhìn thấy trong mắt, cô không thể để anh ở lại đây một mình, quá nguy hiểm!

Quý Phạm Tây nghe thư ký tiểu Liễu báo cáo xong, trong lòng không biết nên tức giận hay cao hứng, vỗ vỗ bờ vai cậu ta, “Tôi biết rồi, cậu đi làm việc đi.”

Tiểu Liễu mới đến ủy ban thành phố không lâu, tâm tình tương đối đơn thuần, làm việc kỹ lưỡng có trách nhiệm, đây cũng là nguyên nhân anh dẫn cậu ta tới đây chứ không phải thư ký tiểu Trương.

“Thị trưởng Quý, thật ra thì tôi thấy... lời phóng viên Lương nói ngài nên nghe một chút, lãnh đạo phía trên cũng nhiều lần thúc giục ngài rút lui, không bằng... nhân cơ hội này trở về cùng phóng viên Lương.”

“Được rồi, hãy đi trước xem tình hình tu sửa đập lớn như thế nào, nếu như có thể hoàn thành theo kế hoạch, chúng ta sẽ về nhà sớm.” Quý Phạm Tây cười cười, cất bước đi trước, tiểu Liễu vội vàng vui vẻ đi theo phía sau anh.

Bởi vì Lương Chân Chân cố chấp, Quý Phạm Tây cũng không thể đánh ngất cô sau đó nhét vào trong xe đưa về thành phố C, cẩn thận kiểm tra tình hình thiên tai một lần xong, anh tổng hợp cân nhắc lại nguyên nhân mọi mặt, liên đồng ý yêu cầu của Lương Chân Chân, hai người quyết định sáng ngày hôm sau lên đường trở về.

Đêm nay tất cả mọi người ngủ rất yên ổn, bởi vì ngày mai sẽ về nhà, hưng phấn cùng tâm trạng háo hức đó không cách nào nói rõ.

Sáng sớm, ba người liền rời giường lên đường, tiểu Liễu lái xe, Quý Phạm Tây và Lương Chân Chân ngồi ở đằng sau, dọc đường trò chuyện về kiến thức những ngày qua và cảm tưởng, thời gian trôi qua thật rất nhanh, xe đi được đến một đoạn đường núi thì mí mắt phải của Lương Chân Chân nhắm không ngừng, cứ có cảm giác nghe được âm thanh gì đó.

“Dừng xe! Lui về phía sau!” Giọng Quý Phạm Tây hơi run rẩy, anh cũng cảm thấy có gì không đúng, trong đầu không khỏi nhớ tới chuyên gia dự báo khí tượng thủy văn đã dự đoán đoạn đường này có khả năng xảy

ra đất đá lở nhất, cây cối trên núi bị chặt gần như không còn, hoàn toàn trụi lủi, cứ như vậy, hệ số nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều.

Tiểu Liễu cũng luống cuống, đạp chân ga lui về sau, nhưng vẫn còn chậm một bước, đất đá lở quá nhanh, đều rơi xuống thân xe, Quý Phạm Tây không chút do dự bảo vệ Lương Chân Chân bị dọa sợ trong ngực, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, Chân Chân không thể có việc gì, cô ngàn vạn lần không thể có chuyện...

May mà tảng đá lăn từ trên núi xuống không phải là đá to nặng ngàn cân, bằng không ba người sẽ mất mạng tại chỗ, nhưng mà, tiểu Liễu kiên trì vài phút liền không xong, vị trí lái xe nhất định là vị trí có tỉ lệ tử vong cao nhất.

“Quý đại ca...” Giọng Lương Chân Chân run rẩy, thân thể cũng không kiềm chế được mà run rẩy, cô thật sự sợ hãi, sợ sinh mạng đột nhiên mất đi, sợ rằng mình đột nhiên không hô hấp, một cảm giác sợ hãi thật sâu ôm lấy cô, khiến cho cô không có cách nào suy nghĩ bình thường, tay chân lạnh lẽo trong nháy mắt, lạnh đến trong lòng.

295. Chương 296. Chờ Cứu Viện

Chân Chân, em không cần sợ, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Mặc dù giọng Quý Phạm Tây suy yếu, nhưng lại có tác dụng dẹp yên lòng người, khiến cho Lương Chân Chân được ủng hộ trên tinh thần, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với tử vong gần như vậy, cảm giác sợ hãi vô duyên vô cớ bao trùm toàn thân.

Cô không biết đợi chút nữa có thể xảy ra chuyện gì, nhìn từ trên đỉnh núi rơi xuống đất đá vụn, trong lòng hiện lên không chỉ đơn thuần là sợ, trong nháy mắt trong đầu hiện lên rất nhiều bóng dáng, mẹ Diệp, ba, a Tư, Giai Ny, Cát gia, bà nội Đăng, Hợp Hợp... Chẳng lẽ từ giờ phút này, cô sẽ không thấy bọn họ sao?

“Quý đại ca, anh không cần an ủi em, đều do em không tốt, là em hại anh.” Trong lòng cô rất tự trách, nếu như ngày hôm qua rời đi có phải sẽ không xảy ra những chuyện này? Thiên tai đúng là ngăn cũng không ngăn nổi.

“Chân Chân, em nói bậy gì vậy! Bất cứ lúc nào chúng ta cũng không thể buông tha hy vọng, không thể tự giận mình, tin tưởng anh, nhất định sẽ có đội cứu viện tới.” Quý Phạm Tây nói khích lệ.

Lương Chân Chân trầm mặc không nói, trong lòng cô hiểu lời Quý đại ca an ủi mình chiếm đa số, nếu như đất đá tiếp tục lở như vậy, bọn họ chắc chắn lành ít dữ nhiều, đội cứu viện dù nhanh cũng phải ít nhất một tiếng đồng hồ nữa, một khi tảng đá đập nát thủy tinh, sinh mạng biến mất trong vài phút.

Nhưng mà, có lẽ ý trời bảo vệ bọn họ, đất đá lở đột nhiên dừng lại, nhưng thư ký tiểu Liễu lại vĩnh viễn rời đi, xe bị rơi vào trong một đồng đất đá không cách nào nhúc nhích, trước mặt không thôn xóm lại không thấy hàng quán, tình huống không thể lạc quan.

“Ừ, em tin tưởng anh.” Lương Chân Chân tự lẩm bẩm, lúc này cô chỉ có thể tin tưởng anh, giữ vững tâm trạng lạc quan, chờ nhân viên cứu viện đến.

Quý Phạm Tây vui mừng gật đầu, cảm giác đau đớn từ chân trái truyền tới đã dần chết lặng, mồ hôi trên trán giọt sau lớn hơn giọt trước, chảy ròng ròng trên mặt, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt giống như cực kỳ đau đớn, hiện tượng quái dị này bị Lương Chân Chân thấy được, kinh ngạc mở miệng, “Quý đại ca, anh bị thương?”

“Không sao... Vết thương nhỏ mà thôi, không ảnh hưởng.” Quý Phạm Tây cố nén đau tới an ủi cô.

“Có thật không? Anh không lừa em?” Lương Chân Chân nửa tin nửa ngờ nhìn về phía anh, bởi vì không gian hạn chế, cô và anh bị vây ở trong xe không cách nào nhúc nhích, muốn mở cửa xe chạy ra khó càng thêm khó, ngoài xe chất đầy đá và vật tạp nham, chặn rất chặt, chỉ có thể đập bể thủy tinh đi ra.

“Dĩ nhiên, sao anh lại lừa em.” Quý Phạm Tây cười rất yếu, trong lòng lại nói: Chân Chân, xin lỗi, anh không cố ý muốn gạt em, lúc này tâm tình của em cần dẹp yên, mà không phải lo lắng cho anh, nếu như đây là thời khắc cuối cùng của anh, có thể ở chung một chỗ với em, là hạnh phúc lớn nhất của anh.

Lương Chân Chân tin lời của anh, suy nghĩ ổn định hơn vừa rồi nhiều, bắt đầu tính toán xem chạy trốn thế nào, cứ như vậy chờ đội cứu hộ đến rất không thực tế, mặc dù trên xe có tự chuẩn bị ít lương khô, nhưng nhiều lắm là duy trì đến tối, nếu trước khi trời tối không có ai đến cứu bọn họ, cảm giác sợ hãi càng làm cho người ta sụp đổ hơn đôi bụng.

Cô có cảm giác, a Tư nhất định sẽ đến cứu mình, anh là thần hộ mệnh của cô, là đại thụ mà cô có thể dựa vào, cũng bởi vì tín niệm này, khiến cho cô còn ôm hy vọng rất lớn, cô biết trước mắt mình có thể làm chính là bảo tồn thể lực, chờ cứu viện.

Thời gian cứ trôi từng giây từng phút như vậy, so với nơi này yên tĩnh an bình, tòa nhà ủy ban thành phố đã nổ tung rồi, thị trường trên đường trở về gặp đất đá lở, trước mắt sống chết không rõ, thư ký ủy ban thành phố triển khai hội nghị khẩn cấp, thương lượng phương án giải cứu cao nhất, cũng gửi điện cho quân khu lân cận, thỉnh cầu máy bay trực thăng tới trợ giúp.

Trong khoảng thời gian ngắn, một đoạn đường núi ở huyện Thông bị đất đá lở đã lan truyền khắp thành phố C, không khí tập đoàn Đế Hào tư rất lạnh lẽo, bởi vì tâm tình của tổng giám đốc bọn họ không tốt, thậm chí có thể dùng gay go cực độ để hình dung, các người ngấm lại coi! Vị hôn thê của ngài và thị trưởng Quý trên đường trở về gặp đất đá lở, bây giờ sống chết chưa rõ, ai còn có thể vui được?

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, vẻ mặt Đằng Cận Tư lạnh lùng, “Nam Cung, chuẩn bị một chút, tôi muốn tự mình đi tìm nai con.”

“Cậu chủ, quá nguy hiểm, đây không phải đùa giỡn, đội ngũ cứu viện đã lên đường, chắc chắn có thể mang Lương tiểu thư an toàn trở về.” Nam Cung Thần tỉnh táo nói.

“Tôi đã hối hận vì mình không ngăn cản nai con đi địa phương quỷ quái kia rồi, bây giờ cô ấy gặp phải nguy hiểm sao tôi có thể không quan tâm, giờ phút này chắc chắn cô ấy đang chờ tôi đi cứu, nhanh chóng đi điều máy bay trực thăng.” Giọng Đằng Cận Tư lạnh lùng mà kiên quyết.

“Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.” Nam Cung Thần thở dài không tiếng động, Lương tiểu thư đúng là xương sườn mềm của cậu chủ, nếu đối thủ cạnh tranh trên thương trường của ngài lợi dụng, hậu quả sợ rằng khó mà chịu nổi.

Mưa to vẫn không ngừng, kèm theo gió dữ, âm thanh thê lương gào thét, đội cứu viện đi dọc theo đường đến huyện Thông tiến hành tìm kiếm, cầm máy thăm dò đo lường, vẻ mặt mọi người vô cùng nghiêm túc, chỉ sợ để sót bất kỳ một điều gì quan trọng của người cần cứu trợ.

Năm giờ đã trôi qua, chung quanh không thấy được bóng người, mưa to gió lớn rống giận khiến trong lòng Lương Chân Chân vô cùng lo lắng, kiên nhẫn dần tiêu tan hầu như không còn, tinh thần càng lúc càng kém, cả người hỗn loạn, không hề tức giận. Hơn nữa, màn đêm đã lặng lẽ tới, điều này nói lên hy vọng sinh tồn của bọn họ càng ngày càng nhỏ.

“Chân Chân, không thể ngủ, đội cứu viện đã tới, sẽ nhanh chóng tìm được chúng ta.” Quý Phạm Tây khích lệ Lương Chân Chân uể oải.

“Quý đại ca, em không phải muốn chết, mệt quá, buồn ngủ quá...” Giọng Lương Chân Chân rất nhẹ.

“Không được nói càn! Em nhất định không có việc gì, chúng ta nói chuyện phiếm được không?” Quý Phạm Tây ân cần dụ dỗ, anh từng ở bộ đội ngày ngốc nhiều năm, ý chí kiên cường hơn người bình thường nhiều, cũng đã học được thái độ và phản ứng cần phải có khi rơi vào bước đường cùng, không tới một khắc tuyệt vọng cuối cùng không thể từ bỏ, phải giữ vững tâm trạng lạc quan.

“Quý đại ca, nếu một mình em bị vây ở đây, chắc đã sớm không chống đỡ được đến giờ, nói cho cùng, em vẫn phải cảm ơn anh.” Lương Chân Chân nói cảm ơn rất thành khẩn, cô nói thật, nếu như không có Quý Phạm Tây khích lệ và động viên, chỉ sợ cô đã lên thiên đường gặp mẹ.

“Chân Chân, em biết không? Anh thích em... rờng rã ba năm rồi.” Quý Phạm Tây chợt khoan thai mở miệng, có mấy lời bây giờ không nói sợ rằng sẽ không có cơ hội rồi, mặc kệ có thể an toàn trở lại thành phố C hay không, anh vẫn không muốn mang theo tiếc nuối rời khỏi cõi đời này, nói ra cũng để cho lòng anh thở phào nhẹ nhõm.

Lương Chân Chân yên lặng hai giây rồi kịp phản ứng, lời Quý Phạm Tây đúng là rót vào cảm xúc của cô một liều thuốc có công hiệu mạnh mẽ khi cô đang tiêu cực, cô không phải kẻ ngu, đương nhiên cảm thấy tình cảm Quý đại ca đối với cô, trong lòng thầm than: mình có tài đức gì mà đáng giá để cho anh thích ba năm?

Nói tình yêu này giống như đồ chơi thật sự không chính xác, cô may mắn, được hai người đàn ông ưu tú như vậy thích, nhưng cô, đã sớm giao trái tim mình cho người khác...

“Em... biết, nhưng em không đáng giá để anh thích, Quý đại ca, anh nhất định sẽ gặp được một cô gái tốt hơn em gấp trăm lần.” Giọng Lương Chân Chân thanh tịnh đẹp dễ mềm mại, mang theo cảm thán thương tiếc, người cô không định làm tổn thương nhất chính là Quý đại ca, anh tốt như vậy, luôn xuất hiện lúc mình cần trợ giúp nhất, luôn cho cô trợ giúp không tư lợi, nhưng cô... lại không đáp trả nỗi tình yêu của anh.

Vị trí trái tim của Quý Phạm Tây co rúm lại mấy cái, trong lòng đau hơn thân thể nhiều, mặc dù đã sớm biết kết quả này, nhưng chính tai nghe Chân Chân nói ra, vẫn cảm thấy khó chịu, nhất là câu cô nói phía sau.

Cô gái ngốc, trong lòng anh, em chính là cô gái tốt nhất trên đời này, từ khi biết em đến nay, trong mắt anh, cũng không thấy những người khác.

Yêu em, là chuyện anh muốn làm nhất, nhưng, em không yêu anh.

Trong lòng mơ hồ có chỗ nào đó đau, từng chút một, tại sao ông trời không đổi đái hậu hĩnh với anh một chút chứ?

“Vẫn nên đổi đề tài thoải mái một chút đi, lời vừa rồi em không cần để trong lòng, anh chỉ muốn nói ra mà thôi, không có ý gì khác.” Anh cố ý giả bộ buông lỏng cười nói, không biết rằng nụ cười của anh còn khó coi hơn là khóc, chỉ có điều sắc trời quá mờ, Lương Chân Chân không nhận thấy mà thôi.

“Quý đại ca, anh là người tốt, chúng ta... thời gian gặp nhau không đúng lúc.”

“Chân Chân, đồng ý với anh, em nhất định phải kiên cường sống tiếp, không thể bị bất kỳ khó khăn nào đánh ngã.” Quý Phạm Tây thở dài trong lòng, gặp không đúng lúc, đây là một đao trong lòng anh.

“Ừ, anh cũng thế, người tốt sẽ được báo đáp, chúng ta nhất định có thể được cứu.” Lương Chân Chân cũng bắt đầu động viên anh, lúc này cần nhất chính là khích lệ cho nhau, che chở, chờ người cứu viện đến.

Trên máy bay trực thăng, Đằng Cận Tư cầm ống nhòm tìm kiếm khắp phía dưới, trong lòng như lửa đốt, “Có thể nhanh hơn chút nữa không? Thời gian càng trễ hy vọng tìm người càng mong manh.”

“Đằng thiếu, đây là tốc độ nhanh nhất rồi.” Phi công rất bất đắc dĩ.

“Nhanh hơn chút nữa! Phải tìm thấy nai con trước khi trời tối, nếu cô ấy có chuyện gì bất trắc cậu phụ trách nỗi sao?” Đằng Cận Tư lên giọng kiêu ra lệnh.

Phi công chỉ có thể im lặng, dùng khả năng lớn nhất của mình để tăng tốc, anh không dám vượt qua Đằng thiếu, anh không dám chịu trách nhiệm về an toàn của sinh mệnh Đằng phu nhân tương lai.

296. Chương 297. Được Cứu

“Quý đại ca, anh xem trời đã tối rồi, bọn họ có tìm thấy chúng ta không?” Lương Chân Chân nói khô cả cổ, nước mang trên xe đã uống hết rồi, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân kiệt sức, có một cảm giác hít thở không

thông.

“Nhất định sẽ.” Suy nghĩ của Quý Phạm Tây cũng bắt đầu mơ hồ, anh trừ dối bụng và mệt mỏi, vết thương trên đùi rất nghiêm trọng, nhưng anh vẫn chịu đựng, anh biết rõ mình tuyệt đối không được ngủ, một khi ngủ rất có thể sẽ không tỉnh lại, mặc kệ là vì chính anh hay Chân Chân, anh phải kiên cường tiếp.

Lương Chân Chân cũng không biết chân của anh bị thương, cho là anh giống mình, trong lòng suy nghĩ vì sao a Tư còn chưa tới? Anh không tới, mình sẽ không chịu nổi.

Khi hai người đang càng ngày càng tuyệt vọng, một chùm sáng soi tới, sau đó là tiếng hô, Lương Chân Chân thấy mơ hồ trong hường ánh sáng, cô giống như thấy một hình ảnh quen thuộc trên máy bay trực thăng, càng bay xuống thấp, hình ảnh người kia ở cửa máy bay càng trở nên rõ ràng.

“Hạ xuống!” Qua ống nhòm Đằng Cận Tư thấy một chiếc xe nằm trong đồng đá, gần như nửa sườn xe cũng bị vùi lấp ở bên trong, bởi vì do trời tối, anh không nhìn rõ người bên trong, nhưng căn cứ suy đoán, khả năng nai con ở bên trong vô cùng lớn, cho nên anh ra lệnh cho phi công tiểu Lưu hạ xuống, thà nhìn lầm, cũng không thể bỏ qua!

May mắn, đúng như anh đoán, đúng là Lương Chân Chân ở bên trong, vội vàng lấy đồ sắc bén từ trên máy bay trực thăng, trực tiếp đập vỡ cửa thủy tinh, bởi vì cửa xe bị chặn, chỉ có thể để cho bọn họ bò ra từ cửa sổ xe.

“A Tư!” Lương Chân Chân thấy người đàn ông mình yêu thì tâm tình vô cùng kích động, anh tới cứu mình rồi, anh đến thật rồi! Trái tim, ổn định lại trong nháy mắt, lúc leo ra cửa sổ kia cô trực tiếp té nhào vào trong lòng ngực anh, lồng ngực to lớn của anh luôn mang lại cảm giác an toàn không gì sánh nổi cho cô.

Đằng Cận Tư cũng ôm chặt lấy bóng hình luôn luôn nhớ mong, nếu không phải nơi đây quá nguy hiểm, anh thật sự muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, để giải tỏa những ngày tương tư, hai cánh tay vòng chặt quanh hông cô, như muốn dúi cô vào trong lòng.

Vui mừng qua đi, Lương Chân Chân cũng không quên trong xe còn Quý Phạm Tây chưa bò ra, ánh mắt bảo Đằng Cận Tư buông cô ra trước, quay đầu nhìn về phía người đàn ông trong xe, “Quý đại ca, chúng ta được cứu rồi, anh ra ngoài đi!”

Khóe miệng Quý Phạm Tây hiện ra khổ sở, anh nhìn thấy rõ ràng cảnh vừa rồi, đổ kị trong lòng bành trướng lẫn lộn, khoảnh khắc đó, anh tình nguyện chết vì Chân Chân, như thế cô có thể vĩnh viễn nhớ mình cả đời, nhưng lần nào cũng vậy anh vẫn sống, còn sống không có khí phách như vậy, anh định bò ra bên ngoài, nhưng hai chân không thể nào nhúc nhích, nguy hiểm tới trong nháy mắt, anh chỉ cố bảo vệ Chân Chân, mà quên bản thân.

“Anh...” Quý Phạm Tây thử giật giật, lại phát hiện hai chân đã chết lặng, rất khó cử động.

“Quý đại ca, chân của anh thế nào?” Lương Chân Chân từ bên ngoài nhìn vào, tất nhiên thấy rất rõ ràng, không khỏi hơi hoài nghi.

“Không có gì, có thể do ngồi lâu, hơi tê dại.” Quý Phạm Tây cũng không hy vọng Chân Chân vì như vậy mà đồng cảm với anh, hoặc là hổ thẹn trong lòng với anh.

“Quý đại ca, anh ngốc quá, em không đáng giá để anh như vậy.” Lương Chân Chân nhớ tới cảnh buổi sáng đất đá lở như vậy, Quý đại ca lại bảo vệ mình ở trong ngực, chân của anh nhất định đã bị thương, nhưng anh lại vẫn chịu đựng không nói, không biết đau bao nhiêu? Tự trách trong lòng tầng tầng lớp lớp, cảm giác áy náy tràn đầy lồng ngực.

Quý Phạm Tây lặng im không nói, nhưng nét mặt lại viết: Chân Chân, em đáng để anh làm bất cứ chuyện gì.

Đằng Cận Tư ở bên cạnh nhìn, trong lòng rất không có cảm giác, người phụ nữ của mình đơn độc ở bên cạnh người đàn ông yêu cô trong thời gian dài như vậy, còn bị vây kín trong một không gian dài hơn mười giờ, mặc dù anh biết trong thời gian này hai người trong sạch, nhưng dưng khí tình nguyện bị thương để bảo vệ nai con của Quý Phạm Tây khiến cho anh không thoải mái, anh ta làm như vậy trong lòng nai con sẽ áy náy lo lắng, đúng là người đàn ông có cơ mưu.

“Nai con, đừng lo lắng, anh lên giúp anh ta.” Giọng anh bình tĩnh, nếu anh ta cứu người phụ nữ của mình mà bị thương, như vậy theo lý anh nên giúp anh ta, đây là việc anh nên và phải làm.

Ánh mắt Lương Chân Chân nhìn về phía Đằng Cận Tư tràn đầy tình yêu và cảm kích, “A Tư, Quý đại ca vì giúp em mà bị thương, chúng ta nên giúp anh ấy.”

Cô dùng “Chúng ta” mà không phải “ta”, thái độ đã rõ ràng, cô và Đằng Cận Tư tin tưởng lẫn nhau và hiểu người mình yêu, mà Quý Phạm Tây là người bạn nhiều lần giúp đỡ cô.

Trong lòng Đằng Cận Tư rất cao hứng, bất chấp thân hình cao lớn không tiện, dứt khoát chui vào trong khoang xe chật hẹp, mất sức chín trâu hai hổ mới đưa Quý Phạm Tây với hai chân chết lạng ra ngoài, mà thư ký tiểu Liễu ở vị trí lái xe thì vĩnh viễn vui thân ở nơi này, năm nay cậu ta vẫn còn trẻ vậy, mà...

Khi ba người bọn họ đang mặc niệm cho cậu ta, đội cứu viện đã tìm được nơi này, vài máy bay trực thăng bay quanh dưới tầng trời, có cảnh sát vũ trang quân đội chính phủ thả thang dây xuống, sau khi thấy Quý Phạm Tây, ân cần hỏi han: “Thị trưởng Quý, ngài có khỏe không?”

Quý Phạm Tây gật nhẹ đầu, “Tôi không sao.”

“Cái gì gọi là không sao! Rõ ràng vết thương của anh rất nghiêm trọng, Quý đại ca, anh đừng cậy mạnh có được không?” Lương Chân Chân không vui trừng mắt về phía anh.

Cảnh sát vũ trang quân đội chính phủ liếc mắt nhìn dáng vẻ Quý Phạm Tây, nhất là chân của anh, khom lưng chuẩn bị công anh lên máy bay trực thăng, anh định từ chối, nhưng cũng chỉ có thể để mặc cho người ta công, khoe miệng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, vẫy vẫy tay với Lương Chân Chân, may mà đội cứu viện đến kịp thời, bằng không anh không biết nên theo chân hai người bọn họ như thế nào, trở mắt nhìn hai người bọn họ ân ái ngọt ngào, đối với bản thân mà nói, là hình phạt tàn khốc.

“Đằng Cận Tư, chăm sóc Chân Chân thật tốt.” Anh chỉ nói một câu như thế, người đàn ông này luôn cho mọi người cảm giác lạnh nhạt xa cách, chỉ duy đối với Lương Chân Chân, thiêu đốt toàn bộ tình cảm mãnh liệt của anh ta, không thể không nói, anh ta đối xử tốt với Chân Chân, tất cả mọi người đều không tưởng tượng được, giống như vừa rồi, người luôn duy ngã độc tôn *, cao quý như vương giả như Đằng thiếu lại bò vào trong xe cứu anh ra ngoài cũng hoàn toàn là vì nể mặt Chân Chân, từ điểm đó mà nói, anh ta cũng vô cùng thông minh.

(*) duy ngã độc tôn: là người cao quý nhất.

“Yên tâm, cô ấy là vị hôn thê của tôi.” Đằng Cận Tư đáp lại rất thông minh, vừa biểu lộ quyết tâm bản thân mình sẽ chăm sóc tốt cho nai con, đồng thời tuyên thệ quyền sở hữu của mình, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh không cần si tâm vọng tưởng *!

(*) si tâm vọng tưởng: mộng tưởng hảo huyền, mơ tưởng hảo huyền.

Trong lòng Quý Phạm Tây đã sớm hiểu chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu được, yêu và không yêu còn phải xem duyên phận.

Sau một tiếng, máy bay trực thăng hạ cánh ở bệnh viện nhân dân lớn nhất và có đầy đủ quyền uy nhất ở thành phố C, Đằng Cận Tư ôm người trong ngực vào trong phòng kiểm tra gấp, bây giờ cấp bách nhất anh cần kiểm tra tình trạng thân thể của cô, phải bảo đảm không có việc gì anh mới có thể an tâm.

Sau khi có kết quả, thân thể Lương Chân Chân không có gì đáng ngại, chỉ có điều sau thời gian dài không ăn uống gì, khiến các mặt khác rất suy yếu, cần tiến hành điều trị tĩnh dưỡng.

Cùng lúc đó, bên trong phòng cấp cứu của bệnh viện, đang tiến hành phẫu thuật hạng nhất, Quý Phạm Tây nằm yên tĩnh trên bàn mổ, tiêm thuốc mê anh vốn không còn cảm thấy đau đớn, chỉ biết vài người đang cầm dụng cụ phẫu thuật vây quanh bận rộn ở đó, anh giống như nghe thấy các bác sỹ đang thảo luận về chân của anh.

Rất khó chữa khỏi; cho dù phẫu thuật thành công cũng chưa chắc có thể hồi phục hoàn toàn; muốn phục hồi chức năng hiệu quả, có đôi khi cũng cần thử vận may...

Anh không biết mình có tâm tình gì, nếu như đôi chân này tàn phế, vậy anh sống còn có ý nghĩa gì? Một người tàn phế sao? Ngày ngày ngồi trên xe lăn cần người chăm sóc ăn uống và ngủ, còn không bằng cầm súng bắn anh cho rồi.

Trong mơ mơ màng màng, anh ngủ thiếp đi, ngay cả phẫu thuật hoàn thành lúc nào cũng không biết, anh rất muốn khi tỉnh dậy, tất cả đều chỉ là giấc mộng, tốt với không tốt, đều tan thành mây khói.

Hình ảnh chuyển đến bên trong phòng bệnh của Lương Chân Chân, Diệp Lan và Thẩm Bác Sinh cũng suốt đêm chạy đến thăm con gái, lo lắng suốt mấy ngày, cuối cùng nhìn thấy người, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống.

Trong lòng Đằng Cận Tư rất buồn bực, anh còn chưa nói riêng gì với nai con đâu, xa cách nhiều ngày như vậy, lo lắng sâu sắc như vậy, anh cũng có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng Diệp Lan và Thẩm Bác Sinh là thứ nhất, mình cũng chỉ có thể tránh sang một bên, địa vị xã hội “vùn vụt” giảm xuống, ôi...

Đi ra ngoài ban công gọi điện thoại cho bà nội báo bình an, nói cho bà biết nai con không sao, ngày mai sẽ cùng cô ấy về nhà ăn cơm, trong lòng Đằng lão phu nhân vui mừng, “Không có việc gì là tốt rồi, bà già này không chịu nổi hù dọa, không bao giờ cho phép xảy ra sự kiện tương tự lần thứ hai!”

“Bà nội ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không.” Đằng Cận Tư bảo đảm, anh cũng không thể chịu nổi một lần nữa.

Trở lại cửa phòng bệnh, Diệp Lan vẫn nắm tay con gái thao thao bất tuyệt, hốc mắt ướm át, kể từ khi Chân Chân đi huyện Thông, bà mất ngủ hàng đêm, ngày ngày xem tin tức, chỉ sợ con bé xảy ra chuyện gì, lúc nghe tin trên đường về con bé gặp đất đá lở thì gấp đến mức bà gọi điện thoại cho Thẩm Bác Sinh, cầu xin ông ta nghĩ cách cứu Chân Chân.

“Mẹ Diệp, không phải con rất tốt sao, mẹ đừng khóc, con bảo đảm, về sau tuyệt đối sẽ không nữa.” Lương Chân Chân bỏ vũ khí đầu hàng.

“Con bé xấu xa, con thật sự làm mẹ Diệp vội đến chết rồi! Bị sợ đến ngày ngày lo lắng đề phòng, không ngủ yên ổn.” Diệp Lan lau nước mắt.

“Từ tối nay trở đi, mẹ có thể thanh thản yên ổn ngủ ngon giấc rồi.” Lương Chân Chân nũng nịu ôm cánh tay Diệp Lan.

Diệp Lan cứng chiều dí nhẹ lên trán con gái, tối nay, cuối cùng bà có thể hoàn toàn yên tâm.

297. Chương 298. Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

Thẩm Bác Sinh thấy con gái bình yên vô sự, trong lòng cũng yên tâm, nhưng Quý Phạm Tây đang trong phòng phẫu thuật tiến hành điều trị, vết thương vô cùng nghiêm trọng, nghe nói hai chân của cậu ta ít có khả năng nhúc nhích, tình huống không thể lạc quan.

Sáng ngày tiếp theo sau khi làm xong kiểm tra tổng quát thân thể lần cuối, Lương Chân Chân đã có thể xuất viện, cô cố ý đến phòng bệnh của Quý Phạm Tây thăm anh, khi thấy nét mặt mệt mỏi và cảm xúc điều trị tiêu cực của anh thì trong lòng không khỏi hơi bận tâm.

“Quý đại ca, anh còn nhớ anh từng khích lệ động viên em như thế nào không? Em nhớ anh đã từng nói còn sống chính là một loại hy vọng, chúng ta phải tích cực đối mặt với cuộc sống, không bị bất kỳ ngăn trở hay khó khăn nào đánh ngã, em biết bây giờ trong lòng anh rất khó chịu, nhưng anh phải tin tưởng trình độ y học bây giờ, phải cố gắng làm phục hồi chức năng, nhất định có thể hồi phục.” Lương Chân Chân nói thành khẩn, nếu Quý đại ca vẫn cứ tiếp tục tiêu cực như vậy, trong lòng cô cũng không chịu nổi, dù sao cũng bởi vì cứu mình mà anh bị thương, nếu như cuộc sống sau này chỉ có thể ngồi trên xe lăn, cô sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình.

“Ừ, anh muốn một mình yên tĩnh một chút, cho anh thời gian một ngày được không?” Khóe miệng Quý Phạm Tây nhếch lên lộ ra nụ cười khổ, bây giờ trong đầu anh rất loạn, vừa rồi bác sỹ chụp phim làm thí nghiệm phản xạ chi dưới và kích thích màng não thì kết quả chính là “Dương tính”, giây phút đó, anh giống như bị tuyên án tử hình, hy vọng đứng dậy ngày càng xa vời, cảm giác sụp đổ đó khiến cho toàn thân anh vô lực, cả người đều tê dại.

Anh từng thử bóp chân mình vài lần, nhưng mỗi lần đều không chút cảm giác, nếu như không phải nhìn thấy, anh thật nghi ngờ mình còn hai chân này không, ngày trước có thể đi lại như bay, mà bây giờ chỉ có thể dựa vào xe lăn, cảm giác tuyệt vọng đó khiến cho anh rất sợ, thiếu chút nữa mất đi lý do để tiếp tục cuộc sống.

Nếu như không đứng lên nổi nữa, cuộc đời anh tương đương với bị phá hủy, tất cả mơ ước và nguyện vọng đều trở thành bọt nước, anh không trách ai, lại càng không hối hận khi ngăn chặn nguy hiểm vì Chân Chân, chỉ có điều khi đối mặt với thực tế tàn khốc thì trong lòng anh khó tránh khỏi có vướng mắc nho nhỏ, không liên quan tới bất kỳ ai, về tâm lý anh nhất định phải vượt qua chướng ngại

Ngồi ở trên xe trở về nhà họ Đằng, tâm tình Lương Chân Chân rất uất ức, thì ra người kiên cường cũng sẽ có lúc sa sút tinh thần, cũng không biết trạng thái tiêu cực trước mắt của Quý đại ca còn có thể kéo dài bao lâu, tiếp tục như vậy sẽ cực kỳ bất lợi với trị liệu của anh ấy.

Đằng Cận Tư thấy cô thở dài nhiều lần, quay đầu cầm bàn tay nhỏ bé của cô, “Được rồi, đừng than thở nữa, một người đang yên ổn đột nhiên gặp phải rủi ro như thế, chắc chắn cần một quá trình thích ứng, chúng ta không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người anh ta, Quý Phạm Tây là người đàn ông có tâm huyết có trách nhiệm, anh ta nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Ừ.” Lương Chân Chân gật nhẹ đầu, a Tư nói rất có đạo lý, Quý đại ca chắc chắn chiến thắng tất cả khó khăn đứng lên.

Nhà họ Đằng, Đằng lão phu nhân lôi kéo tay Lương Chân Chân không buông, nói hiền từ: “Bình an trở về là tốt rồi, lần sau không được đi đến chỗ nguy hiểm như vậy! Bà già này không chịu được hù dọa.”

“Bà nội Đằng...” Lương Chân Chân vừa định mở miệng liền nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của Đằng lão phu nhân, giống như không hài lòng với cách gọi của cô, cô lập tức hiểu ý, trên mặt xuất hiện vẻ thẹn thùng, cúi đầu nhỏ giọng kêu một câu, “Bà nội.”

“Này mới đúng! Sau này sẽ chân chính là người một nhà.” Đằng lão phu nhân cười không khép miệng.

Đáy mắt Lương Chân Chân có hạnh phúc thẹn thùng, từ nhỏ đến lớn, gia đình của cô không hoàn thiện, cho nên cô vô cùng khát vọng một phần hạnh phúc thuộc về mình, khát vọng nắm lấy một gia đình hoàn chỉnh.

Lúc ăn cơm, Đằng lão phu nhân hỏi đến ngày kết hôn của hai người, bà chỉ ước gì hai người lập tức kết hôn, lại kéo dài tiếp, gái trinh đã thành đàn bà rồi, “Bà thấy nếu không thì chọn quốc khánh đi.”

Quốc khánh? Còn cách bây giờ chưa tới nửa tháng, thế này cũng quá nhanh? Chân Quý đại ca bị thương còn chưa hồi phục, cô thật sự không có ý định kết hôn, nhưng bên bà nội, cô không có bất kỳ lý do gì để cự tuyệt, thật sự khó khăn, đành phải đưa mắt cầu xin trợ giúp về phía Đằng Cận Tư bên cạnh, hy vọng anh có thể nói đôi ba câu.

Đằng Cận Tư có thể đoán được đại khái nai con đang lo lắng do dự gì, mặc dù Quý Phạm Tây vì cứu cô mà bị thương, nhưng bởi vì người đàn ông khác mà từ chối hôn lễ, trong lòng dù nhiều dù ít vẫn có chút không thoải mái, nhưng anh phải tôn trọng ý kiến nguyện vọng của nai con, nếu như ép buộc cô ấy, sợ rằng hoàn toàn ngược lại. Mặt khác, hiệu quả sẽ ngoài ý muốn.

“Bà nội, trong kỳ quốc khánh có quá nhiều người kết hôn, chúng cháu muốn chọn một ngày đặc biệt.” Câu trả lời của anh khiến Lương Chân Chân hài lòng, bàn tay dưới bàn len lên cầm tay anh, khóe môi cong cong nhếch lên, cảm giác được ủng hộ thật tốt.

Đằng lão phu nhân nhiều sáng suốt, sao có thể không nhìn ra mờ ám giữa bọn họ, chỉ có điều không nói ra mà thôi, bà cũng nghe nói tới chuyện thị trường Quý và Chân Chân cùng trở lại bị thương nằm viện, nghĩ

đến chắc có quan hệ lớn lao, ngay sau đó thở dài, “Cũng được, kết hôn là chuyện của các cháu, bà già này hóa ra lại làm chuyện dư thừa.”

Lương Chân Chân nghe xong lời này, nóng lòng, không phải cô không muốn gả cho a Tư, chẳng qua chỉ cảm thấy quá nhanh mà thôi, “Bà nội, chúng cháu không có ý đó, chỉ muốn chọn một ngày kỷ niệm có giá trị, sẽ không muộn, trước lễ mừng năm mới nhất định sẽ cử hành hôn lễ.”

“Hừ! Các cháu đứa nào cũng biết lừa gạt bà già này, từ ba năm trước đến bây giờ, đợi hoa đào nở rồi lại tàn, rụng rồi lại nở. Ôi... Mệnh bà khổ mà, nói không chừng đến lúc nào đó đã đi đời nhà ma rồi.” Đàng lão phu nhân than thở tự giễu.

“Bà nội, không cho bà nói như vậy, bà nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.” Lương Chân Chân nũng nịu ôm cánh tay bà, dánh vẽ lấy lòng.

Đàng lão phu nhân hừ hừ lỗ mũi, không để ý đến cô, Lương Chân Chân vội vàng đưa mắt nhờ giúp đỡ về phía Đàng Cận Tư, nhưng dường như người ta không thèm cho cô nét mặt, cho nên cô chỉ có thể đổ dánh.

“Bây giờ các cháu không cử hành hôn lễ cũng được, vậy trước tiên đi đăng ký, cho bà già này một viên thuốc an thần.” Đàng lão phu nhân đột nhiên nói ra một câu.

Lương Chân Chân và Đàng Cận Tư hai mặt nhìn nhau, lấy giấy chứng nhận? Đến cục dân chính lĩnh giấy kết hôn sao? Xem ra lần này bà nội quyết tâm muốn bọn họ kết hôn.

“Dạ, chờ ngày nào đó a Tư không bận, chúng cháu sẽ đi.” Lương Chân Chân cười ha hả nói, cô biết đây là tâm nguyện xưa nay của bà nội, hơn nữa tuổi bà cụ đã cao, không thể để cho bà thất vọng hết lần này tới lần khác, đó là bất hiếu.

Lời này vừa nói ra, Đàng lão phu nhân và Đàng Cận Tư cũng ngây ngẩn cả người, đều không ngờ tới cô lại đáp ứng nhanh như vậy, nhất là Đàng Cận Tư, tâm tình lúc này chỉ có thể dùng mừng rỡ như điên để hình dung, trong tròng mắt đen phóng ra ánh sáng rạng ngời, nai con đồng ý gả cho anh rồi.

“A Tư, nghe thấy không, bà xã cháu đã đồng ý đi đến cục dân chính với cháu rồi, bận rộn cũng phải cho bà chút thời gian, công việc gì tất cả đều vứt sang một bên cho bà, giải quyết chuyện lớn trong đời!” Đàng lão phu nhân rắn dạy cháu nội.

“Tuân lệnh, bà nội ngài cứ yên tâm.” Bên môi Đàng Cận Tư nở nụ cười rất vui vẻ, đưa tay cầm chặt tay bà xã, chọc cho cô xấu hổ gạt tay anh, anh cũng không thèm để ý, mặc cho cô chơi đùa, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Bữa cơm này ăn hết sức vui vẻ, tâm tình Đàng lão phu nhân cũng từ u ám chuyển sáng trong, mặc dù hôn lễ bị đẩy lùi về sau, nhưng một khi đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, cháu dâu chạy không thoát, điều bà vui vẻ nhất là cuối cùng chuyện ông chất nội cũng lên báo rồi.

Sau khi ăn xong, Lương Chân Chân còn hơi ngây ngốc, có phần không dám tin mình lại có thể chính miệng đồng ý muốn đi lấy giấy chứng nhận, dường như a Tư còn chưa cầu hôn mình đã đồng ý gả cho ah. (Cầu hôn lần trước chưa đồng ý nên không thể tính, thêm một lần nữa mới được,

Thua thiệt với không thua thiệt, đáng giá hay không đáng giá, chỉ trong lòng cô rõ ràng nhất.

Buổi tối, bà nội Đàng rất hưng phấn kéo cháu dâu đi xem ti vi, nắm tay của cô hàn huyên rất nhiều chuyện lý thú khi còn bé của Đàng Cận Tư, chọc cho cô ôm bụng cười lăn lộn, người trong cuộc bên cạnh buồn bực không thôi, thái độ bên nặng bên nhẹ của bà nội cũng quá rõ ràng, cháu dâu còn chưa vào cửa, bà đã bắt đầu lạnh nhạt mình, còn nói chuyện xấu xảy ra lúc bé của mình cho nai con nghe, quá mất mặt.

Cho nên, anh dứt khoát đi lên thư phòng trên tầng làm việc, vừa đúng lúc hôm nay còn có chút việc anh chưa xử lý xong.

Khoảng mười giờ, Lương Chân Chân mới nói chúc ngủ ngon với Đàng lão phu nhân, trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, còn chưa vào cửa liền bị người từ phía sau ôm lấy, cả gáy là hơi thở anh phả lên, kích thích một trận cảm giác tê dại, cuồng quýt định đẩy anh ra, “Đừng làm rộn, em muốn tắm rửa.”

“Cùng đi.” Hai cánh tay của Đặng Cận Tư vững vàng ôm chặt eo cô, môi mỏng gần như dính vào bên tai cô, mỗi một câu nói đều phả ra một ngụm hơi nóng, toàn bộ phun lên da thịt nhạy cảm của Lương Chân Chân.

“Đừng, bà nội ngủ tầng dưới, chúng ta không thể như vậy...” Lương Chân Chân muốn đẩy tay anh đang ôm eo mình, lại bất đắc dĩ vì hơi sức anh quá lớn, mình không rung chuyển được, chỉ có thể tức giận nhéo mấy cái.

Cầm Đặng Cận Tư tựa trên vai cô, môi mỏng hé mở, giọng nói trầm thấp cuốn hút, “Lúc nào bà nội cũng mong ôm chặt, cho nên, chúng ta phải cố gắng hơn, mau sớm đăng chuyện này lên báo, cũng làm tròn tâm nguyện của bà cụ, em cảm thấy thế nào?”

Lương Chân Chân trầm mặc không nói gì, trong đầu lại hiện lên cảnh bị tai nạn xe cộ ba năm trước, lúc đi bệnh viện kiểm tra bác sỹ nói thể chất của cô kém...

298. Chương 299. Bảo Bối, Em Sẽ Thích

“Nai con, chuyện xảy ra trước kia cho nó qua được không? Về sau chúng ta nhất định sẽ có rất nhiều đứa bé.” Đặng Cận Tư dịu dàng trấn an, môi hôn đầy đặc lên cổ cô.

“A Tư, bác sỹ nói thể chất em kém, em... sợ...” Lương Chân Chân nói ra lo lắng trong lòng mình.

Đặng Cận Tư ôm chặt cô, “Ngoan, nhất định sẽ không có chuyện gì, mấy ngày nữa chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một lần?”

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu, sau đó muốn tránh anh đi vào phòng tắm tắm rửa, chỉ tiếc sức lực của anh quá lớn, siết chặt cô không chịu buông, “Ghét, buông người ta ra!”

“Nói cùng nhau tắm.” Đặng Cận Tư cũng rất cố chấp, tinh tế gặm vành tai cô, chính là không chịu theo cô, hai người đã rất lâu không ân ái, giờ tiểu biệt thắng tân hôn, anh đã sớm không chịu nổi.

Lương Chân Chân sao không hiểu ý đồ của anh, ngay từ ba năm trước đây đã biết phương diện nào đó của anh mạnh mẽ, đừng nói tới lần này hai người tạm xa nhau gặp lại, sao anh có thể bỏ qua cho mình, nhưng đây là nhà họ Đặng, cô cảm giác không nên như vậy.

“Bại hoại! Ai mà không biết trong bụng thối của anh có tư tưởng gì xấu, sau khi tắm xong đi!” Cô dứt khoát khê nũng nịu, nếu đồng ý anh, còn không biết sẽ giày vò cô như thế nào, khỏi phải nghĩ đến yên ổn tắm xong.

“Vậy em đáp ứng anh, đợi lát nữa...” Đặng Cận Tư cắn lỗ tai cô nói nhỏ, Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ bừng mặt, cắn môi giận dữ liếc mắt nhìn anh rồi sau đó đẩy anh ra chạy vào phòng tắm.

Đặng Cận Tư ở sau lưng nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa, đi sang một phòng khác dội qua nước lạnh, chờ đến khi anh trở lại nai con vẫn ở trong phòng tắm không ra, không khỏi đi tới gõ cửa mấy cái, “Nai con, nếu em không ra, anh sẽ tiến vào.”

Lương Chân Chân đang ở bên trong rửa mặt dùng tay một chút, trả lời: “Lập tức xong rồi.” Lúc chuẩn bị đi ra mới phát hiện bên trong không có quần áo ngủ, chỉ có thể lấy khăn tắm gói kỹ bản thân, nếu không vừa đi ra ngoài liền bị kẻ bại hoại đó lột sạch. (Thật ra thì cô mặc nghiêm chỉnh cũng sẽ bị lột sạch.)

Ba phút sau, cô mở cửa ra một khe hở nhỏ, kết quả bị người nào đó kéo mạnh ra, kéo trực tiếp vào trong ngực, ấn trong ngực người người, nói rất say mê: “Bà xã, trên người em thơm quá.”

Nói nhảm! Mới tắm xong trên người không thơm chẳng lẽ là thối sao? Lương Chân Chân nói xấu trong lòng, thừa dịp anh không để ý dùng sức đẩy anh ra, “Em khát, muốn uống nước.”

Cô trực tiếp đi về bên cạnh bàn, vừa lấy nước vừa phải đề phòng người khác đánh lén, dùng ánh mắt cảnh cáo anh không được lộn xộn, cái ly vừa mới để xuống, anh liền cất bước qua, cô lui về phía sau vài bước

theo bản năng, nhưng không ngờ bắp chân chạm phải bệ cửa sổ, bởi vì quán tính mà thân thể ngã về sau, đặt mông ngồi lên bệ cửa sổ bằng đá cẩm thạch, cũng không còn đường lui.

Anh cười xấu xa từng bước đến gần, khẽ khom lưng, nghiêng người, đôi môi gần như dán lên môi cô, mỗi một chữ nói ra giống như đang dụ dỗ hôn cô, “Thích ở chỗ này? Nai con của anh, thật là càng ngày càng hiểu lòng anh.”

Lương Chân Chân cuống quýt muốn đứng dậy, nhưng tư thế đứng lên không thể nghi ngờ là ôm ấp yêu thương, bị anh ôm eo, khoảng cách giữa hai người gần như không có, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim đập “thịch thịch thịch...” của mình. Mỗi một nhịp đập đều dùng sức và chấn động người.

“Ồ...” Cô vừa định mở miệng nói chuyện thì bị anh hôn lên khóe môi, quanh chóp mũi đều là hơi thở phái nam nồng nặc trên người anh, bao quanh cô, cũng không nói ra lời nữa, trong lòng cô yêu anh, cho nên vốn không bài trừ anh hôn môi và chuyện kể tiếp sắp xảy ra, cô chỉ không muốn dùng loại tư thế cảm thấy khó xử đó trong nhà tắm, muốn yên ổn trên giường, kết quả... ngoài ý muốn đi tới bên cửa sổ, cô muốn nói có thể về trên giường không... nhưng nghe giọng điệu người nào đó, anh thích chỗ này. O()o

Lúc trong đầu thất thần, anh đã chui vào trong cổ cô, đầu lưỡi ấm áp ướm át kiên nhẫn đảo quanh trong thành tai cô, từng đợt cảm giác tê liệt truyền đến, trên người cô đã bắt đầu toát ra từng tầng mồ hôi dày đặc, thở nhẹ cầu xin: “Đừng, nhột quá...”

“Nói dối, em không thích sao?” Ngoại trừ gợi cảm, trong giọng nói của anh còn thêm chút quyến rũ mờ ám, há mồm ngậm lấy vành tai mượt mà của cô, rất kiên nhẫn liếm láp, mút lấy, đưa nó đến ướm át, sau đó, đuổi đầu lưỡi liếm một vệt nước thật dài ở vành tai cô, đuôi mắt hơi xếch lên, có một vẻ câu hồn đoạt phách người.

Vùng mẫn cảm của Lương Chân Chân bị anh nắm bắt vô cùng chính xác, hơi híp mắt nhìn về phía thân thể người đàn ông, dáng dấp của anh rất đẹp, ngũ quan vô cùng tuyệt mỹ, đường cong rõ ràng anh tuấn, vẻ đàn ông mười phần, nhưng lúc anh cười, lại mang theo mê hoặc khó thấy.

Hai phong cách khác nhau kết hợp kỳ dị trên người anh, khiến cho người ta không tìm được bất kỳ chỗ nào không hợp lý.

Hô hấp của cô ngày càng dồn dập, cảm thấy hơi thở hô hấp nóng ướm của phái nam phun lên mặt cô, mang theo cảm giác tê dại khó nói nên lời, còn có tay anh đặt bên hông mình, vuốt ve rất nhẹ cũng làm cho trái tim cô ngứa ngáy khó chịu, thân thể giằng co không kiềm chế được.

“Đừng động!” Giọng khàn khàn của anh hơi rầu rĩ, bàn tay vốn giữ ở eo cô nhanh chóng dời lên trên, lập tức cầm giữ hai tay cô đang lộn xộn, gờ hai tay cô lên đỉnh đầu, không đếm xỉa đến vẻ mặt phản kháng và bất mãn, ngũ quan tuấn mỹ nhuộm lên gio xuân tươi cười đắc ý.

“Đừng... Ở đây.” Giọng Lương Chân Chân hơi run, hai gò má đỏ ửng như máu, cánh môi trơn bóng khẽ mở, cảnh tượng này khiến nhiệt độ trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư liên tục tăng lên, có một khoái cảm không cách nào khống chế lan tràn.

“Bà xã, đây là do em chọn.” Cả người Đằng Cận Tư đầy hưng phấn, anh vốn là người thích tìm kiếm kích thích ở phương diện này, ở trên cửa sổ còn chưa từng làm, tối nay là thể nghiệm tốt khó có, cho nên, anh không có ý định dễ dàng bỏ qua cho cô như thế.

Lương Chân Chân xấu hổ muốn đập anh một phát, chỉ tiếc có lòng mà không có sức, cái gì gọi là do cô chọn, rõ ràng chính là cử chỉ vô tình, sao cô lại tổn tâm tư tìm những thứ này, đáng ghét chết đi!

“Em... Không muốn ở chỗ này.” Cô cầu khẩn, mắt to ngập nước giống như dòng nước trong, sóng gợn lăn tăn, vô cùng làm người ta thương yêu, ngay cả Đằng Cận Tư cũng hơi không đành lòng, nhưng anh không vì vậy mà đầu hàng, ngược lại che kín cái miệng nhỏ nhắn đang lăm lăm của cô, rất kiên nhẫn hôn, giống như muốn lấy kích thích tình trong lòng cô ra, hướng dẫn cô sa vào như mình.

“Ngaoan, anh cảm thấy nơi này rất tốt.” Anh dụ dỗ dụ dỗ, lưỡi mềm mại tiến thẳng vào miệng cô, công thành chiếm đất, không cho cô có bất cứ cơ hội phản bác nào, hôn đến khi cô thở hồng hộc. Trong lòng Lương Chân Chân biết không trốn thoát khỏi truy đuổi bá đạo của anh, chỉ có thể ngượng ngập phối hợp với anh, cọ sát triền miên với anh, cử động kia khiến Đằng Cận Tư càng thêm vui sướng, không hề thỏa

mãn với hôn nhẹ nhàng, chuyển thành gặm cắn, làm cho trong cổ họng cô không ngừng bật ra tiếng ngậm khế.

Thỉnh thoảng hé mắt, liền bị cặp mắt nóng bỏng giống như đầm sâu đầu độc, ở trong đó mang theo quá nhiều say đắm và thâm tình, không che giấu chút nào lộ ra trước mí mắt cô, để trong lòng cô sung sướng tràn đầy hạnh phúc, thân thể căng thẳng cũng theo đó mà mềm thành vũng nước, giống như bị ma làm, mất hết tất cả hơi sức, chỉ có thể mềm nhũn ngã vào trong ngực anh, mặc dù khăn tắm trên người hai người vẫn còn, nhưng cô có thể cảm thấy trên thân thể anh có biến hóa.

Sắc mặt càng lúc càng đỏ thắm, mà Đẳng Cận Tư hôn càng lúc càng thêm nóng bỏng triền miên, anh mút đầu lưỡi của cô, cực kỳ vui vẻ với chủ động hôn lại của cô, không ngừng quán quýt lấy lưỡi cô nhảy múa, nước miếng ngọt ngào không ngừng tiết ra, để cho anh ném không đủ ngọt ngào của cô, Lương Chân Chân không tự chủ phát ra tiếng rên như mèo kêu, thân thể cũng dần run rẩy.

Đột nhiên, lưỡi trơn trượt của anh rời khỏi miệng cô, khiến cho cô có cơ hội thở dốc, thừa dịp rảnh rỗi, vội vàng hé to miệng hít lấy không khí mới mẻ, cô vốn cho rằng như vậy chấm dứt, sẽ chuyển sang chỗ khác, nhưng anh vốn không định bỏ qua cho cô, tiếp tục chui vào giữa cổ gáy cô, thở dốc nặng nề, phả ra hơi nóng rực mà đầy đặc ướt át.

Cô cảm thấy thân thể mình càng lúc càng nóng, trên môi còn lưu lại nóng bỏng ấm áp của anh, tầm mắt dần dần gần như mê đắm, mờ mịt một tầng sương mù màu trắng, không biết từ lúc nào hai tay vốn bị anh giữ trên đỉnh đầu đã ôm chặt cổ anh, cả người gần như treo trên người anh.

Môi anh từ từ dời xuống, cắn thẳng lên chỗ khăn tắm vẫn lại, sau đó thân thể truyền đến một cơn lạnh lẽo, vật che duy nhất trên người cô bị anh ném sang một bên.

Để cho cô ngưỡng ngừng chính là anh cởi khăn che bên hông ngay trước mặt cô, thứ đó nhảy vào trong phạm vi tầm mắt cô như vậy, cô mắc cỡ không dám nhìn thẳng, từng có nhiều kinh nghiệm, phương diện này cô vẫn không cách nào cởi mở tự nhiên được, còn chờ rèn luyện.

Vừa định nhắm mắt lại, liền bị anh hôn lên, giọng nói tràn đầy cuốn hút dụ dỗ cô, “Ngoan, nhìn nó một chút, nó thích em.”

Lương Chân Chân bắt mắt môi, đúng là đồ bại hoại! Quá đáng ghét! Cũng biết nói vậy như vậy đến gạt cô!

“Vừa rồi trước lúc tắm em đáp ứng anh cái gì? Hả?” Anh giống như cố ý trừng phạt cô cắn một phát lên mềm mại trước ngực cô, trong mắt đen khép hờ, hoàn toàn thâm trầm như biển.

Cô hơi ngẩn ra, sau đó tức giận, tên xấu xa này! Còn biết uy hiếp mình, vừa rồi rõ ràng là điều ước bất bình đẳng, anh còn nhớ kỹ trong lòng! Ngay sau đó không vui cong môi không để ý đến anh, đột nhiên, một trận trời đất quay cuồng, thân thể mảnh khảnh của cô bị anh xoay lại, để cho cô nửa nằm nửa ngồi trên bệ cửa sổ, cánh tay dán lên mặt đá cẩm thạch hơi lạnh, mà anh đè lên lưng cô, thân thể nóng rực như lửa, vừa nóng vừa lạnh đánh từ hai mặt, khiến cho cô không tự chủ được mà run rẩy cả người.

Vật nào đó chống đỡ phía sau khiến cho cô hiểu anh muốn làm gì trong nháy mắt, giọng nói run rẩy ngăn cản: “A Tư, đừng... Đừng như vậy.”

“Bảo bối, đừng sợ, em sẽ thích.” Ở phương diện này, anh cường thế mà bá đạo, ngay cả thương cô, yêu cô, cưng chiều cô, nhưng phương diện này anh luôn đứng ở vị trí chủ đạo, vừa mạnh mẽ “Hành hạ” cô, vừa nói yêu cô, người này đúng là mâu thuẫn.

Đêm khuya, đèn đường phía ngoài chiếu vào, ánh sáng mờ nhạt, dưới tình huống này cửa sổ thủy tinh chiếu ra bóng người cực kỳ rõ ràng, tình cảnh trước mắt khiến Lương Chân Chân xấu hổ quá mà hé mắt, may mà nhà họ Đẳng ở chỗ vắng vẻ, bên ngoài rất ít người ở, vốn không có ai qua lại, nếu không, nếu bị người đi đường nhìn thấy dáng vẻ này của cô, chẳng phải xấu hổ chết rồi.

Tóc ngắn xốc xếch nhũn như con chi chi dính trên đầu cô, màu đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết, là một vẻ xinh đẹp cực cao, ở đây trên cơ sở thêm một tầng phấn hồng xinh đẹp, không thể nghi ngờ là tiếng lòng say lòng người tới cực điểm.

Trong con người đen thâm sâu nóng bỏng lấp lánh hai đốm lửa nhỏ, chỉ cảm thấy thứ gì đó được xưng là điên cuồng chạy tán loạn trong máu, dự vọng nhanh chóng lan tràn, tối nay nai con, đẹp quá! Khiến cho anh chỉ muốn sủng ái cô thật tốt, không do dự nữa, trực tiếp vào. Vào –

“Đằng Cận Tư!” Một giọng nói thẹn thùng và rầu rĩ đột nhiên vang lên, Lương Chân Chân hơi tức giận, kẻ xấu xa này thật quá đáng, hu hu...

“Đằng cận tư!”

“Ngoan, gọi ông xã...” Giọng nam gần như khàn khàn của anh mang theo hương vị mê hoặc, hôn lên vành tai mẫn cảm của cô, khiến cô không kìm lòng được mà run rẩy, chỉ có thể khép mắt thừa nhận anh làm chuyện xấu, cắn chặt môi giận dữ không muốn phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Anh cũng không nóng nảy với tức giận của cô, đôi tay xuyên lên trước ngực cô từ dưới nách, ra sức xoa nắn mềm mại như vậy, nhất là hai đỉnh nhọn màu phấn hồng trên ngực, chọc cho chúng ứa ất, kiêu ngạo đứng thẳng, cả người giống như có dòng điện chạy qua, người ở phía dưới cũng khó nhịn phát ra tiếng rên hừ hừ.

Ngón tay thô ráp khê vuốt ve da thịt trơn nhẵn như mỡ đông của cô, chậm rãi xê dịch chỗ mẫn cảm của cô, đến mức giống như dấy lên từng chuỗi ngọn lửa nho nhỏ, sau đó hội tụ lại, cuối cùng thành xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, Lương Chân Chân cảm giác mình bị rơi vào nơi nước sôi lửa bỏng không thể tự thoát ra, rõ ràng không muốn kêu ra tiếng, nhưng không khống chế nổi thân mình và miệng.

Nụ hôn của anh lại tới, dịu dàng lưu lại dấu ấn bên gáy và sau lưng cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng vòng quanh phía trên, thân thể nhạy cảm của cô khê run, ngón tay nắm chặt, phía dưới cũng theo đó mà co rút lại.

“Ngoan, buông lỏng một chút, hưởng thụ thật tốt, em sẽ cảm thấy nó tuyệt vời mà sung sướng.” Giọng nói nhỏ nhẹ của Đằng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ bên tai cô, chỗ ứa ất mềm mại của cô quá chặt, cái miệng nhỏ nhắn giống như khát nước đang hấp thu mật ngọt của anh, khiến cho anh không có cách nào phát huy, trên trán đầy mồ hôi, chỉ có thể dịu dàng hôn cô an ủi cô, để cho cô buông lỏng.

299. Chương 300. Khốn Kiếp! Anh Đi Ra Ngoài!

Lương Chân Chân không muốn để ý đến anh, mặc dù không thể không thừa nhận anh nói sự thật, nhưng cô vẫn không nói lời nào, cắn chặt cánh môi đỏ hơi sưng, vui thích trong cơ thể đột này tới đột khác, khiến cho cô cảm thấy khó chịu lắm... vui vẻ.

“A Tư...” Lương Chân Chân đột nhiên nghẹn ngào gọi, Đằng Cận Tư cuống quýt lật cô lên, phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô tràn đầy nước mắt, kèm theo vẻ ửng hồng xinh đẹp, lộ ra một kiểu quyến rũ rõ ràng, trên lông mi dày treo đầy nước mắt ứa ất, cánh môi sưng đỏ cong lên, khiến cho người ta thương yêu.

“Ngoan, đừng khóc.” Đằng Cận Tư hôn dịu dàng lên mắt cô, động tác êm ái, coi cô như vật quý báu của mình, lại đặt lên cánh môi mềm mại của cô lần nữa, hôn sâu triền miên, mạnh mẽ có lực ôm chặt cô vào trong ngực.

“Người xấu!” Cô tức giận chỉ trích anh, vì tức giận mà hàm răng trắng nõn cắn mạnh lên môi anh, giống như đang trút bất mãn của mình ra, mà anh cười xấu xa nhếch môi, trong giọng cảm không mất đi quyến rũ, khẽ chạm lên chóp mũi đỏ ửng của cô, “Gọi – ông xã.”

Lương Chân Chân xoay mặt, môi mím chặt, rõ ràng không muốn để ý đến anh, nhưng anh vẫn kiên quyết không tha, thậm chí uy hiếp cô, “Không gọi thì tối nay... không trở về giường nữa.”

“Anh!” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng anh lại cười đến rất muốn ăn đòn, trong tròng mắt đen có ánh sáng lấp lánh khác thường.

Sau khi giăng co hai giây, cuối cùng Lương Chân Chân vẫn bỏ vũ khí đầu hàng, ai bảo cô là người mềm yếu dễ bị ăn hiếp chứ? Ở đây lúc quan trọng nhất, cô cũng chỉ có thể theo anh, bất đắc dĩ kêu một tiếng, “Ông xã...”

Trong lòng lại âm thầm nói: Đồ khốn kiếp! Chỉ biết lấy bắt nạt cô làm niềm vui! Giấy đăng ký kết hôn còn chưa cầm, gọi ông xã cái gì!

Đặng Cận Tư rất hài lòng, tươi cười rạng rỡ ôm cô rời khỏi cửa sổ, trở lại giường cô thích, đặt cô lên sau đó chống tay mắt nhìn cô, trông mắt đen nhánh hàm chứa ôn tồn đậm tới mức không tan được, ánh mắt nóng bỏng vẫn cứ như keo dán nhìn cô, khiến cho gương mặt cô nóng bừng lên, chỉ ước gì nhắm mắt lại không nhìn.

Nhưng sao anh có thể để cho cô được như ý, cố ý trêu đùa cô, dán chặt cô, nâng mặt cô lên, trong trông mắt đen như mực hoàn toàn u ám, nhuộm lên sắc thái tình dục, rõ ràng như vậy, trần trụi như vậy không hề che giấu, tự nhiên khiến cho trái tim cô đập nhanh hơn, giọng nói khàn khàn thô ráp của anh giống như anh tức khiến cho người ta chìm sâu vào: “Nai con, em đã nói muốn hôn nhẹ anh.”

Lương Chân Chân nghiêng mặt sang bên không muốn nhìn anh, lại bị anh quay lại nhìn thẳng vào mắt anh, đôi môi mấp máy định nói gì, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt cứng chiều vô hạn và chờ đợi của anh, trong lòng liền mềm nhũn, hôn thì hôn, cũng không phải chưa từng hôn, có gì mà phải nhấn nhá!

Cánh tay vòng qua cổ anh, ôm chặt cổ anh, đầu nghiêng tới trước, chạm nhẹ một chút lên môi anh. Nhiệt độ nóng bỏng trên môi anh lan đến cô, nhanh chóng một giây lập tức rời đi, cả khuôn mặt cũng nóng lên, đỏ ửng từng tầng.

“Được chưa?” Cô ảo não nhìn anh chằm chằm.

“Không được, đây đâu phải là hôn, rõ ràng chỉ là chạm vào.” Đương nhiên là Đặng Cận Tư không chịu.

Cô vênh môi đỏ mọng tính nói lên bất mãn của mình, ngay sau đó một thoáng giảo hoạt không dễ dàng phát hiện xuất hiện trong mắt, ngẩng đầu, liên tục không ngừng mỗ nhẹ lên môi anh, xen lẫn gặm cắn cho hả giận, ước gì cắn sưng môi anh, để cho ngày mai anh không có cách nào đi ra ngoài gặp người, cô không biết chút tính toán nhỏ mọn này của cô bị Đặng Cận Tư dò xét được rõ ràng, cũng không ngăn lại, mặc cho cô chơi đến vui vẻ, thật ra thì anh vô cùng thích đáng về đáng yêu khi cô giận dữ, trạng thái giận dữ gây thơ biểu hiện rõ giữa hai chân mày, trên khuôn mặt trắng nõn có một tầng màu hồng phấn mờ mịn, kiểu diễm mà mập mờ.

“Anh...” Lúc này Lương Chân Chân mới biết cách làm của mình đúng với ý của anh, tức giận cắn lên vai anh, dường như dùng sức hơi lớn, chính là không buông, ngón tay càng bóp chặt thịt trên người anh, rất vui vẻ khi nhìn anh nhàu mày, nhưng mà, một giây sau đó, cô không vui nổi rồi.

Bởi vì, một vật lạ nào đó xâm lấn –

Trước đã từng nhẹ nhàng một lần trên cửa sổ, cho nên bên trong rất trơn bóng, anh đi vào dễ dàng, nhanh chóng đến chỗ sâu nhất, Lương Chân Chân bị động tác bất ngờ của anh làm cho cổ ngửa ra sau, khẽ nhếch môi nhẹ giọng ngâm nga uhmm một tiếng, âm thanh mềm mại đáng yêu như tơ, thẳng tới đáy lòng người run lên, động tác cũng càng lúc càng nhanh.

Cô khép hờ mắt đẹp, trên trông mắt bao bọc một tầng mơ màng, hô hấp dồn dập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy cao triêu động lòng người, hai tay vòng quanh trên eo người đàn ông, thừa nhận va chạm mạnh mẽ của anh, giữa răng môi mơ mơ màng màng trút ra bất mãn của mình, “Ghét...”

“Lừa bịp, rõ ràng em cũng rất thích.” Đặng Cận Tư cười như con hồ ly giảo hoạt, động tác dưới người cũng không dừng, cái sau mạnh mẽ cuồng dã hơn cái trước, hòa tan nhớ nhung khắc cốt ghi tâm vào lúc này, môi mỏng hôn đầy đặc lên khóe môi, bên gáy cô, triển miên mà đỏ ửng.

“Khốn kiếp! Anh đi ra ngoài!” Quả đắm nho nhỏ rơi như mưa trên ngực kiên cố của anh, cô nũng nịu trừng mắt nhìn anh, vẻ gợi cảm trong trông mắt đẹp tràn đầy xấu hổ và thẹn thùng, để cho yết hầu anh căng thẳng, nai con lúc này, xinh đẹp tuyệt trần, chỉ có thể là của anh, tuyệt đối không để cho người đàn ông khác nhìn thấy!

Động tác cũng trở nên nhanh chóng, cảm giác được tràn đầy khiến sức lực Lương Chân Chân dần dần trôi mất, chỉ có thể bắt lực bầu vú lấy anh, trầm luân cùng một chỗ với anh, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng ngâm uyển chuyển mềm mại đáng yêu, hô hấp của cô hơi rối loạn, trong đôi mắt phảng phất như bao hàm một tầng sương mù, thở hổn hển nói: “A Tư, nhẹ... một chút.”

“Sai rồi.” Anh bắt mãi chọc mạnh, khiến cho cô sợ hãi hô một tiếng, kịp phản ứng anh nói sai là có ý gì, vội vàng cầu xin tha thứ, “Ông xã...”

Lúc này Đằng Cận Tư mới hài lòng, lưỡi trơn trượt mập mờ lướt qua môi cô, lại nhẹ nhàng ngậm mút, biến cánh môi mềm mại ngọc đỏ tươi đẹp. Ngón tay chậm rãi chuyển qua ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve mềm mại của cô, dẫn cô đến một thế giới sung sướng, để cho cô cảm nhận người mình yêu vô nhẹ, hai người đều động tình mãnh liệt, mỗi một ma sát cùng cử động đều dẫn đến chạy nước rút trên đỉnh núi tuyết diệu.

Cô yếu đuối khi anh mạnh mẽ tấn công, hơi sức toàn thân giống như bị hút khô, cảm giác vui thích càng thêm tập kích hết đợt nọ đến đợt kia, ánh sáng trên đỉnh đầu cũng dần trở nên mơ hồ, khi cô cho là đã kết thúc, lỗ tai đột nhiên bị người nào đó ngậm lấy, lần này không chỉ là vành tai, mà là cả lỗ tai.

Anh cố gắng nhịn khoái cảm trong cơ thể đang đến như thủy triều, hai người chia xa vài ngày như vậy, cô nhóc này khiến anh lo lắng nhiều ngày, nên trừng phạt cô ngay tức thì, không định kết thúc nhanh như vậy, sau đó ngậm toàn bộ lỗ tai cô vào trong miệng thưởng thức.

Lương Chân Chân cảm thấy lỗ tai bị anh liếm ướt nhẹ, một dây thần kinh cực nhỏ nhưng lại vô cùng nhạy bén bị anh trêu chọc, cảm giác tê liệt truyền đến toàn thân, cảm giác run rẩy tự nhiên mà đến, cô bám chặt eo người đàn ông, ôm chặt lưng anh, bắp thịt toàn thân cũng căng thẳng, phía dưới càng thêm co rút mạnh mẽ.

“Bà xã, em nhất định là cố ý...” Giọng Đằng Cận Tư khàn đục kỳ lạ, trong tròng mắt đen nhanh chóng vọt lên hai ngọn lửa tình ái nho nhỏ, anh phát hiện, mỗi lần đánh trúng điểm mẫn cảm của em con, cô sẽ bao lấy mình thật chặt, chặt đến mức anh không chịu nổi, chỉ có thể dừng lại.

“Người xấu...” Lương Chân Chân dẫu môi kháng nghị, rõ ràng chính là lỗi của anh, nếu anh không đi liếm lỗ tai mình, sao có thể như vậy? Cô cũng không phải cố ý.

“Ngoan, buông lỏng một chút.” Anh buồn cười nhìn nét mặt oán hận của cô, bàn tay tràn đầy vết chai dịu dàng vuốt ve mông cô, hy vọng cô tỉnh táo lại, hơi híp mắt cúi người hôn mút cổ và xương quai xanh của cô, rất nhanh, phía trên liền xuất hiện nhiều thêm bông mai đỏ, nở rộ đẹp đẽ, cô hơi khó nhịn uốn éo người, cặp mắt trong suốt như nước suối, ai oán nhìn người đàn ông đang làm chuyện xấu trên người cô mà không cho cô thoải mái một chút.

Đương nhiên là anh cố ý, cảm giác bắt nạt cô rất tốt đẹp, đuôi mắt khẽ nhếch lên, khóe miệng càng chứa đựng thêm nụ cười xấu xa mờ ám quyến rũ, ngón tay thô ráp không nặng không nhẹ vuốt ve từng tắc da thịt trên người cô. Cô khó ức chế nắm chặt ga giường, suy nghĩ dần hỗn loạn, trong mơ hồ chỉ nhìn thấy dáng vẻ anh nằm trên người cô, tóc đen nhánh, ánh mắt nóng rực, động tác có lực mà không mất đi dịu dàng, không chỗ nào không dẫn cô lên đến ngọn núi hoan ái, sa vào, lại rơi vào –

Dần dần, cô hoàn toàn thích ứng với việc anh đang tồn tại trong cơ thể cô làm chuyện xấu, ngũ quan sáng rõ không tự chủ mà lộ ra vẻ vui sướng mà động lòng người, giống như một đóa hoa anh túc đục khoét xương cốt, để cho anh nghiện, không thể tự thoát ra được, động tác trên người cũng càng lúc càng nhanh, tâm tình vui sướng nghe âm thanh yêu kiều từ trong miệng cô phát ra, tuyệt vời êm tai.

Anh thỏa mãn buông thả sâu trong cơ thể cô, dịu dàng hôn lên mặt cô như mưa rơi, bên môi, trên cổ, trên vai, ngay cả hô hấp cũng dựa vào một chỗ, như quan hệ gần bó của nước và sữa khó rời nhau.

Gió đêm lạnh buốt thổi phát phơ nâng rèm cửa, nhưng không cách nào thổi tan nhiệt độ không ngừng lên cao trong phòng, kiều diễm mập mờ, tràn đầy hương vị mê tình...

“Mệt mỏi, đi ra ngoài...” Giọng Lương Chân Chân yếu ớt không có lực, người đàn ông xấu xa! Biết ngay sẽ nghiền ép cô! Nghiền ép xong còn không chịu bỏ qua cho cô,

“Ngoan, ở lại một lúc.” Một người đàn ông vô liêm sỉ nằm nói bên tai cô.

300. Chương 301: Đáng Ghét! Mới Sáng Sớm Thức Dậy Đã Giở Trò Lưu Manh!

Mặc dù trong lòng Lương Chân Chân rất tức giận, nhưng cả người mềm nhũn không còn chút hơi sức nào, đây là một loại vận động làm tiêu hao rất nhiều sức lực, rõ ràng người nào đó vận động hơn cô rất nhiều, nhưng tại sao tinh thần của anh vẫn phấn khởi như vậy! Nhìn thế nào cũng không thấy anh mệt mỏi như cô, nam nữ thật sự khác biệt quá lớn!

Thấy anh không nhúc nhích ở bên trong không chịu đi ra ngoài, cô cũng không thèm để ý tới anh, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ, mệt quá, xương cốt cả người đều muốn rời ra từng mảnh, giống như vừa thi chạy một tram mét, cả người mệt lả.

Đặng Cận Tư vốn còn muốn làm một lần nữa, nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nai con, nhất thời trong lòng sinh ra sự thương tiếc, sau một lúc lâu mới lưu luyến rời khỏi, ôm cô vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó trở về trên giường lớn, ôm cô hạnh phúc tiến vào mộng đẹp.

“Ừm.” Lương Chân Chân ưm một tiếng, tìm tư thế thoải mái nhất ở trong lòng anh, lười biếng rên rỉ, sau đó ngủ thiếp đi, mệt quá mà ~~~

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua rèm cửa chui vào trong căn phòng yên tĩnh, ánh sáng màu vàng kim mờ ảo tràn ra, dịu dàng bao phủ đôi nam nữ đang ngủ trên giường, ấm áp và tốt đẹp.

Lương Chân Chân than nhẹ một tiếng, từ từ tỉnh lại, mắt đẹp nửa mở, liếc nhìn bố cục cả căn phòng, không phải nơi cô quen thuộc, ách. Cô nhớ ra rồi, nơi này là Đặng Trạch, hồng rồi! Bây giờ đã mấy giờ rồi! Chắc chắn sẽ bị chê cười.

Mới vừa vén chăn lên, liền phát hiện trên người mình không có một mảnh vải, trên cái eo thon còn bị một cánh tay to bá đạo giam cầm, khẽ nháy đôi mi dài như cánh bướm, một màn điện cuồng tối hôm qua như nước thủy triều tràn vào trong đầu của cô, gương mặt không tự chủ được đỏ ửng, tối hôm qua anh rất ra sức, mình cũng rất phối hợp.

Chợt, cơ thể người đàn ông ấm áp kề vào phía sau lưng, làm cho cô xấu hổ trong chốc lát, lập tức bị thay thế bởi sự kinh hoàng, cẩn thận nhìn sang, phát hiện anh còn chưa tỉnh dậy, chỉ thoáng nhúc nhích, cánh tay dài càng ôm cô chặt hơn, gương mặt tuấn mỹ vui sâu vào trong tóc cô, hô hấp đều đều mang theo mùi của rễ cây mộc hương, ấm áp phả vào trên cổ của cô .

Lương Chân Chân đưa tay nhẹ nhàng lấy cánh tay anh ra, cẩn thận quan sát anh có tỉnh lại hay không, thấy anh không có động tĩnh mới dám vén một góc chăn lên, rón rén chuẩn bị xuống giường, khi hai chân vừa chạm vào đất, giữa hai đùi lập tức truyền đến cảm giác đau nhức, đau đến la lên thành tiếng, khốn kiếp! Tối hôm qua dùng sức như vậy làm gì!

Cúi đầu nhìn cơ thể trần trụi của mình, phía trên đầy những chứng cứ “phạm tội”, kết quả của một đêm mãnh liệt, làm trên người cô đầy các vết đỏ, không có chỗ nào lành lặn. Quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông vẫn còn ngủ say, lồng ngực với những đường cong đẹp để lộ ra bên ngoài chăn, cánh tay và sau lưng, có không ít vết cào, rớm tia máu, chẳng lẽ. Đây là tối hôm qua cô lưu lại?

Cánh môi sưng đỏ khẽ nhếch lên, trong ánh mắt đầy ngượng ngùng nhìn Đặng Cận Tư đang ngủ say mang theo sự ngọt ngào hạnh phúc, về sau người đàn ông này sẽ làm bạn cả đời với cô, mỗi sáng sớm tỉnh lại sẽ nhìn thấy anh nằm ở bên cạnh mình, trong năm tháng yên bình tĩnh lặng, có anh làm bạn, là hạnh phúc lớn nhất của mình.

Nhìn chằm chằm vào dáng vẻ tuấn mỹ cao quý của anh, ở trong nắng sớm, có vẻ khoan thai điềm tĩnh, mất đi sự lạnh lùng và kiêu ngạo, bên môi còn treo một đường cong nhàn nhạt, dường như đang mơ một giấc mơ đẹp?

Cánh môi của Lương Chân Chân không tự chủ được cong lên thành một nụ cười vui thích, đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt yên tĩnh của anh, dáng vẻ này của anh so với bình thường thật giống như hai người,

thật sự rất muốn chà đạp thoả thích! Nhưng lại sợ anh tỉnh lại, chỉ có thể cúi đầu đặt một nụ hôn xuống môi anh, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, con mắt thâm tình lưu luyến nhìn anh mấy giây, hài lòng đứng dậy vào phòng tắm.

Nước nóng từ vòi hoa sen chảy xuống người cô, những vết đỏ nhờ tắm nước nóng mà dần dần nhạt bớt, nhưng vẫn không thể hoàn toàn biến mất, màu sắc nhạt hơn một chút mà thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp được dòng nước rửa sạch, khẽ run nhấm mắt lại, khoe môi, chậm rãi cong lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Cầm khăn lông lên lau chùi cơ thể, trong lúc vô tình nhìn thấy sắc mặt hồng hào của mình trong gương, ở giữa đáy mắt đuôi mày đều là thần thái khoe khoang, chuyện này. Cũng quá rõ ràng! Cô không dám xuống lầu, nếu như bị bà nội nhìn thấy, còn không cười mình sao?

Thở dài, con dâu xấu xí cũng phải gặp cha mẹ chồng, bà nội là người từng trải, há có thể không hiểu những chuyện này, là mình quá lo lắng, xoay người đi cầm quần áo, lại phát hiện mới vừa rồi mình đi vào gấp, hoàn toàn quên đem quần áo vào, bây giờ trong đây ngay cả khăn tắm cũng không có, bởi vì tối hôm qua cô đã lấy bọc ra ngoài, hiện tại đang nằm ở trên đất.

Nghĩ đến Đổng Cận Tư ngủ rất sâu, mới vừa rồi mình vừa sờ lại hôn anh cũng không tỉnh, chắc hẳn mấy ngày nay anh làm việc quá mệt mỏi, lại lo lắng cho mình, hơn nữa tối hôm qua còn. ra sức như vậy, vì vậy, lặng lẽ mở cửa phòng tắm ra.

Trong lúc cô âm thầm may mắn vì anh ngủ say, chân trước mới vừa bước ra phòng tắm, cơ thể đã bị một sức lực mạnh mẽ kéo ra ngoài cửa, vừa mới ngẩng đầu, đối diện với một nụ hôn nóng bỏng, sau lưng cô áp vào trên bức tường lạnh băng, “Ừm.” Cô kháng nghị dầm lồng ngực to lớn của anh, trong lúc vô tình liếc nhìn thấy trong tròng mắt đen của Đổng Cận Tư là nụ cười hả hê đắc ý.

“Bại hoại, buông em ra!”

Cô giật mình khi nhìn thấy trên người anh không có một mảnh vải che thân, lại tùy tiện đứng ở trước mặt cô như vậy, không khỏi xấu hổ nhìn anh chằm chằm, nhưng anh không đếm xỉa đến sự bất mãn của cô, hai cánh tay có lực chống lên vách tường, giam cầm cô giữa mình và bức tường, thật ra ngay từ lúc cô thức dậy thì anh đã tỉnh, chỉ cố ý làm bộ như ngủ mà thôi, muốn nhìn thử xem cô muốn làm gì, khi tay cô vuốt ve gò má của mình thì trong lòng anh vui vẻ không thôi, mà nụ hôn đó càng làm cho tâm trạng của anh sục sôi.

“Không buông.” Trên gương mặt tuấn mỹ là một nụ cười xấu xa như mấy tên lưu manh, cúi người làm bộ muốn hôn cô, kết quả cô bụm miệng, “Đừng. anh chưa đánh răng.”

Đổng Cận Tư rất không thích nghe lời này, không để ý tới sự giãy giụa của cô, đè cô vào trên tường hôn sâu nóng bỏng theo cách thức tiêu chuẩn, cho đến khi hai người sắp không thở nổi, anh mới hài lòng buông cô ra, từ trên cao nhìn xuống thưởng thức vẻ quyến rũ trên mặt cô lộ ra trong lúc lơ đãng, cúi đầu xuống mổ vào trên môi cô một cái.

“Đáng ghét! Mới sáng sớm đã giở trò lưu manh!” Lương Chân Chân đưa tay dùng sức đẩy anh ra, hoảng hốt chạy vào trong phòng chứa quần áo, nếu hôn nữa, hôm nay cô đừng nghĩ tới chuyện xuống lầu gặp người khác rồi.

Đổng Cận Tư nhếch miệng lên cười xấu xa, vào phòng tắm, đợi đến lúc anh đi ra từ phòng tắm, trên giường đã bày áo sơ mi đen và quần tây, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Mặc quần áo xong, xuống lầu ăn cơm.

Trong phòng ăn, Đổng lão phu nhân cười hòa ái dễ gần, mặt mũi hiền lành nhìn Lương Chân Chân đang ăn cháo, với đôi mắt tinh tường của bà đương nhiên thấy được dấu hôn trên cổ Lương Chân Chân, chắc hẳn tối hôm qua hai người đã bắt đầu áp dụng kế hoạch tạo người rồi, rất tốt! Bắt đầu từ hôm nay, bà bảo phòng bếp chuẩn bị nhiều món ăn bổ dưỡng cho cơ thể, bắt đầu từ bây giờ điều dưỡng cơ thể cho Chân Chân, nhìn cô yếu ớt quá!

“Bà nội, sao bà nhìn cháu quài vậy?” Lương Chân Chân lau khước miệng một cái, không có dính gì, nhưng tại sao bà nội cứ nhìn cô chăm chăm, thật giống như trên mặt cô nở thêm một đóa hoa.

“Cháu dâu à, cháu gầy quá, từ giờ trở đi, bà nội muốn lập ra một chế độ dinh dưỡng phù hợp cho cháu, phải dưỡng tốt cơ thể mới có thể sinh ra đứa con khỏe mạnh.” Đàng lão phu nhân cười híp mắt nói.

Lương Chân Chân dừng động tác ăn cháo lại, quả nhiên bà nội rất vội ầm chất, nhưng chuyện này cũng không phải nói có là có, cô còn không biết thể chất của mình còn có thể hay không.

Nghĩ như vậy, tâm trạng hơi sa sút, xem ra cô phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe rồi, đứa con, cô thật sự rất hi vọng sinh một đứa con thuộc về cô và A Tư.

“Dạ.” Cô gật đầu một cái.

Đang lúc này, Đàng Cận Tư tiến vào, ngồi xuống bên cạnh Lương Chân Chân, bưng chén cháo người giúp việc chuẩn bị, múc một muỗng bỏ vào trong miệng, “Bà nội, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Đương nhiên là chuyện của đứa cháu, A Tư về sau cháu phải đốc thúc Chân Chân ăn nhiều một chút, con bé này ốm quá!” Đàng lão phu nhân không e dè nói ra suy nghĩ của mình, bà đã mong rất nhiều năm.

Đàng Cận Tư nói thầm trong lòng: tuy thoát nhìn nai con rất ốm, nhưng chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lôm thì lôm, có điều phần eo, sờ hơi cứng tay, tổng hợp mà nói, anh cũng hi vọng cô mập lên chút, cảm giác khi sờ sẽ tốt hơn.

Có điều, chuyện đứa nhỏ, anh lo lắng liếc mắt nhìn nai con ở bên cạnh, mí mắt cô buông xuống, ăn cháo rất chuyên tâm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bà nội, bà yên tâm đi, chúng cháu đã lên kế hoạch tạo người rồi.” Anh nhẹ nhàng nói, vừa nói ra lời này lập tức gặp phải “Tập kích” của Lương Chân Chân, bàn tay dưới bàn húng hắng nhéo lấy bắp đùi của anh, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, cười rất dịu dàng.

“Ừ, tranh thủ trong năm chúng ta song hỉ lâm môn.” Tâm trạng của Đàng lão phu nhân rất sáng khoái.

Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, bàn tay ở dưới bàn nhéo rất sung sướng, Đàng Cận Tư chịu đựng rất khổ cực, nhưng anh còn phải cố giả bộ vui cười, móng vuốt của nai con càng ngày càng lợi hại.

301. Chương 302: Đến Bệnh Viện Kiểm Tra

Sau khi ăn xong rời khỏi Đàng trạch, tài xế Tiểu Lý đã mở cửa xe Cayenne xa hoa chờ ở bên ngoài, mới vừa lên xe Đàng Cận Tư lập tức la hét chân bị đau, còn nói nhất định dưới quần đã bầm tím hết rồi, Lương Chân Chân bấu môi hừ hừ, sau đó xoay lại nhào vào trong ngực anh, ôm eo của anh, yên lặng không nói lời nào.

Đàng Cận Tư an ủi vỗ lưng của cô, “Nai con, đừng lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện gì, bây giờ chúng ta đến bệnh viện.” Anh biết cô lo lắng, bọn họ cũng không dám nói chuyện này cho bà nội biết, không muốn để bà đã mong đợi từ lâu lộ ra vẻ mặt thất vọng, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Sau khi đến bệnh viện, Lương Chân Chân làm kiểm tra sức khỏe, kết quả tất cả đều bình thường, không có gì đáng ngại, có điều thể chất cô quá yếu, cần chú ý cùng điều dưỡng nhiều hơn.

“Trước kia cô sinh non ngoài ý muốn một lần, cho nên thể chất yếu hơn người bình thường, không phải là không có cơ hội mang thai, nhưng không thể bảo đảm 100%, hơn nữa huyết áp của cô hơi cao, cho nên. . . .” Sắc mặt của bác sĩ chuyên môn nặng nề nói.

Trái tim của Lương Chân Chân muốn nhảy ra khỏi cổ họng luôn rồi, huyết áp hơi cao? Cho nên ý của bác sĩ là đề nghị cô không nên mang thai sao? Tại sao có thể như vậy, bình thường cô vẫn không cảm thấy thể chất của mình quá yếu, tại sao khi có chuyện quan trọng, thì phát sinh ra nhiều vấn đề như vậy đây? Nhất là chuyện lớn cả đời của phụ nữ, nếu sau này không có con, như vậy.

Cô thật sự không dám tưởng tượng mình sẽ như thế nào, Đằng Cận Tư ở bên cạnh nhìn thấu sự mất mát của cô, thật ra thì trong lòng anh cũng rất sốt ruột, mặc kệ nói thế nào, anh là một trong những đầu sỏ gây nên chuyện nai con sinh non năm đó, nếu như mất đi đứa con kia đồng nghĩa với việc sau này anh không thể có con nữa, như vậy, đây mãi mãi là nỗi đau trong lòng anh, với nai con mà nói, nỗi đau này càng sâu sắc hơn.

“Bác sĩ, có biện pháp trị liệu nào khác không?” Anh đưa ra nghi vấn.

Bác sĩ chuyên môn trầm ngâm chốc lát, “Cũng không phải là không có, bắt đầu từ bây giờ, cô có thể dùng thức ăn bổ dưỡng kết hợp với thuốc bắc để từ từ điều dưỡng cơ thể, bất cứ chuyện gì đều không phải là tuyệt đối, hai người còn trẻ, cơ hội còn rất nhiều.”

“Có thật không? Cảm ơn bác sĩ.” Lập tức tâm trạng của Lương Chân Chân từ dưới thung lũng lên cao, giống như thấy được ánh rạng đông.

Đằng Cận Tư cũng rất vui vẻ, buổi tối phải gọi điện thoại cho Lê tử, để cho cậu ta xem giúp tình trạng của nai con, nhiều người chẩn đoán bệnh kết quả sẽ càng làm anh thêm yên tâm.

Đến phòng thuốc hốt thuốc bắc bác sĩ kê đơn, Lương Chân Chân muốn đến phòng bệnh cao cấp thăm Quý đại ca, không biết hai ngày nay anh ấy ra sao rồi, có uống thuốc đúng giờ hay không? Có nghe lời bác sĩ làm trị liệu hay không?

Vốn là Đằng Cận Tư muốn cùng cô đi thăm Quý Phạm Tây, nhưng đột nhiên Nam Cung Thần gọi điện thoại tới, nói công ty có chuyện khẩn cấp cần anh trở về xử lý, vì vậy, anh chỉ có thể rời đi, lúc gần đi dặn đi dặn lại lúc ăn cơm tối sẽ tới đón cô về nhà, đến lúc đó phải gọi điện thoại liên lạc, cô cười tiễn anh đi.

Sau đó xoay người đi về phía phòng bệnh của Quý đại ca, đứng ở trước cửa, cô mới vừa giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc của dì Quý, “Tây Tây, sao con phải chịu khổ như vậy? Vì một cô gái không yêu con mà sa sút đến ba mẹ cũng không cần sao? Tám năm trước lúc Lam Hiểu qua đời ngoài ý muốn con cũng gắng gượng vượt qua được, bây giờ còn có khó khăn gì là mà không thể vượt qua đây? Nghe lời mẹ, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa, quên cô ấy đi, con còn trẻ, con đường đang rộng mở chờ con, chỉ cần cố gắng làm trị liệu, nhất định có thể đứng lên.”

Bởi vì thương con trai, mẹ Quý gấp đến độ hai bên tóc mai cũng mọc ra vài sợi tóc bạc, người làm mẹ như bà sao có thể không hiểu con trai mình, mặc dù Lương Chân Chân là con gái của bạn tốt chồng mình Thẩm Bác Sinh, nhưng kể từ sau khi bà xem tin tức thấy Lương Chân Chân có quan hệ mập mờ với tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tư – Đằng Cận Tư, lập tức không có hảo cảm với cô, cô gái như thế không xứng vào cửa nhà họ Quý, con trai còn là thị trưởng, nhất định con đường tương lai rất thuận lợi, nên cưới một cô gái có thể giúp nó trên con đường chính trị, mà không phải là một phóng viên nhỏ dính đầy xì căng đan ở Đài Truyền Hình.

“Mẹ, để con yên lặng một mình được không?” Giọng nói Quý Phạm Tây hơi khổ sở, Lam Hiểu từng là cái tên không được phép nhắc đến trong cuộc đời của anh, cũng là nguyên nhân khiến anh rời khỏi đại đội Phi Ung, đối với anh mà nói đoạn ký ức kia rất khổ sở, bọn họ là bạn đại học, cùng nhau trúng tuyển vào đại đội Phi Ung, lên làm phi công mà cả hai cùng mong ước, trải qua thanh xuân, cùng chung cố gắng, vượt qua gian nan để đạt được ước mơ.

Lúc đó bọn họ là kim đồng ngọc nữ được trong quân đội công nhận, tất cả mọi người đều biết Quý Phạm Tây yêu Lam Hiểu, Lam Hiểu yêu Quý Phạm Tây, ngay cả liên đội trưởng cũng cười muốn uống rượu mừng của hai người bọn họ, tình yêu của hai người thoải mái, thừa nhận không kiêng kỵ, đến lúc hai người chuẩn bị kết hôn, trong một lần đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, Lam Hiểu vì che chở anh, máy bay hủy người chết.

Thế mà anh lại bởi vì không thể để lộ mục tiêu làm kẻ địch phát hiện, trở mắt nhìn cô tử vong ở trước mặt mình, loại cảm giác đó thật sự còn khó chịu hơn chết, đây chính là kỉ luật của quân nhân, lấy phục tùng mệnh lệnh làm trách nhiệm.

Cuối cùng, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, còn được huy hiệu, nhưng anh đã mất đi người yêu của mình mãi mãi, cũng rất nhiều người không biết khuyên anh thế nào, chỉ có thể vỗ bờ vai của anh để cho anh nghĩ thông suốt, nhưng sao có thể dễ dàng như bọn họ suy nghĩ vậy? Nếu như tình cảm của con người có thể nói bỏ là bỏ, vậy còn là người sao?

Cho dù đã thực hiện được ước mơ thì sao? Hiểu Hiểu đã hoàn toàn rời khỏi mình, không thể nghe thấy giọng cười của cô nữa; cũng không thể cùng cô bay lượn trên bầu trời; cũng không thể ôm cô vào trong ngực, bày tỏ tình yêu của mình.

Trong đại đội Phi Ưng lưu giữ quá nhiều kí ức tốt đẹp của bọn họ, cũng từ lúc đó trở đi, anh mắc chứng sợ hãi máy bay, chỉ cần ngồi xuống vị trí ghế lái, anh sẽ nhớ tới cảnh ngày đó máy bay của Hiểu Hiểu bị huỷ, trong lòng đau đến không thở nổi, vì vậy, anh dứt khoát quyết định rời khỏi đại đội Phi Ưng, rời đi công việc anh thích.

Đi ra ngoài du lịch hai năm, đi hết những nơi mà lúc Hiểu Hiểu còn sống thích nhất, Tây Tạng, Đôn Hoàng, Hàng Châu, Tây Đường, Vân Nam. Dọc theo đường đi anh chụp được rất nhiều cảnh đẹp, rửa hình sắp xếp lại thành một quyển album đặt ở trước mộ của cô, còn kể những chuyện lý thú mà mình gặp ở trên đường cho cô nghe, nói nói, không nhận được rơi nước mắt đầy mặt.

Sau đó, anh nghĩ thông suốt, biết người chết không thể sống lại, Hiểu Hiểu không có ở đây, nhưng cuộc sống của mình vẫn phải tiếp tục, liền quyết tâm tham gia chính trị, anh không dựa vào chức quyền của cha một bước lên trời, mà chậm rãi từ tầng dưới chót bò lên trên, có điều quãng thời gian ngắn hơn người khác rất nhiều, mặc dù không thiếu sự giúp đỡ của cha, nhưng anh cũng cố gắng hơn người khác nhiều lần, dung hết sức lực vùi đầu vào trong công việc, để quên một số người và một số chuyện.

Tham gia chính trị, đúng là lúc mở một con đường mới trong cuộc đời anh, cũng là bắt đầu.

Gặp được Chân Chân, là một tình cờ ngoài ý muốn, làm cho trái tim yên lặng nhiều năm của anh bắt đầu hồi phục, cô và Hiểu Hiểu là hai cô gái hoàn toàn khác nhau, nhưng trên người hai cô đều có một điểm chung: đó chính là thẳng thắn lương thiện.

Rốt cuộc yêu cô vào lúc này, anh đã không nhớ rõ, trong lòng bắt đầu sinh ra cảm giác muốn lấy cô về nhà, nhưng hình như người ta không thích anh, trong lòng đã sớm có người khác, trời xui đất khiến, anh luôn lỡ mất hạnh phúc.

Khi hai người cùng nhau gặp phải đất đá trôi thì trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là bảo vệ cô không để cho cô bị thương tổn, tuyệt đối không thể để chuyện của Hiểu Hiểu tái diễn ở trên người Chân Chân.

Mẹ Quý thở thật dài, đứa con trai này của bà cái gì cũng tốt, có điều tính tình quật cường, một khi đã quyết định chuyện gì thì chín trâu cũng không kéo lại được, nhiều lần suy sụp ở trên phương diện tình cảm, thật sự không rõ ông trời nghĩ cái gì, tại sao không thể ưu đãi con trai của bà đây?

“Mẹ nói như vậy cũng chỉ muốn tốt cho con, dù sao Lương Chân Chân cũng là vị hôn thê của người khác, buông tay sớm một chút thì giải thoát sớm một chút, sau này cuộc sống và con đường của con vẫn còn rất dài, không thể cứ bỏ qua mình như vậy! Mẹ và cha con đều lớn tuổi rồi, không thể chịu nổi bất kì đã kích nào, tự giải quyết cho tốt đi!” Mẹ Quý nói xong liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, con trai bà sinh ra bà hiểu rõ nhất, biết dừng đúng lúc.

Quý Phạm Tây nằm ở trên giường bệnh yên lặng không nói gì, những đạo lý này anh đều hiểu, nhưng có thể làm được thì rất khó.

Sau khi Lương Chân Chân nghe tiếng bước chân thì vội vàng trốn vào khúc quanh, chỉ sợ dì Quý nhìn thấy cô, cô không phải cố ý muốn nghe lén, chỉ không cẩn thận mà thôi, từ trong cuộc nói chuyện không khó đoán được dì Quý không thích cô, thậm chí cảm thấy cô làm hại con bà.

Thôi, cô vẫn không nên vào, ngay cả dì Quý cũng không khuyên nổi Quý đại ca, cô càng không trông cậy được gì, ngược lại rước vào không ít phiền toái.

Ra khỏi cửa bệnh viện, Lương Chân Chân bắt xe taxi, gọi điện thoại cho Giai Ny và Cát gia, hẹn hai cô gặp mặt ở quán cà phê, chuẩn bị nói cho các cô biết chuyện mình quyết định gả cho Đằng Cận Tư, thuận tiện hàn huyên phiến não của mình.

Ba người hẹn ở chỗ cũ, uống cà phê yêu thích của mình, nghe tiếng nhạc chậm rãi du dương, tâm trạng phiền não cũng từ từ vơi đi.

“Giai Ny, Cát gia, mình và A Tư chuẩn bị đến cục dân chính lĩnh chứng rồi.” Lương Chân Chân dùng cái muống gắp cà phê trong ly, giọng nói lạnh nhạt mà kiên định.

“Oa! Chúc mừng chúc mừng! Tình yêu của hai người không ngắn nha ~ thời gian hơn ba năm, không dễ dàng!” Cát Xuyên cười ha hả chúc mừng nói.

“Đã chọn ngày kết hôn chưa?” Tiết Giai Ny đã sớm đoán trước được kết quả này rồi, ngay từ lúc tiệc thọ tám mươi tuổi của Đảng lão phu nhân, vào giây phút Đảng Cận Tư quỳ xuống đất cầu hôn, cô đã đoán được ngày này, bằng sự hiểu biết của cô đối với Chân Chân, cô gái này không phải là không yêu Đảng Cận Tư, mà là không dám yêu, bởi vì từ nhỏ sống trong gia đình thiếu hụt, cô thiếu hụt cảm giác an toàn nghiêm trọng, huống chi cô còn bị chuyện anh không tin tưởng tổn thương thật sâu, khó tránh khỏi sẽ cẩn thận, không dám lập tức hoàn toàn giao bản thân ra ngoài.

May mắn sau khi hai người đã trải qua khảo nghiệm và đau khổ, cuối cùng vẫn đến với nhau, trước kia có lẽ cô sẽ chất vấn tình cảm của Đảng Cận Tư dành cho Chân Chân, nhưng bây giờ cô có thể kết luận 100%, anh vô cùng yêu Chân Chân, cũng nhất định sẽ mang lại cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc.

“Vẫn chưa, ý của bà nội là vào ngày Quốc Khánh, nhưng mình muốn đợi sau khi chân Quý đại ca khỏe hẳn rồi mới kết hôn, dù sao anh ấy cũng vì mình mà bị thương, mình không thể đâm anh ấy một dao vào lúc anh ấy khó khăn nhất, mình không làm được chuyện như vậy.” Lương Chân Chân mím môi lắc đầu một cái, trong lòng cô ích kỷ hi vọng Quý đại ca có thể hoàn toàn hồi phục, như vậy cô mới không cảm thấy đau lòng.

“Đảng Cận Tư cũng đồng ý với suy nghĩ của bạn sao?” Tiết Giai Ny hỏi.

“Ừ, A Tư anh ấy ủng hộ mình.” Đáy mắt Lương Chân Chân có một sự hạnh phúc nhỏ không dễ dàng phát hiện.

“Chân phi, chồng của bạn càng lúc càng rộng lượng, đúng là biết cách dạy dỗ!” Cát Xuyên cười xấu xa.

“Bớt lảm nhảm đi, trong lòng người ta rất ảm ức..., đến bây giờ Quý đại ca cũng không chịu phối hợp trị liệu, cũng không chịu làm trị liệu, tiếp tục như vậy nữa anh ấy sẽ bỏ qua thời kỳ hồi phục tốt nhất, haizzz. . . .” Lương Chân Chân than thở.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên nhìn nhau, chuyện này, đúng là cấp bách, trừ phi người trong cuộc đột nhiên tỉnh ngộ, bằng không ai khuyên cũng vậy, hai người đồng thời nhún vai một cái, không thể ra sức mà!

“Thật ra thì, mình có thể hiểu được tâm lý của thị trưởng Quý, nếu đột nhiên mình được cho biết hai chân bị tàn phế, cuộc sống sau này đều phải ngồi trên xe lăn, mình cũng sẽ cảm thấy sống không bằng chết, chuyện này không thể nghi ngờ là từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, hơn nữa, cô gái mình thích muốn gả cho người đàn ông khác, đã kích liên tục!” Cát Xuyên khoa trương vuốt trái tim nhỏ.

Lương Chân Chân giận lườm cô một cái, “Cái người này là đang an ủi mình sao?”

“Không có! Mình chỉ đang trần thuật một sự thật mà thôi, chẳng lẽ hai người không cảm thấy mình nói rất hợp lý sao?” Cát Xuyên hỏi ngược lại.

“Vậy rốt cuộc phải làm sao đây? Quý đại ca là người tốt như vậy, mình hi vọng anh ấy có thể bình tĩnh lại, hai người có biện pháp nào tốt không? Đề cử đi?” Lương Chân Chân thật sự rất gấp.

“Tâm bệnh cần phải trị bằng tâm dược, nếu như chính anh ấy không muốn tỉnh lại, những người khác không có biện pháp gì.” Tiết Giai Ny nhún mày.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người đều chống cảm suy nghĩ biện pháp, vẻ mặt rất là khổ não, đột nhiên, con người của Cát Xuyên xoay vòng mấy cái, chợt ngồi thẳng người, “Có! Mình nghĩ ra biện pháp!”

“Biện pháp gì?” Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny đồng thanh nói, bốn con mắt tập trung vào cô.

302. Chương 303: Thì Ra Là Như Vậy

“Haha. Trước tiên bạn hãy giải trừ hôn ước, cho thị trưởng Quý hi vọng, làm cho anh ấy phần khởi lại, sau đó.” Cát Xuyên cười hì hì nói.

“Phốc! Chị hai, sao chị có thể nghĩ ra cái biện pháp cùi bắp như thế?” Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny đồng thời thất vọng liếc cô một cái, còn tưởng rằng cô có thể ra ý tưởng nào tốt, kết quả chỉ là đang nói đùa.

Cát Xuyên để cái ly trong tay xuống, “Tại sao lại nói là biện pháp cùi bắp? Bây giờ thị trưởng Quý cần được kích thích, không thể nghĩ ngờ đây là biện pháp kích thích anh ấy phần khởi lại tốt nhất, có một câu nói thế này: yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần ngày nào Chân phi chưa kết hôn, anh ta đều có hy vọng.”

“Lời này không sai, nhưng áp dụng như bạn nói thì có vấn đề, tạo cho thị trưởng Quý một hi vọng hư vô mờ mịt, đến khi anh ấy phần khởi lại, khi mà anh ấy phát hiện đây chỉ là một lời nói dối, cảm xúc từ trên thiên đường té xuống địa ngục lần nữa, bạn cảm thấy điều này tốt cho anh ấy sao?” Tiết Giai Ny tức giận hỏi ngược lại.

“Chắc chắn không làm vậy được, Quý đại ca biết mình không có loại tình cảm kia với anh ấy, cũng biết quan hệ của mình và A Tư.” Lương Chân Chân chống cằm buồn phiền nói.

“Haizzz. Vậy cũng chỉ có thể xem ý chí của anh ta rồi, cho dù ai khuyên cũng uống công.” Cát Xuyên giang tay ra, ra vẻ đành chịu.

Lương Chân Chân cũng hiểu sự thật này, mấy ngày nay đã có rất nhiều người khuyên Quý đại ca, nhưng anh vẫn trị liệu tiêu cực như cũ, tinh thần sa sút, thật sự không có cách nào.

Ngồi khoảng gần hai giờ, ba người liền giải tán, vốn là Đằng Cận Tư muốn tới đón cô về nhà chung, nhưng vừa đúng lúc anh đang thảo luận chuyện của Lương Chân Chân với Quan Hạo Lê, mà Tiết Giai Ny cũng muốn đến tìm Quan Hạo Lê, cô liền đi nhờ xe bạn qua đó.

Trên ghế sofa trong phòng nghỉ ở lầu 68 của tập đoàn Đế Hào Tư, hai người đàn ông anh tuấn đang ngồi đó, vẻ mặt đều rất nghiêm trọng, lúc thư ký bưng cà phê vào cũng bị hù sợ, hôm nay tâm trạng của BOSS không được tốt, vẫn nên cẩn thận thì hơn, đưa cà phê xong liền rón rén ra ngoài.

“Căn cứ vào kết quả kiểm tra, quả thật thể chất của chị dâu nhỏ yếu, hơn nữa huyết áp cao hơn người bình thường, không thích hợp sinh con lắm, hơn nữa cô ấy còn sinh non qua, dù sao cũng tổn thương đến cơ thể, không phải lập tức điều trị là có thể khỏe lại, cần một quá trình lâu dài.” Quan Hạo Lê phân tích chuyên nghiệp.

“Lâu dài?” Đằng Cận Tư bắt được từ then chốt, mày nhíu lại rất chặt.

“A Tư, trước hết cậu đừng nóng vội, tôi chỉ nói tình huống xấu nhất cho cậu biết, hi vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, dĩ nhiên cũng không loại bỏ xảy ra tình huống tốt, tựa như lúc hai người đi kiểm tra bác sĩ đã nói vậy, bất cứ chuyện gì cũng không có tính tuyệt đối, nhiệm vụ thiết yếu trước mắt chính là điều dưỡng tốt cho cơ thể của chị dâu nhỏ, những chuyện khác hai người cũng đừng nghĩ quá nhiều, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết.” Quan Hạo Lê an ủi vỗ vai bạn tốt.

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Đằng Cận Tư vẫn nhíu chặt mày như cũ, tâm trạng rất phức tạp.

“Tôi sẽ liên lạc với mấy chuyên gia phụ khoa tốt nhất trong giới y học trên thế giới, nhờ bọn họ giúp lập ra một chế độ dinh dưỡng hợp lý, yên tâm đi!”

Đằng Cận Tư nặng nề gật đầu một cái, bưng cà phê trên bàn lên uống một hớp, “Tạm thời đừng nói chuyện này cho nai con biết, tôi không muốn cô ấy có quá nhiều áp lực.”

“Đó là đương nhiên.” Quan Hạo Lê vội vàng lên tiếng.

“Đúng rồi, bên kia gọi điện thoại cho tôi, nói cậu vẫn chọn lựa trốn tránh, có một số việc, sớm muộn cũng phải đối mặt, tránh cũng tránh không khỏi.” Đằng Cận Tư ngừng lại một chút rồi chột nói.

Bây giờ đến phiên sắc mặt của Quan Hạo Lê thâm trầm như nước, “Tôi không muốn trở về tiếp nhận những thứ kia, tôi cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt, hưởng chi, tôi không bỏ được Giai Ny.”

“Từ lúc chúng ta vừa ra đời, đã được phước thác rất nhiều, không phải là muốn, mà là không làm không được, hưởng chi cậu đã tự do tự tại nhiều năm như vậy, sao bọn họ có thể không dùng chút thủ đoạn, chắc hẳn mấy năm này hành tung của cậu bọn họ đều rõ như lòng bàn tay.” Đằng Cận Tư thở dài một tiếng.

“Bác sĩ Quan, không phải anh còn một đứa em họ sao? Sao không tìm cậu ta! Nói không chừng cậu ta cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này, chẳng phải là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên sao?” Nam Cung Thần ở bên cạnh tốt bụng đề nghị, anh cũng không biết em họ của Quan Hạo Lê – Quan Cảnh Duyệt đã rời khỏi nhân gian nhiều năm rồi, khoảng thời gian đó anh đi công tác ở nước Anh, gần nửa tháng mới trở về, vừa lúc bỏ lỡ chuyện này.

“Nó đã qua đời.” Quan Hạo Lê lạnh nhạt mở miệng, anh hi vọng A Duyệt còn sống, chỉ tiếc.

“Hả? Qua đời?” Nam Cung Thần kinh ngạc há to mồm, chuyện khi nào vậy? Sao anh không biết? Từ trước đến giờ anh vẫn chưa từng gặp qua đứa em họ thiên tài trong lời đồn của bác sĩ Quan, chẳng lẽ trời cao ganh tị với thiên tài sao? Còn chưa chân chính bắt đầu hưởng thụ cuộc sống đã hoàn toàn cách biệt, thật đau lòng.

Đằng Cận Tư và Quan Hạo Lê cùng lúc im lặng, thừa nhận sự thật này, Nam Cung Thần lập tức im miệng, biết điều không hỏi nữa, quả nhiên miệng của anh thật thú vị, nhắc tới chuyện đau lòng của người ta. (o)

“Thật ra thì, Giai Ny và A Duyệt đã từng là một đôi được mọi người ngưỡng mộ ở trường học, lúc sắp thi tốt nghiệp trung học, đột nhiên A Duyệt phát hiện mình có bệnh nan y, cũng bởi vì chuyện này, nó bắt đầu xa lánh Giai Ny, chia tay với cô ấy, cũng cố ý gần gũi với những cô gái khác, hi vọng lừa gạt cô gái mình yêu. Tôi nghĩ, A Duyệt yêu Giai Ny, cho nên mới hi vọng cô ấy có thể quên nó, sau đó bắt đầu lần nữa.” Sau khi nói ra, Quan Hạo Lê cảm thấy trong lòng dễ dàng hơn rất nhiều.

Miệng của Nam Cung Thần há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, trên mặt đầy khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi; Đằng Cận Tư đỡ hơn một chút, nhưng đồng thời cũng kinh ngạc như vậy.

“Trời ạ! Chẳng lẽ lúc đầu anh cũng biết Giai Ny là ai? Cho nên cố ý đến gần? Sau đó muốn đền bù tiếc nuối của em họ anh sao? Sao giống như đang diễn phim vậy, OMG!” Nam Cung Thần kinh ngạc hỏi.

“Nói thật, lúc đầu tiếp xúc với cô ấy đúng là tôi ôm lấy suy nghĩ này, nhưng.” Quan Hạo Lê còn chưa nói xong, cửa đã bị đẩy ra, đột nhiên Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân đứng ở trước cửa, nét mặt của hai người đều rất không tốt.

“Đúng là cảm ơn anh đã bố thí! Anh họ của Quan Cảnh Duyệt, anh xem tôi là gì đây?” Giọng nói của Tiết Giai Ny mang theo sự run rẩy và kiên quyết, chưa từng nghĩ đến, tình yêu của cô là do người ta cố ý bố thí, bây giờ bạn trai là anh họ của bạn trai cũ, bạn trai cũ không phải bỏ mình vì thay lòng đổi dạ, mà là bệnh nan y qua đời, không trách được cho tới bây giờ cũng không có tin tức của anh ấy, còn tưởng rằng anh ấy đang sống rất tốt, không ngờ tới, nhiều năm chấp niệm của mình giống như một truyện cười!

A Duyệt anh ấy, đã sớm rời khỏi cõi đời này, mà mình.

Đột nhiên cô cảm thấy khó chấp nhận sự thật này, sự thật đã lật đổ toàn bộ suy nghĩ trước đây của cô, làm cho cô cảm thấy mình giống như một trò hề, Quan Hạo Lê, anh ta là anh họ của A Duyệt, anh ta đến gần mình, là vì A Duyệt? Trông mình đáng thương như vậy sao? Trông mình thiếu thốn tình cảm đến vậy sao? Chẳng lẽ trên đời này thiếu anh em bọn họ, Tiết Giai Ny cô sẽ không có ai yêu sao?

Nước mắt không khống chế nổi nữa mà rơi xuống, chảy xuống theo khóe mắt, khổ sở như vậy, cô không muốn ở đây một giây nào nữa, quay đầu lại xoa người rồi đi.

“Giai Ny.” Quan Hạo Lê ảo não hô lên, đứng dậy đuổi theo, lúc gần đi không quên trợn mắt nhìn Nam Cung Thần một cái, đều do thằng nhóc thú vị này, hỏi này hỏi nọ làm cái gì!

Lương Chân Chân đứng ở bên cạnh Tiết Giai Ny thấy bạn tốt khóc chạy đi, cũng đuổi theo theo phía sau cô, lo lắng kêu tên của cô, chỉ sợ cô gặp phải chuyện gì bất trắc, ba năm trước đây mình chính là ví dụ sống sờ sờ, cho nên cô phải đi theo Giai Ny, không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may.

Thật sự không hiểu, sao chuyện lại trở nên như vậy? Rõ ràng hai người bọn họ đều có dấu hiệu kết hôn rồi, nhưng đột nhiên thành ra như vậy, còn liên quan tới Quan Cảnh Duyệt của mấy năm trước, bác sĩ Quan là anh họ của Quan Cảnh Duyệt, thật cầu huyết mà !

Đằng Cận Tư thấy cô dâu của mình chạy đi, sao anh còn ngồi yên được, nhấc chân vội vàng đi theo, chỉ để lại một mình Nam Cung Thần đứng ở trong phòng, buồn bực sờ lỗ mũi một cái, anh hỏi những điều đó rất hợp lẽ thường mà! Ai biết Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân núp ở cửa chứ, quá trùng hợp!

Lương Chân Chân chân ngắn, đương nhiên không chạy nhanh như Quan Hạo Lê, chưa đến mấy phút đã bị anh vượt qua, rất nhanh đuổi theo Tiết Giai Ny, không để ý tới cô ấy giãy giụa mà cưỡng ép kéo cô ấy, Lương Chân Chân nhìn thấy lập tức nổi trận lôi đình, vừa định xông tới dạy dỗ anh ta, cánh tay đã bị người khác kéo lại, hung dữ quay đầu nhìn về phía người tới.

“Buông ra!”

“Bà xã, chuyện giữa bọn họ để cho bọn họ tự mình giải quyết có được hay không?” Đằng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ nói, nai con vợ anh đúng là trọng tình bạn.

“Không được, Quan Hạo Lê thật là quá đáng! Từ đầu đến cuối anh ta đều đang lừa gạt tình cảm của Giai Ny, đối với cái loại người cặn bã tự cho là đúng, em kiên quyết không thể bỏ qua!” Lương Chân Chân rất căm tức, Giai Ny thật vất vả mới hoàn toàn quên Quan Cảnh Duyệt bắt đầu tình cảm mới, sự thật lại như vậy, có thể không làm cho người khác tức giận sao?

“Nai con, anh có thể cam đoan với em, Lê tử tuyệt đối không phải là loại người đùa giỡn tình cảm của người khác, cậu ta đối với Tiết Giai Ny là nghiêm túc.” Đằng Cận Tư ôm cô vào trong ngực, để ngừa cô xúc động chạy tới làm hỏng chuyện.

“Hừ! Một chữ em cũng không tin!” Lương Chân Chân biết mình không tránh thoát khỏi ngực của anh, xoay mặt không để ý tới anh, tức giận phồng má.

303. Chương 304: A Tư, Anh Thật Tốt

“Nai con, tin tưởng anh, chuyện này là một hiểu lầm.” Đằng Cận Tư vội vàng biện hộ thay cho bạn tốt.

Lương Chân Chân càng tin tưởng những gì chính tai mình nghe được, ngay cả Quan Hạo Lê cũng thừa nhận, anh còn muốn nguy biện thay cho anh ta hay sao? Chuyện anh ta là anh họ của Quan Cảnh Duyệt là sự thật, anh ta mang mục đích đến gần Giai Ny cũng là sự thật, hèn gì anh không dám cho Giai Ny một tương lai rõ ràng, thì ra nguyên nhân nằm ở chỗ này.

“Hiểu lầm gì chứ! Quan Hạo Lê cũng đã chính miệng thừa nhận, không cho phép anh giải thích thay cho anh ta! Bây giờ em rất ghét anh ta! Ưc hiếp Giai Ny thì giống như ức hiếp em.” Cô cắn môi không vui nói.

Đầu của Đằng Cận Tư đầy vạch đen, lần này thật sự hiểu lầm quá lớn rồi, sao hai cô đi tới cửa mà không có ai thông báo? Đến không tiếng động tạo thành cục diện như bây giờ, thật đau đầu.

“Được, đừng nóng giận, chuyện này nhất định anh sẽ làm rõ, mặc dù Lê tử là bạn của anh, nhưng nếu như cậu ta thật sự làm ra chuyện có lỗi với Giai Ny, anh giúp em hả giận?”

“Vậy còn được, đàn ông mấy anh không thể lần nào cũng lấy cớ là hiểu lầm, dần dà kỹ thuật nói dối càng ngày càng cao, Giai Ny là một cô gái tốt, cô ấy cần chính là một tình yêu chân thành, chứ không phải là thương hại và bố thí, Quan Hạo Lê làm như vậy đã chạm vào tự ái của người ta.” Lương Chân Chân rất oán giận.

Đặng Cận Tư cảm thấy mình vẫn nên giữ yên lặng thì tốt hơn, bởi vì anh thoáng liếc thấy Lê tử đã mang Giai Ny rời đi, nhìn ra trong lúc đó hai người đã tranh luận rất kịch liệt, Giai Ny còn tát cậu ta một cái, nhưng cậu ta không vì vậy mà rời đi, ngược lại tiến lên một bước mạnh mẽ nhét cô vào trong một chiếc xe taxi, mình cũng ngồi theo vào.

Khụ. Hi vọng cậu ta mau chóng xử lý tốt chuyện này, nếu không, ở chỗ nai con, anh khó mà nói chuyện, vô tội bị hoạ lây!

“Hả? Giai Ny đâu rồi? Sao không thấy hai người bọn họ nữa?” Đợi Lương Chân Chân quay đầu lại nhìn, đã không còn bóng người.

“Vừa rồi trong lúc vô tình anh thấy Lê tử mang Giai Ny đi rồi, ngoan, đừng lo lắng, nói không chừng ngày mai hai người này đã làm lành rồi.” Đặng Cận Tư nhẹ nhàng nói, trong lòng tự cân nhắc: Lê tử luôn tự xưng là cao thủ tình trường, điểm mạnh của cậu ta chính là dỗ dành phụ nữ.

Lần này, Lương Chân Chân không vui, xụ mặt, “Cái gì? Anh thấy sao không nói cho em biết! Anh ta mang Giai Ny đi làm gì? Chẳng lẽ còn mong đầu giường cái cuối giường hoà sao? Anh ta nằm mơ giữa ban ngày!”

-_-|||

“Bà xã, em đừng kích động, tình cảm của người khác chúng ta không quản được, chỉ có thể cho bọn họ tự giải quyết, yêu hay không yêu đều do bọn họ quyết định, chúng ta nói gì cũng vô ích!” Đặng Cận Tư dịu dàng khuyên nhủ bà xã, đưa tay ôm eo của cô, nửa ôm cô đi tới bãi đậu xe, bà nội đang ở nhà chờ bọn họ ăn cơm.

“Mặc dù. Là như vậy, nhưng Giai Ny là bạn thân nhất của em, em không thể trở mặt nhìn cô ấy bị bắt nạt, nhất là bị cái tên bác sĩ cầm thú Quan Hạo Lê đó!” Giọng của Lương Chân Chân vẫn rất tức giận.

“Nai con, em suy nghĩ kỹ một chút, nếu như Lê tử không thương Giai Ny, sẽ vì cô ấy làm nhiều chuyện như vậy sao? Kể từ sau khi cậu ta và Giai Ny đến với nhau, đã bỏ mấy việc xã giao trước đây, từ công tử phong lưu biến thành người đàn ông chung tình, còn có rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết được, giữa bọn họ cũng không thể hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, có thể đi tới hiện tại thật sự không dễ dàng, đây cũng là lần đầu tiên Lê tử nghiêm túc với tình cảm như vậy, nếu như chỉ vui đùa một chút, cậu ta cần phải như thế à?” Đặng Cận Tư nghiêm túc phân tích nói.

“Hừ! Coi như em tin tưởng anh.” Mặc dù Lương Chân Chân rất tức giận, nhưng A Tư cũng đã nói như vậy, cô không theo thì có vẻ cố tình gây sự, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Giai Ny, nói cho cô ấy biết mình mãi mãi đều ở đây, bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi, tiếp nhận cô ấy tới làm phiền.

Buổi tối cơm nước xong, sau khi hai người kích tình vận động, Lương Chân Chân nằm ở trên người Đặng Cận Tư, chán muốn chết vẽ vòng tròn, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là chân của Quý đại ca bị thương, sau đó là Giai Ny và Quan Hạo Lê xuất hiện nguy cơ tình cảm.

“Sao vậy? Còn đang suy nghĩ tới chuyện vừa rồi sao?” Đặng Cận Tư khẽ chạm lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nai con.

“Cũng phải, mà cũng không phải, chỉ cảm thấy gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, làm cho em không có tâm trạng kết hôn, hạnh phúc của chúng ta tương phản với bọn họ, có phải hơi quá đáng hay không?” Lương Chân Chân mở mắt to ngáp nước không hề chớp mắt nhìn người đàn ông ở phía dưới.

Đặng Cận Tư cưng chiều nhéo cái mũi của cô, “Nghĩ cái gì vậy? Chính miệng em đã đồng ý với bà nội rồi, cẩn thận bà nôn nóng.”

“Ừm. Được rồi, em cũng không dám nói cho Giai Ny biết ngày chúng ta đi linh chứng đâu.” Lương Chân Chân dấn sát gò má lên trên lồng ngực rộng lớn của anh, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Đừng lo lắng, có lẽ sáng sớm ngày mai thức dậy, bọn họ đã không còn chuyện gì.” Đặng Cận Tư vuốt mái tóc ngắn của cô, cố ý làm cho nó rối tung lên, chọc cho Lương Chân Chân cắn vật nhỏ lên trên ngực anh một cái, hài lòng gặm lại gặm, lần nào cũng là anh đùa giỡn mình, lần này cũng đến phiên mình phản công một lần. ()

Chỉ một động tác này, trong tròng mắt đen của Đằng Cận Tư đã nhiễm sắc thái tình dục, mới vừa rồi thật sự anh còn chưa làm đã nghiệm, vốn cảm thấy tối hôm qua đã muốn cô quá ác rồi, tối nay bỏ qua cho cô, kết quả tự cô chạy tới quyến rũ anh, giọng nói khàn khàn mà gợi cảm, “Tiểu bại hoại, đây chính là em cố ý trêu chọc anh, cũng đừng trách anh không khách khí.”

Nói xong liền lật người đè cô phía dưới cơ thể, đang chuẩn bị tiến hành động tác kế tiếp, kết quả người phía dưới liên tục kêu dừng, nói muốn nói với anh một chuyện rất quan trọng, anh không thể không nhận, từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu lưu manh, “Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này sao?”

“Đáng ghét! Người ta nói chuyện nghiêm túc với anh!” Lương Chân Chân nũng nịu đánh anh một cái, đuôi lông mày toát ra thần thái, quyến rũ động lòng người.

“Hả? Chuyện gì?” Khóe môi của Đằng Cận Tư giương nhẹ.

Lương Chân Chân cắn môi, tựa như do dự mấy giây mới chậm rãi mở miệng, “A Tư, Quý đại ca vẫn không chịu phối hợp trị liệu, thái độ rất tiêu cực, ngay cả lời của cha mẹ anh ấy cũng không nghe, anh nói xem, phải làm gì đây?”

Đằng Cận Tư thở dài, nằm ở trên giường để nai con nằm ở trên người mình, giả bộ rất ưu thương nói: “Bà xã, em làm anh quá tổn thương, làm chuyện thân mật nhất trên đời, trong đầu vẫn đang suy nghĩ tới người đàn ông khác, anh ghen.”

“Trời ơi! Không phải vậy đâu..., em vẫn luôn muốn thương lượng với anh chuyện này, cũng không tìm được cơ hội thích hợp, nói bây, lúc đang làm. chuyện đó, sao em có thể nghĩ tới người đàn ông khác, rõ ràng trong lòng người ta chỉ có một mình anh.” Lương Chân Chân lấy lòng làm nũng.

“Hừ. Thật sao?” Đằng Cận Tư tỏ vẻ không tin.

“Đương nhiên rồi! Tuyệt đối còn thật hơn trên châu!” Lương Chân Chân giơ hai đầu ngón tay, vẽ mặt thành thật.

“Phải lấy hành động thực tế để chứng minh.” Người nào đó được voi đòi tiên.

Lương Chân Chân chỉ đành phải chu môi khẽ chạm lên môi anh một cái, nhưng anh chưa hài lòng, ý bảo còn muốn, cô không có cách nào, chỉ đành phải liên tục hôn đến mấy lần, “Vậy được rồi chứ.”

“Tạm thời bỏ qua cho em... sao em biết Quý Phạm Tây không nghe lời cha mẹ anh ta khuyên?” Đằng Cận Tư thu lại nét mặt đùa giỡn.

“Em nghe được trong lúc vô tình.” Lương Chân Chân liền nói lại chuyện nghe được ở trước cửa phòng bệnh của Quý Phạm Tây, sắc mặt sầu lo, đang mong đợi Đằng Cận Tư giúp cô nghĩ đối sách.

“Khụ. Anh phát hiện hôm nay em nghe lén thật nhiều lần.” Rõ ràng người nào đó nói lảng sang chuyện khác.

“Làm gì có! Em cũng đâu cố ý, đáng lẽ em chuẩn bị gõ cửa, nhưng nghe lời nói mẹ của anh ấy, cũng không dám đi vào, mẹ của anh ấy không thích em, ý trong lời nói giống như là em hại Quý đại ca, em sợ.” Lương Chân Chân mím môi, hơi mất mát.

“Ngoan ~~ anh thích em là được, không cần để ý tới những người khác.” Đằng Cận Tư nói những lời buồn nôn.

“Ừm. Trọng điểm không phải cái này..., em lo lắng cứ tiếp tục như vậy nữa, Quý đại ca sẽ bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất, đến lúc đó anh ấy hối hận cũng đã muộn, A Tư, anh cũng biết, bởi vì cứu em mà anh ấy mới bị thương, em không thể nào hoàn toàn bỏ mặc, nếu như mà em là loại người vô tình vô nghĩa, anh còn có thể yêu em sao?” Hai cánh tay của Lương Chân Chân vòng cổ của anh, mắt to ngập nước khóa chặt anh.

“Bà xã, anh hiểu rồi.” Chỉ năm chữ, đã cho Lương Chân Chân toàn bộ tin tưởng, hốc mắt cô hơi ướt át, gả cho anh tuyệt đối là quyết định chính xác nhất của mình.

“A Tư, anh thật tốt.” Cô nghẹn ngào ôm sát anh, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Chuyện này giao cho anh xử lý được không? Anh bảo đảm sẽ làm cho Quý Phạm Tây phần chân lại lần nữa, làm cho anh ta tiếp nhận trị liệu của bác sĩ.” Đằng Cận Tư nói rất khẳng định.

Lương Chân Chân vui vẻ hôn anh một cái, sau đó lại cảm thấy không thích hợp, “Chẳng lẽ anh có bí mật tuyệt chiêu gì sao?”

“Nếu đã là bí mật tuyệt chiêu, đương nhiên là phải tạm thời giữ bí mật.” Đằng Cận Tư nói.

“Nói cho em biết thôi.” Làm nũng.

“Bí mật.”

“Ông xã ~” Lương Chân Chân cố ý kéo âm cuối thật dài, hấp dẫn lòng người, nhưng người đàn ông nào đó vẫn mặc kệ, cố ý không nói cho cô biết.

“Ngoan, ngủ đi.” Khóe môi của Đằng Cận Tư nhếch lên thành một đường cong nhộn nhạo, cánh tay dài bao quát, bao lấy cô ở trong lòng mình, hai người điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái nhất, nhắm mắt lại tiến vào giấc ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua lụa mỏng rơi vào trong phòng, ánh sáng màu bạc nhạt đập lên cơ thể hai người, mờ ảo giống như một tấm lụa mỏng, lay động đung đưa

304. Chương 305: Vợ Yêu Thật Khó Nuôi Mà!

Bên trong phòng bệnh cao cấp tại bệnh viện nhân dân thành phố C, mấy ngày nay người đến người đi, nói liên không dứt, căn phòng chất đầy hoa tươi trái cây, khắp nơi tràn đầy hương vị tươi mát, nhưng trên giường bệnh sắc mặt của Quý Phạm Tây rất ảm đạm, anh rất muốn từ chối tất cả thăm hỏi, nhưng cố tình với chức vị của mình, khiến cho anh không thể từ chối, không phải người tới thăm anh đều là người tốt, có không ít người đều mang ý xấu đến cười nhạo anh, nói vài câu châm chọc.

Anh nằm ngửa ở trên giường, trong lòng lạnh lẽo, mình đã thành dáng vẻ như thế, còn cầu gì nữa, đành chỉ cuộc đời chính trị, từ đó biến thành một người tàn phế, nửa đời sau chỉ có thể dựa vào xe lăn mà sống, sống không thể yêu.

Khi bác sĩ trưởng gõ cửa đến kiểm tra cho anh, anh chỉ lạnh lùng khạc ra một câu nói, “Đi ra ngoài! Tôi không cần kiểm tra!”

Bác sĩ trưởng rất bất đắc dĩ, cũng ba ngày rồi, thị trưởng Quý vẫn trị liệu tiêu cực, cứ thế mãi, tất nhiên sẽ bỏ qua thời kỳ trị liệu tốt nhất, đến lúc đó. haizzz.

“Thị trưởng Quý, chỉ cần ngài tích cực phối hợp trị liệu với chúng tôi, chân của anh nhất định có thể hồi phục.” Ông tiếp tục khuyên tận tình, hy vọng có thể khuyên được ngài thị trưởng ngoan cố này, chỉ tiếc vẫn vô ích.

“Đi ra ngoài!” Giọng nói của Quý Phạm Tây còn lạnh hơn vừa rồi, rõ ràng lời của bác sĩ trước sau không giống nhau, sau khi phẫu thuật anh từng mơ hồ nghe bọn họ nói chân mình chỉ có hi vọng mong manh, dù cố gắng làm trị liệu cũng chưa chắc có thể đứng lên, nhưng trước mặt anh lại nói khác, xem anh là đứa trẻ ba tuổi sao? Nói vài câu thì có thể lừa dối anh sao?

Bác sĩ than thở xoay người đi ra ngoài, đúng lúc ở ngoài cửa ra vào đụng phải Đằng Cận Tư đang chuẩn bị đi vào, vì vậy, anh cũng không cần gõ cửa, trực tiếp bước vào, nói một câu hai nghĩa: “Trên hành lang tôi đã nghe thấy tiếng ầm ỹ, còn tưởng rằng là đứa trẻ nào búống bình, nhưng không nghĩ tới là thị trưởng Quý!”

Quý Phạm Tây không vui nhìn anh một cái, không hiểu đột nhiên anh tới làm gì, không có khả năng là cố ý chạy tới nói mấy lời giễu cợt mình chứ? Những ngày qua anh đã nghe nhiều lắm rồi, không thua câu này.

“Hôm nay cũng không biết là trận gió nào, lại thổi người bận rộn như Đẳng thiếu gia tới, thật hiếm có!” Anh cũng không cam chịu yếu thế, cho dù anh không thể ra khỏi xe lăn, nhưng dù sao hai người cũng là tình địch, khúc mắc không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết.

Đẳng Cận Tư không để ý tới lời nói của anh, tự đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, hai chân bắt chéo, nhìn chung quanh căn phòng một lượt, sau đó nhìn chăm chăm anh, “Thường nghe nói nhân phẩm của thị trường Quý tốt thế nào, một lòng vì lợi ích của quần chúng nhân dân, không ngại cực khổ chạy đông chạy tây, tạo thành hình tượng chính trị viên tốt đẹp, nhưng trong mắt của tôi, lại không hẳn là vậy. Thật ra thì, tất cả cũng chỉ là quảng bá, nhờ vào đó để che giấu sự trống rỗng trong lòng của anh mà thôi, còn không biết xấu hổ tự nói mình xuất thân từ quân nhân, nếu như tôi mà là chiến hữu của anh, sẽ cảm thấy xấu hổ vì anh, quân nhân, là cơ thể bằng sắt, chí khí to lớn, sẽ không dễ dàng bị bất kỳ khó khăn nào đánh gục! Nhưng anh tự nhìn lại bản thân mình xem, nếu không thì tôi lấy cái gương cho anh tự soi? Trong mắt vô hồn mặt mũi tiêu tụy không hề có ý chí chiến đấu như một đồ vô dụng là thị trường Quý anh sao? Thật mất mặt!”

“Phép khích tướng vô dụng với tôi.” Giọng nói của Quý Phạm Tây run rẩy, nhưng giọng của anh vẫn rất lạnh, không thể không thừa nhận, những lời nói của Đẳng Cận Tư đã tác động đến anh, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ vì lời nói của anh ta mà phần chân lại, một khi trái tim đã nguội lạnh, có thể chỉ vì vài ba lời của người khác thì đã bị thuyết phục hay sao?

“Tôi khinh thường sử dụng phép khích tướng với anh, những lời này đều là suy nghĩ thật sự trong lòng tôi, đồ vô dụng, trước kia, tôi còn cảm thấy anh là một người đàn ông có chí khí, mới xem anh là đối thủ, hôm nay xem ra, là tôi đã nhìn lầm người, anh, hoàn toàn không xứng đáng thích nài con! Có ấy cũng sẽ không thích loại đàn ông cả ngày lẫn đêm chỉ biết là câu kinh kiêu ngạo như anh. Có lẽ, chúng tôi đều sai lầm rồi, hành động của anh hoàn toàn không xứng là đàn ông! Anh đang trốn tránh, trốn tránh trách nhiệm anh nên đeo trên vai, tình nguyện ngồi trên xe lăn trôi qua cả đời.” Đột nhiên Đẳng Cận Tư phát hiện mình rất có thiên phú biểu diễn, có thể nói đến sinh động như thật, vẻ mặt và giọng nói phối hợp không chê vào đâu được.

Sau khi nói xong, anh liền đứng dậy rời đi, đánh rần chỉ có thể đánh bảy tấc, lời nên nói anh đã nói xong, nếu Quý Phạm Tây là đàn ông thì nên tỉnh lại, nếu không cả đời này anh ta xem như xong, vĩnh viễn chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Sau khi nghe được tiếng cửa đóng lại, Quý Phạm Tây mới lơ mơ phát hiện ra, có thể nói, trong những ngày qua Đẳng Cận Tư là người mắng anh dữ và tàn nhẫn nhất, những người khác thì kiên nhẫn khuyên anh, chỉ có anh ta là trách móc thẳng thừng, làm cho anh cảm thấy ngượng, không thể không nói, lời của anh ta đều nói trúng tim đen của anh.

Cho tới nay, anh đều vì mình là một quân nhân mà kiêu ngạo, cho dù rời khỏi quân đội, anh vẫn hoài niệm tình nghĩa cách mạng như cũ, không chấp nhận bị người khác trách móc phê bình, lời nói của Đẳng Cận Tư tương đương với việc sỉ nhục anh, hoàn toàn vạch trần suy nghĩ mà anh không muốn bộc lộ ra ngoài.

Anh thật sự chỉ là một người đàn ông kiêu ngạo câu kinh sao? Kiêu ngạo? Sao có thể dùng từ này trên người anh? Làm cho anh cảm thấy khó chịu, trong lòng không rõ làm cảm giác gì.

Chiều nay, anh suy nghĩ rất nhiều, từ hồi đại học gặp được Hiểu Hiểu, sau đó cùng nhau được chọn vào đại đội Phi Ưng, sau đó chính là cuộc sống huấn luyện vừa gian khổ vừa vui sướng, cho đến khi Hiểu Hiểu gặp chuyện không may, bản thân mất đi mất đi niềm tin vào cuộc sống, sau đó đi du lịch mấy năm, làm cho anh hiểu rõ sắc thái cuộc đời, thấy được rất nhiều dân tộc miền núi sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng không thể tự thoát ra được, đã tác động mạnh mẽ vào tâm trí anh, khiến cho anh quyết chí trở thành một quan chức tốt vì nhân dân.

Vậy mà hôm nay, thế nhưng chỉ bởi vì chân bị thương mà anh tự giận mình, Đẳng Cận Tư nói đúng, anh không xứng thích Chân Chân, anh thật sự không xứng với.

Buổi sáng thứ sáu, thời tiết rất tốt, phía trên bầu trời xanh bao la không có một gợn mây nào, gió nhẹ nhàng thổi lất phất, gió mát thiên nhiên nhẹ nhàng khoan khoái, thấm vào ruột gan.

Trước cửa cục dân chính, luôn là cảnh tượng nam nữ ra vào nối liền không dứt, một chiếc xe Cayenne màu đen xa hoa chậm rãi dừng sát chỗ đậu xe, cửa xe mở ra, một nam một nữ bước xuống, lập tức khiến người đi đường liên tục quay lại nhìn, chỉ vì phong cách và vẻ ngoài của hai người này quá xuất chúng.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang đen xậm, cao lớn tuấn lãng; người phụ nữ mặc một chiếc áo đầm trắng tinh, xinh đẹp thanh lệ, hai người nắm tay nhau đi tới cửa cục dân chính, ở giữa hàng lông mày không giấu được tình ý, không khó nhìn ra hai người họ vô cùng yêu nhau, bọn họ chính là Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân.

Hôm nay cố ý trốn việc tới làm giấy hôn thú, thật sự là rất có ý nghĩa kỷ niệm.

“A Tư, bên trong rất nhiều người, phải xếp hàng đợi tới khi nào đây?” Lương Chân Chân hé mở đôi môi đỏ mọng, chau mày lại nhìn về đội ngũ thật dài phía trước.

“Nếu không anh gọi điện thoại cho người ta tới xử lý?” Đằng Cận Tư ôm eo của vợ yêu.

Lương Chân Chân nũng nịu đánh anh một cái, “Đừng mà! Như vậy sẽ không có cảm giác linh chứng, vẫn nên từ từ xếp hàng thôi.”

Đằng Cận Tư rất oan uổng, anh đây không phải là làm theo lời nai con nói sao? Tại sao lại biến thành anh không đúng, vợ yêu thật khó nuôi mà!

Vì vậy, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tư cùng với vợ đứng xếp hàng đăng ký, may mắn ở đây không có đám chó săn và phóng viên, bằng không nhất định trang đầu tin tức giải trí ngày mai chính là Đằng thiếu và vợ đứng xếp hàng ở cục dân chính để đăng ký kết hôn, tuyệt đối sẽ náo động cả thành phố C.

Khi thấy ảnh chụp của hai người dán gần nhau ở trên tờ giấy màu hồng, không thể nói rõ sự vui sướng trong lòng, mới vừa rồi lúc đi vào còn chưa có cảm giác đặc biệt gì, nhưng lúc đi ra, loại cảm giác vui sướng phát ra từ trong lòng đúng là không có cách nào hình dung được, cầm hai tờ giấy hồng trong tay đồng nghĩa với việc sau này hai người sẽ trói buộc nhau, sống cùng nhau, chia sẻ niềm vui cùng nhau, cùng nhau gánh chịu khổ sở, cho dù xảy ra chuyện gì, đều sẽ có nhau.

Loại cảm giác này, thật sự rất kì diệu!

“Ôi! Em thật sự kết hôn rồi.” Lương Chân Chân nắm chặt tờ hôn thú, tâm tình kích động, thậm chí có chút không dám tin.

“Đúng, từ nay về sau, chúng ta không bao giờ rời xa, bà xã ngoan, đưa giấy hôn thú cho anh, em lơ mơ như vậy, ngộ nhớ làm rớt thì sao?” Đằng Cận Tư rất lo lắng ngày nào đó đột nhiên không tìm thấy giấy hôn thú.

“Đừng! Đây là của em, em muốn tự mình giữ.” Lương Chân Chân không chút suy nghĩ trực tiếp từ chối, khóe môi hơi cong lên, cười đến đắc ý.

“Ng ngoan, nghe lời.” Đằng Cận Tư đưa tay ra lấy.

Lương Chân Chân dứt khoát giấu nó ở phía sau, cười chạy trốn.

“Đừng giỡn, thứ quan trọng như vậy phải cất giữ cẩn thận.” Giọng điệu của Đằng Cận Tư cương chiều, trong tròng mắt đen nồng nàn tình cảm.

“Chúng ta mỗi người một tờ, giữ gìn giúp nhau!” Lương Chân Chân bĩu môi, vào lúc hai người đang đùa giỡn, đột nhiên điện thoại của cô vang lên, màn hình hiển thị: Giai Ny.

Nhất thời không còn tâm trạng đùa giỡn, hơi nhíu lông mày, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, sau đó ần nút nghe, bên kia lập tức truyền đến tiếng khóc thật nhỏ, trong nháy mắt trái tim của cô xoắn lại, tự dưng bốc lên một cơn tức giận không tên.

“Giai Ny, tên khốn Quan Hạo Lê kia bắt nạt bạn sao?” Trong giọng nói đầy tức giận, ước gì hiện tại có thể xông tới hung hăng đánh tên khốn kia.

305. Chương 306: Rời Đi

Chân Chân, bây giờ mình nên làm gì đây? Giọng nói của Tiết Giai Ny nức nở.

Đây là lần đầu tiên Lương Chân Chân thấy đáng vẻ đau lòng rơi nước mắt của bạn tốt, trong lòng khó tránh khỏi hơi không thoải mái, “Giai Ny, bây giờ bạn ở đâu? Mình đến chỗ bạn.”

Cô hoàn toàn quên mất mình mới vừa cầm giấy hôn thú, còn phải đi ăn mừng với ông xã, có rất nhiều chuyện đang chờ cô, nhưng bây giờ, cô đã ném những chuyện này ra ngoài chín tầng mây.

Tiết Giai Ny báo địa chỉ rất nhanh, Lương Chân Chân nói lập tức sẽ qua đó, sau khi nói xong mới ý thức được Đằng Cận Tư vẫn đứng ở bên cạnh mình, mà trên tay cô còn cầm giấy hôn thú hai người mới vừa đăng kí, không khỏi lấy lòng đi tới, ôm cánh tay của người đàn ông nào đó, nũng nịu kêu một tiếng, “Ông xã, tâm trạng của Giai Ny không tốt, em. muốn đến chỗ cô ấy.”

“Cho nên, em chuẩn bị vứt bỏ ông xã của mình cô đơn lẻ loi một mình đi ăn mừng ngày vui của hai chúng ta?” Trong mắt của Đằng Cận Tư đầy uất ức.

“Ông xã, người ta cũng rất bất đắc dĩ! Giai Ny cô ấy khóc đến rất đau lòng, với lại anh cũng có một nửa trách nhiệm.” Chợt Lương Chân Chân chìa mũi nhọn về phía anh.

“Anh? Có liên quan gì tới anh?” Đằng Cận Tư không hiểu.

“Đương nhiên có liên quan rồi! Người đàn ông hại cô ấy đau lòng không phải là bạn tốt nhất của anh sao, chẳng lẽ anh không cần chịu trách nhiệm sao? Hơn nữa, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cũng là do chúng ta sắp xếp, cho nên nói, hôm nay bọn họ đi tới bước này, hai chúng ta đều có trách nhiệm.” Lương Chân Chân nói đạo lý rõ ràng.

Đầu của Đằng Cận Tư đầy vạch đen, lời nói của nai con khiến anh đành chịu, Lê tử và Giai Ny gặp nhau chỉ có thể nói là chuyện đã được định trước, anh và nai con nhiều nhất chỉ có thể xem như là giạt dây, còn bây giờ, anh tin tưởng Lê tử thật sự thích Giai Ny, mình rất hiểu rõ cách làm người của cậu ta, tuyệt đối không sai!

Có điều sao hôm nay lại cãi nhau nữa đây? Anh hơi khó hiểu, xem ra anh cũng phải tìm Lê tử tâm sự một chút, không giải quyết được việc của cậu ta và Giai Ny, mình và nai con cũng đừng nghĩ đến chuyện sống yên ổn.

“Có thể đi, buổi tối, em phải bồi thường anh.” Anh lại gần cô, nói xong làm bộ đáng thương.

“Ừ.” Trong lòng Lương Chân Chân cũng cảm thấy hổ thẹn với anh, vừa mới cầm giấy hôn thú xong đã vứt bỏ anh, hình như có hơi quá đáng ~~ cho nên nhón chân lên khẽ chạm lên môi anh hai cái, xoay người muốn đi, lại bị anh ôm eo dùng ngón tay chỉ vào môi mình, ý bảo còn muốn.

Lương Chân Chân không có cách nào, chỉ có thể hôn liên tục mấy cái ở trên môi anh, “Được rồi..., xung quanh có rất nhiều người.” Gương mặt bởi vì xấu hổ mà đỏ ửng.

“Cô ấy ở đâu? Anh đưa em đi.” Đằng Cận Tư ôm eo của bà xã, trong mắt đầy tình cảm, đối với cô, anh chỉ muốn cưng chiều thật nhiều.

“Ừ, chung cư đường Cẩm Hoa.” Lương Chân Chân mở cửa xe chui vào ghế lái phụ.

Lương Chân Chân lấy chìa khóa ra trực tiếp mở cửa, nhà trọ độc thân này là nơi mà bọn cô thường xuyên tụ tập lúc học đại học, Tiết Giai Ny cố ý đưa cho cô một cái chìa khóa, bày tỏ cửa nhà mình luôn rộng mở đón chào cô, cho cô toàn quyền tin tưởng.

Vào cửa liền nhìn thấy Tiết Giai Ny ôm hai đầu gối ngồi co rúc ở trên ghế sa lon, đáng vẻ cực kì sa sút, khắp khuôn mặt đầy nước mắt, cô đau lòng đi tới, ôm bờ vai của cô ấy, “Giai Ny, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Quan Hạo Lê đâu?”

“Chân Chân, tại sao chân tướng là như vậy? Mình cảm thấy ông trời như đang đùa giỡn mình, đến bây giờ mình cũng chưa bình tĩnh lại, cứ có cảm giác tất cả giống như đang nằm mơ.” Tiết Giai Ny tựa vào trên vai bạn tốt tự lẩm bẩm, Quan Cảnh Duyệt và Quan Hạo Lê lại là anh em họ, không phải là Quan Cảnh Duyệt yêu người khác, mà mắc bệnh nan y, cho nên mới chia tay với mình, muốn mình hận anh ấy sau đó quên anh ấy đi.

Sao cuộc đời lại máu chó như vậy, tình tiết như tiểu thuyết vậy, làm cho cô khó có thể tiếp nhận, vừa nghĩ tới chàng trai mình đã từng yêu, ở trong bệnh viện chịu mọi hành hạ của bệnh tật, sau đó lặng lẽ rời đi cõi đời này, nhưng trong lúc đó, mình hoàn toàn không biết, còn hận anh.

Trong lòng đau đến không ngừng nghĩ, tại sao lúc cô đã hoàn toàn quên anh chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, chuyện năm đó liền nổi trên mặt nước? Hoàn toàn khác với suy nghĩ trước đây của cô, đã phá vỡ nhận thức trước kia của cô, chân tướng thật tàn khốc!

“Giai Ny, chuyện cũ đã qua, Quan Cảnh Duyệt làm như vậy cũng chỉ vì mong bạn sống tốt, bạn sống vui vẻ mới không phụ tấm lòng của anh ta.” Lương Chân Chân cũng không biết nên khuyên cô như thế nào, hai anh em này đều ngoài dự đoán.

“Ừ, mình hiểu, nhưng trong lòng mình vẫn cảm thấy rất khó chịu.” Tiết Giai Ny không nhịn được rơi nước mắt, cô vẫn cho rằng Quan Cảnh Duyệt đang sống rất tốt ở một nơi nào đó trên trái đất, nhưng năm năm sau lại có người nói cho cô biết, anh đã sớm rời khỏi cuộc đời này, không thể nghĩ ngờ đây là chuyện khảo nghiệm sức chịu đựng của cô nhất.

“Khó chịu thì khóc ra đi.” Lương Chân Chân thấu hiểu vô lương của cô, tình yêu say đắm oanh động trường cấp ba kia, cuối cùng kết quả lại là như vậy, cũng khó trách Giai Ny cảm thấy khó chịu.

“Huhu.” Tiết Giai Ny nằm ở trên vai bạn tốt gào khóc, vì Quan Cảnh Duyệt, cũng vì chính cô.

Sau khi khóc hai người ngồi trên ghế sofa trò chuyện, trong lòng đều là sự cảm khái.

“Giai Ny, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, cuộc sống luôn phải nhìn về phía trước, mình càng muốn biết tối hôm qua bạn và Quan Hạo Lê có xảy ra chuyện gì hay không? Anh ta có bắt nạt bạn hay không?” Lương Chân Chân thở dài, chuyện tình cảm của Giai Ny thật đúng là biến đổi bất ngờ.

“Tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì, anh ấy nói với mình rất nhiều, mình không muốn nghe, đuổi anh ta ra ngoài.” Thái độ của Tiết Giai Ny hơi phức tạp, cô cũng biết chuyện đã qua nhớ lại cũng vô dụng, có điều trong lòng vẫn cảm khái, có cảm giác vận mệnh trêu đùa.

“Hả. Bạn đuổi anh ta đi, anh ta thật sự đi? Hai người không hề ngồi xuống nói chuyện rõ ràng sao?” Lương Chân Chân không thể tin mà hỏi.

Tiết Giai Ny ôm đầu gối, “Anh ta lừa mình, lừa gạt tình cảm của mình, còn có chuyện gì mà nói?”

“Anh ta còn chưa giải thích với bạn sao? Không nói gì sao? Chẳng lẽ hai người. Cứ chia tay như vậy? Quan Hạo Lê đúng là một tên khốn kiếp!” Ngữ điệu của Lương Chân Chân xoay chuyển, bất bình giùm bạn tốt.

“Chân Chân, mình muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu thêm vài năm, vừa đúng lúc đổi hoàn cảnh để bình tĩnh lại.” Đột nhiên Tiết Giai Ny nói.

“Cái gì? Ra nước ngoài đào tạo? Bạn đã suy nghĩ kĩ chưa?” Về mặt của Lương Chân Chân khoa trương, hơi kinh ngạc với quyết định của bạn tốt.

“Ừ, tối hôm qua cả đêm mình không ngủ, suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất, vừa tránh khỏi việc hai người thường xuyên gặp mặt, cũng cho nhau thời gian suy nghĩ rõ ràng, không phải vẹn cả đôi đường sao?”

“Giai Ny, bạn là đang trốn tránh, không giải quyết được vấn đề.”

“Nói mình trốn tránh cũng được, không muốn đối mặt với thực tế cũng được, mình thật sự muốn rời khỏi đây, quá nhiều việc khiến mình không thở nổi, mình cần không khí mới mẻ.” Tiết Giai Ny thở dài.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lương Chân Chân cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cô nhớ tới cảnh tượng mình rời đi ba năm trước, lúc đó cảm giác của cô còn mãnh liệt hơn Giai Ny, mỗi lần hô hấp cũng thấy đau, hành hạ linh hồn của cô, làm cho cô không gượng dậy nổi.

“Cũng tốt, đi ra ngoài giải sầu là một chọn lựa không tồi, Giai Ny, còn nhớ mình ba năm trước không? Tin tưởng mình, bạn cũng có thể.” Lương Chân Chân cầm tay bạn tốt, lúc này cô chỉ muốn nói cho cô ấy biết, mình mãi mãi sẽ ủng hộ cô ấy vô điều kiện.

“Ừ.”

Bệnh viện nhân dân thành phố C.

Quý Phạm Tây bắt đầu phối hợp tất cả trị liệu, cũng chủ động yêu cầu tiến hành làm xạ trị, khiến tất cả bác sĩ đều kinh ngạc, trong lòng đầy nghi ngờ: sao đột nhiên thị trường Quý nghĩ thông suốt rồi? Không phải lúc trước dù như thế nào anh cũng không chịu phối hợp trị liệu sao?

Sau khi ba Quý và mẹ Quý biết thì vui mừng không sao tả được, cố ý ở nhà làm nhiều món ăn ngon mang tới bệnh viện cho con trai ăn, lòng tràn đầy vui mừng, kéo tay của con trai nói rất nhiều lời thân thiết.

“Tây Tây, mẹ cũng biết con là người hiểu lý lẽ, nghĩ thông suốt là tốt rồi, mẹ hỏi bác sĩ chuyên gia, đều nói tỉ lệ hồi phục của con rất cao.” Mẹ Quý cười ha hả nói, thấy con trai tiến hành bước trị liệu đầu tiên, tâm trạng cực kỳ tốt.

“Cha, mẹ, trước đó vài ngày làm cho cha mẹ lo lắng, là con trai bất hiếu.”

“Chỉ cần con khỏe mạnh, là sự hiếu kính lớn nhất đối với ba mẹ.” Giọng nói của mẹ Quý nghẹn ngào nắm tay của con trai.

Điều này cũng làm cho Quý Phạm Tây càng thêm kiên định quyết tâm muốn đứng lên, lời nói của Đảng Cận Tư làm cho anh suy nghĩ rất nhiều, cũng đánh tỉnh anh, nhớ lại hành động mấy ngày nay của mình, trong lòng hiểu rõ ràng anh ta nói không sai, mình quả thật không giống một người đàn ông, quá hèn nhất!

Cho nên, anh quyết định phần chần trở lại, nói cho mọi người biết Quý Phạm Tây anh là một người đàn ông đội trời đạp đất, sẽ không bị bất kỳ khó khăn nào đánh ngã, tất cả khó khăn khốn khổ đối với anh mà nói đều như một sự rèn luyện.

Buổi tối Lương Chân Chân vừa về tới nhà, liền nhận được tin tốt này, khoe môi cong lên, thành một nụ cười ấm áp, cô biết, đây là công lao của A Tư, không thể không thưởng cho anh thật tốt.

306. Chương 307: Xảy Ra Chuyện Lớn

Trong tuần này, có tin tức tốt cũng có tin tức xấu, việc đáng vui mừng là rốt cuộc Quý đại ca đã bắt đầu trị liệu, việc khiến người khác phiền muộn chính là Tiết Giai Ny và Quan Hạo Lê chia tay, một mình đến Italy đào tạo chuyên sâu, không biết tung tích.

Lúc đầu, Lương Chân Chân còn tưởng rằng anh ta bay đến Italy tìm Giai Ny, còn cảm thấy anh ta trẻ nhỏ dễ dạy, biết đau tiếc, nhưng sau đó mới từ trong miệng ông xã biết được anh ta bị người nhà liên tục gọi điện ép buộc quay về, thừa kế gia nghiệp, cô rất kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

“Bác sĩ Quan trở về thừa kế gia nghiệp? Sao chưa từng nghe anh ta nói qua?” Lương Chân Chân rất hiếu kỳ, cô vẫn cho rằng Quan Hạo Lê là một cô nhi, bởi vì quen biết anh ta lâu như vậy chỉ thấy anh ta một thân một mình, chưa bao giờ nhắc tới người nhà, nên trong tiềm thức cô có suy nghĩ đó.

Vậy mà, mấy ngày trước đột nhiên nhảy ra một đứa em họ, hôm nay lại nhảy ra người nhà của anh ta, thật sự làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi, không có biện pháp thích ứng.

“Lê tử đã rời khỏi gia đình rất sớm, một thân một mình lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm, học y là sở thích của cậu ấy, cậu ấy không có hứng thú thừa kế gia nghiệp, cậu ấy muốn kéo dài chuyện này, nhưng cuối cùng cũng không trốn tránh được.” Đằng Cận Tư giải thích.

“Hả. Như vậy à! Vậy anh ta và Giai Ny thì sao đây? Chẳng lẽ cứ chia tay như vậy?” Lương Chân Chân rúc vào trong ngực ông xã, vẻ mặt hơi lo lắng.

Đằng Cận Tư cương chịu sờ đầu nhỏ của cô, “Chúng ta không xen vào được chuyện tình cảm của người khác, phải để tự bọn họ giải quyết, ngoan, đừng lo lắng.”

“Ừm, biết rồi.” Lương Chân Chân đáp một tiếng ngã vào trong ngực ông xã, trong lòng yên lặng lắm lắm: Giai Ny, bạn nhất định phải hạnh phúc.

Từng ngày trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến cuối thu, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, Lương Chân Chân vẫn đi làm ở Đài Truyền Hình, vẫn làm phóng viên nhỏ như cũ, sau khi trải qua những lời bịa đặt vô căn cứ, cô đã trở nên kiên cường, con người luôn từ từ trưởng thành, trước sau gì cũng phải thích ứng với xã hội.

Chuyện cô và Đằng Cận Tư đăng kí kết hôn, không có công khai với bên ngoài, cô cảm thấy một khi bị người khác biết được, mình đừng nghĩ đến chuyện đi làm yên ổn, khoác trên mình một vòng sáng lớn như vậy, nhất định ánh mắt người khác nhìn cô sẽ khác biệt.

Haizzz. Cô vậy mà cũng rơi vào cảnh kết hôn bí mật đang phổ biến bây giờ, thật bất đắc dĩ mad!

Gửi tin nhắn cho Quý đại ca, hỏi thăm tình hình sức khỏe gần đây của anh, biết được anh đã có thể đứng lên mà không cần dựa vào nạng, trong lòng rất vui mừng, trả lời: cố gắng lên! Anh nhất định làm được!

Tự dưng tâm trạng tốt hơn, cô không biết A Tư đã nói gì với Quý đại ca, lại có thể làm cho anh ấy nghĩ thông suốt, mỗi lần hỏi anh đều không được gì, vừa dấm vừa xoa cũng không có ích, cuối cùng cô không thể không từ bỏ, cũng được, chỉ cần Quý đại ca có thể khỏe là đủ rồi, quá trình hoàn toàn không quan trọng.

“Chân Chân, bạn mau xem tin tức này.” Đột nhiên Lâm Tịnh đến gần kéo áo cô, ánh mắt ý bảo cô xem máy vi tính.

“Tin mới gì làm cho cậu kinh ngạc như vậy!” Lương Chân Chân tươi cười nhìn, khi nhìn thấy tiêu đề nổi bật trong máy vi tính thì trong lòng không nhận được “Lộp bộp”: Tập đoàn Đế Hào Tư đang xây dựng vườn hoa quốc tế Nhã Lam tại chung cư F thì bên trong xảy ra một vụ cháy, có một người chết ba người bị thương.

“Một người chết ba người bị thương?” Cô không nhận được tự lắm lắm, nghiêm trọng như thế? Sao vô duyên vô cớ lại cháy cơ chứ? Bây giờ chắc A Tư đang rất bận, do dự lấy điện thoại ra, trong lòng đầy lo lắng, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho anh, nghe giọng nói của anh.

Lúc này quả thật Đằng Cận Tư đang bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, buổi sáng vừa tới công ty đã bị tin tức vụ cháy oanh tạc, cổ tình còn liên quan đến mạng người, hơn nữa còn bị người có ý dâm thọt truyền thông, trước tiên anh phải làm sáng tỏ từng bước, sắp xếp lại từng sự việc, anh nghi ngờ có người cố ý gây ra, có ý định gây khó dễ cho anh.

Kể từ khi anh tiếp nhận tập đoàn Đế Hào Tư đến nay, quả thật có không ít kẻ thì ở trên thương trường, đại đa số đều ghen tỵ vì anh có tiền có thế, không ít người ngầm ngáng chân anh, đều bị anh xử lý trong yên lặng, bây giờ ngược lại người này rất thông minh, ra tay ở trên công trường của anh, làm cho anh trở tay không kịp.

“Nam Cung, gọi người phụ trách công trình vườn hoa quốc tế Nhã Lam đến đây.” Sắc mặt của anh u ám, giọng điệu lạnh lùng.

“Vâng” Nam Cung Thần khom người lui ra, trong lòng hiểu rõ ràng tâm trạng của cậu chủ rất không tốt. Quả thật chuyện ngày hôm nay rất nghiêm trọng.

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc, người phụ trách công trình vườn hoa quốc tế Nhã Lam Tăng Kế Minh đang đứng run rẩy ở đằng kia, đầu cúi xuống thật thấp, rất rõ ràng là đang kiểm điểm sai lầm.

“Vụ cháy sáng sớm hôm nay là chuyện gì xảy ra?” Giọng nói của Đằng Cận Tư lạnh lẽo không mang theo chút tức giận nào, trông mắt đen lạnh thấu xương nhìn Tăng Kế Minh đang cúi đầu đứng ở đằng kia.

“Thưa tổng giám đốc, tan làm chiều hôm qua, tôi còn dẫn theo một đám người phụ trách kiểm tra hiện trường một lần, không phát hiện có bất kỳ vật phẩm nào có khả năng gây ra cháy nổ, vụ cháy sáng sớm hôm nay, thật sự là. không thể tưởng tượng nổi, có điều, tôi đã cho người đi tìm nguyên nhân gây ra vụ cháy, rất nhanh sẽ có kết quả.” Tăng Kế Minh nói lấp bắp, đẩy sạch sẽ trách nhiệm trên người mình, sợ bị tổng giám đốc trách móc.

Khóe miệng của Đằng Cận Tư nhếch lên thành một nụ cười lạnh, trước kia từng nghe nói qua người này thiếu trách nhiệm, không ngờ lại nhát gan sợ phiền phức như thế, chỉ sợ ôm thêm trách nhiệm vào mình, đồ vô dụng!

“Trực tiếp đến phòng tài vụ, thanh toán toàn bộ tiền lương, đi đi!” Anh nhẩn tâm sa thải một quản lý thiếu trách nhiệm, đây chính là nguyên tắc làm việc của anh, quả quyết lưu loát, không dây dưa dài dòng.

“Tổng giám đốc, chuyện này không thể trách tôi! Tôi trên có già dưới có trẻ, ngài làm ơn cho tôi thêm một cơ hội đi, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức điều tra rõ việc này.” Tăng Kế Minh khóc lóc cầu xin.

“Đi ra ngoài!” Đằng Cận Tư không muốn nhiều lời, như vậy đã là ban ơn với anh ta, vô dụng chỉ có thể “Cút”.

Trong lòng Tăng Kế Minh có khổ mà không nói được, chuyện này nhất định là kẻ thù của tổng giám đốc gây ra, muốn bôi xấu danh tiếng của anh, mình nhiều nhất chỉ có thể coi là người chết thay, còn rơi vào kết cục bị sa thải.

Sau khi bên trong căn phòng khôi phục sự yên tĩnh, Đằng Cận Tư lấy tay nâng trán, giữa hai hàng lông mày nhuộm đầy vẻ u sầu, rốt cuộc là ai làm chuyện này? Trăm phương ngàn kế làm như vậy chẳng qua chỉ là làm cho anh mất hết danh tiếng, tuy nói tập đoàn Đế Hào Tư có rất nhiều sản nghiệp, nhưng trong công ty vẫn chủ yếu kinh doanh bất động sản, danh tiếng trong bất động sản cũng rất tốt, buôn bán hoặc cho thuê nhà cửa trải rộng khắp nơi.

Hôm nay, bởi vì vụ cháy gây ra mạng người làm ảnh hưởng đến danh tiếng tốt đẹp, thậm chí sẽ bị người khác đồn bậy, chỉ cần có chút vấn đề nhỏ đều sẽ bị bôi mớ, làm mất hết uy tín của anh.

Suy nghĩ những chuyện sẽ xảy ra thì trong lòng anh đã cảm thấy phiền muộn, trong trông mắt đen hẹp dài thoáng qua một tia nguy hiểm, ai mà không biết khí phách của Đằng thiếu anh trên thương trường, lại dám nghĩ đến chiêu như vậy để tổn hại anh, có thể thấy được đối thủ này rất thông minh, rốt cuộc là ai?

Đang ở trong lúc anh suy tư, chuông điện thoại vang lên, trên đó hiển thị: nai con mà A Tư yêu nhất, sau đó còn có một loạt hình trái tim hồng phấn bay qua.

Ách. Quá không phù hợp với phong cách của anh, hình như tối hôm qua nai con có lấy điện thoại của anh chơi, sau đó giúp anh cài đặt cái gì đó, lúc ấy cô ấy vẫn ngồi ở đó len lén cười khúc khích kia mà, thì ra chuyện là như vậy, khóe môi nở một nụ cười dịu dàng, ấn nút nghe, giọng nói dịu dàng như nước.

“Bà xã.”

A Tư, em mới xem tin tức. Lương Chân Chân lo lắng nói.

Đằng Cận Tư hoài nghi, còn tưởng rằng lúc này nai con tìm anh có chuyện gì, thì ra là thấy tin tức buổi sáng, biết cô lo lắng cho mình, liền dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, không cần lo lắng, anh không sao.”

A Tư, giữa vợ chồng phải có phúc cùng hưởng có khổ cùng chịu, anh đừng gạt em, chuyện này lớn như vậy, không riêng gì báo chí, ngay cả trên web cũng rất nóng nẩy, bình luận phía dưới rất khó coi, phóng đại chuyện rất gấp đôi, rất rõ ràng đây là vu khống! Giọng của Lương Chân Chân rất tức giận.

“Nai con, nhất định phải nhớ kỹ, chuyện này em đừng tham gia, nếu như lãnh đạo kêu em đến hiện trường phỏng vấn, tìm cách từ chối, anh không muốn em bị liên lụy vào.” Trong lòng Đằng Cận Tư cảm thấy âm ỉ, nhưng bà xã lại là phóng viên trong đài truyền hình, cho nên anh phải nói trước với cô, tránh cho cô ngốc nghếch chạy đi phỏng vấn, bị người có tâm lợi dụng, vậy thì thảm.

Lương Chân Chân bĩu môi, thật ra thì, cô rất muốn đi điều tra chuyện này, rất muốn làm một chuyện giúp A Tư, mặc dù không có ý nghĩa, nhưng cô vẫn muốn tìm hiểu sự thật, vậy mà A Tư không cho cô tham gia, mặc dù trong lòng không vui, nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý.

ừ, được.

“Bà xã ngoan, tin tưởng anh nhất định có thể giải quyết chuyện này.”

Ừ ừ, anh cũng đừng để mình mệt mỏi qua đó ~ buổi trưa nhớ phải ăn cơm, nếu không. Hừ hừ! Buổi tối cho anh ngủ trên sofa. Lương Chân Chân hừ hừ, khoe môi hơi cong lên, bộ dáng cô gái nhỏ ngây thơ đáng yêu hoàn toàn rơi vào trong mắt Tống Tử Quân đứng ở phía sau.

“Được.” Trong mắt Đằng Cận Tư dâng lên một sự cứng chiều nồng đậm, dịu dàng lên tiếng, sau khi cúp điện thoại xong, anh liền gọi Nam Cung Thần đi vào, dặn dò anh ta một ít chuyện.

307. Chương 308: Gợn Sóng Lưu Động

“Cậu chủ, có một đám người gây chuyện trước cửa công ty, nhất là những người thân của các công nhân đã xảy ra chuyện, giờ bằng hiệu nói muốn. Lên tiếng phê phán cậu, mặt khác, bên phía truyền thông cũng càng ngày càng nhiều, bảo vệ đã ngăn lại, nhưng. Họ thật sự rất lợi hại, chặn kín cửa ra vào, ảnh hưởng chúng ta ra vào.” Nam Cung Thần báo cáo chi tiết tình huống bên ngoài.

“Trước tiên an ủi người thân của công nhân đã chết, tôi đoán rằng có người xúi giục bọn họ, anh phái người đi điều tra, mặt khác, dùng tốc độ nhanh nhất điều tra rõ mọi việc, tôi cần kết quả.” Giọng điệu của Đằng Cận Tư chắc chắn không thể nghi ngờ.

“Vâng, tôi sẽ đi ngay.” Nam Cung Thần nhận lệnh rồi đi, trong lòng biết chuyện lần này không thể khinh thường, ý đồ của đối phương rất rõ ràng, đó chính là phá hỏng danh tiếng của tập đoàn Đế Hào Tư, muốn âm ỉ cho tất cả mọi người đều biết, làm cho uy tín của bọn họ bị giảm xuống, ảnh hưởng không tốt đến tập đoàn.

Đằng Cận Tư vượt huyết Thái Dương bên trán, suy nghĩ biện pháp đối phó, đột nhiên điện thoại trong phòng làm việc vang lên, là thư ký của tổng giám đốc Trương bên công ty Á Thái điện thoại tới, nói rằng dự án hợp tác khai phá lần trước cần phải suy nghĩ lại, sau đó là một loạt từ chối.

Một buổi chiều, anh nhận được nhiều cuộc gọi tương tự như vậy, hoặc nói công ty không đủ vốn, hoặc tìm vài lý do và giải thích từ chối khỏi các dự án hợp tác, trong lòng Đằng Cận Tư hiểu rõ nguyên nhân, có liên quan đến vụ cháy, xem ra ảnh hưởng của việc này ngày càng lớn. Nếu như xử lý chậm trễ, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng sâu sắc, đến lúc đó tổn thất của công ty có thể lên đến trăm triệu.

Ổng kính quay trở lại vào giây phút Lương Chân Chân cúp điện thoại, cô vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy Tống Tử Quân đứng ở đằng kia, ánh mắt đưa giỡn quan sát mình, không khỏi cảm thấy chán ghét anh ta hơn một phần, sao lần nào người này cũng đi theo mình như âm hồn không tan vậy? Hở ra là đứng ở đằng kia giả thần giả quỷ! Có bệnh! Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh ta, trực tiếp đi qua anh ta.

“Một giây trước trên mặt còn đầy hạnh phúc và ngọt ngào, một giây sau nhìn thấy tôi đã bày ra vẻ mặt chán ghét, tôi đáng ghét như vậy sao? Hay là cô cố làm ra vẻ thanh cao?” Tống Tử Quân nhú mày, trong lời nói không khỏi châm chọc.

Lương Chân Chân liếc anh một cái, “Cảnh sát Thái Bình Dương quá rộng quá, dính dáng gì đến anh!”

Tống Tử Quân rất tức giận, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú với một cô gái trong thời gian dài như vậy, không ngại bản thân bắt chuyện như thế nào, cô vẫn không lạnh không nóng với mình, luôn có thể khơi lên cơn giận của anh, chống đối như thế, chẳng những không làm anh mất đi hứng thú, ngược lại còn kích thích ý chí chiến đấu của anh.

“Cô thật sự là vợ chưa cưới của Đằng Cận Tư?” Anh chợt đổi đề tài.

“Có liên quan tới anh sao?” Lương Chân Chân không vui hỏi ngược lại, cô cảm thấy trước kia nhất định là mắt mình bị mù, làm sao lại cảm thấy người này còn có dáng vẻ, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt! Ngay cả tin tức anh ta chủ trì cô cũng chẳng thêm nhìn, trừ dối trá vẫn là dối trá!

Ăn quất hai lần, tâm trạng của Tống Tử Quân không cần nói cũng biết, siết chặt quả đấm, mắt càng thêm chăm chú nhìn chằm chằm Lương Chân Chân ở trước mắt, chân phải tiến lên trên một bước, dường như muốn có hành động nào vượt quá.

“Chẳng lẽ trưởng ban Tống muốn sử dụng vũ lực? Sao không nhìn lại ở đây là chỗ nào!” Lương Chân Chân cảnh giác nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, cô không tin anh ta mặc kệ bất cứ giá nào, công khai đánh cô ở trong đài, vậy hình tượng người đàn ông hoàn mỹ của anh ta nhất định sẽ xuống dốc không phanh, anh ta không bỏ được.

Thật sự đã bị cô đoán đúng, Tống Tử Quân tỉnh táo lại, tức giận xoay người đi, bây giờ trên ban công không có ai, nhưng ngộ nhỡ dẫn đến một đám người vây xem, mặt mũi của anh sẽ bị mất sạch, cũng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng hoàn mỹ của anh trong lòng tất cả mọi người.

Nhìn bóng lưng anh ta rời đi, trong lòng Lương Chân Chân thổn thức một hồi, người này luôn xuất hiện phía sau cô thần không biết quỷ không hay, sau đó nói mấy câu khó hiểu, mặc dù giác quan thứ sáu của con gái rất chuẩn, nhưng cô thật lòng không cảm thấy trưởng ban Tống có ý với cô, thật sự khiến người ta nghe mà kinh sợ!

Bữa tối, đi về phòng làm việc, nhìn Lâm Tịnh đang ngồi trên ghế vùi đầu làm việc, “Này, Tịnh tử, cô còn thích trưởng ban Tống không?”

“Đương nhiên còn! Anh ấy là bạch mã hoàng tử duy nhất trong lòng tôi.” Vừa nhắc tới người trong lòng của mình, Lâm Tịnh lập tức biến thành hoa si, mắt hình trái tim, dáng vẻ say mê.

-_-|||

Đầu Lương Chân Chân đầy vạch đen, hoàn toàn bó tay với cô ấy, rốt cuộc là Tịnh tử quá say mê Tống cảm thú? Hay là Tống cảm thú ở trước mặt mọi người nguy trang quá tốt? Làm cho mọi người đều cảm thấy anh ta là một người khiêm tốn ôn tồn nho nhã? Quả thật đúng là lừa gạt!

“Tôi cảm thấy. Cô hãy tìm bạn trai đi.” Cô thở dài, bày tỏ không biết làm gì.

“Nhưng tôi chỉ muốn Tống sư huynh làm bạn trai, Chân Chân, nói cho cô nghe một bí mật! Buổi tối tôi thường mơ thấy anh ấy, trong mơ anh ấy dịu dàng dắt tay của tôi, cho tôi một nụ hôn quý ông, cô biết không? Vì cất giữ nụ hôn kia, một tuần lễ tôi đều không rửa tay.” Lâm Tịnh khoa trương kể lại.

Trời ạ! Tịnh tử hoàn toàn mê muội rồi, đã hết thuốc chữa! Lương Chân Chân đau buồn thầm nghĩ, vùi đầu làm việc của cô, không nói thêm gì nữa.

Đối với một người, một sự việc, mỗi người có cách nhìn và suy nghĩ không giống nhau, mình không có quyền áp đặt suy nghĩ của người khác, nhưng mình có thể nghe vào lỗ tai trái cho ra lỗ tai phải, không để trong lòng.

Hai ngày này, nếu có người hỏi tin chấn động thành phố C nhất là tin gì, không thể nghi ngờ đó chính là việc tập đoàn Đế Hào Tư đang xây dựng vườn hoa quốc tế Nhã Lam tại chung cư F thì bên trong xảy ra một vụ cháy, có một người chết ba người bị thương, sau khi qua hai ngày, tin đồn càng ngày càng thái quá, ít nhất cũng có tới bốn năm phiên bản, tất cả đều chỉ mũi nhọn vào tập đoàn Đế Hào Tư, mấy ngày liên tục cổ phiếu rớt giá nghiêm trọng, tổn thất nghiêm trọng.

“Cậu chủ, người thân của công nhân đã chết không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của chúng ta, nói gì chỉ cần công lý, còn nói. muốn kiện chuyện này lên toà, nếu như kiện ở địa phương không được, sẽ từng bước kiện lên trên.” Nam Cung Thần nghiêm túc nói.

Đặng Cận Tư hừ lạnh một tiếng, “Không lấy tiền? Chỉ cần trả lại công lý? Thật là buồn cười! Chắc hẳn người nọ trả công cho bọn họ rất lớn, nói không chừng còn cam kết gì đó, quả nhiên tâm cơ đủ sâu.”

“Người đi điều tra về nói với tôi, ở giữa đã xảy ra một chuyện nhỏ, lúc đưa chi phiếu cho bọn họ, em trai của người chết do dự, lúc chuẩn bị nhận, bị ánh mắt của cha mẹ ngăn lại, sau đó thái độ mới cứng rắn lần nữa, còn đuổi người của chúng ta ra, hành động rất bạo lực.” Nam Cung Thần bổ sung.

“Như thế xem ra, không phải là không có chỗ đột phá, bắt đầu từ bây giờ, cho người theo dõi đưa em trai đó, điều tra lai lịch của cậu ta, thừa dịp lúc cậu ta ở một mình, dùng lợi ích dụ dỗ.” Trong tròng mắt đen của Đặng Cận Tư thoáng qua một ánh sáng sắc bén.

Nam Cung Thần nhận mệnh gật đầu, lúc chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên nhớ tới chuyện người thân của ba người bị thương kia cũng chọn thái độ không hợp tác, cãi nhau ở bệnh viện, làm phiền những bệnh nhân khác không thể nghỉ ngơi, thật sự là chuyện rất nhức đầu.

“Cậu chủ, người thân của ba người bị thương kia cố ý âm ỉ ở trong bệnh viện, gặp người nào cũng nói không thể làm việc ở công ty chúng ta, may mắn thì chỉ tàn tật, làm không tốt thì chỉ có chết, truyền bá khắp giới truyền thông, những lời đồn đãi này đã truyền ra rộng rãi.”

Đặng Cận Tư nhíu chặt mày, trong lòng anh biết không thể sử dụng thủ đoạn vũ lực với những người này, trước khi chưa điều tra được sự thật, sẽ không có ai tin tưởng tất cả lời giải thích của anh, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể mau sớm điều tra ra nguyên nhân vụ cháy, đặt chứng cứ ở trước mắt người đời, nếu không, nói gì cũng chỉ là nói suông.

“Cậu chủ, vậy. cậu có đi đến bệnh viện thăm những người bị thương kia không?” Nam Cung Thần chần chờ hỏi, nói như vậy, lúc này Đặng thiếu gia nên xuất hiện ở bệnh viện, nhất định sẽ để lại ấn tượng tốt trong giới truyền thông.

“Đến bệnh viện? Anh cảm thấy tôi cần thiết đi sao? Vậy thì anh cảm thấy tôi nên bị quăng rau cải hay hột gà thối? Hay bị nước miếng dìm chết?” Đặng Cận Tư híp mắt, lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Nam Cung Thần lau mồ hôi trên trán, cười làm lành, “Cậu chủ, cậu biết tôi không có ý này, diễn viên trên ti vi đều diễn như vậy, cho nên.”

“Được rồi, để cho bọn họ làm loạn đi, hiện tại tôi cần nhất là —— chân tướng. Mặt khác, để cho tổng thanh tra Lục Dịch phụ trách vườn hoa quốc tế Nhã Lam toàn quyền phối hợp với luật sư, anh ta có thể giúp chúng ta tìm được chứng cứ phản kích.” Đặng Cận Tư cường điệu hai chữ “Chân tướng”.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Trong lòng Nam Cung Thần suy nghĩ: cậu chủ chưa bao giờ đánh trận mà không có chuẩn bị, anh đã đi theo cậu chủ gần mười hai năm rồi, trải qua không ít mưa gió, lúc nào mà không bị hăm hại nghiêm trọng, nhưng cho tới bây giờ cậu chủ đều bình tĩnh, giống như vương giả ở trên cao, lãnh ngạo và khí phách, nhìn những mảnh khoé và âm mưu của bọn sừ nhi, cậu ấy vẫn không biến sắc, tỉnh táo ẩn núp, chờ lúc người khác đắc chí, một kích trí mạng, diệt trừ tai hoạ về sau vĩnh viễn, xuống tay quả quyết ngoan độc, không phải người thường có thể so sánh.

Anh tin tưởng năng lực của cậu chủ, lần này nhất định có thể vượt qua.

308. Chương 309: Hôn Kích Tình

Mãi cho đến lúc tan việc, cửa trước và cửa sau của tập đoàn Đế Hào Tư vẫn còn đầy phóng viên, những người đó giống như không cần ăn uống, cả ngày đứng ở đó cầm máy chụp hình, chỉ vì chờ Đặng thiếu gia hoặc những nhân vật quan trọng khác xuất hiện.

Đột nhiên, một xe Lamborghini màu trắng lái ra từ cửa sau, đám phóng viên nhìn nhau, xe này không giống như phong cách của Đặng thiếu gia, chẳng lẽ vì để tránh bọn phóng viên bao vây nên dùng kế này sao?

Đúng lúc bọn họ do dự có nên ngăn lại hay không, một chiếc xe Cayenne màu đen xa hoa phiên bản có hạn nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Chính là chiếc xe này! Xe chuyên dụng của Đàng thiếu gia!”

“Đuổi theo nó nhanh lên!”

“Đàng thiếu gia ở trong đó!”

“”

Các phóng viên lập tức ủa lên, muốn chặn chiếc Cayenne lại, nhưng tài xế cũng không phải là đèn cạn dầu, sao có thể dễ dàng bị bọn họ ngăn lại như vậy? Khi mọi người dồn hết sự chú ý vào chiếc xe Cayenne thì chiếc Lamborghini màu trắng giống như một mũi tên lao về hướng khác, mà mọi người vẫn còn khổ sở đuổi theo chiếc Cayenne màu đen kia.

Đợi đến khi đuổi theo mấy trăm mét rồi cuộc cũng đuổi kịp thì mới phát hiện trên xe trừ tài xế thì không có một bóng người, chợt cảm thấy bị chơi xỏ, từng người một đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc này hối tiếc đã muộn, người đã sớm rời đi.

Rất dễ nhận thấy, Cayenne chỉ là mồi nhử, Đàng Cận Tư đang ngồi ở bên trong Lamborghini, vốn anh còn muốn lái chiếc xe việt dã Land Rover yêu thích của mình xông ra, nhưng bị Nam Cung Thần ngăn cản, phân tích cái lợi cái hại với anh, cuối cùng, anh quyết định nghe theo đề nghị của cậu ta, vì vậy, mới có một màn vừa rồi.

“Cậu chủ, đến Đàng Trạch hay biệt thự Lan Đình Uyển?” Nam Cung Thần hỏi.

“Đàng Trạch.” Đàng Cận Tư dựa vào chỗ ngồi, môi mỏng khẽ mở, chuyện án mạng vụ cháy âm ỉ lớn như vậy, bà nội rất lo lắng, anh phải trở về cho bà một viên thuốc an thần.

Trong hoa viên Đàng Trạch, Lương Chân Chân trở về sớm hơn một bước, đang giúp bà nội cắt tỉa cành lá, hai người vừa nói vừa cười bàn về kiến thức làm vườn, Đàng lão phu nhân rất vui mừng khi biết cháu dâu cũng có sở thích làm vườn như bà, chỉ ước gì có thể dạy cho cô tất cả những gì mình biết, về sau vườn hoa này phải giao cho cô chăm sóc rồi...!

“Chân Chân, cháu nói thật cho bà nội biết, chuyện lần này báo chí đưa tin có phải rất nghiêm trọng hay không?” Đàng lão phu nhân đột nhiên hỏi.

Lương Chân Chân cắn môi, “Bà nội, đây là có người cố ý hãm hại tập đoàn Đế Hào Tư, thật ra những tin tức kia đều do họ tự biên ra, A Tư đang cố gắng điều tra chân tướng, nên rất nhanh sẽ có thể giải quyết.”

Cô nói như thật, mặc dù bà nội tám mươi tuổi rồi, nhưng cơ thể cũng xem như khoẻ mạnh, mặc dù rất ít khi ra cửa, nhưng mỗi ngày đều sẽ xem tin tức, xem báo chí, biết được chuyện lớn nhỏ xảy ra bên ngoài, muốn lừa gạt cũng không gạt được.

“Haizz. Chân Chân sáng mai đi chùa với bà nội, Cầu Phật Tổ phù hộ A tư có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn lần này.” Ngón tay của Đàng lão phu nhân chuyển động trên vòng tay Phật châu, bộ dáng thành kính.

Bà đã tin Phật hơn ba mươi năm, trong Đàng Trạch còn đặc biệt xây một Phật đường, mỗi ngày thắp hương thờ cúng, hàng năm đều quyên góp cho các ngôi chùa lớn nhỏ khắp cả nước, nhất là những chùa miếu cần tu sửa lần nữa, cho tới bây giờ bà đều quyên tiền số lượng lớn, xem như tích đức cho con cháu đời sau. Cũng vì bà làm từ thiện, còn được đại sư Phổ Tuệ phương trượng nổi tiếng tiếp đón, nói bà là người hữu duyên với Phật.

“Dạ.” Lương Chân Chân vội vàng gật đầu đồng ý.

Hạ Đông đi tới, cung kính nói: “Lão phu nhân, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng xe vang, xem ra là thiếu gia trở về.”

Đằng lão phu nhân liền buông cây kéo trong tay xuống, dắt tay cháu dâu đi đến phòng khách, A Tư trở về thật đúng lúc, bà có chuyện muốn hỏi anh.

Trong phòng khách, Đằng lão phu nhân vừa thấy cháu trai liền chủ động hỏi anh chuyện của công ty, tâm trạng lo lắng.

“A Tư, lần này có nắm chắc không?”

“Dạ, xử lý mọi nguy là điểm mạnh của cháu.” Giọng của Đằng Cận Tư rất tự tin.

“Bà nội tin tưởng cháu.”

Hai bà cháu nói chuyện cứ như vậy là xong rồi, ngắn gọn, thật ra thì Đằng lão phu nhân chỉ cần một câu trả lời khẳng định, cháu trai là do bà nhìn lớn lên, bà rõ ràng tính cách và năng lực của nó nhất, hơn nữa tập đoàn Đế Hào Tư trong tay nó đã 13 năm, tập đoàn phát triển không ngừng, nền móng ngày càng mở rộng, khách sạn trải rộng khắp nơi trên thế giới, cho thấy nó đặc biệt có năng lực kinh doanh.

Trở về phòng, Lương Chân Chân vào phòng tắm trước, cô cho rằng người nào đó sẽ nhân cơ hội len lén đi vào, nhưng tắm xong vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh, trong lòng buồn bực: chẳng lẽ bởi vì chuyện công việc nên quá buồn phiền rồi sao?

Mặc áo ngủ ra ngoài, phát hiện trong phòng ngủ không có một bóng người, liền mở cửa đi đến phòng sách, quả nhiên đèn bên trong sáng, anh đưa lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, cả người mặc một bộ đồ đen, tôn lên các vì sao lấp lánh trên bầu trời, ngay cả bóng đêm cũng không che giấu được sự buồn phiền của anh.

Cô rón rén đi tới, ôm lấy eo của anh từ phía sau, gương mặt dính vào trên lưng của anh, giọng nói êm dịu, “Còn đang suy nghĩ chuyện của công ty sao?”

“Ừ, anh còn có chút việc phải xử lý, em ngủ trước đi.” Đằng Cận Tư cầm hai cánh tay đang ôm eo anh của nai con, nhẹ giọng trả lời.

“Ừm. Anh cũng đừng thức khuya quá, nghỉ ngơi sớm một chút.” Cho tới bây giờ Lương Chân Chân cũng không phải là một cô gái cổ tình gây sự, cô biết bây giờ A Tư đang suy nghĩ về chuyện vụ cháy, chỉ muốn có thể giải quyết nó nhanh chóng, mà mình lại không giúp được gì, việc duy nhất có thể làm chính là không làm phiền anh.

Nói xong, cô liền buông tay chuẩn bị trở về phòng ngủ, lại bị anh kéo tay lại, ôm vào trong lòng, ngay sau đó chính là một nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt, anh hôn rất mạnh mẽ, chiếc lưỡi trơn trượt linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, chui vào, đẩy cái lưỡi thơm tho của cô ra ngoài, hung hăng mút ra tiếng vang, Lương Chân Chân bị lấy sự nhiệt tình của anh, hai cánh tay quấn lên cổ của anh, cố gắng hôn trả lại anh, kết quả nhận lấy sự truy kích mãnh liệt hơn từ anh.

Hai người dán chặt nhau, cũng có thể cảm nhận được biến hóa rất nhỏ của nhau, nhất là Lương Chân Chân, cảm thấy rõ ràng vật cứng rắn chống đỡ phía dưới mình, mà cảm giác trống rỗng trong cơ thể cô cũng đến theo.

“Bà xã.” Đằng Cận Tư không muốn buông cô gái trong ngực ra, hai người đều thở hổn hển, trán kề trán, lỗ mũi kề lỗ mũi, hô hấp phả vào mặt đối phương, một cảm giác tê dại kích thích rất mê người.

“Được rồi, anh làm việc đi, em trở về phòng ngủ.” Lương Chân Chân biết nếu mình không đi, tối nay hai người đừng nghĩ đến chuyện tách ra, cho nên cô bước nhanh chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nai con biến mất sau cánh cửa, khóe môi của Đằng Cận Tư cong lên thành một nụ cười rạo rực, trong lòng ấm áp, uống một ly nước lạnh, ổn định tâm trạng nóng bỏng của mình, sau đó ngồi vào bàn làm việc, mở máy vi tính ra, nhanh chóng đắm chìm vào trong công việc, thời gian nhanh chóng trôi qua, cho đến khi trong bụng truyền đến tiếng kêu, anh mới phục hồi tinh thần lại, nhìn đồng hồ, đã rạng sáng rồi.

Lúc này tất cả mọi người đều đã ngủ, anh muốn ăn cũng không ăn được, đứng dậy rót ly nước nóng cho mình, muốn uống no để không đói bụng, nhưng uống hết một ly lại không đỡ hơn được gì, ngược lại còn đói hơn, vì vậy anh chỉ có thể lặng lẽ đứng dậy đi xuống phòng bếp tìm gì đó ăn.

Còn chưa đến gần phòng bếp, đã nhìn thấy bên trong toả ra ánh sáng màu vàng ấm áp, cùng với bóng lưng màu vàng bên trong, trong lòng cảm thấy ấm áp không nói nên lời, đồng thời cũng rất kinh ngạc sao nai con biết anh đói bụng? Còn lặng lẽ chạy xuống chuẩn bị đồ ăn cho anh?

“A Tư? Sao anh xuống đây?” Lương Chân Chân nghe được tiếng bước chân, kinh ngạc quay đầu lại, liền nhìn thấy A Tư đứng ở trước cửa tươi cười nhìn cô.

“Sao nai con biết anh đói vậy? Còn xuống nấu mì cho anh?” Đáy mắt của Đằng Cận Tư không giấu được ý cười.

“Xuyt! Nói chuyện nhỏ thôi! Đánh thức bà nội thì sao đây? Mau lên đi, em đem lên cho anh.” Lương Chân Chân ra hiệu im lặng, bây giờ đã hơn nửa đêm rồi! Hừ chết người.

Đằng Cận Tư nhận lấy tô mì nóng hổi trong tay cô, nghiêng người hôn má cô một cái, ” Bà xã, nóng quá, để anh bưng cho.”

Trong lòng Lương Chân Chân mềm mại, đi theo phía sau anh lên lầu, ngồi ở bên cạnh nhìn anh ăn mì, vẫn không quên hỏi một câu, “Ăn ngon không?”

“Ừ, đây là tô mì ngon nhất anh từng ăn.” Người nào đó khen ngợi.

“Thật biết ba hoa, ăn nhanh lên một chút ..., em đi ngủ.” Lương Chân Chân đứng dậy chuẩn bị đi ngủ, thật ra mới vừa rồi cô cũng chỉ tỉnh cỡ tỉnh dậy, theo thói quen sờ bên cạnh giường, phát hiện không có ai, cầm điện thoại di động lên nhìn: hai giờ sáng rồi.

Vội vàng vén chăn lên đứng dậy, mở cửa phát hiện phòng sách vẫn còn sáng đèn, trong lòng thở dài một tiếng, liền đi xuống phòng bếp, cô không thể giúp đỡ A Tư trong công việc, cũng chỉ có thể biểu hiện ở phương diện khác thôi.

“Nai con, em qua đây.” Ăn mì xong Đằng Cận Tư chợt dịu dàng nhìn bà xã ngồi ở một bên.

“Hả? Làm gì vậy?” Mặc dù Lương Chân Chân thắc mắc, nhưng vẫn nghe lời đi tới, bị anh kéo ngồi ở trong ngực anh, cánh tay vững vàng ôm eo của cô, khe vuốt ve eo của cô, trong lòng suy nghĩ xa xôi, từ lúc bắt đầu làm việc đến bây giờ, đây là lần đầu tiên có người nấu tô mì nóng hổi cho anh ăn vào lúc nửa đêm, loại cảm giác đó, vui mừng không có cách nào hình dung được.

309. Chương 310 : Không Được Thoả Mãn Dục Vọng

Hai người lẳng lặng tựa sát vào nhau, ánh đèn màu vàng ấm áp toả ra bốn phía, ngay cả trong không khí cũng toả ra hương vị của hạnh phúc.

“Nai con, em đi ngủ đi, anh làm thêm chút nữa.” Đột nhiên Đằng Cận Tư mở miệng, giọng điệu dịu dàng trầm thấp, làm cho người khác cảm thấy yên tâm.

“Ừ, anh cũng đừng thức khuya quá, nghỉ ngơi sớm một chút, cơ thể mệt mỏi ngã bệnh thì làm sao có thể làm việc đây?” Lương Chân Chân hôn một cái trên gương mặt, trong đôi mắt to ngập nước đầy đau lòng.

Lòng bàn tay đầy vết chai của Đằng Cận Tư khẽ xoa gò má mềm mại của cô, “Ngoan, cơ thể của anh rất khoẻ mạnh, không dễ dàng mệt mỏi ngã bệnh như vậy.” Nói xong còn ghé vào bên tai cô thầm thì một câu, lập tức rước lấy sự nũng nịu và bất mãn của cô, trên gương mặt nhanh chóng ửng đỏ, đánh một cái trên ngực anh.

“Sắc lang! Chỉ biết giở trò lưu manh! Đáng ghét!” Lương Chân Chân thẹn thùng rời khỏi người anh, chạy ra khỏi phòng sách, trở về phòng ngủ, trong lúc đó, khoe môi của cô vẫn luôn nhếch lên, như còn không nhẽo và tức giận.

Có lẽ nhờ tác dụng của tô mì, tinh thần của Đằng Cận Tư phần chần hơn vừa rồi rất nhiều, đột nhiên nhìn những số liệu nhức đầu cũng trở nên dễ thương, hoàn thành công việc rất thuận lợi, uống ly nước nóng làm trơn yết hầu, duỗi lưng một cái đứng dậy, ba giờ rồi, còn có thể ngủ thêm bốn giờ.

Trở về phòng, phát hiện tư thế ngủ của người nào đó vô cùng bất nhã, hai cái tay hai cái chân vững vàng ôm lấy chân, chân dài trắng nõn cứ thản nhiên lộ rõ ở bên ngoài như vậy, chiếc đầm ngủ màu vàng bị vén đến eo, quần lót trắng bên trong đứng đưng kích thích tầm mắt của anh, hầu kết không nhịn được lần mấy cái, chỉ cảm thấy dưới bụng dâng lên sự khô nóng quen thuộc, có lẽ là bởi vì vừa rồi không được thỏa mãn dục vọng, cho nên.

Anh vội vàng vọt vào phòng tắm, tiêu diệt toàn bộ dục hỏa trong cơ thể, mới vừa nằm dài ở trên giường, một cơ thể mềm mại xinh đẹp liền lăn qua đây, rất tự nhiên tìm tư thế thoải mái nhất ở trong lòng anh, chếp miệng, ngủ tiếp.

Đằng Cận Tư có chút dở khóc dở cười, anh vốn muốn cách xa cô một chút, tránh cho cô lộn xộn, ma sát lung tung lại gọi lên dục vọng của anh, kết quả ngược lại, cô chiếm tiên cơ trước, ôm anh thật chặt, cổ tình cô còn ngủ say sưa, hô hấp đều đều, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, làm cho anh không đành lòng đánh thức cô, huống chi mình cũng thật sự mệt mỏi.

Hôn một cái lên trán của cô, ôm người trong ngực chặt hơn, cô là vợ của anh, là người phụ nữ anh quý trọng như trân bảo cả đời, yêu cô, thương cô, là chuyện sau này anh muốn làm nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời màu vàng nhạt xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, để lại nhiều tia sáng trên sàn gỗ, dịu dàng rải khắp giường, Đằng Cận Tư từ từ tỉnh lại, cảm thấy trong ngực trống không, nhắm mắt đưa tay sờ sang bên cạnh, phát hiện không có ai, chậm rãi mở mắt ra, cầm điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường lên nhìn: 7 giờ rưỡi.

Còn sớm mà! Nai con đâu? Không phải chín giờ mới đi làm sao? Sao hôm nay thức dậy sớm như vậy? Chẳng lẽ ở dưới lầu làm điểm tâm cho anh sao? Dụi mắt xuống giường, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, mặc quần áo xong chuẩn bị xuống lầu, ngoài ý muốn phát hiện nai con và bà nội đều không ở nhà, trên bàn đã dọn bữa sáng xong.

“Lão phu nhân và thiếu phu nhân đi đâu đây?” Anh hỏi người giúp việc đang lau bình hoa trong phòng.

“Thưa thiếu gia, sáng sớm, bác Phúc đã chở lão phu nhân và thiếu phu nhân đến Quang Linh Tự, chị Hạ cũng đi theo rồi.” Người giúp việc cung kính trả lời.

“Quang Linh Tự?” Đằng Cận Tư kinh ngạc, sao đột nhiên bà nội mang nai con đi chùa?

“Vâng, đúng vậy.”

Trên bàn ăn to như vậy bày bữa ăn sáng đủ loại màu sắc, hình dạng phong phú, nhưng Đằng Cận Tư lại cảm thấy không có khẩu vị, một mình ăn cơm cảm giác thật không tốt, oán giận cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại cho nai con.

A Tư, anh dậy rồi hả? Giọng nói bên kia điện thoại đầy phần chần.

“Ừ, thức dậy không có bà xã ở bên cạnh, một mình ăn cơm rất không vui vẻ.” Giọng nói của Đằng Cận Tư hơi có vẻ khàn khàn, không thoát khỏi liên quan đến chuyện thức khuya ngày hôm qua.

Lương Chân Chân không nhịn được che miệng cười trộm, được rồi! Vốn định nói cho anh biết, nhưng nhìn anh mệt mỏi quá, hơn nữa ngủ trễ như vậy, người ta cũng không có cơ hội nói với anh, hồi sáng thức dậy thấy anh ngủ rất ngon, nên không đành lòng kêu anh dậy, muốn để cho anh ngủ thêm một lát!

“Vẫn không vui vẻ.” Người nào đó cố tình gây sự.

Đừng làm rộn nữa mà! Em và bà nội đã đến Quang Linh Tự rồi, đây là nơi trang nghiêm, đợi lát nữa sẽ gọi điện thoại cho anh, moazzz~~ Lương Chân Chân hôn một cái về phía điện thoại di động, vội vàng cúp.

Nghe điện thoại truyền đến âm thanh “Tút tut tut”, không biết tâm trạng Đằng Cận Tư có vui vẻ hay không, mới sáng sớm tinh mơ đã đi chùa bái Phật? Thật đúng là phong cách của bà nội.

Trước khi đến công ty anh gọi điện thoại cho Nam Cung Thần, biết được cửa trước cửa sau vẫn đầy phóng viên như cũ, anh chỉ có thể để cho tài xế dừng xe ở nửa đường, sau đó thuê xe đến công ty, như vậy mới có thể đi vào thần không biết quỷ không hay, nếu không hoàn toàn không có khả năng.

Lương Chân Chân cầu Phật cho tới trưa, cùng với bà nội ở Quang Linh Tự xin một lá bùa bình an cho A Tư, sau đó trở về Đằng Trạch ăn cơm trưa xong mới đến đài làm việc, tài xế Tiểu Trần đã đợi sẵn ở cửa, anh là tài xế riêng của Lương Chân Chân, vốn là cô không chịu, nhưng A Tư nói mỗi lần về Đằng Trạch không có phương tiện xe cộ, mà sự thật đúng là như thế, cho nên, cô chỉ có thể đồng ý.

Lúc đi ngang qua tòa soạn báo bên đường thì cô còn cố ý mua một tờ báo, trang đầu vẫn là chuyện vườn hoa quốc tế Nhã Lam xảy ra vụ cháy gây ra án mạng, quả thật nội dung phía dưới rất khó coi, miêu tả Đằng Cận Tư thành một gian thương ích kỷ, máu lạnh, tàn bạo vô tình, quả thật đúng là nói năng bậy bạ!

Lương Chân Chân rất tức giận, tòa soạn này cũng thật thiếu trách nhiệm! Không hề có căn cứ đã viết linh tinh, thật sự muốn kiện bọn họ tội phỉ báng!

Vừa tới phòng làm việc, cô liền nhìn thấy Lâm Tịnh thu xếp đồ đạc, dường như chuẩn bị ra ngoài ——phỏng vấn ngoại cảnh sao?

“Hôm nay đi đâu phỏng vấn sao?” Cô thuận miệng hỏi một câu.

“Công trường xây dựng vườn hoa quốc tế Nhã Lam, tổ trưởng nói từ hôm nay trở đi tôi phụ trách giúp đỡ chị Cao theo dõi báo cáo quá trình vụ cháy.” Lâm Tịnh bắt đầu kể.

“Tịnh Tử, thương lượng với cô một chuyện được không?” Trong mắt Lương Chân Chân viết đầy bốn chữ cảm thấy hứng thú, cô đang lo mình không có cách chia sẻ giúp A Tư, lần này rốt cuộc tìm được cơ hội, hơn nữa nói không chừng khi đến hiện trường có thể phát hiện được một ít bí mật người ngoài không biết.

“Trời ơi! Toàn bộ suy nghĩ của cô đều viết hết ở trên mặt rồi! Có điều chuyện này do bên trên quyết định, tôi không dám tự tiện thay thế với cô, trừ phi cô được lãnh đạo cho phép, tôi OK .” Lâm Tịnh bày ra bộ dáng tôi đã đoán được phản ứng của cô sẽ là như vậy.

Lương Chân Chân hiểu sự khó xử của Tịnh Tử, cô vừa mới qua thời gian thử việc, rất là quý trọng công việc này, hy vọng có thể thực hiện mơ ước của mình ở đây, không giống mình, nói không chừng lúc nào đó sẽ xin nghỉ việc.

“Được, cô chờ tôi một chút.” Cô cảm kích vỗ bờ vai của cô ấy, đi đến phòng làm việc của cấp trên, lúc đầu, cấp trên không đồng ý, trước tiên là vì không tiện sửa đổi danh sách, với lại đã có người bắt chuyện qua với bà, yêu cầu rõ ràng Lương Chân Chân không được tham gia chuyện này, nhưng bây giờ ——

Cô lại chủ động xin đi giết giặc, thật sự làm khó cho bà, nói thật lòng, bà cảm thấy Lương Chân Chân rất thích hợp, nhưng Đằng thiếu gia đã âm thầm chào hỏi bà.

Thấy tổng biên tập do dự không quyết như thế, Lương Chân Chân liền đoán được nhất định A Tư đã nói gì đó với bà, anh không muốn mình mạo hiểm, muốn bảo vệ mình, nhưng anh quên, cho tới bây giờ mình cũng không phải là đóa hoa nhỏ được nuôi trong nhà kính, vừa gặp phải gió táp mưa sa thì suy bại; ngược lại, cô càng bị áp chế thì càng dũng, bởi vì cô cũng có người muốn bảo vệ, không muốn nhìn thấy anh bị thương tổn.

“Tổng biên tập, tôi vẫn luôn kiên trì với suy nghĩ của mình, hi vọng bà có thể thận trọng suy tính, tôi tới đây làm việc, không cần hưởng thụ đặc quyền gì, càng không thích trở nên đặc biệt, cũng xin bà xem tôi như nhân viên bình thường.” Lương Chân Chân biểu đạt ý của mình, mặc dù A Tư vì muốn tốt cho cô, nhưng tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ không có cách nào làm việc, hoàn toàn không có tự do đáng nói.

“ Được rồi, vậy cô thay thế Lâm Tịnh đi, giúp đỡ Cao Linh phỏng vấn.” Tổng biên tập bắt đầu dĩ chỉ đành phải đồng ý với cô, mình cũng thật khó xử! Lần trước sau khi Lương Chân Chân đi huyện Thông, mình đã bị cấp trên phê bình, chỉ tiếc lúc ấy diên thoại di động của cô ấy không kết nối được, không có cách nào lập tức điều cô ấy trở về, cho tới sau khi gặp phải tai hoạ đất đá trôi, may mắn cô ấy chỉ bị thương nhẹ, nếu không nhất định mình chịu không nổi.

Làm người thật khó khăn! Nhất là khi gặp phải nhân viên có thân phận và bối cảnh lớn mạnh, đối xử đặc biệt thì không tốt, dễ không được khó cũng không được, còn khó hầu hạ hơn lão phật gia, may mắn chính là Lương Chân Chân cũng không có ý sủng mà kiêu, ngược lại bình dị gần gũi, một chút cũng không có sự điều ngoa tùy hứng của thiên kim đại tiểu thư.

“Cám ơn tổng biên tập, tôi nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ chị Cao.” Lương Chân Chân vui vẻ nói.

Nhìn cô ra cửa, trong lòng tổng biên tập thầm hô một tiếng: a di đà Phật, phù hộ lần này tất cả đều thuận lợi, đừng xuất hiện bất kì rắc rối nào nữa! Nếu không, cô thật hoài nghi mình phải gửi đơn xin từ chức rồi.

310. Chương 311: Nổi Trên Mặt Nước.

Bên trong vườn hoa khu chung cư quốc tế Nhã Lam, về cơ bản đã đình công, nhưng mỗi ngày vẫn vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có một hai người dân ra vào, thường thường đều bị phóng viên chen chúc mà đến bao vây bốn phía, sau đó tiến hành truy hỏi các loại, chỉ tiếc bọn họ đều là người không biết sự tình, hỏi cũng không ra nội dung quan trọng, cuối cùng cũng chỉ có thể mất hứng mà về.

Lương Chân Chân nhìn một vòng chung quanh chung cư, mặc dù vẫn còn đang xây dựng dở dang, nhưng nhìn theo quy hoạch tổng thể, trên mỗi một tầng của tòa nhà đều có một vườn treo, khuôn viên xanh biếc sẽ khiến cho nơi này trở thành điểm sáng chói, hiệu quả cảm giác hình ảnh trên bức vẽ cho thấy thật sự rất đẹp. Cô lại đi xem xét phía Đông phía Tây, theo nguyên tắc quan sát một chút tình thế bên trong, cũng đã hỏi mấy người, biết được ba tòa nhà A, B, C đã được xây dựng sơ bộ, cửa chính, cửa sổ và thang máy đã xong rồi, còn làm một gian phòng mẫu, để cho các khách hàng tham khảo, trong ngày thường người đến xem phòng cũng rất nhiều, có không ít người đã đặt cọc, nhưng từ sau khi phát sinh sự kiện hỏa hoạn, toàn bộ đều biến mất. Người xem phòng càng ngày càng ít, mà ngay cả những người nộp tiền đặt cọc cũng chạy tới làm loạn, yêu cầu trả lại, còn cãi nhau với nhân viên làm việc ở tòa nhà, không hề nói đạo lý chút nào.

Còn đây, hôm nay có một người phụ nữ họ Đường ước chừng bốn mươi tuổi tới hủy đăng ký, nhân viên làm việc ôn tồn giảng đạo lý cho bà, nhưng bà ta nhất định không nghe, la hét nếu hôm nay không trả tiền đặt cọc cho bà thì bà sẽ ăn vạ ở bộ phận bán nhà không đi, đối thoại như sau:

“Bà Đường, làm phiền ngài điền tư liệu cá nhân cơ bản lên bảng biểu này, để tiện cho chúng tôi kiểm tra đối chiếu sau đó sẽ trả tiền đặt cọc lại cho ngài.” Nhân viên làm việc tươi cười rạng rỡ nói.

“Điền bảng biểu? Thôi tiền sao cần phiền toái như vậy? Tôi thấy các người cố ý trì hoãn thời gian? Lúc giao tiền sáng khoái như vậy, bây giờ cố ý tìm các lý do tới làm lấy lệ? Cho là tôi dễ bắt nạt phải không?” Giọng điệu người phụ nữ trung niên không được tốt.

Nhân viên công tác vẫn tươi cười chào đón như cũ, “Bà Đường, chúng tôi không muốn làm khó bà, chỉ dựa theo trình tự làm việc mà thôi, hy vọng ngài có thể thông cảm.”

“Thông cảm các người? Người nào tới thông cảm cho tôi? Tôi mặc kệ, nội trong ngày hôm nay tôi phải lấy lại được tiền, nếu không tôi cứ ở trong văn phòng bán nhà không đi.” Giọng điệu người phụ nữ họ Đường cộc mạnh lại không nói đạo lý.

“Bà Đường, chúng tôi sẽ truyền đạt lại ý của bà cho công ty, trong vòng ba ngày nhất định sẽ chuyển tiền đến tài khoản của ngài.” Thái độ của nhân viên làm việc tốt đẹp.

“Không được! Nội trong hôm nay phải đưa tôi!” Giọng nói vô cùng ác liệt.

“Xin lỗi, chuyện này không phải do chúng tôi định đoạt, chúng tôi cũng chỉ làm việc theo trình tự, hy vọng ngài có thể tha thứ.”

“Các người là công ty rách nát gì! Làm nhà cửa không tốt còn không chịu trả lại tiền cho chúng tôi, quả thật là gài bẫy tiền dân chúng, một chút chữ tín cũng không có! Tôi sẽ ra ngoài kia nói sự thật cho các phóng viên ngay bây giờ, để truyền thông tới khiển trách hành vi vô liêm sỉ của các người!”

“Bà Đường, ngài đừng hiểu lầm ý của tôi, tiền nhất định sẽ trả cho ngài, chỉ cần một quá trình mà thôi, mặt khác, xin không cần tùy ý tiến hành công kích chúng tôi có được không?” Ngoài mặt nhân viên làm việc vẫn tỏ vẻ ôn hòa, nhưng đáy lòng đã chào hỏi bà ta một lần, khách hàng như vậy, bọn họ thật sự tiêu thụ không nổi, có bao nhiêu trả lại bấy nhiêu.

“Tha cái P*! Tôi tiến hành công kích các người khi nào? Có nhiều công ty có những nhân viên như vậy, không học thức tư cách thấp kém! Nói chuyện đều không suy nghĩ!”

(*) cái P: cái mông.

Một người cấp quản lý bên cạnh đi tới kéo nhân viên làm việc chuẩn bị nói chuyện lại, ánh mắt ý bảo cậu ta đừng nói tiếp nữa, người này rõ ràng chính là tới cố ý thù địch, cho dù cậu nói cái gì đều là sai, không nói đạo lý.

Sau khi Lương Chân Chân từ toilet đi ra vẫn đứng ngoài nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng cảm khái: đúng là rừng lớn, chim nào cũng có! Người phụ nữ họ Đường kia hoàn toàn cố tình gây sự sao! Hỏa hoạn có liên quan gì đến chất lượng nhà cửa! Không liên quan đến nhau.

Vì vậy trong lòng cô có chủ ý, đi lên trước nói: “Bà Đường đúng không, tôi là phóng viên đài truyền hình, ngài vừa mới nói chất lượng nhà cửa ở đây có vấn đề, có thể nói rõ chi tiết cho tôi không? Hoặc là cho một ví dụ?”

Người phụ nữ kia nhìn cô nghi ngờ, sau khi liếc thấy thẻ phóng viên trên cổ cô, mới tin lời nói của cô, ... trên mặt lập tức lộ vẻ hưng phấn, kéo cô ra phía ngoài, cũng không để ý tới vừa rồi mình nói không lấy được tiền liền ăn vạ không đi, bắt đầu thao thao bất tuyệt, không hề có một câu có ích.

“... Cô đừng nhìn tập đoàn Đế Hào tư tổ vẻ vô hạn như vậy, thật ra vụng trộm ẩn giấu bao nhiêu mảnh khoe không để cho người ta biết! Nói cho cô một bí mật! Chủ thầu bên dưới bọn họ thích ngược đãi công nhân, xảy ra không ít sự cố và án mạng, công việc ở đây không bảo đảm an toàn, trước kia không đưa ra ánh sáng là bởi vì công tác bảo mật làm rất tốt, phía trên kịp thời trấn áp, đưa tiền, cho nên không ai biết, mà lần này không giấu được rồi, bằng không, cũng không ai biết bí mật dơ bẩn này.”

Lương Chân Chân cười nhạt trong lòng: Nếu bà ta chỉ là khách hàng đơn thuần, sao lại biết những chuyện này? Rất dễ nhận thấy bà ta bị người có tâm lợi dụng, cũng không đưa ra ý kiến, chỉ lẳng lặng nghe, cho đến khi bà ta nói xong, cô mới hỏi ngược lại.

“Tôi muốn biết chính là có chứng cứ nào khác có thể thuyết phục chất lượng nhà cửa khu chung cư này không tốt, ví dụ như từ phương diện nào đó phản ánh ra?”

Người phụ nữ họ Đường liếc mắt nhìn Lương Chân Chân, sao phản ứng của cô ta không giống như trong dự đoán của mình? Chứng cứ xác thực cái rắm chó! Bà nói những lời này đều do người khác chỉ cho bà.

“Những lời tôi nói đều có chứng cứ! Về phần đối thoại tron tru là trách nhiệm của phóng viên các cô, còn cần tôi dạy cô sao?”

“Bà Đường, xã hội bây giờ ấy, để ý giấy trắng mực đen, mà không chỉ có nói mà không có làm, một mình tôi tin tưởng bà cũng vô dụng! Phải để cho tất cả mọi người tin tưởng mới được.” Lương Chân Chân chậm rãi nói, không tỏ vẻ không vui chút nào.

“Dù sao thì cô cứ ghi theo những lời tôi nói, chỉ cần báo chí đăng tin, sao lại không có ai tin tưởng chứ?” Giọng người phụ nữ họ Đường không lưu loát như vừa rồi, trong ánh mắt mang theo chút né tránh và lo lắng.

Sao Lương Chân Chân lại có thể không nhìn ra âm mưu nhỏ của bà ta, cũng không phơi bày, hòa nhã đáp ứng yêu cầu của bà ta, trong lòng nghĩ chủ mưu phía sau lưng bà ta là ai? Nói không chừng theo dõi bà ta

có thể tra ra hung thủ hắc ám phía sau rèm, ý nghĩ này khiến cho cô cảm thấy hưng phấn lạ thường.

Chỉ cần có thể đến giúp a Tư, cô khổ cực một chút có là gì?

Không biết do cô theo dõi người quá kém, hay do người ta quá thông minh, còn chưa đi tới cửa đã bị bỏ rơi, dù thế nào cũng không tìm được bà Đường ở đâu, trong lòng vô cùng nóng nảy, mà chị Hạ lại đúng lúc gọi điện thoại cho cô, hỏi sao cô đi toilet lâu như vậy, nhanh chóng trở lại phối hợp cô ấy hoàn thành bài báo phỏng vấn tại hiện trường.

Hết cách rồi, cô đã đánh mất người cũng chỉ có thể trở lại làm việc, trong lòng cầu mong có thể phát hiện ra điều gì tốt ở hiện trường, phía trên cửa ra vào khu nhà F có một biển quảng cáo rất lớn, trên đó viết: Khu vực thi công, người không phận sự miễn vào!

Ngoài ra, phía dưới còn dán một hạng mục chú ý khi vào thi công hiện trường, Lương Chân Chân chỉ liếc nhìn đại khái, vốn không nghĩ tới sau này cái đó sẽ dẫn dắt mình, phát hiện một điểm nghi ngờ quan trọng.

Trong một kho hàng ở ngoại ô thành phố C, một người đàn ông mặc bộ âu phục màu trắng mặt không cảm xúc đứng bên cửa sổ hút thuốc, trong đôi mắt thỉnh thoảng lướt qua vẻ ác độc, bên ngoài truyền đến tiếng xe hơi, hai người đàn ông và một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi bước xuống ngay sau đó, đương nhiên đó là bà Đường vừa rồi.

“Hứa thiếu, van ngài thả chồng và con của tôi, tôi đã làm theo phân phó của ngài, ngay cả những phóng viên kia đều tin tưởng lời nói của tôi, ngày mai báo chí sẽ xuất hiện nhiều tin tức bất lợi đối với tập đoàn Đế Hào tư.” Bà Đường khóc lóc cầu khẩn.

Người đàn ông được gọi là Hứa thiếu chậm rãi xoay người lại, trong mắt toát ra vẻ tàn nhẫn, giọng nói càng thêm lạnh lùng như ma quỷ, “Mà sao tôi nghe nói, bà bị một phóng viên nhỏ theo dõi?”

“Tôi... cũng không biết, cô ta nói... là phóng viên đài truyền hình, tôi thấy thể phóng viên mới nói cho cô ta.” Bà Đường bị sợ đến đầu lưỡi cũng không kéo thẳng ra được.

“Phóng viên đài truyền hình?” Khóe môi Hứa Kiến nhếch lên lộ ra nụ cười đùa giỡn, trong lòng mơ hồ đoán được đó là ai, mình đã sớm điều tra ra rõ ràng về cô ta! Lần trước ở quán bar không được như ý, còn bị Đằng Cận Tư phản tương nhất quân *, khiến cho anh chật vật chịu không nổi chạy trốn từ cửa sau, thuộc hạ đắc lực cũng bị anh ta làm nhục, trong lòng vô cùng khó chịu, một mực chờ đợi thời cơ, muốn mạnh mẽ giáng cho anh ta một đòn nghiêm trọng, để cho anh ta nếm thử mùi vị thất bại.

(*) Phản tương nhất quân: ý là lúc anh có ưu thế lớn thì bị kẻ khác đảo ngược lại theo hướng xấu.

Cho tới nay, vẫn là Đằng Cận Tư ở ngoài sáng, anh trong tối, làm bất cứ chuyện gì cũng dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa, anh ta không coi anh là đối thủ, hậu quả khinh địch thường là trí mạng, bởi vì bạn không biết đối thủ là ai, cũng không biết người ta trốn ở chỗ nào, càng không biết rốt cuộc người đó muốn làm gì.

“Dẫn bà ta xuống! Phái người canh gác nghiêm ngặt, tôi không hy vọng xuất hiện một phiên toái không cần thiết.” Hứa Kiến lạnh lùng phân phó, “Mặt khác, mấy ngày nay coi chừng kỹ phóng viên nhỏ đó của đài truyền hình, tôi muốn từ từ chơi với cô ta.” Mấy chữ cuối vô cùng cường điệu.

“Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.”

Đợi khi toàn bộ mọi người rời khỏi đây, nụ cười nơi khóe miệng Hứa Kiến càng trở nên ác độc.

311. Chương 312: Nhảy Lên Đầu Lật Ngồi

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng sáu mươi tám tập đoàn Đế Hào tư, hai ngón tay Đằng Cận Tư xoa huyệt thái dương, chuyện xảy ra hai ngày gần đây khiến anh loay hoay sút đầu bể trán, mặc dù cơ quan công an và bộ tư pháp đã bắt đầu điều tra vụ án này, nhưng tình thế vẫn không tiến triển chút nào, rốt cuộc hóa hoạn xảy ra như thế nào, vẫn là nghi vấn.

Nam Cung Thần gõ cửa đi vào, “Cậu chủ, bây giờ dư luận vô cùng bất lợi với công ty, bên ngoài đã lên tiếng phê phán, tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ mạnh hơn, đến lúc đó chúng ta sẽ thật sự vô cùng bị động.”

“Người phải đi công trường thi công đã trở về chưa? Tôi muốn biết cậu ta có phát hiện gì mới không.” Đằng Cận Tư không trực tiếp trả lời cậu ta.

“Đã trở lại, không phát hiện cái gì, sau hỏa hoạn, hiện trường chỉ còn lại chút rác, rất khó tìm ra đầu mối gì.” Nam Cung Thần lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng.

Nam Hoa Cẩn ngồi trên ghế sa lon ung dung lên tiếng, con ngươi màu xanh nhạt khẽ nhếch lên, “Đại ca, nếu không lấy bằng hình hiện trường thi công ra điều tra xem, nếu có người xâm nhập vào chẳng phải rất rõ ràng sao?”

“Chủ ý này của tam thiếu gia không tệ, nhưng không phải nơi nào ở hiện trường thi công cũng có máy ghi hình, hơn nữa bây giờ công nhân đã về nhà, rất không cố định, có không ít đã đi làm chỗ khác, rất khó triệu tập toàn bộ bọn họ lại.” Nam Cung Thần nói.

“Trời ạ! Tôi nói cậu là đầu gỗ! Không thử một chút sao biết có được hay không?” Nam Hoa Cẩn liếc nhìn cậu ta.

Đằng Cận Tư mím môi trầm ngâm, “Chuyện này giao cho Lục Dịch làm, lời tam đệ cũng không phải không có lý, mặc kệ có kết quả hay không, phải thử một lần.”

“Được.” Nam Cung Thần đáp ứng đi ra ngoài, lúc đi tới cửa đột nhiên nhớ ra vừa rồi đài truyền hình gọi điện thoại tới, vội vàng xoay người, “Cậu chủ, Lương tiểu thư cô ấy... đi phỏng vấn ở hiện trường.”

Không khí bên trong phòng ngưng lại trong nháy mắt, áp thấp hạ xuống, “Cậu lặp lại lần nữa!”

“Phu nhân cô ấy đi hiện trường thi công khu chung cư vườn hoa quốc tế Nhã Lam rồi.” Nam Cung Thần đáng thương chỉ có thể lặp lại một lần nữa, thật ra thì trong lòng anh rất thấp thỏm, xem ra cậu chủ rất tức giận. ()

Đằng Cận Tư lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cô trước, kết quả trong điện thoại truyền ra một giọng nữ: thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi không nằm trong khu vực phục vụ, ngày chờ lát sau gọi lại.

Giận đến mức thiếu chút nữa anh đã vứt điện thoại, “Chuẩn bị xe cho tôi.”

Ngay sau đó đứng dậy, chuẩn bị tự mình đi mang bà xá cứng đầu cứng cổ về nhà, ngày hôm qua vẫn dặn dò cô không thể đi đến chỗ thi công, chỗ đó quá nguy hiểm, cô lại còn len lén giấu mình chạy đi rồi hả? Còn ngay cả điện thoại cũng gọi không được! Ba ngày không quản muốn nhảy lên đầu lật ngói rồi!

Nam Hoa Cẩn bỗng nhiên đứng dậy ngăn anh lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Đại ca, bây giờ anh không thích hợp đi công trường, từng đoàn phóng viên chờ đợi ở đó ngày ngày, chỉ chờ anh tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa, anh đã từng nghĩ chưa quan hệ vợ chồng của anh và chị dâu nhỏ còn chưa công khai, mọi người chỉ biết vị hôn thê của Đằng thiếu tên là Lương Chân Chân, người biết mặt chị ấy cũng không nhiều lắm, nói cách khác, hình tượng chị dâu nhỏ ở trong lòng quần chúng đều mơ hồ không rõ, một khi anh đến công trường đưa chị ấy đi, đồng nghĩa với việc thừa nhận quan hệ giữa hai người với tất cả mọi người, đến lúc đó, các tờ báo lớn, tạp chí ở thành phố C, TV và Internet sẽ trở thành chuyên mục đặc biệt về anh.”

“Cậu chủ, nếu không để tôi đi đón phu nhân, tôi đảm bảo sẽ đưa cô ấy an toàn về nhà.” Nam Cung Thần chủ động xin đi giết giặc.

“Đừng! Hai người đều không thích hợp, ai không biết trợ lý Nam Cung là phụ tá đắc lực không thể thiếu bên cạnh Đằng thiếu! Cậu đi sẽ khiến cho sóng to gió lớn! Chỉ có thân phận của tôi tương đối bí ẩn, mọi người đều biết tôi là nhà thiết kế thời trang nổi danh trong giới sành điệu của Paris, những thứ khác, hoàn toàn không biết gì cả, cho nên, sự xuất hiện của tôi sẽ không kích thích tính nghiêm trọng của chuyện này, nói không chừng còn có thể phân tán sự chú ý của họ, vẹn toàn đôi bên.”

“... Ừ, chú ý an toàn, sau khi tìm được nai con lập tức gọi điện thoại cho anh, anh muốn biết cô ấy có mạnh khỏe không.” Cầm xúc bây giờ của Đằng Cận Tư tỉnh táo hơn vừa rồi nhiều, tam đệ nói đúng, nếu như anh đi chỉ có thể hoàn toàn ngược lại.

“Yên tâm đi, em nhất định hoàn thành viên mãn nhiệm vụ.” Nam Hoa Cẩn làm thế “Tuân lệnh” rồi đi.

Nửa giờ sau, cửa hiện trường thi công khu chung cư vườn hoa quốc tế Nhã Lam, một chiếc Aston Martin màu xanh ngọc chạy như bay tới, cửa xe mở ra, một vị trai đẹp tuấn tú quynh rũ pha lẫn mờ ám đi xuống, lập tức dẫn đến vòng vây của nữ phóng viên mê trai, ánh mắt hình trái tim, hận không thể bỏ nhào vào anh.

“Ôi! Anh... Anh ấy không phải là nhà thiết kế Nam thiếu mới được giới thời trang Paris phong hiệu sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này?” Trong đám người có người nhận ra thân phận của anh, không nhận được thần phục.

“Đúng vậy! Thật không thể tưởng tượng nổi! Lần trước tôi đi Paris phỏng vấn cũng không thể gặp Nam thiếu, lại may mắn nhìn thấy ở đây, tôi chưa từng xuất hiện ảo giác chứ?” Một người trong đó khoa trương dụi mắt.

Nam Hoa Cẩn không để ý tới các cô gái si mê, trực tiếp đi vào bên trong, phóng viên phía sau lập tức đuổi theo anh, đồng thời đưa microphone về phía anh.

“Nam thiếu, nghe nói anh và Đằng thiếu giao tình không nhỏ, xin hỏi hôm nay tới đây là vì sự kiện hỏa hoạn chết người sao?”

“Nam thiếu, anh đột ngột trở về nước là bởi vì tập đoàn Đế Hào Tư gặp nguy phải không?”

...

Phóng viên giải trí bát quái đều điên cuồng, sẽ không bỏ qua bất kỳ một tin tức bất ngờ nào, hao tổn tâm trí đào móc mỗi một tin tức có giá trị.

Nam Hoa Cẩn không nói gì, vẻ mặt vô tội chớp chớp hàng lông mi đen như quạt nhỏ, cặp mắt lưu ly trong suốt tinh khiết, giống như đứa bé thiên thần ngây thơ, “Đó... tôi muốn tất cả mọi người đều mất trí nhớ, tôi là nhà thiết kế mới của giới thời trang nổi tiếng toàn cầu, trào lưu và sành điệu mới là chỗ tôi yêu thích, còn về thương trường, có liên quan đến tôi sao?”

Môi của anh đầy đặn đẹp mắt, lúc cong lên vô cùng lưu loát vô cùng đẹp, hơi nhếch lên, nụ cười sạch sẽ không nhiễm chút tạp chất, cũng không khiến cho người ta thấy một áp lực vô hình.

Thế cho nên lúc anh đi xa, những phóng viên bát quái kia mới phản ứng kịp, hai mắt nhìn nhau, suy nghĩ câu trả lời vừa rồi của anh có ý gì, trong mắt lúc thì hoài nghi, lúc lại bừng tỉnh hiểu ra, vẫn hơi không hiểu lắm rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Lúc đó Lương Chân Chân đang cố gắng thu thập “Chứng cứ” ở hiện trường, nhưng dù cô cố gắng thế nào cũng tốn công, liền nhìn vật liệu ở hiện trường rồi theo chân tán gẫu với mấy công nhân, vẫn không có tiến triển gì, nhưng bọn họ đã cung cấp cho cô một tin tức, đó chính là người chết đã từng cãi nhau một lần với nhân viên quản lý hạng mục nào đó mấy ngày trước, hai người vẫn không vừa mắt đối phương, nhưng không đến nỗi... (giận đến giết người.)

Cô đột nhiên cảm thấy đây cũng là một cửa đột phá, tối về nói cho a Tư, nói không chừng anh có thể nghĩ ra cái gì, khi cô vẫn còn đang mơ màng, sau lưng bất ngờ truyền đến một tiếng –

“Chị dâu nhỏ, đã lâu không gặp.”

“Nam Hoa Cẩn, sao cậu biết chỗ này?” Lương Chân Chân kinh ngạc há to mồm.

“Còn không phải do chị ban tặng, bằng không đến lượt em tới công trường sao?” Nam Hoa Cẩn ai oán đá lông nheo với cô, khiến cả người Lương Chân Chân nổi da gà lên, vội vàng cắt đứt lời cậu ta định nói.

“Được rồi! Nói thẳng đi, tìm tôi làm gì?”

“Đại ca rất lo lắng cho chị, nhưng anh ấy không có cách nào tới đây, cho nên em tự mình tới đưa chị về nhà.”

“Nhưng công việc của tôi còn chưa xong! Đợi tôi thêm lát nữa được không?” Trong lòng Lương Chân Chân không ngừng kêu khổ, a Tư đúng là coi cô như búp bê mà đối đãi, chỉ sợ cô gặp phải nguy hiểm gì, bây giờ

đã là xã hội cai trị bằng luật pháp rồi, nào có nhiều xã hội đen bắt cóc như vậy! Anh tuyệt đối là buồn lo vô cớ rồi!

Nam Hoa Cẩn đến gần một bước, giọng thành khẩn, “Chị dâu nhỏ, sự kiện lần này, rõ ràng là do đối thủ hoặc kẻ địch của đại ca muốn đả kích anh ấy, từ nhỏ đại ca đã không e ngại những điều này, từ khi anh bắt đầu tiếp nhận tập đoàn Đế Hào tư, sóng gió to lớn gì mà chưa từng trải qua một lần, mà điều anh ấy lo lắng duy nhất, chính là... chị.”

Trong lòng Lương Chân Chân dâng lên âm áp và đau lòng, mấp máy môi, “Được, tôi trở về với cậu.”

Cô không phải là người phụ nữ thích cố tình gây sự, hiểu được chuyện nặng nhẹ, lời Nam Hoa Cẩn đã rất rõ ràng: cái gì a Tư cũng không sợ, chỉ sợ mình gặp chuyện không may, mình tương đương với hậu phương của anh, lúc này tuyệt đối không thể bốc cháy.

“Chị dâu nhỏ quả nhiên là người thông tình đạt lý.” Nam Hoa Cẩn mỉm cười.

“Cậu chờ tôi một chút, tôi đi nói một tiếng với đồng nghiệp.” Lương Chân Chân đi nói với Cao Linh cô có chút việc đi về trước, mặc dù Cao Linh hơi kinh ngạc không ngờ cô đi làm tùy hứng như vậy, nhưng kinh nghiệm lão luyện cho cô biết điều gì không nên hỏi, thói đời bây giờ, vốn là như vậy, chuyện không liên quan đến mình, hỏi nhiều mà làm gì? Làm tốt chuyện thuộc về bốn phận của mình là được.

Đặng Cận Tư ngồi trong phòng làm việc chờ tin tức rất cuộc nhận được điện thoại của tam đệ, cũng như mong muốn nghe được giọng nói của bà xã, mạnh mẽ “Khiển trách” cô mấy câu, để cho cô ngoan ngoãn về nhà, không cho phép chạy loạn.

“Ừm...” Trong lòng Lương Chân Chân ngọt ngào đồng thời dâng lên cảm xúc phức tạp khó diễn tả thành lời.

312. Chương 313: Cả Phòng Ôn Hòa

Ngọt ngào là bởi vì anh sủng ái mình, mà cảm xúc phức tạp có lẽ là vì... có một cảm giác như chim hoàng yến, cô chưa bao giờ hoài nghi tình yêu của a Tư với cô, có thể có lúc anh bảo vệ quá đáng sẽ khiến cho cô cảm thấy mình vô dụng, thật sự không tự do, bị quản khắp nơi.

Có lẽ, cô thật sự không thích hợp tiếp tục hành nghề săn tin rồi, vì a Tư, cô cam tâm tình nguyện tự bỏ, trong cuộc sống dù sao cũng phải có chỗ giữ lấy hay bỏ đi, có bỏ mới có được, nếu không không có cách nào toàn vẹn cả hai, vậy chỉ có thể bỏ qua một trong số đó.

“Sao vậy? Từ lúc lên xe vẫn ngẩn người?” Nam Hoa Cẩn nghi ngờ liếc nhìn cô.

“Không có việc gì.” Lương Chân Chân che giấu tâm tình của mình, đột nhiên nhớ tới lúc ở bộ phận bán nhà gặp được người phụ nữ trung niên kia, mỗi một hành vi một câu nói của bà ta cũng khiến cho người ta cảm thấy khả nghi, liền nói toàn bộ chuyện đã xảy ra một lần.

Sau khi nghe lòng lời của cô, câu đầu tiên của Nam Hoa Cẩn chính là, “Cám ơn trời đất, chị không đuổi theo, nếu không hậu quả sợ rằng không chịu nổi.”

Đầu Lương Chân Chân đầy vạch đen, nhìn cậu ta, “Cường điệu đến vậy sao? Tôi không phải đứa trẻ lên ba, gặp phải nguy hiểm có thể gọi điện thoại nhờ trợ giúp.”

“Đó là bởi vì chị chưa bao giờ gặp nguy hiểm thật sự, thường khi ý thức của chị hồng hét, chị đã chạy không nổi rồi, bởi vì đối thủ sẽ không cho chị cơ hội chạy trốn.” Nam Hoa Cẩn thở dài.

“Tôi sẽ phòng thân đơn giản.” Lương Chân Chân quả thật chưa từng gặp “Nguy hiểm” thật sự, những thứ được gọi là hắc bang sống mái với nhau hay vụng trộm đùa giỡn đánh nhau hung ác, cho tới bây giờ đều dừng lại ở phim truyền hình và trong phim ảnh, cho nên cô không ý thức được những điều đó sẽ thật sự xảy ra trong cuộc sống của mình, cho tới khi gặp phải thì cô bị dọa sợ thật.

Nam Hoa Cẩn không nhịn được nâng trán, xem ra đại ca bảo vệ chị dâu rất tốt, giống như không dính bụi trần gian, tinh khiết tốt đẹp, còn không có hiểu biết về mặt khác của thế gian, ôi... cũng không biết có tốt với chị ấy không? Hay là không tốt?

“Khụ... Chị dâu nhỏ thật sự thì em rất không muốn nói cho chị những điều này, nếu đại ca biết, em sẽ chịu không nổi đâu, có một số việc vẫn do anh ấy nói cho chị thì tốt hơn, kẻ thù trên thương trường của đại ca rất nhiều, xã hội bây giờ, thứ không thiếu nhất chính là xã hội đen, cho nên... chị phải coi trọng việc này.” Anh nói rất không rõ ràng.

Vì vậy, Lương Chân Chân rất bối rối, ngạc nhiên mở to mắt nhìn về phía Nam Hoa Cẩn, ý của cậu ta là chuyện này có xã hội đen tham dự? Cho nên mình phải cẩn thận, tránh bị bắt cóc hả?

OMG! Hình như là bộ phim truyền hình, cuộc đời của cô, kể từ giây phút gặp a Tư đó, liền tràn đầy kịch tính, còn đặc sắc hơn trên phim.

“Được rồi, tôi hiểu.” Cô gật đầu một cái, tỏ ý mình đã hiểu.

Buổi tối, Đằng Cận Tư muốn “Trừng phạt” bà xã cứng đầu của mình thật tốt, lật cô nằm dưới chân mình, tay “bóp bóp” mấy cái lên mông cô, lập tức khiến cô kêu to “oa oa”, ngẩng cao đầu cắn mạnh lên thứ nhô ra trước ngực anh.

“Em là con cún nhỏ sao? Hả?” Anh rên một tiếng, nai con quả nhiên học xấu, lần nào cũng cắn chỗ đó.

“Hừ! Ai bảo anh đánh em! Mông cũng nở hoa.” Lương Chân Chân làm nũng kháng cự, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại.

“Nở hoa? Để anh nhìn một chút.” Đằng Cận Tư vừa nói vừa kéo váy ngủ của cô lên, động tác tự nhiên thành thực cởi quần lót của cô ra, bàn tay nhẹ nhàng ẩm áp chậm rãi vuốt ve, trong chốc lát đã động tình, ngón tay dọc theo khe mông, trượt –

Khi sờ tới chỗ cúc hoa, bị người nào đó đánh một cái, “Đừng sờ loạn, em có chuyện đứng đắn muốn hỏi anh.” Lương Chân Chân nói nghiêm nghị.

“Bà xã, hay là chúng ta... làm tiếp chuyện tối hôm qua chưa làm xong, kéo dài quá lâu không tốt, miễn cho ảnh hưởng tới phát huy bình thường sau này.” Giọng điệu nghiêm chỉnh của Đằng Cận Tư giống như đang nói chuyện rất nghiêm túc, trên thực tế, lại không hẳn như vậy.

Một đám của Lương Chân Chân vung tới, khi tiếp xúc với da tay anh thì thay đổi thành một tư thế khác, nhéo mạnh lên thịt trên cánh tay anh, “Ông xã, em chuẩn bị từ chức.”

Sau khi nghe được câu này thì tay Đằng Cận Tư đang làm loạn bốn phía rõ ràng an phận rồi, hình như có vẻ không thể tin được, “Cái gì?”

“Trời ạ! Người ta nói muốn từ chức! Về sau em ở nhà làm tròn chức vụ bà quản gia, anh phải nuôi em đó.” Hai cánh tay của Lương Chân Chân ôm cổ anh, giọng nói mềm mại trong veo.

“Nai con, em nghiêm túc sao? Với tính cách của em chắc chắn sẽ không cam lòng ở nhà làm sâu gạo, đã xảy ra chuyện gì?” Đằng Cận Tư khó hiểu hỏi.

“Hi hi... Đã bị anh phát hiện rồi, muốn em ở nhà ngày ngày nhất định sẽ khiến em phát điên, nhưng em nói từ chức là thật, em đã nghĩ, thuyền theo lái, gái theo chồng, ai bảo ông xã em giỏi như vậy! Cho nên em quyết định buông tha nghề nghiệp sẵn tin, chờ qua thời gian này, em sẽ nhận lời mời làm giáo viên dạy múa, chắc là không thành vấn đề.” Giọng Lương Chân Chân rất nhẹ nhàng, đây là quyết định sau khi cô đã suy nghĩ rất kỹ.

Rất may mắn, khi học đại học đã vừa học báo chí vừa học múa, tương đương với cho mình một con đường lâu dài, coi như buông bỏ một thứ, vẫn còn có thể dựa vào thứ khác để ký gửi tinh thần, rất tốt.

“Nai con.” Đằng Cận Tư hiểu lần này cô làm vậy là vì cái gì, ẩm áp trong lòng từng tầng từng lớp, cánh tay không tự chủ ôm chặt, hận không thể đặt cô vào trong ngực mình, ngày ngày cất giấu trong lòng, đi nơi đâu cũng mang theo.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới ép nai con từ chức về nhà, nhưng anh không muốn ép buộc cô, chỉ hy vọng cô có thể vui vẻ làm việc mình thích, không bị bên ngoài ràng buộc giới hạn, vậy mà lại gặp phải chuyện này, phân tích tình thế mấy ngày nay, anh cảm giác được đối thủ rất mạnh, nói không chừng còn mang theo thể lực hắc đạo, ngược lại anh không lo lắng những điều khác, chính là sợ nai con gặp phải nguy hiểm, cho nên cực kỳ cẩn thận chú ý, nhưng anh ngàn tránh vạn tránh, cô vẫn xảy ra tình huống.

“Ừm...” Lời nói còn sót lại của Lương Chân Chân bị anh nuốt vào trong bụng, hai người hôn nhiệt tình, trong đầu trừ đối phương chính là đối phương, trong nháy mắt quên tất cả phiền não, kích động trong lòng dâng trào.

Môi lưỡi gặp gỡ lẫn nhau trần trọc triền miên, thâm tình nhộn nhạo bay phấp phới; trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở, tiếng trêu chọc chỗ mẫn cảm nhất.

Khi ngón tay thô ráp của anh nhẹ nhàng vuốt ve tường chút một dọc theo đường cong thân thể cô thì cô không nhịn được mà run rẩy, da thịt toàn thân cũng lộ ra màu đỏ nhạt như cánh hoa đào mềm mại, say lòng người, mắt to ngập nước khe khẽ mở, giống như được che bởi một tầng sương, ngược mắt lên lập tức rơi vào tròng mắt đen thâm thúy u ám lóng lánh sáng rõ, ngọn lửa đang nhấp nháy trong đó, phản chiếu khuôn mặt mềm mại xinh xắn của cô.

“A Tư, em yêu anh...” Khi anh mãnh liệt ra vào thì cô cắn lỗ tai của anh, run run giọng nói ra tiếng lòng mình, cô yêu người đàn ông này, nguyện vì anh bỏ qua một số thứ, bằng lòng cầm tay anh đến già.

Cuối cùng, hai người nổ tung trong ánh sáng chói lọi như pháo hoa, thân thể và trái tim đều phóng thích đến cực hạn, là một kết hợp hoàn mỹ, Lương Chân Chân mệt mỏi cả người mềm nhũn, một chút hơi sức cũng không có.

Sau khi xong chuyện, chỉ có thể mềm nhũn nằm trên người ông xã, nói lại toàn bộ chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, giọng nói giống như mèo nhỏ đang nỉ non, ngọt ngào mềm mại, khiến lòng Đằng Cận Tư ngứa ngày.

Sau khi biết cô bị mất dấu người phụ nữ trung niên kia, phản ứng giống Nam Hoa Cẩn như đúc, “Bé ngốc! Về sau không được làm những chuyện ngốc nghếch như vậy, sao em có thể làm việc theo dõi người như vậy, mấy ngày này yên tâm ở nhà làm bạn với bà nội, thật sự buồn chán thì đi tìm chị em tốt tâm sự.”

Nói đến chị em tốt, Lương Chân Chân liền nghĩ đến Giai Ny ở Italy xa xôi, cũng không biết gần đây cô ấy thế nào, một mình sống ở đó có quen không, có ăn cơm không, mập hay gầy?

“Ừm... Vậy chuyện này anh nắm chắc toàn phần không? Biết do ai làm chưa?” Cô quan tâm hỏi.

“Trên căn bản đã đoán được, nhưng không có chứng cứ mười phần, tạm thời chỉ có thể âm thầm bố trí, bà xã yên tâm, xử lý vấn đề khủng hoảng luôn luôn là điểm mạnh của ông xã em, không gì có thể làm khó anh, trừ – em.” Môi mỏng của Đằng Cận Tư khe khẽ mở, lộ ra ý cười.

“Đúng rồi, anh nói người phóng hỏa đó có phải hận chết anh, cho nên mới... thật ra đây chỉ là báo thù nội bộ?” Lương Chân Chân suy đoán.

Đằng Cận Tư cau mày lắc đầu: “Trước mắt không có cách nào kết luận, vẫn tồn tại quá nhiều nghi vấn, chỉ cần không phải thù căm thù sâu sắc, cũng không đến mức giết người, hơn nữa lúc đó còn có công nhân khác ở đó, ngược lại anh cảm thấy thật ra chuyện này do người có lòng lợi dụng, cố ý tạo ra như vậy.

“Ồ thì... giống như nói thế nào cũng có lý, đầu óc mơ hồ.”

“Ngoan, vậy đừng nghĩ nữa, ngủ đi, có lẽ ngày mai sẽ có thể giải quyết chu đáo mọi chuyện.” Bên môi Đằng Cận Tư bật ra nụ cười khẽ, cương chiều vuốt ve mặt cô.

Lương Chân Chân chui vào trong ngực anh, điều chỉnh tư thế ngủ, hai tay ôm lấy eo anh, ngủ yên ổn.

313. Chương 314: Bà Xã, Em Đúng Là Cứu Tinh Của Anh.

Vì vậy, sáng ngày hôm sau cô lập tức gọi điện thoại cho Tổng biên tập, nói mình muốn từ chức, đơn từ chức đã gửi tới hòm thư của bà ta, sau khi để ý tới nghiệp vụ mấy ngày qua, Tổng biên tập luôn miệng nói tốt, thân phận của cô đúng là không thích hợp tiếp tục làm việc ở đài truyền hình, quá mức bắt mắt, cũng không dễ bố trí công việc.

Dường như Lương Chân Chân nghe thấy âm thanh như trút được gánh nặng của tổng biên tập, đáy lòng thở dài: thì ra người ta vẫn ước bản thân mình biết điều mà rời khỏi.

Cô thật sự là một trường hợp rõ ràng từ một cô bé lọ lem biến thành công chúa Bạch Tuyết, không chỉ có người cha giàu có, còn gả cho một ông xã đẳng cấp cao phú soái, cuộc sống giống như đang nằm mơ, lập tức bay lên đỉnh của kim tự tháp.

Sau khi ăn sáng xong, cô và bà nội cùng nhau ra vườn sau tưới hoa, đánh cờ, nói chuyện phiếm; sau khi ăn trưa, bà nội có thói quen ngủ trưa, cô không ngủ được liền đi xem ti vi, vì vậy, suốt buổi chiều không có gì.

May mà buổi tối a Tư trở lại, cô có thể làm nũng ăn vạ.

“Thế nào? Mới một ngày đã ngán ngời rồi à?” Đằng Cận Tư cương chiều vuốt ve mũi bà xã.

“Không có, anh xử lý chuyện công ty như thế nào rồi?” Ngón tay Lương Chân Chân nhẹ nhàng xoa hai chân mày nhàu nát của ông xã, giọng ân cần.

“Ngày mai mở phiên tòa sơ thẩm.”

“Hung thủ bí ẩn sau màn sẽ xuất hiện sao?”

“Bây giờ còn chưa thể xác định, anh chỉ ném mồi, giờ nhìn coi hán ta có mắc câu không.”

“Ừm... Vậy em cầu nguyện giúp anh hán ta nhất định mắc câu.” Lương Chân Chân cười đến chân mày cong cong, cô thật sự hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng tra ra manh mối, bằng không cô sẽ giống như bị cấm túc rồi.

“Nghịch ngợm!” Đằng Cận Tư yêu thương hôn lên môi cô.

“Đúng rồi, hôm nay em ở nhà nhàn rồi vợ vẫn ngồi tra baidu tình huống phát sinh hỏa hoạn, ví dụ như: phóng hỏa, chấp điện, vi phạm luật lao động, vô ý dùng lửa, hút thuốc, đùa với lửa, tự cháy, sấm đánh và nguyên nhân không rõ khác, em nhớ ngày đó có nhìn thấy một quy định ở hiện trường thi công: Cấm hút thuốc, cho nên chúng ta có thể căn cứ vào phương pháp loại trừ bỏ bớt nhân tố không có khả năng, chính vì thế, nói tương đối nhân tố được chọn đã nhỏ đi nhiều.” Lương Chân Chân nói nghiêm túc.

Đằng Cận Tư nhíu mày trầm tư, lời nai con thức tỉnh anh, cơ hội xảy ra hỏa hoạn ở hiện trường thi công vốn là rất lớn, chấp điện và vi phạm luật lao động đều rất phổ biến, về phần hút thuốc, tuy có quy định rõ ràng, nhưng vẫn có không ít người lén lút hút, anh chợt nhớ đến người chết làm nghề thợ mộc khó tránh khỏi sẽ có vụn gỗ, khi gỗ vụn gặp tàn thuốc cháy không hết, đương nhiên sẽ sinh ra hỏa hoạn...

Trong đầu dường như có thứ gì đó lóe lên, có một số việc có lẽ đơn giản hơn vẻ bề ngoài, bởi vì mọi người đều biết người chết có mâu thuẫn với quản lý hạng mục nào đó, cũng chính như thế, rất nhiều người sẽ suy nghĩ theo phương diện này, mà trên thực tế?

“Bà xã, em đúng là cứu tinh của anh.” Khóe môi anh cong lên lộ ra nụ cười tự tin, trong đầu nghĩ tới biện pháp tuyệt diệu, tâm tình đột nhiên rất tốt, nắm chắc chiến thắng trong phiên tòa ngày mai.

“Hả?” Lương Chân Chân rất mê man, trong cặp mắt to sáng trong như nước hoàn toàn trong veo, viết đầy khó hiểu và nghi ngờ, cô nói cái gì sao? Sao a Tư lại kích động như vậy?

“Ngoan, nghỉ ngơi sớm một chút, tối nay có thể anh sẽ bận đến rất khuya.” Đằng Cận Tư ấn xuống một nụ hôn bên má bà xã, lưu luyến đi về phía thư phòng.

(o) A! Về mặt Lương Chân Chân rất kinh ngạc, nhìn chằm chằm bóng lưng ông xã dần xa, nhỏ giọng lầu bầu một câu: ghét! Làm cái gì chứ!

Cùng một đêm, trong quán bar sang trọng “Tả mị hữu chuyển” nhộn nhịp đông đúc nhất thành phố C, bên trong là cảnh tượng xa hoa lãng phí, trên đùi mỗi một người đàn ông đều có hai người đẹp mặc quần áo hở hang, rãnh giữa bầu ngực như ẩn như hiện, vóc người có lồi có lõm, là kiểu khiến đàn ông nhìn thấy liền muốn bỏ nhà.

“Hứa thiếu, uống thêm ngụm nữa! Em đút cho anh có được không?” Một mỹ nữ mặc bộ váy bó sát màu đen chân váy xòe ra bưng ly rượu làm nũng, giọng nói ồm ồm chảy ra nước, chỉ hận không thể dán lên người anh ta.

“Được, em đút cho anh.” Ngón tay Hứa Kiến tà ác lướt qua môi người phụ nữ, dọc theo cổ của cô ta chậm rãi đi xuống, khoe môi lộ ra nụ cười nham hiểm lạnh lùng, làm cho người ta không đoán ra tâm tư của anh ta, không biết rốt cuộc anh ta đang vui hay mất hứng.

Sau khi nhận được sự đồng ý, mỹ nữ rất vui vẻ, uống một ngụm Whisky mạnh trong ly, không coi ai ra gì hôn lên kim chủ tối nay của cô, chỉ có hầu hạ tốt anh ta, mình mới có thù lao phong phú, phụ nữ lẫn lộn ở chỗ này, không phải có sở thích kia sao? Đâu đã vào đây, sao lại không làm?

Vừa hôn, mỹ nữ dặng chân ngồi lên người Hứa Kiến, đẩy bé baby xinh đẹp ngồi sang bên cạnh trên sofa, mặc dù trong lòng người đó không hài lòng, nhưng Hứa thiếu đồng ý rồi, cô ta không phục cũng chỉ có thể hận người phụ nữ váy đen rất có tâm trí, nắm chặt cơ hội trước cô ta một bước, khiến cho cô ta chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Cả nam lẫn nữ ở chung quanh rất phối hợp mà ồn ào lên, đầu tiên người mỹ nữ váy đen thử đặt tay lên trên áo sơ mi của Hứa thiếu chậm rãi vuốt ve, phát hiện anh ta không cự tuyệt mình, lại càng to gan cởi nút áo, đưa tay đi vào, tìm được điểm mẫn cảm của anh ta, càn rỡ trên chọc.

Hứa Kiến lười biếng nghiêng người dựa vào ghế, hơi híp mắt mặc cho người phụ nữ váy đen đốt lửa trên người mình, anh chỉ có mấy yêu cầu với phụ nữ: Xinh đẹp, biết khơi lửa, đủ phóng túng, quan trọng nhất là phải biết khơi lên hứng thú của đàn ông một cách nhanh nhất, có khả năng.

“Mỹ nữ người ta cũng bỏ công như vậy rồi, Hứa thiếu ngài cũng nên giúp người ta! Ha ha...” Thân là lũ mèo mả gà đồng với Hứa Kiến, sở trường nhất chính là gây rối.

Bọn họ đều là đám con nhà giàu điển hình ở thành phố C, cả ngày chung đụng một chỗ lêu lổng, bài bạc, chơi gái, cái gì chơi tốt thì chơi cái đó, mức độ lớn đến mức làm cho người ta khó mà tin được, cái gì mà S.M, 3P, 4P, toàn bộ đều đã ném thử, lại càng không để ý trình diễn ảnh cấm trước mặt mọi người.

Bởi vì bối cảnh hắc bang của Hứa Kiến và là người tàn nhẫn, khiến cho nhóm công tử này tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện tôn anh ta lên làm lão đại, theo lệnh mà làm.

“Hứa thiếu, người ta... rất muốn...” Mỹ nữ váy đen uốn éo mông cọ lung tung trên người hắn, thật ra cô đã cảm thấy vật gì đó dựng lên, nhưng do thân phận hạn chế mà không dám hành động bước kế tiếp, chỉ có thể dùng động tác và âm thanh mê hoặc anh ta, ánh mắt lúng liếng đưa tình nghiêng đầu nhìn anh ta, hai khối trước ngực cũng nhảy ra, kích thích thần kinh Hứa Kiến.

Anh ta đưa tay sờ dưới váy người phụ nữ, sờ thấy một khoảng ẩm ướt, nụ cười trên khoe miệng càng ác liệt, hai ngón tay dò xét đi vào, khuấy động ở bên trong, di chuyển ra vào...

Cũng cởi quần lót màu đen của cô ta ra, người phụ nữ rất phối hợp nhấc chân, quần lót bị ném trên đất, lập tức đưa tới tiếng hút khí của một đám đàn ông ở xung quanh, tay cũng không quy củ, giở trò trên người phụ nữ đang ngồi trong lòng mình, nhưng bọn họ ghi nhớ một quy tắc: Lúc Hứa thiếu HIGH, bọn họ chỉ có thể nhìn, trừ phi sau khi anh ta xong chuyện, nếu không, mày chính là không tuân theo quy củ, sẽ phải chịu trừng phạt rất nghiêm khắc.

Người mỹ nữ váy đen hiểu rõ trong lòng lúc này là thời điểm tốt nhất, cởi khóa kéo người đàn ông, lấy thứ đó ra, ngồi xuống...

Nhiệt độ trong phòng kịch liệt lên cao, mấy tiếng rên rỉ phóng dăng vang bên tai không dứt, tràn đầy mùi vị ướt át và thối nát, người bên cạnh rất khó chịu, bởi vì do váy xòe ngăn cản, có một cảm giác mơ hồ rõ

ràng, càng như vậy càng khiến người ta mơ màng vo hạn, đây là trí mạng.

Một công việc dùng thể lực đi qua, người phụ nữ sắc mặt ửng hồng tê liệt ngã xuống bên cạnh, tinh thần người đàn ông lele kích động, mặc cho người phụ nữ dọn dẹp sạch sẽ phía dưới cho mình, sau đó như không có chuyện gì ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, nói tới việc chính.

“Cho mấy người theo dõi phóng viên nhỏ như thế nào rồi?”

Mặc dù anh ta hỏi thuộc hạ của mình, nhưng mấy công tử quần áo lụa là ở bên cạnh vẫn không dám can rõ, trong lòng buồn bực muốn chết, bất kỳ người đàn ông nào nhìn việc đông cung sống ướt át nóng bỏng như thế, phía dưới cũng sẽ cứng rắn, nhưng lần nào cũng vậy bọn họ lại không thể trắng trợn phát tiết dục vọng, thật sự bức chết người.

“Bẩm lão đại, ngày hôm nay phóng viên nhỏ đó không đi làm cũng không đi ra công trường phỏng vấn, không biết người đã đi đâu.”

Hứa Kiến bóp khối trong tay thật chặt, nhanh như vậy đã khiến Đằng Cận Tư giật mình rồi hả? Không hổ là Đằng thiếu, anh ta cũng không tin Lương Chân Chân không ra cửa, chỉ cần cô ta bước một bước ra khỏi nhà họ Đằng...

Trong mắt bỗng dưng lóe lên ác độc, Lương Chân Chân, lúc đại học mình vẫn coi cô ta là vật trong túi, vốn lấy tới tay, lúc mấu chốt lại nhảy ra một Đằng Cận Tư, cướp lấy cô ta từ trên tay mình, còn nhớ tới nhà mình bị anh ta làm hỏng, thù này, có thể không báo sao?

Vừa nghĩ tới da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng của Lương Chân Chân, đôi mắt to trong veo như nước mùa thu, trong lòng anh toát ra sự hận thù, đặc biệt mong muốn để cho cô ta nằm dưới thân thể mình cầu xin tha thứ, vô cùng muốn biết mùi vị của cô ta là dạng gì.

“Thật sao? Tiếp tục quan sát kỹ cho tôi, tìm thời cơ thích hợp, mang cô ta tới trước mặt tôi.” Hứa Kiến hít mạnh một hơi khói, mặt mũi âm trầm.

“Lão đại yên tâm, chúng em nhất định sẽ mang phóng viên nhỏ đó tới trước mặt anh, mặc cho anh xử lý.”

“Hứa thiếu, tối nay để cho em...” Mỹ nữ baby nhân cơ hội mò vào trong ngực Hứa Kiến, kết quả bị anh ta đập một cước nằm trên đất, lạnh lùng quát: “Cút!”

Trong lòng anh bực bội kỳ lạ, hút thuốc điếu sau mãnh liệt hơn điếu trước.

314. Chương 315: Nguy Hiểm Lại Tới.

Hôm nay tòa án nhân dân cấp cao của thành phố C chật ních nhân viên, bên ngoài đứng đầy phóng viên đài truyền hình và các báo lớn, phải biết rằng, hôm nay có sự kiện mở phiên tòa sơ thẩm xét xử vụ án mạng do hỏa hoạn ở khu chung cư vườn hoa quốc tế Nhã Lam, nhận được đại đa số dân chúng và truyền thông chú ý, tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc chân tướng là gì.

Xa xa, nhìn thấy một chiếc Cayenne màu đen hào hoa phiên bản dài từ từ dừng lại, các phóng viên giống như điên nhào qua, không chờ người trong xe bước xuống, đã bao vây bên ngoài như nước chảy cá không lọt.

Đằng Cận Tư có kích động muốn kêu tài xế quay đầu về công ty, những phóng viên này quá đáng ghét, giống như con ruồi đuổi không đi, cứ ở bên cạnh anh “Vo ve vo ve” réo lên không ngừng.

Nhưng anh biết hôm nay mình phải trình diện, chỉ có thể tới sớm mặt mở cửa xe ra, nếu như không phải có vệ sỹ ngăn ở trước mặt, sợ rằng những phóng viên kia sẽ chen chúc móp méo cánh cửa xe, micro rậm rạp chằng chịt đưa tới.

“Đằng thiếu, xin hỏi thái độ của ngài với sự kiện hỏa hoạn lần này?”

“Đằng thiếu, mức độ ảnh hưởng nghiêm trọng của sự kiện hỏa hoạn tới công ty như thế nào?”

“Đằng thiếu, nghe nói cổ phiếu bất động sản của quý công ty bị hạ giá vô cùng kịch liệt, có phải báo trước bất động sản của quý công ty rơi vào thời kỳ trầm xuống không?”

“Đằng thiếu, kể từ sau khi xảy ra hỏa hoạn, đây là lần đầu tiên ngài xuất hiện trong tầm mắt công chúng, đây là bởi vì trong lòng áy náy sao?”

“...”

Một loạt vấn đề bén nhọn giống như thủy triều lao tới Đằng Cận Tư, tròng mắt đen bén nhọn của anh quét về nhóm phóng viên vây thành một vòng quanh anh, “Nếu các vị quan tâm chuyện này như vậy, vậy thì... chờ kết thúc phiên tòa thôi.”

Anh cố ý bán gút thắt, khéo môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, làm cho người ta lạnh tới đáy lòng, nhưng các phóng viên đã sớm luyện thành tường đồng vách sắt, da mặt còn dày hơn lqd tường thành, hoàn toàn không để ý, Đằng Cận Tư cũng không nói thêm nữa, trong lòng cũng biết công phu vô lại của bọn họ không ai bằng, nhắc chân chuẩn bị rời đi, nhưng các phóng viên bát quái sao lại bỏ qua cho anh, chặn anh lại khiến nửa bước cũng khó đi.

Lúc này, đến lượt vệ sỹ bắt đầu phát huy tác dụng, hai người vạm vỡ khó khăn mở đường ở phía trước, Đằng Cận Tư chậm rãi theo phía sau bước về phía trước, trong lòng vô cùng căm tức, có thể trở thành một nhân vật công chúng, lúc nào anh cũng chú ý đến hình tượng của mình, nhất là lúc đặc biệt này, anh càng cẩn thận mỗi tiếng nói hành động của mình, không thể để người có lòng bắt được cái đuôi, xã hội bây giờ, lực lượng tuyên truyền của internet quá mức kinh khủng, khó lòng đề phòng, nó có thể đưa bạn lên thành minh tinh trong vòng một đêm, cũng có thể vứt bạn xuống tám tầng địa ngục cũng trong một đêm!

“Đằng thiếu, có thể tiết lộ một chút nội dung phiên tòa hôm nay không?”

“Đằng thiếu, ngài cảm thấy hôm nay quý công ty sẽ thắng kiện sao?”

“Đằng thiếu, ngài đang trốn tránh vấn đề sao?”

Giọng phóng viên the thé chói tai, ngọn lửa không tên trong cơ thể Đằng Cận Tư “Vùn vụt” tăng vọt, sắc mặt tối tăm đen xì, cả người giống như bao phủ một lớp khí lạnh, ngăn chặn người xa ngoài ngàn dặm.

“Tránh ra! Tất cả đều tránh ra cho tôi!” Nam Cung Thần oang oang giọng quát, những người này chính là điên rồi, người người chen nhau cảm giác rất tốt sao? Ở chung một chỗ ghê tởm chết đi được!

Đột nhiên, phía bên kia có vài chiếc taxi chạy tới, xuống xe là người thân của người chết và người bị thương, những người kia vừa nhìn thấy Đằng Cận Tư giống như thấy kẻ thù muốn chạy vọt tới tìm anh liều mạng, may mắn, cách biển người “vạn trượng”, bay cũng chưa chắc đã tới.

“Đằng Cận Tư, gian thương lòng dạ hiểm độc này! Cả nhà chúng ta nguyện rửa mày chết không yên lành, nhanh đền mạng cho con trai tao!” Người thân của người chết gào lên như giết heo.

Đằng Cận Tư đi ở phía trước, vẻ mặt ngày càng lạnh, trong tròng mắt đen đầy sương lạnh, mặt tối sầm đi về phía bên trong tòa án, ngay cả Nam Cung Thần ở bên cạnh cũng cảm thấy rõ ràng trên người cậu chủ tỏa ra khí lạnh, trong lòng mặc niệm thay những người đó: A di đà Phật! Mấy người chính là chán sống, cả đám đều chạy tới khiêu chiến cực hạn của cậu chủ.

Lúc này cậu chủ không phát huy, không có nghĩa như vậy là xong chuyện, một khi cậu chủ có lòng chính người, vậy cũng chỉ có thể trách bản thân xui xẻo, bởi vì — cậu chủ sẽ khiến cho người đó hối hận vì đã đến đời này

Hậu quả chọc giận cậu chủ, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi, nền móng của nhà họ Đằng ở thành phố C sâu đậm, gần như không ai biết, không phải không có khả năng lật tay làm mây úp tay làm mưa.

Nhưng mà, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của cậu chủ là phá vỡ truyền thông và dư luận đồng thời công kích, giải quyết khủng hoảng kinh tế ở công ty mình, sau đó tính sổ kẻ chủ mưu phía sau và người tham dự, cậu chủ sẽ không cho bọn chúng một chút xúi tình cảm và thể diện!

Trong quá trình tòa án thẩm vấn, nội dung đặc sắc lạ thường, khiến cho mọi người giật mình chính là nguyên nhân hỏa hoạn có thay đổi mới, người thân của người chết hô to không thể nào, nhưng mà, sự thật vô cùng chính xác...

Nhà họ Đằng, trong phòng ngủ chính trên tầng hai, Lương Chân Chân còn nằm nường trên giường chưa dậy, ngày không cần đi làm đúng là sướng khoái, ngày ngày ngủ thẳng giấc đến lúc mặt trời lên cao mới dậy cũng không có vấn đề gì, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua nhàn nhã vừa lòng, điều duy nhất khiến cho cô hơi lo lắng chính là: mỗi tháng đi cả sẽ đúng lúc đến thăm cô, để cho cô hơi sợ, trong lòng hy vọng nhường nào đi cả có thể xa nhà thăm người thân một chút!

Hoặc là, tạm thời “Biến mất” Cũng tốt! ~~~~(>_<~)

Theo lý thuyết, cô cũng nên mang thai, mỗi lần cùng a Tư đều không làm bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào, hơn nữa, mình có điều dưỡng tốt thân thể theo dặn dò của bác sỹ, ngày ngày bà nội cũng cho nhà bếp hầm cách thủy đủ các loại canh bổ dưỡng, ba bữa cơm đều phối hợp dinh dưỡng, ăn đến cô đã tăng vài ký, bụng nhỏ cũng sắp to ra.

Mỗi lần phàn nàn với a Tư mình lên cân, anh đều nói thích mình có thịt, sở đặc biệt có cảm giác, () anh nhất định là lừa dối mình! Nào có người đàn ông nào thích phụ nữ mập mập?

Ồi... Cô cuộn chần trên giường lăn hai vòng, tâm tình rất buồn bực, bàn tay lặng yên không tiếng động sờ lên bụng, nơi này, khi nào thì có bé cưng đây?

Chẳng lẽ trời cao cố ý trừng phạt cô? Trừng phạt cô vứt bỏ thiên thần bé nhỏ chưa thành hình kia?

Lúc cô đang suy nghĩ lung tung, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô cầm lên vừa nhìn: Quý đại ca?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn nhận, “Quý đại ca, gần đây hiệu quả hồi phục của anh tốt chứ?”

Chân Chân, anh đã có thể vứt bỏ gậy tự mình đi, bác sỹ nói anh khôi phục rất nhanh, không bao lâu nữa có thể xuất viện. Trong giọng nói của Quý Phạm Tây lộ ra mừng rỡ.

“Có thật không? Vậy thì tốt quá! Quý đại ca, chúc mừng anh!” Lương Chân Chân chúc mừng từ tận đáy lòng, cô biết rõ suốt chặng đường này Quý đại ca đã khổ cực bao nhiêu, khắc phục nhiều khó khăn như vậy và áp lực kiên quyết tiến hành điều trị phục hồi chức năng, cũng may có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cố gắng của Quý đại ca đã thấy hiệu quả rồi!

Ừ, nghe nói hôm nay mở phiên tòa? Anh ta có nắm chắc không? Quý Phạm Tây đột nhiên đổi đề tài, kể từ sau khi Đằng Cận Tư đến bệnh viện tàn nhẫn mắng anh một trận, ấn tượng của anh với anh ta rõ ràng có chuyển biến tốt, mấy ngày nay anh đã sớm nghe huyền não xôn xao về án mạng hỏa hoạn, cũng tương đối quan tâm đến kết quả.

Lần này đổi lại là Lương Chân Chân giật mình, OMG! Quý đại ca anh ấy... lại có thể quan tâm a Tư? Đây là điều không thể tưởng tượng nổi? Rốt cuộc quan hệ giữa hai người này trở nên tốt như vậy từ lúc nào? Sao cô không biết?

“Em tin tưởng năng lực của a Tư.” Tám chữ đơn giản lộ ra tin tưởng tràn đầy của cô đối với anh, hôm nay tòa án thẩm tra, cô có lòng tin với anh.

Ở đầu điện thoại bên kia, khóe môi Quý Phạm Tây nhếch lên lộ ra nụ cười khổ, là lúc mình nên hoàn toàn buông tay. Mặc dù Đằng Cận Tư anh ta cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng anh ta thật tâm thật ý cưng chiều Chân Chân, thậm chí có thể nói, anh ta cho Chân Chân toàn bộ tình cảm của mình, từ thân thể đến linh hồn đều chỉ thuộc về một mình Chân Chân, hai người đều là duy nhất của nhau, là một đôi trời đất tạo nên.

Anh chúc phúc trong lòng: hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long.

Chân Chân, sau này chúng ta vẫn còn là bạn chứ?

“Dĩ nhiên, Quý đại ca vĩnh viễn là bạn của chúng em.” Lương Chân Chân đáp lại rất vui vẻ.

Nụ cười khổ nơi khóe miệng Quý Phạm Tây dần nhạt đi, trở thành ảm áp, buổi trưa có rảnh không? Anh rất nhớ hương vị cháo ở tiệm Tô Ký nơi em dẫn anh đi, nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, nhạt mà không ngán, từ đó đến nay chưa từng ăn gì ngon bằng thứ đó.

Coi như một lần cuối cùng đi, anh ích kỷ muốn gặp cô một lần, muốn hưởng thụ đối xử tốt của cô với mình, dieednalequuydnnon về sau, cô là bà xã người khác, sẽ không thể liên quan đến anh.

“Có! Vừa đúng lúc em từ chức, ở nhà nhàn rỗi mà nhàm chán! Vậy bây giờ em sẽ đi mua ngay cho anh, sau đó mang tới bệnh viện.” Lương Chân Chân đồng ý rất sáng khoái.

Ừ, anh chờ em. Quý Phạm Tây bình tĩnh nói

Sau khi cúp điện thoại, Lương Chân Chân thay một bộ quần áo đi ra cửa, Đẳng lão phu nhân nghe cô nói đi bệnh viện thăm bạn, liền để lái xe tiểu Lưu đưa cô đi, cứ như vậy, tất cả mọi người tương đối yên tâm.

Ngồi trên xe, Lương Chân Chân gọi điện thoại cho ông xã, nhưng vẫn không có người nào nghe, trong lòng suy đoán chắc bây giờ anh đang trên tòa, có thể đã tắt âm rồi, liền không để ý nữa, dọc đường đi đến tiệm cháo Tô Ký tâm tình đều rất nhẹ nhõm, không biết nguy hiểm đang lặng lẽ tới, phía sau cô vẫn có người theo sát, đang tìm cơ hội thích hợp xuống tay với cô.

Xe dừng ở cửa bệnh viện, Lương Chân Chân xách cháo đã bọc kỹ chuẩn bị bước lên bậc thềm.

315. Chương 316: Bị Ép Buộc.

Đột nhiên từ bên cạnh xông tới mấy người vạm vỡ, không nói lời nào kéo cô nhét vào xe bus nhỏ, Lương Chân Chân hoàn toàn sợ ngây người, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vụ án bắt cóc trên ti vi giống như thế này sao, trời à!

“A! Cứu...” Sau khi kinh ngạc phản ứng đầu tiên của cô chính là kêu cứu mạng, chỉ tiếc những người bắt cóc cô đều không ngồi không, trực tiếp cầm miếng vải nhỏ nhét vào miệng cô đang ảm ỉ, ánh mắt cảnh cáo cô yên lặng một chút! Nhưng cô không phải búp bê con nít không biết tức giận, mặc dù đây là lần đầu tiên trải qua, cho dù sợ, nhưng ý thức cầu cứu vẫn rất mãnh liệt, chỉ tiếc người đi đường bây giờ là chúa sợ gây chuyện, hơn nữa trên tay những người đó cầm dao sáng loáng, mỗi người đều sợ đến mức đi đường vòng.

Không thể trách bọn họ không có lương tâm, ai không muốn thấy việc nghĩa hăng hái làm chứ! Nhưng điều kiện đầu tiên phải có khả năng mới được, mọi người đều không có năng lực, còn vọng tưởng cứu người trong tay nắm giữ manh cầm dao? Đó không phải là lấy trứng chọi với đá, không biết tự lượng sức mình sao? Hơn nữa, không quen không biết, cần gì phải không có việc gì đi gây sự chứ? Sống tốt cuộc sống của mình không được sao? Cần gì phải tự tìm ngược, đi lên chịu một đao? Trong lòng sẽ thoải mái?

Ý nghĩ này có lẽ là tư duy phổ biến của mọi người, thực tế cũng quả thật như vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lương Chân Chân rất tuyệt vọng, rõ ràng chung quanh có nhiều người chứng kiến như thế, nhưng mọi người lại làm như không thấy đi xa xa, giống như bọn họ là vật trong suốt, thời thế bây giờ quả nhiên càng ngày càng không có nhân tình rồi.

A Tư lo lắng quả nhiên có đạo lý, hung thủ bí ẩn đằng sau màn vẫn theo dõi mình, rốt cuộc mục đích của bọn họ là vì cái gì? Bắt cô đi uy hiếp a Tư? Muốn tiền hay là...

Cô có phần không hiểu nổi, sợ hãi giống như dây leo lan tràn khắp nơi, chỉ mong mỗi a Tư có thể nhanh chóng tới cứu cô.

Tốc độ của những người này rất nhanh, nhìn một cái đã biết được huấn luyện nghiêm chỉnh, cả quá trình nhanh kinh người, đợi đến khi cô phản ứng lại, xe đã chạy đi thật xa rồi.

“Ừm... Ừm... Thả...” (tôi ra) hai chữ phía sau còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một tên to lớn che mặt trợn mắt nhìn tới, “Câm miệng! Đàn bà thúy yên tĩnh cho ông đây một chút!”

Lương Chân Chân sợ đến mức co rúm lại, cắn môi không dám nói nữa, suy nghĩ nôn nóng, làm thế nào cũng không nghĩ ra cách đối phó.

“Chà! Nhìn khuôn mặt nhỏ bé mềm mại này, mắt to ngập nước, thật là vừa nhìn đã thương!” Một giọng nói hèn mọn bỉ ổi của người đàn ông dâm dăng cười nhìn cô, giống như chuẩn bị đưa tay sờ mặt cô, sợ đến mức cô co lại phía sa, sợ hãi trong lòng càng lúc càng mạnh, chẳng lẽ cô bị lũ đàn ông này...

Nếu như vậy, cô tình nguyện lựa chọn tự sát!

Lúc móng gà sắp duỗi tới, bị người ta chặn lại nửa đường: “Mày không cần mạng sao! Đây là người phụ nữ Hứa thiếu nhìn trúng! Là người mày có thể động vào sao?”

Người đàn ông bỉ ổi lập tức mất hứng thu tay lại chỉ có điều ánh mắt lại không rời khỏi Lương Chân Chân, tình dục trần trụi không hề che giấu, trong lòng Lương Chân Chân nguyên rửa anh ta một ngàn lần một vạn lần, ngay cả phần mộ tổ tiên của anh ta cũng kêu rồi, người đàn ông bỉ ổi không biết xấu hổ! Thật sự hận không thể móc con người ghê tởm kia ra!

Đồng thời, cô cũng nghi ngờ rốt cuộc Hứa thiếu trong miệng bọn họ là ai?

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Màn ảnh chuyển đến lái xe tiểu Lưu, anh ta nhìn thấy thiếu phu nhân bị ép buộc từ kính sau của xe, mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng lý trí nói cho anh biết giờ phút này phải đứng ra như đàn ông, cho dù chính mình có năng lực đó hay không, phải thử một lần mới được.

Vậy mà, lúc anh xuống xe, chiếc xe bus nhỏ kia đã chạy đi mất rồi, anh vốn định phải nhớ kỹ biển số xe, nhưng dường như người ta đã có chuẩn bị, lấy vải đen che kín biển số, hoàn toàn không thấy rõ.

Anh vội vã lấy điện thoại di động ra gọi cho trợ lý Nam Cung, trong lòng vô cùng thấp thỏm, thiếu phu nhân bị bắt cóc ngay dưới mí mắt mình, mà mình ngoài việc trơ mắt nhìn, những việc khác không thể ra sức.

Trên tòa án, Nam Cung Thần rất nghiêm túc nghe hai bên luật sư “so tài biện luận” kịch liệt, đột nhiên, điện thoại trong túi chấn động, anh lấy ra nhìn: lái xe tiểu Lưu?

Cậu ta đột nhiên gọi điện thoại cho mình làm gì?

Ôm tràn đầy nghi vấn nhận điện thoại, bên kia rất âm ỉ, chắc trên đường cái, giọng tiểu lưu nóng nảy lo lắng.

Trợ lý Nam Cung, thiếu phu nhân bị người bắt đi rồi!

“Ầm” một cái, có thứ gì đó nổ tung trong đầu anh, mắt không tự chủ liếc nhìn về phía cậu chủ ngồi đằng trước, đứng dậy chậm rãi đi sang bên cạnh, hạ thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lái xe tiểu Lưu vừa nghe giọng điệu của anh, thì biết rõ chuyện này rất nghiêm trọng, lấy dũng khí nói rõ chuyện này một lần, nghe xong khiến Nam Cung Thần nhú mày.

“Thấy rõ biển số xe của người ta không?”

Không có, mấy người vạm vỡ đều che mặt, biển số xe cũng bị che, chỉ có điều tôi nhớ là chiếc xe bus nhỏ màu trắng.

“SHIT! Ai cho cậu mang thiếu phu nhân ra cửa ngày hôm nay?” Nam Cung Thần có tức giận không có chỗ phát tiết, xe bus nhỏ màu trắng ở thành phố C có hàng trăm hàng vạn, không thể nghi ngờ là mò kim đáy bể, nói ra cũng giống như chưa nói!

Thiếu phu nhân... nói muốn đi bệnh viện thăm thị trưởng Quý, lão phu nhân cũng biết. Tài xế tiểu Lưu rất sợ, trong giọng nói cũng mang theo chút run rẩy.

“Không có đầu óc!” Nam Cung Thần cực kỳ tức giận, như vậy hay rồi, Lương tiểu thư bị bắt cóc, còn gay go hơn đánh thắng quan tòa, xem ra đối thủ lần này vô cùng mạnh, có thể điều tra ra được xương sườn mềm của cậu chủ, đánh bọn họ một cái trở tay không kịp.

Sau khi cúp điện thoại xong, anh bước nhanh về phía bên cạnh Đằng Cận Tư, cúi người nói ở bên tai một câu, khiến sắc mặt cậu chủ thay đổi rõ rệt, gần như không chút do dự đứng dậy rời đi, một đám người trên tòa nhìn ngây người, nghi hoặc Đằng thiếu làm sao vậy?

Vừa ra khỏi tòa án, lại bị một đám phóng viên khiến người ta ghét vậy quanh, giờ phút này lòng Đằng Cận Tư như lửa đốt, thái độ không hề “Hiền hòa” như vừa rồi với đám phóng viên không biết điều, ánh mắt lạnh lùng băng giá quét qua bọn họ, lực uy hiếp mười phần, lạnh lẽo bên trong đủ để thấm vào lòng người, khiến cho người ta sinh ra khiếp sợ, có thể nói khí thế của anh vô cùng cường đại, phóng viên da mặt dày nữa cũng phải cân nhắc.

Đằng Cận Tư với sắc mặt âm trầm đi từng bước từng bước một về phía bậc thang, cả người lộ vẻ sát khí, chỉ cần ai dám ngăn cản con đường của anh, tuyệt đối là – giết không tha!

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau sau đó đưa ra một kết luận: vụ này nhất định quan tòa xử tập đoàn Đế Hào tư thua, bằng không sao Đằng thiếu lại trở thành một ma đạo sát quân *? Rất có vẻ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, khí phách lộ ra ngoài, ánh mắt giống như dao găm “Roẹt roẹt” xẹt qua trái tim bọn họ, thật là dọa người!

(*) ma đạo sát quân: ma đạo = ác ma; sát = giết; quân = vua

Ngồi trên xe, Đằng Cận Tư lập tức gọi điện thoại cho đội trưởng đội cảnh sát giao thông thành phố, để cho bọn họ huy động tất cả cảnh sát giao thông chặn một chiếc xe bus nhỏ mười sáu chỗ màu trắng che biển số bằng mảnh vải đen ở tất cả các đầu đường.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thành phố lập tức tròn mắt, phản ứng đầu tiên chính là hỏi biển số xe bao nhiêu.

Đằng Cận Tư rất muốn mắng chửi người, mẹ nó! Có biển số xe tao còn cần mò kim đáy biển sao? Rốt cuộc mày có nghe hiểu lời của tao không?

Đằng thiếu, sợ rằng chuyện này không dễ làm, phạm vi xe mười sáu chỗ màu trắng quá rộng, hơn nữa nó đi từ đâu cũng không biết, thật sự là...

“Cửa bệnh viện nhân dân số một của thành phố, không dễ cũng phải làm.” Giọng Đằng Cận Tư rất chắc chắn.

Bởi vì nền móng của nhà họ Đằng ở thành phố C khổng lồ, cống hiến hơi nhiều, quan hệ giao thiệp cũng rộng, giao thiệp với không ít nhân viên giới chính trị và pháp luật quan trọng, mà những người này cũng đồng ý bán thể diện cho nhà họ Đằng, giao tình lên lút cũng rất tốt, đây chính là lý do vì sao Đằng Cận Tư có thể tìm đội trưởng đội cảnh sát giao thông hỗ trợ.

Ngài dùng quá nóng nảy, tôi lập tức phái người đi tìm. Đội trưởng nói, anh nghe ra được giọng của Đằng Cận Tư vô cùng nóng nảy, chuyện này nhất định rất nghiêm trọng, nếu không anh ta sẽ không đột nhiên gọi điện thoại cho mình, nhưng cụ thể là chuyện gì anh không dám hỏi, bởi vì biết quá nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Ừ.” Đằng Cận Tư thở dài thật dài, anh ngàn cân vạn dặm hai ngày này nai con không nên đi ra ngoài, vốn tưởng rằng tất cả đều được nắm trong bàn tay anh, nhưng không ngờ ngàn tránh vạn tránh vẫn còn xảy ra tình huống, rốt cuộc là người nào.

Người này biết nai con tồn tại.

Người này biết nai con rất quan trọng với mình.

Người này rất hiểu mình.

Xem ra âm mưu đã lâu, xem ra, lần này thật sự gặp phải phiền toái, chỉ có điều n nai con, cô ấy ngàn vạn lần không thể có chuyện, nếu không, anh sẽ phá lệ – đại khai sát giới!

Tròng mắt đen nheo lại, bắn ra ánh lạnh lùng, trong lòng lại đau không dứt, nai con, em nhất định phải chịu đựng, anh sẽ nhanh chóng cứu em về nhà.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Bên trong phòng bệnh cao cấp bệnh viện nhân dân số một của thành phố, Quý Phạm Tây đã giơ tay lên nhìn đồng hồ lần thứ năm rồi, trong lòng nghi ngờ: Sao Chân Chân còn chưa tới?

Từ một giờ trước cô đã gửi tin nhắn cho mình đã đến tiệm cháo Tô Ký rồi, từ chỗ đó tới đây mất một giờ sao?

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, anh mừng rỡ không thôi, cho là Chân Chân đến, kết quả là hai người y tá, dường như hai người đang bàn về cái gì.

“Cô nghe nói chưa? Vừa rồi ở cửa bệnh viện chúng ta có một cô gái bị người bịt mắt bắt đi.” Một y tá trong đó nghĩ lại mà sợ nói.

“Hả? Thật hay giả? Trại an xã hội bây giờ kém vậy sao? Ban ngày ban mặt có người bịt mắt cướp bóc?” Một y tá khác lộ vẻ mặt kinh ngạc.

316. Chương 317: Điện Thoại Đe Dọa

“Còn không phải sao? Tôi nghe nói những người đó mỗi người còn cầm dao lớn, giống như trong phim truyền hình vậy!”

“Quá dọa người rồi! Khiến cho tôi không dám một mình ra cửa, đợi tan việc để cho bạn trai tới đón tôi.”

Hai người y tá vừa đi vừa nói đến phần chần, không chút nào chú ý tới Quý Phạm Tây đã nhú chặt chân mày, không biết vì sao, anh đột nhiên có dự cảm xấu, mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy cô gái mà bọn họ nói chính là Chân Chân.

Cầm điện thoại gọi qua, không ai nghe, trong lòng càng sốt ruột, như ma xui quỷ khiến hỏi: “Cô gái bị bắt cóc trông như thế nào? Có biết tên cô ấy là gì không?”

Hai người y tá đều sững sờ, ngẩng đầu nhìn Quý Phạm Tây trên giường bệnh, đồng thời lắc đầu, một lát sau, một người trong đó như nhớ ra điều gì, “Tôi nghe người ta nói, trong tay cô gái kia xách theo hộp cháo, sau khi bị bắt, rơi xuống đất, tung tóe ra khắp nơi.”

Quý Phạm Tây cảm giác mình giống như bị vật nặng nào đó đánh, cả người rét run, từng chút từng chút một, lạnh đến đáy lòng, liên tưởng đến sự kiện án mạng hỏa hoạn huyền ảo mấy ngày nay, lập tức xác định không thể nghi ngờ, đều do mình có lòng riêng trong nhất thời, Chân Chân ở nhà gần người rất tốt, mình cần gì phải gọi điện thoại kêu cô ra ngoài...

Vậy như thế nào mới tốt?

Anh càng nghĩ càng nóng lòng, đợi sau khi y tá ra ngoài lập tức gọi một cú điện thoại cho Đặng Cận Tư, anh muốn tiến thêm một bước xác nhận suy nghĩ của mình.

Đặng Cận Tư đang chờ bọn cướp gọi điện thoại cho anh, thông thường không phải trình tự như vậy sao? Bọn chúng cướp nai con đi, nhất định có mục đích, mặc kệ là vì tiền hay vì cái gì, anh đều có thể cho bọn chúng, chỉ cần nai con không bị thương chút nào trở lại.

Lúc anh đang nhú mày trầm tư, tiếng chuông huyền ảo phá vỡ không gian yên tĩnh, anh vội vàng mở ra, ba chữ “Quý Phạm Tây” thiếu chút nữa khơi lên lửa giận của anh, nếu không phải bởi vì anh ta, nai con sẽ không bị người ta bắt cóc, anh chỉ hận không thể róc xương lóc thịt người đàn ông này! Nhưng anh hiểu, nai con nhất định không hy vọng anh làm vậy.

“Thị trưởng Quý lại có gì muốn làm?” Giọng điệu của anh không được tốt.

Nghe thấy giọng điệu không thân mật của đầu điện thoại bên kia, Quý Phạm Tây đã khẳng định một trăm phần trăm, Xin lỗi, tôi không biết chuyện sẽ như vậy, Chân Chân cô ấy... Chắc không có chuyện gì đâu?

Người ta đã nói lời xin lỗi với bạn, còn dùng giọng nói giống như “thấp kém *” nói với bạn, thử hỏi bạn lại có thể phát hỏa với người ta?

(*) nguyên văn: Đê tam hạ tứ - cầu khẩn nhiều lần

“Chuyện đã xảy ra, tôi trách anh thì có lợi ích gì? Nếu như đám người kia cố ý bắt cóc nai con, chúng ta ở ngoài sáng bọn họ ở trong tối, cũng khó lòng phòng bị, coi như hôm nay không thành công, cũng sẽ tìm cơ hội khác.” Cảm xúc của Đằng Cận Tư bình tĩnh hơn vừa rồi rất nhiều, anh biết nổi giận với Quý Phạm Tây cũng không thể khiến nai con an toàn trở lại, huống chi chuyện hôm nay cũng chỉ là trùng hợp.

Tôi có thể hỗ trợ gì không? Quý Phạm Tây không ngờ thái độ của Đằng Cận Tư chuyển biến nhanh như vậy, quả thật là anh ta thay đổi nhiều hơn trước kia.

“Anh cứ kiên trì tập vật lý trị liệu của anh đi, nai con là bà xã của tôi, tôi nhất định sẽ cứu cô ấy an toàn ra.” Đằng Cận Tư nói xong liền cúp máy, thở ra một hơi dài, trong lòng không khỏi cảm thán, nếu theo tính tình trước kia của anh, tuyệt đối sẽ không nói lời như vậy.

Quý Phạm Tây cầm điện thoại di động kinh ngạc ngẩn người, thật sự là cô gái lương thiện, cô ấy không nhận thức được đã thay đổi Đằng Cận Tư, không lạnh lùng như trước, trở nên có... chút tình người rồi, nói chuyện làm việc cũng không ngang ngược độc quyền như trước.

Từ giây phút biết được nai con bị bắt cóc, tinh thần Đằng Cận Tư không được tập trung, trong đầu rối như bòng bong, cú điện thoại đúng lúc này rốt cuộc khiến cho anh có thể yên tĩnh tự hỏi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên: Hứa Kiến.

Ngay từ mấy ngày trước, anh đã để cho Nam Cung thu thập kẻ địch số một trên thương trường hiện nay của anh, căn cứ phân tích và phán đoán của anh, khả năng những người này hãm hại mình là rất nhỏ, cũng nhờ một câu của Nam Cung nhắc nhở anh.

“Cậu chủ, ngài nói có phải do xã hội đen làm không?”

Lập tức anh có cảm giác thể hồ quán đỉnh *, suy nghĩ trong đầu lập tức rõ ràng hơn nhiều, anh nên bắt tay vào làm từ nhiều phương diện, không thể hoàn toàn loại bỏ do đối thủ thương trường làm, nhưng có thể bọn họ liên thủ với phần tử xã hội đen, hoặc đơn thuần là thể lực hắc đạo.

(*) Thể hồ quán đỉnh hay quán đỉnh đề hồ ý nghĩa là truyền thụ trí tuệ, nội công hay là truyền thụ tinh hoa võ công này kia vậy. Đại ý câu trên là đã thông hiểu.

Nói đến hắc đạo, anh nhớ xưa nay mình và họ vốn nước giếng không phạm nước sông, hơn nữa em gái Thư đại ca Thư Cách Gia là Ma nữ hắc đạo của Hồng Kông và Đông Nam Á khiến cho người nghe tiếng đã thấy khiếp đảm, phong cách hành sự đặc biệt, bình thường thích chơi trò mới lạ kích thích, công phu thích nhất là chinh người, đây cũng là một trong những nguyên nhân nhiều người sợ cô ấy.

Bản thân cô ấy thuộc giới hắc đạo thì cũng thôi đi, lại còn gả cho lão đại xã hội đen xưng bá châu Âu, cái gọi là đạo cao một thước chính là đạo lý như vậy, cô ấy rất mạnh, nhưng còn có người mạnh hơn, vì vậy, giữa hai người đã có một đoạn tình duyên đặc sắc.

Có hai thủ lĩnh hắc đạo như vậy làm chỗ dựa, những người khác còn không cho anh mặt mũi sao? Nhưng có một người, hắn ta và anh đã từng có đụng chạm.

Người này chính là – Hứa Kiến, tiện nhân số một điển hình!

Vốn anh sẽ không đi để ý một nhân vật nhỏ như vậy, nhưng kể từ mấy tháng trước sau khi gây chuyện ở quán bar “Tả mị hữu chuyển”, anh liền âm thầm phái người dò xét tất cả tư liệu về hắn ta, từ đó biết được trước kia hắn ta là bạn học cùng trường với nai con, năm đó khi nai con ở trường học bị oan uổng, hắn còn từng đùa giỡn cô ấy, dùng hành động bỉ ổi với cô ấy.

Cũng một lần đó, anh giận dữ, nghiêm trị toàn bộ người đã bắt nạt nai con, nhất là mấy nam sinh từng có ý đồ bất chính với cô ấy, lại không ngờ vì vậy mà gây họa.

Mẹ Hứa Kiến là con gái của thủ lĩnh một nhánh hắc đạo nào đó có thế lực ở Đông Nam Á, sau khi nhà tan cửa nát đã dẫn con trai tới nương tựa cha, mài kiếm ba năm, chắc hẳn để chờ giây phút báo thù này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có hắn ta có hiềm nghi lớn nhất, nếu quả thật là hắn ta, vậy nai con... hệ số nguy hiểm sẽ thăng lên cao, anh đột nhiên không dám nghĩ tiếp, lập tức gọi điện thoại cho Nam Cung Thần, để cho cậu ta tra ra phương thức liên lạc hoặc là chỗ ẩn náu của Hứa Kiến bằng tốc độ nhanh nhất.

Chỉ chốc lát sau, lại có điện thoại gọi tới, anh cho là Nam Cung, lại không ngờ thấy một số xa lạ, trong lòng đoán được chín phần.

Đằng thiếu, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ tao là ai sao? Giọng nói trong điện thoại rất cợt nhả càn rỡ.

Con người đen tối tằm của Đằng Cận Tư lequydon càng thêm thâm trầm, nắm tay bóp chặt, quanh người lộ ra khí thế chém giết, nếu giờ phút này Hứa Kiến có can đảm đứng trước mặt anh, nhất định sẽ bị khí thế của anh dọa sợ.

“Thả Lương Chân Chân.” Anh không muốn dùng tên thân mật nai con của mình trần trụi trước mặt kẻ vô lại này, tránh hắn ta sinh ra tư tưởng xấu xa.

Ha ha ha ha... Hứa Kiến cười rất ngông cuồng, sau khi cười xong giọng nói trở nên vô cùng hung ác.

Đằng Cận Tư, mày cho rằng tao còn là Hứa Kiến của ba năm trước đây sao? Mặc kệ cho mày phá hủy tất cả của tao nhưng không làm gì được? Không phải mày luôn tự cho mình rất có bản lĩnh sao? Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được còn xứng đáng là đàn ông không? Ba năm trước đây tao không được nếm hương vị của Lương Chân Chân như ý nguyện, hôm nay... tao có rất nhiều cơ hội.

Giọng nói của Hứa Kiến bỉ ổi đến mức khiến người ta ghê tởm, hơn nữa sau khi nói xong câu cuối cùng, càng xen lẫn hài lòng và ngông cuồng, anh muốn chính là chọc tức Đằng Cận Tư, anh ta càng tức giận, mình càng vui vẻ.

Mục đích của hắn đã đạt tới, Đằng Cận Tư giận đến gân xanh nổi lên, vừa nghĩ tới vẻ mặt chán ghét của Hứa Kiến ức hiếp nai con, tim của anh bị níu chặt lại, cắn răng nghiến lợi nói: “Mày dám động đến một sợi lông của Lương Chân Chân, tao sẽ khiến cho mày sống, không, bằng, chết!”

Chà! Uy hiếp tao? Hứa Kiến đột nhiên cười rộ lên, sau đó lại nói kiêu kỳ quái nham hiểm, Con mẹ nó mày còn dám uy hiếp ông đây? Mày cho rằng ông đây thật sự sợ mày? Có tin bây giờ tao liền dè lên người phụ nữ của mày, tường thuật trực tiếp từ hiện trường cho mày nghe, hoặc là mời người ghi hình lại gửi cho mày, cho mày tận mắt xem người phụ nữ của mày rên rỉ như thế nào dưới người tao!

Quả đấm của Đằng Cận Tư càng nắm chặt, hận không thể một đấm phá nát thủy tinh, cường chế cơn tức giận sắp bộc phát của mình, “Mày muốn cái gì?”

Tao muốn cái gì? Khó có được Đằng thiếu chịu bình tĩnh hòa nhã nói điều kiện với tao, không hề ra lệnh với tao, con người của tao, chính là con mẹ nó cố chấp, từ lúc đi học cho tới giờ, vẫn nhớ mãi không quên Lương Chân Chân, khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo non mềm của cô ta, còn có cái miệng nhỏ hồng hào, chắc hẳn da trên người cũng vô cùng trắng nõn, chắc chắc chắc... Chỉ tưởng tượng thôi, phía dưới của tao đã cứng rắn, ... a! Hứa Kiến sinh động nói như thật, giọng nói dè tiện lạ thường.

“Chỉ cần mày thả cô ấy, tao có thể đồng ý mày bất cứ cái gì.” Đằng Cận Tư nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, nai con là bà xã của anh, trên ý nghĩa luật pháp chính là vợ, anh tuyệt đối không thể để cho cô bị chút xíu tổn thương, cho dù táng gia bại sản, cũng sẽ không tiếc.

Hơn nữa, anh rất hiểu nai con, mặc dù bên ngoài cô tỏ ra yếu ớt, nhưng vô cùng kiên cường, một khi bị Hứa Kiến kia làm dơ bẩn dù chỉ mảnh vụn, cô ấy nhất định sẽ mất đi lòng tin mà sống tiếp.

Hứa Kiến ở đầu bên kia cười rất vui vẻ, âm thanh nghe được khiến người ta sởn gai ốc, Cái gì cũng đồng ý với tao? Nhìn không ra, Đằng thiếu mày lại là kẻ sinh tình, lại có thể biết vì một người phụ nữ, ném ra dụ dỗ lớn như vậy, chẳng lẽ tao muốn tập đoàn Đế Hào tư của mày, mày cũng chịu cho?

317. Chương 318 : Đề Không Yêu Thế

“Được, tao có thể cho mày.” Đàng Cận Tư trả lời không chút do dự, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, Hứa Kiến à Hứa Kiến, mày đúng là công phu sư tử ngoạm chẳng lẽ mày cho rằng tao cho mày, mày sẽ có khả năng đó sao?

Đồng thời, anh cũng đang tiến hành vụ đánh cuộc hạng nhất ở đây, đánh cuộc tâm lý Hứa Kiến đủ năng lực chịu đựng.

Tập đoàn Đế Hào tư là cơ nghiệp do người mấy đời nhà họ Đàng lập nên, người ngoài không thể lĩnh hội được tâm huyết và gian khổ phải trả, từ ông tổ của anh sáng lập tập đoàn Đế Hào tư cho đến giờ, đã hơn tám mươi năm rồi, dốc vào quá nhiều tình cảm, cũng tạo thành quan hệ tình cảm sâu sắc với các cổ đông cấp cao của công ty, phần lớn mọi người đều thật lòng thật tâm đứng bên cạnh anh, chỉ có một số người có ý đồ bất chính, nhưng anh đều nắm chắc những người đó trong lòng bàn tay, không nhảy ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Tập đoàn Đế Hào tư hòa thuận đồng tâm như thế, người ngoài không thể nhúng tay vào, coi như anh chuyển toàn bộ cổ phần cho Hứa Kiến, vậy cũng chỉ là cái thùng rỗng, bởi vì toàn bộ nhân viên cấp cao của tập đoàn Đế Hào tư chỉ nhìn nhận anh là tổng giám đốc, bất kỳ người nào đón nhận lấy đều có kết quả không nắm được quyền lực chân thực.

Ngoại trừ những điều này, anh còn có một cách đoạt lại cổ phần đã mất, đây là bí mật của nhà họ Đàng bọn họ, chỉ có người thừa kế biết, cho nên, anh mới dám bình tĩnh nói ra những lời này, bằng không sợ rằng ông cụ nhà họ Đàng sẽ phải bỏ ra khỏi mộ tổ mà đánh tỉnh đứa cháu bất hiếu này.

Vốn Hứa Kiến chỉ nói giỡn một chút mà thôi, nghe thấy anh ta đồng ý sáng khoái như vậy, ngược lại sinh lòng nghi ngờ, không hiểu trong hồ lô của anh ta chứa cái gì, càng không tin anh ta dễ dàng chấp tay nhường tập đoàn Đế Hào tư cho người khác, chính là một Lương Chân Chân sao có thể so sánh được với tập đoàn Đế Hào tư phú khả địch quốc *?

(*) phú khả địch quốc: giàu có hơn cả đất nước, quốc gia

Hừ! Anh ta coi mình là đứa trẻ lên ba sao? Sao anh có thể bị lừa bởi trò hề cấp thấp này?

Đừng cho rằng tao không biết trong lòng mày đang nghĩ gì! Tao càng chân chân thực thực muốn tiền hơn là muốn tập đoàn Đế Hào tư, còn nữa, mày phải quỳ gối cầu xin tha thứ trước mặt tao. Giọng nói của Hứa Kiến trở nên hung dữ phách lối.

Đàng Cận Tư cũng biết anh ta không có can đảm đó, loại tiểu nhân này đa nghi từ nhỏ, vốn không làm được chuyện gì lớn, chỉ biết rõ vài chiêu hạ lưu.

“Có phải như vậy mày sẽ thả Lương Chân Chân không?” Anh nhử mày hỏi, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng quỳ trước mặt ai, không nghĩ tới lần này phải quỳ trước kẻ cặn bã Hứa Kiến này.

Dĩ nhiên không thể nào! Mày cho rằng tao là ông nội đã chết sao? Nói buông liên buông, cô ta vốn là người phụ nữ tao nhìn trúng, bị mày một cước chặn ngang lừa chạy, ta cũng không ngại cô ta là chiếc giày rách, cô ta nên vui mừng mới đúng, chẳng lẽ đi theo tao không tốt hơn đi theo mày? Đường đường là đại thiếu gia nhà họ Đàng, chỉ cần ngoắc tay, phụ nữ sẽ đi qua từng hàng, mày cần gì phải cố chấp như vậy. Hứa Kiến châm chọc, giọng nói bỉ ổi ghê tởm.

Đàng Cận Tư giận đến mức nắm tay kêu “Răng rắc”, tên cặn bã này, tốt nhất đừng để anh trông thấy, nếu không anh sẽ khiến cho anh ta ném thử chút cái gì gọi là sống không bằng chết!

“Con đường Đông Nam Á cũng không phải do một mình ông ngoại mày ddinh đoạt, thế lực bang Viêm Ưng gần như chiếm một nửa, nếu không phải bọn họ không muốn đuổi cùng giết tận, mày cho rằng... bang phái của ông ngoại mày còn có thể tồn tại sao?” Giọng nói trầm thấp tràn đầy lực lượng của anh, từng câu từng chữ gõ vào trong lòng Hứa Kiến, khiến cho anh ta hoảng hốt.

Có câu nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh phải hiểu rõ đối thủ của mình trước, mới có thể tìm được chính xác điểm yếu của anh ta, sau đó lợi dụng, mới có thể tìm được cơ hội thắng anh ta.

Tin tức của Đàng thiếu đúng là tinh thông, chỉ có điều chuyện này cũng không tạo ra tác dụng gì với mày, muốn cứu Lương Chân Chân, tao khuyên mày vẫn ngoan ngoãn nghe theo tao, đừng giở trò gì! Nếu không... Hừ! Sau khi hốt hoảng Hứa Kiến lập tức ổn định tinh thần, thái độ vẫn ngông nghênh vô lễ như cũ.

“Thật sao? Nếu mày cảm thấy không hề có liên quan, vậy tao lập tức gọi điện thoại cho Thư Cách Gia, tao tin tưởng cô ấy rất vui lòng phát triển địa bàn.” Đàng Cận Tư khoan thai vênh vao nói, trước mắt anh cũng chỉ có thể đưa em gái của Thư đại ca ra, hy vọng có thể tranh thủ thời gian vì mình để cứu nai con ra.

Lần này, đổi lại Hứa Kiến kinh ngạc, theo anh biết, Đàng Cận Tư luôn không đánh giá đến hắc đạo, nhiều nhất cũng chỉ coi là thương nhân, anh ta... Sao anh ta lại biết ma nữ bang chủ bang Viêm Ưng?

Đừng tưởng mày nói ra tên của Thư Cách Gia là có thể dọa tao, cô ta lợi hại hơn nữa cũng chỉ là phụ nữ! Chẳng lẽ cô ta cũng là người tình của Đàng thiếu? Trong miệng Hứa Kiến phun ra câu sau ghê tởm hơn câu trước.

“Hứa Kiến, mày dám phụ trách lời mày vừa nói sao? Mày tốt nhất nên cầu nguyện những lời này không truyền tới tai ông xã Thư Cách Gia, nếu không, mày sẽ biết cái gọi là họa từ miệng mà ra.” Giọng Đàng Cận Tư giống như băng lạnh từ địa ngục, lạnh thấu xương.

Không cần uy hiếp tao! Khiến cho tao tức giận, chuyện gì cũng có thể làm được! Rõ ràng Hứa Kiến hơi tức giận.

“Tao chỉ nói sự thật với mày, tin hay không tùy mày.” Mặc dù Đàng Cận Tư rất tức giận, nhưng anh biết mình không thể chọc giận kẻ cận kề Hứa Kiến kia, bằng không anh ta sẽ thật sự bắt đầu điên cuồng, nai con sẽ nguy hiểm.

Lời của anh còn chưa nói hết, nhưng nên nói đã nói cả rồi, bây giờ anh chỉ có thể cầu nguyện Hứa Kiến còn có chút nhân tính, không cần sửa soạn khắp nơi như cho điên, cứ như vậy, anh mới có thời gian tìm Thư Cách Gia giúp một tay cứu nai con.

Hứa Kiến rất tức giận, anh không muốn nghe tiếp nữa, một chữ cũng không muốn nghe nữa, đập mạnh máy, cả người bốc hỏa đi tới đi lui trong phòng, cả đám thủ hạ bị dọa nơm nớp lo sợ, lúc lão đại phát giận bọn họ tốt nhất nên lẩn đi thật xa, nếu không bị xui xẻo một chút vậy thì thảm.

“Lương Chân Chân đâu! Sao còn chưa tới? Nhanh chóng gọi điện thoại cho tụi a Hổ, để cho bọn họ lập tức, lập tức dẫn cô ta đến trước mặt tao!” Anh tức giận quát.

“Dạ, thuộc hạ lập tức gọi điện thoại cho a Hổ.” Tên thuộc hạ bị sợ đến mức chân cũng run run.

Đàng Cận Tư không chậm trễ chút nào gọi một cú điện thoại cho Thư Cách Gia, nói lại chuyện đã xảy ra một lần, hy vọng cô ấy có thể giúp một tay, coi như mình thiếu cô ấy một phần ân tình.

Được, không thành vấn đề, việc rất nhỏ, anh cần người cứ nói. Thậm chí Thư Cách Gia không do dự, đáp ứng rất quả quyết.

“Cách Cách, cảm ơn em.” Đàng Cận Tư lớn hơn cô, cũng gọi tên thân mật của cô theo Thư đại ca.

Nói cảm ơn thành khách khí rồi, anh là bạn tốt của đại ca và tam đệ của em, chính là bạn bè tốt nhất của Thư Cách Gia, hơn nữa Chân Chân bà xã anh có quan hệ tốt với em dâu Hợp Hợp, lần trước đã từng gặp trong hôn lễ của bọn họ, ấn tượng không tệ.

Tính tình Thư Cách Gia thuộc về hào phóng cởi mở, nhất là sau khi làm bang chủ bang Viêm Ưng, chỉ hơn chứ không kém, mẹ cô Hoắc Nhĩ Phi hoài nghi có phải năm đó ôm nhầm con gái không? Sao lại không giống tính tình của bà! Chính là một tên con trai, hu hu... số mạng bà thật khổ, vất vả lắm mới sinh được một áo bông tri kỷ, kết quả lại chạy đi làm loạn giới hắc đạo.

Thư Yến Tả làm chủ một nhà thật khó khăn! Lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, một bên là người phụ nữ ông yêu, một bên là con gái ông thương yêu nhất, ôi...

Có Thư Cách Gia bảo đảm, Đàng Cận Tư tin tưởng mình nhất định có thể cứu nai con an toàn ra.

Vì vậy, mọi người chia nhau làm việc, tranh thủ từng giây chiếm thế chủ động.

Các đầu đường thành phố C đột nhiên tăng lên gấp bội cảnh sát giao thông, và lại kiểm tra nghiêm ngặt xe mười sáu chỗ màu trắng, trong lòng Lương Chân Chân vui mừng không dứt, nhất định là a Tư biết mình bị bắt cóc, phái người điều tra tung tích của mình chung quanh, hy vọng đang ở phía trước, cô có thể nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt của những người này rồi, theo mình biết bọn họ khôn khéo hơn trong tưởng tượng của mình nhiều, xa xa nhìn thấy xe kiểm tra của cảnh sát giao thông, liền thay đổi phương hướng, sau đó gọi điện thoại cho người nào đó, mười phút sau, bọn họ đổi sang một chiếc Audi màu đen.

Lần nữa vượt qua trạm kiểm tra, rất dễ dàng thoát khỏi tầm mắt của đám cảnh sát giao thông, Lương Chân Chân định kêu, nhưng miệng bị bịt chặt, có lòng mà không có sức, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng a Tư nhanh chóng tìm được mình.

Xe dần chạy về vùng ngoại ô, có người cầm miếng vải đen bịt kín mắt cô, khoảng chừng hai mươi phút sau, xe đột nhiên dừng lại, những người đó vẫn không gỡ miếng vải đen trên mắt cô, động tác thô lỗ kéo cô xuống xe, đi về phía trước.

Cô cảm thấy mình vào một căn phòng trống trải, sau đó truyền đến bên tai âm thanh quen thuộc mà xa lạ, “Nhanh chóng lấy miếng vải đen chán ghét này xuống cho tao! Cho tao nhìn cặp mắt to tròn xoe ngập nước của cô ta, có bị mấy kẻ ăn hại bọn mày che kín lung tung không?”

Nôn... Giọng nói biến thái này khiến cho cô muốn ói, trong đầu dùng sức tìm kiếm người có giọng nói này, lúc cô vắt hết óc suy nghĩ, trước mắt đột nhiên sáng lên, ánh mặt trời chiếu vào khiến cho cô không mở mắt ra được, chỉ có thể chậm rãi hé mắt, từ từ thích ứng với tia sáng mãnh liệt này.

Bóng người mơ hồ phía trước dần rõ ràng, cô kinh ngạc há to mồm, thì ra Hứa thiếu gia trong miệng bọn cướp chính là hoa hoa công tử Hứa Kiến - bạn cùng trường trước hai khóa với cô.

318. Chương 319: Đã Bị Áp Bức Và Lãng Nhục.

Trong lòng Lương Chân Chân hoàn toàn lạnh lẽo, lúc người này ở trường đã quấy nhiễu cô rất nhiều lần, nhất là lúc mình bị vu oan hãm hại, nếu không phải a Tư kịp thời chạy đến, chỉ sợ mình đã bị anh ta...

Cô thật sự không dám tưởng tượng tới tình huống đó, cô cảm thấy nhất định mình sẽ hỏng mất, thậm chí sẽ mất đi dũng khí sống tiếp, không một người phụ nữ nào đồng ý bị một tên đàn ông ti tiện chán ghét làm hại, đây không thể nghi ngờ phá hủy ý chí và tinh thần của cô, phóng đại xã hội xấu xa gấp trăm lần trước mắt cô.

Lần trước ở quán bar anh ta đã phái người đi tìm cô và Giai Ny, Cát gia, a Tư và bác sỹ Quan đã dạy dỗ bọn họ một trận, vốn cô cho rằng chuyện nay kết thúc rồi, không ngờ bọn họ có năng lực đến báo thù như vậy.

“Sao nào? Thấy đàn anh không chào hỏi? Tốt xấu gì chúng ta cũng được coi là bạn lâu năm.” Hứa Kiến cười quái gở.

“Phụt! Mày đừng dắt vàng lên mặt mình nữa!” Lương Chân Chân tức giận quát anh ta một câu, không cần dùng sắc mặt tốt đối đãi với loại người cặn bã này.

Mặt mũi Hứa Kiến tràn đầy tức giận đi tới gần cô, một tay giữ chặt cằm của cô, thật chặt, giống như muốn cắt đứt nó, đau đến mức nước mắt của Lương Chân Chân sắp ra, nhưng cô cố nén không để cho nước mắt mình tràn mi, trước mắt tên đàn ông đề tiện này, cô phải kiên cường.

Nhìn hoàn cảnh nơi này giống như một kho hàng vứt bỏ, chung quanh đều có thủ hạ của tên đàn ông đề tiện này, chắc chắn không thể nào chạy thoát được, cô chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng lên trên người ông xã vạn năng, hy vọng anh có thể tìm được mình nhanh một chút.

“Con chó cái! Mày còn dám già mồm với ông đây! Cũng chỉ ỷ lại vào dáng vẻ và gương mặt nhu nhược hấp dẫn đàn ông thôi! Mày có gì đáng giá mà kiêu ngạo? Hả?” Hứa Kiến nghiêng răng ra sức mắng, lực trên tay

không ngừng tăng lên, trong mắt bắn ra ánh sáng diên cuồng.

Lương Chân Chân cảm giác cảm mình sắp trật khớp, cảm giác đau đớn như khoan tim cuốn lấy cô từng hồi, cô chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy lời mắng người của tên đàn ông đê tiện này, cô đã chịu đựng quá nhiều kiểu sỉ nhục và vu tội, đã tạo thành ý thức bản thân không nghe, người sống trên đời, không tránh khỏi được bị người ta bàn tán xôn xao, để ý quá mức không phải tự mình tìm phiền não sao, cần gì chứ?

Cô biết muốn làm được rất khó, nhưng cô vẫn luôn cố gắng.

“Không nói gì? Mà cho rằng không nói gì tao sẽ bỏ qua cho mày? Nói thật cho mày biết, mục đích bắt mày tới chính là vì chơi mày! Ba năm trước đây tao đã không được như ý nguyện, ba năm sau rốt cuộc bằng vào cố gắng của tao đã chiếm được mày, cho dù mày đã sớm bị tàn phá không chịu nổi, nhưng tao không thêm để ý, thật ra tao thích mày lạ hơn vậy hơn, bị quá nhiều đàn ông khai phá, chắc hẳn phương diện kỹ thuật và kinh nghiệm sẽ tốt hơn, bằng không, ngay cả Đẳng thiếu tiếng tăm lừng lẫy cũng quỳ gối dưới váy hồng * của mày, còn tuyên bố mày là vị hôn thê của anh ta, không dễ dàng!” Miệng Hứa Kiến giống như bị nước hồ phân chảy qua, hơi thở không chịu nổi!

(*) váy hồng: nguyên văn thạch lựu quần – váy màu lựu. Là kiểu váy xuất hiện từ thời Đường – Trung Quốc

Lương Chân Chân xoay mặt không muốn nhìn vẻ ngoài buồn nôn của khuôn mặt kia, cô cũng không phản bác hay giải thích những lời anh ta nói, cảm thấy ghê tởm khi nói một câu với hạng người như thế, lãng phí vẻ mặt, giống như tên đàn ông đê tiện ấy chỉ thích lấy vu oan và gièm pha người khác thành một dạng vui vẻ biến thái, cô không thể chịu ảnh hưởng của anh ta, cô phải kiên cường, tất cả uất ức phải để lại sau khi được cứu.

“Tao ra lệnh cho mày nhìn tao!” Hứa Kiến rất căm giận, nhìn chằm chằm gương mặt cổ chấp như chuông đồng giữ tợn quát.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Lương Chân Chân vẫn quật cường quay đầu đi không nhìn anh ta, đột nhiên, “Bốp” một tiếng vang lên, trên má phải của cô bị đánh một phát mạnh mẽ, đau rất nhanh chóng lan ra, nước mắt gần như không thể khống chế mà rơi xuống, cô rất muốn khống chế chúng, nhưng đau đớn thúc giục nước mắt rơi xuống khiến cô không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể lặng lẽ cắn môi, cô cảm thấy má phải của mình sẽ sưng to lên.

“Thế nào? Biết đau? Chắc chắc chắc... còn rơi hạt đậu vàng, thật là nhìn thấy đã thương! Đến đây anh sẽ giúp cô em, bảo đảm thuốc đến bệnh đi.” Hứa Kiến cười nói thô bỉ, giọng nói còn khùng bố hơn tiếng quỳ kêu giữa đêm, vừa nói vừa đưa tay định sờ mặt Lương Chân Chân.

“Cút ngay!” Lương Chân Chân giật mình quát lớn, cô không thể bị tên đàn ông đê tiện này đụng chạm, nếu không cô sẽ gặp ác mộng, trong lòng hoàn toàn thê lương.

“Cút ngay? Mày bảo tao cút ngay? Nơi này chính là địa bàn của tao! Tối nay, tao muốn để cho mày nằm dưới thân tao mà rên rỉ, tốt nhất quay đoạn phim, gửi cho tên đàn ông của mày Đẳng Cận Tư, để cho anh ta xem xem mày phong lưu hầu hạ người đàn ông khác như thế nào, ha ha ha...” Hứa Kiến cười đến càn rỡ liêu lỉnh.

Sự diên cuồng của anh ta khiến Lương Chân Chân dienanlequydon sợ hãi, cô biết nhất định tên đàn ông đê tiện này không phải nói vui đùa một chút, trong ánh mắt của anh ta viết rõ ràng dục vọng của người đàn ông với một người phụ nữ, hơn đó, năm đó anh ta đã có hành động thấp hèn bỉ ổi với mình, ba năm trôi qua, tính cách của anh ta đã phát triển theo hướng biến thái rồi.

Cuối cùng khiến cho người ta sinh ra ý sợ hãi, lạnh lẽo xuất hiện từng chút một nơi đáy lòng, nói không sợ tuyệt đối là giả, từ nhỏ đến lớn, mặc dù cuộc sống rất gian khổ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng trải qua sự kiện bất cớ khủng bố như vậy, chỉ trong nháy mắt, cô thậm chí cảm thấy tuyệt vọng, dường như hạnh phúc đã vĩnh viễn rời xa cô.

“Mày đừng tới đây!” Lương Chân Chân run rẩy nói theo dõi anh ta, khi anh ta đưa tay lên mặt cô thì cô bỗng cảm thấy tâm như tro tàn, từ trong lòng cuộn cuộn nổi lên cảm giác buồn nôn, muốn ói.

“Chà! Ba năm không gặp, khuôn mặt nhỏ bé còn trắng nõn như vậy! Chắc hẳn trên người... sẽ càng khiến cho người ta mất hồn.” Hứa Kiến cười như cắn thuốc lắc.

Lương Chân Chân không tự chủ được mà trên người bắt đầu run, cô không dám tưởng tượng tới chuyện sẽ xảy ra, để tên đàn ông vô lại sờ soạng mặt cô khiến cho cô có suy nghĩ buồn nôn muốn ói, nếu như những chỗ khác... Cô thà chết! Cũng kiên quyết không bị kiểu làm nhục này!

Trong mắt Hứa Kiến cười ác độc mà bỉ ổi, đưa tay sờ đôi môi run rẩy của Lương Chân Chân, “Đừng sợ, anh sẽ thương em.”

Vừa nói, vừa chuẩn bị cởi nút áo cô, lúc ấy không biết Lương Chân Chân lấy đâu ra can đảm, đột nhiên dùng đầu gối húc sụp đổ phía dưới của Hứa Kiến, mặc dù sức cô không bằng đàn ông, nhưng một húc kia đã dùng hết sức lực của cô.

Sau một giây, trong kho hàng cũ phát ra tiếng gào thét như giết heo, sắc mặt Hứa Kiến khổ sở che bảo bối của mình ngồi chồm hổm trên mặt đất, đau đến đổ mồ hôi hột, mặt lộ vẻ độc ác nhìn Lương Chân Chân trốn ở phía xa, “Thích chơi dã man như vậy sao? Con mẹ nó mày chờ đó cho ông đây!”

Thuộc hạ canh giữ bên ngoài nghe thấy tiếng gào thét vội vàng chạy vọt vào, thấy lão đại ngồi chồm hổm trên mặt đất khổ sở không thôi, lập tức chân chó chạy đến, “Lão đại, anh làm sao vậy? Muốn chúng em giáo huấn cô ta một chút không?”

“Đỡ tao đi ra ngoài, canh chừng ở đây thật tốt cho tao, không có sự cho phép của tao không cho phép ai đi vào.” Hứa Kiến che phía dưới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đúng, đúng, chúng em nhất định làm việc theo lời lão đại dặn dò.” Tên thuộc hạ cuồng quýt gật đầu, đỡ Hứa Kiến ra ngoài, trong lòng cũng bội phục Lương Chân Chân gan lớn, lại dám đá sinh mệnh của lão đại, chắc không muốn sống.

Đợi sau khi cửa chính nặng nề đóng lại, Lương Chân Chân mới thả lỏng cảnh giác chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm đầu gối run lấy bầy, nước mắt giống như vỡ đê sông, rơi không hết.

A Tư, em rất sợ hãi, anh mau đến cứu em, Hứa Kiến anh ta không khác kẻ điên, em đều tin tưởng những lời anh ta nói, chính bởi vì tin tưởng cho nên em càng thêm sợ, sợ chuyện sắp xảy ra, sợ em sẽ mất đi dũng khí đối mặt với anh, hu hu...

Cô khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lạnh lẽo xâm nhập tới tận đáy lòng, thoáng vừa rồi chỉ có thể trì hoãn trong lequdyn nhất thời, một khi tên cầm thú này tốt rồi, nhất định sẽ dùng hành vi man rợ với mình, nghĩ tới trường hợp đó, cô chỉ hận không thể tự sát, nhìn chung quanh một vòng, không có gì cả, coi như muốn tự sát cũng bất lực.

Vượt tường sẽ bị phát hiện, bởi vì kho hàng cũ có hai cửa sổ rất lớn, bên cạnh có một cái, có thể nhìn chăm chăm vào bên trong, vốn không cho phép cô có chút suy nghĩ nào.

Việc duy nhất cô có thể làm, chỉ có thể là chờ đợi.

Cách kho hàng cũ không xa ở nơi nào đó trong khu nhà cao cấp tư nhân, bác sỹ đang kiểm tra vết thương cho Hứa Kiến, trầm ngâm hồi lâu, “Nói nghiêm trọng cũng không phải rất nghiêm trọng, nghỉ ngơi một hai ngày là được.”

“Cái gì? Nghỉ ngơi một hai ngày! Mày là kiểu lang băm gì! Có thuốc gì không, có thể cho nó thấy hiệu quả lập tức?” Hứa Kiến hung tợn nín cổ áo bác sỹ.

“Khụ... Hứa thiếu, đồ chơi này là bảo bối của chúng ta, tôi dù bình thường, cũng không thể lừa ngài, thuốc cũng có, nhưng ít ra cũng phải trì hoãn một ngày, nếu không...” Bác sỹ bị anh ta dùng lực mạnh mà ho khan liên tiếp.

Hứa Kiến hừ lạnh một tiếng, buông lỏng cổ áo anh ta ra, ý bảo anh ta dùng thuốc.

“Hậu quả lừa dối tao cũng không phải mày có khả năng chịu đựng nổi đâu!”

“Đương nhiên, tôi chỉ là bác sỹ nhỏ, sao dám đắc tội Hứa thiếu ngài?” Bác sỹ vội vàng cười làm lành.

“Hừ! Biết là tốt rồi.”

Trong quá trình, Hứa Kiến đau đến mức gọi mẹ trong lòng, hướng chỉ dự định đâm ô Lương Chân Chân một lần nữa, thế ngày mai muốn cho cô ta nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, anh liếc mắt nhìn liền nhận, không biết bên kia nói câu gì, sắc mặt của anh lập tức thay đổi.

319. Chương 320

Hứa thiếu gia, quan tòa xử chúng tôi thua, chứng cứ của đối phương vô cùng xác thực, khiến cho luật sư biện hộ của tôi á khẩu không trả lời được... Anh ta còn chưa nói hết đã bị cắt đứt.

“Một đám thùng cơm vô dụng! Để cho mấy người làm chuyện gì cũng không xong!” Hứa kiến giận đến buột miệng mắng to, giờ phút này có thể dùng nộ hỏa công tâm * để hình dung anh, hiển nhiên như một con chó điên.

(*) nộ hỏa công tâm: lửa giận đánh thẳng vào tim

Mới đầu, những người đó thề son sắt với anh bảo đảm nhất định sẽ thắng ở tòa, bởi vì tất cả chứng cứ bất lợi đều hướng về tập đoàn Đế Hào tư, hơn nữa, thời gian trước tất cả truyền thông và dư luận đều trách cứ và chửi rủa đầy trời đầy đất, cán cân hoàn toàn nghiêng về phía bọn họ, không ngờ, đến bước ngoặt cuối cùng, lại bị bọn họ quay đầu thắng ngược!

Điều này khiến bọn họ bất ngờ, tương đương với cho bọn họ một “Vui mừng khổng lồ”, đập đến đầu ngất não bành trướng, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng chắc thắng lại thua ở tòa?

“Hứa thiếu, bình tĩnh, tức giận... không tốt cho việc phục hồi.” Bác sỹ đột nhiên nói một câu.

Hứa Kiến độc ác trừng mắt liếc nhìn anh ta, nhưng sợ người ta nói chính là tình hình thực tế, hơn nữa nếu bộ phận đó xảy ra điều gì sai sót sẽ là chuyện cả đời, anh không dám lấy tính phúc nửa đời sau của mình ra nói đùa, đành phải chịu đựng tức giận, trong lòng lại thành một hang ổ ngọn lửa ngàn ngạt, hận thù với Đằng Cận Tư lại tăng thêm một tầng.

Nhà họ Đằng.

Tâm tình người cả phòng đều sa sút, Đằng lão phu nhân gấp gáp đến mức bệnh tuổi già suýt nữa tái phát, may mà trong nhà vẫn luôn có bác sỹ tư nhân, sau khi truyền cho bà một chai nước biển, tình huống hơi chuyển biến tốt đẹp.

“Vẫn không có tin tức của cháu dâu ta sao?” Sau khi tỉnh lại câu đầu tiên Đằng lão phu nhân hỏi chính là an nguy của Lương Chân Chân.

“Thưa lão phu nhân, thiếu gia cậu ấy đã dò xét chung quanh, ngài đừng quá lo lắng, thiếu phu nhân cô ấy là người hiền có trời phù hộ, nhất định sẽ bình an.” Hạ Đông ôn tồn an ủi.

“Ôi... chỉ hy vọng như thế.” Đằng lão phu nhân thở dài.

Thật ra thì Đằng Cận Tư vốn định lừa gạt bà nội, anh biết thân thể bà nội không tốt, lỡ như sốt ruột xảy ra điều gì xấu, anh sẽ không biết làm sao bây giờ, nhưng bà nội lại vẫn cứ gọi điện thoại cho anh hỏi Chân Chân đâu? Sao đi ra ngoài một ngày còn chưa về nhà, gọi điện thoại cũng không ai nghe, không phải gặp cướp chứ?

Anh nghĩ thầm: Nếu gặp phải cướp thì dễ nói rồi, nhưng cố tình to gan lớn mật lại là giặc cướp, chỉ có thể lừa gạt bà nội điện thoại di động của nai con bị rơi, đang chuẩn bị đến bệnh viện ăn cơm với cô, buổi tối không về.

Đoạn này ngược lại lờ đã xong, ai ngờ bà cụ vô cùng khôn khéo, sau hai giờ lại gọi điện thoại tới, hỏi anh có đón được người không, muốn nghe giọng cháu dâu một chút, lần này lời nói đối hoàn toàn bại lộ.

Đồng thời, trong lòng anh hoàn toàn tê lương, không biết tình hình nai con bây giờ như thế nào, anh phái người điều tra số điện thoại Hứa Kiến gọi tới, là điện thoại công cộng, cho nên, bây giờ anh rơi vào tình thế bị động, kiểm tra rất nhiều chỗ, vẫn không tìm được chỗ ẩn thân của Hứa Kiến.

May mắn, quan tòa xử thắng, khiến trên mặt mày ủ dột của anh thêm một tầng vui sướng, cũng chỉ có một lúc, tâm tình vui sướng biến mất đi không còn bóng dáng tăm hơi, kết quả này anh đã dự liệu từ trước, duy nhất chỉ tính sai nai con.

Tâm tình như đưa đám có thể suy nghĩ là biết, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng anh lại có cảm giác như ngồi trên đồng lúa khó có thể yên ổn, mỗi một lần chuông điện thoại vang lên, anh đều cho rằng Hứa Kiến gọi tới, kết quả, mỗi lần đều thất vọng, anh lại không liên lạc với ở nhà, trong lòng anh càng lo lắng, có vài trường hợp anh đều không dám nghĩ đến.

“Cậu chủ, sáng ngày mai còn buổi họp báo, bên truyền thông cũng muốn biết tình huống tiến triển mới nhất của vườn hoa quốc tế Nhã Lam.” Nam Cung Thần báo cáo hành trình ngày mai, anh đương nhiên biết tâm tình cậu chủ không tốt, nhưng công việc vẫn ở đó, ném không ra!

“Để phó tổng giám đốc Tô thay tôi chủ trì họp báo, toàn quyền thay thế tôi trả lời tất cả các vấn đề về vườn hoa quốc tế Nhã Lam.” Đằng Cận Tư khàn giọng nói, lúc này anh nào còn rảnh rỗi đối phó với đám phóng viên bát quái?

“Dạ, bây giờ tôi sẽ đi thông báo cho phó tổng giám đốc Tô ngay.” Nam Cung Thần khom người lui ra, lúc này anh chỉ có thể cố gắng hết sức, làm hết khả năng chia sẻ một vài công việc cho cậu chủ.

Lúc anh ra cửa Nam Hoa Cẩn cùng lúc vào phòng, ánh mắt hai người trao đổi đơn giản mấy giây, liền hiểu tình thế hôm nay, trong lòng đồng thời cảm thán lúc này chính là lúc thiếu người, Quan Hạo Lê lại bị gia tộc cưỡng chế “Giám giữ” rồi, nhất thời không phân thân về được; còn tứ thiếu gia Mạc Đông Lăng, sau một chuyến đi Hồng Kông, lập tức hiểu được trong trí nhớ của mình có một đoạn không trọn vẹn, vì muốn biết chân tướng ba năm trước đây, đã đuổi tới nước Anh; nhị thiếu gia Nông Dịch Tiêu gần đây rất đau đầu, còn không phải bởi vì nuôi dưỡng con gái, thật sự không phân thân ra được.

Vì vậy, chỉ còn lại tam thiếu Nam Hoa Cẩn kẻ vai sát chiến với đại ca Đằng Cận Tư, may mà có một trợ thủ đắc lực Nam Cung Thần, toàn tâm toàn ý vì tập đoàn Đế Hào tư mà bỏ ra lao động cật lực vất vả, không một câu oán hận.

“Đại ca, tra được một chút., bên cạnh vùng ngoài ô có một vài kho hàng bỏ không, tan hoang không chịu nổi, hàng năm không có người sử dụng, gần đây có khói bay lên, nói không chừng Hứa Kiến cặn bã đang giấu người ở đó.” Nam Hoa Cẩn ngồi trên ghế sa lông, nói tin tức mới nhất vừa thu được cho đại ca biết.

“Kho hàng bỏ không? Ở chỗ nào?” Đột nhiên cả người Đằng Cận Tư giống như khôi phục tức giận, anh gần như tra từng khách sạn, nhà nghỉ, quán ăn và nơi công cộng trong thành phố cũng như vùng ngoại ô, kể cả bản ghi chép ra vào ở nhà ga, bến xe, và sân bay, toàn bộ không tra ra người này, vậy đã nói rõ: bọn họ không rời khỏi thành phố C, chỉ giấu ở chỗ anh không biết mà thôi.

Mà chỗ đó, rốt cuộc là nơi nào đây?

Anh suy nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra, nhưng lời tam đệ nói đã nhắc nhở anh, để cho anh ý thức được suy nghĩ của mình bị giới hạn, đã bỏ sót khu nhà dân dụng!

“Đại ca, anh đừng nóng vội, em đã phái người đi dò xét, nếu có tin tức gì sẽ gọi điện tới, ngoài ra, bên Thư Cách Gia Ltd có tin tức chính xác sao?” Nam Hoa Cẩn vỗ vỗ bả vai đại ca mình, ra dấu anh đừng sốt ruột.

“Cô ấy nói tối nay sẽ ra tay, nắm chắc chín mươi lăm phần trăm.” Đằng Cận Tư nhún mày.

“Nắm chắc chín mươi lăm phần trăm, đã gần một trăm phần trăm rồi, cô ấy nói chuyện luôn luôn chính xác, chỉ cần vượt qua tối nay, tất cả đều có thể kết thúc rồi.” Trong giọng nói của Nam Hoa Cẩn có mừng rỡ nhàn nhạt, mừng rỡ rốt cuộc chuyện đã có thể giải quyết rồi, nhưng, còn một vấn đề nghiêm trọng hơn cần bọn họ đi đối mặt.

Kể từ bây giờ tới ngày mai, nhìn chỉ có vẻ mấy giờ, nhưng mà vô cùng nguy hiểm với Lương Chân Chân mà nói, cô cũng chỉ là phụ ỹn tay trói gà không chặt, phải chống lại một đám đáng mày ra Hứa Kiến như thế nào?

Đương nhiên Đằng Cận Tư cũng nghĩ đến vấn đề này, môi mỏng mím thật chặt, chân mày nhíu chặt, lấy tay che mặt, vẻ khổ sở hiện rõ, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, anh thật đáng chết!

Nam Hoa Cẩn thấy dáng vẻ khổ sở của đại ca như vậy, chỉ có thể dùng cách của đàn ông vỗ vỗ bờ vai đại ca, anh có thể nói gì? Lúc này tất cả ngôn ngữ đều yếu ớt.

Đúng lúc hai người rơi vào trầm mặc thì điện thoại của Nam Hoa Cẩn vang lên, anh vội vã nhận, nghe xong bên kia giải thích, sắc mặt càng lúc càng tốt, “Coi chừng thật kỹ cho tôi, tốt nhất nghe ngóng thật lư, nhưng ngàn vạn lần không được bứt dây động rừng, chúng ta lập tức chạy tới.”

“Đi!” Đằng Cận Tư lập tức đứng dậy đi ra ngoài cửa, lúc này tâm tình của anh phức tạp mà khẩn cấp.

Sau khi Nam Hoa Cẩn dặn dò người bên kia làm việc cẩn thận đã đi theo bên cạnh đại ca ra ngoài, mặc dù sắc trời đêm đã đen, nhưng hai người đều thấy được ánh rạng đông hy vọng, chỉ hy vọng lần này có thể thuận lợi cứu Lương Chân Chân ra.

Trên xe, Đằng Cận Tư liên lạc với cục trưởng cục công an, để anh ta điều người giúp mình, tốt nhất mang theo súng đạn thật, đợi lát nữa có thể sẽ có một trận đánh ác liệt cần đánh.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Ổng kính chuyển sáng bên Hứa Kiến, sau khi lau xong thuốc, anh ta nằm nghỉ ngơi một lúc, trong lòng càng nghĩ càng không nở, liền dẫn người về kho hàng cũ, cũng chính bởi vì anh ta quay về lần nữa, phát hiện Nam Hoa Cẩn phái người điều tra, dặn bản kê dưới trối chặt người, đồng thời ra lệnh thuộc hạ mang theo Lương Chân Chân nhanh chóng rời khỏi đây.

Đi suốt đêm tới ven biển cạnh thành phố, mở hết sức, một phút cũng không dám chậm trễ, quả nhiên vẫn cẩn thận chạy kịp tới thuyền, giao thiệp với Đằng Cận Tư đã lâu, anh ta cũng biến thành cẩn thận.

Lương Chân Chân không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô đoán được a Tư tìm được nơi này, bị tên đàn ông dê tiện phát hiện, sau đó mang theo cô trốn khỏi đây suốt đêm, cô hy vọng hường nào giờ phút này xe bị gián đoạn, không đi được, nhưng việc đời không thể như người ước nguyện.

Chờ khi Đằng Cận Tư và Nam Hoa Cẩn mang theo một nhóm cảnh sát chạy đến, mấy người Hứa Kiến đã chạy từ trước, chỉ lưu lại một kho hàng trống trải, căn cứ tình huống hiện trường, nơi này đúng là từng có người ở.

“Hứa Kiến đáng chết!” Đằng Cận Tư giận đến nắm một quyền lên tường, bụi bặm lập tức kéo nhau rơi xuống, nhưng anh lại không biết đau, chỉ muốn róc xương lóc thịt Hứa Kiến, để giải trừ mối hận trong lòng anh.

“Đại ca, thời gian bọn họ rời đi cũng không lâu, chúng ta phái người chia nhau đuổi theo, nhất định sẽ tìm được.” Nam Hoa Cẩn an ủi.

“Ừ.” Đằng Cận Tư nghiêm nghị gật đầu, vì kế hoạch bây giờ, cũng không còn biện pháp nào tốt hơn.

320. Chương 321 : Trao Đổi Con Tin

Mặc dù Hứa Kiến là kẻ dê tiện, nhưng anh ta không ngu ngốc, hơn nữa anh ta còn lẫn lộn ở trong hắc đạo ba năm, không có bản lĩnh nào khác, ngoài bản lĩnh trốn chạy tương đối điều luyện, dọc theo đường đi anh ta đổi vài chiếc xe, tung ra vài nhóm người dẫn dụ nhóm người đuổi theo phía sau, sự thật chứng minh sự cẩn thận này của anh ta không hề sai.

Lúc rạng sáng, xe dừng ở trước một ngôi nhà ven biển, nhìn cũ nát không thể tả, Hứa Kiến tức giận nắm cổ áo của Lương Chân Chân kéo xuống xe, ném cô vào nhà, cảm tức nắm cảm của cô, “Con điếm thối! Có phải đang thầm vui mừng ở trong lòng hay không? Đừng cho rằng tao không biết! Tao nói cho mày biết! Hứa Kiến tao cũng không phải là ăn chay lớn lên, Đảng Cận Tư đừng nghĩ đến chuyện tìm được tao dễ dàng như vậy !”.

Nói xong câu đó, anh ta chợt cười rộ lên, “Mày yên tâm, trước khi nó tìm được chúng ta, tao nhất định sẽ cho mày được vui sướng tốt cùng một lần, bảo đảm làm cho mày khắc sâu vào trí nhớ, vĩnh viễn không quên.”

Lương Chân Chân hoảng sợ trừng to mắt nhìn anh ta, hai chân không tự chủ được lui về phía sau, cô đã sớm biết người đàn ông này là kẻ biến thái, là kẻ điên, là tên bệnh tâm thần, nhưng cô chỉ là một cô gái yếu đuối, có thể phản kháng thì đã phản kháng, nếu như anh ta nhất định mạnh bạo đối với mình, đoán chừng cô sẽ hỏng mất.

“Cút ngay! Anh đừng tới đây!” Dáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô giống như một con nai con bị hoảng sợ, trên tay sờ thấy vật gì đều ném về phía Hứa Kiến.

“Không sao, mày muốn ném bao nhiêu cũng được, tao rất thích kiểu hoa hồng có gai, chắc hẳn mùi vị sẽ rất đặc biệt, không trách được Đảng Cận Tư yêu thích mày như thế, mày nói xem, nếu như nó biết mày lên giường với tao, còn có thể muốn mày không?” Hứa Kiến cười đến phóng đảng gian ác.

Trong đôi mắt của Lương Chân Chân phủ một tầng sương mù mờ mịt, gắt gao cắn môi, trong đầu nhanh chóng chuyển động, vào thời điểm này, khát vọng sống của con người rất mãnh liệt, đột nhiên, đuôi mắt cô phát hiện trên bàn có một cây kéo, vội vàng đoạt lấy kê lên cổ, ngược cổ lên, giọng điệu kiên định, “Anh dám đến gần một bước, tôi lập tức chết ở trước mặt anh!”

Hứa Kiến không ngờ tới động tác của cô lại nhanh chóng như vậy, vẻ mặt hơi cứng ngắc trong chớp lát, bước chân cũng chỉ dừng lại một giây, ngay sau đó lại bước về phía trước một bước, “Được! Tao ngược lại muốn nhìn xem, mày có dám chết hay không.”

Lương Chân Chân đâm cây kéo vào sâu trong cổ, trên cổ lập tức nhỏ ra vài giọt máu, có thể thấy được cô tình nguyện chết cũng không muốn bị Hứa Kiến vũ nhục, “Nếu như chỉ có hai sự lựa chọn, vậy tôi tình nguyện chết!”

Trong giọng nói của cô lộ ra sự kiên định và quyết tuyệt, không phải là cô không sợ chết, cô còn chưa sống đủ, nhưng đối mặt với tình cảnh như thế, trừ chết cô không còn lựa chọn nào khác.

“Mày cho rằng mày chết thì ông đây sẽ bỏ qua cho mày sao? Mày tin ngay cả xác mày ông đây cũng dám cưỡng gian không!” Hứa Kiến giận đến đen mặt, tâm trạng của anh ta đã gần như điên cuồng.

Trong lúc hai người đang giằng co, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng gõ cửa dồn dập giống như xảy ra chuyện lớn gì, trong bụng của Hứa Kiến đang đầy lửa giận, mở cửa đá một cước về phía người tới, “Muốn chết hả! Là cha mày hay mẹ mày chết?”

Tên đàn em sợ đến cả người phát run, ngay cả giọng nói cũng không lưu loát, “Đại. . . . đại ca, không phải là cha mẹ của em xảy ra chuyện, là Mẹ anh đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì? Mày nói lại cho ông đây nghe một lần nữa!” Hứa Kiến nắm áo của tên kia, hung tợn hỏi.

“Mới vừa rồi bên Đông Nam Á gọi điện thoại tới, nói tối hôm qua Viêm Ung bang đến xét nhà bọn họ, lão bang chủ liệu chết chạy ra ngoài, nhưng mẹ của anh bị bắt đi rồi, bang chủ Thư ma nữ của Viêm Ung bang còn nói.” Tên đàn em ô ô a a không dám nói.

“Nói gì?” Hứa Kiến lạnh lùng quát.

“Cô ấy nói. Đây là trừng phạt nho nhỏ dành cho anh, nếu anh không thức thời, sẽ tặng cho anh một món quà lớn.”

Hứa Kiến giận đến không nói được câu nào, cơn nóng nảy trong cơ thể cuộn cuộn lên, làm cho anh muốn giết người, Đảng Cận Tư quả nhiên mày giỏi lắm! Quan hệ đúng là thật rộng, ngay cả nhà họ Thư ở Hồng Kông cũng đồng ý giúp đỡ, quả nhiên rất có năng lực!

Tiến lên một bước đe dọa nhìn Lương Chân Chân, “Còn cầm kéo làm gì? Bây giờ mày nên vui mừng hôn hờ mới đúng, tiện nhân!”

Dứt lời, anh lập tức đi ra ngoài, cửa bị đóng sầm một cái, kinh thiên động địa, có thể thấy được người này đã giận điên lên rồi, ai đến gần đều nổ tung.

Đợi sau khi bọn họ đi ra ngoài, Lương Chân Chân mới chậm rãi để cây kéo xuống, trong lòng nhen nhóm lên hi vọng, Thụ ma nữ trong miệng tên kia nhất định là chị hai của Hợp Hợp Thụ Cách Gia, lần trước ở trong hôn lễ của Hợp Hợp, cô đã gặp qua chị ấy, một người phụ nữ truyền kỳ, với vẻ xinh đẹp quyến rũ, làm cho người khác không dời mắt được, nhưng cổ tình chị ta lại là lão đại Hắc bang, không thể không khiến người khác khâm phục dũng khí và nghị lực của chị ấy, đây không phải là chuyện mà một cô gái bình thường có thể làm được.

Cô gơ tay lên sờ vết thương trên cổ, tìm khăn giấy lau, đau không? Không đau chút nào, cô chỉ mong A Tư có thể nhanh chóng tìm được mình, sau này bọn họ vẫn còn một con đường dài để đi, cô còn có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Cuộc gọi của Thụ Cách Gia đối với Đằng Cận Tư mà nói, không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không có gì làm người khác yên lòng hơn so với việc này, anh tin tưởng Hứa Kiến đã nhận được tin tức, nói cách khác, từ giờ trở đi, nai con an toàn.

Bây giờ việc anh cần làm chính là chờ điện thoại của Hứa Kiến, anh không tin tên đó sẽ mất hết tính người không quan tâm đến tính mạng của mẹ mình, từ lúc nai con bị bắt cóc đến bây giờ, tim của anh vẫn luôn trong trạng thái lơ lửng, bây giờ, cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Chuông điện thoại di động vang lên, quả nhiên là tên cận bã Hứa Kiến!

Đằng Cận Tư, đúng là tao phải nhìn lại mày lần nữa! Hứa Kiến cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tao không muốn nghe mày nói nhảm, mau thả Lương Chân Chân.” Đằng Cận Tư trực tiếp vào chủ đề.

Gấp cái gì? Chẳng lẽ mày không muốn biết đêm qua người yêu của mày và tao đã làm chuyện gì sao? Hứa Kiến biết mình hoàn toàn không chiếm được Lương Chân Chân, nhưng anh vẫn có chiêu đề tiện, cho dù không chiếm được, cũng muốn làm cho Đằng Cận Tư chán ghét, tiếp theo cho anh ta một liều thuốc mạnh, thử xem anh ta yêu Lương Chân Chân đến mức nào.

“Câm miệng!” Đằng Cận Tư lạnh giọng, anh không muốn nghe những từ thô tục phun ra từ trong miệng của Hứa Kiến, tránh cho lỗ tai của anh bị dơ bẩn!

Bên kia điện thoại Hứa Kiến cười rất hả hê, Nói thật, mùi vị của cô ấy thật là tuyệt vời, tối hôm qua ở dưới người của tao làm cho tao vô cùng vui sướng, một tiếng một tiếng, sắp câu mắt hồn tao rồi, cũng tốt, chơi đã rồi tao cũng không thèm nữa, nếu Đằng thiếu gia thích giày rách như vậy, vậy tao tốt bụng tặng cô ấy cho mày.

Lòng của Đằng Cận Tư lạnh xuống, nếu như tất cả lời nói của tên đề tiện này là thật, vậy nai con cô ấy. . . . còn sống không? Càng siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, trong mắt đen đầy tơ máu, sự đau đớn trong đó khó có thể dùng lời diễn tả được.

Đau đến tận cùng, chính là chết lặng, nếu như nai con thật sự có bất kỳ bất trắc nào, anh nhất định sẽ chôn Hứa Kiến theo!

“Thật sao? Nếu như mày tổn thương Lương Chân Chân thế nào, tao nhất định sẽ để cho mẹ của mày chịu đựng khổ sở như vậy gấp mười lần, nếu như mày chạy trốn cũng không sao, bởi vì mày sẽ trở thành đối tượng truy nã khẩn cấp trên toàn thế giới, tao cũng sẽ không giết mày, nơi nào có ngục giam đen tối nhất, tao sẽ tiễn mày vào đó, để cho mày sống, không, bằng, chết cả đời!”

Giọng điệu của anh bình tĩnh, không mang theo một chút tình cảm nào, lời nói như đến từ địa ngục, nhiệt độ chợt giảm xuống đến đông lạnh.

Vốn Hứa Kiến tưởng rằng anh sẽ giận đến nổi trợn lồi đình, tức giận mắng mình chỉ là một phần, nhưng thật không ngờ anh ta bình tĩnh nói ra những lời ngoan ác như thế, lực sát thương càng tăng lên, anh sợ đến không biết nên làm gì, hàn ý lạnh lẽo xuyên thấu qua sóng âm truyền đến trên người anh, ý lạnh đông lại dưới đáy lòng.

Tao cho mày biết! Từ nhỏ Hứa Kiến tao cũng không phải là bị hù dọa mà lớn lên! Anh ổn định tâm trạng, nhưng giọng nói vẫn không tự chủ được phát run.

“Tốt! Vậy thì mỗi mắt mong chờ.” Giọng nói của Đằng Cận Tư giống như tới từ địa ngục, cười đến làm cho lòng người sợ hãi, anh đã hoàn toàn bất chấp giá nào.

Chờ một chút! Tao. Lời mới vừa nói đều là lừa gạt mày, Lương Chân Chân cô ấy rất tốt, tao không có làm gì cô ấy, tối hôm qua tao muốn dùng sức mạnh với cô ấy, nhưng cô ấy đá trúng chỗ đó của tao, mày cũng biết, đồ chơi quý giá nhất của đàn ông bị thương, muốn làm cũng không làm được, mẹ tao vô tội, mày đừng làm tổn thương bà ấy.

Hứa Kiến bị giọng nói quyết tuyệt của anh dọa sợ, mẹ và anh sống nương tựa lẫn nhau, anh phạm sai lầm tuyệt đối không thể để mẹ chịu tội thay mình, lúc này anh chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Ít nhất, tạm thời thỏa hiệp.

“Mày nói cái gì?” Đằng Cận Tư hoàn toàn không ngờ tới Hứa Kiến nói dối mình, trong nháy mắt, tâm trạng từ địa ngục bay lên đến thiên đường, từng lỗ chân lông cũng kích động theo.

Bây giờ bọn tao đang ở thành phố ven biển gần thành phố C, ba giờ chiều, Đằng thiếu gia đừng nhỡ nhầm thời gian. sau khi nói xong, Hứa Kiến lập tức cúp điện thoại, nhếch miệng lên thành một nụ cười tà ác, chuẩn bị bước tiếp theo của kế hoạch.

Nghe trong điện thoại truyền đến tiếng vang “Tút tut tut”, Đằng Cận Tư còn chưa bình tĩnh lại, nai con không có sao? Cô ấy đang rất tốt? Tối hôm qua cô ấy đá Hứa Kiến một cước? Cho nên.

321. Chương 322: Cứu Người

“Đại ca, quả nhiên chị dâu nhỏ là một cô gái rất đặc biệt, kỳ nhân tự có diệu chiêu, khụ.” Nam Hoa Cẩn che miệng ho nhẹ một tiếng, trong lòng cảm thán: nguy cơ đã được giải trừ.

Bằng không cả đời này đại ca phải sống trong sự tự trách và áy náy, thật may tất cả đều chỉ là cơn ác mộng do tên cặn bã Hứa Kiến thêu dệt ra, sợ bóng sợ gió một hồi.

“Tam đệ, lái xe, tôi muốn đến thành phố ven biển mà Hứa Kiến nói nhanh nhất, tôi lo lắng tên đó sẽ giở trò gì.” Sau khi vui mừng qua đi Đằng Cận Tư liền khôi phục lý trí, Hứa Kiến nói cho anh biết sự thật là vì bị giọng nói tuyệt vọng rét lạnh của anh dọa sợ, nói không chừng sau đó sẽ còn giở trò gì, không thể hoàn toàn tin tưởng lời của tên đó, trước khi tên đó còn chưa phát điên, phải vội vàng cứu nai con ra.

Suy đoán của anh quả thật không sai, Hứa Kiến cũng không phải là quân tử giữ lời nói, anh ta luôn tự xưng mình là tiểu nhân, mà tiểu nhân thì thường thích lật lọng nhất, việc làm cũng sẽ khiến cho người khác không ngờ tới được.

Nam Hoa Cẩn lái xe, hai người nhanh chóng chạy tới thành phố ven biển, bọn họ vẫn không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Hứa Kiến mang Lương Chân Chân tới nơi này.

Cũng trong lúc đó, Hứa Kiến tự mình lái Lương Chân Chân yếu ớt đi tới bờ biển, bước cao bước thấp đi trên cát mịn lên, trời xanh biển biếc, vốn là một nơi rất lãng mạn, nhưng nhân vật không đúng, tâm trạng không đúng, lập tức có vẻ rất không hòa hợp, thậm chí có một loại cảm giác kỳ dị.

“Buông tôi ra! Tự tôi có thể đi!” Lương Chân Chân tức giận muốn tránh thoát móng vuốt của Hứa Kiến, lại bất đắc dĩ bởi sức lực nam nữ chênh lệch, mặc dù cô sử dụng tất cả hơi sức, nhưng vẫn không có cách nào tránh ra, cổ tay bị anh ta siết mạnh thành một dấu vết thật sâu, làm cô đau đến chảy nước mắt.

“Nói thêm một câu, có tin tao lập tức ném mày xuống biển làm mồi cho cá mập hay không!” Hứa Kiến hung dữ nói, giọng nói cực kỳ không kiên nhẫn.

Lương Chân Chân không dám lên tiếng, trong lòng lại hung hăng nguyên rửa anh ta một ngàn lần một triệu lần, cánh tay cô bị kéo đến đau, cổ cũng đau, cả người đều không thoải mái, quan trọng nhất là cô không biết tên này dẫn cô đến bờ biển làm gì, nếu nói là ngắm cảnh vui đùa, ngay cả chân cô cũng không tin.

Càng làm cho cô không thể hiểu là, sao ở đây không có một bóng người nào, chẳng lẽ. Nơi này còn chưa được khai phá? Anh ta mang mình tới đây là muốn làm cho mình chết đuối sao?

Đột nhiên, cô rất hối hận tại sao mình không học bơi cho tốt, nếu quả thật bị cô đoán đúng, vậy chờ cô chỉ có một con đường chết, trong nháy mắt trong lòng đầy sợ hãi, cô còn chưa gặp A Tư, cô không thể chết được, không thể chết được.

“Anh muốn tôi chết đuối sao?” Cô không biết mình lấy can đảm từ đâu, dứt khoát hỏi, trong giọng nói mơ hồ run rẩy, thay vì chết một cách hồ đồ, còn không bằng làm một con ma hiểu rõ ràng.

Hứa Kiến liếc cô một cái, “Mày cảm thấy sao? Chẳng lẽ tao đến bờ biển để làm chuyện lãng mạn với mày? Không thích cảm giác đi trên cát mịn sao? Nhìn trời cao biển sâu không có điểm tận cùng này, chẳng lẽ mày không cảm thấy chết ở đây cũng là một loại hạnh phúc sao? Hơn nữa, mày nên cảm thấy vinh hạnh, vùng biển này là tự nhiên chưa được khai phá, dân cư thưa thớt, muốn cầu cứu, hoàn toàn không có khả năng, cho nên, tao khuyên mày đừng phí công vô ích!”

“Anh điên rồi!” Lương Chân Chân cảm thấy thần kinh của anh ta có chút không bình thường, vùng vẫy tay muốn tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh ta, không chịu bước thêm bước nào nữa, cô không muốn điên khùng với anh ta, người này hoàn toàn giống như người bệnh thần kinh.

“Con mẹ nó mày dám không đi, bây giờ ông đây lập tức cởi hết quần áo của mày!” Hứa Kiến ác độc uy hiếp nói.

Lương Chân Chân bị anh ta đe dọa, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo bước chân của anh ta, trong lòng cũng đang tự suy nghĩ biện pháp chạy trốn.

Ba phút sau, Hứa Kiến dừng bước ở bên cạnh một cây cột sắt, nhếch miệng lên thành một nụ cười nham hiểm, ra lệnh đàn em cột từ đầu đến chân của Lương Chân Chân vào cây cột, tốn gần nửa tiếng đồng hồ.

“Tên điên! Từ đầu đến cuối đều bị điên! Thả tôi xuống!” Lương Chân Chân lớn tiếng mắng, cô đã đoán được anh ta muốn làm gì, nhất thời đáy lòng trở nên lạnh lẽo.

“Mắng đi, tao cho mày mắng thoải mái! Mày cũng chỉ có thể ngóng cuồng 1-2 tiếng thôi, nếu như trong thời gian này Đằng Cận Tư không tới cứu mày kịp, lúc thủy triều, nước biển sóng sau cao hơn sóng trước, từ từ, chôn vùi cả người mày, cơ thể xinh đẹp động lòng người của mày cũng sẽ bị vùi thân ở dưới đáy biển, may mắn, nói không chừng sẽ hóa thân trở thành một nàng tiên cá xinh đẹp, ha ha ha ha.” Hứa Kiến cười đến giống như một con cóc, da mặt nhăn nheo, giọng nói chói tai khó nghe, khiến cho người khác ghê tởm.

Lạnh, lạnh lẽo, lạnh thấu tim, Lương Chân Chân đã không còn biết mình trong lòng có cảm giác gì rồi, chỉ còn lại cảm giác vô lực sâu sắc, đụng trúng một tên điên như vậy, là bất hạnh của cô.

Lúc gần đi, Hứa Kiến nhìn cô với thâm ý khác, “Đừng hận tao, những thứ này đều là Đằng Cận Tư buộc ttaoôi, chỉ trách mày là phụ nữ của tên đó.”

Lương Chân Chân xoay mặt đi không quan tâm đến anh ta, anh ta đã hoàn toàn u mê, không có thuốc nào cứu được.

Chỉ có cầu nguyện ở trong lòng A Tư có thể đến đây nhanh chóng, việc bây giờ cô có thể làm, chỉ có chờ đợi.

Trên đường, Đằng Cận Tư càng nghĩ càng lo lắng, huyết thái dương bên trán nhảy không ngừng, luôn có một loại dự cảm xấu, thúc giục Nam Hoa Cẩn nhiều lần, để cậu ta lái xe nhanh hơn một chút.

Trong lúc gấp gáp chạy đến nơi, đột nhiên anh nhận được điện thoại của Hứa Kiến, tuy chỉ có mấy phút ngắn ngủn, nhưng cũng đủ để làm sắc mặt anh thay đổi, “Hứa Kiến! Mà đừng cố gắng khiêu chiến giới hạn của tao!”

Đằng thiếu gia, mà không cảm thấy như vậy rất kích thích sao? Giờ phút này Lương Chân Chân đang tiếp xúc thân mật với nước biển, nó hôn cô ta, vuốt ve cô ta, từ bên ngoài đi vào mỗi một chỗ trong cơ thể cô ta, hành hạ thể xác và trái tim của cô ta, để cho cô ta khuất phục dưới chân nó. Giọng nói của Hứa Kiến biểu lộ sự vui vẻ bệnh hoạn, cố ý miêu tả dâm dăng không chịu nổi.

“Hứa Kiến!” Đằng Cận Tư gần từng chữ, hận không thể làm thịt tên này, tên này càng lúc càng biến thái rồi.

nước biển đã dâng đến ngực của Lương Chân Chân, đoán chừng không tới nửa tiếng, sẽ bao phủ cả người cô ta, đến lúc đó, cũng đừng trách tao không nhắc mà! Hứa Kiến cười làm cho người khác rợn cả tóc gáy.

Nam Hoa Cẩn đang lái xe nhieu chặt chân mày, chạy với tốc độ như điên, liên tiếp vượt qua nhiều cái đèn đỏ, kể từ sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của đại ca vẫn rất nặng nề, anh trầm mặc không nói càng cho thấy tính nghiêm trọng của sự tình, không khí bên trong xe xuống thấp, hai người đều mang tâm sự nặng nề.

Mặc dù chạy một đường như bay, chỉ dùng 40’ đã tới đích, đập vào mắt chính là khung cảnh xinh đẹp trời biển xanh biếc, bầu trời xanh thẳm khiến người khác ngất ngây, nhưng Đằng Cận Tư và Nam Hoa Cẩn đòi không có tâm trạng thưởng thức những thứ này, tập trung tinh thần chỉ muốn cứu người.

“Cứu. mạng.” Xa xa, bọn họ nghe thấy giọng nói yếu ớt truyền tới.

“Nai con!” Đằng Cận Tư nhận ra giọng nói của nai con, chạy tới men theo nơi phát ra âm thanh, dậm dẫu chạy vào trong nước biển với từng cơn sóng mãnh liệt, ra sức chạy về phía Lương Chân Chân bị trôi, chỉ mong tất cả vẫn còn kịp.

Trong nháy mắt Lương Chân Chân thấy Đằng Cận Tư bơi về phía mình, tự dưng trong lòng yên tâm, cô chờ được rồi, rốt cuộc cô cũng chờ được!

Nước biển tràn đầy vào lỗ tai, mắt, lỗ mũi và cả miệng của cô, cô khó chịu muốn ói, cảm thấy không khí trong phổi của mình đã cạn sạch, bắt đầu hít thở không thông.

“A Tư, gặp được anh. Thật tốt.” Cô khó khăn nói ra mấy chữ này, sau khi nói xong, hơi sức cả người đều bị cạn sạch, thật sự rất muốn ngủ một giấc, chống đỡ lâu như vậy, mệt quá, mệt quá.

“Nai con, tỉnh lại, không cho phép ngủ, em nhất định phải chịu đựng.” Đằng Cận Tư vỗ gương mặt lạnh như băng của Lương Chân Chân, chờ cô mở mắt nhìn mình.

“Đại ca, chị dâu nhỏ ở trong nước quá lâu, cần khí ô xy.” Nam Hoa Cẩn đi tới liền thấy cảnh tượng này, vội vàng nói.

Đằng Cận Tư cũng thật hồ đồ, thật may là có tam đệ ở một bên nhắc nhở anh, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn, quả nhiên hô hấp nhân tạo rất có hiệu quả, một lát sau, Lương Chân Chân mở mắt lần nữa, miệng khẽ động đậy, tự lẩm bẩm, “Nơi này là thiên đường sao? A Tư, em lại mơ thấy anh.”

“Không, nơi này không phải thiên đường, chúng ta sẽ sống thật tốt, nai con, tin tưởng anh, anh nhất định sẽ mang em về nhà an toàn.” Đằng Cận Tư nói xong liền lặn xuống dưới tháo xích sắt trên người cô ra, khóa rất chắc, nhưng anh rất kiên nhẫn.

Đương nhiên Nam Hoa Cẩn cũng lặn xuống giúp một tay, Đằng Cận Tư vừa tháo xích sắt vừa hô hấp truyền hơi cho Lương Chân Chân, để ngừa cô thiếu khí ôxy mà hít thở không thông, cứ lặp đi lặp lại như thế. . . .

Hai mươi phút sau, rốt cuộc tháo được xích sắt ra, Đằng Cận Tư ôm cô đang thoi thóp đi lên mặt nước, Nam Hoa Cẩn phụ trách gọi xe cứu thương, nếu không đưa đi bệnh viện, đoán chừng lành ít dữ nhiều.

“Bà xã, nghe lời, kiên trì một chút nữa, lập tức tới bệnh viện ngay.” Trên xe, Đằng Cận Tư vẫn không ngừng nói chuyện với Lương Chân Chân, vì không muốn để cho cô ngủ mê mang, thấy trên mặt cô sưng đỏ và vết thương trên cổ, trong lòng hận không thể lăng trì xử tử Hứa Kiến!

322. Chương 323 : Quý Trọng Hiện Tại

Suy nghĩ của Lương Chân Chân mơ màng, cô cảm thấy mình đã chết, trong mơ hồ dường như cô nhìn thấy người mẹ đã mất, đứng ở xa xa đằng kia, khuôn mặt mỉm cười vẫy tay với cô, giống như đang nói: Chân Chân, mau tới đây, để mẹ nhìn con thật kỹ.

Cô chân chờ vươn tay, mẹ, Chân Chân rất nhớ mẹ, Chân Chân mệt quá, rất muốn ngủ.

Con gái ngoan, mệt mỗi thì đến bên mẹ. Lương Vũ dịu dàng nhìn con gái bảo bối của mình, trong lòng đầy dịu dàng.

Lúc cô chuẩn bị đi tới, bên tai liên tục vang lên giọng nói vội vàng: bà xã, em cố gắng thêm chút nữa, sắp tới bệnh viện rồi, mở mắt ra nhìn anh, không cho phép ngủ, ngàn lần không thể ngủ.

Bà xã? Là đang gọi cô sao?

À. Cô nhớ ra rồi, trước đây không lâu cô đã kết hôn, có một ông xã yêu cô thương cô, cô không nỡ bỏ anh, nhưng mẹ ở đó chờ cô, làm sao đây?

Có lẽ là do Đằng Cận Tư kêu gọi quá mãnh liệt, rốt cuộc Lương Chân Chân đã tỉnh lại, lông mi dài như cánh bướm khẽ giật vài cái, chậm rãi mở mắt ra, gương mặt tuần mỹ lọt vào tầm mắt cô, trên mặt đầy nóng nẩy và lo lắng, cô khó khăn động đậy cánh môi, rất muốn nặn ra một nụ cười, nói cho anh biết mình không có sao, nhưng cả người như nhũn ra, ngay cả một động tác đơn giản như vậy cô đã cảm thấy rất khó khăn.

“A Tư.” Giọng nói của cô yếu ớt, hơi thở mỏng manh, vươn tay muốn sờ mặt của anh, mới một ngày không gặp, anh đã tiêu tụy rất nhiều, cằm lún phún râu.

Đằng Cận Tư nắm lấy tay của cô, dán nó lên gương mặt của mình, trong tròng mắt đen thâm tình lưu luyến mà dịu dàng, “Nai con, thật xin lỗi, là do anh không bảo vệ em tốt.”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, không phải lỗi của anh, là do mình không nghe lời dặn của anh mà chạy đi, bằng không cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nếu như không có A Tư chạy tới kịp lúc, có thể cô đã thật sự đi gặp mẹ.

Trên xe cứu thương, hai người cứ giương mắt nhìn nhau như vậy, trong mắt thâm tình chỉ vì đối phương, hàng ngàn ngôn ngữ, đều hóa thành tình cảm dịu dàng, không nhìn thấy ai khác nữa.

Ngoài cửa phòng cấp cứu trong bệnh viện, Đằng Cận Tư ngồi ở trên ghế dài, hai tay nắm đầu, tâm trạng rất lo lắng nóng nẩy, bác sĩ nói may nhờ bệnh nhân có ý chí kiên cường, bằng không đã đỡ nhiều lạnh lẽo, người bình thường ở trong nước biển thời gian dài như vậy cũng không chịu nổi, chứ nói chi là một cô gái yếu ớt như cô!

Hoàn toàn như đùa giỡn với mạng sống! Quá nguy hiểm!

Giờ phút này anh làm gì còn có bộ dáng hăng hái, kiêu ngạo không ai bì được như thường ngày, hoàn toàn chỉ là một người đàn ông bình thường đã cởi đi chiếc áo khoác hoa lệ, vì lo lắng cho người phụ nữ mình yêu đang cấp cứu trong phòng giải phẫu, nếu như có thể, anh tình nguyện thay thế cô chịu những khổ này đau.

“Đại ca, chị dâu nhỏ. Nhất định sẽ không có chuyện gì.” Nam Hoa Cận đi tới vỗ bờ vai của anh, thời gian một ngày một đêm, anh tận mắt nhìn thấy tình cảm của đại ca dành cho chị dâu nhỏ, ngay cả anh cũng bị cảm động, cũng chính bởi vì chuyện này, làm cho anh thay đổi cái nhìn về tình yêu.

Đặng Cận Tư không nói gì, sao anh có thể không hy vọng như thế?

“Tôi đã gọi điện thoại cho Thư Cách Gia bên kia, nói rõ mọi chuyện cho cô ấy nghe, cô ấy nói hãy giao Hứa Kiến cho cô ấy xử lý, chuyện hắc đạo sẽ có biện pháp giải quyết của hắc đạo, cô ấy sẽ không để cho tên đó yên ổn.” Nam Hoa Cẩn truyền lời của Thư Cách Gia, mục đích cô ấy nhận việc này là muốn để cho Đặng Cận Tư có thời gian chăm sóc Lương Chân Chân, không cần lo lắng chuyện khác.

“Nói cô ấy giữ lại mạng của Hứa Kiến, tôi còn cần dùng.” Nhắc tới cái tên chán ghét đó, giọng điệu của Đặng Cận Tư lạnh như băng, trong con ngươi không thấy được một tia ấm áp.

“Được, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy. Còn nữa, bà nội hỏi tôi chị dâu nhỏ sao rồi, tôi chỉ có thể nói chị dâu nhỏ mạnh khỏe, để cho bà yên tâm.”

“Ừ.” Đặng Cận Tư đơn giản đáp một tiếng, liền không hề nhiều lời nữa, anh tin tưởng tam đệ có thể giải quyết mọi chuyện, mà anh, trong đầu đều là nai con, hoàn toàn không có cách suy nghĩ những chuyện khác.

Anh em, chính là vào lúc bạn gặp hoạn nạn sẽ đứng ra, giúp bạn xử lý mọi thứ, ủng hộ bạn vô điều kiện.

Sau một tiếng, rốt cuộc cửa phòng cứu cấp đã mở ra, Đặng Cận Tư vội vàng đứng lên hỏi bác sĩ tình huống của bệnh nhân bên trong ra sao? Có nặng lắm không? Cần bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục?

“Nếu như tới trễ mấy phút, chúng tôi cũng không dám bảo đảm gì, nhưng thật may là tới kịp thời, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, có điều cơ thể cô ấy rất yếu, cần điều dưỡng cho tốt.” Bác sĩ nói.

Lời nói này tương đương với việc chích một mũi thuốc an thần cho Đặng Cận Tư, rốt cuộc cũng yên lòng, “Cám ơn bác sĩ, tôi và vợ tôi đều là người ở thành phố C, cho nên tôi muốn chuyển cô ấy đến bệnh viện gần nhà, như vậy có thể dễ dàng chăm sóc, không biết lúc nào thì thích hợp chuyển đây?”

“Như vậy à! Trước tiên quan sát một hai ngày đi, nếu như tình hình của vợ anh ổn định, như vậy không có bất cứ vấn đề gì.” Bác sĩ hơi trầm ngâm, nói ra ý kiến của mình.

“Được.” Đặng Cận Tư gật đầu.

Ngồi ở phòng bệnh nhìn người bên cạnh đang ngủ, trong lòng Đặng Cận Tư trở nên mềm mại, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, cùng với vết sẹo nhỏ đã kết vảy trên cổ, không cần hỏi, anh vẫn đoán được những vết thương này từ đâu mà có, nhất định là tên cận bã Hứa Kiến muốn khi dễ nai con, sau đó nai con không thuận theo, cho nên tên đó liền ra tay đánh cô.

Về phần vết thương trên cổ, thoát nhìn rất nhỏ, chẳng lẽ. Nai con muốn tự sát?

Lửa giận trong lòng cuộn cuộn như nước lũ, sôi trào mãnh liệt, khiến trong lòng anh rất khó chịu, hận không thể chặt Hứa Kiến làm trăm mảnh ngay lập tức, xem ra trước đây mình chưa dạy dỗ tên đó đủ, không có tác dụng gì ngược lại còn khiến tên đó trở nên phách lối hơn, dám tìm người hãm hại công ty của anh, còn nhân cơ hội bắt nai con, lá gan thật lớn!

Chỉ một lần mà thôi, anh tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Gần tới lúc chạng vạng, rốt cuộc Lương Chân Chân đã tỉnh, ngược mắt liền nhìn thấy Đặng Cận Tư nằm ở mép giường ngủ, lông mày của anh, sáng sủa như vậy; mũi của anh, cao thẳng như vậy; môi của anh, mỏng mà đầy đặn.

Ngón tay không nhìn được vuốt ve ngũ quan hoàn mỹ của anh, người đàn ông này là chồng của cô, về sau, bọn họ còn một con đường rất dài để đi.

“Nai con.” Đặng Cận Tư đã không chớp mắt hơn 24 tiếng đồng hồ, mới vừa rồi cũng vô tình ngủ, trong mơ giống như có ai đó đang sờ mặt của anh, lập tức liền tỉnh.

“A Tư, em muốn có con.” Lương Chân Chân uất ức cắn môi, trải qua một ngày một đêm nguy hiểm này, cô càng ý thức sâu sắc được mình yêu A Tư đến mức nào, phần tình cảm này, đã khắc sâu vào trong lòng của cô, dứt bỏ nó tựa như cắt thịt của mình.

Đằng Cận Tư cứng chiu ôm cô vào trong ngực, hai cánh tay vòng qua, hai người đều cảm thấy quý trọng khi mất đi mà tìm lại được, chỉ hận không thể khảm đối phương vào người của mình, mang theo không rời.

Đã trải qua lần này, tình yêu của hai người càng thêm bền vững, càng yêu đối phương nhiều hơn.

“Nai con, còn đau không?” Anh dịu dàng hôn mặt của cô, trong giọng nói tràn đầy đau lòng và trùu mến.

“Không đau, em dùng đầu gối hung hăng đá phía dưới của hấn ta, hấn ta trở tay tát em một cái, chẳng qua em cảm thấy đáng giá, bởi vì. hấn ta không thể dùng sức mạnh với em rồi, sau đó hấn ta tức giận đập cửa rời đi, để lại một mình em ở trong nhà kho, sau nửa đêm đột nhiên hấn nổi điên kéo em lên xe, nói muốn rời đi, trong lúc đó còn đổi vài chiếc xe, em biết ngay nhất định là anh tới cứu em rồi.”

Lúc Lương Chân Chân nói những lời này thì trong mắt vô cùng trong suốt, chỉ có sự sạch sẽ tốt đẹp, mặc dù thời gian một ngày một đêm không dài, nhưng cô đã trải qua rất nhiều chuyện nguy hiểm mà người bình thường không trải qua, cũng cực kỳ may mắn mình không bị vấy bẩn, còn sống thật tốt, đối với chuyện lần này, cô cảm thấy thông suốt, hận và không hận, oan oan tương báo đến khi nào mới dứt?

Chỉ cần hôm nay mọi người đều mạnh khỏe, cuộc sống mỹ mãn, vậy đã đủ rồi.

“Nai con, đều là do anh không tốt.” Trong mắt Đằng Cận Tư tràn đầy tự trách.

Lời của anh còn chưa nói xong, đã bị Lương Chân Chân bịt miệng, “Anh rất tốt, chuyện này không thể trách anh, không nên tự trách mình, được không? Vết sẹo trên cổ là do em tự dùng kéo gây ra, may là anh kịp thời gọi điện thoại đã cứu em, cho nên, em còn rất may mắn, tránh thoát hai lần.”

Giọng nói của cô thật bình tĩnh nhu hòa, thẳng thắn là điều cần nhất giữa vợ chồng, hơn nữa, quả thật cô rất cảm ơn, có thể an toàn, là phúc khí của cô.

Đằng Cận Tư ôm cô càng chặt hơn, “Nai con, chờ em khoẻ lên, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật có được hay không? Địa điểm do em chọn.”

“Tốt quá! Em muốn đi rất nhiều nơi, ví dụ như: Thụy Sĩ, New Zealand, Athen, Nhật Bản.” Lương Chân Chân cười híp mắt đếm đầu ngón tay, sao cô có thể không hiểu tâm ý của A Tư, anh sợ mình không vui, thay đổi biện pháp muốn mang mình đi ra ngoài giải sầu đấy.

323. Chương 324 : Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Một)

“Chỉ cần em thích, muốn đi đâu cũng được.” Trong mắt của Đằng Cận Tư ẩn giấu sự cưng chiều vô tận, anh cũng thừa dịp này cho mình một kì nghỉ dài hạn, thả lỏng tinh thần, quên đi những chuyện xảy ra gần đây.

“Ừ, mùa đông này, em rất muốn đến núi Alpes ở Thụy Sĩ ngắm tuyết, nhất định nơi đó rất đẹp, bông tuyết trắng xóa, như lạc vào tiên cảnh.” Lương Chân Chân dán sát gò má ở trước ngực anh, tràn đầy mong chờ nói.

Cô vốn là một người rất thích du lịch, mặc dù mấy năm ở đại học Columbia cũng đã đi không ít địa phương, nhưng trước khác nay khác, tâm trạng hoàn toàn không giống nhau, cảm giác cũng sẽ không như vậy.

“Được.” Đằng Cận Tư đồng ý vô cùng sáng khoái, mặt mày đều là nụ cười thỏa mãn.

Buổi tối, hai người chen chúc trên chiếc giường bệnh không rộng lắm, anh một câu em một câu trò chuyện trên trời dưới đất, trong lòng đều tràn đầy ấm áp, tình yêu, đơn giản như thế.

Bởi vì tâm trạng của Lương Chân Chân vui vẻ, cơ thể cũng khoẻ lại rất nhanh, hai ngày sau liền có thể xuất viện, Đằng lão phu nhân ở nhà đợi đến trong lòng nóng nẩy, mặc dù ở trong điện thoại nói cho bà biết tất cả đều mạnh khỏe, nhưng không chính mắt thấy được người, vẫn là có chút không yên lòng .

Cho tới lúc cháu dâu về đến nhà, bà vẫn kéo tay của cô không buông ra, thao thao bất tuyệt (*) nói một tràng dài.

(*)thao thao bất tuyệt : nói liên hồi, hết cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ dứt.

“Bà nội, cháu không sao, bà xem không phải cháu rất khoẻ mạnh sao?” Giọng nói tinh nghịch của Lương Chân Chân khiến Đằng lão phu nhân yên lòng, haizzz. . . . hai vợ chồng này gặp thật nhiều khó khăn, từ lúc bắt đầu tới bây giờ, không ngừng nhấp nhô, hôm nay, ứng với câu khổ tận cam lai mà (*).

(*)khổ tận cam lai : hết khổ đau, bất hạnh thì sẽ đến lúc được sung sướng, hạnh phúc.

“Không có việc gì là tốt, mặt của cháu cũng gầy đi trông thấy, về nhà bà nội sẽ bảo phòng bếp ngày nào cũng làm món ăn ngon cho cháu.” Đằng lão phu nhân cũng chịu sờ gương mặt của cô, từ ái nói.

“Dạ.” Lương Chân Chân gật đầu như già tôi, cô thật hạnh phúc, gả cho người đàn ông tốt, còn có bà nội thương cô, tất cả xem ra đều hạnh phúc như thế.

Bởi vì Đằng Cận Tư kiên trì, Lương Chân Chân không thể không đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, sau đó về nhà nghỉ ngơi, dù sao có bác sĩ tư nhân, cô vui vẻ ở nhà.

Đằng Cận Tư liền thừa dịp cô nghỉ ngơi mấy ngày này về công ty xử lý công việc, cũng may chuyện vụ cháy đã xử lý ổn thỏa, chân tướng đã bày ra trước mặt mọi người, kịp thời cứu lấy danh dự của tập đoàn Đế Hào Tư, kéo lại giá cổ phiếu, bây giờ còn có khuynh hướng tăng lên.

Gần tới ngày hôm đó, Lương Chân Chân truyền nước biển xong liền đi ra sau vườn tản bộ, đắm chìm trong nắng chiều màu đỏ nhạt, xuyên qua cành lá sum xuê, tâm trạng thoải mái chưa từng có, cô hít một hơi thật sâu, không khí mát mẻ theo lỗ mũi chui vào đường hô hấp, nhẹ nhàng khoan khoái.

Vẫn là nơi này tốt! Cô vui vẻ suy nghĩ, bước chân nhẹ nhàng bước đến chỗ hành lang lần trước, tìm nơi ngắm cảnh tốt ngồi xuống, sau khi trải qua hai lần sống chết, cô học được cách quý trọng cuộc sống hiện tại, quý trọng niềm hạnh phúc không dễ có hơn bất cứ ai.

Đột nhiên điện thoại vang lên, là Quý đại ca.

Chân Chân, em khoẻ lên chưa? Thật xin lỗi, là anh hại em. Giọng nói của Quý Phạm Tây trầm thấp mà hơi tự trách.

“Khỏe hơn nhiều rồi. Quý đại ca, chẳng lẽ chuyện này là do anh sắp xếp?” Lương Chân Chân cố ý làm ra vẻ kinh ngạc.

Quý Phạm Tây bị lời của cô khiến cho ngây ngẩn cả người, vội vàng phủ nhận, Dĩ nhiên không phải.

“Vậy thì anh không phải là người bắt cóc em, sao lại là anh hại em?” Giọng của Lương Chân Chân nhẹ nhàng tự nhiên, hoàn toàn không có chút ý đùa giỡn nào.

Nhưng. . . . nếu hôm đó không phải anh cố chấp muốn ăn cháo ở Tô Ký, sao em bị bắt cóc.

Giọng nói củ Quý Phạm Tây vẫn trầm thấp, mấy ngày nay anh vẫn rất đau lòng, nếu quả thật thật xảy ra chuyện gì, cả đời này anh cũng sẽ không yên lòng.

“Quý đại ca, ngày đó chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, cho dù anh không gọi điện thoại cho em, nói không chừng cũng sẽ là người khác.” Giọng của Lương Chân Chân rất bình thản.

Chẳng lẽ giữa người với người, chính là như vậy sao?

Trước kia gặp đất đá trôi ở huyện Thông, vì bảo vệ mình mà hai chân của anh bị tổn thương nghiêm trọng; vậy mà hôm nay, vật chuyển sao dời, bởi vì một cuộc điện thoại của anh mà cô bị người xấu bắt cóc, lần này, cũng xem như “Huề nhau” rồi.

Bởi vì cô thiện lương mà Quý Phạm Tây càng cảm thấy tội lỗi hơn, thậm chí anh cũng không dám hỏi trong lúc cô bị bắt cóc xảy ra chuyện gì, nói đi nói lại, anh không hơn kém gì một con quỷ nhất gan! Ở phương diện tình cảm, anh thật sự rất thất bại, nghe cô nói xong cuối cùng trong lòng cũng buông xuống một tảng đá nặng ngàn cân.

Ừ, anh hiểu. trong lòng anh không khỏi dễ chịu hơn rất nhiều, thật sự là một cô gái tốt, là mình không có phúc khí có được cô.

“Quý đại ca, mỗi người đều có kiếp số của mình, nhìn từ một góc độ khác, có lẽ cũng không xấu như trong tưởng tượng của chúng ta, có mất tất có được, ông trời rất là công bằng.” Lương Chân Chân cười ha hả nói.

nói đúng, chúng ta nên học cách suy nghĩ vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau, cuộc sống bó buộc ngược lại không tốt. Quý Phạm Tây cũng muốn mở lòng ra, anh “cứu” Chân Chân một lần, cũng ” hại” cô một lần, bất kể là cố ý hay vô ý, kết quả đã tạo thành, chỉ có thể nói là ý trời trêu người.

“Haha. Vậy sao! Nghe ba anh nói anh đã có thể đi bộ mà không cần chống nạng nữa? Tiếp tục cố gắng lên nha!” Lương Chân Chân rất vui mừng rốt cuộc anh đã nghĩ thông suốt.

ừ, bác sĩ nói kết quả hồi phục rất tốt.

.

Trò chuyện một chút, thời gian liền trôi qua, chân trời nhuộm ánh vàng tựa như vẩy lên chút mực, thay đổi dần dần, Lương Chân Chân cúp điện thoại liền trở về phòng khách, mùa thu đông, trong vườn hoa ẩm ướt, thể chất cô sợ lạnh, không nên ở đây trong thời gian quá dài.

Bởi vì công việc quá bận rộn nên Đằng Cận Tư không có trở về ăn cơm tối, anh muốn sắp xếp xử lý công việc của một tháng trong mấy ngày này, nếu không anh sẽ không yên tâm đi chơi, sau khi trải qua sự kiện hoả hoạn, anh dặn dò cấp dưới mỗi tuần phải tiến hành kiểm tra hiện trường một lần, bộ an ninh phải chịu trách nhiệm an toàn của toàn bộ công trình, ngày nào cũng phải kiểm tra, bảo đảm không xảy ra bất cứ chuyện gì nữa, phải chuẩn bị bình chữa cháy đầy đủ.

Trạm du lịch thứ nhất, biển Aegean ở Hy Lạp.

Ngay cả tên đã đẹp đến động lòng người, dĩ nhiên phong cảnh càng thêm đẹp.

Lương Chân Chân ngồi ở trên máy bay nghĩ tới chuyện này, vẫn còn nhớ Tô Hữu Bằng và Thái Lâm từng diễn qua một bộ phim truyền hình, tên là Định tình biển Aegean , lúc ấy cô đã bị thu hút bởi cảnh đẹp ở đây, trong lòng mơ ước có một ngày mình có thể đến đây, hôm nay, mơ ước đã thành sự thật.

“Nghĩ gì thế?” Ngón tay của Đằng Cận Tư nâng cằm của cô gái trong ngực lên, phát hiện môi cô mang theo nụ cười, không khỏi ôn tồn hỏi.

“Em đang nghĩ biển Aegean thật sự như thế nào? Có giống như những bức ảnh trên mạng không? Nhà cửa màu trắng, cửa sổ màu hồng hoặc xanh lá hoặc xanh lam, giáo đường trắng, máy xay gió nhà xay bột, cùng với sóng biển xanh thẳm cuộn cuộn.”

“Hình như những lời này em đã từng nói với anh một lần.” Đằng Cận Tư cau mày nhớ lại.

“Hả?” Lương Chân Chân chớp lông mi dày như cánh bướm, vẻ mặt khó hiểu.

Hai giây sau, chân mày của Đằng Cận Tư giãn ra, giọng nói cứng chiều, “Lúc đến Provence, em cũng hỏi anh qua những lời giống vậy, có nhớ không?”

“Đáng ghét! Anh chỉ biết chọc em!” Lương Chân Chân nũng nịu đánh anh một cái, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh ba năm trước đây cùng đến Provence với A Tư, nơi đó thật sự là vương quốc cỏ Lavender, khắp nơi đều phiêu đảng hơi thở lãng mạn, làm cho người ta chỉ muốn ở trong bụi rậm Lavender nhẹ nhàng tung bay, giống như bướm bướm sung sướng vui vẻ, tự do nhẹ nhàng bay lượn ở trong hải dương đầy hoa tươi, vô câu vô thúc (*).

(*) Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

“Bà xã ngốc, sao anh lại chọc em, thích nơi đó sao? Đợi sau khi chúng ta sinh con, một nhà ba người chúng ta lại đến đó lần nữa, anh đã mua lại trang viên rượu nho đó rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ở.” Đằng Cận Tư hôn khẽ môi cô.

“Cái gì một nhà ba người! Chữ Bát () còn chưa có chồng đính lên đấy.” Trên mặt Lương Chân Chân toát ra vẻ thẹn thùng, màu hồng nhạt lặng lẽ lan tràn tới mang tai, chuyện gì A Tư cũng chuẩn bị tốt, cô

chỉ cần hưởng thụ cái có sẵn là được, trang viên rượu nho đó, mặc dù không lớn, cũng rất ảm áp lịch sự tao nhã, cô rất thích.

“Thật sao? Vậy tối nay phải thật cố gắng mới được, kế hoạch tạo người, anh hi vọng có thể có được một đứa con gái đáng yêu như em.” Giọng nói của Đằng Cận Tư khàn khàn quyến rũ.

Lương Chân Chân xấu hổ trừng mắt liếc anh một cái, “Luyện nữ!”

“Anh chính là thích con gái.”

“Ngộ nhỡ là con trai thì sao?” Lương Chân Chân bĩu môi, mắt hứm.

“À. Chỉ cần là em sinh, mặc kệ là con trai hay là con gái, anh đều thích.” Đằng Cận Tư hơi trầm ngâm rồi nói.

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru! Mới vừa rồi rõ ràng anh nói thích con gái.” Ngón trỏ của Lương Chân Chân khó chịu chọc chọc lồng ngực cứng rắn của anh.

324. Chương 325: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Hai)

Đằng Cận Tư cầm tay của cô, “Thật ra mà nói, anh thích con gái hơn, tốt nhất là lớn lên giống em.”

Lương Chân Chân bĩu môi, trên mặt hiện lên vẻ ngọt ngào hạnh phúc, hai cánh tay vòng chặc cổ của anh, chủ động dâng môi lên, ai nói phụ nữ không thể chủ động, chỉ cần là mình thích, mình yêu, thỉnh thoảng hào phóng chút thì có sao đâu?

“Nai con.” Đằng Cận Tư thở hổn hển trần trọc làm nụ hôn này sâu hơn, chiếc lưỡi trơn trượt không cố kỵ dò vào chỗ sâu trong miệng cô, tìm kiếm thứ mềm mại ngọt ngào nhất của cô, đùa nghịch với cái lưỡi của cô, dụ cô chủ động dây dưa với mình, cùng múa.

Hai người hôn nhau kích tình triền miên, mang theo vị ngọt, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, giống như một cây kẹo ngọt, đầy ngọt ngào và mơ mộng.

“Ừm.” Lương Chân Chân không nhịn được rên một tiếng, âm thanh uyển chuyển mềm mại đáng yêu, tê dại thấm vào đáy lòng Đằng Cận Tư, trong lòng anh dâng lên sự khô nóng quen thuộc, nhưng bây giờ đang ở trên mây bay, thật sự là. rất không thuận tiện.

Lưu luyến buông đôi môi đỏ mọng của người trong ngực ra, phát hiện khoe miệng cô còn dính chút nước miếng trong suốt, Đằng Cận Tư nhìn mà bụng dưới căng thẳng, anh luôn luôn không có sức chống cự đối với nai con, nhìn đôi mắt to mông lung của cô, mình cũng đã muốn đè cô xuống, chớ nói chi là loại hấp dẫn rõ ràng này.

Hít vào một hơi thật sâu, nhịn, chờ tối nay đến khách sạn rồi tính.

Lương Chân Chân cảm thấy anh khắc chế, môi đỏ mọng hơi nhếch lên, thành một đường cong nhận nhạo, không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt của anh, trán đầy đặn, hai hàng lông mày anh khí, sống mũi thẳng tắp, cằm đẹp đẽ, chỗ nào cũng không có gì để bắt bẻ, hoàn mỹ giống như thần, đáy lòng cô bỗng cảm thấy kiêu ngạo, người đàn ông tuần mỹ này là của cô, chỉ thuộc về một mình cô.

Nghĩ tới đây, khoe môi nở nụ cười, sự vui vẻ phát ra từ trong lòng.

“Cười cái gì?” Đằng Cận Tư khó hiểu nhìn cô, chẳng lẽ trên mặt mình có dính gì đó sao?

“Không có gì! Em chỉ cảm thấy, có một ông xã đẹp trai như vậy, trong lòng thật vui mừng.” Lương Chân Chân nghịch ngợm cười nói.

Người nào không thích được khen? Nhất là được người mình yêu khen, cảm giác mừng rỡ không có cách nào nói nên lời, chỉ có thể dùng nụ hôn để thay thế, bởi vì vui vẻ, cho nên hưng phấn, hôn kích tình mê mẩn

mang, lực độ mát, hút từ từ gia tăng, bên trong không gian yên tĩnh, vền vền nghe thấy tiếng khê hít thở của hai người, không khí mập mờ tụ lại.

Nhịp tim của Lương Chân Chân đập càng lúc càng nhanh, động tác hôn của anh tuyệt hảo như vậy, chỉ một nụ hôn đã khiến cơ thể của cô như muốn nhũn ra, là do cô đã trở nên xấu xa, hay là do anh quá đáng ghét?

“Bảo bối, buổi tối về khách sạn phải trừng phạt em.” Đằng Cận Tư thở hổn hển cắn một cái ở trên vành tai xinh xắn của cô, âm thanh khàn đục hấp dẫn.

“Bại hoại!” Dáng vẻ cô khê quệt môi xinh đẹp động lòng người, trừng mắt khiến lòng anh mềm nhũn, thiếu chút nữa lại không kiềm lòng được, khắc chế trong lòng đầy kích động, ôm chặt cô vào trong ngực, hít thở sâu để ổn định cảm xúc.

Cái gì là hạnh phúc? Hạnh phúc chính là hai người gắn bó bên nhau, anh yêu em...em cũng yêu anh.

Chạng vạng ở Aegean Sea, đẹp không sao tả xiết, mới vừa lên đèn, ánh sáng bảy màu đẹp mê ly, tất cả đều nhiễm hơi thở lãng mạn.

“Woah! Đẹp quá!” Vốn Lương Chân Chân suýt chút nữa ngủ thiếp đi trên máy bay, nhưng vừa đi ra cả người liền có tinh thần, theo như lời của cô nói: thấy cảnh đẹp như thế có thể không phấn khích sao?

“Nai con, từ từ.” Đằng Cận Tư đi theo phía sau cô, nhìn đến rung động lòng người, quả nhiên cô gái nhỏ kia rất là hưng phấn, nhảy qua nhảy lại, không để ý hình tượng chút nào, anh chỉ có thể theo sát phía sau cô, chỉ sợ cô té ngã, hoặc là bị lạc.

“A Tư, chúng ta đi chơi ở trên bờ cát có được hay không? Ánh đèn bên kia rất đẹp, còn có người ở để Yên Hoa! Thật là xinh đẹp!” Lương Chân Chân vui vẻ không thôi, ám ảnh bị bắt cóc lúc trước đã tan thành mây khói, là cảnh đẹp ở đây đã tác động cô, hơn nữa cô cũng tình nguyện quên những chuyện không vui kia, hưởng thụ mỗi một phút một giây.

“Được.” Từ trước đến giờ Đằng Cận Tư không bao giờ từ chối yêu cầu nào của cô, trước khi đến anh vẫn còn lo lắng cho tâm trạng của nai con, sợ cô chịu ảnh hưởng, may mắn là cô còn kiên cường hơn so với tưởng tượng của mình, cũng không bởi vì chuyện không vui mấy ngày trước mà bỏ quên cảnh đẹp trước mắt, cô thật sự thích nơi này.

Lương Chân Chân dứt khoát cởi cả giày, đi chân trần ở trên bờ cát mịn, mặc chúng nó trơn trượt xuyên qua từng ngón chân, hơi ngứa, thật vui vẻ ~

Đột nhiên, không biết từ nơi nào có một con đom đóm bay ra, từ từ đáp xuống trên vai cô, cô tò mò, lại mang theo mấy phần hưng phấn, mở thật to đôi mắt ngập nước, đom đóm là những kỉ niệm tốt đẹp lúc nhất, là tinh linh thuần chân nhất, không ngờ lại có thể gặp ở đây.

“Thích thì nói.” Đằng Cận Tư nhìn thấu sự yêu thích từ trong mắt cô, liền muốn bắt cho cô mấy con, nhưng không ngờ còn chưa nói xong đã bị chặn đứt.

“Không! Chúng nó thích tự do hơn, em chỉ muốn ngắm một chút thôi.” Sao Lương Chân Chân có thể không hiểu tâm tư của A tư, nở một nụ cười dịu dàng với anh, dặt tay của anh, từ từ đi ở trên bờ cát.

Rất nhiều tình nhân đi qua đi lại, da vàng , da trắng , da đen , không giới hạn quốc gia, bởi vì tình yêu mới đi tới cùng nhau, sau đó tới chứng kiến tình yêu của bọn họ.

Ban đêm gió biển hơi lạnh, Lương Chân Chân chỉ mặc quần dài không khỏi ôm lấy hai cánh tay, mới vừa rồi còn không cảm thấy, mới một lúc, trời đã tối rất nhiều, ngôi sao đầy trời giống như những con mắt nhỏ trong suốt, trong nháy mắt, sáng rọi chói mắt.

Đằng Cận Tư không biến sắc ôm người bên cạnh , dịu dàng mở miệng, “Lạnh thì về khách sạn đi.”

“Ừ, sáng sớm ngày mai em muốn ngắm mặt trời mọc, anh đi với em.” Lương Chân Chân vùi ở trong ngực của anh làm nũng.

“Được.” Đàng Cận Tư đồng ý, trong lòng lại nghĩ: nhìn mặt trời mọc? Vậy phải dậy mấy giờ? Khả năng này quá xa vời, nhưng bây giờ anh sẽ không nói.

Trở lại khách sạn, hơi thở mập mờ lập tức lấn át sự lãng mạn vừa rồi, mặc dù hai người đã là vợ chồng, nhưng Lương Chân Chân vừa nhìn thấy chiếc giường hai người rộng lớn, tim vẫn sẽ đập loạn.

“Bà xã, sao mặt của em đỏ vậy?” Đàng Cận Tư ôm lấy cô từ sau lưng, phả hơi bên tai cô, đi vào phòng, liền gọi lên tình cảnh anh muốn ở trên máy bay. Muốn, có một sự khẩn cấp sốt ruột khó nén.

“Xấu xa! Em đi tắm.” Lương Chân Chân xấu hổ đẩy anh ra, vọt thẳng vào phòng tắm, lúc đi tới cửa không quên quay lại cảnh cáo anh, “Em muốn tắm một mình, không cho phép vào!”

“Ừ, anh biết bà xã muốn tắm thật thơm từ trong ra ngoài.” Khóe môi của Đàng Cận Tư nở một nụ cười xấu xa, Lương Chân Chân mắc cỡ khép cửa lại, núp ở trong phòng tắm hung hăng mắng người đàn ông nào đó một lần.

Nghe thấy bên trong vang lên tiếng nước chảy, lửa trong cơ thể Đàng Cận Tư càng thiêu đốt mãnh liệt hơn, anh phát hiện lúc nai con đi vào tắm không mang theo cái gì, cho dù bên trong có khăn tắm và áo choàng tắm, nhưng.

Thất sách thất sách! Anh thật sự nên đi vào chung.

Lúc trong đầu anh toàn hình ảnh cấm trẻ nhỏ thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là Nam Cung Thần gọi tới, cầm điện thoại di động lên đi tới ban công.

Cậu chủ, đã bồi thường cho người thân của người chết và ba người bị thương, bọn họ đã khai ra phía sau có người đưa tiền sai khiến gây chuyện, sau khi lấy được tiền bồi thường của công ty chúng ta thì cầm động đến rơi nước mắt, còn nói chúng ta là. người tốt trăm năm khó gặp. câu nói sau cùng, giọng của Nam Cung Thần hơi châm biếm.

“Hừ! Những người này chính là gió chiều nào theo chiều đó, có thể trông cậy bọn họ nói tiếng người sao! Đã xử lý hết công việc chưa?” Đàng Cận Tư hừ lạnh.

Đã xử lý ổn thỏa, bên cục công an đã điều tra ra kết quả, đều do một nhóm người làm, ngày mai tòa án sẽ tuyên bố kết quả xử phạt bọn họ; tôi đã mời chuyên gia tiến hành kiểm tra chất lượng của vườn hoa quốc tế Nhã Lam, đến lúc đó tôi sẽ công bố kết quả với mọi người, để lời đồn đại dừng lại ở sự thật. Nam Cung Thần báo cáo công việc.

“Ừ, chuyện này liền giao cho anh.”

Xin cậu chủ yên tâm. Còn nữa, bang chủ Viêm Ưng bang bảo tôi nhắn cho cậu chủ, đã bắt được Hứa Kiến, giữ lại chờ cậu trở về xử lý.

Con mắt của Đàng Cận Tư sắc lạnh tối đen như mực, giấu giếm sát khí, “Vậy để cho tên đó yên ổn thêm mấy ngày.”

Dám bắt cóc nai con của anh, đáng đời mày tự đâm đầu vào chỗ chết!

Sau khi Lương Chân Chân tắm xong mới phát hiện ra mình không có đem theo gì vào, chỉ có thể trùm khăn tắm mở cửa, vốn tưởng rằng sẽ thấy người đàn ông nào đó ngồi ở trên giường đợi cô, lại phát hiện bên trong phòng không có một bóng người, trong lòng thấy kì lạ, đi tới ban công nhìn thấy anh đứng ở đằng kia ngấm nhìn phương xa, phà rất nhiều khói.

Cô rón rén đi tới vòng lấy eo của anh từ phía sau, “A Tư, anh làm sao vậy?”

“Mới vừa nhận điện thoại, thuận tiện hút thuốc, tắm xong rồi hả?” Sắc mặt của Đàng Cận Tư khôi phục như trước, đối đãi với người mình thương, anh dịu dàng; đối đãi với những thứ râu ria hoặc là kẻ địch, anh đều lạnh nhạt, không chút lưu tình.

325. Chương 326 : Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Ba) Du Thuyền Nặng Ký

Lúc anh nói ba chữ cuối cùng khê nâng cao giọng, hương vị quyến rũ chậm rãi phiêu du trong không khí, làm mê lòng người.

“Em đi vào trước.” Lương Chân Chân giận trừng mắt liếc anh một cái, buông tay đang ôm eo anh ra, chuẩn bị trở về phòng, vừa xoay người đã bị Đằng Cận Tư ôm ngược lại, môi dán vào bên tai cô cô, vừa hôn vừa mút, làm cho cả người cô mềm nhũn, chớp mũi ngửi thấy mùi thuốc lá làm cho cô tỉnh táo lại.

“Đáng ghét! Trên người anh có mùi thuốc lá, nhanh đi tắm đi!” Lương Chân Chân không thuận theo đẩy anh ra, người này không nghiêm chỉnh gì cả, bất kỳ trường hợp nào cũng có thể phát tình. O()o

Anh mút mạnh bên tai cô một cái, mới vừa lòng buông cô ra, lui về phía sau một bước, hai con ngươi đen lầy như bảo thạch nhìn cô chăm chú, đôi môi mỏng mà đỏ thắm khê nhếch lên thành một đường cong tà tứ, “Được.”

Tuy chỉ có một chữ đơn giản, nhưng vẫn là trêu chọc. Trêu chọc lòng của Lương Chân Chân, trong lòng cô không nhịn được lăm lăm: Người đàn ông xấu xa! Tự nhiên đáng ghét yêu nghiệt như vậy làm gì? Làm hại tim người ta nhảy loạn, có một loại kích động muốn xô ngã anh.

ORZ! Cô quả nhiên trở nên hư hỏng.

Anh đang ở bên trong tắm, Lương Chân Chân liền cầm máy sấy để sấy tóc, trong đầu chợt nhớ tới lời Cát gia nói với cô , lúc cần thiết, phụ nữ cũng nên học cách xô ngã đàn ông, chủ động ra trận, học một chút thủ đoạn đặc thù, ví dụ như: cầm roi da hoặc là dùng dây lưng trói chặt anh ta, nhiều vài giọt nến.

Cô nghe đến cả đầu chảy đầy vạch đen, Cát gia thật là càng ngày càng có mấy sở thích tệ hại rồi, không chỉ trở nên cuồng dã, còn thích khẩu vị nặng, thật sự là. Không học được mà!

Trong nháy mắt trong đầu hiện ra tình cảnh mình cột A Tư vào trên giường, chặc chặc chặc.

“Bảo bối, nghĩ gì thế? Chăm chú như vậy?” Đằng Cận Tư tắm xong đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, rất tự nhiên cầm lấy máy sấy trên tay cô, giúp cô sấy tóc.

“Á!” Gương mặt của Lương Chân Chân đỏ bừng, mới vừa rồi cô đang suy nghĩ. Kết quả anh đột nhiên xông ra từ phía sau, cô sợ đến tim gan nhảy loạn, cuống quýt nói: “Không có việc gì, không có gì.”

Cô càng như vậy, càng khiến cho Đằng Cận Tư sinh lòng nghi ngờ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, hỏi ngược lại, “Không có việc gì? Thật sự không có gì? Vậy sao mặt của bảo bối lại đỏ như vậy?”

Lương Chân Chân cắn cặp môi đỏ mọng oán hận nhìn anh, phải trả lời thế nào đây! Chẳng lẽ muốn cô nói: em đang nghĩ tới cảnh tưởng cột anh vào trên giường khi dễ, thật tốt !

“Đáng ghét! Đương nhiên là người ta đang suy nghĩ về. anh.” Cô nhanh trí, giản lược câu văn, cũng hoàn toàn thay đổi ý nghĩa.

Quả nhiên sau khi Đằng Cận Tư nghe xong rất hưng phấn, buông máy sấy trong tay xuống, trong tròng mắt đen nhanh chóng phát ra những tia sáng chói mắt, khóe môi khê nhếch lên cười xấu xa, “Nghĩ tới anh thế nào? Hả?”

“Hừ. Người xấu, không để ý tới anh.” Lương Chân Chân há có thể không hiểu ý tứ của anh, đỏ mặt tức giận nhìn anh chằm chằm, đứng dậy muốn cầm máy sấy đi cất, kết quả bị Đằng Cận Tư kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt một cái ở trên chóp mũi cô, “Nghịch ngợm!”

Đôi mắt đen như mực ranh mãnh cười, “Không để ý tới anh? Nai con chịu nổi không?”

Lương Chân Chân thở phì phò xoay mặt đi không quan tâm đến anh, lại đột nhiên bị anh ôm lên, đặt ngang ở trên giường, ngay sau đó, cơ thể to lớn của anh đè xuống, cô bị sức nặng của anh đè xuống khê khê hừ một tiếng, cánh tay anh chống người lên, nháy mắt làn da ấm áp rời khỏi cô, cô lại không khỏi hơi cảm thấy mát mát.

Đại khái, đây cũng là biểu hiện yêu một người! Thích cãi nhau với anh, thích anh hôn, thích anh vuốt ve, chỉ cần là anh, cô đều thích bằng cả tấm lòng.

Ánh mắt của Đằng Cận Tư nóng bỏng, tựa như ngọn lửa đang cháy hừng hực, nung đến mặt Lương Chân Chân đỏ tới mang tai, ngay cả miệng cũng khát, anh tự tay nhẹ nhàng đùa giỡn những sợi tóc rơi tán loạn trên mặt trên cổ cô, lộ ra gò má hồng hào, dưới ga giường trắng tinh, làm nổi bật lên mái tóc đen nhánh mềm mại của cô.

Bởi vì thẹn thùng, ánh mắt của cô nửa mở nửa khép, ngượng ngùng mà mềm mại đáng yêu, trong lòng anh kích động không dứt, cúi người, bắt đầu hôn từ cái trán của cô, một đường đi xuống, lúc đôi môi dịu dàng dán lên, cánh môi thật mỏng mà ấm áp làm cho cô không nhịn được khẽ run, trong lòng rất thích.

“Bà xã, anh yêu em.” Anh nỉ non.

“Ông xã, em cũng yêu anh.” Cô hào phóng thừa nhận, yêu anh, là chuyện mình đã sớm biết, không cần thiết che giấu, cảm giác nói ra được thật tốt!

Tiếng nói vừa dứt, chính là một nụ hôn nóng bỏng hừng hực, hôn cô đến nỗi không khí trong phổi đều như bị hút sạch, anh hôn cô như thế nào, cô liền học hôn trả lại anh thế đấy, dáng vẻ vụng về chọc cho Đằng Cận Tư dục hỏa đốt người, thật hận không thể ăn cô, tối nay cô bé này vô cùng nhiệt tình, làm cho anh hơi khó tiêu.

Vốn hai người mới vừa tắm xong, trên người còn tản ra mùi thơm của sữa tắm, khăn tắm của Lương Chân Chân đã sớm không biết đi đâu, khăn tắm quấn ở eo của Đằng Cận Tư cũng không biết rút khi nào, xúc cảm da thịt hai người ma sát tựa như điện quang hỏa thạch, bùng bùng thiêu đốt.

Cơ thể xinh đẹp của cô bị anh giam cầm ở trước ngực, không cách nào nhúc nhích, hai cái tay vừa đúng đặt vào trên ngực của anh, ở trong đó nhảy lên rất kịch liệt, cảm giác ấm áp lan toả đến trong lòng bàn tay cô, không nhịn được mà vuốt ve. Da ngực của anh thật mịn, vân da rõ ràng, sờ rất bền chắc, rất thoải mái, làm cho cô có chút không muốn thu tay lại, dần dần, ngực anh dựng thẳng đứng ở trong lòng bàn tay cô, ách. là màu hồng nhạt! Trong lòng cô thầm nghĩ.

Mà người đàn ông ở phía trên đỉnh đầu cô, rõ ràng hô hấp rối loạn, trong đôi mắt đen là hai ngọn lửa nhỏ đang bùng nổ, hầu kết lẫn lộn mấy lần.

“ Cái này sờ thật thích.” Lương Chân Chân không chút nào cảm giác mình đã ở trong nguy hiểm, hứng thú theo dõi hầu kết của anh, làm ra một hành động mà không ai ngờ tới.

Vươn đầu lưỡi ra liếm, còn cảm thấy rất thú vị, phía dưới Đằng Cận Tư đã sưng trướng rất nhiều, anh tà ác chống ngay lối vào mềm mại của người bên dưới, muốn cho cô biết mình đang đùa với lửa.

Bị một vật cứng nóng bỏng chống vào như vậy, Lương Chân Chân thẹn thùng uốn éo người, nghĩ muốn cách xa anh một chút, nhưng ai biết càng uốn éo nó trở nên càng lớn, cô xấu hổ không dám lộn xộn nữa, nháy đôi mắt vô tội nhìn người đàn ông đè ở trên người cô.

“Bảo bối, là em đùa với lửa trước.”

Giọng nói của Đằng Cận Tư khàn đục, khóe môi hơi nhếch lên, bàn tay ấm áp một đường trèo lên theo chiếc eo bóng mịn của cô, bao phủ nơi đầy đặn mềm mại của cô, mút vang ra tiếng, ở bên trong căn phòng yên tĩnh, càng lộ vẻ mập mờ.

“A Tư.” Lương Chân Chân hít một hơi thật sâu, trước ngực bị đầu lưỡi của anh mút đến tê dại, hai tay không tự chủ leo lên đầu vai của người đàn ông đang chui đầu vào ngực cô, bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy cái lưng to lớn của anh, cơ thể trắng nõn khẽ run dưới môi anh.

Cơ thể của cô càng ngày càng nóng, cũng càng ngày càng mềm, hô hấp dồn dập thở dốc, một cánh tay trên đầu vai của Đằng Cận Tư từ từ vòng qua cổ của anh, một cái tay khác không kiềm chế được vuốt tóc anh, trong cổ họng khó khăn kiềm chế phát ra tiếng rên nhẹ đầy quyến rũ.

Khi anh kích tình “tiến công”, cô chỉ có thể bị “đánh tới bờ”, buông tha thành trì, mặc anh xâm lược. Hơn nữa, cô rất thích anh đối với mình như vậy.

Môi lưỡi của Đằng Cận Tư tiếp tục phun ra nuốt vào. Đùa với đùa hoa non nót trước ngực cô, cho đến khi bọn nó nở rộ, đầu lưỡi khẽ liếm xoáy trên quả anh đào, khai phá cơ thể thành thực nhờ anh thương yêu.

“Ừm.” Lương Chân Chân bị anh trêu chọc đến nhộn nhạo, cơ thể hơi cong về phía anh, hai mắt ươn ướt nửa khép, tựa như phủ một tầng sương mù mờ mờ, mê ly, môi đỏ mọng khẽ nhếch, thỉnh thoảng bật ra mấy tiếng rên câu hồn, mềm mại đáng yêu tận xương.

“Bảo bối, tối nay nhất định là em cố ý.” Giọng nói của Đằng Cận Tư khàn khàn, chiếc lưỡi trơn trượt liếm nụ hoa mềm mại bị anh trêu chọc đến cứng lên lần nữa, sau đó hôn xuống bụng của cô, eo, thẳng xuống dưới —

“A. Tư.” Giọng nói của Lương Chân Chân run rẩy, cô cảm thấy trống rỗng, làm cho cô muốn nhiều hơn, nhưng cố tình người xấu này một mực “làm xằng làm bậy” trên người cô, làm cô tức giận thở hổn hển, hoàn toàn không có cách nào bình thường được.

“Không đúng, phải gọi anh là cái gì?” Giọng nói của anh tà ác mà khàn đục, cả người bày ra bộ dáng yêu nghiệt.

May mắn Lương Chân Chân còn có một ít tỉnh táo, mềm mại kêu một tiếng, “Ông xã.”

Lần này, hoàn toàn thiêu cháy Đằng Cận Tư, cả người đi xuống, đầu lưỡi tà tứ lượn vòng ở trong đùi cô, mỗi một cái, đều hết sức hấp dẫn, đủ khiến cho Lương Chân Chân điên mất.

“Á!” Cô kích thích đến nghẹn ngào gào lên, hai tay cầm đầu của anh muốn anh rời đi, nhưng cả người nóng ran, cô không khỏi muốn cọ xát cơ thể của Đằng Cận Tư, vì vậy, phía dưới hai người thỉnh thoảng ma sát mang tới cảm giác làn cho cô không có cách nào kiềm chế khẽ ngứa đầu rên, thật khó chịu!

Đằng Cận Tư bị cô cọ đến độ sắp không kiềm được rồi, nhưng hôm nay anh chính là muốn xem thử xem cô sẽ chủ động đến mức nào, cố ý khiến cho cô khổ sở, thật ra thì cũng là khiến cho mình khổ sở, tự mình chịu tội.

“Bảo bối, muốn không?” Anh nhẹ giọng quyến rũ.

“Muốn.” Lương Chân Chân cũng được tính là “kinh nghiệm phong phú”, đương nhiên biết mình muốn cái gì, có thể khiến cho cô hoàn toàn buông xuống sự dè dặt để chủ động xuất kích, khó khăn rất lớn. Bởi vì, cô đã thành thói quen bị động, không thể lập tức thay đổi được, dĩ nhiên, nếu như đổi lại là những chuyện khác, muốn cô chủ động có thể dễ dàng hơn chuyện này nhiều, ví dụ như: hôn môi.

“Muốn, vậy thì tự mình tới?” Đằng Cận Tư ôm cô lật người, tự kỷ nằm ở trên giường, để cho cô nằm ở trên người mình, chính là không hành động, trong tròng mắt đen lóe ra sự hưng phấn và mong đợi, phía dưới chống đỡ ở cái mông của cô, ẩn nhẫn chờ đợi.

“Không.” Lương Chân Chân còn chưa kịp từ chối, mình và anh đã thay đổi tư thế, tiêu chuẩn nữ trên nam dưới, cô nằm ở trên người anh có chút không biết làm sao, hơn nữa chỗ cái mông còn có đồ cứng rắn đang chống vào mình, huhu.

“Thật sự không cần?” Đằng Cận Tư chậm rãi nâng cao giọng, giọng nói trầm thấp khêu gợi tràn đầy hấp dẫn.

Lương Chân Chân uất ức bĩu môi, con người sóng nước mệnh mông hàm chứa sự tức giận nhìn anh, cái nhìn này làm cho lòng của anh đều muốn nhũn ra, nhưng vừa nghĩ tới mục đích hôm nay của mình, không thể tuyên bố bỏ cuộc vào lúc mấu chốt được!

“Bại hoại! Anh ăn hiếp em!” Cô bĩu môi không thuận theo.

“Bà xã ngoan, sao anh lại ăn hiếp em? Em suy nghĩ thử xem, bây giờ nam nữ bình đẳng, chuyện đàn ông làm phụ nữ cũng có thể làm đúng không?” Đằng Cận Tư rất bình tĩnh giảng đạo lý với cô.

“Ừ, đương nhiên!” Lương Chân Chân gật đầu, cô không hiểu mục đích A Tư nói vấn đề này làm gì.

“Vậy anh hỏi em, mỗi lần có phải đều là anh chủ động, em bị động hay không?”

“Đúng vậy!” (vốn là nên như vậy chứ sao!) Trong lòng Lương Chân Chân nói.

“Anh chủ động nhiều lần như vậy, có phải em cũng nên chủ động một lần hay không? Hả? Chẳng lẽ. . . . em không muốn phải không?” Đàng Cận Tư chuyển sang dụ dỗ, ngón tay thô ráp dịu dàng xoa bóp cái mông của cô.

Quả nhiên là tên thương nhân âm hiểm! Vậy mà còn nêu ví dụ, còn nói đàng hoàng đến như vậy, quá đáng ghét! Nhưng mình, quả thật. . . . muốn, đều là do anh trêu chọc. ()

Được rồi, chủ động thì chủ động, cũng không có gì, từng có nhiều lần kinh nghiệm như vậy, khẳng định không thành vấn đề.

Cơ thể cô giật giật, vừa đứng đưng phải một vật thể nóng rực, bỏng đến da thịt cả người cô đều nổi lên màu hồng, ngáp ngừng sảng giọng nói: “Làm nó yên phận một chút đi!”

“Bảo bối, em cầm nó, nó liền yên phận rồi.” Trong mắt của Đàng Cận Tư đã nhuộm lên một tầng sắc thái tình dục, nóng rực khiến không có người dám nhìn gần, giọng nói quyến rũ khàn khàn, hấp dẫn mê người.

Lương Chân Chân tin lời của anh, xấu hổ đưa tay chuẩn bị cầm nó.

326. Chương 327: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Bốn) Du Thuyền Ngọt Ngào ~

Sau khi cầm mới phát hiện, tự mình gánh chịu!

Bởi vì nó không yên phận chút nào, phỏng tay như thế, thậm chí có thể cảm thấy rõ ràng những động mạch nhảy lên, trắng kiện có lực, cô mắc cỡ lập tức muốn buông ra, kết quả bị người nào đó nắm tay.

“Bà xã, nó thích em.” Đàng Cận Tư nhỏ giọng nói, tròng mắt đen lấp lánh nhìn chằm chằm cô gái nhỏ ngượng ngùng nằm ở trên người anh, không muốn để cho cô buông ra.

“Hừ! Nó cũng hư giống anh!” Bây giờ Lương Chân Chân đã “đâm lao phải theo lao”, bị anh lừa gạt nắm cái đó, sau đó muốn buông anh ra cũng không được, tình huống bây giờ là anh nắm tay của cô, tay của cô nắm cái đó của anh. O()o

“Ngoan, ngồi xuống.” Đàng Cận Tư dụ dỗ cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve cái mông và bắp đùi của cô, một đường dọc xuống, xoay một vòng trêu chọc cô, nhưng mà không đi vào.

Lương Chân Chân nóng nẩy uốn éo người, cô nóng quá, thật sự rất nóng, mà vũ khí sắc bén trên tay cũng càng ngày càng khổng lồ, không chút nghĩ ngợi buông ra, giờ mông, chạm rãi ngồi xuống.

Thật ra thì, cô vốn tính toán mình phải nhiệt tình như lửa một lần, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, thực tế là thực tế, dù sao hai người không phải là chuyện của một người, tính cách của cô quyết định hành động của cô. Nói như vậy, cô rất khó có thể đột phá, ngoại trừ dưới tình huống cô uống say rượu, nói không chừng sẽ bộc phát ra một “chính mình” khác ở trong cơ thể cô.

“Ừm. . . .” Bị lấp đầy làm cho hai người đồng thời phát ra một tiếng kêu rên.

Bởi vì khúc đạo đầu đã rất kịch liệt, cho nên đi vào không tốn sức chút nào, phân thân của anh nóng bỏng cứng rắn như vậy, giống như một lưỡi dao sắc bén nóng rực bổ cơ thể của cô ra, làm cho cô tràn đầy, dễ chịu, trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác thỏa mãn sung sướng không nói nên lời.

Hai tay của anh vuốt ve mông của cô, thâm nhập đi vào chút xíu, cô bị anh kích thích đến kêu thành tiếng, ngón tay giữ thật chặt bờ vai của anh, một bộ dáng rất hồi hộp.

Anh không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, nai con thật đúng là không phải đáng yêu bình thường, bàn tay vịn vào eo của cô để cho cô buông lỏng, ngậm vành tai của cô nói: “Đưa ngốc, mới bắt đầu đấy.”

Đáng ghét! Dám xem thường cô! Cô không trả lời, híp mắt hưởng thụ cảm giác tràn đầy, bao gồm huyết mạch của anh nhẹ nhàng dao động ở trong cơ thể mình, rõ ràng, có lực như thế! Động một cái, tựa như có dòng điện truyền đến, từng đợt từng đợt, làm cho cô thở hổn hển, cơ thể cũng khẽ run.

Quanh chớp mũi đều là hương vị trên người của anh, nhẹ nhàng khoan khoái mà ngào ngạt, giống như tấm võng vô hình, bao phủ cô ở trong trời đất thuộc về anh, hai người dây dưa lẫn nhau, không thể rời bỏ đối phương.

Cô vốn muốn hỏi kế tiếp nên động như thế nào, nhưng vừa tiếp xúc với trong tròng mắt đen và nụ cười của anh, liền im miệng, trong đầu tự động nhớ lại động tác mỗi lần của anh, ngay cả mang tai cũng đỏ ửng.

“Thế nào? Dám không?” Đàng Cận Tư cố ý dùng phép khích tướng, muốn kích thích tính hiếu thắng trong lòng của cô, muốn nhìn dáng vẻ bùng nổ của cô.

“Ai nói em không dám!” Lương Chân Chân kiêu ngạo hất cằm lên, một bộ tư thái nữ vương, dù sao tối nay cô bất chấp giá nào, ngồi cũng ngồi xuống rồi, còn có cái gì không dám, làm việc đương nhiên là phải đến nơi đến chốn!

Khoé miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười tà tứ, giống như vẫn không tin lời cô nói, đây không thể nghi ngờ rõ ràng là khinh thường mà! Trong lòng Lương Chân Chân cực kỳ khó chịu, chợt đề bờ vai của anh lại, nâng cơ thể lên, dùng sức ngồi xuống, hoàn toàn nuốt anh vào, anh không có phòng bị, nặng nề thở dốc một tiếng, trong lòng sợ hãi than: phép khích tướng thật đúng là rất có tác dụng đối với nai con.

Cô học động tác néo mặt của anh, hung hăng néo anh một cái, cười hả hê: “Hừ! Cho anh dám xem thường em.”

“Đây chỉ là động tác đơn giản, trọng tâm vẫn còn ở phía sau, chưa có bắt đầu.” Đàng Cận Tư vẫn dội nước vào sự hăng hái của cô như cũ, ngoài mặt giả bộ như vẫn đậm phong khinh, chính là muốn xem thử cô có thể làm đến bước kia.

“Đáng ghét!” Lương Chân Chân tức giận nghiêng răng nhìn anh chằm chằm, dùng sức phập phồng trên người của anh, anh rất nhanh chóng không kềm được, nửa híp mắt thở dốc, đôi tay rời khỏi người cô, đến chỗ nào đều như lửa cháy lan ra đồng cỏ, nai con như vậy anh thật sự vĩnh viễn cũng yêu không đủ, vĩnh viễn là vật quý nhất trong lòng anh.

Cái tư thế này khiến cho cái vật nóng nào đó đi sâu vào trong cơ thể cô hơn, cảm giác được anh căng đầy thật tuyệt vời, lỗ chân lông cả người đều giãn ra, mồ hôi híp mắt, nói thật, trước kia đều là thói quen nhìn mặt của anh từ phía dưới, mà bây giờ, cô lại nhìn anh nằm ở dưới cơ thể của mình, cảm giác thật là kỳ lạ.

Không thể phủ nhận, rất có cảm giác thành tựu. (o)

Bên trong phòng tràn ngập hơi thở kiểu diễm mê tình, tiếng rên nhẹ quyến rũ của người phụ nữ đan vào tiếng thở dốc khàn khàn của người đàn ông, giống như một khúc nhạc giao hưởng tuyệt vời êm tai, anh đọng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, làm cho linh hồn của cô cũng phát run theo, dung sự nóng rực của anh hoà tan sự ngưng ngừng và căng thẳng của cô, khát vọng sâu trong nội tâm nhạy cảm mà vội vàng như thế, cô nghe thấy tiếng thở dốc của anh càng thêm dồn dập, trong lòng vô cùng hài lòng.

Bại hoại! Rõ ràng em làm được đến thế! Anh còn dám xem thường em sao?

Không biết từ lúc nào da thịt của cô đã phủ một tầng hồng nhạt, tựa như cánh hoa anh đào đầu tháng tư, mềm mại xinh đẹp, ngón tay của Đàng Cận Tư tham lam xúc cảm mềm mại này, trên dưới dao động, cho dù nếm thêm nhiều lần, vẫn không nếm đủ vẻ đẹp của cô, tình nguyện mãi mãi chìm đắm trong sự mềm mại của cô.

“Ừ.” Lương Chân Chân thở phào nhẹ nhõm một cái, quả thật cơ thể rất mệt mỏi, thêm mấy hiệp nữa chắc eo của cô sẽ gãy mất, thật sự không biết sao lần nào thể lực của A Tư cũng tốt như vậy, thường làm một đêm nhiều lần, anh không mệt sao? o()o

Thoảng ngừng một chút, cúi người xuống cắn một cái quả nhỏ nhô lên trước ngực anh, quả nhiên anh kích động đến toàn thân căng thẳng, trên người thẩm ra mồ hôi tinh tế, làm cho anh thêm mấy phần hấp dẫn, còn hấp dẫn hơn người mẫu trên tạp chí mấy lần, đây là người đàn ông của cô, là ông xã của cô.

Tự nhiên sinh ra một cảm giác tự hào, xấu xa vừa hôn vừa cắn ở trên người anh, thỉnh thoảng còn gặm mấy cái, học anh cố gắng chế tạo vết hôn, nghe tiếng thở dốc nặng nề không kiềm chế được của anh, trong lòng rất hài lòng, nơi nào đó cố ý co rút lại một chút, xoắn chặt lấy anh.

“Bảo bối, em muốn mưu sát chồng sao?” Giọng nói của Đằng Cận Tư khàn đục, cố hết sức để nói lời này, nai con còn hư hỏng hơn so với tưởng tượng của anh, cũng không biết là học được từ đâu, rõ ràng ngây thơ, nhưng đối với bản thân mà nói, đây là sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng, rất khó tưởng tượng, bộ dáng quyến rũ của nai con sẽ hấp dẫn người đến thế nào.

“Nào có? Không phải anh thích em vậy sao?” Lương Chân Chân vô tội mở to hai mắt, thuần khiết giống như thiên sứ rơi xuống trần gian.

Anh nâng eo, ngồi dậy, một tay nắm cả eo thon của cô, một tay nhẹ nhàng giúp cô sửa sang lại những sợi tóc hơi rối, trong ánh mắt nồng tình mật ý cơ hồ muốn hoà tan cả người cô, quả nhiên nai con của anh học xấu, biết gậy ông đập lưng ông rồi, năng lực học tập rất mạnh.

Lương Chân Chân thấy anh ngồi dậy, bản năng đưa tay ôm cổ của anh, đầu đặt trên vai của anh, khẽ nhếch môi đỏ mọng không ngừng thở hổn hển, phát ra những tiếng rên ngâm nga hấp dẫn, mỗi một chữ đều chính xác chui vào trong màng nhĩ của anh, làm cho nội tâm của anh đánh trống reo hò, làm cho anh càng bồng bồng phấn chấn.

Cảm nhận được biến hoá này mãnh liệt nhất chính là Lương Chân Chân, nhú lại đôi mắt xinh đẹp, ngồi thẳng người, cường độ nhấp nhô càng lớn, nguồn nhiệt bên trong cơ thể càng thêm cuộn cuộn, không cách nào kiềm được, cho nên anh chỉ có thể thở gấp ra sức “Vận động” .

Rất nhanh, cô lại cảm thấy mình đã đạt tới đỉnh, tùy thời đều có thể nổ tung.

Dần dần, cô cảm thấy mình không chịu nổi, cơ thể mềm thành một vùng nước, nhu nhược không xương dán trên người anh, cả người run rẩy. Ngâm nga ra tiếng, anh cũng ôm cô thật chặt, vẫn giao hoà với cơ thể cô như cũ, ở một chỗ, trong anh có em, trong em có anh.

“Nai con.” Anh cuồng loạn hôn môi của cô, cảm, đây là bảo bối quan trọng nhất cả đời anh, anh không thể mất đi, càng không nghĩ được nếu như mất đi cô, mình sẽ trở nên thế nào, tựa như chuyện bất cóc mấy ngày trước, tim của anh vẫn đau nhói, cũng khiến cho anh ý được nai con quan trọng như thế nào đối với mình, cô đã thành một bộ phận không thể thiếu trong sinh mạng của anh, mất đi, đau đến không muốn sống.

“Ừm.” Lương Chân Chân yếu đuối rên rỉ, cô mệt quá rồi ~~ ngay cả sức để mở mắt cũng không có, có điều cô nguyện ý dựa vào người anh, nghe tiếng tim đập trong lồng ngực anh, sau khảo nghiệm chết và sống, cô phát hiện người mình không muốn rời đi nhất chính là anh, cho đến hôm nay, anh đã sớm yên lặng xâm nhập vào cuộc sống của cô, tiến vào chiếm giữ lòng của cô, trở thành người làm bạn với cô cả đời.

Hai người cứ ôm nhau một hồi lâu như vậy, thứ chôn sâu ở trong cơ thể Lương Chân Chân lại bắt đầu lặng lẽ thức tỉnh, nhưng cô vẫn miễn cưỡng dựa vào người anh như cũ, cũng không nhúc nhích.

“Thoải mái? Còn anh đâu ? Anh làm sao đây?” Đằng Cận Tư tà ác nâng eo cô nhấp nhô lên xuống, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt ý cười.

Lương Chân Chân cảm thấy rất thất bại, đã rất lâu mình không có vận động rồi, quả thật thể lực không tốt, cả người mềm nhũn không còn chút sức, “Người xấu. Người ta hết sức rồi, em muốn đi ngủ.”

Vừa nói vừa muốn rời khỏi ngực của anh, ngồi mấy bay lâu như vậy bản thân cũng rất mệt mỏi, hơn nữa vận động dữ dội, mệt mỏi càng thêm mệt mỏi, mắt của cô đã không mở ra được.

Đằng Cận Tư đang được cô bao bọc thoải mái, sao cho phép cô rút lui đi ra ngoài, dứt khoát đè cô xuống, nâng cặp đùi thon dài của cô vòng ngang hông của mình, dùng sức ra vào.

“Á!” Cô không kiềm được hét lên một tiếng, bản năng vòng chắt cổ của anh, anh cúi xuống dùng cơ thể nặng nề ma sát cô, muốn quyến rũ cô kích tình hơn, tối nay anh không có ý định bỏ qua cô, gặm lỗ tai của cô, “Bảo bối quả nhiên em học xấu, bản thân thoải mái rồi không quan tâm đến anh, xem anh trừng phạt em như thế nào!”

Cô lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn bày tỏ bất mãn, cô nào có mặc kệ anh? Rõ ràng chính là không còn sức, đây có thể trách ai? Còn không phải là trách anh! Chính là trách anh!

Sự thật chứng minh, quả thật sức lực nam nữ cách xa nhau một trời một vực, mỗi lần anh tiến vào đều hung mãnh như thế, giống như một con dã thú cường thế, hận không thể xỏ xuyên qua cô.

Cho nên, cô chỉ có thể vô lực dựa vào anh, để cho anh mang mình cùng đến thế giới cực lạc.

“Um. A. Tư. Nhẹ. Một chút.” Lương Chân Chân bị anh đụng đến cơ thể co lại, trước mắt giống như có lửa đang bốc cháy, phía dưới mềm mại quần chặt lấy anh.

Cô mềm nhũn cầu xin tha thứ ngược lại kích thích sự hưng phấn của anh, động tác cũng càng mãnh liệt, kích thích đến cô cơ hồ bất tỉnh, cả người mềm yếu thở hổn hển nằm ở trên giường, chân mày khóe mắt đều mang sự hài lòng, anh sắp nhìn đến ngây dại, lại gần cô, động tác trên tay vẫn không ngừng như cũ, bởi vì anh biết rõ sau khi qua cao triều thì cơ thể cô nhạy cảm đến thế nào, nhẹ nhàng vuốt ve sẽ dẫn tới phản ứng rất lớn, rất thích hợp khi dễ.

“Nai con.” Anh nhỏ giọng gọi cô.

“Đừng mà..., người ta mệt quá.” Gương mặt của Lương Chân Chân ửng hồng, mờ mịch mở hai mắt ngập nước ra, tựa như còn giận trừng mắt liếc anh một cái, mị nhãn như tơ!

“Ngoan, vậy chúng ta đi tắm.” Đằng Cận Tư đau lòng nhìn cô, xem ra tối nay cô thật sự rất mệt mỏi.

“Ừ.” Cô mềm mại đáp một tiếng, mặc cho anh ôm đi vào phòng tắm, mặc cho anh dịu dàng tắm rửa cơ thể của mình, không nói một lời, chỉ híp mắt thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của anh, tựa như một con mèo nhỏ bị vỗ về chơi đùa, khéo léo mềm mại, khiến trong lòng Đằng Cận Tư dâng lên một sự ấm áp, cầm khăn lông lên bọc cô lại, trở lại trên giường.

Lúc ngủ, Lương Chân Chân theo thói quen tìm một tư thế thoải mái nhất làm ổ ở trong ngực anh, khóe môi còn cong lên thành một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Bởi vì, cô biết, năm tháng tĩnh lặng, cho dù kiếp này không yên ổn, có anh ở đây, cái gì cô cũng không sợ.

“Bảo bối, ngủ ngon.” Đằng Cận Tư cúi người khẽ hôn trên trán cô, gương mặt thỏa mãn.

327. Chương 328: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Năm)

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời màu vàng nhạt xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, hai người trên giường vẫn ngủ say sưa như cũ, cơ thể quần quít, trên mặt đều là dáng vẻ thỏa mãn.

Lương Chân Chân xoay người, ưm. Ánh sáng thật chói mắt, bây giờ mấy giờ rồi?

Không đợi cô cầm điện thoại di động lên, trên đỉnh đầu liền vang lên giọng nói hơi khàn khàn “Con heo lười nhỏ, dậy đi.” Lười

“Không mà.” Lương Chân Chân nhắm mắt lại lầu bầu một câu, cô còn chưa ngủ đủ, nơi nào đó trong cơ thể vẫn còn nhức, cảm giác nằm bất động thật sướng, cô không muốn lãng phí ngày tốt đẹp này!

Đợi đã nào...! Hình như cô quên mất cái gì!

Chợt mở mắt ra, nhìn xung quanh căn phòng một vòng, kinh ngạc phát hiện ánh mặt trời ảm áp trong phòng, đột nhiên cô kêu một tiếng, “Mặt trời mọc! Không còn mặt trời mọc của em!”

Sau đó nhảy lên trên người của người đàn ông nào đó, đâm lồng ngực của anh, mím môi tố cáo, “Xấu xa! Anh đã đồng ý sẽ gọi em dậy đi ngắm mặt trời mọc! Bây giờ mấy giờ rồi! Mặt trời đã nắng như vậy!”

Đằng Cận Tư mặc cho những quả đâm nhỏ của cô rơi như mưa xuống lồng ngực của chính mình, cũng không ngăn cản, ngược lại đưa tay vuốt ve lưng của cô, dịu dàng nói: “Bảo bối, anh gọi em, em thức dậy nổi sao?”

Lương Chân Chân vẫn bĩu môi nói, “Không dậy nổi cũng là tại anh! Biết rõ sáng sớm hôm nay người ta muốn ngắm mặt trời mọc, tối hôm qua anh còn. Hừ! Đều là lỗi của anh!”

“Được, được, đều là lỗi của anh, bảo bối ngoan, mặt trời mọc lúc nào cũng ngắm được, nhưng kế hoạch tạo người phải đúng lúc mới được.” Đẳng Cận Tư chỉ có thể an ủi con mèo nhỏ đang xù lông trong ngực.

“Người xấu!” Lương Chân Chân há mồm cắn một cái trên ngực anh, rõ ràng chính là anh muốn làm chuyện xấu, còn da mặt dày nói là vì tạo người! ()

“Anh xấu ở chỗ nào? Anh nói đều là lời sự thật.” Đẳng Cận Tư giả bộ vô tội, bàn tay vẫn dịu dàng vuốt ve ở trên lưng cô như cũ.

“Chỗ nào cũng xấu! Xấu xa! Lưu Manh! Đồ quỷ sứ đáng ghét!” Lương Chân Chân mắng cho hả giận, vẫn không quên vừa đánh vừa cắn ngực anh, ngay cả hai chấm đỏ nhỏ nhô lên, cô cũng không buông tha cho, vừa gặm vừa cắn mới hả giận.

Trong tròng mắt đen của Đẳng Cận Tư thoáng qua một tia sáng, ngay sau đó biến mất, dịu dàng đặt xuống một nụ hôn ở bên môi bà xã, giọng nói hơi uất ức “Có thật không? Vậy chẳng phải cái gì cũng đều do anh sai?”

Hả. Làm sao có thể! Rõ ràng cô không phải có ý đó! Nhưng ánh mắt của A Tư, nhìn thật oan ức.

“Anh cố ý xuyên tạc ý tứ của người ta, không giống nữa, thật đối bụng.” Lương Chân Chân bĩu môi muốn rời khỏi ngực của anh, chuẩn bị rời giường đi ăn cái gì đó, tiếp theo đó đi dạo ở trên biển Aegean.

Nhưng không đợi cô đứng dậy, liền bị người đàn ông nào đó kéo vào trong ngực lần nữa, lần này, hai người dán rất chặt, da thịt ma sát, trọng điểm bộ vị rất đột xuất, mập mờ khác thường.

“Làm gì vậy!” Lương Chân Chân không hiểu nhìn anh.

“Anh cũng đối.” Đẳng Cận Tư nói từng chữ từng câu, giọng nói trầm thấp khêu gợi như rượu ngon lâu năm, vô cùng đậm đà.

Lương Chân Chân không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh, rất tự nhiên tiếp lời, “Đối thì rời giường đi ăn cơm đi!”

“Anh càng muốn ăn em.” Người đàn ông tà mị giương môi, trong mắt lóe ra ánh sáng.

“Anh! Tối hôm qua rõ ràng. mới sáng sớm tinh mơ! Mau dậy, chúng ta còn phải đi chơi.” Lương Chân Chân tức giận đồng thời lại cảm thấy anh giống như đứa trẻ to xác.

“Tối hôm qua là chuyện quá khứ rồi, chúng ta phải nhìn về phía trước, hơn nữa, mới vừa rồi là em hấp dẫn anh trước đây, hăng hái quyến rũ anh rồi, em chuẩn bị rút lui?” Đẳng Cận Tư tà ác nhíu mày.

“Em nào có quyến rũ anh!” Lương Chân Chân không thể tin chỉ vào mình, thật là một tên khốn khiếp, vậy mà đẩy hết tội lỗi lên người cô!

Đẳng Cận Tư liếc mắt nhìn nước miếng và dấu răng trên lồng ngực của mình, ý tứ rất rõ ràng: đây là bằng chứng thép.

“Anh cường từ đoạt lý (*).” Lương Chân Chân hừ lạnh, giùng giàng muốn đứng dậy, kết quả bị Đẳng Cận Tư khư khư ôm lấy, nói nhỏ nhẹ ở bên tai cô.

(*)Cường:cường bức, từ: chữ, đoạt: chiếm, lý là lý lẽ. Câu này có nghĩa là : dùng chữ bướng bỉnh để lấy lý của kẻ phải. Nôm na: Cả vú lấp miệng em.

“Bà xã, em cũng biết, buổi sáng dục vọng của đàn ông mãnh liệt nhất, chỉ một lần, có được hay không?” Vừa nói vừa động thủ, còn đặc biệt chọn vùng mẫn cảm của Lương Chân Chân để xuống tay, đầu lưỡi liếm vành tai của cô, ngón tay tà ác đi xuống dọc theo khe hông, đưa vào mảnh đất trơn bóng kia, làm tới cô tức giận thở hổn hển, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Cô hoàn toàn hư hỏng, chỉ cần gặp phải người đàn ông này, mình liền không còn cách nào suy nghĩ, không thể nói lời từ chối ra miệng, cam tâm tình nguyện mặc anh “xâm lược” , huhu. Lại phải lãng phí thời gian tốt đẹp này cho tới trưa.

Môi mỏng của Đặng Cận Tư nhanh chóng rơi xuống, bắt lấy môi cô, đầu lưỡi linh hoạt nhiệt liệt trực tiếp thăm dò vào chỗ sâu trong miệng cô, trần trọc dây dưa, cố ý để cô buông vũ khí xuống đầu hàng.

“Ừm.”

Lương Chân Chân giùng giàng muốn đẩy Đặng Cận Tư ra, anh hôn quá nhiệt tình, làm cho cô có chút không chống đỡ được, chỉ có thể tỏ ra kháng nghị không tiếng động, người đàn ông đáng ghét, dường như không bao giờ dùng hết thể lực.

Lồng ngực tinh trần của anh đè vào nơi mềm yếu trên ngực cô, tự dung phát sinh ra một loại lực hút vô hình, hơn nữa bởi vì không ngừng ma sát, càng thêm thúc đẩy tình dục, hormone tăng vọt.

Trận này so sánh về sức lực, Lương Chân Chân rất nhanh thua trận, hoàn toàn mất đi không gian giây giụa uốn éo, chỉ đành phải mặc cho anh hôn sâu kịch liệt, nụ hôn cuồng nhiệt cơ hồ rút sạch toàn bộ không khí trong phổi của cô, đầu óc rơi vào trạng thái thiếu ôxy nghiêm trọng, cơ thể linh lung hấp dẫn cũng không nhận được mềm xuống.

Cô phát hiện ra mình thật nhớ không khí, sắp thở không nổi rồi, lưỡi của anh dây dưa với cô, mãnh liệt và nồng cháy như vậy, thật giống như muốn bốc cháy cơ thể của cô.

Nóng, thật sự rất nóng!

“Ông xã.” Trong cổ họng cô phát ra âm thanh mơ hồ không rõ ràng, cô cần hít thở, thật sự rất cần.

“Ngoan, anh biết em sẽ thích.” Lời của anh khiến cho cô càng ngại ngùng, giống như đoá hoa hồng xinh đẹp đang nở rộ, quyến rũ xinh đẹp, sáng rõ đoạt lòng người, có một loại đẹp không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đang trong lúc cô lo mình sẽ ngắt, anh buông môi của cô ra, tròng mắt đen đắm đuối đưa tình ngấm nhìn cô, lồng ngực cũng bởi vì thiếu ôxy mà hơi phập phồng.

Lương Chân Chân thở gấp, vốn hai mắt trong sáng giờ là một lớp mờ mịt, trong ánh mắt mờ mịt hàm chứa vài tia trách giận, đáng ghét! Làm gì hôn kịch liệt như vậy, hại cô thiếu chút nữa ngắt xỉu.

Thấy ánh mắt tựa như thẹn thùng tựa như tức giận của cô, Đặng Cận Tư nâng tay lên, cầm mặt của cô, tròng mắt đen như mực giống như những vì sao tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, sáng ngời lấp lánh, môi cười yếu ớt, đặt lên cánh môi mềm mại của cô lần nữa, dịu dàng, từ từ, rất có kiên nhẫn hôn tỉ mỉ, chăm chú và nghiêm túc như thế.

“Ừm.” Lương Chân Chân bị sự dịu dàng của anh lây cho, cũng không quan tâm ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ đến đâu, phong cảnh tốt đẹp bao nhiêu, tình nguyện quên quýt si mê với anh như vậy.

Tiến vào rất thuận lợi, tầng tầng lớp lớp thịt non bên trong cô bao quanh anh, ấm áp, trơn bóng như vậy, không ngừng co rúc lại, giống như đang nhẹ nhàng mút, anh cố sức nhịn khoái cảm như thủy triều cuốn tới, hôn cô, gọi tên của cô, ngón tay ma sát nơi mềm mại của cô, vuốt ve cơ thể nhạy cảm của cô, cảm thấy cô dần dần ướt át, liền không thể tiếp tục nhẫn nại, dùng sức động đem vào cơ thể uyển chuyển mềm mại của cô. Từng tiếng rên tiếng va chạm nối tiếp nhau.

“A. Tư.”

Cô vừa thừa nhận sự xâm nhập của anh, vừa gọi tên của anh, đó là một cảm giác tuyệt diệu, da thịt được anh vuốt ve, phía dưới bị anh đánh thẳng vào, giác quan toàn thân được anh dẫn dắt, chạy nước rút lên đỉnh núi cao nhất.

Rực rỡ đến mức tận cùng!

.

Tỉnh lại lần nữa là bị chuông điện thoại đánh thức, Lương Chân Chân nhắm mắt lại lục lọi điện thoại trên đầu giường, nhìn cũng không nhìn liền nhấn nút trả lời, lâu lâu “Alô” một tiếng.

Rõ ràng người bên kia điện thoại hơi sững sốt, ngay sau đó khôi phục suy nghĩ bình thường, đại ca và chị dâu nhỏ đã kết hôn rồi, hai người cùng giường chung gối là chuyện hiển nhiên, giúp đối phương nghe điện thoại cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng. bây giờ?

Bây giờ ở Hy Lạp phải là buổi chiều chứ? Hai người vẫn còn ở trên giường chưa thức dậy? Đây rốt cuộc là đi du lịch hay là.

Nam Hoa Cẩn không nhận được nhỏ giọng cười, chị dâu nhỏ, tôi tìm đại ca có chút việc, anh ấy còn chưa dậy sao?

Vốn Lương Chân Chân đang rất mơ hồ, nhưng một tiếng “chị dâu nhỏ” làm cô giật mình, trong nháy mắt tỉnh táo, nhìn điện thoại di động cầm trong tay, o()o

Là của A Tư! Hèn gì cô cảm thấy tiếng chuông có gì đó không đúng, nhưng trong mơ màng cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, liền cầm lên nhận.

“Anh ấy. Không có ở trong phòng.”

Nói đến A Tư, lúc này Lương Chân Chân mới phát hiện ra không biết người nào đó đã đi đâu, chỉ có thể trả lời một câu như vậy.

À. Như vậy à! Vậy làm phiền chị dâu nhỏ đợi đại ca về bảo anh ấy gọi điện thoại lại cho tôi. Còn nữa, chúc hai người du lịch vui vẻ nha! Khụ. Mặc dù đi hưởng tuần trăng mật, nhưng ban ngày còn ở trong phòng khách sạn, có phải hơi lãng phí hay không! Nam Hoa Cẩn ranh mãnh cười nói.

Mặt của Lương Chân Chân lập tức ửng hồng.

328. Chương 329: Du Lịch Hưởng Tuần Trăng Mật (Sáu)

Cúp điện thoại xong, trên mặt Lương Chân Chân vẫn chưa hết đỏ, phi tươi đẹp chói mắt, cô kêu một tiếng, vùi mặt vào trong chăn, thật xấu hổ! Ngượngchết rồi !

Đều do tên khốn Đằng Cận Tư kia! Xú đàn ông! Đồ quỷ sứ đáng ghét! Nếu không phải do anh nhất định lôi kéo mình làm một lần, cũng sẽ không gây ra chuyện như vậy, ban ngày, ánh nắng tươi đẹp, vốn nên đi chơi!

Huhu. Cô không muốn làm vận động ở trên giường.

Nhìn xung quanh căn phòng một vòng, không biết anh chạy đi đâu rồi, cũng không mang theo điện thoại di động, không thấy tăm hơi, ()

Lúc cô đang giận dữ thì nắm cửa hạ xuống, cô sợ đến lập tức ngồi dậy ngồi dậy, ôm chăn muốn tìm chỗ trốn, không thể nào! Chẳng lẽ có ăn trộm, cũng biết chọn thời gian thật! Thừa dịp A Tư không có ở đây.

Cửa mở ra, một người đi tới, cô vội vã núp sau rèm cửa sổ, nghe động tĩnh của người kia, tiếng bước chân càng ngày càng gần, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

“Nai con?” Đằng Cận Tư kinh ngạc nhìn xung quanh căn phòng trống trải một vòng, trong lòng khó hiểu nai con chạy đi đâu?

Mở cửa phòng tắm, khẳng định cô không có ở đây, cô có thể đi đâu được?

“A Tư!” Đột nhiên, một người chui ra từ sau rèm cửa sổ, xông lại ôm lấy anh, không phải bà xã yêu dấu của anh thì là ai?

“Chơi trốn tìm với anh?” Trong lòng anh nghi ngờ, nhíu mày hỏi.

“Ai thèm chơi trốn tìm với anh! Người ta đang ngủ ngon giấc ở trên giường, đột nhiên nghe thấy có tiếng người mở cửa, còn tưởng rằng là ăn trộm, núp ở chỗ kia phòng ngừa bị phát hiện!” Lương Chân Chân nghiêm túc nói.

Đặng Cận Tư cương chiu nhéo mũi của cô, “Tên ăn trộm nào không muốn sống nữa mà vào trong phòng của chúng ta? Nếu thật sự có ăn trộm vào, chỗ em núp rất dễ dàng bị phát hiện.”

“Stop! Mới vừa rồi anh cũng không phát hiện.” Lương Chân Chân tức giận hừ hừ, một bộ tôi không tin lời của anh.

“Đó là bởi vì mục tiêu của anh không giống ăn trộm.”

“Hừ! Ngụy biện không có hiệu quả.”

“Bà xã yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, đói bụng không, tối ăn chút gì đi.” Đặng Cận Tư quyết định không tiếp tục cãi cọ cái chủ đề nhàm chán đó nữa, lấy đồ ăn Trung Quốc anh mới vừa đi ra ngoài mua ra.

Thế Lương Chân Chân mới biết thì ra A Tư đi mua đồ ăn, vậy mà, trước khi ăn, cô còn nói.

“Ông xã, mới vừa rồi em bị người khác giữu cột.” Cô bĩu môi đáng vẻ uất ức.

Tay Đặng Cận Tư đang cầm đồ ăn dừng một chút, trong tròng mắt đen tràn đầy tình cảm, “Chuyện gì xảy ra?”

“Mới vừa rồi lúc anh không ở đây, Nam Hoa Cẩn gọi điện thoại tới đây, em mơ mơ màng màng bắt máy, sau đó anh ta cười nhạo em ban ngày không đi ra ngoài chơi, chỉ biết ở trong phòng khách sạn, huhu.
Đều do tên xấu xa anh gây họa!” Lương Chân Chân nói xong liền bĩu môi.

“Tam đệ dám giữu cột em?” Đặng Cận Tư chau mày, tựa như không thể tin được.

“Anh ta có cái gì mà không dám, dù sao đều do anh gây họa! Nếu không phải do anh lôi kéo người ta hết ”này nọ í ề í ề” rồi lại “này nọ í ề í ề”, bây giờ khẳng định đang ở bên ngoài chơi, làm gì đến phiên anh ta cười chúng ta!” Lương Chân Chân thở phò chỉ trích.

“Ngoan, đừng tức giận, lần sau gặp được cậu ta, anh sẽ hung hăng dạy dỗ anh ta một trận, giúp em hả giận?” Đặng Cận Tư dụ dằng dụ dỗ cô dâu, trong lòng hừ nói: thằng nhóc thú vị thật là càng ngày càng to gan lớn mật rồi !

Sau một hồi vừa hôn vừa dụ dỗ, Lương Chân Chân mới bĩu môi đi về phía phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó ra ăn, lúc ăn hơi mất thời gian, hai người anh dứt em một miếng, em cho anh ăn một ngụm, thiếu chút nữa dứt tối trên giường, hôn sâu là không thể thiếu được, nhưng mỗi khi Đặng Cận Tư muốn tiến một bước liền bị bà xã hung hăng trừng xuống, ánh mắt ý bảo anh: anh đang hoang cho tôi! Không cho hôn bấy sờ bấy!

Anh rất bất đắc dĩ, nhưng cũng hết cách rồi, sàng qua sàng lại đến gần ba giờ, Lương Chân Chân la hét muốn ra ngoài chơi, nếu không sẽ không để ý tới anh, vì vậy, phục vụ thay quần áo——

“Tĩnh Tĩnh Tĩnh Tĩnh.”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, lúc này ai tới gõ cửa, chẳng lẽ là nhân viên phục vụ?

Đặng Cận Tư đi tới mở cửa, không ngờ lại thấy hai người quen, trong đó có một người trực tiếp vòng qua anh, chạy thẳng vào bên trong, hưng phấn gọi, “Chị nai con!”

“Hợp Hợp, tại sao hai người ở đây?” Lương Chân Chân cũng sợ ngây người, hoàn toàn không ngờ tới lại trùng hợp gặp hai vợ chồng Thư Nhĩ Hoàng ở đây.

“Hi hi. biển Aegean là trạm du lịch cuối cùng của em và anh Hoàng, đúng rồi, nghe chị Cách Gia nói mấy ngày trước chị bị người xấu bắt cóc, không có sao chứ? Có bị thương hay không?” Úy Hợp Hợp ân cần hỏi han.

“Không sao, lần này phải cảm ơn Cách Gia rồi, nếu không phải nhờ chị ấy giúp một tay, đoán chừng sẽ không thuận lợi như vậy.” Lương Chân Chân nở một nụ cười với cô, cảm giác được bạn bè quan tâm thật tốt, còn đột nhiên gặp bạn tốt ở nơi tha hương, khỏi phải nói làm cho người ta vui vẻ bao nhiêu!

“Ừ, không sao là tốt, đừng nhìn chị Cách Gia là chị đại xã hội đen, thật ra thì con người chị ấy đặc biệt tốt, bình thường cũng giống như chúng ta, còn có con trai của chị ấy Jere—my, chị đã gặp, tiểu soái ca lai hai dòng máu, cực kỳ đáng yêu!” Mặt mày Ủy Hợp Hợp hớn hở, giọng nói linh động như chim hót.

Bên này hai cô gái vừa gặp mặt đã ríu rít không ngừng, Đằng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng nhìn nhau cười một tiếng, tự giác ngồi ở trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, không làm phiền hai người bọn họ nói chuyện.

“Tôi nghe nói chị dâu bị bắt cóc, không có xảy ra chuyện gì chứ?” Thư Nhĩ Hoàng uống một ngụm trà, dịu dàng mở miệng.

“Không có sao, nai con rất cơ trí, tránh thoát nguy hiểm, hơn nữa chị của cậu cũng giúp một tay, chuyện coi như thuận lợi.” Đằng Cận Tư nói nhẹ nhàng, không có tự mình trải qua, người khác vĩnh viễn không có cách nào hiểu được tâm tình lúc đó của anh, hôm nay vật đổi sao dời, cảm giác ấy cũng phai nhạt.

Thư Nhĩ Hoàng liếc anh một cái, “Tôi có thể hiểu tâm trạng lúc đó của anh, chị dâu với anh giống như tôi và Hợp Hợp, họ đều là bảo bối trong lòng chúng ta, mất đi Hợp Hợp, tôi tình nguyện không cần cả thế giới. Nhớ có một lần, một mình cô ấy chạy đến Lhasa, cảm mạo cộng với phản ứng thuốc thiếu chút nữa cướp đi tính mạng của cô ấy, nếu không phải có người dân tốt bụng kịp thời đưa cô ấy đến bệnh viện, tôi không biết mình sẽ ra sao, dọc theo đường đi tôi đều suy nghĩ vấn đề này, cũng từ chuyện đó, tôi không dám để cho cô ấy cách xa mình, bởi vì yêu quá sâu, cho nên đặc biệt sợ cái cảm giác khổ sở mất đi đó.”

Đằng Cận Tư nhếch lông mày nhìn anh một cái, bưng ly trà trong tay lên, khẽ nhắm một hớp, bọn họ thật đúng là người đồng đạo! Trong đầu không khỏi nhớ tới câu anh vừa nói: bởi vì yêu quá sâu, cho nên đặc biệt sợ cái cảm giác khổ sở mất đi đó. Không phải anh cũng như vậy sao?

Hai người bọn họ đều không phải là người nói nhiều, nhưng có lúc trong thường thường chỉ cần đơn giản mấy câu nói liền có thể làm cho người ta mở lòng, đạt được một loại tâm linh tán thành.

Trong phòng ngủ, hai cô gái vẫn trò chuyện như cũ.

“Chị nai con các người hai người đến biển Aegean lúc nào? Kế tiếp có định đi đâu nữa không?” Ủy Hợp Hợp vĩnh viễn đều là một bộ dáng đáng yêu, da trắng nõn trong suốt giống như con nít.

“Tối ngày hôm qua mới tới, còn muốn đến New Zealand và Thụy Sĩ.”

“Em mới từ New Zealand tới đây đó! Nơi đó quả thật rất đẹp, sau đó anh Hoàng đã nói muốn mua một căn nhà lớn ở đó cho em, hướng về phía biển, xuân về hoa nở, haha. Đến lúc đó em sẽ mời tất cả bạn bè đến làm khách.”

Lúc nói chuyện, đuôi lông mày của Ủy Hợp Hợp cũng toát ra vẻ hạnh phúc, mắt to đen nhánh tròn vo phát sáng, giống như viên kim cương đen, rạng rỡ phát sáng.

Nhà hướng về biển rộng, xuân về hoa nở. Cảnh xinh đẹp cỡ nào! Đột nhiên Lương Chân Chân nhớ lại bài học lúc còn học trung học, khi đó vẫn không thể hoàn toàn hiểu hết những tầng sâu hàm nghĩa của lời này, hôm nay nghĩ đến, đây là một loại hy vọng xa vời đối với cuộc sống hạnh phúc đẹp đẽ.

“Tốt quá! Chị muốn đặt trước một căn phòng, lúc nào đến cũng có sẵn chỗ ở.” Cô cười híp mắt nói.

“OK! Không thành vấn đề. Đúng rồi, xung quanh đây có gì vui không?”

Về mặt của Lương Chân Chân rất , cô còn chưa có đi chơi, tối hôm qua chỉ đi dạo bên bờ biển một hồi liền bị A Tư lừa gạt về khách sạn, sau đó cho tới bây giờ cũng không còn ra cửa.

“Chị mới vừa thức dậy không lâu.” Giọng nói của cô rất nhỏ, trên gương mặt đỏ ửng.

“Hả?” Ủy Hợp Hợp kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó cười xấu xa ghé vào bên tai cô nói thầm, “Hai người từ tối hôm qua cho tới bây giờ, không ngừng?”

“Con bé này nghĩ cái gì vậy! Là buổi sáng sau khi thức dậy mới. . . .” Lương Chân Chân ngượng ngùng liếc cô một cái.

“Hi hi. . . . quả nhiên lực chiến đấu của Đàng đại ca rất mạnh.” Ủy Hợp Hợp mỉm môi cười đến vui vẻ.

“Chẳng lẽ lực chiến đấu của anh Hoàng nhà em không mạnh? Không làm cho em một ngày một đêm không xuống giường được sao?” Câu nói sau cùng Lương Chân Chân ghé sát vào tai Ủy Hợp Hợp nói.

“Chị nai con thật đáng ghét, không nói với chị, cũng không nói cho chị biết!” Ủy Hợp Hợp then thùng muốn đánh cô, hai người cười đùa, giữa con gái, có lúc cũng sẽ thảo luận về đàn ông của mình, rất bình thường mà!

Đàng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng ngồi ở bên ngoài nghe âm thanh cười đùa của hai cô, không khỏi nhìn nhau, song song đứng dậy đi vào, muốn nhìn chuyện gì xảy ra.

329. Chương 330: Định Tình Ở Biển Aegean (Một)

“Chuyện gì mà vui mừng như thế?” Đàng Cận Tư không hiểu mở miệng, phát hiện trên mặt bà xã và Hợp Hợp đều đỏ ửng đầy khả nghi, không khỏi nhìn về phía Thư Nhĩ Hoàng, cậu ta cũng có vẻ mặt khó hiểu.

“Trời ơi! Bọn em đang nói chuyện bí mật giữa con gái với nhau, dĩ nhiên không thể nói cho anh biết rồi!” Lương Chân Chân vội vàng nói, rất nhanh nhẹn chuyển đề tài đi.

“Đúng vậy! Chuyện bí mật không nên hỏi nhiều.” Ủy Hợp Hợp cười hi hi bỏ sung.

Đàng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, bí mật của hai cô gái này thật đúng là càng ngày càng nhiều, nhưng mà bọn anh cũng suy đoán: chuyện hai người nói có lẽ có liên quan đến mình, xem ra biện pháp tốt nhất chính là buổi tối “ép hỏi” ở trên giường, hiệu quả sẽ rất tốt.

“Vậy. . . . Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nha?” Thư Nhĩ Hoàng đề nghị.

Ủy Hợp Hợp đáp một tiếng, nhảy vào trong ngực ông xã mình, vẫn không quên nháy mắt với Lương Chân Chân, sau đó ôm cánh tay của ông xã đi ra ngoài.

Đương nhiên Lương Chân Chân hiểu ý của cô, vội nhảy dựng lên từ trên giường, sửa sang lại quần áo, tiến lên khoác tay của Đàng Cận Tư, bốn người vừa nói vừa cười ra cửa.

Bởi vì đều là lần đầu tiên tới đây, vẫn chưa quen thuộc, may mắn sắp xếp trước một hướng dẫn viên du lịch có thâm niên, đặc biệt phục vụ cho bốn người bọn họ.

Vốn là muốn đến đảo Mick Nors đầy mơ mộng, nhưng bởi vì thời gian đã trễ, liền quyết định để ngày mai mới đi, buổi chiều đi xem một trong bảy kỳ quan thế giới ở Athen: Đền Athena (tức đền Panthenon), chứa bức tượng bằng ngà và vàng của Athena Parthenos được điêu khắc bởi Pheidias, Nữ thần Chiến thắng không có cánh (tức đền Athena Nike), thành phòng thủ Acropolis, đền Zeus.

Không thể không nói, những kiến trúc này thật sự đều rất hùng vĩ, người xem mà trong lòng sôi sục.

“Trước mặt chính là đấu trường Athen nơi thể vận hội Olympic được tổ chức lần đầu tiên vào năm 1896, bốn người có muốn chụp ảnh lưu niệm không?” Hướng dẫn viên du lịch ôn hòa hỏi.

“Đương nhiên là muốn chụp ảnh chung..., nhanh lên một chút, tới đây nào!” Ủy Hợp Hợp hét lên ầm ĩ.

Lương Chân Chân dẫn đầu phối hợp đi tới, hai người hưng phấn tay nắm tay, nhưng rõ ràng hai vị nam sĩ không phối hợp, dậm chân tại chỗ không cử động.

Vì vậy, hai cô tức giận, đồng thời phát giận trên người ông xã của mình, “Này! Anh làm gì vậy? Nhanh lên qua đây!”

Đặng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng chảy đầy vạch đen, có mấy đấng mây râu thích chụp hình kiểu đó? Họ chỉ thích mò mẫm giấy vò, cổ tình còn nhất định kéo họ chụp chung, thật là có khổ mà không nói ra được.

“Mấy người đều là vợ chồng mới cưới sao? Nếu ra ngoài hưởng tuần trăng mật, nên chụp nhiều một chút để giữ lại những kỉ niệm tốt đẹp này, sau này mở album ảnh ra còn có thể nhớ lại từng ly từng tý!” Hướng dẫn viên du lịch cười híp mắt nói.

“Đúng vậy! Bốn người chúng ta thật vất vả mới có thể gặp nhau ở biển Aegean, đây cũng xem như là duyên phận! Phải chụp ảnh lưu niệm, hơn nữa phải chụp ảnh chung ở nhiều nơi!” Giọng của Lương Chân Chân rất kiên định.

“Ừ! Em đồng ý với quan điểm của chị nai con, hai người, đều qua đây cho em !” Ngón tay thon đẹp của Úy Hợp Hợp chỉ vào người bọn họ, rất có khí thế nữ vương.

Bà xã đại nhân đã lên tiếng, sao ông xã có thể không nghe theo, vì vậy, bức ảnh đầu tiên bốn người chụp chung ra đời, Úy Hợp Hợp và Lương Chân Chân nở nụ cười rục rịch, Thư Nhĩ Hoàng và Đặng Cận Tư nở nụ cười cứng ngắt, rõ ràng rất chệnh lệch.

Có thể thấy, sau này bức ảnh này có lực ảnh hưởng lớn đến bao nhiêu. ~O(_)O~

Lúc rời đi đúng lúc gặp được các binh sĩ thay nhau canh gác, chân giờ lên thật là cao, hoàn toàn khác với các binh sĩ ở Trung Quốc, Úy Hợp Hợp lập tức hưng phấn lấy máy chụp hình ra chụp, còn kẻ tai Lương Chân Chân nhỏ giọng thầm thì không biết nói gì.

Như vậy thoáng một cái liền đến gần tối, hai cô gái tay trong tay, hai người đàn ông ở bên cạnh “hộ tống”, dẫn đến không ít cái quay đầu, dù sao đều là trai đẹp gái đẹp, cho dù ở nơi đất khách quê người, cũng khiến không ít người quay đầu lại ngắm, chỉ trách vẻ ngoài của bọn họ quá mức xuất sắc.

Đi dạo ở trong khu phố cổ PLA-KA, cảm nhận một phong tình của một thị trấn nhỏ bên Địa Trung Hải, đó là một cảm giác rất xa lạ, rất hưng phấn, rất kích thích, nhiều cảm xúc đan xen vào nhau, không cách nào nói rõ.

Bên cạnh còn có những chiếc xe cổ của nhiều thế kỷ trước, rất khiến người khác chú ý, người hiện đại mà! Khó được nhìn thấy những thứ đó, lúc đầu nhìn thấy, đây hứng thú như gặp phải những thứ ly kì.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, bốn người liền leo lên du thuyền hào hoa tiến về phía đảo Mick Nors, nhìn nước biển óng ánh trong suốt như rượu nho, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, nước biển trong suốt lấp lánh màu vàng kim, tuyệt vời đến khiến người khác tưởng mình như lạc vào trong tiên cảnh.

Tất cả đều mộng ảo mà tốt đẹp như vậy, làm người ta hướng tới, Lương Chân Chân mặc một chiếc đầm màu trắng gạo, nằm ở trên lan can mặc cho gió biển thổi lất phất, tâm trạng thấy bình yên trước nay chưa từng có, ở trong một mảnh xanh biếc, lòng mình giống như được mở rộng, bất kỳ ân oán thù hận cũng trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới trước cảnh vật xinh đẹp trước mắt.

Trong đầu cô không kiếm được vảy quanh một hình ảnh: một căn phòng màu trắng, còn có ban công đầy ánh mặt trời, xích đu, hồ bơi, đúng như trong thơ nói vậy, nhà hướng biển rộng, xuân về hoa nở. Cô có thể nằm ở trong ngực A Tư ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, phơi dưới ánh mặt trời ấm áp, gió biển thổi lạnh lạnh, gối đầu ở trên đùi của anh yên tĩnh đọc sách, cùng nhau nướng hải sản, vừa ngắm bầu trời chiều đỏ rực.

“Nghĩ gì thế?” Đặng Cận Tư đi tới ôm eo bà xã, dịu dàng hỏi.

“A Tư, em bị cảnh đẹp bắt sống, anh nhìn những ngôi nhà trên vách núi này, có giống như những căn nhà đồ chơi hay không? Còn có nước biển trong suốt, không giống với cái trong suốt của Tam Á, nó thiên hướng về màu rượu nho hơn, thật là đẹp!” Lương Chân Chân thuận thế dựa vào trong ngực anh, tự lẩm bẩm.

“Thật sự rất thích sao?” Trong giọng nói của Đặng Cận Tư không giấu được cưng chiều.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái.

“Nếu không? Mua một căn, sau này muốn thì bất cứ lúc nào cũng tới được.” Đặng Cận Tư nói rất tự nhiên.

Lương Chân Chân từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, mím môi suy nghĩ một chút, con người cô rất cảm tính, thấy vật xinh đẹp đều sẽ không nhịn được sinh lòng cảm khái, thậm chí có một dự vọng mãnh liệt muốn có được nó, nhưng tỉnh táo lại thì cô cảm thấy không thực tế, trên thế giới có rất nhiều nơi đẹp, chẳng lẽ ở đâu cô cũng muốn A Tư mua một căn nhà, để ngày sau tới ở à?

Đáp án đương nhiên là: không!

Cho dù A Tư rất có tiền, có nhiều dùng không hết, nhưng mua nhiều nhà như vậy cũng không ở, chọn một hai chỗ mình thích nhất có giá trị kỉ niệm là tốt nhất, sau này còn có thể dắt theo con đến du lịch, rửa ảnh chụp đi chơi hằng năm, treo lên tường trong phòng, đợi đến lúc bảy mươi tám mươi tuổi, đó là kỉ ức đẹp đẽ nhất.

“Đừng, trên thế giới nhiều nơi đẹp như vậy, em nhất định phải đi hết mới được, sau đó chọn nơi đẹp nhất tốt nhất, mua ngôi nhà gỗ nhỏ bên bờ biển là được rồi.” Lương Chân Chân cười túc, nghiêm túc lại nghịch ngợm.

“Được, ý kiến của bà xã là lớn nhất.” Đằng Cận Tư cứng chùn môi cô một cái, thâm tình mà lưu luyến.

“Ôi chào! Hai người đang ở đây trình diễn Titanic sao ~~~ tình chàng ý thiếp, thật ngọt ngào!” Không biết Ủy Hợp Hợp đi ra từ đâu, cười hì hì nói.

Lương Chân Chân cuống quýt rời khỏi lồng ngực của ông xã, đi tới kéo tay của cô, nhìn quanh bốn phía một cái, “Ông nhà em đâu?”

“Đang gọi điện thoại, đàn ông ấy, ra ngoài chơi cũng không thể bỏ công việc.” Nét mặt của Ủy Hợp Hợp rất thất vọng.

“Sự nghiệp của đàn ông rất quan trọng.” Đằng Cận Tư nói tiếp.

“Ừ, em hiểu rõ ! Nhưng như vậy không thấy mệt à? Chơi cũng chơi không được vui, trong đầu lo quá nhiều chuyện.” Ủy Hợp Hợp hỏi.

“Quen rồi thì không sao.”

“Ừm. Thói quen quả nhiên là rất đáng sợ.” Ủy Hợp Hợp chống tay ở trên lan can, mắt đen tròn vo không nháy nhìn chằm chằm mặt biển phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong chốc lát, liền đến mục tiêu —— đảo Mick Nors.

Biển rộng, trời xanh kết hợp với kiến trúc trong sạch tạo nên một bức tranh vẽ thơ mộng, đây cũng là phong cách đặc sắc ở đảo Mick Nors, vô cùng lạ thường.

“Làm sao đây? Em phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.” Xuống thuyền, đột nhiên Ủy Hợp Hợp khổ sở nói.

Ba người đồng thời nhìn nhau, không hiểu cô bị gì đây.

330. Chương 331: Định Tình Ở Biển Aegean (hai)

Thư Nhĩ Hoàng nhìn mắt bà xã mình, tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Hợp Hợp, em làm sao đây?”

“Ông xã, em phát hiện em hoa tâm.” Ủy Hợp Hợp chu miệng nhỏ nhắn về phía Thư Nhĩ Hoàng, vẻ mặt buồn giận.

Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư liếc mắt nhìn nhau, lời này của Hợp Hợp từ đâu ra? Hoa tâm? Chẳng lẽ... Cô ấy coi trọng soái ca nào dọc đường?

Trong lòng Thư Nhĩ Hoàng hơi hồi hộp, lời bà xã anh nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì có chết cũng không ngừng, nhất định quấy nhiễu lòng anh không yên mới an tâm, ai oán nói: “Cực cực, vậy anh làm sao bây giờ?”

Úy Hợp Hợp kinh ngạc nhìn anh: “Ghét ghê! Người ta chỉ hối hận đã để cho anh xây nhà ở New Zealand rồi, em đột nhiên cảm thấy nơi này tốt hơn, sạch đến tinh khiết.

Trên đỉnh đầu ba người lập tức bay một đám quạ: quạc quạc quạc...

Chuyện cười này không buồn cười chút nào, Úy Hợp Hợp lqd thấy vạch đen trên mặt ba người, ôm bụng cười đến nghiêng trước ngửa sau, “Ha ha ha... Không thể nào! Mấy người nghĩ đi đâu vậy? Tình ý của em với anh Hoàng tuyệt đối không thể nào thay đổi!”

Lời nói này khiến trái tim Thư Nhĩ Hoàng cũng mềm rồi, sắc mặt dần chuyển tốt, vui vẻ ôm bà xã, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Cô gái nhỏ này, cả kinh sợ hãi *.” Lương Chân Chân giận liếc nhìn cô ấy.

(*) cả kinh sợ hãi: một người tinh thần quá lo lắng hoặc kích động, hành vi bất thường phóng đại. Đôi khi được gọi là biểu cảm và cảm xúc phong phú

“Nào có! Người ta nói chính là sự thật, anh Hoàng nói cái này gọi là ngay thẳng, lời nói trong lòng thường không để trong lòng.” Úy Hợp Hợp ngoẹo đầu làm vẻ dí dỏm đáng yêu, kéo tay ông xã tung tăng nhảy nhót đi về phía trước.

Ánh mắt ấm áp của Lương Chân Chân nhìn chăm chăm bóng dáng phía trước, tính tình cổ quái của Hợp Hợp hình như có thể lây đến mỗi người bên cạnh, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Sau khi giải trừ nguy cơ, bốn người tiếp tục chơi, bọn họ phát hiện trên đảo có rất nhiều người đàn ông Hy Lạp mặc quần ngắn, lộ ra đường cong cơ thể như pho tượng và làn da màu vàng do phơi nắng, ánh mắt thâm thúy và cái mũi cao thẳng như điêu khắc khiến cho bọn họ nhìn như đại soái ca, trong ngực còn ôm bé cưng mập mập, trắng tinh, da thịt non mềm cùng màu mắt xanh tinh khiết khiến người ta chịu hết nổi muốn bóp mạnh một cái, mà bọn họ lại vô cùng kiên nhẫn dụ dỗ, cười.

“Oh bán giọt nước mắt mắt ha ha! Quá dễ thương! Nơi này đều là đàn ông ôm con sao? Nhìn đáng về bọn họ đồ bé con, có đáng yêu không!” Úy Hợp Hợp và Lương Chân Chân đồng thời phát ra xúc động, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mấy người đàn ông Hy Lạp.

Đằng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng không vui, không phải là ôm bé cưng sao? Ai không biết! Cái này có gì đẹp mắt?

“Thấy không? Tiêu chuẩn mới về đàn ông tốt, về sau ra cửa anh cũng phải tự mình ôm con.” Lương Chân Chân và Úy Hợp Hợp chia ra nói với từng ông xã của mình, trừ điểm này, mấy bé cưng đó cũng rất đáng yêu, con mắt màu xanh lam, ôi... Bọn họ không thể có loại gen đó.

Dĩ nhiên, hai cô cũng chỉ xúc động một chút mà thôi, có thể được người đồng lòng, bạc đầu chẳng xa nhau, con người không thể quá tham lam lòng tham không đáy!

Sau khi chơi đùa trên đảo Mykonos, đi đảo Santorini, địa chất núi lửa đặc biệt tạo cho bờ cát nơi này đặc biệt, đỏ, trắng, đen, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ còn có nham thạch núi lửa, đã bị biển Aegean mài mượt mà, đập đá nghe biển, khiến người ta cảm thấy vừa lòng mười phần, bên bờ biển chợt có vài con thuyền nhỏ đậu, hiển thị rõ văn hóa trấn nhỏ.

Chuyến đi này quả nhiên đáng giá, nhìn nhiều cảnh vật đẹp đẽ như vậy, trải nghiệm văn hóa con người bất đồng, thể xác và tinh thần đều nhận được tốt đẹp chính là phóng thích và giải thoát, chỉ hận không thể dung nhập vào trong cảnh đẹp của giới tự nhiên.

Trước đêm chuẩn bị chia tay, Lương Chân Chân và Úy Hợp Hợp bàn nhau muốn ngủ chung, tâm sự chút chuyện riêng tư của phụ nữ, những lời này không có cách nào để người đàn ông dlqd của bọn họ nghe được, hơn nữa sau khi chia tay cũng không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại lần nữa, nói tóm lại, chia ly là sâu khổ.

Cả Đằng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng đều giơ tay không đồng ý, nhưng bà xã bọn họ nhất trí ý kiến, hơn nữa kiên quyết không nhượng bộ, tất cả nững nịu đều dùng tới, cuối cùng, hai đấng mày râu thỏa hiệp, nhưng bọn họ lại không nhất trí một người ngủ một phòng, cuối cùng kết quả thương lượng là, bọn họ ngủ trên sofa, nói cho oai là bảo vệ các cô.

“Được rồi, các anh thích ngủ đâu thì ngủ, dù sao tối nay em ngủ chung với chị nai con.” Ủy Hợp Hợp ôm cánh tay Lương Chân Chân cười đến vui vẻ.

“Ngủ ngon ~” Lương Chân Chân cười híp mắt vẫy tay với bọn họ, sau đó dắt Ủy Hợp Hợp vào phòng, vẫn không quên đóng cửa lại.

Vì vậy, hai đấng mày râu hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài, mỗi người chiếm một phía ghế salon, chần chệm gì đó đều đầy đủ, nhưng buồn ngủ biến mất, tâm trạng như đưa đám, chỉ có thể ảo tưởng ở trong đầu cảm giác ôm vợ yêu ngủ.

Ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng, một khi tan biến, thì phải trở lại thực tế.

Trong nháy mắt khi tầm mắt hai người tiếp xúc, giống như đóm lửa bật ra, ánh mắt bắt đầu trao đổi.

Đằng Cận Tư (buồn bã): Đều do Ủy Hợp Hợp nhà cậu xúi giục, bằng không nai con sẽ đồng ý sao?

Thư Nhĩ Hoàng (oán giận): Nếu nai con nhà anh không đồng ý với quan điểm của Hợp Hợp, hai chúng ta có thể nằm ghế sa lon sao? Cho nên, nai con nhà anh cũng là đồng lõa, chạy không thoát khỏi liên quan!

Đằng Cận Tư (bực tức): Cậu không thể không nói đạo lý! Rõ ràng chính Hợp Hợp nhà cậu chọn trước.

Thư Nhĩ Hoàng (bốc lửa): rốt cuộc là ai không nói đạo lý?

...

Trên thực tế, Đằng Cận Tư chỉ nói một câu, “Ngủ đi.”

Thư Nhĩ Hoàng đáp một tiếng, “Ừ.”

Sau một giờ, người trên ghế sa lon còn trở mình; hai giờ sau, người trên ghế sa lon vẫn trở mình ở chỗ cũ...

“Không ngủ được?” Thư Nhĩ Hoàng hỏi.

“Không quen, hơn nữa ngủ không thoải mái.” Đằng Cận Tư thở dài.

“Ôi... Tôi cũng giống vậy.”

“Trúng độc quá sâu, không đổi ngay lập tức được, xem ra tối nay mất ngủ.”

“Tôi cũng giống vậy.”

...

Sáng ngày hôm sau, tinh thần bốn người không tốt được, Lương Chân Chân và Ủy Hợp Hợp vì trò chuyện quá lâu, gần ba giờ mới ngủ; Đằng Cận Tư và Thư Nhĩ Hoàng có lẽ vì mất ngủ, về cơ bản lqđ cả đêm không chợp mắt, trần trọc trở mình trên ghế sa lon nhỏ hẹp, hận không thể bò dậy làm việc.

Nguyên nhân khác nhau tạo thành hậu quả giống nhau, sau khi ăn sáng xong ngồi lên xe tiến về sân bay, Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân bay đi trạm tiếp theo – New Zealand; mà Thư Nhĩ Hoàng và Ủy Hợp Hợp trở về Hongkong.

“Chị nai con, Đằng đại ca, hẹn gặp lại.” Ủy Hợp Hợp chu miệng nhỏ nhắn hơi lưu luyến, tuy chỉ có mấy ngày, nhưng đủ để người ta nhớ cả đời, rất tốt đẹp rất vui vẻ.

“Hợp Hợp, chị cũng không nỡ xa em.” Lương Chân Chân nói phát ra từ nội tâm, kể từ ba năm trước khi gặp cô ấy ở Luân Đôn, lại cảm thấy chỉ hận không gặp sớm, tính tình giống nhau, tính khiết chân thành lương thiện hơn mình, giống như yêu tinh vui vẻ của vương quốc yêu tinh, thuần khiết không tỳ vết khiến người ta muốn bảo vệ cô ấy.

Cái ôm lúc chia tay, hai người phụ nữ vẫn nói chuyện ríu rít không ngừng, dù thế nào cũng không chịu chia ra, sau lại bị ông xã ôm đi, còn để mặc cho bọn họ nói chuyện tiếp, máy bay sắp cất cánh.

Mơ màng một buổi chiều, ánh sáng màu vàng đã đến dưới cửa; hoặc là sẵn sàng quay đầu, núi Alpes đang cau mày mỉm cười; hay tung người, non sông tươi đẹp đang ở dưới ngàn mét.

Mẹ tự nhiên quá ưu ái nơi này – New Zealand.

Liều rủ hai bên bờ sông, gió nhẹ thổi qua, bay bổng từng hàng bông liễu, giống như từng nhúm bông vải, rơi lên đầu, trên vai, trên tay người ta, nhẹ nhàng, mềm mại, còn hơi ngứa ngáy.

Hai bên bờ sông trồng mảng lớn cỏ mềm mại, xanh mơn mơn nhìn rất mềm mại, không ít cặp tình nhân hoặc quý tộc độc thân đến đây nói chuyện phiếm hoặc nằm mơ mộng, vô cùng vừa lòng.

Nghे nói trên đảo Kapiti yên tĩnh của Wellington, mặt trời mọc thấp hơn những đảo khác, Lương Chân Chân vô cùng hứng thú, còn cố ý cài đồng hồ báo thức, nhất định la hét đi xem, nếu không uống phí rồi.

Đằng Cận Tư không chống lại được cô, liền cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ mơ hồ đi với cô, sự thật chứng minh, chuyến đi của bọn họ không uống phí, khi nhìn thấy màu đỏ kia từ chân trời dần dần dâng lên trong nháy mắt, trong lòng không nhịn được kích động sôi trào.

Vườn bách thảo ở Wellington có đầy đủ các loại hoa cỏ nổi tiếng và quý giá trên toàn thế giới, trên mảnh đất có khí hậu dễ chịu này, nhóm thực vật sinh trưởng với phong thái yếu điệu, đẹp không sao tả xiết! Nơi này chính là vườn hoa mang tính quốc tế, ví dụ như: hoa sơn trà Trung Quốc, hoa hồng nước Pháp, cây san hô Brazil, “Nắm bàn tay quỷ” của Argentina, cây phượng hoàng của quần đảo Canary, cây sồi của Austrialia, cây thông của Norfolk, tuyết tùng châu Phi, cây hoàng dương Bắc Mỹ, hoa tulip Hà Lan cùng với hoa anh đào nhiều màu của Nhật Bản...

Thật sự khiến người ta không kịp nhìn, giống như đặt mình vào biển hoa tươi, hương thơm bốn phía, khứu giác và thị giác mạnh mẽ.

Ngày hôm sau đi Queenstown, Lương Chân Chân muốn thử nghiệm nhảy bungy hồ Wanaka, cuộc sống đều phải có lúc điên cuồng một chút mới được! Từ trên cao ngàn mét mà nhảy xuống, giống như con chim đang rộng cánh, đưa thân đến phía trên dãy Alpes, nhìn mặt hồ màu xanh bao phủ, tương đối kích thích! Còn có thể khiến cho người ta tạm thời quên đi sợ hãi, hưởng thụ cảm giác tự do.

Nhưng, Đằng Cận Tư không đồng ý.

“Ông xã, nhiều người chơi như vậy cũng không nguy hiểm, em chỉ muốn thử một chút thôi!” Lương Chân Chân làm nũng.

“Nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?” Đằng Cận Tư cau mày, trên không ngàn mét, anh cảm thấy quá nguy hiểm, rất không có cảm giác an toàn.

“Nào có nhiều sự cố như vậy!” Lương Chân Chân buồn bực mếu máo.

331. Chương 332

“Ngoan, chúng ta đổi chỗ chơi hạng nhất khác được không?” Đằng Cận Tư vẫn không đồng ý.

“Hừ!” Lương Chân Chân tức giận hừ hừ, mặc dù trong lòng rất không vui, nhưng cô cũng biết a Tư suy nghĩ cho an toàn của mình, chỉ có điều trong lòng vẫn hơi tiếc nuối mà thôi.

“Bà xã, chúng ta đi Wanaka xem mặt trời lặn được không?” Đằng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ, anh nghĩ phụ nữ đều thích điều này, nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn, đây là chuyện rất lãng mạn với họ.

Lương Chân Chân dẫu môi bở nhào lên người anh, chui vào giữa cổ gáy anh cắn một cái, cho hả giận.

Đằng Cận Tư lại không tức giận, ngược lại rất vui vẻ, vuốt vuốt mái tóc ngắn xù của cô, tình cảm dịu dàng trong tròng mắt đen khiến người ta không dời mắt được.

Từ Queenstown đến trấn nhỏ Rotorua, phong cảnh lại khác, một căn nhà nhỏ tường trắng mái đỏ ở giữa từng mảng thực vật xanh lớn và nước biển xanh thăm xa xa, tạo nên cho thị trấn nhỏ yên bình một chút dí dỏm.

Rotorua được mệnh danh là “Thành thị trên núi lửa”, vì vậy tạo nên rất nhiều cảnh quan núi lửa thần kỳ, như đầm lầy Phật, suối phun nước nóng nhiều màu, ông trời rất công bằng, mặc dù núi lửa phun trào mang đến khó khăn cho mọi người, nhưng tàn dư sau khi kết thúc lại khiến cho mọi người được nhận báo đáp quý báu.

Cuối cùng, bọn họ còn đi nông trường New Zealand, nhìn thấy thảo nê mã, không đúng, phải là lạc đà không bướu, Lương Chân Chân càng gây ác muốn Đàng Cận Tư đi theo chân chúng chụp ảnh chung, nhìn ông xã đen xì mặt, cô cười đến vô cùng vui vẻ.

Đêm trước khi đi, bọn họ ngồi bên ven hồ Terrace đếm sao, bầu trời dường như lập tức mở rộng, sao đầy trời không hề phòng trưng bày ngay trước mắt, bập bùng, sáng lấp lánh.

Lương Chân Chân nghĩ thầm: còn có chuyện gì lãng mạn hơn chuyện này đây? Sóng vai ngồi với người mình yêu trên bãi cỏ ngắm nhìn bầu trời, tâm ý tương thông, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

“Nai con, anh còn nợ em một hôn lễ.” Đàng Cận Tư ôm cô nói.

“Ừm...” Lương Chân Chân chỉ phát ra một âm thanh mơ hồ từ trong cổ họng, đúng, cô và a Tư đã kết hôn rồi, nhưng mới chỉ lĩnh giấy hôn thú mà thôi, còn chưa tiến hành hôn lễ.

Đây là một chuyện lớn trong đời người phụ nữ mà nói, sao lại không mong chờ? Cho dù hoa lệ hay không, ít nhất cũng phải khiến cho người ta cảm động, khiến cho người ta cảm thấy giống như đưa thân vào thiên đường hạnh phúc, vương quốc huyền ảo trong truyện thiếu nhi.

“Đợi sau khi trở về sẽ bàn với bà nội một chút, chọn ngày?” Giọng Đàng Cận Tư trầm thấp dịu dàng.

“Ừ.” Đầu Lương Chân Chân cọ xát trong ngực anh, nụ cười bên khóe môi nhếch cao, mặt hạnh phúc, có thể gả cho một người mình yêu hơn nữa lại yêu mình, là chuyện hạnh phúc cỡ nào!

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Thụy Sĩ, trạm cuối cùng của du lịch trăng mật đợt này, cũng là ngày thứ mười sáu sau khi ra ngoài, thoáng một cái đã rời nhà nửa tháng, tâm tình và tầm mắt đều tăng mạnh, linh hội được không ít phong cảnh non sông tươi đẹp cùng biển sâu thăm thẳm trong suốt, còn có hơi thở nhân văn quyến rũ của các nước khác, làm cho người ta cảm thấy tâm tình tốt đẹp.

Lương Chân Chân vẫn muốn đến Thụy Sĩ trượt tuyết, trước kia khi học đại học, có không ít bạn cùng học tổ chức tự mình đi, nhưng vì lý do thời gian mà bỏ lỡ, không khỏi để lại chút tiếc nuối nho nhỏ, may mà lần này cuối cùng cũng được viên mãn rồi.

Trong lòng kích động không thôi, vì vậy buổi tối liền bỏ ra hết tất cả vốn liếng lấy lòng ông xã, để cho anh bảo đảm nhất định mình phải được trượt tuyết, Đàng Cận Tư đã sớm bị kích tình của nai con thiêu đốt, luôn miệng đồng ý, động tác trên người càng không ngừng, nảy sinh ác độc muốn cô không biết bao nhiêu lần, cho đến khi hai người cùng kiệt sức nặng nề ngủ.

Hậu quả vận động dữ dội trong thời gian dài chính là buổi sáng không dậy nổi, ngủ một giấc đến buổi trưa, cũng may khách sạn ở chân núi, mở cửa sổ ra có thể thấy một dãy núi trắng xóa bóng tuyết, tầm mắt bao la hùng vĩ, khiến cho người ta không khỏi cảm thán: “Cảnh đẹp như vậy, nhân gian được mấy cái?”

“Không lạnh sao?” Đàng Cận Tư mở mắt đã nhìn thấy nai con chỉ mặc một áo ngủ mỏng manh đứng trước cửa sổ, gió lạnh bên ngoài gào thét lạnh thấu xương, bóng tuyết trắng xóa càng nhẹ nhàng bay tới, rơi vào trên tóc cô, trên cổ, thương tiếc đi tới ôm lấy eo cô.

Lương Chân Chân khẽ lắc đầu, cô đã bị cảnh tuyết của dãy núi Alpes vĩ đại chinh phục, phóng tầm mắt ra, hoàn toàn trắng tinh khiết, sạch sẽ không chút ô nhiễm.

“A Tư, em cảm thấy lời Hợp Hợp nói rất đúng.” Đột nhiên cô thốt ra một câu không đầu không đuôi, Đàng Cận Tư nghe xong không hiểu ra sao, khẽ nhíu mày, “Hả?”

“Con người không hề có sức miễn dịch với cảnh đẹp, hơn nữa lòng ham muốn hay thay đổi, lúc thấy cảnh đẹp này chỉ thích cảnh này, lúc thấy cảnh đẹp khác lại lập tức động lòng, rất khó có thể kiên trì nổi, ít nhất, trước mắt em còn chưa gặp cảnh thích nhất ở trong lòng.” Lương Chân Chân thở dài.

“Bà xã, em đã có thứ thích nhất trong lòng rồi đấy.” Đằng Cận Tư cười đến mặt mờ.

“Hả?” (em đã có chỗ thích nhất trong lòng rồi? Sao chính em không biết?) Lương Chân Chân buồn bực trong lòng.

“Anh.” Ngón trỏ của Đằng Cận Tư chỉ về bản thân, mặt đắc ý.

“Ba hoa!” Lương Chân Chân nũng nịu đập anh một cái, quả đấm mềm như bông, không có chút lực sát thương nào.

Hai người đùa giỡn thì thân thể lại có cảm giác, chân thực đến khiến người xấu hổ, Lương Chân Chân không thuận theo tránh thoát khỏi cánh tay anh muốn đi thay quần áo ra ngoài trượt tuyết, nhưng Đằng Cận Tư cố tình không chịu, ấn cô vào trong ngực mát lạnh, bàn tay cũng không đành lòng đưa vào trong áo ngủ của cô.

“Không cần! Anh... Tối hôm qua anh đã đồng ý với người ta... muốn đi trượt tuyết.” Lương Chân Chân bị anh hôn đến thở hồng hộc, lý trí còn lại nói cho cô biết: không thể như vậy, tuyệt đối không thể như vậy!

“Bà xã, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta đừng đi ra có được không?” Ngón tay Đằng Cận Tư thuần thục nâng phần hông trước ngực cô, bờ vai vuốt ve vuốt, thân thể nhạy cảm trong ngực run lên, lập tức mềm nhũn.

“A Tư...” Lương Chân Chân khẽ nhủ thầm, vốn định cự tuyệt anh, nhưng giọng nói lại mê hoặc thấu xương người ngoài dự đoán, ngực nhon truyền đến cảm giác tê dại càng làm cho thân thể của cô không tự chủ mà căng thẳng.

Đằng Cận Tư chỉ cảm thấy giọng nói mềm mại đáng yêu bên tai, để cho bụng dưới của anh dâng lên một luồng nóng ran, đôi môi dần dờn xuống, từ khoe miệng, cằm, cổ, xương quai xanh, chậm rãi đi xuống, chui vào trước ngực cô, dùng môi ngậm hoa của cô, chọc cho người trong ngực ngậm một tiếng yêu kiều.

Đầu lưỡi trơn trượt của anh linh hoạt đùa giỡn mềm mại của cô, cảm giác từng chỗ một trên thân thể của cô bị anh đánh thức, một ngón tay vuốt ve anh đào phần hông khác, dụ cô ngậm nga thở gấp theo.

“Ừ...”

Anh đột nhiên hút đến một điểm rất nhạy cảm của cô, Lương Chân Chân khó kiểm soát bản thân khẽ ngậm nga một tiếng, thân thể mềm nhũn giây phút không yên trong lòng anh.

Âm thanh ngậm nga yêu kiều của cô không thể nghi ngờ chính là kích lệ tốt nhất với Đằng Cận Tư, môi của anh, bú mút càng lúc càng nóng, ngay cả lực vuốt ve tay của cô cũng vô tình nặng thêm.

Lưỡi linh hoạt trơn trượt trên đỉnh nhon ở ngực cô và chung quanh da thịt trắng nõn lưu lại lạnh lẽo ẩm ướt, tham lam thưởng thức hương vị mỗi một phần da thịt trên người cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay vòng, chọc cho cô không ngừng uốn éo người, cảm giác mềm mại trong khoái cảm mang theo hơi ngứa, làm cô vừa muốn rên rỉ vừa muốn cười, sắc dục thuyết bất thanh đạo bất minh * khiến tay chân cô hơi luống cuống.

(*) thuyết bất thanh đạo bất minh: khó nói rõ ràng; tình cảm quan hệ không rõ ràng

“Ông... xã...” Cô khó khăn lên tiếng muốn ngăn cản động tác tiếp theo của anh, tiếp tục như vậy nữa thì khỏi nghĩ đến ra cửa, hu hu...

Đột nhiên, cô nhủ thầm khẽ kêu một tiếng, thân thể mảnh khảnh khẽ run lên, toàn bộ tứ chi đều mềm nhũn vô lực trong phút chốc, cảm giác tê dại từ một nơi nào đó của cơ thể dọc theo tứ chi bách hải * truyền lại, máu toàn thân cũng muốn sôi trào.

(*) tứ chi bách hải: tứ chi gồm hai tay hai chân, bách hải là trăm xương.

Khoe môi Đằng Cận Tư khẽ nhếch lên một nụ cười quyến rũ mờ ám, nai con của anh đúng là mãn cảm, ngọt ngào tuyệt đẹp khiến cho dù thế nào anh cũng không bỏ được.

Bàn tay ấm áp dờn xuống từng chút một, không tổn chút sức nào chui vào bên trong quần lót, thăm dò giải đất huyền bí màu đen.

“Ừ...” Lương Chân Chân bị anh tiến công liên tiếp làm cho ý loạn tình mê, lý trí hoàn toàn không có, trong cổ họng không chỉ bật ra tiếng rên rỉ, cô nóng quá, nóng quá...

Đột nhiên cửa sổ không được khóa chặt bị một cơn gió lạnh thổi ra, lạnh như băng nhanh chóng bao vây, Lương Chân Chân cảm giác mình đang rơi vào trong nóng lạnh luân phiên, trong nóng ngoài lạnh, rất khó chịu hành hạ cô, lý trí lặng lẽ khôi phục trong nháy mắt.

Cô đẩy người đàn ông không hề phòng bị nào ở trên người cô, nhảy mấy bước vào trong phòng tắm, tắm nước nóng đơn giản, về cơ bản cảm giác không thoải mái biến mất, đợi đến khi cô ra ngoài, Đằng Cận Tư đang nằm nghiêng trên giường, ánh mắt ai oán nhìn cô, lồng ngực hé mở, lộ ra bắp thịt cường tráng bền chắc, rõ ràng đang sử dụng mỹ nam kế với cô.

“Bà xã, em như vậy sẽ khiến anh nhịn hỏng.”

“Nhịn hỏng cũng xứng đáng! Mặc quần áo nhanh lên chút! Em muốn đi trượt tuyết!” Lương Chân Chân tức giận trừng mắt lườm anh, cầm quần áo bên cạnh ném lên người anh, ý đồ che đậy vóc người hấp dẫn khiến cô miệt thị đáng lười khờ.

332. Chương 333: Gặp Gỡ Bất Ngờ Ở Trán Nhỏ

Nhìn bóng lưng hoang mang sợ hãi của cô gái bé nhỏ, khoe môi Đằng Cận Tư nhếch lên một đường cong rất lớn, thật ra thì mỹ nam kế của anh thành công, chỉ có điều bị trận gió lạnh cắt đứt, vô cùng mất hứng!

“A Tư, mặc quần áo nhanh lên một chút! Cảnh sắc bên ngoài thật đẹp đó! Giống như ở vương quốc trong truyện thiếu nhi toàn màu trắng xóa, đẹp không sao tả xiết!” Lương Chân Chân đứng ở bên ngoài cửa sổ kích động kêu.

Đằng Cận Tư không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo bà xã ra khỏi khách sạn, ngồi trên cáp treo qua sông băng lên đỉnh núi Titlis, ở trên không trung có thể nhìn thấy sông băng xinh đẹp và băng tuyết ngàn năm, vô cùng HIGH, rất kích thích!

“A...” Mặc dù trên mặt Lương Chân Chân có vẻ đến đỏ bừng, nhưng cô vẫn hưng phấn lấy tay áp sát vào miệng hô lớn một tiếng, hô xong mới ý thức được hình như mình hơi vô cùng kích động, nhờ đâu gây ra tuyết lở thì làm thế nào?

Ánh mắt lo lắng liếc về phía ông xã ở bên cạnh, “Lát nữa sẽ không có cảnh sát bắt em đi?”

“Ngoan, không có chuyện gì.” Đằng Cận Tư cười an ủi.

Trong lòng Lương Chân Chân vẫn hơi thấp thỏm không yên, nhưng khi cô đến sân trượt tuyết cao cấp nhất thế giới thì mọi phiền não đều ném ra sau gáy rồi, kéo ông xã đi ngồi ván trượt tuyết, vui vẻ đến mức như đứa bé.

Ngồi trên thiết bị trượt tuyết trượt xuống qua đường mòn trượt tuyết hàng đầu của thế giới, thưởng thức khoái cảm trong quá trình này, nụ cười của Lương Chân Chân lần sau rực rỡ hơn lần trước, cho dù cô bị ngã trong băng tuyết ngập trời nhiều lần, nhưng một chút xú cũng không ảnh hưởng đến đam mê hứng thú trượt tuyết của cô.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần cô chơi điên cuồng vui vẻ nhất, cái gì cũng không cần nghĩ đến, gì cũng không cần bận tâm, chỉ cần thả sức du ngoạn, thưởng thức phong cảnh đẹp như tranh vẽ, cầm máy ảnh * ghi lại vĩnh viễn vẻ đẹp của chúng.

(*) đây là máy ảnh cơ (tên viết tắt là SLR), là một loại máy ảnh mà nhà nhiếp ảnh hay dùng, to hơn máy kỹ thuật số.

Ngày hôm sau, bọn họ ở trấn nhỏ Engelberg dưới chân núi Titlis, nơi này được mệnh danh là “Quê hương của thiên thần”, phong cảnh xinh đẹp, có tuyết đọng vụn vụn và sông băng của núi Titlis, hồ nước trong núi đặc biệt như hồ Trubsee, trên bờ nở đầy hoa huyền ảo, lúc chạng vạng, từng đôi tình nhân nắm tay nhau đi tản bộ bên bờ, là chuyện lãng mạn mà lại đẹp.

Buổi tối, sau khi hoan ái, cả người Lương Chân Chân mềm oặt nằm trên lòng ngực Đằng Cận Tư, “Ông xã, nơi này giống như chốn đào nguyên của thực tế, nếu anh không vội, chúng ta ở chỗ này lâu mấy ngày được không?”

“Bà xã chính là thánh chỉ, đương nhiên là được.” Đằng Cận Tư cưng chiều sờ mũi cô.

“Ông xã, yêu anh chết mất!” Lương Chân Chân hưng phấn hôn mạnh lên môi anh một cái, kết quả bị anh phản công, vì vậy, đêm nay, nhất định cả phòng kiêu diễm, ngay cả trong không khí cũng phiêu tán hương vị tình yêu, ngọt ngào, ấm lòng người.

Trên núi và dưới núi khác biệt thật sự rất lớn, ở trên núi đẩy cửa sổ ra chính là một vùng sắc bạc bao phủ, vạn vật cũng phủ thêm một tầng quần áo màu trắng thuần khiết, mà chân núi là một vùng xanh um tươi tốt, rất có cảm giác của hình ảnh thời Trung cổ xinh đẹp, khiến cho thị giác của cô bị đánh sâu vào.

Chuyến đi này đúng là không uống phí, Thụy Sỹ trước kia khiến cho người ta có cảm giác gươm đao, chocolate, ngân hàng lqđ và những khái niệm trung lập, vậy mà tới bây giờ mới phát hiện những nơi hấp dẫn con người của nó thật sự quá nhiều, nơi này đẹp đến mức không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, máy ảnh trong tay Lương Chân Chân chưa từng dừng lại, chụp lấy cảnh đẹp sinh động hoạt bát mọi chỗ dọc đường, muốn giữ lại tuyệt vời mỗi một giây một phút.

Nhìn bỏ khắp nơi, bầy cừu nhàn nhàn ăn cỏ xanh trên bãi cỏ khắp núi, mưa phùn mềm mại liên tục, mây mù lượn quanh trên sườn núi, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh giống như vùng đất trống không của vũ trụ, nhưng tiếng chuông chuông bình vang lên tiếng vang lạnh lạnh, giống như dẫn con người tiến vào thế giới huyền thoại trong cổ tích.

Hiện đại, nhớ thuở xưa, mát mẻ, lãng mạn, yên bình, đây là cảm xúc sâu sắc nhất của Lương Chân Chân, không hổ là “Chốn đào nguyên”, thật đúng với danh hiệu này.

Hai vợ chồng Đằng Cận Tư lựa chọn một khu đông dân cư trong trấn nhỏ trải nghiệm cuộc sống, không ở khách sạn hèn trước, mà tìm một chỗ dân cư thuê phòng.

Đi vòng vo tới trưa, hai người vẫn không tìm được căn phòng thích hợp, tâm tình khó tránh khỏi hơi như đưa đám, coi như lúc anh chuẩn bị buông tay, đã gặp một cô gái Trung Quốc, đáng vẻ thanh tú, tuổi chừng hai mươi, trên mặt luôn giữ nụ cười vui vẻ, nhiệt tình như lửa.

Khiến cho bọn họ ngoài ý muốn chính là cô gái này lại có thể nói lưu loát tiếng Trung, còn nói cô lớn lên từ nhỏ ở đây, là người địa phương, trong nhà vừa đúng có một căn nhà, bình thường chỉ có cô và mẹ ở, trống rỗng, liền mời bọn họ vào nhà ở, dù sao mọi người đều là người Trung Quốc, có thể gặp mặt ở nơi tha hương cũng coi như là duyên phận.

Sau khi hai bên tự giới thiệu, Lương Chân Chân biết được cô gái nhiệt tình hiền lành này là Kiều Tuyết Nghiên, ra đời ở trấn nhỏ này, cha mẹ đều là người Trung Quốc, di dân định cư ở chỗ này từ sớm, cho nên từ nhỏ đã biết bốn loại ngoại ngữ: Tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Trung. Mười bảy tuổi cha mất, nên sống nương tựa lẫn nhau với mẹ đến bây giờ, gia cảnh bình thường.

“Tuyết Nghiên, chị biết em là người có ý tốt, đi vào ở có thể, nhưng tiền mướn phòng vẫn phải trả.” Lương Chân Chân khẳng khái giữ ý kiến, cô không có thói quen chiếm tiện nghi người khác, hơn nữa cô gái này thoát nhìn lương thiện như vậy.

“Chị Lương, nếu không như vậy đi, anh chị ở nhà em miễn phí, nhưng phải nói chút chuyện xưa và địa phương dlqđ ở Trung Quốc, nói không chừng ngày nào đó em sẽ trở về nước du lịch, đến lúc đó còn muốn tìm chị làm hướng dẫn viên du lịch cho em.” Kiều Tuyết Nghiên cười ha hả, không biết vì sao, cô cảm thấy anh chị trước mắt rất thân thiết.

“Tuyết Nghiên, kể chuyện xưa và trả tiền thuê phòng là hai chuyện khác nhau, em và dì sống nương tựa lẫn nhau, nhất định rất vất vả, không cần từ chối nữa được không?” Lương Chân Chân thành khẩn nói.

Kiều Tuyết Nghiên mím môi thở dài, bày tỏ thỏa hiệp, “Được rồi.”

Đặng Cận Tư vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, anh không biết vì sao nai con lại muốn tán gẫu với cô gái Trung Quốc này lâu như vậy, mặc dù xem ra cô ta rất vô hại, cũng không biết vì sao, anh lại... không có cảm giác tốt với cô ta, nếu như không phải nai con đồng ý ở nhà cô ta, anh thật lòng không muốn đi.

Nhà Kiều Tuyết Nghiên ở bên bờ sông Reuss, là một nhà nhỏ ba tầng rất cổ xưa thời Trung cổ, Lương Chân Chân tỏ ra rất vui vẻ, cô muốn ở chỗ chính là như vậy, quá perfect rồi!

“Chị Lương, hai người ở tầng ba, mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy cảnh đẹp trên trần nhỏ, tuyệt đối để cho các anh chị nhìn một lần cho thỏa, chuyển đi này không tệ!” Kiều Tuyết Nghiên vừa đi vừa nói chuyện.

“Ừ, chị rất thích nơi này.” Lương Chân Chân vui vẻ gật đầu.

“Hi hi... Em dẫn anh chị lên phòng, phòng trên tầng ba tùy các anh chị lựa chọn, ga giường và chăn đệm em đã thay mới tinh, bảo đảm anh chị ở thoải mái, ba bữa cơm sáng trưa tối ăn cùng mẹ con em, em không biết làm nhiều món ăn Trung Quốc, chị Lương phải dạy em đó.”

“Được!”

Sau khi đến phòng, Đặng Cận Tư vẫn như cũ không nói lời nào, nhất định giao toàn quyền quyết định cho bà xã, Kiều Tuyết Nghiên là cô bé nhiệt tình, cười híp mắt nói chuyện với anh kết quả ăn canh bẻ môn *, trong lòng hơi buồn bực: Chị Lương là nữ sinh đáng yêu dịu dàng như thế sao lại thích đắng mỳ râu lạnh như băng không giỏi nói chuyện này?

(*) canh bẻ môn: không cho khách vào nhà. Ý nói không mở miệng nói chuyện.

Chẳng lẽ Trung Quốc đều thịnh hành như vậy sao? Mặc dù thoát nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng nói cũng quá ít! Hơn nữa luôn nghiêm mặt không nói lời nào, vẻ mặt thúi tha, vậy muốn chung đụng thế nào!

Cho nên, cô lôi kéo Lương Chân Chân đến một bên kê tai nói nhỏ, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, lấy được đáp án dĩ nhiên là: củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, hơn nữa nhìn vậy chưa chắc đã là thật.

Đáp án này có ý nghĩa quá rộng với cô, cô nghĩ mãi mà không thể lý giải được một nửa, nghẹo đầu ngẫm nghĩ cũng không nghĩ ra lý do.

Lương Chân Chân thấy đáng vẻ buồn râu của cô bé, nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: “Đợi ngày nào đó em chân chính yêu một người đàn ông, sẽ hiểu rõ ràng thôi.”

“Phải yêu đàn ông Trung Quốc sao?” Kiều Tuyết Nghiên nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Ồ thì... Cái này không có quy định.” Nụ cười nơi khóe môi Lương Chân Chân hơi bất đắc dĩ, tuy cô ấy là người Trung Quốc, nhưng lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài, cách suy nghĩ vấn đề vẫn hơi khác cô.

Kiều Tuyết Nghiên như có điều suy nghĩ khê gặt đầu một cái, trong lòng vẫn đang suy nghĩ sau này cô cũng muốn tìm một người đàn ông Trung Quốc thử một chút.

“A Tư, anh cảm thấy chỗ này thế nào?” Lương Chân Chân trưng cầu ý kiến ông xã.

“Ừ, em quyết định là được rồi.” Giọng Đặng Cận Tư dịu dàng hấp dẫn, Kiều Tuyết Nghiên nghe thấy hơi sững sốt, đây là lần đầu tiên cô nghe người đàn ông này mở miệng nói chuyện, giọng nói rất tốt đó! Hơn nữa... Rất dịu dàng! Hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Đặng Cận Tư đi tới bên cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc phía xa, có núi có sông, cầu nhỏ, nước chảy, con người, tình thơ ý họa, khó trách được trên mặt nai con tràn đầy vui mừng.

Tầm mắt từ xa đến gần, ngừng lại trong sân nhỏ dưới tầng, nhìn ra được chủ nhân căn nhà này rất thích hoa cỏ, phía dưới trồng không ít hoa cỏ quý hiếm, cũng không thiếu hoa cỏ Trung Quốc.

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng “Ken két” vang lên, hình như tầng dưới có người đẩy cửa vào sân sau, nhìn bóng lưng là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, không biết vì sao, anh cảm thấy khá quen, giống như đã từng gặp ở nơi nào đó.

333. Chương 334: Không Xa Không Rời

Trong nháy mắt, trong đầu anh thoáng qua một hình ảnh mơ hồ, mặc dù cách nhiều năm như vậy, nhưng không ngờ bóng lưng kia tương tự, hai chân mày căng lên không thể tin, quả đấm tự nhiên siết chặt.

Lương Chân Chân phát hiện sự khác thường của anh, theo tầm mắt anh liếc mắt nhìn xuống dưới, sân nhỏ được bố trí rất tinh xảo, hoa cỏ sinh trưởng rất tốt, xem ra mẹ Tuyết Nghiên là người biết cách sinh tồn, cô ấy nói căn nhà này chỉ có hai người cô ấy và mẹ ở, chắc bóng lưng người phụ nữ trung niên dưới kia chính là mẹ cô ấy.

Chỉ có điều, sao a Tư lại kích động như thế?

Lấy hiểu biết của mình về anh, anh không thể có phản ứng lớn như vậy với một người xa lạ, rốt cuộc là vì cái gì đây? Cô rối rắm nghĩ hoài không ra, ánh mắt len lén liếc nhìn anh mấy lần, phát hiện chân mày anh nhíu chặt, không biết đang nghĩ cái gì.

Kiều Tuyết Nghiên đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ, liền đi tới liếc mắt nhìn về phía dưới cửa sổ, vui mừng kêu một tiếng, “Mẹ.”

Người phụ nữ ở dưới tầng nghe thấy tiếng con gái gọi thì mỉm cười quay đầu nhìn lên trên, khuôn mặt này khắc thật sâu trong đầu Đằng Cận Tư, môi mím thành đường thẳng, trong tròng mắt đen hoàn toàn thâm trầm, làm cho người ta không nhìn rõ tâm tình của anh.

“Nai con, chúng ta đi.” Anh mở miệng không hề báo trước, bá đạo dắt Chân Chân rời đi, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

“Hả?” Lương Chân Chân hơi khó hiểu không biết anh vậy là làm sao? Mới vừa rồi còn tốt đẹp, sao lại đột nhiên sinh ra tức giận, vẻ mặt âm trầm, khiến cho cô cảm thấy rất khó giải thích.

“Đằng đại ca, nếu anh không thích căn phòng này, đối diện còn có hai phòng.” Kiều Tuyết Nghiên cũng hơi kinh ngạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo viết đầy nghi ngờ.

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lẽo trước nay chưa từng có, giống như ánh sáng lạnh thấu xương, chiếu lên cô không chỗ nào che giấu, tất cả mọi lời nói đều bị chặn lại.

Anh không nói lời nào kéo Lương Chân Chân xuống tầng dưới, đi thẳng ra ngoài, Kiều Tuyết Nghiên đi cùng bọn họ, trong lòng âm thầm thở dài, tính khí ông xã chị Lương thật kỳ lạ, đang êm đẹp tự nhiên nổi giận, ánh mắt lạnh lẽo thật khủng khiếp, cô thấy mà hai chân cũng như nhũn ra.

“Tiểu Nghiên, vừa rồi tới nhà chúng ta là bạn con sao?” Thẩm Ý Linh từ sau vườn bước vào, hỏi dịu dàng.

“Mẹ, bọn họ chính là cặp vợ chồng Trung Quốc con quen trên đường, bọn họ muốn thuê phòng ở đây trong thời gian ngắn, nói là muốn trải nghiệm cuộc sống, con thấy nhà mình vừa đúng có phòng trống, nên mời bọn họ tới ở, đúng lúc theo chân họ có thể hiểu rõ hơn về chuyện bên Trung Quốc, chị Lương là người tốt, cũng đồng ý với con, nhưng không hiểu vì sao, chồng chị ấy không thích, nhất định kéo chị ấy rời đi.” Kiều Tuyết Nghiên nhíu mày nói.

Thẩm Ý Linh vỗ bả vai con gái, an ủi: “Có thể người ta cảm thấy điều kiện chỗ chúng ta chưa tốt, hoặc vị trí địa lý không đẹp, đừng suy nghĩ quá nhiều, thuê phòng là đôi bên tình nguyện.”

“Dạ, con biết rồi! Nhưng rõ ràng bọn họ cũng rất hài lòng, không biết rốt cuộc ông xã chị Lương có gì không đúng, sau khi đứng ở cửa sổ nhìn một lúc thì tâm tình khó chịu, lần đầu tiên con nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng nguy hiểm như thế, cả người tỏa ra khí lạnh người lạ chớ đến gần, thật là dọa người!” Kiều Tuyết Nghiên nghiêm túc phân tích.

Lời của con bé khiến Thẩm Ý Linh nhớ lại vừa rồi lúc từ trong sân quay đầu nhìn lên tầng trên, bởi vì cách quá xa, bà chỉ mơ hồ cảm thấy một bóng dáng cao lớn, quả thật như con gái nói, khí thế của người đàn ông kia rất cường đại, cũng không biết tại sao, trong lòng bà chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Lắc đầu, ép buộc mình không nghĩ tới phương diện kia, đã trôi qua nhiều năm như vậy, sao có thể khéo như thế!

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?” Kiều Tuyết Nghiên phát hiện mẹ mình đang ngẩn người, không khỏi kéo ống tay áo của bà.

“Không có gì, mẹ đi làm cơm.” Thẩm Ý Linh khôi phục dáng vẻ tự nhiên rất nhanh, có vài chuyện đã qua quá lâu, bà không muốn nhớ tới bọn họ, không muốn phá vỡ cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

Kiều Tuyết Nghiên đương nhiên tin tưởng lời mẹ mình nói, ôm cánh tay bà vui vẻ nói: “Mẹ, mặc dù con là người Trung Quốc, nhưng cho tới bây giờ con vẫn chưa đến đó, người ta rất muốn đi xem xem quê hương của mẹ và ba như thế nào.”

Đây không phải lần đầu tiên Thẩm Ý Linh nghe con gái nói muốn trở về Trung Quốc, yêu thương sở khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, đúng! Thoáng một cái, bà đã rời thành phố C hai mươi lăm năm, lúc đầu, bà và chồng không có chỗ ở cố định, đi rất nhiều nơi, sau khó khăn đi tới Thụy Sĩ, phát hiện trấn nhỏ này thuần phác yên bình, rất thích hợp để sống, vì vậy quyết định định cư ở đây, một lần chính là hai mươi lăm năm, năm năm trước, bởi vì vất vả quá độ chồng đã mắc bệnh ung thư qua đời, chỉ để lại bà và con gái sống nương tựa lẫn nhau.

Có lẽ, đã đến lúc trở về rồi.

Bao nhiêu lần thức dậy trong mơ lúc nửa đêm, bà đều mơ thấy một bé trai ở sau lưng bà khóc gọi bà “Mẹ”, mỗi một tiếng đủ để khiến cho bà đau tê tâm liệt phế, nhưng bà không thể quay đầu, vì thoát khỏi căn nhà kia, bà không thể không hạ quyết tâm, bỏ qua... con trai mới ba tuổi của mình.

Mỗi lần tỉnh lại từ trong mộng bà đều lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt và giọng nói con nít khàn khàn của con trai khiến cho trong lòng bà đau từng cơn, áy náy, đau đớn, ngày ngày giày vò bà, cho nên bà đối xử tốt với con gái gấp bội, muốn chuyển toàn bộ áy náy với con trai lên trên người con gái.

Chỉ có như vậy, bà mới có thể cảm thấy yên lòng.

Thật không ngờ, vừa rồi bà đã gặp mặt con trai xa cách đã ba mươi năm một lần, chỉ có điều, bà không nhận ra mà thôi.

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Từ sau khi rời khỏi nhà Kiều Tuyết Nghiên, Đằng Cận Tư không nói lời nào kéo Lương Chân Chân đi qua mấy con đường, bước chân của anh rất nhanh, môi mím chặt, trong tròng mắt đen thâm trầm như biển, chân mày ngọn núi nhú chặt, giống như đang cố gắng âm thầm chịu đựng gì đó.

Lương Chân Chân cố hết sức đi theo anh, bởi vì cô hiểu anh, cho nên mặc anh kéo mình đi nhanh, trong lòng vẫn đang suy nghĩ cách, làm thế nào mới khiến cho a Tư bình tĩnh lại, rốt cuộc cơn giận của anh đến từ đâu? Là bởi vì căn nhà kia hay bởi vì chuyện gì hoặc người nào?

Cô nhớ rất rõ ràng, trước khi a Tư đi đến cửa sổ kia vẫn rất tốt, khoảnh khắc bùng nổ chính là bởi vì Kiều Tuyết Nghiên gọi một tiếng “Mẹ”, chẳng lẽ điều này khiến a Tư nhớ tới mẹ mình?

Không phải chứ! Anh tuyệt đối không phải là người cảm tính!

“A Tư, chúng ta đi đâu đây?” Cô dịu dàng hỏi, chỉ mong chờ lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của mình có thể bình ổn lại lửa giận trong lòng a Tư.

Sau một giây đồng hồ, bước chân Đằng Cận Tư ngừng lại, môi mỏng hé mở, “Về nhà.”

“Về nhà?” Lương Chân Chân kinh ngạc há to mồm, a Tư nói về nhà không phải trở về thành phố C chứ?

“Ừ.” Đằng Cận Tư tiếc chữ như vàng, đơn giản rõ ràng nháy ra một chữ tóm tắt, giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

“Ông xã, anh sao vậy? Không vui sao? Chúng ta là vợ chồng, bất cứ chuyện gì em đều có thể giúp anh cùng gánh vác, chia sẻ cùng anh, đừng buồn bực trong lòng được không? Nếu như anh không vui, em cũng không

vui.” Giọng Lương Chân Chân nhẹ nhàng bình thản, cặp mắt to lqd ngập nước nhìn Đằng Cận Tư, cô biết nguyên nhân cơn giận của Đằng Cận Tư không phải vì mình, mà giờ phút này, cũng chỉ có mình có thể dùng dịu dàng tới hóa giải.

Đằng Cận Tư nhúu chặt chân mày tiết lộ khổ sở trong lòng anh, nắm tay Lương Chân Chân chặt thêm, anh không nghĩ tới ở đây gặp... bà, thì ra sau khi rời khỏi mình và cha bà trôi qua tốt như vậy, không chỉ kết hôn với người khác, còn sinh con gái, nhìn dáng dấp cả nhà bọn họ chắc rất hạnh phúc.

Vậy còn... Anh? Chỉ sợ đã sớm bị quên lãng? A... Thật buồn cười! Vô cùng buồn cười!

“Người phụ nữ kia, là người đã vứt bỏ anh ba mươi năm... Mẹ.” Trong giọng nói của anh lộ ra đau lòng không nói nên được, hơn nữa nói đến chữ “Mẹ” thì bên trong bao hàm quá nhiều tâm tình phức tạp, ý tứ châm chọc rất đậm đặc.

Hận sao?

Đau lòng sao?

Khổ sở sao?

Anh đang tự hỏi trong lòng không biết bao nhiêu lần, thời gian ba mươi năm đã qua, anh vốn cho rằng mình đã sớm quên trông bà như thế nào, ai ngờ tất cả đều là lừa mình dối người, chỉ trách bóng lưng rời đi dứt khoát của bà năm đó khiến cho mình khi còn bé bị đánh một lực quá mạnh mẽ, anh thề ghi nhớ khuôn mặt đó trong lòng cả đời, muốn hận người đó.

Cho dù nhanh quên người này, nhưng lần gặp lại này gợi lên ký ức thừa còn bé không muốn nhớ lại, không thể nghi ngờ đã đâm một nhát vào lòng anh.

“Cái gì?” Lương Chân Chân kinh hãi đến trợn to hai mắt, trong cặp mắt đen nhánh ngập nước hiện đầy không thể tin, thật sự không thể tưởng tượng nổi! Sao lại trùng hợp như thế? Không trách được cảm xúc của a Tư khác thường như vậy, mẹ của anh đã từng từ bỏ anh, khi đó anh mới ba tuổi, thật không thể tin được sao bà có thể nhẫn tâm ruồng bỏ đứa bé mới ba tuổi của mình.

Bây giờ bà đã có cuộc sống mới trong trấn nhỏ này, gia đình mới, còn có cô con gái xinh đẹp đó, bà... Chẳng lẽ không nhớ nhưng con trai mình sao?

Nhiều năm như vậy, bà còn chưa trở về nước liếc mắt nhìn a Tư, bà... thật sự có trái tim độc ác!

“A Tư...” Lương Chân Chân đau lòng ôm anh, ghé vào lỗ tai anh dịu dàng nói: “Ông xã, anh còn có em mà, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, không xa không rời.”

334. Chương 335: Đối Xử Thẳng Thắn Thành Khấn

Đằng Cận Tư ôm chặt người trong ngực hơn, đúng vậy! Anh còn có cô, cô là bà xã của anh, là người làm bạn cả cuộc đời anh, từ nay về sau, anh không bao giờ là người cô đơn nữa.

Vì vậy hơi ngoài ý muốn, hai người bất đắc dĩ kết thúc du lịch trăng mật sớm, cả đêm ngồi trên máy bay tư nhân bay về thành phố C, trên máy bay, Đằng Cận Tư nói Lương Chân Chân đừng kể chuyện đã gặp người phụ nữ kia ở Thụy Sĩ cho bà nội, thân thể bà không khỏe, không thể bị kích động hay bị bất kỳ kích thích gì.

“Ừ, yên tâm đi, em sẽ không nói với bà nội, nhưng anh.” (thật sự không có chuyện gì sao?) Lương Chân Chân muốn nói lại thôi, thật ra thì cô lo lắng nhất lại là anh, mặc dù anh không nói gì, nhưng sắc mặt của anh lại không tốt.

Hơn nữa, dù chuyện này xuất hiện trên người nào, tâm tình sẽ kém đến cực điểm, mẹ ruột của mình đã vứt bỏ mình rời đi sớm như vậy, không quan tâm mình nhiều năm như vậy, lại còn xây dựng gia đình với người đàn ông khác, sinh con gái, mặc dù chồng qua đời, nhưng người một nhà sống vô cùng hạnh phúc.

Đổi lại là cô, trong lòng nhất định sẽ vô cùng khó chịu, khái niệm mẹ và cha không giống nhau, tình huống của cô rất khác a Tư, so sánh như vậy, nàng còn hạnh phúc hơn a Tư nhiều.

Ít nhất, không phải cha cô không thương mẹ cô, cũng không phải không cần các cô, chỉ vì bị hiểu lầm nên mới trì hoãn nhiều năm như vậy, sau khi cha tìm được cô, thương yêu cô quá rõ ràng.

Mà a Tư, hoàn toàn bị chính mẹ đẻ vứt bỏ, không quan tâm anh, đột nhiên trong lòng cô bị nhéo đau, nhẹ nhàng vỗ lưng anh, dịu dàng hôn khóe môi anh, cô không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ có thể yên tĩnh cùng anh, cho anh biết anh không một mình, không còn cô đơn nữa.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Sau khi về đến nhà, Đằng lão phu nhân vui vẻ nhìn cháu nội và cháu dâu mình, sắc mặt hồng hào hơn rất nhiều, xem ra sắp có chuyện tốt! Vội vàng dặn bảo phòng bếp trong khoảng thời gian này phải hầm chút canh bổ, Lương Chân Chân uống đến sắp nôn ra, nhưng lòng thành của bà nội, cô không thể cự tuyệt, đành phải cầu nhàu oán trách với ông xã khi trở về phòng vào buổi tối.

Cũng may sau khi trở về, Đằng Cận Tư rơi vào bận rộn trong công việc, dường như dần dần quên lãng việc gặp mẹ ruột ở Thụy Sĩ, nhưng Lương Chân Chân biết, chắc chắn là chưa, anh chỉ chôn dấu dưới đáy lòng mà thôi, a Tư là người không có sở trường bày tỏ, ngay cả trong lòng có phiền não cũng không biểu lộ ra, đã sớm thành thói quen một mình chịu đựng.

Buổi tối, cô tắm xong ra ngoài phát hiện trong phòng không có ai, liền đi xem anh làm việc trong thư phòng, đẩy cửa ra đi vào, không ngờ phát hiện anh đang hút thuốc trước cửa sổ sát đất, điều này đến điều khác, bóng lưng thoát nhìn cô đơn lặng lẽ như thế, không khỏi nhẹ nhàng đi tới, vòng chắc hông anh.

“Còn đang suy nghĩ chuyện của mẹ anh sao?” Giọng nói ngọt ngào hiền lành của cô giống như rót vào lòng anh một dòng nước ấm.

“Bà ấy không phải mẹ của anh.” Giọng Đằng Cận Tư lạnh lùng, không mang theo chút tình cảm tốt nào, bắt đầu kể từ ba mươi năm trước khi bà vứt bỏ mình rồi đi, trong sinh mệnh của anh đã không còn chữ “mẹ” này, cũng là từ cấm của anh.

Lương Chân Chân hiểu tâm tình của anh, không hề cáu giận chút nào, ngược lại càng đau lòng anh, “A Tư, em hiểu, em rất hiểu, nếu bà biết có một con trai tu tú như vậy, nhất định sẽ hối hận, chỉ có điều trên đời này không có thuốc hối hận, để cho bà sám hối đi!”

“Anh vốn tưởng rằng đời này sẽ không nhìn thấy bà, cho dù gặp lại anh vẫn không nhận ra, nhưng chưa từng nghĩ bóng lưng của bà vẫn khắc sâu trong đầu anh, chỉ liếc mắt anh lập tức nhận ra, nói cho cùng... Anh vẫn... Không quên được.”

Đằng Cận Tư đưa lưng về phía cô, trong giọng nói có đau thương nồng đậm, mặc dù không thấy thái độ, nhưng Lương Chân Chân suy đoán anh đau lòng, không có đứa bé nào không khát khao tình thương của mẹ, không có đứa bé nào không khát khao có một gia đình trọn vẹn, người một nhà thật vui vẻ hạnh phúc mỹ mãn vượt qua từng xuân hạ thu đông, nhưng thực tế nói cho chúng ta biết, nguyện vọng này là yêu cầu xa vời.

“A Tư, từ nhỏ em chưa từng gặp ba, mỗi lần thấy người bạn nhỏ khác một tay cầm tay mẹ một tay cầm tay ba hạnh phúc ở lối đi bộ, trong lòng em cũng sẽ khổ sở, vô số lần mơ ước ba tới đón em và mẹ trở về, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có ngày kia, cho đến khi mẹ mắc bệnh qua đời, lòng của em hoàn toàn lạnh giá, sau được mẹ Diệp nhận nuôi, mặc dù mẹ rất thương em, coi như sinh ra, nhưng trong lòng em vẫn nghĩ đến cha ruột chưa từng gặp mặt, muốn biết chân tướng năm đó ba vứt bỏ em và mẹ, muốn biết rốt cuộc ba là người như thế nào, tại sao phải độc ác như vậy?”

Lương Chân Chân hiểu an ủi người khác không phải ra vẻ khuyên người ta, mà nói chuyện xưa của mình, dời sự chú ý của anh đi.

Đoạn văn này quả nhiên khiến Đằng Cận Tư đồng cảm, mặc dù anh vẫn không nói, nhưng trong lòng anh vẫn có nút thắt kia, chôn dấu quá sâu, không người nào phát hiện mà thôi, nhưng không ngờ lần này đi Thụy Sĩ lại gặp Thẩm Ý Linh, gợi lên khúc mắc anh vẫn cất giấu nhiều năm.

“Trước tối bà đi, sau khi tranh cãi ầm ĩ với cha anh, nói đúng ra, ngày ngày bọn họ đều cãi nhau, chỉ có điều ngày đó làm cho vô cùng căng thẳng, sáng hôm sau thừa dịp cha đi làm, bà ở trong phòng lqđ dọn dẹp hành lý, cho dù anh khóc thế nào để bà ở lại bà vẫn không để ý đến anh, anh còn xông tới ôm lấy chân bà, kết quả bị bà dùng sức đẩy ra, mặc cho anh nằm trên mặt đất gào khóc, bà vẫn không quay đầu lại nhìn anh một cái, bóng lưng kiên quyết đoạn tuyệt như vậy vẫn khắc sâu trong đầu anh cho tới nay, xua đi không được.”

Giọng Đặng Cận Tư từ bình tĩnh mà trở nên ghen ngào, đây là lần đầu tiên anh hoàn toàn mở rộng cánh cửa lòng mình nói ra chuyện năm đó, đây cũng là lần đầu tiên anh lộ ra mềm yếu của mình.

Anh cũng là người, sẽ có thất tình lục dục *, sẽ đau lòng, sẽ khó chịu, chỉ có điều hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ nói cho anh biết là đàn ông nhất định phải có dáng vẻ của đàn ông, không thể khóc, bất kỳ tâm tình gì đều chỉ có thể giấu ở trong lòng, một thân một mình ở trong bóng tối thế giới liếm vết thương, tự chữa thương.

(*) thất tình lục dục: thất tình bao gồm hỉ, nộ, ái, ố, dục, ai. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do mắt, tai, lưỡi, mũi, thân và ý niệm sinh ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

“A Tư... Khó chịu thì khóc đi.” Giọng Lương Chân Chân nhẹ nhàng, mềm mại, ấm áp lòng người.

Cô đi tới trước mặt anh, nhón chân hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh, trong tròng mắt đen trong suốt như nước hoàn toàn hòa nhã, không có đồng tình, chỉ có tràn đầy đau lòng và yêu thương.

Đặng Cận Tư ôm cô ngồi trên ghế sa lon, đầu chôn trong ngực cô, giống như một bé trai khổ sở, yếu ớt vô dụng, thành công kích động tình thương của mẹ trong lòng Lương Chân Chân, đây là lần đầu tiên cô thấy ông xã vạn năng cất giấu mặt khác trong lòng, cô có thể không kích động sao? Lập tức cảm thấy mình vĩ đại, tình thương của mẹ lan tràn.

Dần dần, cô cảm thấy trước ngực hơi lạnh lẽo, nhưng giọng người khác vẫn rất dè dặt, hình như anh sẽ không khóc, nghĩ như vậy, trong lòng Lương Chân Chân lại bắt đầu đau.

Người đàn ông này, nhất định cướp cả đời cô, trên người anh có sẵn khí thế vương giả chói lọi khiến người ta ái mộ, vừa có chuyện xưa khiến người ta đau lòng, một khi yêu, không cách nào tự kiềm chế.

Cứ như vậy không biết trải qua bao lâu, thân thể Lương Chân Chân đã sớm tê rần, nhưng cô vẫn gắng gượng chống đỡ, cho đến khi người đàn ông trong ngực ngẩng đầu lên, trên mặt anh không hề nhìn thấy bất kỳ nước mắt, chỉ có con ngươi đen như mực, hình như một tầng sương mù mờ mịt thật mỏng, chợt tiêu tan.

“Nai con, anh đỡ hơn rồi.” Giọng nói của anh không còn khổ sở như vừa rồi, có lẽ khóc ra là một phương pháp buông thả cao nhất, tạm thời được giải thoát.

“A Tư, mặc kệ anh đưa ra quyết định gì, em vẫn sẽ ủng hộ anh, chúng ta là vợ chồng, chuyện của anh cũng là chuyện của em.” Hai cánh tay Lương Chân Chân vòng quanh cổ anh, vẽ mặt thành thật.

“Ừ, anh nghĩ, không có ý định tiếp tục truy hỏi nữa, nếu ba mươi năm trước bà lựa chọn rời khỏi nơi này, sau lại chưa từng quay về, hơn nữa bà đã sớm quên mất còn có anh đứa con trai này, anh cần gì phải tự tìm phiền não, cần gì phải tìm đáp án kia? Hoặc có thể anh vốn nhận nhầm người, chỉ có điều tương mạo tương tự thôi, thay vì cố chấp đi điều tra những chuyện cũ khổ sở kia, còn không bằng hưởng thụ thật tốt cuộc sống hạnh phúc bây giờ, có em làm bạn với anh, cũng đủ rồi.” Đặng Cận Tư đột nhiên làm ra một quyết định như vậy.

Không có mẹ ba mươi năm, không phải cuộc sống của mình vẫn tốt sao? Cần gì phải nhất định cẩn thận đi thăm dò tìm kiếm chân tướng năm đó? Nhờ đâu đáp án càng khiến mình thêm khổ sở, chẳng phải tự tìm phiền não sao?

Lương Chân Chân không thể tin nhìn anh, vẽ mặt anh không giống như đang nói đùa, dĩ nhiên cô biết làm ra quyết định như vậy cần bao nhiêu dũng khí, ban đầu mình vẫn còn rối rắm giữa việc nhận hay không nhận Thẩm Bác Sinh, cô hiểu rõ vô cùng tâm tình muốn biết chân tướng sự thật đó.

Buông ra, không phải ai cũng có thể làm được, nhất là liên quan đến người thân nhất của mình...

Cô đau lòng liếc mắt nhìn ông xã, phát hiện ánh mắt của anh bình tĩnh, đau thương đã bị anh che giấu tận sâu, trong lòng thở dài, khéo léo rúc vào trong ngực anh, nâng mặt anh, hôn nhẹ nhàng, rất có lòng, rất chân thành.

Tối nay, cô định chủ động yêu anh...

335. Chương 336 : Có Công Dạy Dỗ

Đã trải qua “Dạy dỗ” hơn một lần trong kỳ trăng mật, Lương Chân Chân đã không còn e lệ hay bị động giống như lúc bắt đầu ở biển Aegean, trước người mình thân nhất yêu nhất, cô đã buông xuống tất cả căng thẳng và sợ hãi, dùng lời Đặng Cận Tư nói, đó chính là từ con thỏ trắng nhỏ biến thành con sói xám lớn dũng mãnh.

O()o Cô nào khủng bố như vậy? Biết ngay nói đùa dàn dựng cô! (Lương Chân Chân âm thầm nói xấu trong lòng.)

Nụ hôn của cô, mang theo chút hương vị ngọt ngào tinh tế; kỹ thuật hôn của cô, không thành thạo, không cầu người, nhưng đã mê hoặc tim anh trong nháy mắt, để cho anh động tình.

Ông xã, em yêu anh, từ nay về sau, trong lòng của em không dung nạp những người khác, mọi cảm xúc của anh, đều trở thành chất dinh dưỡng trong sinh mệnh của em.

Đặng Cận Tư cũng cảm nhận được tình yêu nồng đậm của người trong ngực, nai con, là người yêu vĩnh viễn trong lòng anh không thể bỏ qua.

Trong nháy mắt khi đầu lưỡi Lương Chân Chân thử cạy hàm răng Đặng Cận Tư, cánh tay anh ôm chặt lấy eo thon của cô, tâm tình mênh mông nghênh tiếp sự nhiệt tình của cô, đầu lưỡi trơn ướt triển miên không chút nào lùi bước trước lưỡi thơm tho của cô.

Hai người hôn đến động tình, rất mãnh liệt, hận không thể dung nạp đối phương vào trong xương máu mình, từ mưa phùn gió nhẹ ban sơ đến mưa to gió lớn về sau, anh đuổi em rượt, hôn mãnh liệt cuồng nhiệt.

Không biết người nào lột áo người nào trước, đều có cảm giác không thể chờ đợi, lần này Lương Chân Chân hoàn toàn phóng khoáng rồi, rất sáng khoái nuốt khổng lồ của anh vào...

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng tràn đầy âm thanh mập mờ và hơi thở cờ bay phấp phới, bỗng bình không chịu nổi, nhiệt độ cũng đột nhiên tăng cao, mồ hôi như mưa.

Bởi vì Lương Chân Chân chủ động gánh vác cảm xúc mãnh liệt, Đặng Cận Tư thiêu đốt càng thêm hoàn toàn, động tác sau mạnh mẽ hơn động tác trước, có một kiểu đàn ông, anh có thể không hạn chế cương chiều bạn, yêu bạn, thương bạn, bạn muốn làm gì được đó, hận không thể đặt thứ tốt nhất trên thế giới trước mặt bạn, chỉ khi nào lên giường, vậy do anh là chúa tể, anh nói như thế nào thì là như thế đó, giống như biến thành người khác, giống như bá đạo lại kiên cường, ước gì hút sạch “tinh hoa” của bạn.

Rất rõ ràng, Đặng Cận Tư chính là người đàn ông như vậy, chuyện giường chiếu của anh hung dữ mạnh mẽ lạ thường, không cho Lương Chân Chân cơ hội phản bác, đè ép cô đến chết đi sống lại, rồi lại không hạn anh được.

Ừm... Phụ nữ, luôn có loại mâu thuẫn này.

Từ ghế sa lon, bàn, rồi đến phòng tắm, trên giường, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, vẫn tiến hành từ sau nửa đêm đến gần rạng sáng, Đặng Cận Tư mới bỏ qua bà xã uể oải trong ngực, ôm cô ngủ yên ổn.

Hôm sau tỉnh lại, đã gần trưa, Lương Chân Chân sờ bên cạnh phát hiện trống không, thì biết rõ a Tư đi công ty, cầm điện thoại di động lên nhấn cho anh cái tin: ông xã, em nhớ anh lắm, phải ngoan ngoãn ăn cơm đó ~~

Cô còn chưa mặc xong quần áo, điện thoại di động đã vang lên, cô cầm lên vừa nhìn, “Phì” cười một tiếng.

Bảo bối, sáng sớm đã quỵên rũ anh, cẩn thận bây giờ anh lập tức bay về giải quyết em ngay tại chỗ.

Được! Em quyết định ngồi trên xích đu sau vườn chờ anh từ trên trời giáng xuống.

Sau khi gửi đi, khoe môi Lương Chân Chân chứa nụ cười âm áp, trông mắt híp lại thành trăng lưỡi liềm, chờ tin của anh.

Bảo bối, em học xấu, xem ra tối qua trừng phạt còn chưa đủ kịch liệt, tối nay nên tăng cường.

Hai gò má Lương Chân Chân nhanh chóng đỏ ửng, kéo dài đến khoe miệng, xấu hổ cong môi, “Tạch tạch” nhả mấy dòng chữ gửi đi: bại hoại, không tán gẫu với anh nữa, em xuống tầng dưới ăn cơm.

Rốt cuộc vẫn là đạo hạnh cô thua một bậc, nói không lại người đàn ông đầy bụng xấu xa, cam nguyện nhận thua.

Cuộc sống như vậy mặc dù bình thản nhưng hạnh phúc, bởi vì Giai Ny ra nước ngoài du học, vả lại người bạn thân gần trong gang tấc cô có thể bày tỏ tâm sự chỉ có một mình Cát gia, cho nên thỉnh thoảng hai người hẹn nhau ra ngoài uống cà phê hoặc đi dạo phố, chuyện tán gẫu giữa bạn thân vốn không có đề tài, đúng lúc hai người đều lĩnh giấy hôn thú, chuẩn bị cuối năm cử hành hôn lễ.

Vì vậy, thêm đề tài hạng nhất, chính là người đàn ông của từng người và cuộc sống hôn nhân sau này.

Sau buổi trưa nào đó, Lương Chân Chân và Cát Xuyên lại hẹn nhau đi quán cà phê, kể từ sau sự kiện bắt cóc, Đằng Cận Tư cực kỳ chú ý việc cô đi ra ngoài, chỉ thiếu điều thu xếp cho cô hai người vệ sĩ, nếu không phải Lương Chân Chân phản đối mãnh liệt, chỉ sợ cô đi đâu đều có hai “cái đuôi”, đây chẳng phải không khác gì phạm nhân?

Huống chi không phải tên tiện nhân Hứa Kiến kia đã bị nhốt vào tù rồi sao? Đời này đâu có nhiều người xấu rắp tâm bắt lương như vậy!

Sau khi trải qua một phen thỏa hiệp, Lương Chân Chân đồng ý bản thân mình đi đâu đều có lái xe đưa đi, nhưng không cho phép bị theo gót, Đằng Cận Tư không có biện pháp chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng vẫn vụng trộm phái những người này bảo vệ cô.

Lúc Lương Chân Chân đến gần quán cà phê, Cát Xuyên đã ngồi ở đằng kia rồi, vẫn là vị trí cũ các cô thích nhất – gần cửa sổ, dùng lời Cát Xuyên nói: không gian riêng nơi này có thể ngắm phong cảnh, lại có thể thưởng thức các kiểu trai đẹp không giống nhau, tầm mắt thật tốt!

Nơi này bật máy sưởi, Lương Chân Chân cởi áo khoác ngoài màu đen của mình, để ở bên cạnh, bên trong mặc một áo len dệt tay màu trắng, càng nổi bật tạo nhã trí thức của cô.

“Ah, đây không phải là áo khoác ngoài chúng ta mua khi dạo phố lần trước?” Cát Xuyên tinh mắt phát hiện điểm đặc biệt của áo khoác ngoài.

“Chỉ cậu có đôi mắt hỏa nhãn kim tinh.” Lương Chân Chân hờn dỗi lườm cô một cái.

Cát Xuyên cười hề hề như trộm nhìn cô, sau đó dời mắt tới phía áo khoác dài kia, “Đó là đương nhiên, tớ thường tiếp xúc giới sành điệu, mặc dù không học thiết kế thời trang, nhưng tớ có cặp mắt nhạy bén.”

Sau khi nói xong, cô như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm chiếc áo kia, rơi vào trong hồi tưởng, “Tớ đoán chắc, tớ đã nhìn thấy bộ đồ này ở đâu đó.”

“Khụ... Phục vụ đứng bên cạnh cậu đã lâu, nhanh chóng gọi cà phê, quần áo có gì hay mà phải nghiên cứu.” Lương Chân Chân giận dỗi lườm cô.

“Quý củ củ là được. Cát Xuyên cười híp mắt quay đầu về phía phục vụ, gọi đồ xong, tiếp theo lại nghiên cứu áo khoác giống như món đồ đã từng quen biết.

Cúi chỗ Lương Chân Chân không cẩn thận chạm vào chiếc áo, vừa đúng lộ ra nhãn mác kia.

“Tớ nói mà! Trong buổi họp báo “Phi sắc”, tớ đã nhìn thấy chiếc áo này, nghe nói lúc ấy có không ít người danh tiếng dự định tranh mua, nhưng Nam thiếu người ta trực tiếp tuyên bố bộ trang phục này số lượng có hạn, không bán cho bất kỳ ai, không ngờ để lại cho cậu, hà hà...” Cát Xuyên cười đến mặt mũi.

“Được rồi! Tớ sợ cậu rồi, thật ra Nam thiếu trong miệng cậu là tứ đệ của a Tư...” Lương Chân Chân còn chưa nói xong đã bị Cát Xuyên trách móc rồi.

“Cái gì? Tứ đệ? Đàng...”

Giọng cô lớn đến mức Lương Chân Chân lqd vội vàng nhào qua che miệng cô, nhỏ giọng nói: “Bà cô của tôi ơi, bà có thể nhỏ giọng một chút không? Có phải muốn kiếm thêm kẻ thù cho tớ không? Quan hệ của bọn họ tương đương với anh em kết nghĩa thời cổ đại, hiểu chưa?”

Cát Xuyên gật đầu liên tục, một cặp mắt đẹp mở to, hình như còn chưa từ cơn chấn động trở lại bình thường.

“Quả nhiên chồng của cậu có bối cảnh hùng hậu, thế lực khổng lồ, quét ngang một nhóm!”

“Phụt!” Cà phê trong miệng Lương Chân Chân thiếu chút nữa phun ra, cảm thán từ đáy lòng, “Trình độ thành ngữ của cậu càng ngày càng tốt rồi!”

“Đừng lãng sang chuyện khác, thành thật khai báo đây là chuyện gì xảy ra.” Cát Xuyên dùng vẻ mặt nghiêm túc.

“Người ngoài chỉ biết bọn họ là bạn bè, nhưng không biết trên thực tế bọn họ là anh em tốt, làm như vậy để tránh một chút phiền toái không cần thiết, giống như lần trước tớ bị bắt cóc vậy, cậu hiểu chứ.” Lương Chân Chân nói rất dễ dàng.

“Ôi... Thì ra người có tiền cũng có phiền não của người có tiền, tớ nói kẻ hèn hạ cũng thật bị ỉn đấy! Thời gian qua nhiều năm như vậy còn chạy tới bắt cóc cậu, quả thật còn không bằng cận bã, đáng đời anh ta ngồi chồm hổm trong nhà tù!” Giọng Cát Xuyên rất kích động, nói đến kẻ cận bã kia cô lại tức.

Lương Chân Chân cắn môi rớt cà phê, nói thật, trong hai ngày bị bắt cóc cô rất sợ, sợ Hứa Kiến phát rồ cưỡi bức mình, trong lòng càng thêm hận hấn thấu xương, ước gì... Đi tìm chết.

Đáng tiếc sau đó cái gì cũng không còn, có lời nói như thế nào, người đáng hận cũng có chỗ đáng thương.

“Sau khi trải qua sống chết, tớ rất may mắn vì mình và a Tư còn có thể ở chung một chỗ.” Khóe môi Lương Chân Chân khe khẽ nhếch lên, điềm tĩnh lạnh nhạt.

“Chân phi, sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tam đãi *! Hiểu biết của cậu càng ngày càng cao.” Cát Xuyên nói khoa trương.

(*) Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi: Là câu nói của Lã Mông – Đại tướng Đông Ngô thời Tam Quốc. Có nghĩa kẻ sỹ ba ngày không gặp phải nhìn với ánh mắt khác (ý nói với kẻ sỹ thì trong ba ngày đã có nhiều thay đổi, nhiều tiến bộ rồi)

“Cậu đang khen hay chê tớ vậy?” Lương Chân Chân cười như không cười nhìn cô ấy.

“Đương nhiên là đang khen cậu! Chúng ta coi chuyện quá khứ không tốt như bị chó điên cắn một cái, cố gắng nhìn về phía trước, đầu tiên nói về thành tựu phụ nữ đã kết hôn, cậu có cảm nhận gì?”

“Bớt lắm mồm, mọi người tám lạng nửa cân, cậu đừng quên cậu cũng lĩnh giấy hôn thú rồi.”

“Thật đúng là, hai chúng ta đều bước một chân vào phần mộ, đồng cảm!” Cát Xuyên lần nữa nói hào phóng.

Lần này không chỉ làm Lương Chân Chân sặc, làm hại cô ho khan đỏ bừng cả mặt, ho đến sắp ói ra.

“Đợi chút, hiện tượng này của cậu... Sẽ không phải có chứ?” Cát Xuyên híp mắt.

“Có cái gì! Đều do cậu làm hại, hết chuyện cười để nói!” Lương Chân Chân ho đến buồn nôn.

“Cậu cũng đừng xử oan cho tớ, rõ ràng chính là người đàn ông nhà cậu làm hại.”

336. Chương 337: Mang Thai

Lời Cát Xuyên khiến ánh mắt Lương Chân Chân sáng lên, cảm xúc có kích động nho nhỏ, “Ý của cậu là, tớ mang thai?”

“Cô gái ngốc, chẳng lẽ cậu không biết có mang thai hay không?” Cát Xuyên quở trách.

Lúc này Lương Chân Chân mới cẩn thận nghĩ lại đã bao lâu mình không có kinh nguyệt rồi, kể từ khi cùng a Tư ra nước ngoài du lịch hưởng tuần trăng mật đến giờ, sắp hai tháng rồi, kinh nguyệt của cô không có, tính toán ngày, chẳng lẽ chính vào buổi tối ở biển Aegean đó?

Trên mặt không khỏi lướt qua thẹn thùng, nếu như cục cưng thật sự ở trong bụng cô rồi, ngày mai cô phải đi chùa Quang Linh làm lễ tạ thần mới được, bác sỹ nói cô thể chất kém, hơn nữa đã từng sinh non, tỷ lệ mang thai nhỏ hơn người bình thường, cho nên trong lòng vô cùng lo lắng, cảm giác ông trời trừng phạt cô.

“Sắp hai tháng không có chuyện tốt.” Giọng cô yếu ớt, lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Vậy chắc chắn không sai, bây giờ thời gian còn sớm, nếu không chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút, lấy bảo đảm chính xác?” Làm bạn gái thân thiết, Cát Xuyên đương nhiên biết trên người bạn tốt lqđ đã xảy ra chuyện gì và tình trạng thân thể của cô ấy, cho nên cô cũng biết có đứa bé không dễ.

“Ừ.” Lương Chân Chân gật đầu một cái, cô cũng vừa đúng có suy nghĩ này, chỉ có lời bác sỹ mới khiến cho cô yên tâm, cô không hy vọng đây chỉ là vui mừng vô ích.

Sau khi hai người trả tiền xong, lái xe tiểu Ngụy đưa bọn họ đi bệnh viện, chân hai người bước vào cửa chính bệnh viện, lái xe tiểu Ngụy lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Nam Cung Thần, báo cáo lại từ đầu đến cuối hành tung của hai cô.

Nam Cung Thần ở đầu điện thoại bên kia hơi kinh ngạc, thiếu phu nhân và Cát tiểu thư ngồi ở quán cà phê thật tốt chạy đến bệnh viện làm gì? Chuyện này phải lập tức báo cáo ngay cho cậu chủ mới được, tránh cho xảy ra điều gì không may.

Đằng Cận Tư vừa mới họp xong đã được Nam Cung Thần báo bà xã mình đi bệnh viện, ngạc nhiên ngẩng đầu, “Đi bệnh viện? Xảy ra chuyện gì chứ?”

“Theo tiểu Ngụy báo cáo, thiếu phu nhân và Cát tiểu thư ngồi trong quán cà phê hai tiếng, sau đó cùng nhau đi bệnh viện, nếu không, để tiểu Ngụy tới kiểm tra một chút?”

“Không cần, nai con không thích bị người theo dõi, để cho cậu ta canh giữ ngoài cửa bệnh viện là được.” Đằng Cận Tư hơi trầm ngâm, nếu không phải bây giờ công việc quán người, anh ước gì lúc này bay qua nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

“Cậu chủ yên tâm.” Nam Cung Thần lui ra ngoài.

Đằng Cận Tư chống cằm trầm nghĩ: Quý Phạm Tây đã khỏe mạnh xuất viện, nai con cũng không cần đi thăm bệnh nhân nào nằm viện rồi, có lẽ Cát Xuyên xảy ra chuyện gì, nai con đi cùng cô ấy?

Trong bệnh viện, khoa phụ sản.

Lương Chân Chân có cảm giác thần thổ, vẫn còn nhớ ba năm trước đây là Cát gia và Giai Ny đưa mình tới bệnh viện kiểm tra, bây giờ Giai Ny đi học, chỉ còn hai người cô và Cát gia.

“Tình trạng cơ thể tất cả bình thường, cục cưng trong bụng cũng rất khỏe mạnh.” Bác sỹ hiền từ nói.

“Tôi... Thật sự mang thai?” Trên mặt Lương Chân Chân tràn đầy hưng phấn và kích động.

“Ừ, sắp hai tháng rồi, trước mắt thai vững vàng, chỉ có điều cô cần chú ý thân thể thêm, như tình trạng cơ thể của cô, ba tháng đầu đặc biệt nguy hiểm, phải tránh chuyện phòng the...” Bác sỹ tận tình khuyên bảo dòng dài một đồng lớn, Lương Chân Chân nghe không lọt tai mấy câu, cô chỉ biết mình có cục cưng rồi, cô sắp làm mẹ!

“Cám ơn bác sỹ, tôi sẽ chú ý.”

Lúc đi tới cửa bệnh viện Lương Chân Chân vẫn hơi hoảng hốt, có cảm giác thần thờ, vẫn nắm chặt tay Cát Xuyên, “Cát gia, tớ sắp làm mẹ rồi!”

Cát Xuyên trợn trắng mắt, làm bộ không nói được gì với cậu, “Chị hai, cậu có thể bình tĩnh chút được không, có phải cậu định lớn tiếng thông báo với mọi người cậu có bé cưng không?”

“Ghét! Người ta vui mừng chứ sao!” Lương Chân Chân cười hì hì.

“Cậu...” Một chữ còn chưa nói xong Cát Xuyên đã cảm thấy cảm giác buồn nôn cuộn cuộn đến, nói thầm trong lòng: chẳng lẽ ăn phải đồ gì không nên ăn? Hay là trong bệnh viện có mùi gì khó ngửi?

Còn Lương Chân Chân giật mình nhìn cô ấy, giống như phát hiện ra vùng đất mới, “Wow! Cát gia! Sẽ không phải cũng mang bầu chứ?”

“Không thể nào! Chúng tớ vẫn làm rất tốt các biện pháp, hơn nữa tớ đã bàn luận xong với Triều Hàng, qua hai năm mới có em bé, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu là xây dựng sự nghiệp.” Giọng Cát Xuyên kiên quyết phủ định.

“Ồ thì... Phải hay không phải, chúng ta lại đi hỏi bác sỹ chẳng phải rõ ràng?” Tròng mắt đen trong suốt như nước của Lương Chân Chân chớp chớp, nhắc nhở cô ấy đi tìm thầy thuốc chứng nhận.

Cho dù Cát Xuyên không tình nguyện, cô cũng không thể không đi, mặc dù cô có làm các biện pháp, nhưng ai có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối chứ? Hơn nữa kinh nguyệt của cô đã lâu không tới gặp, chỉ có điều cô không chú ý đến mà thôi, hu hu...

Tài xế tiểu Ngụy ngồi ở trong xe từ xa đã thấy thiếu phu nhân và bạn của cô, thoát nhìn dường như thiếu phu nhân rất vui vẻ, sau đó bạn cô hơi không thoải mái, hai người lại quay trở vào trong bệnh viện.

Anh vội vã gửi tin nhắn báo cáo tình hình từ đầu đến cuối cho trợ lý Nam Cung, sau đó yên tĩnh chờ thiếu phu nhân từ trong bệnh viện ra ngoài lần nữa.

Đặng Cận Tư nhận được tin khi đang đang phê duyệt tài liệu, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Có phải Cát Xuyên đã kết hôn?”

Nam Cung Thần sững sờ trong lòng, “Hình như là thế.”

“Không phải ban đầu cậu nói muốn theo đuổi cô ấy sao? Sao lại không đuổi tới tay?” Đặng Cận Tư hỏi giống như không được lịch sự.

Nam Cung Thần chảy đầy mồ hôi lạnh, đang yên lành, sau cậu chủ lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này, “Chuyện này... Chuyện tình cảm phải hai bên tình nguyện mới được, tôi tình cảm nồng nàn đơn phương cũng không được!”

“Nói như vậy, cậu chính là thích người ta?”

-_-|||

Hoàn toàn oan uổng trần trụi! Anh nói thích người phụ nữ đã man Cát Xuyên khi nào chứ? Suy nghĩ của cậu chủ không khỏi quá phong phú?

“Cậu chủ, vậy tôi nói tôi thất tình được không?” Nam Cung Thần tỏ vẻ đau lòng khổ sở.

Tròng mắt đen của Đặng Cận Tư hờ hững liếc nhìn cậu ta, “Người ta đã kết hôn mấy tháng rồi, cậu mới biết thất tình, phản ứng của cậu cũng quá chậm chạp nhỉ?”

Thế này Nam Cung Thần mới ý thức được, cậu chủ lại có thể nói giỡn với anh, phát hiện này khiến cho anh lqđ vô cùng kích động, sau khi yêu Lương tiểu thư, tính tình cậu chủ đã thay đổi thật nhiều, không hề lạnh như băng, không hề không có sở thích, hoàn toàn thay da đổi thịt rồi!

“Vâng, phản ứng của tôi hơi muộn màng, nhưng có liên quan gì đến việc thiếu phu nhân đi bệnh viện?” Anh gần như mạo hiểm muốn chết mới dám nói ra câu tiếp theo.

“Tôi nói sao bây giờ cậu lại trở nên khô khan như vậy rồi hả? Còn chưa từng nghiêm chỉnh có bạn gái?” Đặng Cận Tư không vui nhún mày.

Nam Cung Thần thật sự cảm thấy có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, lúc nào thì cậu chủ lại quan tâm đến chuyện lớn của cuộc đời anh? Nhưng với tính tình của anh, thật sự không thích hợp cưới một người phụ nữ về nhà sống qua ngày, hơn nữa, anh cũng không may mắn như cậu chủ và bác sỹ Quan, đúng lúc tìm thấy một nửa trong định mệnh đã định trước của mình.

“Không có.” Anh lắc đầu.

“Từ khi cậu mười chín tuổi theo tôi cho đến giờ, cũng đã mười một năm rồi, mặc dù công việc quan trọng, nhưng chuyện lớn của cuộc đời phải suy tính kỹ, nếu cần, tôi sẽ để cho cậu nghỉ dài hạn, đừng để bản thân mình quá mệt mỏi.” Giọng Đổng Cận Tư rất nghiêm túc, mười một năm qua, hai người giống như chủ tớ lại như bạn bè, anh đã sớm không thể tách rời công việc và bạn hữu với Nam Cung, kể từ sau khi mình và Lê tử gặp được nửa kia của mình, anh lại cảm thấy Nam Cung cũng cần tìm một người.

“Cậu chủ... Cảm ơn cậu.” Nam Cung Thần nói từ đáy lòng.

Anh vẫn cảm thấy mình chính là trợ lý vạn năng, chỉ cần cậu chủ cần, cậu ấy hề kêu là tới, có thể thỏa sức chơi đùa, lại không thể nói chuyện tình cảm với bất kỳ ai, bởi vì anh không có tư cách, nhưng lời cậu chủ hôm nay, vô hình đã nâng vị trí của anh lên, cho anh biết anh không phải tồn tại cũng được mà không tồn tại cũng không sao, anh cũng cần một gia đình hạnh phúc.

“Được rồi, không có việc gì thì đi làm việc đi.”

Đột nhiên không khí ảm áp tới, ngược lại khiến cho Đổng Cận Tư hơi không quen, hôm nay quả thật anh có vẻ không bình thường, khụ...

Nam Cung Thần vui vẻ lui ra, lập tức lại khổ sở, một nửa kia của anh, rốt cuộc là ở đâu? ()

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Trên hành lang bệnh viện, hai người đẹp với hai phong cách khác nhau đi song song, một vui vẻ, một không vui.

“Cát gia, cậu không thích bé cưng sao? Sao lại than thở như vậy? Hai chúng ta cùng mang thai thật tốt!” Lương Chân Chân khó hiểu hỏi.

“Tớ chỉ cảm thấy quá ngoài ý muốn, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, hơn nữa tớ mới tốt nghiệp nửa năm! Không chỉ bước vào phần mộ hôn nhân, còn phải nâng cao bụng bự chờ sinh, hu hu... Cuộc sống tuyệt đẹp của tớ! Còn chưa bắt đầu đã không có!” Về mặt Cát Xuyên uất ức.

“Hả... Tớ cũng mới tốt nghiệp nửa năm! Vậy tớ hỏi cậu, kết hôn và sinh con là một bước trong kế hoạch cuộc sống sau này của cậu sao?”

“Ừ.” Cát Xuyên gật đầu.

“Chính là như vậy, bây giờ chẳng qua cậu chỉ thực hiện sớm kế hoạch một chút thôi, linh hoạt đổi một chút chẳng phải OK hả? Cha mẹ cậu và cha mẹ Đỗ Triều Hàng đều còn trẻ khỏe, tương lai khi đứa bé sinh ra có thể giao cho bọn họ trông nom, hai người muốn làm gì vẫn có thể làm, đi ra ngoài du lịch hay liêu mạng vì sự nghiệp vẫn có thể, đứa bé vô tội.” Lương Chân Chân kéo tay bạn tốt giảng đạo lý cho cô ấy.

“Chân phi, mặc dù cậu nói rất đúng, nhưng trong lòng tớ vẫn không nắm chắc.”

“Ồi... Không biết Cát gia không sợ trời không sợ đất dám làm dám chịu tớ quen trước đây đi đâu rồi?”

337. Chương 338: Sự Ấm Áp Quyên Rũ

“Tình huống không giống nhau có được không? Mang thai bé cưng liên quan đến chuyện lớn cả đời tớ, tớ phải suy nghĩ cẩn thận!” Cát Xuyên phiền não cau mày.

“Cát gia, cậu... Không phải cậu định bóp chết sinh mạng nhỏ bé của đứa nhỏ chứ?” Lương Chân Chân giật mình hồi ngược lại.

Cát Xuyên lườm cô, “Lộn xộn cái gì? Mặc dù bây giờ đứa bé chỉ là một viên thịt nhỏ, nhưng dù sao cũng là thịt trong bụng tớ! Tớ đương nhiên không thể bỏ được.”

“Nếu không bỏ được, vậy thì sinh ra thôi, vừa đúng lúc có bạn cùng.” Lương Chân Chân cười híp mắt sờ bụng mình, cảm giác mang thai cùng bạn tốt thật vui, không chỉ có thể làm bạn trong quá trình mang thai, bé cưng sinh ra cũng có bạn chơi, một công đôi việc!

“Hừ... Thì ra mục đích cuối cùng của cậu chính là cái này.” Cát Xuyên thở phò lườm bạn mình.

“Có bạn không được sao? Tớ tin nếu Giai Ny biết, nhất định sẽ tranh làm mẹ nuôi.” Cánh tay Lương Chân Chân khoác lên vai cô ấy, vui vẻ đi ra cửa bệnh viện.

“Được rồi, tối nay chúng ta kích thích cô ấy một chút, đoán chừng cô ấy sẽ giận đến dậm chân, không nhin được kích động sẽ bay từ Italy trở về rồi.”

Nói đến bạn tốt tha hương phương xa, hai người rất buồn ngủ, chuyện tình cảm là chuyện hại người rất nặng, Lương Chân Chân là người từng trải, hiểu sâu nỗi đau đón này, cũng may cô gắng gượng vượt qua, cũng đạt được hạnh phúc thuộc về mình.

Cho nên, cô thật lòng hy vọng Giai Ny cũng có thể chịu đựng khoảng thời gian gian nan này, thu hoạch chính là hạnh phúc.

“Cô ấy sẽ trở về, giống như tớ năm đó vậy.” Bờ môi Lương Chân Chân nâng lên thành nụ cười nhẹ, dưới ánh mặt trời soi sáng, chiếu ra một tia sáng chói mắt.

Cát Xuyên trầm mặc không nói, ba năm trước đây cô và Ngoa tử đã thấy vẻ khổ sở tịch mịch của Chân phi, để lại ấn tượng thật sâu trong lòng, bây giờ, Giai Ny cũng tương đương dẫm lên vết xe đổ, cô thật sự không biết nên nói gì cho phải, trong ba người, chỉ có chuyện tình cảm của cô thuận buồm xuôi gió, không phải trong quá trình chưa từng xảy ra cãi vã nho nhỏ, nhưng so với chuyện của Ngoa tử còn có Chân phi, những thứ đó chỉ là trò trẻ con.

“Hàng loạt chuyện chứng minh, chúng ta đều phải quý trọng hạnh phúc bây giờ, đi thôi, tớ tin tưởng Đỗ Triều Hàng nhà cậu khi nghe tin tức này sẽ rất vui vẻ.” Lương Chân Chân kéo tay bạn tốt đi xuống bậc thang.

“Ừ.” Cát Xuyên cầm lại tay bạn, trên mặt nở ra nụ cười tự tin trước sau như một, đúng vậy, thuận theo tự nhiên là được, có lẽ bé cưng sẽ mang đến vận mệnh hạnh phúc cho cô không chừng.

Buổi tối về đến nhà, Lương Chân Chân hơi đứng ngồi không yên, lúc thì đứng lên đi hai vòng, lúc lại nằm lăn qua lăn lại trên giường, lúc sau lại ngồi xuống không động đậy, sao cũng không bình tĩnh được.

Nghe thấy tiếng nắm cửa chuyển động, cô vội vã kéo chăn che kín, trong lòng nghĩ ngợi mở miệng như thế nào, đây là tin tức vô cùng tốt với bọn họ.

Đặng Cận Tư đi vào lập tức nhìn thấy người nào đó che kín giống như kén tằm, khóe môi khẽ cười, đi tới kéo đầu cô từ trong chăn ấm áp ra, cúi người hôn lên trán cô một cái, sau đó đi vào phòng tắm rửa.

Lương Chân Chân cắn ngón tay nghĩ lời dạo đầu, tin tức tốt muốn chia sẻ mà! Đoán chừng a Tư sẽ rất vui vẻ, trong đầu không tự chủ bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ vui mừng của anh, cho đến khi anh đi ra ngoài lúc nào cũng không biết, vẻ mặt vẫn ngây ngốc như trước, cười đến vô cùng... gì đó.

“Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Đặng Cận Tư chen vào gần bên người cô, trực tiếp vén chăn lên chui vào, ôm thân thể ấm áp của cô bắt đầu động tay động chân.

“Chờ một chút!” Giọng nói run run của Lương Chân Chân muốn ngăn cản anh, lại phát hiện tay anh đã đưa vào ranh giới quần lót của cô, bị sợ cô cuống quýt khép chân, rất không khéo kẹp ngón tay quỷ quái của người nào đó ở đó.

“Nai con, tối nay em... ướm rất nhanh.” Đặng Cận Tư cắn lỗ tai cô thở ra, ngón tay thô ráp càng dò sâu thêm, vân vân, lật khuấy, dứt khoát dạy dỗ Lương Chân Chân không chịu nổi miệng mở to thở dốc, tên bại

hoại này! Trở lại lập tức làm chuyện xấu với cô, vốn không nghe cô nói chuyện, oa ưm... Cô nóng quá, cảm giác trống rỗng trong cơ thể ngày càng mạnh...

Suy nghĩ càng ngày càng không chịu khống chế của bản thân, hoàn toàn đi theo điều khiển của anh, áo bị lột sạch rồi, cô còn ngây ngô, hai chân càng không kiềm chế được quần lên cái hông cường tráng của anh, mặc cho anh đốt từng ngọn lửa trên người mình, nhiều loạn khiến cho cô nóng ran khó chịu.

“Ưm...” Trong cổ họng cô không tự chủ bật ra tiếng rên nũng nịu, đột nhiên, cô nhớ tới mình còn có việc rất quan trọng cần nói với a Tư.

“A Tư...” Khi cô chuẩn bị mở miệng, chỗ âm u bị lấp đầy rồi, cô rên nhẹ lên một tiếng ôm sát người đàn ông, ghé vào lỗ tai anh thở dốc nói: “Nhẹ... một chút, đừng đụng hư... đứa nhỏ...”

Người đàn ông đang cố gắng gieo giống mất hồn trong nháy mắt, động tác đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía khuôn mặt cô vợ nhỏ tràn đầy tình dục, “Đứa nhỏ? Nai con... em mang thai?”

Khóe mắt đuôi mày Lương Chân Chân đều nhuộm lên một tầng hồng phấn phấp phới, ngược ngừng gật đầu một cái, “Ừ, chiều nay em đi bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói cục cưng rất khỏe mạnh.”

Trong lòng Đằng Cận Tư trào dâng vui mừng khó tả, thì ra nai con đi bệnh viện kiểm tra cái này, thật tốt quá!

“Bà xã, anh sắp làm cha?” Anh quả nhiên vui mừng quá mức, lời nói hơi không mạch lạc.

“Ừ, em cũng sắp làm mẹ.” Lương Chân Chân vui vẻ gật đầu.

“Bà xã, anh rất vui vẻ!” Đằng Cận Tư kích động muốn ôm cô lên, lại quên mất của anh vẫn còn nằm trong cơ thể cô chưa đi ra, bị anh làm như vậy, nó càng thêm to lớn rồi, đội lên khiến Lương Chân Chân hơi khó chịu, lo lắng uốn éo người.

“Ghét! Trở về làm chuyện xấu với người ta, cũng không cho người ta cơ hội nói.” Cô nũng nịu sáng giọng, giọng nói ngọt ngào khiến người ta thương yêu.

“Bà xã, đều do anh không tốt, bây giờ anh lập tức ra ngoài.” Bây giờ tất cả đều lấy đứa nhỏ làm trọng, anh quyết định hy sinh “Hạnh phúc” của mình.

Lương Chân Chân đột nhiên hơi không nhẫn tâm, nếu lúc này khiến nó ra ngoài có thể gây ảnh hưởng gì đến nó không? Gò má ửng hồng mím môi nhỏ giọng nói: “A Tư, anh... nhẹ một chút, đừng làm bé cưng bị thương là được.”

Những lời này chính là thuốc tiên cứu mạng với Đằng Cận Tư, vểnh môi cười đến vui vẻ, chống tay để cho mình không đè lên người phụ nữ dưới thân, động tác nhẹ nhàng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, anh hiểu rõ tình huống thân thể của nai con, tự nhiên không dám làm ẩu, chỉ có thể dụ dằng hết khả năng.

“Ừ...”

Bên ngoài, đêm lạnh, sương nặng;

Bên trong phòng, xuân tình, phấp phới.

Ngay cả trong không khí cũng phiêu đảng mùi vị mập mờ, nhiệt độ đột nhiên lên cao, trên người hai người cũng toát ra mồ hôi dày đặc, Lương Chân Chân hơi híp mắt nhìn người đàn ông đang nhấp nhô trên người cô, không nhịn được đưa tay vuốt ve chân mày thâm tình của anh, đây là người đàn ông của cô, là cha của con cô, thật tốt!

Bởi vì kiêng dè thân thể của nai con, sau khi xong chuyện Đằng Cận Tư ôm cô đi vào phòng tắm tắm rửa đơn giản một lần nữa, trở lại giường, giúp cô mặc xong áo ngủ, để ngăn ngừa mình “nổi lên thú tính” một lần nữa.

“Nai con, bác sỹ nói là con trai hay con gái?” Bàn tay Đằng Cận Tư vuốt ve bụng bà xã, vui sướng khó giấu trên mặt.

Lương Chân Chân nằm trên người anh nũng nịu trừng mắt liếc anh, “Bây giờ bệnh viện khôn g cho phép kiểm tra giới tính thai nhi.”

“Anh vẫn hy vọng là con gái, lớn lên giống em.”

“Vậy nếu là con trai thì sao?” Lương Chân Chân bĩu môi.

“Bà xã, chỉ cần em sinh, anh đều thích, sáng sớm ngày mai anh sẽ nói tin tức tốt này cho bà nội, bà cụ nhất định sẽ vô cùng vui mừng.”

“À còn có, bác sỹ nói ba tháng đầu tốt nhất ít... cái đó, sẽ không tốt cho cục cưng.” Lương Chân Chân chu miệng hồng nhỏ nhắn, trong tròng mắt đen chứa một vũng nước trong, vô tội nhìn người đàn ông mình yêu.

Yết hầu Đằng Cận Tư lặn hai cái, nai con tuyệt đối cố ý hành hạ anh, vừa mê hoặc anh, vừa nói không thể, xem ra có bé cưng không phải hoàn toàn khiến người ta vui mừng, nửa đầu vui mừng nửa sau buồn phiền.

“Vậy ba tháng sau?” Anh rất muốn biết đáp án.

“Ồ thì... khi đó bé cưng tương đối lớn, nhưng chỉ có thể... thỉnh thoảng, bụng lớn cũng không dễ dàng!” Về mặt Lương Chân Chân cũng sắp mắc cỡ đến chảy nước rồi.

“Vậy bây giờ bé cưng mấy tháng?”

“Sắp hai tháng rồi.”

Nói cách khác, anh ít nhất phải nhịn một tháng không đụng vào nai con, thật là hành hạ khổ sở, ngày ngày ngủ chung trên một giường, ngày ngày ôm nhuyển ngọc ôn hương * vào trong ngực, không thể đụng cũng không thể chạm, thật đau khổ!

(*) nhuyển ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

“Bà xã, hai tháng thật khó nhịn.” Anh than thở.

“Sai rồi, là mười tháng.” Lương Chân Chân hả hê sửa lời của anh.

“Cái gì? Mười tháng?” Đằng Cận Tư kinh hãi rồi.

“Đương nhiên rồi! Anh chưa từng nghe mười tháng mang thai sao? Bé cưng còn ngậy ngốc ở trong bụng mẹ mười tháng mới ra ngoài, nếu như trong thời gian này mình làm chuyện xấu trước mặt bé cưng, sẽ không tốt cho giáo dục bé cưng!”

“Bà xã, em vừa nói ba tháng đầu.” Giọng Đằng Cận Tư rất ảm ức.

“Đó là bác sỹ nói.”

“Bà xã, không bằng chúng ta bàn về phòng bé cưng một chút? Phòng khách sát vách đều là phòng trống, ngày mai anh sẽ phái người lắp đặt đồ dùng, em thích phong cách gì?”

“Ông xã, còn chưa biết giới tính đứa bé, có sớm quá không?”

338. Chương 339: Đi Dạo Cửa Hàng Mua Sắm Với Bà Xã

“Không còn sớm, không sớm chút nào, cái này gọi là làm xong trước chuẩn bị chu đáo.” Đằng Cận Tư nói nghiêm túc.

Lương Chân Chân cười cắn lên cằm anh một cái, cánh tay vòng qua hông anh, gương mặt dính lên lồng ngực ấm áp của anh, vẻ mặt thỏa mãn và hạnh phúc.

“Ông xã, anh thật tốt.” Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại ngọt ngào, chứa đầy dịu dàng.

“Ngaoan, ngủ thôi.” Đằng Cận Tư ôm chặt người trong ngực, bà xã chỉ dùng để yêu, cả đời này của anh, cũng chỉ yêu một người phụ nữ là cô. (dĩ nhiên không bao gồm con gái tương lai của anh, khái niệm không giống nhau.)

Cô lại ở trong lòng ngực anh nhích tới nhích lui, anh sợ mình sẽ thật sự không nhận được mà muốn cô, nhưng tình huống trước mắt không cho phép mình làm, trong bụng bà xã còn có một người, không thể công khai làm chuyện xấu! Quan trọng nhất là ba tháng đầu dễ bị sảy thai, anh cũng không dám mạo hiểm.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người nói tin tức tốt này cho Đàng lão phu nhân khi ngồi trên bàn cơm, đúng như hai người dự đoán, bà nội thật vui mừng, vô cùng vui mừng.

“Thật tốt quá! Ta có chất bảo bối tám tháng nữa sẽ ra đời, Hạ Đông, bắt đầu từ hôm nay cô đặc biệt phụ trách sinh hoạt hằng ngày cho thiếu phu nhân, dặn bảo phòng bếp ngày ngày thay đổi canh dinh dưỡng đa dạng hầm nhừ, chú ý phối hợp cân đối, phải nuôi Chân Chân đến trắng trẻo mập mạp mới được.” Lão phu nhân cười đến hiền lành, vui vẻ phát ra từ đáy lòng bà, mong chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có kết quả.

Lần này bà cũng không sợ đi đối mặt với liệt tổ liệt tông nhà họ Đàng rồi, thấy a Tư và Chân Chân hạnh phúc như vậy, bà cũng vui mừng.

“Bà nội, cháu không muốn thành người mập mạp.” Lương Chân Chân nũng nịu dẫu môi, mười phần đáng yêu.

“Xem đứa nhỏ này nói, bà nội đảm bảo với cháu, tạng người của cháu tuyệt đối không mập, hơn nữa, bây giờ không phải chỉ có mình cháu, đương nhiên phải ăn nhiều một chút mới tốt, như vậy đứa bé mới có thể khỏe mạnh lớn lên!” Đàng lão phu nhân ôn tồn khuyên nhủ.

“Khụ... Anh cảm thấy bà nội nói đúng, nai con, em quả thật quá gầy, mập mới tốt.” Đàng Cận Tư đầy thâm ý liếc nhìn bà xã ngồi bên cạnh, nói một lời công bằng.

Tay Lương Chân Chân giấu dưới bàn bấm mạnh một cái lên bắp đùi anh, trợn thối! Anh hy vọng em thành người mập mạp thật sao? Không muốn em ra ngoài gặp người khác rồi hả?

Xét thấy Đàng lão phu nhân làm chủ, chuyện này đã xác định rồi, mặc dù Lương Chân Chân tràn đầy không muốn, nhưng cũng hết cách rồi, ai bảo mình mang thai bé cưng đây? Bà nội xuống thánh chỉ cô cũng không dám không nghe theo!

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng sáu mươi tám tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Đàng Cận Tư đang phê duyệt công văn không ngẩng đầu lên hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Nam Cung Thần khôi phục ngạc nhiên rất nhanh, “Ba giờ bảy phút.”

“Lúc ba rưỡi nhắc nhở tôi.” Đàng Cận Tư vẫn không ngẩng đầu.

“Cậu chủ muốn đi họp sao?” Nam Cung Thần soát lại công việc đã sắp xếp hôm nay một lần, phát hiện ba rưỡi không có việc gì quan trọng.

“Đón nai con đi dạo cửa hàng mua sắm.” Đàng Cận Tư lạnh nhạt đáp khiến Nam Cung Thần hoảng sợ, không thể tin chân mày rung rung, đi dạo cửa hàng mua sắm? Trời ạ! Cậu chủ luôn luôn không dính khói bụi trần gian lại sẽ đi dạo cửa hàng, biến chuyển này cũng quá lớn rồi! Nói ra đoán chừng không ai tin, OMG!

Vừa đến ba rưỡi, Đàng Cận Tư không chút do dự đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài cửa, dặn dò Nam Cung Thần mấy câu rồi vào thang máy.

Nhìn bóng lưng cậu chủ biến mất, Nam Cung Thần nhíu mày như có điều suy nghĩ, hơn nửa năm qua, biến hóa của cậu chủ có thể nói là “Nghiêng trời lệch đất”, khiến cho người ta không còn cảm giác lạnh như băng không hợp tình người, vẻ mặt nhẹ nhàng phong phú nhiều hơn về tức giận, có rất nhiều nhân viên trong công ty cũng phát hiện, ríu rít thấp hương bái Phật hy vọng tâm tình của tổng giám đốc có thể kéo dài thêm.

Lời nói đón bà xã đi dạo cửa hàng mua sắm nói ra có thứ tự như vậy, xem ra cậu chủ đã thay đổi từ trong ra ngoài, gắng sức làm rồi, đáng giá ăn mừng!

Tại sao lại hẹn lúc ba rưỡi đây?

Đó là bởi vì sau khi Lương Chân Chân ăn cơm trưa xong cũng đã mười hai giờ rồi, đi dạo vườn hoa nửa tiếng với Hạ Đông, dưới ánh nắng ấm áp chiếu rọi, đã buồn ngủ rất nhanh, vì vậy, một giấc ngủ này thẳng tới ba giờ chiều.

Bên trong chiếc Cayenne phiên bản dài màu đen, Lương Chân Chân vùi trong ngực ông xã ai oán: “Hu hu... Em đã biến thành heo, ngày ngày ăn ngủ, ngủ rồi ăn, chuyện gì cũng không cần quan tâm không cần để ý, ở nhà nhàm chán muốn chết, ông xã, em thật sự muốn ra ngoài đi làm, nếu không cục cưng còn chưa ra, em đã buồn bực trước thành hồng rồi.”

“Ngoan, lúc nhàm chán anh có thể cùng em, còn có Cát Xuyên, không phải cô ấy cũng mang thai sao? Hai người tụi em có thể ngồi một chỗ tâm sự, không phải rất tốt sao?” Đằng Cận Tư dịu dàng an ủi.

“Cô ấy còn làm việc! Chỉ chủ nhật mới có thời gian, hơn nữa, em cũng không thể cả ngày kiếm cô ấy chơi, cô ấy cũng có mấy chuyện riêng! Ừm... Bây giờ mới hai tháng, còn tám tháng nữa muốn em sống sao! Anh sờ xem, thịt béo ngang hông đã nhiều thêm.”

Lương Chân Chân dẫu môi kéo tay ông xã đặt lên eo mình, để cho anh cảm nhận chỗ đó của mình thành đồng thịt béo, khuôn mặt nhỏ nhắn rất ai oán.

“Đâu có béo tốt? Bây giờ sờ cảm giác vô cùng tốt, trước kia quá gầy, tất cả đều là xương.” Đằng Cận Tư nói lời thật lòng Lương Chân Chân không thích nghe, phụ nữ đều thích chững chạc, ước gì vóc người mình thon thả, béo lên là đại kỵ!

“Hừ! Cũng biết lừa phỉnh người ta! Đâu có người đàn ông nào thích người mập.”

“Bà xã, chỉ cần là em, dù như thế nào anh cũng thích, bây giờ bé cưng đang lớn, không để cho bé ăn đủ sao có thể khỏe mạnh lớn lên chứ?”

“Người ta không nói không ăn, chẳng qua cảm thấy ở nhà quá nhàm chán! Cứ tiếp tục lâu dài như vậy, cũng không tốt cho bé cưng!” Lương Chân Chân ngọt ngào làm nũng.

“Nếu không, ban ngày em cùng anh đến công ty?” Đằng Cận Tư hơi trầm ngâm, cảm thấy lời bà xã rất có lý, ngày ngày ở nhà dưỡng thai quả thật không phải kế hoạch lâu dài, thời gian tám tháng, đúng là khó lòng chịu đựng.

“Hả? Cùng anh đến công ty? Em có thể làm gì chứ?” Lương Chân Chân kinh ngạc mở to mắt.

“Muốn làm gì cũng được.”

“Em học tin tức, không hiểu những thứ kia trên thương trường, chẳng lẽ để em làm nhân viên phục vụ ở khách sạn Đế Hào tư?”

Đằng Cận Tư cứng chiều véo mặt cô, “Bé ngốc! Sao anh lại cam lòng để cho em làm nhân viên phục vụ?”

“Hi hi... Chẳng lẽ là thư ký?” Lương Chân Chân ngoẹo đầu cười vui vẻ.

“Nếu như em đồng ý, điều này cũng có thể xem là một ý kiến hay.” Đằng Cận Tư mỉm cười.

“Không thích! Người ta không phải học làm thư ký, em muốn đi tòa soạn làm biên tập.”

“Không được, anh không yên lòng.”

“Em cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, có gì không yên lòng chứ? Cùng lắm thì em đến tòa soạn của Cát gia nộp đơn, làm bạn một chỗ với cô ấy, có được không?” Tròng mắt đen ngập nước của Lương Chân Chân lấp lánh ánh sáng.

“Không được, anh còn sợ sẽ lo lắng, chỉ có thể để em bên người mới an toàn nhất.” Đằng Cận Tư khẳng khái giữ ý kiến, trải qua vụ bắt cóc lần trước, anh đã tăng cường đề phòng.

Lương Chân Chân không thuyết phục được anh, đành phải đồng ý, “Được rồi, xem như nể mặt cục cưng, em sẽ thỏa hiệp một lần, nhưng anh phải đồng ý, chờ sau khi sinh bé cưng xong, anh không thể can thiệp em ra ngoài tự do làm việc.”

“Ừ, không thành vấn đề.” Đàng Cận Tư đồng ý rất sẵn khoái, trước mắt bà xã đại nhân là lớn nhất, chuyện sau này nói sau, bây giờ ai nói được chính xác?

Nghe thấy anh đã đồng ý, trong lòng Lương Chân Chân vui vẻ, ôm mặt anh “Chụt” cái rất vang dội, “Ông xã, từ ngày mai cho đến ngày bé cưng ra đời, em đến công ty anh làm thư ký riêng, chỉ có điều anh phải tìm người dạy em mới được.”

“Được, để Nam Cung tìm người dạy em.”

“Sao không để cho anh ấy tự mình dạy em?”

“Bởi vì việc của cậu ta rất nhiều, không giúp được.”

“VẬY... VẬY nếu em đi, có thể có ảnh hưởng không tốt không?” Đây mới là điều cô lo lắng nhất.

“Ngoan, em không cần lo lắng những thứ này.” Đàng Cận Tư vuốt ve mái tóc ngắn xù của cô, bên môi tràn ngập nụ cười cưng chiều.

Đầu Lương Chân Chân chui vào trong ngực anh, cũng đúng, có một ông xã vạn năng chỗ tốt chính là anh có thể vì mình giải quyết tất cả các nguy cơ, mình chỉ cần ngoan ngoãn hưởng thụ là được.

Trong cửa hàng, hành động của Đàng Cận Tư không thể gọi là “mua”, phải gọi là “Càn quét”, anh mặc kệ quần áo con trai hay con gái, đồ dùng hằng ngày của đứa bé hay đồ chơi, tất cả toàn bộ túi xách, Lương Chân Chân ở bên cạnh chỉ có thể giương mắt nhìn, chuyện này... Cũng quá kinh khủng rồi!

Thừa lúc nhân viên phục vụ không để ý, cô kéo ống tay áo ông xã, “Có phải mua quá nhiều không, mặc không hết làm thế nào? Hơn nữa, còn chưa biết là con trai hay con gái?”

“Không sao, chúng ta không thiếu tiền.”

O()o Đầu Lương Chân Chân đầy vạch đen, có tiền cũng không thể hoang phí như vậy! Như vậy có thể thấy, a Tư là một tên phá của điển hình, chuyến đi hôm nay, ít nhất mười vạn đã đi ra ngoài, chỉ sợ đồ mua phải dùng xe tải kéo về.

“Ông xã, em đói bụng rồi, chúng ta dừng mua nữa, đi ăn cơm có được không?” Cô chỉ có thể dùng cách này để ngăn cản anh.

“Được.” Đàng Cận Tư thấy đồ đều đã mua đầy đủ hết, liền ôm cô đi về phía thang máy, khoe mắt vừa đúng lúc nhìn thấy một tiệm “Đồ lót nữ” ở khúc quanh.

339. Chương 340: Gặp Người Quen

“Bà xã, anh nhớ em có vài món đồ lót đã bị anh làm hư.”

Đàng Cận Tư dán vào lỗ tai cô nói nhỏ, hơi thở nóng bỏng phun dày đặc bên tai cô, hơi ngứa, rất tức giận liếc nhìn anh, gần như cắn răng nghiêng lợi trả lời: “Anh định làm gì?”

“Thưởng cho em!” Đàng Cận Tư nói như chuyện đương nhiên.

“Ai muốn anh đền chứ?” Lương Chân Chân hầm hừ phồng má, anh không biết xấu hổ mà nói thông dong bình tĩnh như vậy, mỗi lần kêu anh dừng thô lỗ như vậy mà không nghe, cũng phá hư vài món! Còn đều là đồ cô rất thích đấy!

Cũng không biết hôm nay anh điên khùng gì, điên cuồng mua một đống đồ con nít, còn kéo cô đi mua... đồ lót, thật sự càng ngày càng tệ rồi! ()

“Bảo bối, bất kỳ chỗ nào trên người em đều đã bị anh nhìn rồi, không phải chỉ là mấy món đồ lót thôi sao? ... Xấu hổ?” Đàng Cận Tư hạ thấp giọng nói nhỏ bên tai cô, chọc cho đỏ bừng cả mặt, xấu hổ hất tay anh ra.

“Mua thì mua, có gì đặc biệt hơn người!” Lương Chân Chân oán trách lườm anh, thu hồi thẹn thùng tổng lòng, a Tư nói cũng có chút đạo lý, mỗi một chỗ trên người mình đều bị anh nhìn hết trơn rồi, hơn nữa mỗi lần quần áo trên người đều do anh cởi giúp mình, mắc cỡ ngượng ngùng ngược lại có vẻ làm kiêu.

“Bà xã, chậm thôi, kéo ngã.” Đẳng Cận Tư nhìn dáng vẻ xông thẳng tới trước cửa cô, trong lòng không nhịn được toát mồ hôi đầm đề vì cô, như vậy giống người có thai sao?

Lương Chân Chân đi thẳng tới một cửa hàng bán đồ lót nhìn có vẻ rất sang trọng, phụ nữ sao? Đường nhiên muốn tốt với chính mình một chút, nhất là đồ lót, phải mua đồ tốt đấy!

Nhân viên phục vụ nhìn dáng vẻ hai người, liền biết hôm nay gặp được khách hàng lớn, nở nụ cười vui vẻ nghênh đón, “Tiểu thư, chào cô, cần tôi giới thiệu cho cô một chút không?”

“Không cần, tôi xem trước một chút rồi nói.” Lương Chân Chân từ chối nhã nhặn, cô phiền nhất là lúc mua đồ có người ở bên cạnh nói lung tung, nhiễu loạn suy nghĩ của cô.

Đẳng Cận Tư biết cô xấu hổ, không đi theo cô cùng chọn lựa, đôi tay nhẹ nhàng đút vào trong túi quần tây, ánh mắt lequydon đuổi theo bóng lưng của cô, khóe môi hơi nhếch lên, quyến rũ khiến đám nhân viên nữ phục vụ ở bên cạnh bắn tim tung tóe, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai mấy câu.

“Wa! Đây chính là cao phú suất trong truyền thuyết!”

“Không chỉ đẹp trai, khí thế còn cường đại, anh tuấn cao lớn, có vẻ thành thực! Hoàn toàn là hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng tôi!”

“Thoạt nhìn người phụ nữ kia cũng bình thường! Sao lại câu được người đàn ông có tiền như vậy? Ông trời quá không công bằng! Một chút cũng không ưu ái tôi.”

“Thôi đi! Xã hội bây giờ chẳng phải như vậy, công tử nhà có tiền đều thích đồ mới mẻ, thay phụ nữ còn chăm chỉ hơn thay áo, hôm nay mang người này, ngày mai sẽ dẫn theo người khác đó.” Một giọng nữ ép thật thấp, người ngoài gần như không nghe được.

Mặc dù Lương Chân Chân không nghe được họ nói gì, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được mấy cô ấy đang bàn luận về cô và ông xã đẹp trai khiến người ta cũng phải đổ kị, không riêng gì nhân viên phục vụ trong tiệm đưa mắt ngừng trên người anh, ngay cả khách hàng vào mua đồ cũng đưa ánh mắt nóng bỏng về phía anh, giống như anh chính là siêu sao trời sinh, cho dù đi hướng nào cũng đều nổi bật nhất.

Khụ... Xem ra sau này không thể dẫn theo anh ấy đi ra nơi công cộng rồi, làm không tốt sẽ gây loạn, quá nguy hiểm!

Cô vừa chọn vừa nghĩ, không đề phòng anh đột nhiên đi tới phía sau mình, “Đang suy nghĩ gì đấy? Còn chưa chọn được?”

Khi cô đang do dự không quyết, ngón tay Đẳng Cận Tư nhặt bộ đồ lót màu đen viền tơ lên, “Anh cảm thấy món này rất tốt, rất giống bộ em mặc khuya hôm trước.”

“Nào có, món đồ của em bảo thủ hơn nó nhiều.” Trên mặt Lương Chân Chân dần dần ửng đỏ, quần áo trong này cũng quá gợi cảm xinh đẹp rồi, chỉ nhìn cũng sẽ khiến người ta mơ tưởng viễn vông.

“Thật sao? Nếu không giống nhau, vậy mua cái này thôi.” Khóe miệng Đẳng Cận Tư chứa ý cười xấu xa, bảo nhân viên phục vụ bọc nó lại.

Nhân viên phục vụ trong tiệm lập tức ân cần đi tới, khen tặng: “Tiên sinh, ánh mắt của ngài thật tốt, bộ đồ lót này là style mới trong tiệm chúng tôi, vô cùng tôn lên dáng ngực...”

Lương Chân Chân mắt tự nhiên “khụ” một tiếng, bây giờ nhân viên phục vụ đều cởi mở như vậy sao? Lời gì cũng nói với đàn ông? Còn thao thao bất tuyệt như thế, nhiệt tình như lửa, thật giống như quên mất rằng người mặc chân chính là ai.

“Cô rất không chuyên nghiệp.” Đẳng Cận Tư đột nhiên cau mày, giọng nói lạnh lẽo nhạt nhẽo.

“Hả?” Nữ nhân viên phục vụ rõ ràng ngắc ngẫn cả người, lời còn chưa nói xong đã mắc kẹt rồi, kinh ngạc nhìn về phía anh.

“Người mua đồ lót là tôi, nhưng người mặc, là bà xã tôi.” Đàng Cận Tư nói từng câu từng chữ, chữ nào cũng là châu ngọc.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, mấy người vừa bàn luận rồi rít lập tức trợn tròn mắt, trong lòng đồng thời suy nghĩ dđlqd một vấn đề: cái gì? Bà xã? Sao lại là bà xã chứ? Rõ ràng nên là bạn gái?

“Phi...” Lương Chân Chân không nhịn được vui vẻ, bây giờ cô mới phát hiện a Tư có mặt dí dỏm ngầm, nét mặt mê trai của mấy cô gái này lộ ra thật đúng là đặc sắc, khiến cho người ta rất muốn ôm bụng cười lăn lộn!

“Tiên sinh, thật xin lỗi, tôi...” Nữ nhân viên phục vụ bị anh nói mặt đỏ tới mang tai, ngay cả nên đi đâu cũng không biết.

Đàng Cận Tư lười hỏi đến cô ta, ôm eo bà xã đi về phía khác, tiếp tục chọn lựa, chủ cửa hàng thừa dịp người khác không chú ý trợn mắt lườm nữ nhân viên phục vụ kia, sau đó cười híp mắt đi về phía hai người bọn họ.

“Tiên sinh, tiểu thư, vô cùng xin lỗi, nữ nhân viên phục vụ kia mới tới, hơi không hiểu chuyện, hy vọng hai người thông cảm nhiều.”

Đàng Cận Tư coi như không nghe thấy lời cô ta nói, còn Lương Chân Chân hơi không đành lòng, quay đầu lại cười cười với cô ta, “Không có việc gì.”

Cửa hàng trưởng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, xem ra quan hệ hai người không giống bình thường, coi như không phải vợ chồng thật, cũng tuyệt đối không phải là quan hệ nam nữ bình thường, hơn nữa người đàn ông này vô cùng quen mặt, giống như cô đã từng nhìn thấy anh trong ti vi và hình trên tạp chí.

Trời ạ! Anh... Anh ta không phải là Đàng Cận Tư chủ tịch tập đoàn Đế Hào tư huyền náo xôn xao thời gian trước hay sao? Người thực đẹp trai hơn trên hình nhiều, xem ra cũng không lạnh lùng vô tình như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh anh ta chính là Lương Chân Chân – vị hôn thê mà anh ta đã tuyên bố với đại chúng?

“Em cảm thấy cái này cũng không tệ lắm.” Lương Chân Chân cầm một chiếc áo lót màu xanh đen lên, kiểu dáng rất đặc biệt, gần như là cô liếc mắt một cái đã chọn trúng.

“Tiểu thư, nếu như cô thích có thể mặc thử, bên kia có phòng thử quần áo, tôi dẫn cô qua.” Thái độ của cửa hàng trưởng lập tức không ít ân cần, bởi vì cô biết đây là khách hàng lớn hiếm có, cho nên nhất định phải nắm chặt lấy.

Lương Chân Chân theo lời cô ta đi qua đó, lúc này cửa phòng thử quần áo mở ra, đi ra là một nam một nữ, rõ ràng là Tống Tử Quân và Lâm Tịnh, cô hoàn toàn kinh ngạc rồi, hai người bọn họ... Ở chung một chỗ?

“Chân Chân...” Lâm Tịnh đẩy cửa ra đã thấy Lương Chân Chân, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng, vừa rồi cô không cài được dây đẳng sau, vốn định để nhân viên phục vụ giúp mình, kết quả không ngờ Tống sư huynh tiến vào.

“Tĩnh Tịnh, đã lâu không gặp.” Lương Chân Chân cũng ngây ngẩn cả người trong chốc lát, sao cũng không thể ngờ gặp được đồng nghiệp ở đài truyền hình, càng không nghĩ tới sau khi mình rời đi, tiểu Tịnh lại có thể ở chung một chỗ với tên Tống Tử Quân khốn kiếp kia!

Tống Tử Quân có thâm ý khác liếc nhìn Lương Chân Chân, mấy tháng không gặp, sắc mặt cô ấy hồng hào rất nhiều, còn giống như hơi lên cân, không cần nghĩ cũng biết là do ảnh hưởng của tên đàn ông Đàng Cận Tư kia, xem ra, cô ấy sống rất tốt.

“Gặp mặt đồng nghiệp cũ, phóng viên Lương không chào hỏi sao?” Sắc mặt anh ta như bình thường, nhưng thật ra trong lòng chất chứa cảm xúc mệnh mông.

“Tôi hy vọng trưởng ban Tống có thể đối xử tốt với tiểu Tịnh, cô ấy là cô gái tốt, không giống mấy người phụ nữ anh đùa giỡn trước kia.” Lương Chân Chân lạnh lùng nói, cô thật sự không có cảm tình tốt với người đàn ông có vẻ ngoài quang minh chính trực này.

Đằng Cận Tư ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt giữa luồng không khí của ba người bọn họ, không khó nhìn ra, nai con rất ghét người đàn ông họ Tống đó, mà dường như người đàn ông đó có tình cảm khác thường với nai con, mặc dù anh ta che giấu rất tốt, nhưng đều là đàn ông, anh cảm thấy được, cho nên, trong lòng anh cực kỳ khó chịu!

Lại có người đàn ông dám mơ ước đến người phụ nữ của Đằng Cận Tư anh, đúng là không muốn sống!

Lâm Tịnh nghe thấy Lương Chân Chân nói chuyện vì mình, trong lòng chảy qua một dòng ấm áp, ngược mắt sợ hãi liếc nhìn Tống sư huynh ngọc thụ lâm phong, rốt cuộc cảm tình của anh ấy với mình có phải thật lòng không? Mình như con thiêu thân lao đầu vào lửa yêu anh ấy, rốt cuộc là đúng hay sai? Có lúc, ngay cả chính cô cũng mê man.

Đi tới bước này, cô đã tự lạc mất mình, ở trước mặt tình yêu, cô càng ngày càng trở nên hèn mọn, càng ngày càng không thấy rõ mình, mỗi khi giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, cô đều lặp đi lặp lại tự hỏi lòng mình: Tôi là ai? Làm như vậy có đáng giá không?

“Phóng viên Lương đây là đang dạy dỗ tôi sao?” Tống Tử Quân nhíu mày.

“Trưởng ban Tống nhạy cảm quá, anh không đáng giá!” Lương Chân Chân phản kích không chút khách khí, sau đó cất bước vào phòng thử quần áo.

“Bà xã tôi nói rất đúng, cậu đúng là không đáng giá.” Đằng Cận Tư khinh miệt bĩu môi, trong tròng mắt đen tràn đầy mỉa mai và lạnh lẽo.

Tống Tử Quân giận đến gân xanh nổi lên, nhưng ở trước mặt Đằng Cận Tư anh chỉ là một trưởng ban nhỏ, hoàn toàn không có khả năng so sánh, chỉ có thể nhịn giọng điệu kia ở trong lòng.

340. Chương 341: Trêu Chọc Lòng Người

Lâm Tịnh thấy ý khiêu khích trong mắt hai người bọn họ càng ngày càng đậm, chỉ sợ xảy ra chuyện, liền lôi kéo ống tay áo của Tống Tử Quân, “Tử Quân, tôi mua xong rồi, chúng ta đi trước thôi.”

Tống Tử Quân chính là thiếu một cái bậc thang như vậy, tình cảnh như thế, đương nhiên anh muốn thuận thang mà xuống, hừ hừ lỗ mũi, tức giận quay đầu đi, hoàn toàn không để ý tới Lâm Tịnh ở bên cạnh, trong lòng đang suy nghĩ một vấn đề: Đằng Cận Tư gọi Lương Chân Chân là “Bà xã”, chẳng lẽ bọn họ thật sự có quan hệ là vị hôn thê vị hôn phu của nhau? Anh không thể tin được, Lương Chân Chân cũng không phải là cái loại đẹp đến chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, sao có thể mê hoặc Đằng Cận Tư đến xoay vòng vòng đây?

Nhìn bóng lưng của Tống Tử Quân, trong lòng Lâm Tịnh khổ sở, tình yêu thật sự mang đến cho người ta rất nhiều khổ sở, trước kia cô chỉ là một người thầm mến, hy vọng xa vời cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, rất hư ảo, cho nên cô có cuộc sống của mình, bạn bè của mình, nhưng khi nguyện vọng chân chính được thực hiện, cô mới phát hiện, mình rơi vào trong ngõ cụt, tất cả xoay quanh người đàn ông này, vì anh, mình bỏ qua rất nhiều, dần dần xa cách với bạn bè đồng nghiệp, ngay cả tính tình cũng trở nên đa sầu đa cảm, không bao giờ trở lại một Lâm Tịnh không buồn không lo như trước nữa rồi.

Chỉ cần là phụ nữ, gặp phải cảnh tượng như thế này, trong lòng cũng sẽ khó chịu, giống như một con rối bị vứt bỏ, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của cô, muốn đi thì đi, muốn tới thì tới, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng cho cô.

“Làm phiền anh nói với Chân Chân một tiếng, tôi đi trước.” Cô gượng cười nói với Đằng Cận Tư, mặc dù mới vừa rồi Chân Chân giúp cô trút giận, nhưng lại chọc cho Tử Quân không vui, sau khi anh trở về nhất định sẽ hành hạ cô gấp đôi, người chịu khổ vẫn là mình.

Thấy Chân Chân hạnh phúc như vậy, Đằng thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy chính miệng thừa nhận cô là bà xã của anh, trong mắt thủy chung chỉ có một mình cô ấy, sự cưng chiều và thương yêu này khiến cho cô ghen

ty, tại sao mình không được hạnh phúc như vậy?

Mà cô ấy, thật sự rất may mắn, có một người cha giàu có như vậy, còn có một người đàn ông thương yêu cô, mới vừa hưởng tuần trăng mật rồi nước ngoài về, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, làm một người phụ nữ, cô đã ở trong đám mây hạnh phúc rồi.

Mình và cô, hoàn toàn là hai thái cực trái ngược nhau, sau này không nên gặp nhau thì tốt hơn, hạnh phúc của cô ấy chỉ làm nổi bật thêm cái bất hạnh của cô, chỉ làm cô thêm đau xót.

Sau khi nói xong cô liền đuổi theo người đàn ông càng đi càng xa, từ khi biết anh, cô vẫn chưa từng ngừng đuổi theo bước chân của anh, ròng rã năm năm rồi, đến tột cùng cô dựa vào gì mà chống đỡ đến bây giờ đây?

Sau khi Lương Chân Chân đi ra từ phòng thử quần áo, liền phát hiện Tống Tử Quân và Lâm Tịnh đã đi rồi, chép miệng hỏi, “Đi rồi sao?”

“Ừ, vừa không?” Đằng Cận Tư đi tới ôm hông của cô, chuyện mới vừa rồi không thích hợp nói ở chỗ này, vẫn nên đợi quay về rồi nói.

“Vừa, lấy cái này đi.” Lương Chân Chân mua đồ rất quả quyết, nhìn trúng liền xuống tay, không chút do dự.

“Bà xã, anh cảm thấy cái màu đen đỏ không tệ, nếu không, thử một chút?” Đằng Cận Tư khê nhượng máy, quỵn rũ lòng người.

Quản lý nghe xong lời này, lập tức cầm nội y tới, không ngừng đưa cho Lương Chân Chân, trong lòng ước gì cô mua nhiều thêm nữa, tăng lượng tiêu thụ, tiền lương của cô cũng sẽ cao hơn, tỉ lệ thuận.

“Ừm. Ghét!” Mặc dù trong miệng Lương Chân Chân nói ghét, nhưng ông xã thích, cô vẫn cầm vào thử.

Vì vậy, dưới sự giục dâ của ông xã, cô lập tức mặc thử năm cái, quản lý cười đến trên mặt muốn nở hoa rồi, hôm nay gặp được khách quý rồi!

Lúc tính tiền, đột nhiên quản lý cười híp mắt nói: “Tiên sinh, tiểu thư, tiệm chúng tôi mới nhập về một nội y sexy, vô cùng thích hợp cho vợ chồng sử dụng, không biết hai vị có hứng thú xem thử hay không?”

“Không có.”

“Có.”

Hai người cùng trả lời, có điều một bên từ chối, một bên đồng ý, trên mặt Đằng Cận Tư viết ba chữ to “thấy hứng thú”, khóe môi càng cong lên, nội y sexy? Nghe thật có ý tứ.

Lương Chân Chân xấu hổ đưa tay nhéo anh, “Không cần! Nhiều đây là đủ rồi.”

Cô dĩ nhiên biết nội y sexy, chính là loại rất ít vải, thậm chí có thể sử dụng từ ít đến đáng thương để hình dung, mỗi lần nhìn cô đều đỏ mặt tới mang tai, quá hấp dẫn!

Quản lý không biết nên sao làm sao, ánh mắt như cầu cứu nhìn về phía Đằng Cận Tư, cô biết đại đa số đàn ông đều sẽ thích phụ nữ của mình ăn mặc hấp dẫn mê người, cho nên cô mới cố ý nói một câu như vậy.

Đằng Cận Tư không để ý tới sự kháng nghị của bà xã, ý bảo quản lý đưa cho anh nhìn, khi nhìn thấy đồ thật thì nụ cười trên môi anh càng ngày càng tà mị, trong đầu không tự chủ được xoay quanh bộ dáng nai con mặc nó vào, chỉ tưởng tượng thôi anh đã cảm thấy bụng dưới dâng lên một trận nóng ran quen thuộc, cũng không biết là ai thiết kế loại nội y sexy này, thật đúng là. vật phẩm chuẩn bị cho vợ chồng, rất có tình thú!

“Bà xã, mặc vào thử một chút?” Anh nhỏ giọng nói bên tai cô.

“Không!” Lương Chân Chân rất quả quyết từ chối, đại sắc lang! Bộ nội y đó hoàn toàn hây như voan mỏng, chỉ có thể che được bộ phận trọng yếu, quá hở hang ! Cô mới không thềm mặc!

“Bà xã, anh muốn nhìn em mặc.” Anh tiếp tục quyến rũ cô, cầm lấy áo lót từ trong tay người bán hàng, ôm cô đi tới phòng thử quần áo.

Lương Chân Chân tránh thoát cánh tay của anh, vẻ mặt nhàn nhạt liếc anh một cái, Hừ! Trúng thối! Cô không mặc!

“Bà xã, em không cảm thấy rất đẹp sao?”

“Khó coi!”

“Nai con, bà xã ngoan.” Anh trực tiếp ôm cô vào phòng thử quần áo, bật hơi ở bên tai cô, trêu chọc cô.

() nói không mặc là không mặc!

Lúc cô suy nghĩ không được bị mê hoặc bởi mỹ nam kế của anh thì nút áo lót phía sau bị mở ra, ngay sau đó bộ ngực mềm mại rơi vào tay giặc, cô tức giận đánh anh, “Làm gì vậy! Nơi này lúc nào cũng có thể có người đi vào!”

“Yên tâm, họ không dám vào.”

“Khốn kiếp! Không cho phép động dục lung tung, bảo bảo trong bụng vẫn còn đang nhìn chúng ta.” Lương Chân Chân chỉ có thể đem con ra làm tấm bia.

“Bà xã, mặc vào có được hay không?”

“Người ta sắp bụng bự rồi, mua về cũng không dùng được!”

“Không sao, chờ em sinh con xong mới mặc.”

“Vậy thì chờ sinh con xong mới mua.” Lương Chân Chân suy nghĩ trước tiên phải dụ dỗ anh, sau này không bao giờ đi mua nội y với anh nữa, không chịu nổi.

“Không được! Hôm nay phải mua hết.” Đằng Cận Tư cũng không phải là người dễ gạt, anh là một thương nhân khôn khéo! Sao lại không nhìn ra cô gái nhỏ trong ngực đang có ý đồ gì.

Dưới sự tấn công nửa cưỡng chế nửa dụ dỗ của anh, Lương Chân Chân đầu hàng, chỉ có thể thay, nhưng phía dưới cô kiên quyết không chịu thay, vải vóc thật quá ít ỏi, cô không muốn khơi lên mãnh thú trong người A Tư, huống chi trong bụng của cô còn có con, thiên thời địa lợi nhân hòa đều không có!

“Đây là quần lót sao?” Ngón tay của Đằng Cận Tư khơi một cái quần voan mỏng viền tơ màu đen trong suốt lên, mặt trên còn có dây, chẳng lẽ có thể trực tiếp buộc vào rồi cởi ra, tiện lợi như vậy?

“Biết rõ còn hỏi.” Linh Chân xấu hổ giành lại chiếc quần lót mỏng manh từ trong tay anh, bỏ vào trong hộp, cô không có cách nào tưởng tượng mình mặc nó vào sẽ có dáng vẻ gì, thật xấu hổ.

“Tiện lợi như vậy, đương nhiên là phải mua.”

Đằng Cận Tư cười đến không có ý tốt, nửa híп tròng mắt đen khó nén ngọn lửa đang cháy hừng hực bên trong, cánh tay dài ôm Lương Chân Chân vào trong lòng, hơi thở gấp gáp nhìn cô, “Bà xã, nhất định em mặc rất đẹp.”

“Đại sắc lang!” Lương Chân Chân vừa then vừa đâm anh, tên bại hoại này! Thật biết trêu chọc cô.

“Ng Sloan, trước hết mặc quần áo vào, bằng không, anh.” Giọng nói của Đằng Cận Tư càng ngày càng khàn, mê hoặc lòng người.

Dĩ nhiên Lương Chân Chân biết anh muốn nói gì, vội vàng mặc quần áo, mở cửa phòng thử quần áo ra đi ra ngoài, hai tai đỏ bừng, một bộ dáng xinh đẹp động lòng người.

Cho đến khi thanh toán xong rồi đi, gương mặt của cô vẫn đỏ, mặc cho ông xã nắm tay đi tới thang máy, mà cả đám nhân viên phục vụ sau lưng cô cũng nhìn cô với ánh mắt ước ao ghen tị, quá hạnh phúc! Cho dù chỉ là sự tốt đẹp ngắn ngủi, họ cũng nguyện ý làm cô bé lọ lem một lần.

“Mấy người nhận ra không? Người đàn ông kia chính là Đằng thiếu gia!” Giáp vô cùng kích động.

“Cái ánh mắt hấp dẫn chết người, khi giơ tay nhắc chân đều mang khí thế cường đại, đáng vẻ tươi cười quyến rũ, đã ăn mòn trái tim của tôi, em yêu anh!” Ất tự mình say mê nói.

“Trước kia tôi vẫn cảm thấy trưởng ban Tổng rất tuần tú, nhưng hôm nay vừa so sánh, mới phát hiện anh liền nghiêng một cái dựa rách tảo, hoàn toàn không thể so với Đằng thiếu gia, đúng là một cái trên trời một cái dưới đất, trái tim của tôi! Tan nát dưới đất.” Bình cảm khái nói.

“Thật vậy ư? Thật là tức chết! Nói tới cô gái vừa rồi, rốt cuộc cô ta có cái gì tốt? Tại sao được Đằng thiếu gia cưng chiều! Tôi ghen tỵ.” Về mặt của Đinh rất tức giận.

“Tất cả đều im lặng cho tôi! Đứng ở đằng kia nói chuyện là có thể lãnh tiền lương phải hay không? Mấy người cũng không phải là bạch phú mỹ, còn mong mỗi gặp được một soái ca nhất kiến chung tình sao! Tất cả đều tỉnh lại giùm tôi! Đi làm việc!” Quản lý hung dữ rống một tiếng, mấy nhân viên phục vụ lập tức giải tán.

341. Chương 342 : Ngụy Cơ Tiềm Ẩn

Từ lúc đi ra đến khi ngồi trong xe, khóe miệng của Lương Chân Chân vẫn mang ý ngọt ngào xấu hổ, ôm cánh tay Đằng Cận Tư đầu tựa vào trên vai anh, rất hạnh phúc.

“Bà xã, hai người vừa rồi là đồng nghiệp của em ở đài truyền hình sao?”

“Ừ, Tịnh tử và em được tuyển chung vào, còn Tống Tử Quân là trưởng ban kênh tin tức ở Đài Truyền Hình, cũng là học trưởng ở đại học của Tịnh tử, cô ấy thăm mền anh ta gần năm năm rồi, đến đài truyền hình làm việc cũng vì anh ta, mặc dù em không biết sao bọn họ đi chung với nhau, nhưng em không cảm thấy cô ấy vui vẻ, ngược lại mang đầy tâm sự, em đoán. Tống Tử Quân không đối xử tốt với cô ấy.” Lương Chân Chân nói xong lòng đầy cảm phẫn.

“Với trực giác của đàn ông, anh cảm thấy Tống Tử Quân có ý. với em.” Đằng Cận Tư ý vị sâu xa nói.

“Chắc chắn. Hình như em ngửi thấy mùi chua.” Lương Chân Chân khoa trương hít hà, cười vui vẻ.

Trên trán Đằng Cận Tư chảy đầy vạch đen, ngay sau đó khôi phục lại sự tự nhiên, “Bà xã của anh đương nhiên không cho phép người đàn ông khác mơ tưởng, một ánh mắt cũng không được!”

Lương Chân Chân cười híp mắt ôm cánh tay của anh, giọng nói ngọt ngào dịu dàng, “Ông xã, lúc nãy trong cửa hàng, nhiều cô gái say mê anh như vậy, muốn ăn giấm chua thì em còn nhiều hơn anh, nhưng em biết anh sẽ không thích mấy cô ấy, bởi vì anh chỉ thích một mình em, giống như em chỉ thích một mình anh vậy.”

Lời nói này đã tác động đến người nghe! Sự không vui trong lòng Đằng Cận Tư lập tức tan thành mây khói, nai con nói đúng, hai người bọn họ đã sớm nhận định nhau, không xa không rời, hoàn toàn không thể thay lòng, một đời một kiếp, gắn bó bên nhau.

“Ừ, anh chỉ thích một mình nai con.” Anh dịu dàng nhìn cô.

“Cả đời này nai con cũng chỉ yêu một mình A Tư.” Lương Chân Chân hất cằm lên hôn môi anh một cái, dí dỏm đáng yêu.

“Sau này em ít tiếp xúc với hai người bọn họ thì hơn, nhất là cái tên họ Tống đó, anh sợ hấn ta gây bất lợi cho em.” Đằng Cận Tư bình tĩnh dặn dò, mặc dù nhìn bên ngoài người đàn ông kia rất đàng hoàng, nhưng trên thực tế thì như thế nào, không ai nói chắc được, cho dù là ai thì trong lòng cũng có một mặt xấu xa, một khi bị kích thích ra, sẽ sinh ra uy lực không tưởng tượng được.

Anh không dám để cho nai con mạo hiểm, cô quá đơn thuần thiện lương, dễ dàng tin tưởng người khác.

“Em vốn rất ghét cái tên họ Tống đó, hôm nay hoàn toàn là vì bất bình thay Tịnh tử, về sau chắc chắn em sẽ không có bất kì liên quan gì tới anh ta.” Lương Chân Chân biết A Tư là vì muốn tốt cho mình, thật ra

thì cô không có thiện cảm với Tống Tử Quân, cứ có cảm giác con người anh ta là lạ, cũng không xem trọng Tịnh tử.

“Ừ, việc của người khác em đừng quan tâm nhiều như vậy, thuận theo tự nhiên đi.” Trong lòng Đằng Cận Tư không muốn nai con xen vào, nhưng cô là một người trọng tình cảm, mình cũng không thể nói nhiều.

Nhưng anh sẽ cho người để ý Tống Tử Quân, để ngừa xảy ra chuyện không đáng một lần nữa.

“Ừm, biết rồi.” Lương Chân Chân mềm nhũn dựa vào người ông xã, trong lòng ngọt ngào, có anh ở đây, cái gì mình cũng không sợ, về phần Tịnh tử, cô chỉ có thể cầu nguyện cô ấy có được hạnh phúc.

Trước cửa trung tâm thương mại, có hai người nhìn chằm chằm chiếc Cayenne màu đen rời đi, ai cũng có tâm tư riêng.

“Mẹ! Con nhớ ra rồi, không trách được nhìn hai bóng lưng quen thuộc như vậy, thì ra là đôi nam nữ trẻ tuổi định thuê phòng của chúng ta ở Thụy Sĩ.” Cô gái nói chuyện khoảng hai mươi tuổi, một đầu tóc xoăn dài đến eo, ăn mặc rất thời trang.

“Tiểu Nghiên, con. Xác định không nhìn lầm chứ?” Một vị phu nhân khoảng năm mươi tuổi không thể tin hỏi, giọng nói hơi run rẩy.

Rất dễ nhận thấy, hai người này, chính là mới từ Thụy Sĩ trở về nước Kiều Tuyết Nghiên cùng Thẩm Ý Linh, lần này trở về, hai mẹ con không chỉ vì chơi, còn vì việc học của Kiều Tuyết Nghiên, cô đã thành công xin vào đại học F, phải ở đây học hai năm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Kiều Tuyết Nghiên hơi khó hiểu đối với câu hỏi của mẹ.

“Không có việc gì, mẹ chỉ cảm thấy cái thế giới này rất nhỏ, không ngờ bọn họ cũng là người ở thành phố C, chúng ta vừa trở về nước ngày hôm sau đã gặp được bọn họ.” Thẩm Ý Linh liền tranh thủ sự ngưỡng mộ của mình để che giấu quá khứ.

Lần trước ở Thụy Sĩ, bà chỉ nhìn thấy một bóng người mơ hồ ở xa, hơn nữa bà hoàn toàn không suy nghĩ tới chuyện kia, trên đời sao có chuyện trùng hợp như vậy đây? Huống chi đã trôi qua ba mươi năm, bà cũng không thể bảo đảm mình có thể gặp lại con trai lần nữa, còn có thể nhận ra nó hay không.

Vậy mà, mặt mũi của người kia, thật sự không thể không khiến bà hoài nghi, quá giống với chồng trước của bà, còn có hành động che chở cô gái bên cạnh nó khiến bà kinh hãi, nhớ năm đó, Đằng Diệu Bắc không có đối xử với mình như vậy, nó.

“Con cũng thấy vậy, nhưng con chỉ biết bọn họ họ gì, ngay cả số điện thoại cũng không biết, đừng nói chi là nhà bọn họ ở đâu, đi làm ở đâu, haizzz. Thật tiếc mà!” Kiều Tuyết Nghiên thở dài.

“Con biết bọn họ họ gì?” Tiến một bước để xác nhận suy đoán trong lòng mình, Thẩm Ý Linh làm bộ vô tình hỏi.

“Đúng vậy! Nam họ Đằng, nữ họ Lương.”

Quả nhiên! Trong lòng Thẩm Ý Linh “Lộp bộp”, sao lại trùng hợp như thế, xem ra lần trước chắc nó đã nhận ra mình, cho nên mới quyết tuyệt rời đi như vậy, nhất định trong lòng nó. hận mình.

Thoáng một cái đã ba mươi năm trôi qua, vậy mà nó có thể nhận ra mình sao?

“Mẹ, không phải mẹ nói muốn đi dạo sao? Tại sao lại ngăn người vậy?” Kiều Tuyết Nghiên nghi ngờ, mẹ làm sao vậy? Bắt đầu từ lúc vừa rồi thấy Đằng đại ca và chị Lương, vẫn luôn nghĩ đến, chẳng lẽ mẹ quen biết hai người họ?

Không! Sẽ không! Nếu như biết, lần trước ở Thụy Sĩ nên nhận ra, sẽ không chờ đến bây giờ.

“Có thể là ba mươi năm rồi chưa quay về, gặp vài người cứ có cảm giác quen mặt, đi thôi, chúng ta đi vào dạo chút, ở đây càng lúc càng phồn hoa.” Thẩm Ý Linh cười ha hả che lấp.

Có một số việc bà không định nói cho con gái biết, cuộc sống trước kia đã không còn liên quan đến bà, thấy con trai sống tốt, cô đã thấy mãn nguyện, không muốn làm phiền nó, cũng không muốn bị làm phiền, cứ như vậy đi!

Quên quá khứ, đối với ai cũng tốt.

Đằng trạch, bên trong phòng ăn.

Trên bàn cơm to bày đầy nhiều loại món ăn như vậy, phối hợp dinh dưỡng đầy đủ.

Lương Chân Chân nhìn chén cơm chất đầy một đồng thức ăn thì khóc không ra nước mắt, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ông xã, kết quả anh quyết định không thêm nhìn, xem ra muốn cô ăn hết tất cả!

Ăn thì có thể, nhưng có chuyện phải nói trước.

“Bà nội, mỗi ngày cháu ở nhà rất buồn, từ ngày mai trở đi, cháu quyết định đi làm ở chỗ A Tư, làm thư ký miễn phí cho anh ấy, hì hì.” Cô cười hì hì nói.

“Làm thư ký? Đây không phải là ý kiến cùi bắp do thằng nhóc thúi kia nghĩ ra chứ?” Đằng lão phu nhân liếc về phía cháu trai.

Đằng Cận Tư rất oan uổng, rõ ràng chính là nai con tự mình nói ra.

“Không phải vậy đâu! Bà nội, là ý kiến của cháu, bây giờ đứa bé mới hai tháng, còn tám tháng nữa mới sinh ra, ngày nào cũng ở nhà chắc cháu nổi mốc mắt, đi ra ngoài làm việc A Tư sẽ không yên tâm, cho nên, ý kiến đó vẹn cả đôi bên!” Lương Chân Chân liền vội vàng giải thích.

“Ừ, được rồi, có điều cháu phải ăn trưa ở nhà, đồ ăn bên ngoài không có dinh dưỡng.” Đây là nhượng bộ cuối cùng của Đằng lão phu nhân.

“Ừm. Cháu nghe lời bà nội.” Lương Chân Chân suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể như vậy, buổi sáng ngủ nướng, cho tới trưa, sau khi ăn cơm, tài xế tiểu Ngụy sẽ đưa cô đến công ty, thật tốt!

“Ngoan, ăn nhiều một chút.” Đằng lão phu nhân cười đến hòa ái dễ gần.

Lấy được câu trả lời hài lòng, Lương Chân Chân liền cầm đũa lên, mới vừa gấp một đồng thịt kho chuẩn bị bỏ vào trong miệng, kết quả một trận buồn nôn, cô vội vã để đũa xuống xông vào phòng vệ sinh, nôn vào bồn cầu, rất khó chịu, nhưng lại không nôn ra cái gì.

“Nai con.” Đằng Cận Tư nhìn thấy bà xã không thoải mái, vội vàng đứng dậy đi theo, thấy cô khổ sở nôn ọe, có chút không biết làm sao.

“Sao vậy? Không thoải mái sao? Muốn đi bệnh viện hay không?” Anh dịu dàng vỗ lưng của cô.

“Huhu. Thật khó chịu.” Lương Chân Chân mím môi khóc lóc kể lể.

“Chân Chân à! Khá hơn chút nào chưa? Bà bảo bác sĩ đến khám cho cháu.” Đằng lão phu nhân đứng ở trước cửa lo lắng hỏi, dặn dò Hạ Đông gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân, bảo ông ta lập tức tới đây.

Mười phút sau, trên ghế sa lon trong phòng khách, Lương Chân Chân yếu đuối dựa vào người Đằng Cận Tư, vươn cánh tay cho bác sĩ khám bệnh.

”Lão phu nhân, thiếu phu nhân không có gì đáng ngại, đây là phản ứng rất bình thường, rất nhiều phụ nữ mang thai đều xuất hiện tình huống như thế, ăn cái gì nôn cái đó, thậm chí vừa ngửi thấy mùi thức ăn đã muốn nôn.

“Nếu nói như vậy, chẳng phải là nai con không thể ăn cơm rồi, sao cô ấy chịu được? Đứa nhỏ trong bụng làm thế nào?” Đằng Cận Tư lo lắng hỏi.

“Đằng thiếu gia, cái này ngài không cần lo lắng, hiện tượng này không kéo dài lâu, không ảnh hưởng lớn đối với thai nhi, có điều trong khoảng thời gian này, thiếu phu nhân phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, không thể quá mệt nhọc.”

342. Chương 343: Bà Xã, Em Thật Thành Thật

Editor: ChiMy

“Còn nữa, không nên ăn nhiều thức ăn mặn, nên ăn nhiều trái cây và thức ăn thanh đạm, tóm lại phải cố chịu chút.” Cuối cùng bác sĩ Đinh bổ sung.

“Ừ, còn cần phải chú ý gì nữa không?” Đặng Cận Tư chau mày.

“Đề nghị mỗi sáng sớm hoặc là gần tối nên đi bộ ở gần nhà, thỉnh thoảng ra ngoài giải buồn, đi lại giúp thúc đẩy quá trình tuần hoàn máu, đối với người mẹ hoặc đứa con đều tốt.”

“Cám ơn bác sĩ.” Lương Chân Chân ôn tồn nói.

“Thiếu phu nhân khách sáo, đây là chuyện Đinh mỗ nên làm, nếu có chỗ nào không thoải mái, thiếu phu nhân có thể trực tiếp tìm tôi.” Bác sĩ Đinh thu thập hòm thuốc xong, liền đi, ông ở gần nơi này, đi một chút liền đến nơi.

Trở về phòng, Lương Chân Chân vẫn còn bủn rủn, không còn sức, quả nhiên mang thai thật khổ, không phải vấn đề này chính là vấn đề, chán ốm!

Lúc Đặng Cận Tư ở trong phòng tắm, cô nhảm chán gọi điện thoại cho Cát Xuyên, trao đổi một số chuyện với cô ấy.

“Cát gia, bạn đang làm gì vậy?”

Chơi trò chơi.

Cô nghe bên kia điện thoại truyền đến âm thanh gõ bàn phím, âm thanh thật đúng là không nhỏ, không khỏi trêu ghẹo nói: “Đỗ Tri Hàng nhà bạn cho bạn chơi trò chơi trên máy tính sao? Không phải nói phóng xạ rất lớn, không tốt cho con sao? Lúc đi làm cần sử dụng máy vi tính thì cũng thôi đi, tan việc còn như vậy?”

khụ. Gần đây mình nghiện một cái game online, trong đó giết người rất dã, vừa đúng lúc có thể trút hết sự bức tức trong cuộc sống vào thế giới ảo trên mạng, bạn thấy mình thông minh không! Đường như Cát Xuyên rất hả hê.

“Chị hai, bây giờ bạn không chỉ có một mình, trong bụng còn có em bé, bạn sẽ dạy hư nó, từ nhỏ đã không lo học, nếu tương lai nghiện game đều là do bạn dạy, hơn nữa, phóng xạ đó! Không tốt đối với sự phát triển của em bé!”

Lương Chân Chân khuyên nhủ tận tình, trước kia lúc ở kí túc xá cũng đâu thấy cô chơi trò chơi! Sao bây giờ lại nghiện rồi ?

Chồng mình mua cho mình đồ chống phóng xạ tốt nhất, chẳng phải do chán sao! Hơn nữa, hiện tại cũng không thể. “này nọ í ề ề ề” “này nọ í ề ề ề” rồi, đương nhiên phải tìm chuyện khác để làm! Cát Xuyên cười đến rất mặt mũi.

“Phốc! Chẳng lẽ trước kia tối nào hai người cũng ở trong phòng làm Cái đó sao? Không làm cái khác à?” Lương Chân Chân rất bất đắc dĩ.

Nói ra thì, Đỗ Tri Hàng muốn mình ở nhà, bạn nghĩ xem, không khí trong quán bar và KTV rất ngột ngạt! Khắp nơi đầy mùi rượu cùng mùi thuốc lá, không có lợi đối với sự phát triển của em bé.

“Trừ chuyện đó ra, bạn có thể để cho anh ấy đưa bạn ra ngoài tản bộ mà! Ngày ngày ngồi ở nhà ai chịu nổi?”

Đương nhiên có tản bộ rồi, cơm nước xong đi ngay, sau khi trở về trừ xem ti vi chơi trò chơi thì không còn chuyện gì để làm nữa! Tối ngày hôm qua, mình nằm ở trên giường ngắm lại cuộc sống trong 24 năm qua một lần, phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. Cát Xuyên nói.

“Vấn đề gì?” Lương Chân Chân tò mò.

Người sống thật không có ý nghĩa. Một hồi lâu, đột nhiên Cát Xuyên nói ra một câu như vậy.

“Phốc! Mình nói này Cát đại gia! Chắc là bạn đã mắc hội chứng buồn bực trước khi sinh? Suốt ngày suy nghĩ linh tinh? Chỉ chớp mắt bạn đã sắp đến ranh giới tuổi hai mươi lăm rồi, cưới cũng cưới rồi, con cũng có, gia đình rất hạnh phúc, ông xã bạn rất thương bạn...bạn nói xem bạn còn thiếu gì đây?” Lương Chân Chân sắp bị cô tức chết, dồn dập nói.

Trời ơi! Chân phi bạn đừng kích động! Người ta chỉ cảm khái vài câu, cảm thấy ngày nào cũng lặp đi lặp lại, không có ý nghĩa gì, suy nghĩ sâu, mới ra một cái kết luận như vậy, bình thường mình đâu suy nghĩ nông cạn như vậy, không giống những người giác ngộ cuộc đời, mình vẫn làm một công dân nhỏ không buồn không lo thì tốt hơn, ngày ngày vui vẻ.

Cát Xuyên liền tranh thủ bổ sung rõ ràng ý của mình, chỉ sợ bạn tốt nhất kích động ảnh hưởng tới em bé, người đàn ông của cô khẳng định sẽ không buông tha mình.

“Mình cảm thấy ý nghĩa của cuộc sống là sống vui vẻ mỗi ngày, thoải mái, đương nhiên quan trọng nhất, xem như là một quá trình rèn luyện, mặc kệ là khó khăn hay thất bại, vui vẻ hay hạnh phúc, đều là những gia vị không thể thiếu trong cuộc đời chúng ta, có một câu nói rất hay, sống ở đâu thì ở yên đấy, đồng nghĩa, chúng ta đã đến cuộc đời này rồi, nên sống thật khỏe mạnh, thật vui vẻ.” Lương Chân Chân chỉ sợ bạn tốt suy nghĩ tiêu cực. Nghiêm túc khai sáng cho cô.

Một lúc lâu, bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười to.

ha ha. Chân phi, bây giờ mình rất hoài nghi bạn có phải là một nhà triết học hay không, nói một đồng đạo lý, yên tâm đi! Mình không sao, mình chỉ cảm thấy buồn chán thôi, nói chuyện phiếm với bạn, hàn huyên một chút về lý tưởng cuộc sống chỉ là để giải buồn thôi!

“Hừ! Mình còn tưởng bạn bị cái gì kích thích ! Không có việc gì là tốt, đúng rồi, bạn mang thai có phản ứng nghiêm trọng không? Có ăn cái gì cũng muốn ói hay không?”

Không có! Mình không có phản ứng gì, hơn nữa đặc biệt tham ăn, bây giờ một ngày ăn ít nhất bốn bữa, buổi tối không ăn khuya sẽ đói bụng đến không ngủ được, xem ra trước khi em bé ra đời, mình đã mập ú, đến lúc đó khẳng định không nhận ra mình.

Cát Xuyên rất buồn, tại sao khẩu vị của cô lại tốt như vậy chứ? Ăn được, ngủ ngon, theo lời nói của Đỗ Tri Hàng: đó chính là một con heo nhỏ không buồn không lo.

Mỗi lần nghe nói như thế, cô đều sẽ hung hăng nhào qua, đè anh dưới cơ thể rồi giầy xéo, nháo qua nhào lại, hai người liền không nhận được động tĩnh rồi, ma sát dễ dàng sinh ra sự cố, đây là đạo lý không đổi.

“Bạn có thể đừng kích thích mình hay không, mình với bạn hoàn toàn là hai thái cực, vừa ngửi thấy mùi thức ăn, mình đã buồn nôn, chớ nói chi là ăn, nhìn một tô cháo gà và thịt kho cũng không được ăn ***, thỉnh thoảng ăn chút rau cải và trái cây còn được, những món khác thật sự không có khẩu vị, bạn nói xem sao hai chúng ta lại khác biệt lớn như vậy?”

Lương Chân Chân rất khó hiểu, trong lòng không thoải mái, sao cô lại khổ như vậy đây? Mặc dù không muốn trở thành bà mập, nhưng cũng không cần vừa ngửi thấy mùi thức ăn đã muốn nôn chứ! Huhu.

Trên đời này có nhiều loại người, thật đúng là không sai, vậy bạn làm sao đây? Đi khám bác sĩ chưa? Có nặng lắm không?

“Bác sĩ nói không có việc gì, đây là phản ứng tự nhiên, haizzz. Mang thai là chuyện khổ sở.”

đó là đương nhiên! Mười tháng hoài thai không dễ dàng! Sinh con như đi qua một vòng quỷ môn quan, thật may là bây giờ y học phát triển, nếu không mình sợ chết mất.

“Không nói nữa, điện thoại di động cũng có phóng xạ rất lớn, bạn đừng chơi trò chơi nữa, nghỉ ngơi sớm một chút.”

ừ, ngủ ngon, ngày mai chúng ta cùng nhau đi lm khám thai.

“Được, có gì hẹn thời gian cụ thể.”

Cúp điện thoại xong, bàn tay của Lương Chân Chân chậm rãi chuyển qua bụng của mình, nơi này có một sinh mệnh nhỏ, thật thần kỳ, còn tám tháng nữa, nó sẽ ra đời.

Cửa phòng tắm mở ra, gần như Đổng Cận Tư chỉ quần một cái khăn tắm ở bên hông, tóc còn ướt, nước chảy dọc theo cái trán, gương mặt, cằm, chảy đến trên lồng ngực to lớn của anh, dọc theo màu da lúa mạch, từ từ.

Ánh mắt của Lương Chân Chân trợn trắng rồi, trong con ngươi long lánh dâng một sắc thái “Tình dục”.

Đổng Cận Tư thấy bà xã đắm đuối nhìn mình chằm chằm như vậy, trong lòng khỏi phải nói vui mừng biết bao nhiêu rồi, đây là cảm giác tự hào của một người đàn ông, anh tà mị đến gần cô.

“Bà xã, có phải cơ thể của anh rất đẹp hay không?”

“Ừ.” Lương Chân Chân liên tục không ngừng gật đầu, vóc người của A Tư rất đẹp, mỗi lần sờ đều có cảm giác đặc biệt, còn rắn chắc hơn so với những người mẫu nam trên tạp chí, thoát nhìn liền có một loại. . . .

“Bà xã ngoan, em thật thành thật.” Nụ cười trên môi Đổng Cận Tư càng ngày càng sâu, cúi đầu khẽ chạm vào môi cô, sau đó đi sang một bên lấy khăn lông trên kệ lau tóc, động tác và ánh mắt kia. Cực kỳ mê người.

Sau khi Lương Chân Chân bị anh hôn lập tức tỉnh lại, thật xấu hổ! Càng ngày cô càng tệ rồi, hể một chút là sẽ suy nghĩ tới phương diện kia.

“Em giúp anh.” Cô đứng lên chuẩn bị giúp anh lau tóc, đều do ánh mắt của anh quá câu người rồi, mình không chịu nổi, cho nên vẫn không nhìn thì tốt hơn.

“Được!” Đổng Cận Tư nhếch môi, đưa khăn lông cho cô.

“Ông xã, vừa rồi em mới gọi điện thoại cho Cát gia, cô ấy nói khẩu vị của cô ấy đặc biệt tốt, không có chút phản ứng nào, em thật hâm mộ!”

Nếu như nói tới chuyện lau tóc, với quan hệ của hai người, còn ở gần như vậy, rất dễ dàng lau súng cướp cò, cho nên biện pháp tốt nhất chính là tìm đề tài để tán gẫu, như vậy sẽ giảm bớt nguy hiểm.

“Ng Sloan, bác sĩ Đinh thời gian sẽ không kéo dài, em muốn ăn cái gì hãy nói với anh, dù là gì, cũng không thành vấn đề.” Đổng Cận Tư dụ dỗ an ủi bà xã.

“Ừm. Ông xã, vậy khi nào chúng ta cử hành hôn lễ đây? Chưa tới hai tháng, bụng sẽ lớn, đến lúc đó. Sẽ bị người khác chê cười.” Lương Chân Chân bĩu môi, biểu hiện rõ thái độ.

Đổng Cận Tư kéo tay cô, giọng nói dụ dỗ trầm thấp, “Bảo bối, chuyện hôn lễ anh đã chuẩn bị.”

343. Chương 344: Cố Ý Làm Chuyện Xấu Với Anh?

Lương Chân Chân ngạc nhiên ngẩng đầu, con ngươi sáng ngời, có mừng rỡ, có cảm động, còn có tình yêu nồng đậm, cánh tay ôm chặt cổ của Đổng Cận Tư, “Ông xã, anh bắt đầu chuẩn bị khi nào? Sao em không biết?”

“Bí mật.” Khóe môi của Đổng Cận Tư nhếch lên thành một đường cong thần bí, cố ý thừa nước đục thả câu không nói cho cô biết.

“Không sao! Nói em biết đi mà!” Lương Chân Chân làm nũng, giọng nói ngọt ngào, ngọt đến xương người cũng tê dại.

Đằng Cận Tư mặc cho cô làm nũng như thế nào cũng không chịu nói, về hôn lễ, anh đã sớm nghĩ xong, cho cô một bất ngờ, một mình anh đã chuẩn bị tất cả, nai con chỉ cần làm cô dâu và làm mẹ được rồi, anh sẽ cho cô một hôn lễ thể kỷ trọn đời khó quên.

“Ngoan, đi ngủ.” Anh dịu dàng dụ dỗ nói.

“Ông xã, người ta tò mò. . . .” Lương Chân Chân mềm mại nói, có thể nói trong lòng tất cả phụ nữ đều mong đợi một hôn lễ như vậy, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ, cả đời chỉ có một lần như vậy, đương nhiên có thể mơ mộng.

“Đến thời gian thích hợp đương nhiên sẽ nói cho em biết, không còn sớm, nên đi ngủ.” Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân đi lên trên giường.

“Đáng ghét!” Lương Chân Chân bắt mãi lâu bầu một câu, há mồm cắn một cái trên ngực anh, Đằng Cận Tư cũng không ngăn cản cô, mặc cho cô chơi ở nơi đó, bỗng nhiên cô thật có vẻ vẫn đang chơi, một lát gặm gặm nơi này, một lát cắn cắn chỗ kia, còn ngậm chầm đỏ trước ngực anh, mắt to vô tội nhìn anh, so với ánh mắt quyến rũ còn khiến anh thêm ngứa ngáy.

“Đừng quậy, ngủ.” Trong giọng nói của Đằng Cận Tư lộ ra chút bất đắc dĩ, nai con thật là càng lúc càng biết chơi xấu, nếu không phải cố kỵ cô đang có thai, anh đã sớm đè cô ngã xuống, phải để cho cô khóc cầu xin tha thứ mới thôi, nhưng bây giờ cô không chỉ có một mình, trong bụng còn mang con gái của anh, chuyện phòng the sẽ gặp nguy hiểm, điều này anh đã hỏi Lê tử qua rồi.

Cho nên, anh chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lương Chân Chân thấy ánh mắt của anh u ám, lộ ra sắc thái tình dục quen thuộc, liền biết mình chơi đùa hơi quá rồi, thật may là giờ phút này trong bụng cô có bảo hộ giá, bằng không chỉ có thể khóc cầu xin tha thứ.

Ý thức được nguy hiểm, cô liền hí hục bò xuống từ trên người anh, lưu loát lặn đến một bên, lấy chân đạp cả người kín mít, chỉ lộ ra một đầu nhỏ, mắt cười híp lại thành trăng non lưỡi liềm.

Đằng Cận Tư thấy cô cười liền biết cô cố ý, khóe miệng cười xấu xa, “Cố ý làm chuyện xấu với anh? Hả?”

“Không có! Em thề, người ta vốn cũng muốn. . . . Cái kia, chẳng phải là nghĩ đến em bé trong bụng sao!” Lương Chân Chân bao bọc mình như tắm, cười đến hơi có ý lấy lòng.

Cô bé hự, bây giờ biết dung đứa bé tới uy hiếp anh, còn nói không phải cố ý, nhìn cô cười đến như vậy thì biết rõ nhất định là cô cố ý, có điều, anh rất thích nai con như vậy, cũng nguyện ý dung túng cô, chỉ cần là cô thích, mình cam tâm tình nguyện.

Anh nở nụ cười cưng chiều mà dịu dàng, đứng dậy đi tới phòng tắm, lúc này anh cũng chỉ có thể dùng nước lạnh tới dập tắt lửa dục của mình, vì con gái, anh chỉ có thể nhẫn.

Lương Chân Chân nhìn bóng lưng ông xã biến mất ở cửa phòng tắm, trong lòng dâng lên một sự ấm áp, khóe môi cũng kéo lên đến tận mang tai rồi, tăng tăng cảm giác hạnh phúc bao vây lấy cô.

Mười phút sau, Đằng Cận Tư trở lại trên giường, Lương Chân Chân lập tức lặn qua nguồn nhiệt ấm áp này, tìm tư thế thoải mái ở trong lòng anh, gương mặt thỏa mãn.

Đằng Cận Tư rất bất đắc dĩ, lửa dục anh mới vừa dập tắt cứ theo đà này sẽ bị nai con câu lên, nhưng mùi vị và vóc người của bà xã là thứ anh quá quen thuộc và là thói quen của anh, không ôm cô ngủ không được, chuyện này với anh mà nói đúng là khảo nghiệm, cho tới khi người trong ngực đã ngủ, anh vẫn còn nhìn trần nhà.

Haizzz. Đêm dài đằng đẵng!

Sáng ngày hôm sau thức dậy, Đằng Cận Tư mang hai con mắt gấu mèo đen thui 0.0, tỏ rõ một đêm anh không có ngủ ngon.

“A Tư, tối hôm qua cháu lại thức đêm làm việc rồi hả ?” Trên bàn ăn, Đằng lão phu nhân không hiểu hỏi.

“Không có, tối hôm qua mất ngủ.” Đàng Cận Tư ăn một hớp cháo, hời hợt nói.

“Phốc!” Lương Chân Chân ăn một hớp cháo thiếu chút nữa bị sặc.

Động tác của cô dẫn tới sự chú ý của Đàng lão phu nhân và Đàng Cận Tư, đồng thời liếc cô nghi hoặc, nhất là Đàng lão phu nhân, sắc mặt kinh ngạc.

“Bà nội, cháu cắn đầu lưỡi.” Lương Chân Chân vội vàng kiểm soát.

“Ăn từ từ.” Đàng Cận Tư dịu dàng nhìn cô một cái.

Dù sao Đàng lão phu nhân là gừng càng già càng cay, rất nhanh hiểu được lời cháu trai “Tối hôm qua mất ngủ” là có ý gì, “Nếu không, hai cháu tạm thời chia phòng ngủ, như vậy sẽ không tồn tại hiện tượng mất ngủ.”

“Không cần.”

“Không cần.”

Hai người cơ hồ đồng thanh nói, sau khi nói xong liếc mắt nhìn nhau, hai người đều hiểu rõ tâm ý của đối phương, bọn họ sớm thành thói quen có nhau, thói quen tựa sát vào nhau, tách ra thì không thích ứng được, chuyện này so với việc mất ngủ còn khó chịu hơn.

“Như vậy cũng không được, bà già này không còn cách nào.” Đàng lão phu nhân cười ha hả nói, bộ mặt từ ái.

Lương Chân Chân ngượng ngùng cúi đầu, thời gian dài như vậy, cô sớm đã thành thói quen ngày nào cũng ngủ ở trong ngực của A Tư, ngủ hương vị trên người anh mới có thể yên tâm ngủ, hôm nay lại nói muốn tách ra ngủ, chuyện này. Thật sự là rất khảo nghiệm người.

Cô không thích ứng được.

Lúc nghe A Tư nói “Không cần” thì trong lòng cô vui mừng, thì ra bọn họ đã sớm tâm ý tương thông, một người giống nước, một người giống con cá trong nước, không thể thiếu ai.

“Bà nội.” Cô nũng nịu một tiếng, cúi đầu ăn cháo, mặc dù là vô vị, nhưng ăn vào trong miệng rất ngọt, thấm đến đáy lòng.

Vẻ mặt của Đàng Cận Tư không được tự nhiên, khê ho một tiếng, buong chén xuống, đứng dậy đi làm, bị bà nội nhìn thấu còn nói ra ngoài thật là có chút —— xấu hổ.

Buổi chiều, Lương Chân Chân ở nhà lục tung tủ quần áo tìm được một bộ đồ khá nghiêm túc, cô nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm, đương nhiên là phải ăn mặc nghiêm túc một chút, thật may là bây giờ bụng cô còn chưa lộ ra, cho nên quần áo trước kia đều mặc được, soi gương, cũng không tệ lắm, rất có hương vị phụ nữ. (*__*) hì hì.

Cô cảm thấy tương đối tốt, lúc xuống lầu gặp bà nội, trở mình một cái chạy đến trước mặt bà.

“Bà nội, bà nhìn cháu có giống một phụ nữ giỏi giang không? Nhìn được không?”

“Trời ơi, chậm một chút, chậm một chút.” Đàng lão phu nhân chỉ sợ cô té.

“Bà nội, nhìn có được hay không?” Lương Chân Chân ôm cánh tay của bà làm nũng.

“Đẹp, cháu dâu của bà mặc cái gì cũng đẹp.” Đàng lão phu nhân vui vẻ nói.

“Hehe. Bà nội, cháu đi đây, bái bai.” Lương Chân Chân vừa định tung tăng đi ra ngoài, nhưng vừa nghĩ tới em bé trong bụng mình, lập tức yên tĩnh lại, từng bước từng bước đi ra ngoài cửa, lúc gần đến cửa lúc còn dí dõm xoay người lại phát phát tay.

Đàng lão phu nhân nhìn bóng lưng của cô cười đến rất từ ái, kể từ khi cháu dâu xuất hiện, A Tư thay đổi rất nhiều, không lạnh lùng như trước đó nữa, trở nên có tình cảm, sẽ quan tâm và cưng chiều người khác, không bao lâu nữa, nó sẽ làm ba, chân chính trưởng thành.

Bà tin tưởng Chân Chân sẽ là một người vợ tốt, một người mẹ tốt, trong nhà có sự tồn tại của cô, liền nhiều hơn một phần vui vẻ, vừa nghĩ tới đứa cháu trai bà mong đợi sắp ra đời rồi, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ!

Trên xe, Lương Chân Chân nhận được điện thoại của Cát Xuyên, trong lòng hơi kinh ngạc trong lúc cô ấy đi làm gọi điện thoại cho cô làm gì, chẳng lẽ có chuyện khẩn cấp gì? Vội vàng ấn nút tiếp nghe.

Chân phi, bây giờ mình đang ở trên đường nhỏ dọc theo bờ sông trong trường học cũ của chúng ta, bạn mau đến đây đi dạo với mình, mặc dù chúng ta đã tốt nghiệp, nhưng đi dạo cũng không phạm pháp. Giọng điệu của Cát Xuyên dồn dập như bắn súng, rất nhanh.

“Hà? Bây giờ đi dạo ở đại học F? Bạn không phải đang làm việc sao?” Lương Chân Chân bị cô làm cho bối rối.

Trời ơi! Bây giờ hai chúng ta là phụ nữ có thai, cần nhất chính là đi dạo vận động rèn luyện cơ thể, mình vốn đang làm việc, nhưng đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, thì xin nghỉ đi ra thôi! Nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết đi chỗ nào thì tốt, Đỗ Tri Hàng nhà mình cho mình ý kiến, nói đại học F rất được, lại ở gần đó, cho nên mình muốn rủ bạn theo. Cát Xuyên nói đạo lý rõ ràng.

“Nhưng. Nhưng mình đang chuẩn bị đến công ty báo cáo, hôm nay là ngày đầu tiên mình đi làm.” Lương Chân Chân rất bất đắc dĩ.

Không phải bạn chứ? Mình đang nghĩ có nên từ chức về nhà dưỡng thai không, bạn còn chạy đi làm? Đàng Cạn Tư nhà bạn cho phép? Cát Xuyên tràn đầy kinh ngạc.

“Ách. Nếu như đi nơi khác chắc chắn anh ấy sẽ không đồng ý, cho nên mình liền đến làm thư ký cho anh ấy.”

phốc! Bạn là làm cho nhà, gọi điện thoại cho người đàn ông của bạn, nói buổi trưa không đi làm, đổi thành ngày mai, đi dạo với bạn quan trọng hơn, nhanh qua đây!

344. Chương 345 : Hữu Duyên Thiên Lí Năng Tương Ngộ

Editor: ChiMy

Lương Chân Chân không còn cách nào, chỉ đành phải gọi điện thoại cho ông xã, nói rõ tình huống, ông xã của cô cũng rất hiểu, đồng ý rất sáng khoái, vẫn không quên dặn dò cô chú ý an toàn.

Chẳng lẽ thật sự như Cát gia nói, đi dạo với bạn quan trọng hơn? A Tư vậy mà sáng khoái đồng ý như vậy, trong lòng Lương Chân Chân vẫn nghĩ thầm, thì ra A Tư cũng cảm thấy cô cần rèn luyện.

Lại nói, đã hơn ba năm cô chưa quay lại đại học F, kể từ khi tạm nghỉ học rồi đi, nơi này là cảm địa của cô, ở đây có quá nhiều kí ức không tốt, theo thời gian trôi qua, cũng dần dần tiêu tan, hôm nay trở lại chốn cũ, cảm giác có chút không giống, đi chậm rãi dọc theo đường nhỏ, phong cảnh vẫn đẹp như tranh, rất thân thiết.

“Chân phi, chính là nơi này, nhanh lên qua đây!” Cát Xuyên la lớn vẫy tay về phía cô.

“Bạn nên sửa cái tóc hấp tấp của mình đi, cũng làm mẹ rồi, còn lạnh chanh.” Lương Chân Chân đi tới khuyên cô ấy mấy câu.

“Trời ơi! Mình đây được xem là mãi mãi giữ được sự ngây thơ chất phác.” Cát Xuyên rất tự hào hát cảm lên.

“Phốc! Cát gia bạn mãi mãi mười tám tuổi.” Lương Chân Chân cười ha hả trêu ghẹo.

“Mình thật sự hi vọng có chuyện này, như vậy mình liền có thanh xuân vĩnh viễn.” Hai tay Cát Xuyên áp vào mặt làm bộ dáng hoa si hình.

“Sai rồi, vậy hẳn là gọi yêu quái, tựa như trong tiểu thuyết phương Tây miêu tả Vampire, thanh xuân vĩnh viễn bị cố định chắc chắn rồi.” Lương Chân Chân rất nghiêm túc tìm từ cải chính cô.

Cát Xuyên lườm cô một cái, làm bộ muốn đánh cô, “Cô gái à, có phải muốn bị đánh hay không?”

“Không cho phép sử dụng bạo lực, không cho phép dạy hư con trai nhà bạn!” Lương Chân Chân vội vàng ngăn cản cô.

“Hừ!” Hai tay của Cát Xuyên chống nạnh, hít thở sâu, bây giờ cô là phụ nữ có thai, thật là bị hạn chế nhiều chuyện.

Hai người náo loạn một lúc lâu, chậm rãi đi dọc theo dưới bóng cây dương liễu ven bờ sông, nhớ lại từng ly từng tý đời sống đại học.

“Về tới đây mình nghĩ tới chuyện ba ba chúng ta cùng đi học, ăn cơm, vui đùa, mỗi một bông hoa cỏ cây đều là những kí ức đẹp nhất, vẫn còn nhớ vào năm nhất ấy, mình và Giai Ny tuyên bố muốn làm hộ hoa sứ giả cho bạn, giúp bạn chặn những người theo đuổi, lúc đó bạn có rất nhiều thư tình, còn có hoa hồng.” Cát Xuyên thở dài nói.

“Nào có, người theo đuổi hai bạn cũng không ít, có điều bạn là hoa đã có chủ, còn dắt tay Đỗ Tri Hàng đi dạo trong trường học, dù vậy, bạn vẫn có người trung thành theo dõi, còn nói một câu, chỉ cần một ngày bạn chưa gả, anh ta còn có cơ hội cưới bạn về nhà.” Lương Chân Chân mỉm cười nhớ lại nói.

“Ha ha. . . . nói như vậy, năm đó giá thị trường của chị vẫn rất tốt, không thiếu người theo đuổi? Mà sao lúc ban đầu mình lại cố chấp như vậy đây? Không phải là Đỗ Tri Hàng thì không lấy chồng? Còn không biết lựa chọn thật tốt, tuyển người ưu tú.” Cát Xuyên nhún lông mày có chút hối hận.

Lương Chân Chân liếc cô một cái, “Đã đăng ký kết hôn, con cũng đã có, bạn còn muốn đổi ý hay sao? Còn tuyển người ưu tú? Bạn cho rằng đây là đang tuyển heo à?”

Cát Xuyên đang mở nắp uống nước, nghe được lời của cô rất không có hình tượng phun ra, ho đến mặt đỏ, “Mình là phụ nữ đã lập gia đình rồi, còn không cho phép mình ước mơ cuộc sống tốt đẹp!”

“Hi” một tiếng, Lương Chân Chân bị cô chọc cười, cười đến mắt cũng sắp híp lại rồi.

Trong lúc hai người đang nói cười, đột nhiên có người hô một tiếng” chị Lương” ở sau lưng, hai cô không khỏi quay đầu lại nhìn, một mặc áo khoác nhỏ màu cam, quần cụt, giày cao gót ôm quển sách đi tới.

“Tuyệt Nghiên?” Lương Chân Chân có chút không dám tin vào hai mắt của mình, không phải là cô gái nhiệt tình lần trước cô gặp ở trong trấn nhỏ tại Thụy Sĩ sao? Sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

“Thật tốt quá! Chị Lương còn nhận ra em!” Kiều Tuyệt Nghiên vui vẻ đi tới kéo tay của cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn.

“Em học ở đây sao?” Lương Chân Chân nhìn thấy mấy quển sách mượn từ thư viện trên tay cô ôm.

“Đúng vậy! Em là du học sinh ở đại học F, khoảng hai năm, vừa lúc em tốt nghiệp.” Kiều Tuyệt Nghiên cười đến rạng rỡ.

“Vậy chúng ta thật đúng là rất có duyên.” Lương Chân Chân cảm khái nói tự đáy lòng, lúc ấy mình cũng không có nói cho cô ấy biết mình là người ở đâu, không ngờ tới lại trùng hợp gặp nhau ở đại học F, chuyện trên đời thật đúng là không thể đoán trước, bạn sẽ gặp ai, chỉ có ông trời biết.

Kiều Tuyệt Nghiên liên tục gật đầu không ngừng, hai mắt long lánh ánh sáng giao hoạt, “Thật ra thì, mẹ em cũng là người ở thành phố C, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất em chọn đại học F, lần này mẹ về chung với em, mẹ nói nhiều năm chưa từng trở về rồi, vừa đúng lúc về thăm nhà một chút.”

Lương Chân Chân bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra em cũng được tính là người địa phương! Từ nhỏ đến lớn chị sống ở đây, em muốn đi nơi nào chơi, liền gọi điện thoại cho chị, có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho em.”

“Có thật không? Chị Lương, thật cảm ơn chị!” Kiều Tuyệt Nghiên vui mừng hoan hô.

“Khụ. Tôi là không khí sao?” Đứng ở một bên bị lạnh nhạt, Cát Xuyên khó chịu, nữ sinh nhiệt tình này từ đâu ra vậy! Mở miệng một tiếng” chị Lương” , nghe thật thân thiết, nhưng nhìn hai người chỉ mới quen không lâu.

Lương Chân Chân kéo tay Cát Xuyên, giới thiệu với Kiều Tuyết Nghiênn, “Tuyết Nghiênn, đây là Cát Xuyên bạn tốt kiêm đồng đảng của chị, biệt danh Cát gia.”

Kiều Tuyết Nghiênn hào hứng bừng bừng nhìn cô, rất thân thiện tự giới thiệu mình, “Em tên là Kiều Tuyết Nghiênn, rất hân hạnh được biết chị.”

“Sao hai người quen nhau thế?” Trong lòng Cát Xuyên có nghi vấn.

“Chính là lần trước mình và A Tư đi du lịch tuần trăng mật, quen biết nhau ở trong một cái trấn nhỏ tại Thụy Sĩ, Tuyết Nghiênn là người gốc hoa, cha mẹ định cư ở nước ngoài, từ nhỏ em ấy lớn lên ở nước ngoài, đây là lần đầu tiên em ấy trở về nước.” Lương Chân Chân giải thích sơ một lần.

“Chắc chắc chắc, hai người thật đúng là rất có duyên.” Cát Xuyên liên tục chép miệng.

“Ừ, em cũng cảm thấy vậy, chị Lương, thật ra thì hôm nay là lần thứ hai em nhìn thấy chị.”

“Hả? Em còn gặp qua chị khi nào? Tại sao không gọi chị?” Lương Chân Chân rất kinh ngạc.

“Hai ngày trước, em và mẹ vừa tới nơi này, ở trước cửa trung tâm nhìn thấy chị và Đẳng đại ca lên xe, lúc ấy chỉ thấy bóng lưng của hai người, còn không dám hoàn toàn xác nhận.” Kiều Tuyết Nghiênn cười hì hì nói.

“Chẳng lẽ đây chính là nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ?” Cát Xuyên chen vào một câu.

“Chị Cát Xuyên, chị thật hài hước.” Kiều Tuyết Nghiênn rất biết nói chuyện, miệng cũng ngọt, thấy ai lớn hơn cô vô cùng tự nhiên gọi “anh, chị” .

“Thật sao? Bị em phát hiện rồi.”

“ ”

Sau khi ba người biết nhau, liền đi dọc theo con đường nhỏ lát đá cuội tán gẫu, sau khi Kiều Tuyết Nghiênn biết hai cô mang thai, hưng phấn đến không chịu được, còn nói về sau phải thường xuyên tìm các cô chơi, chứng kiến đứa bé lớn lên.

“Tốt! Luôn luôn hoan nghênh, hai phụ nữ mang thai này vừa đúng rảnh đến sợ.” Tính tình của Cát Xuyên cởi mở, rất dễ dàng hoà mình với người khác.

“Nếu mẹ biết hôm nay em gặp lại chị Lương, khẳng định sẽ rất vui mừng, còn biết thêm một người bạn.” Kiều Tuyết Nghiênn hoàn toàn đắm chìm trong sự vui vẻ.

Chỉ tiếc cô dự liệu sai lầm rồi, sau khi mẹ của cô biết, không những không vui, ngược lại rất sầu lo, nhưng lại không thể nói cho cô biết chân tướng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có gì lý do để ngăn cản cô đi tìm Lương Chân Chân chơi, chỉ có thể nói cho cô biết phụ nữ có thai cần tĩnh dưỡng, không thể thường đi ra ngoài, như vậy không tốt đối với bảo bảo.

Còn nói một đồng cách đối nhân xử thế của người Trung Quốc với cô, ngoài mặt tuy đồng ý rất sảng khoái, nhưng trong lòng chưa chắc là muốn như vậy, cho nên có thể là Lương Chân Chân không từ chối được sự nhiệt tình của cô, mới nói chút lời nói trái lương tâm, thật ra thì đáy lòng không có hi vọng cô thường đi tìm cô ấy như vậy, lại nói người ta đã kết hôn rồi, đương nhiên đã có gia đình và bạn bè quan tâm, cô đột ngột nhảy vào không tốt.

Kiều Tuyết Nghiênn rất mê mang, nhưng cô cảm thấy chắc chắn mẹ sẽ không lừa cô, liền đồng ý với mẹ cố gắng ít đi tìm Lương Chân Chân.

Cho đến sau này, cô mới biết, người mẹ luôn luôn thiện lương, lừa cô.

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc trên tầng 68 tại tập đoàn Đế Hào Tư, Đẳng Cận Tư đang gọi một cú điện thoại.

“Chuyện làm thế nào rồi?”

Thưa tổng giám đốc, trước mắt tất cả tiến triển thuận lợi, chỉ còn nơi chôn, còn cần ngài tự mình đi đàm phán.

“Tôi biết rồi, còn lại đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?”

đã cho người đi xung quanh thăm dò, nhiều nhất ba ngày có thể hoàn thiện.

“Được, chuyện này cậu phụ trách theo, cần phải bảo đảm không xảy ra sơ sót nào.”

Tổng giám đốc yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành đúng hạn.

“Ừ.” Đàng Cận Tư gạt đầu một cái, cúp điện thoại xong, nhìn hẩn hành trình trên lịch, hai ngày nữa anh còn phải đi một chuyến đến nước Anh, mà chuyện vẫn không thể nói cho nai con biết, anh đồng ý cho cô một bất ngờ, cho nên hôn lễ phải âm thầm tiến hành.

345. Chương 346: Gặp Lại Ở Bệnh Viện

Editor: ChiMy

Trên đường từ đại học F trở về, trong lòng Lương Chân Chân vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề: đột nhiên hai mẹ con Kiều Tuyết Nghiên trở về nước là vì cái gì?

Thật ra thì, từ đáy lòng cô rất thích cô gái nhỏ này, nhiệt tình hoạt bát, giàu sức cuốn hút, nhưng vừa nghĩ tới mẹ của em ấy đã từng vứt bỏ A Tư tàn nhẫn như vậy, mà bà lại sống hạnh phúc như vậy, rõ ràng hai người đối lập như thế, làm cho cô rất không thoải mái.

Cô không phải là người giận cá chém thớt, cũng biết tất cả đều không liên quan đến Kiều Tuyết Nghiên, người ta vui vẻ chạy tới chào hỏi như vậy, mở miệng một tiếng” chị Lương” , sao cô từ chối được, chứ đừng nói gì tới chuyện bày ra vẻ mặt căm giận, em ấy vô tội, chỉ sợ cũng không biết mẹ của mình còn có một quá khứ như vậy.

Huống chi mọi người khó được gặp nhau lần nữa, nếu cô biểu hiện không quá thân cận ngược lại không tốt, sẽ làm em ấy sinh lòng nghi ngờ, cũng dễ dàng kích động mẹ của em ấy, trước khi tất cả chưa rõ, cô không thể phá vỡ sự cân bằng này.

Mặc kệ bọn họ trở về có mục đích gì, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có yên lặng theo dõi biến hóa.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, quyết định nên gạt A Tư trước, thật vất vả anh mới bình tĩnh lại, nếu như biết mẹ của anh trở về nước, đoán chừng lại khó chịu, thậm chí có thể sinh ra chút hy vọng, dù sao không có đứa con nào không nhớ nhung cha mẹ ruột của mình, mặc dù ngoài miệng A Tư không nói, nhưng trong lòng anh thủy chung có một cái nút thắt.

Ngộ nhỡ, lòng anh tràn đầy ước mơ, mà người ta bên kia lại không có phần tâm tư này, đây chẳng phải là một chuyện không vui sao, cần gì chứ?

Nhưng, nếu ngày nào đó đột nhiên A Tư gặp được mẹ hoặc Kiều Tuyết Nghiên ở trên đường, đoán chừng sẽ bị kích thích lớn hơn, nên làm thế nào đây!

Cô rất phiền não, không biết mình nên nói hay không nên nói, nói hay không nói cũng không được.

Buổi tối lúc ăn cơm, cô còn đang suy nghĩ chuyện này, một bộ dáng vẻ mặt ủ rũ, hơn nữa nôn nghén, sắc mặt cô vô cùng không tốt, thoi thóp tựa vào trên ghế sa lon, vừa xem ti vi vừa ăn nho.

Đàng Cận Tư đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, “Nai con, sắc mặt của em rất tệ, muốn ăn chút gì không?”

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, bây giờ cô không có chút khẩu vị nào, vừa nghe tới tên thức ăn đã cảm thấy không chịu nổi, rất buồn nôn, hơn nữa trong lòng có chuyện, không ăn vô thứ gì.

“Không ăn như vậy thì làm sao em chịu được?” Đàng Cận Tư đau lòng nói.

“Là em bé trong bụng không muốn ăn, em cũng không có cách nào.” Lương Chân Chân mím miệng nhìn về phía ông xã.

“Chắc trong đây không phải là thằng nhóc nghịch ngợm chứ? Nhỏ như vậy đã biết giày vò mẹ của mình, chờ sau này nó ra đời anh nhất định sẽ dạy dỗ nó.” Đàng Cận Tư cau mày.

“Không được! Anh mà đánh nó em sẽ đau lòng, mười tháng mang thai rất vất vả.” Lương Chân Chân bắt đầu bênh con trai rồi.

“Được được được, cái gì cũng theo em, tốt nhất là con gái.” Ánh mắt của Đàng Cận Tư dịu dàng, bàn tay phủ ở trên bụng của bà xã, cảm nhận một sinh mệnh nhỏ ở bên trong.

“Bác sĩ Đinh nói, phải chờ khoảng năm tháng nữa mới xuất hiện máy thai.”

“Ừ, bà xã, ngày mai anh phải đi đến nước Anh một chuyến, nhiều lắm là một ngày sẽ trở về, em phải chăm sóc mình thật tốt, muốn ăn cái gì hãy nói với bà nội.” Đàng Cận Tư thân thiết dặn dò.

“Em biết rồi..., trong khoảng thời gian này em thật sự không có khẩu vị, khăng định sau khi con gái bảo bối của anh ra đời rất kiêng ăn, cái gì cũng không ăn.” Lương Chân Chân vui ở trong ngực anh bủn xỉn.

“Không có việc gì, đợi sau khi nó ra đời, sẽ từ từ dạy nó.” Tâm trạng của Đàng Cận Tư rất vui vẻ.

“Hừ! Thiên vị, là con trai thì anh dạy dỗ, là con gái thì anh từ từ dạy.”

“Nếu như là một nam một nữ thì càng tốt hơn.” Đàng lão phu nhân cười ha hả đi tới.

Đàng Cận Tư hơi trầm ngâm, rất đồng ý với lời nói của bà nội, “Cũng đúng.”

“Đáng ghét!” Lương Chân Chân nũng nịu nhéo cánh tay của anh một cái, thật ra thì, trong lòng cũng rất thích long phượng thai, nhưng chắc tỷ lệ rất nhỏ, nếu như cô may mắn thì tốt, lập tức sinh hai đứa!

Qua một nhạc đệm nhỏ, cô đã ném chuyện lúc chiều gặp Kiều Tuyết Nghiên ở đại học F ra sau ốt rồi, trước tạm thời cứ vậy đi, có lẽ có thể tìm ra biện pháp giải quyết tốt hơn cũng không chừng.

Buổi chiều ngày hôm sau, cô và Cát Xuyên hẹn nhau đến bệnh viện khám thai, vốn phải có ông xã đi theo, nhưng ông xã của hai người đều đi công tác, một người đến nước Anh, một người đến Hongkong.

Thật may là, bụng của hai cô cũng không lớn, hành động cũng dễ dàng, hơn nữa có xe riêng đưa đón, cũng chẳng có gì không yên lòng.

Dù vậy, Đàng Cận Tư vẫn gọi điện thoại dặn đi dặn lại, Cát Xuyên ở một bên nghe đến cả người cũng nổi da gà, đợi sau khi hai người cúp điện thoại, trêu nói: “Không ngờ Đàng thiếu lãnh huyết lại nói lời ngon tiếng ngọt ở trước mặt bà xã như vậy, giọng nói kia thật là dịu dàng, chắc chắc chắc.”

“A Tư vốn rất tốt.” Đương nhiên là Lương Chân Chân đứng về phía ông xã.

“Hả? Thật sao?” Cát Xuyên âm dương quái khí nói.

“Vốn là vậy, đừng nói mình, không phải Đỗ Tri Hàng nhà bạn cũng ở trước mặt bạn hiền giống con mèo sao, người đàn ông cường thế đến đâu ở trước mặt người con gái mình yêu cũng sẽ dịu dàng như nước.”

“Được rồi, được rồi! Người ta chỉ chọc bạn chơi thôi! Đỗ Tri Hàng nhà mình vẫn luôn rất dịu dàng, nói lời tâm tình tuyệt đối không kém so với ông xã nhà bạn.” Cát Xuyên gương mặt cao lên.

“Nhìn bộ dáng đắc ý này của bạn!” Lúc này đến phiên Lương Chân Chân chế nhạo cô.

Sau khi khám thai xong, tình trạng sức khỏe của hai người đều tốt, đứa bé sinh trưởng rất khỏe mạnh, Lương Chân Chân nói tình huống nôn nghén của cô với bác sĩ, bác sĩ nói không có việc gì, đây là phản ứng bình thường, nhưng mỗi bữa ăn phải ráng ăn một chút, nếu không người lớn và đứa bé sẽ không chịu nổi.

Cát Xuyên thì không có chuyện gì, có thể ăn có thể ngủ, rõ ràng tăng thêm 5 cân, cô rất buồn bực, nhưng có biện pháp gì đây?

Đi ra từ phòng khám, vừa đúng lúc lướt qua một người siêu mập, còn mập hơn hai người bọn họ cộng lại, cái bụng kia lớn khác thường, thoát nhìn rất. Kinh khủng.

“Trời ạ! Sau này mình sẽ không mập thành như vậy chứ?” Đợi đi xa, Cát Xuyên mới nhỏ giọng đối với Lương Chân Chân nói.

“Phốc! Bạn suy nghĩ linh tinh gì vậy? Người ta mập như vậy là vì trước khi mang thai đã mập, hơn nữa trong bụng của cô ấy khẳng định không chỉ một đứa, lớn đến thái quá rồi.” Lương Chân Chân nhỏ giọng an ủi cô.

“A di đà Phật!” Cát Xuyên làm biểu cảm mô phật.

“Đúng rồi, ngày nào đó hai chúng ta đi chùa bái Phật đi, lần trước mình đã đi qua một lần với bà nội, phong cảnh đặc biệt tốt, rất thích hợp tu thân dưỡng tính.” Lương Chân Chân nói.

“Được thôi! Mình lớn như vậy còn chưa đi qua chùa.” Cát Xuyên cười hì hì lên tiếng.

Hai người đang nói cười đi ở trên hành lang, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một bóng dáng quen thuộc ngồi ở trên ghế dài, Cát Xuyên khều cánh tay của bạn tốt, “Chân phi, cô gái kia giống như đồng nghiệp Lâm Tịnh ở đài truyền hình của cậu.”

Lương Chân Chân vừa tới Đài Truyền Hình không lâu từng mời Lâm Tịnh và Hoắc Đình Hương ăn cơm, lúc ấy Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đều ở đó, cho nên Cát Xuyên có chút ấn tượng với Lâm Tịnh, bởi vì lúc ấy cô ấy cũng cảm thấy cô gái nhỏ này không tệ lắm.

“Cô ấy. Tại sao lại ở đây?” Lương Chân Chân hơi nghi ngờ, nhìn bộ dáng của cô ấy rất suy yếu, hơn nữa chỉ có một mình, ngã bệnh cũng không có người đi cùng cô ấy tới đây sao? Tổng Tử Quân không phải là bạn trai của cô ấy sao?

Cát Xuyên nhún vai một cái, bày tỏ cô cũng không biết, “Nếu không qua giúp cô ấy, mình thấy tình huống của cô ấy không được tốt.”

“Tĩnh tử, bạn có khỏe không?”

Xưng hô quen thuộc làm Lâm Tịnh giật thót mình, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người tới, trong mắt thoáng qua sự kinh hoảng, đợi khi thấy rõ người tới là ai thì môi mím lại rất chặt, chỉ cảm thấy cái thế giới này quá nhỏ, rõ ràng người không muốn gặp, lại gặp nhiều lần.

“Mình không sao.” Giọng nói của cô nhàn nhạt, trên mặt tái nhợt, vẫn còn vệt nước mắt, thật giống như bị bệnh nặng.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên đồng thời cau mày, cô ngồi ở trước cửa khoa phụ sản, sắc mặt không tốt như vậy, chỉ có thể nói rõ một tình huống: đó chính là mới vừa phá thai.

“Mình đưa bạn về.” Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ ràng người bình thường đều không hi vọng bị người quen bắt gặp loại chuyện như vậy, nhưng đã gặp được cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, lúc này là lúc cô ấy suy yếu nhất, cô vô cùng hiểu.

Lâm Tịnh rất muốn nói “Không cần”, nhưng quả thật cô cần trợ giúp, từ phòng giải phẫu ra ngoài, hai chân của cô liền bắt đầu run lên, đi bộ cũng không yên, cả người lạnh lẽo, cô thử gọi điện thoại cho Tử Quân, nhưng bên trong truyền đến giọng nữ máy móc: “Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, mong quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Trái tim của cô sắp vỡ rồi, không cầm được rơi nước mắt, cứ ngơ ngác ngồi nửa giờ như vậy, cho đến khi nước mắt chảy khô, cô vẫn không có hơi sức đứng lên trở về, ngày hôm qua khi cô biết mình mang thai thì tâm tình kích động không thôi, vốn nghĩ tới buổi tối sẽ báo tin này cho Tử Quân, kết quả anh nhấn tâm bảo cô phá thai.

Thái độ của anh đến nay cô vẫn nhớ, có một loại chán ghét cô không thể lý giải, tại sao vậy chứ? Đứa bé trong bụng cô là của anh mà? Cho dù không thích đứa bé cũng không cần chán ghét chứ?

346. Chương 347: Tính Cách Con Người Phức Tạp

Editor: ChiMy

Cho dù tối hôm qua cô cầu xin như thế nào, anh vẫn kiên trì muốn cô phá bỏ đứa bé, nét mặt lạnh lùng làm cho trái tim cô băng giá, nhất thời, cô cảm thấy mấy ngày liên tục ôn tồn và triển miên cũng chỉ là một giấc mộng, anh hoàn toàn không yêu mình, tất cả đều là giả!

Buổi sáng tỉnh lại, cô cho rằng tối hôm qua chỉ là một cơn ác mộng, lúc đang tự trấn an bản thân thì nhận được một tin nhắn: nghe lời, hôm nay đừng đi làm, đi bệnh viện phá thai, anh đã chuyển tiền vào tài khoản của em.

Những lời này giống như băng đá, làm cô lạnh thấu tim gan, cô không nhịn được run lên một hồi, đưa tay sờ về phía bụng của mình, nơi này, có một sinh mạng nhỏ, cô rất muốn sinh nó ra, nhưng ba nó không cần nó, cô chỉ có thể nhẫn tâm bỏ nó.

Thật ra thì, cô không muốn chút nào, không muốn.

Ở nhà một mình ngẩn người cả một buổi sáng, cứ ôm đầu gối co rúc ở trên ghế sa lon như vậy, duy trì một tư thế, không nhúc nhích, cô rất muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi, cứ ngồi đó ngây ngốc như vậy, như một con búp bê không biết buồn đau.

Buổi chiều, cô mới lấy can đảm đến bệnh viện, giây phút nằm ở trên bàn mổ kia, nước mắt của cô giống như thủy triều, chảy mãi không hết, không ai có thể giúp cô, không ai có thể hiểu rõ nỗi đau của cô.

Cô giống như con cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, sau khi giải phẫu kết thúc, cô cảm thấy có đồ vật gì đó bị kéo ra từ trong cơ thể cô, đau quá, đau quá.

Ngồi ở ghế dài trên hành lang, cô nhìn thấy rất nhiều cô gái đều đến cùng với bạn trai, trong lòng đặc biệt hâm mộ, vừa nghĩ tới Tống Tử Quân, khóe miệng nở nụ cười vô cùng khổ sở.

Lúc này cô không muốn gặp người quen nhất, chột vật không chịu nổi như vậy, chỉ cần là người tinh mắt cũng có thể đoán được cô tới bệnh viện làm gì, cố tình người quen này còn là Lương Chân Chân, cô ấy hạnh phúc như vậy, càng làm nổi bật sự đáng thương hèn mọn của mình, lòng ghen tỵ của phụ nữ được khơi lên từ đây.

Nghe nói cô ấy muốn giúp mình, rõ ràng rất muốn từ chối, nhưng cô lấy cái gì để từ chối, dáng vẻ của cô khẳng định không thể quay về, Tống Tử Quân càng không tới bệnh viện đón cô, cho nên cô chỉ có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của Lương Chân Chân.

“Ừ, cảm ơn.” Giọng của cô nhỏ như ruồi muỗi, trong lòng biết mình và Lương Chân Chân đã không thể trở về như trước rồi, cách nói chuyện thoải mái sung sướng với nhau đã cách cô thật xa, mới vài tháng, người và vật đã không còn.

Lương Chân Chân nhíu mày nhìn Lâm Tịnh cúi đầu ngồi ở trên ghế, cô phát hiện chợt mình không hiểu rõ cô ấy, không trách được A Tư bảo cô đừng qua lại nhiều với cô ấy, thì ra anh nhìn người luôn chính xác hơn mình, đồng nghiệp từng trải qua mấy tháng với mình, cô ấy đơn thuần hoạt bát như vậy.

Hôm nay, tất cả đều thay đổi.

Thì ra tính cách con người dễ thay đổi như vậy sao?

Ban đầu là Hoắc Đình Hương, bây giờ là Lâm Tịnh, mặc dù cô ấy không giống Hoắc Đình Hương chửi bới mình ở sau lưng như vậy, chỉ có thái độ giống như không quen biết nhau, cách ngàn ngôn núi, muốn đi lên phía trước một bước cũng vô cùng khó khăn.

Cát Xuyên cũng cảm thấy không khí đè nén này, rất muốn tìm đề tài gì để điều hòa không khí, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ ngăn cách mọi người của Lâm Tịnh, bất kỳ lời nói gì đến khóe miệng cũng nói không ra ngoài.

Thật mất hứng! Trong lòng cô thì thầm một tiếng, một cô gái đang êm đẹp, sao lại biến thành như vậy đây? Vì vậy, dọc theo đường đi, ba người họ trầm mặc không nói, không khí bên trong xe rất nặng nề ngột ngạt.

Đến dưới nhà Lâm Tịnh thuê, Lương Chân Chân nhìn sắc mặt tái nhợt của cô thì chuẩn bị dìu cô lên, nhưng bị cô từ chối, “Không cần, tự mình có thể, cảm ơn hai bạn đưa mình về nhà.”

Lương Chân Chân mấp máy môi, rất muốn nói gì, nhưng tất cả đều bị ngăn ở trong cổ họng, làm cô không thể nói ra miệng, “Tĩnh tử, chúng ta vẫn là bạn bè phải không?”

Lâm Tịnh nghi ngờ, không hiểu vì sao đột nhiên cô hỏi như vậy, cô cũng rất muốn biết, họ vẫn là bạn bè phải không? Cô vẫn xứng sao?

“Chân Chân, mình có chút không thoải mái, đi lên nghỉ ngơi trước, hôm nào tán gẫu tiếp.” Cô không trả lời thẳng vấn đề của Lương Chân Chân, bởi vì cô cũng không biết trả lời nên như thế nào, phải hay không có quan trọng không?

“Ừ, bạn nghỉ ngơi cho tốt.” Lương Chân Chân gạt đầu một cái, rõ ràng người ta không muốn trả lời vấn đề của cô, dĩ nhiên cô sẽ không làm người khác khó chịu, có một số việc vốn là nên thuận theo tự nhiên, không cưỡng cầu được.

Trở lại trong xe, tâm trạng của cô như đưa đám, giữa người với người, tại sao không thể đơn giản chút đây? Cần gì phải làm cho phức tạp như thế?

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, mỗi người đều có chuyện riêng của mình, cô ấy không muốn nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không có biện pháp.” Cát Xuyên cầm tay của cô an ủi.

“Mình rất may mắn, bên cạnh còn có các bạn.” Lương Chân Chân hơi cong khóe môi, đúng vậy! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô, Giai Ny, Cát gia vĩnh viễn đều là bạn tốt nhất, không có bí mật, cùng nhau chia sẻ bất kỳ hạnh phúc hay đau khổ, là những người bạn thân thiết nhất.

“Đó là đương nhiên! Lúc ở trường học ba tụi mình được công nhận là tam giác vàng, cả đời đi chung với nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Trên mặt Cát Xuyên nở nụ cười xinh đẹp.

“Ừ, cả đời không xa rời nhau.” Lương Chân Chân cười đến thật ảm áp, cô tin tưởng, ngay cả mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm trôi qua, ba người bọn họ vẫn có thể giống như ban đầu, đây mới thật sự là bạn bè.

“Hai ta cuối năm đều cử hành hôn lễ, nhất định là bạn ấy trốn không thoát đâu, cho dù như thế nào cũng phải khuyến khích cô ấy trở về làm phụ dâu, bằng không sẽ hận bạn ấy cả đời.” Cát Xuyên hung hãn nói.

“Đồng ý, hôn lễ của mình và bạn, còn lễ mừng năm mới, nếu bạn ấy dám không trở lại, chúng ta liền đến Italy đi tìm bạn ấy.” Lương Chân Chân vội vàng bổ sung.

Hai người sắp lại huyền thuyên một hồi, đưa ra một phương án, chuẩn bị tối về chia nhau hành động.

“Chân phi, bạn nói xem bạn muốn hôn lễ như thế nào.” Cát Xuyên lại gần, cười hì hì hỏi.

“Mình đã từng ảo tưởng qua hôn lễ lãng mạn trên ti vi, con gái mà! Khó tránh khỏi sẽ có loại hy vọng xa vời, nhưng bây giờ, mình thấy đơn giản là tốt rồi, đã trải qua nhiều việc bề bộn như vậy, còn có thể ở bên cạnh A Tư, có con, mình đã rất thỏa mãn, hôn lễ những thứ kia chẳng qua là hình thức mà thôi, không phải quan trọng nhất.” Trong con người trong suốt của Lương Chân Chân đầy ảm áp.

Đúng vậy! Trong lòng người con gái nào cũng ước mơ qua một hôn lễ lãng mạn, cả đời chỉ có một lần như vậy, ai không muốn để lại một ký ức tốt đẹp, sau này hồi tưởng lại, cũng sẽ hạnh phúc như thật.

“Thỏa mãn hạnh phúc, haha. Mà mình cảm thấy chồng của bạn tuyệt đối sẽ không cho bạn một hôn lễ đơn giản.” Cát Xuyên cười đến như tên trộm.

“Điều này cũng có thể đoán sao?” Lương Chân Chân kinh ngạc, cô nhớ A Tư từng nói với cô sẽ cho cô một bất ngờ, nhưng rốt cuộc là bất ngờ gì, cô cũng không biết.

“Đương nhiên rồi! Nếu không chúng ta đánh cuộc xem, nếu như mà mình thắng, bạn phải cho mình thẻ VIP kim cương của khách sạn Đế Hào Tư, hơn nữa phải có giá trị khắp thế giới, giảm giá đến mức thấp nhất đó!” Trong mắt Cát Xuyên lóe ra ánh sáng.

“Chuyện nhỏ, cái này thì có gì khó, mình bảo A Tư làm cho bạn, nếu như bạn thua thì sao?” Lương Chân Chân rất sáng khoái đồng ý.

“Hừ! Mình không thể nào thua.” Cát Xuyên kiêu ngạo giương cằm lên, một bộ dáng tràn đầy tự tin.

“Cát gia, bạn chắc chắn như vậy sao?” Đầu của Lương Chân Chân đầy vạch đen!

“Mình phân tích có cơ sở, xem mức độ chồng bạn yếu bạn, nhất định anh ta sẽ cho bạn một hôn lễ trọn đời khó quên, hơn nữa chồng bạn giàu như vậy, chắc chắn chắc.” Hai mắt của Cát Xuyên phát sáng.

Lương Chân Chân nũng nịu nhéo cô, “Vậy còn bạn? Đỗ Tri Hàng nhà bạn cũng rất yêu bạn mà, cưng chiều nâng niu bạn như bảo bối.”

“Haha. Tụi mình đã bàn bạc qua, lựa chọn hôn lễ truyền thống, cha mẹ hai bên cũng đồng ý, cử hành ở Thanh Đảo.” Gương mặt của Cát Xuyên hạnh phúc, cô hiểu mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, cô và Đỗ Tri Hàng đến với nhau, không hề gợn sóng, cuộc sống gia đình hòa thuận, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Chỉ cần cô hạnh phúc, sao lại không được?

“Hôn lễ truyền thống, xem ra Đỗ Tri Hàng nhà bạn cũng tổn không ít tâm tư! Cô gái nhỏ hạnh phúc.” Lương Chân Chân cười ha hả.

“Cũng vậy! Hi vọng Giai Nỵ cũng có thể như chúng ta, gặp được người trong đời.”

“Ừ, vốn nghĩ rằng ba người chúng ta có thể cùng kết hôn, xem ra, Giai Nỵ cuối cùng rồi.”

“Thật tốt! Sau này con chúng ta có thể ăn hiếp con nhà bạn ấy, ha ha. Nghĩ tới đã thấy rất tốt đẹp!” Cát gia cười ha ha.

“Phốc! Bạn nghĩ thật xa.” Lương Chân Chân bị cô làm tức chết.

“Cái này gọi là suy nghĩ lâu dài, bình thường quá nhàm chán, phải tìm cho mình chút việc vui!”

.

Nước Anh.

Trong một hội sở đánh Golf, mấy người đàn ông thân hình tuấn lãng cao lớn tư thái ưu nhã đánh golf.

“A Tư, đã bàn xong với bá tước Uy Nhĩ Tư rồi à?” Cảnh Niệm Châu một thân quần áo thể thao màu trắng hơi gầy ra ngoài.

“Ừ, kỳ hạn là một tuần, cho nên từ bây giờ bắt đầu, làm phiền cậu giúp tôi trông chừng.” Đằng Cận Tư cười nói.

347. Chương 348: Đến Công Ty Báo Cáo

Editor: ChiMy

“Yên tâm đi, chuyện này bọn mình sẽ lo liệu.” Cảnh Niệm Châu vỗ ngực bảo đảm.

“Niệm Châu nói không sai, cậu đã xử lý xong chuyện lớn, còn lại chút chuyện nhỏ, đương nhiên bọn mình phải giúp ổn thỏa, yên tâm đi.” Thư Nhĩ Hách rất có dáng vẻ anh lớn.

“Thư đại ca, Niệm Châu, cảm ơn hai người.” Đàng Cận Tư thấy rất may mắn khi mình có anh em tốt như vậy, khi anh cần trợ giúp nhất định họ sẽ giúp đỡ.

“Chắc, anh em trong nhà cần gì khách sáo như vậy, kết hôn là chuyện lớn cả đời, không được qua loa.” Thư Nhĩ Hách vỗ bờ vai của anh.

“Đúng vậy! Cậu yên tâm trở về làm chú rể của cậu đi, đến lúc đó tham gia hôn lễ với chị dâu nhỏ là được.” Cảnh Niệm Châu cười ha ha.

Ba người vui sướng đánh một ván gôn, bởi vì Đàng Cận Tư không có thời gian nên tạm biệt về trước, trên đường chạy đến sân bay, anh gọi điện thoại cho tam đệ Nam Hoa Cẩn.

“Mấy ngày nữa áo cưới sẽ hoàn thành?”

ba ngày. Nam Hoa Cẩn cắn răng cho một cái đáp án.

“Ba ngày quá lâu, còn phải để nai con mặc thử, ngộ nhờ không vừa thì làm thế nào đây?” Đàng Cận Tư cau mày.

đại ca, anh phải tin tưởng sự chuyên nghiệp của em, em đã ghi tạc ba vòng của chị dâu nhỏ ở trong lòng, tuyệt đối không sai, hơn nữa tất cả áo cưới đều may thủ công, gấp quá sẽ không đạt được hiệu quả đáng có. Nam Hoa Cẩn giải thích.

“Không cho phép cậu nhớ kĩ ba vòng của nai con ở trong lòng.” Đàng Cận Tư rất nhạy cảm bắt được từ then chốt.

Trên trán Nam Hoa Cẩn nổi đầy gân xanh, trong lòng than thở: đại ca, anh có thể nói tới trọng điểm không?

khụ. Ban đầu đều là anh báo cho em biết, hơn nữa lần nào anh cũng bảo em thiết kế quần áo cho chị dâu nhỏ, sao em có thể quên chứ? Nam Hoa Cẩn rất uất ức.

Đàng Cận Tư rất nghiêm túc nhíu mày suy nghĩ một chút, tam đệ nói không sai, điều này cũng tại anh không tốt, nhưng vừa nghĩ tới ba vòng của bà xã mình bị khắc trong đầu người đàn ông khác, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, cho dù người nọ là tam đệ của anh.

Nhưng mà, nhìn từ một góc độ khác, tam đệ làm chuyên gia thiết kế thời trang, nhớ những thứ này cũng là hợp tình hợp lý.

“Cậu cố gắng nhanh chút.” Anh nói một câu ngắn gọn liền cúp điện thoại, chuẩn bị lên máy bay, bay trở về thành phố C.

Lúc về đến nhà đã là đêm khuya, người trên giường đang ngủ say, vẻ mặt thần thái vĩnh viễn đều là một bộ dáng ngây thơ đáng yêu, anh không nhịn được cong khóe môi lên, giúp cô dịch tốt góc chăn, rón rén đi vào phòng tắm, tắm đơn giản, thay áo ngủ chui vào trong chăn ấm áp.

Có thể là do bản tính, cho dù là đang ngủ, Lương Chân Chân vẫn tự giác nhích lại gần người nào đó, miệng lầu bầu mấy cái, tìm một tư thế thoải mái ở trong lòng anh, đi ngủ ngon lành.

“A.” Đàng Cận Tư thiếu chút nữa cười ra tiếng, nai con của anh thật là đáng yêu, làm cho anh có dục vọng muốn đặt cô phía dưới hung hăng cương chiều, nhưng giữa bọn họ còn có một đứa bé chưa ra đời, chưa đầy ba tháng, không nên làm vận động trên giường, haizzz.

“Ông xã.”

Đột nhiên Lương Chân Chân đang ngủ say hô một tiếng, ánh mắt của Đàng Cận Tư dịu dàng nhìn về phía người trong ngực, còn tưởng rằng cô tỉnh, phát hiện kết quả chỉ là cô đang nói mơ, vẻ mặt rất là hạnh phúc thỏa mãn.

“Bảo bối, ngủ ngon.” Anh cúi người hôn lên trán cô, ôm cô ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, mùa đông ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, ánh sáng màu vàng nhạt đan vào thành một mảnh, loang lổ ánh sáng ở trên sàn gỗ, dịu dàng ấm áp.

“Ừm. . . .” Lương Chân Chân mơ màng muốn đuổi người, lại phát hiện mình giống như bị giam cầm ở trong ngực ấm áp, không thoát ra được, chợt mở mắt, gương mặt quen thuộc hiện ra ở trước mặt cô.

“Đã tỉnh rồi hả?” Bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói của Đằng Cận Tư hơi khàn khàn mà đầy từ tính, sợi tóc rối loạn, có mấy sợi rơi trên trán, cực kỳ hấp dẫn.

“A Tư, anh trở về lúc nào?” Giọng nói của Lương Chân Chân rất hưng phấn, tối hôm qua không có ông xã ôm cô ngủ, thiếu chút nữa cô cũng mất ngủ.

“Hơn hai giờ sáng.”

“Đã xử lý xong công việc rồi à?”

“Ừ.”

“Vậy anh ngủ thêm một lát đi, đen bị thâm đen rồi, đứa bé đáng thương.” Lương Chân Chân đang cầm mặt của anh giầy xéo, tâm trạng rất vui vẻ.

Đằng Cận Tư chỉ dịu dàng nhìn cô, mặc cho cô “Làm xằng làm bậy” ở trên mặt mình, cái đặc quyền này, vên vện chỉ cho một mình cô.

“Bà xã, em ngủ chung với anh?” Cánh tay dài của anh bao lấy cô, cô liền dựa vào trong lòng anh, hai người mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, hô hấp lượn lờ quấn lấy nhau, mập mờ kiều diễm.

Lương Chân Chân hôn lên mặt anh một cái, “Ông xã ngoan, mặc dù em rất muốn ngủ tiếp với anh, nhưng con trong bụng không cho phép, bác sĩ nói rồi, phụ nữ có thai nên ngủ sớm dậy sớm, ăn điểm tâm xong đi tản bộ, như vậy mới có lợi cho thai nhi.”

“Được, bây giờ trong nhà chúng ta con đứng thứ nhất, tất cả do nó quyết định.” Đằng Cận Tư cười đến cứng chiều.

“Đó là đương nhiên rồi..., nó thứ nhất, em thứ hai, anh thứ ba.” Trong đôi mắt to của Lương Chân Chân lóe ra ánh sáng giảo hoạt, sau đó rời giường mặc quần áo, chuẩn bị xuống lầu ăn điểm tâm.

“Nữ vương bề hạ, thần tuân chỉ.” Đằng Cận Tư vô cùng phối hợp nói tiếp.

“Nhìn thấy anh ngoan ngoãn, bản nữ vương liền cho phép anh ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.” Lương Chân Chân bày ra dáng vẻ, có chút khí thế.

Một giấc ngủ này, quả thật Đằng Cận Tư ngủ rất say, liên tục mơ hai giấc mộng, một là con gái của anh ra đời, một nhà ba người vui vẻ hạnh phúc; còn lại là. Về mẹ của anh, bỏ anh ba mươi năm, đột nhiên trở lại.

Anh giật mình thức dậy, ánh mắt không tiêu cự nhìn chăm chăm trần nhà, trong đầu là kinh ngạc và kinh ngạc, trừ hai năm bà rời đi, anh thỉnh thoảng sẽ mơ thấy bà, thoáng một cái đã qua hai mươi năm.

Bây giờ, mơ thấy bà lần nữa, chẳng lẽ. ám chỉ gì đó sao?

Lắc đầu, trút bỏ những lo lắng kia, người phụ nữ kia đối với anh mà nói, đã là người không quen biết, không còn chút quan hệ nào với anh, anh cũng không muốn gặp lại bà!

Sau khi ăn trưa, Lương Chân Chân cố ý chọn một bộ đồ công sở, khoác một cái áo ngoài, theo ông xã đến công ty báo cáo, cô cũng không muốn trì hoãn thêm nữa.

Khi đến trước cửa tập đoàn Đế Hào Tư, Lương Chân Chân nhỏ giọng hỏi “A Tư, cần chú ý gì không? Em và anh đi vào chung có phải quá lộ liễu hay không?”

“Không cần, cũng không có gì, em vốn là bà xã của anh, chẳng lẽ còn phải che giấu?” Đằng Cận Tư cười nhẹ ra tiếng.

“Ừm. Vậy cũng được.”

Thật ra thì, cô nghĩ rằng nếu nhân viên trong công ty biết mối quan hệ của cô và tổng giám đốc, vậy còn dễ dàng làm việc sao? Nhưng cẩn thận suy nghĩ, thật ra thì mặc kệ bây giờ cô có đi vào chung với A tư hay không, mọi người cũng đã biết rõ quan hệ của cô và A Tư, huống chi cô còn có thai, chắc là A Tư sẽ không cho phép cô làm chuyện gì .

Từ lúc hai người tay trong tay đi vào đại sảnh, vô số người quay đầu nhìn rồi bàn luận xôn xao.

“Trời ạ! Tổng giám đốc đang dắt tay cô gái nào vậy?”

“Xem dáng vẻ thân mật của hai người đó, chẳng lẽ chính là vị hôn thê?”

“Tôi cảm thấy đã gặp qua cô gái ấy ở đâu rồi, hình như không phải lần đầu tiên cô ấy tới đây.”

“Hâm mộ, ghen tỵ, hận! Sao tổng giám đốc cao quý như thần lại thích cô gái bình thường như vậy đây? Thật hận mà!”

“ ”

Lúc vào thang máy, Lương Chân Chân kéo ống tay áo của Đằng Cận Tư, “Ông xã, em cảm thấy mấy nhân viên nữ trong công ty anh đều muốn dùng ánh mắt lăng trì em.”

Đằng Cận Tư cau mày, “Có nghiêm trọng vậy không?”

“Dĩ nhiên, lòng ghen tỵ của phụ nữ rất mạnh, hơn nữa người đàn ông hoàn mỹ anh tuần giống như anh vậy, đều là tiêu chuẩn cao to đẹp trai trong lòng phụ nữ, ai không muốn may mắn trúng thưởng chứ!” Giọng của Lương Chân Chân có chút chua.

“Vậy. Nai con em thì sao?” Đằng Cận Tư thấy rất vui mừng nai con sẽ ăn dấm chua của những người phụ nữ kia.

“em sao! Đã may mắn rút trúng anh rồi! Chẳng lẽ anh còn muốn quỵt nợ?” Lương Chân Chân thở phò nhìn anh chằm chằm, nếu anh dám quỵt nợ, về sau đứa bé sẽ theo họ cô!

“Dĩ nhiên không dám.” Bên môi của Đằng Cận Tư nở nụ cười càng ngày càng sâu.

“Vậy còn được.” Lương Chân Chân vui vẻ bĩu môi.

Nam Cung Thần biết cậu chủ bảo mình sắp xếp công việc cho Lương Chân Chân thì trong lòng có một ngàn cái không tình nguyện, không ngừng kêu khổ, đứng ở trước mặt anh là phu nhân của tổng giám đốc! Hơn nữa còn mang long chủng, thân mình đáng giá ngàn vàng!

“Phu nhân, nếu không cô ngồi nghỉ ngơi một chút, tôi sắp xếp xong sẽ nói cho cô biết.” Giọng nói của anh kính cẩn.

“Bây giờ tôi là cấp dưới của anh, trực tiếp gọi tên tôi là được rồi, tôi không muốn đặc biệt.” Lương Chân Chân ôn hòa nói.

-_-|||

Nếu ngài không muốn đặc biệt, thì không nên tới nơi này làm thư ký, đây không phải rõ ràng là để người khác đối xử đặc biệt với ngài sao? Trong lòng Nam Cung Thần nói thầm, cậu chủ thật đúng là sắp xếp chuyện tốt cho anh.

“Được, vậy cô ngồi trước đi, lát tôi sẽ quay lại.”

Anh nói xong liền mở cửa đi ra ngoài, để lại một mình Lương Chân Chân ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi, chán muốn chết liếc nhìn tạp chí và báo, vừa đúng có bài phỏng vấn trước kia của cô.

348. Chương 349: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Editor: ChiMy

Bên trong phòng làm việc tổng giám đốc, Nam Cung Thần báo cáo hành trình công việc hôm nay đầu vào đây, xong việc, thật khó khăn đứng ở đằng kia, như đang ngẫm nghĩ phải mở miệng như thế nào.

“Có lời cứ nói.” Đàng Cận Tư không lạnh không nóng liếc cậu tôi một cái, biết rất rõ ràng tâm tư nhỏ của cậu tôi.

“Về công việc của phu nhân, hơi khó sắp xếp.” Nam Cung Thần chần chờ nói.

Đàng Cận Tư liếc anh một cái, “Tôi cho rằng chút chuyện nhỏ này không làm khó được cậu.”

Nam Cung Thần lau mồ hôi trên trán một cái, “Cậu chủ, cậu đánh giá cao tôi quá, tôi chỉ là người bình thường, đầu óc có chút không được tốt lắm.”

Phu nhân của tổng giám đốc không phải là người khác, mục đích cô ấy tới đây làm bí thư là cái gì? Xem chừng tổng giám đốc? Muốn ngày ngày dính lấy cậu ấy? Hay chỉ đơn giản là làm việc?

Nhiều lí do như vậy anh phải biết rõ! Bằng không sẽ không sắp xếp đúng!

Hơn nữa từ đáy lòng, cái này cậu chủ được xem là cạy quyền thiên vị, rõ ràng phu nhân học tin tức, là nghề nghiệp không có liên quan đến thư ký, cậu không chút che giấu nào dắt cô ấy vào công ty làm việc, chuyện này nếu truyền đi, sợ rằng không được tốt.

“Nai con chỉ là ở nhà rảnh rỗi nhàm chán, muốn tìm chút chuyện làm, cậu sắp xếp cho cô ấy chút việc, không làm cho cô cảm thấy mình là một người rảnh rỗi là được, còn nữa, cấm các nhân viên trong công ty quơ tớiiy múa chân với cô ấy, nhất là mấy cô thư ký, tôi không muốn nghe bất kỳ lời khó nghe nào, cậu hiểu chưa.” Đàng Cận Tư không chút khách khí nói.

“Vâng, tôi đã hiểu.” Đương nhiên Nam Cung Thần hiểu ý của cậu chủ, ai dám nói xằng nói bậy, vậy thì tiền đi thôi!

“Đi làm việc đi.” Đàng Cận Tư phát phát tớiiy, vui đầu vào công việc.

Ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, Nam Cung Thần rất cẩn thận suy nghĩ lời của cậu chủ mới vừa nói, đại khái anh có thể đoán được tình huống là như vậy: sau khi Lương Chân Chân mang thai bị cấm túc, không thể ra ngoài làm việc, mà ở nhà cả ngày cô lại rất chán, cho nên mới nghĩ ra một phương pháp xử lý như vậy, vừa có thể tiêu khiển thời gian lại an toàn.

Bên trong phòng nghỉ ngơi, Lương Chân Chân xem xong một quyển tạp chí rồi, Nam Cung Thần còn chưa đi vào, cô hơi chán ngắc chỗ này chỗ kia, thỉnh thoảng chạy đến cửa sổ sát đất cúi xuống nhìn toàn cảnh thành phố.

Trong nháy mắt cửa mở ra, Lương Chân Chân thở dài, “Rốt cuộc anh đã tới!”

“Để phu nhân đợi lâu, tôi. . . .” Anh còn chưa nói xong liền bị Lương Chân Chân cắt đứt.

“Bớt nói lời dư thừa, rốt cuộc tôi cần phải làm gì! Nếu anh để một mình tôi ở đây! Tôi buồn chết mất! Còn nữa, đừng gọi tôi là phu nhân, nghe không tự nhiên.”

“Ách. . . . Lương tiểu thư?” Khóe miệng của Nam Cung Thần co giật mấy cái, ngài cũng đã gia nhập hàng ngũ phụ nữ có gia đình, con cũng đã có, còn không cho tôi gọi phu nhân sao?

“Vẫn cảm thấy kỳ cục, nếu không anh gọi tôi là Chân Chân thôi.” Lương Chân Chân trầm ngâm nói, lại nói cô quen biết Nam Cung Thần cũng gần 4 năm rồi, trừ có chút bảo mẫu, thật ra anh cũng là người tốt.

Đầu của Nam Cung Thần chảy đầy vạch đen, nếu như anh dám gọi như vậy, đoán chừng một giây kế tiếp cậu chủ sẽ bẻ gãy tớiiy của anh, chuyện này ngàn lần không được!

“Vì suy nghĩ cho an toàn của tôi, tôi vẫn gọi cô là phu nhân thôi.”

Lương Chân Chân không hiểu ý của anh, trong lòng yên lặng thở dài, cũng được! Gả cho tuýp người đàn ông như thế nào cũng chỉ có thể theo anh thôi...!

“Được rồi, tôi cũng không làm khó dễ anh, nói cho tôi nghe về công việc đi.”

“Thật ra thì công việc thư ký rất đơn giản, xử lý văn kiện ký nhận của cấp trên kịp thời, truyền lại, thúc giục công việc; làm xong văn kiện thì thu về, kiểm tra, xử lý công việc; quản lý và bảo mật các đề án; ghi chép trong các cuộc họp. . . .” Nam Cung Thần giống như là đang xác nhận nói một đồng lớn.

“Đợi chút, anh nói nhiều như vậy, tôi chỉ muốn biết, công việc của tôi là cái gì, OK?” Lương Chân Chân cắt đứt lời của anh lần nữa.

--|||

Nam Cung Thần hoàn toàn bị cô đánh bại, anh hăng giọng một cái, “Công việc cụ thể của phụ nhân là: sắp xếp công việc hàng ngày của tổng giám đốc, xử lý văn kiện ký nhận quan trọng, truyền lại và đốc thúc công tác, bao gồm cả việc pha cà phê cho tổng giám đốc, nhắc nhở tổng giám đốc các buổi hội nghị và xã giao quan trọng.”

Lương Chân Chân nghe rất nghiêm túc, mặt lộ vẻ khó xử nhìn Nam Cung Thần, “Tôi chưa học qua ngành thư ký, mặc dù nghe rất đơn giản, nhưng tôi không biết!”

Nam Cung Thần nâng trán lần nữa, đây tuyệt đối là đóa hoa tuyệt thế, “Không sao, tôi có thể dạy cô.” Anh cố gắng ôn hoà.

“Được rồi, vậy làm phiền anh.” Lương Chân Chân vẫn rất là khiêm tốn, dù sao cũng có việc nhờ người ta, đương nhiên thái độ phải khiêm nhường rồi!

Vì vậy, hai người bắt đầu công việc, một người nghiêm túc dạy, một người nghiêm túc học, vốn chính là việc rất đơn giản, Lương Chân Chân rất nhanh liền học xong, cô cũng hiểu, thì ra công việc của mình chính là chuyên phục vụ cho A Tư, người ta sẽ báo công việc cho thư ký, sau đó cô tới đốc thúc A Tư làm.

Ừm. Được rồi, nhất định là Nam Cung Thần cố ý, quả nhiên dụng tâm lương khổ mà! Như vậy cũng tốt, cơ hội cô gặp mặt người khác ít đi, cũng tránh khỏi một chút phiền toái không cần thiết.

Ngồi ở bàn làm việc của mình, cô lật xem hành trình hôm nay của A tư, buổi tối có tiệc rượu quan trọng, buổi tiệc gồm nhiều thương nhân thành công, hào môn thế gia và các quan chức, những người không có phận sự không được phép vào, ngay cả phóng viên cũng không được vào.

Cô nhìn thấy phía trên được khoanh tròn màu đỏ, chắc là Nam Cung Thần ra ám hiệu cho cô tiệc rượu tối nay rất quan trọng, A Tư phải tham gia, anh luôn luôn không thích những trường hợp xã giao này, dường như rất ít tham gia các bữa tiệc thượng lưu, nhưng mà dường như lần này rất quan trọng, hơn nữa liên quan đến lợi ích của công ty.

Đứng dậy, gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng, “Vào đi.”

Cô chậm rãi đi vào, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm người đàn ông đang vui đầu vào công việc, người ta nói đàn ông hấp dẫn nhất khi làm việc, thật đúng là rất có lý, càng xem càng cảm thấy ông xã của mình là đẹp trai nhất.

“Tổng giám đốc, đây là hành trình ngày hôm nay của anh, buổi tối tan việc có một bữa tiệc rất quan trọng cần anh tham gia.” Lương Chân Chân nghiêm trang nói, hiện tại cô là thư ký của anh, trong lúc đi làm phải nghiêm túc chứ sao!

Lúc này Đằng Cận Tư mới ngẩng đầu lên, bận rộn công việc thiếu chút nữa làm cho anh quên mất bà xã của anh đang làm thư ký cho anh, đưa tay đặt bên eo của cô, ôm cô ngồi trên đùi của mình, “Bà xã, có quen không?”

“Trời ơi! Đừng quậy mà! Đang trong lúc đi làm, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người vào phòng làm việc của anh, bị người ta nhìn thấy không tốt.” Lương Chân Chân bịu môi lầu bầu nói, cuống quýt muốn đứng dậy, nhưng lại bị Đằng Cận Tư giữ chặt.

“Bà xã, mùi trên người em thật thơm.” Người nào đó nhìn trái nhìn phải, gấp đến độ Lương Chân Chân muốn đánh anh.

“Nói chuyện đứng đắn!”

“Buổi tối em đi với anh, còn không chúng ta về nhà?” Giọng nói của Đằng Cận Tư dịu dàng, không lạnh lùng giống vừa rồi.

“Em không quen biết mấy người đó, đi rất chán!” Lương Chân Chân phiền nhất chính là tham gia tiệc rượu, party cái gì chứ, gặp người quen biết còn may, không quen biết ngồi ở đó như tự kỷ, rất nhàm chán.

Đằng Cận Tư chôn đầu vào trong tóc cô, giọng điệu tội nghiệp, “Anh cũng không biết, bà xã em nhẫn tâm ném một mình anh ở đó sao?”

Lương Chân Chân cười một tiếng vui vẻ, A Tư càng ngày càng biết làm nũng, không bao giờ giống như người đàn ông lạnh lùng tự cao tự đại trước kia rồi, hình tượng rất sinh động, rất đáng yêu ~~~~

“Được rồi, vậy em sẽ mang theo IPAD chơi, mấy anh uống rượu nói chuyện công việc, em ngồi chơi trò chơi.” Lương Chân Chân ngược đầu nhỏ cười ha hả.

“Yên tâm đi, cũng không lâu lắm.” Đằng Cận Tư cương chịu sờ cái mũi của cô.

“Vậy em có cần thay đồ không?” Lương Chân Chân chỉ đồ công sở trên người cô, nhất định không thể mặc bộ này đi tiệc rượu, không đủ trang trọng.

Đằng Cận Tư quét mắt nhìn người cô một vòng, sau đó ôm cô cách đầu gối, đứng dậy dắt tay của cô đi ra ngoài, “Ừ, bây giờ chúng ta đến Phi Sắc.”

“Chờ một chút! Em dọn dẹp tài liệu trên bàn của anh trước đã.” Lương Chân Chân tránh thoát tay của anh, đi tới bàn của anh.

“Những thứ này giao cho người khác dọn dẹp là được.”

“Không được, đây là công việc của em sao có thể ném cho người khác làm, ảnh hưởng nhiều không tốt, mặc dù em đi cửa sau vào, nhưng cũng không thể quá tự tại chứ?” Lương Chân Chân là một người rất nguyên tắc.

“Được, nai con nhà anh là một người có trách nhiệm như vậy, không tệ không tệ!” Đằng Cận Tư liên tục khen ngợi.

“Hừ! Đó là đương nhiên! Phải tách chuyện riêng và chuyện tư ra!” Lương Chân Chân kiêu ngạo giương cằm lên, dọn dẹp tài liệu xong, sau đó tắt máy vi tính, thả bút máy lại vào trong ống bút.

“OK, đi thôi!” Cô chủ động dắt tay Đằng Cận tư đi ra ngoài, hai người ân ái không coi ai ra gì, kích thích đến Nam Cung Thần rất muốn trốn trong góc, nhưng bóng dáng của anh vẫn bị phát hiện.

“Nam Cung, anh theo tôi.” Đằng Cận Tư nói.

349. Chương 350: Tiệc Rượu (Một)

Editor: ChiMy

Trước cửa có một hàng bảo vệ an ninh, canh giữ nghiêm khắc thân phận của các vị khách ra vào, kiên quyết không bỏ qua bất kì người nào không có thiệp mời, rất nhiều phóng viên muốn mượn cơ hội lên vào, lại bắt đầu dĩ không có thẻ khách quý, chỉ có thể chờ tại cửa, không lâu sau liền bị bảo vệ đuổi đi.

Lương Chân Chân mặc một bộ lễ phục đính trân châu hở vai dài xuống đất, khoác một cái áo lông chồn trắng thuần, biểu hiện sự quý phái thanh nhã, tóc búi đơn giản ở phía sau, phối với đồ trang sức trang nhã, phong thái xinh đẹp, quyến rũ.

Đằng Cận Tư vẫn là một bộ màu đen khiêm tốn như cũ, nhưng anh trời sinh vương giả, cho dù đi tới đâu cũng là tiêu điểm chú ý, giống như giờ phút này, anh vừa kéo Lương Chân Chân đi vào hội trường, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Một đen một trắng, trời sinh một đôi, cho dù nhìn như thế nào cũng đều rất xứng đôi, người đàn ông tà mị tuấn lãng, phụ nữ quyến rũ xinh đẹp, lúc nhìn đối phương, trong mắt không chứa ai khác nữa.

Vừa đúng lúc hôm nay Thẩm Bác Sinh cũng ở đây, thấy con gái hạnh phúc như thế, trong lòng ông cực kỳ vui vẻ, nguyện vọng lớn nhất cuối cùng đã đạt thành.

“Hôm nay Đằng thiếu nể mặt tới đây, Sở mỗ thật là vinh hạnh!” Chủ bữa tiệc lập tức cầm ly đi tới, muốn mời Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân một ly.

“Sức khỏe của vợ tôi không được tốt, không thể uống rượu.” Đằng Cận Tư cản lại rượu ông định đưa cho nai con, trên mặt không có chút ý đùa giỡn, bây giờ bà xã của anh có thai, không thể uống rượu.

Sở mỗ cũng là người từng lăn lộn trên thương trường nhiều năm, chút ánh mắt vẫn phải có, nếu Đằng thiếu đã lên tiếng, đương nhiên ông không dám mời Lương Chân Chân uống rượu, chỉ đành phải cười ha hả thả lại ly rượu vào trên khay trong tay nhân viên phục vụ.

“Đằng thiếu đúng là một người rất biết săn sóc!” Ông cười đến nịnh hót.

Đằng Cận Tư không muốn nhiều lời với ông, cạn một ly với ông, nói vài câu xã giao, rồi muốn đưa nai con đưa ghế sa lon trong góc nghỉ ngơi, chợt phía trước có mấy người bạn trên thương trường đi tới, quần lấy anh không có cách thoát thân.

Lương Chân Chân chu mỏ một cái, trong lòng âm thầm nói xấu: biết ngay sẽ như vậy! A Tư chính là miếng mồi ngon, mọi người vừa gặp anh, tất cả đều chạy tới, thật là khủng khiếp!

“A Tư, em tự đi được rồi, anh hết bận thì đến tìm em.” Cô ghé vào bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói, đi theo anh thật sự là quá nhàm chán, còn bị nhiều ánh mắt dò xét, đáy lòng cô đang bạo phát.

“Ừ, cẩn thận một chút, có chuyện gì tìm Nam Cung.” Đằng Cận Tư dụi dằm dằm dò cô.

Nam Cung Thần đang đứng ở bên cạnh bàn ăn món điểm tâm ngọt thì đối mặt với ánh mắt của cậu chủ đưa tới, vội vàng buông cái mâm xuống, đi theo phía sau Lương Chân Chân bảo vệ an toàn của cô, hôm nay anh tới đây không chỉ làm kỳ đà cản mũi, còn có một sứ mạng vinh quang, đó chính là —— hộ vệ!

Chỉ cần lúc cậu chủ không có ở đây, thì anh phải đi theo phu nhân và tiểu thiếu gia trong bụng của cô một tắc không rời, nếu bọn họ có bất kỳ sơ sót nào, mình cũng chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội, cho nên, hôm nay tâm nguyện của gái đẹp không thực hiện được rồi.

Trong buổi tiệc, không cần bạn muốn làm quen người khác, luôn có người muốn tới làm quen với bạn, thật vậy, Lương Chân Chân còn chưa ngồi vững vàng, bên cạnh đã xuất hiện một thực nữ.

“Xin chào? Sao tôi cảm thấy cô rất quen?”

Trong lòng Lương Chân Chân cảm thấy buồn cười, nếu như người này là đàn ông, nhất định cô sẽ trả lời một câu, “Đại ca, anh đã xem nhiều phim truyền hình chưa? Câu làm quen cũ như vậy anh cũng lấy ra dùng?”

Nhưng đối phương là một phụ nữ, còn hứng thú nhìn cô chăm chăm, loại cảm giác này. Rất kinh hãi, cô rất muốn liếc mắt xem thường, sau đó nói: Không, tôi không biết cô.

May mắn, lúc cô vừa mới chuẩn bị mở miệng, Nam Cung Thần đã tới, tươi cười quyến rũ nhìn người đẹp kia, “Tiểu thư, tôi cảm thấy cô đi theo tôi sẽ tốt hơn.”

Lương Chân Chân không nhịn được che miệng cười trộm, anh thật đúng là rất hài hước, mặt người đẹp đỏ rần, hai giây sau, người đẹp lắc lắc eo thon nhỏ rời đi, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Nam Cung Thần một cái.

“Khụ. Chẳng lẽ một người đẹp dụi dằm như vậy là bách hợp sao?” Nam Cung Thần ngồi ở bên cạnh Lương Chân Chân nhỏ giọng hỏi.

O()o

“Không nhìn ra! Thậm chí cái này anh cũng biết?” Lương Chân Chân kinh ngạc nhìn về phía anh, rất là ngoài ý muốn.

“Cơ duyên xảo hợp, đơn giản chỉ là cơ duyên xảo hợp.” Nam Cung Thần lên tiếng.

“Giải thích chính là che giấu, tôi hiểu.” Lương Chân Chân cười đến giống như con mèo nhỏ.

Nam Cung Thần bị ánh mắt của cô kích thích, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Giới tính của tôi rất bình thường, cô đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, hơn nữa ở nơi đây bát quái, tôi không muốn bị người khác truyền đi tôi có vấn đề.”

“Phốc! Tôi có nói cái gì không? Sức tưởng tượng của anh cũng quá phong phú rồi?” Lương Chân Chân cười đến rất vui vẻ, Nam Cung Chân là một kẻ dở hơi, cũng không biết sau này anh sẽ lấy một cô gái như thế nào, trong đầu lập tức suy xét toàn bộ các cô gái mình quen biết, không ít người vẫn chưa kết hôn, nhưng cũng không thân lắm, không có phương tiện làm mai mối.

“Có lúc ánh mắt càng có lực sát thương hơn lời nói.” Nam Cung Thần muốn khóc.

“Trò chuyện gì mà vui vẻ như vậy đây?” Đột nhiên Thẩm Bác Sinh đi tới, từ ái hỏi.

“Ba.” Tâm trạng của Lương Chân Chân rất vui vẻ.

“Tôi đi lấy chút nước trái cây tới đây, hai người từ từ trò chuyện.” Nam Cung Thần rất biết điều đứng dậy rồi đi, hai cha con người ta nói chuyện anh vẫn nên nhanh chóng cách xa một chút thì tốt hơn, có cha ruột hộ tống, nghĩ chắc phụ nhân và tiểu thiếu gia cũng an toàn.

Tự rót cho mình ly rượu đỏ tự uống, mới vừa uống một hớp, liền chạm mặt một bóng dáng bay tới, vì vậy, hơn phân nửa ly rượu đỏ hy sinh, toàn bộ đổ vào trên chiếc áo sơ mi trắng cà tây trang đen của Nam Cung Thần, khắp áo đều ướt.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý.” Cô gái mặc quần áo nhân viên phục vụ hốt hoảng nói xin lỗi, luống cuống lấy khăn giấy ra muốn giúp anh lau sạch sẽ, mới vừa rồi cô không biết dẫm lên thứ gì, không cẩn thận trượt chân một phát, kết quả, liền thành như vậy, thật xấu hổ!

Sắc mặt Nam Cung Thần rất đen, giở trò quỷ gì! Cô nhân viên phục vụ lạnh lùng này từ đâu chạy r, tây trang của anh, áo sơ mi của anh! Mới mặc một lần, cứ hỏng mất như vậy!

Hơn nữa, cô bé này không có một chút xíu tiềm chất phục vụ nào, hoặc chính là cố ý, muốn tìm người trình diễn câu chuyện tình yêu cô bé lộ lem, chỉ tiếc cô tìm lộn đối tượng, anh không phải là danh môn công tử.

“Tôi nói này, tiểu thư, đủ rồi, cô có phải nhân viên phục vụ hay không? Sờ loạn trên ngực tôi làm gì? Cẩn thận tôi kiện cô. tội quá nhiều.” Nam Cung Thần là dùng khẩu hình nói ra ba chữ cuối cùng.

Cô bé đối diện vẫn nghe được, gương mặt mắc cỡ đỏ bừng, trong lòng uất ức, nhưng lại không có chỗ bày tỏ, đột nhiên nghĩ đến người phụ trách nói với họ gặp phải tình huống như thế nên dẫn khách ra sau phòng thay quần áo, ngay sau đó nói lắp bắp: “Tôi không có, phía sau có phòng thay quần áo, xin ngài đi theo tôi.”

Nói xong, liền dẫn đầu đi, trong lòng len lén nguyện rửa người đàn ông sau lưng, tự luyện cường!

Nam Cung Thần đứng ở sau lưng cô hừ lạnh một tiếng, phía sau có phòng thay quần áo? Đây không phải là muốn mời mình sao? Còn nói không có, người phụ nữ ăn nói không đồng nhất! Anh thật muốn xem cô giở trò gì, dù sao, anh cũng không mất mát gì.

Chuyện này giống như một khúc nhạc đệm trong bữa tiệc, cho nên mọi người đã sớm quen, Đằng Cận Tư sẽ không chú ý loại chuyện nhỏ này, Lương Chân Chân ngồi ở trên ghế sa lon trò chuyện việc nhà với bà, đương nhiên cũng không quan tâm ai đụng ai, ai đổ rượu lên người ai.

Trên hành lang, Kiều Tuyết Nghiên buồn bực nhíu mày, tới nơi này làm nhân viên phục vụ là việc làm thêm của cô, lúc đi học ở Thụy Sĩ, mỗi học kỳ cô đều ra ngoài làm thêm, kiếm sinh hoạt phí, sau khi tới Trung

Quốc phát hiện rất nhiều sinh viên không có suy nghĩ này, không khỏi cảm thấy kì lạ, nhưng cô không có cách nào thay đổi suy nghĩ của người khác, chỉ có thể tự mình làm.

Không nghĩ rằng hôm nay ngày đầu tiên đi làm đã đổ rượu lên người khách, chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng vị khách nhân là một người dễ nói chuyện, đừng đòi gặp quản lý, nếu không cô sẽ bị sa thải, haizzz. . . .

“Tiên sinh, nơi này chính là phòng thay quần áo.” Cô cố gắng mỉm cười, ý bảo anh có thể đi vào thay quần áo rồi.

“Thế nào? Không phải cô nên vào chung với tôi sao? Cả người tôi ướt nhẹp thì sao quần áo được?” Nam Cung Thần nhú mày nhìn về phía cô.

Kiều Tuyết Nghiên thầm nói: nhìn người đàn ông này không phải là dạng hiền lành, nhìn bộ dạng chẳng chọe kia, thật là người ta ghét!

Nhưng dù sao cũng là do cô có lỗi trước, chỉ có thể nhịn giúp anh mở cửa, đi vào chọn quần áo giúp anh, bởi vì trong lòng tức giận, liền tùy tiện chọn một cái áo sơ mi và tây trang, xoay người đưa cho anh.

“Á! Sắc lang!” Cô không nhịn được hét lên một tiếng, người đàn ông này là một người cuồng sắc tình sao? Không nói một tiếng đã cởi sạch hết quần áo, ngay cả dây lưng cũng cởi, tuy nói cô lớn lên ở nước ngoài, nhưng cô luôn luôn giữ mình trong sạch, quen bạn trai cũng giới hạn ở việc hôn môi, chưa bao giờ thấy đàn ông lỏa thể.

350. Chương 351: Tiệc Rượu (hai)

Editor: Puck

Cho nên, cô rất tức giận!

Người đàn ông này chính là cố ý, thật quá đáng!

“Lưu. Mạnh?” Tiểu thư cô không phải quá chuyện bé xé ra to chứ? Tôi chỉ thay quần áo thôi, tôi không cho cô xem, chính cô chạy tới liếc trộm, lại còn vu khống tôi lưu manh?” Giọng Nam Cung Thần cộc nhả liếc mắt nhìn cô ấy.

“Anh... Anh... Không nói lý lẽ!” Kiều Tuyết Nghiên giận đến đỏ mặt tía tai.

“Sao tôi lại không nói lý lẽ chứ? Tôi chỉ nói thật.” Nam Cung Thần nhìn cũng biết cô vẫn chỉ là cô gái nhỏ không rành việc đời, cô tình muốn trêu chọc cô ấy.

Kiều Tuyết Nghiên giận đến cầm quần áo ném lên mặt anh, “Tự anh ở bên trong chậm rãi thay!” Sau đó, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Sao Nam Cung Thần có thể dễ dàng để cho con mồi tới tay rồi còn bỏ đi, huống chi là cô dụ dỗ anh trước, anh đã lâu không được chơi trò vờ tha để bắt thật, chân dài một bước, tiến lên ôm chặt Kiều Tuyết Nghiên, lồng ngực cường tráng dán sau lưng cô, cầm đặt lên vai cô, thổi bên cổ cô, “Em rất thông minh, thành công khơi gợi lên sự chú ý của tôi.”

“Buông tôi ra! Tên háo sắc này! Có quỷ mới muốn lôi kéo sự chú ý của anh!” Kiều Tuyết Nghiên tức giận mắng, đầu người này nhất định có bệnh.

“Buông ra? Em dẫn tôi tới đây không phải vì mục đích này sao? Tôi đã thấy nhiều nữ sinh như em, nếu chủ động đưa tới cửa, tôi đương nhiên không thể bỏ qua rồi.” Nam Cung Thần vừa nói vừa hôn lên phía trong tai cô một cái.

Khi môi lạnh dán lên da thịt ấm áp thì Kiều Tuyết Nghiên không nhận được mà run nhẹ nhẹ, trong lòng hận chết người đàn ông theo sau cô siết chặt không tha, cô cảm thấy hôm nay mình vô cùng xui xẻo, lại có thể bị người ta ngộ nhận là nữ sinh gì đó, tạm thời kích động mà dùng tiếng Ý mắng mấy câu,

“Em nói cái gì?” Nam Cung Thần phân biệt ra đây là tiếng Ý, nhưng anh nghe không hiểu.

“Hừ! Tại sao tôi phải nói cho anh! Buông tôi ra nhanh lên!” Kiều Tuyết Nghiên vô cùng tức giận.

“Tôi không ngại để em gọi tất cả mọi người đi vào, như vậy... Em có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.” Nam Cung Thần cười đến đáng đánh đòn.

“Cái gì nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch? Tôi cứ muốn kêu!” Kiều Tuyết Nghiên mới về nước không lâu, còn không hiểu rõ thành ngữ hay ngạn ngữ Trung Quốc, chỉ biết một số từ đơn giản.

Ngược lại Nam Cung Thần rất thương thức cô gái có cá tính giống con báo nhỏ, xoay mặt cô về phía mình, đề nghị lên tường, khi môi anh đào của cô vừa mở ra, kịp thời giam giữ.

“Ừm... Háo... Sắc...” Kiều Tuyết Nghiên rất tức giận, rất buồn bực, người đàn ông xấu xa này lại dám cưỡng hôn cô! Dùng hết sức lực đẩy anh ta ra, lại phát hiện không nhúc nhích được anh ta chút nào, mình đã từng luyện Taekwondo hai năm, người đàn ông bình thường không khống chế được cô, nhưng người trước mắt, rõ ràng lợi hại hơn cô.

Cô nhóc, đấu với tôi, còn non lắm! Nam Cung Thần hừ lạnh trong lòng, công phu mèo quào của cô ấy còn muốn đẩy anh ra? Anh đã luyện năm năm cận chiến, đối phó với mấy kẻ vạm vỡ là chuyện dễ dàng, đừng nói tới một cô gái tay trái gà không chặt.

Anh cậy mạnh cần đòi môi hồng của cô, thừa lúc cô há mồm đầu lưỡi tinh xảo chui vào, khuấy động bên trong, cần quét, hấp thu nước miếng ngọt ngào của cô, anh đột nhiên phát hiện, mùi cô của đặc biệt tốt, để cho anh không bỏ đi được.

Trước kia mặc dù bạn trai lui tới với Kiều Tuyết Nghiên đều từng hôn cô, đều có thể êm ái thông thả, sau đó cũng nhiệt liệt, nhưng chưa lần nào giống như bây giờ, cuồng dã đến mức khiến cho cô thiếu chút nữa hít thở không thông, lời phản kháng cũng biến thành vô lực, mỗi một tiếng giống như tiếng rên rỉ thoải mái, mặc cỡ đến mức cô không dám mở miệng nữa.

Ngay khi Kiều Tuyết Nghiên cảm giác mình sắp không thể hít thở, Nam Cung Thần buông lỏng cánh môi sưng lên của cô ra, bàn tay không đứng đắn luồn vào trong quần áo của cô, cũng không phòng bị cô gái đã bị mình hôn đến mơ màng còn có hơi sức giơ cánh tay lên tát mình một cái.

“Bốp” một âm thanh vang lên, vang vọng trong căn phòng thay quần áo yên tĩnh, Nam Cung Thần nghiêng đầu mắt đảo hoa liếc nhìn người con gái gò má ửng hồng nhưng đang tức giận, không thể không nói, cô ấy là người đẹp, nhất là giờ phút này, xinh đẹp đến mức khiến cho anh sinh ra dục vọng.

“Háo. Sắc! Không biết xấu hổ!” Hô hấp của Kiều Tuyết Nghiên vẫn hơi rối loạn, nhưng không làm trở ngại cô mắng người, xem ra người đàn ông này có vẻ dạng chó hình người, nội tâm lại xấu xa như vậy, anh ta cho rằng hôn mình rồi có thể tiếp tục muốn làm gì thì làm sao?

Nằm mơ! Không có cửa đâu!

Nam Cung Thần lưu manh sờ lên bên mặt phía trái bị đánh, không ngờ hơi sức tiểu mỹ nữ này vẫn còn rất lớn, mặc dù không đau rát, nhưng đau không ít.

“Anh hôn em, em tát anh một cái, hai ta huề nhau.” Anh xem ra mình phải trở về, ra ngoài đã lâu, ngộ nhỡ cậu chủ hay thiếu phu nhân không tìm được anh, vậy coi như xong.

Kiều Tuyết Nghiên không ngờ anh ta đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng cô không phải người dễ bắt nạt, sao có thể vô duyên vô cớ bị cưỡng hôn như vậy là xong rồi!

“Huề nhau cái gì? Anh phải nhận lỗi với tôi!” Hai tay cô chống nạnh tức giận trợn trừng mắt nhìn anh.

Nam Cung Thần hoàn toàn không để ý đến lời của cô, tự nhiên đi đến trước tủ quần áo chọn một chiếc áo sơ mi trắng mặc vào, thông thả ung dung gài nút áo, coi người khác là không khí.

“Này! Anh đừng cho rằng không nói lời nào coi như xong!” Kiều Tuyết Nghiên giống như con báo nhỏ tức giận, giương nanh múa vuốt muốn lấy lại lẽ phải.

“Thật sao? Em không nói anh suýt quên, đây là áo sơ mi và âu phục mới mặc lần đầu tiên, đã bị em phá hủy, em nói, phải bồi thường thế nào?” Nam Cung Thần từng bước từng bước một tiến tới gần cô.

“Tôi... Tôi...” Kiều Tuyết Nghiên hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, sao cô lại dấn như vậy! Nên chạy đi từ sớm, cần gì phải tìm anh ta lấy lại lẽ phải, bây giờ tốt rồi, lẽ phải không đòi được, còn phải bồi thường quần áo cho người ta, ôi... Sao cô lại kém như vậy!

“Ừ, quần áo đưa cho em, nhớ giặt sạch sẽ đó!” Nam Cung Thần chỉ đơn giản muốn trêu chọc cô, hoàn toàn không nghĩ đến cô thật sự giặt sạch sẽ trả lại cho anh.

Kiều Tuyết Nghiên đành bất đắc dĩ nhận lấy quần áo, nhìn bóng lưng anh ta dần biến mất ở cửa ra vào, nói với theo một câu, “Chuyện quần áo là tôi không đúng, nhưng anh cũng phải nhận lỗi với tôi!”

“Chờ em giặt sạch quần áo rồi nói.” Giọng Nam Cung Thần truyền đến từ xa.

Kiều Tuyết Nghiên đang cầm quần áo dơ dùng tiếng Ý, tiếng Pháp hăng hái nguyên rửa Nam Cung Thần, trong lòng hận anh ta thấu xương, chỉ ước gì có thể cắt anh ta thành tám khúc cho hả giận.

Bên trong phòng tiệc, Thẩm Bác Sinh rất muốn nói chuyện với con gái một lúc, nhưng mấy lão càng già càng lão luyện trên thương trường không muốn bỏ qua cơ hội nịnh bợ ông, bây giờ nhà họ Thẩm không chỉ là một nhà họ Thẩm đơn giản như vậy, ông có quan hệ với nhà họ Đằng, những người đó có thể không liều mạng tìm cơ hội nịnh bợ sao?

Vì vậy, chỉ còn lại một mình Lương Chân Chân, cô thấy rất kỳ lạ sao Nam Cung Thần đi lấy đồ uống trong thời gian dài như vậy, vừa nói rất nhiều, miệng quả thật hơi khô, nhưng bóng dáng Nam Cung Thần lại không thấy.

Cô định tự mình đứng dậy tìm đồ uống, không tránh được bị một số phu nhân và tiểu thư danh môn đến gần, cô thật sự không có kinh nghiệm ứng phó với bọn họ, rót cho mình một ly sữa, lẳng lặng nghe họ nói, không muốn tiếp lời.

“Lương tiểu thư, bộ lễ phục dạ hội của cô thật đẹp, là nhãn hiệu gì vậy? Nhất định là do Đằng thiếu làm theo yêu cầu đặc biệt cho cô chứ? Bản thân tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy.” Tiểu thư danh môn Giáp nũng nịu.

“Khiến cho chúng tôi đều ngứa ngáy rồi, Lương tiểu thư cô nói cho chúng tôi biết đi.”

Lương Chân Chân không thích trường hợp như vậy, lại cảm giác mình giống như món đồ, bị người ta xoi mói, lạnh nhạt mở miệng, “Đây là ‘phi sắc’, xin lỗi, tôi muốn đi toilet.”

Cô không muốn nhiều lời với những người này, tìm cơ hội rời đi.

“Trời ạ! ‘Phi sắc’, tôi còn hẹn trước, nhưng vẫn không có số, cô ta thật oách, mặc đến khoe khoang!” Sau khi Lương Chân Chân rời đi, một tiểu thư danh môn tức giận nói.

“Có muốn khiến cho cô ta bêu xấu trước mặt mọi người không?”

“Tôi hơi không dám, cô ta là phụ nữ của Đằng thiếu.”

“Sợ cái gì, chỉ cần không để cho người ta thấy mấy người chúng ta làm là được.”

“Cô xác định có thể vạn vô bất nhất *! Không mang tới lửa thiêu thân?”

(*) vạn vô bất nhất: an toàn tuyệt đối, không sơ hở tí nào, tuyệt đối không sai sót nhầm lẫn.

“Trời ạ! Sao cô trở nên đông dài như vậy!”

“Đã nói chỉ bêu xấu, không thể quá mức, nếu không chúng ta sẽ chịu không nổi.”

“Được rồi! Tôi còn không biết đúng mực?”

...

Mấy thiên kim tiểu thư danh môn tụ tập thành một nhóm nhỏ giọng nói, thương lượng ý xấu muốn chỉnh Lương Chân Chân.

Ông kính chuyển sang phía Lương Chân Chân, cô trực tiếp rời khỏi phòng khách chính đi thẳng tới toilet phía sau, vừa đúng lúc bỏ lỡ Nam Cung Thần, bởi vì quá nhiều người, cách đám người đông đúc, hai người đi đường đều chỉ nhìn phía trước, không chú ý người bên cạnh.

“Chân Chân.” Quý Phạm Tây từ toilet ra ngoài, nhìn thấy Lương Chân Chân nâng váy đi tới, không khỏi gọi, anh tới tương đối trễ, chỉ thấy một mình Đằng Cận Tư, cho nên không biết cô cũng tới, vẫn ngồi trên ghế sa lon mà thôi.

“Quý đại ca, anh cũng ở đây à?” Thấy người quen, Lương Chân Chân rất vui.

“Ừ, gần đây có khỏe không?” Quý Phạm Tây chỉ thuần túy tìm chuyện để nói, thấy vẻ mặt toát ra hạnh phúc của cô thì biết rõ cô sống rất tốt.

351. Chương 352: Một Cảnh Nguy Hiểm

Editor: Puck

“Hi hi... Mỗi ngày đều vui vẻ, nghe cha nói anh đã thăng chức thuyên chuyển đi rồi hả?” Lương Chân Chân cũng vừa mới nghe Thẩm Bác Sinh nói.

“Ừ, đi tỉnh J, lệnh điều động mới xuống mấy ngày.” Bên môi Quý Phạm Tây hiện lên nụ cười mờ mờ, thành phố vừa có một cơ hội thăng chức, cho anh một suất, anh suy nghĩ mấy ngày, quyết định rời khỏi nơi tràn đầy đau lòng, khổ sở nhưng sung sướng này, nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của Lương Chân Chân, mình cũng đủ hài lòng, yêu một người, trừ việc có thể bạc đầu chẳng xa nhau với cô ấy, mình cũng có thể chúc phúc cho cô ấy từ xa: Hạnh phúc an khang.

Vì vậy, anh lựa chọn tỉnh cách nơi này rất xa, rồi đi càng xa, mới có thể cách xa nỗi tương tư khắc cốt này, có lẽ thời gian có thể quên lãng tất cả.

“Quý đại ca, anh là người tốt, nhất định sẽ hạnh phúc.” Lương Chân Chân cũng cảm thấy không biết nói gì cho phải, cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên cảm nhận được Quý Phạm Tây rời đi có liên quan đến mình, nhưng dù thế nào, cô cũng không thể nói câu níu kéo, lấy thân phận gì? Nói ra có tác dụng gì?

Chỉ có trầm mặc, mới thỏa đáng nhất.

Quý Phạm Tây cười đến nhạt nhẽo, hai chữ hạnh phúc này đã sớm cách xa anh rồi, chỉ còn sót lại cuộc sống, anh chỉ nghĩ thật tâm thật ý làm việc vì dân, làm chuyện có ý nghĩa.

Tối nay tới đây, coi như từ biệt bạn và đồng nghiệp cũ, ngày anh rời đi không muốn cho bất kỳ ai biết, càng không cần bất kỳ ai tiễn anh.

Lúc tới thành phố C, anh không có tiếng tăm không có ai biết, hôm nay định đi, tình nguyện lặng lẽ rời đi, phát ông tay áo, không mang theo một đám mây màu *, sẽ để cho những ký ức tốt đẹp kia đều ở chỗ sâu nhất mà thôi.

(*) phát ông tay áo, không mang theo một đám mây màu: ý chỉ sự dứt khoát, đoạn tuyệt.

Không biết vì sao, trong lòng Lương Chân Chân hơi khó chịu, vì kiên cường chịu đựng này, người đàn ông như tấm gió xuân, anh rõ ràng chính là người đàn ông tốt có đốt đèn lồng lên cũng khó tìm, đáng tiếc nhất chính là anh không nên yêu mình.

Nếu như người đàn ông đầu tiên mình biết là anh, kết quả có lẽ khác bây giờ, yêu anh, cùng anh kết hôn sống chết, tất cả đều có thể. Nhưng, cuộc sống không có nếu như, người đàn ông cô gặp trước là a Tư, yêu anh, kết hôn với anh, sinh con cho anh, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Từ toilet ra ngoài, cô lo lắng a Tư sẽ không tìm được mình, nên đi vào sảnh chính tìm anh, vừa tiến vào đã bị một đám thiên kim tiểu thư danh môn vây lấy, từng người bưng ly rượu muốn uống cùng cô, cô cảm thấy rất phiền, tại sao những người này không để cho cô một mình yên tĩnh chứ? Giống như một đám ruồi bọ, bay qua đông bay sang tây, khiến cho người ta không yên lòng.

“Xin lỗi, tôi hơi không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi một chút.” Lương Chân Chân nói xin lỗi, bây giờ cô hơi sợ âm ỉ. Hơn nữa ngửi mùi nước trên người những tiểu thư danh môn kia khiến cô buồn nôn, muốn ói.

Những người đó đương nhiên không tin tưởng lời cô nói, coi như cô cố ý không để ý đến họ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, rồi rít xoay người định đi, chuẩn bị áp dụng kế hoạch của các cô: một, giả bộ không cẩn thận đập trúng váy mình, thuận thế ngã nhào, nhân cơ hội này đẩy Lương Chân Chân ngã xuống đất, để cho cô ta luống cuống; hai, giả bộ không cẩn thận đập váy Lương Chân Chân, để cho cô ta ngã nhào trước mặt mọi người, làm trò cười cho người trong nghề.

Căn cứ hoàn cảnh hiện tại hai cái chọn một, cần phải để cho cô ta luống cuống trước mặt mọi người!

Lúc Lương Chân Chân xoay người, làn váy màu xám ngọc trai quét đất vừa đúng bay tới dưới chân một tiểu thư danh môn, cô ta thừa dịp không ai chú ý, dẫm gót giày lên, cố ý đứng đằng kia nói chuyện với người khác, giả bộ như không có chuyện gì.

“A!” Lương Chân Chân không đề phòng có người dẫm lên váy của cô ở phía sau, thân thể không tự chủ ngã về phía sau, lúc ấy trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó chính là đứa nhỏ trong bụng ngàn vạn lần không thể có chuyện, nhưng bé cưng còn thiếu vài ngày mới đủ ba tháng, cô ra sức cầu nguyện trong lòng bé cưng không sao, cô nhất định có thể đủ sức chịu đựng.

Nam Cung Thần đang tìm kiếm bóng dáng Lương Chân Chân khắp nơi, không uống công mất anh tinh, đã nhìn thấy cô bị mấy thiên kim tiểu thư danh môn quần lấy từ xa, đang định đi lên giải vây, đột nhiên phát hiện có gì không đúng, khi nghe cô hét chói tai, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét vọt tới, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: A di đà Phật, thiếu phu nhân ngàn vạn lần không thể có chuyện, tiểu thiếu gia ngàn vạn lần không thể có chuyện!

Đằng Cận Tư cũng nghe thấy tiếng bà xã anh kêu, chỉ tiếc anh ở quá xa, nước xa không cứu được lửa gần, ly rượu trên tay anh thiếu chút nữa bị anh bóp nát, rớt mạnh xuống đất, mặt âm u đi tới “Địa điểm xảy ra vụ án.”

Lương Chân Chân vốn cho rằng mình nhất định ngã trên đất rồi, lại không ngờ được một bóng dáng bay tới đỡ lấy, chỉ tiếc tác dụng quán tính quá lớn, Nam Cung Thần bị ngã trên đất, Lương Chân Chân chỉ té trên người anh ta, tránh khỏi tiếp xúc thân mật với mặt đất, cũng giảm bớt xung lượng khổng lồ khi trực tiếp ngã xuống đất.

Nhưng hàng loạt động tác này khiến cho cô rất không thoải mái, cau mày ôm bụng, cô rất lo lắng, thật sự rất lo lắng.

“Nai con, em có sao không?” Đằng Cận Tư kịp thời đi tới, kéo bà xã lên dịu dàng hỏi.

“Bụng, hơi không thoải mái...” Lương Chân Chân cắn môi cặp mắt mông lung mở to nhìn về phía ông xã, cô đang sợ, sợ bé cưng sẽ xảy ra chuyện.

Đằng Cận Tư nghe xong lời này, lo lắng trong lòng lại sâu thêm một tầng, ôm ngang cô vào trong lòng, trông mắt đen lạnh lùng liếc nhìn về phía người gây họa, “Nếu nai con xảy ra chuyện gì, tôi muốn các cô chôn theo!”

Quanh thân tản ra khí thế thù địch khiến mấy thiên kim tiểu thư danh môn sợ đến chân cũng mềm nhũn, họ không làm gì! Không phải chỉ té một cái thôi sao? Sao lại có thể xảy ra chuyện gì? Lương Chân Chân ddldq đề tiện kia cũng không tránh khỏi quá dễ hỏng! Nhất định là giả bộ!

Nam Cung Thần trở mình một cái rồi đứng dậy từ dưới đất, cho họ một ánh mắt “Tự giải quyết cho tốt”, thật đúng là chán sống, hết lần này tới lần khác khiêu chiến quyền uy của cậu chủ, đều là một đám phụ nữ ngược lớn nhưng không có đầu óc.

Kiều Tuyết Nghiên vừa đứng lúc bụng khay ra ngoài từ bên cạnh, chạm mặt Đằng Cận Tư, cô vừa định gọi “Đằng đại ca”, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của anh dọa cho không dám nói ra, người phụ nữ anh ôm trong ngực chắc là chị Lương, vừa xảy ra chuyện gì sao? Nghi vấn đầy trong đầu cô nhưng không có chỗ giải đáp.

Lương Chân Chân chôn thẳng mặt vào trong ngực Đằng Cận Tư, cho nên cô không nhìn thấy Kiều Tuyết Nghiên, nhưng Đằng Cận Tư nhìn thấy, nét kinh ngạc không lời nào có thể miêu tả được, anh thậm chí cảm thấy mình xuất hiện ảo giác rồi, hoặc chỉ có đáng dấp tương tự, mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng chuyện vợ con lớn hơn tất cả.

Anh chỉ có thể kiểm tra kỹ sau.

Nếu như bình thường, Nam Cung Thần gặp Kiều Tuyết Nghiên lần nữa, nhất định sẽ đùa giỡn cô ấy một trận, nhưng tình huống lúc này khác biệt, anh nào có tâm tình này, chỉ cầu nguyện trong lòng Lương Chân Chân và tiểu thiếu gia bình an vô sự.

Anh đi rất vội, chỉ có điều lúc đi ngang qua bên cạnh Kiều Tuyết Nghiên thì liếc cô ấy một cái, sau đó không quay đầu đi luôn.

Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc nhìn bóng lưng vội vã rời đi của anh ta, không phải người đàn ông này vừa rồi còn cợt nhả cô sao? Sao anh ta cũng đi vội vã vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng tiệc rất kỳ quái, không ít người xì xào bàn tán xôn xao, có rất nhiều người đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Đằng thiếu bỏ cuộc vui rời đi vì phụ nữ, hơn nữa mỗi lần đều là một người phụ nữ - người anh từng thông qua truyền thông tuyên bố với mọi người là vị hôn thê - Lương Chân Chân.

Có thể thấy được, anh cưng chiều cô bao nhiêu, làm tổn thương cô, chính là gây khó dễ với Đằng thiếu, chính là muốn tìm chết!

Thân làm cha, Thẩm Bác Sinh đương nhiên biết con gái mang thai, thân thể con bé luôn không tốt, thoáng qua vừa rồi quả thật quá nguy hiểm, cũng khó trách Đằng Cận Tư sinh ra tức giận lớn như vậy, đủ loại dấu hiệu đều là mặt ngoài, cậu ta thật sự yêu Chân Chân, coi con bé như bảo bối mà cưng chiều.

“Chú Thẩm, Chân Chân cô ấy... Mang thai sao?” Quý Phạm Tây chú ý tới tay Chân Chân vẫn che chở bụng, hơn nữa nếu chỉ có té ngã, Đằng Cận Tư cũng không sinh ra nóng nảy lớn như vậy, có thể thấy được...

“Ừ, còn chưa đầy ba tháng, đứa nhỏ rất dễ... Sinh non.” Thẩm Bác Sinh thở dài, nhắc chân đi ra ngoài, ông cũng muốn nhìn con gái và cháu ngoại nhỏ, nếu không buổi tối ngủ không yên.

Trong lòng Quý Phạm Tây hồi hộp, ba năm trước đây, anh từng chính mắt nhìn thấy Chân Chân sinh non, cảnh đó đến nay vẫn là ký ức còn mới mẻ đối với anh, cô ấy là cô gái tốt, hy vọng ông trời không tàn nhẫn cướp đi đứa bé của cô ấy một lần nữa như vậy.

Hai người một trước một sau cùng đi ra, trên xe, Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại cho Nam Cung Thần, sau khi biết được bọn họ ở bệnh viện nhân dân số một thành phố lập tức chạy tới.

Vừa đến bệnh viện, Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân sải bước đến phòng cấp cứu, yêu cầu chuyên gia khoa phụ sản lập tức tới, sắc mặt đen xì, cả đám y tá bị sợ ngửa không ngừng vó chuẩn bị đồ vào phòng cấp cứu.

“A Tư, em rất sợ hãi.” Lương Chân Chân nắm chặt tay ông xã, cô thật sự không muốn mất đi đứa bé đến không dễ, càng không muốn trải nghiệm khổ sở sinh non giống như ba năm trước đây một lần nữa, đối với cô mà nói, đó chính là cơn ác mộng, mỗi lần nhớ tới, chân tay cô đều lạnh lẽo, cả người run rẩy.

“Ngoan, đừng sợ, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Đằng Cận Tư chỉ có thể an ủi cô, thật ra anh cũng sợ, anh vừa chuẩn bị làm một người ba tốt, lại đột nhiên xảy ra tình huống như thế, anh cũng hơi luống cuống chân tay.

352. Chương 353: Chờ Ngoài Cửa Phòng Cấp Cứu

“A Tư, nếu bác sỹ nói đứa bé không giữ được thì làm thế nào?” Mồ hôi trên trán Lương Chân Chân từng tầng, ướt xuống dày đặc, sắc mặt tái nhợt như tuyết, cảm giác đau đớn truyền tới từ bụng dưới càng ngày càng mãnh liệt, co rút liên tục, cô rất sợ cảm giác chẳng lành đó.

“Không sao, chúng ta còn trẻ, sẽ có đứa nhỏ.” Lúc này, anh chỉ có thể lựa chọn an ủi bà xã, không thể gây cho cô bất kỳ áp lực gì, muốn cho cô có tâm trạng bình thản.

Hai tay Lương Chân Chân nắm chặt âu phục trước ngực anh, mặc dù a Tư an ủi cô không có việc gì, nhưng lo âu và sợ hãi trong lòng cô vẫn khắc sâu, ấn tượng lần đầu tiên sinh non đã là trí nhớ khắc quá sâu với cô rồi, giống như một khối u ác tính cắm vào trong lòng, rất khó nhổ sạch tận gốc.

Khi y tá định đẩy cô vào phòng cấp cứu thì lo sợ đó ở trong lòng càng thêm nồng đậm, cô ghét nhất chính là nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo đó, nhìn những bác sỹ cầm dụng cụ giống như đồ tra tấn bằng sắt thép quấy loạn trong cơ thể cô...

Lạnh, lạnh tận đáy lòng, khiến cho toàn thân cô phát rét, không nhịn được mà run rẩy.

Cô không muốn buông bàn tay ấm áp của a Tư ra, nhưng bệnh viện có quy định, không cho phép người thân đi vào.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Đằng Cận Tư mím chặt môi mỏng, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng nóng nảy nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, anh mong muốn nhường nào có thể vọt vào xem hiện giờ nai con như thế nào, nhưng bác sỹ nói anh ở bên trong sẽ quấy nhiễu việc trị liệu, không có bất kỳ chỗ tốt nào cho bệnh nhân, anh chỉ có thể xụ mặt đi ra ngoài.

Đột nhiên, cửa phòng cấp cứu mở ra, một y tá nhỏ vội vã đi ra.

“Bệnh nhân đã có thai hơn hai tháng, đứa bé... Có thể đứa bé không giữ nổi, bác sỹ điều trị chính nói... Người thân của bệnh nhân nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Giọng cô hơi lắp bắp, vừa rồi cô đã nhìn thấy Đằng Cận Tư xấu tính, cho nên hơi sợ dảng về lạnh lùng của anh.

“Cái gì? Đứa bé không giữ nổi? Đây là bệnh viện rách nát gì! Tôi nói cho các người biết! Hôm nay phải giữ lại đứa bé cho tôi!” Đằng Cận Tư mặt lạnh cả giận nói.

Lúc Thẩm Bác Sinh và Quý Phạm Tây chạy tới đã thấy được cảnh này, đồng thời liếc nhìn nhau, trong lòng thoáng qua dự cảm xấu, vội vàng tiến lên kéo Đằng Cận Tư đang nổi giận lại.

Y tá nhỏ sợ đến mức chân cũng mềm nhũn, cặp mắt nén lệ, cô vừa mới tới bệnh viện thực tập không được mấy ngày, sao lại đụng phải chuyện xui xẻo này? Mặc dù người đàn ông trước mắt có dáng dấp rất đẹp trai, nhưng cũng quá dữ tợn? Đáng vẻ gằm thét giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, quá kinh khủng! Hu hu...

Thừa dịp có người kéo anh lại, cô vội vàng trở lại, trong lòng cầu nguyện: về sau không cần gặp phải kiểu người thân bệnh nhân tàn bạo như vậy.

“Điều tại tôi không tốt, tôi không nên mang theo nai con đi dự tiệc.” Đằng Cận Tư ôm đầu ngồi chồm hổm trên đất, khuôn mặt tự trách và đau lòng.

Thẩm Bác Sinh nhìn dáng vẻ của cậu ta rồi thở dài, đi ra bên cạnh gọi một cuộc điện thoại, giọng nói lạnh lùng nghiêm túc, “Viễn An, tôi là Thẩm Bác Sinh, nể mặt bạn học cũ nhiều năm, ông nghĩ cách giữ lại con gái và cháu ngoại của tôi. Mặt khác, người nhà họ Đằng là hạng người gì trong lòng ông nên rõ ràng hơn tôi, bây giờ cháu dâu duy nhất của Đằng lão phu nhân vào phòng cấp cứu của bệnh viện, mới vừa rồi có người nói đứa bé không giữ nổi, làm viện trưởng bệnh viện, tôi biết chuyện này là việc rất nhỏ với ông, đừng nói Thẩm Bác Sinh tôi không để ý tới tình bạn nhiều năm, nếu con gái và cháu ngoại của tôi có xảy ra chuyện gì, ông cũng đừng oán tôi không nói trước với ông.”

Người ở đầu bên kia điện thoại không ngờ Thẩm Bác Sinh trẻ như vậy còn gọi điện thoại cho mình, hai người là bạn học cùng lớp từ nhỏ cho đến tận trung học, bởi vì chuyên ngành học không giống nhau nên không học chung trường đại học, sau khi tốt nghiệp đi làm vẫn luôn liên hệ, cũng coi như bạn rất thân.

Được, tôi gọi điện thoại ngay bây giờ. Sau khi cúp điện thoại, Lục Viễn An lập tức gọi điện thoại cho phía bệnh viện.

...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong quá trình đợi, điện thoại của Nam Cung Thần vang lên, anh vừa nhìn tên người gọi trên điện thoại trong lòng hoảng hốt, liếc mắt nhìn cậu chủ đang tâm thần bất an ở bên cạnh, lão phu nhân gọi điện thoại tới, làm thế nào mới phải?

Anh đi tới hành lang bên cạnh, trong lòng run sợ nhận điện thoại.

Nam Cung, tối nay a Tư và Chân Chân đi đâu? Sao trễ như vậy còn chưa trở lại? Đẳng lão phu nhân lo lắng hỏi, tối nay tâm thần bà vẫn không tập trung, cứ có cảm giác giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Nam Cung Thần khổ sở ở hành lang liếc mắt nhìn, anh thật sự không biết nói thế nào, lỡ như đứa nhỏ thật sự không giữ được, lão phu nhân nhất định sẽ biết; giả dụ như đứa nhỏ giữ lại được, đương nhiên là một phen hú vía. Nhưng cho dù thế nào, tin tức này không phải do anh nói cho lão phu nhân, anh không thể vượt quyền.

Nói hay không nói, anh giống như rất khó làm.

“Cái này... Tôi cũng không rõ lắm, lão phu nhân ngài đừng lo lắng, cậu chủ và thiếu phu nhân đều là người trưởng thành, sẽ chăm sóc tốt chính mình.” Anh chỉ có thể nói lời nói dối có ý tốt.

Chỉ hy vọng như vậy, cả đêm nay, tôi vẫn cảm thấy tinh thần giống như không tập trung, hy vọng đây chỉ là ảo giác của tôi. Đẳng lão phu nhân hơi không tin lời Nam Cung Thần nói, nhưng bà biết cậu ta sẽ không cố tình phụ mong mỏi của mình, trừ phi...

“Ảo giác, nhất định là ảo giác.” Nam Cung Thần cười hì hì làm lạnh, thật ra thì trong lòng anh đã đánh trống lớn, lão phu nhân khôn khéo đáng sợ, một lời nói dối bà cũng có thể vạch trần, cũng không biết lần này mình có giấu giếm được bà không, hy vọng... Hơi mong manh!

Khụ! Cho dù đón lấy khó khăn anh cũng phải ở trên!

Sau khi cúp điện thoại xong, trong lòng anh vẫn thấp thỏm không yên, đi tới bên cạnh cậu chủ, nói đầu đuôi ngọn ngành chuyện vừa rồi lão phu nhân gọi điện thoại tới.

“Ừ, chỉ có thể giấu bà trước.” giọng Đẳng Cận Tư hơi khàn khàn.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ầm ầm ra ngoài không phải y tá nhỏ, mà là bác sỹ, nhìn mồ hôi trên mặt anh ta chắc vừa rồi trải qua quá trình rất vất vả.

“Đứa bé được bảo vệ.”

Năm chữ này với bọn họ mà nói, giống như âm thanh của trời đất, làm cho lòng người phấn chấn, khối đá lớn treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Người lớn đâu?” Đẳng Cận Tư lo lắng hỏi, anh không chỉ muốn đứa bé bình yên vô sự, cũng muốn nai con khỏe mạnh bình an.

“Cũng thoát khỏi nguy hiểm rồi, nhưng mà...” Một câu của bác sỹ khiến lòng bọn họ lại treo lên lần nữa.

“Thể chất của bệnh nhân kém hơn, hơn nữa trước kia cô ấy đã từng sinh non, nên càng thêm suy yếu hơn người bình thường, cần ở bệnh viện nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể ra viện, sau khi xuất viện cũng phải chăm sóc tốt, phương diện ăn uống sinh hoạt cũng không thể qua loa chút nào.” Bác sỹ điều trị chính hết lòng dặn dò.

“Cám ơn ngài, tôi muốn vào nhìn bà xã của tôi.” Đẳng Cận Tư khó có được mở miệng nói một câu “Cám ơn”, lần này xuất phát từ đáy lòng, vợ con an toàn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

“Được, thân thể bệnh nhân còn rất yếu ớt, cần nghỉ ngơi, thời gian thăm không thể quá dài.”

Đẳng Cận Tư gật đầu một cái rồi đi vào, Thẩm Bác Sinh và Quý Phạm Tây đứng ở bên cạnh đều rất muốn vào thăm Lương Chân Chân, nhưng bọn họ biết bây giờ người Chân Chân cần nhất không phải bọn họ, mà

là Đằng Cận Tư, sau khi nghe được cô và đứa nhỏ thoát khỏi nguy hiểm, bọn họ cũng yên lòng, chỉ cần người an toàn, thân thể có thể từ từ điều dưỡng, đều sẽ tốt.

“Thẩm tiên sinh, thị trưởng Quý, sắc trời đã muộn, không bằng hai người về trước đi, ngày mai trở lại thăm thiếu phu nhân sau.” Nam Cung Thần đề nghị thân mật.

Thẩm Bác Sinh giơ tay lên nhìn đồng hồ, cũng sắp rạng sáng rồi, tình huống Chân Chân bây giờ cũng không thể thăm hỏi, ông và Phạm Tây ở đây cũng vô dụng, còn không bằng để sáng mai.

“Ừ, vậy cậu nói với Đằng Cận Tư một tiếng, chúng tôi đi trước, kêu cậu ta... Đừng quá mệt mỏi, Chân Chân cần cậu ta.” Thẩm Bác Sinh nói lời thành khẩn.

Cho đến bây giờ Quý Phạm Tây gần như không mở miệng nói chuyện, nhìn giống như rất tỉnh táo, thật ra trong lòng vô cùng căng thẳng, anh yêu Chân Chân, mặc dù cô đã là bà xã của người khác, nhưng anh vẫn yêu cô, trong lòng hy vọng cô và bé cưng của cô bình an vô sự, bởi vì, đây nhất định là hy vọng của cô.

Yêu một người, có thể ích kỷ, cũng có thể vô tư, chỉ cần cuộc sống của cô được hạnh phúc vui vẻ, ở chung một chỗ với ai có quan hệ gì đâu?

Ngoài mặt anh tỏ vẻ như nước chảy mây trôi, như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng lại khổ sở vô cùng, còn đáng hơn ăn hoàng liên, vẫn lan đến tận sâu đáy lòng, không có chỗ ẩn nấp.

“Phạm Tây, nói ra sợ cháu chê cười, vốn chú định gả Chân Chân cho cháu, cháu là người chính trực lương thiện, khiêm tốn lễ độ, quan trọng nhất chính là, cháu vẫn luôn yêu Chân Chân, chú tuyệt đối tin tưởng cháu có thể mang lại hạnh phúc cho Chân Chân, vậy mà, kế hoạch luôn biến hóa khó lường, tất cả mọi chuyện đều thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, không thể đoán được phương hướng phát triển, ôi...”

Hai người đàn ông vừa đi vừa nói chuyện cũ, khó tránh khỏi sẽ sinh ra xúc động.

“Chú Thẩm, cảm ơn chú ưu ái, chỉ cần Chân Chân sống hạnh phúc, trong lòng cháu đã không còn tiếc nuối rồi, Đằng Cận Tư đối xử với cô ấy là thật lòng.”

“Phạm Tây, cháu là đứa bé ngoan, nhất định sẽ gặp cô gái tốt.” Thẩm Bác Sinh vỗ vai cậu ta, không biết nên an ủi ra sao, có lẽ cậu ta đã nhận ra. Chuyện tình cảm, vốn chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

(*) chỉ có thể ngộ mà không thể cầu: ý chỉ những sự vật, sự việc ngẫu nhiên mà gặp được, có được, lúc bình thường dù có làm cách nào cũng không có được.

353. Chương 354: Bị Lộ

Bên trong phòng cấp cứu, Đằng Cận Tư nằm bên giường Lương Chân Chân, bàn tay dịu dàng hiền hòa êm ái vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, trong lòng tràn đầy đau đớn, chỉ ước gì có thể thay cô chịu khổ.

“Nai con, còn đau không?”

“Không đau, bé cưng con...” Giọng Lương Chân Chân rất yếu, đôi môi khê mở, cô cấp bách muốn biết bé cưng trong bụng có còn đó không, giây phút khi được đẩy vào phòng cấp cứu, cô đã rơi vào sợ hãi vô cùng, thấy mấy bác sỹ mặc áo blue trắng vây chung quanh cô, cảm giác choáng váng trong nháy mắt cuốn lấy cô, trong mơ hồ cô gần như nghe thấy giọng a Tư, giống như tiếng kêu của loài thú bị vây khốn, kinh hoàng và đau lòng cuốn chặt lấy.

“Bé cưng không có chuyện gì, em cũng không sao, việc bây giờ em phải làm, là nghỉ ngơi thật tốt.” Đằng Cận Tư dịu dàng nói, tình cảm dịu dàng nhộn nhạo trong tròng mắt đen đậm đến mức không tan đi được.

Nghe thấy lời anh nói, khóe mắt Lương Chân Chân hơi nhếch lên, tay không kiềm chế được mà sờ lên bụng, thật tốt! Bé cưng vẫn còn, cô thật là người mẹ sơ ý, về sau, không thể mạo hiểm như vậy, bé cưng chậm rãi lớn lên, cô là một phần không thể tách rời.

“Ừ...” Cô gạt đầu một cái, nhắm mắt lại, ngủ yên bình, cô thật sự rất mệt mỏi ~

Sau khi thấy cô ngủ, Đằng Cận Tư mới đi khỏi, vuốt ve chân mày đau nhức, vừa rồi thực sự đã dọa anh quá mức, nếu đứa bé không có, sẽ chính là đả kích nặng gấp hai lần với nai con, anh sợ nhất chính là xuất hiện trường hợp đó.

Thật may, đây chỉ là một phen hú vía, anh cũng nên gọi điện thoại cho bà nội báo bình an rồi, mặc dù vừa rồi bà nội không hỏi được gì từ Nam Cung, nhưng chắc bà đã đoán ra được xảy ra chuyện gì, chuyện hôm nay đã xong, đúng lúc nên nói tình hình thực tế cho bà nội.

Anh đoán không nhầm, Đằng lão phu nhân không ngủ, bà đang đợi điện thoại, đợi điện thoại của cháu nội bà, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tốt hay xấu, a Tư không có lý do để gạt bà, huống chi bà muốn biết chuyện, a Tư không thể giấu giếm được.

Nhìn tên người gọi điện trên điện thoại, bà ấn nút nghe, “Thằng nhóc thúì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bà nội, để bà lo lắng, may mà chỉ là một phen hú vía, nai con và bé cưng đều rất khỏe mạnh, chỉ có điều bác sỹ nói thể chất nai con kém hơn, còn phải lưu lại bệnh viện quan sát mấy ngày mới có thể ra viện. Giọng Đằng Cận Tư rõ ràng đã dễ dàng hơn nhiều, không trầm trọng như trước.

“Cháu! Các cháu... Xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn muốn gạt bà cụ già ta đây? Không trách được cả đêm tinh thần của bà hơi thiếu tập trung, thì ra cháu dẫu và cháu nội bảo bối gặp nguy hiểm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù a Tư nói rất thản nhiên, nhưng bà có thể đoán được tình huống lúc đó rất kinh thiên động địa, nếu không Nam Cung đã không lừa bà, nghĩ đến sợ rằng xảy ra kết quả không tốt, lo lắng bà sẽ không chịu nổi.

Đằng Cận Tư lập tức nói sơ lược chuyện xảy ra tối nay một lần, nai con muốn nằm viện nghỉ ngơi, chắc chắn không giấu được bà nội, thay vì nghĩ hết cách lừa gạt còn không bằng nói rõ cho bà.

“Cháu không nên dẫn theo Chân Chân tới tiệc rượu như vậy, con bé vốn không thích xã giao, hơn nữa quan hệ của các cháu đã khiến cho nhiều người sớm ghen tỵ rồi, thật vất vả mới tìm được cơ hội như vậy, những người không tốt bụng kia sao có thể bỏ qua cho con bé, may mà tối nay chỉ là một phen hú vía, nếu không bà không tha cho cháu.” Đằng lão phu nhân phát uy.

Bà nội, cháu biết sai rồi, nai con cô ấy đã chuyển đến phòng bệnh cao cấp rồi, ngủ rất ngon, bà cũng nghỉ ngơi sớm đi, có tình hình gì cháu sẽ kịp thời báo cho bà.

Đằng Cận Tư nói lời này đơn giản chỉ muốn bà nội yên tâm nghỉ ngơi, để cho bà cụ hơn nửa đêm còn lo lắng cho bọn họ như vậy, là anh bất hiếu.

Sau khi cúp điện thoại, cuối cùng anh thở phào nhẹ nhõm trong lòng, trên hành lang thấy Nam Cung Thần vẫn chờ đợi cùng anh đến bây giờ, kêu cậu ta về nghỉ, có mình anh ở đây là được.

“Cậu chủ, trước khi Thẩm tiên sinh đi đã có lời để cho tôi thay mặt nói với cậu: đừng quá mệt mỏi, thiếu phu nhân cô ấy cần cậu.” Trong lời nói bao hàm quan tâm của bề trên với bề dưới.

“Ừ, cậu trở về đi.” Đằng Cận Tư đáp một tiếng, anh sẽ dần tiếp nhận người cha vợ Thẩm Bác Sinh này, dù sao ông cũng là cha ruột của nai con, tương lai đứa nhỏ của bọn họ còn cần gọi ông ấy một tiếng ông ngoại, đây là liên hệ máu mủ không cách này xem nhẹ.

Nam Cung Thần đi được vài bước lại giống như nhớ tới điều gì, “Cậu chủ, vậy mấy tiểu thư danh môn có ý hãm hại thiếu phu nhân trong bữa tiệc tối nay, có cần dạy dỗ một chút không?”

“Nhẹ nhàng một chút, coi như tích phúc cho đứa bé.” Đằng Cận Tư hơi trầm ngâm.

Chắc... lần này đúng là cậu chủ đã thay đổi, nếu là trước kia, những người đó có thể hoàn toàn không thấy đường sống, hôm nay chỉ trừng phạt nhẹ nhàng, đây đều nhờ tiểu thiếu gia bình an vô sự, nếu không, chắc chắn... Cậu chủ nhất định sẽ phát tiết toàn bộ tức giận lên mấy cô gái đó.

Đợi sau khi Nam Cung Thần rời đi, Đằng Cận Tư xoay người đi vào phòng bệnh của nai con, cô nằm trên giường, ngủ yên ổn mà ngọt ngào, anh giúp cô chỉnh góc chăn, trong lòng tràn ngập ấm áp dịu dàng.

Bởi vì sợ quấy nhiễu cô và đứa bé nghỉ ngơi, anh để nguyên quần áo nằm trên ghế sa lon ở bên cạnh, chuyển chăn mền trên giường đắp lên người, thân hình một mét tám mươi ba chèn chúc trên ghế sa lon nhỏ nhỏ đúng là hơi ngột ngạt, nhưng không cách nào, vì bà xã và đứa bé, anh chỉ có thể nhịn một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lương Chân Chân mở mắt đã thấy đồ trang trí trắng bóng trên trần nhà, gian phòng xa lạ, trong đầu cô ngỡ ngàng vài giây, không hiểu được đây là đâu.

Nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông đang co rúc trên ghế sa lon thì lập tức tỉnh táo lại, đây là bệnh viện, tối hôm qua cô suýt nữa mất đi bé cưng, may mà chỉ là cơn ác mộng, bé cưng vẫn còn yên ổn trong bụng cô.

“A Tư...” Cô đau lòng gọi một tiếng, vóc người a Tư lớn như vậy mà rúc trên ghế sa lon ngủ một đêm, chắc hẳn rất không thoải mái.

Quả thật Đằng Cận Tư ngủ rất không thoải mái, cho nên khi nghe thấy tiếng lập tức tỉnh táo lại, đi mấy bước tới bên giường, cầm tay bà xã, “Khá hơn chút nào chưa?”

Tay còn lại của Lương Chân Chân vuốt chân mày anh, đầu hai chân mày, mắt, nũng nịu nói: “Sao anh không lên giường ngủ? Cũng không phải không ngủ được hai người, anh nhìn anh xem, nếp nhăn dài vậy.”

“Bà xã, em đang ghét bỏ anh sao?” Giọng Đằng Cận Tư khàn khàn mà uất ức, anh vốn lớn hơn nai con mười hai tuổi, so với cô, mình đúng là già rồi.

“Sao em sẽ ghét bỏ ông xã của mình chứ? Trong lòng em, a Tư vĩnh viễn là người đàn ông đẹp trai quyến rũ nhất, xếp vị trí thứ nhất, không thể thay thế được. Lương Chân Chân nâng mặt anh lên cười đến rạn rở.

“Bà xã, ở trong lòng anh em cũng là độc nhất vô nhị.” Lòng tự ái đàn ông của Đằng Cận Tư được cô thỏa mãn rất lớn, trong lòng vô cùng sung sướng.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa cắt đứt lời tâm tình buồn nôn của bọn họ, hai người liếc mắt nhìn nhau, cho rằng bác sỹ hoặc y tá tới, “Vào đi.”

Sau khi thấy người tới, Đằng Cận Tư vội vàng nghiêng đón, “Bà nội, bà tới sớm quá rồi.”

“Còn sớm sao! Tối hôm qua bà nhớ nhung cháu dâu cả đêm, buổi sáng chưa tới năm giờ đã tỉnh, bây giờ đã hơn tám giờ rồi.” Đằng lão phu nhân đi cùng Hạ Đông đến.

“Bà nội, để cho bà lo lắng.” Lương Chân Chân áy náy nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, chuyện đã qua chúng ta không nhắc lại, từ giờ trở đi phải chăm sóc thân thể thật tốt, đây là canh gà đen cầu kỳ tảo đồ hầm cách thủy bà cố ý dặn dò đầu bếp làm, cho rất ít dầu, loại bỏ mùi tanh, cháu nếm thử một chút, xem có hợp khẩu vị không?” Đằng lão phu nhân ra hiệu cho Hạ Đông múc một chén canh bưng cho Lương Chân Chân nếm thử.

Bà nội có ý tốt, Lương Chân Chân đương nhiên sẽ không cự tuyệt, mùi vị cũng không tệ lắm, mùi tanh loại bỏ sạch sẽ, thịt gà vào miệng ngon trơn mềm, nắm bắt khá tốt độ lửa.

“Ngoan, rất biết nghe lời, có muốn uống thêm một chén không?” Đằng lão phu nhân cười híp mắt hỏi.

Lương Chân Chân cầm khăn giấy lau miệng, “Không muốn nữa, bụng cháu no rồi.”

“Được, vậy buổi trưa uống tiếp.” Đằng lão phu nhân không ép cô, dù sao uống một chén vẫn tốt hơn không uống chén nào.

Vừa đúng lúc bác sỹ điều trị chính tới kiểm tra, Đằng lão phu nhân hỏi ông ta rất nhiều vấn đề, tỉ mỉ đến mức khiến cho ông ấy sắp chống đỡ không nổi, đành phải đảm bảo với bà, “Cháu dâu của ngài thể chất yếu tính hàn, hơn nữa đã từng sinh non ngoài ý muốn, cho nên thân thể đã tạo thành tổn thương nhất định, có điều ngài yên tâm, bây giờ cô ấy và cháu của ngài vô cùng an toàn, chỉ cần điều dưỡng và nghỉ ngơi cho tốt, tình huống thân thể sẽ dần khôi phục.”

“Cậu nói cái gì? Cháu dâu ta đã từng sinh non ngoài ý muốn?” Đằng lão phu nhân kinh ngạc nhìn về phía bác sỹ điều trị chính.

Hai người Đảng Cận Tư và Lương Chân Chân đồng thời nói thầm một tiếng không xong trong lòng, bọn họ quên dặn trước bác sỹ, tuyệt đối không thể để cho bà nội biết chuyện sinh non ba năm trước, giấu giếm lâu như vậy, cuối cùng vẫn lộ.

“Ngài không biết sao? Ba năm trước đây Lương tiểu thư đã từng sinh non vì bị tai nạn xe cộ.” Bác sỹ điều trị chính cũng rất bất ngờ, ông nhìn hồ sơ bệnh án của Lương Chân Chân mới biết, ba năm trước đây khi cô sinh non cũng ở bệnh viện này.

“Ba năm trước đây? Xảy ra tai nạn xe cộ sinh non?” Đảng lão phu nhân không thể tin liếc nhìn cháu nội, rốt cuộc cháu bà đã giấu bà bao nhiêu chuyện!

354. Chương 355: Thăm Bệnh

Hình như bác sỹ điều trị chính không ngờ trong lúc vô tình mình đã lòi ra chuyện cũ đã được che dấu rất lâu, ánh mắt kinh ngạc nhìn bọn họ một vòng, không phải bình thường, ông tránh đi trước thì tốt hơn.

“Cái đó, tôi nhớ tôi còn có bệnh nhân đang đợi, đi trước.” Ông vội vã chạy đi như trốn, ánh mắt Đảng thiếu quá lạnh, đủ để cho ông đông thành băng.

Hạ Đông cũng biết điều lui ra ngoài, tiện tay đóng kỹ cửa.

“Bà nội, cháu...” Lương Chân Chân vừa mới chuẩn bị nói gì lại bị Đảng lão phu nhân cắt đứt.

“Chân Chân cháu đừng nói gì cả, nhất định là do thằng nhóc thú a Tư này làm sai! Còn không mau thành khẩn khai báo cho bà?” Giọng nói và vẻ mặt của Đảng lão phu nhân đều nghiêm khắc nhìn cháu nội.

Lương Chân Chân bất đắc dĩ liếc nhìn anh, giống như đang nói: em đã cố hết sức.

Đảng Cận Tư chỉ cảm thấy có một trận gió lạnh gào thét qua người, “Bà nội, chuyện này bắt nguồn từ hiểu lầm ba năm trước đây, cháu không biết nai con có thai, đều tại cháu lúc ấy tức giận văng đầu, còn nói không ít lời làm tổn thương nai con, dưới sự tức giận đuổi cô ấy đi, khi đó cô ấy rất đau lòng, vừa khóc vừa chạy ra ngoài, lúc băng qua đường suýt chút nữa bị xe đụng, may mà Quý Phạm Tây đi qua đưa cô ấy đến bệnh viện... Khi đó, cháu vẫn còn trong cơn phẫn nộ, hoàn toàn không hay biết nai con xảy ra chuyện gì, đến lúc cháu biết chuyện, đã là ba năm sau rồi.”

“Cháu! Thằng nhóc thú này! Thấy bà không dạy dỗ cháu! Lại có thể làm ra chuyện khốn kiếp như vậy!” Đảng lão phu nhân tiến lên nhéo tai cháu nội, không hề quan tâm khi gió gì giờ cháu mình đã là người đàn ông trưởng thành rồi.

“Bà nội...” Lương Chân Chân thấy mà thổn thức không thôi, ở trước mặt bà nội, a Tư mãi mãi là một “Đứa nhỏ”.

“Cháu dâu, cháu đừng xin tha cho nó, nếu không phải do thằng cháu lão toét này, chất nội của bà đã hơn ba tuổi, không chỉ có thể chạy nhảy khắp nơi, còn có thể gọi bà là cụ, tức chết bà rồi!” Đảng lão phu nhân thật sự tức giận! Cho đến bây giờ bà mới biết chuyện này.

“Bà nội, cháu lo lắng cho thân thể của bà, hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy, nói ra chẳng phải để cho bà đau lòng sao, cho nên... Mới muốn giấu bà.” Giọng Đảng Cận Tư chân thành.

“Hừ! Đừng cho rằng lừa được bà già ta, hôm nay nể mặt Chân Chân tha thứ cho cháu một lần, phạt cháu phục vụ tốt hai mẹ con con bé, không có bất kỳ sơ suất nào.” Thái độ của Đảng lão phu nhân hơn dụ đi.

“Dạ, tuân lệnh.” Đảng Cận Tư thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bà nội là hoàng thái hậu trong nhà, lời nói ra chính là thánh chỉ!

Có Đảng lão phu nhân ở cùng Lương Chân Chân, cô bảo Đảng Cận Tư trở về công ty, mình không có việc gì, không cần tất cả mọi người trông chừng ở đây.

Gần tới trưa, Thẩm Bác Sinh và Diệp Lan một trước một sau xách hộp giữ ấm tới, hai người mang theo món ăn và canh Chân Chân thích ăn nhất, còn đều tự mình làm, đáng thương thay lòng cha mẹ trong thiên hạ!

Lương Chân Chân không ngờ Thẩm Bác Sinh còn có thể nấu cơm, mặc dù thoát nhìn không đẹp đẽ, nhưng cô vẫn nếm thử, “Cha, ăn thật ngon.”

“Có thật không? Vậy thì ăn nhiều một chút, bây giờ con là hai người, khẩu vị lớn hơn bình thường.” Thẩm Bác Sinh hơi kích động, đã nhiều năm ông không xuống bếp, hôm nay vì con gái và cháu ngoại phá lệ một lần.

“Oe...” Lương Chân Chân vừa mới gấp một miếng thịt bò kho bỏ vào miệng, lại cảm thấy dạ dày quay cuồng khó chịu, vội vàng bỏ đĩa xuống che miệng chạy vào trong phòng vệ sinh.

Diệp Lan đi theo bên cạnh, tiện thể chăm sóc con gái, Thẩm Bác Sinh đứng bên cạnh hơi ngây ngẩn, ông chưa từng thấy dáng vẻ Lương Vũ mang thai, lại càng không quan tâm vợ mình, chỉ nhớ mang máng bà ấy ăn được ngủ được, vô cùng tốt.

“Chân Chân con bé... Sao vậy? Do thức ăn tôi làm không tốt sao?” Ông không hiểu hỏi Đẳng lão phu nhân.

“Đây là phản ứng bình thường lúc có thai, phụ nữ mang thai thời kỳ đầu sẽ xuất hiện hiện tượng nôn nghén, ăn cái gì ói cái đó, nhất là đồ dầu mỡ thức ăn mặn, một chút cũng không được, Chân Chân đang trong giai đoạn này, cho nên thường xuyên ăn gì ói sạch sẽ đó, ời...” Đẳng lão phu nhân thở dài nói.

“Không có cách gì chữa trị sao? Tiếp tục như vậy sao thân thể chịu nổi?” Thẩm Bác Sinh không nhịn được cau mày, tiểu Vũ lúc đó cũng như vậy sao? Mang thai Chân Chân, không người bên cạnh, ăn không ngon ngủ không yên, cô ấy... Chỉ sợ trong lòng cực kỳ hận mình.

“Cũng không kéo dài lâu, đoán chừng đến tháng sau sẽ tốt hơn chút.” Đẳng lão phu nhân kiên nhẫn giải thích, đàn ông bây giờ đều không hiểu những thứ này.

Trong phòng vệ sinh, Lương Chân Chân cúi đầu trong bồn rửa tay ói long trời lở đất, tất cả vừa ăn đều nôn ra, ói đến mức nước mắt cũng chảy ra, cuối cùng trong dạ dày không còn cái gì, còn nôn khan ở đó.

Diệp Lan đau lòng vỗ lưng con gái, “Lấy chút nước sạch cho con súc miệng nhé?”

“Vâng.” Lương Chân Chân yếu đuối đáp một tiếng, đứa nhỏ của cô thật đúng là làm khó cô, nói không chừng là một tên nhóc nghịch ngợm.

Hạ Đông ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị xong nước ấm, đưa tới trên tay cô, cô nhận lấy súc miệng, ra súc đứng lên, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, Diệp Lan đỡ lấy con gái đi tới bên giường.

“Nếu không kêu bác sỹ tới kiểm tra xem?” Thẩm Bác Sinh đề nghị, thấy con gái khổ cực như vậy, ông khó tránh khỏi hơi đau lòng.

“Bà thấy cũng đúng, Chân Chân, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không, cháu ăn gì ói nấy, một chút dinh dưỡng cũng không hấp thu được, thân thể sao điều dưỡng tốt được?” Đẳng lão phu nhân nhìn sắc mặt cháu dâu thật sự quá trắng bệch.

“Đúng vậy! Trước kia lúc mẹ mang thai tiểu Huân mặc dù có ói, nhưng không nghiêm trọng thế này.” Diệp Lan theo tiếp lời.

Vì vậy, dưới yêu cầu mãnh liệt của ba người cha, mẹ Diệp, bà nội, bác sỹ điều trị chính được gọi tới lần nữa, kiểm tra rất nghiêm túc thân thể Lương Chân Chân, cũng đưa ra đề nghị chuyên nghiệp rất đúng trọng tâm, còn kêu y tá truyền cho cô một bình dịch dinh dưỡng, bổ sung thể lực.

Lúc truyền dịch, Lương Chân Chân lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho ông xã: Ông xã, bây giờ em đã thành “Động vật” bảo vệ cấp một của cả nhà rồi, bà nội, mẹ Diệp, còn có cả cha nữa, bọn họ đều rất nhiệt tình, em có áp lực lớn đó!

Treo ngược điểm tích thời điểm, Lương Chân Chân lấy điện thoại di động ra cho lão công

Đang phê duyệt văn kiện, Đàng Cận Tư nhìn thấy tin nhắn không nhin được cười “Xì” một tiếng, nhắn lại: Bảo bối, em là quốc bảo của chúng ta, còn hiếm thấy hơn gấu trúc, ngoan, bọn họ chỉ lo lắng cho em.

Ừm... Được rồi, sau khi quốc bảo ăn cơm xong đi tản bộ cùng nhân vật quan trọng, nằm trên giường cả ngày, bọn họ không để cho em xuống giường đi lại, nói thân thể em yếu ớt, hu hu...

Bảo bối ngoan, chờ anh hết giờ làm trở về tản bộ với em.

Ông xã, chụt chụt chụt ~~ (phía sau còn bổ sung thêm mấy trái tim hồng)

Thấy những lời này, khoe môi Đàng Cận Tư không nhin được nhếch lên rất cao, tâm tình vô cùng vui vẻ, ngay cả Nam Cung Thần cầm bản thiết kế vào cũng cảm thấy được.

“Câu chủ, đây là bản kế hoạch mở mang thành phố A, cần phương án xác định cuối cùng của ngài.”

“Ừ, để bên cạnh.” Đàng Cận Tư day huyệt thái dương, vốn định nghỉ ngơi mấy ngày chăm sóc nai con, nhưng chuyện của công ty lại quá nhiều, không rảnh để phân thân.

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— —

Trong trường đại học F, giảng đường khoa Anh ngữ cộng đồng xếp theo hình bậc thang, Kiều Tuyết Nghiên chống cằm ngẩn người, tối hôm qua sau khi thấy Đàng đại ca ôm chị Lương rời đi, cô cố tình tìm một nữ sinh cùng làm nhân viên phục vụ hỏi rõ tình huống khi đó, thì ra có mấy tiểu thư danh môn muốn hại chị Lương nhưng thất bại, còn cố ý đập váy chị ấy hại chị ấy té ngã.

Thật sự quá đáng! Mấy người này hoàn toàn không được dạy dỗ, thiên kim tiểu thư địa vị cao quý lại có thể làm ra chuyện thấp kém như vậy, hồng бет! Chị Lương đang mang thai, chị ấy... Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Không trách được sắc mặt Đàng đại ca kinh khủng như vậy, chắc anh ấy rất thích chị Lương, hai người bọn họ thật hạnh phúc!

Nghĩ đến đây, cô không quan tâm giờ này còn đi học, cúi lưng len lén chạy ra ngoài từ cửa sau, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện cho Lương Chân Chân, nhưng nghĩ mình lơ mơ đến trước có thể không được tốt, nên tìm số của Cát Xuyên.

Cát Xuyên đang đi làm không ngờ cô bé đã từng gặp một lần trong sân trường đại học F sẽ gọi điện thoại cho mình, cô bé đó không phải bạn của Chân phi sao?

“Xin chào, là chị Cát Xuyên sao?” Kiều Tuyết Nghiên là đứa bé ngoan rất lễ phép.

Đúng vậy! Em là Tuyết Nghiên hả? Có chuyện gì sao? Giọng Cát Xuyên đĩnh đạc.

“À... Là như vậy, hôm nay chị sẽ đi thăm chị Lương sao?” Em muốn đi cùng chị.” Kiều Tuyết Nghiên đơn giản tỏ ý của mình.

Đợi chút, sao em nói càng khiến chị hồ đồ? Cát Xuyên nhú mày hỏi.

Kiều Tuyết Nghiên nói qua chuyện xảy ra tối hôm qua một lần, “Lúc em nhìn thấy chị Lương, cả người chị ấy vùi trong tay Đàng đại ca, cho nên em không rõ sắc mặt của chị ấy, không biết rốt cuộc tình hình của chị ấy có nghiêm trọng không?”

Cát Xuyên hít vào một hơi, âm lượng cất lên cao, cảm xúc rất kích động.

Chắc chắn rất nghiêm trọng! Thể chất Chân phi kém như vậy, đứa bé chưa đầy ba tháng rất dễ sinh non, trời ạ! Một đám người khốn kiếp cặn bã! Nếu lúc đó chị ở đây, chắc chắn sẽ hung hăng trút giận cho Chân phi!

“Vậy xế chiều chúng ta đi thăm chị Lương đi, chắc trong lòng chị ấy rất khổ sở.” Kiều Tuyết Nghiên đề nghị.

Ừ, bây giờ chị gọi điện thoại cho chị ấy, thời gian cụ thể chị sẽ trả lời điện thoại cho em biết.

355. Chương 356: Sóng Gợn Nổi Lên Trong Lòng

Lúc Cát Xuyên gọi điện qua chỉ sợ chạm phải bãi mìn, Chân phi đã từng mất đứa bé, cho nên đặc biệt chờ đợi đứa nhỏ này, nếu như xảy ra chuyện đứa nhỏ này không còn, cô rất khó tưởng tượng Chân phi có thể chống đỡ được không.

Ai ngờ đầu điện thoại bên kia nói một câu: Tớ rất khỏe! Đứa bé cũng rất tốt, cậu muốn thăm tớ cứ nói thẳng! Quanh co lòng vòng hoàn toàn không giống phong cách làm việc của Cát gia cậu.

Nghe bạn tốt dí dỏm đáng yêu một lúc, trong lòng Cát Xuyên thở phào nhẹ nhõm thật lớn, may mà ông trời phù hộ! Mẹ tròn con vuông không thể nghi ngờ là tin tức tốt nhất!

“Làm tớ sợ muốn chết, không có việc gì là tốt rồi! Ở phòng số mấy tầng mấy khu nào khoa nội trú bệnh viện nhân dân thành phố?”

“Phòng 510 tầng năm khu A, cậu đến thẳng là được.

Trong lòng Lương Chân Chân hiểu rõ sở dĩ Cát gia nói một đồng lắm nhằm bảy queo tám rẽ hoàn toàn vì lo lắng cho cô, sợ đứa bé của cô không còn, không chịu nổi, bởi vì cô ấy hiểu rõ thân thể cô, O(_)O~

“OK! Gặp lại sau.” Nói xong Cát Xuyên cúp điện thoại, lại gọi điện cho Kiều Tuyết Nghiên, hẹn cô ấy buổi chiều gặp nhau tại cửa bệnh viện nhân dân thành phố.

Cầm điện thoại di động, Lương Chân Chân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, sao Cát gia biết chuyện cô nằm viện? Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa nói cho bất kỳ người bạn nào, trừ Quý đại ca ở hiện trường biết, cô không nói cho những người khác, chẳng lẽ tối hôm qua ở đó có ai là bạn Cát gia, hay cô ấy nghe nói tới trong lúc vô tình?

Thôi, mặc kệ vì sao cô ấy biết, đợi tới không phải sẽ rõ sao!

Sự thật chứng minh, cô nên hỏi trước một câu, bởi vì cô không ngờ người nói cho Cát Xuyên lại là Kiều Tuyết Nghiên, mặc dù ấn tượng về cô ấy với cô không tệ lắm, nhưng dù sao thân phận của cô ấy đặc biệt, cô còn chưa nghĩ ra nên giải quyết chuyện này như thế nào, cho nên không hy vọng cô ấy xuất hiện trước mặt a Tư và bà nội nhanh như thế, lỡ như gây ra sự kiện gì sẽ không tốt, bây giờ cô là một thành viên của nhà họ Đằng, cô phải giữ gìn gia đình này.

Bốn giờ chiều, sau giờ học Kiều Tuyết Nghiên chạy ra trạm xe buýt, sau khi lên xe gửi tin nhắn cho Cát Xuyên, nói cho cô ấy biết mình đang trên đường, khoảng nửa giờ sau đến.

Cửa bệnh viện, sau khi Kiều Tuyết Nghiên tới được năm phút, Cát Xuyên mới đến, hai người xách theo giỏ hoa và trái cây cùng tiến vào, đi thẳng tới phòng 510 tầng năm khu A.

Bởi vì công ty có chút việc nên Thẩm Bác Sinh đi trước, Diệp Lan trở về cũng không có việc gì, nên ở lại cùng Đằng lão phu nhân chăm sóc Lương Chân Chân, bà chất phác hiền hậu ngược lại khiến Đằng lão phu nhân rất thích, không bởi vì con gái nuôi gặp được cha ruột có tiền mà nịnh bợ, càng không bởi vì con gái nuôi gả cho nhà có tiền mà nịnh nọt lấy lòng.

Tất cả chú ý của Diệp Lan đều tập trung trên người con gái, có thể thấy được bà coi Chân Chân là con gái ruột thịt mà thương yêu, tình yêu thương toát ra từ đuôi mắt chân mày không cách nào lừa gạt người, có lẽ, chính bởi vì phong cách đậm bạc tinh mịch trên người mới nuôi dưỡng được một cô con gái lương thiện hồn nhiên.

“Chân Chân, cháu có hai người mẹ tốt.” Đằng lão phu nhân tán thưởng từ tận đáy lòng, ở phương diện này, Chân Chân hạnh phúc hơn a Tư, từ nhỏ đến lớn cô không thiếu sót tình thương của mẹ, mà a Tư, từ nhỏ đến lớn lại không được nhận một chút xíu tình thương của mẹ.

“Đúng vậy! Cháu vẫn cảm thấy mình may mắn, gặp được người mẹ tốt như mẹ Diệp.” Lương Chân Chân tự hào nói, nếu ban đầu không có mẹ Diệp có lòng tốt nhận nuôi, nói không chừng cô đã trở thành cô gái hư tính tình cô độc quái dị, hoàn toàn không có khả năng gặp được a Tư, cuộc sống cũng hoàn toàn khác.

Diệp Lan trều mền vuốt tóc cô, “Con bé ngọc, từ nhỏ đến lớn, con cũng mang đến cho mẹ Diệp không ít vui vẻ! Tất cả yêu thương và được yêu đều qua lại với nhau, con vĩnh viễn là áo bông nhỏ tri kỉ thân thiết của mẹ Diệp.”

Tiếng gõ cửa đột ngột phá tan không khí ôn hòa trong phòng, Lương Chân Chân xem chừng là bạn tốt tới, lại không ngờ có hai người đi vào: Cát Xuyên và Kiều Tuyết Nghiên.

Cô hơi ngây người, theo bản năng liếc về phía bà nội, phát hiện sắc mặt bà như thường, hiền hòa dễ gần, bỗng cảm thấy có phải mình quá lo lắng không, bà nội còn không biết chuyện này, bà nhìn thấy Kiều Tuyết Nghiên cũng sẽ không cảm thấy khác thường gì, ngay cả Kiều Tuyết Nghiên lớn lên giống mẹ, thoáng cái đã nhiều năm như vậy, bà nội không thể nhớ rõ ràng như vậy.

Nhiệm vụ quan trọng trước mắt chính là không thể để cho a Tư gặp mặt cô ấy, không biết rằng tới hôm qua lúc vội vã rời đi bọn họ đã chạm mặt một lần, chỉ có điều khi đó Đằng Cận Tư tập trung tinh thần trên người bà xã, hoàn toàn không bận tâm đến việc khác, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, hơn nữa công việc của anh bận rộn, thiếu chút nữa quên mất vụ này.

“Bà nội, mẹ Diệp, người này là bạn thân của cháu Cát Xuyên, người này là Tuyết Nghiên bạn mới biết khi đi du lịch ở nước ngoài với a Tư, trùng hợp đúng lúc cô ấy tới làm sinh viên trao đổi ở đại học F, cho nên chúng cháu gặp lại lần nữa.” Lương Chân Chân giới thiệu bọn họ một lần cho hai người.

“Vậy đã nói rõ các cháu rất có duyên phận!” Đằng lão phu nhân cười ha hả.

Lương Chân Chân mím môi cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: đâu chỉ có duyên, quả thật chính là rất có duyên! Cơ hội một phần vạn cũng bị bọn họ gặp được, quả thật chính là không khéo không thành sách *!

(*) Nguyên văn: (vô xảo bất thành thư): chỉ sự việc vô cùng đúng lúc, vừa vặn.

“Chân phi, nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của cậu tớ yên tâm rồi! Cậu đã đồng ý với tớ, đứa nhỏ của chúng ta phải ra đời cùng ngày cùng tháng cùng năm, cậu không được phép ăn quýt.” Cát Xuyên liếc nhìn bạn mình, mặc dù sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng tinh thần rất tốt, như vậy là đủ rồi.

“Yên tâm đi, từ trước đến nay tớ đều nói lời giữ lời, nếu không chúng ta ngoắc tay?” Lương Chân Chân dí dỏm đưa ngón út ra, hai người phụ nữ sắp làm mẹ giống như con nít chơi trò chơi ngoéo tay khi còn bé.

“Chị Lương, chị nhất định phải chăm sóc thân thể cho tốt, chị còn gầy hơn lúc trước em gặp chị.” Giọng Kiều Tuyết Nghiên chân thành, nếu thoát khỏi tầng quan hệ kia, Lương Chân Chân nhất định sẽ thành bạn rất thân với cô ấy, nhưng bây giờ, cô thật sự không dám đoán trước tương lai sẽ thế nào.

Nói đi nói lại, tất cả quyết định đều bởi vì mẹ a Tư và Kiều Tuyết Nghiên, bọn họ đều vô tội, chỉ sợ cô ấy không biết mẹ mình cưới hai lần, cũng sẽ không biết rằng trên đời này mình còn có người anh cùng mẹ khác cha, số mạng đúng là thích trêu cợt người!

“Ừ, chị biết rồi, cảm ơn em, Tuyết Nghiên.”

() Tại sao cô ấy lại là em gái cùng mẹ khác cha với a Tư? Làm mẹ, thái độ với con trai và con gái lại khác nhau một trời một vực, rốt cuộc bà đã kiên quyết hạ quyết tâm như thế nào? Chẳng lẽ nhiều năm qua bà chưa từng hối hận sao? Chưa từng nghĩ tới con trai bị bà vứt bỏ ư?

Lần này trở về, bà định lấy mục đích gì?

Đằng lão phu nhân và Diệp Lan rất hoan nghênh hai người bạn đến thăm Chân Chân, còn nói chuyện rất cởi mở với hai người, từ nhỏ Kiều Tuyết Nghiên đã không có bà nội, nhìn thấy Đằng lão phu nhân hòa ái dễ gần khó tránh khỏi sẽ sinh ra ý vui thích, mở miệng gọi một tiếng “Bà nội” cực kỳ thân thiện.

Mặc dù Lương Chân Chân biết miệng cô ấy ngọt, thấy ai cũng vui mừng gọi, nhưng trong lòng vẫn không tiếp nhận được việc cô ấy gọi “Bà nội” một cách thân mật như vậy, nhưng không thể biểu hiện ra, trong lòng vội vàng nghĩ đối sách, cô ấy sẽ không rời đi, a Tư sẽ tan việc, nếu chạm mặt, a Tư là người không biết giấu cảm xúc, lấy sự khôn khéo của bà nội, bà nhất định sẽ nhìn ra gì đó.

Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ lộ.

Cô đột nhiên đưa tay xoa nhẹ đầu, mặt lộ vẻ khổ sở, sắc mặt không tốt, chỉ cảm thành tâm định giả vờ, vậy chắc chắn sẽ giả bộ đặc biệt giống, như bây giờ, cô đã lừa gạt thành công mấy người trong phòng.

“Thiếu phu nhân, làm sao vậy?” Hạ Đông ở bên cạnh phát hiện cô có gì không đúng trước, những người khác còn đang nói chuyện phiếm, lực chú ý khó tránh khỏi sẽ bị phân tán.

“Tôi... Bỗng nhiên tôi cảm thấy đầu hơi choáng váng, mọi người không cần để ý đến đâu, tôi nằm một lát là được rồi.” Môi cô nhếch lên lộ ra một nụ cười yếu ớt “Tôi không sao”, càng như vậy, càng khiến mọi người động lòng trắc ẩn.

“Cũng khó trách con sẽ choáng váng đầu, đồ ăn buổi sáng và buổi trưa đều ỏi sạch, đến bây giờ, trừ chút nước lọc, con còn chưa ăn bất kỳ cái gì, có thể chịu được sao? Thân thể vốn yếu ớt, bác sỹ nói phải tĩnh dưỡng.” Diệp Lan thở dài.

“Chân phi, thật đáng thương, ngoan ngoãn ngủ một lát, cho dù như thế nào, vẫn phải ăn một chút gì đó, cẩn thận bé con nhà cậu không đầy đủ dinh dưỡng, chúng tớ đi trước, ngày khác tới thăm cậu.” Cát Xuyên đứng dậy kéo Kiều Tuyết Nghiên cùng đi.

Bên trong phòng bệnh khôi phục yên tĩnh, Lương Chân Chân khép hờ mắt giả vờ ngủ say trên giường, trong lòng hơi áy náy: Tuyết Nghiên, em là cô gái tốt, mà chị cũng không có cách nào nói ra thân phận của em, vốn a Tư cũng quyết buông tay quá khứ, sống thật tốt, nhưng em và mẹ em đột nhiên trở lại, mặc kệ mẹ em có mục đích gì, chị sẽ không cho bà có thêm bất cứ cơ hội làm tổn thương a Tư.

Hôm nay Đằng Cận Tư tan làm hơi sớm, anh vội vã đến bệnh viện thăm bà xã và đứa bé, nghe nói hôm nay nai con đã phun cả mặt đấng ra rồi, trong lòng đau đớn không thôi, anh có thể dễ dàng quản lý công ty lớn như vậy, nhưng không có cách nào với phản ứng nôn nghén của người phụ nữ của mình, thật khổ sở!

Xe dừng trước cửa bệnh viện, anh đang chuẩn bị xuống xe, chuông điện thoại vang lên “Reng reng reng”, là tam đệ Nam Hoa Cẩn.

Đại ca, áo cưới của chị dâu nhỏ đã hoàn thành, em lập tức mang qua bằng máy bay cho anh.

“Thong thả đã, nai con đang nằm viện, vừa đúng lúc để cậu kiểm tra cẩn thận từng chi tiết nhỏ.” Đằng Cận Tư đã thông báo bên nước Anh kéo dài thời hạn hôn lễ, bây giờ thân thể nai con quả thật không thích hợp cử hành hôn lễ, ít nhất còn phải chờ một tuần lễ sau.

Nằm viện? Xảy ra chuyện gì? Nam Hoa Cẩn rất kinh ngạc

“Trong buổi tiệc tối hôm qua, cô ấy bị một đám tiểu thư danh môn hãm hại, đứa bé thiếu chút nữa đã không còn.” Đằng Cận Tư nói rất chậm, từng câu từng chữ, thẳng vào lòng người.

Tuy chỉ một câu đơn giản, nhưng Nam Hoa Cẩn nghe được kinh thiên động địa trong đó, khó khăn giữa đại ca và chị dâu đúng là tầng tầng lớp lớp, đứa bé lần trước không còn bởi vì hai người hiểu lầm, mà lần này...

Thật may, vẫn còn cách xa một chút.

Không có việc gì là tốt rồi, tình yêu ddlqd giữa anh và chị dâu nhỏ có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết, quanh co không ngừng!

“Cậu đang châm chọc tôi?” Đằng Cận Tư hừ lạnh.

Khụ... Cho em gan to bằng trời cũng không dám vậy! Nam Hoa Cẩn luôn miệng cầu xin tha thứ.

“Hừ! Tin rằng cậu...” (Không dám)

Hai chữ cuối cùng anh đã nuốt vào trong cổ họng rồi, bởi vì ánh mắt anh liếc nhìn thấy hai người phụ nữ đi tới từ kính chiếu hậu, một người trong đó chính là bạn rất tốt của nai con – Cát Xuyên, mà người còn lại rõ ràng chính là nữ sinh anh thấy trong buổi tiệc tối qua, anh đã cho rằng mình xuất hiện ảo giác rồi, bây giờ nhìn lại, anh không xuất hiện ảo giác, thật sự chính là – Kiều Tuyết Nghiên!

Anh và nai con gặp nữ sinh kia trong trấn nhỏ ở Thụy Sỹ, sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... Người kia cũng trở về?

Đại ca, anh làm sao vậy?

Nam Hoa Cẩn thấy hơi kỳ quái sao đại ca nói nửa câu lại không nói nữa, làm hại anh thấp thỏm hồi lâu.

“Lần sau nói chuyện.” Đằng Cận Tư quả quyết cúp điện thoại, đẩy cửa đi ra ngoài, cũng muốn hỏi rõ, đáng tiếc vẫn chậm một bước, hai người đã vừa lên một chiếc taxi.

Anh cau mày đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, anh không nhìn nhầm, người phụ nữ kia chính là Kiều Tuyết Nghiên! Cô ta và Cát Xuyên cùng tới bệnh viện, chẳng lẽ thăm nai con?

Nếu nai con biết Kiều Tuyết Nghiên ở thành phố C, không có lý do gì lại không nói cho mình?

Một loạt nghi vấn vây khốn anh, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, “Tra cho tôi chuyến bay quốc tế gần đây, có người phụ nữ nào tên... Thẩm Ý Linh và một người tên Kiều Tuyết Nghiên tới thành phố C không, nếu có, đã tới bao lâu? Định cư hay tạm trú? Có kết quả lập tức nói cho tôi biết.”

Nhét điện thoại di động vào trong túi, anh cất bước lên bậc cầu thang, đi từng bước tới phòng bệnh của nai con, trong đầu thoáng hiện ra rất nhiều hình ảnh, để cho anh suy nghĩ rối loạn, không thông suốt.

356. Chương 357: Anh Tức Giận

Gần tối, ánh mặt trời màu đỏ sẫm chiếu lên chân trời, bầu trời xanh thẳm nổi lên từng áng mây màu trắng lớn, dưới nắng chiều phản chiếu một ngọn lửa đỏ tươi, gió đầu đông hơi lạnh, xen lẫn từng đợt hương hoa thoang thoảng, thấm vào ruột gan.

Lương Chân Chân được trang bị đầy đủ ôm cánh tay ông xã đi dạo trong vườn hoa nhỏ, mặc dù giữa mùa đông, nhưng người đi dạo không ít, ở trong phòng bệnh đã lâu vẫn nên ra ngoài đi dạo một chút, hít thở không khí mới mẻ.

“Mùa đông ở thành phố C vẫn lạnh như trước, gió lạnh thấu xương, lạnh chết đi được!” Lương Chân Chân sờ mũi lông xù, thở dài.

“Còn lạnh không?” Đằng Cận Tư cầm tay nhỏ bé của cô, đặt lên khoe miệng hà hơi, sau đó xoa xoa, đút vào bên trong áo khoác của mình, dán chặt lên ngực – vị trí ấm áp nhất.

“Không lạnh, ông xã chính là lò sưởi lớn của em.” Lương Chân Chân cười híp mắt, không khách khí đút cả hai tay vào trong áo khoác màu đen của anh, vòng quanh hông anh, dạt sát mặt lên ngực anh, biểu hiện rõ cô gái bé nhỏ dễ thương hạnh phúc.

Đằng Cận Tư thấy đáng vẻ dễ thương dịu dàng của nai con, trong lòng suy tính nên nói chuyện anh nhìn thấy Kiều Tuyết Nghiên như thế nào, vừa rồi ở trong phòng bệnh, có bà nội và dì Diệp đều ở đó, anh không có cách nào để hỏi, bây giờ không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

“Nai con, vừa rồi ở cửa bệnh viện, anh thấy Kiều Tuyết Nghiên rồi.” Anh định xem phản ứng của nai con.

Lương Chân Chân hồi hộp trong lòng, chẳng lẽ đây chính là duyên phận không thể thoát khỏi sao? Cô đã cố gắng nghĩ mọi cách để a Tư tránh Kiều Tuyết Nghiên, nhưng bọn họ vẫn còn gặp nhau.

Ngoài mặt cố làm ra vẻ trấn định, dẫu môi giả bộ ghen, “Ông xã, trong thời khắc ôn hòa tốt đẹp như vậy, sao anh có thể nhớ tới người phụ nữ khác chứ? Em sẽ ghen đấy!”

Ngược lại Đằng Cận Tư không ngờ nai con sẽ trả lời như thế, chân mày không tự chủ nhíu lại, sợ dĩ anh nói tới Kiều Tuyết Nghiên vì vừa rồi thấy cô ta, sinh lòng kỳ quái, hoàn toàn không phải ý tứ nai con nói đến, trong lòng anh, vĩnh viễn chỉ có một mình nai con, sao lại có thể nghĩ đến người phụ nữ khác, huống chi, Kiều Tuyết Nghiên... có thân phận rất đặc biệt.

“Bà xã, anh chỉ cảm thấy nhìn thấy cô ấy ở đây hơi kỳ lạ.”

“Anh xác định người anh thấy là cô ấy sao? Có phải anh nhận nhầm người không? Trên đời này người có dáng dấp tương tự rất nhiều, lại sau thời gian dài như vậy, anh còn nhớ rõ gương mặt cô ấy?” Lương Chân

Chân cố ý hỏi ngược lại nhiều vấn đề, chính là lừa anh, thật ra trong lòng cô rất không yên, tương đương với trợn tròn mắt nói dối, cảm giác thật sự không dễ chịu.

Lời của cô vẫn có tác dụng lừa Đàng Cận Tư, anh nhíu mày nghĩ tới lời nai con nói, cũng hơi có lý, nhưng thêm chuyện tối hôm qua, anh xác định thấy cùng một người, mà sợ dĩ mình có thể nhớ được dáng vẻ của Kiều Tuyết Nghiên, cũng bởi vì thân phận đặc biệt của cô ta!

“Anh đã gọi điện thoại cho công ty hàng không rồi, có thể tra được ghi chép nhập cảnh trong khoảng thời gian này rất nhanh, còn về Kiều Tuyết Nghiên, đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ta.” Giọng Đàng Cận Tư lạnh lạnh.

“Cái gì? Đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy?” Lương Chân Chân nhanh chóng bị lời của anh làm cho rơi vào bẫy, người không biết nói láo dễ dàng bị lộ.

“Ừ, trong buổi tiệc tối hôm qua, hình như cô ta là phục vụ, lúc ấy tình huống khẩn cấp, anh chỉ vội vã liếc nhìn cô ta, nếu không phải vừa rồi gặp lại cô ta lần nữa, có lẽ anh đã quên.”

Lương Chân Chân kinh ngạc há hốc miệng không khép lại được, “Không thể nào, sao có chuyện trùng hợp như vậy? Tối hôm qua... Sao em không nhìn thấy cô ấy?” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: không trách được vì sao Cát Xuyên biết mình nằm viện, thì ra Kiều Tuyết Nghiên nói cho cậu ấy biết, đây cũng là lý do vì sao hai người đi chung, đáp án cuối cùng đã được mở.

Về hồi tiếc trên mặt cô bị Đàng Cận Tư thu hết vào mắt, khóe môi khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười như ý, công phu gạt người của nai con quá kém, chỉ cần nói sơ một chút gì đó, cô đã bị lộ.

“Cho nên, em biết Kiều Tuyết Nghiên ở thành phố C.” Giọng nói trầm thấp của anh giống như chiếc búa dliq đánh vào trong lòng Lương Chân Chân, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông xã, anh phát hiện ra rồi hả?

Cho tới bây giờ, cô không còn cách nào giấu giếm chuyện này nữa, nhìn sắc mặt a Tư, giống như rất tức giận, cô đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng.

“A Tư, xin lỗi, em không cố ý gạt anh, lần đầu gặp Kiều Tuyết Nghiên ở trong sân đại học F với Cát gia, lúc ấy em vô cùng giật mình, còn do dự thật lâu không biết có nên nói cho anh không, nhưng nghĩ tới anh nói muốn triệt để buông bỏ khúc mắc, nên em không quyết định chắc chắn được, mà em... Đã đánh giá thấp duyên phận của hai người, em... Chỉ không muốn anh bị tổn thương mà thôi.” Giọng Lương Chân Chân hơi uất ức, đồng thời cũng rất tự trách.

Cô không muốn nhìn thấy sự việc phát triển đến mức này, a Tư giận mình cũng là việc nên làm, dù sao người kia cũng là mẹ ruột của anh, anh có quyền biết.

“Họ đã trở lại bao lâu?” Giọng Đàng Cận Tư rất lạnh rất nhẹ, khiến cho người ta không phân biệt được sự chân thật trong cảm xúc của anh.

“Từ khi em gặp Kiều Tuyết Nghiên đến nay, ước chừng gần nửa tháng.”

Lương Chân Chân chưa nói cho anh biết ngày thứ hai sau khi Thẩm Ý Linh và Kiều Tuyết Nghiên tới thành phố C đã gặp họ ở trung tâm thương mại, coi như Thẩm Ý Linh đã quên dáng vẻ con trai như thế nào, nhưng dòng họ của anh ở thành phố này là độc nhất vô nhị, lại thêm quyền thế tượng trưng cho địa vị, bà có không nhanh nhẹn, cũng sẽ phát hiện.

Hơn nữa, hai người đã trở lại lâu như vậy, chỉ cần có lòng muốn gặp con trai, không lo không có cơ hội, chậm chạp không lộ diện, nói lên điều gì chứ? Thêm nữa con gái của bà còn thân thiện với bọn họ, chẳng lẽ bà cứ thờ ơ sao?

Trên đời này, sao có người mẹ nào có thể nhẫn tâm như vậy?

Lòng Đàng Cận Tư nặng trĩu trong nháy mắt, nhéo chặt liên tiếp, bà ấy... Rõ ràng đã trở về nửa tháng, nếu không phải mình phát hiện, chẳng lẽ bà ấy định cả đời không xuất hiện trước mặt anh sao?

Bà đã hoàn toàn quên rằng mình còn có một...

... Con trai sao?

Vốn cho rằng, mình có thể không quan tâm, nhưng khi thực sự xảy ra, vẫn sẽ quan tâm rất quan tâm.

Trên đời này, không có đứa bé nào không nhớ mẹ, không có đứa bé nào không nghĩ đến tình thương của mẹ, cho dù bọn họ không nói ra, nhưng trong lòng bọn họ, vẫn ôm ấp một phần mong đợi.

“A Tư...” Lương Chân Chân cầm tay anh, phát hiện tay anh lạnh như sắt lạnh, thời tiết lạnh một phần, chỉ sợ lạnh trong lòng chiếm nhiều hơn, cô bắt đầu hận người phụ nữ kia!

Bầu trời xám xịt đã xuất hiện bông tuyết, giống như điệu Valse trong đêm tối, cô đơn, tịch mịch...

Đằng Cận Tư nhú mào đứng đó giống như pho tượng, mặc cho bông tuyết bay lượn trong không trung ở quanh thân anh, khiến cho người ta có cảm giác tiêu điều cô độc, đáy mắt tràn đầy đau lòng và cô đơn, Lương Chân Chân đột nhiên phát hiện mặc dù bọn họ gần trong gang tấc, nhưng lại cách xa như nước non vạn dặm xa vời không thể chạm tới.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm thấy hơi sợ, a Tư chưa bao giờ có dáng vẻ này, cô rất đau lòng.

“Hu hu... A Tư, anh không cần có dáng vẻ như vậy, em rất sợ hãi, bé cũng sợ.” Lương Chân Chân mím môi “hu hu” khóc lớn, hai tay nhỏ bé níu lấy áo khoác ngoài của anh thật chặt, hai mắt đầm lệ theo dõi anh, không buông tha bất kỳ biểu hiện nào trên gương mặt anh.

“Nai con, đừng khóc, anh không sao.” Đằng Cận Tư đưa tay lau nước mắt trong suốt trên khóe mắt cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, có cứng chiều, có đau xót.

Lương Chân Chân hít mũi, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Cho dù em che giấu chuyện Kiều Tuyết Nghiên, anh cũng không thể để em và cục cưng lo sợ, bác sỹ nói thân thể em yếu ớt, phải giữ tâm tình vui vẻ, mà em vừa nhìn thấy anh không vui, em cũng sẽ khổ sở theo, đồng ý với em có được không? Đừng buồn.”

Đằng Cận Tư có bất đắc dĩ nho nhỏ với lời của cô, nhưng lại không thể không đồng ý, chỉ có thể gật đầu một cái, “Được, anh đồng ý với em.”

“Lúc này mới không kém lắm.” Lương Chân Chân cười rộ lên, nhón chân khê hôn lên môi mỏng của anh, “Về sau cho dù gặp phải chuyện gì, chúng ta đều cùng chia sẻ lẫn nhau, ai cũng không cho phép vụng trộm trốn tránh đau lòng, nếu làm sai, phạt ngủ trong thư phòng một tháng!”

Hả... Đây gọi là hình phạt gì?

“Phía bà nội, chúng ta cứ giấu trước, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, sợ thân thể bà không chịu nổi.”

“Ừ, em biết rõ.” Lương Chân Chân dịu dàng đáp, cô không hề muốn sóng trước chưa dừng sóng sau đã tới, thân thể của chính cô cũng không chịu đựng nổi!

Trở lại phòng bệnh, cảm giác ấm áp hơn nhiều, Lương Chân Chân cởi áo và mũ lông treo lên, Hạ Đông lập tức bưng tới canh cá nóng hổi, để cho bọn họ uống trừ lạnh.

“Bà nội, ngoài trời xuất hiện bông tuyết rồi, bà về nghỉ ngơi chút đi, có a Tư ở cùng cháu.” Lương Chân Chân vừa uống canh vừa nói.

“Được, ngày mai bà nội trở lại thăm cháu.” Đằng lão phu nhân cười ha hả đứng dậy, đuôi mắt nhìn thấy mắt cháu dâu hồng hồng, giống như vừa khóc, kinh ngạc mở miệng, “Chuyện gì xảy ra? Đang êm đẹp sao lại khóc?”

“Dạ? Không có?” Lương Chân Chân vô tội mở lớn hai mắt.

357. Chương 358: Không Thể Buông Tha (phải Nhìn Đó ~)

Chân mào Đằng lão phu nhân nhướng lên, rõ ràng không tin lời cô nói, lời nói sâu xa mở miệng, “Phụ nữ mang thai không thể thường xuyên khóc, sẽ ảnh hưởng đến sinh trưởng phát triển của bé cưng trong bụng, sau khi sinh mất dễ bị dị dạng.”

Bà cố ý nói thành nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng không phải bộ phong tróc ảnh *, mà thật sự có thể xảy ra chuyện như vậy.

(*) Bộ phong tróc ảnh: nói vu vơ, không căn cứ.

“Bà nội, không phải bà cố ý trêu cháu chứ?” Lương Chân Chân trợn to hai mắt, đáng vẻ sợ hãi.

“Bà nhớ năm đó khi bà sinh cha a Tư thì có một sản phụ sinh một bé gái mắt lé, nghe nói khi đó bà ấy khóc nhiều.” Đàng lão phu nhân nói chuyện lạ.

Lương Chân Chân đau khổ liếc nhìn Đàng Cận Tư, hơi lo lắng cục cưng sinh ra sẽ kỳ quái. “Bà nội, cháu thật sự không khóc, chắc do bụi bay vào trong mắt cháu, không nén được mà chảy nước mắt, về sau cháu sẽ đặc biệt chú ý.”

Lời của cô khiến cho Đàng lão phu nhân và Đàng Cận Tư đều hơi buồn cười, hoàn toàn nhận thức được cô đáng yêu và vô tội.

“Ừ, bà nội tin cháu, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong Đàng lão phu nhân và Hạ Đông đi về nhà.

Đợi sau khi họ đi, Lương Chân Chân ngồi trên đùi ông xã, ôm cánh tay anh rầu rĩ, “Ông xã, làm thế nào?”

“Bé ngốc, bà nội cố ý hù dọa em.”

“Nhưng lỡ như là thật?” Lương Chân Chân vẫn không dám khinh thường.

“Vậy, về sau không được khóc, nai con phải hạnh phúc vui vẻ mới đúng.” Đàng Cận Tư cưng chiều nheo mắt cô.

“Người ta đã lâu không rơi hạt đậu vàng rồi, nếu không phải đáng vẻ vừa rồi của anh dọa em, em... Em sẽ không... Khóc! Cho nên tâm tình của anh ảnh hưởng đến em đó, cũng sẽ ảnh hưởng đến bé cưng của chúng ta.”

Cô kéo tay anh đặt lên bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, chưa tới ba tháng, hoàn toàn chưa lộ rõ.

“Bà xã ngoan, anh đồng ý với em, coi như phá lệ một lần.” Đàng Cận Tư dịu dàng sờ bụng cô, khoe môi hơi nhếch lên, hiện tại anh đang có mối quan trọng nhất, bà xã và bé cưng, còn có bà nội, mới đúng là người nhà thân nhất đời anh.

Lương Chân Chân vui vẻ in một nụ hôn vang dội lên mặt anh, mềm mại tựa vào ngực anh, cô biết, trong lòng a Tư vẫn còn khổ sở, dù sao người phụ nữ kia cũng là mẹ anh, đổi lại là cô, cũng sẽ khổ sở.

Có lẽ, cô nên đi tìm bà ấy tâm sự một chút?

Nhưng dùng thân phận gì để đi mới không có vẻ đột ngột đây? Cô giống như không có lập trường gì, nhờ người ta thật sự không có ý định nhận a Tư, vậy chẳng phải cô tự đi tìm không thoải mái sao?

Ồi... Thật phiền!

Lúc Đàng Cận Tư nhận được điện thoại, Lương Chân Chân đang ở trong phòng vệ sinh rửa mặt, anh đi ra ban công, kết quả điều tra anh đã được xác nhận ở chỗ nai con, hôm nay nghe chỉ thêm chân thật mà thôi, anh đốt một điếu thuốc, có lẽ hút quá vội, bị sặc, không nhận được ho khan liên tiếp.

Kéo theo một sợi dây nào đó trong lòng anh, kéo tới khiến anh hơi đau nhức, đêm càng khuya, một mảnh trăng xóa rơi vào cổ, lạnh thấu xương.

Đêm nay anh ngủ rất bất an, trong mộng lặp đi lặp lại một cảnh, anh há mồm định gọi bóng người quen thuộc phía trước, nhưng trong mắt bà chỉ có con gái, hoàn toàn không thấy anh, thậm chí... Ngay cả liếc mắt cũng không cho anh.

Bởi vì nghĩ tới ý định nên Lương Chân Chân cũng không thể ngủ ngon, nửa đêm cảm thấy a Tư gập ác mộng, thân thể không nhận được mà khẽ run, cô đau lòng an ủi anh, ghé vào bên tai anh thì thầm nói nhỏ, dần dần, anh bình tĩnh lại, đầu dựa vào trong ngực cô, cánh tay lấy tư thế bá đạo ôm chặt eo cô, ngủ say.

Ngày hôm sau, Quý Phạm Tây tới bệnh viện thăm Chân Chân, tiện thể chào tạm biệt cô, ngày mai anh phải rời khỏi thành phố C rồi, tiến về tỉnh J xa xôi, có quá nhiều điều muốn nói với cô, nhưng thiên ngôn vạn ngữ hóa thành hai chữ: Bảo trọng!

“Quý đại ca, anh nhất định sẽ gặp được cô gái tốt.” Lương Chân Chân rất muốn nói lời không tầm thường, nhưng trong đầu chỉ có những lời này, đây là nguyện vọng chân thành nhất tận đáy lòng cô, những lời khác nói nhiều thì có vẻ bày đặt.

“Ừ, anh đi đây.” Quý Phạm Tây ngồi một lát rồi đi, ở lâu một giây đều là lãng trì với anh, người đẹp ở gần ngay trước mắt, nhưng không phải của anh, xót xa nồng đậm mà bi thương.

Nhìn bóng lưng tịch mịch đìu hiu của Quý Phạm Tây, Lương Chân Chân nói thầm trong lòng: Quý đại ca, anh nhất định phải hạnh phúc.

Lúc nằm trong viện, người đến thăm cô không ít, Đổng lão phu nhân, Thẩm Bác Sinh và Diệp Lan đến mỗi ngày, coi cô như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều, phục vụ ăn ngon mặc đẹp, mặc dù Lương Chân Chân ăn gì ới nấy, nhưng rõ ràng tinh thần và sắc mặt tốt hơn nhiều.

Đến ngày thứ năm, bác sỹ kiểm tra toàn thân cho cô, các hạng mục chỉ tiêu của người lớn và đứa nhỏ đều rất khỏe mạnh, hơn nữa, còn có tin tức tốt: trong bụng của cô có hai bé cưng!

Đổng lão phu nhân sướng đến phát điên rồi, ngày ngày cười đến mặt mũi hiền lành, rảnh rỗi lên chùa miếu bái kiến Phật tổ.

Thẩm Bác Sinh và Diệp Lan vui vẻ không phải bình thường, lập tức có vinh dự trở thành ông ngoại bà ngoại, tâm tình vui sướng không lời nào miêu tả được, nhưng vui mừng rất nhiều, đáy lòng cũng dâng lên một tầng phiền não.

Sắp tới mùa xuân, đây là ngày lễ lớn không thể nghi ngờ với người Trung Quốc, còn là ngày đoàn viên của người một nhà, trừ Chân Chân, bọn họ còn con cái, lại là Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân từng hợp tác làm hại Chân Chân, nói ra, bọn họ đều nhận trừng phạt xứng đáng, nhưng mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, thật sự... Rất khó xử lý!

Tối qua vợ Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại cho ông, nói bệnh tình tiểu Nhã về căn bản đã ổn định, gần giống bình thường, bác sỹ còn nói, chỉ cần không chịu kích thích gì, bệnh của con bé sẽ không tái phát, đã hơn hai năm không trở lại, xuân này muốn mang con gái về nhà ăn tết, ông còn có lý do gì để cự tuyệt đây?

Nơi này vốn chính là nhà của con bé, mặc dù ông không thích bà ấy, nhưng dù sao hai người đã có tình vợ chồng nhiều năm, tiểu Nhã cũng là con gái ông thương yêu nhiều năm, sau khi biết chân tướng, đã từng thất vọng, từng đau lòng, thậm chí thiếu chút nữa cắt đứt tình cha con, bây giờ, chuyện đã qua lâu như vậy, tiểu Nhã vì chính việc làm của con bé mà nhận hậu quả xấu, có câu nói: biết sai có thể sửa, tốt hơn bao nhiêu!

Chỉ cần con bé thành tâm hối cải, thay đổi hoàn toàn bắt đầu cuộc sống mới, con bé còn là con gái của mình, phía Chân Chân, ông sẽ tìm cơ hội tâm sự với con bé.

Còn Diệp Lan nghĩ tới con trai Diệp Thành Huân, kể từ ba năm trước sau khi Chân Chân rời đi, nó cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở lại thành phố C nữa, vừa đi chính là ba năm, tết âm lịch hàng năm đều về mấy ngày, sau lại vội vã rời đi, thoáng một cái, đã đến cuối năm, không biết năm nay, nó sẽ ở nhà bao lâu?

Trong lòng bà chờ đợi nhất chính là Chân Chân có thể tha thứ cho Huân, hoàn toàn quên những chuyện cũ không tốt kia.

Dĩ nhiên Lương Chân Chân không biết những suy nghĩ của bọn họ, cô chưa từng nghĩ tới gặp lại Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân sẽ có cảm giác gì, cảm hận? Chán ghét? Hay không sao hết?

Cô không biết, nhưng cô có thể khẳng định, cô sẽ không tha thứ cho bọn họ đã làm tổn thương mình, nhưng không muốn hận bọn họ, hận sẽ chỉ khiến lòng dạ con người trở nên hẹp hòi, cô tình nguyện, coi bọn họ như người xa lạ.

Mà giờ phút này, cô đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng mang thai đôi, trước tiên gửi tin nhắn cho ông xā: Đổng tiên sinh, chúc mừng anh, sẽ làm cha hai đứa nhỏ!

Đặng Cận Tư vốn đang họp, cũng không biết tại sao lại ma xui quỷ khiến mở tin nhắn ra, vui mừng đứng thẳng dậy, dọa một nhóm nhân viên cấp cao trong phòng họp ngược đầu lên nhìn anh, nhất là nhân viên thiết kế đang trình bày phương án, còn tưởng rằng mình nói sai cái gì, sững sờ đứng tại chỗ không biết làm sao.

“Mọi người tiếp tục, tôi có chút việc rời đi trước.” Bước chân anh nhẹ nhàng đi ra ngoài, gọi một cuộc điện thoại cho nai con, nụ cười trên khóe môi cũng không giấu được.

Ngày xuất viện, Đặng Cận Tư tự lái xe đến đón, vừa về đến nhà, Lương Chân Chân làm một động tác nguy hiểm, sung sướng nhảy lên giường lớn rộng hai mét, “Vẫn giường ngủ trong nhà mình thoải mái nhất, trong bệnh viện trước sau cứ có mùi sát trùng.”

“Bảo bối, em cẩn thận chút, bây giờ em là ba người, không thể làm động tác nguy hiểm như vậy nữa.” Đặng Cận Tư chỉ sợ cô bị đụng đập đầu.

“Bảo bối, các con nghe thấy không? Mẹ đã mất đi tự do thân thể rồi, điều này không thể, điều kia không thể, rất không thú vị!” Lương Chân Chân vuốt bụng tội nghiệp nói.

Đặng Cận Tư dở khóc dở cười khi cô bộc lộ tính khí con nít ra, vuốt ve tóc cô, “Nghịch ngợm tinh quái.”

“Ông xã, em phát hiện lần trước đi mua đồ chỉ mua đồ con nít, quên mua đồ bầu mùa đông rồi, bác sỹ nói em phải mặc đồ rộng, hơn nữa hai bé cưng, bụng sẽ rất lớn, đến lúc đó anh đừng ghét bỏ em khó coi, lại càng không cho phép nhìn các cô gái xinh đẹp” Lương Chân Chân cong môi nửa uy hiếp.

“Trời đất chứng giám, trong mắt Đặng Cận Tư anh vĩnh viễn chỉ có một mình bà xã.” Đặng Cận Tư tươi cười thề.

“Được rồi, nể mặt anh thành khẩn em gắng gượng tin.” Lương Chân Chân nói dí dỏm.

“Yêu tình bé nhỏ!” Đặng Cận Tư nheo khuôn mặt trắng nõn của cô.

“Hi hi... Bác sỹ nói ngoài nghỉ ngơi thật tốt, em còn cần vận động thích hợp, hay chiều nào anh rảnh rồi theo em đi dạo phố, em phải liệt kê đồ trước, muốn mua gì cũng viết lên, khỏi quên mất.” Lương Chân Chân dứt lời lập tức đứng dậy tìm giấy bút.

Đặng Cận Tư chống tay nằm trên giường, mắt nhìn theo cô gái bé nhỏ mặc quần áo ở nhà vòng tới vòng lui, đáy mắt cười sáng lấp lánh như sao, hạnh phúc, chính là đơn giản như vậy.

Chiều chủ nhật, Đặng Cận Tư lúi túi tất cả xã giao cùng bà xã đi dạo phố mua đồ, anh chỉ hận không thể chuyển cả trung tâm thương mại về, may mà Lương Chân Chân kịp ngăn cản anh, “Mua hai ba thứ thay giặt là được, mua nhiều lãng phí!”

Sau hai giờ đi dạo, trên tay Đặng Cận Tư đầy bao lớn bao nhỏ, Lương Chân Chân mua đồ cho mình vẫn không quên mua đồ cho ông xã, cô vô cùng tự hào vóc dáng a Tư trời sinh, dù mặc quần áo gì trên người, vẫn đẹp trai khiến mấy nữ nhân viên phục vụ kêu lên liên tiếp, cặp mắt giống như dính trên người anh, không rời đi chút nào.

Có một ông xã quá xuất sắc đi đâu cũng sẽ bị người đổ kỵ, cô tập mãi thành thói quen rồi, dù sao họ chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không được hưởng thụ đối xử của riêng cô. ()

Khi ở tầng một quầy chuyên kinh doanh giày, lại không ngờ đụng phải hai mẹ con Thẩm Ý Linh và Kiều Tuyết Nghiên.

“Chị Lương, chị xuất viện rồi à? Thân thể khá hơn chút nào chưa?” Kiều Tuyết Nghiên ngược lại rất hưng phấn đi tới, hoàn toàn không chú ý tới động tác nhỏ của mẹ mình.

Lương Chân Chân cười khổ trong lòng, thành phố C thật nhỏ, đi đâu cũng có thể gặp phải, đây rốt cuộc là duyên phận hay là gì? Cô chỉ có thể mỉm cười với Kiều Tuyết Nghiên nhiệt tình hoạt bát, “Tốt hơn nhiều, Tuyết Nghiên, bà ấy chính là mẹ em thường nhắc tới sao?”

Câu sau cô cố ý hỏi, ngược mắt quan sát Thẩm Ý Linh cẩn thận, bà bảo dưỡng vô cùng tốt, hoàn toàn không nhìn ra đã năm mươi, năm tháng chỉ để lại chút dấu vết trên mặt bà, nhưng mà, nhìn ra lúc bà còn trẻ nhất định rất xinh đẹp, a Tư tuần tú chính là di truyền từ bà.

Nếu không để ý đến bề ngoài, bà giống như một phu nhân kiêu chề vô cùng tốt, hiền lương thực đức, tao nhã đúng mức, không hề tự cao tự đại, nhưng không bình dị gần gũi, lạnh lùng.

“Đúng vậy! Mẹ, chị ấy chính là chị Lương trước qua nhà chúng ta, Đẳng đại ca bên cạnh chính là ông xã của chị, bọn họ rất xứng đôi đúng không?” Kiều Tuyết Nghiên là người duy nhất không biết chuyện trong bốn người và là cô gái không sắc sảo.

Thẩm Ý Linh không thể không liếc mắt nhìn Đẳng Cận Tư và Lương Chân Chân, xem ra bọn họ rất hạnh phúc, nó cũng sống rất tốt, nếu vậy, cuộc sống vẫn nên đường ai nấy đi, không can thiệp lẫn nhau!

“Tôi nghe tiểu Nghiên nhắc tới hai người, thật là một đôi tuấn nam mỹ nữ, rất hân hạnh được biết hai người.” Bà nói lời thỏa đáng lại lộ ra xa cách nhàn nhạt, nếu không phải con gái chạy theo bọn họ chào hỏi, bà tình nguyện giả bộ như không quen biết.

358. Chương 359: Mẹ Con Đôi Mắt (đặc Sắc ~)

Đẳng Cận Tư lộ vẻ nhợt nhèo, không nhìn ra buồn vui đau khổ, môi mỏng mím chặt thành đường thẳng, lời Thẩm Ý Linh tương đương với đánh tan chờ đợi cuối cùng chỉ còn sót lại chút ít của anh, thì ra, mình thật sự không quan trọng.

Trong lòng Lương Chân Chân không có cảm xúc gì, cô không biết người phụ này thật sự không biết hay cố ý giả vờ, về căn bản mà nói, dù sao gia tộc họ Đẳng ở thành phố C là độc nhất vô nhị, hơn nữa trở lại lâu như vậy, coi như đọc báo bà cũng có thể phát hiện con trai mình là ai!

Tất cả đều nói lên lòng dạ bà quá sâu! Biết rõ người đứng trước mặt là con trai ruột của mình, nhưng bà lại có thể thờ ơ không hỏi han, thái độ bình tĩnh tự nhiên đến vậy.

Sao bà làm được vậy?

Trong lòng bà thật sự không có chút xú ầu ầu nào sao?

Bà cứ không muốn gặp a Tư như vậy sao?

Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến bà nhẫn tâm nhìn thấy rõ mà còn bỏ đi? Ba mươi năm vẫn chưa từng trở lại thăm con trai một lần, ba mươi mấy năm sau gặp lại cũng coi như người xa lạ.

“Nghe Tuyết Nghiên nói Thẩm nữ sĩ là người địa phương, lần này trở về định ở lâu dài hay tạm thời vậy?” Trong lòng Lương Chân Chân rất ghét bà ta, nhưng ngoài mặt cười híp mắt, người khác nhìn không ra cảm xúc chân thật của cô.

Thẩm Ý Linh có ý nghĩ sâu xa khác liếc nhìn Lương Chân Chân, trong lòng buồn bực: năm đó mình rời đi, a Tư mới ba tuổi, chẳng lẽ nó còn nhớ mặt mình? Nếu thật sự như vậy, có thể giải thích tại sao nó đột nhiên rời đi khi ở Thụy Sĩ, chắc từ lúc đó, nó đã biết thân phận của mình, cũng nói cho vợ nó.

Đã như vậy, tại sao con bé còn làm bạn với tiểu Nghiên?

“Trước mắt còn chưa biết, sau khi tốt nghiệp tiểu Nghiên định đi đâu, tôi sẽ đi đó.” Nói đến con gái, đáy mắt bà lướt qua vẻ cứng chiều dịu dàng.

Điều này không khỏi quá chướng mắt Đẳng Cận Tư! Điều giống nhau là do bà sinh ra, sao đối xử lại khác biệt lớn như vậy? Nếu không muốn gặp anh, ban đầu cần gì phải sinh anh ra?

Trong lòng anh giống như có vật gì bén nhọn đâm trúng, đau đến mức anh sắp không cách nào hít thở, bàn tay giấu trong ống tay áo lặng lẽ nắm chặt, giống như muốn bóp lấy da thịt.

“Có thể gặp mặt ở trung tâm thương mại cũng coi như duyên phận! Không bằng chúng ta đến quán cà phê bên cạnh ngôi một lúc? Vừa đúng lúc đi dạo một vòng.” Kiều Tuyết Nghiên đột nhiên nói xen vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tha thiết nhìn ba người, trong tròng mắt đen lóng lánh có ánh sáng trong suốt.

Thẩm Ý Linh rất muốn trách cứ con gái nhiều chuyện, bà đã nói với con gái cố gắng ít lui tới với Lương Chân Chân, nhưng con bé lại cố tình không nghe mình, luôn thích khư khư cố chấp!

“Được!” Lương Chân Chân đồng ý rất sẵn khoái, cô chỉ muốn tạo cho a Tư một cơ hội, dù thế nào, bà ấy cũng là mẹ a Tư, có lẽ sau khi mọi người ngồi xuống tâm sự chút chuyện có thể có phát hiện gì mới không chừng.

Đằng Cận Tư rất muốn nói “Không đi”, nhưng lòng của anh bán đứng anh, ba mươi năm trôi qua rồi, anh chỉ nhớ mơ hồ một bóng lưng dứt khoát, mặt mũi của mẹ, anh đã sớm quên không còn chút gì, kể từ sau khi mẹ rời đi, ba lập tức đốt toàn bộ hình của mẹ, không để lại gì.

Hôm nay, hiển nhiên là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy đối phương ở khoảng cách gần như vậy, anh như thế nên mới biết, thì ra mẹ anh có dáng vẻ này, hơi không giống như trong ấn tượng của anh.

“Vậy đi thôi!” Kiều Tuyết Nghiên vô cùng vui vẻ, mắt tha thiết mong chờ mẹ mình, giống như đang nói: Không cho phép từ chối, phải đi!

Thẩm Ý Linh luôn vô cùng cưng chiều con gái, trên căn bản hoàn toàn không cự tuyệt đề nghị của con gái, nhưng hôm nay bà rất muốn nói không, ngày trở về nước bà đã tự nhủ trong lòng, muốn tránh xa người nhà họ Đằng, tốt nhất không bao giờ gặp lại bọn họ nữa, thật không nghĩ đến, trở về được một ngày đã gặp bọn họ.

Thật đúng là nghiệt duyên!

Để cho bà buồn bực hơn chính là con gái quá mức đơn thuần coi Lương Chân Chân như bạn bè mà đối đãi, động một chút là kiếm cô ta chơi, mở miệng một tiếng là “Chị Lương”, “Đằng đại ca” rất vui vẻ, rốt cuộc bà có nên nói chân tướng cho tiểu Nghiên không?

Nói cho con bé biết, lại sợ phá vỡ ấn tượng tốt hoàn mỹ không tỳ vết của mình trong lòng con bé; không nói cho con bé, con bé sẽ khư khư cố chấp chơi với bọn họ, không tốt với bất kỳ ai.

Đây thật sự là lựa chọn khó khăn!

Trong quán cà phê, vị trí gần cửa sổ, bốn người ngồi đối mặt, Thẩm Ý Linh và Kiều Tuyết Nghiên ngồi một bên, Đằng Cận Tư và Lương Chân Chân ngồi đối diện, nói nhiều nhất vẫn là Kiều Tuyết Nghiên dlqd hoạt bát nhiệt tình, Lương Chân Chân cũng phối hợp với cô bé, hai người hát bè rất vui vẻ.

Một vô tâm, một có tâm, nửa thật nửa giả, khiến cho người ta không phân biệt rõ.

Thẩm Ý Linh ngồi đó hơi lúng túng, bà cảm giác ánh mắt Đằng Cận Tư thỉnh thoảng liếc về phía mình, như muốn xuyên thấu bà, khiến bà rất không tự nhiên, nhiều lần muốn chen vào giữa cuộc nói chuyện của con gái và Lương Chân Chân, nhưng không có bất kỳ cơ hội nào.

Kể từ khi bắt đầu ngồi xuống, miệng Kiều Tuyết Nghiên không ngừng, từ trường học nói tới du lịch, giống như chủ đề nói chuyện của hai người vĩnh viễn không hết, có lẽ nói quá nhiều, Kiều Tuyết Nghiên uống hết ba ly nước lạnh trong nửa tiếng, cho đến khi cô không nhịn được muốn đi toilet, còn tốt bụng muốn mời Lương Chân Chân đi cùng.

Cử chỉ vô tâm của cô chính là điều Lương Chân Chân vẫn muốn thúc đẩy, chỉ có điều không tìm được cơ hội thích hợp mà thôi, hơn nữa nếu cố ý quá mức, ngược lại sẽ làm cho a Tư và Thẩm Ý Linh lúng túng, bây giờ không thể nghi ngờ chính là cơ hội tốt nhất, cô đứng lên đi toilet cùng Kiều Tuyết Nghiên, để lại Đằng Cận Tư và Thẩm Ý Linh ngồi đó nhìn nhau chẳng nói gì.

Trong phòng rửa tay, Kiều Tuyết Nghiên vừa rửa tay vừa nói: “Chị Lương, Đằng đại ca ở nhà cũng trầm mặc như vậy sao? Anh ấy nói ít thật đó!”

A Tư ở nhà mới không phải như vậy, anh trầm mặc ít nói đều do mẹ em người phụ nữ xấu xa làm hại! Lương Chân Chân thầm nói xấu trong lòng.

“A Tư anh ấy luôn tiếc chữ như vàng, hơn nữa ở đây gặp người không quen, ít lời hơn.”

“Ồ! Hóa ra là vậy!” Kiều Tuyết Nghiên gật gù.

“Chị cảm thấy mẹ em cũng ít nói, bình thường bà là người như vậy à? Có phải đặc biệt cưng chiều em không?” Lương Chân Chân cố ý nói lời khách sáo.

“Mẹ em là người phụ nữ dịu dàng lương thiện, yêu em vô cùng, từ nhỏ đến lớn chưa từng gaim lên với em một câu, hôm nay mẹ hơi trầm mặc, có thể do không quen với anh chị, về sau gặp mấy lần là tốt rồi.”

Nhắc tới mẹ, trên mặt Kiều Tuyết Nghiên lóng lánh ánh sáng tự hào.

Sau này gặp mấy lần? Khả năng này đúng là cực kỳ bé nhỏ! Nhìn dáng vẻ không cam tâm tình nguyện của bà khi ngồi chung với bọn họ, đã có thể đoán được sau này không còn cơ hội, trừ phi –

Bà và a Tư mở rộng cánh cửa lòng, cởi bỏ khúc mắc, nếu không, cô sẽ ghét bà cả đời! Hoàn toàn không thể dùng bốn chữ dịu dàng lương thiện liên tưởng đến bà, cô chỉ có thể nghĩ đến: lòng dạ rắn rết!

“Vậy mẹ em có nói với em chuyện trước kia của bà không? Ví dụ như vì sao bà phải rời khỏi cố hương của mình, chạy đến Thụy Sĩ xa xôi như vậy định cư? Một lần chính là hơn hai mươi năm, bà không nhớ nhà sao?” Lương Chân Chân giống như vô tình hỏi.

Kiều Tuyết Nghiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Không có, cách đây không lâu em mới biết quê nhà của mẹ là đây.”

Trong lòng Lương Chân Chân sáng tỏ, xem ra lòng dạ bà không phải sâu bình thường! Ngay cả con gái ruột cũng không nói, lừa gạt đủ kín kẽ!

“A! Hình như chị đau bụng rồi, Tuyết Nghiên, em đợi chị thêm một chút là được.” Lương Chân Chân giả bộ đau bụng trì hoãn thêm thời gian vì a Tư, cũng không biết bọn họ trò chuyện như thế nào?

“Vâng, em không vội.” Kiều Tuyết Nghiên rất có ý sẵn sàng.

Trong quán cà phê, Đằng Cận Tư và Thẩm Ý Linh ngồi đối diện, không khí hơi lúng túng, hai phút trôi qua, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ tự nhiên uống cà phê.

“Thoạt nhìn cậu và Lương tiểu thư rất hạnh phúc.” Thẩm Ý Linh phá vỡ trầm mặc này trước, bà vẫn không nhận con trai, rất bất đắc dĩ với cử chỉ vô tâm của con gái, nhưng bà lại không thể đi.

Đằng Cận Tư ngược mắt liếc nhìn bà một cái, khóe môi chứa nụ cười lạnh, “Xem ra quan hệ giữa Thẩm nữ sĩ và con gái không tệ, chắc hẳn những năm qua sống rất hạnh phúc?”

Bàn tay Thẩm Ý Linh đặt dưới quần đã siết chặt vạt áo, sắc mặt như thường, nói một câu hai nghĩa: “Trần nhỏ ở Thụy Sĩ rất đẹp và lại là nơi tình thơ ý họa, có thể khiến cho người ta quên đi rất nhiều quá khứ không hay, quý trọng hạnh phúc hiện tại.”

“Quên đi rất nhiều quá khứ không hay, quý trọng hạnh phúc hiện tại.” Những lời này giống như cây châm đâm vào trong lòng Đằng Cận Tư, thì ra trong lòng của bà, cha và mình chỉ là quá khứ không hay!

“Hóa ra Thẩm nữ sĩ còn có chuyện cũ nghĩ lại mà sợ?” Giọng Đằng Cận Tư lạnh lùng, giống như bọc một tầng sương lạnh, lạnh thấu xương.

“Đằng tiên sinh hiểu lầm, tôi chỉ ví von thôi.” Giọng Thẩm Ý Linh lạnh lùng, không hề bị con trai chọc giận chút nào, đây chính là con trai của ông ta, còn đẹp trai tuấn lãng hơn, phương diện tính cách lại một trời một vực, một ương ngạnh kiêu ngạo, một lạnh lùng xa cách.

Hiển nhiên, con trai còn đáng sợ hơn cha.

359. Chương 360: Giương Cung Bạt Kiếm (giăng Co)

Đằng Cận Tư bóp chặt quả đấm, có một kích động muốn ném bàn đi, hay cho một “Đằng tiên sinh”, vút quan hệ đi thật nhanh! Đây chính là mẹ ruột của anh! Máu lạnh vô tình như vậy! Ngay cả con trai mình ngồi đối diện cũng có thể coi như không quen biết, rốt cuộc trái tim của bà làm bằng gì? Cứng rắn như đá?

“Nếu không muốn người biết, trừ phi đừng làm!” Giọng anh lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào, giống như kiếm sắc ra khỏi vỏ, khí lạnh bức người.

Sắc mặt Thẩm Ý Linh hơi trắng bệch, bà biết Đằng Cận Tư cực kỳ hận bà, hận bà năm đó độc ác vứt bỏ con trai, chẳng lẽ những thứ này đều là lỗi của bà sao? Ngay cả bà không rời bỏ được con trai thì như thế nào? Nhà họ Đằng tuyệt đối không cho phép bà mang người thừa kế duy nhất của bọn họ đi, hưởng chi, vừa nhìn thấy mặt con trai, bà sẽ nhớ tới người đàn ông phụ lòng, thù hận trong lòng sẽ phát điên lên mà sinh ra, thay vì để cho bà biến thành ma quỷ, còn không bằng buông tay để tất cả mọi người tốt hơn!

Sống trong trấn nhỏ ở Thụy Sĩ hơn hai mươi năm, là thời gian bà trôi qua bình thản yên ổn hạnh phúc nhất, cái gì cũng không cần suy nghĩ, không cần quan tâm, tương đương với việc viết lên quá khứ một dấu chấm, bà không bao giờ là Thẩm Ý Linh trước kia nữa, bà có cuộc sống mới, gia đình mới, tất cả đều hạnh phúc mỹ mãn.

Sau khi ông xã bệnh nặng qua đời ngoài ý muốn, bà vẫn cùng con gái sống nương tựa lẫn nhau, trút hết tất cả yêu thương của mình lên người con bé, bà vốn cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ đặt chân lên thành phố C nữa, nhưng không ngờ con gái đòi về Trung Quốc, nói là muốn nhìn xem nơi đó thế nào, bà suy nghĩ cả đêm, cảm thấy chuyện đã qua ba mươi năm, thành phố C lớn như vậy, như nhà bọn họ vậy, khả năng chạm phải có tỷ lệ rất thấp, nhưng –

Tất cả mọi chuyện phát triển theo hướng không thể đoán được, khiến cho bà không kịp ngăn cản.

Khi Lương Chân Chân và Kiều Tuyết Nghiên từ trong toilet trở lại, đã cảm thấy trong không khí có khí lạnh không tầm thường, trong lòng Lương Chân Chân đoán chừng nói chuyện hoặc đàm phán không thành rồi, còn Kiều Tuyết Nghiên bối rối, cô không rõ đang xảy ra chuyện gì? Tại sao sắc mặt của Đằng đại ca và mẹ lại khó coi như vậy?

“Nai con, chúng ta đi!” Dù một khắc Đằng Cận Tư cũng không muốn ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia, bà ta khiến cho anh buồn nôn, lúc trước khi gặp bà, mặc dù anh đau lòng, còn ôm chút hy vọng nhỏ, nhưng mà bây giờ, anh hoàn toàn thất vọng, sẽ không bao giờ ngu ngốc như vậy nữa!

Mong đợi càng nhiều, thất vọng lại càng lớn!

“Hả? Đi sao?” Kiều Tuyết Nghiên ngạc nhiên nhìn Đằng đại ca vẻ mặt âm trầm và chị Lương vẻ mặt bất đắc dĩ rời đi.

“Tiểu Nghiên, chúng ta cũng trở về nhà.” Thẩm Ý Linh cầm giỏ xách đứng lên, nụ cười bên miệng hơi giả tạo, bà đang cố hết sức che giấu tâm tình của mình, không muốn nói những điều này với con gái.

“Mẹ, vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Trên đường trở về, Kiều Tuyết Nghiên giống như không nhận được mà hỏi, sao cô có ảo giác: dường như mẹ và Đằng đại ca quen biết?

“Nào có chuyện gì! Có thể người ta có việc công ty nên đi về trước.”

“À!” Tuy vậy, Kiều Tuyết Nghiên vẫn cảm thấy thắc mắc nặng nề, nhưng nhìn dáng vẻ của mẹ, giống như không muốn nói thêm nữa, cô im miệng luôn, nhớ lại tâm tư nhỏ của mình.

Trên xe, sắc mặt Đằng Cận Tư vẫn âm trầm dọa người, môi mỏng mím chặt, không nói một lời ngồi ở đó.

Lương Chân Chân đau lòng cầm bàn tay lạnh như băng của anh, muốn truyền ấm áp cho anh, với người phụ nữ kia, cô không khỏi dâng lên nỗi chán ghét! Bà ấy không xứng đáng làm mẹ! Ích kỷ, máu lạnh, vô tình!

“Bà nói, muốn quên quá khứ không tốt, quý trọng cuộc sống hạnh phúc hiện tại.” Giọng Đằng Cận Tư buồn bã, cả người gục trên tay lái, giống như đứa bé bị con vô dụng bị thương.

“A Tư, khó chịu thì khóc đi, đàn ông, cũng có thể có lúc yếu đuối.” Lương Chân Chân đau lòng ôm đầu anh vào trong ngực, vuốt ve lưng anh.

Đằng Cận Tư không khóc, chỉ ôm chặt eo bà xã, anh không muốn khóc vì người phụ nữ vô tình đó, chẳng qua chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, cần thả lỏng một chút.

Thời gian lẳng lặng chảy xuôi, hai người vẫn không nói chuyện, trầm mặc cũng là một kiểu trao đổi không tiếng động, có thể khiến cho lòng người ta sát lại gần.

“Anh không phải người quan trọng.” Lâu sau, Đằng Cận Tư đột nhiên thốt ra một câu, trong giọng nói tràn đầy thê lương.

“Ai nói! Anh là người rất quan trọng! Bà nội cần anh, em cũng cần anh, bé cưng càng cần anh hơn, anh thử nói xem, anh có quan trọng không?” Lương Chân Chân trả lời rất nghiêm túc, lại tỏ vẻ đáng thương bổ sung thêm một câu, “Ông xã, không có anh, chúng em cũng không sống nổi.”

Đằng Cận Tư ngẩng đầu lên từ trong ngực cô, nai con nói không sai, trong lòng người nhà ruột thịt thân nhất của anh, anh là một phần quan trọng nhất mà lại không thể thiếu, anh không nên nghĩ đến những người rêu rĩa kia.

“Ừ, chúng ta về nhà.” Anh khởi động xe chạy đi.

Dọc theo đường đi, Lương Chân Chân vì muốn khơi lên sự chú ý của anh, không ngừng nói những câu chuyện thú vị chọc cười với anh, muốn để cho anh giải thoát khỏi khổ sở ra ngoài.

Đảo mắt, lại một tuần trôi qua, rốt cuộc hiện tượng nôn nghén của Lương Chân Chân đã khá hơn, không hề ăn cái gì ói cái đó. Đằng lão phu nhân hòa theo khẩu vị của cô, dặn dò nhà bếp nấu món ăn nhất định không được cho quá nhiều dầu mỡ, thức ăn quá mặn, hết sức thanh đạm.

Cho nên, gần đây cô ăn rất ngon, một ngày bốn bữa, buổi tối còn có bữa ăn khuya phong phú, mỗi lần khi cô oán trách ăn quá nhiều thì tất cả mọi người đều chỉ về phía bụng cô nói: “Bây giờ không phải một mình, mà là ba người, không ăn nhiều chút bé cưng sao có thể khỏe mạnh lớn lên chứ?”

Cô hết cách rồi, hơn nữa đúng là đói bụng đến rất nhanh, hở một tí thì bụng đã kêu ùng ục, cứ ăn như vậy, sắc mặt cô nhanh chóng hồng hào, trọng lượng cơ thể cũng dần nâng lên, bụng vốn bằng phẳng cũng có đường cong nho nhỏ, nổi lên.

Xét thấy có thể bụng bà xã sẽ ngày một lớn, Đằng Cận Tư xem chừng đã đến lúc cử hành hôn lễ, khuya chiêm gồ trông thương lượng với bạn bè bên Luân Đôn, Thư Nhĩ Hách rất vinh dự nhận nhiệm vụ này, rốt cuộc a Tư và Chân Chân sắp đi vào cung điện hôn nhân rồi, đây là chuyện đáng giá ăn mừng.

Khiến Đằng Cận Tư vui mừng hơn chính là, tứ đệ Mạc Đông Lăng gọi điện thoại tới, nói đến lúc đó sẽ dẫn vợ con đi đến tham gia hôn lễ của anh, còn dương dương hă hê khoe khoang mặc dù là lão út trong đám huynh đệ, nhưng tương lai con của anh đứng hàng lão đại.

“Không phải sắp xếp theo số tuổi.” Đằng Cận Tư rất có ý tốt nhắc nhở tứ đệ.

Đại ca, em cảm thấy sắp xếp theo số tuổi sẽ không tổn thương hòa khí, không cần dùng quyền cước kết bạn! Mạc Đông Lăng cười hi hi ha ha nói, khoảng thời gian trước anh theo đuổi bà xã hơi sâu muộn, cũng may đưa tay làm tay mây thấy ánh trăng rồi, không chỉ tìm lại được đoạn trí nhớ đã mất, còn thắng được trái tim bà xã, gặp được phiên bản nhỏ của mình, khỏi phải nói trong lòng vui biết bao nhiêu rồi!

“Nhóc thú, đây là cậu đang lên mặt với tôi sao?” Đằng Cận Tư hừ lạnh.

Đại ca, tiểu đệ không dám.

“Đúng rồi, vừa đúng thiếu một hoa đồng, để con trai cậu đi thử chút.”

Được! Mạc Mạc nhà em nhất định sẽ thích. Mạc Đông Lăng đồng ý không ngừng, anh đang chuẩn bị chính thức giới thiệu bà xã và con trai cho mọi người trong hôn lễ của đại ca, sau đó anh cũng phải bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

“Mạc Mạc?” Đằng Cận Tư cảm giác tên này hơn quen, nhưng thoáng cái nghĩ không ra.

Khụ... Đây là biệt danh Mật Mật cho. Mạc Đông Lăng hơi không tự nhiên ho khan một tiếng.

“Chắc! Nhóc ngược lại diễm phúc không cạn, về sau phải đối xử tốt với người nhà, nếu không nhà họ Thư ở Hongkong sẽ không bỏ qua cho cậu.

Đại ca, em hiểu rồi!

Mạc Đông Lăng không ngờ bà xã mình có bối cảnh khổng lồ như vậy, cha là thành viên quý tộc nước Anh, mẹ là người nhà họ Thư ở Hongkong, khoảng cách thật lớn, một bên là dòng máu quý tộc, lại vừa có huyết thống hắc bang, thật sự không tầm thường!

Không cần đại ca nhắc nhở, chị họ kiêm bạn tốt của Mật Mật – Thư Cách Gia – đã cảnh cáo anh, người phụ nữ kia, bây giờ nghĩ lại vẫn hơi sợ, quá độc ác! Không biết người đàn ông nào có thể chịu được, sau Mật Mật lại nói cho anh biết, ông xã của Cách Cách chính là lão đại xã hội đen dieendanleequadyonn châu Âu, là đại ma đầu người người nghe đều biến sắc, còn nói rất nhiều chuyện giữa bọn họ, trong đầu anh không nhận được tự tưởng tượng: hai người ở trên giường không phải vô cùng đẫm máu?

Hôn lễ định vào ngày 18 tháng 12, còn có tám ngày, Lương Chân Chân đến giờ vẫn hoàn toàn không hay biết, bởi vì ông xã của cô muốn cho cô một vui mừng hoàn toàn, ngay cả địa điểm tổ chức hôn lễ ở đâu cũng giữ bí mật.

Kể từ sau khi có sự cố ngoài ý muốn ở bữa tiệc kia, Đằng lão phu nhân nói gì cũng không chịu để cho cô đến tập đoàn Đế Hào tư làm, thời tiết lạnh như vậy, tuyết đọng càng lúc càng dày, ngộ nhỡ không cẩn thận trượt chân, như vậy sao tốt?

Xét thấy một loạt nguyên nhân, Lương Chân Chân chỉ có thể ở nhà làm sáu gạo, cô làm ổ trên ghế sa lon vừa ăn nhó vừa xem phim truyền hình nhàm chán, người giúp việc đột nhiên lấy ra một cái hòm được đóng gói rất kỹ.

“Thiếu phu nhân, đây do thiếu gia sai người đưa về, nói để tự cô mở ra xem.”

“Thứ gì vậy? Làm đến thần bí như thế?” Lương Chân Chân rút khăn giấy ra lau tay, nhiều hứng thú nhìn hòm lớn trên đất, trong lòng suy đoán bên trong sẽ là gì.

360. Chương 361

Editor: ChiMy

Cô giúp việc lắc đầu một cái, ra vẻ cô ấy cũng không biết, “Thiếu phu nhân, cần mở ra không?”

Lương Chân Chân quan sát cái hòm lớn một lần nữa, đột nhiên trong đầu thoáng hiện qua rất nhiều cảnh tượng tương tự như vậy trong phim, cô chống cằm nhú mày, chắc bên trong sẽ không chứa những thứ gì kì lạ chứ?

A Tư cũng không có nhàm chán như vậy chứ? Nói không chừng là quà tặng lãng mạn gì? Trong lòng cô vui vẻ thầm nghĩ.

“Mở đi!” Cô vung tay lên, người giúp việc liền bắt đầu ra tay.

Đằng lão phu nhân đang đi tới từ sau vườn, nhìn thấy một cái hòm lớn cũng cảm thấy rất là kỳ lạ, “Cái này ở đâu ra?”

“Thưa lão phu nhân, đây là thiếu gia cho người gửi tới.” Người giúp việc kính cẩn trả lời.

Cái hòm được bao bọc rất cẩn thận, còn rất tinh xảo, Đằng lão phu nhân và Lương Chân Chân liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc A Tư đang định làm gì?

“Trời ạ!” Đợi đến khi nhìn thấy đồ vật bên trong thì Lương Chân Chân không nhận được kinh hô, khi người giúp việc bày toàn bộ ở trước mặt cô thì cô kích động che miệng lại, từ đáy lòng dâng lên niềm vui mừng không cách nào hình dung được.

“Thiếu phu nhân nhất định là cô dâu hạnh phúc nhất trên đời này.” Người giúp việc hâm mộ nói.

“A Tư đúng là giữ bí mật thật tốt, ngay cả bà cũng bị lừa, có thể thấy được nó tốn rất nhiều tâm tư.” Đằng lão phu nhân cảm khái khen ngợi cháu trai của mình.

Lương Chân Chân đã kích động đến không thể nói nên lời rồi, chiếc đầm cưới này thật đẹp thật hoa lệ, mỗi một chi tiết nhỏ đều giống như tự tay may, kéo dài ít nhất ba mét, bướm bướm trên đầm giống như thật, nhẹ nhàng muốn bay, nhìn thế nào cũng không thể làm người ta dời mắt đi được.

Điện thoại của Đằng Cận Tư tới rất đúng lúc, “Bà xã, nhận được chưa?”

Ông xã. Trong giọng nói của Lương Chân Chân mơ hồ mang theo chút nức nở, cô quá cảm động, sự bất ngờ này làm cho cô cảm động đến muốn rơi nước mắt, nhất định chiếc đầm cưới này rất quý, nhìn một cái là biết giá trị xa xỉ.

“Sao khóc vậy? Ai ức hiếp em sao?” Đằng Cận Tư không hiểu hỏi.

Anh. Lương Chân Chân mím môi.

“Anh?” Đằng Cận Tư càng ngạc nhiên, anh ức hiếp nai con khi nào?

Tại anh làm em vui chứ sao! Đầm cưới thật là đẹp! Em không dám mặc đâu, sợ làm hư nó. Lương Chân Chân thút thút lầm bầm.

Đằng Cận Tư bị lời của cô làm cho có chút không biết nên khóc hay cười, “Đứa ngốc, đây là anh bảo Tam đệ thiết kế riêng cho em, có một không hai trên thế giới, chỉ thuộc về em...nếu em không dám mặc, vậy cũng chỉ có thể. bỏ.”

Anh cố ý dùng giọng điệu tiếc hận để nói chuyện, chính là vì để cho Lương Chân Chân mặc thử.

không cho bỏ, ai nói em không dám mặc, chẳng qua là người ta cảm thấy nó quá đẹp mà thôi. Lương Chân Chân lâu bầu, thì ra là Nam Hoa Cần thiết kế! Đúng là giống phong cách của anh ta, hoa lệ mộng ảo, mặc nó vào kết hôn sẽ cho khiến cho người ta cảm thấy mình chính là công chúa hạnh phúc nhất trên đời này.

“Đứa ngốc, nếu không phải hôm nay anh đi công tác ở Hồng Kong, nhất định phải tận mắt nhìn em mặc thử đầm cưới, em nhớ chụp hình lại gửi anh xem?” Đằng Cận Tư cương chịu thì thầm bên tai cô, ấm áp lòng người.

Ông xã, bây giờ em đặc biệt mong đợi hôn lễ của chúng ta, anh rõ ràng là một người không biết lãng mạn lại có thể làm ra nhiều chuyện khiến em cảm động như vậy, em cảm thấy mình đặc biệt hạnh phúc, giống như đang ở trên mây.

Trên mặt Lương Chân Chân hiện lên vẻ ngọt ngào, đáy mắt đuôi mày đều không che giấu được tình yêu.

Đằng Cận Tư bởi vì lời nói của cô mà cười đến rất vui vẻ, vừa lúc bị nữ thư ký bùng cà phê đi vào nhìn thấy, chỉ một nụ cười này đã khiến cho trái tim của cô đập loạn nhịp, yêu người đàn ông ở trước mắt, cô nghĩ: quả nhiên trên đời này tình yêu thật kì diệu, người đàn ông này là đối tác của công ty cô, lần đầu tiên tới đây, cô đã không có thuốc nào cứu được nữa.

Trong tin đồn rõ ràng anh là một người đàn ông lạnh lùng vô tình, nổi tiếng thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán, là kỳ tài được công nhận trong thương giới, từ khi anh tiếp nhận tập đoàn Đế Hào Tư cho tới nay, doanh thu của công ty tăng lên, làm cho người ta vô cùng hâm mộ. Mà bây giờ, rốt cuộc anh đang gọi điện thoại với ai, tại sao lại lộ ra nét mặt dịu dàng và nụ cười hạnh phúc như thế?

“Bà xã, anh có chút chuyện, đợi lát nói tiếp, nhớ gửi hình cho anh xem.”

ừ, biết rồi, ông xã nhớ phải về ăn cơm đúng giờ đó! Uống rượu ít thôi, bao tử của anh không tốt. Lần nào Lương Chân Chân cũng nhắc nhở anh cái vấn đề này, bởi vì bác sĩ Quan luôn dặn dò cô khuyên A Tư ít uống rượu, dạ dày của anh rất yếu, phải điều dưỡng thật tốt.

“Được, lời nói của bà xã đại nhân chính là thánh chỉ.” Giọng điệu của Đằng Cận Tư rất vui sướng.

Lúc đi ra nữ thư ký cố ý đi rất chậm, chính là muốn nghe thử anh đang nói chuyện với ai, nghe tới chữ “bà xã” mang theo sự cưng chiều và tình yêu sâu đậm thì trái tim thiếu nữ của cô hoàn toàn bị dập tắt, vừa mới yêu, liền thất tình, thì ra người ta đã kết hôn rồi, nghe giọng nói của anh là biết anh yêu thương vợ của mình bao nhiêu.

Trong lòng cô thở dài không tiếng động, có thể được người đàn ông này cưng chiều yêu thương như vậy, cô gái kia, thật là hạnh phúc!

Lần này Nam Cung Thần không đi công tác với Đằng Cận Tư, bởi vì anh còn có một nhiệm vụ khác quan trọng hơn, cậu chủ nói rồi, chờ hết lễ mừng năm mới này, sẽ cho anh nghỉ phép một tháng, để cho anh về nhà thăm cha mẹ, dĩ nhiên trong lòng anh vô cùng cảm kích, mặc dù mỗi ngày đều rất bận, dường như không được nghỉ ngơi, nhưng cậu chủ cho anh tiền lương rất cao, tiền thưởng cuối năm cũng rất nhiều, cho tới bây giờ đều cao hơn dự đoán của anh, chính vì như thế, cha mẹ anh đều sống rất tốt, xây một căn nhà ba lầu, bọn họ cũng không cần làm việc, chỉ cần ở nhà an hưởng tuổi già là được rồi.

Anh còn có một đứa em gái tên là Nam Cung Dao, năm nay học đại học năm ba, một năm nữa sẽ tốt nghiệp, kể từ sau khi anh có việc làm, toàn bộ học phí và sinh hoạt phí của cô đều do anh chu cấp, anh không có câu oán hận nào, những thứ này đều là việc anh phải làm.

Từ công ty chạy ra ngoài, đúng lúc xe chạy ngang đại học F, anh nhớ có hai giờ để nghỉ trưa, gọi Dao Dao ra ăn một bữa cơm cũng tốt, cũng lâu rồi hai anh em không có gặp mặt, đều do anh quá bận rộn.

Hai người hẹn nhau trong một nhà hàng lẩu ngoài trường học, mùa đông ăn cái này là ấm áp nhất, không bao lâu, Nam Cung Dao gọi điện thoại tới, nói là trong mấy đứa bạn cùng phòng trong kí túc xá biết anh trai muốn mời cô ăn cơm, đều muốn gặp anh, cho dù từ chối thế nào cũng vô dụng.

Nam Cung Thần bật cười ra tiếng, “Vậy hãy để cho bọn họ tới chứ sao.”

Nói thế nào anh cũng là cao thủ tình trường, đối phó với một đám thiếu nữ sinh vẫn thành thạo, hướng chỉ họ đều là bạn cùng phòng của Dao Dao, đương nhiên anh phải nhiệt tình tiếp đãi!

Anh thật tốt! Chờ bọn em mười phút nha!

Nam Cung Dao rất vui vẻ cúp điện thoại, tính cách của cô hoạt bát sáng sủa, thật ra thì, khi còn bé cô rất tự ti tự bế, kể từ khi anh trai tìm được một công việc tốt, nhà của cô liền hoàn toàn thay đổi, cuộc sống của cô cũng xảy ra nhiều biến hóa nghiêng trời lệch đất, rốt cuộc không cần mặc những quần áo chật và kì cục kia, vì tiết kiệm tiền mà đi tham gia hoạt động dã ngoại nấu cơm tập thể.

Cô biết tất cả đều là do anh trai khổ cực kiếm được, cho nên cô chưa bao giờ phung phí, nên dùng thì dùng không nên dùng thì một cái cũng sẽ không dùng, trong lòng xem anh trai là thần tượng duy nhất.

Kiều Tuyết Nghiên nằm mơ cũng không ngờ tới anh trai của bạn cùng phòng Nam Cung Dao chính là tên sắc lang vô lại ức hiếp cô ở trong bữa tiệc! Quả thật cô bị giật mình, há to mồm chỉ vào anh, “Tại sao lại là. anh?”

Nam Cung Thần cũng rất ngoài ý muốn, nhân viên phục vụ đem hôm đó lại là bạn cùng phòng của Dao Dao? Chuyện này cũng quá cầu huyết rồi?

“Hả? Anh trai, Tuyết Nghiên, hai người quen nhau à?” Nam Cung Dao không thể tin nhìn hai người.

“Quen.” Nam Cung Thần nói, khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười có thâm ý.

“Không quen.” Kiều Tuyết Nghiên lạnh lùng nói.

“Rốt cuộc là quen hay là không quen đây?” Nam Cung Dao buồn bực, nhìn bộ dáng của anh trai và Tuyết Nghiên, dường như có cái gì đó.

Ánh mắt của ba nữ sinh bên cạnh vòng tới vòng lui giữa hai người, còn có người ghé vào tai Nam Cung Dao nói thầm, cô nghe đến vô cùng vui vẻ, khóe môi không che giấu được nụ cười.

“Tất cả ngồi đi, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, các em là bạn của Dao Dao, cũng giống như em gái của anh, đừng khách khí.” Nam Cung Thần cười híp mắt nói, vốn anh cũng rất đẹp trai, có nữ sinh nào không thích, ai cũng mặt mày hớn hớn, trong lòng lặng lẽ cho anh điểm 10.

“Quý mới là em gái của anh.” Kiều Tuyết Nghiên nhỏ giọng thầm thì một câu, cô thật sự muốn rời đi, nhưng quan hệ của Dao Dao và cô cũng không tệ lắm, cô không thể không nể mặt cô ấy.

Nam Cung Thần dường như vô tình liếc cô một cái, “Hình như ai đó quên mất chuyện gì thì phải.”

Kiều Tuyết Nghiên ngồi ở đằng kia cắn chặt môi dưới, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, bây giờ Nam Cung Thần đã chết một ngàn lần một vạn lần, quần áo dơ cô đã đưa đến tiệm giặt ủi rồi, chỉ chưa đi lấy mà thôi, nếu không phải hôm nay đụng phải anh ta ở đây, thật đúng là cô không biết nên đi đâu tìm anh ta.

“Người nào đó đừng quên lời nói của mình là được.” Cô cũng không chút khách khí trả lời một câu.

Bốn nữ sinh còn lại đều nghe không hiểu, không biết được chuyện gì xảy ra, nhất là Nam Cung Dao, trong đôi mắt long lánh ánh sáng không tầm thường.

361. Chương 362: Không Thể Thoát Được Duyên Phận

Editor: ChiMy

“Anh Nam Cung, anh đang nói chuyện bí mật gì với Tuyết Nghiên vậy? Không bằng nói cho bọn em biết đã xảy ra chuyện gì được không?” Một cô nữ sinh trong nhóm chớp chớp đôi mắt to nói.

“Khụ. . . . Dao Dao, em còn chưa giới thiệu mấy người đẹp này cho anh đó.” Nam Cung Thần không để lại dấu vết nói sang chuyện khác, nếu anh dám nói chuyện tối hôm đó ra, chỉ sợ cô gái tên “Tuyết Nghiên” sẽ nhào tới liều mạng với bản thân, đáng về giường nanh múa vuốt lúc này giống như con báo, có chút. . . . đáng yêu.

Lúc này Nam Cung Dao mới ý thức được mình bị hấp dẫn bởi chuyện của anh trai và Tuyết Nghiên, cho nên quên giới thiệu, vội vàng chỉ vào bốn vị nữ sinh bên cạnh giới thiệu theo thứ tự: “Người đẹp gốc hoa Kiều Tuyết Nghiên, Hàn Nhạc Nhạc đáng yêu, Tôn Viện dịu dàng thực nữ, cuối cùng là đại tỷ của kí túc xá bọn em Đại Kim Miêu.”

“À, anh đẹp trai này không cần mình giới thiệu nhiều rồi..., Nam Cung Thần, anh trai kính yêu của mình.”

Kiều Tuyết Nghiên là người gốc Hoa? Trong lòng Nam Cung Thần hơi giật mình, không khỏi thoáng nhìn qua cô, lại bị cô trộn mắt nhìn lại, anh bất đắc dĩ nhún nhún vai, xem ra hai người bọn họ đã kết thù.

“Này! Vừa ăn vừa nói chuyện đi! Hai người vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của Nhạc Nhạc!” Nam Cung Dao cười đến giống như một con mèo thích trộm, mắt đẹp vòng tới vòng lui ở giữa Kiều Tuyết Nghiên và anh trai, bây giờ ba cô mẹ quan tâm nhất chính là chuyện lớn cả đời của anh trai, thoáng một cái đã 30 rồi, còn chưa có người yêu, cả ngày lẫn đêm chỉ biết công việc, cô cũng từng muốn giới thiệu bạn học cho anh trai, nhưng cảm thấy đối với anh trai thì họ hơi ngây thơ.

Cũng may hôm nay có phát hiện đặc biệt, nói không chừng anh trai và Tuyết Nghiên có thể ghép thành một đôi, nếu thật là như vậy, ba mẹ sẽ vui mừng.

“Dao Dao!” Sắc mặt của Kiều Tuyết Nghiên không được tự nhiên hô một tiếng, đồng thời không quên trừng Nam Cung Thần một cái, nếu như anh dám nói ra, cô. . . . cô tuyệt đối không tha cho anh!

“Chẳng lẽ không thể nói sao? Chẳng lẽ có bí mật gì hay sao?” Nam Cung Dao nháy mắt, trên mặt viết đầy hai chữ hứng thú, Hàn Nhạc Nhạc và Kim Miêu ngồi ở bên cạnh cô cũng hào hứng bưng bưng, chỉ có Tôn Viện rất thực nữ nửa mím môi, nở nụ cười tiêu chuẩn không lộ răng, yên lặng.

“Thật ra thì, bọn anh chỉ quen biết trong bữa tiệc.” Nam Cung Thần thật sự chỉ nói đơn giản.

Kiều Tuyết Nghiên còn tưởng rằng anh muốn nói ra cái chuyện kinh thể hải tặc, cô sợ đến tim đập thật mạnh, thật may là anh chỉ nói một câu như vậy, nhưng không ngờ mấy thiếu nữ nhiều chuyện không thính ra chút gì thì sẽ không bỏ qua.

“Sau đó thì sao?” Trong mắt của Nam Cung Dao và ba nữ sinh bên cạnh tỏa sáng, đang mong đợi phần tiếp theo.

“Không có sau đó!” Kiều Tuyết Nghiên không nhận được giành đáp.

“Im lặng! Bây giờ để cho anh mình nói, đợi lát nữa Tuyết Nghiên bổ sung sau...!” Ngón tay của Nam Cung Dao đặt lên môi, làm ra động tác im lặng, thật giống như đang nói: bọn mình đã không truy cứu chuyện bạn lên tội mình đi dự tiệc, nhưng chuyện này phải thành thực khai báo.

O()o Kiều Tuyết Nghiên rất bất đắc dĩ, mấy cô bạn cùng phòng này của cô thật đúng là vừa đáng yêu lại vừa bá đạo.

“Sau đó à!” Nam Cung Thần cố ý kéo dài âm điệu, “Không biết cô ấy bị ai đẩy một cái, chọt nhào vào trong lòng anh.” Lời này thành công làm cho bốn nữ sinh ở đây kinh ngạc, tám con mắt đồng thời nhìn về phía Kiều Tuyết Nghiên, cô mặc cỡ đến nỗi muốn tìm cái lỗ để chui vào, lập tức đứng lên, “Anh gạt người! Hoàn toàn không phải là như vậy!”

“Bình tĩnh đừng nóng, anh còn chưa nói xong ! Sau khi cô ấy nhào vào người anh, khay nước đụng vào người anh, vì vậy, cả người anh dính đầy rượu đỏ, làm cho anh rất nhếch nhác.” Giọng điệu của Nam Cung Thần trầm bổng du dương, miêu tả chi tiết, không biết rằng Kiều Tuyết Nghiên đang tức đến muốn nổ tung!

Người này, đúng là tên lưu manh! Thật sự không biết tại sao Dao Dao lại là em gái của anh ta! Không giống một chút nào!

“A! Sao cảm thấy giống như mấy cảnh trong phim thần tượng, Tuyết Nghiên, mình nhớ có một hôm bạn nói đi làm thêm, chắc là hôm đó chứ?” Tôn Viện vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng hỏi.

“Đúng, đêm hôm đó mình làm phục vụ trong bữa tiệc.” Lúc nói chuyện Kiều Tuyết Nghiên nhìn chằm chằm Nam Cung Thần không chớp mắt, đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông đáng ghét như vậy! Từ nay về sau, cô và anh thù không đội trời chung!

“Woah! Tuyết Nghiên, lần sau bạn cũng giới thiệu tội mình đi đi, nói không chừng có thể có một cuộc gặp gỡ định mệnh.” Hàn Nhạc Nhạc khoa trương khép tay, cặp mắt hình trái tim.

Kiều Tuyết Nghiên đưa tay sờ cái trán của cô, lại sờ trán của mình, “Nhạc Nhạc, bạn không có phát sốt chứ?”

Kim Miêu và Nam Cung Dao ở một bên cũng không nhận được bật cười vui vẻ, Tôn Viện mím môi cười thực nữ, Hàn Nhạc Nhạc đau khổ gấp một đồng thịt bò ăn, kết quả cầm đũa không chặt, rơi vào bên trong nồi lẩu, văng lên thủy tinh, vừa lúc Nam Cung Thần đưa tay ra gấp thức ăn, bỗng khiến anh lập tức rút tay về, nhưng cuối cùng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Ha ha ha ha.”

Sau khi mấy nữ sinh sững sốt hai giây, liền cười to ra tiếng, ngay cả Kiều Tuyết Nghiên đang tức giận, cũng cười đến vui vẻ.

“Huhu.” Hàn Nhạc Nhạc lại khóc, cô quá mất mặt, mất hết cả mặt mũi rồi.

Nam Cung Thần hơi nhúc nhích đầu đi vào trong toilet xả nước, bữa cơm này, ăn thật sung sướng.

“Nhạc Nhạc, bạn khóc cái gì chứ! Bạn làm chuyện mình luôn muốn làm, bạn quá dũng cảm!” Kiều Tuyết Nghiên cười đến muốn chảy nước mắt.

Lời của cô khiến Hàn Nhạc Nhạc càng khóc dữ dội hơn, ba người kia chỉ có thể luôn miệng an ủi, thật vất vả mới khiến Hàn Nhạc Nhạc ngừng tràn lan “Nước lũ” , hai mắt to hồng hồng tội nghiệp nhìn Nam Cung Thần, “Anh Nam Cung, thật xin lỗi, vừa rồi em không cố ý, tay của anh, còn đau không?”

“Không đau, mau ăn đi.” Nam Cung Thần thấy con gái người ta khóc đến hai mắt đều đỏ, khó tránh khỏi có chút không đành lòng, vì vậy, một bữa cơm, anh cực kỳ chăm sóc Hàn Nhạc Nhạc.

Kiều Tuyết Nghiên hung hăng khinh bỉ anh nhiều lần ở trong lòng, cũng không phải bởi vì ghen, mà cảm thấy anh như hoa tâm đại củ cải, trêu chọc con gái khắp nơi, thật là một sắc - lang!

Trong mắt Nam Cung Dao sự tức giận của cô giống như là đang ghen, cắn chiếc đũa, mắt to vòng tới vòng lui, rốt cuộc anh trai thích ai vậy? Trước thì giống như là Tuyết Nghiên, sao bây giờ lại cảm thấy giống như là Nhạc Nhạc?

Không được! Tối nay cô phải nghiêm hình ép hỏi, nói thật lòng, cô cảm thấy Tuyết Nghiên thích hợp với anh trai hơn, Nhạc Nhạc hơi trẻ con, như búp bê pha lê dễ vỡ, hơn nữa gia cảnh giàu có, thuộc về loại hình tiểu thư, bối cảnh gia đình của hai người hơn kém nhau một trời một vực.

Tuyết Nghiên thì ngược lại, mặc dù là du học sinh, nhưng tính tình của cô hoạt bát nhiệt tình, lấy việc giúp người làm niềm vui, tuyệt đối không ra vẻ, còn thường xuyên tranh thủ đi ra ngoài làm thêm, về điểm này, cô thích cô ấy.

Trong lúc ăn cơm, gò má của Hàn Nhạc Nhạc vẫn ửng hồng, thỉnh thoảng đắm đuối đưa tình nhìn về phía Nam Cung Thần, thật ra thì, lúc đầu nhìn thấy anh, mình đã thích, đẹp trai, tuấn lãng, có mùi vị của người đàn ông thành thực, còn vô cùng hài hước, là loại hình cô thích, vốn cô còn tưởng rằng anh và Tuyết Nghiên có cái gì đó, kết quả đường như hai người thấy ngứa mắt với nhau, cô cũng không cần khách khí.

Trong lúc đó, Nam Cung Dao giả vờ cầm lấy điện thoại của anh trai chơi, lặng lẽ lưu số của Tuyết Nghiên, cô vẫn cảm thấy, anh trai có hứng thú với Tuyết Nghiên, bởi vì ánh mắt của anh trai nhìn cô ấy rất.
. lưu manh.

Cơm nước xong, Nam Cung Thần liền muốn chạy về công ty, buổi chiều còn có một núi công việc bận rộn! Lúc gần đi, vẫn không quên đá lông nheo với mấy người đẹp, rồi tiêu sái xoay người đi.

“Rất đẹp trai!” Hàn Nhạc Nhạc nói, hoa si nhìn bóng lưng của Nam Cung Thần.

Kiều Tuyết Nghiên vẫn tức giận lắm bầm một câu, “Hoa Hồ Điệp!”

Trở lại tức xá, Hàn Nhạc Nhạc liền hỏi Nam Cung Dao số điện thoại của anh trai cô ấy, một bộ dáng cô gái nhỏ, ba người kia đều rất bất đắc dĩ, cái cô Hàn Nhạc Nhạc này, hoàn toàn không có thuốc nào cứu được rồi !

Đột nhiên Kiều Tuyết Nghiên nghĩ tới một vấn đề, còn chưa trả áo sơ mi cho anh, mà mình, cũng không có số điện thoại của anh, để cô đi hỏi Dao Dao, cô không hỏi được, cũng không muốn các bạn cùng phòng biết chuyện áo sơ mi, thôi! Nếu có cơ hội gặp lại, thì trả cho anh ta, nếu không gặp được, thì thôi.

Lại không biết, giữa hai người bọn họ chỉ mới bắt đầu.

Sau khi Lương Chân Chân tự thay áo cưới, liền không muốn cởi ra rồi, vừa người đến khiến cô kinh ngạc, nhìn người trong gương da trắng nõn nà, má đào mặt trái xoan, ngón tay không tự chủ được đặt lên gương mặt, ai cũng nói khi phụ nữ mặc váy cưới là lúc đẹp nhất, rốt cuộc cô cũng cảm nhận được.

Đều do áo cưới này quá đẹp, cho nên mới làm cô trở nên quyến rũ như thế.

“Thiếu phu nhân, cô thật là đẹp!” Hạ Đông không nhịn được ca ngợi nói.

Cô mím môi cười đến hạnh phúc mà ngọt ngào, bảo Hạ Đông chụp hình, gửi cho ông xã xem, anh sẽ có phản ứng gì đây?

362. Chương 363: Hôn Lễ Thế Kỉ

Editor: ChiMy

Đằng Cận Tư đang họp thì nhận được tin nhắn của bà xã, lập tức mở ra, bên trong hương kiêu ngọc non, như hoa sen mới nở khiến cho anh không thể dời mắt, cho tới sau khi cuộc họp kết thúc anh vẫn còn ngồi ở trong phòng, trong đầu trừ bóng dáng của bà xã thì không chứa nổi cái gì nữa!

Dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý hết các công việc, anh bảo thư ký mua vé máy bay về thành phố C sớm nhất, lần này tam đệ có công lớn, thiết kế áo cưới rất đẹp, hoàn toàn thiết kế vì nai con, xinh đẹp động lòng người.

Trên đường đến sân bay, anh gửi tin nhắn trả lời: bà xã, linh hồn nhỏ bé của anh bị em hút mất rồi.

Lương Chân Chân đang cẩn thận cởi áo cưới chịu đựng không đi xem tin nhắn, cô rất may mắn với hành động sáng suốt của mình, bằng không áo cưới sẽ bị cô làm hỏng rồi, vùi ở trên ghế sa lon cưới đến run rẩy hết cả người, trả lời lại tin nhắn của anh: có thật không? Vậy bây giờ anh chỉ có thân xác à!

Rất nhanh liền có tin nhắn trả lời: không sai, bây giờ anh đang chạy về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, buổi tối ăn cơm với em và con.

Lương Chân Chân cong môi lên, ông xã, anh mà trở về, áo cưới quả thật rất Perfect! Nhưng vòng eo hơi nhỏ một chút, sẽ siết chặt bảo bảo.

Lúc này Đằng Cận Tư mới nhớ tới sai lầm của mình, số đo mình đưa cho tam đệ là trước khi cô mang thai, bây giờ cô mang thai gần bốn tháng rồi, đương nhiên eo sẽ to hơn trước kia, thật may là thử trước, nếu như tới hôn lễ mới phát hiện, thì thật sự xong rồi.

Bảo bối, là lỗi của anh, buổi tối anh sẽ gửi về Paris, để tam đệ sửa lại.

Hai người anh một tin em một tin, sến súa ngọt ngào không coi ai ra gì, người giúp việc ở nhà họ Đằng đều rất vui vẻ, bởi vì rất lâu rồi trong nhà không có chuyện vui gì, mà lần này, là hôn lễ của thiếu gia và thiếu phu nhân, sáu tháng sau tiểu thiếu gia sẽ ra đời, đúng là vui mừng vui gấp đôi!

Người vui vẻ nhất chính là Đằng lão phu nhân, cuối cùng tâm nguyện của bà cũng hoàn thành, hơn nữa lại có chất (mặc dù còn chưa ra đời), nhưng trong lòng bà vẫn hưng phấn khác thường.

Vì vậy, gần đây bác sĩ Đinh tới rất chuyên cần, không riêng gì khám cho Lương Chân Chân, mà còn dặn dò Đằng lão phu nhân chú ý sức khỏe, người già không thể quá vui quá buồn, như vậy sẽ dễ tang huyết áp, không tốt đối với cơ thể.

Đằng lão phu nhân vui vẻ đón nhận đề nghị của ông, thật ra thì đối với cái chết, bây giờ bà đã không còn sợ hãi rồi, trước kia là bởi vì không bỏ được A Tư, bà không thể để lại một mình nó bơ vơ trên đời này, bây giờ nó đã có Chân Chân, còn có con, bà có thể cảm nhận được hai đứa thật lòng yêu nhau, có Chân Chân làm bạn với A Tư, bà cũng yên tâm.

Thoáng một cái đã qua mấy chục năm rồi, bạn già của bà, đã rời đi nhiều năm, haizzz.

Buổi tối, sau khi Lương Chân Chân đánh răng rửa mặt xong ngồi ở trên giường chat video với Giai Ny, cô đang yêu cầu cô ấy phải trở về tham dự hôn lễ của cô, nếu không sẽ tuyệt giao với cô ấy, vừa nói vừa nặn ra vài giọt nước mắt.

“Giai Ny, bạn có biết phụ nữ có thai không thể khóc, khóc nhiều sẽ sinh ra đứa con mất yếu, ô ô.
. Là bạn hại mình khổ sở, nếu sau này con mình hỏi sao mắt nó không giống với những đứa trẻ khác, hừ! Bạn tự biết hậu quả.” Lương Chân Chân mím môi uy hiếp nói.

Tiết Giai Ny bị lời của cô làm cho dở khóc dở cười, cô cứ rút vài giọt nước mắt liền ỷ lại vào mình như vậy, khụ. Chân Chân càng ngày càng phúc hắc rồi, bị chồng của cô ấy dạy hư rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm, mình đầu hàng có được hay không? Rốt cuộc bạn yêu dấu kết hôn vào ngày nào, địa điểm ở đâu? Trừ việc trình diện, mình còn có thể làm được gì đây?” Tiết Giai Ny cười đến rất bất đắc dĩ.

Lương Chân Chân vừa nghe lời của cô nói..., lập tức lau khô nước mắt, “Theo giờ Bắc Kinh là ngày 18 tháng 12, còn địa điểm, mình. mình còn chưa biết, bởi vì A Tư giấu rất kĩ, ngay cả chi tiết cụ thể cũng không có nói cho mình biết, mình cảm thấy giống như mình bị cho ra ngoài rồi.”

“Cô gái hạnh phúc, thật ra cử hành hôn lễ là một chuyện rất phức tạp, nếu như có một người đàn ông nguyện ý làm hết vì bạn, tình nguyện một mình chịu đựng hết những vất vả này, vậy chứng tỏ nhất định người đó

rất yêu bạn.” Giọng nói của Tiết Giai Ny bình thản, mơ hồ manh theo sự hâm mộ, hai bạn tốt của cô đã tìm một nửa kia của đời mình, nhưng còn cô?

Người đàn ông mình yêu giống như biến mất khỏi thế gian này, trong nửa năm này không gọi một cuộc điện thoại hay gửi một tin nhắn nào, nửa đêm tỉnh dậy cô cảm thấy giống như là một giấc mộng, hư ảo không thực tế.

“Giai Ny, chúng ta đã nói rồi đấy, nhất định bạn phải trở về làm phụ dâu cho mình, nếu như bạn không về, thật sự mình sẽ đau lòng.” Thật ra thì Lương Chân Chân rất sợ nói chuyện hạnh phúc của mình trước mặt bạn tốt, bởi vì điều này sẽ khiến trong lòng cô ấy khổ sở, nhưng kết hôn là chuyện lớn cả đời, cô thật lòng hi vọng Giai Ny có thể tham dự.

Tiết Giai Ny nâng trán, cô còn hiểu rõ Chân Chân hơn chính bản thân của mình, sao cô có thể không biết chút tâm tư của cô ấy? Trong lòng cảm động, nhưng người kia cũng là bạn tốt của chồng Chân Chân, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, mình liền không nhịn được nhớ tới người kia, không biết lần này, anh có xuất hiện không?

Thôi, dù có hay không, cô đều phải chấm dứt quá khứ.

“Ừ, hôn lễ của Chân Chân nhà mình đương nhiên mình phải có mặt, làm phụ dâu cho bạn xong mình còn phải làm phụ dâu cho Cát gia, thật may là không có lần thứ ba, bằng không mình sẽ lo lắng rằng mình không có ai thêm lấy.” Tiết Giai Ny trêu nói.

“Bây bây bây! Nói gì vậy! Giai Ny của chúng ta người gặp người thích nhất định sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình, cho tên đầu heo đó hối hận!” Lương Chân Chân rất oán giận.

“Trời! Tưởng tượng xa quá.” Tiết Giai Ny bị cô chọc cười, trong lòng yên lặng cho người nào đó vào hàng ngũ đầu heo, trong đầu còn nghĩ ra một bức tranh, giống như đúc.

.

Rất lâu rồi không có chat webcam, hai người giống như cá gặp nước, nói chuyện hơn nửa tiếng, Đằng Cận Tư đã tắt xong ra ngoài ngồi trên ghế salon.

Sau mấy lần kháng nghị, phụ nữ có thai không thể ngồi trước máy tính quá lâu, phóng xạ sẽ tổn hại nghiêm trọng đến đứa bé.

Lương Chân Chân chỉ có thể lưu luyến nói “Bái bai” với Giai Ny, tắt máy vi tính, để lên bàn, giọng nói rất nghiêm túc: “Ông xã, anh phải nói thật với em, rốt cuộc Quan Hạo Lê đi đâu đây? Anh ta cũng quá không có trách nhiệm! Nói đi là đi, sau khi đi cũng không gọi điện thoại hay gửi tin nhắn, cố ý chơi đùa người ta phải không?”

Đằng Cận Tư chau mày, đứng dậy ngồi lên giường, kéo bà xã vào lòng, “Sao đột nhiên nhắc tới Lê tử vậy?”

“Còn không phải là bởi vì Giai Ny, nửa năm không gặp, cô ấy gầy quá, hơn nữa em thấy, trong lòng cô ấy vẫn còn thích cái tên đàn ông bạc tình kia!” Nói đến chuyện này, trong lòng Lương Chân Chân còn tức.

“Bà xã ngoan, đừng nóng giận, sao chúng ta lo được vấn đề tình cảm của người khác.” Đằng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ nói.

“Giai Ny không phải là người khác, cô ấy là bạn tốt nhất của em, hôm nay em hạnh phúc, nhưng cô ấy lại đau lòng như vậy, trong lòng em có thể thoải mái sao?” Lương Chân Chân cắn môi.

“Bà xã, Lê tử cũng là bạn tốt của anh, anh cũng hi vọng cậu ta hạnh phúc, nhưng, tình yêu không dễ dàng như vậy, trừ chuyện hai người yêu nhau, còn cần gặp từng người trong gia đình và những nguyên nhân khác.” Đằng Cận Tư hơi nhúc nhích đầu, cô vợ nhỏ của anh luôn tốt bụng như vậy, sợ hạnh phúc của mình làm thương tổn bạn tốt.

“Cha mẹ của Giai Ny rất biết lễ nghĩa, cô ấy là con gái một, chỉ cần là cô ấy thích, nhất định ba mẹ cô ấy sẽ đồng ý, chẳng lẽ. Là người nhà của Quan Hạo Lê không đồng ý, anh ta có vị hôn thê sao?”

Nói xong lời cuối cùng, đột nhiên giọng của Lương Chân Chân lên cao, trừng to mắt mà nhìn ông xã.

Đầu của Đàng Cận Tư đầy vạch đen, anh sờ gương mặt láng mịn của nai con, gật đầu như có điều suy nghĩ, “Có chút liên quan đến gia tộc của Lê tử.”

“Hả? Rốt cuộc nhà Quan Hạo lê làm gì? Hình như chưa từng nghe anh nói qua!” Trong đôi mắt to đen lúng liếng của Lương Chân Chân viết hai chữ “Hứng thú”.

“Năm xưa ông của Lê tử là bạn tốt của ông nội anh, cho nên từ nhỏ hai tụi anh đã quen biết, nhà cậu ta là một gia tộc lớn ở Singapore, là ông trùm xe hơi, nhưng cậu ta không thích quản lý công ty, ngược lại rất thích y học, thi tốt nghiệp trung học lên lên điền nguyện vọng vào ngành y, sau khi ông nội cậu ta biết thì tức đến bị bệnh tim, không bao lâu liền không trị bỏ mình, điều này khiến cậu ta rất đau lòng, nhưng cậu ta cũng không có bởi vì như thế mà từ bỏ ngành y, ngược lại càng thêm khắc khổ cố gắng, muốn chứng minh mình có thể tạo ra một mảnh trời riêng của mình ở trong giới y học, cũng muốn nói cho ông nội của cậu ta biết, cậu ta không làm sai.” Đàng Cận Tư chậm rãi nói .

Lương Chân Chân kinh ngạc nói không ra lời, không thể tưởng tượng nổi! Bác sĩ Quan có chuyện xưa lợi hại như vậy, cô vẫn cho rằng anh ta có thành tựu như vậy một phần là nhờ vào quan hệ trong nhà anh ta, nhưng không nghĩ rằng, anh ta hoàn toàn dựa vào chính mình cố gắng có được.

“Vốn Lê tử muốn thuyết phục ba cậu ta để cho em họ Quan Cảnh Duyệt thừa kế gia nghiệp khổng lồ của nhà họ Quan, thật sự cậu ta không hề có chút hứng thú nào với mấy thứ đó, thật không nghĩ tới đột nhiên Quan Cảnh Duyệt bệnh qua đời, đập nát hy vọng duy nhất của cậu ta.”

363. Chương 367: Tìm Người Nào Đó Nói Chuyện

“Mặc dù ông nội Quan có hai đứa con trai một đứa con gái, nhưng hai người con trai đều chỉ sinh một trai, mà Quan Cảnh Duyệt lại... Cho nên, trước mắt nhà họ Quan chỉ còn dư lại một mình Lê tử là độc đinh, trước kia cậu ấy có thể tiêu dao bên ngoài lâu như vậy, đó là bởi vì liên quan đến chú Quan trấn giữ công ty Quan thị, cậu ấy cố ý lựa chọn trốn tránh.” Nói đến đây, Đàng Cận Tư thở dài liên tục.

Tròng mắt đen như nước của Lương Chân Chân vụt sáng, giống như đã hiểu ra cái gì, lại giống như chưa hiểu, “Vậy nguyên nhân bác sỹ Quan biến mất là trở về Singapore sao? Ba anh ấy... Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ, khi chú Quan đang họp thì đột nhiên té xỉu, đưa đi bệnh viện, bác sỹ nói do vất vả quá độ gây ra, vì để cho Lê tử trở về, mẹ và cô của cậu ấy đều lừa chú Quan sắp không xong, mặc dù sau đó cậu ấy biết được chân tướng, nhưng không còn cách nào rời đi, công ty Quan thị dù sao cũng là tâm huyết mấy đời, cậu ấy làm người thừa kế duy nhất, trách nhiệm trên người không thể trốn tránh, huống chi tuổi chú Quan cũng lớn, quá vất vả sẽ chỉ khiến cho thân thể chú ấy ngày càng sa sút, suy tính thực tế vấn đề này, Lê tử cậu ấy chỉ có thể thỏa hiệp với số mạng, nửa năm qua, cậu ấy gần như đoạn tuyệt liên lạc với mọi người, ban ngày đến công ty học tập, buổi tối tiến hành huấn luyện cũng cố kiểu ma quỷ, cậu ấy phải chứng minh với hội đồng quản trị mình không chỉ là người cầm dao phẫu thuật, chỉ có thể để cho mọi người cam tâm phục tùng, cậu ấy mới có thể chính thức tiếp quản công ty.”

“Haizzz...” Lương Chân Chân đột nhiên thở dài nặng nề, ngoẹo đầu không biết đang nghĩ gì.

“Sao vậy?” Đàng Cận Tư thương yêu sờ cái đầu nhỏ bù xù của cô, đang yên ổn, cô than thở cái gì?

Lương Chân Chân liếc nhìn anh, thuận thế vùi trong ngực anh, hai cánh tay ôm cổ anh, gương mặt dán lên lồng ngực, “Em cảm thấy, sinh ra và lớn lên ở nhà giàu thật không dễ dàng, làm chuyện gì cũng không thể tùy ý, giống như gánh trên lưng một bọc lớn vậy, từ nhỏ đã bị chặt đứt cánh ước mơ, chỉ có thể theo hình thức gia tộc, thật đáng thương...”

Đàng Cận Tư ôm chặt cô, cằm đặt trên đầu cô, không nói được lời nào, gia đình hào môn tự có vẻ náo nhiệt vô hạn, cũng có vẻ chua xót không muốn người biết, hỗ trợ lẫn nhau.

“Ông xã.” Lương Chân Chân đột nhiên ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt nhìn anh.

“Hả?” Đàng Cận Tư không hiểu hỏi.

“Về sau chúng ta không nên ép buộc con có được không? Các con thích gì thì mặc các con, đừng để con không vui về từ nhỏ.”

“Được, tất cả nghe theo em, anh nghĩ chúng ta dĩ nhiên nên sinh mấy thì tốt, như vậy bọn chúng có thể tự mình lựa chọn rồi, anh tin luôn có một đứa di truyền khả năng buôn bán thiên tài của anh, chúng ta cũng bớt lo.”

“Người xấu! Anh cho em là heo hủ! Còn sinh nhiều, phụ nữ sinh con rất vất vả.” Lương Chân Chân giận dữ đánh anh, thật ra thì không phải a Tư nói không có lý, nếu chỉ có một con trai, tập đoàn Đế Hào tư này chắc chắn do một mình con thừa kế, lỡ như con giống như bác sỹ Quan, vậy chẳng phải bị kích sao?

“Anh nghĩ sinh một đội bóng cũng tốt.” Đàng Cận Tư giống như nói chuyện lạ.

Lương Chân Chân ngồi thẳng lên từ trong ngực anh, “Hừ! Anh mơ đi!”

“Vây, một đội bóng rổ?”

“Ghét! Trứng thối! Anh định để em đau chết sao?” Quả đấm của Lương Chân Chân giống như hạt mưa rơi lên lồng ngực kiên cố của anh, đội bóng bình thường có mười một người, đội bóng rổ ít nhất cũng năm người, anh thật sự coi mình là heo mẹ sao? Hu hu...

“Bà xã ngoan, vậy chúng ta thuận theo tự nhiên có được không?” Đàng Cận Tư dịu dàng dụ dỗ, mặc cho cô đấm mình, thật ra thì sức lực của cô giống như mèo nhỏ gãi ngứa, không đau chút nào.

“Không được! Về sau anh phải mang... Áo mưa nhỏ, nếu không, anh đi ngủ phòng khách!” Nói đến từ kia, Lương Chân Chân vẫn không nhịn được mà đỏ mặt.

“Bà xã, có phải anh có thể coi đây là em đang cố ý dụ dỗ anh không?” Chân mày Đàng Cận Tư chau lên, mang theo sắc thái say lòng người.

“Là trong đầu anh nghĩ sai, chúng ta vẫn nên tiếp tục thảo luận chủ đề về bác sỹ Quan, anh ấy còn quay về đây không?” Lương Chân Chân cố ý nói sang chuyện khác, bây giờ cô đang có thai không thể làm cái đó, hơn nữa thân thể mình vừa mới ổn định không bao lâu, cô không dám chơi trò lau súng cướp cò với ông xã.

Ít nhất, cũng phải một hai tháng sau đó!

“Giai Ny vẫn không quên được cậu ấy?” Đàng Cận Tư không trả lời ngay vấn đề của bà xã, bởi vì anh không thể dĩ nhiên khẳng định, tính tình Lê tử vô cùng mạnh, một khi cậu ấy quyết định chuyển gì, nếu không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, anh đã nhờ cậu ấy làm phù rỗi cho mình, nhưng chưa chắc cậu ấy sẽ làm.

Lương Chân Chân không vui trừng mắt liếc nhìn anh, quai hàm phồng lên, rất đáng yêu, “Trả lời vấn đề em hỏi trước đã.”

“Nói thật, anh cũng không biết.” Giọng Đàng Cận Tư rất nghiêm túc.

Vốn Lương Chân Chân không tin, nhưng giọng của ông xã dù một chút cũng không giống đang nói đùa, hơn nữa câu chuyện xưa anh vừa nói, cô cảm thấy bác sỹ Quan nhất định sẽ có thành tựu mới về, đây chính là mặt mũi đàn ông.

Nhưng mà, Giai Ny làm thế nào?

Anh ấy có muốn nói cho cậu ấy biết chuyện này không?

“Dù sao Giai Ny cũng đã đồng ý làm dâu phụ cho em rồi, đây là cơ hội duy nhất cho bác sỹ Quan bù lại cho cô ấy, nếu như anh ta không xuất hiện nữa, Giai Ny có thể sẽ bị người khác lừa gạt.” Lương Chân Chân hừ hừ, kéo chân nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Mặc dù cô cũng cảm thấy có thể khen bác sỹ Quan về mặt tinh thần, nhưng anh ta làm thương tổn Giai Ny, đây là tha thứ không đáng giá.

“Bà xã ngoan, đừng nóng giận, tình yêu chân chính phải trải qua thử thách, em phải tin tưởng bọn họ.”
Đặng Cận Tư nằm xuống theo, giúp cô chỉnh góc chăn.

“Ừm...” Lương Chân Chân chui vào trong ngực anh, rất ấm áp, là vòng ôm cô nhớ nhưng, lúc đang định ngủ thì đột nhiên nhớ ra một vấn đề quan trọng, “Ông xã, rốt cuộc hôn lễ của chúng ta cử hành ở chỗ nào?”

“Ngủ đi, đến lúc đó sẽ biết.” Đặng Cận Tư tiếp tục thừa nước đục thả câu.

“Nói nhanh một chút! Em phải nói trước cho Giai Ny! Cô ấy đang ở Ý, ngồi máy bay thời gian rất dài.”
Lương Chân Chân mắt nhắm mắt mở nũng nịu.

Đặng Cận Tư ôm eo cô, nói mấy chữ bên tai cô, “Bà xã, em chỉ cần chăm sóc bé cưng thật tốt, chuyện còn lại giao cho anh là được.”

Lương Chân Chân bĩu môi lườm bầu mấy câu, đáy lòng lại ngọt ngào như vậy.

Cô tin tưởng a Tư, tin anh sẽ cho mình một vui mừng đặc biệt, cô thật sự sẽ là cô dâu hạnh phúc nhất cõi đời này, khóe môi hơi nhếch lên, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, cô phát hiện a Tư đặc biệt bận rộn, thường đi sớm về muộn, gửi tin nhắn cho anh thật lâu mới có tin trả lời, gọi điện thoại cũng vội vã nói vài câu rồi cúp, cô rất muốn chia sẻ một chút với anh, nhưng bây giờ mình có mang hai bé cưng, đi đâu đều là gánh nặng, đi chỉ làm anh thêm phiền.

Thời gian trôi qua từng ngày, còn ba ngày sẽ cử hành hôn lễ, mặc dù a Tư không hề nói gì, nhưng cô cảm thấy không có ai không hy vọng cha mẹ tham dự hôn lễ của mình, năng lực giúp anh của cô cũng chỉ có việc này.

Ánh mặt trời buổi chiều rất tốt, xuyên qua cây khô trụi lủi, chiếu lên người, ấm áp, vô cùng hài lòng, Lương Chân Chân nói với bà nội rằng cô hẹn với Cát Xuyên, hai người cùng nhau đi công viên tản bộ, hoạt động một chút.

Đặng lão phu nhân biết Cát Xuyên là bạn tốt của cháu dâu, cũng mang thai, nên kêu lái xe tiểu Ngụy đưa cô qua, mặc dù gặp mặt cô ở công viên là Cát Xuyên, nhưng trên thực tế người cô đợi, chính là Thẩm Ý Linh.

Nói tới số điện thoại của Thẩm Ý Linh, do Lương Chân Chân và Cát Xuyên lấy trộm từ chỗ Kiều Tuyết Nghiên, nói đến chuyện này cô hơi xấu hổ, nhưng không làm vậy thì có thể làm thế nào?

Cũng không thể trực tiếp nói cho Kiều Tuyết Nghiên biết chân tướng sự việc? Cô ấy vô tội, hơn nữa cũng không phải do mình nói cho cô ấy biết.

Vì kế hoạch tiến hành thuận lợi, cô chỉ có thể nói chuyện này cho Cát Xuyên, cũng tránh khỏi xuất hiện chuyện giống như lúc trước ở bệnh viện, Cát Xuyên dĩ nhiên sợ hãi than liên tục, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, “Trời ạ, thậm chí có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Đúng vậy! Không khéo không thành sách *.” Lương Chân Chân thở dài.

(*) vô sảo bắt thành thư: ý nói ví von, sự việc vô cùng trùng hợp.

“Chân phi, cậu yên tâm đi, tớ tuyệt đối giữ bí mật cho cậu, đánh chết cũng sẽ không nói ra một chữ, đợi lát nữa tớ sẽ sẵn sàng phối hợp với kế hoạch của cậu.” Cát Xuyên nói vô cùng khí phách.

“Cũng không phải kế hoạch đặc biệt gì, chính là thừa dịp Kiều Tuyết Nghiên lấy điện thoại di động ra chơi, giả vờ mượn chơi, sau đó mở danh bạ điện thoại, nhớ cho kỹ số điện thoại của mẹ cô ấy, số phải chính xác không sai.”

“Hả... Cậu đang thử thách trí nhớ của tớ, được! Không thành vấn đề.” Cát Xuyên đồng ý rất sáng khoái.

Số điện thoại được lấy thành công, nhưng không kiểm nghiệm được độ chuẩn xác, Lương Chân Chân gọi thật lâu vẫn không có người tiếp, khi cô định buông tha, bên kia vang lên một giọng nữ quen thuộc.

Alo, xin chào, xin hỏi tìm ai?

“Bà là Thẩm Ý Linh Thẩm nữ sĩ sao? Tôi tên Lương Chân Chân, chúng ta đã gặp lần trước, thuận tiện, chúng ta có thể hàn huyên một chút không?” Lương Chân Chân nói ôn tồn hòa nhã, mặc dù trong lòng cô rất ghét bà ta.

364. Chương 365: Lột Ra Chân Tướng

Đầu điện thoại bên kia hơi khựng lại, lâu sau mới lên tiếng, Lương tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta không phải rất quen.

Đã trải qua sự việc lần trước, Thẩm Ý Linh thật sự không muốn có bất kỳ dây dưa nào với bọn họ, bà trở lại lần này một là vì con gái, hai là muốn xem ông bà một chút, về phần con trai, bà tin tưởng người nhà họ Đằng sẽ chăm sóc nó thật tốt, sẽ không để cho nó chịu chút khổ nào, hoàn toàn không cần bà phải lo lắng.

Lương Chân Chân có một kích động muốn mắng người, người phụ nữ này có tim bằng sắt sao? Tại sao bà ta có thể dửng dưng thương yêu con gái lại đối xử tàn nhẫn với con trai mình? Chẳng lẽ a Tư không phải con ruột của bà?

Bằng không trên đời này sao có người mẹ nhẫn tâm như vậy? Mới nghe lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy!

“Thẩm nữ sĩ, mặc dù nói tôi chỉ là thế hệ sau, không nên đi phán xét cái gì, nhưng nếu năm đó bà đi, hơn nữa vừa đi chính là ba mươi năm, hôm nay đột nhiên trở lại, tôi nghĩ không thể không có nguyên do? Huống chi, bà cũng không hy vọng chuyện này đến tai Đằng lão phu nhân đúng không? Tính tình bà cụ, chắc bà vô cùng rõ ràng, hôm nay tôi gọi điện thoại cho bà chỉ muốn hàn huyên với bà một chút, ngay cả chút can đảm này mà Thẩm nữ sĩ cũng không có sao?”

Giọng Lương Chân Chân di3nd4nlequ.ydo11 không hề kiêu ngạo tự ti, cô nghĩ không ra, người mẹ như vậy sao có thể dưỡng dục ra Tuyết Nghiên một cô gái nhiệt tình hoạt bát như thế, tính tình hoàn toàn không giống!

Được, hẹn ở đâu?

Thẩm Ý Linh suy tính một phút rồi trả lời, bà đã nhận thức được sự lợi hại của Đằng lão phu nhân từ ba mươi năm trước, cho nên bà hơi sợ đối mặt với bà cụ, nhưng có một số việc, cũng nên chấm dứt.

“Phòng trà bên cạnh công viên Hương Sơn đi.”

Cúp điện thoại xong, Lương Chân Chân vẫn còn hơi giận dữ, trên đời này đúng là đủ kiểu người mẹ, cô may mắn gặp được mẹ Diệp là người tốt như vậy, nhưng a Tư lại xui xẻo có người mẹ ruột lòng dạ rắn rết, ngấm lại chẳng đáng cho anh, trong lòng vô cùng thương yêu.

“Được rồi, đừng nóng giận, lúc nào cậu cũng phải nhớ cậu chính là người phụ nữ có thai, tâm tình dao động không nên quá lớn.” Cát Xuyên ở bên cạnh an ủi.

“Tôi cũng muốn nói với mình không nên tức giận, nhưng người phụ nữ kia quá ghê tởm! Nào có người mẹ nào như bà ta.” Lương Chân Chân tức giận oán thán.

Về cơ bản Cát Xuyên cũng nghe cô nói một chút chuyện xưa, “Trời đất to lớn, hạng người gì mà không có! Sau đó nói chuyện bình thường với bà ấy, đừng để bản thân giận dữ!”

“Ừ, tớ biết rồi.” Lương Chân Chân đáp một tiếng, hai người đi từ từ đến phòng trà.

Hai mươi phút sau, Thẩm Ý Linh xách túi đến, Cát Xuyên đã sớm ngồi vào vị trí.

“Hôm nay Lương tiểu thư tìm tôi, là ý của nó sao?” Thẩm Ý Linh đi thẳng vào vấn đề, không chút mơ hồ.

“Không phải, là ý của riêng tôi.” Lương Chân Chân khẽ ngăn người một chút, rồi khôi phục tự nhiên.

Thẩm Ý Linh nhìn chằm chằm suốt hai giây, trong ánh mắt có ý dò xét, xem ra cô gái này chỉ hơn tiểu Nghiên cùng lắm là hai ba tuổi, ngoại hình mềm mại ngọt ngào, đứng cạnh nó rất có tính xung đột thị giác, nhìn ra được, tính cách của cô ta không hề nhu nhược chút nào.

“Con người của tôi không thích quanh co lòng vòng, có lời gì, cứ việc nói thẳng thôi.” Thái độ của Thẩm Ý Linh rất lạnh nhạt.

“Tôi rất muốn biết, bà đối xử với con trai bị bà vứt bỏ ba mươi năm như thế nào?” Lương Chân Chân nói từng câu từng chữ, không bỏ qua bất kỳ nét mặt nào của bà ta.

“Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại nữa, nó đã trở thành chuyện quá khứ trong sinh mệnh của tôi, không có d1enda11lequuydo11 chút xíu quan hệ nào với tôi bây giờ, chắc hẳn Lương tiểu thư cũng hiểu đạo lý này, con người không thể sống cả đời trong quá khứ.” Thẩm Ý Linh tao nhã uống một ngụm trà.

“Chẳng lẽ trong quá khứ Thẩm nữ sĩ có gì khó có thể mở miệng sao? Nóng lòng làm rõ ràng như vậy, ngay cả con trai ruột cũng có thể làm như không thấy, bà cảm thấy đây là đáng về cần có của một người làm mẹ sao?” Lương Chân Chân nhìn bà chằm chằm, muốn xem có chút không tầm thường nào không, đáng tiếc cô đã đánh giá thấp Thẩm Ý Linh, gừng dù sao vẫn cay xè.

“Tôi nên làm thế nào, còn chưa tới phiên Lương tiểu thư tới dạy dỗ!” Giọng Thẩm Ý Linh rất không tốt, trên lý thuyết mà nói, Lương Chân Chân coi như con dâu bà, nào có đạo lý con dâu dạy dỗ mẹ chồng?

Nhưng bà đã quên, ngay cả con trai còn không cần, ở đâu ra con dâu?

“Dĩ nhiên tôi không dám dạy bà, nhưng sự xuất hiện của bà mang đến đau khổ cho a Tư, ba mươi năm trước bà dứt khoát bỏ lại anh ấy mà rời đi, ba mươi năm sau lại đột nhiên trở về, biết rõ anh ấy là con bà, lại cố ý giả bộ như không quen biết, bà cảm thấy như vậy rất vui vẻ sao? Cho dù đời trước có nhiều ân oán, cũng không nên liên lụy đến đứa bé, bà còn thiếu anh ấy một lời giải thích.” Lương Chân Chân cũng không phải hạng người dễ ăn, cô chỉ muốn bảo vệ người cô yêu không bị tổn thương, giọng điệu khó tránh khỏi lạnh lùng vài phần.

Thẩm Ý Linh ngược mắt lên nhìn cô một lần nữa, giọng nói hơi hòa hoãn, “Tất cả ân oán đều do tôi và cha của nó, chỉ có thể trách đáng dấp của nó và người kia quá giống, mỗi lần nhìn thấy nó, tôi không tự chủ được mà nhớ lại những khổ sở kia, huống chi, ai dám bạc đãi độc đinh nhà họ Đằng? Tất nhiên sẽ hạnh phúc vui vẻ mà lớn lên, để cho nó quên tôi đi, coi như... Tôi chết rồi, từ sau ngày rời khỏi nhà họ Đằng, tôi đã thề sẽ vạch ra giới hạn rõ ràng với nơi đó.

“Hạnh phúc vui vẻ mà lớn lên? Kể từ sau khi bà đi, cha a Tư ăn chơi đàng điếm bên ngoài cả ngày, hoàn toàn không trông nom con trai, đừng nói tới quan tâm anh ấy, ném thẳng anh ấy cho những thầy giáo nghiêm nghị cứng nhắc, ông còn mang những người phụ nữ kia về nhà, thường quấy nhiễu a Tư mới vài tuổi, khiến từ đáy lòng a Tư sinh ra chán ghét phụ nữ, hơn nữa bà rời đi, anh ấy càng sinh ra kháng cự phụ nữ ở trong lòng, chuyện này vẫn còn kéo dài cho đến khi anh ấy ba mươi tuổi, khi đó, chỉ cần là nơi anh ấy xuất hiện, chu vi mấy dặm chung quanh đều không nhìn thấy phụ nữ, vì vấn đề này, anh đã từng bị người hoài nghi giới tính có sai lệch, ngay cả bà nội cũng vô cùng lo lắng.” Cảm xúc của Lương Chân Chân hơi kích động.

“Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Hình như Thẩm Ý Linh hơi không dám tin, bà vẫn cho rằng cuộc sống của nó rất khá, nhưng không ngờ...

Lương Chân Chân bình tĩnh uống một hớp trà, nhuận yết hầu, “Chuyện này có thể nói nổi tiếng ở thành phố C, nhưng bà là người làm mẹ lại không biết chút xíu gì, bà cảm giác mình xứng đáng với chức vụ sao?”

“Sau khi rời khỏi nhà họ Đằng, tôi đã rời khỏi thành phố C, bởi vì nơi này thế lực nhà họ Đằng trải rộng, tôi không muốn có chút liên quan nào với bọn họ, đương nhiên sẽ không đi chú ý chuyện của nó. Sau đó, tôi biết ông xã bây giờ, cũng chính là cha của tiểu Nghiên, ông ấy không ngại tôi đã từng kết hôn, còn nói muốn kết hôn với tôi, khi chúng tôi chuẩn bị kết hôn, người của Đảng Diệu Bắc tìm tới, còn muốn dẫn tôi về, đương nhiên tôi không chịu, cha tiểu Nghiên đã dẫn tôi chạy trốn ra nước ngoài, nhưng thế lực nhà họ Đằng quá lớn, nhiều lần thiếu chút nữa bị bọn họ tóm được, cứ như vậy, chạy qua mấy quốc gia, lúc đến Thụy Sĩ, trong người đã không còn đồng nào, lúc ấy chúng tôi nghĩ, nếu Đảng Diệu Bắc tìm tới, chúng tôi sẽ tự sát vì tình, may mắn thay ông ta bỏ tìm kiếm, vì vậy, chúng tôi có tự do, cũng đã có cuộc sống mới, đồng thời còn đạt được tình yêu và hôn nhân hạnh phúc.”

Lúc nhớ lại chuyện cũ, mặt mày Thẩm Ý Linh hơi nhếch lên.

“Năm đó, vì sao bà lại muốn rời khỏi nhà họ Đằng?” Lương Chân Chân không hiểu hỏi ngược lại.

“Bởi vì tâm chết rồi, lúc ban đầu khi biết Đằng Diệu Bắc, cảm thấy ông ta là một quý công tử lãng mạn, giống như lúc ban đầu Kim Yến Tây theo đuổi Lãnh Thanh Thu trong “Kim Phấn thế gia” vậy, làm bất cứ điều gì, khiến người ta hạnh phúc lâng lâng. Sau đó chúng tôi kết hôn, mới hiểu ông ấy không chỉ lãng mạn với mình tôi, ông ấy nuôi phụ nữ bên ngoài đêm không hết, mà tôi, chỉ là đối tượng ông ấy thấy thích hợp kết hôn mà thôi, gánh vác nhiệm vụ nối dõi tông đường, lại nói, không phải ông ấy đối xử không tốt với tôi, ăn, mặc, chơi, dùng tuyệt đối thỏa mãn tôi, thể vàng tùy tôi quét, nhưng tôi lại không cần những thứ này, tôi là phụ nữ trẻ tuổi, tôi cần chính là ông xã thương yêu, mà không phải thỏa mãn về vấn đề vật chất, vốn tôi cho rằng có đứa bé sẽ khiến cho ông ấy thay đổi, nhưng bản tính ông ấy như thế, sau khi sinh a Tư, chúng tôi thường xuyên gây gỗ, chiến tranh lạnh lần sau lâu hơn lần trước, có đôi khi thậm chí suốt một tháng ông ấy cũng không trở lại nhìn mẹ con tôi, cứ giăng co như vậy ba năm, tôi không chịu nổi, còn tiếp tục ở chung như vậy, tôi sợ mình sẽ mắc bệnh thần kinh.” Nét mặt Thẩm Ý Linh có chút khổ sở rất nhỏ, dừng một chút, nói tiếp.

“Tôi suy tính thật lâu, mặc dù không bỏ được con trai, nhưng nghĩ tới cuộc sống không hạnh phúc sau này, tôi chỉ có thể hạ quyết tâm.”

“Xin lỗi, nhắc lại chuyện đau lòng của bà, nhưng a Tư vô tội, ân oán giữa người lớn không cần một đứa bé tới gánh chịu, anh ấy mới nhỏ vậy, lại phải chịu khổ sở các người trút lên trên người anh ấy, bà không cảm thấy quá mức tàn khốc với anh ấy sao?”

Lương Chân Chân rất lý trí suy nghĩ vấn đề, trong lòng vô cùng cảm thán may mà a Tư không di truyền tính lăng nhăng của cha, so với Thẩm Ý Linh, cô may mắn hơn rất nhiều.

365. Chương 366: Đàm Phán Không Thành

Thẩm Ý Linh nói nhiều như vậy, có lẽ hơi khát nước, sau khi uống trà xong lại thêm một ly, giọng rất khẳng định, “Tôi chưa bao giờ hối hận với quyết định của mình, chỉ trách nó không nên sinh ra trong gia đình như vậy, gặp phải người cha như thế.”

Lương Chân Chân vốn đang có chút cảm tình với bà ta, cảm thấy năm đó người ta cũng không dễ dàng, cũng không phải cố ý muốn vứt bỏ con trai, nhưng vừa nghe bà ta nói một câu như vậy, lửa giận trong lòng lại bốc lên rồi.

“Đứa nhỏ không thể tự lựa chọn xuất thân, giống như có người từ nhỏ đã nghèo rớt mồng tơi, mà có người sinh ra đã được nhận ngàn vạn yêu thương, thân phận được trao không cách nào thay đổi.”

“Tôi vẫn cảm thấy nhà họ Đằng sẽ chăm sóc tốt đứa nhỏ này, sẽ không để cho nó chịu chút uất ức hay khổ sở nào, nhưng đã đánh giá thấp khả năng của cha nó, thật đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, Đằng lão phu nhân đâu? Lúc ấy bà ta đang làm gì?” Giọng Thẩm Ý Linh hơi trào phúng.

“Tôi nghĩ bà nên rõ ràng hơn tôi, sau khi hai người kết hôn được một năm, Đằng lão tiên sinh đã qua đời, ông nội và bà nội là vợ chồng tình thâm, không chịu đựng được nỗi đau buồn, vẫn ở nông thôn không màng thế sự, bởi vì bà nội nghĩ tình cảm vợ chồng hai người rất tốt, nhưng sau đó mới biết không phải như vậy.”

“Tình cảm rất tốt? Hừ...” Thẩm Ý Linh hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Lại nói tôi rất hâm mộ tình cảm vợ chồng sâu nặng của cha mẹ chồng, hai người ân ái lại sinh ra một đại thiếu gia lăng nhăng phóng đảng không kiềm chế, cả ngày lưu luyến bụi hoa, tính cách tồi tệ, cô nói có phải tôi rất xui xẻo không? May mà tính tình con tôi không giống Đằng Diệu Bắc, không có hứng thú với phụ nữ thì như thế nào? Ít nhất bây giờ nó rất tốt! Thích phụ nữ, tất cả bình thường, hai người còn kết hôn, cuộc sống rất hạnh phúc, không phải sao?”

Trong giọng nói của bà ta không hề ngọt ngào, còn có chút giễu cợt mơ hồ và ao ước mong đợi.

Đúng, bà hâm mộ Đằng lão phu nhân và cô gái trước mắt, một người là mẹ chồng bà, một người là vợ của con trai bà, hai người có thể lấy được một người chồng chung tình và yêu chiều, duy chỉ có người kia của

mình, là ngoại lệ!

Là chuyện chàm chọc cỡ nào! Cùng gả cho người của nhà họ Đằng, lại gặp số mạng không giống nhau như vậy.

Hơi thở mắc trong cổ họng Lương Chân Chân thiếu chút nữa không lên được, đây là lời mà một người làm mẹ có thể nói sao? Nếu phê phán bố chồng không đáng một đồng, sao trước kia lại kết hôn với ông ấy?

Để cho cô khó chịu chính là, giọng của bà ta khiến cho người ta rất phản cảm, giống như khắp thiên hạ chỉ có bà ta bất hạnh nhất, chuyện xui xẻo đều bị bà ta gặp phải, chuyện tốt cũng bị cô và bà nội chiếm.

Bà ta hoàn toàn không quan tâm tới việc con trai của mình sống ba mươi năm nay như thế nào, chỉ để ý đến bản thân, ích kỷ khiến cho cô tặc lưỡi, đồng thời cảm thấy trái tim băng giá, mẹ ruột của a Tư, lại là người như vậy!

“Thẩm nữ sĩ, xem ra bà vẫn tích oán rất nặng với nhà họ Đằng, cũng rất thờ ơ với người con trai mà bà mang thai mười tháng sinh ra, so sánh mà nói, bà chú trọng tới cảnh ngộ của chính bà, tôi nói đúng không?” Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói ra.

Khóe môi Thẩm Ý Linh nhếch lên nụ cười lạnh, “Ban đầu có ai quan tâm tôi? Mang thai mười tháng chính là lúc Đằng Diệu Bắc ra ngoài trộm không biết bao nhiêu thật! Ông ta có nghĩ tới vợ mình và đứa bé ở nhà chờ ông ta sao? Cho tới bây giờ cũng không có! Là ông ta ngày xưa bạc tình khiến cho tôi bây giờ phụ nghĩa, tôi chỉ muốn quên hết sạch tất cả bất cứ chuyện gì của nhà họ Đằng, nếu trên cõi đời này có thuốc hồi hận, vậy tôi tình nguyện chưa bao giờ biết Đằng Diệu Bắc!”

Lương Chân Chân bị giọng nói lạnh lùng, ánh mắt ác độc hù dọa, cầm ly trà ly nhấp một ngụm, thì ra Thẩm Ý Linh phát tiết toàn bộ ý hận với Đằng Diệu Bắc lên người nhà họ Đằng, ngay cả chính con ruột của bà ta cũng không ngoại lệ, làm ra quyết định triệt để trước kia, thù hận của bà ta sâu như vậy sao?

Xem ra hôm nay nhất định không thể thỏa hiệp rồi, chân tướng như vậy, rốt cuộc cô có cần nói cho a Tư không? ()

“Thái độ của Thẩm nữ sĩ đã rõ ràng như thế, tôi hiểu, về sau nếu gặp lại, tôi sẽ coi bà như người xa lạ, hôm nay là tôi mạo muội.” Lương Chân Chân thề, mình không bao giờ muốn gặp lại bà ta nữa.

“Đằng Diệu Bắc, ông ta chết thế nào?” Hồi lâu, Thẩm Ý Linh đột nhiên thốt ra một câu, đề tài xoay chuyển rất nhanh.

“Nghe nói là tai nạn máy bay, ước chừng mười mấy hai chục năm rồi.” Lương Chân Chân cũng không biết thời gian cụ thể, chỉ nghe a Tư đề cập tới một câu.

“Tai nạn máy bay? Tai nạn máy bay...” Thẩm Ý Linh lẩm bẩm, giống như mê man, người đàn ông bà hận lâu như vậy đã sớm vắng mặt trên trần thế rồi, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống trải.

Đáng giá không? Đáng giá không? Bà lặp đi lặp lại tự hỏi chính mình.

Lương Chân Chân nhìn dáng vẻ của bà ta giống như bị đá kích rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng bách vị tạp trần, nói không rõ ràng là cảm giác gì, hận sao? Đồng tình sao? Cô đã không phân biệt rõ.

(*) bách vị tạp trần: trăm loại mùi vị

Một lát sau, Thẩm Ý Linh điều chỉnh chút cảm xúc luống cuống vừa rồi, “Xin lỗi, vừa rồi thất lễ, tôi chỉ hơi bàng hoàng thôi, ý đồ cô hẹn tôi ra đây hôm nay tôi đã đại khái đoán được, cho dù cô cảm thấy tôi lạnh lùng vô tình cũng được, không tính người cũng được, tôi không muốn kéo lên bất cứ quan hệ nào với quá khứ, chỉ muốn yên ổn sống với con gái vượt qua nửa đời sau.”

Chân mày Lương Chân Chân hơi nhúc nhích, nhưng không khiếp sợ như trước, cô thật sự không biết bà ta lấy tâm tình gì để nói những lời này ra?

Hiển nhiên, vấn đề này cô đã không thể nào tìm tòi tới cùng rồi.

“Xin lỗi cho tôi mạo muội, nếu Thẩm nữ sĩ không trở lại lần này, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện vô vị như vậy!” Lương Chân Chân cười nói, ý tứ của cô đã rất rõ ràng: Là bà để cho a Tư hy vọng, khiến cho

anh ấy sinh ra ảo giác, cho rằng anh trở về ít nhiều cũng có điểm liên quan đến anh ấy, vậy mà hôm nay, chính bà lại muốn nói cho anh ấy biết, rằng anh ấy vẫn tự mình đa tình, bà trở về chỉ vì chính bà, không liên quan đến bất kỳ ai, nói đi nói lại, đây là trách nhiệm của bà!

Sao Thẩm Ý Linh lại không hiểu ý của cô, cười đến hơi lạnh, “Nơi này là quê cũ của tôi, chẳng lẽ ngay cả quyền tự do về nhà của tôi cũng không có?”

“Xem ra chúng ta không cần nói nhiều thêm nữa câu, xin mời Thẩm nữ sĩ, tôi không muốn gặp lại bà, thật sự không biết tính tình nhiệt tình hoạt bát của con gái bà giống ai, thật sự khác bà một trời một vực!” Lương Chân Chân lạnh lùng nói, không chút khách khí.

“Cô!” Dù Thẩm Ý Linh giỏi kiềm chế hơn nữa cũng nhanh chóng không kiềm chế được rồi, tiểu Nghiên vẫn là thiên sứ vui vẻ trong lòng bà, là bà có lòng che chở con gái, về những thứ khác, bà hoàn toàn không thêm nghĩ đến, con gái của bà, ai cũng không giành được!

Lương Chân Chân nghiêng đầu sang bên, tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ, Cát gia nói đúng, thiên hạ rộng lớn, hạng người gì mà không có! Giận đối với bà ta, tổn thương chính là thân thể mình, không xứng!

Thẩm Ý Linh trợn mắt nhìn cô, rằng sắc miệng nhọn! Trở về phải giáo dục tiểu Nghiên cách xa cô ta một chút! Miễn bị cô ta dạy hư, tâm huyết của mình sẽ bị hủy toàn bộ!

Chờ sau khi bà ta đi, Cát Xuyên ôm bụng bầu chạy tới, nhỏ giọng chép miệng, “Coi như hôm nay tớ đã thấy được.”

“Người đáng thương phải có chỗ đáng hận, nói chính là bà ta! May mà a Tư nhà tớ trưởng thành vừa đẹp trai vừa đáng yêu, không di truyền chút tính xấu nào của cha mẹ.” Lương Chân Chân cắn môi cảm khái.

“Phụt!” Ngụm nước ngậm trong miệng Cát Xuyên thiếu chút nữa không phun ra, “Đáng yêu? Từ này dùng cho người đàn ông nhà cậu sao? Nói tới con trai tương lai của cậu còn không sai lắm.”

“Hừ...” Lương Chân Chân hừ lỗ mũi, trong lòng cô a Tư thật đáng yêu.

“Nếu không phải chính mắt thấy được, chính tai nghe được, tớ thật sự vô cùng khó tin người phụ này là mẹ ruột của người đàn ông nhà cậu và cô nhóc Tuyết Nghiên kia, OMT! Gien đột biến thật nghiêm trọng!” Cát Xuyên cảm thán lần nữa.

Lúc này đến lượt Lương Chân Chân phun, “Tớ cũng nghĩ vậy.”

Khi đang nói chuyện, điện thoại của Đằng Cận Tư đã tới, Bà xã, còn tản bộ ở công viên với Cát Xuyên sao? Bên ngoài gió quá lớn rồi, thổi bị cảm em và bé cưng thì thế nào? Dự báo thời tiết nói buổi tối sẽ có tuyết rơi, về nhà sớm có được không?

Cát Xuyên ở bên cạnh dùng khẩu hình nói: Chân phi, chồng của cậu quả nhiên rất – đáng, yêu.

Lương Chân Chân giả bộ muốn đánh cô ấy, “Ông xã, anh thật tốt, hôm nay em mặc đồ nhung rất dày, sẽ không làm lạnh bé cưng, yên tâm đi, trước năm giờ nhất định sẽ về nhà.”

Ừ, buổi tối muốn ăn gì?

“Ừm... Đột nhiên em muốn ăn cay.” Lương Chân Chân trầm ngâm trong chốc lát.

Đằng Cận Tư vui mừng trong lòng, người khác đều nói chua trai cay gái, chẳng lẽ trong bụng nai con là một cặp bé gái?

Trong chốc lát, Lương Chân Chân “Em còn muốn ăn ô mai ngày hôm trước, mùi vị ngon lắm.”

Đằng Cận Tư buồn bực, chẳng lẽ trong bụng bà xã anh là một thai long phượng?

Được, đều mua cho em.

Cúp điện thoại xong, trên mặt Lương Chân Chân còn tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc, Cát Xuyên nâng quai hàm cười hề hề như trộm, “Nhìn xe, trên mặt sắp cười thành đóa hoa rồi.”

“Người tám lạng nửa cân, cũng vậy thôi!” Lương Chân Chân phản bác không khách khí.

“Hà hà... Trở về chuyện chính, cậu muốn nói chuyện vừa rồi cho người đàn ông nhà cậu biết sao?” Cát Xuyên nhú mày hỏi.

366. Chương 367: Lau Súng Cướp Cò

Lương Chân Chân lắc đầu một cái, chống cằm phiền não, “Mình cảm thấy mặc kệ A Tư có biết chân tướng hay không, thì đều tổn thương tới anh ấy, mình rất mâu thuẫn.”

Cát Xuyên rất đồng ý với lời nói của cô, đổi lại là cô, chỉ sợ cũng không tiếp nhận nổi sự thực này.

“Thật đúng là phiền phức, vậy hôn lễ của hai người thì sao, có mời bà ấy không?”

“Dĩ nhiên không, bà ấy đã nói rõ ràng như vậy, mình cần gì mời cho mất mặt.” Giọng nói của Lương Chân Chân khẳng định.

“Vây. trong suy nghĩ của chồng bạn. có nuôi hi vọng gì về chuyện đó hay không?” Cát Xuyên uyển chuyển biểu đạt ý của mình.

“Trước hết mình phải suy nghĩ thật kĩ đã.” Lương Chân Chân thở dài, đứng dậy tính tiền chuẩn bị rời đi, Cát Xuyên cũng đi theo cô, hai người đều mang suy nghĩ riêng, không nói chuyện với nhau nữa.

Mất thấy càng ngày càng đến gần ngày kết hôn, trong đầu Lương Chân Chân giống như bị ngàn vạn con kiến đang bò qua, rốt cuộc có nên nói cho A Tư hay không?

Nhìn dáng vẻ bận rộn mệt mỏi của anh mỗi ngày, trừ đau lòng vẫn là đau lòng, những lời định nói đều mắc kẹt ngay cổ họng, nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, sao mình có thể tàn nhẫn nói chân tướng cho anh biết?

“Ông xã, mệt không? Hôm nay em phục vụ anh tắm.” Lương Chân Chân cười ha hả nhào qua ôm cổ của anh.

Đằng Cận Tư bị dọa bởi động tác nguy hiểm của cô, vội vàng ôm cô vào trong ngực, “Sao hôm nay đột nhiên nổi hứng phục vụ anh tắm?”

“Người tha thấy anh mệt mỏi chứ sao! Không thích hả?” Lương Chân Chân cố ý chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Chỉ cần là việc mà bà xã làm, anh đều thích.” Đằng Cận Tư nói lời ngon tiếng ngọt tới.

“Vây em vào xả nước tắm giùm anh trước.” Lương Chân Chân hôn môi cái lên mặt anh, sau đó đi vào phòng tắm, thừa dịp này, Đằng Cận Tư gọi điện thoại cho Nhị đệ Nông Dịch Tiêu, hỏi cậu ta đã chuẩn bị chuẩn bị chưa, chiều nay cần dùng.

đại ca, tôi làm việc anh cứ yên tâm, lại nói nhà tôi chính là làm cái này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Giọng điệu của Nông Dịch Tiêu rất tự tin.

“Ừ, vậy ngày mai gặp.” Dĩ nhiên Đằng Cận Tư rất yên tâm với hiệu suất làm việc của Nhị đệ, nhưng anh có thói quen nắm toàn cục trong tay, trong lòng hiểu rõ, như vậy mới có thể tránh khỏi sơ suất.

Cúp điện thoại xong, anh chợt nghĩ đến một người, lần này danh sách khách mời là do anh và nai con cùng thảo luận, sau đó giao cho bà nội xem qua, bọn họ cũng tâm ý tương thông không có nhắc tới người kia, nhưng trong lòng anh vẫn có một chỗ trống, mặc dù thái độ lần trước của bà đã rất rõ ràng, nhưng mình tựa như trúng độc muốn tìm hiểu chân tướng.

“Đoán xem tôi là ai?”

Chợt, bên tai vang lên một âm thanh dịu dàng, mắt cũng bị che lại, khóe môi chứa của anh nhếch lên, như vậy còn cần phải đoán sao?

“Nhất định là nai con vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch của nhà anh.” Anh cứng chịu cười nói.

Lương Chân Chân buông mắt của anh ra, vòng hông của anh, chuyển tới trước mặt anh, “Em ngốc nghếch chỗ nào? Rõ ràng em là một người mẹ xinh đẹp đáng yêu khéo léo hiểu lòng người thông minh cơ trí.”

Cô vừa nói vừa nháy lông mi thật dài, biểu hiện sự xinh đẹp quyến rũ.

“Khụ. nai con nhà anh càng ngày càng tự tin rồi.” Đằng Cận Tư ho một tiếng, lần đầu tiên anh nghe nai con tự khen mình như vậy, so với trước kia, cô quả thật trưởng thành hơn không ít.

“Trời ơi! Đi vào tắm đi! Bể không nước sẽ lạnh.” Sắc mặt của Lương Chân Chân khê biến đen, cô đánh mất thể diện vì muốn ông xã vui lên, bằng không cô sẽ không nói mấy lời tự sướng đó đâu, mới vừa cô giống như Cát gia vậy, gió lạnh thổi, cô không nhịn được rung mình một cái.

Trong phòng tắm, hơi nước càng ngày càng nhiều, sương mù nóng hổi treu chọc lòng người, Lương Chân Chân tượng chà lau cơ thể cho ông xã, vuốt ve sau lưng.

Bàn tay nhỏ bé mịn màng của cô sờ qua sờ lại trên người anh, chỉ cần là đàn ông đều sẽ không chịu được, hơn nữa cô gái này là bà xã anh yếu nhất, cổ tình địa điểm còn ở trong phòng tắm, dường như anh đã cấm dục lâu rồi, kể từ khi biết nai con mang thai, nghe theo lời dặn của bác sĩ, anh cũng không cùng cô làm.

Vừa nghĩ tới còn phải nhịn 6 tháng, anh đã cảm thấy đau khổ.

“Ông xã, thoải mái không?” Lương Chân Chân xoa đến tay tê rồi.

“Thoải mái.” Đằng Cận Tư trả lời trái lương tâm, bờ vai thì thư thái, nhưng nơi nào đó rất khó chịu, anh nhớ mình và nai con từng có mấy lần ở trong phòng tắm.

“Có thật không?” Lương Chân Chân nhướn mi, cô rất vui vẻ, được làm chút chuyện cho ông xã, thật hạnh phúc, tay ấn xuống dọc theo cột sống của anh, cho đến thắt lưng, đang muốn ra phía trước chợt bị anh nắm lại.

Giọng nói có chút khàn khàn, “Đừng quậy, đi ngủ đi, tự anh tắm.”

Lương Chân Chân không phải đứa ngốc, đã trải qua nhiều như vậy sao có thể không biết gì? Nếu không phải giờ phút này cô mang tiểu bảo bảo, cô cũng không căng thẳng.

“Ông xã, anh. Có phải rất là khó chịu hay không?” Cô hỏi rất nhỏ, giọng như ruồi muỗi, trên mặt cũng lặng lẽ đỏ ửng.

“Ngoan, không có việc gì, anh nhịn được.” Đằng Cận Tư bị hơi nước nóng hổi làm cho gương mặt nóng lên, lửa dục thiêu đốt trong lòng càng thêm lớn, nhưng anh phải nhịn.

Nghe lời nói của anh, Lương Chân Chân càng thêm đau lòng, nhưng trong bụng mang tiểu bảo bảo ! () thật là khó!

Cô chỉ có thể đứng dậy đi ra ngoài, nằm ở trên giường càng nghĩ càng không có cảm giác, nghĩ tới nghĩ lui, có kinh nghiệm này chỉ có thể là Cát gia rồi, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho cô ấy: đã ngủ chưa?

Rất nhanh liền có tin nhắn trả lời: Chưa, sao vậy? Nói đi?

Không có chuyện gì, chỉ là mình muốn hỏi bạn. (lúc nhắn tin, Lương Chân Chân cắn chặt môi, tuy nói hai người là bạn thân, nhưng phương diện này hơi khó có thể mở miệng.)

Rốt cuộc, cô vẫn độc ác nhấn mấy chữ phía sau : trong khoảng thời gian này, hai người từng có. Cái đó sao?

Sauk hi gửi đi, trong lòng cô thấp thỏm chờ đáp lại.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô vội vã mở ra: không có, anh ấy sợ con bị thương, cho nên, mỗi lần đều là mình giúp anh ấy giải quyết.

O()o Lương Chân Chân sững sờ nhìn tin nhắn mà bạn tốt gửi tới, đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, điện thoại di động lại vang lên, tin nhắn lại tới.

Chân phi, vợ chồng vốn là quan hệ thân mật, hơn nữa vào thời điểm này, chúng ta cũng không thể coi thường phúc tính đàn ông, buộc chặt quá mức sẽ làm ra mạng người.

Trong lòng Lương Chân Chân tò mò, ngón tay nhấn phím muốn hỏi cô ấy nữa, nhưng vào lúc này, Đằng Cận Tư mặc áo ngủ đi ra, Lương Chân Chân sợ đến run một cái, điện thoại di động rơi xuống đất, lăn hai vòng, vừa văng bất động bên chân anh.

“Em lớn như vậy, còn giống như con nít.” Đằng Cận Tư khom lưng chuẩn bị nhặt điện thoại di động lên.

“Đừng nhặt!” Lương Chân Chân kích động hô, mới vừa rồi gửi tin nhắn còn chưa xong, nếu như A Tư nhặt điện thoại di động lên, nhất định có thể thấy tin nhắn mà Cát gia gửi tới, cô xấu hổ chết mất!

Cho nên cô lập tức đứng dậy, vọt tới, nhặt điện thoại di động lên, nhưng bởi vì quán tính quá lớn, Đằng Cận Tư bị cô đụng lảo đảo, ngã trên mặt đất, may mắn phía dưới là một lớp thảm dày, anh còn chưa té, chỉ sợ bà xã rơi vào trong ngực anh, anh vội vã đưa tay ôm eo của cô, sợ cô và đứa bé bị thương.

Một loạt sự việc ngoài ý muốn, làm Lương Chân Chân trực tiếp giạng chân ngồi ở trên người Đằng Cận Tư, dĩ nhiên là trong tay cầm chặt điện thoại di động, phản ứng đầu tiên của cô là xóa tin nhắn, trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Bà xã, em còn muốn ngồi bao lâu?” Cho đến khi giọng nói trêu chọc của Đằng Cận Tư vang lên, cô mới chú ý tư thế bất nhã của mình, hai chân mở rộng, giạng chân ngồi ở trên người của ông xã.

Hai người đều mới vừa tắm xong, chỉ mặc áo ngủ, bên trong nhiều lắm mặc một cái quần lót, động tác hai chân mở rộng của cô thật sự là rất mê người, rất nguy hiểm.

“A em.” Lương Chân Chân ngượng ngùng muốn đứng dậy, cái mông mới vừa xê dịch, liền phát hiện đụng phải một thứ, rất nhanh, nó liền nổi lên phản ứng rồi.

Trong nháy mắt, mặt của cô liền đỏ đến giống như tôm hùm, nóng ran.

Trong lòng Đằng Cận Tư thở dài, còn nói mình không ngốc nghếch, thật là cô vợ nhỏ làm cho anh đau đầu!

Trên giường, hai người yên lặng nằm một lúc, Lương Chân Chân quay đầu len lén liếc nhìn ông xã tựa như trấn định, nhích gần người anh, đầu đặt lên trên vai anh, “Ông xã, khó chịu sao?”

Cô nói một câu, làm lòng của Đằng Cận Tư lại treo lên rồi, hơi nhíu mày, cô bé này! Vốn còn chưa hạ hỏa, lại tới quấy rầy anh.

Lương Chân Chân thấy anh không nói lời nào, còn tưởng rằng anh sao rồi, trong lòng vẫn nhớ lời Cát gia nói: buộc chặt quá mức sẽ làm ra mạng người. Trong lòng mềm nhũn, chủ động ôm cổ của anh, kéo xuống, đôi môi dán đi lên, ma sát lẫn nhau t, nhân nhặt hôn, còn lè lưỡi liếm, trong đầu cô nhớ lại trước kia anh hôn mình thế nào, liền học theo để hôn anh.

Cô hôn một hồi, thấy anh không có phản ứng, còn tưởng rằng kĩ thuật hôn của mình không tốt, liền ngừng lại, dán môi của anh bất động, mắt đen nhìn anh không chớp.

367. Chương 368: Ông Xã, Em Giúp Anh

Một giây kế tiếp, anh lật người đè cô xuống dưới cơ thể, bởi vì lo lắng cho đứa bé trong bụng của cô, liền dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, nảy sinh ác độc đáp lễ cô, giống như muốn cắn nát đôi môi của cô.

“Ừm.” Lương Chân Chân mơ màng thừa nhận sự gặm cắn hung mãnh của cô, trong lòng suy nghĩ: không phải vừa rồi không có phản ứng sao? Sao đột nhiên lại hóa thân thành một con sói, ngao ưm ~

Đằng Cận Tư hôn mạnh mẽ như thế, cái miệng nhỏ nhắn của người trong ngực là niềm khát vọng đã lâu của anh, lúc nào anh cũng muốn hôn cô, nhưng lại sợ mình không khống chế được, nhưng đêm nay, hiển

nhiên là do cô quyến rũ anh trước, từ lúc trong phòng tắm, rồi đến lúc nãy nhất diện thoại di động, nằm trên giường không tới hai phút, cô lại bắt đầu trêu chọc dụ dỗ anh

Còn nhào lên hôn mình, đây không phải là cố ý muốn anh làm chuyện xấu sao?

Hôn hôn, anh liền không khống chế được tay của mình rồi, Lương Chân Chân tắm xong không có mặc áo lót, bộ ngực mềm mại rất dễ dàng bị anh nắm ở trong tay, vuốt ve không nhẹ không nặng, sau đó là miệng, hàm răng cắn nhẹ, nuốt viên đồ tươi mềm mại ướt át, ngạo nghễ đứng thẳng .

Hai viên đồ tươi giống như anh đào, giống như dâu tây, giống như đào mật, sắc đẹp thay cơm, làm người thương yêu.

“Ừ.” Lương Chân Chân không chịu nổi khẽ rên một tiếng, mềm nhũn,. Tiếng rên rung động lòng người, Đằng Cận Tư giống như là được cổ vũ, hôn càng cuồng dã hơn, nai con của anh, được anh nuôi đến càng ngày càng quyến rũ rồi, cái âm thanh này, nghe đến xương cốt cũng mềm nhũn.

Dường như môi của anh càng ngày càng nóng bỏng, buông viên anh đào ướt át này ra, bắt đầu “nhào tới” một viên khác, bàn tay cũng không nhàn rãi, chậm rãi vuốt dọc theo hông của cô xuống phía dưới, dừng lại lâu ở cái bụng hơi nhô lên của cô, vuốt ve dịu dàng, giống như đối xử với bảo bối quý hiếm của mình.

Rồi sau đó, vạch quần nhỏ của cô ra, ngón tay thuần thục chen vào khe hở kia, sờ được một chút ướt át, tiếp đó lại xâm nhập sâu hơn, tìm được một điểm, nhẹ nhàng véo nhắn, thỉnh thoảng nhẹ thỉnh thoảng mạnh.

Lương Chân Chân hít vào một hơi, cả người không ngừng run rẩy, ngón tay khó kìm lòng bấu chặt vào mền, trong cổ họng không nhịn được nhẹ bật ra âm thanh, cô cảm thấy trống rỗng, thật khó chịu.

Đằng Cận Tư hiểu rất rõ ràng những điểm mẫn cảm của cô, cong ngón tay lên, mạnh mẽ ấn xuống chỗ nào đấy, làm người phía dưới thiếu chút nữa hét chói tai ra tiếng, anh lại duỗi một ngón tay đi vào, rất có kiên nhẫn chơi đùa với cô.

Rất nhanh, cô đạt tới cao trào, miệng há to thở gấp không ngừng, cô có chút xấu hổ, mình lại đạt được khoái cảm ở dưới ngón tay của A Tư. ~(@_@)~

Hai phút sau, cô cảm kể bên nệm bị lõm xuống, mở mắt ra liền nhìn thấy A Tư chuẩn bị giường, cô hiểu anh muốn làm cái gì, trong lòng đưa ra quyết định, đưa tay kéo tay của anh, không để cho anh đi.

Tắm nước lạnh nhiều lần như vậy, có thể làm ra tất xấu gì hay không? o()o

“Sao vậy?” Giọng nói của Đằng Cận Tư hơi khàn khàn, bây giờ anh đang dục hỏa đốt người, phải tắm nước lạnh để tắt lửa, bằng không tối nay khỏi phải ngủ.

“Ông xã, em” (giúp anh) Lương Chân Chân ê a nửa ngày vẫn không nói ra hai chữ cuối cùng, thật là mắc cỡ!

Đằng Cận Tư không chịu nổi nhất là Lương Chân Chân mở đôi mắt to đen láy nhìn mình chằm chằm, nó phá hủy hết tất cả ý chí của anh, nơi nào đó phía dưới cũng càng ngày càng cứng rắn, anh đành phải dịu dàng nói: “Ngaoan, mau ngủ đi.”

Anh càng như vậy, trong lòng Lương Chân Chân càng áy náy hơn, Cát gia nói buộc chặt quá mức sẽ làm ra mạng người, cũng không biết là thật hay là giả, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, khẳng định rất khó chịu, nâng tay của anh, áp vào trên mặt mình, cắn môi nhìn người đàn ông trước mắt, anh đối với mình tốt, không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt, cứng chiều nâng niu trong lòng bàn tay.

Mặc dù phương diện kia anh hơi độc đoán, nhưng kể từ khi biết mình mang thai, anh liền quy củ, mình thì ngược lại sẽ thỉnh thoảng trêu chọc anh, lần nào, anh cũng phải đi tắm nước lạnh, trong lòng tất nhiên rất cảm động.

Hôm nay, cô. Muốn giúp anh.

“Em giúp anh.” Cô đỏ mặt nói ra ba chữ này, đôi tay sờ tới bên eo của anh, chuẩn bị cởi áo ngủ của anh.

Đầu tiên là Đằng Cận Tư bị lời của cô dọa sợ, chợt hiểu cô muốn làm cái gì, “Đừng.” Nói không rõ ràng rốt cuộc là ngăn cản hay là gì khác.

Ổ trong ấn tượng của anh, nai con rất phản đối dùng miệng, nhưng hôm nay, cô thế nhưng ——

Anh nằm ở trên giường, mà cô, nửa quỳ ở trước thắt lưng của anh, ngón tay lưu loát cởi áo ngủ của anh ra, phát hiện nơi nào đó đã sớm dựng lều, đột nhiên cô cảm thấy rất hồi hộp, nhưng nghĩ đến hai người đã sớm là vợ chồng thân mật, liền bình thường trở lại.

Chỗ của anh kìm nén còn khó nhìn hơn so với sắc mặt của anh, tuy nói đã thấy qua rất nhiều lần, nhưng tình cảnh bây giờ không giống như lúc trước, nhất là nghĩ đến chuyện sau đó phải làm, bên má cô nóng hổi.

Chợt, đảng Cận Tư nói một tiếng: “Coi như xong.” Giọng nói khô khốc, thật ra thì trong lòng anh đoán là cô không dám, liền nói trước để giúp cô tìm bậc thang, ai ngờ cô cũng không có vì vậy mà buông tha.

“Anh nhìn em!” Lương Chân Chân nói hung hờn, nhưng ánh mắt vừa tiếp xúc với một vật khổng lồ, hô hấp của cô như muốn dừng lại, ngượng ngùng, khiếp đảm đi qua, rốt cuộc vươn tay nắm lấy vật nào đó đang đứng thẳng.

Nó ở trong lòng bàn tay của cô, nóng và nhúc nhích.

Anh cũng hít sâu một hơi, tròn mắt đen lấp lánh nhìn chằm chằm cô gái quỳ gối bên người anh, cô đúng là lớn rồi, trước kia cô nhất định sẽ không làm như vậy .

Lương Chân Chân hít vào một hơi thật sâu, trong lòng tự nhủ: có cái gì phải sợ! Trước kia cô cũng không phải là chưa từng làm. cái đó qua, hướng chỉ người đàn ông này là người chồng cô yêu, mỗi một chỗ trên người của anh, mình cũng nên yêu ai yêu cả đường đi, giữa bọn họ, đã sớm tuy hai mà một rồi.

Khi thấy cái cứng rắn cũng là nơi yếu ớt nhất trên người anh thì trong lòng nhất thời có loại cảm giác nói không nên lời, đáng vẻ quả thật không đẹp mắt chút nào, cấu tạo cũng rất đặc biệt, có điều sao mạch máu có thể tạo thành như vậy, lại sinh ra độ cứng và sức mạnh không tưởng tượng nổi như vậy.

Cũng dùng cái này, anh đoạt lấy cô, từ đó cô mang thai con của anh, nhất định hai người sẽ dây dưa không rõ cả đời này.

Đảng Cận Tư cảm thấy lỗi vào bị một sự ầm ập bao bọc, sau đó lại gặp phải không khí lạnh lẽo, vẫn chưa tới thời gian một giây, lại được bao bọc, lần này, xâm nhập từng chút từng chút.

Anh hít vào một hơi thật sâu, nơi nào đó trong lòng đã sớm ầm ập.

Từ từ, Lương Chân Chân từ từ thích ứng với sự khổng lồ của nó, động tác trúc trắc nuốt vào, nhưng nó quá dài, cô có chút không biết nên làm sao mới phải, chẳng lẽ? Phải giống như cái động tác kia sao?

Nuốt và nhả ra, không có một chút kỹ xảo nào, nhưng cố tình động tác trúc trắc của cô khiến nó hưng phấn, có thể là do cấm dục quá lâu, hai ba lần liền gờ tay nộp vũ khí đầu hàng.

Nét mặt Lương Chân Chân có chút luống cuống, rõ ràng không biết kế tiếp phải làm gì, Đảng Cận Tư chống người lên, nâng đầu của cô lên, nhìn thấy có chất lỏng màu trắng chảy ra ngoài theo khóe miệng của cô, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, không chậm trễ chút nào hôn lên, hôn triền miên mà thâm tình, liếm, mút dịu dàng mà cuồng dã.

Hôn sâu đến mười mấy phút, anh ôm cô nằm ngang xuống, hai người vẫn còn thở hổn hển, nhất là Lương Chân Chân, giống như trải qua một cuộc đại chiến, cả người xụi lơ, không còn chút hơi sức.

Đảng Cận Tư dịu dàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, nhẹ giọng nói ở bên tai cô: “Bà xã, em thật tốt.”

Lương Chân Chân mắc cỡ đỏ mặt, không có chút can đảm nào, lật người đưa lưng về phía anh, không có ý định quan tâm tới anh.

“Bà xã, anh phát hiện, anh lại khai phá thêm một thứ rất tốt.” Anh chợt mang ý nghĩ xấu cần lỗ tai của cô, giọng nói trầm thấp hấp dẫn.

Lần này, Lương Chân Chân mất hứng, xấu hổ nảy ra, khuỷu tay mạnh mẽ húc vào người anh, mới vừa rồi mình cần bao nhiêu can đảm mới làm được, còn không phải là vì anh?

() Lần sau đừng hòng kêu cô làm cái này nữa, đừng mơ tưởng! Không có cửa đâu!

Đằng Cận Tư không để ý đến sự giãy giụa mà ôm cô thật chặt, bàn tay dịu dàng đặt vào trên bụng của cô, “Bà xã, anh thật sự rất vui về.”

“Đáng ghét! Ngủ đi!” Lương Chân Chân đỏ mặt lườm bầu nói.

“Bà xã, không tới hai ngày nữa chính là hôn lễ của chúng ta, chiều nay, máy bay tư nhân của anh sẽ đến đón em, mặc dù anh không thể đi cùng em, nhưng đã tìm xong bạn đồng hành với em rồi.”

“Hả? Không kết hôn ở đây sao?” Lương Chân Chân kinh ngạc hỏi.

“Ừ, hôn lễ ở nước Anh.” Đằng Cận Tư mở màn bí ẩn ra.

Lương Chân Chân kinh ngạc há to mồm, xoay người lại, “Nước Anh?”

Đằng Cận Tư gật đầu một cái, “Ngoan, tất cả anh đã chuẩn bị xong, sau khi em đến sẽ có người đặc biệt dẫn em đi nghỉ ngơi, ngủ một giấc, sau đó làm cô dâu xinh đẹp nhất.”

Giọng nói dịu dàng của anh giống như ma thuật, khiến Lương Chân Chân không tự chủ say mê, khoe môi cười khúc khích, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, “Tại sao anh không đi cùng với em? Bạn đồng hành của em là ai ? Bà nội sao?”

“Bảo bối, ngủ đi, có thắc mắc gì ngày mai chúng ta thảo luận sau.” Đằng Cận Tư nhẹ nhàng hôn môi cô.

368. Chương 369: Hôn Lễ Thế Kỉ (Một)

Chương 369: Hôn lễ thế kỉ (một)

Editor: ChiMy

Lương Chân Chân nằm mơ cũng không nghĩ đến bạn đồng hành trong miệng A Tư lại là Giai Ny, cô nghĩ rằng là bà nội, hoặc là Nam Hoa Cẩn, hay hoặc là một người bạn mà anh tin tưởng, nhưng ngần lẩn không ngờ là Giai Ny.

“Giai Ny! Thật sự là bạn!” Lương Chân Chân vui vẻ nhào qua, tâm trạng kích động không cần nói cũng biết.

“Bà cô của tôi ơi, bạn đi từ từ giùm mình, đã là mẹ của hai đứa con, vẫn tùy tiện như thế.” Tiết Giai Ny tức giận nói, trong mắt khó nén sự cứng chiu.

“Giai Ny, mình nhớ bạn muốn chết!” Lương Chân Chân ôm cô thật chặt, nhìn thấy bạn tốt cô rất vui vẻ, đồng thời cũng cảm động vì sự sắp xếp của ông xã.

“Mình cũng thế.” Giọng điệu của Tiết Giai Ny ảm áp, mấy ngày trước lúc Đằng Cận Tư gọi điện thoại cho cô, cô còn buồn bực kia mà, nghe xong lời của anh mới hiểu được là vì Chân Chân, không khỏi bị anh làm cho cảm động, mặc kệ trước kia anh ta đã gây ra chuyện gì, ít nhất bây giờ không thể nghi ngờ lòng của anh ta đối với Chân Chân.

Bay sang Luân Đôn khoảng 11 tiếng đồng hồ, hai người đã nửa năm không gặp, từ lúc lên máy bay, vẫn lú lú rú rú không ngừng, thật giống như muốn nói bù hết nửa năm qua.

Sau một hồi trò chuyện, hai người dựa vào nhau thiếp đi, cách Luân Đôn còn rất xa, nhưng tim của các cô đang ở rất gần nhau.

Khi Lương Chân Chân biết hôn lễ của cô và A Tư được tổ chức ở trong lâu đài cổ từ thế kỉ XVII ở Luân Đôn thì cả người rơi vào trạng thái khiếp sợ, không trách được Nam Hoa Cẩn thiết kế cho cô một chiếc đầm cưới hoa lệ đến mức khiến cô sợ hãi than, mặc vào giống như là một công chúa, những chiếc nơ bướm trang

sức lịch sự tao nhã mà không mất đi vẻ đáng yêu lãng mạn, kéo dài từ vòng eo xuống, rất rõ ràng đều được may bằng tay, hoa văn khác nhau vẽ nên một bức tranh mộng ảo.

Trong lòng cô mệnh mông không dứt, từ nhỏ cô đã là cô bé lọ lem, rồi cuộc cũng được làm công chúa một lần rồi.

Cho nên Đàng Cận Tư chọn địa điểm cử hành hôn lễ ở trong lâu đài cổ, chính là muốn cho bà xã một thanh thế to lớn, một hôn lễ lãng mạn xa hoa, anh muốn mỗi người đều chứng kiến anh và nai con hạnh phúc, hơn một ngàn khách mời từ các nơi trên thế giới đồng ý lời mời ngồi lên máy bay đến ở khách sạn năm sao ở Luân Đôn, chuẩn bị tham gia tiệc cưới thể kỷ của bọn họ.

Hôn lễ ngày đó, hiện trường càng thêm náo nhiệt, ước chừng có hơn một trăm bảo vệ đi lại tuần tra ở bên ngoài, từ chối tất cả phần tử khả nghi đến gần, từ chối khéo bất kỳ phóng viên truyền thông.

Hạnh phúc của anh có thể biểu diễn cho tất cả mọi người trên thế giới biết, nhưng không cho phép những đám người râu ria kia chụp hình làm phiền, buổi hôn lễ này, phải an toàn, cho nên anh rất bận, các chi tiết bố trí nhỏ nhất trong hiện trường đều do anh tự mình dặn dò và kiểm tra, chỉ vì cho người con gái anh yêu một đám cưới hoàn mỹ có một không hai.

Trong lâu đài lấy màu vàng kim và màu trắng làm chủ đạo, biểu hiện sự cao quý và thanh nhã, đứng ở bên trong, giống như lạc mình vào trong cung đình ở thế kỷ XVII, có nồng đậm phong cách cung đình cổ xưa. Trong vườn là một biển hoa, màu tím của hoa Tulip; hoa Hồ Điệp Lan; còn có hoa bách hợp trắng thuần khiết tượng trưng cho sự bách niên hảo hợp, trải thành hình trái tim, khắc tên hai người (Đàng Cận Tư, Lương Chân Chân), I love you, xa hoa và lãng mạn, tuyệt đối mỹ lệ khiến bạn không thể tưởng tượng được!

Dưới biển hoa màu tím, màu trắng và màu hồng là đài trình diễn, trên đài có tám chiếc đàn, đang trình diễn một nhạc khúc mỹ diệu.

Các khách mời vào bàn cũng khó giấu được sự kinh ngạc, trong lòng thổn thức không dứt, lâu đài cổ xưa như vậy, chỉ sợ là bình thường đã khó có thể đi vào, đừng nói chi là cử hành hôn lễ ở bên trong, thật là làm cho người ta hâm mộ!

Cô dâu ở trong phòng trang điểm, Lương Chân Chân đang chuẩn bị để Giai Ny giúp mình mặc chiếc đầm cưới xa xỉ kia vào, thật may là vòng eo đã làm rộng hơn một chút, nếu không thật đúng là mặc không vừa, mới thời gian vài ngày, dường như bụng cô lại lớn hơn.

Lúc vừa mới chuẩn bị cởi quần áo, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nặng nề, vừa nghe, là của đàn ông.

Lương Chân Chân cuống quýt sửa sang quần áo, thò đầu ra muốn nhìn xem là ai tới.

“Đằng tiên sinh, Đằng phu nhân đang thay áo cưới, anh đợi một chút.” Một cô phụ dâu tốt bụng nói.

“Mấy cô đi ra ngoài hết đi, tôi vào.” Đàng Cận Tư liềm mạng đi vào trong phòng, mấy cô gái đều biết điều đi ra ngoài, trong lòng đều nghĩ: mặc dù còn ba

369. Chương 370: Hôn Lễ Thế Kỉ (Hai)

Chương 370: Hôn lễ thế kỉ (hai)

Editor: ChiMy

Mái tóc bị nhà tạo mẫu tóc uốn thành kiểu tóc phục cổ, lỗ tai, cổ, trên tay đều đeo kim cương giá trị xa xỉ, mũi cô dâu cài trên tóc viền tơ đính vô số kim cương chói mắt, duy mỹ mà lãng mạn.

“Lương tiểu thư, cô đẹp quá!” Một phụ dâu không nhận được khen ngợi.

“Kiểu Nhược Minh thán, nghiêng tư xinh đẹp, điểm mỹ tuyệt luân, cô dâu mới thật hạnh phúc!” Một cô dâu phụ khác lên tiếng.

Nhất thời bên trong phòng trang điểm cười nói vui vẻ, Lương Chân Chân nhìn mình trong gương, có một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể đẹp như vậy, khó trách người khác đều nói ngày làm cô dâu là ngày đẹp nhất trong cuộc đời, bởi vì từ trong ra ngoài đều mang cảm giác hạnh phúc, truyền khắp toàn thân. Du

“Hôm nay Chân Chân là cô dâu xinh đẹp nhất.”

Nhìn bạn tốt hạnh phúc, trong lòng Tiết Giai Ny khó tránh khỏi hơi xúc động, kết hôn, đối với phụ nữ mà nói là chuyển cả đời.

“Oa! Chân phi, mình sắp không nhận ra bạn rồi! Giống như biến thành người khác vậy.” Cát Xuyên đẩy cửa ra đi vào liền bắt đầu âm ỉ không ngừng.

Lương Chân Chân mỉm cười, “Bạn đang châm chọc hay khen mình vậy?”

“Đương nhiên là khen bạn rồi!”

Đúng lúc này, ba cậu bé chạy vào, hai đứa lớn thì Lương Chân Chân biết, một là Bri—an, một là Jere—my, còn có một đứa nhỏ, nhìn hơi quen, thật giống như đã gặp qua ở đâu, nhưng cụ thể thì lại không nhớ.

“Dì xinh đẹp.” Bé trai lão đảo đi tới bên Lương Chân Chân, muốn cô ẵm, một đứa bé lại đáng yêu, đáng yêu đến khiến bất cứ cô gái nào ở đây cũng muốn hung hăng hôn một cái.

“Ngoan quá ~ có thể nói cho bí con tên gì không?” Lương Chân Chân khẽ ngồi xổm người xuống, nhìn thấy đứa bé này, trong lòng cô bỗng dưng mềm mại, không lâu nữa, con của cô sẽ ra đời, có phải cũng đáng yêu như vậy hay không?

“Con tên là Mạc Mạc.” Bé trai non nớt nói, khẽ nháy đôi mắt đen như bảo thạch một cái, dễ thương chết người!

Mạc Mạc. Trong lòng Lương Chân Chân mặc niệm cái tên này một lần, dường như cô đã gặp qua người bạn nhỏ này ở đâu rồi, ngay cả tên cũng quen như vậy, không khỏi nhíu mày suy nghĩ.

“Trời ạ! Thật là đáng yêu! Giai Ny, bạn thấy không? Nó là con lai đó! Mặc dù mắt đen, nhưng ngũ quan thật quá tinh rồi!” Cát Xuyên kinh hô.

Tiết Giai Ny lườm cô một cái, dường như muốn nói: chúng ta đều có mắt, nhìn ra được, bạn có thể nhỏ giọng một chút hay không, đừng làm bạn nhỏ sợ.

Cát Xuyên chép miệng, tiếp tục nói: “Mình muốn sinh con gái, để cho nó làm con rể của mình!”

“Phốc! Nếu như con gái bạn biết bạn vừa thấy một tiểu sói ca đã quyết định chuyện cả đời của nó, đoán chừng sẽ hận bạn cả đời.” Tiết Giai Ny liếc cô một cái, nửa năm không gặp, tài ăn nói của Cát gia ngày càng tiến bộ.

“Ai nói, nhất định con gái của mình sẽ cảm ơn mình đã tìm cho nó một tiểu sói ca như vậy.” Cát Xuyên lơ đãng hừ hừ.

“Khụ. . . . Hai người các bạn có thể đừng dạy hư tiểu Mạc Mạc hay không.” Lương Chân Chân không nhận được khẽ ho.

“Dì xinh đẹp, dạy hư con cái gì?” Mạc Mạc mờ mịt hỏi.

Đương nhiên Jere—my 6 tuổi đã hiểu được thật nhiều, tiến lên một bước dắt lấy tay của em họ, “Mạc Mạc, anh dẫn em đi tìm mẹ.”

Mạc Mạc mới hai tuổi vẫn thích Jere—my nhất, ngoan ngoãn gật đầu một cái, mặc anh dắt đi.

“Hai tiểu soái ca lai, chắc chắc chắc. . . . Vì sao cuối cùng mình vẫn không khổng chế được nghĩ tới phương diện kia đây?” Cát Xuyên ôm lấy đầu rất là khổ não.

“Bạn điên rồi, lọt sâu vào thế giới hủ nữ, không có thuốc nào cứu được.” Lương Chân Chân và Tiết Giai Nyy trầm miệng một lời, có thể thấy được tình bạn của ba người kiên cố cỡ nào, hiểu nhau rất rõ.

Một khúc nhạc đệm nhỏ trôi qua, trong lòng mấy cô dâu phụ khác cũng mơ ước có thể gặp gỡ một anh đẹp trai nước khác, sau đó bắt đầu một cuộc tình lãng mạn, sinh một đứa con lai, cuộc sống, hoàn toàn hạnh phúc.

Mơ ước, đúng là vẫn cách thực tế vài cm.

Khúc quân hành hôn lễ du dương chậm rãi vang vọng trong lâu đài cổ,

370. Chương 371: Hôn Lễ Thế Kỉ (ba)

Chương 371: Hôn lễ thế kỉ (ba)

Editor: Puck

Mạc Đông Lăng hôn hờ giới thiệu bà xã và con trai cho đại ca mà anh kính trọng, “Đại ca, chị dâu nhỏ, đây là Mật Lạp Bối Nhi bà xã em và con trai Mạc Mạc.”

“Nhóc thúì, đối đãi với em dâu cho tốt.” Đằng Cận Tư nói ngắn gọn, chặt chẽ.

“Mật Mật, về sau nếu Mạc tiểu tứ dám bắt nạt em, chị sẽ để cho a Tư dạy dỗ cậu ta!” Lương Chân Chân thân mật kéo tay Mật Lạp Bối Nhi, vẻ mặt phấn chấn, giọng nói chân thành cởi mở.

Mật Lạp Bối Nhi mím môi cười, cô vốn không có tính xấu hổ, từ nhỏ đã được giáo dục kiểu Anh, khắp mọi mặt đều độc lập tự chủ, thích gì thì theo đuổi đó, chưa bao giờ cố ý che giấu yêu ghét của mình, rất ngay thẳng.

Cô dâu trước mắt xem ra còn nhỏ hơn cô, tuổi không khác Hợp Hợp lắm, tính tình hai người cũng tương tự, khiến cho người ta không tự chủ được mà có ấn tượng tốt với cô ấy, rõ ràng nhỏ hơn cô, nhưng lại là bà xã đại ca người nào đó, theo đạo lý, phải gọi “Chị dâu”, sao số mạng cô lại khổ vậy, nhỏ hơn cô nhưng vai vế lại cao hơn một chút như vậy.

“Dì xinh đẹp, muốn ôm.” Con trai trong ngực Mạc Đông Lăng đột nhiên dang hai tay về phía Lương Chân Chân, muốn cô ôm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong đợi.

Lương Chân Chân vẫn luôn thích con nít, hơn nữa giờ phút này cô còn là mẹ, cho nên tự nhiên thích đứa bé, mỉm cười đưa tay chuẩn bị ôm bé.

“Mạc Mạc ngoan, trong bụng dì có hai em gái, nếu ôm con sẽ đè lên em gái, các em không thoải mái.” Mật Lạp Bối Nhi ôm con trai dịu dàng giảng đạo lý.

Mạc Mạc mới hai tuổi hiển nhiên hơi khó hiểu, nhưng bé có thể nghe hiểu lời của mẹ, cho nên mở to mắt tròn vo nhìn bụng Lương Chân Chân, cắn đầu ngón tay non nớt nói: “Mẹ, sao em gái phải núp trong bụng dì không đi ra? Mẹ để cho các em ra ngoài chơi cùng Mạc Mạc được không?”

Bé vừa nói vừa dùng vẻ mặt đáng yêu đặc biệt vô tội nhìn mấy người lớn, đang vẽ rất nghi hoặc.

Đằng Cận Tư (đầu đầy vạch đen): “...”

Lương Chân Chân (buồn cười): “...”

Mạc Đông Lăng (vạch đen như thác nước, con trai anh quả nhiên trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy): “...”

Mật Lạp Bối Nhi cười cứng chiều, rất kiên nhẫn nói: “Không phải em gái ẩn núp không ra được, mà giờ dieednanleequydon còn chưa lớn lên, đợi khi các em lớn lên một chút, có thể đi ra, đến lúc đó Mạc Mạc làm anh, không được bắt nạt em gái.”

“Vâng, con sẽ bảo vệ em gái.” Mạc Mạc vẽ mặt phớt tỉnh, giọng nói lại trẻ thơ đáng yêu.

“Mạc Mạc thật biết nghe lời.” Lương Chân Chân dịu dàng sờ đầu bé, sau đó nhìn sang đánh giá Mạc tiểu tứ, sao càng nhìn càng không giống?

Mạc Đông Lăng đau lòng la âm lên: “Không thể giả được, là con trai ruột của em, tương lai nhất định lợi hại hơn em.” Bỗng nhiên lại đổi nét mặt cười đùa, “Đại ca, nếu như trong bụng chị dâu đúng là con gái, không bằng chúng ta xác định cô dâu nhỏ chứ?”

Đằng Cận Tư liếc nhìn cậu ta, hừ lạnh, “Đừng định đánh chủ ý lên con gái bảo bối của tôi! Muốn thì tự hai người sinh.”

“Khụ... Không phải em nói xem sao! Đại ca, chúng ta qua bên kia nói chuyện.” Mạc Đông Lăng vội vàng kéo đại ca mình qua bên khách mời, mặc dù cậu đã thành công theo đuổi bà xã và con trai, nhưng bà xã vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho cậu, ôi... Cảm giác chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể tới gần chạm vào thật sự khó chịu chết!

Đợi sau khi hai người đàn ông này đi, Lương Chân Chân lập tức kéo Mật Mật thân mật nói chuyện, hai người đều là nữ sinh không dễ bụng, nhanh chóng làm quen, hơn nữa còn có Mạc Mạc đáng yêu kia, mở miệng một tiếng “Dì” khiến cho mọi chuyện thuận lợi rồi!

Mặc dù Ủy Hợp Hợp nâng cao bụng bự tám tháng, nhưng cô vẫn tới tham dự hôn lễ của Lương Chân Chân, cho nên Thư Nhĩ Hoàng coi như bảo bối, hận không thể đặt cô trong lòng bàn tay, chỉ sợ cô té, hầu hạ như phục vụ nữ vương, cũng chỉ có thể ở trước mặt Hợp Hợp, anh mới hạ thấp phong thái của mình, làm được như thế.

Trong công việc và ở trường hợp khác, anh luôn phúc hắc mà bén nhọn, nào thấy chút ôn hòa nào.

Lương Chân Chân vốn cho rằng Hợp Hợp không tới được, cũng thông cảm thân thể cô ấy không tiện đi đường, thật sự không nghĩ đến cô ấy lại có thể tới, trừ vui vẻ chính là vui vẻ, lôi kéo cô ấy ân cần hỏi han, có không thoải mái không có quen không?

Thư Nhĩ Hoàng rất biết điều ôm cháu ngoại nhỏ Mạc Mạc đi đến chỗ đại bản doanh của đàn ông rồi, phụ nữ cũng có lúc cần không gian riêng tư của mình.

“Chị nai con, phụ nữ thật khổ sở! Dì cả đến mỗi tháng đau

371. Chương 372: Nụ Hôn Khát Vọng Đã Lâu

Chương 372: Nụ hôn khát vọng đã lâu

Editor: Puck

Giọng nói đã từng ảo tưởng vô số lần đột nhiên xuất hiện bên tai, có một cảm giác thiếu chân thật rất lớn, cô không dám quay đầu nhìn lại vì sợ thất vọng một lần nữa, có lúc, con người chính là mâu thuẫn như thế.

Quan Hạo Lê vốn không tới được, anh cho bản thân lập một lời thề không đạt được mục tiêu không rời khỏi Singapore, việc này nghiêm trọng hơn bất kỳ lời thề nào do người khác buộc anh lập ra, hơn nữa tính tình bản thân anh cũng cố chấp, một khi quyết định việc gì chính là tuyệt đối nghiêm túc và kỷ luật, không dính chút giả dối nào.

Cũng trong thời gian nửa năm này, để cho tính tình anh thay đổi rất nhiều, từ lúc này trở đi sẽ không khuất phục vận mạng, anh thu lại vẻ tùy ý thích chơi đùa trên người, càng lúc càng trở nên bình tĩnh chừng mực, có thể bởi vì anh từ nhỏ mưa dầm thấm đất cùng với năng lực học tập mạnh mẽ trời sinh, năng lực lý luận kiến thức và thực tế hai bút cùng vẽ, bên cạnh đó còn có một trợ lý tốt có thâm niên giúp đỡ, nhanh chóng nắm bắt được phương pháp, tình huống dần dần tốt đẹp.

Hôm nay mặc dù là ngày bạn tốt a Tư kết hôn, nhưng anh không thể phá bỏ lời thề của mình, nhưng a Tư lại cho anh một liều thuốc mạnh: Giai Ny đã đồng ý làm dâu phụ cho nai con, đến lúc đó phù rể trẻ tuổi tuấn mỹ và trai đẹp xen lẫn đêm không xuể, nam chưa cưới nữ chưa gả, nai con còn nói sẽ giới thiệu một người cho Giai Ny.

Thấy tin nhắn ngắn này sao anh lại không nóng nảy? Cho nên anh thức suốt hai đêm, cuối cùng làm được, anh lập tức chạy đến sân bay, ngồi máy bay riêng đi Anh, mặc dù bỏ lỡ nghi thức hôn lễ, nhưng tóm lại vẫn không bỏ lỡ.

Không dễ gì tìm được người con gái mình triêu tư mộ tưởng * trong lòng, lại nhìn thấy một người con trai mắt xanh đang tiến đến gần cô, ánh mắt đắm đuối khiến cho anh vô cùng khó chịu, thật hận không thể xông tới tặng cho anh ta mấy quyền.

(*) triêu tư mộ tưởng: ngày nhớ đêm mong

Không nhận được há mồm gọi một tiếng, lại phát hiện cô không để ý đến mình, không khỏi nóng nảy, tiến lên kéo tay cô, vội vã muốn gặp cô.

Suy nghĩ rất nhiều lần, nhớ nhung rất nhiều lần, mộng rất nhiều lần, nhưng lại xa xôi không bằng gặp mặt chân thật.

“Buông tay! Tôi không biết anh!” Tiết Giai Ny không vui giùng giàng, vẫn không ngược mắt nhìn anh, trong lòng diee/nda‘nlequ.ydon có cảm giác nói không nên lời, uất ức, tức giận, oán hận đan xen lẫn nhau vào một chỗ, khiến cho tâm tình cô khó có thể bình phục, người này sao có thể như vậy, muốn đi thì đi, muốn trở về thì trở về, anh coi mình là gì chứ?

Dĩ nhiên là Quan Hạo Lê không buông tay, bây giờ anh muốn làm nhất chính là ôm cô thật chặt, để giải tỏa nỗi tương tư nửa năm qua.

“Vị tiên sinh này, anh đây là đang mạo phạm!” Người đàn ông đẹp trai mắt xanh nhìn không nổi, muốn đi tới giúp đỡ.

“Không có chuyện của anh! Cút ra xa!” Quan Hạo Lê hung tợn nhìn anh ta chằm chằm, bởi vì thức suốt hai đêm, trên máy bay có ngủ một giấc, đáng vẻ vẫn hơi nhếch nhác, lúc trợn mắt, lực uy hiếp tràn đầy.

Người đàn ông đẹp trai mắt xanh đánh giá tình thế không có lợi cho mình, đáng dấp hai người này là đang giận dỗi, anh ta vẫn thức thối nên rời đi.

“Anh có bị bệnh không! Buông tôi ra nhanh lên!” Tiết Giai Ny căm tức trừng mắt nhìn anh, cái nhìn này lại khiến cô sợ hãi, người đàn ông trước mắt vẫn là Quan Hạo Lê được tự xưng là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong mà cô biết sao?

Sao lại trở nên nhếch nhác như vậy? Râu ria dài, trong đôi mắt hiện đầy tơ máu, bên ngoài một vòng đen, giống như gấu mèo bị bệnh đau mắt, chênh lệch quá xa với hình tượng trước kia của anh, rốt cuộc nửa năm nay anh đi làm gì? Sao lại thành ra như vậy?

Trong lòng cô có rất nhiều thật nhiều nghi vấn, cho nên quên mất giây giụa, cứ bị anh lôi đi như vậy.

Lương Chân Chân vốn định nói chân tướng cho bạn tốt biết, ngẫm nghĩ lại cảm thấy mình nói hơi không thích hợp, đổi lại nếu là cô cô cũng muốn a Tư chính miệng nói cho mình biết, cảm giác sẽ khác, tình cảnh không giống sẽ sinh ra hiệu quả không cùng một dạng, cho nên cô kiềm chế.

Lúc này, khách mời đều ở trên sân cỏ nói cười ríu rít, cùng ăn bữa trưa, ăn uống linh đình, rất náo nhiệt, trong pháo đài cổ lại yên tĩnh hơn, Quan Hạo Lê kéo cô đến một góc tĩnh lặng, ấn cô lên tường, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại kia, cảm xúc mềm mại khiến tâm tình anh mê mông, khát vọng triêu tư mộ tưởng hồi lâu, cuối cùng được thực hiện.

Anh hôn hơi mãnh liệt, giống như muốn phát tiết tương tự khắc cốt nửa năm qua, đầu lưỡi tinh xảo cạy hàm răng cô, tiến quân thần tốc, càn quét bên trong một vòng,

372. Chương 373: Không Sao, Tôi Chịu Được

Chương 373: Không sao, tôi chịu được

Editor: Puck

“Đáng yêu không phải lỗi của tôi, ghen tỵ chính là lỗi của các cô sao!” Cát Xuyên mặt mày phong phú nói câu này, rất vui vẻ.

Hình như Ủy Hợp Hợp rất thích tính cách này của cô, nếu không phải kiêng dè bản thân mình bụng bị tám tháng, nhất định sẽ náo loạn với cô ấy một trận, tóm lại, năm nữ sinh chơi đùa rất Happy!

Tiết Giai Ny cũng vui vẻ đùa giỡn với các cô ấy, dùng cách này giải quyết phiền muộn trong lòng.

Quan Hạo Lê chỉ có thể đứng nhìn từ xa, bây giờ Giai Ny đang ở cùng một chỗ với chị dâu nhỏ và Cát Xuyên, muốn tiếp cận cô khó càng thêm khó rồi, ôi...

“Lê tử, không phải cậu cố ý nắm chặt thời gian đến đây chứ?” Đằng Cận Tư nói chế nhạo.

“Tôi vội vã đuổi theo mới chạy kịp bữa cơm này.” Quan Hạo Lê cười cười, nhưng trong nét mặt khó nén một mối.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, vung quyền đụng lẫn nhau, đây là phương thức biểu đạt tình hữu nghị giữa đàn ông, bọn họ là bạn tốt, là anh em tốt!

“Đã gặp? Nói chuyện thế nào?” Đằng Cận Tư nhìn mấy người phụ nữ ở nơi xa.

“Còn không chịu tha thứ cho tôi.” Quan Hạo Lê hơi thất bại.

“Tôi nhớ người nào đó năm kia vẫn là quân sư cho tôi, cậu phải phát huy mặt dày mày dạn, càng bị ngăn cản die.enda/nleq.uuydon tinh thần càng gan dạ, không nên khinh địch bị một chút khó khăn đánh ngã, đây cũng không giống với phong cách của cậu.” Đằng Cận Tư vỗ bờ vai Quan Hạo Lê, cho cậu ấy khích lệ.

“Dĩ nhiên, tôi vẫn luôn là đại tình thánh.” Quan Hạo Lê trả lại anh một nụ cười tự tin.

“Thân thể bác trai có tốt không?”

“Ừ, ở nhà nghỉ ngơi, toàn bộ chuyện công ty để cho tôi nhận lấy, cha đã đau khổ cay đắng vất vả hơn nửa đời người, tôi muốn để những ngày sau này của cha nhẹ nhõm một chút, đã để mẹ thuyết phục cha đi ra ngoài du lịch, trông thấy núi lớn nước lớn, hoạt động thân thể một chút, cũng có ích cho sức khỏe của ông.”

Đằng Cận Tư gật đầu, “Ý tưởng rất tốt!”

“Bác sỹ Quan, cuối cùng thì anh cũng xuất hiện.” Không biết Nam Cung Thần từ đâu xông ra, hôm nay cậu ta làm phù rể, một bộ âu phục màu đen mặc lên người, rất tuấn tú, mang đến tán dương âm thầm của không ít tâm hồn thiếu nữ chưa lập gia đình.

“Nam Cung!” Quan Hạo Lê đắm một quyền tới, bày tỏ vui vẻ của mình.

“Đừng vừa tới đã động tay động chân được không? Trước mặt mọi người nên chú ý ảnh hưởng một chút!” Nam Cung Thần ho một tiếng, khoe miệng khẽ mỉm cười.

“Đồng phục hôm nay không tệ nhỉ! Có phải đã mê hoặc được một số nữ sinh mở cờ trong bụng rồi không? Cậu cũng đã trưởng thành rồi, nên suy nghĩ đến chuyện lớn cả đời.” Quan Hạo Lê trêu ghẹo bạn tốt.

“Phóng tầm mắt nhìn đi, người đẹp chưa lập gia đình nhiều không kết xiết, thích thì lớn mật theo đuổi.” Đằng Cận Tư khích lệ.

Không biết vì sao trong đầu Nam Cung Thần đột nhiên hiện lên bóng dáng Kiều Tuyết Nghiên như trái ớt nhỏ, từ sau lần gặp cô khi

373. Chương 374: Ai Phải Ai Trái

Chương 374: Ai phải ai trái

Editor: Puck

Buổi tối, mấy người Nam Hoa Cẩn la hét muốn nháo động phòng, Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc bọn họ, lời ngầm chính là: Nháo động phòng? Không muốn sống phải không?

Lương Chân Chân vui vẻ chạy tới chạy lui bên cạnh bọn họ, dí dỏm chỉ bụng, “Bây giờ tôi đang là ba người đó? Các cậu có can đảm này sao?”

Vì vậy bọn họ chỉ có thể thất bại rồi đi, đêm tân hôn của đại ca, bọn họ nhất định chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà hâm mộ, Mạc Đông Lăng còn tốt hơn một chút, bà xã và đứa nhỏ đều đã có, Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn thuộc về người chưa xác định, cho nên định hợp thành nhóm bắt nạt Mạc Tiểu Tứ.

“Hai người, làm ơn tránh xa em ra! Em không có thời gian chơi cùng hai người đàn ông to lớn, em là người đã có bà xã và đứa nhỏ!” Mạc Đông Lăng tỏ vẻ.

“Thôi đi! Mật Lạp Bối Nhi người ta còn chưa đồng ý gả cho cậu!” Nông Dịch Tiêu dội một chậu nước lạnh.

“Anh thuần túy chính là ghen tỵ! Mật Mật cô ấy nhất định sẽ gả cho em đấy, hừ! Cho các anh hâm mộ chết, đến lúc đó con em chính là lão đại.” Mạc Đông Lăng tỏ vẻ tự hào.

Khi anh thấy phiên bản nhỏ rất tương tự mình thì tâm tình kích động không gì nói rõ, thông qua tiếp xúc anh dần nhớ lại chút chuyện lật vật cũ, bọn họ đã từng có một khoảng thời gian vô cùng sung sướng...

“Lại nói, cậu có thể có một cậu con trai thông minh khả ái như thế, vẫn là công của tôi – giúp một tay.” Nam Hoa Cẩn dieendaanleequydonn cười xấu xa nghịch nhẵn bằng đá quý đen trên tay.

“Cái rắm! Nửa xu quan hệ với anh cũng không có! Ít dán vàng lên mặt mình đi!” Mạc Đông Lăng oán hận trừng mắt liếc nhìn tam ca.

“Cậu để nhị ca phân xử thử xem, năm đó nếu không có đề nghị của tôi, cậu có thể gặp Mật Mật sao? Không gặp được, đương nhiên sẽ không có con trai, tôi nói có đúng không?” Nam Hoa Cẩn tỏ vẻ vô tội.

Nông Dịch Tiêu vội vàng gạt đầu, “Không sai, tứ đệ em phải cảm ơn tam ca thật tốt.”

“Nếu nhị ca và tam ca đều cảm thấy cuộc gặp gỡ của em không tệ, vậy hai người rảnh rồi không có việc gì làm, không bằng cũng thử một lần? Có khi sẽ gặp cực phẩm tốt hơn.” Mạc Đông Lăng cười vô cùng vui vẻ.

Cặp mắt lưu ly xanh nhạt của Nam Hoa Cẩn híp lại, “Thật sao?”

“Tam ca, không phải anh luôn thích chơi trò chơi mạo hiểm nhất sao? Em cảm thấy chuyện này mạo hiểm hơn bất kỳ trò chơi nào.” Mạc Đông Lăng thuần túy chính là đang khiêu khích.

“Chẳng lẽ cậu không biết, tôi đã có phụ nữ?” Nam Hoa Cẩn nhếch miệng cười như con nít.

Mạc Đông Lăng giật mình há to mồm, “Hả?”

Ngay cả Nông Dịch Tiêu cũng ngây ngẩn

374. Chương 375: Bà Xã, Anh Nhớ Em Lắm (phải Nhìn ~)

Chương 375: Bà xã, anh nhớ em lắm (phải nhìn ~)

Editor: Puck

Tiết Giai Ny bị hai người bạn tốt cứng rắn túm lên máy bay, mình lại không thể phản kháng, bởi vì không thể đắc tội hai người phụ nữ có thai!

“Chân Chân, Cát gia, tớ còn một học kỳ chưa học xong đâu!” Ngồi trên máy bay, Tiết Giai Ny rất bất đắc dĩ, nếu ngay thường, cô còn có thể dễ như trở bàn tay mà thoát khỏi kiềm chế của hai cô ấy, nhưng bây giờ, hai cô ấy là lão đại, cũng là người sắp làm mẹ!

“Không sao, hết tết trở về cũng không muộn, dù sao chế độ học đại học ở nước ngoài không giống trong nước, không có nhiều quy tắc hạn chế cậu như vậy.” Lương Chân Chân cười híp mắt trả lời.

“Đúng đó! Chân phi đã từng ngây ngốc ở đại học Columbia ba năm, hiểu cách thức tương đối nhiều.” Cát Xuyên vội vàng nói tiếp.

Cho nên họ kết hợp lừa gạt Tiết Giai Ny lên máy bay, chính là vì lo lắng cô ấy một đi không trở lại, thật khó khăn mới có thể gặp nhau một hai ngày, cũng không muốn tách ra lần nữa.

“Thì ra hai cậu chính là cố ý liên hợp tới lừa gạt tớ!” Tiết Giai Ny cố tình thở phò nói.

“Cái này gọi là thời điểm đặc biệt phải chọn lựa thủ đoạn đặc thù.” Cát Xuyên vẻ mặt nghiêm túc chỉnh sửa cách dùng từ của bạn tốt.

“Cát Xuyên nói rất đúng!” Lương Chân Chân ở bên cạnh trợ giúp.

Ba người nói thoải mái suốt dọc đường, đủ loại chuyện phiếm trêu ghẹo, giống như trở về thời cùng đến trường, không có gì giấu nhau, rất vui vẻ.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Gần tới lễ giáng sinh, trên đường phố giăng đèn kết hoa khắp nơi, trong trung tâm thương mại bày cây thông Noel đầy rực rỡ, hoàn toàn náo nhiệt vui mừng, hơn nữa bên ngoài còn có chút bông tuyết bay bay, thật sự đẹp không sao tả xiết!

Sau khi từ nước Anh trở lại, ba người hoàn toàn gần như hình với bóng vào ban ngày, đến quán cà phê ngồi nói chuyện phiếm, đi dạo trung tâm thương mại mua đồ, đi dạo hoạt động một chút trong công viên.

Điều này lại làm khổ Quan Hạo Lê, anh vốn nghĩ Giai Ny trở về nước là chuyện tốt với mình, nhưng ai có thể ngờ được sau khi cô trở lại một cơ hội với mình cũng không có, thời gian đều bị hai người phụ nữ khác chiếm lấy.

Thật vất vả mới nhận được đến đêm giáng sinh, cuối cùng anh cũng đợi được cơ hội có thể hành động.

Ổng kính trở lại bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tầng 68 tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Đằng Cận Tư đang tập trung tinh thần nhìn bản kế hoạch, Nam Cung Thần đứng nghiêm trang bên cạnh.

“Đêm giáng sinh có cái gì... Cần chú ý sao?” Đằng Cận Tư đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi, trong khoảng thời gian ngắn không biết lấy từ gì để diễn tả chuẩn xác ý tứ của mình hơn.

“Hả?” Nam Cung Thần dieedndaaneequydonn rõ ràng ngây ngẩn cả người, anh đang nghĩ đợi tan việc đi một chuyến đến đại học F, không ngờ cậu chủ lại đột nhiên nói một câu như vậy, sau khi sững sờ lập tức nói: “Đưa quả táo.”

“Quả táo?” Đằng Cận Tư lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên chú ý đến những thứ này, khó tránh khỏi hơi giật mình, sao lại là quả táo?

“Quả táo ngụ ý bình an, hiện giờ đêm giáng sinh giữa tình nhân và bạn bè đều lưu hành cái này.” Nam Cung Thần giải thích.

“A, vậy cậu đi mua cho tôi một thùng táo.” Giọng Đằng Cận Tư rất tùy ý.

Đầu Nam Cung Thần đầy vạch đen, “Cậu chủ, bình thường chỉ đưa một quả, đêm giáng sinh nhận nhận được táo phải ăn hết.”

“Vậy... Thì mua hai.” Đẳng Cận Tư bình tĩnh hiểu ra, anh định đưa một quả cho nai con, một quả khác cho bà nội, hai người là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, đương nhiên là muốn bình an.

“Vâng.” Nam Cung Thần gật đầu, anh cũng đang tính toán trong lòng bản thân định mua mấy trái.

Ban đêm, bầu trời không hề báo trước nhẹ nhàng bay từng bông tuyết, khẽ bay giống như lông vũ, thỉnh thoảng có trận gió thổi qua, bọn chúng nhảy lên điệu múa uyển chuyển, đẹp để khiến người ta quên hô hấp.

Lương Chân Chân nhìn bông tuyết bay phất phới ngoài cửa sổ, có suy nghĩ muốn chạy ra ngoài khiêu vũ, nhưng cô biết thân thể mình không cho phép, hơn nữa bà nội cũng sẽ không đồng ý, bản thân cũng sợ tổn thương bé cưng.

Đẳng Cận Tư đẩy cửa phòng vào nhà, nhìn thấy cô đang nằm ỏ trên ghế quý phi * đọc sách, lặng lẽ đi qua, đưa quả táo tới trước mặt cô, “Tối nay là đêm giáng sinh, phải ăn táo.”

Cử động và lời nói của anh khiến Lương Chân Chân ngây ngẩn cả người trong nháy mắt, nhận lấy quả táo, “Ông xã, anh càng ngày càng biết lãng mạn rồi.” Nghiêng người vui vẻ ấn một cái hôn lên mặt anh.

“Anh rửa sạch giúp em.” Đẳng Cận Tư cầm quả táo đi vào phòng tắm, chỉ cần nai con vui vẻ, anh không ngại học thêm chút chuyện, vẹn toàn đôi bên, có sao không làm chứ?

Lúc ăn táo, hai người mỗi người một miếng, ngọt ngào khác thường, sau khi ăn xong lại không nhin được mà hôn môi, rất có cảm

375. Chương 376: Bảo Bối, Đừng Động

Chương 376: Bảo bối, đừng động

Editor: Puck

Đằng Cận Tư ôm eo cô, cứng chiều nói: “Bà xã, lời của em chính là thánh chỉ.”

Mặt Lương Chân Chân hiện lên vẻ thẹn thùng hạnh phúc, ngất ngây chốc lồng ngực anh, “Đây là tự anh nói đấy nhé! Em không ép anh.”

“Tiểu yêu tinh!” Đằng Cận Tư trêu mếu sờ mũi cô, trong tròng mắt đen tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Hi hi...” Lương Chân Chân vui vẻ cọ qua cọ lại trên người anh.

“Bảo bối, đừng động.” Một người đàn ông sắc mặt khổ sở nhìn chăm chăm người phụ nữ “Làm xằng làm bậy” nằm phía trên, giọng nói hơi khàn khàn.

“VẬY... NGỦ ĐI.” Lương Chân Chân đương nhiên hiểu ý anh nói, trở mình một cái lăn từ trên người anh xuống nằm sang bên cạnh.

“Ừ, ngủ.” Đằng Cận Tư hết sức chịu đựng, lúc này không giống ngày xưa, anh phải bận tâm thân thể nai con, trong bụng của cô đang thai nghén hai đứa bé của mình, dĩ nhiên không thể dính vào.

Lương Chân Chân chui vào trong ngực anh, toàn bộ hạnh phúc và ngọt ngào hiện ra trên mặt, đưa tay ôm hông anh, gương mặt dính vào ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn mà có lực, ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Bên ngoài bóng đêm lạnh lùng, bên trong nhà ấm áp như lửa.

Hôm sau chính là lễ giáng sinh, ông xã phải đi làm, Lương Chân Chân bèn hẹn hai người chị em cùng nhau đi dạo phố xem phim, bọn họ cố ý chọn buổi chiều lúc đặc biệt không có người, tránh cho người khác chen lấn, rất khó chịu.

“Hình như tớ thấy người quen.” Cát Xuyên đột nhiên nói.

“Ai vậy?” Tiết Giai Ny đang mua bắp chiên bơ và nước uống cũng không quay đầu lại, thuận miệng hỏi một câu.

“Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên, còn có một nữ sinh khác, xem ra tuổi không khác Kiều Tuyết Nghiên nhiều lắm.” Chân mày Cát Xuyên hơi nhíu lại.

Lương Chân Chân nhìn sang theo ánh mắt của cô ấy, trong lòng kinh ngạc không thôi, sao Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên lại ở chung một chỗ? Rốt cuộc là cố ý hay vô ý? Cối đời này sao nhiều chuyện tình đúng dịp vậy?

Tiết Giai Ny không biết Kiều Tuyết Nghiên, cho là bạn gái Nam Cung Thần, lơ đãng nói, “Sao hai cậu ngạc nhiên đến vậy? Mặc dù Nam Cung người ta chỉ là trợ lý, nhưng dù sao cũng là người đàn ông ưu tú, lui tới cùng ai là tự do của anh ấy, mặc dù chân đứng hai thuyền không tốt, nhưng chuyện tình cảm mà! Anh tình tôi nguyện thôi.”

Cát Xuyên và Lương Chân Chân cùng nhau nhìn về phía cô ấy, “Sĩ biệt tam nhật, phải lau mắt mà nhìn, chúng tớ biết một nữ sinh trong đó, bối cảnh sau lưng của cô

376. Chương 377: Giải Thoát

Chương 377: Giải thoát

Editor: Puck

Tiết Giai Ny cao hứng nhìn họ, càng thêm tò mò về thân thể của Kiều Tuyết Nghiên.

Đội phim kết thúc, sau khi tách khỏi bọn họ, Lương Chân Chân mới nói đầu đuôi câu chuyện với bạn tốt, bây giờ cô đang phiền não, suy nghĩ trong vòng luẩn quẩn, cần người bên cạnh chỉ điểm mới được.

Sau khi nghe xong, Tiết Giai Ny không có phản ứng hồi lâu, chậm rãi mở miệng, “Chuyện này thật khéo, không trách được lúc này khi mình dùng sức hỗ trợ tác hợp Nam Cung và Kiều Tuyết Nghiên, hai người đều không lên tiếng, sao lại không ngăn trở lại?”

“Ngăn được sao? Hơn nữa, trường hợp đó cũng không thích hợp!” Cát Xuyên than thở.

“Lần đầu tiên tới nhìn thấy chuyện trùng hợp như vậy, liên tiếp, hợp lý khiến người ta không thể tin được.” Tiết Giai Ny cảm khái.

“Hai người ngược lại cho tớ chủ ý! Đầu tớ cũng sắp phình to rồi.” Lương Chân Chân cau mày đáng vẻ tràn đầy khổ sở, hy vọng các cô ấy có thể cho chút ý kiến thiết thực gì đó.

“Nếu không chúng ta giới thiệu vài người cho Nam Cung, để cho anh ấy mất hứng thú với Kiều Tuyết Nghiên?” Cát Xuyên nói.

“Trị ngọn không trị tận gốc, Kiều Tuyết Nghiên người ta là bạn học chung với em gái Nam Cung, quan hệ hai người cũng rất tốt, cơ hội gặp mặt là bó lớn, trong cuộc sống thường xuyên sẽ phát sinh ngoài ý muốn, diệt tận gốc không hết các khả năng.” Lời Tiết Giai Ny rất đúng trọng tâm.

Lương Chân Chân vẽ mặt đau khổ rất sa sút tinh thần, “Tình tiết máu chó trong tiểu thuyết lại xảy ra trước mắt, tớ hy vọng nhường nào Kiều Tuyết Nghiên không phải con gái Thẩm Ý Linh, cứ như vậy, phiền não gì cũng có thể giải quyết!”

“Thật ra thì nói đi nói lại, đều do người mẹ kia gây họa.” Cát Xuyên nói tiếp.

“Nếu không nói chân tướng cho Đằng Cận Tư đi, anh ấy có quyền biết những chuyện này, hơn nữa cũng tránh sau này gặp phải phiền toái, một khi cậu nói dối một lần, sau này phải nhờ nói dối tới che lấp, mặc dù cậu vì tốt cho anh ấy, sợ anh ấy bị tổn thương, nhưng thật ra cậu chưa từng nghĩ tới, anh ấy không phải người đàn ông bình thường, anh ấy không yếu ớt như trong tưởng tượng của cậu.” Tiết Giai Ny trầm tư một lát rồi nói.

“Ngoa tử nói rất có đạo lý, phiền não của cậu vốn ở chỗ này, giấu giếm mãi không phải là cách, cậu phải tin tưởng anh ấy.”

Lương Chân Chân mím môi trầm mặc hồi lâu, “Ừ, để tớ tìm cơ hội nói chuyện với a Tư.”

Cũng không lâu lắm, ba người mỗi người một ngả, trở về nhà mình.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Trong phòng ngủ, Lương Chân Chân đi tới đi lui trong phòng, tâm tư khó ổn định, nghĩ tới phải mở miệng thế nào mới không lộ vẻ đột ngột.

Đằng Cận Tư tắm xong đi từ phòng tắm ra, vừa đứng lúc nhìn thấy cảnh này, không khỏi kỳ quái, “Nai con, em sao vậy?”

“À? Không có việc gì! Không phải bác sỹ nói em nên chú ý vận động nhiều sao! Buổi tối ăn no căng rồi, cho nên đi vài vòng, đẩy mạnh tiêu hóa.” Lương Chân Chân từ ngây ngốc nhanh chóng khôi phục tự nhiên.

Đằng Cận Tư hoài nghi nhìn cô, cô vẫn là người không giấu được tâm tư, chỉ cần vừa nói dối, ngón tay sẽ bất an vận vẹo vạt áo, trăm thử không sai, chẳng lẽ cô đã biết?

Xế chiều hôm nay, anh nhận được tin tức chính xác, Thắm Quân Nhã và mẹ cô ta đã cùng trở lại từ thành phố Tam Á đảo Hải Nam, nghe nói về cơ bản bệnh của Thắm Quân Nhã đã khỏi, cô ta trở lại nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng với quan hệ của cha cô ta và nai con, cho nên, anh đang suy nghĩ có nên nói cho cô biết hay không.

“Nai con, có phải em biết cái gì không?” Anh kéo tay cô ngồi bên giường, thử dò xét hỏi một câu.

Lương Chân Chân hoàn toàn die.endanl.eequydon hiểu lầm ý tứ của anh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức giả bộ đau bụng, “A! Giống như ăn gì đau bụng rồi, em đi toilet trước.”

Nhìn bóng lưng hoảng hốt mà chạy của cô, nghi vấn nơi đáy lòng Đằng Cận Tư nặng hơn, nai con sao vậy?

Trong toilet, Lương Chân Chân khổ sở suy nghĩ lấy cách gì nói ra, cô không muốn a Tư khổ sở, thật sự làm người ta đau đớn. ()

Mười phút sau, cô sáng khoái tinh thần đi ra, vén chăn lên dựa vào trong ngực ấm áp của ông xã, chớp cặp mắt đen nhánh nhìn anh, “Ông xã, em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

“Bà xã, anh có chuyện muốn nói cho em biết.”

Hai người gần như đồng thanh nói, sau khi sững sờ một giây nhìn nhau cười, “Em nói trước đi.” Lương Chân Chân vẫn còn mong đợi anh muốn nói gì với mình, nhưng Đằng Cận Tư lại để cho cô nói trước.

Tên đã lên dây không bắn không được, ngón tay Lương Chân Chân vô thức vẽ mấy vòng trên ngực anh, tròng mắt đen ngập nước tội nghiệp nhìn anh, “Ông xã, nếu như em tự ý đi gặp... Mẹ anh, anh có mất hứng không?” Vừa

377. Chương 378: Cú Điện Thoại Bất Ngờ

Chương 378: Cú điện thoại bất ngờ

Editor: Puck

Tết âm lịch là một ngày đoàn viên náo nhiệt nhất trong năm, mọi người làm việc bên ngoài đều tìm cách xin nghỉ trở lại, đoàn tụ cũng người trong nhà, ăn bữa cơm tất niên.

Năm nay nhà họ Đằng rất náo nhiệt, bởi vì tăng thêm ba miệng người so với năm ngoái! Mặc dù hai người còn chưa ra đời, nhưng đã được Đằng lão phu nhân tính toán cả vào.

Lương Chân Chân vốn định đón mẹ Diệp đến nhà họ Đằng cùng ăn bữa cơm tất niên, nhưng ngay trong tối hai mươi tám tháng chạp, Diệp Thành Huân mua được vé tàu trở về, cô lập tức bỏ ý niệm này đi, bởi vì cô biết, ở sâu trong đáy lòng mẹ Diệp vẫn còn mong đợi anh trai về nhà.

Sáng mừng hai tết, Đằng Cận Tư và bà xã đến nhà họ Diệp chúc tết, Diệp Lan vui vẻ đến miệng cũng không khép lại được, người thân nhà họ Diệp ít đi, trước kia lễ mừng năm mới đều là một nhà ba người ngồi chung một chỗ ăn cơm nói chuyện phiếm, kể từ sau sự kiện kia, ròng rã ba năm người một nhà không được đoàn tụ một lần, năm nay cuối cùng thực hiện được nguyện vọng.

Rất nhanh, bà sẽ có hai cháu ngoại, thật tốt!

“Đến đây nào, vào cửa nhanh lên, bên ngoài quá lạnh rồi.” Diệp Lan nhiệt tình đón con gái con rể vào nhà, thấy Đằng Cận Tư nhân vật lớn thường lên báo chí và ti vi xách quà xuất hiện trong phòng nhỏ đơn sơ nhà bà, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, xoa xoa tay ngượng ngùng nói: “Gian phòng hơi nhỏ một chút, không biết...”

Bà đã từng tới nhà họ Đằng, phòng khách ở đó vừa bằng toàn bộ diện tích nhà cửa của bà, chứ đừng nói tới mức xa hoa, giống như hoàng cung vậy, diện tích sân trước sân sau không phải lớn bình thường, trồng nhiều loại hoa cỏ cây cối, có thể so với vườn hoa nhỏ, nếu không phải Chân Chân đến nhà họ Đằng, bà chưa bao giờ nghĩ mình có phúc lớn như vậy.

“Mẹ vợ người quá khách khí, chúng ta đều là người một nhà.” Đây là lần thứ hai Đằng Cận Tư gọi Diệp Lan dieenddanleequydonn là mẹ vợ, lần đầu tiên là trong hôn lễ cách đây không lâu, ý nghĩa hoàn toàn khác, đi ra bước này, anh bước ra dũng khí rất lớn.

Mặc dù Diệp Lan không phải mẹ ruột của nai con, nhưng bà nuôi dưỡng cô mười ba năm, coi cô như con ruột tự mình sinh, thương yêu cô không hề ít hơn con trai ruột của bà, người phụ nữ có thể đối xử như nhau như vậy thật sự không dễ dàng, đây cũng là nguyên nhân tại sao nai con cam tâm tình nguyện bán mình cứu mẹ.

Bản thân anh là người thiếu hụt tình thương của mẹ từ nhỏ, cho nên có thiện cảm với Diệp Lan vô tư dảng hiến, hơn nữa bà nội nhiều lần dặn dò anh nên gọi bà là “Mẹ vợ”, sau khi tự cân nhắc,

378. Chương 379: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Chương 379: Chuyện ngoài ý muốn

Editor: Puck

Thật ra thì chuyện là như vậy, Kiều Tuyết Nghiên từ nhỏ đã biết rõ Trung Quốc có một ngày lễ truyền thống gọi là “Tết âm lịch”, chỉ tiếc vẫn chưa có dịp thử nghiệm chân chính, khó có được năm nay học tại đại học F, cô nắn nỉ mẹ đón một tết âm lịch ở Trung Quốc, Thẩm Ý Linh bị cô cầu khẩn, trong lòng mềm nhũn, đồng ý.

Mấy ngày nay, trong phố lớn ngõ nhỏ treo đầy đèn lồng màu đỏ, trước cửa từng nhà cũng dán đôi liên màu đỏ, khắp nơi tràn đầy vui mừng, rất có không khí lễ mừng năm mới, cảm giác khi ở nước ngoài hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên sao! Khó trách có hưng phấn nho nhỏ, nhưng ngoài hưng phấn, cô lại cảm thấy hơi nhàm chán, bởi vì trong lễ mừng năm mới mọi người không ra cửa, cô hỏi Dao Dao mới biết trong lễ mừng năm mới chính là cả nhà đoàn viên, đêm ba mươi ăn cơm tất niên, mừng một đến mười lăm là thời gian thăm bạn, cô thử hỏi dò mẹ, nơi này có người thân của mình không, ví dụ như ông bà ngoại? Còn có phía cha?

Thẩm Ý Linh cho đáp án rất khẳng định, “Không có, ông bà ngoại qua đời từ sớm, bên người thân của cha con cũng đã gần ba mươi năm không qua lại, coi như hết.”

Đáy lòng Kiều Tuyết Nghiên hơi mất mát, nhưng cô không thể hiện ra, cho nên trong bữa cơm tối tất niên một nhà đoàn viên, chỉ có hai mẹ con cô, đầu năm mừng một hai người còn không ra cửa, người trên đường thưa thớt, đi ra ngoài cũng không có ý tứ gì, còn không bằng ở nhà xem ti vi.

Đến mừng hai tết, Kiều Tuyết Nghiên thật sự buồn bực, mùa xuân này giống như mà mùa đau khổ với cô, ở chỗ này dieendaanleequydonn không có đến nửa người thân, bạn bè thì có mấy người như vậy, nhưng tất cả đều có người nhà của mình, chuyện của mình, sao có thời gian nói chuyện phiếm với mình, đi chơi với mình?

Cho nên, cơm nước xong, cô cùng mẹ đi công viên tản bộ, hóng mát một chút, còn chơi thể dục dụng cụ.

Nhưng chưa từng nghĩ, Thẩm Ý Linh thân thể luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên không có điềm báo trước mà té xỉu, Kiều Tuyết Nghiên bị sợ đến trợn tròn mắt, hơi không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, sau một phút cô mới ngồi xổm xuống lay thân thể mẹ, “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ tỉnh đi! Đừng dọa con!”

Nhưng cho dù cô lay động thế nào, Thẩm Ý Linh cũng nằm yên không động dậy, may mắn lúc đó bên cạnh có người đi đường tốt tâm, giúp cô đỡ Thẩm Ý Linh té xỉu dậy, để cho cô gọi điện thoại cấp cứu 120, không chậm trễ thời gian trị liệu tốt nhất.

Dọc theo đường đi, cô

379. Chương 380: Một Phen Hú Vía

Chương 380: Một phen hú vía

Editor: Puck

Sau khi trầm mặc ngăn ngủi trong xe, Lương Chân Chân chậm rãi mở miệng, “A Tư, nếu không chúng ta đi một chuyến đến bệnh viện?”

Một lúc lâu, Đằng Cận Tư vẫn không lên tiếng, từ bên cạnh nhìn sang, môi mỏng của anh mím rất chặt, lộ ra vẻ lạnh lùng kiên nghị, mắt nhìn phía trước, dường như sóng không gợn, nhưng Lương Chân Chân phát hiện anh cầm tay lái rất chặt.

“Không phải nói đi ngân hàng sao?” Anh lạnh nhạt nói sang chuyện khác.

“Ừm... Vậy thì đi ngân hàng thôi.” Lương Chân Chân biết được trong lòng anh không thể tiếp thu chuyện như vậy ngay lập tức, cần một quá trình hấp thu, nên không nói thêm nữa.

Tốc độ chuyển khoản rất nhanh, cô gửi tin nhắn cho Kiều Tuyết Nghiên, tiền đã chuyển đến thẻ của em, đi nộp viện phí, có tiến triển hoặc tình huống gì thì kịp thời điện thoại cho chị, một mình em gánh không nổi, là bạn bè, chìa tay giúp đỡ em cần phải vậy.

Sau khi Kiều Tuyết Nghiên nhận được tin nhắn trả lời lại: Chị Lương, em sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ân tình của chị trong lòng, cảm ơn chị!

Lương Chân Chân lặng lẽ thở dài trong lòng, số mạng thật biết trêu người, thời gian sau ba mươi năm, mẹ a Tư biến mất đột nhiên xông ra, còn dẫn theo con gái bên cạnh, tính toán, cũng là em gái cùng mẹ khác cha với a Tư, nhưng tính tình mẹ anh lại quá dị ích kỷ, sao cũng không chịu nhận con trai, chỉ tập trung tình thần thích con gái.

Nếu Thẩm Ý Linh có thể hơi rộng lượng hiền lành một chút, có phải kết quả sẽ khác?

Sau khi làm xong thủ tục chuyển khoản, hai người lái xe về nhà, dọc đường trầm mặc hiếm thấy, Đằng Cận Tư mím môi suy nghĩ, Lương Chân Chân rất lo lắng liếc nhìn anh mấy lần, mấy lần há mồm định nói gì, cũng không mở miệng.

Sau khi về đến nhà, Đằng Cận Tư cởi áo khoác ngoài lập tức lên lầu, Lương Chân Chân sắc mặt rầu rĩ nhìn theo bóng lưng anh, cảnh này vừa vặn bị Đằng lão phu nhân nhìn thấy, hỏi dò: “Chân Chân! Không phải nói tối nhà mẹ Diệp cháu ăn cơm rồi trở lại sao? A Tư và cháu buồn bực?”

“Không có! A Tư anh ấy bởi vì chuyện công tác... Tâm tình hơi không tốt, chúng cháu nghĩ buổi tối trở lại dieendaanleequydonn ăn cơm chung với bà nội!” Lương Chân Chân lập tức đi tới ôm cánh tay Đằng lão phu nhân, nũng nịu nói sang chuyện khác.

“Thật sao? Bà già ta cũng không dễ lừa dối như vậy đâu!” Đằng lão phu nhân cười híp mắt vạch trần lời nói dối của cháu dâu.

“Bà nội, cháu nào dám lừa bà?” Lương Chân Chân cười đến mắt cong cong.

“A Tư do bà nhìn từ nhỏ mà lớn lên, tất cả cảm xúc của nó đều không thể gạt bà, hơn nữa nó luôn phân chia chuyện công và chuyện riêng rất rõ ràng, chưa bao giờ mang cảm xúc công việc về nhà, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đằng lão phu nhân không hổ là hỏa nhãn kim tinh, muốn nói láo dưới mí mắt bà, hoàn toàn không thể.

Trên trán Lương Chân Chân đã đầy mồ hôi, khí ẩm trong phòng mở quá lớn, mặc bộ dài tay hơi không chịu nổi, cô đã đồng ý với a Tư, cho dù như thế nào cũng không được nói chuyện về Thẩm Ý Linh với bà nội, tuổi bà đã cao, không thể bị kích thích.

“Bà nội, bà thật sự có hỏa nhãn kim tinh, cháu sợ bà, thật ra thì cũng không phải chuyện lớn gì, chính là Diệp Thành Huân anh ấy trở lại, cháu nghĩ chuyện đã qua lâu như vậy, trước mặt mẹ Diệp trong năm mới, dù sao cũng phải hòa thuận đúng không? Cho nên cháu có hàn huyên với anh ta mấy câu, sau đó... a Tư

anh ấy mất hứng.” Lương Chân Chân hết cách rồi, chỉ có thể nói láo, trong lòng thầm nghĩ: a Tư, anh cũng không nên trách em, em cũng bất đắc dĩ.

Đằng lão phu nhân như tin như không nhìn cô, nghe chuyện như vậy, nhưng vì sao bà có cảm giác là lạ ở chỗ nào? Chẳng lẽ là ảo giác?

“Cháu nói là, a Tư nó ghen?”

Lương Chân Chân liên tục gật đầu không ngừng, mặt tỏ vẻ khổ sở, “Bà nội, bà cũng biết anh ta không phải die enda anleeq uuydonn anh ruột của cháu, ở trong lòng cháu, vĩnh viễn chỉ là anh kết nghĩa, mặc dù xảy ra chuyện ba năm trước, nhưng dù sao anh ta vẫn là con trai của mẹ Diệp, cũng đã nhận báo ứng, mà bây giờ cháu hạnh phúc như vậy, nên học được khoan dung và cảm ơn mới đúng.”

“Đứa bé ngoan, cháu nói đúng, là a Tư nó cố tình gây sự.” Đằng lão phu nhân là người tin Phật, vốn tâm địa thiện lương, nhanh chóng tin tưởng lời cô nói rồi.

“A Tư anh ấy chỉ lo lắng cho cháu thôi, bà nội yên tâm, chúng cháu sẽ nhanh chóng hòa thuận.” Lương Chân Chân sinh lòng áy náy, cô cũng rất bất đắc dĩ mới nói vậy. O()o

“Ừ, lúc đàn ông ghen giống như đứa bé bự, cần phụ nữ chúng ta

380. Chương 381: Buổi Tối Ngọt Ngào

381. Chương 382: Năm Mới Vui Vẻ

Chương 382: Năm mới vui vẻ

P/s: các bạn nhận xét về giọng văn dịch giả mới giúp mình nhé , thanks

Trong bệnh viện, Kiều Tuyết Nghiên trông coi mẹ của mình cả đêm, trong lòng liên tục nhớ lại lời bác sĩ đã nói: “Mẹ của cô đã bị bệnh bạch cầu cấp tính thể lim-pha, khả năng chữa khỏi cực kỳ thấp, trước tiên nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Bác sĩ, xin các ông nhất định phải chữa khỏi cho mẹ của tôi, bà ấy là người thân duy nhất của tôi trên đời này.” Cô khóc lóc cầu xin.

“Cô gái, chúng tôi rất muốn giúp cô, nhưng tỷ lệ người chữa khỏi được căn bệnh này rất thấp, lại còn phát hiện trễ như vậy, trước hết cô cứ chờ tin tức đã.” Bác sĩ cũng tỏ vẻ bất lực.

Bỗng nhiên Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy bầu trời muốn sập, trước đó một ngày rõ ràng còn rất tốt, bầu trời quang đàng, mà bây giờ, khắp nơi là mây đen u ám dày đặc khiến cô không nhìn thấy rõ ràng con đường phía trước.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy?

Sáng sớm, Thẩm Ý Linh từ từ tỉnh lại, nhận thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhất thời hơi bàng hoàng, bà nhớ mang máng buổi chiều ngày hôm qua bà đi dạo mát với con gái của mình ở công viên, đi mãi đi mãi, bà liền cảm thấy hoa mắt đầu choáng váng, sau đó, cái gì cũng không biết .

Nhìn cách bài trí trong phòng, có vẻ như đây là bệnh viện?

Con bé Tiểu Nghiên ở đâu rồi? Quay về nhà nghỉ ngơi rồi ư? Bà thầm nghĩ trong lòng.

Thật ra, đúng lúc Kiều Tuyết Nghiên vào toilet rửa mặt, lúc cô trở về phòng bệnh thì phát hiện mẹ đã tỉnh dậy, không cần nói cô cao hứng biết bao nhiêu trong lòng. .

“Mẹ, bây giờ mẹ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?” Cô ân cần hỏi han.

Nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng và mệt mỏi của con gái, trong lòng Thẩm Ý Linh xuất hiện cảm giác không tốt: “Tiểu Nghiên, con nói thật với mẹ, vì sao mẹ lại ở trong bệnh viện?”

“Mẹ, mẹ có đói bụng không, con đi mua cho mẹ chút cháo được không?” Kiều Tuyết Nghiên ngoảnh mặt nhìn về phía khác.

“Tiểu Nghiên, có phải mẹ bị bệnh gì hay không?” Nét mặt Thẩm Ý Linh ngưng trọng, bà không phải kẻ ngốc, cũng có chút hiểu rõ về tình trạng cơ thể của mình.

Kiều Tuyết Nghiên bối rối cúi đầu, chắc chắn cô không giấu giếm được, nhưng thật không muốn để mẹ biết sớm như vậy, ngộ nhỡ bà không chịu nổi đả kích thì biết phải làm sao?

“Mẹ, trước tiên mẹ cứ nằm xuống, con đi mua chút cháo về cho mẹ.” Nói xong, cô liền mở cửa đi ra ngoài.

Cho đến khi ra khỏi bệnh viện, khoe mắt của cô mới có thể rút nước mắt, vội vã dùng mu bàn tay lau khô, không thể khóc, bây giờ cô là chỗ dựa duy nhất của mẹ, cô phải kiên cường!

Sau khi mua xong bữa sáng, cô bất ngờ nhận được cuộc gọi của Nam Cung Thần.

[Bạn học tiểu Kiều, năm mới vui vẻ! Cảm thấy thế nào khi trải qua cái tết âm lịch đầu tiên ở Trung Quốc hả? Chắc là tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô nhỉ? Chắc là. Bây giờ còn đang nằm ở trong chăn chưa thức dậy hả?] Giọng nói của anh chứa đựng ý tứ trêu chọc.

Kiều Tuyết Nghiên hít mũi, cô có cảm giác mình bị kích động muốn đập điện thoại, lúc nào người này cũng cà lơ phớt phơ, không chịu nói chuyện đứng đắn, cũng không biết là vì điều gì, cô cảm thấy thật ám áp, có lẽ nguyên nhân là vì không có bạn bè bên cạnh, vào buổi sáng khó có được người gọi điện thoại cho cô và nói: “Chúc mừng năm mới” . .

Nhưng mà tết âm lịch này không tốt chút nào, vốn đã hết sức buồn chán rồi, tiếp đó đột nhiên mẹ té xỉu, đưa vào bệnh viện thì phát hiện bị bệnh bạch cầu, toàn bộ quá trình là một bi kịch, chẳng có chút vui vẻ nào đáng nói?

“Em hoàn toàn không có như thế.” Tuy rằng cô đã cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, nhưng mà giọng nói vẫn nghẹn ngào làm để lộ tâm tình của cô.

[Chờ một chút! Mới sáng sớm đầu năm mới, ai bắt nạt em? Nói anh biết, anh giúp em trút giận!]

“Không có gì, có thể là không có quen thôi.” Kiều Tuyết Nghiên không muốn nói quá nhiều với anh ta, tùy tiện nói chuyện lấy lệ, mặc dù anh ta là anh trai của Dao Dao, dù mình có gặp qua vài lần, nhưng tóm lại cũng không hiểu rõ lắm, đối với một người không quen, có gì tốt mà nói chuyện trong nhà ra đây?

[Không có quen ư?] Nam Cung Thần không tin lời cô nói, giọng điệu thật không tin tưởng lắm.

“Anh có chuyện gì à?” Kiều Tuyết Nghiên không muốn làm phiền anh nhiều, nhưng đặt máy điện thoại xuống như vậy là không lễ phép, cô chỉ có thể dùng giọng điệu thật cứng rắn để hỏi.

[Bạn học tiểu Kiều, thái độ của em thật không tốt nha! Em cũng không chúc anh ‘năm mới vui vẻ’ nữa, giọng điệu của cô bé thật ngang bướng nha.] Nam Cung Thần hơi cười nhạo.

Kiều Tuyết Nghiên cũng bị anh ta làm cho bực bội, rất muốn mắng anh ta một trận, nhưng quả thực bản thân không có tâm tình, mẹ bị bệnh khiến cô không có hăng say với bất cứ chuyện gì.

“Năm mới vui vẻ.” Cô nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, hít mũi, mang bữa sáng đi vào bệnh viện, cô không để cho mẹ nhìn thấy mình như vậy.

Bị cúp điện thoại Nam Cung Thần rất là buồn bực, ngày thường Kiều Tuyết Nghiên cũng không phải loại người không biết vui đùa à? Hôm nay làm sao có cảm giác rất lạ ?

Lập tức gọi điện thoại cho em gái, cuối cùng cô ấy cũng không biết rõ ràng mọi chuyện.

[Anh, em biết địa chỉ nhà của Tuyết Nghiên nè! Có muốn em nói cho anh biết hay không?] Nam Cung Dao cười giảo hoạt.

“Làm bạn bè của cô ấy, chắc là em nên quan tâm lo lắng cho cuộc sống của cô ấy nha!”

[Ôi! Thật không biết là ai muốn quan tâm người ta hơn đó, còn muốn ra vẻ với em, để em cho anh địa chỉ ngay lập tức nè, anh có muốn không à! Dù sao tối hôm qua em cũng nhận lời đi dạo phố cùng với chị họ rồi, anh tự mà xử lý!

Nam Cung Dao đặt máy điện thoại xuống rồi lập tức gửi địa chỉ của Kiều Tuyết Nghiên qua, kèm theo một câu: anh trai ngu ngốc, bây giờ mà không rat ay thí còn đợi tới khi nào hả? Có hoa kham chiết thẳng phải chiết, đừng đãi Vô Hoa không chiết chi.

Nam Cung Thần bật cười lớn, con nhóc hư này! Còn muốn khoe khoang thơ cổ với anh!

Đường Quế Lâm số 33 phía nam Tiểu Lâm khu f căn 301, anh nhìn địa chỉ trên điện thoại di động, tập trung suy nghĩ, rồi quay đầu xe lại.

Khi đi qua siêu thị, anh đặc biệt vào mua chút quà, nghĩ tới đầu năm đến nhà người khác, cũng không thể hai tay trống trơn, kết quả sau khi ấn chuông cửa vẫn không có người mở cửa, còn tưởng là em gái cố tình trêu chọc anh, anh gọi tin nhắn, em chắc chắn đây là địa chỉ chính xác hả?

Không tới một lúc thì có tin nhắn trả lời, đúng vậy! Khẳng định không thể nghi ngờ!

Anh cảm thấy mình thật muốn hỏi ông trời, chẳng lẽ kiều tuyết Nghiên ra ngoài chúc tết rồi sao? Nhưng Dao Dao nói các cô ấy không có người thân nào ở thành phố C à?

Nhìn thoáng qua hộp quà tặng trong tay, trước đó làm anh căng thẳng cả buổi, hóa ra mọi cố gắng đều uổng công ư?

“Này cậu, cậu đến tìm Tuyết Nghiên hả?” Ngay lúc anh chuẩn bị xuống lầu, người hàng xóm kế bên nhà trở về, tốt bụng tới gần.

“Ôi, chúc dì năm mới tốt lành, cháu là bạn Kiều Tuyết Nghiên, cho cháu hỏi cô ấy đã đi ra ngoài rồi ư?” Nam Cung Thần có dáng vẻ của người rất khiêm tốn.

Bà dì đó cười mập mờ: “Tuổi trẻ mà! Tôi biết, Tuyết Nghiên là một cô gái tốt”

Ra đến cổng chính của khu đó, Nam Cung Thần rất buồn bực, không biết được hành tung của cô gái nhỏ Kiều Tuyết Nghiên, lại còn bị bà dì ở bên cạnh lôi kéo tán gẫu lâu như vậy, ai.

Ngồi trên xe, anh nghĩ tới việc bà dì đó nói thấy hai mẹ con Kiều Tuyết Nghiên ra ngoài từ trưa ngày hôm qua, đoán là đi tới nhà người thân rồi.

Lại nhớ tới giọng nói nghẹn ngào của Kiều Tuyết Nghiên, anh nghi ngờ có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, vội vàng bấm gọi số điện thoại của em gái, kể lại tỉ mỉ sự việc với cô ấy, cũng muốn cô tranh thủ thời gian gọi điện thoại hỏi rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Nam Cung Dao nghe xong cũng hiểu được sự tình có hơi hợp lý, mặc dù anh trai thích nói đùa, nhưng giọng điệu rất nghiêm túc, hoàn toàn không phải lừa mình.

Lúc đó Kiều Tuyết Nghiên đang ngồi trong phòng bệnh, hai mẹ con nhìn nhau mà khóc, vừa rồi lúc ăn sáng, Thẩm Ý Linh vẫn cứ bức bách con gái nói ra tình hình thực tế, nếu không sẽ nhịn ăn, Kiều Tuyết Nghiên không thể nào hơn được bà, chỉ có thể kể lại những gì mà bác sĩ đã nói.

Thẩm Ý Linh luôn là một người kiên cường, nhưng toàn bộ sức lực của bà giống như bị tát cạn, yếu đuối ở trên giường, không nói rất lâu.

“Mẹ, mẹ đừng như thế, mẹ đừng khiến con sợ được không?” Kiều Tuyết Nghiên ôm lấy mẹ mà khóc.

“Tiểu Nghiên, chúng ta xuất viện đi, mẹ không muốn ở trong bệnh viện.” Đột nhiên Thẩm Ý Linh ngẩng đầu lên.

“Không được, các chuyên gia đang nghiên cứu phương pháp trị liệu, nói không chừng lập tức có thể sẽ kết quả.”

“Đứa nhỏ ngốc, con đừng cho rằng họ là chuyên gia, bệnh bạch cầu không thể nào chữa trị hết được, chúng ta cần gì lãng phí tiền chứ!”

“Mẹ! Chuyện tiền bạc mẹ không cần lo lắng, an tâm dưỡng bệnh là được rồi.” Kiều Tuyết Nghiên cắn môi kiên cường nói.

“Không cần nói nữa, nhất định mẹ không cho phép con lấy tiền ba con để lại cho con đi học mà trả tiền chi phí điều trị đâu, giống như dùng cái rổ múc nước, không cần thiết!” Thái độ Thẩm Ý Linh rất kiên quyết.

“Con đã xoay sở được tiền rồi.”

“Con lấy đâu ra tiền hả? Hơn mười vạn không phải là một phần nhỏ!” Đột nhiên giọng nói Thẩm Ý Linh sắc bén.

Kiều Tuyết Nghiên quay lại nhìn bà mỉm cười: “Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều, là con mượn bạn bè.”

“Tiểu Nghiên con nói thật cho mẹ, cuối cùng bạn bè nào cho con mượn nhiều tiền như vậy? Nếp sống của xã hội bây giờ không được tốt, mẹ không muốn con học theo cái xấu.”

“Mẹ! Mẹ liền không tin con gái như vậy sao? Là chị Lương cho con mượn, tính cách của cô ấy rất tốt.” Lúc đầu Kiều Tuyết Nghiên cũng không muốn nói ra, bởi vì cô cảm thấy mẹ có thành kiến với Lương Chân Chân, nếu biết là tiền của cô ấy thì sẽ thấy khó chịu trong lòng, nhưng chuyện cho tới bây giờ cô không nói cũng không được.

Thẩm Ý Linh ngậy ngậy cả người, hồi lâu cũng không lên tiếng, lập tức chậm rãi nói: “Tiểu Nghiên, là mẹ nhất thời nóng ruột hiểu lầm con, mẹ chỉ là quá lo lắng, thật xin lỗi.”

Dừng một chút lại nói: “Lương Chân Chân cho mượn tiền, chúng ta không cần!” Khẩu khí vô cùng kiên định.

382. Chương 383: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Chương 383: Sấm sét giữa trời quang

Editor: Puck

“Tại sao?” Kiều Tuyết Nghiên rất kinh ngạc hỏi, không hiểu tại sao mẹ lại ghét chị Lương như thế.

“Không vì cái gì.” Giọng Thẩm Ý Linh lạnh lùng, hình như không muốn nhiều lời.

Kiều Tuyết Nghiên run run chân mày, trong lòng có quá nhiều nghi vấn, có thể nhìn ra vẻ mặt của mẹ, cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng giọng nói rất khẳng định, “Mẹ, con không biết tại sao mẹ lại có thành kiến lớn như vậy với chị Lương, tiền chị ấy đã cho con mượn rồi, trước mắt con cũng không trả nổi, nghe lời con yên tâm chữa bệnh được không?”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Ý Linh nghe con gái dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói với mình, trong lòng khó tránh khỏi hơi giật mình, “Tiểu Nghiên, bệnh mẹ không chữa khỏi, con trả tiền lại cho bọn họ, mẹ không hy vọng vì bị bệnh không chữa được mà để cho con mang trên lưng một khoản nợ.”

“Mẹ, chuyện con đã quyết định chắc chắn không sửa, ở trên đời này, con chỉ có mình mẹ là người thân.” Kiều Tuyết Nghiên rất quyết giữ ý mình.

“Tiểu Nghiên! Mẹ không muốn cho con gánh gặng.”

Đúng lúc này, điện thoại của Kiều Tuyết Nghiên vang lên, sau khi nhìn thấy tên người gọi cô lập tức đi ra ngoài nhận điện thoại, vừa đúng lúc cắt đứt đề tài vừa rồi.

Tuyết Nghiên, ở nhà làm gì vậy? Hôm nay tâm tình tớ không được tốt, cậu theo tớ ra ngoài đi dạo được không? Nam Cung Dao tùy tiện viện lý do.

“Dao Dao, bây giờ tớ không tiện.” Kiều Tuyết Nghiên hơi khó xử.

Cậu sợ dì nói cậu sao? Không có chuyện gì, tớ tự mình đến nhà cậu tìm cậu, dì là người thâm minh đại nghĩa *, nhất định sẽ Ok! Nam Cung Dao bịa đặt có da có thịt.

(*) thâm minh đại nghĩa: hiểu biết đúng sai rõ ràng.

“Không phải vậy, bây giờ tớ không ở nhà.” Kiều Tuyết Nghiên dieendaanleequaydonn hơi bất đắc dĩ, cô vốn không muốn bạn học biết, nhưng quan hệ của Dao Dao và cô không tầm thường, haizzz...

Không ở nhà? Không phải cậu nói ở thành phố C không có bà con thân thích sao? Nam Cung Dao hoài nghi mở miệng, cô cũng phát hiện bạn tốt không thích hợp, nói chuyện hơi ấp a ấp úng.

“Không đi thăm bà con, tớ...” Kiều Tuyết Nghiên biểu đạt hơi kém cỏi.

Nam Cung Dao bị lời ấp a ấp úng của cô bạn đến sốt ruột, Rốt cuộc là thế nào? Chúng ta là bạn bè, giữa bạn bè nên hỗ trợ lẫn nhau.

Kiều Tuyết Nghiên cắn cắn môi, lấy quan hệ của cô và Dao Dao, sớm muộn gì cũng biết rõ, còn không bằng bây giờ nói cho cô ấy biết.

“Mẹ tớ đổ bệnh, chúng tớ ở bệnh viện.”

Cái gì? Dì đổ bệnh? Đang ở bệnh viện nào, tớ đến thăm hai người. Nam Cung Dao hoảng hốt trong lòng, xem ra giác quan thứ sáu về điểm này của anh trai rất linh, biết trước rồi.

“Không cần, mẹ tớ thích yên tĩnh, đợi hai ngày nữa đi.” Kiều Tuyết Nghiên có lo nghĩ của mình, cô vẫn chưa hoàn toàn thuyết phục được mẹ, suy nghĩ rồi một nùi, Dao Dao là người thẳng tính, lỡ nói cái gì thì loạn càng thêm loạn.

Nam Cung Dao nóng nảy, không nói sao mình đi đây? Về phần anh trai cô bỏ qua không nói, làm bạn bè, cô cũng nên đi thăm mẹ của bạn tốt đổ bệnh nằm viện.

Tuyết Nghiên, lời này của cậu cũng quá làm tổn thương lòng tự ái của tớ! Chẳng lẽ tớ là người gay gắt, quyết liệt sao? Cô cố ý sử dụng đòn sát thủ.

Quả nhiên, Kiều Tuyết Nghiên mềm lòng, “Dao Dao, tớ không có ý đó! Mẹ tớ bị... Bệnh bạch cầu, đang nằm viện quan sát, cảm xúc của mẹ hơi không ổn định lắm, tớ lo lắng...”

... Những bác sỹ kia sẽ không chẩn đoán sai chứ? Nam Cung Dao tự lẩm bẩm, giống như rất khó tin.

“Nếu có thể, tớ cũng hy vọng là chẩn đoán sai.” Kiều Tuyết Nghiên thở dài, trong lòng bi thương vô hạn.

Tuyết Nghiên, tớ cũng không biết an ủi cậu nhiều, nhưng chỉ cần cậu có bất kỳ khó khăn gì, tớ đều sẽ nghĩa bất dung từ * giúp cậu. Lời nói này đã rõ ràng rồi, nếu cậu thiếu tiền, tớ có thể nghĩ cách giúp cậu.

(*) nghĩa bất dung từ: Làm việc nghĩa không hề chối từ, không hề thoái thác.

Kiều Tuyết Nghiên ấm áp trong lòng, “Dao Dao, cảm ơn cậu.”

Nói lời khách khí gì đâu, chúng ta là chị em tốt. Giọng Nam Cung Dao tùy tiện, khí phách cao ngất.

“Ừ, ngày khác tán gẫu tiếp, tớ đi có chút việc trước.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Nam Cung Dao vỗ mạnh đùi, trời ạ! Cô quên hỏi nằm ở bệnh viện nào! Khi anh trai gọi tới thì cô phải nói như thế nào? Không tránh được lại bị dạy dỗ.

Kiều Tuyết Nghiên vừa định chuẩn bị vào phòng bệnh, khoe mắt liếc thấy y tá nhỏ đi tới, “Kiều tiểu thư, bác sỹ Trần của chúng tôi mời cô đến phòng làm việc một chuyện.”

Cô dừng lại, trong lòng đoán được bác sỹ Trần muốn thảo luận bệnh tình của mẹ với riêng cô, vì thế khẽ gật đầu, đi theo phía sau cô y tá.

“Kiều tiểu thư, có một tin tức tốt muốn nói cho cô, sau khi chúng tôi nghiên cứu chẩn bệnh, bệnh của mẹ cô có hy vọng rồi, chỉ cần tìm được tủy xương thích hợp, tiến hành phẫu

383. Chương 384: Sự Thật Là Gì?

Chương 384: Sự thật là gì?

Trong lòng Thẩm Ý Linh xuất hiện một cảm giác không biết rõ là gì, vì sao người cho con gái bà vay tiền lại là bọn họ? Rốt cuộc thì trong lòng họ nghĩ gì đây! Biết rõ mình bị bệnh phải nhập viện, lại không có tới thăm mình, còn giả vờ cho vay tiền, đến cuối cùng muốn làm gì?

Bà càng nghĩ càng thấy cảm hận, dường như lửa giận đang bùng cháy hừng hực trong lòng, nhưng mà ngay sau đó bà liền bị nỗi sợ hãi ùn ùn kéo đến cuốn sạch tất cả.

Ngộ nhỡ đứa con gái ngọc của bà muốn quyên tủy, vậy tình cảm mẹ con mà bà đau khổ cực nhọc tạo ra hơn hai mươi năm qua sẽ tan vỡ, đây là điều mà bà tuyệt đối không cho phép .

“Uhm, mẹ tin tưởng con, nhưng con phải đồng ý với mẹ, phải quý trọng thân thể của mình, và lại nhóm máu của con giống ba, đối với tủy của mẹ không phù hợp, kiên nhẫn chờ đợi là được rồi.” Dáng vẻ Thẩm Ý Linh giả vờ như tùy ý, thật ra vô cùng khẩn trương trong lòng, sợ là con gái sẽ phát hiện có chỗ không hợp lý.

Nếu là bình thường, chắc chắn Kiều Tuyết Nghiên sẽ không cảm thấy có điều gì khác thường, chỉ có cảm giác ấm áp và hạnh phúc, mẹ mãi mãi là người yêu thương cô nhất; nhưng giờ phút này, sau khi biết được sự thật, rõ ràng mẹ không muốn cho cô kiểm tra nhóm máu, không muốn cô biết được sự thật này.

Nếu đã vậy, cô cũng không tiện vạch trần, lập tức gật gật đầu: “Vâng, con biết.”

Không biết vì sao, từ khi biết Thẩm Ý Linh không phải là mẹ ruột của mình, tất cả những gì bà làm với mình cô đều cảm thấy không được tự nhiên, một mặt tự nói với mình phải bình tĩnh tiếp nhận sự thật, nhưng cũng không thể thích ứng.

Sau khi trải qua cuộc sống hạnh phúc có đầy đủ cha mẹ hai mươi hai năm, đột nhiên nói cho cô: cô không phải con ruột của ba mẹ, cô chỉ là một đứa con nuôi, thật là một đả kích không hề nhỏ.

Cô không có lập tức sụp đổ tiến lên hỏi rõ sự thật không có nghĩa là cô không rối loạn trong lòng, cô không thể kiểm soát được bản thân.

“Mẹ, con phải về nhà lấy một ít đồ dùng sinh hoạt, mẹ hãy nằm nghỉ ngơi.” Kiều Tuyết Nghiên sợ rằng không thể kiềm chế cảm xúc của mình, liền viện cớ ra khỏi phòng bệnh, trước tiên cô sẽ tìm bác sĩ Trần thầy và cô y tá, xin họ đừng nói cho Thẩm Ý Linh biết được việc ngày hôm qua cô cố tình muốn quyên tủy nhưng không thích hợp, nói rằng sức khỏe của mình vốn yếu ớt ngay từ nhỏ, sợ là sau khi mẹ biết được sẽ lo lắng, cố ý dùng giọng điệu đáng thương, bác sĩ Trần và cô y tá không thể không tin, cũng đồng ý giúp cô giữ bí mật.

Sau đó, cô liền rời khỏi bệnh viện, một mình đi không có mục đích trên đường, xe cô chạy, người đi đường qua lại, tất cả đều mơ hồ trong mắt cô, cho dù cố gắng mở to ánh mắt, cũng không thấy rõ ràng.

Cô ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, Kiều Tuyết Nghiên ơi Kiều Tuyết Nghiên! Cô sống hai mươi hai năm mới phát hiện mình không phải là con ruột của ba mẹ, thật quá thất bại mà!

Tại sao có thể như vậy chứ?

Cô lại lần nữa hỏi mình, nhưng từ đầu đến cuối đều không biết được câu trả lời.

Qua khoảng vài ngã tư đường, cô cảm thấy con đường phía trước mịt mù, không có ai, không có một phương hướng nào chính xác.

*****.

Bên trong một quán cà phê ven đường, Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny ngồi đối diện nhau, trò chuyện rất vui vẻ, còn về phần vắng mặt của Cát Xuyên, thì đang ở quê nhà tại đảo Sơn Đông, nói là qua tiết nguyên tiêu mới trở về.

Dù sao thì mới vừa kết hôn mà! Cha mẹ đều không nỡ để con gái bảo bối (cô dâu mới) rời đi quá sớm, vả lại cô đang có thai, mẹ Cát phải làm công tác tư tưởng cho con gái, nào là phụ nữ có thai phải được chăm sóc tốt, chú ý cách ăn mặc, phải theo đúng chế độ dinh dưỡng.

Nói tóm lại, chẳng qua là muốn cô phải nuôi dưỡng thai thật tốt ở nhà, sau khi Cát Xuyên nghe mẹ lải nhải xong, liền trực tiếp nói một câu: “Mẹ thân yêu, hay là mẹ đến thành phố C với con nha, như vậy thì ven toàn đôi bên!”

Mẹ Cát hoàn toàn bị con gái đánh bại, một mặt thì tỏ vẻ bình tĩnh không nói một câu nào, ngược lại thật biết suy nghĩ mà! Nhưng trong nhà còn hai ông bà đã bảy mươi tuổi, làm sao mà bà có thể đi chứ?

Sau khi bàn bạc với nhau, cô và ông xã quyết định ở lại nhà qua tết nguyên tiêu thì trở lại thành phố C để đi làm, mặc dù cô đã mang thai được năm tháng nhưng mà bụng còn rất nhỏ, cơ thể vẫn còn nhanh nhẹn như trước, điều này khiến cho những bậc bề trên cũng phải run sợ trong lòng, lo lắng cho việc cô phải đi thành phố C, may mắn thời điểm mấu chốt có ông xã ra mặt ủng hộ, cũng hứa hẹn nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bà xã và đứa nhỏ, mong cha mẹ hai bên hãy yên tâm.

May mắn anh là người bình tĩnh thận trọng, cho nên hai bên cha mẹ mới đồng ý.

Vì vậy mà vào ngày gặp mặt của ba người lại thiếu một người, nhưng việc gọi điện tâm sự chuyện khuê phòng là không thể nào thiếu, nếu không thì làm sao mà Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny có thể biết được rõ ràng mọi chuyện của cô được, đương nhiên là do cô nói!

“Giai Ny, hai ngày nữa người đó sẽ về đây đúng không?” Trước mặt Lương Chân Chân là cốc nước lọc, bởi vì có thai nên cô không thể uống cà phê.

Tiết Giai Ny thiếu chút nữa bị lời nói của cô làm sặc, khả năng nói sang chuyện khác của Chân Chân thật quá mạnh mẽ, một giây trước hai người còn đang nói về chuyện nhà họ Cát, mà bây giờ liền lôi cô vào. Người hiểu bạn nhất là mình.

“Thì vẫn như vậy, mình.” Tiết Giai Ny còn chưa nói xong, đột nhiên thoáng thấy Kiều Tuyết Nghiên ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng đi trên đường lớn, xem ra cả người giống như bị kích thích rất lớn, bước chân thật rối loạn.

Lương Chân Chân rõ ràng không nhìn thấy người ngoài cửa sổ, đang tập trung tinh thần nghe bạn tốt nói chuyện lại thấy cô ngừng nói, không tránh khỏi có chút tò mò liền nhìn theo ánh mắt của cô.

“Ồ? Đó không phải là Kiều Tuyết Nghiên sao? Làm sao mà cô ấy lại có vẻ như hồn bay phách lạc đi trên đường lớn như thế?” Tiết Giai Ny ngạc nhiên nói.

Lời này khiến cho Lương Chân Chân liền nghĩ đến việc có phải Thẩm Ý Linh xảy ra chuyện gì hay không, nếu không thì tại sao Kiều Tuyết Nghiên lại có thể mất bình tĩnh như vậy, giống như một con rối không có sức sống?

Trong lòng ngực không ngừng đập “thình thịch”, chẳng lẽ Thẩm Ý Linh phẫu thuật thất bại?

Lập tức bước ra khỏi cửa, dù sao cũng phải hỏi rõ ràng mới được.

“Nè! Chân Chân, bạn đi đâu vậy? Chậm một chút thôi!” Nhìn dáng vẻ bạn tốt gấp gáp dùng dằng, trên trán của Tiết Giai Ny toát ra mồ hôi lạnh, rốt cuộc cô có nhớ rằng mình đang mang thai hay không vậy?

Lương Chân Chân nghe lời bước đi chậm lại, may mà Kiều Tuyết Nghiên đi rất chậm, cô nhanh chóng đuổi theo kịp: “Tuyết Nghiên, đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Trong đầu Kiều Tuyết Nghiên mơ mơ màng màng, chỉ biết đi theo dòng người, bỗng nhiên cảm thấy có người kéo cô lại, cô phản xạ theo bản năng đưa mắt nhìn, nghe thấy giọng nói lo lắng thì tất cả nỗi buồn trong lòng liền tuôn ra hết.

“Chị Lương, trong lòng em rất khó chịu.” Cô chỉ có thể trả lời lại như vậy, vẻ mặt bối rối của cô khiến Lương Chân Chân càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng.

Tiết Giai Ny thấy cô đang do dự ở ven đường, đành khuyên nhủ: “ Vào ngồi bên trong một lát, đứng ở chỗ này dễ làm người ta chú ý.”

“Em vẫn cho rằng mình có một gia đình hạnh phúc, có ba mẹ yêu thương, xem em như vật báu, mặc dù ba mất, nhưng em và mẹ vẫn rất hạnh phúc, giống như là bạn bè tốt không che giấu điều gì, em yêu mẹ, mẹ cũng yêu thương em, liền sống hai mươi hai năm không buồn không lo, đột nhiên phát hiện, em không phải con ruột của ba mẹ”

Nói tới câu cuối, giọng nói Kiều Tuyết Nghiên hơi nghẹn ngào, dường như cô cần nói hết ra thì phải, giấu ở trong lòng sẽ làm cô thêm quẫn quýt thôi, khi cô cảm thấy mơ màng nhất thì gặp được Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny, vì vậy mà cô đã nói ra hết.

Cái gì. Tuyết Nghiên không phải con gái ruột của Thẩm Ý Linh? Lương Chân Chân hoàn Toàn chấn động, cô còn tưởng rằng Thẩm Ý Linh phẫu thuật thất bại đã qua đời, lại không nghĩ rằng mình đã đoán sai.

Kết quả, lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Có phải em đã nghĩ sai rồi hay không?” Tiết Giai Ny nhíu mày hỏi.

“Không thể nào, nhóm máu của ba em là O, mẹ em là A, mà nhóm máu của em lại là Rh âm tính, làm sao có thể nghĩ sai được?” Kiều Tuyết Nghiên đau khổ lắc đầu.

Làn này đến lượt Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny giật mình, quả thật. Không thể nào.

“Em đã hỏi mẹ. Mẹ em đã chứng thực sao?” Lương Chân Chân hỏi.

Kiều Tuyết Nghiên lắc đầu: “Không có, bà ấy vẫn không biết, em nghĩ là sẽ đợi cho đến khi bà ấy phẫu thuật xong sẽ hỏi, như vậy đối với sức khỏe của bà sẽ tốt hơn.”

Lương Chân Chân thầm nghĩ trong lòng: thật đúng là một cô gái am hiểu lòng người!

“Tuyết Nghiên, thay đổi góc độ mà nói, mặc dù em không phải con gái ruột của họ, nhưng bọn họ lại yêu thương em như con gái ruột của mình, về điểm này là không hề giả, chẳng lẽ em thật sự nhẫn tâm bỏ bà ấy để trở về với cha mẹ ruột của mình ư?”

“Em biết ba mẹ đối với em như thế nào, hoàn toàn yêu thương em, em cũng sẽ không rời bỏ mẹ chỉ là em muốn biết cuối cùng cha mẹ của mình là ai? Năm đó vì sao lại muốn bỏ rơi em?” Kiều Tuyết Nghiên cắn môi trả lời.

“Kỳ thật, chị cũng được mẹ nuôi nuôi lớn, bà yêu thương chị so với mẹ ruột cũng không hề thiếu, vì vậy chị cảm thấy mình rất hạnh phúc, có được hai người mẹ yêu thương.” Khóe mắt Lương Chân Chân tràn đầy ẩm áp dịu dàng.

Kiều Tuyết Nghiên có chút không dám tin nhìn về phía cô, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì: “Chị Lương, lẽ nào chị mới là con gái ruột của mẹ em?”

“Phụt!” Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny cùng lúc phun ra, đứa nhỏ này thật biết pha trò mà!

384. Chương 385: Tổ Rõ Thái Độ

Chương 385: Tổ rõ thái độ

Lương Chân Chân rất muốn trả lời cô ấy một người mẹ như Thẩm Ý Linh, cho không cô thì cô cũng không muốn! Người mẹ như bà thật là chỉ có một mà thôi.

“Trước khi chị được năm tuổi thì sống cùng với mẹ ruột, sau năm tuổi thì được nhận nuôi bởi người mẹ hiện tại.”

“A? Vậy mẹ ruột của chị đâu rồi? Làm sao mà bà ấy lại chịu. . . .” Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc nói ra, nói được một nửa mới ý thức được mình không nên hỏi nhiều như vậy, điều này giống như dò la chuyện của người khác, thật không tốt.

“Bà ấy sinh bệnh qua đời.” Giọng nói Lương Chân Chân bình thản, không buồn không vui, trải qua nhiều năm như vậy, từ lâu cô đã thoát khỏi nỗi đau khổ khi mất mẹ rồi, chỉ là câu nói của Kiều Tuyết Nghiên “làm sao mà chịu” khiến cô nghĩ tới cách mà Thẩm Ý Linh vứt bỏ đứa con trai ba tuổi.

Làm sao mà lại chịu?

Những lời này phải hỏi lại Thẩm Ý Linh mới đúng!

Kiều Tuyết Nghiên lại giật mình lần nữa miệng mở rộng, trong lòng vô cùng chán nản, thật sự là cô ấy đã chọc vào nỗi đau trong lòng của chị Lương mà: “Thật xin lỗi, em không cố ý, em không biết. . . .” Cô ấy xin lỗi tự trách bản thân mình.

“Không có việc gì, đều đã qua mười mấy năm, chị đã nghĩ thông suốt từ rất lâu rồi.” Lương Chân Chân mỉm cười với cô.

“Chị Lương, có chuyện này em nghĩ mãi mà không hiểu, sợ dĩ đoán bà là mẹ của chị cũng liên quan tới việc này.” Kiều Tuyết Nghiên phiền não nói.

Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc nảy sinh nghi vấn ở trong lòng, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Em cảm thấy giống như mẹ có thành kiến với chị Lương, bà không hy vọng. . . . Em quá thân thiết với chị, khuyên nhủ em rất nhiều lần.” Lẽ ra Kiều Tuyết Nghiên cũng không muốn nói ra, nhưng với tình hình hiện tại, cô thật muốn biết câu trả lời ngay.

“Bà ấy không nói nguyên nhân ư?” Lương Chân Chân cười nhạt trong lòng: Thẩm Ý Linh ơi Thẩm Ý Linh! Thật là bà hết sức dễ tâm mà, e rằng đã chửi bới sau lưng tôi rất nhiều lần rồi! Bà có bản lĩnh thì hãy nói sự thật với Tuyết Nghiên kia! Thật sự là vừa đáng thương lại vừa đáng giận!

Tiết Giai Ny nhẹ nhàng cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, che giấu sự giễu cợt ở tận đáy lòng mình, thảo nào Tuyết Nghiên lại hiểu sai, thì ra là có chuyện như vậy, Thẩm Ý Linh thật là một người mẹ khác biệt!

“Không có nguyên nhân gì cụ thể, thật ra là vì lòng người phức tạp, nhất là những người có tiền, thông thường đều coi thường người khác. . . . Mà mẹ con em lại nghèo như vậy.” Kiều Tuyết Nghiên khẽ nói.

“Ha ha! Đây là chuyện cười hay nhất mà chị từng nghe đó!” Khóe miệng Lương Chân Chân cười tới nỗi co rúm lại.

“Tuyết Nghiên, từ nhỏ hai mẹ con Chân Chân sống nương tựa vào nhau, di chuyển khắp nơi, bị người ta chế giễu, bắt nạt, chưa từng trải qua một ngày nào thoải mái, sau khi được mẹ nuôi nhận nuôi, về mặt cuộc sống mới tốt hơn một chút, nhưng mà vẫn bản hàn như trước.” Tiết Giai Ny có lòng tốt giải thích rõ.

Kiều Tuyết Nghiên vẫn cho rằng hai người đều có xuất thân hơn hẳn người khác, lại không biết được từ nhỏ chị Lương đã lớn lên trong một gia đình mồ côi cha, khó tránh khỏi việc tự trách mình: “Chị Lương, thật có lỗi, có thể là mẹ không biết được tình hình, cho nên mới có suy nghĩ sai lầm như vậy.”

Trong lòng Lương Chân Chân trào phúng nói: làm sao mà Thẩm Ý Linh lại không biết được tình hình chứ! Rõ ràng là muốn cố hết sức ngăn cản cô ấy tiếp xúc với mình mà thôi, từ đầu đến cuối cũng không có lòng tốt mà!

“Bây giờ em dự định đi đâu hả? Em. . . . Bệnh của mẹ em ra sao rồi?” Tiết Giai Ny cố ý nói sang chuyện khác, cô lo lắng nếu tiếp tục nói nữa, Chân Chân sẽ nói hết sự thật ra, như vậy là không có lý trí.

Vả lại, hồi hận cũng muộn màng.

”Vốn là em muốn về nhà lấy một ít vật dụng sinh hoạt, nhưng mà khi ra khỏi bệnh viện, không tự chủ được mà nghĩ tới thân thể của mình, liền không có cách

nào kiểm chế được. Bác sĩ nói rằng miễn là tìm được tủy thích hợp thì có thể làm phẫu thuật cấy ghép, bệnh của mẹ liền có hi vọng chữa khỏi.”

Kiều Tuyết Nghiên trả lời khiến cho hai người ngạc nhiên, không phải nói là không thể chữa được ư?

“Khi em biết được liền chủ động hiến tủy sao ?” Lương Chân Chân hỏi lại.

“Uhm.” Kiều Tuyết Nghiên gật đầu, vẻ mặt uể oải nói không ra lời.

Sau khi tán gẫu với nhau, Kiều Tuyết Nghiên liền rời khỏi trước, cô vội vàng trở về lấy ít đồ dùng rồi quay lại bệnh viện, kéo dài quá lâu e rằng mẹ sẽ sinh nghi, sớm đã nghĩ ra biện pháp đối phó ở trong lòng.

Đợi đến khi cô ấy rời khỏi, Tiết Giai Ny khều ngón tay của bạn tốt: “Kiều Tuyết Nghiên không phải con gái ruột của Thẩm Ý Linh, nói cách khác, cô ấy cũng không phải em gái của chồng bạn, đối với hai người không thân cũng chẳng quen, việc này. Bạn muốn nói cho Đằng Cận Tư sao?”

Lương Chân Chân đưa một tay nâng má, một tay khuấy chiếc thìa trong ly, nhú mày thật chặt, tràn đầy vẻ u sầu: “Nói thật lòng, lúc đó mình vô cùng hi vọng Kiều Tuyết Nghiên sẽ nói cho mình biết rằng vì Thẩm Ý Linh không thể chữa trị mà chết, tuy rằng trong lòng A Tư sẽ không thoải mái, nhưng mà qua một trận sẽ tốt, thì mọi việc sẽ được lật sang một trang mới. Bây giờ không ngờ lại nghe được chỉ cần tìm được tủy thích hợp thì bệnh của bà ta có thể chữa khỏi, mình rất là ám ức đó!”

“Mình hiểu được tâm tình của bạn, bất cứ lúc nào bất cứ là ở đâu cuộc sống đều mang đến cho chúng ta những điều rung động, vui mừng và ngạc nhiên, tốt cũng được, xấu cũng được, dù sao cũng phải đối mặt.” Tiết Giai Ny an ủi bạn tốt.

“Uh.” Lương Chân Chân cắn nhẹ môi, không thêm nói lại.

Thời gian giống như dòng chảy, chẳng mấy chốc đã đến ngày tết, thân thích nhà họ Đằng ít ỏi, vì vậy mà tránh khỏi việc phải đi thăm người thân, Lương Chân Chân cũng rất vui vẻ tự tại, thỉnh thoảng trở về nhà một chuyến, có lúc ra ngoài ăn cơm với ba, thời gian trôi qua nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp nhận ra.

Buổi trưa, Thẩm Bác Sinh gọi điện thoại cho con gái, hỏi cô có thời gian hay không? Gọi Đằng Cận Tư cùng nhau ra ngoài ăn trưa.

Hôm nay đúng lúc Đằng Cận Tư lại có một hội nghị quan trọng, bữa trưa thì có bữa tiệc xã giao, không thể bỏ lỡ, liền nhờ cha vợ giúp đỡ chăm sóc cho bà xã đang mang thai.

Anh chăm sóc chu đáo khiến Thẩm Bác Sinh vô cùng hài lòng, trong lòng cảm thấy vui vẻ vì con gái.

Lương Chân Chân chọn địa điểm, vì đã lâu cô không có đến nhà hàng cơm Tây, có chút thêm ăn, đương nhiên Thẩm Bác Sinh vui vẻ đồng ý, làm người bảo vệ cho con gái.

Cảnh vật xung quanh tao nhã thoải mái, lại ấm áp, hai cha con dùng cơm, mọi thứ thật hoàn mỹ.

“Ba, thật là đúng lúc nha, con còn tưởng là ba dẫn theo tình nhân nhỏ của mình đến đây ăn cơm Tây đó! Quả thật là suy nghĩ nhiều mà!” Thẩm Quân Nhã thờ ơ liếc nhìn hai người, khóe miệng tràn đầy giọng mỉa mai.

“Nhã Nhi! Con lại nói bậy bạ gì nữa vậy! Chân Chân là em gái con!” Thẩm Bác Sinh nhẹ giọng trách mắng, dù sao thì ở đây cũng là nơi công cộng, ông vẫn rất băn khoăn về thể diện của mình.

“Con không có em gái!” Giọng nói của Thẩm Quân Nhã lạnh lùng.

“Đối với người như cô, ngay cả nhìn một cái thôi tôi cũng cảm thấy chán ghét rồi!” Giọng nói Lương Chân Chân càng lạnh lùng hơn, thắm vào lòng người từng chút một khiến người ta ớn lạnh, cô vốn cho là trải qua ba năm, tính tình của Thẩm Quân Nhã sẽ thay đổi, lại không nghĩ tới miệng của cô ta vẫn nói ra toàn những thứ bỏ đi! Vẫn làm người ta chán ghét như cũ!

“Lương Chân Chân, bây giờ cô rất hả hê phải không? Hại tôi thê thảm như vậy! Ba, nhất định là cô ta sai khiến người đàn ông đề tiện đó làm nhục con, ba phải lấy lại công bằng cho con, ngoài mặt thì cô ta ra vẻ

lương thiện, thật ra lòng dạ rắn rết, nhất định sẽ gặp báo ứng! Tôi nguyên rửa cô, nguyên rửa cả con của cô!” Thắm Quân Nhã ra vẻ đáng thương nhìn cha của mình, khi nói câu cuối cùng, khuôn mặt có chút dữ tợn. .

“Bang!” âm thanh giòn giã, đây là lần đầu tiên Thắm Bác Sinh muốn ra tay đánh cô ta.

Thắm Quân Nhã không thể tin ôm lấy hai má đau nhức: “Ba, ba lại có thể vì con người hèn hạ này mà đánh con ư? Con hận ba! Tôi hận các người!”

“Cút! Đừng khiến tôi phải thấy cô thêm lần nữa!” Lương Chân Chân cắn răng, cố sức kiềm chế tâm tình của mình, nếu như ba không tát Thắm Quân Nhã, cô đã không thể vượt qua nổi, miệng của cô ta không chỉ nói ra toàn những lời dơ bẩn lại còn nguyên rửa cục cưng của mình, một số việc có thể chịu đựng nhưng cũng có việc không thể!

“Cô” Thắm Quân Nhã vừa mới chuẩn bị đánh trả lại, nhưng khi chạm phải ánh mắt ác liệt của Lương Chân Chân thì biết điều ngậm miệng lại quay người rời khỏi, quân tử báo thù mười năm không muộn, cô ta sẽ không bỏ qua!

Vốn dĩ hoàn cảnh ở phòng Cơm Tây rất yên tĩnh, vừa rồi màn trình diễn khôi hài đều bị mọi người nhìn thấy, người bên ngoài không nghe rõ ràng nội dung trò chuyện, sau khi nghe nhầm đồn bậy, lại thêm dè dặt nhiều đến nỗi khó nghe lọt tai. .

Lại nói thêm nữa, e rằng khiến cho nhiều người chỉ trích, hai cha con liền đứng dậy rời khỏi.

“Chân Chân, là ba không tốt, lại khiến con bị oan ức.” Ngồi trên xe, Thắm Bác Sinh thở dài, bỗng chốc như già thêm vài tuổi, Cổ Ngữ có câu: nuôi mà không dạy là lỗi của cha.

“Thắm Quân Nhã bị. Sự việc về dân công đó không có liên quan gì với A Tư, con đã tìm cách chứng thực với anh ấy rồi.” Nét mặt Lương Chân Chân không thay đổi nói.

“Ba biết.”

Giọng nói chắc chắn của ông khiến Lương Chân Chân khó hiểu, ngạc nhiên nhìn ông: “Ba đã. Điều tra sao?”

”Uh, sau khi sự việc xảy ra, phản ứng đầu tiên của ba cũng cho là Đằng Cận Tư sai khiến, sau đó mới biết được đây là điều không ai lường trước được, ba đã giải thích với mẹ con Nhã Nhi, nhưng mà hai người cũng không tin tưởng lời nói

của ba, cho rằng ba bào chữa cho con.” Giọng nói Thắm Bác Sinh thật bất đắc dĩ, có con gái như vậy, lo nghĩ chỉ làm hao phí tinh thần và sức lực!

“Bào chữa cho con? Lúc đó con đang ở New york, có gì liên quan tới con sao? Thật sự là buồn cười!” Lương Chân Chân cong môi giọng mỉa mai.

“Chân Chân, ba nghĩ rằng qua ba năm nghỉ ngơi điều dưỡng, con bé Nhã Nhi. Sẽ có thay đổi, không nghĩ tới. Vẫn là như vậy.” Bản thân Thắm Bác Sinh cũng cảm thấy hổ thẹn, hai người đều là con gái ông, nhưng lại khác biệt một trời một vực.

“Ba, con không muốn lại nói về cô ta, trước giờ nguyên tắc của con đều là: người chẳng bỏ con, con chẳng bỏ người, nếu người động đến con, con sẽ động người, chuyện vừa rồi nếu có lần thứ hai, chắc chắn con sẽ không ra tay lưu tình.” Lương Chân Chân tỏ rõ thái độ của mình.

385. Chương 386: Đưa Ra Sự Lựa Chọn

Chương 386: Đưa ra sự lựa chọn

Thẩm Bác Sinh hiểu rõ trong lòng, không nói thêm lời nào, đúng là việc này Nhã Nhi có lỗi, bất kể là ba năm trước hay bây giờ, lời nói của Nhã Nhi đều rất tội tệ, hoàn toàn coi Chân Chân như kẻ thù, lúc trước toàn nghe người ngoài nói, nhưng hôm nay tận mắt nhìn, tận tai nghe thấy, mức độ chấn động còn mạnh hơn.

“Nếu không thì chúng ta đến chỗ khác ăn cơm?” Ông nói thật ôn hòa.

“Con bực mình tới no luôn rồi, không ăn nổi nữa.” Lương Chân Chân hồ hững trả lời, đã không còn tức giận nhưng cũng không như bình thường hay trêu đùa nũng nịu.

“Chân Chân, bực bội thì bực bội nhưng cơm vẫn phải ăn, con đã là mẹ của hai đứa nhỏ rồi.” Thẩm Bác Sinh khuyên nhủ.

“Ba, bây giờ con ăn không được nữa, lát nữa hãy nói.” Lương Chân Chân cũng rất bướng bỉnh.

Thẩm Bác Sinh thở dài: “Được rồi, trước tiên ba sẽ đưa con về.”

Vì sao tính cách của Nhã Nhi lại trở nên cực đoan như vậy? Không nghe bất cứ ai khuyên bảo, khẳng khái làm theo ý mình, không chịu quan tâm! Ngược lại với Chân Chân, con bé mãi mãi thuần khiết lương thiện, rất giống Tiểu Vũ năm đó, người sống đến tuổi này rồi cũng nên sống vì mình một lần!

Trên xe, Tay phải của Lương Chân Chân vỗ về bụng, trong lòng thành tâm cầu nguyện cho cục cưng ở trong bụng nhất định phải sinh ra an toàn, cô không còn là Lương Chân Chân yếu đuối bị người ta bắt nạt như ba năm trước nữa.

Thẩm Quân Nhã, nếu cô ta còn dám nói những lời dơ bẩn với cô! Cô nhất định sẽ không ra tay lưu tình với cô ta nữa!

Buổi tối, Lương Chân Chân nói tất cả từ đầu đến cuối những chuyện đã xảy ra ở phòng cơm Tây cho ông xã nghe, nếu như chỉ là bắt nạt cô thì cũng bỏ qua nhưng lại có thể bắt nạt cả đứa nhỏ chưa ra đời, nên đương nhiên là cô muốn “Cáo trạng” à!

Trước tiên phải chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa cô ta mất trí mà làm chuyện gì quá đáng, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.

“Bà xã, em chỉ cần nói một câu, anh có thể khiến cho cô ta không thể đặt chân tại thành phố C này c thị, thậm chí là toàn bộ Trung Quốc.” Chân mày của Đổng Cận Tư nhíu chặt, giọng nói trở nên lạnh lùng dứt khoát.

Dám bắt nạt bà xã và con của anh, vậy cũng chỉ có —— chỉ còn đường chết!

Nhưng cô ta lại là chị em vợ cùng cha khác mẹ, anh không thể tùy ý làm gì.

Mọi việc đều do người. Lương Chân Chân mím môi, cọ cọ ở trên người anh, sau một lúc rất lâu mới mở miệng nói: “Có câu mọi sự bất quá tam, cô ta còn hai cơ hội, nếu suốt đời cô ta vẫn coi em là kẻ thù thì em cũng không cần phải bận khoăn gì nữa.!”

“Được, vậy thì cho cô ta hai cơ hội nữa.” Đổng Cận Tư nói chuyện vô cùng thô bạo.

“Ông xã, mặc dù em không thật sự tin vào những lực lượng kỳ quái, nhưng vẫn lo lắng cho cục cưng trong bụng.” Trong lòng Lương Chân Chân vẫn còn lo lắng với những gì Thẩm Quân Nhã nguyên rửa, lòng còn sợ hãi, luôn không yên tâm.

“Ngày mai anh sẽ nói bà nội đến chùa Quang Linh lạy phật, xin một lá bùa bình an cho cục cưng của chúng ta.” Đổng Cận Tư dịu dàng vuốt ve lưng của cô.

Lương Chân Chân gật đầu: “Uhm, cho dù có tác dụng hay không nhưng ít ra em sẽ yên tâm hơn.”

“Ngoan, hãy ngủ thôi, không cần thiết phải vì những chuyện nhỏ nhặt mà bực bội, không đáng.”

“Em không có chấp nhặt với cô ta đâu! Chỉ là em lo lắng cho cục cưng thôi.” Lương Chân Chân bĩu môi hừ hừ.

Đặng Cận Tư cứng chiều mím cười, cẩn thận giữ cô trong lòng ngực của mình, ôm eo của nàng, chuẩn bị đắp chăn ngủ.

“A Tư, em gặp Kiều Tuyết Nghiên, cô ấy nói nàng bệnh tình người đó có phát triển mới, chỉ cần tìm được tủy thích hợp, liền có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép, có hi vọng hồi phục.”

“... vậy sao? Đối với bà ấy mà nói thì đây đúng là chuyện tốt.” Giọng nói Đặng Cận Tư có chút nhẹ nhàng châm biếm.

“Còn có một tin tức làm người ta kinh ngạc nữa là Kiều Tuyết Nghiên không phải con gái ruột của bà ấy.”

“Cái gì?” Đặng Cận Tư rất kinh ngạc.

“Là chính miệng Tuyết Nghiên nói với em, lúc đó cũng có Giai Ny ở bên cạnh, em thật sự không tưởng tượng nổi, vốn dĩ cô ấy muốn quyên tủy của mình nhưng lại không thích hợp, lại thêm cả việc nhóm máu cũng không đúng, bản thân nhóm máu Rh âm tính rất hiếm, mà nhóm máu của ba mẹ cô ấy cũng không phải, đáp án rõ ràng.” Lương Chân Chân giải thích.

“Phẫu thuật. Còn chưa có tiến hành sao?”

“Uhm, phải tìm được tủy thích hợp, bệnh viện vẫn luôn cố gắng, nhưng trước sau vẫn chưa tìm được.”

“Ngủ thôi.” Bỗng nhiên Đặng Cận Tư nhắm mắt lại, dường như anh không muốn tiếp tục đề tài này.

Lương Chân Chân nghe lời dựa sát vào trong lòng ngực của anh, nhẹ giọng hỏi: “A Tư, nếu. Bệnh viện vẫn không tìm thấy tủy thích hợp, mà tủy của anh vừa vặn với yêu cầu, anh....Sẽ quyên tủy cho bà ấy chứ?”

Im lặng hai phút, giọng nói hơi khàn khàn của Đặng Cận Tư vang lên: “Không biết nữa.”

Chỉ ba chữ đó thôi, thì Lương Chân Chân liền hiểu rõ ràng rồi, tận đáy lòng của ông xã vẫn chưa buông bỏ được, con cái luôn ở trong lòng cha mẹ, thì làm sao mà cha mẹ không ngoan cố ở trong lòng của con cái, tốt và xấu, không hề có định nghĩa rõ ràng.

Đêm, càng ngày càng khuya, hai người lớn như vậy nằm trên giường, cặp vợ chồng nhỏ hạnh phúc ôm nhau, hô hấp ngày càng đều đặn, càng thêm hỗn độn.

Trong suy nghĩ mỗi người, một khi đã bắt đầu, sẽ nghĩ ngợi lung tung không có cách nào ngủ yên.

Nằm trong bệnh viện nhân dân Đệ Nhất, thời gian từng ngày trôi qua, không có tin tức nào về việc tìm được tủy thích hợp, Thầm Ý Linh đều lo lắng ngủ không yên, mỗi ngày vấn đề đầu tiên khi gặp được bác sĩ và y tá liền hỏi: “Đã tìm được tủy thích hợp với tôi ư?”

Đáp án luôn rập theo khuôn khổ: “Còn chưa có.”

Vì vậy mà tình hình thực tế bây giờ của bà không được tốt lắm, lúc đầu khi biết mình mắc bệnh bạch cầu thì bỗng chốc trong lòng giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, đấu tranh rất lâu mới có thể chấp nhận được sự thật tàn nhẫn này.

Nhưng ngay khi bà đã suy nghĩ thông suốt, lại để cho bà có được hi vọng sống sót, vì thế mà bà đã vui vẻ rất nhiều, con người mà! Đâu có ai muốn chết, xã hội hiện nay, khoa học kỹ thuật phát triển, các phương diện đều rất tiên tiến, đương nhiên cò sống thì quá tốt.

Mỗi ngày bà đều ôm hy vọng chờ đợi, lúc đầu tâm tình nhảy nhót về sau lại lo lắng không yên, bà sợ hãi, nàng sợ hãi cái chết.

“Bác sĩ Trần, rốt cuộc còn phải chờ bao lâu mới có thể tìm được tủy thích hợp?” Thầm Ý Linh hoảng hốt hỏi.

“Việc này. nói ra thì không được tốt lắm, có ít bệnh nhân gặp may mắn, đúng lúc trong bệnh viện có dự trữ tủy thích hợp với họ, cũng có một số bệnh nhân phải đợi một hai tháng thậm chí là lâu hơn.” Bác sĩ Trần nói chuyện mơ hồ.

“Một hai tháng thậm chí là lâu hơn? Bác sĩ Trần, bệnh của tôi có thể chờ lâu như vậy sao?”

”Bà Thắm, bà còn người thân nào khác không? Xác xuất tìm được tủy thích hợp trong người thân là rất cao.

Ở bên cạnh Kiều Tuyết Nghiên cũng đứng lơ tai mà nghe, đây là vấn đề mà cô vẫn muốn biết, nhưng mà mỗi lần mẹ đều trốn tránh, lẽ nào vào lúc quan trọng như thế này, bà vẫn không muốn nói ra sao?

Thắm Ý Linh lặng im không nói, thật sự bà còn có một đứa con trai, nhưng mà nói ra có ích gì sao? Làm sao mà nó có thể đồng ý quyên tủy cho bà? Việc đó không cần nghĩ nữa? hà cớ gì lại khiến cho mình phải nhục nhã?

“Không có.” Giọng nói của bà lạnh lùng .

“Vậy đành phải đợi thôi.” Sau khi bác sĩ Trần nói xong liền rời khỏi.

Trong phòng bệnh rất nhanh liền chỉ còn lại có hai mẹ con, Kiều Tuyết Nghiên bước tới cầm lấy tay bà: “Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng , nói không chừng ngày mai sẽ có được tin tốt.”

Biết rõ con gái nói vậy để an ủi mình, Thắm Ý Linh vẫn thấy rất dễ chịu, cầm lại tay cô: “Uhm, mẹ biết.”

Đột nhiên, tiếng đập cửa từ bên ngoài vang lên “thùng thùng thùng”, Kiều Tuyết Nghiên buồn bực không biết ai lại đến vào lúc này, đứng dậy mở cửa, sau khi nhìn thấy người tới thì ngạc nhiên, miệng há to.

“Anh. Sao anh lại tới đây?”

“Anh tới thăm bác gái.” Nam Cung Thần dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói, không để ý tới của cô đang trừng mắt nhìn, trực tiếp cầm hoa và giỏ hoa quả bước vào, tươi cười bắt tay: “Bác gái, bác khỏe, cháu là bạn của Tuyết Nghiên, Nam Cung Thần, chúc bác nhanh chóng hồi phục sức khỏe.”

Đột nhiên Thắm Ý Linh nhìn thấy một người đàn ông dáng vẻ khôi ngô tự xưng là bạn của con gái mình, trong lòng liền thật vui vẻ, xem ra anh lớn hơn Tiểu Nghiên mấy tuổi, khẳng định không phải bạn học, như vậy.

Bà càng nghĩ càng cao hứng, nếu như mình có cái gì bất trắc, con gái có thể phó thác chung thân cho người có tài rồi, xem ra người đàn ông trước mắt này cũng không tệ lắm, cũng không biết có thật lòng với Tiểu Nghiên hay không.

“Bác gọi cháu là Nam Cung nha, cùng với Tiểu Nghiên của bác nhận thức đã bao lâu rồi?” Mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng vừa lòng, tâm lý của Thắm ý Linh là vậy.

“Mẹ, anh ấy là anh trai của Dao Dao, con không quen anh ấy.” Kiều Tuyết Nghiên vội vàng nói chen vào, cô cảm thấy ánh mắt mẹ nhìn Nam Cung Thần vô cùng nóng, nhất định là hiểu lầm . .

Thì ra là anh trai của Nam Cung Dao ! Vậy càng đáng tin! Con bé Dao Dao kia bà rất thích, anh trai của cô ấy chắc là không đến nỗi nào. Trong lòng Thắm Ý Linh thầm nghĩ.

Bỗng nhiên Nam Cung Thần cảm thấy Thắm Ý Linh có vẻ rất quen mặt, dường như đã gặp nhau ở đâu đó, anh cố gắng nhớ lại, hẳn là ở trong một tấm hình, chuyện đã rất lâu.

“Con đó, người tới là khách, phải có lễ phép.” Thắm Ý Linh giả vờ răn dạy và quở trách con gái.

“Bác gái, không có việc gì, cháu đã quen rồi.” Lời nói của Nam Cung Thần mập mờ.

Thắm Ý Linh cười rất vui vẻ, Kiều Tuyết Nghiên rất tức giận, hung dữ trừng mắt Nam Cung Thần, : “Mẹ, trước tiên mẹ hãy nghĩ ngơi đã.” Nói xong liền lôi kéo người đàn ông nào đó ra ngoài, sợ anh lại nói lung tung.

“Uhm, đi thôi.” Thắm ý linh nghĩ đến con gái đang thẹn thùng .

Trên hành lang, đột nhiên Nam Cung Thần hỏi: “Mẹ, em gọi bà là gì?”

386. Chương 387 Đại Kết Cục Đếm Ngược : Sự Thật Được Phơi Bày

Chương 387 Đại kết cục đếm ngược : Sự thật được phơi bày

“Làm sao hả?” Kiều Tuyết Nghiên cảnh giác trừng mắt nhìn anh, cảm thấy kỳ quái tại sao anh lại hỏi tên của mẹ

“Thả lỏng, đừng khẩn trương như thế, anh không có vừa ý gì với hứng thú của mẹ em cả, chỉ là cảm thấy. . . . Có chút quen mặt.” Nam Cung Thần cợt nhả nói.

“Quen mặt?” Kiều Tuyết Nghiên nhạy cảm nghe được từ then chốt, ngạc nhiên nhìn về phía anh, mặc dù biết anh thường thích nói đùa, nhưng giọng điệu khi anh nói câu cuối thật nghiêm túc, vả lại, mẹ cũng không phải là một cô gái trẻ đẹp, đáng để anh phải dùng cái cố tâm thường như vậy để bắt chuyện à?

Nam Cung Thần hí mắt nhớ lại khuôn mặt của Thẩm Ý Linh: “Dường như anh đã nhìn thấy hình của mẹ em ở đâu đó?”

“Tầm hình sao? Anh khẳng định chứ? Mẹ em, bà là người bản xứ, chưa bao giờ đi đâu suốt ba mươi năm qua cả.” Kiều Tuyết Nghiên có chút kích động, mặc dù lần nào bà cũng nói mình không có người nhà, nhưng cô không tin, đâu có ai mà không có người nhà và bạn bè được chứ ?

“Anh vẫn hoàn toàn không thể khẳng định được, anh vẫn còn nhớ rõ trên tấm hình đó không chỉ có một mình mẹ em, còn có. . . .” Nam Cung Thần ngưng mi trầm tư suy nghĩ: “Anh nhớ ra rồi! Là một nhà ba người.”

Nếu anh nhớ không lầm, ở trong lòng mẹ cô có ôm một bé trai một tuổi, tuy rằng rất nhỏ, nhưng anh vẫn có thể phân biệt rõ ràng nam nữ .

Vả lại, bức ảnh đó anh nhìn thấy trong nhà họ Đằng, ước chừng đã được hai năm rồi, anh còn nhớ rõ ngày đó có dịp đến gặp bà lão nhà họ Đằng trạch, đúng lúc nhìn thấy những người giúp việc đang dọn dẹp đồ cũ, khi họ đi qua vô tình làm tấm hình rơi ra, vậy là anh vội nhặt lên giúp họ, anh liếc nhìn đại khái, bởi vì người này rất lạ, nên anh có chăm chú nhìn, nhớ trong lòng, cho dù rất thắc mắc, nhưng mà anh không dám hỏi ai.

Dường như ai cũng biết được, mẹ của cậu Đằng ở nhà họ Đằng là một điều cấm kỵ, không người nào dám đề cập, nếu anh đoán không sai, nam nữ trên tấm hình là cha mẹ ruột của cậu Đằng.

Cũng bởi vì việc này, mà anh vẫn nhớ rõ về người phụ nữ trên tấm hình, vì vậy mới cảm thấy Thẩm Ý Linh quen mặt, mặc dù ba mươi năm trôi qua sẽ làm con người ta già hơn, nhưng khuôn mặt của bà vẫn vậy, vả lại mấy năm qua bà vẫn chăm sóc vô cùng tốt, ngoại trừ có thêm nếp nhăn, thì không có thay đổi gì nhiều.

Nếu mẹ của Tuyết Nghiên thật sự là mẹ của cậu chủ, vậy.Cô ấy không phải em gái cùng mẹ khác cha với cậu chủ ư?

Ôi trời ơi! Sao mọi việc lại trở nên như thế này?

Vợ của cậu chủ quen với Tuyết Nghiên là tính cờ hay cố ý đây?

Việc này, ai mới là người hiểu rõ tình hình?

Anh phát hiện mình càng ngày càng không làm rõ được .

“Một nhà ba người? Anh đã thấy khi nào?” Kiều Tuyết Nghiên vô cùng kinh ngạc, mắt trừng to.

“Cụ thể là như thế nào anh ta cũng không nhớ rõ, cũng có thể là do dáng vẻ của mẹ em tương tự với người ta, thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ.” Nam Cung Thần giang tay, trước khi không biết rõ ràng mọi việc, anh không thể nói lung tung.

Kiều Tuyết Nghiên là một cô gái thận trọng, rõ ràng cảm giác được Nam Cung Thần đang cố ý nói sang chuyện khác: “Trong tấm hình đó, đứa nhỏ không phải là em đúng không?”

Đường như Nam Cung Thần bị kinh sợ, không thể tin được quay đầu nhìn về phía cô: “Em vẫn đoán ra được sao?”

“Nhìn phản ứng của anh thì em biết mình nói đúng rồi.” Kiều Tuyết Nghiên thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, xem ra trước kia chắc chắn xảy ra chuyện gì khiến mẹ không vui vẻ, nếu không bỏ đi suốt ba mươi năm như vậy, cũng không nguyên ý đề cập đến việc xưa.

“Cô nhóc, em cố ý nói vậy để bẫy anh hả?” Con người của Nam Cung Thần híp lại, nhìn, cô thật rất thông minh.

“Bẫy anh sao? Nhìn thấy biểu hiện của anh thì đã thấy rõ ràng rồi.” Kiều Tuyết Nghiên không nề tình cho anh mặt mũi.

“Đúng vậy, trong tám hình đó, đứa nhỏ không phải là em, vậy chỉ có hai khả năng: thứ nhất, trước khi mẹ em lấy ba em đã trải qua một lần kết hôn; thứ hai, người phụ nữ trong tám hình có dáng vẻ tương tự mẹ em, không phải là cùng một người.”

“Em thiên hướng với trường hợp thứ nhất hơn.” Kiều Tuyết Nghiên trả lời.

“Ồ? Phản ứng của em nằm ngoài dự đoán của anh đó.” Nam Cung Thần thực kinh ngạc cô lại có thể dừng được như vậy, giống nhau người đó không phải mẹ của cô mà chỉ là một người xa lạ.

Kiều Tuyết Nghiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh: “Anh cảm thấy em nên náo loạn khóc to lên, hay là mất đi lý trí rồi truy vấn đến cùng ‘tại sao lại có thể như vậy? Trước khi mẹ gặp được ba, vốn là không có em, em có tư cách gì để phán xét sự lựa chọn của bà?’ (hơn nữa, cô cũng không phải con gái ruột của bà, lại càng không có tư cách gì.)”

Sau cùng, cô tự nói với chính mình, ánh mắt ảm đạm, có chút thất lạc.

Hóa ra, mẹ còn có một đứa con, dĩ nhiên người đó lớn hơn cô, tính ra cũng đúng hạn, đứa nhỏ kia xấp xỉ được ba mươi tuổi rồi, quay trở lại vài tháng, chưa bao giờ nghe mẹ nhắc qua, cũng chưa bao giờ thấy người đó đến tìm mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Anh không có ý đó, anh chỉ là muốn khen ngợi bản chất vốn có của em thật tốt.” Nam Cung Thần cố ý nịnh nọt.

“Em có thể xin anh một việc được không?”

“Đột nhiên em trở nên nghiêm túc như vậy, anh thật không quen, có việc gì em cứ nói thẳng.”

”Bệnh của mẹ em cần phải tìm được tủy thích hợp mới có thể tiến hành phẫu thuật, mới có cơ hội hồi phục, chúng ta đợi một tuần, nếu vẫn không có tin tức gì,

bác sĩ nói nếu không có vận may có thể phải chờ tới một năm rưỡi, em lo lắng bệnh của mẹ không thể chờ đến lúc đó, nếu như có thể tìm được người thân của mẹ, xác suất tủy thích hợp sẽ rất cao, vì vậy. Em hi vọng anh có thể giúp em.” Kiều Tuyết Nghiên đáng thương khẩn cầu.

Nam Cung Thần trầm nghĩ trong lòng: em nói nghe nhẹ nhàng, tính thực thi của việc này quá khó khăn! Muốn cậu chủ đồng ý quyên tủy cho người phụ nữ đã bỏ rơi anh ba mươi năm, có khả năng ư?

Thật quái lạ mà! Làm sao mà sự việc lại có thể trùng hợp như vậy!

“Anh. Chỉ có thể nói là cố hết sức mà thôi, em đừng ôm quá nhiều hi vọng.” Anh chỉ có thể nói như vậy.

“Anh chịu giúp đỡ thì em đã muốn cảm ơn anh rất nhiều rồi, em thật sự không tìm được biện pháp nào cả.” Kiều Tuyết Nghiên thật lòng cảm ơn.

“Đúng rồi, mẹ em bệnh, ngoại trừ Dao Dao, còn có những ai biết nữa không? Chẳng hạn như: lần đó ở trước cửa rạp chiếu phim cửa gặp được ba cô gái kia?” Nam Cung Thần thăm dò, nếu như có thể trực tiếp tiết lộ cho vợ cậu chủ, thế thì cậu chủ tự nhiên cũng sẽ biết.

“Ý anh là chị Lương ư?” Kiều Tuyết Nghiên nghi ngờ hỏi.

“Uhm.” Nam Cung Thần vội vàng gật đầu. .

“ Có một lần em gặp chị Lương và chị Tiết, liền nói toàn bộ cho hai chị ấy rồi.”

“VẬY. Mấy cô ấy có nói cái gì không?”

“Nói cái gì?”

“Sao mà anh biết được.” Nam Cung Thần buông tay không biết phải làm sao, xem ra cậu chủ chắc là không chú ý chuyện này, mình. Thật là có chút khó xử!

Kiều Tuyết Nghiên bĩu môi, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, lại trôi qua một tuần nữa, chuyện tìm tủy vẫn chậm chạp không có tiến triển, bề ngoài Thẩm Ý Linh không nói gì, nhưng trong lòng lại hoang mang rối loạn, dựa vào lời nói và việc làm hằng ngày của bà có thể thấy bà rất sợ chết.

Trong lòng Kiều Tuyết Nghiên thật vội, dường như mỗi ngày đều gọi điện thoại thúc giục Nam Cung Thần, khiến anh hỗn loạn không biết làm sao, việc này, căn bản là không ở trong phạm vi năng lực của anh, hệ số khó khăn đã đến 101%.

Qua hết tiết nguyên tiêu, Cát Xuyên cùng với ông xã từ đảo Sơn Đông trở về, ba người bạn tốt tụ tập một chỗ, lại trêu chọc vui đùa âm ỉ suốt mấy tiếng, vô cùng vui vẻ.

Trên đời này vốn là có người vui vẻ, có người ưu sầu, đan xen lẫn nhau, khiến cho cuộc sống vang lên khúc nhạc quân hành.

Đằng Cận Tư cũng có phiền não của mình, anh có rất nhiều công việc, ngoại trừ việc trong đầu lúc nào cũng có khuôn mặt củ bà xã, thỉnh thoảng có thể xuất hiện một người khác, người mà anh không hề muốn nhắc tới.

Thỉnh thoảng, con người nhất định cứ thích việc bị người ta coi thường, rõ ràng không cần mình, vứt bỏ mình, nhìn thấy nhau cũng xem như người xa lạ, còn nói muốn buông bỏ tất cả.

Nhưng họ còn cố tình muốn mình phải làm rõ ràng, đây không phải là tự tìm đau khổ sao?

Mẹ ruột thì đã sao? Cũng chỉ mang thai 10 tháng sinh ra mình mà thôi, khi bà vứt bỏ mình ra đi có bao giờ nghĩ tới mình là con trai của bà ấy, qua ba mươi năm trở về có khi nào hỏi mình, mấy năm qua sống có tốt không?

Không có! Chưa từng nói với anh dù chỉ một câu, càng không hề quan tâm ba mươi năm qua cuộc sống của anh như thế nào, anh thật sự thất vọng đau khổ, cũng hạ quyết tâm sẽ không có quan hệ gì với bà ấy, nhưng mọi việc lại cố tình không như mong muốn, liên tục có tin tức truyền đến tai anh.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy quá trình nai con mang thai, kích thích một mặt mềm mại trong lòng anh; cũng có thể là do không nghĩ đến việc mới vừa gặp lại nhau thì

bà cũng gần chết, con người còn sống mới là sự dày vò; hoặc là do nguyên nhân khác.

Ngay cả bản thân anh cũng không nói lên được, vùng vẫy, do dự đã lâu, đối với anh mà nói, muốn vượt qua, thật sự có chút khó khăn.

Lương Chân Chân đau lòng nhìn dáng vẻ ông xã quần quýt nhíu mày, giơ tay lên xoa nhẹ vùng quanh chân mày: “A Tư, muốn làm cái gì, phải đi làm, sau này em không muốn nhìn thấy dáng vẻ ân hận của anh, lại càng không mong muốn vì vậy mà anh phải nhớ tới bà ấy cả đời, đời người không có nhiều công bằng như vậy, chỉ cần chúng ta không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

387. Chương 388: Đại Kết Cục Đếm Ngược 2: Gặp Nhau Tại Bệnh Viện

Chương 388: Đại kết cục đếm ngược 2: Gặp nhau tại bệnh viện

Đằng Cận Tư ôm chặt cô vào lòng, trong lòng dập dờn từng mảng ấm áp, nai con nói đúng, dù sao anh cũng phải đưa ra sự lựa chọn mới được.

Ngày tiếp theo, đúng lúc Lương Chân Chân phải đến bệnh viện làm kiểm tra phụ sản, Đằng Cận Tư liền đi với cô, kết quả kiểm tra các hạng chỉ tiêu đều rất bình thường, bào thai song sinh một trai một gái ở trong bụng lớn lên rất khỏe mạnh.

“Thật tốt, một trai một gái, rất viên mãn !” Lương Chân Chân rất là vui vẻ.

“Anh cảm thấy còn chưa đủ, phải sinh thêm vài đứa nữa mới được.” Đằng Cận Tư ghé sát vào tai cô nói.

“Hừ! Anh nghĩ em là con heo mẹ à!” Lương Chân Chân liếc mắt nhìn anh, hằm hừ bĩu môi.

“Không có, chỉ là anh không muốn đứa nhỏ giống như anh, chỉ có một mình, rất cô đơn.” Người đàn ông nào đó cố tình trình diễn khổ nhục kế.

Thật sự là Lương Chân Chân đã bị lừa, nhưng cũng không phải hoàn toàn cam tâm tình nguyện: “Hai đứa nhỏ có thể làm bạn với nhau mà! Làm sao có thể cô đơn?”

“Con trai và con gái đều có sự khác biệt, ít nhất phải có hai đứa mới được.” Đằng Cận Tư đưa ra lời đề nghị.

“Cái gì? Hai đứa giống nhau! Anh coi em là gì vậy!” Lương Chân Chân buồn bực trừng mắt nhìn anh.

“Bà xã, em là bà xã có một không hai của anh mà, anh là lo nghĩ cho con của chúng ta sau này thôi.” Đằng Cận Tư giống như đang nói chuyện lạ vậy.

“Nguy biện! Thuần túy là nguy biện!” Lương Chân Chân cái mũi hừ hừ.

“Đó là chân lý mà.”

“Không thêm quan tâm anh nữa, về nhà em sẽ cáo trạng với bà nội.” Cô ưỡn bụng ra, bước nhanh về phía trước, làm cho người đàn ông nào đó phải sợ hãi vội vàng hộ giá, bây giờ cô giống như là lão phật gia, không thể sơ suất.

“Chị Lương, anh Đằng, hai người đến làm kiểm tra sản phụ sao?” Đúng lúc Kiều Tuyết Nghiên xuống lầu lấy ít đồ vật, mắt sắc nhìn thấy Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư đang bước trong sảnh.

Lúc này giọng nói của cô ấy vang lên khiến hai người cùng lúc nhìn qua, vừa nhìn thấy người đến là ai mới ý thức được mình đến bệnh viện là có mục đích khác, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phải đối mặt.

“Tuyết Nghiên, em. Bệnh của mẹ em có tiến triển không?” Lương Chân Chân mở miệng trước.

“Không có, bây giờ việc có thể làm là chờ đợi thôi.” Nhắc tới mẹ bệnh, vẻ mặt của Kiều Tuyết Nghiên hơi ủ rũ.

“Mùi thuốc khử trùng ở đây thật khó ngửi, Tuyết Nghiên, em có thể giúp chị ra ngoài vườn hoa dạo một chút được không?” Lương Chân Chân muốn dành cho ông xã chút thời gian, từ lần trước hai người trao đổi với nhau xong, thì cũng không hề nói rõ ràng về việc quyền tủy cho Thẩm Ý Linh.

“Được ạ!” Kiều Tuyết Nghiên thật sáng khoái đồng ý.

Đợi sau khi bóng lưng của hai người dần biến mất, Đằng Cận Tư mới xoay người vào thang máy, trực tiếp tìm bác sĩ Trần chữa trị cho Thẩm Ý Linh, tiến hành nói chuyện bí mật với ông ta.

Sau hàng loạt kiểm tra, tủy của anh lại thật sự thích hợp với Thẩm Ý Linh, đây vừa là kết quả anh mong muốn, vừa không phải.

Trong lòng bác sĩ Trần ngạc nhiên nghi ngờ, tiếng tăm của Đằng Cận Tư như sấm bên tai ở thành phố C này, dường như không có người nào không biết đến, vậy mà anh lại có thể chủ động yêu cầu hiến tủy cho một người phụ nữ xa lạ, đây đúng là chuyện kỳ lạ nhất mà!

Tủy của anh lại có thể phù hợp với Thẩm Ý Linh, còn muốn giấu tên hiến tặng, lại nghiêm khắc yêu cầu ông giữ bí mật. Mọi việc tốt lành đang đến.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến cho bác sĩ Trần có chút phản ứng không kịp, trong lòng tràn đầy thắc mắc nhưng lại không có cách nào tìm được câu trả lời, việc này thật kỳ lạ, mà cũng có thể là do vận may của Thẩm Ý Linh quá tốt!

“Nhớ kỹ, tôi không muốn có người thứ ba ngoài ông và tôi biết được chuyện này, nếu không, tự gánh lấy hậu quả! Chắc hẳn ông đã nghe người ta nói qua về thủ đoạn của tôi, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Đằng Cận Tư hoàn toàn uy hiếp.

“Anh Đằng yên tâm, tôi cam đoan sẽ giữ kín như bưng.” Đương nhiên bác sĩ Trần đã nghe qua tiếng tăm của anh.

“Đó là tốt nhất!” Giọng nói Đằng Cận Tư lạnh lùng: “Khi nào thì bắt đầu?”

“Nếu không sáng sớm ngày mai anh lại đây, tôi sẽ sắp xếp cho anh, hôm nay không còn kịp rồi.” .

“Được.”

Thẩm Ý Linh nằm mơ cũng không nghĩ đến việc tìm tủy đã có tin tức, vui vẻ không kềm chế được, bệnh của bà có hi vọng , lập tức là có thể tiến hành phẫu thuật, rốt cuộc bà không phải bị cơn ác mộng khủng bố nữa .

Kiều Tuyết Nghiên cũng rất vui vẻ, đối với cô đây là một tin tức vô cùng tốt, cuối cùng mẹ cũng được cứu! Mà cô, càng tiến gần hơn tới việc biết được thân thể thật sự .

“Mẹ! Thật tốt quá! Người tốt sẽ nhận được điều tốt , cuối cùng đêm nay mẹ cũng có thể ngủ ngon rồi.” Nàng hưng phấn nói.

“Đúng vậy a! Những ngày gần đây, buổi tối mẹ đều nằm mơ thấy ác mộng, ôi.” Nỗi phiền muộn trên trán của Thẩm Ý Linh đã được niềm vui thay thế.

“Xem ra chị Lương là.” (phúc tinh) nói được một nửa, bỗng nhiên Kiều Tuyết Nghiên ý thức mẹ không thích chị Lương cho lắm, trong lòng liền chán nản không thôi.

“Cô ta lại nói cái gì với con hả?” Đột nhiên giọng nói của Thẩm Ý Linh trở nên sắc bén.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, chỉ là con vừa vặn gặp được chị Lương và anh Đằng khi họ đến làm kiểm tra phụ sản trong bệnh viện mà thôi, sau đó chúng con liền tán gẫu với nhau một lúc, bọn họ là người tốt, giúp con nhiều như vậy việc, con cảm thấy. Không phải là mẹ có thành kiến với chị Lương chứ ?” Kiều Tuyết Nghiên cố lấy dũng khí hỏi.

“Con nói cái gì? Đằng Cận Tư cũng tới ?” Giọng nói của Thẩm Ý Linh nhất thời lên cao.

“Anh Đằng đi cùng chị Lương đến bệnh viện làm kiểm tra sản phụ là chuyện bình thường mà! Mẹ làm sao vậy?” Trong lòng Kiều Tuyết Nghiên càng thêm nghi ngờ .

Có lẽ Thẩm Ý Linh ý thức được mình quá đáng xúc động, liền không thềm nhắc lại, bàn tay nắm chặt vào nhau, móng tay cào vào trong da thịt, trong lòng giống như có năm vị lần lộn quay cuồng.

Lẽ nào, đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Vì sao nó vừa xuất hiện, liền có tin tìm được tủy thích hợp, rốt cuộc là trùng hợp hay là.

Bà không dám tiếp tục suy nghĩ, rõ ràng chuyện này là không thể nào, nó hận mình như vậy, làm sao có thể đồng ý quyền tủy cho mình?

Không! Nhất định không phải nó! Cho dù là mẹ con ruột, cũng không nhất định có thể thích hợp, nhất định là trùng hợp! Tự xoa dịu trong lòng, nhưng hoàn toàn không có lý do thuyết phục chính mình tin tưởng.

“Mẹ không sao, chỉ là mẹ rất vui vẻ.” Sau khi Thẩm Ý Linh trải qua nỗi kinh sợ liền bình phục, bà không thể để cho con gái cảm giác được cái gì, đây đã là chuyện cũ, không nên nhắc lại sẽ tốt hơn.

Đây không phải là phản ứng vui vẻ, về mặt này trong lòng Kiều Tuyết Nghiên biết rõ ràng, mọi thứ từ từ sáng tỏ trong lòng cô, từ khi đến thành phố C này, vốn dĩ mẹ chưa từng nói chuyện với chị Lương một lời nào, không phải có

thành kiến thì cũng là thành kiến, vì vậy mà chỉ một chút nữa là cô đã không gần gũi gì với họ, nhưng mỗi lần đều có chút xa cách.

Lúc trước, cô đoán chị Lương là con gái ruột của mẹ, đều bị bác bỏ, căn cứ vào manh mối Nam Cung Thần cung cấp lần trước, tuổi của người đó cũng khoảng ba mươi tuổi.

Trời ạ! Không phải là.

Cô bị suy nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy có nhiều điểm đáng ngờ, ép cô tới sắp không thở được, thầm nghĩ phải mau chóng biết rõ ràng sự thật.

“Mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị tinh thần để có thể mổ vào sáng ngày mai.”

“Uhm, Tiểu Nghiên, lại đây để mẹ nhìn con nào.” Thẩm Ý Linh mỉm cười vẫy tay với con gái.

Kiều Tuyết Nghiên chậm rãi đi tới, vô cùng thân thiết ngồi ở bên giường, để bà vuốt ve gương mặt của mình, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

“Tiểu Nghiên, nhân tiện ngày mai mẹ phẫu thuật, bây giờ con về nhà lấy ít đồ dùng sinh hoạt và giặt quần áo mang vô đây giúp mẹ, bên ngoài rất lạnh, sáng sớm ngày mai con hãy quay trở lại.”

Mặc dù rất kinh ngạc trong lòng, nhưng Kiều Tuyết Nghiên vẫn gật đầu đồng ý, lại không nghĩ rằng, chuyến đi ... này, là sự xa cách vĩnh viễn.

Đêm khuya, hai mẹ con nằm trên giường, sau khi trải qua vui vẻ lại suy nghĩ, suy nghĩ về tất cả mọi việc xảy ra liên tiếp, suy nghĩ Cái nào mới là sự thật? Cái gì mới là về bề ngoài mà thôi?

Kiều Tuyết Nghiên càng nghĩ càng cảm thấy sự tình quá ăn khớp khiến cô phải sợ hãi, trách không được Nam Cung Thần cũng không muốn nói nhiều, lẽ nào tất cả mọi người đều hiểu rõ sự tình?

Chỉ có một mình cô không hề biết gì cả, lại còn quá ngu ngốc cho rằng họ là người tốt ư?

Đêm càng khuya, cô càng ngủ không được, ở đâu đó trong lòng, càng ngày càng lạnh.

Thẩm Ý Linh nằm trên giường bệnh, lần đầu tiên nhớ lại chuyện cũ ba mươi năm trước, vẫn còn nhớ rõ ngày đó khi bà mang theo hành lý rời khỏi, đứa con trai ba tuổi liều mạng túm lấy gấu áo của bà, khóc nước mắt nước mũi giàn giụa, tiếng khóc của con trẻ làm tê tâm liệt phế: “Mẹ, đừng đi, đừng bỏ lại A Tư một mình.”

Nơi nào đó trong lòng bà đau nhói, nhưng vẫn hạ quyết tâm đẩy tay con ra, cũng không hề quay đầu lại mà bước đi, vào lúc đó, bà đã không còn bất cứ hi vọng nào với Đằng Diệu Bắc rồi, thất vọng tột cùng khiến bà chết lặng, kể cả con của ông ta bà cũng không cần, dù sao thì bà cũng không thể mang con theo được, cần gì phải đấu tranh vô nghĩa?

Hối hận sao?

Không! Bà cũng không hối hận một chút nào!

Nhưng vì sao trong lòng lại cảm thấy. Khó chịu như vậy?

Bà chưa từng mong ước quá cao là con trai sẽ quyên tủy cho bà, vẫn cho rằng anh hận bà thấu xương, vả lại bà còn không chịu thừa nhận, nói những lời khiến cho anh phải đau lòng như vậy.

Từ đầu tới cuối, bà đối xử với anh như thế nào, còn anh đối xử với bà ra sao?

Bỗng nhiên, bà cảm thấy việc này đáng châm biếm biết bao, đối tới đối lui, vẫn là quay về chỗ cũ.

Tự trách, áy náy, rối rắm..vân..vân...Tất cả cảm xúc quay quanh bà, khiến bà không thể nào ngủ, phút chốc, giống như bà đã nghĩ thông suốt được điều gì, khóe miệng hiện ra nụ cười gượng.

388. Chương 389 Đại Kết Cục Đếm Ngược 3: Đối Đầu Với Nhau

Chương 389 Đại kết cục đếm ngược 3: Đối đầu với nhau

Sáng sớm ngày hôm sau, khi băng tuyết trên mặt đất còn chưa tan, những bông tuyết lại tung bay theo chiều gió trên bầu trời, gió bắc gào thét, trên đường người đi đường đều hạ thấp vành mũ, có người lại bước về trước, mong muốn có thể chạy càng nhanh càng tốt.

Lúc ra ngoài Kiều Tuyết Nghiên đã chuẩn bị đầy đủ, bên ngoài rất lạnh, gió rét lạnh thấu xương, cô nghĩ mẹ sắp phẫu thuật, chắc chắn sẽ ở lại đó rất lâu, e rằng mình sẽ không về được, nên rõ ràng mang theo nhiều quần áo.

Có thể là vì băng tuyết tan ra, trên mặt đường có hơi trơn trượt, tài xế lái xe chạy thật sự chậm, các hành khách cũng rất thông cảm, dù sao liên quan đến sự an toàn của họ, không thể qua loa.

Vì vậy mà bình thường chỉ cần nửa tiếng chạy xe, hôm nay lại cần tới một tiếng chạy xe, Kiều Tuyết Nghiên liền vội vã chạy tới bệnh viện, sợ mẹ chờ lâu.

Không biết vì sao, cô cảm giác được bầu không khí rất lạ, mí mắt phải không ngừng giật, dù thế nào trong lòng cũng thấy bất an, dường như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

“Cô Kiều, xin chờ một chút.” Khi cô chuẩn bị đẩy cửa vào phòng bệnh của mẹ thì nghe thấy y tá gọi mình, cô không khỏi đưa mắt liếc nhìn.

Y tá lại gần, vẻ mặt phức tạp nhìn cô: “Bà Thẩm Đã mất rồi”

“Cái gì gọi là mất?” Giọng nói của Kiều Tuyết Nghiên rất xao động.

“Bà Thẩm. Cất cổ tay tự sát.” Y tá thực bình tĩnh nói ra sự thật.

Trước mắt Kiều Tuyết Nghiên bắt đầu xuất hiện những lấm chấm nhỏ, tin mẹ chết với cô giống như sấm sét giữa trời quang, rõ ràng ngày hôm qua còn rất tốt, bây giờ liền rõ ràng như mây mờ trắng tỏ sáng tỏ, đột nhiên làm sao có thể. Tự sát?

“Sau khi tôi rời khỏi, có phải có những người khác đã tới phòng bệnh của mẹ tôi hay không ?” Cô lớn tiếng hỏi.

“Không có, sau khi cô rời khỏi, tôi còn kiểm tra lại một lần, còn cùng bà Thẩm tán gẫu một lúc, khiến bà yên tâm nghỉ ngơi, giọng điệu khi nói chuyện của bà ấy với tôi cũng rất bình thường, không cảm giác được bà ấy sẽ làm như vậy, thật sự thật xin lỗi, bệnh viện chúng tôi cũng không muốn nhìn thấy tình huống như vậy xảy ra.”

“Mẹ tôi bà ấy ở đâu? Tôi muốn nhìn bà.” Kiều Tuyết Nghiên cắn môi nói.

“Mời.” Y tá dẫn cô lên phía trước.

Khi ngủ về mặt của Thẩm Ý Linh thật bình thản, tùy ý nhắm mắt lại để cho Kiều Tuyết Nghiên kêu khóc thế nào cũng không nói chuyện, rất nhiều bác sĩ và y tá cũng không thể lý giải được hành động tự sát của bà Thẩm, rõ ràng còn có hi vọng, làm sao có thể coi thường mạng sống của mình như vậy ?

“Cô Kiều, di vật của bà Thẩm chúng tôi không hề động tới, còn ở trong phòng bệnh, nói không chừng sẽ có thể cho cô biết được câu trả lời cô muốn biết đến đáp án.” Cô y tá nhẹ giọng nói.

“Cám ơn mọi người.” Cô tùy ý nói cám ơn mọi người, Kiều Tuyết Nghiên gạt nước mắt, mặc dù Thẩm Ý Linh không phải là mẹ ruột của cô, nhưng ơn nuôi dưỡng cô hơn hai mươi năm, đối với cô mà nói, đó là sự thương yêu không pha lẫn bất kỳ tạp chất nào, mà bây giờ, bà lại bỏ mình mà ra đi như vậy.

Không phải là phẫu thuật thất bại, mà là. Tự sát?

Vì sao muốn tự sát chứ? Vì sao lại như vậy?

Cô thật không nghĩ ra, cảm giác tất cả những chuyện xảy ra gần đây quá mức mơ hồ, bắt đầu từ việc cô không phải con gái ruột của mẹ, hàng loạt sự thật dần hé mở, khiến cô không kịp trở tay.

Mới vừa ra khỏi phòng bệnh, bất ngờ nhìn thấy Lương Chân Chân và Đằng Cận Tư bước tới, trong lòng liền bốc lên một luồng phẫn nộ, những suy nghĩ trong lòng vào hôm qua đã được chứng thật, nhất định chuyện mẹ chết có liên quan với họ, nhất định là bọn họ đã nói gì đó với mẹ, nếu không mẹ đang tốt sao có thể tự sát?

“Mẹ tôi vẫn đối xử với hai người như bạn bè mà vẫn các người lại trêu đùa tôi như con khỉ! Mẹ nói đúng, các người là những kẻ có tiền đều có dụng ý xấu, chỉ sợ tiếp cận tôi là có mục đích mà!” Giọng nói Kiều Tuyết Nghiên lên rất cao.

Lương Chân Chân cùng tới đây với ông xã, muốn động viên tinh thần cho anh, khi đang trên đường liền bất ngờ nhận được điện thoại của bác sĩ Trần, nói Thẩm Ý Linh cắt cổ tay tự sát, hai người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt tràn đầy sự khiếp sợ và không dám tin.

Tự sát? Người phụ nữ như Thẩm Ý Linh lại có can đảm tự sát ư?

“Có dụng ý xấu sao? Mang theo mục đích ư?” Lương Chân Chân hừ lạnh một tiếng, khi Kiều Tuyết Nghiên nói ra những lời đó, sắc mặt A Tư đã muốn đen lại, liền giành nói trước anh: “Từ lúc đầu khi chúng ta quen biết tới bây giờ, cô dựa vào lương tâm của mình mà xem thử, có lần nào tôi chủ động tới tìm cô hay không? Hay chúng tôi có làm gì có lỗi với cô hả? Khi cô tìm tôi để mượn tiền, tôi có từng do dự qua không? Trước khi nói chuyện phải suy nghĩ, đừng mở miệng toàn những lời bần thiú!”

“Cô cho tôi mượn tiền là vì bà là mẹ của các người.” Kiều Tuyết Nghiên phẫn nộ phản bác.

Trên mặt Đằng Cận Tư nổi lên một tầng khí lạnh, rét lạnh cả người.

“Thật sự là buồn cười! Xin hỏi cô dựa vào đâu mà nghĩ bà ta với chúng tôi có quan hệ với nhau? Có một lần gặp nhau, bốn người chúng ta ngồi chung một bàn, mẹ cô có chủ động nói chuyện với chúng tôi hay thể hiện bất kỳ sự thân thiện nào không? Hay ở trước mặt cô nói với chúng tôi câu nào hả?” Giọng nói của Lương Chân Chân lạnh lùng, khéo môi gợi lên nụ cười chế nhạo.

Nói ra những lời này khiến cho Kiều Tuyết Nghiên sửng sốt cả người, nghĩ lại từ lúc biết nhau tới bây giờ, quả thật Lương Chân Chân không có chủ động gọi điện thoại cho mình, mỗi lần gặp đều là. Vô tình gặp được; về chuyện ở quán cà phê lần trước, sắc mặt của mẹ với họ vốn không hề tốt rồi, đừng nói tới nói chuyện chủ động và thân thiện với bọn họ; ở nhà, cũng chưa bao giờ chủ động đề cập tới bọn họ, trừ phi mình chủ động nhắc tới, sau đó mẹ sẽ lại ngăn cản mình gần gũi với họ.

“Ngày hôm qua mẹ còn rất tốt, nhưng mới nghe về các người, bà liền tự sát, chẳng lẽ chuyện này với hai người không có chút quan hệ nào sao?” Cô chất vấn hai mắt của cô rưng rưng.

“Thật là chuyện cười mà! Việc bà ta chết có liên quan gì với chúng tôi hả? Một người phụ nữ bỏ rơi con trai ruột của mình hơn ba mươi năm, trong những năm đó chưa bao giờ trở về nhìn xem con mình một lần, cũng chưa từng gọi điện thoại thăm hỏi sức khỏe con có khỏe không, mà sau ba mươi năm gặp lại, cũng coi như người xa lạ, lại còn muốn quên đi tất cả, bây giờ chỉ muốn cuộc sống yên bình, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu cô có một người mẹ như vậy, cô sẽ tha thứ cho bà ta sao? Hay là như chúng tôi cho bà mượn tiền trị bệnh, còn vì bà ta mà nhờ bệnh viện giấu tên rồi quyên tủy, đây là muốn hại bà ư?” Lương Chân Chân nghiêm khắc từng chữ, hùng hổ dọa người.

Kiều Tuyết Nghiên ngẩng đầu nhìn hai người, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp mù mịt không rõ ràng, Lương Chân Chân nói những lời hợp lý như vậy, nhưng cô vẫn không thể nào chấp nhận được mẹ lại là người như vậy.

Đúng vậy, lần trước nếu không phải trong lúc Nam Cung Thần vô tình nói ra đã nhìn thấy tấm hình của mẹ chụp một nhà ba người, căn bản cô sẽ không tin rằng trước khi lấy ba mẹ đã từng kết hôn, bởi vì vợ chồng họ đầm ấm như vậy, mà mình như hòn ngọc quý trên tay bọn họ, lại thêm cưng chiều, trước mặt cô chưa bao giờ nói về thành phố C, trong nhà cũng không có bất kỳ tấm hình nào của bà.

Chỉ có hai loại khả năng, vốn dĩ bà chưa từng tới đó; hoặc, chính bà muốn hoàn toàn vứt bỏ.

Lại nói, cô cũng là đứa nhỏ không có cha mẹ ruột, thật sự cô rất muốn biết vì sao cha mẹ ruột không cần mình, bất kể câu trả lời là như thế nào, đều đã làm người ta thương tâm.

Bỗng nhiên cô liền hiểu rõ nỗi đau khổ của Đằng Cận Tư, là mình quá xúc động, nghe tin mẹ chết thì đầu óc không còn tỉnh táo, mất đi lý trí mà rống to với chị Lương và anh Đằng.

Khi cô muốn nói lời xin lỗi, thì họ đã rời khỏi, trong lòng buồn bã vô cùng, bắt tay vào thu dọn mọi thứ trong phòng bệnh, mẹ mất rồi, cô nên đi nơi nào?

Ở thành phố C này, e rằng cô không thể trụ nổi nữa, nhiều người quen, nhiều nơi quen thuộc, dễ dàng gọi lên chuyện thương tâm.

Có lẽ, cô nên trở lại bệnh viện nơi mình sinh ra, nói không chừng còn có thể tìm được một ít manh mối về thân thế của mình, dù sao thì cũng tốt hơn là không biết gì.

Khi dọn dẹp giường bệnh, lại có thể phát hiện hai lá thư ở dưới gối, cô cầm lên thì thấy, trên một lá thư viết: Gửi con gái Tiểu Nghiên, trên một cái khác là chỗ trống, đại khái cô cũng đoán được là cho ai.

Tiểu Nghiên:

Xin tha thứ mẹ không từ mà biệt, mẹ rất yêu con cũng không nỡ bỏ con.

Bỏ lại một mình con sống cô đơn ở trên đời này là mẹ không đúng, nhưng mẹ không có dũng khí để sống tiếp, giống như mang theo lỗi lầm rất lớn trên lưng, dồn nén đến không thể nào thở nổi.

Vốn tưởng rằng mẹ có thể hoàn toàn vứt bỏ, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, nhưng mãi đến bây giờ mẹ mới phát hiện, mẹ chỉ đang trốn tránh mà thôi, không muốn đối diện mọi chuyện, cho nên vô hình trung làm tổn thương rất nhiều người, mẹ thực áy náy.

Tiểu Nghiên, thật ra con cũng không phải con gái ruột của mẹ. Ngày đó, mẹ và mẹ ruột của con đều bị đẩy vào cùng phòng phẫu thuật, con của mẹ vừa sinh ra liền chết, mà khi đó mẹ của con cũng bị xuất huyết quá nhiều, không thể nào cứu được, tuy rằng mẹ và bà ấy chỉ kém chỗ một ngày, nhưng dựa vào lời nói hành động của bà ấy, bà rất yêu con, cũng chờ con được sinh ra, bà ấy còn nói với mẹ rằng ba con là một người lính, chỉ tiếc trong một nhiệm vụ chiến đấu đã hy sinh, con là kết tinh tình yêu của họ.

Vẫn còn nhớ rõ lúc ấy mẹ thấy tình cảnh của con trong phòng cho trẻ sơ sinh, hai má trắng mịn, mắt to lúng liếng, mở miệng cười với mẹ, đáng vẻ vui sướng hoa chân múa tay khiến cho tình cảm dịu dàng tràn đầy trong lòng mẹ, không chút suy nghĩ liền nhận con về nhà nuôi dưỡng.

389. Chương 390 : Đại Kết Cục Đếm Ngược : Chân Tướng Rõ Ràng

Chương 390 : đại kết cục đếm ngược : chân tướng rõ ràng

Từ sau khi chân tướng rõ ràng, con trở thành con gái của cha mẹ, bác sĩ nói sức khỏe của mẹ không thích hợp sinh con, mẹ cũng không còn ý nghĩ sinh con lần nữa, tập trung tất cả tinh thần chú ý lên người con, con giống như là thiên sứ may mắn mà ông trời ban tặng cho cha mẹ, làm cha mẹ mãi mãi hạnh phúc và vui vẻ.

Trải qua hơn hai mươi năm, gần như mẹ đã quên con không phải con gái mẹ sinh ra, cho đến gần đây, mẹ lơ mơ cảm thấy không thể giấu giếm được nữa, nhóm máu của con rất đặc biệt, mà mẹ và ba con lại có nhóm máu phổ thông nên sinh con gái không thể có nhóm máu như thế.

Tiểu Nghiên, mẹ thật yêu con, từ nay về sau hi vọng con tiếp tục sống tốt, tìm được một người đàn ông tốt yêu thương con.

Lựa chọn cách ra đi như vậy với mẹ mà nói, là một sự giải thoát cũng là một cách cứu giúp, đây là quyết định mà mẹ đưa ra, không liên quan tới bất cứ ai, hi vọng con có thể tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ.

Mẹ yêu con

Điều tốt nhất là khi có con. Tuyệt bút ngày 6 tháng 2

Kiều Tuyết Nghiên xem xong lá thư nhịn không được rơi lệ đầy mắt, thì ra thân thể của cô là như thế này nếu mẹ không có lòng tốt nuôi dưỡng chỉ sợ bây giờ cô còn đang ngây ngốc ở cô nhi viện, vốn không có biện pháp nào so sánh với hiện tại.

Nếu như không có buổi nói chuyện với Lương Chân Chân chỉ sợ cô vẫn chưa hiểu được lời mẹ nói” Cái chết là sự giải thoát và cứu giúp” , bỗng nhiên, cô không nhịn được che miệng lại không để cho mình khóc lên.

Mẹ, là con hại mẹ, nếu không phải con cho mẹ biết ở bệnh viện gặp được chị Lương và anh Đăng, thì mẹ cũng không đoán được anh ấy là người hiến tạng tủy xương, mẹ cũng sẽ không. Tự sát.

Cô chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, vùi đầu ở giữa hai đầu gối, khóc thét.

Sau khi khóc lóc cô ngồi ngơ ngác trên giường bệnh, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tất cả đều u ám, trong lòng là từng mảng thê lương, từ nay về sau, cô chỉ có một mình.

Thành phố C này, cô không thể ngây ngốc nổi nữa rồi, đất trời rộng lớn, cô nên đi về đâu?

Buổi chiều ngày hôm sau, Lương Chân Chân bắt ngờ nhận được điện thoại của Kiều Tuyết Nghiên, hai người hẹn gặp nhau tại quán cà phê gần đây.

“Chị Lương, chuyện ngày hôm qua thật xin lỗi, là em quá xúc động.” Kiều Tuyết Nghiên thực chân thành xin lỗi

“Không có việc gì, chị hiểu tâm tình của em.” Sau khi yên tĩnh lại hai người đều bình tĩnh rất nhiều, trên đời này không có tuyệt đối đúng sai, trường hợp khác nhau đương nhiên lại là chuyện khác

“Cám ơn anh chị đã giúp em mấy tháng qua, còn tiền phẫu thuật, em sẽ chuyển khoản toàn bộ số tiền đó cho chị.”

“Không cần phải như thế, bác ấy cũng là mẹ của A Tư, số tiền đó, chính là lo hậu sự cho bác ấy, em còn đang đi học, cần dùng tiền. Ngoài ra, chị nói điều này không phải vì đồng tình với em, hi vọng em có thể hiểu được.” Giọng nói Lương Chân Chân thật chân thành, không có một chút ý tứ thương hại . .

Kiều Tuyết Nghiên không phải kẻ ngốc, cô đương nhiên hiểu được, cố sức trề môi, “chị Lương, em muốn hỏi chị một việc.”

“Hỏi đi.”

” Lần đầu tiên khi chúng ta ở Thụy Sĩ, đột nhiên anh Đăng lôi kéo chị rời khỏi, có phải bởi vì nhận ra hay không.” Cô còn chưa dứt lời, nhưng Lương Chân Chân đã hiểu rõ ràng.

”Đúng vậy, bởi vì đây là nút thắt A Tư chôn giấu nhiều năm ở trong lòng, mãi từ năm ba tuổi đến bây giờ, anh không rõ vì sao mẹ nhẫn tâm bỏ rơi anh nhiều

năm như vậy, trong lúc chẳng quan tâm, giống như là bốc hơi khỏi thế giới này, chúng ta đều là con cái, biết một người mẹ có ý nghĩa như thế nào với con cái.” Lời nói Lương Chân Chân thực tha thiết.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua.chắc anh Đăng rất tức giận, là em quá xúc động.” Sau khi tường tận nhớ lại tối hôm qua, Kiều Tuyết Nghiên suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, nổi lên xuyên suốt toàn bộ chuyện cũ.

Nếu sự thật không xảy ra trước mắt, căn bản cô không thể tin mẹ lại nhẫn tâm như thế, cho dù trước đó không liên lạc được, thì sau đó có thể trở lại thành phố C, mà họ còn từng ngồi đối diện cùng bàn nhưng mẹ lại làm như không biết con của mình, cô thật sự không thể hiểu.

Đổi lại là cô, chỉ sợ cũng sẽ hận một người mẹ như vậy.

Đặc biệt rõ ràng dứt khoát như vậy, dù là ai cũng khó có thể thừa nhận.

“Chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại, sau này có tính toán gì không?” Trước mặt Lương Chân Chân vẫn là cốc nước lọc trong suốt thấy đáy.

“Nếu nhà họ Đằng Không muốn, em nghĩ sẽ mang tro cốt của mẹ về Thụy Sĩ, cùng an táng một chỗ với ba.” Kiều Tuyết Nghiên dò hỏi.

“Từ lâu bà ấy đã không phải là người nhà họ Đằng, hơn nữa bà ấy cũng nói rất rõ ràng, muốn triệt để cắt đứt quan hệ, bà ấy là mẹ của em, muốn làm như thế nào, thì em hãy quyết định.” Thần thái Lương Chân Chân bình tĩnh.

” Uh, cảm ơn anh chị.” Kiều Tuyết Nghiên lấy một phong thư màu trắng từ trong túi, đưa cho cô, “Đây là trước khi mẹ ra đi viết thư cho anh Đằng, em cũng chưa xem qua.”

Lương Chân Chân đưa tay nhận lấy, bỏ vào trong túi xách, bưng cốc nước lên uống một ngụm, chậm rãi nói: “Nói thật, trước đây chị không thích bà ấy, cảm thấy bà quá tàn nhẫn, nhưng bây giờ, bản thân chị lại khâm phục sự can đảm của bà ấy.”

Kiều Tuyết Nghiên im lặng không nói, cô đương nhiên biết vì sao Lương Chân Chân không thích mẹ, () chuyện cũ đã qua.

“Em đi rồi, chúc mọi người hạnh phúc.”

“Tính lên trên, chị là chị dâu của em, có gì khó khăn đều có thể tới tìm anh chị.”

Lời của cô làm cho Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc, ngạc nhiên ngẩng đầu, dường như không tin nổi là cô lại nói như vậy, vốn cho rằng sau ngày hôm qua, hai cô sẽ như người xa lạ, thì ra cô quá hẹp hòi còn Lương Chân Chân lại rộng lượng .

“Chị Lương, em.” Trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết nên nói cái gì .

“Tốt rồi, em làm người như thế nào chị biết rất rõ ràng, hướng chị, em có cái gì sai?” Lời của cô lại lần nữa làm cho Kiều Tuyết Nghiên ghen ngào, gật đầu thật mạnh, ” Uh.”

Nhà họ Đằng.

Trên lầu hai trong phòng ngủ, Lương Chân Chân đưa phong thư chưa mở ra cho ông xã, “Tuyết Nghiên đưa cho em.”

“Cái gì vậy?” Đằng Cận Tư nhíu mày hỏi.

“Mở ra coi thì sẽ biết .” Trong nháy mắt hai mắt Lương Chân Chân lấp lánh.

“Không có hứng thú.” Giọng nói Đằng Cận Tư thản nhiên .

“Ông xã, nhìn xem đi.”

Đằng Cận Tư vì cô mong muốn, vẫn là mở ra, bên trong là một phong thư ngắn gọn.

A Tư:

Thực xin lỗi!

Trăm ngàn lời cũng không đủ để giải bày tất cả những gì mẹ muốn nói , mẹ không phải một người mẹ tốt, càng không xứng làm mẹ con.

Chúc các con hạnh phúc!

Tuyết bút ngày 6 tháng 2

Tuy rằng chỉ nói có mấy câu ngắn ngủn, nhưng vẫn làm cho Đằng Cận Tư rất xúc động, mím môi không nói được lời nào, kết quả này làm anh bất ngờ .

Ai ngờ được bà ấy lại tự sát?

Rõ ràng có hi vọng sống sót, tại sao lại lựa chọn tự sát? Bà ấy muốn sám hối với anh sao?

Anh không cần! Anh một chút cũng không cần!

“A Tư. . . .” Lương Chân Chân đau lòng ôm chồng vào trong ngực, im lặng thở dài trong lòng, đột nhiên Thẩm Ý Linh tự sát gần như làm tất cả mọi người rơi xuống hố sâu, cô không nghĩ ra người phụ nữ này sao có thể có được quyết tâm như vậy, xem ra, là hành động của A Tư làm bà cảm động, làm cho bà cảm thấy bản thân có vấn đề, làm bà hối lỗi.

“Anh vẫn nghĩ là mình hận bà ấy nhưng trong nháy mắt khi nghe được bà tự sát, một loại cảm giác phức tạp dâng lên trong lòng.” Đằng Cận Tư vui đầu ở trong lòng vợ, giống như đứa nhỏ không có sức lực, lảo đảo một mình.

“Uh, em hiểu được, đều nói cha mẹ và con cái không thể có ngăn cách tuyệt đối giữa thù hận và yêu thương.” Lương Chân Chân cảm khái nói.

“Bà ấy giải thoát rồi, anh cũng được giải thoát.” Khóe miệng Đằng Cận Tư miễn cưỡng cười nhạt.

Sự ra đi của bà ấy, làm cho anh tạm thời không phiền muộn và ràng buộc, từ nay về sau rốt cuộc không cần phiền não vì chuyện tình này, nút thắt vướng mắc ba mươi năm của anh rốt cục có thể bỏ xuống.

Rốt cuộc cái gì là sai? Cái gì là đúng? Theo người ra đi, cũng chậm chậm trôi đi trong gió.

“À! Đây là thời điểm thích hợp để đàn ông trút bỏ nỗi buồn nha! Quá kìm nén sẽ không tốt cho thân thể, dù sao em cũng là vợ của anh, trên đời này chúng ta

là hai người gắn bó chặt chẽ với nhau nhất.” Giống như dỗ dành đứa nhỏ Lương Chân Chân vỗ vào lưng của chồng.

Ngay lúc này, Lương Chân Chân cảm giác được đứa nhỏ đang lật người trong bụng, sức lực đứa nhỏ rất mạnh làm bụng xảy ra biến hóa rõ ràng, Đằng Cận Tư ngồi gần nhất tự nhiên cảm giác được, đặt lỗ tai lên bụng nghe tiếng động của đứa nhỏ.

“Bà xã, đây nhất định là con trai, rất nghịch ngợm.”

” Cục cưng bé nhỏ ngoan! Biết tâm tình ba không tốt, nên cố ý gây ra tiếng động để an ủi ba có phải không?” Con người màu đen của Lương Chân Chân chứa đầy tình cảm, dịu dàng vuốt ve chỗ bụng nhô ra.

Đằng Cận Tư cũng rất vui vẻ, anh cảm thấy vô cùng kỳ diệu, hiển nhiên cảm giác được cục cưng cử động ở trong bụng, cảm giác vui sướng tràn ngập vì sắp trở thành cha, thay đổi sự chú ý của anh, ngay sau đó sự đau khổ đã không còn tồn tại.

” Đứa nhỏ nghịch ngợm, có thể ức hiếp em gái hay không?” Bỗng nhiên anh nghĩ đến điều đó.

” Không đâu !” Lương Chân Chân cười vì con trai mà giải thích.

“Anh còn rất lo lắng, bà xã, ngày mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra.” Người đàn ông nào đó rất cố chấp.

o()o Đầu Lương Chân Chân đen kịt, A Tư quá mức khẩn trương.

Mười một ngày nghỉ trôi qua, lại tiến vào thứ Hai đen tối, gào khóc

, ,

390. Chương 391 Đại Kết Cục Một. Cưng Chiều Hết Mực

Chương 391 Đại kết cục một. Cưng chiều hết mực

Việc đi bệnh viện kiểm tra là không tránh được , nhưng kết quả đương nhiên là không có việc gì!

Từ lúc Thẩm Ý Linh xuất hiện đến lúc rời đi, bà lão nhà họ Đằng đều không biết chuyện các cháu và cháu dâu giấu giếm rất tốt, hơn nữa Đằng Cận Tư hơi động tay động chân, tin tức giấu giếm rất tốt, không có chút xú tin tức nào về cô rơi vào tai bà lão nhà họ Đằng, chuyện này đối với cô là chuyện tốt

Đông qua xuân đến, thoáng chút đã đến tháng tư hoa nở, cuộc sống của mọi người vẫn như trước đây có quy luật hay không đều tiến hành và phát triển

Bụng Lương Chân Chân ngày càng lớn, mang thai bảy tháng có thể so với mang thai chín tháng của người khác, cho nên cô cực kì vất vả, mỗi lần đi bước đi đều là một tay đỡ thắt lưng, ngủ cũng không dễ dàng, chân thường xuyên bị sưng phù lên, rất khó chịu.

Buổi tối, cô tựa vào giường, hai chân tách ra, trong lòng ôm cái đầu thoải rất to mà cô yêu thích nhất, lông xù vô cùng thoải mái, vừa hay bên tay là hoa quả và thức ăn nguội, vừa ăn vừa xem phim truyền hình, nhìn về phía nào đó, đầu ngón tay còn ở trong miệng, ngậm ngậm híp mắt cười, cũng không biết rốt cuộc là chua, ngọt, hay vui mừng.

“Ngoan, đừng nhìn, để cho mắt nghỉ ngơi một lát.” Đằng Cận Tư đi tới, dịu dàng nói.

“Không muốn! Đây là phim mà em thích nhất. ” Lương Chân Chân bĩu môi cự tuyệt.

“Được, vậy thì xem thêm một chút nữa.”

Ai bảo phụ nữ mang thai là lớn nhất đây, hơn nữa, cũng tại mình cưng chiều mà ra, trách ai được đây? Đương nhiên cũng chỉ có thể đồng ý.

5 phút sau.

“Ông xã, em khát nước.”

Cô mở to đôi mắt vô tội, đáng vẻ chọc người ta yêu mến, Đằng Cận Tư làm sao chịu được, hấp tấp chạy tới.

“Ông xã, chân em đau.”

Chỉ trong chốc lát, cô lại kêu gào, méo miệng như muốn khóc, đáy lòng Đằng Cận Tư giống như có sợi dây nào đó bị chặt đứt “phụt” một cái, quả nhiên là mệnh sát tinh của anh, lời nói sắc bén, một câu liền đâm trúng tim hanh.

Thuận theo, không thì còn như thế nào nữa, ngồi xổm trên mặt đất, dịu dàng vuốt ve chỗ chân đau của cô, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Còn đau không?”

Chân Chân được cưng chiều hết mực, hận không thể mỗi ngày đều được yêu thương.

“Ông xã, em muốn xoay người.”

Bụng cô quá lớn, chuyện xoay người đối với cô mà nói là chuyện rất đau khổ và khó khăn, mỗi lần nằm xuống liền không dậy được, kiểu gì cũng phải có người giúp đỡ mới được.

Đằng Cận Tư nhìn đáng vẻ khó nhọc của bà xã, hết sức đau lòng, chỉ ước gì con trai hư hỏng trong bụng bà xã sớm đi ra ngoài, lại có thể giày vò bà xã của anh, thật sự là thiếu dạy dỗ mà!

Trong lòng anh nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám nói ra, lời nói sẽ ảnh hưởng đến nai con, tốt nhất không nên âm ỉ.

Xem hết phim truyền hình, Lương Chân Chân lại kêu gào nói cơ thể đã tê rần, muốn xuống giường đi lại, Đằng Cận Tư chỉ có thể giúp cô đứng lên, cẩn thận ôm eo cô từ từ bước đi.

“Đúng rồi, ông xã, chúng ta có tự diễn Khang Hi không?”

“Để làm gì?” Sủng cô vô cùng.

“Để đặt tên cho cục cưng! Trước tiên phải thật hay, hơn nữa muốn độc nhất vô nhị!” Lương Chân Chân nường mày kiêu ngạo nói.

“À Đều do em quyết định.” Đằng Cận Tư quyết định đem quyền chủ đạo giao cho bà xã.

“Hi hi” Lương Chân Chân cười tủm tỉm lộ ra răng nanh, tâm tình tốt lắm.

“Ngày mai anh sẽ để cho Nam Cung Nhiều mua mấy quyển sách đặt tên, còn có ba tháng nữa để cho em chọn, được không?”

“Được!” Cô gái nào đó vui vẻ đáp.

Buổi chiều thứ tư, Lương Chân Chân và Cát Xuyên hai người phụ nữ có thai hẹn nhau tản bộ ở công viên nào đó, ở phía sau xa xa là hai người bảo vệ, đưa tới rất nhiều cái ngoái đầu của mọi người.

Chủ ý này đương nhiên là của Đằng Cận Tư, mặc dù bác sĩ nói phụ nữ có thai nên chú ý hoạt động nhiều, nhưng anh vẫn không yên lòng để một mình bà xã mang thai đi lại ở bên ngoài, cho nên cố chấp muốn phái người bảo vệ an toàn cho cô, Lương Chân Chân biết anh vì muốn tốt cho mình, liền thỏa hiệp, nhưng yêu cầu người bảo vệ nhất định phải đi theo từ phía xa, không được đến quá gần.

Nhưng vì sao chỉ có hai người bọn họ đi thôi? Là như vậy, trước đây Tiết Giai Ný đã thông báo đi Italy du học, lần này trở về là vì bạn tốt Chân Chân kết hôn, hơn nữa lễ mừng năm mới, lại ở thêm một thời gian ngắn, bây giờ trường học khai giảng, tất nhiên là phải trở về đi học.

“Thật là, không hổ là thai sinh đôi, bụng cậu còn lớn hơn bụng mình, đến lúc năm tháng cũng không có khác biệt lớn như vậy, lâu dài thì càng rõ ràng.” Cát Xuyên khoa trương la lên.

“Đừng nói nữa, bây giờ việc đi lại ngày càng bất tiện, đi vài bước liền cảm thấy mệt, hận không thể nhanh tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.” Lương Chân Chân thở dài.

“Đừng như vậy, mình cũng không muốn cậu mệt nhọc, mình chỉ mang thai một thôi! Nhưng cậu thật giỏi, thai đầu là sinh đôi, hơn nữa còn là long phượng thai, bao nhiêu người ước ao đều không được đấy.” Cát Xuyên an ủi.

Khóe môi Lương Chân Chân nhếch nhẹ, sắc mặt lúc này mang theo chút lo lắng: “Đúng vậy! Mỗi lần nghĩ đến điểm này, mình đều cảm thấy đáng giá.”

“Đi thôi, bọn mình đến vườn cây bên kia đi dạo, mùa xuân đúng là mùa đẹp nhất, vạn vật sống lại, cảnh lá xanh biếc tươi non, đáng yêu cực kỳ! Còn có đóa hoa mỹ lệ xinh đẹp kia, tỏa hương thơm khắp nơi!” Cát Xuyên khua môi mua mếp nó.

“Cát gia, không nhìn ra, cậu cũng có máu văn nghệ đấy?” Lương Chân Chân giả bộ rất kinh ngạc.

“Hừ! Mình cũng có tài hơn người chứ bộ! ” Cát Xuyên cũng không khiêm tốn.

Hai người cười một tràng rồi đi đến vườn cây, cũng không ngờ rằng ở trên đường sẽ gặp người quen —— Lâm Tịnh.

Cô đứng chung một chỗ với một người đàn ông trẻ tuổi nhìn rất bình thường, mười ngón tay của hai người đan xen, hiển nhiên quan hệ của hai người là người yêu.

“Xin chào! Đã lâu không gặp.” Lâm Tịnh hiển nhiên không nghĩ tới sẽ gặp được Lương Chân Chân ở chỗ này, nếu hai người đã chạm mặt, cũng nên tới chào hỏi.

“Quả thật đã lâu không gặp.” Lương Chân Chân thản nhiên cong môi: “Có thể nói chuyện một chút không?”

Lâm Tịnh mím môi suy nghĩ vài giây đồng hồ, sau đó gật đầu, nhìn về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh: “Đây là đồng nghiệp trước đây của em, cho em 10 phút được không?”

“Được, anh ở bên kia chờ em.” Tiếng nói của người đàn ông này rất dịu dàng, trong ánh mắt tự nhiên để lộ ý nghĩ yêu thương.

“Anh ta thực sự yêu cô.” Lương Chân Chân nói thẳng.

“Uh, tôi cũng rất yêu anh ấy.” Giọng nói Lâm Nhu rất dịu dàng, không có chút phật phùng.

“Cô Buông xuôi.” Lương Chân Chân hỏi không đầu không đuôi, nhưng Lâm Tịnh vẫn hiểu.

“Có cái gì không thể buông? Anh ta vốn không thích tôi, vẫn luôn chỉ có mình tôi tình nguyện, chỉ có tôi không muốn đổi mặt với thực tế mà thôi, chính mình lừa gạt mình, cuối cùng vẫn không lừa nổi.”

Lương Chân Chân có chút giật mình, cô cho rằng Tống Tử Quân chỉ ít cũng có chút thích Lâm Tịnh, bằng không hai người làm sao có thể đi đến với nhau?

“Vậy hai người . . .”

Khóe môi Lâm Tịnh hiện lên nụ cười khổ, trong mắt mang chút ưu buồn rồi biến mất, trước kia cô rất hận, nhưng kể từ khi biết Hứa Thông, rất nhiều chuyện đã nghĩ thông suốt, cuộc đời con người sống là vì mình, vui vẻ và đau buồn đều do chính mình, cần gì phải vì hận một người mà khiến mình phải đau khổ?

“Là vì cô.” Trong ánh mắt cô không có hận ý và châm biếm, chỉ có một chút bi thương.

“Tôi?” Lương Chân Chân bị lời của cô ta làm cho chấn động, không thể tưởng tượng nổi, chỉ vào chính mình, mà ngay cả Cát Xuyên đứng bên cạnh cũng bị giật mình, trong lòng thầm than: quả nhiên là số đào hoa, bất tri bất giác đã chọc một ít nợ nần.

“Tâm lý chinh phục của đàn ông rất kì quặc, đặc biệt là đối với người phụ nữ không thích hoặc không thèm ngó ngang gì tới anh ta, điều đó càng đẩy lên ý chí muốn chinh phục của anh ta, huống chi là Tống Tử Quân. Ban đầu tôi cũng không biết, lần đó trong ban tổ chức họp hàng năm, tất cả mọi người đều rất vui vẻ, uống rất nhiều rượu, tôi vốn cho rằng anh ta chủ động tìm tôi là vì thích tôi, nhưng . . .” Nói tới đây, sự chua xót trên khóe môi cô ngày càng đậm.

“Tại thời điểm đó, anh ta lại gọi tên cô.”

Khóe miệng Lương Chân Chân không nhịn được run rẩy vài cái, không ngờ lại có loại chuyện này? Tống Tử Quân thích mình? OMG! Thật sự là cô tiêu hóa không nổi!

“Nếu đã biết, tại sao cô còn ở chung một chỗ với anh ta?” Vấn đề này thực làm cô khó hiểu.

“Bởi vì tôi yêu anh ta, ngây thơ cho rằng thời gian có thể làm thay đổi tất cả.” Khóe môi Lâm Tịnh gợi lên một chút tự giễu.

Đúng a! Có đôi khi yêu một người sẽ làm cho con người ta mất đi lí trí, căn bản là không thể tỉnh táo để suy nghĩ, thường sẽ bị che mờ con mắt, không thấy rõ sự thật.

“Thực xin lỗi, tôi không biết chuyện sẽ như vậy” Lương Chân Chân nói thật xin lỗi.

“Không có việc gì, tất cả đều là quá khứ cả rồi, hiện tại tôi rất tốt.” Tại thời điểm nói xong câu này, bi thương trong mắt Lâm Tịnh đã không thấy, chỉ còn lại ngọt ngào và hạnh phúc.

“Uh, chúc hai người hạnh phúc.” Cô chân thành chúc mừng.

“Ngày mai tôi và anh ấy sẽ cùng nhau rời khỏi thành phố, chúng tôi cũng đã xác định sẽ định cư ở đâu Có khả năng sau này tôi cũng sẽ không trở về thành phố C nữa, tôi đi đây.” Lâm Tịnh tự nhiên xoay người rời đi.

Cô phải rời khỏi nơi này, một lần nữa bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của chính mình, tất cả những đau khổ và sung sướng đã trải qua, đó đều là trong sinh mệnh của cô cần phải trải qua, thúc giục cô nhanh chóng trưởng thành.

Nhìn bóng lưng cô xa dần, trong lòng Lương Chân Chân có cảm giác rất phức tạp, Lâm Tịnh, tâm tư cô ấy đơn thuần tùy tiện giống như một tờ giấy trắng, cũng không thể trở về quá khứ được nữa rồi.

“Đi thôi, cô ấy đã lựa chọn đúng.” Cát Xuyên thở dài một tiếng.

391. Chương 392: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 1

Năm tay nhau cùng chung sống đến già Ngoại truyện ngọt ngào 1

Gần đây Đằng Cận Tư thật sự rất buồn khổ, vốn tưởng rằng sau khi đứa nhỏ ra đời, thì anh sẽ có những ngày tốt lành, nhưng mà vì sao lại càng ngày càng buồn hơn?

Bởi vì đứa nhỏ không xa mẹ được, muốn bú mẹ.

Anh rất ghen tị, vô cùng ghen tị, dường như bây giờ bà xã hoàn toàn bị con trai và con gái chiếm giữ từng giây từng phút không rời, bình thường phải đợi đến lúc chúng ngủ rồi, anh mới có thể thân mật với bà xã, cũng giới hạn trong việc nựng hôn và sự ôm ấp, nhưng mỗi khi anh muốn tiến thêm một bước.

“Oa oa. . . .” một tiếng khóc thét chợt vang lên, nháy mắt khiến hai người kinh sợ liền dập tắt toàn bộ tình cảm mãnh liệt.

Buồn bực nhất là Đằng Cận Tư: “Tranh thủ” không được, lại còn bị bà xã khuyên bảo, nói về sau trước mặt đứa nhỏ không được làm ẩu làm càn, dọa đứa nhỏ khóc.

Thật là anh bị oan uổng mà, chắc chắn là tên nhóc xấu xa kia cố ý, chờ khi cậu nhóc, anh sẽ trừng trị thật tốt mà!

Tâm tình bà lão nhà họ Đằng luôn ở trạng thái rất tốt, mỗi ngày vui tươi hơn hớn, tuy rằng bà đã hơn tám mươi tuổi, nhưng không hề già chút nào, mỗi ngày đều phải ôm ấp hai đứa cháu, còn cố ý vì đi chùa cầu bình an cho hai đứa nhỏ, với ngụ ý “Bình an vui vẻ”, đặt hai nữ danh khác nhau cho mỗi đứa: An An và Nhạc Nhạc.

An An là anh trai, Nhạc Nhạc là em gái, dường như khuôn mặt của hai người từ một khuôn mà ra, ngoại trừ cấu tạo thân thể bên ngoài không giống, trên cơ bản không nhìn ra điểm nào khác biệt. .

Dựa vào tính cách mà nói, vẫn có chút khác biệt giữa hai người, Nhạc Nhạc ăn no còn muốn có người chơi với mình một lát rồi mới ngủ, nếu con bé mở mắt ra mà không nhìn thấy ai ở bên cạnh, tuyệt đối sẽ khóc long trời lở đất, hận không thể ném lên nóc nhà; ngược lại An An, mỗi lần cậu ăn no rồi liền chu cái miệng nhỏ nhắn mà ngủ, không khóc không náo loạn, khi thức dậy không nhìn thấy ai cũng sẽ không giống như em gái khóc tới tê tâm liệt phé, cậu thuộc loại không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên mà khóc, chắc chắn sẽ không ngừng.

Ngày đầy tháng của An An và Nhạc Nhạc, hai đứa cũng rất biết điều, không khóc không náo loạn, đôi mắt to đen giống như bảo thạch mở to nhìn mọi người, ngẫu nhiên còn mở miệng mỉm cười, vô cùng đáng yêu!

Buổi tối, Đằng Cận Tư nhìn thấy bà xã cho hai đứa nhỏ ăn no mắt thấy lão bà đem lương đứa nhỏ đều uy no rồi, trong lòng thực ngứa, đã lâu lắm rồi anh chưa có nếm lại mùi vị này, mà bây giờ, chỗ thuộc về anh đã bị chiếm lấy, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, thật muốn giành lại mà!

Chờ sau khi An An và Nhạc Nhạc đã ngủ, anh liền ôm hai đứa nhỏ đến phòng của bảo mẫu, đêm nay, thật sự là anh không nhịn được nữa.

“Ông xã, làm cục cưng khóc thì làm sao?” Lương Chân Chân bắt mẩn về hành vi của anh.

“Bà xã, có con rồi em liền quên anh luôn.” Trong lòng Đằng Cận Tư thật uất ức.

Lương Chân Chân nhìn anh “xì” một tiếng vui vẻ: “Ông xã, thật là xấu hổ mà! Lại ghen với con.”

“Chắc chắn là hai đứa nhỏ kia muốn đổi đầu với anh mà, vốn cho là sau khi sinh chúng nó ra thì anh sẽ có được những ngày hạnh phúc, kết quả, càng ngày càng khổ, ngay cả nơi này cũng bị chiếm lấy.” Đằng Cận Tư vừa nói vừa dời ánh mắt tới bộ ngực đầy đặn của bà xã, so với trước kia, muốn to hơn nhiều.

“Chán ghét!” Đôi bàn tay trắng như phấn của Lương Chân Chân đập ở trên người anh vài cái, trên mặt là từng mảng đỏ ửng thẹn thùng.

“Nai con, em có nghĩ tới anh không?” Anh rõ ràng khóa cô ở trong lòng ngực của mình, giọng điệu sâu xa, kéo theo một chút mê hoặc.

“Mỗi ngày đều nhìn thấy, có cái gì mà phải nhớ chứ.” Lương Chân Chân bĩu môi, cố ý chọc giận anh.

“Thật vậy sao?” Chỗ yếu điểm của anh bị khiêu khích, bàn tay to lại có hành động xấu với tay tới chỗ rưng rậm.

Sau khi trải qua việc sinh đẻ, thân thể Lương Chân Chân rất mất cảm, và lại đã thật lâu giữa hai người chưa trải qua chuyện đó, chỉ mới nhẹ nhàng khiêu khích, cô liền có chút không chịu nổi, rất nhanh liền trở nên mềm mại, hô hấp cũng dần dần hỗn loạn, hai gò má đỏ hồng, khiến cho suy nghĩ của người ta cũng dập dờn.

“Đừng. Đừng đụng vào nơi đó.” Giọng nói của cô hơi run.

“Uhm? Là nơi nào vậy?” Đàng Cận Tư cố ý di chuyển ngón tay, khoe miệng gợi lên nụ cười tà mị.

“Trúng thôi.” Lương Chân Chân mở to cặp mắt trong vắt giận hờn nhìn anh, da dẻ đỏ ửng khắp người, thật là cảm động mà!

“Em không thích?” Người đàn ông nào đó nhú mày, vẻ mặt ngang bướng.

“Uhm.” Lương Chân Chân mơ hồ lên tiếng, đã không tỏ vẻ phản đối hay tán thành nữa.

“Ngoan, anh biết em thích.” Đàng Cận Tư lật người đặt bà xã ở dưới mình, bàn tay to thành thạo đưa vào bên trong áo ngủ của cô, tìm kiếm nơi anh mong nhớ ngày đêm, suốt bốn tháng không có chạm qua, thật nhớ vô cùng.

Lương Chân Chân thở gấp đến không nói ra lời, tùy ý để anh đốt lửa trên người mình, lửa cháy lớn đến mức lan ra cả đồng cỏ, càng đốt càng cháy mạnh mẽ hơn.

Quần áo rất nhanh bị cởi sạch, hai thân thể quấn lấy nhau, giống như là rất lâu ở bên trong sa mạc khô cạn, đột nhiên gặp được ốc đảo, nhiệt tình đam mê.

Đàng Cận Tư hôn lên da thịt trên người cô, để lại dấu vết của mình, nhất là ở nơi nào đó —— bị con trai và con gái chiếm lấy, lại càng mạnh mẽ cắn mút lấy, khiến cho người nằm dưới phải kháng nghị: “Đau.”

“Bà xã, nơi này là của anh.” Anh bá đạo tuyên bố.

“Lại ghen với con của mình.” Lương Chân Chân bị anh chọc cho buồn cười.

“Sau này hãy để cho hai đứa nó bú sữa bình.” Quả nhiên người đàn ông nào đó thật nhỏ nhen.

“Phốc! Không được, đứa nhỏ phải bú mẹ mới tốt được.” Lương Chân Chân không đồng ý.

“Vậy anh thì làm sao đây hả?” Trong lòng Đàng Cận Tư rất buồn bực, bây giờ hai đứa nhỏ kia được cả nhà coi trọng, anh phải nhận lấy sự lạnh nhạt, ban ngày không thể thân mật với bà xã, buổi tối thì phải đợi khi chúng ngủ rồi mới lén lút thân mật, việc này là sao đây chứ?

“Vứt bỏ.” Lương Chân Chân buột miệng nói.

Đột nhiên, Đàng Cận Tư hơi chuyển động cơ thể của mình, con người đen khép hờ, bên trong toát ra tín hiệu nguy hiểm, khoe môi nhếch nhẹ, hừ lạnh: “Vứt bỏ sao?”

Không đợi Lương Chân Chân kịp trả lời, anh động thân, trực tiếp tiến nhập vào trong cô.

Ở lúc tốt đẹp này, ngoài cửa truyền đến tiếng trẻ con khóc lóc vang dội, ngay sau đó là tiếng đập cửa: “Cô chủ, cậu chủ nhỏ đói bụng đến nỗi khóc thét cả lên, đồ thể nào cũng không được.”

Đàng Cận Tư đang chuẩn bị động tác tấn công liền dừng lại, trên mặt tối đen, tên nhóc thôi này! Cũng biết chọn thời gian mà! Thật có ý định đối đầu với anh mà!

“Ngồi dậy thôi! An An khóc rồi.” Lương Chân Chân vội vàng đẩy người đàn ông đang ở trên người mình ra, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào con mình, lấy áo ngủ trên đầu giường mặc vào, thắt chặt dây lưng bước ra ngoài cửa.

Ngồi ở trên giường vẽ mặt Đàng Cận Tư thật đau khổ, anh bị bà xã ghét bỏ, không thể giải quyết dứt vụng, chỉ có thể tự thu xếp à, trong lòng vô cùng thê lương.

Ai. Đường phía trước còn dài đằng đẵng!

Vừa mở cửa ra, An An liền giơ hai tay nhỏ của mình lên, nhào về phía người mẹ thân yêu của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chưa khô nước mắt, đáng vẻ đáng thương vô cùng làm người yêu mến.

“An An ngoan, đừng khóc nữa!” Lương Chân Chân dịu dàng ôm con trai, cả người toát lên bản năng yêu thương của người mẹ .

“Cô chủ, tôi đi trước , chờ cậu chủ nhỏ An An ăn no tôi lại đến ôm cậu.” Giọng nói Bảo mẫu kính cẩn nghe theo.

“Không cần làm phiền, đêm nay An An ngủ ở phòng của tôi, cô cũng ôm Nhạc Nhạc lại đây, để nửa đêm con bé không phải khóc.” Lương Chân Chân ôn tồn nói.

“Vâng.” Bảo mẫu đáp, xoay người đi rồi.

Vừa vặn Đẳng Cận Tư từ phòng tắm bước ra nhìn thấy con trai vùi đầu ở ngực bà bà an khuya “chùn chụt” , bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cơn bức bối không biết tên, nhóc thúì, chỉ biết giành địa bàn với cha thôi!

“Bà xã anh cũng đói bụng.” Anh tủi thân mếu máo, ánh mắt gắt gao như lửa nhìn chằm chằm nơi đó.

“Không biết xấu hổ! Anh đói bao nhiêu, An An mới thật đói.” Lương Chân Chân tức giận liếc mắt nhìn anh, đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

“Nó nhỏ như vậy cũng biết đói bụng, dĩ nhiên anh lại càng đói bụng hơn nó rồi.”

Lương Chân Chân bị sự không đứng đắn của anh đánh bại, tức giận nói: “Em không phải người hầu mà làm mì sợi cho anh ăn, tự anh xuống dưới ăn.”

“Bà xã, em không yêu anh ” Ánh mắt Đẳng Cận Tư ai oán.

“Hừ! Thật khó lắm An An mới ngon giấc, lại bị anh khiến nó phải khóc lên như vậy.” Lương Chân Chân dung tay ra hiệu cho anh yên lặng.

“Anh ngủ.” Tâm hồn bé nhỏ của Đẳng Cận Tư đã bị thương, che đầu ngủ, hiện tại địa vị của anh rất thấp, không bằng cả con trai.

” An An ngoan, con nhìn xem ba con ngoan chưa, lập tức liền ngủ, ăn no không được náo loạn nghe không hả?” Lương Chân Chân dỗ dành con trai đang mở to mắt ở trong lòng.

Dường như cậu nhóc nghe được mẹ nói, đôi mắt đen đảo tới đảo lui, sáng lấp lánh.

Đẳng cận tư không vui nằm đắp chăn , trở người một cái, quay lưng về phía hai mẹ con, làm sao ngủ được đây, cũng không biết đến khi nào mới hết như vậy như , nhất định phải nghĩ biện pháp mới được, bằng không thì làm sao mà anh hạnh phúc đây? An An và Nhạc Nhạc.

Thật vất vả dỗ được con trai ngủ, lại tới Nhạc Nhạ , ăn no rồi con bé còn chưa chịu ngủ , mở to đôi mắt đen nhìn người ta, muốn có người chơi với mình.

Có thể nghĩ, nhiệm vụ gian khổ này được giao cho người đàn ông nào đó đang nằm trong chăn, Lương Chân Chân nói cô rất mệt mỏi, hai đứa nhỏ kia thật náo loạn, không chịu đựng được nổi nữa!

392. Chương 393: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già ngoại Truyện Ngọt Ngào 3

Năm tay nhau cùng chung sống đến già Ngoại truyện ngọt ngào 3

“Oa oa hu hu” Nhạc Nhạc cao giọng không ngừng khóc to, không hề có ý muốn dừng lại.

Đẳng Cận Tư có chút luống cuống chân tay, đứa nhỏ mềm mại nhỏ nhắn như vậy làm anh sợ mình sẽ bóp nát con bé nếu dùng thêm sức, không gắng sức lại sợ con bé sẽ ngã xuống, thật sự là không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, con bé lại càng khóc không ngừng, nhìn thấy hai mắt đầm lệ như vậy làm anh không nỡ.

“Nhạc Nhạc ngoan, con gái ngoan, nghe lời ba nói, đừng khóc nữa được không?” Giọng nói của anh rất dịu dàng, đứa bé như vậy, thật là thịt trong lòng anh.

“Con còn tiếp tục khóc như vậy, An An sẽ bị đánh thức, buổi tối chúng ta cũng không thể ngủ.” Lương Chân Chân thở dài, vốn cho rằng con gái sẽ nghe lời yên lặng, ai ngờ con bé còn nghịch ngợm hơn so với con trai, cũng không biết giống ai.

“Chẳng lẽ con bé không được khỏe?” Đằng Cận Tư nhíu mày hỏi.

“Làm sao có thể vô duyên vô cớ không được khỏe, chỉ là con bé chưa muốn ngủ.” Lời nói Lương Chân Chân sắc bén gài đúng chỗ người trong tâm tư bé nhỏ của con gái.

Đằng Cận Tư đành đặt con gái ở trên giường, lần đầu tiên làm trò hề, chỉ hy vọng cục cưng có thể nở nụ cười với mình, thật đúng là có tác dụng.

Bé Nhạc Nhạc ngóc đầu lên, đôi mắt to và đen như đá quý không hề chớp mắt nhìn chằm chằm phía trên đỉnh đầu của người nào đó, hé miệng nhỏ lộ ra cái lợi non nớt cực kỳ đáng yêu.

Thấy con gái cuối cùng cũng cười, trong lòng Đằng Cận Tư dâng lên cảm giác tự hào, rất không dễ dàng, cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con: “Nhạc Nhạc ngoan, ba ôm con đi ngủ được không?”

Trả lời anh vẫn là đáng tươi cười đáng yêu, trong lòng bỗng nhiên thấy ấm áp, thì ra cảm giác làm cha là như vậy, thực kỳ diệu, tốt lắm!

Anh ôm con gái để trên lồng ngực mình, để con bé nằm sấp, pha trò đùa giỡn với con, trong chốc lát, trong phòng dập dờn bầu không khí ấm áp hoà thuận dịu dàng vui vẻ.

Lương Chân Chân đưa con trai vào trong nôi rồi kéo lại góc chăn, cúi người hôn lên mặt con, nhìn con có vẻ ngủ say, trong lòng thật thỏa mãn, hình hài thật nhỏ bé như vậy sẽ từ từ lớn lên, sẽ kêu mẹ, kêu ba, rồi biết chạy.

Đứng dậy đi về phía giường thấy chồng đặt con gái chơi đùa trên người, nhỏ giọng nói: “Tốt rồi, nên ngủ đi, ngày mai anh còn phải đi làm.”

May mà trẻ một tháng tuổi không chơi đùa lâu, trong chốc lát liền nhắm mắt lại ngủ, nước miếng chảy dọc xuống khoe môi, động lại quánh sệt trên lồng ngực của ba đứa nhỏ.

“Bà xã, em vất vả rồi.” Sau khi bố trí trí Nhạc Nhạc ổn thỏa, hai người mới trở về ngủ trên giường, Đằng Cận Tư nhẹ nhàng khẽ nói ở bên tai.

“Đáng ghét! Không nên nói những chuyện đó.” Lương Chân Chân chui vào trong lồng ngực của anh, giọng nói hờn dỗi mềm mại.

“Anh nói thật, sinh đứa nhỏ quá cực khổ, mang đứa nhỏ càng vất vả, lòng anh đau.” Quả nhiên Đằng Cận Tư muốn nói hết lời tâm tình.

Khoe môi Lương Chân Chân hơi cong, cô không thấy vất vả, vì người đàn ông mình yêu sinh con là điều hạnh phúc nhất trên đời, còn chuyện mang thai, đây chính là cốt nhục trong bụng mình, lại là kết tinh tình yêu của cô và A Tư, vất vả cũng đáng.

“Ông xã, em tình nguyện như vậy.” Khi cô nói lời này, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

“Bà xã, anh thấy gần đây em quá cực khổ hay chúng ta đi du lịch nước ngoài cho khuây khỏa đi?” Anh nói ra trọng điểm câu chuyện trong lòng mình.

“Ra nước ngoài cho khuây khỏa? Còn An An và Nhạc Nhạc làm thế nào bây giờ?” Lương Chân Chân cười rồi lườm anh, hừ! Chỉ biết anh không có nghĩ đến cái gì tốt!

“Trong nhà không phải có bảo mẫu sao? Yên tâm đi, bà nội sẽ chăm sóc tốt chất trai bảo bối của bà.” Đằng Cận Tư chốt lại câu nói.

“Không được, hiện tại An An và Nhạc Nhạc còn bú sữa mẹ.” Lương Chân Chân kiên trì phản đối ý kiến.

“Bà xã, việc này sớm hay muộn cũng phải bỏ.”

“Nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy em nở lòng nào để anh mỗi ngày đều phải bị hành hạ sao?” Vẻ mặt Đặng Cận Tư đau khổ, trong lòng từng mảng ai oán.

Nói đến vấn đề này, Lương Chân Chân có chút dao động, cô cũng biết ông xã chịu đựng rất vất vả, nhưng cô đâu có biện pháp nào? An An và Nhạc Nhạc là bảo bối trong lòng cô, đương nhiên phải trông nom.

“Uhm. Để em cân nhắc lại.” Cô cho ra đáp án mơ hồ không rõ ràng.

Đặng Cận Tư ôm chặt cô, không thêm nhắc lại, có đôi khi! Nói quá nhiều, vậy trái lại bất lợi, chẳng thà bây giờ im lặng lại có lợi hơn.

Sáng sớm hôm sau, Đặng Cận Tư đi làm với vành mắt đen thui, không có biện pháp, từ khi có hai đứa nhóc anh chưa từng được ngủ ngon giấc một ngày, số lần thức dậy lúc nửa đêm ngày càng tăng.

Chất lượng giấc ngủ ngày càng không tốt, cho nên khi phê duyệt văn kiện cũng ngáp nhiều lần. .

“Anh Đặng, hình như gần đây anh không được ngủ ngon?” Hồi lâu Nam Cung Thần liền linh hỏi. Người thanh niên nhỏ tuổi chu đáo.

“Đều vì hai đứa nhóc kia náo loạn, đợi đến lúc cậu kết hôn rồi sinh con thì cậu sẽ biết.” Đặng Cận Tư đưa văn kiện đã phê duyệt xong cho trợ thủ đặc lực.

” Anh không trở thành vú em đấy chứ ?” Giọng nói Nam Cung Thần vô cùng kinh ngạc.

Đặng Cận Tư giương mắt liếc cậu ta, hừ lạnh: ” Cậu cho rằng mình sẽ không có ngày như vậy?”

Thân thể Nam Cung Thần đứng thẳng tắp, đôi môi khép chặt, vẫn cứ chịu đựng để mình không phát ra tiếng cười, nếu để người khác biết rõ, tuyệt đối là tin tức lớn nhất!

Anh Đặng tung hoành trong giới kinh doanh đột nhiên trở thành siêu cấp vú em! Đoán chừng nói ra sẽ làm mọi người kinh hãi đến rớt cằm.

“Em xin làm theo sự dạy bảo của anh!” Lời nói Nam Cung Thần đầy ngay thẳng.

“Hừ!” Đặng Cận Tư liếc mắt nhìn cậu ta.

Vừa chuẩn bị rời khỏi Nam Cung Thần bất thành linh chợt nhớ tới điều gì, quay người trở lại: “Anh Đặng, Cose đã có thông tin về việc công ty dự định tiến hành chiếm giữ thị trường Thụy Sĩ, anh cần đứng ra để xác thực.”

“Giao cho cậu đi làm việc này, tôi không có thời gian.” Đặng Cận Tư không chút suy nghĩ trả lời.

“Ách.” Trong lòng Nam Cung Thần biết anh Đặng không có thời gian vì muốn ở nhà với con, không khỏi xúc động: đúng là làm cha rồi đều không giống như trước.

“Thế nào? Có vấn đề à? Hay là. Cậu cho rằng mình không thể đảm nhiệm việc này?” Giọng điệu Đặng Cận Tư tràn đầy ý tứ khiêu khích.

Nam Cung Thần không ngừng xua tay, khẳng định nói: “Không có! Tuyệt đối không có vấn đề! Tôi tự tin mình có thể đảm nhiệm.”

“Vậy tại sao còn đứng ở đây?”

“Tôi lập tức đi xác thực.” Nam Cung Thần lập tức xoay người đi ra ngoài.

Đợi sau khi cậu ta đi khỏi, Đặng Cận Tư gơ tay nhìn đồng hồ, tại sao thời gian trôi chậm như vậy? Còn hai giờ nữa mới hết giờ làm việc, nhưng mà hiện tại lòng muốn về nhà của anh giống như là mũi tên, không chỉ muốn gặp bà xã mà còn muốn nhìn thấy con trai và con gái của mình.

Quả thật trở thành cha so với trước kia không giống nhau, trách nhiệm trên người nặng hơn trước, người nhà ruột thịt không phải hai người mà là bốn người, có thể còn tăng thêm.

Ai. Vốn là anh muốn cùng với bà xã đi ra ngoài du lịch giải sầu, thuận tiện hưởng tuần trăng mật, nhưng bà xã lại nói con còn quá nhỏ, không thể đi xa nhà, chờ tới khi hai đứa nhỏ được trăm ngày tuổi thì bàn lại.

Vì thế, anh chỉ có thể chờ, một lần này là trôi qua hai tháng.

Theo thời gian trôi qua, An An và Nhạc Nhạc càng lớn, thân thể cũng không mềm mại như lúc mới sinh ra nữa, đầu nhỏ và tay chân cũng rắn chắc hơn so với lúc mới sinh, Đằng Cận Tư bế cũng chẳng phải sợ.

Giữa trưa ngày chủ nhật, ánh nắng ảm áp dễ chịu, chiếu lên người gây cảm giác muốn ngủ trưa, Đằng Cận Tư ôm con gái nằm trên giường chơi đùa chơi mãi chơi mãi, hai cha con liền ngủ thiếp đi.

Thật sự là không thể trách Đằng Cận Tư sơ ý, chỉ là lúc này rất thích hợp để ngủ, con gái đã ngủ một mình anh ngồi mở to mắt cũng không có ý nghĩa, bà xã cùng con trai ở dưới lầu đùa giỡn, cho nên.

Anh đang ngủ ngon giấc, bỗng nhiên cảm giác được lồng ngực thấm ẩm ướt, trong mơ hồ còn tưởng rằng bà xã đùa với mình, nhưng cảm giác lại không quá giống, cố gắng mở to mắt.

Nhạc nhạc bé nhỏ dựa vào trong ngực anh “Chùn chụt chùn chụt” cắn mút vào nơi nào đó, mặt của anh đen lại ngay lập tức, thì ra con gái của anh coi chỗ đó là nguồn thức ăn của mình.

o()o

Đằng Cận Tư nghiêm mặt xốc con gái đứng lên, không để ý tới tiếng gào khóc của con, ôm con gái xuống dưới: “Nai con, Nhạc Nhạc đói bụng.”

Lương Chân Chân vừa dỗ con trai ngủ, cuối cùng ông xã lại lớn tiếng gào lên như vậy, An An chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn ba muốn khóc, đáng vẻ tội nghiệp đáng thương.

“Nói nhỏ chút! An An thật vất vả mới ngủ được.”

“Nhạc Nhạc đói bụng.” Mặt Đằng Cận Tư đen lại.

Nhạc Nhạc vừa nhìn thấy mẹ, liền vươn bàn tay nhỏ bé khóc “Oa oa”, con bé rất đói, ô ô. Vừa rồi bú lằm chỗ cái gì cũng không có.

Sau khi Nhạc Nhạc ăn no, Lương Chân Chân mới rồi rảnh hỏi ông xã chuyện gì xảy ra, vì sao khi ôm Nhạc Nhạc xuống lầu mặt đen và nghiêm lại, hơn nữa lại khấn trương như vậy?

“Không có việc gì.” Giọng nói Đằng Cận Tư thản nhiên, không định nói ra sự thật, rất ngại, anh không thể mở miệng nói.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Lương Chân Chân sử dụng công phu quán quýt vô song của mình.

Hôm nay lại đi bệnh viện gặp bác sĩ, mắt vẫn rất đau, bác sĩ nói có thể bị viêm, ô hô, mọi người nhất định phải bảo vệ tốt đôi mắt! Nhất là trẻ em bị cận thị, tuyệt đối không thể qua loa, không thì hối hận cả đời a!.

393. Chương 394: Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 3

Nắm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại truyện ngọt ngào 3

Đằng Cận Tư vẫn không để ý tới, chuyện ban nãy đánh chết anh cũng không nói, chỉ lựa chọn im lặng.

Lương Chân Chân hí hóp mắt nhìn khắp người anh, ánh mắt dừng lại ở chỗ còn ẩm ướt trên người, lại nhớ tới vừa rồi mặt ông xã đen lại, đột nhiên hiểu rõ.

“Ha ha. Em biết rồi.” Cô cười trộm như con mèo tinh quái.

“Em thì biết cái gì?” Đàng Cận Tư hỏi lại, anh không tin nai con biết được, nhất định là cô ấy đang lừa mình.

“Trên ngực anh.” Lương Chân Chân ghé vào sát tai ông xã

Nhỏ giọng thì thầm, âm thanh chỉ có hai người nghe được.

Trong chớp mắt mặt người nào đó đen lại, hung hăng nói: “Dám chê cười anh, xem buổi tối em có tốt hơn không!”

Nói xong, liền trở về phòng, để lại Lương Chân Chân đứng ở đó “Ha ha” cười to, không thể không vui, đây chắc chắn là nhược điểm, sau này có thể dùng để uy hiếp A Tư.

Buổi tối, người nào đó nói chuyện giữ lời, thừa dịp khi hai đứa con im lặng ngủ, mạnh mẽ cưỡng chiều bà xã triệt để mọi mặt từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, lâu rồi hai người không có buông thả như vậy.

“A! Anh nhẹ một chút thôi.”

Trong đêm tối đen như mực, trên giường tiếng nũng nịu của người phụ nữ bay bổng khắp phòng, làm cho người ta yêu.

“Trúng thối nhỏ, em rõ ràng thích anh như vậy.”

Đây là giọng nói khàn khàn ẩn đầy ham muốn tình dục của người đàn ông, tiếng thở dốc thay thế tất cả, một phòng kiêu diễm, dập dờn tình cảm dịu dàng và suy nghĩ ngọt ngào vô tận.

Sau đó, Đàng Cận Tư vuốt ve tấm lưng bóng loáng của bà xã: “Nai con, An An và Nhạc Nhạc được một trăm ngày tuổi, em đã đồng ý với anh rồi.”

“Một trăm ngày! Đúng rồi, ngày mai anh liên hệ với thợ chụp hình, để chụp cho An An và Nhạc Nhạc vài tấm ảnh, làm ra một tập ảnh đẹp lưu lại làm kỷ niệm.” Lương Chân Chân nói tiếp.

“Uh, nhưng em không được né tránh vấn đề.” Đàng Cận Tư dần buông tay.

“Em đâu có trốn tránh vấn đề, không phải đã trả lời anh sao?”

“Lại muốn đánh trống lảng sao?” Ngón tay thô vân vê quanh quần một chỗ ngay khe đùi.

“Ông xã, em nghĩ là đợi đến khi chúng ta kết hôn được một năm thì đi du lịch như vậy cũng có giá trị kỷ niệm mà! Được không?” Lương Chân Chân để mặc ngón tay của anh làm điều xấu trên người mình, giọng nói mềm mại nũng nịu.

Đôi mắt Đàng Cận Tư khép hờ: “Đã từng nghe chuyện ‘ sói đến đây ’ chưa?” Rõ ràng là không tin lời cô nói.

Hai cánh tay mềm mại của Lương Chân Chân vòng quanh cổ anh: “Ông xã, em cũng rất nhớ anh, muốn cùng anh trải qua thế giới của hai người, nhưng mà An An và Nhạc Nhạc mới ba tháng tuổi, nhỏ như vậy làm em không nỡ bỏ lại!”

Cô thay đổi dùng tình cảm dịu dàng kết hợp với thân thể tấn công, cũng không tin ông xã không đáp ứng.

“Tốt, vậy nghe theo em một lần.” Đàng Cận Tư cảm thấy cô nói rất có đạo lý, mình cũng không nỡ bỏ An An và Nhạc Nhạc lại, xem ra phải lên kế hoạch về lộ trình chặt chẽ hơn mới được.

“Ông xã, anh thật tốt.” Lương Chân Chân chuyển động cơ thể tới gần gò má của anh rồi hôn, môi còn chưa rời đã bị anh đè ép trên giường, tình cảm mãnh liệt lại tuôn trào.

“Chán ghét! Ngày mai anh. Còn phải đi làm!”

“Bà xã, em phải tin tưởng sức khỏe của anh.”

“Trúng thối! Rất. Nặng.”

“Vậy. Anh nhẹ một chút.”

” Anh. Cố ý”

“Ngoan, thích không?”

“”

Mùa thu mát mẻ, mà trong phòng, nhiệt độ càng cao, nồng nàn làm say lòng người.

Khi An An và Nhạc Nhạc được một trăm ngày, nhà họ Đằng bận rộn chúc mừng hai đứa nhỏ, chỉ mở tiệc chiêu đãi người nhà và bạn bè, chỉ có ông bà ngoại của An An và Nhạc Nhạc cùng với mẹ Cát Xuyên cũng như người nhà.

Còn Tiết Giai Ny, cô vẫn còn du học ở Italy; nhân dịp này Quan Hạo Lê cũng quay về công ty tiếp nhận công việc, cho nhau không gian, không quấy rầy nhau, chờ đợi tới khi gặp lại.

Đằng Cận Tư có ba người anh em kết nghĩa, lúc này mỗi người đều có phiền não, ví dụ như người em thứ hai Nông Dịch Tiêu, đang buồn rầu giải quyết về những việc rối loạn trong quan hệ gia đình; người em thứ ba Nam Hoa Cận, thật sự đã rơi vào hố sâu tình yêu, người con gái mà anh ta vừa ý cũng không phải người dễ bắt nạt, chơi trò trốn tìm với anh tới khắp nơi trên thế giới; bốn người không ai hơn ai, đều lấy lòng bà xã và con cái, lại có ý định tiếp tục sinh con, anh ta bị kích thích khi thấy anh hai có đầy đủ trai gái, vì thế mà luôn muốn sinh thêm một đứa con gái.

Xét thấy sáu người này cũng không có ở trong nước, người thì đang sống rất ung dung ở nước Anh, người thì có đời sống vợ chồng tươi sáng nhiều màu sắc ở Hồng Kông, vì vậy mà không mời bọn họ tới dự tiệc mừng trăm ngày, đợi khi An An và Nhạc Nhạc được một tuổi thì mời tất cả bạn bè tụ tập lại với nhau.

Đã quên giới thiệu về cục cưng của gia đình Cát Xuyên, cô không sinh được con gái như mong muốn nên cảm thấy chán ngán thất vọng, để chấm dứt sự việc này ông xã Đỗ Tri Hàng của cô đành phải an ủi, dỗ dành cô, thuyết phục cô lần này không được thì giờ sinh thêm đứa nữa như thế sẽ được như ý.

Cô dĩ nhiên mặc kệ, sinh một đứa thì mình đã bị giày vò mệt mỏi, còn muốn sinh thêm chẳng phải là muốn mạng người!

Con trai thì con trai! Tất nhiên cô sẽ giáo dục tốt, nếu không tới khi có vợ lại quên mất mẹ! Khi đặt tên cho con, cô bị đau đầu, một quyển tự điển Khang Hi bị cô lục lọi hết mà vẫn không thấy được tên nào làm cô vừa lòng, cuối cùng, cô rất có trách nhiệm đặt tên đơn giản nhất chỉ có một chữ cho con trai—— Đỗ Nhất.

Cha mẹ hai nhà đều không thích, nói đây là tên gì vậy! Quá đơn giản, không được, tuyệt đối không được!

Cát Xuyên cũng không hề mạo phạm, nói tên con trai phải do mình đặt, ai nói cũng không tốt, khi hai bên giằng co còn chưa xong, Đỗ Tri Hàng mở miệng: “Nếu không, ở phía sau tên thêm một chữ ‘thần’ đi? Đỗ Nhất thần.”

May mà hai bên đều đồng ý tên này, vì thế liền quyết định tên là Đỗ Nhất Thần.

“Cát gia, bạn đặt tên như vậy thật không có trách nhiệm đó? Bạn không lo lắng khi con trai lớn lên sẽ trách bạn sao?” Lương Chân Chân nghe xong lời giải thích của cô, kinh ngạc há mồm.

“Nó dám! Mình mang thai mười tháng mới sinh ra nó, vậy dễ dàng thôi! Đứa nhóc hư nếu không nghe lời xem mình trừng trị thế nào!” Khuôn mặt Cát Xuyên hung dữ nói.

“Khụ.Bạn đã làm mẹ rồi, có thể dịu dàng chút hay không! Cốt nhục của mình sinh ra mà cũng đánh được?” Lương Chân Chân biết cô là người nhanh mồm nhanh miệng, nhất là miệng lưỡi khoe khoang.

“Mình. Nếu nó không nghe lời, dĩ nhiên mình phải đánh.”

“Bà mẹ bạo lực.” Lương Chân Chân tức giận liếc mắt cô.

“Thật không đúng, mình nghĩ có thể đã nhận nhầm con.” Bỗng nhiên Cát Xuyên nói ra làm người ta kinh ngạc.

Khóe môi Lương Chân Chân run rẩy: “Phốc! Chắc không phải đâu?”

“Con của mình rất ngoan, không giống mình chút nào, ngay cả mẹ mình cũng nói nó không giống mình trước đây rất nghịch ngợm, bạn nói có phải đã bế nhầm rồi không?”

“Thần Thần mới 3 tháng, mỗi ngày không ăn thì là ngủ, có thể nghịch ngợm như thế nào? Ít nhất cũng phải chờ tới khi một tuổi đi.” Lương Chân Chân tức giận quát lên.

“Mình thấy Nhạc Nhạc nhà bạn rất nghịch ngợm, nếu không phải bạn sinh sớm hơn mười ngày, mình vô cùng nghi ngờ Nhạc Nhạc mới là con gái của mình.” Về mặt Cát Xuyên rất nghiêm túc. .

“Cút! Không được đánh chủ ý gì với con gái bảo bối của mình, sao bạn không đi hỏi mẹ chồng, nói không chừng Thần Thần giống như ba.”

Nghe được lời nói của bạn tốt, Cát Xuyên nghiêm túc cắn môi suy nghĩ: “Không phải đều nói con trai giống mẹ? Làm sao có thể giống ba?”

Lương Chân Chân bị cô đánh bại, cô ta là người hồ đồ ngu xuẩn chính là hồ đồ ngu xuẩn!

“Cát gia, mình đề nghị bạn sinh thêm đứa nữa, thực hành càng thêm đáng tin hơn so với lý thuyết, tin tưởng mình đi.” Bàn tay vỗ lên vai bạn tốt, không hề có ý đùa giỡn.

“Không sinh, càng lắm thì mình không quan tâm tới, bây giờ quan trọng nhất là chăm sóc đứa nhỏ.” Cát Xuyên lắc đầu.

.

Hiển nhiên làm mẹ rồi thì không có biện pháp nào để được rảnh rỗi lâu, mới nghỉ ngơi được một lát thì tất cả đứa nhỏ đã đói bụng đến nỗi phải khóc “Gào khóc” lên.

Điều may mắn duy nhất của Lương Chân Chân là An An và Nhạc Nhạc chưa bao giờ kêu đói cùng một lúc, nếu không cô cũng không thể nào phân thân cả, đoán rằng những ngày tốt đẹp như vậy cũng không còn kéo dài lâu, đứa nhỏ càng lớn, lượng thức ăn sẽ càng nhiều, như vậy cô cũng chịu không nổi, phải nghĩ cách cai sữa cho chúng.

“Nhưng mà, mình rất thích Nhạc Nhạc của bạn.” Trong mắt Cát Xuyên bộc lộ rõ ràng sự yêu thích.

“Thích thì tự mình sinh.”

“Ôi chao, gả Nhạc Nhạc nhà bạn cho con trai mình đi.”

“Nhạc Nhạc lớn hơn Thần Thần.” Giọng nói Lương Chân Chân không biết làm sao.

“Không sao, con gái lớn hơn mới tốt.”

“Người nhà của mình rất quan tâm việc của Nhạc Nhạc, con bé mới một trăm ngày tuổi, mình không thể gả đi sớm như vậy, hơn nữa, xã hội bây giờ cũng không như xã hội cũ còn phổ biến việc ước định hôn nhân cho con trẻ.”

Cát Xuyên tha thiết mong chờ nhìn đứa con gái nhỏ đang bú mẹ ở trong lòng Lương Chân Chân: “Nhưng mà, bạn tạm thời đồng ý mình đi! Sau khi lớn lên việc này sẽ tính tiếp!”

“Bạn thích Nhạc Nhạc như vậy, vậy nhận con bé làm con gái nuôi đi?” Lương Chân Chân tha thiết đề nghị.

“Không được, vậy Thần Thần nhà mình làm sao bây giờ?” Cát Xuyên mặc kệ.

“Bạn cũng không hỏi ý kiến Thần Thần nhà bạn, quyết định qua loa hôn nhân cả đời của nó, sau này nó sẽ hận bạn.”

“Nó sẽ phải cảm ơn mình.”

“Phụ nữ ngoan cổ, muốn con gái thì tự mình sinh, đừng đánh chủ ý lên Nhạc Nhạc của mình!” Cái mũi Lương Chân Chân hừ hừ, chính là không đáp ứng.

“Thôi mà! Không cần như vậy mà!” Cát Xuyên tươi cười sáng lạn.

394. Chương 395: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 4

395. Chương 396: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 5

Năm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại truyện ngọt ngào 5

Đằng Cận Tư cũng không né tránh, tùy ý để cô vừa véo vừa cắn, hẳn là một điều thú vị.

Ngón tay thô ráp thuận theo dòng nước, men theo làn da như ngọc như ngà, nhẹ nhàng chậm chạp đi tới phía dưới, ngón tay dài nhẹ nhàng đón lấy nụ hoa.

“A Tư, dừng. . . .” Lương Chân Chân bị động tác bất thành linh của anh làm cho không ngừng thở gấp, cái tên xấu xa này, luôn rất dễ dàng tìm được chỗ nhạy cảm của cô rồi cố ý giày vò cô.

“Không để ở chỗ này hay vẫn tiếp tục. . . .” Đằng Cận Tư mở miệng cười xấu xa, đầu ngón tay nhẹ nhàng khép lại chậm chạp vờ về.

Dĩ nhiên Lương Chân Chân xấu hổ nói không ra lời, rõ ràng muốn học theo dáng vẻ trước kia của anh, mở miệng cắn vào cổ, vừa cắn vừa mút, hừ! Cô không thể là con mèo nhỏ dịu dàng mãi được, khi thích hợp cũng phải phô bày ra sự sắc bén lợi hại của mình.

Nhiệt độ bên ngoài dưới 0 độ, bông tuyết bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ dưới bóng đêm, vô cùng xinh đẹp, mà ở trong suối nước nóng, hai vợ chồng nhỏ nhiệt tình như lửa, ấm từ trong ra ngoài.

Cảm thấy bà xã đã nóng lên, Đằng Cận Tư hoàn toàn bị kích thích, tiếng thở dốc ngày càng nhiều hơn, ngón tay lại tiếp tục hướng lên trên: “Thích không?”

Lương Chân Chân biết tính tình của anh, nếu cô nói thích, anh chắc chắn sẽ càng táo tợn hơn nữa mà lấy cớ là vì lần này cô thích; còn nếu nói không thì chắc chắn sau này lúc gần gũi anh sẽ cố ý giày vò mình.

Tóm lại, nói thế nào đi nữa đều bị anh nắm lấy nhược điểm, trúng thối xấu xa!

“Hả?” Ngón tay của anh cố dùng sức gập lại.

“Thích. . . .” Lương Chân Chân mở miệng thật khó khăn, đột nhiên khoái cảm nổi lên giày vò cô làm nước mắt rơi lã chã, một dòng điện từ cột sống chạy dọc lên, tràn vào trong đầu, sau đó đầu óc bắt đầu hơi lóa mắt choáng váng.

Về mặt này, từ đầu đến cuối cô đều là người chịu đựng, chiếm quyền chủ đạo thường là ông xã — Đằng Cận Tư.

Nghe được câu trả lời khẳng định của cô, Đằng Cận Tư càng cả gan làm loạn hơn nữa, nhất định phải cưng chiều bà xã thật tốt, hướng chỉ hai người cũng đã cảm dục rất lâu, tuy rằng trước đó không lâu cũng có một lần, nhưng đó là sau khi công con trai và con gái đi ngủ rồi hành động lén lút, chỉ là đỡ ghìen.

Lần này, thật vất vả lắm mới tạo được thế giới riêng của hai người, dĩ nhiên anh sẽ không dễ dàng buông tha cô.

“Bà xã, đêm nay, em là của anh.” Trong giọng nói của anh chứa đầy dục vọng mãnh liệt.

Lương Chân Chân hiểu được ý tứ của anh, cũng biết mấy tháng này anh chịu đựng rất vất vả, lại nói bây giờ hai người đã kết hôn được một năm, cô yêu anh, cũng tình nguyện bị anh ức hiếp, giữa vợ chồng với nhau, chồng đã mong muốn thì vợ cũng tình nguyện vốn là chuyện rất bình thường, đương nhiên cô sẽ không từ chối.

“Uh, anh cũng là của em.” Cô nháy mắt nhìn anh thật dí dỏm, mái tóc dài mềm mại rơi xuống bờ vai trắng nõn, giống như một loại tảo biển.

Cuối cùng Đằng Cận Tư đắm sâu vào nụ hoa bên trong, tìm kiếm sự mềm mại ngọt ngào, thâm nhập thật sâu, kéo theo dòng nước nóng bắn tung tóe, vỗ vào hai người, từng mảng lớn bọt nước tan thành rất

những giọt nước nhỏ nhỏ, rơi xuống hỗn loạn xung quanh hai người, tạo thành những làn sóng lăn tăn, từng đợt từng đợt tản ra trên mặt nước.

Lúc này, cả trời đất đều chìm vào yên lặng, không có một chút âm thanh, những tiếng động trong dòng nước càng đặc biệt làm cho người ta dần có ham muốn tình dục, từ từ lớn dần, bao phủ cảm xúc mạnh mẽ giữa hai người. .

Lương Chân Chân cảm thấy thân thể của mình trở nên nhạy cảm hơn, không chịu đựng được ngón tay anh chuyển động chơi đùa vỗ về, giống như có một ngọn lửa nhỏ đang cháy, mà càng cháy càng to, cả người bắt đầu nóng lên, phía trước là

thân thể nóng rực của anh còn phía sau là tường đá lạnh, cả hai bên một nóng một lạnh kèm cặp, làm cô nhanh chóng mê say.

Hơi nước lượn lơ bay lên trong bồn tắm, khiến khuôn mặt anh không rõ ràng, làm tan chảy tình cảm của hai người, thật là một cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Đằng Cận Tư lĩnh hội được cảm giác tuyệt vời khi được bà xã hút vào sát sao bao bọc, miệng há to thở gấp: “Nai con, đừng chịu đựng, kêu lên đi, anh thích nghe.”

Cô đưa mắt nhìn anh thật quyến rũ, mông lung sương mù tựa như dòng nước trong vắt ở trong mắt, dường như muốn nhỏ ra nước, giận dữ nói đứt quãng: “Làm. Chán ghét.”

Anh biết miệng cô cứng rắn, không có ý muốn nói những lời dễ nghe, bàn tay to chậm rãi di chuyển tới trước ngực cô, nhẹ nhàng vờn ve, chỗ bị anh vuốt ve tê dại trong nháy mắt, giống như tiếp xúc với dòng điện, bất giác liền mềm nhũn, nếu không phải tựa vào tảng đá và sức lực của Đằng Cận Tư chống đỡ, thì cô đã sớm ngã vào trong mặt nước.

Lúc này thân thể Lương Chân Chân rất miễn cảm, mới bị trêu đùa một chút đã làm cho nhụy hoa ở dưới tự động co rút, cứ như vậy, người đàn ông nào đó không chịu nổi. .

“Bảo bối.” Động tác của Đằng Cận Tư nhanh hơn rất nhiều, hai tay không ngừng di chuyển trên người cô, giống như âu yếm bao nhiêu cũng không đủ, dường như anh vô cùng yêu cô.

“Uh.” Cô hơi ngửa mặt lên, lộ ra cái cổ cong duyên dáng giống như thiên nga, tiếng kêu uyển chuyển mềm mại đáng yêu nhanh chóng dung nhập vào màn đêm, bỗng tuyết lạnh leo rơi trên bờ vai trần truồng, trong nháy mắt bị nhiệt độ làm tan rã.

Tư thế như vậy duy trì rất lâu, cô yếu đuối mềm mại nhận lấy anh, hoa cỏ hai bên ảm ướt, bắn tung tóe toàn là rượu ngon.

Sau khi Lương Chân Chân trải qua một trận yêu thương cơ thể lộ ra màu hồng nhạt đầy cám dỗ, nằm ở trong lòng ngực của anh, ngay cả sức lực đưa tay lên cũng không có, hai người giống như dây leo quấn quýt chặt chẽ lấy nhau không thể chia rẽ.

“Ông xã, em mệt mỏi quá.” Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, Lương Chân Chân yếu ớt nói.

“Ngoan, anh ôm em trở về phòng được không?” Đằng Cận Tư thì thầm dịu dàng, ôm eo bế bà xã rời khỏi bồn tắm, cầm lấy khăn tắm bên cạnh bao bọc lấy cô, khoác áo ngủ trên người, đi đến căn phòng ở lầu hai.

Cô ôm lấy cổ của anh, mềm mại dựa sát vào bên trong khuỷu tay, từ từ nhắm hai mắt, trong lòng ảm áp, nếu lúc trước cô không xúc động ôm lấy đùi anh thì hôm nay sẽ không có ân ái ngọt ngào.

Duyên phận, thật đúng là một điều kỳ diệu.

Đi một vòng, cả anh và cô đều không nhìn thấy đối phương, cũng từ không yêu thành yêu rồi lại yêu thêm lần nữa, trải qua một quá trình phiên phức.

May mắn, tất cả đều là xứng đáng.

Nắm tay nhau cùng chung sống tới già, lời hứa hẹn cả đời.

Trong phòng ngủ, Đằng Cận Tư ôm bà xã đẩy cửa phòng tắm ra, thả cô xuống, mở ra vòi hoa sen, ôm lấy cô cùng nhau tắm, rửa sạch hơi thở kiêu diễm trong suối nước nóng.

Hơi nước nóng dày đặc ở chung quanh, Lương Chân Chân cảm thấy đầu mơ màng, dựa vào trong lòng ông xã để mặc anh gội đầu tắm rửa cho cô, tự nhiên thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc của anh.

“Mệt mỗi à?”

“Uh, chỗ da trên dưới mắt đang đánh nhau rồi nghịch ngợm nhìn một lượt từ trên xuống dưới.” Lương Chân Chân cong môi đáng yêu, cô mệt đến nỗi không mở mắt nổi, xương cốt đều mềm nhũn.

Đặng Cận Tư cưng chiều cười cười, tập trung tắm rửa cho cô rồi nhanh chóng tắm xong, sau đó dùng khăn mặt bọc cô lại đặt ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu ngây thơ của cô, nơi nào đó ở trong lòng sụp đổ .

Cô vợ bé nhỏ của anh, xứng đáng để anh dụng tâm che chở cả đời.

“Uhm.” Bình thường cô có thói quen cọ xát người anh hể rồi khỏi ngực là cô mất ngủ.

“Ngoan, chờ làm khô tóc rồi ngủ tiếp.” Giọng nói Đặng Cận Tư dịu dàng say lòng người, nhưng người phụ nữ trong lòng anh không nghe theo, đang ngủ say khò khò, có vẻ thật mệt mỏi.

Anh đâu có cách nào?

Bà xã, thì phải được cưng chiều, nếu mình đã cưng chiều thì cứ tiếp tục cưng chiều vậy!

Yên lặng lấy máy sấy tóc cho cô, trong mơ màng, cô chỉ cảm thấy đầu của mình bị thổi tung nhiều lần, hơi nóng thổi qua da đầu, thực thoải mái, ngay cả tiếng“Ông ơng” cũng giống như là bài hát ru con.

Thực sự rất chân thật. Trong lúc ngủ mơ, môi của cô bất giác cong lên, đây là một mùi vị của sự tin tưởng, là cô nghĩ được rên người ông xã, có thể làm cho cô an tâm đi vào giấc ngủ.

“Ông xã, em yêu anh.”

Đặng Cận Tư vừa tắt máy sấy, liền nghe được giọng nói quen thuộc vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng nhưng rơi thật mạnh vào đáy lòng anh.

“Cái gì?” Không phải là anh chưa nghe thấy, chỉ là muốn nghe thêm lần nữa.

Nhưng trong lúc ngủ say, người phụ nữ đó trở mình trong lòng ngực của anh, lại tiếp tục ngủ, về mặt khi ngủ điềm tĩnh đáng yêu.

Anh đặt máy sấy lên trên tủ ở đầu giường, kéo chăn qua đắp kín lại, nghiêng người hôn lên trán bà xã, ngủ thật thỏa mãn.

Ngày hôm sau, khi Lương Chân Chân tỉnh lại đã gần tới buổi trưa, cô dụi mắt, nhìn một lượt xung quanh, không phải phòng của cô, cũng không có An An và Nhạc Nhạc trên giường, đây là.

Đây là biệt thự suối nước nóng, cô và A Tư cùng nhau đến khi kỷ niệm một năm kết hôn, thiếu chút nữa ngủ đến hồ đồ rồi .

Chống người ngồi dậy, xốc chăn lên cầm lấy áo ngủ khoác vào, đi chân trần đến bên cửa sổ, mở rèm cửa ra, bên ngoài từng mảnh tuyết trắng trong suốt, so với bông tuyết tối hôm qua còn lớn hơn, từng mảnh từng mảnh , bay xuống xuống dưới.

“Đẹp quá!” cô không nhịn được khen một tiếng.

“Tại sao không chịu mang dép, lạnh cóng lại bây giờ?” Giọng nói tràn đầy yêu thương của Đặng Cận Tư vang lên từ phía sau.

Cô vẫn lặng im nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ: “Trong phòng có hệ thống sưởi ấm, không lạnh mà.”

Đặng Cận Tư xoay người ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy đôi dép mang vào cho cô: “Hiện giờ sức khỏe của em không tốt nên chú ý một chút.”

“Ông xã, anh thật tốt.” Khóe môi Lương Chân Chân cong lên cười nhìn anh, bên trong con người màu đen xao động toát ra tình cảm nồng nàn ấm áp, cô thật sự thật hạnh phúc.

396. Chương 397: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 6

Năm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại truyện ngọt ngào 6

“Chắc em đói bụng rồi, xuống lầu ăn cơm đi” Đằng Cận Tư nắm lấy tay cô, ánh mắt dịu dàng.

Lương Chân Chân nhìn trên bàn ăn gồm trứng chiên ốp lếp, bánh mì và sữa, ngạc nhiên hỏi: “Ông xã, là anh làm sao?”

“Bánh mì và sữa là ở đây có, trứng ốp lếp là anh chiên, thức dậy không có việc gì làm nên. . . .” Đây là lần đầu tiên Đằng Cận Tư tự mình làm bữa sáng nên hơi ngượng nghịu.

“Thực phong phú nha! Để em nếm thử.” Trên mặt Lương Chân Chân tràn đầy tươi cười vui vẻ, ông xã của cô không phải người dễ dàng xuống bếp, hôm nay thật sự là có phúc mà!

Chính anh nói anh là người trên thì phải ở phòng lớn, còn nhà bếp là dành cho kẻ dưới!

Đằng Cận Tư ngồi xuống đối diện với cô, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô vài lần, ánh mắt thực tha thiết muốn biết mình chiên trứng ốp lếp ăn ngon hay không.

“Ăn rất ngon, em thích ăn trứng ốp lếp nhất đó!” Lương Chân Chân rất nể mặt khen ngợi anh.

Nghe bà xã nói vậy, khoe miệng Đằng Cận Tư co rút vài lần, anh cũng không mong đợi lần đầu tiên mình xuống bếp có thể chiên trứng ngon, không bị cháy khét đã tốt lắm rồi.

“Để anh đưa em đi ăn đặc sản địa phương, tiện thể đi dạo luôn.” .

“Ừ, để em ăn một chút đã.” Lương Chân Chân mở miệng uống sữa rồi cười tủm tỉm, một chút thức ăn dính trên khóe môi.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Đằng Cận Tư cầm lấy khăn tay chà lau sạch sẽ khóe miệng tràn ra sữa nước của cô.

Động tác của Lương Chân Chân hơi cứng nhắc, tại sao miệng của cô lại có thể bị tràn sữa giống An An và Nhạc Nhạc như vậy .

Thời gian dần trôi qua thì lúc ăn sáng xong đã là giờ trưa, sau khi ăn xong, hai người liền lên lầu thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

“Cảnh tuyết rơi ở phương Nam khác với phương Bắc, tuy rằng tuyết rơi liên tục suốt đêm, nhưng độ dày thì ít hơn, làm giảm đi sự trắng lệt.” Lương Chân Chân khép hờ đôi mắt quan sát cảnh sắc trắng xóa ở bên ngoài.

“Vậy em có muốn đi xem phong cảnh của phương Bắc không hả?” Đằng Cận Tư ôm eo của cô.

“Lúc còn đi học thật sự rất muốn xem được cảnh ‘Phong cảnh phương Bắc, nghìn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết bay.’ Đó chắc chắn là một thế giới màu trắng vô cùng rộng lớn, thật bao la hùng vĩ.”

“Nếu em muốn thì bây giờ có thể đi.”

“Ông xã, anh rất nuông chiều em nha.” Lương Chân Chân nũng nịu.

Đằng Cận Tư đưa tay nhéo mũi của cô, tiếng nói dịu dàng có thể làm cho người ta ngán đến chết: “Vậy em cảm thấy, anh còn có thể dung túng ai nữa hả?”

“Đương nhiên không còn ai khác, em là duy nhất.” Lương Chân Chân kiêu ngạo hát cảm lên cao.

“Nghịch ngợm!”

“Chúng ta đi ném tuyết đi?” Hai tròng mắt của cô lấp lánh.

“Bên ngoài rất lạnh.” Câu trả lời hết sức thản nhiên, chẳng khác nào lời từ chối.

“Chỉ chơi một chút thôi mà!” Tiếp tục làm nũng.

“Không được, muốn chơi đùa cũng có thể.”

Anh chưa có nói xong liền bị Lương Chân Chân trách móc, hết sức phấn khởi hỏi: “Có thật không? Vậy thì bắt đầu đi!”

“Anh đứng im ở chỗ này, em cứ quăng quả cầu tuyết cho anh là được rồi.”

Một câu nói dập tắt toàn bộ nhiệt tình của cô, chơi thế này thì có gì vui chứ? Vậy thà rằng cô ném cầu tuyết vào một gốc cây hay bức tường còn tốt hơn ném lên người ông xã nữa! Nếu như anh bị cảm lạnh thì mình không phải là người chịu khổ sao?

“Thật mất mặt đàn ông mà!” Lương Chân Chân lườm bâu .

“Ngoan, nghe nói gần đây có thể giới của những loài thú cưng, những loài thú vô cùng quý hiếm đều có, muốn đi xem thử hay không?” Ý định Đằng Cận Tư chính là làm dập tắt nhiệt tình của cô, sau đó dùng một thang thuốc mạnh khác.

“Thế giới của thú cưng? Em thích con nào thì anh phải mua nếu không em sẽ không đi đâu hết.” Lương Chân Chân trợn mắt nhìn anh, lúc trước khi cô xin anh mua một con chó làm thú cưng, anh đều không đồng ý, nói rằng trên người thú cưng có vi khuẩn, phụ nữ có thai không thể nuôi được.

“Được, không thành vấn đề.” Đằng Cận Tư cười nhận lời, lần này chắc anh phải đồng ý để bà xã mua thú cưng rồi.

Lúc này Lương Chân Chân mới vui vẻ thích thú đi với anh, không đi không biết, thật sự phải ngạc nhiên mà, thú cưng có rất nhiều chủng loại, vô cùng kỳ lạ, có con vật hoạt bát đáng yêu, lại có con to lớn như người trưởng thành.

Đối với những con vật có diện mạo vừa lạnh lợi, nhanh nhẹn lại đáng yêu như thỏ con, chuột và chó con...Lương Chân Chân gặp con nào là yêu con đó, hận không thể ôm toàn bộ về nhà.

“Bà xã, anh mà biết rõ em muốn nuôi hết những con thú cưng này, thà rằng chơi ném tuyết với em còn hơn.” Đằng Cận Tư tỏ vẻ không biết làm sao.

“Anh không thấy chúng nó rất đáng yêu sao?”

“Trên thế giới này có rất nhiều con vật đáng yêu xinh đẹp, chẳng lẽ em muốn nuôi hết luôn sao?”

Được rồi! Lời nói này cũng rất có lý, giống như trên đời này đàn ông nhiều đếm không hết, cô cũng chỉ muốn một người đàn ông duy nhất thuộc về mình, nước sông ba ngàn, chỉ lấy một gáo thôi.

“Em muốn một con Labrador.” Lương Chân Chân chỉ vào con chó nhỏ nói.

Đằng Cận Tư nhìn theo ánh mắt của cô: “Bà xã, anh thấy chúng ta nên mua một con mèo nhỏ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì.” Đằng Cận Tư ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ ở phía sau một cửa hàng, không ai nghe thấy.

“Không được!” Lương Chân Chân quyết đoán từ chối, trướng thối!

“Kia là một con mèo trắng nhỏ.” Đằng Cận Tư chỉ vào một con mèo trắng mới sinh không lâu.

“Hừ! Nếu anh dám mua con mèo màu trắng kia, em sẽ mua một con mèo đen.” Lương Chân Chân thở hắt lên trợn mắt nhìn anh.

“Được đó nha, vừa vặn đúng một đôi.” Người đàn ông nào đó cười rất đáng đánh đón.

Lương Chân Chân nghiêng răng liếc nhìn anh, bàn tay ra sức véo một cái thật mạnh bên hông của anh, trước kia cô giống một con mèo hoang nhỏ lắm sao? Còn thường hay vươn tay ra cào anh vì anh hay dồn ép cô! Vô cùng đáng ghét!

“Em không thích!” Cô kiên quyết phản đối.

“Anh rất thích dáng vẻ trước kia của em.” Đàng Cận Tư dựa sát vào bên tai cô nhẹ nhàng nói.

“Ý của anh là không thích em như bây giờ hả?” Lương Chân Chân nhe răng, nhướn chân mày, không cao hứng chút nào.

“Bà xã, em đừng hiểu lầm ý của anh, chỉ cần là em thì anh đều thích, mua nó để làm kỷ niệm mà thôi.”

“ Được rồi, em tạm thời chấp nhận vậy, nhưng mà em rất thích con chó nhỏ đó?”

“Hay là mua hai con mèo nhỏ cho An An và Nhạc Nhạc làm bạn.”

“Ông xã, An An là con trai, sẽ không thích mèo đâu.” Khuôn mặt Lương Chân Chân tối đen lại.

“Sự yêu thích có thể được bồi dưỡng từ lúc còn nhỏ mà.”

“Nếu muốn bồi dưỡng thì phải bồi dưỡng cho nó thích giống chó ngao kia!”

Lần này đến lượt trán của Đàng Cận Tư tối đen, bà xã của anh có khẩu vị thật nặng, rõ ràng có thể thích thú cứng mạnh mẽ như vậy, chặc chặc chặc.

Hai người có quá nhiều bất đồng, ý kiến không thống nhất, cuối cùng quyết định trước tiên chỉ mua một con mèo nhỏ về nuôi, mọi chuyện sau này tính tiếp.

Vốn dự định đi chơi bảy đến mười ngày, nhưng ở nhà gọi điện tới nói An An bị bệnh, mỗi ngày buổi tối đều phải khóc tới mấy giờ, mặc cho ai dỗ đều không được, bào thai sinh đôi như có cảm ứng tâm linh, anh trai không khỏe, em cũng sẽ không khỏe.

Vì hai anh em náo loạn mà mọi người trong nhà không thể yên lòng được, không có biện pháp, bà lão nhà họ Đàng phải gọi điện thoại làm cháu trai và cháu dâu rút ngắn hành trình tranh thủ về nhà.

Trong lòng Đàng Cận Tư và Lương Chân Chân biết rõ thế giới của hai người rất quan trọng nhưng con trai và con gái còn quan trọng hơn, đó chính là cục cưng bảo bối của bọn họ.

An An và Nhạc Nhạc vừa xa mẹ vài ngày đã khóc đến long trời lở đất, dường như tủi thân rất nhiều, Nhạc Nhạc có vẻ tốt hơn một chút, con bé có vẻ dính ba ba hơn, lại không có bệnh nên cảm xúc rất ổn định.

Sờ lên đầu đang nóng của con trai, Lương Chân Chân vô cùng đau lòng, chỉ ước gì có thể che chở cho con mãi mãi, lại thêm An An rất tinh ranh, trong chốc lát cũng không xa mẹ, tuy rằng con trai mới hơn năm tháng nhưng dựa vào mùi vị có thể phân biệt ai là mẹ, ai không phải.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ hai anh em sinh đôi chưa từng tách ra ngủ, lần này bởi vì An An bị bệnh nên phải tách ra, vì thế, buổi tối Lương Chân Chân được

giao nhiệm vụ chăm sóc An An; về phần con gái Nhạc Nhạc thì được ba của cô là Đàng Cận Tư chăm sóc, vừa vặn mỗi người đều có việc!

“Nhóc hư, mau khỏe mạnh đứng dậy cho ba, đừng có quần quýt lấy mẹ con suốt ngày.” Đàng Cận Tư nhìn con trai ăn thức ăn” Bẹp bẹp”, trong lòng phát bực, thật muốn đối nghịch với anh mà, làm anh cùng bà xã phải chia ra mà ngủ, ai.

“Làm gì vậy! Không được ăn hiếp con trai nha, bây giờ nó không khỏe, nhỏ như vậy, lại không thể nói, chỉ có thể khóc để diễn tả cảm xúc của mình, rất tội nghiệp đó” Lương Chân Chân bênh vực con trai.

Đàng Cận Tư âm thầm nói thầm trong lòng: lẽ nào chúng ta không phải đều trải qua những chuyện này sao? Cũng không phải chỉ có một mình đứa nhóc hư này là đặc biệt thôi.

“Bác sĩ nói sao vậy?” anh dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Đứa nhỏ sức đề kháng yếu, ngày mai phải tiêm thuốc, nó vừa khóc trong lòng em đã khó chịu, nếu không phải anh muốn sống thế giới của hai người, An An cũng sẽ không bị bệnh.”

-__-7c7c7c

Đằng Cận Tư hoàn toàn tối đen lại, mọi chuyện ra như bây giờ tất cả lỗi đều đổ hết lên đầu anh, lần đi chơi này cái giá phải trả cũng thật quá mắc!

397. Chương 398: nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già ngoại Truyện Ngọt Ngào⁷

Nắm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại truyện ngọt ngào⁷

Thật may mắn, sau mấy ngày An An bị cảm thì khỏe lại, tuy rằng vẫn còn bám theo mẹ như trước, nhưng mà buổi tối vẫn có thể bế ngủ riêng, Đằng Cận Tư thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cuối cùng có thể quay về phòng ngủ của mình.

Chẳng mấy chốc trôi qua một năm, pháo hoa bắn mừng năm mới, cả nhà lại đoàn viên, tất cả mọi người vui vẻ hạnh phúc, mua quần áo mới, quà tết, rất náo nhiệt!

Sáng sớm ngày đầu năm, Lương Chân Chân đang ngủ ngon giấc, đột nhiên giật mình tỉnh giấc vì tiếng pháo ở nơi rất xa, cô vội vàng mở to mắt xem con trai và con gái có bị đánh thức hay không, đứa nhỏ đều bị âm thanh “Bùm bùm” này làm cho sợ hãi.

An An và Nhạc Nhạc vẫn rất bình thản, cũng không có bị dọa đến nỗi phải khóc “Oa oa”, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn mở rộng, vẻ mặt lã chã chực khóc, rất nhanh sau khi tiếng pháo dần biến mất, cả hai ra sức cong cái miệng nhỏ nhắn, gối đầu lên cánh tay của cô tiếp tục ngủ, đáng vẻ lạnh lợi đáng yêu.

Môi Lương Chân Chân nở nụ cười hạnh phúc, đêm ba mươi ngày hôm qua, bà nội thật cao hứng ôm mỗi đứa một tay, thật sự là yêu đến tận xương tủy hai đứa nhỏ đó! Từ lúc vừa sinh ra đã là bảo bối trong lòng mọi người, đặt trong lòng bàn tay nâng niu sợ làm rơi, ngậm trong miệng sợ tan, được yêu thương nuông chiều vô cùng!

Cô lại từ từ chìm vào giấc ngủ, mơ một giấc mơ đẹp.

Sau khi tỉnh dậy, cô cảm thấy nửa người tê dại, nhất là cánh tay, vừa chua xót lại đau, cô nhếch miệng xê dịch người ra ngoài, bàn tay cẩn thận sờ mẫn ở phía sau, đề phòng bị ngã xuống giường.

An An và Nhạc Nhạc được ngủ ngon giấc, nghe được tiếng động, cái miệng nhúc nhích mở mắt.

”Hai đứa nhóc hư hỏng này, tối hôm qua làm ầm ĩ như vậy, có phải rất vui vẻ hay không! Cho các con ngủ trên giường nhỏ của mình thì không chịu, lại muốn

ngủ chung với ba mẹ trên một giường, làm sao mà ngủ thoải mái hả?” Khóe mắt chân mày của Lương Chân Chân đều để lộ ý cười.

An An và Nhạc Nhạc cười, bàn tay nhỏ bé mập mạp vung lên, dường như rất vui vẻ.

”Hai con heo nhỏ không lễ phép, không biết chúc mẹ năm mới vui vẻ, chỉ biết cười ngây ngô.”

Lương Chân Chân làm mặt quỷ với hai đứa nhóc, cầm lấy quần áo lót ở trên tủ giường rồi mặc quần áo vào, rồi giường chuẩn bị hai bộ quần áo cho chúng, vẫn không quên dặn dò:” Phải ngoan ngoãn nghe lời nha, không được làm chuyện xấu.”

An An và Nhạc Nhạc lại cười vui vẻ hơn, một đứa vừa hoa chân múa tay vui sướng lại phối hợp mặc quần áo với cô; một đứa thì mở miệng ngậm lấy đầu ngón tay mút chùn chụt.

”Ôi! Bắn chết đi thôi, con mèo nhỏ ham ăn này.” Lương Chân Chân kéo xuống đầu ngón tay út mà con gái đang ngậm trong miệng, bỏ vào miệng của mình cắn hai cái, kết quả chọc cho con bé cười” Khanh khách ” không ngừng.

Đang lúc phối hợp mặc quần áo với mẹ An An nhìn thấy em gái nở nụ cười, cậu ta hết sức phấn khởi vung vẩy bàn tay nhỏ bé, lại tự ý tìm kiếm nguồn sữa ở trong lòng mẹ, nước miếng dính ướt cả vạt áo ngủ của Lương Chân Chân.

Làm cho cô phải thay lại quần áo:” Trứng thối nhỏ, sữa này cũng không đủ cho hai con ăn đâu, đã ăn thức ăn khác rồi không biết sao hả?” Lương Chân Chân vỗ vào mông nhỏ của con trai.

Nhạc Nhạc tiếp tục mút đầu ngón tay của mình ở trên giường, nước miếng chảy ra dọc theo khóe miệng.

Đặng Cận Tư bước vào nhìn thấy tình cảnh ảm áp đó, ôm lấy con gái ở trên giường, nhìn thấy dáng vẻ nước miếng chảy ròng, cười nói: ” Bà xã, Nhạc Nhạc có phải đói bụng hay không?”

“Hai con heo nhỏ đều đói bụng, anh đi pha sữa cho hai đứa nó đi nếu không cả hai sẽ gào khóc lên nữa.” Lương Chân Chân giương mắt liếc nhìn ông xã.

“Được, Nhạc Nhạc ngoan, ba mang con đi ăn sáng.” Đặng Cận Tư đang chuẩn bị ôm con gái đi ra ngoài.

“Khoan đã! Anh ôm An An ra trước đi, Nhạc Nhạc còn chưa có mặc quần áo đâu!” Lương Chân Chân tức giận liếc mắt nhìn anh, ra hiệu cho anh buông con gái ra, thường nói người cha đều yêu thương con gái mà người này lại hết sức yêu thương con.

Chờ đến khi Đặng Cận Tư ôm con trai quay lại, Nhạc Nhạc đã mặc quần áo xong, chu cái miệng nhỏ nhắn nôn nóng tìm thức ăn trong lòng mẹ, dáng vẻ không hề bình tĩnh.

“Ông xã, nhanh lấy bình sữa lại đây.” Lương Chân Chân rất sợ con gái khóc, con bé mà khóc là không chịu dừng, sẽ làm cho nàng An An cũng khóc theo.

Ngay khi lấy núm vú cao su nhét vào miệng Nhạc Nhạc, con bé lập tức im lặng, mạnh mẽ cắn lấy núm vú cao su, bú sữa “ừng ực”, bú rất vội vàng.

Bú cho đến khi chỉ còn lại một chút, Nhạc Nhạc liền vươn tay nhỏ bé đưa bình sữa cho mẹ, kháng nghị là mình đã ăn no, lấy lại bình sữa đi!

“Trứng thối nhỏ!” Lương Chân Chân nuông chiều, lấy qua một đôi giày mới, mang vào cho con gái, hôm nay là lễ mừng năm mới, phải mặc tất cả đồ mới.

“Đưa An An lại đây cho em.”

Đặng Cận Tư vội vàng ôm con trai qua, thực tự giác tiếp nhận con gái.

Mặc quần áo cho đứa nhỏ thực sự có kỹ thuật và cũng rất mệt mỏi, hơn nữa mỗi lần đều mặc cho hai đứa nhỏ, thật là thử thách sức chịu đựng của cô.

“Cuối cùng cũng xong!” Lương Chân Chân đứng lên đuổi lưng một cái, bước vào phòng tắm để rửa mặt.

Cho tới lúc cô đi ra, ông xã và hai đứa nhỏ đang chơi đùa náo loạn ở trên giường, cô bước tới gần thì thấy con trai đá rớt cả giày ra, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn giả vờ tức giận: “An An hư, không ngoan nha!”

Bàn tay gãi gãi lòng bàn chân của cậu, kết quả lại làm cậu thêm hưng phấn, đá chân lên tới bên miệng của cô.

“Chẳng lẽ. Chân của con rất thơm sao?” Bỗng nhiên cô mở miệng chuẩn bị cắn vào chân con trai.

An An nghịch ngợm co rụt bàn chân lại rồi đá tiếp

Nằm bên cạnh Nhạc Nhạc nhìn thấy tình hình như vậy cũng vô cùng vui vẻ, đôi mắt đen lúng liếng xoay chuyển, một lát thì nhìn về phía mẹ, lát sau lại nhìn về phía anh trai.

“Thối quá! Chân của An An thật thối quá.” Lương Chân Chân cố ý bịt cái mũi lại để chọc cho cậu cười.

Kết quả, An An đá mạnh nữa, ai nói trẻ con không hiểu lời nói của người lớn, chúng nó rất thông minh!

Đặng Cận Tư ôm con gái lại nhìn vợ và con trai mặt mày mỉm cười, thầm nghĩ trong lòng: Đây là hạnh phúc.

Sau khi chơi đùa náo loạn, bỗng nhiên Lương Chân Chân nhớ tới điều gì: “Vừa nãy khi anh ôm An An đi ra ngoài, nó có đi tiểu hay không?” .

“Không có.” Đặng Cận Tư lắc lắc đầu, về mặt này anh thật không biết gì.

Lương Chân Chân vội vàng cởi bỏ tả của cậu, sờ sờ: “Nhanh ôm nó đi toilet.”

Hai người chưa kịp làm gì thì một dòng nước trực tiếp phóng tới ngực Lương Chân Chân, khí thế rất mạnh, phương hướng cũng rất chính xác.

“Khanh khách” Âm thanh phát ra đầu tiên là của Nhạc Nhạc, con bé vỗ bàn tay nhỏ bé rất vui vẻ, ngược lại người khởi xướng, dường như cậu không biết gì, còn hưng phấn đá chân, không biết rằng cậu đã chọc giận mẹ.

“Đằng Cận Tư, đều tại anh đó, tại sao không nhắc tới việc cho nó đi tiểu hử!” Lương Chân Chân nắm chặt quần áo ướt đầm rít gào như sấm.

Trong lòng người đàn ông nào đó là từng mảnh bi thương, rõ ràng là lỗi của con trai, làm thế nào lại đổ hết tội lỗi lên đầu của anh chứ? Nhưng mà đứa nhóc này phải được dạy dỗ, rõ ràng có thể làm chuyện xấu ở trước mắt mọi người.

Đã làm chuyện xấu mà còn không tự biết lấy, tròn mắt đen bóng của tên nhóc nào đó xoay chuyển, miệng nhả ra bong bóng, cứ ê a không biết đang nói gì.

“Trứng thối nhỏ An An, mẹ nói một lần cho con biết nha! Để trở thành soái ca tương lai, con không được vô lễ như vậy, đầu tiên, con không nên tùy tiện đưa bàn chân thối cho con gái ngủ; tiếp theo, không nên tùy tiện để lộ ra cái mông nhỏ trắng bóng của mình; cuối cùng, không nên tùy tiện bắn nước tiểu vào người con gái, biết không hử? Hừ! Dạy con như vậy mà không nghe coi chừng sau này trở thành người đàn ông đáng khinh, lúc đó mẹ sẽ không thích con.” Lương Chân Chân hung hăng bám chặt lấy con trai mà dạy bảo.

Đằng Cận Tư cố gắng nín cười, bờ vai không ngừng run lên, bà xã của anh thật không giống người bình thường mà!

Trong lúc cười vui vẻ không biết trời đất gì thì đột nhiên nghe thấy tiếng vang.

“Thôi rồi! Nhạc Nhạc muốn đi cầu, anh nhanh ôm con bé vào toilet, cả người em ẩm ướt ừ ừ hết cả rồi.” Lương Chân Chân vội vàng nói.

Khuôn mặt Đằng cận tư đều bị đen lại, vội vàng ôm con gái vào toilet, nếu như bỗng chốc Nhạc Nhạc không kiềm chế được thì anh còn thê thảm hơn bà xã nữa.

Ngày đầu tiên của năm mới thật sự là xuất hiện nhiều đặc sắc mà!

Ngày mừng hai tết, trời trong xanh, An An và Nhạc Nhạc được bảy tháng mười ngày có thể ôm hai đứa đi ra ngoài chơi, tiện thể thăm ông bà ngoại.

Hai anh em sinh đôi mặc áo khoác giống nhau, một đứa nằm trong lòng mẹ, một đứa nằm trong lòng ba, nếu không phải đội mũ có màu sắc khác nhau ở trên đầu, thật là khó phân biệt vô cùng, khuôn mặt hầu như giống nhau như đúc.

“Hôm nay đến nhà bà ngoại phải ngoan ngoãn nghe lời biết không hử?” Lương Chân Chân thực nghiêm túc nói với hai cục cưng, ban đầu cô cũng không nghĩ tới việc cho chúng đi tiểu để không bị ẩm ướt, nhưng tình huống đặc thù của ngày hôm qua còn rành rành trước mắt, cô không dám mạo hiểm.

Vả lại, bây giờ đang là mùa đông, mặc nhiều quần áo mà An An còn như vậy thì thật sự làm chết người đó.

Con người đen tròn của An An và Nhạc Nhạc trợn mắt nhìn về phía mẹ của chúng nó, miệng liên tục phun bọt khí, trông vô cùng hung dữ.

” Tại sao cả hai đứa vẫn không ngừng phun bọt khí?” Đằng Cận Tư không hiểu.

398. Chương 399: Nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 8

Nắm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại truyện ngọt ngào 8

“Bác sĩ nói đứa nhỏ nào cũng bị như vậy khi mọc răng cả” Lương Chân Chân lấy khăn tay lau sạch khóe miệng chảy dài ra nước miếng của con gái và con trai.

“Cũng thật nhanh đó.” Đẳng cận tư nhíu mày vui mừng nhìn con gái.

“Đứa nhỏ mới mấy tháng tuổi đều như thế, anh còn hi vọng chúng nó hiểu lời anh nói sao?” Đầu Lương Chân Chân vùi vào gáy của con trai, cố ý làm cho cậu ngứa.

An An bị cô làm ngứa, liên tục quay tới quay lui, cười đến không kịp thở.

Đẳng Cận Tư lặng im không nói, lời nói của bà xã mãi mãi là chân lý, không cần thiết phải tranh chấp với cô, tựa như ngày hôm qua, con trai bắn nước tiểu lên người cô, cô bực mình dạy con trai thao thao bất tuyệt, đoán rằng khi đó cô đã quên con trai nghe không hiểu.

Nhạc Nhạc thấy mẹ và anh trai chơi đùa, con bé không vui, miệng la hét” Y ê a”, bàn tay nhỏ bé mở ra bỗ nhào vào trong lòng của mẹ.

“Công chúa nhỏ nghịch ngợm.” Lương Chân Chân chỉ có thể đưa con trai cho ông xã rồi ôm lấy con gái.

Cứ như vậy, cậu nhóc An An khóc, chu cái miệng nhỏ nhắn muốn quay lại với mẹ, đáng vẻ rất đau lòng.

Ngay lập tức cả đoàn người rối loạn, xem ra hôm nay hai đứa nhỏ rất ngang bướng, ầm ỹ muốn mẹ, ngay cả Nhạc Nhạc luôn dính lấy ba cũng không chịu nhượng bộ, cứ tranh giành với anh trai.

Cuối cùng cũng về tới nhà.

Khi con gái ở cữ Diệp Lan có đến nhà họ Đẳng chăm sóc hơn mười ngày, sau đó thường xuyên đến thăm hai đứa cháu ngoại, cho nên An An và Nhạc Nhạc rất quen thuộc bà ngoại, tủi thân khi ở với mẹ, đương nhiên muốn tìm bà ngoại khiêu nại.

“Tại sao lại khóc đến nỗi như vậy hả mèo nhỏ.” Diệp lan cứng chiều nhìn hai bảo bối nhỏ giống như tác phẩm điêu khắc làm từ đá ngọc.

“Tranh thủ tình cảm.” Đẳng Cận Tư nói ra hai chữ.

“A?” Ngạc nhiên nhất thời đi qua Diệp lan cũng hiểu ra, đều đã là mẹ người ta làm thế nào lại không hiểu?

“Hai đứa nhỏ nghịch ngợm, không yên phận chút nào.” Lương Chân Chân oán trách.

“Đứa nhỏ phải nghịch ngợm như vậy mới tốt, ngoan quá cũng không hay đâu.” Diệp Lan cười an ủi con gái, bỗng chốc có hai đứa con xác thực có hơi vất vả vậy nên cô mới hay oán trách.

“Mẹ Diệp, anh con đâu rồi? Sao để mẹ ở nhà một mình như vậy?” Chợt Lương Chân Chân phát hiện Diệp Thành Huân không có ở nhà, cảm thấy rất kỳ lạ, anh ấy thật quá đáng năm mới không ở nhà với mẹ Diệp lại chạy đi đâu rồi?

Nói tới đây, trên mặt Diệp Lan tràn đầy tươi cười: “Anh của con đi đón chị dâu rồi.”

“Trời. Chị dâu? Thật như vậy hả mẹ?” Mặc dù Lương Chân Chân giật mình, nhưng mà thật lòng vui mừng vì Diệp Thành Huân có thể tìm được một nửa kia của mình, suy cho cùng thì thân thể mẹ Diệp ngày càng không tốt, tận đáy lòng bà vẫn mong con trai kết hôn sớm, sinh cho bà một đứa cháu trai khỏe mạnh mập mạp, hưởng thụ niềm vui gia đình.

“Uh, nghe nói là gặp nhau vào buổi họp mặt hằng năm của công ty, cô ấy là một cô giáo trẻ, nhận lời mời tới đánh đàn Piano, lúc đó liền phải lòng nhau.” Diệp Lan thật cao hứng.

“Rất tốt.” Lương Chân Chân cười cười, không biết vì cái gì cô bỗng nhiên nghĩ đến cha mẹ ruột của mình, bọn họ cũng biết nhau như vậy, chỉ là mỗi người đều khác, hoàn cảnh cũng không giống nhau.

Cô thành tâm hi vọng mỗi một cuộc gặp gỡ bất ngờ đều sẽ đạt được một tình yêu tốt đẹp.

Gần tới buổi trưa, Diệp Thành Huân dẫn theo bạn gái Hứa Miêu trở về, một cô gái có khuôn mặt thanh tú, không nói tới xinh đẹp, hòa vào đám đông nhan sắc có thể bị chôn vùi, không liên quan tới vẻ bên ngoài, tình yêu là một loại cảm giác, cảm giác hấp dẫn lẫn nhau.

Sau khi quan sát nhiều lần, Lương Chân Chân phát hiện tính tình của Hứa Miêu rất điềm tĩnh có lẽ liên quan tới nghề nghiệp, rất gần gũi, nhất là khi cười lên, rất ngọt ngào, không tự giác bị cô thu hút.

“Chân Chân, sau này đây là chị dâu Hứa Miêu của em, Miêu Miêu, đây là em gái anh, còn có em rể và hai đứa cháu ngoại.” Diệp Thành Huân giới thiệu cho hai bên biết về nhau.

“Chị dâu, rất vui được biết chị.” Lương Chân Chân cảm thấy mình thích người chị dâu này, không hề khoa trương mà rất giản dị, loại con gái hiền lành thế này ở nhà chắc chắn là người con gái tốt.

Hứa Miêu ngượng ngùng mím môi, chìa tay ra nắm lấy tay cô: “Chị cũng vậy.”

Đến giữa trưa cả nhà ăn cơm, người vui vẻ nhất là Diệp Lan, cuối cùng bà cũng nhìn thấy con trai tìm được người yêu, cảm giác vui vẻ này không cần nói cũng biết.

Mỗi năm Đảng Cận Tư đều cùng bà xã về nhà vợ, nhưng rất ít khi nói chuyện, về cơ bản không giao lưu gì với Diệp Thành Huân, nhưng nay năm anh chủ động nâng chén mời rượu anh ấy.

Việc này làm tất cả mọi người giật mình, bao gồm bản thân Diệp Thành Huân, nhưng anh ta rất nhanh khôi phục tự nhiên, nâng chén, uống cạn sạch.

Với đàn ông, không cần nói nhiều, cũng có thể hiểu được nhau.

Sau khi ăn xong, Hứa Miêu chịu khó giúp rửa chén, bởi vì em và mẹ chồng tương lai đều trông đứa nhỏ, căn bản không dọn dẹp được, Diệp Thành Huân thấy vậy, cũng vào giúp.

Trong phòng khách, Lương Chân Chân dỗ dành con gái ngủ ở trong lòng, nhỏ giọng nói: “Mẹ Diệp, con cảm thấy cô ấy rất tốt.”

“Uh, dịu dàng hiền lành, mẹ cũng rất thích.” Diệp Lan vô cùng vui vẻ.

Hai mẹ con vừa dỗ hai cục cưng đi ngủ vừa nói thì thầm, mặt mày rạng rỡ.

Thẩm Bác Sinh thật lâu chưa từng trở về nhà họ Thẩm, ngay cả lễ mừng năm mới, ông cũng ở nhà trọ, ông đã hoàn toàn hết hy vọng với cái nhà đó.

Mẹ thì bảo thủ không chịu thay đổi, tính tình con gái lại quá xấu, còn vợ vừa gặp ông thì khóc lóc tranh cãi om sòm ầm ĩ, không có một giây phút bình yên, ông thật sự mệt mỏi.

Mỗi ngày, chuyện của công ty đều rất nhiều, sau khi ứng phó xong mong về nhà nghỉ ngơi nhưng không ai cho ông được yên tĩnh, phải khiến ông sụp đổ mới được sao.

Đây là một cái nhà ư?

Đây là thái độ của người mẹ, người vợ và con gái sao?

Chân Chân làm sai cái gì?

Con bé không hề muốn một đồng nào của nhà họ Thẩm, thậm chí cố ý tránh gặp người nhà họ Thẩm, không muốn qua lại gì với mọi người.

Nhưng bọn họ vẫn không vừa mắt.

Ông biết bọn họ không muốn nhìn thấy Chân Chân sống tốt và hạnh phúc, cũng không muốn Chân Chân được gả vào một gia đình giàu có, có cuộc sống sung sướng như vậy.

Lòng ghen tị của con người lớn đến vậy sao?

Con bé đã đi rồi mà bọn họ còn không chịu để yên, mỗi ngày đều nguyên rửa bằng những lời độc ác, những thứ này có ý nghĩa ư?

Ông biết, nếu không phải Đảng Cận Tư thấy Chân Chân có một nửa dòng máu của nhà họ Thẩm, e rằng nhà họ Thẩm đã không thể sống yên ổn ở thành phố C này rồi.

Nhưng bọn họ còn không biết tốt xấu!

Ông cảm thấy đau đầu, bọn họ thật sự mất trí rồi.

Sống dưới nhiều áp lực như vậy làm ông thở không nổi, cô đơn, mệt nhọc, tâm lạnh.

Tâm tình của ông sắp bị ép đến mức tận cùng, chỉ có thể nhờ vào công việc thay đổi sự chú ý của mình, vì thế qua năm mới, người khác đều nghỉ, còn ông thì vẫn còn làm việc ở công ty.

Để không phải về nhà.

Buổi chiều ngày thứ sáu đầu năm, bởi vì mệt mỏi quá độ khiến thân thể không chống đỡ nổi mà té xỉu ở trong phòng làm việc, may mắn được bảo vệ trực ban phát hiện đúng lúc đưa ông vào bệnh viện, cũng chuẩn bị thông báo cho người nhà của ông tới.

Thẩm Bác Sinh có hai cái di động, một cái là dùng cho công việc, một cái của riêng ông, bên trong có số của con gái, con rể và em trai, những số điện thoại khác ông xóa bỏ, nhắm mắt làm ngơ.

Vì thế, Lương Chân Chân là người đầu tiên được thông báo, lúc ấy cô đang học đan nón, dù sao thì cũng rảnh rỗi, không bằng kiếm chuyện làm, để cho An An và Nhạc Nhạc mỗi đứa nhỏ có được một cái nón để thương.

Khi nghe được tin tức kia, cô ngồi bật dậy: “Cái gì? Anh lặp lại lần nữa?”

“Cô Thẩm, cha cô bị ngất xỉu sau khi được đưa tới bệnh viện vẫn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói là do ông ấy làm việc quá độ cùng với việc thường xuyên lo lắng suy nghĩ, với lại huyết áp lại cao nữa.” Nhân viên bảo vệ nhìn vào màn hình điện thoại có tên con gái liền nghĩ rằng cô họ Thẩm.

Lương Chân Chân cũng không có sửa lại cho đúng cách gọi, cầm điện thoại ngần ngợ nhớ lại lời nói của nhân viên bảo an, hôn mê bất tỉnh, huyết áp cao?

“Cho tôi địa chỉ bệnh viện và số phòng bệnh.” Sau khi đặt điện thoại xuống cô lập tức gọi cho ông xã, nói tóm tắt gần lược điểm chính, cô thật sự cần anh vào lúc này.

“Nai con, đừng hoảng hốt, nói Tiểu Ngụy lái xe đưa em đi, anh cũng đi ngay bây giờ, gặp nhau ở cửa bệnh viện.” Đằng Cận Tư gặp chuyện gì đều luôn bình tĩnh.

“Uh, ông xã, em.” Trong lòng Lương Chân Chân thực lo lắng cho bệnh tình của Thẩm Bác Sinh.

“Có việc gì.” Lời nói của Đằng Cận Tư như một liều thuốc an thần, thật sự làm cô bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trong bệnh viện, Thẩm Bác Sinh vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh như trước, bác sĩ nói ông quá mệt mỏi, không muốn tỉnh lại.

Lương Chân Chân nhú mày nhìn cha đang nằm trên giường bệnh, khi lần đầu tiên gặp nhau ông trẻ tuổi biết bao, mà bây giờ tóc mái đều đã bạc, mới qua ba năm mà nhìn ông như già đi mười tuổi.

Bỗng nhiên khóe mắt cay cay, cô mím môi, ngón tay nắm chặt bàn tay to với nhiều vết chai của ba.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một giọng nói sắc bén của phụ nữ: “Tránh ra! Tôi muốn gặp ba tôi!”

399. Chương 400: nắm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già Ngoại Tuyến Ngọt Ngào 9

Nắm tay nhau cùng chung sống tới già Ngoại tuyến ngọt ngào 9

Sau đó có một bóng người màu đỏ xông vào, sau khi nhìn thấy Lương Chân Chân, khóe môi gợi lên nụ cười nhạt, ánh mắt lộ ra sự ác độc: “Tôi nói là ai! Thì ra là con dâu của nhà họ Đằng giàu có đây mà, sao đây hả? Cô còn muốn lạm dụng tư quyền không cho tôi vào gặp ba tôi sao?”

Thẩm Quân Nhã cố tình nhấn mạnh mấy chữ tôi “ba tôi”, khóe môi rõ ràng tràn đầy sự châm chọc.

“Bây giờ ba còn hôn mê bất tỉnh, tôi không muốn tranh cãi ầm ĩ với cô.” Giọng nói Lương Chân Chân vô cùng lạnh nhạt, bên trong con ngươi màu đen không có một chút ấm áp.

“Ba sao? Gọi thật là thân thiết! Chẳng qua cô chỉ là một đứa con hoang! Căn bản không phải là người nhà họ Thẩm!” Lúc này Thẩm Quân Nhã giống như một con bò cạp phun ra toàn nọc độc, không chừa cho người ta con đường sống.

Trong nháy mắt trái tim Lương Chân Chân băng giá, tại sao lòng người có thể hẹp hòi và ích kỷ tới như vậy?

Cô tự hỏi mình chưa bao giờ làm gì đắc tội với Thẩm Quân Nhã mà cô ta lại có thể hận mình đến như vậy, khắc sâu đến nỗi cô không có cách nào hiểu được,

thật là suy nghĩ cố chấp biết bao nhiêu, mỗi lần cô ta nhìn thấy mình thì toàn nói những lời ác độc, ánh mắt tràn đầy căm hận của cô ta làm cho lòng cô lạnh.

Ba năm yên lặng nghỉ ngơi cũng không làm cô ta buông bỏ oán hận mà lại làm cho nó bùng cháy dữ dội.

Chẳng lẽ, ở trong lòng của cô ta, chỉ có oán hận mới khiến cô ta thấy vui vẻ ư?

“Đi ra ngoài!” Giọng nói Lương Chân Chân nhàn nhạt, nhưng không người nào có thể từ chối được, đây là phòng bệnh của ba, ông ấy còn hôn mê bất tỉnh ở trên giường, cô không muốn cãi nhau với Thẩm Quân Nhã trước mặt ông, cô đã nói rồi còn việc có chịu nghe hay không là chuyện của cô ta.

“Cô không có quyền ra lệnh cho tôi!” Thẩm Quân Nhã cong môi cười lạnh: “Đây là phòng bệnh của ba tôi, tôi mới là người có cùng họ với ông ấy! Tôi là con gái của ông ấy, còn cô thì không xứng!”

Lương Chân Chân không biết làm sao, cô không muốn đối chọi mắng chửi gay gắt với cô ta, thật không có ý nghĩa gì?

Nhưng có vẻ như người như Thẩm Quân Nhã không thể vui vẻ được, không chịu phân biệt tốt xấu mở miệng chửi rủa độc ác, dường như không hung hăng nói những lời tàn nhẫn thì không thấy thoải mái trong lòng.

“Xứng hay không cô có thể nói được sao? Thẩm Quân Nhã, sự nhẫn nại của con người cũng có giới hạn, cô đừng có khiêu khích tôi nhiều lần như vậy.” Lương Chân Chân nhíu mày thật chặt, làm người ta rung mình.

“Tôi cứ khiêu khích cô thì sao hả? Chẳng lẽ giống như ba năm trước, tìm cả đồng người đến sỉ nhục tôi ư? Lương Chân Chân, ngoài điều đó ra thì cô còn có thể làm gì hả! Chỉ biết dùng những thủ đoạn hèn hạ! Năm đó mẹ cô dụ dỗ ba tôi ra sao, lẽ nào tôi không biết! Đúng là kẻ không biết xấu hổ đi mê hoặc người khác!” Đột nhiên Thẩm Quân Nhã nói to lên, giọng điệu sắc bén hung dữ.

“Nếu cô không biết cách tôn trọng người khác thì tôi sẽ dạy cô điều đó.” Sắc mặt Lương Chân Chân lạnh lùng, như được bao phủ một tầng khí lạnh, đối với sự việc của ba năm trước, cô không muốn giải thích, bởi vì có nói ra cũng vô ích, Thẩm Quân Nhã sẽ không bao giờ tin tưởng, cần gì phải lãng phí nước miếng chứ?

Cô ta đã chụp cái mũ kia lên đầu của mình, dù mình có làm hay không thì cô ta cũng cho rằng như vậy, ở trong lòng cô ta sự thật như thế nào cũng không quan trọng.

Dù thế nào đi nữa thì kẻ chủ mưu sau sự việc đó chính là cô.

“Tôn trọng người, một con hồ ly như cô mà cũng cần phải tôn trọng sao?” Thẩm Quân Nhã mỉa mai liếc nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh thường.

“Bác Sinh, Bác Sinh, anh sao rồi?”

Khi Lương Chân Chân chuẩn bị nói, đột nhiên có một người phụ nữ lớn tuổi xông vào, đi thẳng tới giường bệnh mà Thẩm Bác Sinh đang nằm hôn mê bất tỉnh, khóc tới tê tâm liệt phế, làm người nghe thấy thương tâm.

Không cần phải đoán, đó là Liễu Tình vợ đầu của Thẩm Bác Sinh, bà nhận được tin của bà lão nhà họ Thẩm, vốn dĩ là hai mẹ con đều muốn đi, nhưng cuối cùng bà lão quyết định không tới, lại để cho con dâu thay mặt bà, về phần làm sao biết chuyện có thể là do Thẩm Bác Nhân nói.

Lúc ấy nhân viên bảo vệ lấy điện thoại của Thẩm Bác Sinh, một cái đưa cho Lương Chân Chân, một cái khác lại đưa cho Thẩm Bác Nhân, đúng lúc Thẩm Quân Nhã đang ở bên cạnh, sau khi nghe được ba của cô bất tỉnh nằm trong bệnh viện liền chạy tới, mục đích bên ngoài là thăm hỏi sức khỏe của ông, còn thực chất là lo lắng nếu ông xảy ra chuyện gì thì tài sản sẽ rơi vào tay ai?

Nhìn thấy dáng vẻ “tình cảm sâu nặng” như vậy của hai mẹ con họ, môi của Lương Chân Chân cong lên nụ cười nhạt, nhanh chóng biến mất, cô chuẩn bị xoay người đi ra ngoài tìm ông xã, cô cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây nhìn bọn họ biểu diễn.

“Dừng lại! Con hồ ly tinh nhỏ kia! Tất cả là do cô!” Bỗng nhiên Liễu Tình la to.

Lương Chân Chân dừng chân, đây mới thật sự là mục đích của hai mẹ con họ khi tới đây ngày hôm nay, lại một người nữa tới, càng tốt! Là các người tự chuốc lấy.

“Là bậc bề trên, mà mở miệng ra toàn là những thứ bỏ đi cũng không tốt đâu, làm ơn chú ý cách nói chuyện.” Cô cố gắng nói chuyện ôn hòa nhã nhặn, trong giọng nói lộ ra sự lạnh lùng làm người ta sợ hãi.

Liễu Tình không phải là người hiền lành, đã căm thù Lương Chân Chân tới tận xương tủy từ rất lâu! Mẹ cô đã đoạt đi người đàn ông của bà, lấy đi không chỉ thể xác mà ngay cả tâm hồn, từ lúc đó tới giờ bà phải sống trong cô đơn!

Bây giờ, cô còn trở lại báo thù con gái của mình, đầu tiên là giành đàn ông, sau đó lại làm những việc vô cùng bỉ ổi, một loạt sự việc, trong lòng bà tràn đầy thù hận, hận không thể ăn thịt cô.

“Bang” một tiếng động vang lên, nghe lạnh lạnh.

Lương Chân Chân ôm khuôn mặt bị đau của mình, cô cho rằng Liễu Tình và Thẩm Quân Nhã sẽ ra sức xỉ vả mình, cũng không nghĩ rằng sẽ bị tát nên bản thân chẳng hề đề phòng, ngay lập tức bị tát trúng, đau đến nỗi muốn rút nước mắt nhưng cô biết, bây giờ không được yếu thế trước mặt hai mẹ con họ!

Đằng Cận Tư bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ chữa trị cho Thẩm Bác Sinh, trên đường đi đều nghĩ nên nói ra sao với bà xã về việc này, vừa bước tới cửa liền nghe được tiếng vang lạnh lạnh, rùng mình trong lòng, mạnh mẽ đẩy cửa ra.

“Nai con.” Nhìn thấy bà xã bị mặt lại thì “ầm” sự phẫn nộ trong lòng anh bùng nổ.

“A Tư.” Bên trong con người màu đen của Lương Chân Chân bao trùm một đoàn hơi nước, ở trước mặt ông xã, tất cả sự kiên cường của cô đều sụp đổ, anh là người yêu cô nhất, người đàn ông cô có thể ỷ lại, cũng là chỗ dựa mạnh mẽ của cô.

“Buông tay ra, để anh xem.” Ánh mắt Đằng Cận Tư chuyên chú nhìn bà xã, trong con người tối đen là tình cảm dịu dàng.

Lương Chân Chân nghe lời thả tay ra, trên khuôn mặt trắng nõn rõ ràng còn in dấu bàn tay: “Đau không?” Giọng nói của anh dịu dàng trầm thấp, sâu trong đáy mắt lướt qua một chút tàn nhẫn, người phụ nữ anh nâng niu như báu vật trong lòng bàn tay, lại có thể bị người khác bắt nạt thành như vậy! Thật sự là ăn gan hùm mặt gấu!

Dám đụng vào người phụ nữ của anh, nhất định phải trả một cái giá lớn!

“Uh.” Lương Chân Chân tủi thân gật đầu, nói không đau vậy chắc chắn là giả, làn da non mềm trên mặt sao có thể chịu được cái tát mạnh như vậy?

Nghe được bà xã trả lời, lông mày của Đằng Cận Tư nhăn lại càng sâu, môi mỏng tạo thành một đường thẳng, giống như điềm báo gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Dường như mẹ con Liễu Tình ở phía sau bị khí thế của anh làm cho khiếp sợ, chỉ là ngẩng người ở một chỗ nghe hai người nói chuyện tình cảm dịu dàng triền miên.

Mãi tới khi Đằng Cận Tư xoay người, hai người mới tỉnh táo lại.

“Ai đánh vậy?” Ba chữ nhẹ nhàng, lại mang theo áp lực vô hình với sự tàn bạo, ngay lập tức nhiệt độ không khí ở trong phòng giảm xuống mười độ, không khí lạnh ghê người.

“Là tôi, cậu muốn gì hả?” Liễu Tình ngẩng đầu, muốn tìm lại lòng tự tin.

“Đây chính là phòng bệnh của ba tôi, bây giờ ông ấy còn hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, lẽ nào anh Đằng muốn dùng bạo lực với chúng tôi sao?” Thẩm Quân Nhã vội vàng gấp gấp nói, cô đặc biệt nhấn mạnh hai câu trước, trên thực tế là vì muốn bảo toàn an nguy của mình và mẹ.

Khóe môi Đằng Cận Tư chậm rãi cong lên lộ ra sự mỉa mai: “Sử dụng bạo lực? Đối với các người ư? Cô cho rằng hai người xứng đáng để tôi ra tay sao?”

Bên trong con người màu đen đang khép hờ toát ra sự sắc bén hung ác nham hiểm, trong lời nói tràn đầy sự mỉa mai và khinh thường, giống như một vị vua ở trên cao nhìn xuống hai con tôm tép nhãi nhép.

“Anh đừng cho rằng có thể giở trò thâm độc gì với chúng tôi! Cùng lắm thì cá chết lưới rách!” Người đàn bà chanh chua Liễu Tình dường như la to lên.

“Hai người có tư cách nói vậy với tôi sao?” Giọng nói Đằng Cận Tư không nhanh không chậm, nhưng lại có thể dày xéo con người ta.

“Tiểu hồ ly tinh, đừng tưởng rằng cô lấy được.” Giọng nói Liễu Tình ngày càng nhỏ, cho đến không nghe được nữa, ánh mắt Đằng Cận Tư làm người ta sợ hãi, bà vốn không thể né tránh được.

“Trước khi tôi vào đây, là cơ hội thứ hai của các người, sau khi tôi đi vào là cơ hội thứ ba, bây giờ cơ hội của hai người đã không còn.”

Lời nói Đằng Cận Tư rõ ràng dễ hiểu mà mẹ con Liễu Tình lại không hiểu, nhưng hai người không phải kẻ ngốc, trong tiềm thức nghĩ được nguy cơ nòng nặc.

Thẩm Bác Sinh đang nằm trên giường, đột nhiên, ngón tay cử động, dường như có dấu hiệu tỉnh lại, giống như ông đã mơ một giấc mơ dài, trong mơ mọi người đang tranh cãi âm ỹ, làm đầu óc của ông muốn nổ tung.

400. Chương 401: Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Đến Già Ngoại Truyện Ngọt Ngào 10

Năm tay nhau cùng chung sống đến già Ngoại truyện ngọt ngào 10

Lương Chân Chân là đầu tiên phát hiện ra sự thay đổi của ba, cô vội vàng bước tới gần, nhưng hai mẹ con Liễu Tình lại bước tới trước, nắm lấy tay của Thẩm Bác Sinh, giả vờ than khóc thảm thiết.

“Cút!” Đằng Cận Tư bực mình cau mày.

Hai mẹ con của Liễu Tình bị khiếp sợ bởi sự lạnh lùng và tàn bạo của anh, liếc mắt nhìn nhau, thân thể vẫn đứng im như cũ, dựa vào cái gì mà bọn họ phải đi ra ngoài? Hai người mới là vợ và con gái của Thẩm Bác Sinh trên danh nghĩa pháp luật.

Người cần cút ra ngoài phải là người khác chứ!

“Tôi xem thường việc đánh phụ nữ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua cho hai người, hai người có thể đánh vào mặt bà xã của tôi sao? Đừng nói tôi không cho hai người cơ hội, là hai người không biết tốt xấu! Trong thế giới của Đằng Cận Tư này, luôn luôn làm theo nguyên tắc có thù phải trả, việc tôi thích làm nhất là dùng gậy ông đập lưng ông, đương nhiên, còn phải xem việc này có đáng được chú ý.”

Bây giờ toàn bộ sự nhẫn nại của Đằng Cận Tư đối với hai mẹ con họ đã bị tiêu hao gần hết, lần này cho dù ai nói tốt, cũng không thể khiến cho anh ra tay lưu tình.

Nghe anh dần từng chữ cuối cùng, trong lòng Liễu Tình và Thẩm Quân Nhã cùng lúc xuất hiện ý nghĩ không tốt, đương nhiên họ biết thái độ làm người của Đằng Cận Tư, nổi tiếng tàn nhẫn vô tình.

Còn việc anh nói về cơ hội thứ hai và thứ ba, từ đầu đến cuối hai người đều không tin, nhất định là lừa gạt, làm sao mà anh có suy nghĩ tốt như vậy? Cho họ ba cơ hội chứ? Thật sự có lòng tốt như thế thì anh đã không phải là Đằng Cận Tư!

Căn cứ vào bình thường, suy nghĩ của bọn họ là đúng, nhưng mà hai người lại quên Đằng Cận Tư là một người đàn ông rất yêu thương bà xã của mình, vì bà xã anh có thể nhượng bộ mọi chuyện.

“Anh nghĩ bây giờ tôi còn sợ gì? Dù sao tôi đã thê thảm rồi có thể thê thảm hơn nữa cũng đâu có sao? Anh có bản lĩnh liền nhắm vào tôi này!” Thẩm Quân Nhã hoàn toàn không đếm xỉa điều gì, nói ra giống như mình không sợ trời không sợ đất.

“Cút ra ngoài! Tôi không muốn phải nói thêm lần nữa!” Dường như ánh mắt lạnh lẽo của Đằng Cận Tư có thể xuyên thấu cô ta, khiến cô ta không có cách nào trốn tránh.

Có ít người, trời sinh đã có được khí thế rất mạnh, một ánh mắt hay một động tác cũng có thể giết người trong vô hình, khiến cho người ta không tránh được.

Vừa vặn Đằng Cận Tư lại là người như thế, anh không giận thì thôi, một khi tức giận, nhất định sẽ làm núi lở đất rung, cho nên, tốt nhất là đừng đối nghịch với anh.

Nếu không thì tự nhận lấy hậu quả!

“Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải cút ra ngoài hả? Các người mới là người phải đi.” Liễu Tình quát chói tai, hoàn toàn không nhìn đến ông xã đang nằm trên giường bệnh.

Thẩm Bác Sinh không có tỉnh lại, chỉ là động đậy một tý như thế, lập tức liền yên tĩnh lại, đúng như lời bác sĩ nói thì tiềm thức của ông không muốn tỉnh lại đối mặt với mối quan hệ gia đình rối bời.

“Dù cho nhà họ Liễu là dòng họ thương nhân có chút danh tiếng ở thành phố C này, thì tôi chỉ cần dùng một đầu ngón tay nhỏ của mình cũng có thể nhổ tận gốc rễ của các người dễ như trở bàn tay! Khiến cho các người không có biện pháp làm ăn mảy mủn nữa kia, vẫn còn nữa, các người đừng tưởng rằng gia sản nhà họ Thẩm còn nhiều hơn, ở trong mắt của tôi, không đáng một đồng. Tôi có cả nghìn vạn phương pháp đối phó với hai người, các người đều đã trải qua hết nhiều việc rồi, chắc hẳn sẽ không để ý việc có thể bị bán ra nước ngoài đâu nhỉ, thế nào? Có muốn thử không hả?” Đằng Cận Tư nói chậm rãi, khóe môi chậm rãi nổi lên nụ cười âm u lạnh lẽo.

“Ma quỷ! Cậu là đồ ma quỷ biến thái!” Dường như Liễu Tình nổi điên quát lên.

Lương Chân Chân nhú mày chặt lại, nếu còn tiếp tục âm ỹ như vậy, chắc chắn ba sẽ bị đánh thức, vì sao hai mẹ con họ không thể yên tĩnh một tý chứ?

Còn liên tục kêu gào âm ỹ như vậy ở chỗ này?

“Tôi đếm một. . . hai. . .” Đằng Cận Tư sắp đến cực hạn, hai mẹ con họ thật đáng ghét tới cùng, với tính tình của anh cũng thật mong muốn hai người này lập tức biến mất ở trên thế giới này!

“Mẹ, mình ra ngoài thôi.” Thẩm Quân Nhã vội vàng lôi kéo Liễu Tình rời khỏi, bây giờ cô ta đã không có thanh danh, nhưng cô ta còn có tiền, nếu như cả tiền cũng bị mất thì thật sự là không thể giữ trò gì được nữa rồi!

Cô ta nhất định không sống cuộc sống nghèo hèn, một khi không có tài sản của gia đình, cô ta liền mất tất cả, chắc chắn những người mà cô ta từng xem thường sẽ cùng nhau chế giễu lại cô ta, cô ta không thể chịu nổi việc này.

Đó là lý do mà cô ta rất biết điều bước ra ngoài trước, tránh chọi đá, vậy khẳng định chỉ có một chữ là thua mà thôi.

Liễu Tình bị con gái buộc phải ra ngoài, không phải là bà không nhìn thấy ánh mắt ra hiệu ngầm của con gái, dù cho trong lòng không muốn để ý tới nhưng chỉ có thể bước ra trước.

Trong phòng bệnh tạm thời yên tĩnh.

Lương Chân Chân hơi mệt mỗi ngồi lên ghế, ngơ ngác nhìn ba đang nằm mê man trên giường, xoa huyết thái dương của mình, thật là làm ầm ĩ hết sức.

“Nai con, còn đau không?” Ánh mắt lạnh nhạt của Đằng Cận Tư gần như tan biến hết, chỉ còn lại cương chiêu dịu dàng, rõ ràng còn dấu vết đỏ lên như vậy, chắc chắn là bàn tay dùng lực rất mạnh, nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng anh lại hừng hực bốc cháy lên ở trong lòng của anh.

“A Tư, cuối cùng em đã biết đại khái vì sao cuối năm ba cũng không muốn về nhà, ông thà rằng ở lại trong công ty làm thêm giờ, vẫn không muốn. Đầu của em nha, thật muốn vỡ ra, bây giờ lỗ tai liên tục vang lên tiếng ong ong.” Lương Chân Chân cười châm biếm.

Mặc dù cô không có nói thẳng với Đằng Cận Tư, nhưng ý nghĩ đã rõ ràng cả rồi.

“Uh, sẽ không như vậy nữa, có đôi lúc nên tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, nếu không mình sẽ là người bị nạn.” Đằng Cận Tư gơ bàn tay đầy vết chai của mình dịu dàng xoa hai má sưng đỏ của bà xã, tràn đầy thương tiếc.

Lương Chân Chân không hề phản bác, có thể là cô đã nghĩ rằng bản tính của con người quá tốt đẹp mà thôi.

“Em nghe lời anh.” Khóe mắt của cô để lộ ra sự dịu dàng.

“Bác sĩ nói, bệnh của bác Thẩm chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, thì sẽ không có gì đáng lo, trái lại anh lo lắng cho mặt của em hơn, bây giờ việc mà An An và Nhạc Nhạc thích nhất là thò tay làm loạn, anh sợ em sẽ bị cuốn theo.” Đằng Cận Tư cau mày nói.

“Không sao, em cũng đâu có trẻ con như vậy chứ.” Lương Chân Chân hờn dỗi liếc mắt nhìn anh.

“Bây giờ em phải nghe lời anh. An An và Nhạc Nhạc sẽ không nể tình em là mẹ mà nhẹ tay đâu.”

Đằng Cận Tư kiên trì theo ý mình, ra ngoài gọi y tá tới, khiến cho cô ta xoa thuốc lên khuôn mặt sưng đỏ của bà xã, nhất định phải có hiệu quả ngay mới được.

Trong lòng Lương Chân Chân hiểu được lý lẽ trong lời nói của ông xã, bàn tay nhỏ bé của An An và Nhạc Nhạc rất thích cào vào mặt và tóc của cô — điều đó vẫn thường xảy ra.

Đáng lẽ Đằng Cận Tư muốn đến công ty giải quyết công việc, nhưng sự việc vừa xảy ra làm anh không yên tâm để bà xã ở lại đây một mình, vì vậy cũng ở đây chờ đợi.

Sau ba giờ, Thẩm Bác Sinh tỉnh lại, ông liếc mắt nhìn thì thấy khuôn mặt sưng đỏ của con gái, giọng điệu thở dài: “Hóa ra, ba không phải đang nằm mơ, mọi chuyện xảy ra là thật.”

“Ba, ba khỏe không?” Lương Chân Chân ân cần hỏi han.

“Chân Chân, ba xin lỗi con, lại khiến con tủi thân rồi.” Trong giọng nói của Thẩm Bác Sinh là từng mảnh thê lương, không cần đoán, cũng biết là bị hai mẹ con Liễu Tình đánh.

“Ba, ba có nhớ năm ngoái ba với con ăn cơm tại tiệm cơm Tây không? Trước mặt người nhiều như vậy mà Thẩm Quân Nhã làm nhục con, con nhịn, sau đó con cũng không tìm cô ta gây chuyện, nhưng điều đó không có nghĩa là con rộng lượng đến nỗi tùy ý người ta cười lên đầu muốn làm gì thì làm.”

Giọng điệu Lương Chân Chân nhẹ nhàng, dừng một chút, tiếp tục nói: “Con tự nói với chính mình, cô ta là con gái của ba, bản tính của cô ta rất tốt, phải chừa cho cô ta một đường lui, con cho cô ta ba cơ hội, nhưng mà hôm nay hai mẹ con họ đã dùng hết hai lần cơ hội còn lại rồi, con cũng là con gái của mẹ, nếu mẹ biết con bị người khác bắt nạt, chắc chắn bà sẽ rất khó chịu trong lòng.”

Giọng nói của cô càng nghẹn ngào, có chút thê lương.

“Con gái, đừng nói nữa, ba đều hiểu được.” Thẩm Bác Sinh vội vàng lên tiếng ngăn cản cô nói tiếp.

Ông thở dài trong lòng, nếu không phải Chân Chân còn nhớ đến tình chị em, thì Nhã Nhi đã sớm chết cả nghìn cả vạn lần rồi, nhưng con bé còn không chịu hối cải, càng ngày càng quá đáng.Ra tay đánh người!

Đằng Cận Tư nuông chiều bà xã đã không phải là bí mật ở thành phố C này rồi, làm sao anh ta có thể nhìn người phụ nữ mình yêu thương bị người ta bắt nạt mà không ra tay được chứ? Đây chắc chắn không phải tác phong của anh!

Phản kích, đó là không sớm thì muộn cũng xảy ra thôi.

Đều là con gái của ông, nhưng ông đã không thể tìm được lời nào thích hợp để miêu tả đứa con gái lớn, tính xấu không đổi, hồ đồ ngu xuẩn, không khéo léo, bụng dạ hẹp hòi, còn nhỏ hơn cả lỗ cây kim.

“Ba, bác sĩ nói bởi vì ba làm việc quá vất vả mà té xỉu, với lại huyết áp của ba hơi cao, nhất định phải được nghỉ ngơi, A Tư có một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, không bằng ba đến đó ở, hoàn cảnh ở đó cũng rất tốt, rất thích hợp để ba dưỡng bệnh, lúc nào rồi rảnh con sẽ dẫn An An và Nhạc Nhạc tới thăm ba.” Ánh mắt Lương Chân Chân nhìn ba tràn đầy mong đợi.

“Được.” Thảm Bác Sinh gật đầu.

Dù ông biết được suy nghĩ của con gái, nhưng cũng phải nhắm mắt làm ngơ! Bây giờ, chắc chắn Đằng Cận Tư sẽ có hành động, mà bản thân mình lại không thể bận tâm tới, có biết cũng chỉ làm mình phiền não hơn thôi, không có chút ảnh hưởng nào.

Ôi. Mà thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-anh-chi-thuong-em>